

Một Đêm Mê Loạn: Đại Ca Xã Hội Đen Đùng Tới Đây

Contents

Một Đêm Mê Loạn: Đại Ca Xã Hội Đen Đùng Tới Đây	13
1. Chương 1: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 1	13
2. Chương 2: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 2	15
3. Chương 3: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 3	16
4. Chương 4: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 4	18
5. Chương 5: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 5	20
6. Chương 6: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 6	21
7. Chương 7: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 7	23
8. Chương 8: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 8	24
9. Chương 9: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 9	25
10. Chương 10: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 10	27
11. Chương 11: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 1	28
12. Chương 12: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 2	29
13. Chương 13: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 3	30
14. Chương 14: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 4	32
15. Chương 15: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 5	33
16. Chương 16: Đàn Ông Tuấn Tú Thật Nguy Hiểm 6	35
17. Chương 17: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 7	36
18. Chương 18: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 8	37
19. Chương 19: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 9	39
20. Chương 20: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 10	40
21. Chương 21: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 12	42
22. Chương 22: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 13	44
23. Chương 23: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 14	45
24. Chương 24: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 15	46
25. Chương 25: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 16	48
26. Chương 26: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 17	49
27. Chương 27: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 18	50
28. Chương 28: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 19	52
29. Chương 29: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 20	53
30. Chương 30: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 21	54
31. Chương 31: Ăn Kem Dính Trên Mặt 1	55
32. Chương 32: Ăn Kem Dính Trên Mặt 2	56
33. Chương 33: Ăn Kem Trên Mặt 3	58
34. Chương 34: Ăn Kem Trên Mặt 4	59
35. Chương 35: Ăn Kem Trên Mặt 5	60
36. Chương 36: Ăn Kem Trên Mặt 6	61
37. Chương 37: Ăn Kem Trên Mặt 7	63
38. Chương 38: Ăn Kem Trên Mặt 8	64
39. Chương 39: Ăn Kem Trên Mặt 9	65
40. Chương 40: Ăn Kem Trên Mặt 10	67
41. Chương 41: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 1	68

42. Chương 42: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 2	69
43. Chương 43	70
44. Chương 44	71
45. Chương 45: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 5	72
46. Chương 46: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 6.	74
47. Chương 47: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 7.	75
48. Chương 48: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 8	76
49. Chương 49: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 9	78
50. Chương 50: Người Đàn Ông Nhấn Tâm Làm Giàu 10	79
51. Chương 51: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 1	81
52. Chương 52: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 2	82
53. Chương 53: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 3	83
54. Chương 54: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 4.	85
55. Chương 55: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 5.	86
56. Chương 56: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 6.	88
57. Chương 57: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 7.	89
58. Chương 58: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 8	91
59. Chương 59: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 9	92
60. Chương 60: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 10	93
61. Chương 61: Đổi Cách Gọi, Người Khác Hiểu Lầm 1	95
62. Chương 62: Đổi Cách Gọi, Làm Người Ta Hiểu Lầm 2	96
63. Chương 63: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 3	97
64. Chương 64: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 4.	99
65. Chương 65: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 5.	100
66. Chương 66: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 6.	101
67. Chương 67: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 7	103
68. Chương 68: Tiếng Kêu Đặc Biệt, Làm Người Khác Hiểu Lầm 8	104
69. Chương 69: Ông Chú Thích Bắt Bạt Người Khác 1	106
70. Chương 70: Ông Chú Thích Bắt Nạt Người Khác 2	107
71. Chương 71: Ông Chú Thích Bắt Nạt Người Khác 3	108
72. Chương 72: Ông Chú Thích Bắt Nạt Người Khác 4	109
73. Chương 73: Ông Chú Thích Trêu Chọc Người Khác 5	111
74. Chương 74: Ông Chủ Thích Trêu Chọc Người Khác 6.	112
75. Chương 75: Ông Chủ Thích Trêu Chọc Người Khác 7	113
76. Chương 76: Ông Chủ Thích Trêu Chọc Người Khác 8.	114
77. Chương 77: Làm Sao Chú Lại Tới 1.	116
78. Chương 78: Làm Sao Chú Lại Tới 2.	117
79. Chương 79: Làm Sao Chú Lại Tới 3.	118
80. Chương 80: Làm Sao Chú Lại Tới 5.	121
81. Chương 81: Làm Sao Chú Lại Tới 6.	122
82. Chương 82: Làm Sao Chú Lại Tới 7.	123
83. Chương 83: Làm Sao Chú Lại Tới 8.	124
84. Chương 84: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 1.	126
85. Chương 85: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 2.	126
86. Chương 86: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 3	128
87. Chương 87: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 4	129
88. Chương 88: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 5	130
89. Chương 89: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 6	132
90. Chương 90: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 7.	134
91. Chương 91: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 8	135
92. Chương 92: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 1	136
93. Chương 93: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 2	138
94. Chương 94: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 3	139
95. Chương 95: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 4	140

96. Chương 96: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 5	142
97. Chương 97: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 6	143
98. Chương 98: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 7	144
99. Chương 99: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 8	145
100. Chương 100: Chú Hoắc Nổi Giận 1	146
101. Chương 101: Chú Tức Giận 2	148
102. Chương 102: Chú Tức Giận 3	149
103. Chương 103: Chú Tức Giận 4	150
104. Chương 104: Chú Tức Giận 5	152
105. Chương 105: Chú Tức Giận 6	153
106. Chương 106: Chú Tức Giận 7	155
107. Chương 107: Chú Tức Giận 8	156
108. Chương 108: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 1	157
109. Chương 109: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 2	159
110. Chương 110: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 3	160
111. Chương 111: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 4	161
112. Chương 112: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 5	163
113. Chương 113: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 6	164
114. Chương 114: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 7	166
115. Chương 115: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 8	167
116. Chương 116: Tắm Xong Mặc Cái Gì 1	168
117. Chương 117: Tắm Xong Mặc Cái Gì 2	170
118. Chương 118: Tắm Xong Mặc Cái Gì 3	171
119. Chương 119: Tắm Xong Mặc Cái Gì 4	173
120. Chương 120: Tắm Xong Mặc Cái Gì 5	174
121. Chương 121: Tắm Xong Mặc Cái Gì 6	175
122. Chương 122: Tắm Xong Mặc Cái Gì 7	177
123. Chương 123: Lại Dễ Dàng Xúc Động 1	178
124. Chương 124: Lại Dễ Dàng Xúc Động 2	179
125. Chương 125: Lại Dễ Dàng Xúc Động 3	180
126. Chương 126: Lại Dễ Dàng Xúc Động 4	182
127. Chương 127: Lại Dễ Dàng Xúc Động 5	183
128. Chương 128: Lại Dễ Dàng Xúc Động 6	185
129. Chương 129: Lại Dễ Dàng Xúc Động 7	186
130. Chương 130: Lại Dễ Dàng Xúc Động 8	188
131. Chương 131: Ấm Áp Của Chú 1	189
132. Chương 132: Ấm Áp Của Chú 2	190
133. Chương 133: Ấm Áp Của Chú 3	191
134. Chương 134: Ấm Áp Của Chú 4	193
135. Chương 135: Ấm Áp Của Chú 5	194
136. Chương 136: Ấm Áp Của Chú 6	196
137. Chương 137: Hai Người Đến Quấy Rối 1	197
138. Chương 138: Hai Người Đến Quấy Rối 2	198
139. Chương 139: Hai Người Đến Quấy Rối 3	199
140. Chương 140: Hai Người Tới Quấy Rối 4	200
141. Chương 141: Hai Người Tới Quấy Rối 5	201
142. Chương 142: Hai Người Tới Quấy Rối 6	202
143. Chương 143: Hai Người Tới Quấy Rối 7	204
144. Chương 144: Loại Người Này Không Xứng 1	205
145. Chương 145: Loại Người Này Không Xứng 2	206
146. Chương 146: Loại Người Này Không Xứng 3	207
147. Chương 147: Loại Người Này Không Xứng 4	209
148. Chương 148: Loại Người Này Không Xứng 5	210

149. Chương 149: Loại Người Này Không Xứng 6	211
150. Chương 150: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 1	212
151. Chương 151: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 2	213
152. Chương 152: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 3	215
153. Chương 153: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 4	216
154. Chương 154: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 5	217
155. Chương 155: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 6	218
156. Chương 156: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 1	220
157. Chương 157: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 2	221
158. Chương 158: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 3	223
159. Chương 159: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 4	224
160. Chương 160: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 5	225
161. Chương 161: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 6	227
162. Chương 162: Đi Theo Hắc Về Nhà 1	228
163. Chương 163: Đi Theo Hắc Về Nhà 2	229
164. Chương 164: Đi Theo Hắc Về Nhà 3	230
165. Chương 165: Đi Theo Hắc Về Nhà 4	231
166. Chương 166: Đi Theo Hắc Về Nhà 5	232
167. Chương 167: Đi Theo Hắc Về Nhà 6	234
168. Chương 168: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lỗ 1	235
169. Chương 169: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lỗ 2	236
170. Chương 170: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lỗ 3	238
171. Chương 171: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lỗ 4	239
172. Chương 172: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lỗ 5	240
173. Chương 173: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lỗ 6	242
174. Chương 174: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 1	243
175. Chương 175: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 2	244
176. Chương 176: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 3	246
177. Chương 177: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 4	247
178. Chương 178: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 5	248
179. Chương 179: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 6	250
180. Chương 180: Cho Em Xem Đủ Rồi 1.	251
181. Chương 181: Cho Em Xem Đủ Rồi 2.	253
182. Chương 182: Cho Em Xem Đủ Rồi 3.	254
183. Chương 183: Cho Em Xem Đủ Rồi 4.	255
184. Chương 184: Cho Em Nhìn Đủ Rồi 5	257
185. Chương 185: Cho Em Nhìn Đủ Rồi 6	258
186. Chương 186: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 1	260
187. Chương 187: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 2	261
188. Chương 188: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 3	263
189. Chương 189: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 4	264
190. Chương 190: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 5	266
191. Chương 191: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 6	267
192. Chương 192: Phải Làm Nữ Nhân Của Anh 7	268
193. Chương 193: Phải Làm Nữ Nhân Của Anh 8	270
194. Chương 194: Phải Làm Nữ Nhân Của Anh 9	271
195. Chương 195: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 10	272
196. Chương 196: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 11	274
197. Chương 197: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 12	275
198. Chương 198: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 1	277
199. Chương 199: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 2	278
200. Chương 200: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 3	279
201. Chương 201: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 4	281
202. Chương 202: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 5	282

203. Chương 203:	Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 6	284
204. Chương 204:	Thân Ướt Thật Hấp Dẫn 1	285
205. Chương 205:	Thân Ướt Thật Hấp Dẫn 2	287
206. Chương 206:	Thân Ướt Thật Hấp Dẫn 3	289
207. Chương 207:	Ướt Thân Hấp Dẫn 4	290
208. Chương 208:	Ướt Thân Hấp Dẫn 5	292
209. Chương 209:	Ướt Thân Hấp Dẫn 6	293
210. Chương 210:	Ướt Thân Hấp Dẫn 7	295
211. Chương 211:	Ướt Thân Hấp Dẫn 8	296
212. Chương 212:	Ướt Thân Hấp Dẫn 9	298
213. Chương 213:	Ướt Thân Hấp Dẫn 10	299
214. Chương 214:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 1	301
215. Chương 215:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 2	302
216. Chương 216:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 3	304
217. Chương 217:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 4	305
218. Chương 218:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 5	306
219. Chương 219:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 6	308
220. Chương 220:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 7	309
221. Chương 221:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 8	311
222. Chương 222:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 9	312
223. Chương 223:	Thế Nhưng Lại Chua Xót 10	313
224. Chương 224:	Hắn Luyện Tiếc Sao 1	315
225. Chương 225:	Hắn Luyện Tiếc 2	316
226. Chương 226:	Hắn Luyện Tiếc Sao 3	317
227. Chương 227:	Hắn Luyện Tiếc Sao 4	319
228. Chương 228:	Hắn Luyện Tiếc Sao 5	320
229. Chương 229:	Hắn Luyện Tiếc Sao 6	321
230. Chương 230:	Hắn Luyện Tiếc Sao 7	323
231. Chương 231:	Hắn Luyện Tiếc Sao 8	324
232. Chương 232:	Hắn Luyện Tiếc Sao 9	325
233. Chương 233:	Hắn Luyện Tiếc Sao 10	327
234. Chương 234:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 1	328
235. Chương 235:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 2	329
236. Chương 236:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 3	331
237. Chương 237:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 4	332
238. Chương 238:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 5	334
239. Chương 239:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 6	335
240. Chương 240:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 7	336
241. Chương 241:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 8	338
242. Chương 242:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 9	339
243. Chương 243:	Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 10	340
244. Chương 244:	Cài Cúc Áo Giúp Anh 1	342
245. Chương 245:	Cài Cúc Áo Giúp Anh 2	343
246. Chương 246:	Cài Cúc Áo Giúp Anh 3	345
247. Chương 247:	Cài Cúc Áo Cho Anh 4	346
248. Chương 248:	Cài Cúc Áo Cho Anh 5	348
249. Chương 249:	Cài Cúc Áo Cho Anh 6	349
250. Chương 250:	Cài Cúc Áo Giúp Anh 7	350
251. Chương 251:	Cài Cúc Áo Giúp Anh 8	352
252. Chương 252:	Cài Cúc Áo Giúp Anh 9	353
253. Chương 253:	Cài Cúc Áo Giúp Anh 10	354
254. Chương 254:	Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 1	356
255. Chương 255:	Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 2	357
256. Chương 256:	Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 3	359

257. Chương 257: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 4	360
258. Chương 258: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 5	362
259. Chương 259: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 6	363
260. Chương 260: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 7	364
261. Chương 261: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 8	366
262. Chương 262: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 9	367
263. Chương 263: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 10	369
264. Chương 264: Định Tội Danh Thật Sự 1	370
265. Chương 265: Định Tội Danh Thật Sự 2	372
266. Chương 266: Định Tội Danh Thật Sự 3	373
267. Chương 267: Định Tội Danh Thật Sự 4	375
268. Chương 268: Định Tội Danh Thật Sự 5	376
269. Chương 269: Định Tội Danh Thật Sự 6	377
270. Chương 270: Định Tội Danh Thật Sự 7	379
271. Chương 271: Định Tội Danh Thật Sự 8	380
272. Chương 272: Định Tội Danh Thật Sự 9	381
273. Chương 273: Định Tội Danh Thật Sự 10	382
274. Chương 274: Lúc Này Thật Sự Xong Rồi 1	384
275. Chương 275: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 2	386
276. Chương 276: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 3	388
277. Chương 277: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 4	389
278. Chương 278: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 5	391
279. Chương 279: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 6	392
280. Chương 280: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 7	393
281. Chương 281: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 8	395
282. Chương 282: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 9	396
283. Chương 283: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 10	398
284. Chương 284: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 1	398
285. Chương 285: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 2	400
286. Chương 286: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 3	401
287. Chương 287: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 4	403
288. Chương 288: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 5	404
289. Chương 289: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 6	405
290. Chương 290: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 7	407
291. Chương 291: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 8	408
292. Chương 292: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 9	409
293. Chương 293: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 10	411
294. Chương 294: Chào Cô Bé Ngốc 1	412
295. Chương 295: Chào Cô Bé Ngốc 2	413
296. Chương 296: Chào Cô Bé Ngốc 3	415
297. Chương 297: Chào Cô Bé Ngốc 4	416
298. Chương 298: Chào Cô Bé Ngốc 5	418
299. Chương 299: Chào Cô Bé Ngốc 6	419
300. Chương 300: Chào Cô Bé Ngốc 7	420
301. Chương 301: Chào Cô Bé Ngốc 8	422
302. Chương 302: Chào Cô Bé Ngốc 9	423
303. Chương 303: Chào Cô Bé Ngốc 10	424
304. Chương 304: Tôi Và Hẳn Ai Tốt Hơn 1	426
305. Chương 305: Tôi Và Hẳn Ai Tốt Hơn 2	427
306. Chương 306: Tôi Và Hẳn Ai Tốt Hơn 3	428
307. Chương 307: Tôi Và Hẳn Ai Tốt Hơn 4	430
308. Chương 308: Tôi Và Hẳn Ai Tốt Hơn 5	431
309. Chương 309: Tôi Và Hẳn Ai Tốt Hơn 6	432
310. Chương 310: Tôi Và Hẳn Ai Tốt Hơn 7	434

311. Chương 311:	Tôi Và Hắc Ai Tốt Hơn 8.	435
312. Chương 312:	Tôi Và Hắc Ai Tốt Hơn 9.	436
313. Chương 313:	Tôi Và Hắc Ai Tốt Hơn 10	438
314. Chương 314:	Nóng Quá, Nóng Quá 1	439
315. Chương 315:	Nóng Quá Nóng Quá 2	440
316. Chương 316:	Nóng Quá Nóng Quá 3	442
317. Chương 317:	Nóng Quá Nóng Quá 4	443
318. Chương 318:	Nóng Quá Nóng Quá 5	444
319. Chương 319:	Nóng Quá Nóng Quá 6.	446
320. Chương 320:	Nóng Quá Nóng Quá 7.	447
321. Chương 321:	Nóng Quá Nóng Quá 8.	448
322. Chương 322:	Nóng Quá Nóng Quá 9.	450
323. Chương 323:	Nóng Quá Nóng Quá 10	451
324. Chương 324:	Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 1	452
325. Chương 325:	Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 2	454
326. Chương 326:	Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 3	455
327. Chương 327:	Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 4	456
328. Chương 328:	Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 5	458
329. Chương 329:	Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 6	459
330. Chương 330:	Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 7	460
331. Chương 331:	Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 8	461
332. Chương 332:	Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 9.	463
333. Chương 333:	Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 10.	464
334. Chương 334:	Xuất Phát Đến Biệt Thự 1.	465
335. Chương 335:	Xuất Phát Đến Biệt Thự 2.	466
336. Chương 336:	Xuất Phát Đến Biệt Thự 3	468
337. Chương 337:	Xuất Phát Đến Biệt Thự 4	469
338. Chương 338:	Xuất Phát Đến Biệt Thự 5	470
339. Chương 339:	Xuất Phát Đến Biệt Thự 6	472
340. Chương 340:	Hướng Biệt Thự Xuất Phát 7	473
341. Chương 341:	Hướng Biệt Thự Xuất Phát 8	475
342. Chương 342:	Hướng Biệt Thự Xuất Phát 9	476
343. Chương 343:	Hướng Biệt Thự Xuất Phát 10	478
344. Chương 344:	Ta Cứu Người Một Mạng 1	479
345. Chương 345:	Ta Cứu Người Một Mạng 2	480
346. Chương 346:	Tôi Cứu Em Một Mạng 3	482
347. Chương 347:	Tôi Cứu Em Một Mạng 4	483
348. Chương 348:	Tôi Cứu Em Một Mạng 5.	484
349. Chương 349:	Tôi Cứu Em Một Mạng 6.	486
350. Chương 350:	Tôi Cứu Em Một Mạng 7.	487
351. Chương 351:	Tôi Cứu Em Một Mạng 8.	489
352. Chương 352:	Tôi Cứu Em Một Mạng 9	490
353. Chương 354:	Tìm Một Chỗ Ấm Ấp 1	491
354. Chương 355:	Tìm Một Chỗ Ấm Ấp 2	493
355. Chương 356:	Tìm Một Chỗ Ấm Ấp 3.	494
356. Chương 357:	Tìm Một Nơi Ấm Ấp 4.	496
357. Chương 358:	Tìm Một Nơi Ấm Ấp 5	497
358. Chương 359:	Tìm Một Nơi Ấm Ấp 6	498
359. Chương 360:	Tìm Một Nơi Ấm Ấp 7	500
360. Chương 361:	Tìm Nơi Ấm Ấp 8	501
361. Chương 362:	Tìm Một Nơi Ấm Ấp 9	502
362. Chương 363:	Tìm Một Nơi Ấm Ấp 10	504
363. Chương 364:	Tới Cùng Muốn Làm Gì.	506

364. Chương 365:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 2.	507
365. Chương 366:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 3	508
366. Chương 367:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 4	510
367. Chương 368:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 5	511
368. Chương 369:	Tới Cùng Muốn Làm Cái Gì 6	513
369. Chương 370:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 7	514
370. Chương 371:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 8	516
371. Chương 372:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 9.	517
372. Chương 373:	Tới Cùng Muốn Làm Gì 10.	518
373. Chương 374:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 1	519
374. Chương 375:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 2	520
375. Chương 376:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 3	522
376. Chương 377:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 4	523
377. Chương 378:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 5	524
378. Chương 379:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 6	525
379. Chương 380:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 7.	526
380. Chương 381:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 8.	527
381. Chương 382:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 9	529
382. Chương 383:	Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 10	530
383. Chương 384:	Thế Nào Cũng Không Tìm Được 1	531
384. Chương 385:	Thế Nào Cũng Tìm Không Được 2	532
385. Chương 386:	Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 3	534
386. Chương 387:	Thế Nào Cũng Không Tìm Được 4	535
387. Chương 388:	Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 5	536
388. Chương 389:	Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 6	537
389. Chương 390:	Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 7.	539
390. Chương 391:	Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 8.	540
391. Chương 392:	Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 9.	541
392. Chương 393:	Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 10	542
393. Chương 394:	Anh Không Muốn Em Chết 1	543
394. Chương 395:	Anh Không Muốn Em Chết 2	545
395. Chương 396:	Anh Không Muốn Em Chết 3	546
396. Chương 397:	Anh Không Muốn Em Chết 4	548
397. Chương 398:	Anh Không Muốn Em Chết 5	549
398. Chương 399:	Anh Không Cho Em Chết 6	550
399. Chương 400:	Anh Không Cho Em Chết 7	552
400. Chương 401:	Anh Không Cho Em Chết 7	553
401. Chương 402:	Anh Không Cho Em Chết 9	555
402. Chương 403:	Anh Không Cho Em Chết 10	557
403. Chương 404:	Là Em Chủ Động 1	557
404. Chương 405:	Là Em Chủ Động 2	558
405. Chương 406:	Là Em Chủ Động 3	558
406. Chương 407:	Là Em Chủ Động 4	559
407. Chương 408:	Là Em Chủ Động 5	560
408. Chương 409:	Là Em Chủ Động 6	562
409. Chương 410:	Là Em Chủ Động 7	563
410. Chương 411:	Để Cô Chịu Không Nỗi	565
411. Chương 412:	Để Cô Chịu Không Nỗi 2	566
412. Chương 413:	Để Cô Chịu Không Nỗi 3	566
413. Chương 414:	Để Cô Chịu Không Nỗi 4	568
414. Chương 415:	Để Cô Chịu Không Nỗi 5	569
415. Chương 416:	Để Cô Chịu Không Nỗi 6	569
416. Chương 417:	Để Cô Chịu Không Nỗi 7	570
417. Chương 418:	Để Cô Chịu Không Nỗi 8	572

418. Chương 419:	Chỉ Có Thể Là Yêu Anh 1	573
419. Chương 420:	Chỉ Có Thể Yêu Anh 2	574
420. Chương 421:	Chỉ Có Thể Yêu Anh 3.	576
421. Chương 422:	Chỉ Được Yêu Minh Anh 4	577
422. Chương 423:	Chỉ Có Thể Yêu Anh 5	578
423. Chương 424:	Chỉ Có Thể Yêu Anh 6	579
424. Chương 425:	Chỉ Có Thể Yêu Anh 7	580
425. Chương 426:	Chỉ Có Thể Yêu Anh 8	582
426. Chương 427:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 1	583
427. Chương 428:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 2.	584
428. Chương 429:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 3	586
429. Chương 430:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 4.	587
430. Chương 431:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 5.	588
431. Chương 432:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 6.	588
432. Chương 433:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 7.	590
433. Chương 434:	Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 8.	591
434. Chương 435:	Cảm Giác Được Cái Gì 1	592
435. Chương 436:	Cảm Giác Được Cái Gì 2	594
436. Chương 437:	Cảm Giác Được Cái Gì 3	595
437. Chương 438:	Cảm Giác Được Cái Gì 4	597
438. Chương 439:	Cảm Giác Được Cái Gì 5	598
439. Chương 440:	Cảm Giác Được Cái Gì 6	599
440. Chương 441:	Cảm Giác Được Cái Gì 7	600
441. Chương 442:	Cảm Giác Được Cái Gì 8	602
442. Chương 443:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 1	603
443. Chương 444:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 2	604
444. Chương 445:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 3	606
445. Chương 446:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 4	607
446. Chương 447:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 5	607
447. Chương 448:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 6	609
448. Chương 449:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 7	610
449. Chương 450:	Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 8	611
450. Chương 451:	Rất Đau Lòng 1	612
451. Chương 452:	Rất Đau Lòng 2	613
452. Chương 453:	Rất Đau Lòng 3	613
453. Chương 453:	Rất Đau Lòng 4	613
454. Chương 455:	Rất Đau Lòng 5	613
455. Chương 456:	Rất Đau Lòng 6	615
456. Chương 457:	Rất Đau Lòng 6	616
457. Chương 458:	Rất Đau Lòng 8	617
458. Chương 459:	Anh Ta Đau Buồn 1	618
459. Chương 460:	Anh Ta Đau Buồn 2	620
460. Chương 461:	Anh Ta Đau Buồn 3	621
461. Chương 462:	Anh Ta Đau Buồn 4	622
462. Chương 463:	Anh Ta Đau Buồn 5	624
463. Chương 464:	Anh Ta Đau Buồn 6	625
464. Chương 465:	Anh Ta Đau Buồn 7	626
465. Chương 466:	Anh Ta Đau Buồn 8	628
466. Chương 467:	Lần Đầu Tiên Cho Anh 1	629
467. Chương 468:	Lần Đầu Tiên Cho Anh 2	631
468. Chương 469:	Lần Đầu Tiên Cho Anh 3	632
469. Chương 470:	Lần Đầu Tiên Cho Anh 4	634
470. Chương 471:	Lần Đầu Tiên Cho Em 5	635
471. Chương 472:	Lần Đầu Tiên Cho Em 6	637

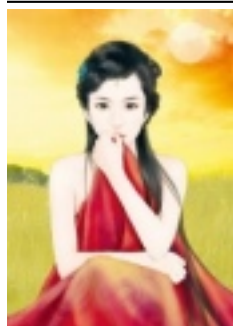
472. Chương 473: Lần Đầu Tiên Cho Em 7	638
473. Chương 478: Lần Đầu Tiên Cho Em 8	640
474. Chương 475: Tình Yêu Nở Hoa 1.	641
475. Chương 476: Yêu Thương Nở Hoa 2.	642
476. Chương 477: Tình Yêu Nở Hoa 3	643
477. Chương 478: Tình Yêu Nở Hoa 4.	645
478. Chương 479: Đưa Cô Ấy Đi 1.	646
479. Chương 480: Đưa Cô Ấy Đi 2.	647
480. Chương 481: Đưa Cô Ấy Đi 3.	648
481. Chương 482: Đưa Cô Ấy Đi 4.	649
482. Chương 483: Đưa Cô Ấy Đi 5.	650
483. Chương 484: Đưa Cô Ấy Đi 6.	651
484. Chương 485: Đưa Cô Ấy Đi 7.	652
485. Chương 486: Đưa Cô Ấy Đi 8.	654
486. Chương 487: Quên Quá Khứ 1	655
487. Chương 488: Quên Quá Khứ 2	656
488. Chương 489: Quên Quá Khứ 3	657
489. Chương 490: Quên Quá Khứ 4	659
490. Chương 491: Cũng Không Buông Tha 1	660
491. Chương 492: Một Người Cũng Không Tha 2	662
492. Chương 493: Một Người Cũng Không Tha 3	663
493. Chương 494: Một Người Cũng Không Tha 4	664
494. Chương 495: Anh Là Chồng Của Em 1	666
495. Chương 496: Anh Là Chồng Của Em 2	667
496. Chương 497: Anh Là Chồng Của Em 3	668
497. Chương 498: Anh Là Chồng Của Em 4	669
498. Chương 499: Anh Là Chồng Của Em (5)	671
499. Chương 500: Chấp Nhận Anh Đi 1	672
500. Chương 501: Chấp Nhận Anh Đi 2	674
501. Chương 503: Tiếp Nhận Anh Đi 3	675
502. Chương 504: Tiếp Nhận Anh Đi 4	676
503. Chương 505: Anh Là Ai 1	678
504. Chương 506: Anh Là Ai 2	679
505. Chương 507: Anh Là Ai 3	681
506. Chương 508: Anh Là Ai 4	682
507. Chương 509: Anh Là Ai 5	683
508. Chương 510: Được Tiện Nghi 1	685
509. Chương 511: Được Tiện Nghi 2	686
510. Chương 512: Được Tiện Nghi 3	688
511. Chương 513: Được Tiện Nghi 4	689
512. Chương 514: Được Tiện Nghi	691
513. Chương 515: Được Tiện Nghi 6	692
514. Chương 516: Trở Về 1	694
515. Chương 517: Trở Về 2	695
516. Chương 518: Trở Về 3	696
517. Chương 519: Trở Về 4	697
518. Chương 520: Trở Về 5	698
519. Chương 521: Bồi Thường Nho Nhỏ 1	700
520. Chương 522: Bồi Thường Nho Nhỏ 2	701
521. Chương 523: Bồi Thường Nho Nhỏ 3	702
522. Chương 524: Bồi Thường Nho Nhỏ 4	704
523. Chương 525: Bồi Thường Nho Nhỏ 5	705
524. Chương 526: Không Nhịn Được Khóc 1	706

525. Chương 527:	Không Nhịn Được Khóc 2	709
526. Chương 528:	Không Nhịn Được Khóc 3	711
527. Chương 529:	Không Nhịn Được Khóc 4	712
528. Chương 530:	Không Nhịn Được Khóc 5	714
529. Chương 531:	Không Nhịn Được Khóc 6	715
530. Chương 532:	Chìm Vào Đáy Cốc 1	717
531. Chương 533:	Chìm Vào Đáy Cốc 2	718
532. Chương 534:	Chìm Vào Đáy Cốc 3	720
533. Chương 535:	Chìm Vào Đáy Cốc 4	722
534. Chương 536:	Chìm Vào Đáy Cốc 5	723
535. Chương 537:	Chìm Vào Đáy Cốc 6	727
536. Chương 538:	Có Phải Hay Không Giả Mất Trí Nhớ 1	728
537. Chương 539:	Có Phải Hay Không Mất Trí Nhớ 2	730
538. Chương 540:	Có Phải Giả Vờ Mất Trí Nhớ 3	731
539. Chương 541:	Có Phải Giả Vờ Mất Trí Nhớ 4	733
540. Chương 542:	Có Phải Giả Vờ Mất Trí Nhớ 5	735
541. Chương 544:	Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 1	736
542. Chương 546:	Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 3	738
543. Chương 547:	Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 4	739
544. Chương 548:	Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 5	742
545. Chương 549:	Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 6	744
546. Chương 550:	Người Đây Là Ai 1	746
547. Chương 551:	Người Đây Là Ai 2	748
548. Chương 552:	Người Đây Là Ai 3	750
549. Chương 553:	Người Đây Là Ai 4	752
550. Chương 554:	Người Đây Là Ai 5	754
551. Chương 556:	Người Đây Là Ai 6	756
552. Chương 557:	Người Đây Là Ai 8	758
553. Chương 558:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 1	760
554. Chương 559:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 2	762
555. Chương 560:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 3	763
556. Chương 561:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 4	765
557. Chương 562:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 5	766
558. Chương 563:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 6	768
559. Chương 564:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 7	770
560. Chương 565:	Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 8	772
561. Chương 566:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 1	773
562. Chương 567:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 2	775
563. Chương 568:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 3	776
564. Chương 569:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 4	778
565. Chương 570:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 5	779
566. Chương 571:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 6	781
567. Chương 572:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 7	783
568. Chương 573:	Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 8	784
569. Chương 574:	Anh Rất Nhớ Em 1	786
570. Chương 575:	Anh Rất Nhớ Em 2	788
571. Chương 576:	Anh Rất Nhớ Em 3	790
572. Chương 577:	Anh Rất Nhớ Em 4	791
573. Chương 578:	Anh Rất Nhớ Em 5	793
574. Chương 579:	Anh Rất Nhớ Em 6	795
575. Chương 580:	Anh Rất Nhớ Em 7	796
576. Chương 581:	Anh Rất Nhớ Em 8	798
577. Chương 582:	Cô Gái Bí Ẩn 1	799
578. Chương 583:	Cô Gái Thần Bí 2	801

579. Chương 584: Cô Gái Thần Bí 3	802
580. Chương 585: Cô Gái Thần Bí 4	803
581. Chương 586: Cô Gái Thần Bí 5	805
582. Chương 587: Cô Gái Thần Bí 6	806
583. Chương 588: Cô Gái Thần Bí 7	808
584. Chương 589: Cô Gái Thần Bí 8	809
585. Chương 590: Lòng Dạ Hẹp Hòi 1	810
586. Chương 591: Lòng Dạ Hẹp Hòi 2	812
587. Chương 592: Lòng Dạ Hẹp Hòi 3	813
588. Chương 593: Lòng Dạ Hẹp Hòi 4	815
589. Chương 594: Lòng Dạ Hẹp Hòi 5	816
590. Chương 595: Lòng Dạ Hẹp Hòi 6	818
591. Chương 596: Lòng Dạ Hẹp Hòi 7	819
592. Chương 597: Lòng Dạ Hẹp Hòi 8	821
593. Chương 598	822
594. Chương 599	824
595. Chương 600	825
596. Chương 601	827
597. Chương 602	828
598. Chương 603	830
599. Chương 604	831
600. Chương 605	833
601. Chương 606: Nói Tiếp Đi 9	834
602. Chương 607: Nói Tiếp Đi 10	836
603. Chương 608: Ngoại Truyện 1	837
604. Chương 609: Ngoại Truyện: Một Minh Trong Phòng Vắng 2	839
605. Chương 610: Ngoại Truyện 3	840
606. Chương 611: Ngoại Truyện 4	841
607. Chương 612: Ngoại Truyện 5	843
608. Chương 613: Ngoại Truyện 6	844
609. Chương 614: Ngoại Truyện 7	846
610. Chương 615: Ngoại Truyện 8	847
611. Chương 616: Ngoại Truyện 9	849
612. Chương 617: Ngoại Truyện 10	851
613. Chương 618: Ngoại Truyện 11	852
614. Chương 619: Ngoại Truyện 12	853
615. Chương 620: Ngoại Truyện 13	855
616. Chương 621: Ngoại Truyện 14	856
617. Chương 622: Ngoại Truyện 15	858
618. Chương 623: Ngoại Truyện 16	859
619. Chương 624: Ngoại Truyện 17	861
620. Chương 625: Ngoại Truyện 18	862
621. Chương 626: Ngoại Truyện 19	863
622. Chương 627: Ngoại Truyện 20	865
623. Chương 628: Ngoại Truyện 21	866
624. Chương 629: Ngoại Truyện 22	868
625. Chương 630: Ngoại Truyện 23	869
626. Chương 631: Ngoại Truyện 24	871
627. Chương 632: Ngoại Truyện 25	872
628. Chương 633: Ngoại Truyện 26	874
629. Chương 634: Ngoại Truyện 27	875
630. Chương 635: Ngoại Truyện 28	876
631. Chương 636: Ngoại Truyện 29	878
632. Chương 637: Ngoại Truyện 30	879

633. Chương 638: Ngoại Truyện 31	880
634. Chương 639: Ngoại Truyện 32	882
635. Chương 640: Ngoại Truyện 33	883
636. Chương 641: Ngoại Truyện 34	885
637. Chương 642: Ngoại Truyện 35	886
638. Chương 643: Ngoại Truyện 36	887
639. Chương 644: Ngoại Truyện 37	889
640. Chương 645: Ngoại Truyện 38	890
641. Chương 646: Ngoại Truyện 39	891
642. Chương 647: Ngoại Truyện 40	893
643. Chương 648: Ngoại Truyện 41	894
644. Chương 649: Ngoại Truyện 42	895
645. Chương 650: Ngoại Truyện 43	897
646. Chương 651: Đại Kết Cục	898

Một Đêm Mê Loạn: Đại Ca Xã Hội Đen Đùng Tới Đây



Giới thiệu

Cô bỏ ra cả trăm vạn để mua một người đàn ông đầy kinh nghiệm , bảnh bao cường tráng. . . Cô đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-dem-me-loan-dai-ca-xa-hoi-den-dung-toi-day>

1. Chương 1: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 1

”Tôi là xử nữ! Tôi muốn phá thân! Tôi muốn một đêm một trăm vạn! Còn nữa, tôi chưa nói hết! Tôi muốn một người đàn ông có kỹ thuật tốt, diện mạo phải anh tuấn, thân thể lại cường tráng. Có không, có không?

Khuôn mặt của cô gái nhỏ kia trang điểm thật đậm đặc. Lời nói của cô vừa vang lên, nhất thời khiến cho đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Nhìn bộ dạng cô gái kia cũng khoảng 17, 18 tuổi , làn da trắng nõn nà của một thiếu nữ lộ ra, nhìn giống như một búp bê sữa vậy

Đầu tóc cô rối tung, hàng lông mi giả dày đặc, tựa như muốn che đi ngũ quan vốn có của cô.

Sau một hồi yên tĩnh, một tiếng cười nhẹ từ trong góc tối truyền ra....

“ A.....Thì ra không có người đàn ông nào được như ý của tôi cả.” – Cô khinh thường, bĩu môi.

Học học! Một người đàn ông tức giận đứng lên hét:

“ Má! Sao mà dốt như vậy? Cô tự xem lại bản thân mình đi! Mẹ kiếp, cô cho rằng mình là Marilyn Monroe sao? Ta khinh!”

Ngay lập tức, một người đàn ông khác cũng đứng lên cười lớn:

“Bố mày chỉ cần một vạn là có thể cùng một lúc chơi cùng nhiều người rồi!”

“Cô ta cho rằng cô ta là báu vật gì chứ?”

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh có chút rối loạn.

Cô gái kia liếc mắt bốn phía, cắn môi dưới. Khuôn mặt nhỏ tràn đầy tức giận.

NND! Nghĩ muốn tìm một tên đàn ông để phá thân lại không thuận lợi như vậy, ông trời có thù oán gì với cô sao? Một trăm vạn là nhiều sao? Một trăm vạn cũng không có thật là kém.

Cô đang muốn rời khỏi chỗ này thì đột nhiên nghe được một thanh âm không lớn cũng không nhỏ từ trong góc truyền tới. Thanh âm kia thật ghê người nha, trực tiếp xuyên qua thanh âm huyền não ở đây mà vang vọng trong đại sảnh.

“Một trăm vạn thôi sao? Tốt! Tôi muốn em!”

Ba!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đại sảnh trở nên im lặng, xung quanh không có một tiếng động nào.

Mọi người theo hướng phát ra âm thanh nhìn vào trong góc, nhưng không thấy được người nói chuyện kia mà lại thấy có một đám hộ vệ khoảng bảy, tám người, trông bọn họ thật hung hãn, đáng sợ.

Nhất thời, trong ánh mắt của mọi người liền có chút hoảng sợ.

Cô gái nhỏ kia cũng tò mò nhìn sang, chu cái miệng nhỏ nhắn, chần chờ một chút rồi nói:

“Này, không phải chỉ có một trăm vạn là đủ. Tôi còn mấy điều kiện nữa, nếu như anh không đủ những tiêu chuẩn.....”

Nụ cười nhẹ từ trong góc phòng truyền ra, ngắt quãng lời của cô.

“Chỉ cần diện mạo anh tuấn? Thân thể cười trắng? Kỹ thuật tốt là được đúng không?”

Một bóng người chậm rãi đứng lên, tất cả mọi người không nhận được hít một ngụm lạnh khí!

Má ơi! Anh ta cao bao nhiêu a?

1m9?

Nhìn cái áo sơ mi màu đen trên người anh, liền có thể nhìn thấy được những cơ bắp cuộn cuộn của anh ta.

Bả vai vô cùng rộng rãi, vạm vỡ!

Đâu chỉ cường tráng. Quả thật là cường tráng đến không thể địch nổi!

Giống như là một con mãnh thú!

“A!”

Cái bóng người xa xa kia cũng khiến cho cô gái nhỏ hoảng sợ.

Mẹ ơi, anh cũng quá cường tráng đi? Đây là suy nghĩ đầu tiên của cô, nếu anh ta nằm trên người cô, có thể hay không cô sẽ bị đè chết? Còn nữa, chỗ đó của anh, nơi đó có phải hay không rất lớn? Ô ô ô, cô sẽ bị anh ta giết chết mất!

Cô gái giật mình, đôi môi run rẩy, giọng cà lăm tìm lí do nói:

“Anh, Anh không đẹp trai, tôi không thấy mặt của anh.....Ai cho anh đội mũ với đeo kính đen a?”

Nghĩ xong, nếu anh ta thật sự lấy cái mũ và mắt kính xuống, cô cũng sẽ nói anh ta không đủ đẹp trai, vậy thì có thể bỏ qua anh ta rồi.

Cô choáng váng, anh ta khỏe như vậy lại cao lớn cường tráng, cô không muốn lần đầu tiên của cô lại rơi vào tay tên dã thú kia. Đến lúc đó, cô còn sống được không?

Khoẻ miệng người đàn ông kia dường như nhếch lên một cái, giống như là vừa khẽ cười :

“ Trung, đưa cho cô ấy chi phiếu một trăm vạn, rồi mang cô ấy tới phòng của tôi.”

2. Chương 2: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 2

“ A Trung, đưa cho cô ấy chi phiếu một trăm vạn, rồi mang cô ấy tới phòng của tôi.”

Người đàn ông kia nói xong thì quay người đi, thân thể cường tráng nhàn nhã bước ra ngoài.

“ Này, này! Tôi không muốn tiền của anh! Tôi còn chưa có đồng ý mà! Tôi không đồng ý cho anh phá thân của tôi. Anh , anh...Anh không đẹp trai.....”

Cô gái không biết vì sao trong lòng mình đột nhiên lại trở nên sợ hãi, hốt hoảng.

Bóng lưng to lớn của người đàn ông kia cứ như thế....càng lúc càng xa, vẫn như cũ khiến cho người ta có cảm giác như bị áp bức.

Người đàn ông tên A Trung kia không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh cô , khuôn mặt có chút không vui. Anh ta nhìn cô đánh giá một hồi rồi khẽ nói :

“ Cũng không có chỗ nào hơn người.....Không biết nhìn trúng cô ta ở điểm nào...chỗ đó cũng không trở mã, chỉ là một tiểu đậu nành.....”

Cái gì!

Tên đàn ông thối này dám chê bai cô trước mặt mọi người..

Cô nhất thời nổi giận:

“ Anh! Anh , anh nói cái gì? Anh nói ai chưa trở mã? Anh nói ai là tiểu đậu nành? Bà đây trở mã rất đầy đủ, dồi dào đấy! Nếu như không phải bà đây quá cao, nhất định tất cả sẽ rất lớn.”

Cô tức giận ưỡn ngực, khiến cho tất cả đàn ông nhất thời cùng đưa ánh mắt nhìn bộ ngực của cô.

A Trung ngoáy ngoáy lỗ tai, cảm thấy rất ồn:

“ Được rồi! Có cao hay không, lớn hay không , cô cũng không cần khoe ra để chúng tôi nhìn, chúng tôi còn muốn giữ lại cái mạng này.”

Cô bị anh ta chọc tức, thì thầm nói:

“ Tôi điên sao? Ai khoe cho các người nhìn?”

Cô còn chưa kịp nói hết đã nhìn thấy A Trung ngoác tay , ra ý kêu hai người đàn ông đến giữa hai cánh tay của cô. Cô sợ hãi , kêu lên:

“ Này, các người làm gì? Mau buông tôi ra! Buông tôi ra....”

A Trung uể oải liếc nhìn cô:

“ Một trăm vạn này là của cô. Cầm cho chắc, lão đại của chúng tôi cũng không có tính kiên nhẫn. Đi thôi!”

“ A. Anh, lão đại của anh? Tôi, tôi không muốn tiền của các người! Tôi không có đồng ý cho anh ta phá thân tôi! Bộ dáng của anh ta không tốt! Mau buông tôi ra! Buông tôi ra.....”

A Trung liếc cô một cái, đồng tình nói:

“ Cô gái, nếu đã nhát gan như vậy, vừa rồi cũng không nên trêu chọc lão đại của chúng tôi. Bây giờ hối hận cũng đã muộn.”

“ Muộn? Tại sao lại muộn? Tôi còn chưa có đồng ý! Tôi không đồng ý! Tôi không muốn, không cần a...”

Dọc đường, cô hét chói tai, tất cả đàn ông đưa mắt nhìn cô bị khiêng ra ngoài.

Đợi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của họ, trong đại sảnh liền trở nên yên tĩnh lạ thường.

Một thanh âm nhỏ phát ra:

“ Dường như.....Người đàn ông kia lai lịch không nhỏ “

(>_<)

Cô bị đưa vào phòng dành cho tổng thống, một mình cô tự an ủi nói:

“ Không sao, đợi đến khi gặp được người đàn ông kia , cô phải nói thật rõ ràng. Một trăm vạn đó cô không muốn. Lần giao dịch này cũng không thành.”

Nhìn không thấy khuôn mặt của người đàn ông kia, anh ta đưa lưng về phía cô hút thuốc, chỉ thản nhiên phân phó:

“ Tìm người tắm rửa cho cô ấy sạch sẽ. Nhất là.....khuôn mặt giống như tranh sơn dầu kia.”

“ Tranh sơn dầu ở đâu? Không đúng không đúng, mặt của tôi không bẩn..... Tiên sinh, tôi muốn nói một chuyện, cái chuyện phá thân vừa rồi. Tôi không đồng ý, Tôi không muốn tiền của anh. Tôi phải đi rồi, ha ha, tôi đi trước. Anh ngủ ngon.....”

Chúc anh ngủ ngon , từ “nha” còn chưa kịp nói ra, cô đã bị hai người đàn ông to lớn kẹp chặt rồi ném vào phòng tắm.

Ngay sau đó, hai bà thím vô cùng cường tráng xông vào, trực tiếp đè cô vào trong bồn tắm.

3. Chương 3: Giá Cao Bán Làn Đầu Tiên 3

Ngay sau đó, hai bà thím vô cùng cường tráng xông vào, trực tiếp đè cô vào trong bồn tắm

Bọt nước bay tung toé khắp phòng...

“ A, thím à, hai vị thím xinh đẹp như hoa a.....Tôi có chuyện muốn nói....Tôi thật sự có lời.....tôi, tôi,tôi.....”

“A! Tóc của tôi.”

“Lông mi tôi đau quá.”

“Nhẹ tay một chút, nhẹ tay một chút a, các thím à, cầu xin các người.”

Gần đây, cô cũng không phải lang thang ngoài đường, hằng ngày cũng tắm rửa sạch sẽ, sao có thể bẩn a, sao lại dùng sức kì cợ cho cô như vậy?

Đợi đến khi cô tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài, bị quần một cái khăn tắm rồi đưa đến giường lớn, lúc đó cô mới biết sợ...

Đúng vậy, lúc đầu muốn phá thân, cô có chút giận dữ, cũng có phần hơi kích động và tức giận.

Vậy mà, cho tới bây giờ, khi đối mặt với người đàn ông cường tráng kia , cô bắt đầu sợ hãi vô cùng

Tha thứ cho sự sợ hãi của cô a, cô chỉ mới có 18 tuổi, vẫn còn chưa làm việc gì có ích cho đời....Vẫn còn chưa lớn nha.....

“ Tại sao lại muốn phá thân?”

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, nhàn nhã thưởng thức ly rượu, chậm rãi hỏi cô.

Trong giọng nói của anh ta, tràn đầy sự uy hiếp , cảm giác như anh ta chính là một bậc đế vương ...

Thân thể cô không nhịn được có chút run rẩy, cứng nhắc nói:

“ Ai cần anh lo! Này, tôi đã nói rồi, tôi không chọn anh phá thân cho tôi. Còn nữa, giao dịch này thất bại, anh nghe hiểu không?”

“ Ha ha.....”- Người đàn ông kia cười khê một tiếng, cũng không có quay người lại. Anh chậm rãi, ung dung nói:

“ Trêu chọc tôi, lại còn muốn chạy, em có khả năng sao?”

(o). . .

Cô giật mình.

Lời nói này của anh ta là có ý gì?

Chẳng lẽ. Anh ta muốn Bá Vương ngành thượng cung?

“ Anh, anh không thể như vậy.....Có nhiều người ở đó làm chứng cho tôi, tôi không có đồng ý để cho anh làm chuyện ấy.....Anh không thể ép buộc tôi....Hơn nữa tôi cũng không có ý định cầm tiền của anh.....”

“ Không một người nào có thể cưỡng lại tôi!”

Người đàn ông cắt đứt lời của cô, trong nháy mắt xoay người lại

Ôi.

Cô ngẩn người

Anh, anh ta.....thế nhưng.....lại đeo một cái mặt nạ màu đen!

Che đi ánh mắt cùng lỗ mũi của anh ta, chỉ nhìn thấy đôi môi mỏng kia! Đôi môi bạc tình...

“ Anh, tại sao anh lại đeo mặt nạ?”

Trên mặt anh ta có vết sẹo sao?

Hay là khuôn mặt vô cùng xấu xí?

Hay là.....anh ta là một tên tội phạm bị truy nã! ...

Lúc này, vô số ý nghĩ kỳ quái hiện ra trong đầu cô

“A. Thật đáng yêu. Đến lúc này, em vẫn còn tinh thần để suy nghĩ đến những thứ kia sao?”

Người đàn ông kia tựa hồ cười khê một tiếng, bước gần tới chỗ cô

Trên người anh ta chỉ có một cái khăn tắm rộng thùng thình quấn quanh bụng , cái khăn kia tựa như muốn rơi xuống.

Khi anh bước đi, cơ ngực của anh cường tráng, hung hãn, lộ ra từng múi, có thể thấy được anh ta to lớn mạnh mẽ như thế nào.

Cơ bụng sau lưng kia thật cường tráng và hấp dẫn

“ Này, này , anh không được đi qua đây!” – Theo bản năng, giờ khắc này trong mắt cô, những thứ cường tráng hấp dẫn kia đều trở nên kinh khủng

Nghĩ xong, cô phải phản kích!

Đừng tưởng rằng cô là một cô gái ngốc bó tay chịu chết.

“ Tắm sạch sẽ rồi sao?”

Anh không để ý đến lời của cô, tiếp tục hướng phía cô mà bước tới

“ Tôi nói, anh không được đi qua đây!” – Cô trợn to hai mắt

Thật đáng chết, trên người cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm, bên trong cũng trống không, hành động với bộ dáng như vậy thật phiền phức.

“ Nhìn gương mặt này coi như vẫn còn giống người .” – Anh tiếp tục chế nhạo cô

“ Tôi nói, anh không được đi qua đây nữa mà!”

4. Chương 4: Giá Cao Bán Lăn Đầu Tiên 4

“ Nhìn gương mặt này coi như vẫn còn giống người .” -Anh tiếp tục chế nhạo cô

“ Tôi nói, anh không được đi qua đây nữa mà!”

Đột nhiên cô dùng lực, thuận tay cầm lấy bình hoa lớn ném tới phía người đàn ông kia, chú ý, kia là hướng tới vị trí huyết thái dương của anh ta mà bay tới. Một là không làm, nếu đã làm thì làm đến cùng. Nếu như muốn phản kích, cô phải chọn vị trí nào đó có lực sát thương mạnh mới xuống tay. Không nên trách cô quá hung ác, là do anh ta luôn tự mình là đúng.

Bình hoa lớn kia vèo một cái bay qua..

Cô cơ hồ muốn nhắm mắt lại , chờ đợi thanh âm khi bình hoa đập vào đầu anh ta vang lên!

Bốp!

Nhưng cô không ngờ!

Bộ dạng người đàn ông kia giống như đang làm ảo thuật vậy, bàn tay nhẹ nhàng giơ lên liền bắt được cái bình hoa lớn kia.

Anh nhíu mày nói:

“ Thật là phí của. Đây chính là vật trấn bảo của Minh Triều.”

Nàng cả kinh trợn mắt, há mồm

Không thể nào? Cô dùng sức rất mạnh nha! Sức lực lớn như vậy, tốc độ lại rất nhanh, tại sao anh ta dùng tay vẫn có thể bắt được? Lại còn rất ung dung, thong thả mà bắt lấy.

Dụi mắt, cô thật sự không dám tin tưởng, sau đó không suy nghĩ nhiều nữa, bước phản kích lần hai của cô lại bắt đầu.

Cô nhanh chóng trượt xuống giường, thấy cái gì liền thuận tay hướng phía người đàn ông kia ném tới. Mồ mẫn một hồi cô thể nhưng lại tìm thấy một cái súng trường.

Trời ơi! Anh ta ...thể nhưng...lại tàng trữ vũ khí!

Nếu cô tố cáo anh ta, anh ta liền dợt vào tù ngồi đi!

“Đừng tới đây! Kêu người đem quần áo của tôi đến đây!”

Cô giơ súng lên, nòng súng nhắm thẳng về phía người đàn ông kia.

Lúc này mới phát hiện, mẹ ơi, tất cả những đồ mà nãy giờ cô ném anh ta, tất cả đều được trưng bày rất tốt, tất cả đều nằm trên bàn. Có thể thấy, cô ném bất cứ gì đi qua, người đàn ông kia cũng thoải mái mà chụp lấy.

“ Súng kia có đạn, em không cần phải tự làm tổn thương chính mình”

Người đàn ông kia một chút cũng không để ý, nhàn nhã nói..

Cô cắn môi một cái. Nếu anh ta lại gần, cô có nên nổ súng hay không.....

“ Anh dám đến gần tôi, tôi liền nổ súng bắn chết anh! Nếu không tin, anh có thể thử!”

Cô dựa vào tường, thở hổn hển nói.

“ Tốt, vậy thì em cứ việc nổ súng, tôi muốn xem kỹ thuật bắn súng của em như thế nào. Mau nổ súng đi.”

Người đàn ông kia cười nhẹ, khuôn mặt mang theo mặt nạ đen lộ ra khí chất vương giả ...

Trong nháy mắt, khiến cho cô có chút say mê.....

Sau đó cô cắn răng, nổi nóng nói:

“ Đây là do anh bức tôi!”

Người đàn ông từng bước từng bước đi tới phía cô.

Khi khoảng cách giữa anh và cô chỉ còn có ba thước, cô thật sự muốn sụp đổ

Aaaaaaaaaaaaa.....Cô kéo cò súng.....

Đùng đùng đùng.....cô liên tiếp bắn ra rất nhiều đạn.....

Xung lực của súng trường thật lớn, nếu như không phải là có bức tường phía sau để cô dựa vào thì nhất định đã ngã hẳn xuống đất rồi.

Trong thời điểm tiếng súng vang lên, người đàn ông kia tốc độ nhanh chóng nghiêng người qua một bên, nhàn nhã tránh khỏi hàng loạt phát đạn kia. Sau đó, anh như ma quỷ vậy, liên tục kích bên cạnh cô, một tay cầm lấy nòng súng, hơi dùng sức một chút. Cái súng trường kia trong nháy mắt đã bị anh bẻ cong thành hình chữ U (thật bá đạo hết sức =.=)

“ A! Anh”

Anh ta không phải là người! Anh ta là quỷ!

Cô hoàn toàn bị anh dọa đến choáng váng...

Bùm! Cánh cửa mở ra, A Trung đứng ở cửa giờ súng lên, vội vàng hỏi:

“ Lão đại, không sao chứ?”

Trong nháy mắt, tấm khăn tắm trên người cô đột nhiên buông lỏng, anh nhanh tay liền bắt lại được, một tay khác nhanh chóng đem cô ôm vào trong ngực, thuận tay lấy đi cây súng tùy tiện vứt đi, nhàn nhạt nói:

“ Mau ra ngoài, đang chơi rất thú vị...”

A Trung sợ run lên, vội vàng cúi đầu lui ra ngoài, đóng cửa lại.

“Anh. . . .”

Cô cũng không còn lời gì để nói nữa rồi...

Hộc hộc.....

Như một cơn cuồng phong, anh đè cô lên giường, lộ ra một nụ cười xấu xa:

“ Cô gái nhỏ, em rất thú vị”

“Người không phải có thể cưỡng bách ta! ! !” Nàng kêu to.

Người đàn ông kia giống như nghe được chuyện cười, khoé môi liền giật nhẹ:

“ Hả? Vậy sao?”

5. Chương 5: Giá Cao Bán Lân Đầu Tiên 5

“Người không phải có thể cưỡng bách tôi !!” - Cô kêu to.

Người đàn ông kia giống như nghe được một câu chuyện cười, khoé môi liền giật nhẹ:

“ Hả? Vậy sao?”

Lúc này, cô có cảm giác như mình bị điện giật vậy, cả người cô kích động, run rẩy một hồi.

Đáng chết, sao bộ dạng của anh ta lúc này giống như đang đùa giỡn với một chú chó nhỏ vậy!

Chẳng lẽ, anh ta coi cô như là chó sao?

Hai cánh tay nhỏ bé của cô dùng sức trụ lại bả vai của anh, cố gắng ngăn cản anh ép thân thể xuống. Thấy vậy, đôi môi nhỏ bé, màu đỏ hồng bĩu môi nói:

“Này! Anh...! Anh dám khi dễ đàn bà, con gái sao đáng mặt đàn ông được! Nếu có bản lãnh, hãy dùng sức quyến rũ của anh để đổi lấy sự đồng ý của tôi!”

“ Ha ha, tôi lại cho là, có thể vuốt ve một tiểu miêu bướng bỉnh như em mới là có bản lãnh nha, vật nhỏ”

Ba!

Khăn tắm trên người cô bị anh ta kéo ra, sau đó thuận tay ném ra ngoài.

“A! Khốn kiếp! Lưu manh!”

Từ trước đến nay, cô không có một chút dửng cảm nào. Dù sao, cô cũng mới 18 tuổi, cũng không hiểu chuyện đó, cứ như vậy mà đối diện với một người đàn ông lực lưỡng như anh ta .

Tất cả , toàn thân thể của cô từ trên xuống dưới hiện ra dưới ánh sáng mờ ảo.....

Cô vội vàng lấy tay che bộ ngực của mình, bỗng nghe được tiếng huyết sáo hưởng thụ của anh, cô liền di chuyển theo tầm nhìn của anh tới.....

Đáng chết! Ánh mắt của anh đang nhìn phía dưới của cô!

Ba!

Cô nhanh chóng đem bàn tay xuống dưới che lại.

Phía trên. Phía dưới. Một hồi che đi che lại, cô bị chọc giận đến điên mất rồi.

Người đàn ông kia nở một nụ cười xấu xa:

“ Đừng che.....khắp mọi nơi đều đã bị tôi thấy....Em quả thật là xử nữ sao?”

Đây là một loại chất vấn, cũng là đối nài một loại khiêu khích!

Cô trợn mắt, lớn tiếng nói:

“ Đương nhiên là thật”

Trả lời xong câu hỏi của anh, cô mới ý thức được. Cô chẳng phải sẽ nhanh chóng bị tên đàn ông xa lạ này ăn hết sao, sao lại cùng anh ta biện chứng những thứ này làm gì. Trước tiên, cô phải nghĩ cách thoát thân đã!

Cô liếc nhìn chiếc khăn tắm quấn bên hông anh ta, còn một tấm khăn tắm cản trở, cô cũng không sợ. Cô có thể đại khái biết vị trí hạ bộ của anh ta, sau đó hung hăng hít một hơi, dùng tất cả khí lực của mình, mạnh mẽ nâng đầu gối lên!

Tôi đâm chết tiểu bảo của anh!

Ai kêu anh dám cưỡng bạo cô!

Ba

Người đàn ông này thế nhưng chỉ cần một cánh tay nhanh chóng đè đầu gối cô xuống. Một tay anh chống giường, trong ánh mắt có chút vui mừng :

“ A! Nha đầu, em có học quyền đạo sao?”

Quyền thứ nhất chưa trúng, trong lòng cô có chút thất vọng, cũng không thêm suy nghĩ, một lần nữa xuất kích. Cô giơ tay đâm về vào mặt của anh, cô nghĩ rằng, chỉ cần anh tránh né một quyền này, cô liền sử dụng một chân khác đá vào chỗ đó của anh ta.

“ Cô nãi nãi đây là cao thủ quyền đạo!”

Thật ra thì cô chỉ học một chút quyền đạo thôi, ai bảo cô không có tính nhẩn nại.

“Vậy sao? Vậy thì càng thú vị rồi.”

Anh không nhanh không chậm nói, khuôn mặt khẽ tránh sang một bên tránh quyền kia của cô, sau đó dùng lực đè đầu gối xuống, nhanh chóng đặt giữa hai chân của cô, khiến cho cô không thể cử động. Sau đó anh bắt lấy hai cánh tay rồi chia ra, đặt cố định trên đầu cô.

Lòng ngực cường tráng của anh cứ như vậy mà đụng chạm với bộ ngực mềm mại của cô.

“ Anh thật khốn khiếp! Mau buông tôi ra!”

Đột nhiên cô cảm thấy rất sợ hãi.....

Cái gọi là công kích của cô, trong mắt anh cũng chẳng là gì , cứ thoải mái mà gạt bỏ tất cả.

Là do cô không được việc, hay là do anh quá mạnh mẽ?

“ Nha đầu, bữa ăn khởi động làm nóng người này có phải hay không nên sớm kết thúc?”

6. Chương 6: Giá Cao Bán Lăn Đầu Tiên 6

Cái gọi là công kích của cô, trong mắt anh cũng chẳng là gì , cứ thoải mái mà gạt bỏ tất cả.

Là do cô không được việc, hay là do anh quá mạnh mẽ?

“ Nha đầu, bữa ăn khởi động làm nóng người này có phải hay không nên sớm kết thúc?”

Bữa ăn khởi động làm nóng người!

Cái gì gọi là bữa ăn khởi động làm nóng người?

Cô ngẩn người một lúc, rốt cục hiểu được “ bữa ăn” trong ý tứ của anh ta là gì. Khuôn mặt cô sau một giây bỗng trở nên đỏ hồng.

“ Anh dám động vào tôi, anh dám cưỡng bức tôi, thì...anh hãy chờ đó, tôi sẽ hận anh cả đời! Tôi Ngũ Y Y xin thề!”

“Ngũ Y Y? Tên của em sao?”

“ Cho dù chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, tôi nhất định đến tìm anh để trả thù!”

“Ha ha, vậy sao?” - Đôi môi anh tiến đến gần sát mặt cô, toả ra luồng hơi nóng, cũng không phải là hôn cô, chỉ là dán mặt sát mặt của cô , thổi hơi nóng:

“ Lời nói hận tôi cả đời....nghe cũng không tồi.”

“A a a a, tay của anh ...”

Bàn tay của anh ta đang đặt ở chỗ nào a a a a a...

Cô cảm môi, toàn thân cũng đều trở nên nóng rực, còn có chút run rẩy.

Tay của anh từ từ, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của cô.

Ba!

.....Chiếc khăn tắm trên người anh đã bay xuống sàn nhà.....

.....

Một năm trước.

Ngũ Y Y đeo cặp sách trên vai, Cô từng bước nhẹ nhàng bước vào phòng bệnh, cô không dám tin rằng:

“Mẹ. Mẹ của tôi, bà ấy.....” – Hai đôi mắt to của Ngũ Y Y run rẩy, trong hốc mắt cũng xuất hiện mấy hạt nước mắt.

Tấm vải trắng che lấp một thân thể gầy yếu, mỏng manh. Trước đây cũng đã từng là một thời tao nhã.

“ Y Y , mẹ con đã lên thiên đường, lúc bà ấy đi rất bình thản.....Y Y.....”

Ngũ Phong – ba của Ngũ Y Y cũng đỏ mắt nghẹn ngào, bàn tay ông vỗ nhẹ vào vai Y Y.

Nhìn xem, đứa nhỏ Ngũ Y Y này sao lại gầy như thế, bộ dáng cũng chỉ có 1m6 , thân thể gầy teo. Bây giờ, đầu vai của nó đang run rẩy dữ dội.

“Không! ! !”- Y Y lớn tiếng khóc

“ Không! Mẹ sẽ không đi! Mẹ vẫn còn muốn ở lại với tôi! Bà ấy sao lại có thể bỏ tôi ở lại một mình? Bà ấy sẽ không chịu đi! Bà ấy sẽ không bỏ mặc tôi! Mẹ! Mẹ...Y Y cầu xin người, xin người tỉnh lại có được hay không? Y Y về sau nhất định sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ chộc cho người giận nữa. Y Y nhất định sẽ làm được! Mẹ ơi, cầu xin người hãy tỉnh lại đi, xin mẹ đấy.....Xin mẹ hãy ở lại với Y Y,....Ô ô ô.....Mẹ.....”

Ngũ Y Y nhào tới bên cạnh giường bệnh rồi khóc nức nở.

Ngũ phong đứng cách đó một thước cũng lấy tay mà lau đi nước mắt.

“ Con gái, hãy để ẹ yên nghỉ đi. Bà ấy đã rất mệt mỏi, về sau còn có ba chăm sóc cho con. Từ hôm nay trở đi, con hãy theo ba về Ngũ gia trang ở đi.”

Ngũ gia trang ? Ha ha.

Ngũ Y Y cười lạnh mấy tiếng.

Nếu nói là Ngũ gia trang, đứa con gái riêng, không cùng huyết thống như cô có thể ở sao?

Lúc trước, mẹ còn ảo tưởng rằng mình có thể đường đường chính chính mà bước chân vào Ngũ gia trang, có thể cầm đôi tay nhỏ bé của cô rồi ưỡn ngực tiến vào cái Ngũ gia trang đó.....Nhưng tất cả, cũng chỉ là một giấc mộng!

Mẹ nằm mơ, đơn giản chỉ là nằm mơ!

Cái giấc mơ này, trực tiếp cướp đi mười tám năm đẹp nhất của mẹ!

Đợi mười tám năm, âm thầm chảy nước mắt mười tám năm, mẹ cũng không có đợi đến ngày được gả cho ông ta!

Hiện tại.

Mẹ đã mất, người ba này lại đột nhiên nghĩ muốn cho cô đến Ngũ gia trang ở sao?

“ Sớm nhỉ? “ – Ngũ Y Y ngơ ngẩn nói mấy chữ

“Cái gì?” - Ngũ phong có chút không rõ.

7. Chương 7: Giá Cao Bán Lân Đầu Tiên 7

“ Sớm nhĩ? “ – Ngũ Y Y ngơ ngẩn nói mấy chữ

“Cái gì?” - Ngũ phong có chút không rõ.

Ngũ Y Y ngẩng đầu lên, đôi mắt to nhìn thẳng Ngũ Phong, gần từng tiếng nói:

“ Ông nói thật sớm. Ông đã làm những gì? Khi mẹ tôi còn sống, ông tại sao không cho bà một cái danh phận! Ông tại sao lại không cưới bà? Mẹ tôi cũng chỉ có một nguyện vọng như vậy, ông cũng không thực hiện cho bà, chính ông khiến cho bà chết không nhắm mắt! “

“ Ba.....” – Ngũ Phong há miệng, cũng không nói gì được, chỉ là nặng nề thở dài.

.....

Ngũ gia trang viên.

Ánh mặt trời chiếu sáng cả phòng khách, ba vị tiểu thư của Ngũ gia đang trợn mắt há mồm mà nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Phong xoa xoa tay, giới thiệu Ngũ Y Y :

“ Đây là em của các con, Ngũ Y Y . Từ hôm nay trở đi, Y Y sẽ sống ở đây với chúng ta, chúng ta chính là người một nhà, không ai được bắt nạt Y Y . Nghe rõ chưa?”

Khuôn mặt Y Y lạnh như băng, ánh mắt cô lướt nhìn qua ba người kia.

Ha ha, cô đã từng nghe nói là ba vị tiểu thư danh môn vọng tộc của Ngũ gia đều rất nổi tiếng trong những cuộc xã giao.

Nhị tiểu thư – Ngũ Nhân Tâm nói nhỏ:

“ Cái gì thế này? Người đàn bà hát rong kia chết đi thì thôi, lại để đứa nhỏ này đến ở cùng chúng ta?”

Ánh mắt nghiêm nghị của Ngũ Phong bắn tới khiến đó Ngũ Nhân Tâm lập tức rụt cổ lại.

Còn Đại tiểu thư – Ngũ Nhân Ái cũng lập tức dùng cánh tay mình đung một cái vào đứa em này ra hiệu, rồi nói:

“ Được rồi, ba, chúng con đã biết rồi, rất hoan nghênh em đã đến đây sống cùng chúng ta, Y Y từ đây chính là em gái của chúng ta .”

Ngũ Nhân Ái cứng rắn nở ra một nụ cười giả dối.

Nhũ Y Y biết rõ tất cả, lông mày nhướng lên, kiên cường nói:

“ Không cần dùng cái giọng thương hại này để nói với tôi, tôi không cần! Mặc dù là con riêng, nhưng lại cùng chung dòng máu với Ngũ Phong. Vì thế, cho dù tôi không muốn đến đây ở cũng không được. Ai bảo ông ta lại chính là ba ruột của tôi.”

Ngũ Y Y lạnh lùng nói xong, liền đem cái túi trên lưng của cô ném xuống đất. Sau đó quay người đi lên lầu.

Đại tiểu thư và tam tiểu thư chột ngẩn ra...

Nha đầu đáng chết này.....nó coi nó là ai!

Ở đây, ba chị em họ đối với cô đều là bậc trưởng bối mà cô lại kêu ngạo như vậy! Hãy chờ đấy, Ngũ Y Y !

“Ba. Người xem Y Y. Em ấy tại sao lại nói như vậy” – Tam tiểu thư Ngũ Nhân Lệ tiến lại ôm cánh tay Ngũ Phong, lắc lắc, bĩu môi làm nũng nói.

Nhị tiểu thư thấy vậy liền nói:

“ Hừ! Thật là không có một chút gia giáo nào cả! Quả nhiên là con gái của người đàn bà kia!”

Ngũ Nhân Ái nhanh chóng ngắt lời của Ngũ Nhân Tâm, rồi nhìn Ngũ Phong cười nói:

“ Không có chuyện gì đâu ba, Y Y vẫn còn nhỏ. Từ nhỏ, em ấy đều cùng mấy người không tốt kia sống, đứa bé có ngoan như thế nào cũng sẽ bị dạy hư. Không có chuyện gì đâu ba, chúng con sẽ dạy em ấy, nhất định sẽ khiến em ấy trở thành một tiểu thư có hiểu biết.”

Ngũ Phong nghe vậy, liền thở dài gật đầu một cái:

“ Đứa nhỏ Y Y này rất đáng thương, mẹ nó vừa mới qua đời. Các con đều là chị, hãy chăm sóc cho nó thật tốt.”

Ngũ Nhân Tâm tức giận nói:

“ Thật là, tại sao lại bắt chúng con chăm sóc cho nó! Nó nghĩ nó là ai chứ?”

“Nhân tâm! Tại sao con có thể nói chuyện như vậy!”- Ngũ phong trừng mắt lên

Ngũ Nhân Tâm thấy vậy lập tức ngậm mồm lại. Khuôn mặt có chút không vui, tức giận, thở mạnh...

Ngũ Nhân Ái lập tức cười nói:

“ Ba, ba hãy yên tâm đi. Chúng con sẽ giúp đỡ Y Y thật tốt, Y Y bây giờ chính là em gái của tụi con mà”

“ Haiz, cũng chỉ có đứa con này là hiểu chuyện , khôn khéo thôi.” – Ngũ Phong giờ tay vuốt nhẹ mái tóc của Ngũ Nhân Ái, cũng không để ý thấy ánh mắt nham hiểm đang lẩn tránh kia.

8. Chương 8: Giá Cao Bán Lăn Đầu Tiên 8

Vào mười hai giờ đêm

Đây là lần thứ sáu Ngũ Y Y phải bò dậy đến nhà vệ sinh

“ Ax, đau quá. Ai nha, không thể sống nổi mất.....”- Ngũ Y Y khẽ rên. Một tay chống tường, khó khăn di chuyển vào nhà vệ sinh.

Tại sao lại như vậy. Từ đó đến giờ hệ tiêu hoá của cô rất tốt, từ nhỏ đến lớn cũng ít khi ngã bệnh. Tại sao mới đến Ngũ gia trang buổi đầu tiên liền không ngừng đau bụng? Nếu cứ tiếp tục đau như vậy, không khéo cô chết mất.

Không được, không thể để như vậy được. Cô phải đi xuống lầu tìm một chút coi có viên thuốc đau bụng nào không.

Gương mặt Ngũ Y Y đỏ mề hôi lạnh, chống tường khi ra khỏi phòng của cô. Sau đó cô vừa bước qua phòng của Ngũ Nhân Ái liền nghe được cuộc đối thoại ở bên trong.

“ Chị hai, em còn tưởng chị thật lòng muốn đem con nhỏ kia làm em gái của mình đấy” – Ngũ Nhân Tâm mồm nhai đồ ăn rắc rắc, mơ hồ nói

“ Chị ba, chị thật ngốc. Chỉ có chị là kích động, trước mặt ba cũng không biết che giấu một chút. Chị hai làm sao có thể đem cái con nhỏ kia nhận làm em gái? Chị nói giỡn sao? Có đúng vậy không, chị hai?”

Ngũ Nhân Ái lạnh lẽo cười một tiếng, nói:

“ Ngũ gia này, chỉ có ba vị tiểu thư, chỉ có ba mà thôi! Ngũ Y Y là cái thá gì! Xuất thân của nó, cái huyết thống của nó lại muốn trở thành tiểu thư của Ngũ gia sao? Ta nhỏ vào! Nó không xứng!”

Ngũ Nhân Tâm nghi ngờ hỏi:

“ Chị hai, nếu như ngày mai ba phát hiện Ngũ Y Y đã chết trong nhà vệ sinh, ba có nghi ngờ chúng ta không?”

Tam tiểu thư nghe vậy cũng bị dọa theo, hoảng sợ nói:

“ Đúng vậy, chị hai, lỡ như ba đi báo án, khiến cho cảnh sát nhập cuộc, tiến hành tra xét. Vậy việc chúng ta đem thuốc tiêu chảy bỏ vào ly sữa của Ngũ Y Y , có hay không sẽ bị tra được?”

Ngũ Nhân Ái không thèm để ý , cười một tiếng:

“ Yên tâm đi, ly sữa tươi bị chúng ta bỏ thuốc vào, chị đã kêu dì Trương đem ra ngoài đổ. Đừng nói cảnh sát, cho dù là chó nghiệp vụ cũng không tìm được cái ly sữa tươi đó. Ha ha ha ha.....”

Ngũ Nhân Tâm vui vẻ cười to:

“ Ha ha ha, đến bây giờ em mới biết chị lợi hại như vậy! Khiến cho con nhỏ Ngũ Y Y chết đi cũng không biết lí do vì sao mình chết! Ha ha ha...”

Ngũ Nhân Lệ cũng khúc khích cười theo:

“ Ha ha...,đến lúc làm tang lễ cho cô ta, chúng ta dùng ít nước tiêu , làm bộ chúng ta khóc rất thương tâm. Chính là vì em gái đột nhiên qua đời mà đau lòng nha.”

“ Ha ha ha, ý kiến hay. Cái chủ ý này của em cũng không tệ, ba chúng ta rất đau lòng nha. Ha ha ha.....”

Ngoài cửa, thân thể gầy gò của Y Y càng run rẩy, cô gắt gao cắn môi dưới, trừng mắt nhìn ba người kiêu ngạo, hung hăng ở trong phòng kia.

Ba người các người! Họ Ngũ ! Là tôi, Ngũ Y Y quá ngây thơ. Vẫn còn nghĩ rằng bản thân mình sẽ có thêm người thân, thêm chị em...Nhưng là....Hãy đợi xem!

Hàn Giang Đình điện thoại cầu cứu của Y Y liền vội vã chạy tới, nhưng là cô đã choáng rồi ngất đi.

Ngũ Phong xoa ánh mắt của mình, mãi mê nhìn Hàn Giang Đình cùng mấy y tá đem Ngũ Y Y lên cáng.

Khuôn mặt của ba chị em Ngũ gia cũng lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Hàn Giang Đình, không nói lời nào.

Đáng chết, sao lại là Hàn Giang đình , người thừa kế của công ty Hàn Tinh. Ai lại khiến cho anh ta xuất hiện vào lúc này?

Nếu như không phải tại Hàn Giang Đình, tiểu tiện nhân Ngũ Y Y đã xuống âm phủ rồi! Thật đáng chết!

9. Chương 9: Giá Cao Bán Lần Đầu Tiên 9

Nếu như không phải tại Hàn Giang Đình, tiểu tiện nhân Ngũ Y Y đã xuống âm phủ rồi! Thật đáng chết!

Hàn Giang Đình đột nhiên xoay người lại, ánh mắt nguy hiểm lướt qua ba chị em Ngũ gia, tức giận vô cùng:

“ Nếu như Y Y có chuyện gì, mấy người hãy chờ đó. Tôi sẽ không bỏ qua ! Hừ!”

“ Này, này, tiểu tử thôi, đừng tưởng mình lớn lên đẹp trai liền có thể uy hiếp người khác như vậy. Ăn nói bừa bãi.”

Ngũ Nhân Tâm cà lăm cãi lại. Thật ra thì, cô vẫn luôn thích Hàn Giang Đình. Chỉ tiếc trong mắt anh ta cho tới giờ cũng chưa từng có cô.

Ngũ Nhân Ái lạnh lùng nhìn Hàn Giang Đình bước xuống lầu, hung ác nói thầm:

“ Hàn Giang Đình sao lại quen biết con tiện nhân kia? Thật đáng ghét!”

.....Nhớ lại lúc đó.

Trong sân trường, Ngũ Y Y đang ngồi trên bãi cỏ

Mặc dù cô không cần trang điểm, mặc đồ tùy ý nhưng vẫn như cũ, rất xinh đẹp.

Rất nhiều bạn học nam đi qua cũng kìm lòng không được mà si ngốc nhìn cô.

Mặc dù cô mới là sinh viên năm nhất, nhưng trong trường đại học nổi tiếng vô cùng, cô còn được danh là hhoa khôi của trường.

Mái tóc dài của cô tùy ý xõa trên bờ vai, vài sợi tóc rũ xuống trán, không thể nhìn rõ nét mặt của cô, chỉ có thể nhìn đôi lông mày dài, uốn cong của cô.

“Này, hot girl, sao lại bày ra bộ dáng hồn bay phách lạc thế này?”

Hàn Giang đành đi tới, ngã vào đầu Ngũ Y Y một cái rồi cũng ngồi xuống bãi cỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y nhú lại, trên khuôn mặt hiện lên một tia ảo não, buồn chán:

“Này, tiểu tử, mình đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi mình là hot girl, nghe thật ghê tởm.”

“Chẳng lẽ lại xưng anh, em sao?”

Hàn Giang đành gồng cánh tay lên chính đôi chân dài của mình, nhếch miệng một cái.

Thật là một tư thái tuấn mĩ a.

Ngũ Y Y cũng không để ý tới Hàn Giang đành, gương mặt vẫn như cũ u buồn.

Hàn Giang đành rút cuộc phát hiện ngũ Y Y có điểm không thích hợp, liền dùng cánh tay đung một cái, liếc về phía khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo của Ngũ Y Y :

“Này, đã xoay sở đủ tiền để xây mộ ẹ chưa? Nếu không được, vậy mình đem cái xe mới của mình bán đi”

Vừa nghe đến cái chữ “Bán” này, Ngũ Y Y liền không nhịn được run rẩy.

Bán? Ha ha, Đúng vậy a, cô cũng chỉ là bán mình để đổi lấy tiền...

Chỉ là , bán

Ngũ Y Y buồn bã cười một tiếng:

“Không cần, người anh em của tôi, chiếc xe kia là quà sinh nhật của gia gia tặng cho, cậu bán thì sẽ có chuyện gì xảy ra đây. Tiền xây mộ.....mình đã.....xoay sở đủ rồi.”

“Thật? Ba cậu cuối cùng cũng chịu ột trăm vạn rồi sao ?”

Hàn Giang Đình vui mừng nhìn Ngũ Y Y, nhưng không cách nào tìm thấy sự vui mừng trên khuôn mặt Ngũ Y Y.

Cô gái này.....Hôm nay có chuyện gì sao?

“Hửn? Hừ! Ngũ Phong sẽ có lòng nhân từ như vậy sao? Cũng chỉ là một gian thương mà thôi!” – Ngũ Y Y nhắc đến ông ta, gương mặt không nhịn được liền lộ ra vẻ chán ghét vô cùng.

“Không phải ông ta đưa cho cậu tiền à? Một trăm vạn, cậu là làm sao mà kiếm được?”

Hàn Giang Đình cũng nhăn mày. Anh cảm thấy, hôm nay, Ngũ Y Y có cái gì đó không đúng. Cô ấy rút cuộc có chuyện gì?

Bình thường Y Y vô cùng lạc quan, luôn thích nói giỡn.

“Cậu khi nào lại dài dòng như vậy, giống như con gái vậy.”

Ngũ Y Y che giấu, khoé miệng giật giật cười mỉm, cánh tay nhỏ bé, trắng mềm vỗ vỗ bả vai Hàn Giang Đình, khí phách vô cùng, nói:

“Không phải chỉ là một trăm vạn sao, cũng không có nhiều, mẹ mình có một kho tiền đó nha!”

10. Chương 10: Giá Cao Bán Lân Đầu Tiên 10

“ Không phải chỉ là một trăm vạn sao, cũng không có nhiều, mẹ mình có một kho tiền đó nha!”

Thật ra thì mẹ của cô có gửi tiền ngân hàng, đó là một khoản tiết kiệm của bà. Đi theo Ngũ Phong nhiều năm như vậy, vậy mà bà cũng không có tiền để gửi vào ngân hàng, ngay cả đồ trang sức cũng không bao giờ mua. Nghĩ tới nó, Ngũ Y Y cảm thấy rất đau, rất đau!

Mẹ như vậy, đơn giản cũng chỉ vì tình yêu !

Bà thật lòng yêu Ngũ Phong!

Từ đầu đến cuối, bà đều ngây ngốc yêu tên gian thương kia!

Cho dù có một đứa con gái riêng, cho dù bị hàng nhóm chửi rủa, bà cũng không hối hận. Chỉ vì, đáy lòng bà vẫn luôn chấp chứa một tình yêu tha thiết!

Mẹ cô thật là, tại sao lại đi yêu một tên đàn ông vô tình vô nghĩa như vậy?

Ngũ Y Y hơi khổ sở , ngẩng đầu lên, mở mắt to nhìn bầu trời xanh bao la kia, hít hít nước mũi.

Hàn Giang Đình cứ như vậy mà bị lừa, cười ha ha rồi nói:

“ A, thì ra là như vậy. Mình đã nói rồi, dì ấy sao có thể lại không có tiền để dành chứ! À, vậy sao lúc đầu cậu lại không phát hiện ra, lại vì xây mộ mà đi vay tiền?”

Coi như đầu óc heo của Hàn Giang Đình vẫn còn có chút suy nghĩ, vẫn nghĩ ra chuyện này.

Ngũ Y Y méo miệng, đôi mắt xinh đẹp liếc qua nhìn Hàn Giang Đình này trong, thoải mái mà nói:

“A, thời gian đầu mình rất đau lòng nên không nhớ đến. Cho nên mới như vậy.”

“ Oh,không tồi, cứ như vậy mua cho dì ấy một ngôi mộ để an nghỉ thì được rồi!”

Hàn Giang Đình vui vẻ cười, gương mặt đơn thuần.

“Ừ.” - Ngũ Y Y gật đầu một cái.

Ngũ Y Y đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, do dự một chút rồi nói:

“ Cái đó.....Giang Đình.....Chính là.....Cái kia.....”

Hàn Giang Đình lắc hai chân, nhìn đám mây trắng trên trời , vô cùng thích ý:

“ A, cậu muốn nói cái gì, cậu trở nên dài dòng thôi lòi từ bao giờ? Rốt cuộc có chuyện gì muốn nói?”

“Chính là cái.” - Ngũ Y Y khó khăn gãi gãi đầu , vẫn có chút thẹn , không dám mở miệng.

“Cái gì a!”

“Chính là Mình muốn hỏi cậu, cậu đã từng xảy ra quan hệ với bạn gái nào chưa?”

“Cái gì? Cậu muốn nói đến cái quan hệ nào?” - Hàn Giang Đình tròn tròn mắt, nghiêng mắt nhìn Ngũ Y Y.

Có phải có chút sai lầm hay không . Tại sao lại thấy nha đầu mặt dày này, giờ phút này trên khuôn mặt có chút ửng đỏ.

“Ai nha, không phải là cái quan hệ kia sao!”

“ Cậu không nói rõ ràng làm sao mình hiểu quan hệ gì? Thật khó hiểu?”

“ Là...Là.....Quan hệ thân thể...! Thiệt là! Đầu óc cậu thật nhỏ bé như hạt dưa gang á! “ – Từ kia dễ dàng đi ra từ miệng của Ngũ Y Y, khuôn mặt cô đã đỏ ửng rồi.

“Oh? Từ lúc nào cậu lại quan tâm đến cái quan hệ nam nữ kia? Có phải là có người trong lòng, muốn cùng anh ta gao nấu thành cơm?” – Ánh mắt của Hàn Giang Đình có chút nghi ngờ.

“ Làm gì có người trong lòng! Mình chỉ là muốn biết một chút, không đúng, không phải là điều tra. Không đúng, mình chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi.”

“Rất khả nghi a, hì hì.”

” Cậu rốt cuộc muốn trả lời hay không?”

“ Tốt tốt tốt, Ngũ Y Y là bạn bè của mình, mình có trách nhiệm phải trả lời tất cả các câu hỏi của cậu! Nói đi, cậu muốn biết cái gì?”

11. Chương 11: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 1

“ Tốt tốt tốt, Ngũ Y Y là bạn bè của mình, mình có trách nhiệm phải trả lời tất cả các câu hỏi của cậu! Nói đi, cậu muốn biết cái gì?”

Ngũ Y Y liếc mắt một cái, chần chờ hỏi:

“ Những người đàn ông, khi cùng xữ nữ làm chuyện kia có phải sẽ có cảm giác ấy nấy không? “

Hả?

Hàn Giang Đình ngẩn người.

Im lặng năm giây, anh rốt cuộc chịu không nổi liền nghiêng người mà cười lớn:

“ Ha ha ha, cô bé ngốc. Tại sao họ lại phải ấy này, cảm giác đó phải nói là rất thành tựu thì đúng hơn.”

“Nhưng, nhưng người ta là xữ nữ, sẽ bị đau, còn có máu. Chẳng lẽ họ không có một chút đau lòng, ấy nấy sao?”

“ Ấy nấy con khỉ! Đàn ông đều thích con gái xữ nữ. Con gái đem lần đầu của mình cho đàn ông, đó chính là vinh dự của nam nhân. Đã làm chuyện đó sẽ cảm thấy rất hưng phấn, tại sao họ lại ấy nấy? Ừm, rất hưng phấn, cực kì hưng phấn!”

Hàn Giang Đình nhớ lại, khuôn mặt tràn đầy cảm xúc, mấp máy nói.

Ngũ Y Y tức giận nói thầm:

“Hừ, đàn ông thật đúng là biến thái !”

“Hả? Cậu vừa mới nói cái gì?” – Hàn Giang Đình đem tại lại gần cô

“Không có gì! Đem khuôn mặt chó của cậu tránh xa mình một chút!” – Ngũ Y Y tát một cái lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hàn Giang Đình, đầy người anh ra.

“Oa nha nha nha, thật không công bằng! Ngũ Y Y, khuôn mặt của mình hoàn mỹ, tuấn tú như vậy, cậu dám tát nó! Làm ơn, gương mặt này rất quan trọng , cậu lại thô bạo như vậy! Còn là một cô gái nữa!”

Ngũ Y Y bật cười một tiếng, dùng chân đạp Hàn Giang Đình:

“Cút xa một chút! Mình không phải là cô gái ngu ngốc, gương mặt cậu thật phiền phức. Tránh xa mình ra!”

Hai người bạn cùng đánh nhau trên bãi cỏ....

Họ là bạn thân từ nhỏ, cùng nhau lớn lên. Nhưng trong mắt người khác, trông họ rất thân mật với nhau.

Tan học.

Ngũ Y Y cùng Hàn Giang Đình đang ngồi trên xa. Anh đeo tai nghe, nhai cao su, chậm rãi lái xe.

Ngũ Y Y giật lấy tai nghe của Hàn Giang Đình :

“ Giang Đình, buổi tối cùng mình đi ăn không?”

“ Sao cậu không về nhà ăn cơm? Tại sao phải ra ngoài ăn lung tung, bậy bạ.”

Ngũ Y Y bĩu môi.

Nói thật ra, cái trang viên Ngũ gia kia, nếu nói là “ Nhà “ , cô thật lòng không muốn trở về.

Cùng ba chị e ngũ gia ăn cơm, thật giống như đang chịu cực hình.

Ngũ Y Y đáng thương nói:

“ Mình muốn ăn đồ cay.....Một mình mình đi không phải có chút kì lạ sao? Cậu phải đi với mình chứ.”

Còn chưa kịp trả lời, Hàn Giang Đình lại phải nhận điện thoại:

“ Ủ, là anh.....Có thật không? Hẹn với anh? Tối nay. Tốt, cô gái xinh đẹp, anh nhất định sẽ đến đúng hẹn! Gặp lại sau!”

Ngũ Y Y trừng mắt.

Hàn Giang đình nhún vai:

“ Cậu nghe thấy rồi đó, mình có hẹn rồi. Cô bé, không cần suốt ngày cứ chạy ra ngoài ăn uống, sẽ không sạch sẽ, nghe chưa? Nhanh về nhà đi! Thứ bảy mình với cậu đi chọn một nghĩa trang cho dì! Sau đó cúng vái a!”

”Này! Hàn Giang Đình! Cậu đi chết đi! Thật không có nhân tính, mình hận cậu ! “

Ngũ Y Y tức giận kêu gào, Hàn Giang đình tên kia đã nhanh chóng lái xe đi xa.

Đi xa, Hàn Giang Đình giờ cao cánh tay vẫy vẫy ...

“Hàn Giang Đình ! Thấy con gái liền bỏ mặc bạn bè! Cậu thật sự rất kém cỏi, kém cỏi.”

12. Chương 12: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 2

“Hàn Giang Đình! Cậu thấy phụ nữ thì liền quên bạn bè, cậu thật kém cỏi! Kém cỏi!” Ngũ Y Y oán trách, nói thầm, dành một mình lái xe chậm rãi đi.

Đi đâu bây giờ?

Trở về Ngũ gia trang sao?

Như vậy chắc chắn sẽ phải ăn tối cùng với ba người chị em kia, điều này với cô mà nói, không khác nào bị cực hình hành hạ.

“Như vậy..... tự mình đi ăn bánh bột chiên đi?”

Ngũ Y Y tự hỏi.

Bản thân là một cô gái có nhà lại đi ăn ở ngoài, giống như có chút cô đơn lạ lùng nha.

.....

“Anh hai, chiếc xe này thật tốt nha, tăng tốc vô cùng thú vị! Không bằng cho em mượn đi mấy ngày?”

Cố Tại Viễn vừa điên cuồng lái xe, vừa ồn ào.

Hoắc Phi Đoạt ngồi bên cạnh không nhịn được nhăn mặt, “Tiểu tử, cậu chạy nhanh như vậy làm gì, đây cũng không phải là đường cao tốc.”

“Anh hai, phía trước không phải có bọn A Trung dẫn đường sao? Xe tốt như vậy sao không đi nhanh một chút, không phải là một sự phí phạm sao? Đây là Bugatti! Không phải là chiếc Lamborghini kia của em a!”

“Nhìn phía trước! Thật ầm ỹ muốn chết!” Hoắc Phi Đoạt bắt đầu dĩ vuốt vuốt lông mày.

“Oh, xế chiều hôm nay anh đem em thành bao bố, đập tới đập lui, eo của em muốn đau đến tê liệt rồi, thêm chút nữa là tàn phế, em chẳng lẽ không được lái xe mới một chút sao? Em nói này anh hai, thân thể anh như sắt thép ấy, có đánh với một trăm bộ đội đặc chủng cũng không là gì, lúc luyện tay với mấy người bọn em xin anh đừng nghiêm túc như vậy có được không? Anh chỉ cần hơi quơ tay múa chân vài cái không phải là được rồi sao? Em cùng A Trung thiếu chút nữa là đi gặp Thượng đế! Anh hai cũng quá độc ác đi!”

Quả nhiên, sự dong dài của Cố Tại Viễn ngày càng tinh túy, gần như không nuốt nước miếng cũng có thể nói được cả tiếng.

“Tôi chỉ là dùng một phần sức lực, có trách thì trách cậu cùng đại thiếu gia Cố quá yếu, một chút lực tấn công cũng không có.”

“Mẹ nó! Anh nói em cùng Cố Tại Viễn không có lực tấn công? Em cũng có thể đánh với mười mấy hai mươi người, quan trọng là anh quá quá quá mạnh đi, em dù sao cũng là người mình thường, đâu có giống như anh, có chỗ nào giống người, đáng sợ giống như Siêu Nhân Điện Quang a.”

Hoắc Phi Đoạt bắt đầu dĩ lắc đầu lần nữa, lại bắt ngờ hoảng hốt kêu lên: “Nhìn đường! Phía trước có một bà lão!”

“A a a a!” Cố Tại Viễn cũng chợt phát hiện phía trước có bà lão đang chậm chạp đi qua từng bước, sợ hãi vừa phanh xe vừa kêu to, nhưng tốc độ xe quá nhanh, mà bà lão di chuyển lại quá mức chậm.

“Đổi hướng khác! ! !” Hoắc Phi Đoạt một bên ra lệnh, đã nhanh chóng cầm lấy vô lăng, đánh tay lái nhanh chóng chuyển hướng.

Ngũ Y Y đột nhiên phát hiện đối diện có một chiếc xe đang lao nhanh tới!

Giống như xe tăng có gắn thêm tên lửa phía sau lao nhanh!

Mà chiếc xe kia, lại nhắm ngay hướng bà lão lớn tuổi phóng tới!

Thật đáng chết!

Không kịp suy nghĩ, Ngũ Y Y dùng hết sức nhanh chóng hướng tới chiếc xe hơi, một bên lớn tiếng hô: “Cẩn thận, bà lão! Có xe hơi tới kìa!”

Ngũ Y Y xinh đẹp nhảy nhanh khỏi xe, đem xe leo núi ném tới, bản thân đứng trước người bà lão, làm tư thế ngăn cản xe.

Thành thật! Một tiếng vang thật lớn.

Chiếc xe đạp leo núi của Ngũ Y Y bay đến trước kính chắn gió của chiếc xe hơi, đập lên cửa thủy tinh thành một cái hố lõm xuống.

Mà chiếc xe hơi kia bởi vì đột ngột bẻ tay lái sang bên phải thật mạnh, mà cùng lúc đụng vào bức tường bên phải, khói trắng tỏa ra khắp nơi.

Tất cả đều xảy ra ngắn ngủi trong nháy mắt.

Nếu như xe ô tô không trực tiếp đâm vào bức tường bên phải, đoán chừng có thể trực tiếp nghiền qua người bà lão.

13. Chương 13: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 3

Nếu chiếc xe kia không đâm thẳng vào bức tường bên phải, đoán chừng có thể trực tiếp nghiền qua người bà lão

Tim Ngũ Y Y đập mạnh dữ dội làm cô thở hổn hển, run rẩy mấy giây, mới nhớ xoay người xem bà lão, “Bà ơi, bà không sao chứ, không có sao chứ, a?”

Tai bà lão hình như bị điếc, cũng không để ý tới Ngũ Y Y, vẫn dùng tốc độ chậm rãi như cũ, từng chút từng chút đi về phía đường đối diện.

Ngũ Y Y gãi gãi đầu.

Bà lão này điếc quá nặng a.

“Khụ... Khụ.... Khụ..... Chuyện gì xảy ra vậy, khụ... khụ... khụ... bà lão này, tại sao không nhìn đường a.....”
Cố Tại Viễn từ trên xe đi xuống, vừa ho khan, vừa vuốt lồng ngực mình.

Túi khí bung ra, thêm chút nữa là hẳn bị đập cho nhồi máu cơ tim, ngực đau muốn chết.

Về mặt Cố Tại Viễn chán nản.

Ngũ Y Y xoa eo mắng ngược lại, “Anh không có mắt à? Anh có biết lái xe không a? Coi xe là tên lửa à? Phía trước có người anh không thấy à, vừa mù vừa ngu ngốc! Không biết lái xe thì đừng ngồi vào vị trí tài xế. Có cần bà đây đưa anh về trường học lái xe dạy lại không?”

“Cái, cái gì? Con nhỏ chết tiệt, cô có biết người đang nói chuyện với ai không? Xúc phạm ông, ông đánh cho người không còn giọt máu!”

Cố Tại Viễn ngang ngược vò tóc, xoay người nhìn mặt kính chắn gió bị khảm lên một chiếc xe đạp leo núi, kêu lên một tiếng cực kỳ quái dị, ” A! Xong đời! Kính trước của Bugatti cũng bị hỏng a! Con nhóc! Đây là cái xe rách của cô hả? Cô đã làm gì hả? Cô sắp xong đời rồi? Máu chảy thành sông, chặt xác thành trăm khúc, xương cốt không còn, biến thành tro bụi!”

“Ầm ỉ quá!” Cửa xe bên kia mở ra, Hoắc Phi Đoạt cao lớn lực lưỡng xuống xe, không nhìn được nhãn mặt.

Anh ta cũng không thèm nhìn qua chiếc xe đắt tiền, liếc Cố Tại Viễn một cái, sau đó đi về phía cô gái nhỏ đang đứng giữa đường xoa eo kia.

Vừa mới liếc mắt, anh hơi giật mình.

Nhưng cũng chỉ một giây, anh liền khôi phục khuôn mặt lạnh lùng như cũ.

“Anh hai! Bugatti của anh bị con nhóc này làm hỏng! Anh xem đi, anh hai!”

Cố Tại Viễn lớn tiếng tố cáo trước.

Lúc này Ngũ Y Y mới nhìn về phía người đàn ông được gọi là anh hai kia.

Ồi!

Ngũ Y Y không nhìn được hít hơi lạnh!

Mẹ ơi, người đàn ông này vừa lạnh lùng đến tàn bạo!

Cao 1m9, bả vai rộng mà rắn chắc, thân thể cường tráng.

Đập vào mắt cô là một đôi mắt đẹp đầy sương mù, mày kiếm đậm xéch thẳng lên, sống mũi cao thẳng thể hiện anh ta là người không dễ chọc.

Đúng vậy, người đàn ông này có bề ngoài nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn —— nhưng mà, lại lạnh lùng đến tàn nhẫn như vậy, uy nghiêm như vậy, giống như hoàng đế không, chọc, được!

Quanh thân anh ta tỏa ra hơi thở “Không dễ chọc”!

Trên thế giới này vẫn còn người đàn ông có hình dáng xinh đẹp tuấn tú như vậy sao?

Ngũ Y Y không nháy mắt nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt, không nhìn được oán thầm:

Đáng tiếc, nhìn đẹp thì thế nào? Vừa nhìn là biết nhất định là một người bạo lực!

Hơn nữa, còn là một người thủ đoạn độc ác!

Ngũ Y Y đối mặt với Cố Tại Viễn còn có thể nói chuyện hùng hồn, chìa mũi nhọn về phía trước, nhưng bây giờ đứng trước người nguy hiểm như Hoắc Phi Đoạt thì.....

Cô sợ đến nỗi muốn chạy trốn.

Ngũ Y Y bị dọa nuốt nước miếng liên tục.

Nói..... Xe đạp leo núi của mình đạp vào xe hơi..... hình như thật sự là chiếc Bugatti trong truyền thuyết nha.

“Xe đạp của cô?”

Hoắc Phi Đoạt ngắm thân thể bé nhỏ của Ngũ Y Y, lạnh lùng hỏi.

Cô gái nhỏ này thân hình còn có thể lớn một chút không? quần áo trên người không theo mốt, càng nhìn càng cảm thấy nhỏ nhắn?

14. Chương 14: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 4

Cô gái nhỏ này thân hình có thể lớn một chút không? Quần áo trên người không theo mốt, càng nhìn càng cảm thấy nhỏ nhắn?

Chân nhỏ nhắn, cánh tay mảnh khảnh, khuôn mặt nhỏ chút xíu, nhìn thế nào cũng như học sinh tiểu học.

Không tồi, mấy vị trí quan trọng rất đầy đặn.....

Hoắc Phi Đoạt phát hiện bản thân có chút mất hồn.

Ngũ Y Y vội vàng chuyển từ tư thế chống nạnh sang chân tay đứng nghiêm, ngoan ngoãn trả lời, “Là của tôi. A, chú, đó không phải xe đạp, đó là xe leo núi.”

Please, xe đạp mà giá cao như vậy sao? Dù gì cũng là xe leo núi tốn gấp mấy nghìn xe thường nha.

“Cái gì?” Hoắc Phi Đoạt nheo đôi mắt sâu xa, nhìn chằm chằm Ngũ Y Y không tin được.

Cô gọi anh là gì?

Cho nên..... Gọi anh.....Chú? !

Nghiêng người, hắt môi hai mươi sáu tuổi! Mà thôi! Thôi!

Ngũ Y Y không hiểu Hoắc Phi Đoạt muốn nói cái gì, nghĩ là anh đang tức giận chuyện chiếc Bugatti, rụt cổ lại, âm thanh cũng không lớn lối như vừa rồi, nhỏ nhẹ keo kiệt nói, “Tôi là nói.....Đó là xe của tôi, chú.”

Lại một câu chú! Nghiêng người ~!

Hoắc Phi Đoạt bỗng nhiên rất muốn giết người!

“Anh hai, đừng nhiều lời với con nhóc này nữa, không đáng! Để cho cô ta bồi thường tiền! Không bồi thường nổi thì đưa cô ta vào thanh lâu đi!”

Cố Tại Viễn cuộn tay áo lên, ra vẻ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Thình thịch! Hoắc Phi Đoạt đánh một quyền vào ngực Cố Tại Viễn, mặc dù đánh một cái nhẹ nhàng, lại làm cho Cố Tại Viễn bị đánh trúng thiếu chút nữa không thở được.

“Anh hai, anh.....”

Anh hai sao lại đối xử với anh em như vậy.....

Hoắc Phi Đoạt rõ ràng không muốn Cố Tại Viễn xen vào, đôi chân dài của anh thông thả bước tới trước mấy bước, môi mỏng kéo lên nụ cười khê như có như không, cứ như vậy, từng bước tới gần Ngũ Y Y.

Tim Ngũ Y Y lập tức đập không theo quy luật, thành thịch thành thịch thành thịch, mỗi tiếng đều giống như đang đánh trống.

Mẹ ơi, người đàn ông nguy hiểm này không phải muốn vặn cổ cô đấy chứ? Ô ô ô, cô thật sự không biết chiếc xe kia là Bugatti nha, tình huống lúc đó thật sự rất nguy hiểm cấp bách, cô cũng không muốn làm như vậy a, lúc ấy chỉ nghĩ phải cứu người trước.

“Ch, ch, Chú..... Có, có, có gì từ từ nói.....” Ngũ Y Y muốn lui về phía sau, chân giống như bị đóng đinh tại chỗ, không cách nào nhấc lên được.

Hoắc Phi Đoạt đi thẳng tới trước mặt Ngũ Y Y xinh xắn linh hoạt, cúi đầu, mắt nhìn khuôn mặt nho nhỏ của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cố gắng ngẩng cao đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt cao cao tại thượng, cổ vừa mỏi vừa đau, ai nha, người đàn ông này thân thể quá cao, đối mặt với anh ta như vậy, đơn giản chính là tự hành hạ bản thân.

Tự nhiên lại cao như vậy làm gì, lãng phí thức ăn, lãng phí vải vóc.

“Ch, Chú..... Tôi, tôi không có cố ý..... Cái đó, chú có thể cho tôi cơ hội sửa sai được không?”

Không cần giết tôi ngay a a a a.....

Tôi mới mười tám tuổi, mới học đại học năm nhất, tôi còn chưa có yêu đương, còn chưa kết hôn, cũng chưa sinh con, tôi còn rất nhiều rất nhiều việc chưa làm, cầu xin chú đừng giết tôi a!

Ngũ Y Y bị dọa đến cái miệng nhỏ cũng bắt đầu run rẩy.

“Đánh chết cô sao? Anh hai, đừng có nói nhảm với cô ta, cô ta đập Bugatti thành như vậy, anh hai, anh trực tiếp đánh chết cô ta đi!” Cố Tại Viễn đứng sau lưng Hoắc Phi Đoạt kêu lên.

Ngũ Y Y bị chọc tức, khuôn mặt vẫn vẻ hung hăng nhìn Cố Tại Viễn.

Hoắc Phi Đoạt không để ý tới Cố Tại Viễn, nhìn chằm chằm Ngũ Y Y, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói, “Cô gái nhỏ, tôi không phải là chú.”

“A?” Ngũ Y Y mở to mắt trong suốt, có chút không hiểu, dùng sức nháy mắt mấy cái, lắp bắp lên tiếng, “Oh, oh.”

15. Chương 15: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 5

“A?” Ngũ Y Y mở to đôi mắt trong suốt, có chút không hiểu, dùng sức nháy mắt mấy cái, lắp bắp lên tiếng, “Oh, oh.”

Có phải nói xong câu này thì cô sẽ bị thủ tiêu hay không? Ô ô ô.

Ngũ Y Y bày ra vẻ mặt méo mó khổ sở.

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, đôi môi mê người gần như dán sát vào lỗ tai Ngũ Y Y, từng luồng hơi nóng phả vào mặt Ngũ Y Y, cả người cô như có luồng điện chạy qua, có chút tê tê.

“Hoắc Phi Đoạt.”

Hoắc Phi Đoạt nói xong ba chữ này, dừng thẳng người, một tay tự nhiên cho vào túi, ánh mắt nhìn về phía trước sau cô.

A Trung đã dẫn mấy chiếc xe mở đường phía trước trở lại, dừng ngay ngắn nhìn anh. Sau lưng A Trung, có bảy tám người đàn ông cao lớn, vừa nhìn là biết phong cách của xã hội đen.

Hoắc Phi Đoạt nhìn thoáng qua mấy thuộc hạ, bên kia A trung đã hiểu, anh hai không muốn bọn họ qua đó, liền phát phát tay, mấy người đàn ông cao lớn trong mấy giây liền biến mất, không thấy bóng dáng.

Ngũ Y Y hí mắt len len nhìn Hoắc Phi Đoạt một cái.

Con người nguy hiểm này nhìn cũng thật đẹp trai a! Chắc là đi phẫu thuật thẩm mỹ cũng ba lần mười lượt rồi.

Mặt mũi người này không có một chút tì vết.

Đẹp đến người người ghen tỵ!

Hả? Anh vừa nói với cô cái gì?

Chẳng lẽ là tên anh ta?

Anh sao phải nói tên cho cô biết? Cô không có hỏi hần a, thật là, ông chú rảnh rồi.

Anh mới vừa nói anh tên là gì? Hoắc cái gì Diễn?

Cố Tại Viễn đứng sau lưng Hoắc Phi Đoạt cả người ngây ngẩn hóa đá, trợn mắt há mồm.

Anh hai không bị sao đó chứ?

Sao anh lại đột nhiên thân thiết với cô gái kia như vậy?

Anh hai chưa từng chủ động nói chuyện với bất cứ người nào a, nhất là phụ nữ!

Hôm nay anh hai thật kỳ lạ.

“Cô biết mình sai ở chỗ nào sao?” Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi, lạnh lùng nhàn nhạt hỏi.

Đầu nhỏ của Ngũ Y Y cúi xuống, vừa vặn thấy được cơ bụng săn chắc của Hoắc Phi Đoạt.

Lại gần, cơ bụng của người đàn ông này không tệ nha, rất phát triển, nhìn qua thật săn chắc.

Bởi vì anh mặc áo trong màu vàng nhạt bó sát người, cái loại bó rất sát, thấp thoáng thật hấp dẫn, cũng có thể thấy rõ cơ bụng.

Đáng chết! Đang lúc tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, cô còn có tâm trí YY người đàn ông đáng sợ này.

“Biết.....” Ngũ Y Y hiếm khi nói chuyện biết điều như vậy.

Cô là đứa nhỏ thích mạnh miệng, không bao giờ nói mấy lời mềm mại dịu dàng, như là lúc mẹ còn sống, cô rõ ràng rất quan tâm bà, nhưng miệng luôn nói mấy lời phản nghịch.

Gặp phải người đẹp trai anh tuấn như Hoắc Phi Đoạt, cô không tự chủ liền trở nên ngoan ngoãn.

“Lỗi chỗ nào?” Hoắc Phi Đoạt truy hỏi.

“Lỗi ở.... cản đường xe của ngài.....”

“Ừ? !” Hoắc Phi Đoạt nguy hiểm nheo mắt.

“A, là sai ở chỗ đập xe của ngài! Tôi sai rồi, sai rồi.” Trời ạ, người đàn ông này chỉ hơi nhíu mắt, hừ hừ mấy tiếng, cũng có thể dọa người như vậy a.

“Cái gì?” Hoắc Phi Đoạt tức giận một tay vén lên áo vét.

Ngũ Y Y bị dọa đến cao thấp cả người run lên, răng đánh lập cập, hốt hoảng nói nhanh, “Không đúng không đúng, lỗi của tôi rất nhiều, tôi không nên cản đường ngài, lại càng không nên đem xe leo núi đập vào kính xe ngài, tôi biết xe rất rất đắt, tôi cũng biết thời gian của ngài rất quý báu, cho nên ngài đại nhân đại lượng, ngài tha cho tôi đi.”

Ngũ Y Y thành tâm thành ý tự kiểm điểm bản thân, ai ngờ, gương mặt yêu nghiệt của Hoắc Phi Đoạt lại càng ngày càng kém.

16. Chương 16: Đàn Ông Tuổi Tú Thật Nguy Hiểm 6

Ngũ Y Y thành tâm thành ý tự kiểm điểm bản thân, ai ngờ, gương mặt yêu nghiệt của Hoắc Phi Đoạt lại càng ngày càng kém.

Kém giống như ăn phải phân chó..... Ha hả.

Ngũ Y Y nghĩ thầm, ông chú này tính tình thật là kém, cho dù có cô đập đầu nhận lỗi như thế nào, anh đều không hả giận, giống như nhất định phải thủ tiêu cô mới được a.

Ngũ Y Y tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Dựa vào cái gì a, bà đây nếu đã nhận lỗi, anh còn muốn như thế nào, muốn giết người à!

Ngũ Y Y không thêm quan tâm nữa, phùng mang trợn má nói lớn, “Ông chú này, cuối cùng là chuyện gì a, chú sao lại giống như mấy ông thầy giám thị ở trường ân cần dạy bảo người khác như vậy, nhưng tại sao tôi đã tự kiểm điểm rồi mà chú còn chưa hài lòng, chú có phải muốn làm cho tôi máu chảy thành sông, chặt xác thành trăm khúc, xương cốt không còn, biến thành tro bụi không? Vậy chú cứ việc làm đi! Làm cho nhanh nhẹn dứt khoát vào! Đến! Chú đến chú đến đi!”

Ngũ Y Y la hét, còn ngoạ đầu đưa cổ cho Hoắc Phi Đoạt, điệu bộ như “Người tới chém đầu tôi”.

Hoắc Phi Đoạt dở khóc dở cười “Hắc” một tiếng.

Không đợi anh lên tiếng, cô gái nhỏ Ngũ Y Y nhanh chóng nhảy lên giẫm vào giày Hoắc Phi Đoạt một cái, sau đó giơ cánh tay lên, miễn cưỡng xem như đâm vào cằm Hoắc Phi Đoạt một cái, sau đó giống như con sóc nhỏ, xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Nếu là chạy trốn, khẳng định là quá hoảng hốt nên làm bừa.

Ngũ Y Y hướng về phía A Trung mà chạy trốn.

Cố Tại Viễn trợn mắt không thể tin được.

Mẹ ơi, có phải mắt anh bị mù không, anh nhìn thấy cái gì thế này? Anh hình như thấy chiến thần vĩ đại Hoắc Phi Đoạt bị đánh?

Hoắc Phi Đoạt là ai a?

Đó là người võ thuật cao siêu đến nỗi không ai đánh lại, được mệnh danh là Chiến thần a!

Một Chiến thần đáng sợ, một mình tay không có thể giết chết mười người lính đặc công a!

Mới vừa rồi con nhóc còn chưa dứt sữa đó, cô ta đã đánh Hoắc Phi Đoạt sao?

“Uy! Con nhóc chết tiệt kia! Cô là con nhóc không biết trời cao đất rộng! Cô có biết cô đánh ai không? Tổ tiên tám đời nhà cô đều không muốn sống nữa phải không!”

Cố Tại Viễn hướng theo bóng lưng Ngũ Y Y kêu gào.

“Tổ tiên tám đời của cô ấy đã chết cả rồi.” Hoắc Phi Đoạt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) sửa lời Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn sửng sốt, “Cũng đúng nha.”

Nói xong mới chợt nghĩ đến, lớn tiếng ra lệnh cho A Trung, “A Trung! Ngăn con nhóc đó lại! Bắt cho bằng được cô ta!”

Nhóc con kia đang chạy đến bên cạnh A Trung.

A trung vừa muốn hành động, lại thấy Hoắc Phi Đoạt giơ tay phải lên, không cho hắn động, A Trung không thể làm gì hơn là giả bộ thành người qua đường Giáp, trở mặt nhìn Ngũ Y Y hỗn hển ở bên cạnh hắn chạy mất.

“Uy! Anh hai! Anh sao vậy! Sao không để A Trung bắt cô ta lại? Tại sao lại để cô ta chạy mất?” Hoàng thượng không vội thái giám đã gấp, Cố Tại Viễn gấp đến giậm chân, vò đầu bứt tai.

Giương mắt nhìn Hoắc Phi Đạt cao lớn uy nghiêm, ách, hình như khóe miệng anh hai đang cười nhẹ?

Không thể nào? Anh hai đang cười sao?

Hoắc Phi Đạt vẫn nheo đôi mắt phượng như cũ, nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Ngũ Y Y, nhẹ nhàng mở miệng, “Nhìn cứ như học sinh trung học.”

“Oh..... Cái gì? ! Anh hai, anh vừa nói cái gì?”

Cố Tại Viễn ngoáy ngoáy lỗ tai, nghiêng đầu nhìn trộm Hoắc Phi Đạt.

Hoắc Phi Đạt quay lại nhìn Cố Tại Viễn, ngón trỏ dí vào trán Cố Tại Viễn, nói, “Không dài dòng thì cậu chết chắc.”

Cố Tại Viễn khuôn mặt méo mó tỏ vẻ uất ức, “Anh hai, người ta này giờ cũng không nói gì đúng không? Vẫn là anh với con nhóc kia cãi nhai a.”

Hoắc Phi Đạt không thèm nhìn Cố Tại Viễn, chân dài hướng phía A Trung đi tới, nhàn nhạt dặn dò, “Đem xe đi sửa.”

17. Chương 17: Đàn Ông Đẹp Trai Rất Nguy Hiểm 7

Hoắc Phi Đạt không thèm nhìn Cố Tại Viễn, chân dài bước về phía A Trung, nhàn nhạt dặn dò, “Đem xe đi sửa.”

“Dĩ nhiên phải sửa! Bugatti mới toanh, lại bị như vậy, con nhóc đó thật sự rất đáng chết! Em mà biết được cô ta là ai, em sẽ đòi cô ta tiền sửa xe không thiếu một đồng!”

Cố Tại Viễn vừa bước nhanh đuổi theo Hoắc Phi Đạt vừa cãi nhai.

Hoắc Phi Đạt bước chân phóng khoáng, sửa sai cho anh, “Không phải Bugatti. Là đem chiếc xe leo núi kia đi sửa.”

“Oh..... A?! Tại sao? Sao lại phải sửa cái xe rách của con nhỏ kia! Đáng sao? Chỉ là một đồng sắt vụn! Có đi sửa cũng không thể trở lại như cũ!”

Hoắc Phi Đạt không thèm quan tâm Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn nhíu mày nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên bước nhanh lên trước cản Hoắc Phi Đạt lại, “Anh hai! Em muốn hỏi anh, vừa nãy anh rõ ràng có thể tránh được quyền cước của con nhỏ đó, tại sao anh lại để cô ta đánh trúng?”

Hoắc Phi Đạt nghiêm túc nhìn Cố Tại Viễn, dùng giọng nói nghiêm túc trả lời hắn, “Tôi, thích, thế!”

Nói xong, dụng mạnh bả vai Cố Tại Viễn, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

A Trung đã mở cửa xe, cung kính chờ anh hai lên xe.

Cố Tại Viễn vò vò tóc, không hài lòng kêu to, “Nhưng mà tại sao chứ, tại sao vậy anh hai? Tại sao anh lại để cho con nhỏ đó đánh trúng? Chắc chắn phải có lý do gì đó? Lý do gì vậy anh hai? ?”

Roẹt! A Trung đem miếng băng keo trong suốt dán lên miệng Cố Tại Viễn, “Anh hai cần dặn, anh không được lên tiếng trong một giờ.”

“Ngô ngô ngô.....” Cố Tại Viễn quơ tay múa chân, cực kỳ tức giận.

.....

Ngũ Y Y không ngừng nghỉ chạy thật xa, so với lúc cô tham gia cuộc thi chạy bền thành tích còn tốt hơn.

Chạy qua vài con đường, xác định sau lưng không có người đuổi theo, Ngũ Y Y mới dám dừng lại, vỗ vỗ ngực há miệng thở dốc.

“Thật may, bản thiếu thư thông minh cơ trí, may mắn, bà đây võ nghệ cao cường, nếu không lần này chết chắc..... Vù vù, một chệt đi được.”

Ngũ Y Y tìm ghế đá ngồi xuống thật mạnh, lấy tay quạt quạt, lần này sống chết chạy trốn chạy đến nỗi chân đều rút gân.

Bugatti a!

Đó chính là Bugatti đó!

Tiền mua một cái bánh xe đã là con số thiên văn rồi! (ý là rất nhiều rất nhiều tiền)

Nếu như mình có một chiếc Bugatti, ai dám làm hư dù chỉ một chút, đoán chừng cô cũng giận đến muốn giết người a.

Ngũ Y Y lấy tay lau trán đầy mồ hôi, thở dài thườn thượt.

Đầu nhỏ ngoẹo sang một bên suy nghĩ lại, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái.

Di, ông chú xã hội đen đó, hình dáng còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ, rõ ràng không có chút thái độ hung hăng, tại sao cô thấy hấn thì lại sợ như vậy chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Ngũ Y Y mới tính là hiểu. Hoặc là, trên người chú Hoắc có gì đó hung ác tàn nhẫn, chính là thứ trong truyền thuyết..... Khí chất.

.....

Phốc ——

Tiêu Lạc trực tiếp phun ra ngụm rượu trong miệng.

“Cậu nói cái gì? Chú? Cậu nói cái con nhóc từng cùng cậu thân mật kia gọi cậu là chú? Ha ha ha ha ha.....”

Tiêu Lạc không dám tin nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt, “Phi Đoạt, cậu không phải người như vậy nha, cậu không bao giờ để nhận định của người khác vào mắt. Dù cho có người kêu cậu ông nội, ông ngoại, chân mày cậu cũng không động một chút a. Tại sao cô gái nhỏ này kêu cậu là chú, cậu hình như rất dễ tâm?”

Cho dù có bao nhiêu người chửi Hoắc Phi Đoạt ác độc, chửi hấn ra tay vô tình, hấn cũng chưa bao giờ để ý, bây giờ làm sao đây.

18. Chương 18: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 8

“Phi Đoạt, cậu không phải người như vậy nha, cậu không bao giờ để nhận định của người khác vào mắt. Dù có ai kêu cậu là ông nội, ông ngoại, chân mày cậu cũng không thềm động. Tại sao cô gái nhỏ này chỉ kêu cậu một tiếng chú, cậu ngược lại dễ ý?”

Ngón tay thon dài của Hoắc Phi Đoạt lắc lắc ly rượu, rũ mắt, “Tôi mới hai mươi sáu tuổi, chẳng lẽ nhìn già như vậy sao?”

Cô gái nhỏ kia cứ khẳng khẳng gọi hấn là chú, thật đáng giận.

Nghĩ đến dáng vẻ lúc nói chuyện của Ngũ Y Y, Hoắc Phi Đoạt cầm ly rượu lên, một hớp uống cạn.

Tiêu Lạc tao nhã lịch sự cười nhạt, “Phi Đoạt, cậu dễ ý không phải chỉ là cách xưng hô đúng không, mà là cảm nhận của cô gái kia về cậu.”

Hoắc Phi Đoạt không trả lời, lông mày nhíu chặt, lại uống cạn một ly rượu.

Tính cách Hoắc Phi Đoạt trước giờ vốn lạnh lùng, không giống Tiêu Lạc vừa lễ độ lại dịu dàng, Hoắc Phi Đoạt chưa bao giờ bố thí cho người khác một nụ cười, anh cực kỳ ít cười, sự lạnh lùng hà khắc tỏa ra từ trong xương.

Tiêu Lạc liếc Hoắc Phi Đoạt một cái, chủ động chuyển đề tài, “Hôn lễ chị họ tôi cậu có đi không?”

“Ngày nào?”

”Thứ sáu tuần sau. Tôi không phải đã sớm nói với cậu rồi sao? Cậu dĩ nhiên không nhớ?

“Được, tôi sẽ tranh thủ.”

Hoắc Phi Đoạt cầm phi tiêu trên bàn, bất ngờ xoay người ném mạnh.

Vút! Phịch, phi tiêu vũng vàng cắm ngay hồng tâm.

Tiêu Lạc nhướng mày, cũng cầm lấy một cái phi tiêu, phóng đi.

Vút!

Phi tiêu cắm sát cạnh chiếc phi tiêu Hoắc Phi Đoạt vừa mới ném, có thể coi như trúng hồng tâm.

Tiêu Lạc giễu cợt, “Nhìn xem, nếu không phải cậu chiếm hồng tâm, tôi cũng không bị dồn ép ra ngoài.

“Chưa chắc.”

Hoắc Phi Đoạt đơn giản nói hai chữ, giống như đùa giỡn, vèo vèo vèo phóng liên tục ba phi tiêu.

A Trung ngồi ở xa, không nhận được bật ngón cái lên.

Ba chiếc phi tiêu phía sau Hoắc Phi Đoạt, tất cả đều trúng hồng tâm, bốn phi tiêu san sát nằm cạnh nhau.

Tiêu Lạc không thể không vỗ tay tán phục, “Phi Đoạt, cậu luôn mạnh như vậy.”

.....

Không có xe leo núi, Ngũ Y Y bất đắc dĩ ngồi xe taxi trở về.

Ai, thật xui xẻo. chiếc xe leo núi kia là cô phải mất cả mùa hè làm ở quán cà phê mới mua được, cũng vì cô mua xe leo núi, Hàn Giang Đình cũng bắt chước mua một chiếc.

Mà giờ, chiếc xe của Hàn Giang Đình vẫn còn mới tinh, mà xe của cô..... lại bị cô chủ nhỏ vứt bỏ trên đường.

Kít! Xe taxi đột nhiên dừng lại, làm Ngũ Y Y giật mình.

“Bác tài, sao vậy? Tại sao đột nhiên lại dừng xe?”

Ngũ Y Y xoa trán buồn bực hỏi tài xế.

Cô mơ mơ màng màng, bởi vì thắng gấp, trán cô đập vào ghế trước. Thật TM đau! (TM: mẹ nó)

Hôm nay sao lại xui xẻo như vậy a?

“Ai nha, cô gái, ta không thể chở cô, bình nước trong xe hình như bị cạn, nổ máy là lại có vấn đề! Cô xuống xe đi, tôi không lấy tiền của cô, tôi phải gọi xe kéo, thật không nổ máy được.”

“A? Không phải chứ? Ngũ Y Y trợn tròn mắt khó tin được, ”Dừng ở đây, chú nói tôi phải làm sao đây?”

Tài xế lau mồ hôi, đã muốn xuống xe, “Thật ngại quá a cô gái, tôi cũng không có cách nha, nếu không may xe có thể cháy máy.”

Bốc cháy? Cất, xe có thể dễ bốc cháy như vậy sao? Quá dọa người a!

Ngũ Y Y bĩu môi, không tình nguyện xuống xe, đứng trên đường ngoai ô vắng vẻ, thở dài thật mạnh.

“Thật xui xẻo!”

19. Chương 19: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 9

Ngũ Y Y bĩu môi, không tình nguyện xuống xe, đứng trên đường ngoại ô vắng vẻ, thở dài thật mạnh.

“Thật xui xẻo!”

Hôm nay là mừng mấy nhĩ, về nhà nhất định phải tra lại hoàng lịch, thấy việc nghĩa ra sức giúp đỡ lại gặp phải ông chú Hoắc gì đấy cũng cho qua đi, xe leo núi cũng bị mất, thế mà hết lần này tới lần khác đón taxi lại gặp phải chuyện xui xẻo như vậy a!

Trời ạ, phải biết rằng, cô mới trốn được ông chú Hoắc nhưng một mạch chạy cũng phải mấy chục kilomet đó!

“Hôm nay bị Thái Tuế chiếu rồi, Thái Tuế a.....”

Ngũ Y Y vừa đinh ninh gật gù vừa chậm rãi cất bước, bóng dáng nho nhỏ cô đơn trải dài trên đường ngoại ô.

Ai nói người có tiền đều xây nhà ở ngoại ô chứ?

Đơn giản chính là thói khoe khoang ghê tởm!

Mặt trời đã xuống núi, rừng cây hai bên đường xanh um tươi tốt có vẻ rất quý dị.

Không gian yên tĩnh nhưng lại có vẻ..... U ám.

Ngũ Y Y mặc dù có chút hoảng sợ, lại tỏ ra vui vẻ, hai tay bỏ vào túi, huýt sáo.

Tít tít tít!

Phía sau vang lên tiếng còi xe ô tô thật chói tai.

Hai ngọn đèn pha chiếu tới.

Ngũ Y Y xoay người nhìn, lập tức đưa cao tay ngăn cản ánh sáng chói mắt, một chiếc xe màu đỏ chạy chậm chạp sát bên người Ngũ Y Y.

Chỉ cần liếc mắt, Ngũ Y Y liền xoay người lại, tiếp tục đi về phía trước.

Chiếc xe này cô quá quen rồi, là xe MINI của con gái cả Ngũ gia.

“Ha ha ha, ai u, xem này, cái người quê mùa tro bụi đầy đầu này là ai vậy? Sao lại lòi thôi như vậy, thích đi bộ sao? Xe của người đâu rồi? Ha ha ha.....” Ngũ Nhân Tâm ngồi ở ghế sau, điên cuồng cười lớn, chế giễu Ngũ Y Y.

Kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười hả hê của ba chị em Ngũ gia.

Ngồi bên cạnh Ngũ Nhân Tâm ở ghế sau, Ngũ Nhân Lệ giả vờ nói, “Ai nha, chị cả chị hai này, từ chỗ này về đến nhà cũng phải đi hơn bốn mươi phút, không biết người này có về tới nhà được hay không a?”

Nói xong, Ngũ Nhân Lệ che miệng cười khanh khách.

Chị cả Ngũ Nhân Ái lái xe chạy thật chậm, nói: “A, cái này các em yên tâm, em tư không giống như chúng ta, em ấy phi thường giống như người máy, rất thích hợp với kiểu vận động leo núi này.”

Ngũ Nhân Tâm bĩu môi, “Chị cả, chị nói sai rồi, ở đây làm gì có em tư? Ngũ gia chúng ta không phải chỉ có ba chị em sao?”

Ngũ Nhân Lệ vẽ mặt kinh khủng như sắp tới ngày tận thế, chỉ cả chị hai, núi này có thể có sói không vậy, người này có thể bị sói ăn hay không?”

Chị cả Ngũ Nhân Ái liếc nhìn Ngũ Y Y, “Người rừng sao có thể dễ dàng bị sói ăn như vậy? Người rừng là ai, coi chừng còn đem con sói nuốt vào bụng ấy chứ. Đi!”

Vừa nói, ô tô đột nhiên tăng tốc, nhanh như chớp vút đi.

Ngũ Y Y trước đó vẫn kiên trì đi bộ mới dừng lại, cắn chặt môi, khuôn mặt nhỏ nhỏ có một chút tổn thương khẽ lướt qua rồi biến mất, “Hừ! Các người mới là người rùng! Đồ khốn khiếp! Tôi không sợ đâu! tôi có cái gì phải sợ chứ.....”

Bướng bỉnh tự nhủ, đi, hốc mắt Ngũ Y Y ửng hồng.

Đã sớm biết ba chị em Ngũ gia ác độc vô tình, nhưng không ngờ, mấy người đó có thể để cô lại nơi rừng núi vắng vẻ.

Quả nhiên.....

Máu mủ, đúng là đồ chó má!

Trời, thật là đen đủi.

Ngũ Y Y đi rồi lại đi, đi cho đến chân núi như sắp đứt, đi bốn mươi phút, mới tới Ngũ gia trang.

Ngũ Y Y cả người đầy mồ hôi lạnh, cực kỳ mệt mỏi đẩy cửa ra, một luồng hơi nóng đập vào mặt, mắt cô bị ánh sáng chói mắt trong phòng chiếu vào có chút không kịp thích ứng.

Trong phòng ăn vọng đến tiếng nói cười, đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy ba chị em Ngũ gia đều giả bộ dễ ngoan hiền dễ thương, cùng Ngũ Phong Tập dùng bữa tối, bốn cha con họ cười cười nói nói, thật ấm áp, thật hòa hợp!

20. Chương 20: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 10

Trong phòng ăn vọng đến tiếng nói cười, đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy ba chị em Ngũ gia đều giả bộ ngoan hiền dễ thương, cùng Ngũ Phong Tập dùng bữa tối, bốn cha con họ cười cười nói nói, thật ấm áp, thật hòa hợp!

Đó là hình ảnh một gia đình hạnh phúc đầm ấm!

Có liên quan gì với cô đâu?

Cô xem là ai?

Ngũ Y Y im lặng cười khổ.

Ngũ Phong Tập nghe được âm thanh, nhìn về phía Ngũ Y Y, không vui hỏi, “Y Y, sao lại về trễ như vậy? Có chút khái niệm về thời gian không! Con gái nhà này không nên chạy loạn ngoài đường, sau khi tan học thì phải về nhà ngay!”

Ngũ Nhân Lệ lập tức nũng nịu, “Ba ba, con rất ngoan nha, con trở về rất sớm.”

Ngũ Y Y khẽ nhếch khóe miệng. Hừ, ba cô con gái ngoan? Các chị cô sao không tự kiểm điểm bản thân! Các chị ấy không phải đều thích đi đêm sao!

Chẳng qua là biết trước hôm nay Ngũ Phong Tập sẽ về nhà ăn cơm, ba người mới ngoan ngoãn về sớm, trước mặt Ngũ Phong Tập giả bộ một chút.

Người ta cha con tình cảm sâu nặng, cô có là cái gì?

Ngũ Y Y không lên tiếng, đổi giày, mang túi xách, chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi một chút.

“Ta đang nói chuyện với con đấy! Con còn giả vờ căm tức?” Ngũ Phong Tập tức giận, vỗ bàn gào thét, “Con bây giờ không phải như trước kia, con bây giờ là tiểu thư Ngũ gia, không thể như trước kia láo xược bừa bãi, nghe chưa?”

Ngũ Nhân Ái nhú mày nói, “Đúng vậy, em tự, chúng ta mỗi hành vi lời nói đều liên quan đến danh dự Ngũ gia. Ngũ gia chúng ta không phải đám dân thường nghèo khổ, không phải giống như hoàn cảnh trước kia của em.”

Ngũ Y Y hít một hơi thật sâu, không nói lời nào, đi lên lầu.

Ngũ Nhân Lệ thừa cơ thêm dầu vào lửa, “Ba ba, em ấy không đem lời của người để vào tai a, ba xem em ấy, không đem người để vào mắt, tại sao lại vậy nha!”

Ngũ Phong Tập mặt đen lại vỗ mạnh xuống bàn, “Y Y! Con đứng lại! Ba nói với con, con sao lại không biết lý lẽ? Mẹ con đã dạy con như thế sao, không biết lúc người lớn nói chuyện phải kính cẩn lắng nghe sao? Thái độ của con như vậy là sao hả?”

Ngũ Nhân Tâm chặc chặc quệt miệng.

Ngũ Y Y thực sự tức giận, thở hồng hộc thay đổi sắc mặt, trừng mắt nhìn Ngũ Phong Tập, lạnh lùng nói, “Đúng vậy, mẹ tôi không có dạy tôi, bản thân bà gặp một người xa lạ, lại đem tấm lòng chân thành trao hết cho người vô tình vô nghĩa, bà sao còn tâm trí đi dạy tôi?”

Đôi mắt Ngũ Y Y sáng ngời, không nháy mắt hung dữ nhìn chằm chằm Ngũ Phong Tập.

Ngũ Phong Tập cũng là một người coi trọng thể diện, lại bị con gái nói đến đứng ngồi không yên, cả người tức giận.

Ông mơ hồ khoát tay áo, “Tốt lắm tốt lắm, con sau này đi theo mấy chị học thêm nhiều quy củ lễ nghĩa đi.”

“Không có gì hay để học!” Ngũ Y Y lạnh lùng nói xong, liền hùng dũng lên lầu.

Vào phòng cô, vừa đóng cửa, nước nhanh chóng chảy xuống.

Ngũ Y Y dựa vào cánh cửa, cả người không còn chút lực, từ từ trượt xuống sàn nhà, ôm đầu gối, không tiếng động khóc thút thít.

Mẹ mẹ, sao người lại sinh ra con chứ?

Tại sao lại bỏ lại con, một mình ra đi trước?

Mẹ có biết không, sau khi người đi, con rất khổ sở, thật khổ sở, thật khổ sở.....

Lầu dưới, mấy người chị em tiếp tục dùng cơm, muông, nĩa phát ra những âm thanh thanh thúy.

“Ai, đứa nhỏ Y Y này tính tình giống ai, mẹ của nó cũng không ngang ngược như vậy a!”

Ngũ Phong Tập thở dài, đặt chén xuống, ăn không vào, suy nghĩ một chút nên đối xử với Y Y như thế nào mới tốt, dường như có phần hơi quá.

Đàn ông đẹp trai thật nguy hiểm 11

Ngũ Phong Tập thở dài, buông chén xuống, ăn không vào nữa, suy nghĩ một chút về thái độ vừa rồi với Ngũ Y Y, dường như có chút quá, đứa nhỏ này tính tình cứng rắn, không nên dùng thái độ như vậy đối xử với cô, phải mềm mại uyển chuyển mới đúng, Ngũ Phong Tập lo lắng nói, “Đứa nhỏ Y Y này còn chưa ăn cơm lên phòng rồi, Nhân Lệ con lên kêu Y Y xuống dùng bữa tối.”

Ngũ Nhân Lệ chu miệng, vô cùng không vui.

Tại sao lại phải quan tâm cái đồ tạp chủng đó?

Ngũ Phong Tập trừng mắt nhìn cô ta, “Còn chưa đi? Sững sờ cái gì? Đó là em con đó!”

Ngũ Nhân Ái cười nói, “Ba ba, người đừng lo lắng, Y Y cũng không phải đứa bé ba tuổi, em ấy nếu muốn ăn tối chẳng lẽ không biết xuống ăn sao? Em ấy về trễ như vậy, chắc là đã ăn ở ngoài, ba không cần lo lắng.”

Chị hai Ngũ Nhân Tâm lập tức tiếp lời, “Đúng vậy, ba ba, thật ra thì chúng con không muốn nói cho người biết, nhưng Y Y ngày nào cũng ăn tối ở ngoài. Đây cũng không phải mới lần một lần hai.”

Ngũ Phong Tập sắc mặt tối tăm, nặng nề thở dài, không nói thêm gì nữa.

Ba chị em Ngũ gia khẽ hạ mắt, len lén cười.

Ba ba là của các cô, sẽ không để cho cái loại con riêng đó cướp mất!

Ngũ Y Y tắm xong nằm trên giường, lúc này không còn chút sức lực.

Hôm nay đã vận động quá nhiều, mệt mỏi gần chết, bụng đói đến da bụng dính vào da lưng, về nhà cũng chưa ăn tối, hiện tại đói đến đau cả mặt.

“Giang Đình.....” Ngũ Y Y hữu khí vô lực gọi điện cho Hàn Giang Đình.

“A? Em gái, chuyện gì?”

Miệng Hàn Giang Đình thật không biết ngượng, không nên gọi Ngũ Y Y là “Em gái”. Đây là xưng hô Y Y vô cùng ghét, quá kinh tởm.

Nhưng bây giờ, Ngũ Y Y không còn chút sức lực lắm lời với Hàn Giang Đình, nhũu mảy nói, “Giang Đình, bên người sao lại ồn ào như vậy.”

Cũng không biết cái tên phá gia chi tử Hàn Giang Đình đang ở chỗ tiêu khiển nào, âm thanh cực kỳ huyền ảo, kêu la ầm ĩ.

“Cái gì? Cậu nói cái gì? Cậu nói trọng điểm có được không? Mình bên này thật sự rất bận.”

Bận cái rắm! Hàn Giang Đình cậu bận còn không phải là chuyện tán gái sao?

“Xe leo núi của mình bị mất..... Ngày mai mình không biết làm sao đi học, cậu tới đón mình đi, có được không?”

“Cái gì? Mất xe leo núi? Chiếc xe kia cậu ngồi dưới mông mà cũng có thể làm mất? Cậu nửa người mất cảm giác nửa còn lại bị liệt hả? Đần độn!”

Bên cạnh Hàn Giang Đình dường như có tiếng phụ nữ cười. Cái đồ dâm - côn!

Kiên nhẫn của Ngũ Y Y cũng đã dùng hết, phát cáu nóng nảy nói, “Không đến đón mình thì thôi! Tự mình đi! Không dám làm phiền đại thiếu gia Hàn! Đại thái tử Hàn!”

Nghe ra Ngũ Y Y đang tức giận, Hàn Giang Đình lập tức cười cợt dụ dỗ. “Đón mà, đón mà! Lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ! Không đón cậu chính là cháu trai của cậu, được không? Cậu nhờ vả người khác như vậy sao? Phùng mang trợn mắt! Ngày mai gặp!”

Ngũ Y Y ngắt điện thoại, một tay ôm bụng, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn lại.

**

Ngũ Y Y sửa soạn xong xuống lầu, ba chị em Ngũ gia vẫn còn đang ăn điểm tâm, mỗi người đều bôi bôi trét trét dày một thuốc, giống như mấy nữ quý.

Thấy Ngũ Y Y xuống lầu, cả ba chị em Ngũ gia nhất trí xem nhẹ, không để ý đến Ngũ Y Y.

Leng keng! Một tiếng, cái muỗng trong tay Ngũ Nhân Tâm lập tức rơi xuống, cô ta trợn to hai mắt, mồm há hốc nửa ngày, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

“Các chị xem, đó là Hàn Giang Đình a!”

Chị cả, chị ba cũng nhìn theo ngón tay của Ngũ Nhân Tâm ra ngoài, quả nhiên, một chiếc Ferrari màu bạc dừng ở trong sân, một người con trai cực kỳ anh tuấn sang trọng bước xuống.

21. Chương 21: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 12

“Các chị nhìn kìa, đó là Hàn Giang Đình a!”

Chị cả, chị ba nhìn theo hướng ngón tay Ngũ Nhân Tâm ra ngoài, quả nhiên, một chiếc Ferarri màu bạc dừng trước sân, bước xuống là một chàng trai anh tuấn sang trọng.

Ngũ Nhân Tâm nhận thức được Hàn Giang Đỉnh là tới đón Ngũ Y Y, lập tức cắn chặt môi, dùng sức kéo căng khăn ăn trong tay.

Tại sao Hàn Giang Đỉnh lại đối tốt với đồ dê tiện Ngũ Y Y như vậy! !

”Này

em gái dễ thương xinh đẹp

tối qua ngủ có ngon không? Có nằm mơ thấy anh hay không?” Hàn Giang Đỉnh dựa người vào xe, một tay đút vào túi quần, một tay hướng Ngũ Y Y vậy.

Ngũ Y Y run rẩy nhếch môi, một đầy đầy vạch đen.

Cái đồ Hàn Giang Đỉnh thúì, lúc nào cũng thích khoe khoang, học theo phim truyền hình Hồng Kông diễn xuất.

“Mơ cái đầu cậu đó! Nằm mơ thấy đầu heo còn tốt hơn nằm mơ thấy cậu.”

Ngũ Y Y không chừa chút mặt mũi đem cặp ném cho Hàn Giang Đỉnh, cực kỳ tức giận đi về phía xe hơi.

“Nói dễ nghe chút sẽ chết người sao, tiểu tử thúì! Có biết đàn ông là cần phải được dụ dỗ hay không?” Hàn Giang Đỉnh đem cặp ném vào trong xe, bước nhanh mở cửa xe cho Ngũ Y Y, nhân tiện xoa xoa tóc Ngũ Y Y, đồng thời xoay người, hướng ba chị em trong cửa sổ sát đất nhe răng cười, phất tay.

Cái vẻ mặt này, động tác này, trực tiếp đem Ngũ Nhân tâm giết chết trong chớp mắt, gương mặt cô ta đỏ bừng, hô hấp rối loạn.

Hàn Giang Đỉnh lên xe, nhìn Ngũ Y Y một cái, thở dài, “Người anh em, hôm qua mình không phải đã nói cậu tốt nhất nên mặc váy sao? Mình đã nói với mấy người bạn của mình, giới thiệu cho bọn họ hoa khôi của trường.”

“Cất, mình là đồ cổ sao, cần cậu mang đi khắp nơi triển lãm? Đừng có mơ lợi dụng mình tạo động lực để kéo người khác vào nhóm của cậu!”

Hàn Giang Đỉnh với ngón tay chỉ chỉ lên trán Ngũ Y Y, nổi khùng, “Nhỏ mọn!”

Hàn Giang Đỉnh lái xe đi, Ngũ Nhân Tâm cảm thấy hình như trái tim của cô ta cũng bị mang đi mất, không biết tại sao cô ta cảm thấy rất đau buồn, cô thậm chí nghĩ, tại sao cái đồ dê tiện Ngũ Y Y kia không nhanh chết đi?

Cô ta chết, Hàn Giang Đỉnh chính là của Ngũ Nhân Tâm cô.

Thành thật! Ngũ Nhân Tâm hung hăng đập bàn, “Thật muốn tìm sát thủ giết chết Ngũ Y Y!”

Ngũ Nhân Lệ lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Ngũ Nhân Ái cười lạnh nói, “Không cần lo lắng, lập tức sẽ có người dọn dẹp cô ta. Hừ, một đứa con gái riêng, muốn cùng chúng ta phân chia tài sản, không cần chúng ta ra tay, cũng sẽ có người trừ bỏ cô ta.”

Ngũ Nhân Lệ tò mò nhìn chị cả, “Chị cả, người chị cói là ai?”

Ngũ Nhân Ái nở nụ cười, “Chuyện về Tiêu Mai..... Chị thấy ba ba cơ bản không dám nói với Ngũ Y Y..... Thứ bày có trò hay để xem rồi.”

Hàn Giang Đỉnh dừng xe trước một nhà hàng cao cấp, lôi kéo Ngũ Y Y chuẩn bị đi vào. Nhưng không ngờ, bị hai người đàn ông mặc vest đen trước cửa ngăn lại, “Hôm nay không mở cửa, hai người đi chỗ khác đi.”

“Cái gì? không mở cửa? Cửa không có treo biển nghỉ buôn bán a!”

Hàn Giang Đỉnh ngửa đầu nhìn cửa sổ kính bên ngoài nhà hàng.

Ngũ Y Y kéo kéo áo Hàn Giang Đình, không để ý nói, “Đã nói đừng đến những chỗ như thế này ăn mà, không phải chỉ là bữa sáng sao, ăn chỗ nào không được? Mấy quán nhỏ trước trường đại học chúng ta cũng rất ngon mà, đi thôi.”

Lúc này, tai nghe của người mặc áo đen vang lên, một người áo đen lắng tai nghe, thấp giọng trả lời, “Rõ.”

Quay lại nhìn Hàn Giang Đình và Ngũ Y Y tươi cười, “Hai vị, có thể đi vào dùng cơm. Xin mời.”

“Ừ?” Mặt Hàn Giang Đình buồn bực.

22. Chương 22: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 13

Quay lại nhìn Hàn Giang Đình và Ngũ Y Y tươi cười, “Hai vị, có thể vào dùng cơm. Xin mời.”

“Ừ?” Hàn Giang Đình buồn bực.

Đây là chuyện gì? Mới vừa nói hôm nay đóng cửa, đảo mắt một cái là có thể vào?

Ngũ Y Y không đi vào, “Này, họ Hàn, chúng ta đừng ăn ở đây nữa, đến quán nhỏ ăn nhanh là được.”

Hàn Giang Đình hơi do dự, hai người đàn ông áo đen đã đẩy cửa ra, hướng họ làm dấu tay cung kính mời, Hàn Giang Đình này có lúc cũng rất lười, đến rồi cũng lười đi nơi khác, hướng về phía Ngũ Y Y vẫy tay, đi vào trước.

Ngũ Y Y không còn cách nào khác, đành đi theo phía sau.

“Thật sự giống như nghỉ bán để bố trí sửa sang lại a, không có một bóng người.” Hàn Giang Đình nhìn bàn ăn đều trống, nói với Ngũ Y Y.

“Mất cậu mọc trên móng sao? Sao lại không có người, kia không phải là người à, còn là người sống sờ sờ đó!”

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn vào bên trong, bị dọa đến thân thể cứng ngắc.

Ở khuất trong góc, hai người áo đen đứng sau lưng một người, một người đàn ông đẹp trai như tranh vẽ đang tạo nhả dùng bữa.

Người đàn ông kia trưởng thành có khuôn mặt đẹp tuyệt trần như thần tiên, muốn người khác coi thường cũng rất khó!

Dĩ nhiên là.....Chú Hoắc nguy hiểm đó!

Bugatti mắc tiền của ông chú đó bị cô đập hỏng! !

Ôi! Ngũ Y Y bị dọa cho sợ hãi hít mạnh một hơi.

Hàn Giang Đình đáng chết! Đi theo cậu, tôi trước sau gì cũng chết sớm! Cậu tới chỗ khác ăn không được sao, tại sao hết lần này đến lần khác lại tới chỗ này! Đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao!

Mắt Ngũ Y Y giật giật, đồng tử lặng lẽ trợn lên, giống như ăn trộm, rón ra rón rén chuẩn bị chạy mất.

“Này! Nhỏ, cậu muốn ăn cái gì?” Hàn Giang Đình kéo nhẹ cổ áo Ngũ Y Y, đem Ngũ Y Y đang chuẩn bị chạy trốn kéo đến bên cạnh hắn.

Ăn tổ tiên tám đời nhà cậu đó! Trong bụng Ngũ Y Y mắng chửi Hàn Giang Đình đáng ghét.

Thời cơ chạy trốn tốt nhất lại bị Hàn Giang Đình làm hỏng, thật đáng chết.

Ngũ Y Y dùng cổ áo che đi nửa gương mặt, giống như ăn trộm liếc trộm Hoắc Phi Đoạt.

“Này này này, con nhỏ thối, không phải nói dối muốn xiù sao? Sao lại không tới chọn món? Rốt cuộc cậu muốn ăn cái gì?”

Hàn Giang Đình lớn giọng la hét, Ngũ Y Y thật muốn tìm cái khăn lau nhét kín miệng Hàn Giang Đình.

“Tôi ăn cái này, cái này, cái này, còn cái này nữa.” Ngũ Y Y tùy tiện chỉ một đồng thức ăn, thôi, có thấy cũng đã thấy cô rồi, muốn chém muốn giết tùy ông chú Hoắc đi, có chết cũng phải làm con quỷ no, cô rất đói không chịu được nữa rồi.

Nghĩ vậy, Ngũ Y Y liền bình thường trở lại, thoải mái ngồi xuống, bắt chéo hai chân chờ người khác đem món ăn lên.

Ba!

Chân cô đang bắt chéo bị Hàn Giang Đình hất xuống, “Đã nói bao nhiêu lần, cậu là con gái, không phải đàn ông, cậu sao có thể thô lỗ như vậy! Tư thế này là quyền lợi đặc biệt của đàn ông, hiểu không?”

Ngũ Y Y làm dấu tay “móc mắt Hàn Giang Đình” nhẹ rằng, “Bắn chết mẹ cậu đó! Ai cần cậu lo!”

Tính phản nghịch của Ngũ Y Y rất mạnh, lập tức bắt chéo một chân khác lên, còn cố ý đóng đưa đóng đưa.

Hàn Giang Đình giận đến trợn mắt há mồm, nói thầm, “Đời này cậu cũng đừng mong gả được ra ngoài, một chút dáng vẻ của con gái cũng không có.”

Ngũ Y Y vừa nhìn đến một bàn thức ăn thơm ngon, không có tâm tình cãi nhau với Hàn Giang Đình, cô sớm đã đói muốn chết rồi.

Ngũ Y Y ăn ngẫu nhiên, ăn hết sức say sưa ngon lành.

Ngược lại với Hàn Giang Đình, ăn thật nho nhã chậm rãi.

Giống như một con mèo Ba Tư điệu dàng ngồi cùng với một con heo tham lam ăn bữa sáng.

23. Chương 23: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 14

Ngược lại Hàn Giang Đình ăn rất nho nhã chậm rãi.

Giống như một con mèo Ba Tư điệu dàng ngồi cạnh một con heo tham lam ăn bữa sáng.

Bên kia Hoắc Phi Đoạt không nhịn được “phốc phốc” cười khê hai tiếng. Tướng ăn của nha đầu kia, thật đúng là đáng yêu, hẳn đã gặp rất nhiều phụ nữ người nào cũng mang trên mặt một lớp mặt nạ, ăn uống giống như chim mỗ, chưa từng thấy ai như Ngũ Y Y thẳng thắn phóng khoáng ăn ngẫu nhiên.

A Trung đứng sau lưng Hoắc Phi Đoạt lộ ra vẻ mặt giật mình.

Thật lạ nha, anh hai cười.

Nhìn thấy nụ cười của anh hai, so với Nguyệt thực còn khó hơn.

Nhìn qua cứ như Hoắc Phi Đoạt đang tập trung vào máy tính trước mặt, thật ra thì khóe mắt anh lướt về phía Ngũ Y Y ở bên kia.

A Trung không hiểu trên người cô nữ sinh mười tám tuổi đó có thứ gì có thể thu hút được lực chú ý của anh hai, e là ngay cả bản thân Hoắc Phi Đoạt cũng không biết tại sao anh lại như vậy.

Tại sao không kiểm chế được quan tâm đến cô gái nho nhỏ đó?

Cuối cùng Ngũ Y Y cũng đã ăn no, sức ăn của cô bây giờ, gấp bốn lần Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình nhú chân mày, bất thành linh nghiệm tức chết vẫn Ngũ Y Y, “Nói! Tối qua cậu có ăn cơm tối không?”

Ngũ Y Y sợ hãi run lên, giả vờ đáp qua loa như mọi khi, “Nhảm nhí, tất nhiên là có ăn rồi, mình cũng không phải là đồ ngu ngốc.”

Tay phải của Hàn Giang Đình bắt lấy tay trái của Ngũ Y Y, nhất định không bỏ qua, “Nói thật! Cậu nghĩ có thể giấu mình sao? Có phải hôm qua cậu không ăn tối? Có phải ba cái đầu heo trong nhà cậu không cho cậu ăn? Cậu vẫn không chịu nói à!”

Ngũ Y Y giãy giụa tay ra., “Ăn, dĩ nhiên là có ăn. Cậu thật lắm lời!”

“Hôm qua có ăn tối sao sáng nay cậu lại đói như vậy? Cậu đừng quên, khi bé cậu ăn không no, cho nên gan không được tốt..... Cậu thật không bao giờ làm người khác yên tâm được.....”

Ngũ Y Y đứng lên, “Này, có đi không, không đi thì sẽ trễ giờ đó.”

Hàn Giang Đình còn chưa đứng lên, chợt từ bên cạnh hai người chạy tới hai người phụ nữ nhanh nhẹn, như tia chớp lướt qua hai người họ, hướng về phía Hoắc Phi Đoạt chạy tới.

Chỉ trong nháy mắt, không biết từ đâu xuất hiện mười mấy người, quần áo giống nhau, trong tay cầm dao găm, đồng thời hướng về phía Hoắc Phi Đoạt đâm tới.

Tất cả những việc này, chỉ xảy ra trong vòng mấy giây ngắn ngủi!

Ngũ Y Y há hốc mồm kinh ngạc nhìn, phát hiện Hoắc Phi Đoạt không có chút động tĩnh, vẫn giữ nguyên tư thế ngồi tao nhã, nghệ thuật chăm chú vào máy tính.

Thật đáng chết! Lúc này chú Hoắc đó còn muốn tạo dáng cho đẹp mắt sao?

“Chú! Chú Hoắc! Có người xấu! Cẩn thận a!” Ngũ Y Y gấp gáp hô to.

Cô còn chưa biết, chú Hoắc duyên dáng trong mắt người khác, cũng không phải là người tốt lành gì.

Hàn Giang Đình kéo Ngũ Y Y nấp dưới mặt bàn.

A Trung hành động đầu tiên, một cước đá bay tên sát thủ gần nhất.

Hoắc Phi Đoạt vẫn ngồi nhàn nhã trên ghế như cũ, chỉ gật đầu với mấy thuộc hạ.

Phía Hoắc Phi Đoạt có ba người, còn đối phương có tới mười bảy mười tám người!

Rõ ràng là lấy ít địch nhiều mà!

Ngũ Y Y bỗng nhiên cảm thấy lo lắng cho Hoắc Phi Đoạt.

Người đàn ông đẹp như thế, nếu như bị chém thương tích đầy mình, máu chảy thành sông, có phải là rất phí của trời không?

Bốn người đàn ông bao vây A Trung, ba người đàn ông bao vây một thuộc hạ khác, còn mười mấy người kia cùng nhau tấn công Hoắc Phi Đoạt.

Chết, chết, chết.... Ông chú đẹp mắt lái Bugatti, chắc chắn sẽ chết. Nhiều người như vậy giết một người, không bị đâm thành tổ ong xem như may mắn lắm rồi.

24. Chương 24: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 15

Chết rồi, chết rồi, chết rồi.... Chú Hoắc xinh đẹp lái Bugatti, chết chắc rồi. Nhiều người như vậy giết một mình hắn, không bị đâm thành tổ ong là tốt lắm rồi.

Sự thông cảm của Ngũ Y Y dâng trào, vẽ thánh giá trước ngực, nói thầm, “Cầu xin Thượng đế cho chú Hoắc được chết nguyên vẹn.”

Hàn Giang Đình sợ đến mức toàn thân run rẩy, dùng tay che mắt Ngũ Y Y, lo lắng cô bị sợ hãi, ai ngờ, Ngũ Y Y kéo tay anh xuống, còn thò đầu ra nhìn trái nhìn phải.

Hoắc Phi Đoạt ngồi, không biết đã làm gì, đá bay bốn năm người, nhìn qua anh thật nhàn nhã.

Anh chậm rãi đứng lên, bởi vì anh rất cao, nhìn như hạc giữa bầy gà.

Khiến cho người khác một phen kinh sợ rồi!

Ngũ Y Y nhìn qua, Hoắc Phi Đoạt nhanh nhẹn mạnh mẽ xông lên, vỗ tay hoan hô, đấm, đá, vung quyền, so với phim võ thuật trên tivi còn đẹp hơn, một phút, mười mấy người ngã trái ngã phải, không còn chút sức để đánh tiếp.

Mà Hoắc Phi Đoạt, ánh mắt vẫn chứa tia cười lạnh, toàn thân không dính hạt bụi, giày da bóng loáng.

Ồ....Ồ..... Không phải là thật chứ?

Mắt Ngũ Y Y mở to.

Ông chú Bugatti..... Đáng sợ như vậy!

Không chỉ khí chất đáng sợ, năng lực thật sự lại càng lợi hại a! Thật giống như cỗ máy giết người!

Cô vừa rồi đã cầu xin với thượng đế cái gì vậy? Cô muốn hủy bỏ a ~! Thật khủng khiếp, cô đã đắc tội một cỗ máy giết người a...!

Chân dài của Hoắc Phi Đoạt bước nhanh về phía Ngũ Y Y, Ngũ Y Y suy nghĩ trì độn, cô có nên nhanh chân chạy trốn không a.

Hoắc Phi Đoạt khẽ vươn tay, đem Ngũ Y Y túm lại, nhủu mày thấp giọng hỏi, “Cô như thế nào? Không có việc gì chứ?”

“Không, không.....” Ngũ Y Y lắp bắp lắc đầu.

Hàn Giang Đình mở to miệng khen ngợi, “Anh hai! Anh thật lợi hại! Tôi muốn báỉ anh làm sư phụ! Anh thu nhận tôi đi!”

Hoắc Phi Đoạt không thèm liếc mắt nhìn Hàn Giang Đình, giống như ở đây không có sự tồn tại của anh ta.

Anh nhìn Ngũ Y Y kiểm tra từ trên xuống dưới, kiểm tra xem cô có bị thương hay không, nói ngắn gọn, “Nhanh chóng rời khỏi chỗ này, không được nói chuyện ở đây ra ngoài.”

“Được, được.....” Ngũ Y Y vẫn ở trạng thái ngẩn ngơ.

Đột nhiên, một luồng nhiệt bay tới, Ngũ Y Y bị ôm vào một lồng ngực ấm áp nóng rực, còn chưa rõ ràng, cô đã bị mang đến sau quầy.

Hàn Giang Đình túm lấy chân Hoắc Phi Đoạt leo lên.

Pằng pằng pằng pằng pằng.... Tiếng súng vang lên liên tục, đinh tai nhức óc.

“A a a.....” Ngũ Y Y trốn trong lòng Hoắc Phi Đoạt, sợ hãi kêu.

Là đạn thật! Không phải là đang đóng phim!

Âm thanh to thật, mẹ nó, so với tiếng pháo còn lớn hơn.

Thậm chí có người ở ngay trung tâm thành phố sử dụng súng tiểu liên!

Chính phủ không làm gì sao? Tự ý tàng trữ vũ khí vì bất kỳ lý do gì cũng không bị ngồi tù?

Ngũ Y Y dựa vào ngực Hoắc Phi Đoạt, nhưng lạ lẫm nghe tiếng tim đập vững vàng trong ngực hắn, thật là có lực!

Dựa vào, người kia có phải là con người không vậy? Tình huống nguy hiểm như vậy, tim của anh còn có thể đập bình thường?

“A, thật kích thích a! Quá kích thích rồi!” Hàn Giang Đình gần bên Ngũ Y Y, kích động đến kỳ lạ.

Hoắc Phi Đoạt dán môi mỏng bên tai Ngũ Y Y, nói, “Đừng lộn xộn!”

Sau đó một tay che chở Ngũ Y Y, một tay lấy ra từ trong ngực vật gì đó, Ngũ Y Y vừa nhìn thấy, bị dọa không nhẹ.

Mẹ ơi, chú Hoắc cũng có súng!
Là một khẩu súng vô cùng xinh xắn.
Những người này là ai a, tại sao đi ăn điểm tâm mà cũng mang theo súng?

25. Chương 25: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 16

Má ơi, chú Hoắc cũng có súng!
Là một khẩu súng vô cùng xinh đẹp.
Những người này là ai a, tại sao đi ăn điểm tâm cũng mang theo súng
Hoắc Phi Đoạt nhìn cũng không nhìn, dựa vào âm thanh, giơ tay bắn ra mấy phát súng, chính xác trán đối phương.
Tất cả đều chết ngay lập tức!
Cuộc đấu, kết thúc trong nháy mắt.
“Anh hai!” A Trung đã chạy tới.
“Tôi không sao.” Ngay khi Hoắc Phi Đoạt nói, vừa cất súng vào, cúi đầu quan sát Ngũ Y Y.
“Anh hai, tất cả đã chết, không còn một người sống sót, nhưng xem ra tất cả đều là người của Long Môn....”
A Trung còn muốn nói thêm, lại thấy Hoắc Phi Đoạt giơ tay ngăn cản, lập tức im lặng.
“Dọn sạch hiện trường.” Hoắc Phi Đoạt từ trước tới nay đều nói chuyện ngắn gọn dứt khoát.
“Dạ!”
Ngũ Y Y nhin không được cả người run rẩy, cho đến khi Hoắc Phi Đoạt ngồi xuống đối diện cô hỏi cô mấy câu cô mới bình tĩnh trở lại.
“Tai em như thế nào?”
“Tai, tai?” Hỏi tai làm gì? Ngũ Y Y mở to mắt mênh mông sương mù, khó hiểu nhìn Hoắc Phi Đoạt.
Chú Hoắc nhìn gần, lại càng nghiêng nước nghiêng thành mà!
Làn da thật đẹp, một chút mụn cũng không có.
Môi mềm như nước, nếu hôn có lẽ vô cùng thoải mái.
Ngón tay Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng nhéo nhéo vành tai Ngũ Y Y, cảm xúc ầm ập làm toàn thân như bị điện giật, “Hỏi em đó, tai có bị ù không?”
“À, không, không có.” Ngũ Y Y phát hiện, khi cô đối mặt với ông chú này lại biến thành ngây ngốc a.
“Này! Quá tuyệt vời! Anh hai, anh là côn đồ hả?”
Hàn Giang Đình hăng hái vui sướng hoa tay múa chân, giống như việc giết người rất thú vị.
Hoắc Phi Đoạt không quan tâm vấn đề ngu ngốc của Hàn Giang Đình. Côn đồ? Anh là côn đồ?
Có biết nhìn không thể!
“Hay là, anh là người anh là người đứng đầu bang phái nào? Là người đứng đầu sao?” Hàn Giang Đình truy hỏi Hoắc Phi Đoạt.
Người đứng đầu? Hoắc Phi Đoạt anh xem thường người đứng đầu bang phái gì đó.

Hoắc Phi Đoạt đứng lên, cởi áo khoác tây trang, run lên, ném cho A Trung. Quần áo bẩn, hắn không muốn tiếp tục mặc.

Anh mặc một cái quần bó sát màu vàng nhạt, trên người áo thun đen ôm gọn vào người, lúc này cởi áo khoác tây trang xuống, lộ ra bắp thịt cường tráng trên người.

Cơ bụng phát hiện săn chắc, lại được vải dệt bó sát càng trở nên lồi cuồn, theo nhịp hô hấp lên xuống, làm cho người khác sợ hãi.

Mà Ngũ Y Y liếc mạng chú ý tới một điểm, mông của chú Hoắc..... Sao lại có thể gợi cảm như vậy a!

Dựa vào.....

Ông chú này không phải “vịt” (trao bao) chứ, bề ngoài xuất sắc như vậy.

“Sau khi ra ngoài, những việc hôm nay không được nói bậy.” Hoắc Phi Đoạt nhàn nhạt dặn dò, ánh mắt sắc bén không chú ý trượt đến mặt Ngũ Y Y.

“Yên tâm đi anh hai! Tôi nhất định giữ miệng kín như bưng! Hôm nay cái gì tôi cũng không thấy! Đúng rồi anh hai, công phu của anh..... Có thể dạy cho tôi không?” Hàn Giang Đình cười cười lấy lòng.

Cái đồ gia hỏa đơn giản này, hắn thậm chí không nghĩ tới vấn đề lão gia kia có thể giết hắn bịt miệng hay không.

Ngũ Y Y hung hăng kéo quần áo Hàn Giang Đình, “Còn không đi! Nói chuyện vô nghĩa nhiều như vậy làm gì!”

“Ai nha, mình đi theo anh hai học võ công cao cường, mới có thể bảo vệ cậu chứ.”

Ngũ Y Y nhìn lướt qua vết máu khô còn lưu trên đất, sợ tới mức tim muốn co rút, kéo chặt lỗ tai Hàn Giang Đình đi ra ngoài, Ngũ Y Y nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt, vội vàng nói, “Chú, chúng tôi đi đây! Không hẹn gặp lại!”

Hoắc Phi Đoạt xoay mặt, nhìn chằm chằm Ngũ Y Y, ánh mắt hai người giao nhau trong không khí.

26. Chương 26: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 17

Ngũ Y Y nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt, vội vàng vàng nói, “Chú, chúng tôi đi đây! Không hẹn gặp lại!”

Hoắc Phi Đoạt xoay mặt, nhìn chằm chằm Ngũ Y Y, ánh mắt hai người giao nhau trong không khí.

Hoắc Phi Đoạt hơi hơi nhíu mày, đáng chết, nha đầu kia sao cứ phải cố chấp gọi anh là chú chứ? Bản thân thật sự già như vậy sao?

Còn cái gì mà không hẹn gặp lại? Cô nói không gặp là không gặp à?

Nha đầu kia không muốn nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt anh như vậy?

Phải biết rằng, nhiều người phụ nữ muốn gặp anh còn không được, nha đầu kia lại tránh anh như tránh ôn dịch, trốn anh thật xa.

Ngũ Y Y không rời từ biệt kéo Hàn Giang Đình ra ngoài, ném vào xe, lúc Hàn Giang Đình đang lăm bằm oán giận, Ngũ Y Y nhanh chóng lái xe vào trường học.

A Trung đến bên cạnh Hoắc Phi Đoạt đang ngẩn người, “Anh hai, anh bị thương.

“Ừ?” Hoắc Phi Đoạt khẽ giật mình, không có chút cảm giác bản thân đang bị thương.

A Trung chỉ chỉ khuỷu tay phải của Hoắc Phi Đoạt, “Chắc chỉ là trầy da.”

Hoắc Phi Đoạt nâng cánh tay lên nhìn, vị trí kia, miệng vết thương này, chắc là vừa rồi che chở nha đầu Ngũ Y Y kia nhảy qua mặt quấy bị đụng phải.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

A Trung ngừng mi, “Anh hai, Long Môn dám công khai đối địch với chúng ta, chắc chắn là có người đứng sau lưng giúp đỡ, nếu không bọn chúng cũng không dám làm gì.”

Hoắc Phi Đoạt gật gù, “Điều tra gần đây Long Môn đang tiến hành hạng mục tài chính lớn gì.”

“Vâng.”

Thời điểm ăn trưa, Hàn Giang Đình cắn dưa suy tư, “Y Y, mình nghĩ tới nghĩ lui, như thế nào cũng cảm thấy người đàn ông đẹp trai xuất sắc lúc sáng nhìn thật quen mắt a?”

Ngũ Y Y không thèm để ý Hàn Giang Đình, tiếp tục đưa cơm vào miệng.

Hàn Giang Đình lấy dưa gõ gõ lên bàn ăn, “Này này này, mình đang nói chuyện với cậu đấy, có nghe không?”

Ngũ Y Y trợn trắng mắt, lấy cái chân gà trong phần ăn của Hàn Giang Đình cho vào miệng gặm.

“Cái người buổi sáng ấy..... Ừm, mình dường như đã thấy ở đâu rồi..... Tại sao nhì quen mắt như thế a? Cậu nghĩ xem, người vừa cao lớn vừa đẹp trai vừa giỏi võ như vậy nếu mình gặp qua sẽ không thể quên, gặp ở đâu a?”

“Lò vẹt!” Ngũ Y Y nhả ra hai chữ. (giống như câu lạc bộ trai bao)

“Phốc——” Hàn Giang Đình trực tiếp phun ra, “Lò vẹt? Mệt cho cậu như vậy mà cũng nghĩ được! Nhưng mà.....Lớn lên đẹp trai như vậy, nhất định có thể đứng đầu bảng lò vẹt a! Cậu nói..... Mình không phải nên thay đổi khẩu vị, đến lò vẹt thưởng thức tuyệt sắc mỹ nam?”

Ngũ Y Y bĩu môi, “Cậu không sợ ông chú đẹp trai kia bẻ tay cậu làm ghế ngồi thì cứ việc đi.”

Hàn Giang Đình nuốt nuốt nước bọt, nhướng mắt. Đúng vậy a, người đàn ông kia quả nhiên rất đẹp trai, nhưng cũng không khác chiến thần giết người là mấy.

Không thể chọc vào.....

“Y Y, cậu quen với ông chú đó sao?”

“Mình không biết.”

“Vậy sao cậu lại kêu người ta là chú Hoắc?”

“Cậu nghe nhầm rồi.....”

“Mình chắc chắn không nghe nhầm! Nói mau! Nếu không mình làm cho cậu nôn hết cái chân gà vừa mới ăn ra!”

Ngũ Y Y bĩu môi, “Thua cậu rồi! Mình nói mình nói! Hôm qua mình đem xe leo núi ném vỡ mặt kính chiếc Bugatti của chú Hoắc rồi..... Mình chạy trốn, xe leo núi và mình vĩnh biệt từ đây.....”

Mắt Hàn Giang Đình trừng lớn, kêu lên, “Ôi mẹ ơi! Bugatti hả? Người đó là mỗ vàng chắc! Chậm đã chậm đã..... Y Y, có vẻ như cậu đắc tội với người không nên đắc tội..... Cậu đập hư Bugatti, không phải là Jetta. Người đó là cao thủ võ thuật, giết người dễ như giết con kiến, không phải là người qua đường bình thường. Cậu làm sao bây giờ?”

27. Chương 27: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 18

Mắt Hàn Giang Đình trừng lớn, kêu lên, “Ôi mẹ ơi! Bugatti hả? Người đó là mỗ vàng chắc! Chậm đã chậm đã..... Y Y, có vẻ như cậu đắc tội với người không nên đắc tội..... Cậu đập hư Bugatti, không phải là Jetta. Người đó là cao thủ võ thuật, giết người dễ như giết con kiến, không phải là người qua đường bình thường. Cậu làm sao bây giờ?”

Ngũ Y Y không thèm ăn nữa, đặt đĩa xuống, không vui nói, “Mình có thể làm sao chứ? Nếu không thì chờ đến lúc mình đủ khả năng mua Bugatti, lại để cho người đó đập hư là được.”

Hàn Giang Đình ngẩn ra một lúc, rồi cười phá lên.

Ngũ Y Y cũng ngốc nghếch cười theo.

Thời điểm tan học, Ngũ Y Y và Hàn Giang Đình đi đến cạnh xe của anh, rõ ràng phát hiện, bên cạnh xe ô tô có một cái xe leo núi.

Nhìn xe leo núi này thật quen mắt a!

“Oa? Y Y, đây không phải xe của cậu sao?”

Hàn Giang Đình sờ sờ xe leo núi lại nhìn nhìn, hình dán trên xe vẫn như cũ.

“Không thể nào, xe leo núi của mình tại sao lại ở trường?” Rõ ràng phải ở chỗ mặt kính Bugatti bị đập hư thủng thương của chú Hoắc a.

Ngũ Y Y đi qua, loay hoay nhìn chiếc xe, cả đầu đầy vạch đen.

“Đây thật sự là xe của mình.....” Giọng Ngũ Y Y cũng đã phát run rồi.

Hàn Giang Đình ha ha cười nói, “Cái người võ công cao cường kia xem ra vô cùng hào phóng, đem xe trả lại cho cậu. Không sai không sai.”

“Không sai cái đầu cậu đó!” Ngũ Y Y gõ đầu Hàn Giang Đình một cái, “Đây là đe dọa! Rõ ràng là đe dọa! Người đó muốn nhắc nhở mình, người đó đã đến tìm mình rồi! Hu hu hu, làm sao bây giờ, mình phá hư Bugatti của chú ấy, võ công chú ấy lại đáng sợ như vậy, mình phải làm sao bây giờ?”

Cô vì sao không thể như hạt cát trong sa mạc, trốn giữa biển người sao?

Ngũ Y Y còn không biết, cho dù không phải là người có sức thu hút, chỉ cần Hoắc Phi Đoạt muốn tìm, nhất định có thể tìm đến cả gốc rễ.

“Còn có thể làm gì? Cậu bây giờ là học sinh nghèo, cha cậu lại là người như vậy, cậu lấy đâu ra tiền bồi thường cho người ta? Ăn ngay nói thật, tranh thủ sự khoan dung cầu xin người ta tha cho cậu.”

“Cắt, thật ngây thơ! Cậu thấy ông chú đó là người dễ nói chuyện sao? Hơn nữa, đập hư Bugatti, không phải là bất kỳ chiếc xe nào khác!”

“Kia..... Cậu muốn tiếp tục đi chiếc xe này sao?”

Ngũ Y Y suy nghĩ thấp giọng nói, “Đương nhiên muốn đi, đây là xe của mình mà! Hơn nữa, chú đó đã biết mình ở đây, nếu mình không đi, hẳn vẫn biết mình học ở đây mà! Không đi thật lãng phí!”

Hàn Giang Đình đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Đúng a....., chú đó không phải đã điều tra cậu rõ ràng rồi sao, chắc muốn tìm ba ba của cậu đòi tiền đó, ba cậu là người có tiền mà!”

Ngũ Y Y ngược lại nở nụ cười, “Vậy cứ để chú đó tới tìm ba mình đòi đi, đến lúc đó chú ấy sẽ biết, cái gì gọi là gian thương lạnh lùng vô tình rồi! Mẹ mình đối với ông ta si tình như vậy, kết quả còn không được chôn cất tử tế, đàn ông như vậy, cậu cho là ông ta sẽ vì mình bỏ ra một số tiền lớn sao? Ông ta chắc chắn không muốn chảy máu!” (chảy máu = mất tiền)

Hàn Giang Đình cúi đầu không nói được lời nào.

Với tính tình của Ngũ Phong Tập, anh có biết một chút.

Nếu Ngũ Phong Tập có chút tình người, mẹ Y Y chắc chắn sẽ không chết sớm như vậy.

Ngũ Y Y chạy xe của cô về Ngũ gia.

Không khí có gì đó không bình thường, nói như thế nào a, Ngũ Phong Tập là người làm ăn keo kiệt, hẳn luôn xem trọng lợi ích kinh tế, nên Ngũ gia bài trí hết sức đơn giản. Mà hiện tại..... Trên cây treo một cái

đèn màu, trên bụi cây còn buộc mấy bó hoa, biệt thự Ngũ gia treo đầy đèn màu.

28. Chương 28: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 19

Trên cây treo đèn màu, trên bụi cây lại buộc mấy bó hoa, mà bên trong biệt thự Ngũ gia cũng treo đầy đèn màu.

Không đúng!

Vì Ngũ Y Y đang chăm chú phân tích mọi thứ xung quanh, không để ý con đường phía trước, thành thật! Bỗng nhiên, xe cô đâm vào một người.

“A!” Đó là tiếng thét chói tai của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y đứng lên, liền thấy một người đàn ông đang ngồi trên bãi cỏ, một bàn tay đỡ đầu.

“A, tôi đâm vào anh sao? Đâm vào chỗ nào rồi hả? Có bị thương hay không? Có cần đi bệnh viện không? Thật là xin lỗi, tôi không nhìn thấy anh.”

Ngũ Y Y không để ý trên người dính đầy cỏ, hấp tấp chạy đến chỗ người đàn ông nhìn tới nhìn lui.

Cũng may cô chạy chậm, không thì đã đâm người kia bị thương rồi.

Vậy mà người đàn ông này còn có thể cười, đôi mắt cong cong như ánh trăng mềm mại dịu dàng, nhìn Ngũ Y Y đang lo lắng, anh có chút dí dỏm nói, “Làm sao bây giờ, nếu chân tôi bị què, tìm không được vợ, cô phải đồng ý làm vợ tôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y ra vẻ khổ sở, “Thật là xấu hổ, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

“Ngắm thật chính xác, chắc chắn có thể vào đội bắn súng quốc gia.” Người đàn ông còn có tâm tình nói đùa.

Ngũ Y Y chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi, “Rất xin lỗi.... Vừa rồi tôi không nên ngăn người.”

“Nào!” Người đàn ông duỗi tay về phía Ngũ Y Y, Ngũ Y Y không hiểu, ngơ ngác nhìn tay anh.

Ừm, tay anh ta thật xinh đẹp, thon dài, trắng nõn, chắc là nghệ sĩ piano.

Người đàn ông đơn giản nở nụ cười, “Người gây chuyện còn không nhanh đỡ người bị hại đứng lên?”

“A?..... Nha!” Ngũ Y Y ngốc ngốc nghếch nghếch kéo người đàn ông lên.

Người đàn ông đứng vững, Ngũ Y Y phát hiện, người này thật cao nha, 1m9? Bây giờ đàn ông đều bị biến đổi gen cả rồi sao, ông chú Hoắc kia đã rất rất cao rồi, người tự xưng là người bị hại này cũng cao đến dọa người.

“Anh..... Bị tôi đâm bị thương sao?”

Người đàn ông tốt bụng mỉm cười, “Tôi không phải tờ giấy, đâu có yếu ớt như vậy? Không sao! Cô tên gì?”

“Ngũ Y Y.” Ngũ Y Y trả lời theo thói quen xong, bỗng nhiên giật mình, “Tại sao tôi phải cho anh biết tên tôi? Ai, anh là ai? Vì sao anh lại ở trong này?”

“Đứa nhỏ này sao lại dễ xù lông như vậy? Tôi là Tiêu Lạc. Làm quen một chút đi.”

Tiêu Lạc đưa tay về phía Ngũ Y Y, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y nhăn lại, bĩu môi đáp trả, “Muốn làm quen thì làm quen, tại sao phải bắt tay?”

Hai mắt Tiêu Lạc sáng lên, giống như nhìn thấy con vật nhỏ thú vị, khom lưng, tìm kiếm đôi mắt Ngũ Y Y, cười nói, “A.....? Thì ra ở đây còn có người quan niệm cổ lỗ sĩ như vậy, nam nữ thụ thụ bất thân?”

Lời nói của Tiêu Lạc làm thể diện của Ngũ Y Y phồng lên, lập tức duỗi bàn tay nhỏ, nhanh chóng nắm tay Tiêu Lạc, “Người nào quan niệm cổ lỗ sĩ chứ!”

“Ha ha ha, tiểu nha đầu, cô là đứa nhỏ rất thú vị a.” Tiêu Lạc sờ sờ đầu Ngũ Y Y, Ngũ Y Y tức giận đến cắn răng.

Thật là, làm gì cứ phải sờ đầu cô, cứ như cô là con chó nhỏ không bằng, thật là ghê tởm.

Ngũ Y Y đưa mắt nhìn Tiêu Lạc, người kia ngọc thụ lâm phong, mặt mũi đẹp như ngọc, bề ngoài thật đẹp mắt, “Cái kia..... Anh thật sự không sao chứ?”

Ngũ Y Y chỉ chỉ chân anh ta.

“A..... Thật sự không sao, yên tâm đi.”

Tiêu Lạc nghi ngờ, “Ngũ Y Y? Nhìn da cô trắng như vậy, cô chắc là tiểu thư thứ tư của ngũ gia?”

Ngũ Y Y không tình nguyện khoe miệng khe giập, “Coi như anh đoán đúng. Anh làm sao biết được?”

29. Chương 29: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 20

Tiêu Lạc suy đoán, “Ngũ Y Y? Da cô trắng như vậy, cô chắc là con gái thứ tư của Ngũ gia?”

Ngũ Y Y không tình nguyện giập nhẹ khoe miệng, “Coi như anh đoán đúng. Sao anh biết được?”

Chuyện cô là tiểu thư thứ tư của Ngũ gia rất ít người biết, dù sao, cô mới chuyển đến trang viên của Ngũ gia được một năm mà thôi, vốn dĩ là chuyện được giấu đi.

“Ha ha, tôi còn biết rất nhiều rất nhiều chuyện, đi thôi, cùng nhau đi vào nào.”

Tiêu Lạc cười nhẹ, nắm tay Ngũ Y Y đi vào biệt thự.

Ngũ Y Y? Cô gái nhỏ này thật thú vị, lớn lên giống như đứa nhỏ, làn da trắng mịn như sữa, ánh mắt sáng ngời như lưu ly, cái miệng nhỏ nhắn cùng với hai má mồm mím phúng phính, thật đáng yêu, thật..... gọi cảm.

Chỉ là cầm lấy bàn tay nhỏ mồm mím của cô, vậy mà lại làm cho người khác tim đập nhanh hơn.

Tiêu Lạc cảm thấy thật kỳ quái khác thường với loại cảm giác này.

Vào! Ngũ Y Y đột nhiên giãy tay ra.

Tiêu Lạc âm thầm cắn môi, nhanh chóng bắt lấy bàn tay nhỏ của cô, còn lấy cái lý do thật hay, “Tối rồi, cẩn thận đường trơn.”

Trơn là quả bóng a! Anh ta mới là người ngoài được không, tuy Ngũ Y Y cô không sinh ra ở đây, tốt xấu gì cũng đã ở đây một năm, mà ở đây dù là đi ngược cô cũng biết.

Ngũ Y Y hít hít cái mũi nhỏ, không chút do dự rút tay mình về.

Đều là người đẹp trai, nhưng mà Tiêu Lạc này và chú Hoắc tác phong hoàn toàn khác nhau.

Chú Hoắc đẹp nổi bật, đẹp quyến rũ, nhưng không có khí chất giống phụ nữ, ngược lại bên trong đáng vẻ tuyệt đẹp mờ mờ ảo ảo lộ ra sát khí.

Mà Tiêu Lạc này, giống như một miếng ngọc đẹp, đẹp dịu dàng, đẹp nho nhã, trên mặt luôn luôn tươi cười càng làm cho anh có vẻ thân thiết.

Ngũ Y Y vỗ vỗ đầu mình, choáng, cô lại có thể nổi lên cảm giác với hai người đàn ông xa lạ này, cô không có bệnh chứ.

Vừa đi vào biệt thự Ngũ gia, bố trí trong phòng làm cho không khí trở nên vui sướng, nhìn khắp nơi đều là màu đỏ, đỏ rực!

Toàn thân Ngũ Y Y cứng lại, dự cảm có điềm xấu, đúng lúc Ngũ Phong Tập bước tới, thấy Ngũ Y Y đi vào cùng Tiêu Lạc, cười rộ lên, “Y Y về rồi à? A....? Tiêu Lạc, cậu đến cùng Y Y sao? Các con quen nhau à?”

Tiêu Lạc gật đầu, “Lúc này ở cửa, đã làm quen rồi.”

Ngũ Y Y hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao nơi này lại trng trí đẹp như vậy?”

Ngũ Phong Tập nhanh chóng chăm chú nhìn Ngũ Y Y, nụ cười cứng ngắc, nhỏ giọng nói, “Y Y à, con đến phòng sách với ba một chút, ba có lời muốn nói với con.”

Ngũ Y Y hí hí mắt, “Có chuyện gì không thể nói ở đây sao? Sao lại phải lén lút lút lút?”

“Ai nha, đứa nhỏ này nói cái gì thế, sao lại là lén lén lút lút? Con tới đây một chút.”

Ngũ Phong Tập nhìn Tiêu Lạc xấu hổ mỉm cười, trước tiên đi vào phòng sách.

Về mặt Ngũ Y Y cứng lại, từ từ đi vào phòng sách.

Ngũ Nhân Ái không biết từ đâu chui ra, đến gần Ngũ Y Y, cười gần nhỏ giọng nói, “Muốn biết trong nhà xảy ra chuyện gì sao? Tôi có thể cho cô biết một chút. Chúng ta, sắp có mẹ mới rồi! Nói cách khác, ba ba chúng ta lập tức long trọng cưới phu nhân mới, là một người phụ nữ có gia thế thân phận! Nói cách khác, nguyện vọng mười mấy năm của mẹ cô, một người phụ nữ khác có thể nhẹ nhàng thực hiện được. Ngày mai, là ngày tốt ba ba kết hôn. Ha ha ha, có phải rất thú vị không?”

Ngũ Y Y trừng to mắt nhìn Ngũ Nhân Ái, Ngũ Nhân Ái cười ha hả, cười đến cả người run rẩy, vẻ mặt kiêu căng.

30. Chương 30: Đàn Ông Đẹp Trai Thật Nguy Hiểm 21

Ngũ Y Y trừng to mắt nhìn Ngũ Nhân Ái, Ngũ Nhân Ái cười ha hả, cười đến toàn thân run rẩy, vẻ mặt kiêu ngạo.

Toàn thân Ngũ Y Y run rẩy, run rẩy đẩy cửa bước vào thư phòng. Trong thư phòng, Ngũ Phong Tập xoa xoa tay nôn nóng đi qua đi lại.

Ngũ Phong Tập xoay người, luống cuống nói, “Y Y, con nghe ba ba nói.....”

“Chuyện Ngũ Nhân Ái nói là sự thật phải không?”

Mặt Ngũ Y Y trắng bệch trừng mắt nhìn Ngũ Phong Tập, Ngũ Phong Tập chột ngẩn người.

“Nhân Ái nói cái gì?”

“Ông muốn kết hôn sao? Có phải là sự thật hay không?”

Ngũ Y Y bởi vì xúc động mà âm thanh cao hơn mấy phần.

Sắc mặt Ngũ Phong Tập tái xanh đứng một bên, chân tay luống cuống, “Y Y, chuyện đó Y Y à, con phải hiểu, ba ba vẫn rất yêu mẹ con.....”

“Ông nói cho tôi biết, đây không phải sự thật! Ông không muốn kết hôn! Nói a!”

Ngũ Phong Tập nháy mắt, nhỏ giọng nói, “Đúng, đúng..... nhưng mà con nghe ba giải thích.....”

“Ngũ Phong Tập! Tại sao lại đối xử với mẹ tôi như vậy! Tại sao!” Ngũ Y Y tức giận đến nước mắt vòng quanh, toàn thân run rẩy, “Mẹ tôi vẫn yêu ông, bà không có yêu cầu ông bất cứ thứ gì, bà chỉ hy vọng ông cho bà một cái danh phận, có thể cưới bà về nhà, cho bà cuộc sống đường đường chính chính, nhưng mà ông lại cho bà lời hứa suông, vẫn lừa gạt bà, chỉ làm cho có lệ! Ông để cho bà khi còn sống cảm thấy hổ thẹn, sống trong sự tự ty! Mẹ tôi vừa mới qua đời một năm, ông liền cưới người phụ nữ khác! Vốn dĩ ông không thể cưới mẹ tôi là vì chuyện này? Nếu không thì là vì cái gì?”

Mắt Ngũ Phong Tập đỏ hồng giải thích, “Y Y a, không phải ba không muốn cưới mẹ con, mà là những người trong gia tộc.....”

“Phải! Những người trong gia tộc đều khinh thường mẹ tôi! Bởi vì mẹ tôi không sinh ra trong gia đình vinh quang lừng lẫy, không phải thiên kim tiểu thư của danh môn vọng tộc, vì mẹ tôi là người phụ nữ hát rong, mẹ tôi không xứng để gả cho ông, đúng hay không? Ngũ Phong Tập, ông là đồ đạo đức giả! Nói ngàn vạn lần, chuyện ông kết hôn, những người khác sao có thể can thiệp được! Chính là bản thân ông không muốn cưới mẹ tôi! Bởi vì trong lòng ông, mẹ tôi chỉ là món đồ chơi xinh đẹp cho ông yêu đương vụng trộm! Ai ông cũng không yêu, ông chỉ yêu bản thân ông! Ông chỉ yêu tiền thôi!”

Ngũ Phong Tập bị chọc tức, thở hổn hển, đen mặt tặng cho Ngũ Y Y một bàn tay.

Bốp!

Âm thanh thanh thúy.

“Nói vậy!” Bàn tay lớn của Ngũ Phong Tập đứng lại giữa không trung.

Khuôn mặt trắng trẻo của Ngũ Y Y nhanh chóng đỏ một nửa, khóe miệng chảy xuống một giọt máu, toàn thân cô run rẩy, từng giọt từng giọt nước mắt tí tách tí tách rơi xuống, đôi mắt tuyệt vọng trừng Ngũ Phong Tập.

Ngũ Phong Tập lập tức liền hối hận, đi qua đỡ Ngũ Y Y, “Y Y, thật xin lỗi, ba ba không nên đánh con, vừa rồi nhất thời tức giận, cũng là con nói lời khó nghe, ba bị chọc tức, có đau hay không Y Y, ba ba thật sự rất thương con, cơ bản không muốn đánh con....”

Ngũ Y Y đang khóc đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia vô cùng thê lương, “Ngũ Phong Tập..... Ông không làm..... mẹ tôi thất vọng sao? Tuổi thanh xuân của bà đều cho ông, cả đời sống trong lời chửi bới lạnh lùng của người khác là tình nhân, nhưng sau khi bà chết, đến ngôi mộ tử tế ông cũng không cho bà. Ông biết không, mẹ tôi báo mộng cho tôi, nói bà rất lạnh, nói bà ở âm phủ rất rất lạnh, thân thể bà bị ngâm trong nước lạnh, bà khóc với tôi, bà muốn đổi chỗ ở....”

31. Chương 31: Ăn Kem Dính Trên Mặt 1

Ngũ Y Y đang rơi nước mắt bỗng nhiên nở nụ cười, nụ kia kia vô cùng thê lương, “Ngũ Phong Tập..... Ông không làm..... mẹ tôi thất vọng sao? Tất cả tuổi thanh xuân bà đều cho ông, cả đời sống dưới thân phận tình nhân bị người ta lạnh lùng chửi rủa, nhưng sau khi bà chết, một ngôi mộ tử tế ông cũng không cho bà. Ông biết không, mẹ báo mộng cho tôi, nói bà rất lạnh, bà ở âm phủ vô cùng lạnh, thân thể bà bị ngâm trong nước lạnh, bà khóc với tôi, muốn đổi chỗ ở....”

Ngũ Y Y nói xong, Ngũ Phong Tập sợ hãi lùi lại mấy bước, môi run run.

“Chính là ông a? Ông đối xử với mẹ tôi như thế nào? Lúc trước tôi xin ông mua một mảnh đất phong thủy để đặt mộ, thậm chí một trăm vạn ông cũng không muốn bỏ ra! Ông lại nói, người chết cũng đã chết, những cái đó đều là mê tín! Ngũ Phong Tập! Thời gian cả đời mẹ tôi cho ông cũng không đáng một trăm vạn để mua một ngôi mộ sao? Ông quá vô tình vô nghĩa rồi! Uống cho trước khi chết vài ngày mẹ tôi còn lo lắng cho sức khỏe của ông, còn không ngừng dặn tôi phải thật hiếu thảo với ông.....”

“Y Y, thật xin lỗi, ba sai rồi, Y Y, là ba không đúng, con tha thứ cho ba ba được không?”

“Hu hu hu..... Tôi cảm thấy đời này của mẹ thật sự không đáng! Bà yêu người nào cũng được còn tốt hơn yêu ông! Ông là đồ gian thương vô tình vô nghĩa! Tôi hận ông!”

Ngũ Y Y gào xon, khóc chạy ra ngoài.

“Y Y! Con muốn đi đâu? Y Y! Con nghe ba ba nói!” Ngũ Phong Tập đuổi theo, lại bị Ngũ Nhân Lệ giữ chặt.

“Ba ba, đừng đuổi theo, Y Y thật không hiểu chuyện, đã lớn như vậy còn như trẻ con, theo đuổi hạnh phúc của mình thì sao chứ, nó quá ích kỷ, cũng không biết thông cảm cho ba ba.”

Ngũ Nhân Ái đứng bên cạnh vừa cười vừa xem kịch vui.

Tiêu Lạc nhú mày.

Vừa rồi hai cha con họ nói chuyện trong thư phòng, bọn họ ở ngoài đã nghe được tám chín phần.

“Nếu không thì như thế này anh rể, em đi Y Y xem sao.” Tiêu Lạc đứng lên.

“Ai, thôi, để cho nó yên lặng một chút đi.” Ngũ Phong Tập lắc lắc đầu, vẻ mặt buồn phiền.

Đêm trước ngày kết hôn, nghe chuyện dưới âm phủ của vợ trước, có phải có chút xui xẻo không?

Ngũ Y Y chạy ra ngoài, leo lên xe đạp leo núi, điên cuồng đạp.

Nước mắt, như nước suối không ngừng chảy xuống.

Mẹ, Y Y thật không kiên cường, tại sao luôn luôn khóc?

Mẹ, người có biết không? Ngày mai con sẽ mua ẹ một ngôi mộ khác, mẹ không cần phải nằm ở cái nơi lạnh lẽo khó chịu đó nữa.

Chỉ là..... Ngày mai, ba ba sẽ cưới một người phụ nữ khác làm vợ.

Mẹ, tại sao mẹ lại yêu một người đàn ông như vậy?

Ông ta lừa mẹ cả đời, luôn luôn ghét bỏ xuất thân của người, lại sau khi mẹ đi mới được một năm, chính thức cưới người phụ nữ khác!

Mẹ a, Ngũ Phong Tập coi thường thân phận của mẹ, ông ta không có thật sự yêu người!

Ngũ Y Y không biết mệt mỏi, đạp xe rất nhanh.

Gió, thổi qua gương mặt cô, nước mắt bay lượn về phía sau.

Ban đêm trên núi, có mấy chiếc xe chạy thoáng qua người cô, nhưng cô không hề có cảm giác.

Đạp được một tiếng, Ngũ Y Y dường như mệt mỏi muốn ngã đi, cô dừng lại, tùy tiện ném xe trên đất, cô đứng trên bãi biển cát trắng, hai mắt thất thần.

Ngũ Y Y thở hổn hển, tóc rối tung, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ngũ Phong Tập! Tại sao ông lại là cha ruột của tôi! Tôi hận ông! Tôi hận có người cha ruột như ông! !”

Ngũ Y Y gào to muốn đem tất cả trút hết ra, gió biển thổi tan âm thanh của cô.

Một đứa bé trai ăn mặc lôi thôi chạy đến bên cạnh Ngũ Y Y, duỗi bàn tay nhỏ đầy bụi bẩn, nhỏ giọng nói, “Chị, cho em ít tiền được không?”

Ngũ Y Y rùng mình, cúi đầu xoay người lại.

Đó là một đứa bé trai khoảng năm sáu tuổi, chắc là không được ăn no, thân hình gầy gò, trên mặt cực kỳ bẩn.

32. Chương 32: Ăn Kem Dính Trên Mặt 2

“Người bạn nhỏ, ba mẹ em đâu? Tại sao chạy ra ngoài một mình?”

Ngũ Y Y ngồi xổm xuống, lấy xuống một cọng cỏ từ trên tóc đứa bé.

Đứa bé đáng thương nói, “Mẹ em bị bệnh, em muốn xin ít tiền để mua ẹ ly sữa đậu nành nóng.”

Ngũ Y Y liền cảm thấy buồn, đôi mắt nóng lên, răng trắng cắn chặt môi dưới, mới kiềm chế được không rơi nước mắt.

“Này! Số tiền này cho em, em đi mua đồ ăn, mua thuốc ẹ.” Ngũ Y Y vội vàng lấy tất cả tiền trong túi đưa cho đứa bé, nhét vào tay nó, nước mắt đã tràn mi.

“Chị, cảm ơn chị, chị thật tốt.”

“Đi đi, em nhỏ, em thật hạnh phúc, em còn có mẹ..... Chăm sóc ẹ em thật tốt.....” Ngũ Y Y nhìn đứa bé đi xa, nước mắt rồi cuộc nhịn không được nữa rồi xuống.

Đứa bé này còn mẹ.....

Mà cô đã không còn.....

Mẹ, mẹ có biết không, con rất muốn, rất nhớ mẹ.....

Ngũ Y Y đưa mắt lên, nhìn những ngôi sao trên trời, cô biết, mẹ nhất định đang ở trên trời nhìn cô.

“Ngũ Y Y! Mày không thể yếu đuối như vậy! Khóc cái gì! Mày đã đồng ý với mẹ, cho dù như thế nào, đều phải thẳng lưng sống cho thật tốt! Mày đồng ý với mẹ, thì phải nói được làm được!” Ngũ Y Y giờ nắm tay nhỏ, hung hăng lau nước mắt.

Khi Hàn Giang Đình mặc áo choàng tắm ra mở cửa, thật sự không thể tin vào mắt mình.

“Fuck! Ngũ Y Y, cậu mới từ chỗ tệ nạn về à? Sao lại lòi thối như vậy? Tóc của cậu rồi bù rồi! Như là mới chạy ra từ bãi rác! Cậu tối cùng là làm sao vậy?”

Hàn Giang Đình thật đau đầu, nhìn Ngũ Y Y từ trên xuống dưới.

“Trong nhà có người quần áo không chỉnh tề không? Không có, vậy mình không khách khí đâu.” Ngũ Y Y lách qua người Hàn Giang Đình đi vào, đem giày đá qua một bên, “Đúng rồi, mình đói bụng, có gì ỉnh ăn không. Còn nữa, đem quần áo ỉnh, mình phải đi tắm trước, cả người đều là mồ hôi, khó chịu muốn chết.”

Nháy mắt hàn Giang đình đóng cửa lại.

“A a a a.....” Từ phòng ngủ một người phụ nữ chạy ra, mặc áo lót cực kỳ gợi cảm, áo ngủ ren có thể nhìn xuyên qua, nhìn thấy Ngũ Y Y, cô ta sợ đến mức hét ầm lên.

Ngũ Y Y nhăn mặt, “Kêu cái gì, tôi cũng đâu phải đàn ông! Đều là phụ nữ, không phải đều giống nhau sao, ai mà không biết chứ, ngậm miệng lại!”

Người phụ nữ bị Ngũ Y Y dọa cho sợ tới mức che miệng.

Khóc nức nở chạy tới làm nũng với Hàn Giang Đình, “Giang Đình..... người phụ nữ đó.....”

Hàn Giang Đình tùy ý phát phát tay, “Đây là người thân nhất của tôi! Cô nhanh chóng đi đi! Đêm nay không xem phim kinh dị!”

“A? Giang Đình, anh sao lại như vậy, nói chuyện không tính toán gì hết, đêm nay không dám.....”

Người phụ nữ tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu nhìn Hàn Giang Đình.

Ngũ Y Y thật chán ghét, đem áo khoác vứt lên sofa, vừa đi lên lầu vừa nói, “Không cần để ý mình, hai người muốn làm gì thì làm, mình coi như không nghe không thấy gì hết.”

Hàn Giang Đình có chút xấu hổ, hạ giọng cầu kính nói với người phụ nữ, “Bảo cô đi thì cô đi đi, còn ở đây nhiều chuyện cái rắm! Vợ lớn của tôi về rồi! cô không sợ bị đánh chết sao?”

Hàn Giang Đình bịa chuyện để nói, cầm quần áo che lên người phụ nữ.

“A? Vợ lớn? Hàn Giang Đình, anh kết hôn lúc nào? Anh kết hôn sớm như vậy sao? Anh gạt em phải không?”

“Ừ, là vợ lớn, là con dâu nuôi từ bé! Cô đi nhanh đi, đi đi!”

33. Chương 33: Ăn Kem Trên Mặt 3

Hàn Giang Đình thô bạo đẩy người phụ nữ ra khỏi nhà.

Người phụ nữ ở bên ngoài vừa đập cửa vừa gào thét, “Hàn Giang Đình! Tôi còn chưa mặc quần áo anh đã đẩy ra khỏi cửa! Tôi nguyên rửa tổ tiên nhà anh!”

Hàn Giang Đình bám vào khe cửa vặn lại, “Đi đi, đi đi, mấy người đó đều ở dưới lòng đất ấy, cô nhanh đi chết đi!”

Ngũ Y Y tắm rửa xong, mặc áo ngủ của Hàn Giang Đình, tay áo dài, quần dài, tất cả đều dư ra một đoạn, trông cứ như đang diễn hí khúc.

Hàn Giang Đình ngồi ở phòng ăn hút thuốc, hơi ngược mắt liền nhìn thấy Ngũ Y Y ăn mặc mát mẻ, nhất thời choáng váng.

Vẻ đẹp của hoa sen cũng không hình dung hết được!

Làn da Y Y thuộc loại siêu trắng, trơn bóng trong suốt trắng muốt!

Đôi mắt to tròn, con ngươi lớn đen thẫm, lộ ra chút tính tình trẻ con.

Môi hồng tươi tắn, căng mọng, thật làm cho người khác mơ màng....

Ngũ Y Y từ trên lầu đi xuống, nhất thời làm cho Hàn Giang Đình có cảm giác giống như tiên nữ hạ phàm.

Nàng tiên trong truyện cổ tích!

”Ngồi ngốc cái gì đó? Chuẩn bị cái gì ăn chưa?”

Ngũ Y Y cốc một cái lên đầu Hàn Giang Đình, vừa nói vừa ngồi xuống đối diện Hàn Giang Đình, chỉ vào bàn ăn, “Mình đi tắm lâu như vậy rồi, cậu cũng chỉ chuẩn bị được chút đồ ăn này thôi hả? Đây còn chưa đủ nhét kẽ răng! Ăn không đủ no mình sẽ ăn thịt luôn cả cậu đó!”

Hàn Giang Đình thật thà nói, “Cầu xin cậu nhanh ăn mình luôn đi.”

“Cắt, lấy cái mặt bự của cậu ra ngay! Còn nữa, dập thuốc đi, mình không muốn chết sớm vì hít nhiều khói thuốc đâu.”

Hàn Giang Đình chợt bừng tỉnh, nhanh tay dụi điếu thuốc, nhìn Ngũ Y Y ăn từng ngụm từng ngụm ăn uống, nhẹ giọng hỏi, “Lại bị ba con heo Ngũ gia ăn hiếp rồi hả?”

Ngũ Y Y lắc đầu, hơi cup mắt, nuốt thức ăn trong miệng, nhàn nhạt nói, “Ngày mai Ngũ Phong Tập kết hôn.....”

“.....” Hàn Giang Đình kinh ngạc.

Hàn Giang Đình lo lắng nhìn về mặt Ngũ Y Y, phát hiện đôi mắt Ngũ Y Y hơi sưng, nhưng khuôn mặt vô cùng hờ hững.

“Cái lão đó, sao có thể làm như thế!” Hàn Giang Đình tức giận nắm chặt nắm đấm.

Ngũ Y Y cười khỏ một tiếng, ngược mắt, nhìn Hàn Giang Đình, “Ngày mai cậu giúp mình đi chọn một vị trí tốt để đặt mộ, đừng quên. Đêm nay mình ngủ lại nhà cậu.”

Hàn Giang Đình nhe răng, “Cùng nhau ngủ?”

Ngũ Y Y mắt cũng không thèm nháy, “Được, đúng lúc đã lâu không luyện chân thần công rồi.”

Hàn Giang Đình rụt rụt cổ, “Câu nghĩ thật hay! Thiếu gia ta đây xinh đẹp như hoa, sao có thể dễ dàng cho nữ cường đạo như cậu chiếm lợi thế? Mình ngủ ở phòng khách.”

Ngũ Y Y ăn uống no nê liền lên lầu nằm, Hàn Giang Đình lại không đi, dựa vào tủ quần áo, nhìn Ngũ Y Y nhắm mắt, hiếm khi nghiêm túc nói, “Y Y, cho dù có xảy ra chuyện gì, cậu cũng không cần sợ hãi, mình sẽ bảo vệ cậu cả đời.”

Lông mi Ngũ Y Y hơi run rẩy, vẫn nhắm mắt như cũ.

Hàn Giang Đình khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ra ngoài, khép cửa phòng lại.

Trong bóng tối, hai hàng nước mắt theo khóe mắt Ngũ Y Y chảy xuống.

Đột nhiên nhớ tới, lúc cô chuyển đến nhà trẻ song ngữ, tình huống lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Giang Đình.

“Cậu gọi là Ngũ Y Y sao? Tại sao cậu không nói chuyện với các bạn khác? Cậu nghĩ mình là công chúa sao?” Hàn Giang Đình như cái đuôi nhỏ leo đẹo sau lưng Ngũ Y Y bộ dạng lạnh lùng, riu rít nói chuyện.

Hàn Giang Đình gãi đầu, “Được rồi, coi như cậu là công chúa đi, cái đó, cậu không thể nói chuyện với mình sao? Thượng Đế ơi, cậu ở cùng dì cạnh nhà mình a....., chúng ta là hàng xóm đó! Cậu có biết cái gì gọi là duyên phận không? Duyên phận a, cái đó quả thật tròn tròn như phân a...!”

34. Chương 34: Ăn Kem Trên Mặt 4

Sau này Y Y mới biết, tiếng “Dì” Hàn Giang Đình luôn miệng gọi, thật ra là chỉ bảo mẫu của anh.

Cha mẹ Hàn Giang Đình đều rất bận rộn, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Hàn Giang Đình.

Trong lễ tốt nghiệp mẫu giáo, Hàn Giang Đình trong trang phục bác sĩ nhí, tùy tiện cầm tờ tạp chí cuộn lại thành loa, hướng các bạn nhỏ đang ở phía dưới, nói lớn, “Ngũ Y Y, mình muốn kết hôn với cậu, mình muốn cùng cậu sinh thật nhiều em trai em gái! Còn nữa, mình muốn luôn luôn ở cùng cậu!”

.....

Ngũ Y Y xoay người lại, lấy mu bàn tay xoa xoa đôi mắt ngấn nước, nhẹ nhàng thầm nói, “Hàn Giang Đình cậu là đồ ngốc, cảm ơn vì luôn có cậu bên cạnh.”

Ngày hôm sau, Ngũ Y Y và Hàn Giang Đình cùng đi tới nghĩa trang, theo lựa chọn của thầy phong thủy, chọn lại một vị trí tốt, phí thi công và mấy khoản tiền khác, một trăm vạn cũng dư được mấy ngàn.

Nghĩa trang rất yên tĩnh, lâu đời.

Ngũ Y Y ngồi trên cỏ, cười nhạt nói với Hàn Giang Đình, “Cậu không phải muốn hỏi mình, vì sao nhất định phải đổi vị trí mộ của mẹ sao? Lúc mẹ qua đời được nửa năm, có một ngày mình nằm mơ, mơ thấy mẹ, toàn thân ướt đẫm, tóc cũng ẩm ướt, mình lúc đó liền khóc hỏi bà, mẹ làm sao vậy, mẹ nói, bà rất lạnh, chỗ đó khắp nơi đều là nước, lại ẩm ướt, bà rất khổ sở, rất lạnh rất lạnh. Mình lập tức giật mình tỉnh dậy, nhìn cửa sổ, cửa đang đóng không biết tại sao lại mở ra, thối rèm cửa lay động, bên ngoài trời đang mưa. Khi đó, mình liền thề, nhất định phải dời mộ mẹ đến một nơi thật tốt, không thể để mẹ ngâm mình trong nước lạnh. Ngày hôm sau mình nói chuyện này cho Ngũ Phong Tập, hắn vừa nghe đến phải tốn tiền, lập tức trở mặt, lại mắng mình không lo học, còn nhỏ đã mê tín. Lúc đó mình thật hận hắn muốn chết! Cậu nói xem, Giang Đình, tại sao trong cơ thể mình lại chảy dòng máu của tên súc sinh đó chứ?”

Bàn tay lớn của Hàn Giang Đình đặt lên vai Y Y, khuyên nhủ, “Mỗi người đều có khuyết điểm, ba cậu là người rất keo kiệt, xem tiền bạc quan trọng hơn tất cả. Thật ra ông ấy cũng rất quan tâm cậu. Tối qua đã khuya, ông ấy gọi điện ỉnh, hỏi cậu có đến nhà mình hay không, bảo mình khuyên cậu, mình nghe giọng ông ấy, quả thật rất lo lắng cho cậu. Cha ruột của mình, có thể làm gì được a? Có làm sai cái gì đi nữa, ông ấy cũng là máu mủ ruột thịt thân nhất của cậu.”

Ngũ Y Y lắc đầu thở dài.

Mặc kệ nói cái gì, mặc kệ dùng phương pháp gì, mộ của mẹ cũng đã được bố trí tốt rồi.

Ngũ Y Y đứng dậy, trong đầu không biết tại sao, đột nhiên xuất hiện hàng trăm hình ảnh hỗn loạn.

Mẹ, người đàn ông đáng chém ngàn nhất kia!

Nếu có ngày rơi vào tay Ngũ Y Y cô, cô nhất định phải đem cái bộ phận quan trọng to lớn của anh ta cắt xuống, chặt thành trăm mảnh!

Thật đáng hận!

Ngũ Y Y vò vò tóc, vô ý nói một câu, “Khỏe như thế, có phải là người không chứ?”

Nhất là..... Cái bộ phận quan trọng đó..... Thật sự..... Chắc chắc..... Làm cho người ta khiếp sợ không gì sánh được!

Kích cỡ cái đó, loại bền bỉ đó, chắc là người ngoại quốc?

Mẹ ơi, vì sao lại không nhìn rõ khuôn mặt của anh ta? Hừ!

“Gi? Cậu nói cái gì? Cậu nói ai khỏe? Ai không phải người?” Hàn Giang Đình xoay mặt nhìn Ngũ Y Y, lúc này cô mới ý thức mình lỡ miệng, nhanh chóng nặn ra khuôn mặt tươi cười, đánh lừa Hàn Giang Đình.

35. Chương 35: Ăn Kem Trên Mặt 5

“Hi hi, là lời thoại trong phim truyền hình a, chơi rất vui.”

Hàn Giang Đình nhếch mép, “Có bệnh à!”

Hàn Giang Đình chở Ngũ Y Y về trang viên Ngũ gia, quả nhiên, khắp nơi treo đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Rất nhiều khách mời ăn mặc sang trọng quý phái, tới đây chúc mừng.

“Lão già đó thật sự chịu bỏ tiền nha! Trang trí chỗ này tốn cũng không ít tiền đâu, chắc chắn.” Hàn Giang Đình vừa chậm rãi lái xe, vừa quan sát khắp nơi.

“Hừ, yên tâm đi, ba mình là người không bao giờ làm ăn lỗ vốn, người phụ nữ ông ta lấy về chắc chắn có rất nhiều tiền.”

Ngũ Y Y nhìn khách khứa bên ngoài rộn ràng, đột nhiên mở to mắt.

Cô không nhìn nhầm chứ?

Người đàn ông đặc biệt cao lớn bên kia đang đưa lưng về phía cô, sẽ không phải là chủ nhân của chiếc Bugatti —— Chú Hoắc chứ?

Chú Hoắc? ! Không phải đâu?

Chẳng lẽ chú Hoắc lợi dụng hôm nay ba kết hôn, nhiều người náo nhiệt, công khai tới đòi cô tiền sửa xe chứ?

A a a a, bây giờ phải làm sao đây?

Ngũ Y Y bám vào kính xe cố gắng nhìn cho rõ, bởi vì có nhiều người, lại không nhìn thấy rồi.

Chỉ mong là không phải, mong là không phải anh ta!

Thế giới lớn như vậy, sao có thể khéo như vậy chứ?

Ngũ Y Y làm dấu tay chữ thập trước ngực, âm thầm cầu nguyện đó không phải là chú Hoắc.

“Ai nha, tứ tiểu thư, sao giờ cô mới trở về? Lão gia chờ cô đến sốt ruột rồi! Chỉ còn cô chưa thay quần áo thôi đó! Nhanh lên đi, nhanh đi thay quần áo đi!”

Vú Trương chạy ra đón, lo lắng lôi kéo Ngũ Y Y.

Hàn Giang Đình nhìn Ngũ Y Y khoát tay, “Đi thôi, đừng có ăn mặc nhếch nhác như cún rồi đi ra. Mình qua bên kia nói chuyện với mấy người đẹp đây.”

20 phút sau, Ngũ Y Y được trang điểm thành “dạng cún hình người”.

Tóc hai bên được buộc lên đỉnh đầu, chải hình bông hoa, xấp xỏp phồng phồng, tóc sau thẳng được buông xuống.

Bởi vì người Ngũ Y Y nhỏ, cho nên cô được chuẩn bị một bộ lễ phục màu hồng nhạt số nhỏ nhất.

Tất cả đã vừa vặn, chỉ là.....

“Mẹ nó, gót giày sao lại cao như vậy, thật muốn cựa xuống cho xong!”

Ngũ Y Y ngồi xuống cái ghế dựa, bẻ gót giày, hung hăng vứt đi.

Trước mặt xuất hiện một cái bóng, Ngũ Y Y giật mình, ngẩng mặt lên.

Ách, là người đàn ông tối qua bị cô đụng phải.....

Hôm nay anh ăn mặc rất trang trọng, lễ phục màu trắng, cả người phát ra vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn.

Tiêu Lạc cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y, nhin không được cười khẽ, “Ha ha, sao lại đi khó dễ một đôi giày? Nhóc con mới tí tuổi đầu, trong miệng toàn mấy lời thô tục.”

Câu chữ tục Mẹ nó, lại được cô gái nhỏ Ngũ Y Y nói trôi chảy như thế.

Vừa thấy là cái quỷ xui xẻo bị mình đụng phải, Ngũ Y Y thật xấu hổ, nói như thế nào, cũng là quỷ dưới bánh xe của cô a.

“A..., không quen đi mấy đôi giày cao gót như vậy, mệt chết đi được.”

Tiêu Lạc ngồi xổm xuống, ánh mắt dịu dàng đưa tình, “A...? Có phải chân bị đau rồi không?”

“Một chút..... Ai ai ai, anh làm gì!” Ngũ Y Y dụi dụi mắt tròn miệng.

Người đàn ông này..... Vậy mà.....

Cầm chân của cô, xoa nắn xoa nắn.

Có biết đây là chân cô không!

“Này, này, này! Tôi nói anh..... Anh buông ra đi, sao có thể làm vậy được!”

Khuôn mặt Ngũ Y Y nóng như lửa, căng thẳng nhìn trái phải xung quanh.

Con bà nó, muốn cho người khác nhìn thấy sao, thanh danh rạng rỡ cả đời Ngũ Y Y cô đều bị hủy hết.

Về mặt Tiêu Lạc thần nhiên, cười nói, “Cô đừng có lộn xộn, xoa xoa như vậy, sẽ không còn đau nữa, nếu đợi đến tối mới xoa, chân cô sẽ sưng lên rất to. Được rồi, nhìn thêm chút nữa.”

36. Chương 36: Ăn Kem Trên Mặt 6

Tiêu lạc vừa nâng chân Ngũ Y Y, nhẹ nhàng xoa nắn, vừa nhìn Ngũ Y Y.

Ha ha, cô gái nhỏ thô lỗ này, thật ra chỉ là thể hiện để lừa người khác, cô rất hay xấu hổ, xem, khuôn mặt hồng cả lên rồi.

“Ai nha, anh buông chân tôi ra, không cần phiền anh đâu, đừng như vậy.....” Ngũ Y Y thấp giọng nói, ra sức kéo chân lại.

Tiêu Lạc gỡ trò xấu, không buông ra, nắm chặt chân cô, khẳng khẳng giữ không đặt chân cô xuống.

“Được, thử xem xem, có phải bị đau rồi không.” Tiêu Lạc buông chân Ngũ Y Y ra, bởi vì Ngũ Y Y đang cố gắng rút chân về, bất ngờ, lập tức ngã về bên phải.

“A.....” Xong đời, sắp ngã nhào xuống. Làm ơn, mặc váy ngắn còn trong tư thế ngã sắp xuống, thật là mất mặt! Quần nhỏ sẽ bị thấy mất! Oa nha nha nha, không thể sống a.

“Ai, cẩn thận!” Cánh tay dài của Tiêu Lạc duỗi ra, ôm Ngũ Y Y vào lòng, sau đó xấu xa nở nụ cười.

“Chết tiệt! Anh cười cái gì a! Đều tại anh!” Ngũ Y Y oán giận, ngẩng đầu muốn kêu người khác, ai ngờ, vừa ngẩng lên, đúng lúc đụng phải cằm Tiêu Lạc.

Ba! Một cái, đôi môi mềm mại của Ngũ Y Y dán trên cằm người kia.

Ngũ Y Y ngẩn người.

Sau ba giây, cô mới hiểu được chuyện gì mới xảy ra, a a a a kêu to dùng sức đẩy Tiêu Lạc ra, dùng mu bàn tay lau môi thật mạnh.

“Thật phiền! Tại sai có thể như vậy! Anh tránh ra a, tránh xa một chút!” Ngũ Y Y vừa xấu hổ, đập lưng tung về phía Tiêu Lạc, không cho anh tới gần, vừa dùng sức lau môi.

Tiêu Lạc khê nhưn môi cười, “Cũng không phải hôn môi, cô để ý như vậy làm gì?”

Ngũ Y Y trừng Tiêu Lạc, hàm hừ. Cô không phải là người tùy tiện, làm sao có thể hôn cằm người đàn ông xấu xa này chứ? Thật ghê tởm!

“Anh anh anh bẩn!”

“Không bẩn, thật đấy, sáng sớm tôi đã rửa mặt cực kỳ sạch, bảo đảm đấy.”

“Bảo đảm cái đầu a, xin anh đừng xuất hiện trước mắt tôi được không? Phiền chết được!”

Tiêu Lạc vẫn cười như cũ, quan sát vật nhỏ, “Có ai nói với cô, tính tình cô thật không tốt? Rõ ràng là cô hôn tôi, tôi không tức giận thì thôi, cô trái lại tức giận với tôi.”

A a a a, vì sao anh ta cứ muốn nói chuyện này!

Cái gì mà hôn với không hôn a!

Không phải hôn, không phải hôn a!

Ngũ Y Y bị chọc cho tức giận muốn ngắt, trừng lớn mắt, “Hôn cái gì? không phải chỉ là không cẩn thận đụng chạm một chút thôi sao? Hôn cái gì chứ! Ai hôn anh a! Thật là!”

Tiêu Lạc sờ sờ cằm, “Oa? Cô không dùng don môi sao? Không dùng son môi sao môi của cô có thể hồng như vậy?”

Khuôn mặt Ngũ Y Y đỏ bừng, cắn môi, cái mũi nhỏ tức giận khê hừ nhẹ, “Không nói với anh!”

Dựa vào cái gì anh hỏi thì tôi phải trả lời? Anh là cái gì chứ?

“A..., tôi biết rồi, cô không phải xăm môi chứ?”

“Không phải! Bà đây là trời sinh!”

Ngũ Y Y bị lừa, trả lời một cách mỉa mai.

Tiêu Lạc cười sáng lạn, “A, thì ra là trời sinh à, thiên sinh lệ chất.”

Ngũ Y Y giật giật mí mắt, nói thầm, “Cười cái gì mà cười, trước sau trái phải cũng chỉ biết cười! Thật ghê tởm!”

Sau vài giây, Ngũ Y Y rớt cuộc cũng nhìn không được bật cười.

“Anh thật là, xem ra hôm qua đụng anh quá nhẹ rồi, thật lắm lời!”

Tiêu Lạc cũng cười nói, “Có thể cô sai rồi, trong đám bạn bè, tôi không phải là người hay nói nhiều. A..., đương nhiên, còn có một người cũng không bao giờ nói nhiều, chỉ là, người kia là một ngọn núi băng, trên

cơ bản người kia không bao giờ chủ động nói chuyện với ai. Đây, trong giày cao gót của cô có một hạt cát, để tôi gỡ ra cho cô.”

37. Chương 37: Ăn Kem Trên Mặt 7

Hai người như bạn bè đùa giỡn giận dỗi.

Tiêu Lạc rung rung giày cho Ngũ Y Y, rồi rất tự nhiên ngồi xổm xuống, mạnh mẽ kéo chân trần của Ngũ Y Y, thật dịu dàng giúp cô mang giày.

Ngũ Y Y cúi đầu nhìn Tiêu Lạc, ánh mặt trời rơi trên tóc anh, làm cả người anh trở nên hư ảo không chân thực.

Trong phút chốc, Ngũ Y Y cảm thấy bối rối.

Có chút ảm áp, trong lòng hơi rung động.

Đột nhiên nghĩ đến, lúc cô còn nhỏ, ngồi trên ghế trước cửa, mẹ cũng quỳ bên cạnh chân cô, giúp cô mang giày giống như thế này.

Khi đó thật hạnh phúc, hai chân nhỏ bướng bỉnh đừng đưa, cố ý không ẹ mang giày, mẹ luôn luôn không tức giận còn cười hiền lành, như bắt con cá nhỏ bắt lấy chân cô.

Trong lúc ngẩn ngơ, con người Ngũ Y Y lóe lên ánh sáng mềm mại.

Tiêu Lạc nghiêng mặt, theo ánh sáng nhìn Ngũ Y Y.

Một cô gái xinh đẹp giống như trong đồng thoại đang ngọt ngào chăm chú nhìn anh.

Thình thịch thình thịch.....

Đột nhiên tim Tiêu Lạc đập dồn dập.

“Đây là đang làm gì!” Đột nhiên một tiếng nói giận dữ chen vào, Tiêu Lạc và Ngũ Y Y đồng thời giật mình.

Sắc mặt Ngũ Nhân Ái cực kỳ khó coi, lần lượt nhìn hai người, tức giận hỏi, “Ngũ Y Y, Cô đang làm cái gì đây! Cô không có chân không có tay sao? Tại sao giày của mình lại muốn người khác mang cho? Mới tí tuổi đầu, thủ đoạn quyến rũ đàn ông thật là phong phú! Thật là rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, con của chuột thật biết đào hang!”

Ngũ Y Y khẽ híp mắt, đứng lên, trừng mắt nhìn Ngũ Nhân Ái, “Cô vừa nói cái gì đó? Cô lặp lại lần nữa cho tôi nghe thử!”

Ngũ Y Y nắm chặt tay, chuẩn bị đánh cho Ngũ Nhân Ái một trận.

Ngũ Nhân Ái nhìn con người Ngũ Y Y lóe lên ánh sáng hung ác, có phần sợ hãi, vẫn rướn cổ như cũ mạnh mẽ nói, “Cô làm gì để người khác mang giày cho cô? Để cho khách nhìn thấy, không biết người khác sẽ nói gì! Còn nữa, Tiêu Lạc là bề trên của chúng ta, cô nên tôn trọng.”

Tiêu Lạc không mấy vui vẻ nhìn Ngũ Nhân Ái nói, “Nhân Ái, không nên nói như vậy, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình là bề trên, chúng ta đều là người một nhà.”

Ngũ Y Y đột nhiên quay đầu, hoài nghi nhìn chằm chằm Tiêu Lạc, “Bề trên? Anh là bề trên nào? Anh tới cùng là ai?”

Tiêu Lạc không trả lời, có chút khó xử ngoảnh mặt nhìn Ngũ Y Y cười cười.

Ngũ Nhân Ái nói, “Cô không biết, Tiêu Lạc là người nhà của chúng ta, lại là bề trên của chúng ta, hôm nay, chị Tiêu Lạc chính là mẹ mới của chúng ta, nói về thứ bậc, chúng ta nên gọi Tiêu Lạc một tiếng Cậu.”

“Cậu? !” Ngũ Y Y kinh ngạc đánh giá Tiêu Lạc.

Thì ra người đàn ông ôn hòa như ngọc, thật ra là cậu?

Em trai của mẹ mới sao?

Ha..... Đây không phải là phim truyền hình chứ?

“Y Y, cô nghe tôi nói.....” Tiêu Lạc muốn giải thích một chút với Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cười lạnh một tiếng, vừa phất tay, vừa lạnh lùng nói, “Không cần nói gì cả, cậu!”

Chữ cậu bị Ngũ Y Y dùng sức nhấn mạnh.

Mây đẹp của Tiêu Lạc nhú lại nhìn theo bóng lưng của Ngũ Y Y, Ngũ Nhân Ái yên lặng đi đến, khoác lên tay Tiêu Lạc, ngọt ngào nói, “Lạc, chúng ta đi thôi, nghi thức sẽ bắt đầu ngay lập tức.”

Tiêu Lạc thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn bàn tay đang khoác lên tay của mình, gạt tay Ngũ Nhân Ái xuống, bước dài bỏ đi.

Ngũ Nhân Ái cắn môi đứng yên, oán hận giậm chân.

“Ngũ Y Y! Con tiện nhân dám tranh giành Tiêu Lạc của tao, tao nhất định phải xé xác đồ thói tha như mày!”

38. Chương 38: Ăn Kem Trên Mặt 8

Ba chị em Ngũ gia đứng sau Ngũ Phong Tập, đóng vai người thân hạnh phúc vui vẻ.

Người phụ nữ kia khoảng bốn mươi tuổi, chính là chị của Tiêu Lạc sao?

Đúng là rất xinh đẹp.

Ngũ Y Y đứng giữa những quan khách, thờ ơ lạnh nhạt, tưởng như cô chỉ là một người khách qua đường.

Mẹ, người xem, người đàn ông mẹ yêu, tại sao mẹ chỉ mới ra đi một năm, ông ta liền có niềm vui mới.

Cơ bản ông ta đối với mẹ không phải là tình cảm thật lòng!

Cử hành xong nghi thức, chính là mời khách khứa nói chuyện, dùng cơm.

Bởi vì Ngũ Phong Tập đã lớn tuổi, nên không chuẩn bị đi du lịch trong ngày, muốn nghỉ ngơi một chút rồi mới đi.

Ngũ Phong Tập ôm vợ mới cưới Tiêu Mai cùng đến kính rượu khách mời, nét mặt hạnh phúc.

Ngũ Y Y hung hăng ăn bánh ngọt, nhìn ngó xung quanh, phát hiện Hàn Giang Đình bên kia đang trò chuyện vui vẻ với hai người phụ nữ, cái đồ háo sắc, đi chỗ nào cũng không thể thiếu phụ nữ.

“Biết không? Hôm nay khách bên nhà gái có cả tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương!”

“Thật không? Thật là tập đoàn Đế Vương sao?”

“Nghe nói quan hệ với nhà gái rất tốt, muốn đến chúc mừng, thật là có mặt mũi, tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương đã trở về.”

“Nghe nói, tập đoàn Đế Vương phú khả địch quốc, tiền bạc của anh ta a, đốt mấy đời cũng không hết.”

“Nếu ai có thể gả cho tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương thì thật có phúc, nghe nói người kia cực kỳ đẹp trai!”

“Đừng nói là gả, có trở thành tình nhân của anh ta cũng được a! Lại nói công chúa thứ bảy của vương quốc Anh cũng để ý anh ta, tập đoàn Đế Vương rất lớn nha, công chúa cũng bị từ chối, quá trâu bò rồi!”

Mấy người phụ nữ đứng sau Ngũ Y Y kích động thì thầm.

Cái gì mà tập đoàn Đế Vương, tập đoàn Đế Vương, đây tai đều là những từ này.

“Ngừng, mấy người háo sắc đàn độn! Bề ngoài tốt, đàn ông có tiền là đàn ông tốt sao? Thật thiếu hiểu biết!”

Ngũ Y Y tiếp tục hưng hăng ăn bánh ngọt.

“Xem ra mùi vị không tệ, ăn ngon như vậy.” Đột nhiên, một người dán vào bên người Ngũ Y Y.

“A...?” Ngũ Y Y tò mò ngẩng mặt nhìn, trực tiếp choáng váng.

Người đàn ông đeo kính râm — một giây, Ngũ Y Y tức thì nhận ra anh!

“Chú, chú Hoắc?” Âm thanh Ngũ Y Y có chút sợ sệt run rẩy, “Sao chú lại tới đây.”

A a a a, không phải chú Hoắc đến đòi tiền chứ? Thật nhân ngày tốt ba kết hôn tìm tận gốc rễ đấy chứ?

Bugatti a!

Ai biết được phí sửa chữa Bugatti tốn bao nhiêu?

Hoắc Phi Đoạt cao lớn tuần tú quan sát con mèo nhỏ Ngũ Y Y đang diễn trò, cười ra tiếng, nha đầu kia thật buồn cười, ăn bánh ngọt đến nổi kem dính đầy mặt. Giờ phút này cô chống lên đôi mắt to tròn, ngạc nhiên nhìn anh.....

Thật đáng yêu a!

Môi mỏng dường như hơi kéo lên, có thể xem như đang cười không? “Nhìn em ăn thật ngon, hương vị chắc là không sai đâu?”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt dùng ngón tay quẹt qua cằm Ngũ Y Y, lấy xuống một chút kem, sau đó đưa ngón tay vào miệng, nếm thử, “Vị sữa chua.....”

Ách.....

Ngũ Y Y bị động tác của chú Hoắc dọa đến kinh ngạc.

Anh, anh, anh, anh vậy mà..... Ăn kem trên mặt cô!

A a a a a..... Trời muốn cô chết a!

“Tĩnh, tĩnh lại, mùi vị cũng được.....” Ngũ Y Y hoàn toàn không còn khí thế mạnh mẽ như trước, khuôn mặt nho nhỏ hồng hồng lấp lấp, nói, “Chú, chú Hoắc, có muốn ăn một chút không? Tôi đi lấy cho chú.”

“Không cần, không quá đói. Lau đi.”

Hoắc Phi Đoạt như bình thường giọng nói lạnh lùng, mở một chiếc khăn tay đưa cho Ngũ Y Y.

39. Chương 39: Ăn Kem Trên Mặt 9

Ngũ Y Y lúng túng, “Đưa tôi làm gì?”

Cô không chảy nước mũi đưa khăn tay cho cô làm gì?

Ông chú kỳ quái!

Hoắc Phi Đoạt hơi hơi nhú mày, “Lau mặt mèo của em.....”

“A? Ừ.....” Lúc này Ngũ Y Y mới hiểu được, bộ dạng lúc ăn uống của cô không quá dễ coi, lấy khăn tay lau lung tung lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nếu ba chị em Ngũ gia lau lung tung như cô, có lẽ sẽ thành nữ quỷ mất — khuôn mặt ba người trang điểm hơn nữa còn rất đậm.

Ngũ Y Y không trang điểm, lau mặt xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng hồng, rất mê người.

Kính râm trên mặt Hoắc Phi Đoạt chặn lại ánh mắt của anh, Ngũ Y Y không nhìn được biểu tình thật của anh.

Ngũ Y Y len lén đưa mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, khuôn mặt nhỏ khê nhẵn, khó xử nhỏ giọng nói, “Cái kia, cái kia, chú Hoắc.....”

Hoắc Phi Đoạt nghe được tiếng “Chú Hoắc” này nhin không được đau lòng.

Nha đầu này, thật sự cô nhận định anh đáng tuổi chú sao?

“Tôi mới 26 tuổi.” Hoắc Phi Đoạt rất ít khi chủ động nói với người khác. Đúng là hiện tại, anh rất rất muốn giải thích.

Nhất định phải nói rõ ràng, anh không phải chú, anh chỉ mới có 26 tuổi!

26 tuổi a, chính là thời điểm đàn ông phong độ nhất!

“A..., chú Hoắc 26 tuổi....” Đầu óc Ngũ Y Y có chút loạn, “A không phải không phải, điểm chính tôi muốn nói không phải cái này, chú Hoắc, cái này, cái này, tôi muốn nói là.....”

Ngũ Y Y nhìn xung quanh một chút, như tên trộm nắm bàn tay Hoắc Phi Đoạt kéo vào chỗ khuất.

Hoắc Phi Đoạt không nói tiếng nào, ánh mắt không chớp cúi đầu nhìn cô đang nắm tay anh.

Cảm xúc thật mềm mại.....

Ngũ Y Y giống như tên trộm, “Tôi nói này chú Hoắc, tại sao hôm nay chú lại tới đây vậy?”

Hoắc Phi Đoạt cười như không cười, “VẬY em nói xem, tôi nên tới ngày nào?”

“Ai nha, hôm nay nhiều khách như vậy, chú lại tới, không phải muốn mạng già này của tôi sao?”

“Tôi tới, là muốn mạng của em? Tôi không hiểu.”

Ngũ Y Y lung tung gãi đầu, miệng nhỏ vểnh lên, “Chú là muốn phí sửa xe, cũng không thể chọn ngày như vậy, tình huống này mà lộ ra thì thật mất mặt, ba tôi mất mặt, chắc chắn sẽ không đưa tiền cho chú. Tôi không hù dọa chú đâu...., ba tôi là người như thế chú không biết đâu, ông ta hay mắng chửi, lại vô cùng keo kiệt....”

“Ha ha ha.....” Ngũ Y Y còn đang nói một tràng dài, Hoắc Phi Đoạt nhin không được thấp giọng cười rộ lên.

Ngũ Y Y bị chọc tức, đánh vào cánh tay Hoắc Phi Đoạt, “Ai nha, chú không cần cười nữa, nhanh chóng đi đi!”

Bình thường đã quen bắt nạt Hàn Giang Đình, sau khi ý thức được mình mới đánh chú Hoắc, vừa khấn trương vừa nghiêm túc giải thích, “Thật xin lỗi a chú Hoắc, tôi không phải đánh chú, là tôi có chút gấp gáp, mà thôi, thôi. Cái kia, thật ra, chú vẫn nên đi đi, muốn phí sửa xe, hôm nào tôi lại nói với chú trả như thế nào, có được hay không?”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên đưa tay, làm Ngũ Y Y sợ hãi nhanh chóng rút cổ lại, cho rằng chú Hoắc muốn đánh cô, ai ngờ, Hoắc Phi Đoạt chỉ là đưa tay qua, đem lá cây vướng trên tóc cô lấy xuống, Ngũ Y Y vỗ vỗ ngực.

Thật là, để cho người võ thuật cao cường như chú Hoắc hành hạ chắc điên mất.

“Tôi hôm nay tới.....”

Ngũ Y Y chấp tay làm lễ, “Xin chú, hôm nay tới đây thôi, về đi, nhanh chóng đi đi.”

“Hôm nay tôi tới không phải đòi tiền.”

“A?” Ngũ Y Y tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm đôi môi mỏng quyến rũ của Hoắc Phi Đoạt.

Không nhìn tới mắt, chỉ có thể nhìn môi thôi.

Phải nói, môi chú Hoắc thật đẹp thật quyến rũ, nếu hôn, cảm giác nhất định vô cùng tuyệt vời.

40. Chương 40: Ăn Kem Trên Mặt 10

Phải nói, đôi môi chú Hoắc thật đẹp thật quyến rũ, nếu hôn, cảm giác nhất định vô cùng tuyệt vời.

Được rồi, cô lại mất hồn rồi.

“Phù! Chú không phải tới đòi tiền sửa xe à! Vậy sao không nói sớm! Sợ đến mức tim tôi muốn nhảy ra ngoài rồi đây!”

Ngũ Y Y lại theo thói quen đánh lên cánh tay Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt không thèm để ý.

Hoắc Phi Đoạt cong môi, lộ ra chiếc răng nanh trắng tinh, “A..., em muốn trả tiền sửa xe sao, không sai, tôi cơ bản không tính toán mấy chuyện này, nếu.... Em đã chuẩn bị trả rồi, vậy được rồi, mau trả nợ đi.”

“A? Cái gì?” Mắt, miệng Ngũ Y Y há thật to, thiếu chút nữa phát điên rồi.

Chú Hoắc chết tiệt!

Anh không phải đang đùa với cô đấy chứ?

Anh nói cơ bản không tính đòi tiền sửa xe?

A a a a a.....

Đồ đầu đất Ngũ Y Y! Sao cô lại chủ động nói đến “tiền sửa xe” à?

A Trung đứng cách Hoắc Phi Đoạt mấy mét ra hiệu, Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, xoay người đi tới.

Cố Tại Viễn đứng cạnh A Trung trợn mắt kêu lên, “Ai ai ai, người phụ nữ kia! Cái con nhóc kia! Đó không phải là con nhóc xấu xa đã phá hoại Bugatti sao? Tôi muốn qua bắt cô ta! Đừng để cô ta chạy trốn!”

Hoắc Phi Đoạt đi qua, một tay, giữ cổ Cố Tại Viễn, cứng rắn kẹp Cố Tại Viễn lại.

Cố Tại Viễn không cam lòng quơ quơ cánh tay, “Không thể thả con nhóc đó đi! Khó khăn lắm mới gặp được, nhất định phải bắt cô ta ta ta ta ta ta.....

Ngũ Y Y cong miệng buồn chán, xoay người đi tìm Hoắc Phi Đoạt, rốt cuộc nhìn thấy, một đám người áo đen khỏe mạnh đang vây quanh Hoắc Phi Đoạt, đi tới giữa đám người, rất nhiều người vẻ mặt tươi cười cung kính chờ Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt giống như một vị vua, trước sau người người ủng hộ rầm rộ, những người đang đứng đợi anh, hơi hơi gật đầu, coi như đã chào hỏi qua.

Tiêu Lạc cười đi đến, bắt tay với Hoắc Phi Đoạt.

Tiêu Lạc..... Cũng quen biết với chú Hoắc?

“Trời ạ! Hoắc tổng tập đoàn Đế Vương thật đẹp trai!”

“Người ta đeo kính râm mà người cũng biết anh ta đẹp trai? Người nhìn thấy bộ dáng anh ta rồi sao?”

“Chưa thấy qua..... Nhưng mà đeo kính mắt như thế cũng rất đẹp trai à!”

“Ừm, tôi nghe nói, gương mặt anh ta khuynh quốc khuynh thành, đẹp đến rồi tinh rồi mù a...!”

.....

Lỗi tai Ngũ Y Y tràn ngập tiếng la hét của mấy người phụ nữ háo sắc, cô mới hiểu được, chú Hoắc, dĩ nhiên là người nổi tiếng khắp châu Á — Tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương.

Thảo nào nhiều người lại gọi anh “Anh hai”.

“Ai ai ai, Y Y, Y Y a, mình cuối cùng cũng biết chú Hoắc võ thuật cao cường kia là ai rồi.....” Hàn Giang Đình chạy đến bên cạnh Ngũ Y Y, xúc động nói.

Ngũ Y Y thản nhiên, “Cậu không cần nói, mình đã biết rồi.”

Tổng kết mà nói, đó chính là, cô Ngũ Y Y vì học theo người ta làm chuyện tốt, cứu bà lão qua đường, đập hư Bugatti của Tổng giám đốc Hoắc tập đoàn Đế Vương.

Mặt khác, cô còn muốn bồi thường tiền sửa xe.

Bốp! Ngũ Y Y đánh lên gương mặt nhỏ nhắn của mình.

“Cậu làm gì vậy Y Y, điên rồi à, sao lại tự đánh chính mình?”

Hàn Giang Đình giật mình.

Ngũ Y Y bi thương, “Cái miệng xui xẻo này! Hở chút là nhiều chuyện? Sao phải chủ động nói cái gì mà tiền bồi thường sửa xe a!”

Hàn Giang Đình đồng tình nói, “Mình thăm dò được, chú Hoắc này không chỉ là tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương, nghe nói..... Còn chi phối cả xã hội đen, là người đứng đầu tổ chức xã hội đen lớn nhất châu Á..... Nhưng mà, đây chỉ là tin đồn thôi....., không chắc đã là sự thật.....”

Ngũ Y Y rơi nước mắt đầy mặt, “A a a a, sao cậu lại nói với mình mấy chuyện xui xẻo này! Chết tiệt, thiếu tiền người khác cũng thôi đi, làm sao lại để mình thiếu tiền xã hội đen chứ?”

41. Chương 41: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 1

Thảo nào võ thuật của anh lại xuất sắc đến tuyệt diệu như vậy, thảo nào anh chỉ đi ăn bữa sáng cũng bị người khác đuổi giết, thì ra, anh thật sự là anh hai trong giới xã hội đen!

“Ai, mình thật hối hận hôm đó đã nói bậy nói bạ với chú Hoắc.” Hàn Giang Đình buồn phiền xoa xoa thái dương.

“Ừm? Cậu cảm thấy mình không nên hỏi chú có phải là người đứng đầu bang phái nhỏ? Người ta không phải là người đứng đầu nhỏ nhoi a, là thủ lĩnh trong thủ lĩnh đó! Lúc đó cậu cũng thật mất mặt!” Ngũ Y Y chu môi, nhìn mấy người xa xa đang bao quanh Hoắc Phi Đoạt như sao vây quanh mặt trăng.

“Không phải a! Mình thật hối hận, hôm đó sao không nhờ cậy chú Hoắc, nhận làm thầy a, cho dù là không tập võ, chỉ cần đem cái danh chú Hoắc ra ngoài, cho dù thế nào, mình Hàn Giang Đình chính là học trò của anh hai Hoắc! A hô hô, chắc chắn tất cả mọi người phục mình sát đất, bị dọa một phen!”

Hàn Giang Đình lập tức chìm đắm trong tưởng tượng của bản thân, khuôn mặt cười ngây ngốc.

Ngũ Y Y vô cùng khinh bỉ anh, “Đồ đàn độn!”

“Chúc mừng.” Khuôn mặt Hoắc Phi Đoạt không chút tươi cười, bắt tay Tiêu Lạc, còn gật đầu với Ngũ Phong Tập và Tiêu Mai chị gái Tiêu Lạc.

Không cười thì không cười, dù sao cái người Hoắc Phi Đoạt kia vẫn luôn như vậy, tính tình lạnh như núi băng, nói chuyện với ai cũng kiêu ngạo sai bảo như vậy, mọi người sớm đã thành thói quen.

Tiêu lạc vỗ nhẹ lên cánh tay Hoắc Phi Đoạt, cười nói, “Tôi còn nghĩ anh không đến đây, nếu anh không đến, chị của tôi sẽ buồn chết mất, chị ấy cứ ăm ỉ muốn gặp mặt người đàn ông đẹp trai trong truyền thuyết một lần a. Chị, đây là người em đã nói với chị, tổng giám đốc Hoắc. Hoắc Phi Đoạt.”

Chị Tiêu Lạc nhìn Hoắc Phi Đoạt với vẻ kính trọng, nhanh chóng đi qua bắt tay với Hoắc Phi Đoạt, “Anh là người đẹp trai họ Hoắc sao, tôi sớm đã muốn chiêm ngưỡng anh rồi! Hôm nay thật sự rất rất vui!”

Hoắc Phi Đoạt hơi nhú mày, anh vô cùng không thích những động tác thân thiết với phụ nữ như thế này, đừng nói là nắm tay, ngay cả cách một lớp quần áo ôm cánh tay anh, anh đều chán ghét. Cho nên Hoắc Phi Đoạt chỉ chạm nhẹ tay của Tiêu Mai, rất nhanh, chỉ tích tắc một giây, anh đã lui về sau một bước, tránh được.

Ngũ Phong Tập vừa nghe nói người này là người nổi tiếng trong những người rất giàu có, tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương, hai mắt lập tức sáng lên, kè đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, cười nịnh bợ, “Ai nha nha, thật vinh hạnh, thật sự rất vinh hạnh a, tổng giám đốc Hoắc đến nhà, thật vẻ vang cho kẻ hèn này! Tổng giám đốc Hoắc, nghe nói tập đoàn anh chuẩn bị tiếp nhận hai công trình lớn, anh xem..... Có thể cho công ty chúng tôi hợp tác? Ha ha, ha ha.”

Ngũ Phong Tập vừa lùn vừa béo lại đứng cùng một chỗ với Hoắc Phi Đoạt cao lớn càng làm nổi bật sự bỉ ổi của ông ta, thật kém cỏi.

Hoắc Phi Đoạt vừa vắn cao hơn Ngũ Phong Tập một cái đầu!

Cái lão béo này chính là ba ba của con mèo nhỏ kia?

Hoắc Phi Đoạt kiểm chế sự chán ghét với Ngũ Phong Tập, tính tình khó được tốt như lúc này, mở miệng, “Đến lúc đó xem đi.”

Cố Tại Viễn đứng gần Hoắc Phi Đoạt, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Không đúng a, bình thường nhiều lắm anh hai cũng chỉ “Hừ”, lần này lại cùng lão già kia nói một câu.

Cố Tại Viễn thật sự cảm thấy Hoắc Phi Đoạt có gì đó không đúng!

Cụ thể là từ bao giờ trở nên kỳ lạ như vậy?

Cố Tại Viễn sờ sờ trán Hoắc Phi Đoạt có phải bị sốt không.

Ngũ Y Y đột nhiên bị người nào đó đụng trúng, làm cho cô lão đảo.

“Người nào, không có mắt sao! Đi đứng như thế nào vậy?”

Cũng may có Hàn Giang Đình đứng bên cạnh, vừa rồi cô nắm lấy Hàn Giang Đình mới không bị ngã sấp xuống, nếu không bị đụng một cái mạnh như vậy, cô có thể đã té sấp xuống đất như chó gặm bùn.

42. Chương 42: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 2

Cố ý đụng Ngũ Y Y một cái Ngũ Nhân Tâm giả bộ vô tội nói, “Ai nha, thật vô ý quá, hôm nay trong nhà có tiệc đính hôn, mấy chị em chúng ta bận đến nỗi hoa mắt chóng mặt, cô không sao chứ?”

Ngũ Nhân Tâm nói xong liền phóng ánh nhìn lên trên người Hàn Giang Đình.

Ngũ Y Y nhăn mày, “Tôi xem chính là chị cố ý, đụng tôi một chút thì chị có thể xinh đẹp lên sao? Thật là nhàm chán”

Ngũ Nhân Tâm nghe vậy tức giận phản bác, “Người nào nhàm chán?”

Ngũ Nhân Ái kéo Ngũ Nhân Tâm đang xúc động lại, giọng điệu đầy châm chọc nói, “Bình tĩnh, Nhân Tâm, cùng loại người này nói chuyện thì có gì tốt, thứ như nó nghe không hiểu tiếng người đâu”

Ngũ Y Y trợn hai mắt nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Ái, cơ hồ muốn phun hỏa đốt người.

“Ngũ Nhân Ái! Chị nói cho rõ ràng a! Chị nói ai không hiểu tiếng người? Tôi xem chính chị mới không hiểu tiếng người nha! Mấy người đều là súc sinh đội lốt người”

Ngũ Nhân Ái kiểm chế tức giận, âm hiểm nói, “Súc sinh? Ở chỗ này có thể xứng với súc sinh chỉ có mình mày đi? Có một người mẹ không biết xấu hổ, muốn bay cao làm phượng hoàng không tiếc phá hư gia đình

của người khác, còn không nhận mình là Tiểu Tam, mẹ mày tài giỏi như vậy mới xứng đáng là súc sinh! Ngũ Y Y, mẹ con mày đều hạ tiện như nhau”

Ngũ Y Y nghẹn đỏ bừng cả mặt, cô nhìn chăm chăm Ngũ Nhân Ái, thở hồng hộc vì tức giận lẫn xấu hổ, tay siết chặt quả đấm.

“Không cho phép chị hạ nhục mẹ tôi! Bà ấy chưa từng nghĩ muốn leo cao cái gì, bà ấy chỉ vì một phần chân tình”

Ngũ Y Y nén lệ gần từng câu từng chữ, cả người run rẩy lợi hại

43. Chương 43

Cố ý đụng Ngũ Y Y một cái Ngũ Nhân Tâm giả bộ vô tội nói, “Ai nha, thật vô ý quá, hôm nay trong nhà có tiệc đính hôn, mấy chị em chúng ta bận đến nỗi hoa mắt chóng mặt, cô không sao chứ?”

Ngũ Nhân Tâm nói xong liền phóng ánh nhìn lên trên người Hàn Giang Đình.

Ngũ Y Y nhăn mày, “Tôi xem chính là chị cố ý, đụng tôi một chút thì chị có thể xinh đẹp lên sao? Thật là nhàm chán”

Ngũ Nhân Tâm nghe vậy tức giận phản bác, “Người nào nhàm chán?”

Ngũ Nhân Ái kéo Ngũ Nhân Tâm đang xúc động lại, giọng điệu đầy châm chọc nói, “Bình tĩnh, Nhân Tâm, cùng loại người này nói chuyện thì có gì tốt, thứ như cô ta nghe không hiểu tiếng người đâu”

Ngũ Y Y trợn hai mắt nhìn chăm chăm Ngũ Nhân Ái, cơ hồ muốn phun hỏa đốt người

“Ngũ Nhân Ái! Chị nói cho rõ ràng a! Chị nói ai không hiểu tiếng người? Tôi xem chính chị mới không hiểu tiếng người nha! Mấy người đều là súc sinh đội lốt người”

Ngũ Nhân Ái kiềm chế tức giận, âm hiểm nói, “Súc sinh? Ở chỗ này có thể xứng với súc sinh chỉ có mình mày đi? Có một người mẹ không biết xấu hổ, muốn bay cao làm phượng hoàng không tiếc phá hư gia đình của người khác, còn không nhận mình là Tiểu Tam, mẹ mày tài giỏi như vậy mới xứng đáng là súc sinh! Ngũ Y Y, mẹ con mày đều hạ tiện như nhau”

Ngũ Y Y nghẹn đỏ bừng cả mặt, cô nhìn chăm chăm Ngũ Nhân Ái, thở hồng hộc vì tức giận lẫn xấu hổ, tay siết chặt quả đấm.

“Không cho phép chị hạ nhục mẹ tôi! Bà ấy chưa từng nghĩ muốn leo cao cái gì, bà ấy chỉ vì một phần chân tình”

Ngũ Y Y nén lệ gần từng câu từng chữ, cả người run rẩy lợi hại!

Ngũ Nhân Ái bĩu môi, “Thôi đi! Cái gì mà chân tình! Ba tôi nếu không có tiền, mẹ mày sẽ chịu theo ông sao? Lén lút hạ sinh mày, không phải vì muốn lấy chút tiền sao?”

Hàn Giang Đình ôm Ngũ Y Y muốn cản cô lại, phòng ngừa Y Y tức giận nhào tới đánh nhau với ba đầu heo này, như vậy thì coi như mất thể diện. Hàn Giang Đình chán ghét hướng ba chị em nhà Ngũ gia trầm giọng quát “Kêu la cái gì! Đừng tưởng mấy người ở chỗ này thì trở nên cao quý! Đáng dấp giống như khúc than, cần bản chẳng ai thèm lấy! Tôi xem, chính là mấy người ghen tị Y Y xinh đẹp hơn mấy người. Chuyện của người lớn chưa đến lượt mấy người phán xét! Các người còn dám nói bậy, xem Hàn Giang Đình tôi xử mấy người như thế nào”

Ngũ Nhân Tâm nhìn Hàn Giang Đình giận đến phát khóc, “Hàn Giang Đình! Vì cái gì mà anh luôn muốn bệnh vực Y Y? Cô ta có gì tốt? Có phải hay không các người đã lên giường với nhau?”

Hàn Giang Đình vừa rồi vì con tiện nhân đó nói ba chị em cô là khúc than! Khinh người quá đáng!

Ngũ Y Y giận quá hóa cười, chỉ có Hàn Giang Đình đứng gần cô mới cảm nhận được người cô khẽ run. Ngũ Y Y nhìn ba chị em Ngũ gia cười nói, “Đúng a, chị đoán đúng nha, tôi chính là cùng Giang Đình lên giường, thế nào? Chị ghen tị sao? Chị cũng cởi quần áo thử chút đi a, có bản lĩnh thì thử xem Giang Đình có hứng thú với chị không a, Hắc Quỷ!”

Ngũ Nhân Tâm giận điên cuồng hướng Ngũ Y Y hét âm lên, “Ngũ Y Y ! Đồ tiện nhân, mày với mẹ mày đều đồng dạng không biết xấu hổ! Hạ lưu, tiện nhân! Tao giết chết mày!”

44. Chương 44

Ngũ Y Y cũng không sợ mất mặt hướng về phía Ngũ Nhân Tâm đấm đá loạn xạ.

Ngũ Nhân Ái thấy tình hình không ổn liền tiến lên kéo Ngũ Nhân Tâm ra, Hàn Giang Đình cũng một bên lôi kéo Ngũ Y Y, hôm nay trong nhà có nhiều người nếu để cho họ thấy thì thật không còn mặt mũi.

“Tốt lắm! Các người đánh đủ chưa? Mau dừng tay a!” Hàn Giang Đình ở chính giữa mặt tức giận hét lên.

Ngũ Nhân Tâm đầu tóc rối loạn, giận đến mức ngực kích liệt phập phồng, hung tợn nhìn chằm chằm Ngũ Y Y, sau đó liền khóc đến thương tâm, “Giang Đình, ô ô ô, anh thật thích Y Y sao? Giang Đình, em cũng tốt vậy, anh xem, Y Y chỉ là con gái riêng, em mới chính là tiểu thư Ngũ gia a”

Hàn Giang Đình hất bàn tay đang nắm lấy tay mình ra, phiền não nói, “Nhàm chán muốn chết ! Các người ai khi dễ Y Y tôi đều ghét cả”

Ngũ Nhân Tâm tuyệt vọng kêu lên, “Ngũ Y Y, mày là đồ tiện nhân! Tao hận mày! Tao sẽ không bỏ qua ày đâu!”

Ngũ Y Y cười lạnh nói, “Hận đi ! Dừng sức mà hận! Tốt nhất kêu tất cả mọi người đến mà hận tôi”

Ngũ Nhân Tâm vô năng khóc thét lên.

Hàn Giang Đình ôm Ngũ Y Y, cúi đầu nhìn cô dịu dàng hỏi, “Như thế nào ? Cậu có bị thương chỗ nào không ?”

Ngũ Y Y giống người mất hồn lắc đầu, chỉ dùng ngón tay chỉ xuống tim, bị thương nói, “Chỉ là nơi này, rất đau”

Hàn Giang Đình nhất thời hiểu được, đau lòng lấy tay sờ sờ tóc cô, thương tiếc nói, “Việc này dù đúng hay sai, đều không liên quan đến cậu, cậu không cần để ý”

Ngũ Y Y thê lương mà cười.

Sẽ không liên quan sao ?

Cô làm sao mà không biết, thật ra mẹ mình đã phạm sai lầm không thể tha thứ!

Mặc kệ có phải hay không vì chân tình, bà không nên khiến ọi người khinh ghét gọi mình là Tiểu Tam.

Mẹ cùng ba ở một chỗ, cũng bằng như làm tổn thương mẹ con nhà Ngũ gia. Người ta mắng không có sai, không phải sao?

Mẹ của cô, chính là Tiểu Tam!

Đây là sự thật không thể nào thay đổi được.

Đây cũng là lý do Ngũ Y Y không thể đứng thẳng lưng trước mặt ba chị em Ngũ Gia.

Mặc dù lần này đánh nhau không có gây âm ỉ nhưng cũng khiến người xung quanh để ý.

Mà người đầu tiên, chính là Cố Di Mặc.

Hắn vốn đang vò đầu bứt tai vì buồn chán, ngó trái ngó phải, đột nhiên thấy Ngũ Y Y phía bên kia.

Ah! Đó không phải là con nhóc đó sao?

Hiện tại trong lòng Cố Dĩ Mặc đã nổi lên một cái xưng hô nhất định _Con nhóc.

Nha đầu kia đang làm gì?

Gây gỗ sao?

TNND, phụ nữ đánh nhau mà hung bao thế sao ?

Con nhóc đánh nhau rất giống Tiểu Lão Hồ.

Cố Dĩ Mặc không nhịn được mà nói ra tiếng, “Mẹ kiếp! Ba người kia đang làm gì? Ba đánh một, lấy nhiều đánh ít tính là cái gì a”

Cố Dĩ Mặc không chút suy nghĩ hướng về phía Ngũ Y Y chạy tới.

Hắn vừa đi, Tiêu rơi vì chú ý từ trước liền xoay mặt đi xem, cùng lúc đó, Hoắc Phi Đoạt đứng bên cạnh cũng theo qua.

Sau đó...Ngũ Phong Tập cũng nhìn thấy cảnh bốn nữ nhi của mình đang đánh nhau thành một đoàn.

Đúng là không thể sống nổi, bốn cô nàng này cũng không biết thu liễm, trong trường hợp này mà còn đánh nhau như vậy.

Vì vậy, Ngũ Phong Tập, Tiêu Mai, Tiêu Lạc, Hoắc Phi Đoạt, Cố Dĩ Mặc đều hướng chỗ Ngũ Y Y đi tới.

Ngũ Phong Tập từ trước tới giờ lần đầu tiên thấy Ngũ Nhân Tâm đầu tóc rối loạn, khóc rồi tỉnh rồi mù, hết sức đáng thương.

Mà Ngũ Y Y thì ngược lại, bộ dạng kiên cường không chút sức mẻ. Ngũ Phong Tập đầu tiên liền đối với Ngũ Y Y không hài lòng.

Ngũ Nhân Tâm vừa nhìn thấy ba, lập tức uất ức khóc vô cùng bi thương nhờ giúp đỡ, “Ba ...Ô ô ô, Y Y em đánh con, ô ô ba xem a”

45. Chương 45: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhẫn Tâm Làm Giàu 5

Ngũ Nhân Ái nhìn lướt qua Tiêu Lạc, e lệ nói, “Ngượng ngùng a, khiến mọi người phải chê cười, Y Y đứa nhỏ này chính là tính tình thô bạo...”

Cô ta nói những lời này, trực tiếp đem mọi sai lầm đổ lên đầu Ngũ Y Y.

Ngũ Phong Tập cảm giác thật là mắt mặt trước mặt mọi người, mấu chốt là bên cạnh còn có vị tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương lưng lầy, Hoắc tổng.

“Y Y! Sao con lại không lễ phép như vậy hả?”

Ngũ Y Y ai cũng không quan tâm, gắt gao cắn môi dưới, người mặt nhìn trời.

Ngũ Phong Tập càng tức giận, bàn tay liền đánh ngay vai Ngũ Y Y một cái, kêu lên, “Cái con bé không hiểu chuyện này, sao con cứ hay gây phiền toái khắp nơi vậy! Một chút giáo dục cũng không vậy!Chị hảo hảo sống vui vẻ không được sao! Nhất định phải gây gỗ với nhau sao! Con dù cho có nóng tính cũng phải biết thu lại thu lại!Đúng là không hiểu chuyện”

Hàn Giang Đình đứng bên cạnh nhìn không được chen miệng, “Ngũ thúc thúc, hôm nay chuyện này không thể trách Y Y”

“Được rồi!Được rồi! Cháu không cần phải giải thích, cháu luôn giúp đỡ cho nó!” Ngũ Phong Tập thô bạo cắt đứt lời nói của Hàn Giang Đình.

Cố Dĩ Mặc vén tay áo, không vui la lên, “Ai ai ai, ta nói lão tiên sinh, làm sao ngài không phân biệt tốt xấu a, ta rõ ràng ở bên kia trông thấy ba da đen Châu Phi này xúm nhau khi dễ nhóc con này, lấy nhiều hiếp ít, tính là chuyện gì a”

Cố Dĩ Mặc vừa nói xong,m mọi người đều kinh ngạc.

Đầu tiên, Cố Dĩ Mặc không phải nhân vật tầm thường, hẳn chính là Đại thiếu gia của Cố Thị, tiếp theo, hẳn còn là anh em tốt của Hoắc Phi Đoạt.

Cố Dĩ Mặc là người yêu ghét rõ ràng, nhưng lại không định hình, thích người nào ghét người nào, đều không kiên định.

Mọi người nghe được Cố Dĩ Mặc thay Ngũ Y Y nói chuyện thêm mấy phần khiếp sợ, lại nghe Cố Dĩ Mặc nói “da đen Châu Phi” để ám chỉ chị em Ngũ gia, nhịn không được cười khẽ.

Dĩ nhiên, không cười ra ngoài là ba chị em Ngũ gia.

Trong bụng ba người đang cuộn sóng giận dữ

Da đen Châu Phi?

A a a a, kinh tởm quá, nghe người ta nói mình như vậy nhịn không được ba chị em Ngũ gia đều cảm thấy uất ức.

Các nàng không tính là trắng, nhưng cũng không đến nỗi đen như người Châu Phi chứ.

Ngũ Phong Tập kinh ngạc nhìn đi nhìn lại Cố Dĩ Mặc, liền cười khan nói, “Hoắc tổng, Cố tổng, ngưỡng ngừng a, trong nhà có đứa nhỏ không hiểu chuyện, khiến các ngài chê cười”

Không muốn bị mất mặt Ngũ Phong Tập liền nghĩ cách dụ mấy vị quan lớn đi chỗ khác. Hoắc Phi Đoạt một bước cũng không động, cặp mắt đằng sau kính mắt vẫn nhìn chăm chú tiểu nha đầu quật cường kia.

Cái mèo con lông xù này, luôn thích ngụy trang bên ngoài cho kiên cường.

“Nha đầu” Hoắc Phi Đoạt giọng dễ nghe gọi.

Câu này không chỉ khiến Ngũ Phong Tập sợ hãi, mà còn khiến Cố Dĩ Mặc khiếp sợ mấy phần

Ba chị em Ngũ gia đồng loạt giương mắt nhìn chăm chăm tuyệt thế mỹ nam nhưng lại phát hiện, người này nghiêng mặt về phía khác, người này chính là gọi Y Y.

Hàn Giang Đình lặng lẽ dùng cạnh tay đụng nhẹ Ngũ Y Y một cái, có ý muốn giúp cô hoàn hồn, Ngũ Y Y lúc này mới chậm chạp quan sát xung quanh.

Ừm, Hoắc đại thúc? Là Hoắc đại thúc gọi cô sao ?

Ngũ Y Y cặp mắt đầy sương mù.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên tháo kính mắt xuống, nhất thời, xung quanh liền hút một ngụm lạnh khí, mọi người bị dung nhan của Hoắc Phi Đoạt làm cho kinh diễm.

Trong truyền thuyết Hoắc Phi Đoạt quả thật là khuynh thành khuynh quốc, tuyệt là một kỹ nam hiếm có.

Hoắc Phi Đoạt ném một cái nhìn không tề về phía Ngũ Y Y.

“Chú gọi tôi sao?” Ngũ Y Y đỉnh đạc nói.

Ngũ Phong Tập lập tức khản trương nói, “Y Y, đây là Hoắc tổng, ngoan ngoan nghe Hoắc tổng hỏi chuyện, không cần mạnh miệng!”

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y thật lâu, “Lần sau không cần tổn thương chính mình. Nhớ...muốn thắng hãy công kích nhược điểm của đối phương”

46. Chương 46: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 6.

“Hả?” Ngũ Y Y nhất thời không hiểu ý Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt đem một cái khăn tay trắng tinh giờ trước mặt cô, đặt tại khóe miệng cô.

Khéo miệng cô, có một vết thương.

Ngũ Y Y mơ hồ cầm lấy cái khăn trắng tinh, con người thật to nhìn chăm chăm Hoắc đại thúc.

Mọi người nghe Hoắc Phi Đoạt nói không đầu không đuôi lại thấy Hoắc Phi Đoạt hành động làm khiếp sợ không thôi.

Người ngạc nhiên nhất chính là Ngũ Phong Tập.

Hắn thật sự không hiểu, Hoắc tổng nói với Y Y những lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ Hoắc tổng biết Y Y?

Hoắc tổng còn nói là Y Y rất được?

Cũng không đúng.

Hoắc tổng đột nhiên nói ra những lời này là có ý gì a?

Cố Dĩ Mặc quyết miệng nói chen vô, “Lão đại nói đúng a! Con nhóc, cô mới vừa rồi thời điểm đá chân không đủ mạnh rồi, phải dùng sức, biết không? Tỷ như cô muốn đá cái đó da đen Châu Phi kia thì phải nhắm ngay xương sườn, biết không? (...edit chỗ này chẳng hiểu gì cả) Muốn độc ác, phải dùng sức, mới có lực sát thương”

Một nhóm người nghe xong muốn té xỉu tại chỗ.

Đây là khuyên giải hay khuyên đánh a.

Hoắc Phi Đoạt xoay người lại, lạnh lùng nói, “Đi, Dĩ Mặc, cậu thật nhiều chuyện”

A Trung nhận được lệnh cùng đám thuộc hạ che chở cho Hoắc Phi Đoạt hướng xe đi tới, Cố Dĩ Mặc một mặt đi song song với Hoắc Phi Đoạt, một mặt vẫn không ngừng nói, “Ta nói thật a, con nhóc kia hành động rất là nhanh nhẹn, chính là không đủ hung ác, đá chân cũng không có mấy phần ra sức, nếu không ba da đen Châu Phi kia cũng không đánh lại năng”

A Trung nhin không được lên tiếng, “Cố thiếu, người ta không phải da đen Châu Phi”

Hoắc Phi Đoạt một chữ cũng chưa nói, chỉ là lấy mắt kính đeo lên, khóe môi thật mỏng khẽ giờ lên.

Ngũ Phong Tập run sợ, sức nhớ, đó là khách quý liền hoảng hốt đuổi theo.

Tiêu Lạc xoay mặt, nhìn một chút còn đang ngốc ngốc tại chỗ Ngũ Y Y, cau mày, không có gì nói, cũng đi theo Hoắc Phi Đoạt.

Ngũ Nhân Lệ, đỡ chị mình, ba chị em hung hăng trừng Ngũ Y Y một cái sau đó rời đi.

Hàn Giang Đình thở dài, “ Ba người này thật đáng ghét! Thật giống như ruồi bâu suốt ngày chỉ muốn tìm cậu gây gỗ”

Ngũ Y Y lơ dềnh, cầm chiếc khăn tay lau khóe miệng, sau đó mở ra, nhìn một chút.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác mát lạnh của lụa, trên đó còn có chữ “Hoắc” được thêu vô cùng tinh tế.

Khắc tay của Hoắc đại thúc.

“Nam nhân cũng dùng khăn tay sao ? Bây giờ còn có người dùng khăn tay?” Ngũ Y Y kinh ngạc tự hỏi.

Hàn Giang Đình nhìn chiếc khăn tay, nói, “Nan nhân sinh hoạt có phẩm chất cũng là muốn dùng khăn tay, dùng nước hoa a”

“Nhưng Hoắc đại thúc nhìn qua cũng không giống như người có sinh hoạt lãng nhăng a, đại thúc chính là giống như hung thần, tùy thời điểm đều có thể khiến người khác run sợ a”

Hàn Giang Đình thờ dài, “Ai nha. Y Y, khoe miệng cậu bị chảy máu rồi, nghe nói nướ miềng có thể cầm máu được, không bằng để mình dùng nước miềng của mình liếm cho vết thương mau khỏi nha”

“Cút! Nếu không mình giết cậu”

Ngũ Y Y không nể mặt hét lên.

Hàn Giang Đình gãi đầu cười hắc hắc.

Hôn lễ qua đi, Ngũ gia lại trở về yên tĩnh.

“Mai di, đây là khăn lụa tặng người, đây là con cùng chị ba đặc biệt lựa chọn nha” Ngũ Nhân Lệ một bước lấy lòng Tiêu Mai.

Ngũ Nhân Tâm nghe vậy liền hòa theo, “Đúng vậy a, Mai di, người màu da trắng, mang cái này nhất định là rất thích hợp a”

“Ai nha, các con thật ngoan, Mai di thật cảm động, cảm ơn các con” Tiêu Mai vui vẻ nhận lấy khăn lụa”

47. Chương 47: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 7.

Cố Dĩ Mặc ngồi ở xa cắn răng rắc ăn mấy thứ linh tinh, cùng A Trung nói, “A Trung, cậu nói xem, lão đại một mình đánh mấy chục người đều tựa như chơi, cậu nói anh ấy nếu cùng hai chúng ta đánh nhau, có khác gì lấy trứng chọi với đá? Lần trước anh ấy nói muốn mới hai chúng ta luyện tay, chúng ta đều không thể không đồng ý, thuần túy chính là chịu chết a”

A Trung nhàn nhạt gật đầu đáp, “Tôi lần trước bị lão đại đánh ngay eo tới bây giờ vẫn còn đau”

Cố Dĩ Mặc lập tức cầm tay A Trung mặt đầy bi thương nói, “Chúng ta xem như huynh đệ song hành nha”

Nói xong hai người tiếp tục xem trận đấu.

Hoắc Phi Đoạt mặc một bộ đồ bó sát người vận động, để lộ ra thân thể vô cùng cường tráng.

Vung cánh tay thì từng cục bắp thịt đều ở đây kêu gào.

Nhắc chân đá qua, cơ bụng nổi lên đầy mê người.

Đừng nói phụ nữ, chính đàn ông thấy thân hình Hoắc Phi Đoạt cũng không kiềm chế muốn chảy máu mũi.

Đôi mắt của anh rất đẹp, hẹp dài mà đa tình, chỉ tiếc , bởi vì lện khí bắn ra, tronh ánh mắt luôn tỏa ra sát khí giết người.

Hai mươi cao thủ đều tiến lên, đem Hoắc Phi Đoạt vây vào giữa.

Hoắc Phi Đoạt như một con bướm bướm, chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau bịch bịch bịch trong đám người hỗn loạn.

Mấy phút sau , hỗn loạn chính thức chấm dứt.

Cố Dĩ Mặc mắt miệng đều mở to.

Má ơi, lão đại cường đại thật khiến người ta run sợ a.

Trên sân, mấy cao thủ bị đánh đến nằm lăn lộn trên sàn miềng người nào cũng rên rỉ đau đớn tạo thành một chuỗi âm thanh nghe vui tai cực kì.

“Bốp! Bốp !Bốp” Cổ Dĩ Mặc đứng trên khán đài vỗ tay tán thưởng, hô, “Lão đại! Anh thú nhận đi? Anh có thật là người Trái Đất không vậy? Người bình thường sao có thể chiến đấu kinh hồn như vậy a! Thật là hù chết người”

A Trung vội vàng chạy tới đưa cho Hoắc Phi Đoạt khăn lông cùng bình nước.

Hoắc Phi Đoạt dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt, mở nắp chai, ngửa đầu uống nước, liền cái tư thế này cũng vô cùng hấp dẫn.

Hoắc Phi Đoạt nhìn Cổ Dĩ Mặc, chằm chọc nói, “Ai như cậu luôn là rươi thuốc lá phụ nữ không rời miệng, sức khỏe như vậy đáng đời.”

“Lão đại, lần trước em đã tặng cho anh ba nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp như vậy, vậy mà anh cũng không thèm nhận còn gửi trả lại, thật không hiểu nổi, tinh lực dồi dào như vậy, anh như vậy là muốn ba mỹ nữ kia tìm em tính sổ sao ?”

Hoắc Phi Đoạt từ tay A Trung nhận lấy súng, cũng không nhắm ngay, liền hướng ngay cái bia ở xa nổ súng, làm nger Cổ Dĩ Mặc

“Pằng, Pằng, Pằng”

Cái bia dờ đi qua, không ngoài dự tính, như cũ mỗi phát đều trúng ngay hồng tâm, chính xác đến đáng sợ.

Hoắc Phi Đoạt đi tắm, Cổ Dĩ Mặc theo chân anh cũng không có ý định ngừng nói, “Ai ai ai, em nói anh hai, mặc dù anh không có buôn bán, anh cũng không chết đói, anh dứt khoát đi làm minh tinh đi, không cần anh chỉ cần đánh mấy đường võ thôi, anh vừa tra trận, nhưng thứ ảnh để ảnh hậu kia trực tiếp có thể đi xin cơm rồi.”

Hoắc Phi Đoạt nhan chóng rút đi quần áo mặc trên người, chỉ sót lại chiếc quần lót khêu gợi.

Cổ Dĩ Mặc nhìn thấy chỉ muốn phún máu mũi tại chỗ.

Ông trời a, ông thật không công bằng, cho Hoắc Phi Đoạt một gương mặt tuyệt mỹ như vậy thì cũng thôi đi, vì cái gì mà còn cho hắn một thân hình hoàn mỹ khêu gợi như vậy chứ? Nhìn này, bắp thịt, nhìn này chân dài, nhìn này mông cong....Sách Sách Sách.(chỗ này tự nhiên mún viết lại thanh truyện đam mỹ ghê)

“Nhìn đủ chưa? Cậu có thể hay không không có tiền đồ như vậy? Cậu mỗi lần đều lấy lí do để nhìn tôi tắm, đi ra ngoài”

hoắc Phi Đoạt sải tay đóng cửa phòng tắm lại, bên trong liền truyền ra tiếng nước chảy.

Cổ Dĩ Mặc đứng dựa tường, cũng không xấu hổ, cũng không giận, chắc chắc nói, “Mọi người đều là nam nhân cả,nhìn mấy lần anh cũng không thiếu hụt cái gì, anh thật là hẹp hòi nha. Em ước gì có vóc dáng được như anh, em cái gì cũng không cần, ngày ngày cùng những thứ minh tinh hô mưa gọi gió kia,dùng cơ thể này khêu gợi bọn họ”

48. Chương 48: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 8

Bên trong, Hoắc Phi Đoạt cơ bản không chú ý Cổ Tại Viễn đang lải nhải.

Cổ Tại Viễn chán ngán, lục cái túi của Hoắc Phi Đoạt.

Bên trong có súng, rất nhiều thẻ vàng, chìa khóa ô tô..... Oa? Đây là cái gì?

Mắt Cổ Tại Viễn trừng to, rút mấy tờ giấy bên trong ra.

“Ừm? Đây là cái gì?” Ba chữ Ngũ Y Y đầu trang khiến Cổ Tại Viễn kinh hoàng.

Tiếp theo là ảnh của con nhóc Ngũ Y Y.

“Hừ, đừng nhúc nhích, nếu để anh hai nhìn thấy anh lén lút xem đồ của anh ấy, anh chết chắc.” A Trung thận trọng nhắc nhở Cố Tại Viễn.

“Đúng, đúng.” Cố Tại Viễn nhanh chóng đem tư liệu bỏ lại trong túi, đem túi để lại chỗ cũ, vẻ mặt hóng hớt, “Tại sao anh hai lại có tư liệu của con nhóc đó?”

A Trung cười nhẹ, “Cái này, em cũng không dám nói. Anh có can đảm thì tới hỏi anh hai đi.”

Cố Tại Viễn trừng A Trung một cái, “Tôi không muốn sống mới đi hỏi anh ấy a.”

Trong lòng lại tò mò.

Anh hai thậm chí có tư liệu của con nhóc kia a...!

Anh hai không hay tiếp xúc với phụ nữ, lại bắt đầu chú ý tới động vật giống cái rồi hả?

Chú ý thì chú ý thôi, anh ấy không chú ý mấy người phụ nữ trưởng thành, dịu dàng, lại chú ý tới một con nhóc còn chưa đủ lông đủ cánh!

Khẩu vị của anh hai.....

Khẩu vị nặng!

Tùy tiện nhớ lại, Cố Tại Viễn cười rộ lên như tên trộm.

Hình ảnh không thích hợp cho thiếu nhi, hiện lên trong đầu anh.

Trong nhà nữ chủ nhân mới, dường như cùng ba chị em Ngũ gia nhanh chóng thân thiết, mà Ngũ Y Y lại bị những người này gạt qua một bên.

Ngũ Y Y dự định ngủ sớm.

Cốc cốc!

Có người gõ cửa.

“Ai vậy?”

Ngũ Y Y nhìn nhìn đồng hồ, chín giờ rồi.

“Đã ngủ chưa?”

Bên ngoài truyền vào âm thanh mềm mại dễ nghe.

Ừm? Ngũ Y Y hơi nhú mào, sao lại nghe được giọng của Tiêu Lạc?

Nghĩ đến Tiêu Lạc là em trai của Tiêu Mai, Ngũ Y Y liền không muốn trả lời anh ta.

“Tôi đã ngủ, có chuyện gì, ngày mai nói sau.”

Ngũ Y Y vừa dứt lời, cửa phòng đã bị Tiêu Lạc mở ra, Ngũ Y Y mặc áo ngủ ngồi trên sàn, trong tay vẫn đang cầm một quyển sách, hiển nhiên, vẻ mặt cô hốt hoảng, người kia thấy cô mở hai mắt nói dối.

Tiêu Lạc cười đi tới, “A..., thì ra cô giống như cún con, chuẩn bị ngủ trên đất?”

Ngũ Y Y cong miệng, “Bây giờ liền đi ngủ.”

“Trước khi ngủ uống ly sữa, chắc xương, chóng lớn.” Tiêu Lạc bưng ly sữa đưa tới.

Ngũ Y Y nhú mào, “Gần đây tôi không uống sữa tươi nữa.”

Từ ngày đầu tiên tới Ngũ gia, bị ba chị em Ngũ gia hãm hại, cô liền không uống sữa tươi nữa.

Tiêu Lạc suy nghĩ, giống như hiểu Ngũ Y Y muốn nói gì, anh ta cầm ly ném thử, nói, “Sữa rất ngon, không phải loại hay bán trên thị trường, là cho người trực tiếp đi lấy sữa từ bò, không bỏ thêm bất cứ thứ gì, cô uống thử xem, uống rất ngon.”

Tiêu Lạc giống như người bán sữa quảng cáo.

Ngũ Y Y chống không lại ánh mắt dịu dàng của Tiêu Lạc, lòng mềm nhũn, cầm lấy, uống một ngụm nhỏ, thật sự rất ngon, đã lâu không uống sữa tươi, Ngũ Y Y cảm thấy uống rất tốt, ừng ực một hơi uống sạch ly sữa.

Uống xong, lại còn khẽ nắc cục.

Chọc cho Tiêu Lạc cười ha ha, vô cùng tự nhiên mở ra khăn tay, đưa cho Ngũ Y Y lau khóe miệng.

Ngũ Y Y bị động tác của Tiêu Lạc làm kinh ngạc ngơ ngác.

Đột nhiên lại nghĩ đến mẹ.

Mẹ cũng nhìn cô dịu dàng như vậy, cho cô uống sữa tươi, cũng thân thiết lau khóe miệng cô như vậy.

49. Chương 49: Người Đàn Ông Đẹp Trai Nhấn Tâm Làm Giàu 9

Đột nhiên lại nhớ đến mẹ.

Mẹ cũng nhìn cô dịu dàng như vậy, cho cô uống sữa tươi, cũng vô cùng thân thiết lau khóe miệng cho cô.

Tại sao, từ trên người Tiêu Lạc, cô luôn cảm giác được hương vị của mẹ?

Đột nhiên Ngũ Y Y rất muốn khóc.

Tiêu Lạc sờ sờ đầu Ngũ Y Y, nhẹ nhàng nói, “Về sau gặp chuyện gì khó khăn, có thể tìm tôi, tôi sẽ giúp cô hết mình. Không cần cái gì cũng giấu trong lòng, phải học nói ra. Được rồi, cô ngủ sớm một chút, ngày mai gặp.”

Tiêu Lạc vừa muốn đóng cửa, Ngũ Y Y đột nhiên giương mắt nhìn Tiêu Lạc, nói, “Tiêu Lạc?”

“Ừm?” Tiêu Lạc dựa vào cửa nhìn Ngũ Y Y.

“Anh..... Vì sao lại tốt với tôi như vậy?”

Tiêu Lạc tim đập loạn, nở nụ cười, “Chúng ta đều là người một nhà, không phải sao?”

Nói xong, Tiêu Lạc đóng cửa lại, đi xuống.

Ngũ Y Y ngẩn ngơ.

Người một nhà?

Tiêu Lạc đối với cô tốt như vậy, hay là vì chị gái của anh, giúp chị lôi kéo đồng minh trong nhà.

Mình thật là ngu, vậy mà chỉ vì ánh mắt dịu dàng của anh ta, suy nghĩ miên man.

Ngũ Y Y nằm lên giường, lấy chăn bao chặt bản thân.

Cô không muốn thừa nhận, cô đang cô đơn sợ hãi, cô sợ mình không có người thân.

Mặc dù cô rất hận Ngũ Phong Tập, cô vẫn tha thứ cho ông ta hết lần này đến lần khác.

Dù sao, đó là người thân của cô.

Vừa mới mơ màng, điện thoại di động liền kêu lên.

Hừ, là tên khốn nào vậy, bây giờ mà còn gọi điện thoại, quên đi tắt điện thoại ngủ tiếp.

Không cần phải nói, người có thể có ý tưởng làm phiền cô lúc này, trừ bỏ tên Hàn Giang Đình chết tiệt thì còn ai vào đây!

Ngũ Y Y nhắm mắt mò điện thoại, nhận cuộc gọi, một chuỗi tiếng rống không ngừng tuôn ra, “Mẹ nó cái đồ chết tiệt nhà người, có phải muốn ngày mai mình nhổ sạch tóc của cậu hay không, giờ này còn gọi điện

thoại, bà đây đã ngủ rồi, làm phiền mình đang hôn anh đẹp trai trong mơ, cậu chết chắc rồi biết không hả? Có việc gì? Có rắc rối mau thả! Nếu không thì chờ ngày mai mình trừng phạt cậu!”

Bên kia một hồi yên tĩnh.

Ngũ Y Y nhắm mắt thiếu chút nữa lại ngủ.

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp lôi cuốn chui vào tai cô, “Anh đẹp trai nào vậy?”

Xoẹt! Ngũ Y Y giật mình mở mắt!

Không phải giọng nói của Hàn Giang Đình!

“Anh, anh là ai?”

Bên kia không trả lời, ngược lại tiếp tục hỏi cô, “Em mơ hôn môi với anh đẹp trai nào hả?”

Dường như có chút chua.

“Anh là ai a? Đầu óc không động kinh gọi nhầm hả? Tôi hôn ai anh quản được sao? Có biết làm phiền người khác lúc ngủ là một chuyện vô cùng thiếu đạo đức hay không? Anh có học đạo đức ở trường hay không thể?”

Nửa đêm còn gọi điện làm phiền người khác, đi chết đi!

Cả nhà đều đáng chết!

Ngũ Y Y lại nhắm mắt lại, chuẩn bị ngắt điện thoại ngủ tiếp, lại nghe bên kia nói mấy chữ, “Anh là Hoắc Phi Đoạt.”

“.....” Ngũ Y Y dừng lại ba giây, lần nữa hung hăng mở lớn mắt, hốt hốt ngồi dậy, lắp bắp nói, “Anh, anh, anh nói anh là ai?”

“Hoắc Phi Đoạt.”

Đồng tử Ngũ Y Y từ từ mở lớn.

Không phải nhầm chứ? Thật sự là cỗ máy giết người, chú Hoắc?

“Chú, chú, chú Hoắc? Chú, chú xác định chú là chú Hoắc?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc Phi Đoạt như đang khe khẽ cười, “Muốn anh chứng minh anh là anh như thế nào?”

Không cần chứng minh, Ngũ Y Y đã nhận ra giọng nói của Hoắc Phi Đoạt, tai cô nhận giọng nói rất nhạy. Giọng nói của chú Hoắc chính là độc đáo lôi cuốn dễ nghe như vậy, là anh không sai.

“Chú Hoắc, sao chú lại biết số di động của tôi?”

Nếu là cái tên xấu xa Hàn Giang Đình dám bán đứng cô, chờ xem, cô sẽ đem ảnh chụp trước đây cậu ta không mặc quần tung lên mạng.

50. Chương 50: Người Đàn Ông Nhấn Tâm Làm Giàu 10

Hoắc Phi Đoạt đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn bóng đêm trước mắt, khóe môi chứa nụ cười xấu xa, tâm trạng dường như rất tốt, “Số điện thoại của em cũng không phải là bí mật quốc gia, rất dễ tìm được.”

Nha, đúng a..., anh là xã hội đen, loại chuyện nhỏ này có là gì.

Nghĩ đến thân phận anh là xã hội đen, Ngũ Y Y lại càng đau lòng. Tại sao chú Hoắc lại là thủ lĩnh xã hội đen chứ? Nếu anh chỉ là kẻ có tiền bình bình thường thường, cô còn có thể mặt dày có chết cũng không nhận, đòi tiền cô không có, chỉ có cái mạng này thôi! Ai sợ ai!

Đúng là..... chú Hoắc là xã hội đen, một chuyện này cũng có thể dẫn đến khả năng bị giết. Hu hu.

Ngũ Y Y đáng thương tội nghiệp nói, “Chú Hoắc, đã trễ thế này, còn gọi điện thoại cho tiểu nhân, có chuyện gì xin chỉ bảo?”

Hoắc Phi Đoạt thiếu chút nữa cười ra tiếng!

Cô gái nhỏ này, thật biết chọc người khác cười, cô chính là sợ anh như vậy a, đã tự xưng là “Tiểu nhân” rồi.

“Bugatti.....”

“A..., tôi biết rõ, tôi biết rõ, thật là rất xin lỗi chú Hoắc, phí tu sửa chiếc Bugatti kia chắc là rất rất mắc a?”

Hoắc Phi Đoạt uống một ngụm rượu, tâm trạng rất tốt, “Cũng không tính là mắc, không nhiều.”

Ngũ Y Y thở phào một hơi, “Nha, vậy là tốt rồi.”

“Chỉ hơn hai trăm vạn.”

“A! Hơn hai trăm vạn? Nhiều như vậy?” Ngũ Y Y cắn cắn ngón tay, thiếu chút nữa ngắt đi.

“Chuẩn bị tốt tiền để trả rồi sao?”

Tim gan phổi Ngũ Y Y đều đang run rẩy, “Trả như thế nào? Thật là chưa nghĩ ra cách trả.....”

Hoắc Phi Đoạt gần như muốn cười ra tiếng, “Không phải ba em có tiền sao?”

Ngũ Y Y khẩn trương giải thích, “Chú Hoắc chú không biết chứ..., ba tôi sẽ không vì tôi mà chi ra số tiền lớn như vậy đâu, thật đấy! Nếu chú đòi tiền ông ấy, ông ấy không chỉ không đưa tiền, thậm chí còn có thể đánh tôi một trận, sau đó ném ra khỏi nhà.”

Hoắc Phi Đoạt gần như đã tưởng tượng ra cảnh vật nhỏ kia bộ dạng tội nghiệp đáng thương, “A, nếu vậy.... Xem ra rất đáng thương.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, chú Hoắc, tôi là người rất rất rất đáng thương, chú Hoắc, chú xem, chú có nhiều tiền như vậy, có phải hay không nên.....”

Không cần lấy khoản tiền này a?

Lời này còn chưa kịp nói ra miệng, liền nghe Hoắc Phi Đoạt quăng ra một câu, “Nếu như vậy, phí sửa xe kia phải dựa vào chính em tới trả rồi.”

“A?” Ngũ Y Y chán nản.

Chú Hoắc chết tiệt! Có nhiều tiền như vậy, phú khả địch quốc, lại không thiếu hai trăm vạn, anh vì sao lại phải nhẫn tâm làm giàu như vậy, muốn bắt nạt người nghèo hèn như cô chứ? A a a a, giàu có nhất trong những người giàu có, đã vậy quan trọng là lòng dạ thâm độc a.

Hoắc Phi Đoạt thoải mái nói, “Trưa mai gặp mặt đi, chúng ta bàn bạc một chút em nên trả phí sửa xe như thế nào.”

“A? Chú Hoắc, chú nghe tôi nói này, thật ra có gặp mặt hay không cũng vậy, số tiền kia căn bản là tôi.....”

“Được rồi, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai gặp rồi nói.”

Cạch cạch, Hoắc Phi Đoạt dập điện thoại, Ngũ Y Y cứng người đứng tại chỗ.

“A a a a, đồ khốn! Chưa nghe tôi nói xong đã dập điện thoại, đáng chết, đáng chết, thật đáng chết mà! Ai nha, mình phải làm sao bây giờ, hai trăm vạn, lấy đâu ra chứ, đến cùng nên làm sao để trả đây! Phiền chết phiền chết mà!”

Ngũ Y Y tức giận thiếu chút nữa ném luôn di động, cũng may còn chút lý trí nói cho cô, cô cũng không có tiền đi mua điện thoại khác nữa.

Hoắc Phi Đoạt dập điện thoại, nhin không được, nhẹ nhàng cười rộ lên.

Đột nhiên nghĩ đến bộ dạng ban ngày giật mình khó hiểu của A Trung, nhìn anh hỏi, anh hai, phí sửa ô tô chỉ có mấy chục vạn, sao lại nói hơn hai trăm vạn?

Lúc đó anh không nói gì, thật ra thầm nghĩ trong lòng, không nói nhiều như vậy, như thế nào bắt nạt được vật nhỏ kia đến xù lông a?

51. Chương 51: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 1

Buổi tối mơ nhiều ác mộng.

Lúc là chú Hoắc cầm dao găm trong tay, cười với cô, nói, vật nhỏ, nhanh trả tiền đi! không trả tiền được, lập tức đâm cô!

Lúc thì, lại mơ thấy cô chạy rồi chạy, hồn hèn chạy trốn, chạy loạn không phương hướng.

Lúc lại, đột nhiên thấy chú Hoắc vấy tay với cô, sau đó từng cái từng cái cởi quần áo.....

Thật là hồng mắt thôi.

Mơ thấy bị đuổi bị giết cũng thôi đi, dù sao thiếu tiền của người ta, nhưng vì sao cô lại mơ thấy chú Hoắc cởi quần áo chứ?

“Chẳng lẽ mình đến thời kỳ mộng xuân rồi hả? Bắt đầu phát tình sao? A a a, thật là khổ chết được!”

Ngũ Y Y soi gương đánh răng, gật gù đắc ý.

Nhìn trong gương bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn, Ngũ Y Y nở nụ cười xấu xa.

“Ha ha, mơ thấy chú Hoắc, đáng người cực kỳ nóng bỏng nha..., ha ha.”

Y Y đối với chủ nợ đáng giận kia cảm thấy xấu hổ.

Vì đã đồng ý với Hàn Giang Đình hôm nay sẽ mặc váy, mở ra tủ quần áo, Ngũ Y Y xách ra mấy cái váy ít ỏi, rồi lại buông xuống.

Hôm nay phải đi gặp chú Hoắc, chẳng may người kia trở mặt tại chỗ, muốn đánh cô, cô vẫn là nên mặc quần bò mới dễ chạy trốn.

Ừm, không sai, mặc quần! Thuận tiện chạy!

Ngũ Y Y mặc sơ mi màu đen, phía dưới mặc quần bò màu nhạt, đi xuống lầu.

Ngũ Y Y vào phòng ăn, phát hiện ba chị em Ngũ gia vừa mới ngồi xuống, trước mặt mỗi người là bữa sáng phong phú.

Ngũ Y Y ngồi xuống, cách ba người kia rất xa, nói, “Vú Trương, phiền vú bưng cho tôi bữa sáng.”

Ngũ Y Y nhếch miệng cười xấu xa.

Vú Trương vội vàng vàng chạy đến, tay còn dính nước, có chút không biết làm sao vội lau lên tạp dề, “Cái kia..... Tứ tiểu thư, hôm nay..... Chỉ có ba phần ăn sáng. Đại tiểu thư chỉ dọn làm ba phần.”

Ngũ Y Y liền biết rõ đầu đuôi, khoát tay áo cho vú Trương đi, xoay mặt, trừng Ngũ Nhân Ái.

“Ngũ Nhân Ái, không muốn cho tôi ăn cơm, cô tạm thời còn chưa có quyền này. Nói cho cùng, tôi dù sao cũng là Tứ tiểu thư.”

Ngũ Nhân Ái cười lên khanh khách, “Ai nha, Y Y, chúng tôi nhìn cô đánh nhau sung sức như thế, tưởng cô là người sắt, không cần ăn chứ, ha ha ha.”

Ha ha cái gì mà ha ha, cô há to mồm thật khó coi.

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn Ngũ Nhân Lệ.

Ngũ Nhân Ái tao nhã lấy khăn giấy lau miệng, không thèm để ý đến ánh mắt của Ngũ Y Y, “Xấu hổ a Y Y, trước kia cô đều ăn sáng ở ngoài, tôi nghĩ cô không thích ăn cơm ở nhà, cho nên nói vú Trương không cần chuẩn bị phần của cô, nói như thế nào thì cũng tiết kiệm cho gia đình thôi.”

Ngũ Nhân Tâm nháy nháy mắt, “Cũng đúng thôi, người khác có đàn ông thương yêu, cô có bản lĩnh thì tiếp tục để cho Hàn Giang Đình tới đón cô đi ăn sáng.”

Ngũ Y Y bị chọc tới sắc mặt tái mét, lại không muốn cùng ba con heo kia tiếp tục âm ỉ, đứng lên, lạnh lùng nói, “Về sau nếu còn thiếu phần ăn của tôi, tôi học nhóc ba, đi tố cáo với ba.”

Ngũ Nhân Lệ trừng to mắt, “Các người có nghe không? Cô ta nói cái gì? Cô ta dám kêu em là nhóc ba! Chị cả chị hai, Ngũ Y Y dám đặt biệt danh cho em!”

Ngũ Y Y không phản ứng, nghiêm mặt lạnh lùng chuẩn bị ra ngoài, lại có một giọng nói kêu lại.

“Y Y?”

Ngũ Y Y cứng người, không xoay mặt.

Không quay lại cô cũng biết, đó là giọng nói ôn nhu của Tiêu Lạc.

Ba chị em Ngũ gia đồng thời giật mình nhìn về phía cầu thang, nhìn thấy Tiêu Lạc nhanh chóng đi xuống dưới.

52. Chương 52: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 2

Ngũ Nhân Ái hít sâu một hơi, vẻ mặt căng thẳng, nhìn không được kêu, “Lạc! Dậy sớm vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn thoáng qua Ngũ Nhân Ái đang căng thẳng, lập tức hiểu được cô ta có ý với Tiêu Lạc.

Ngũ Nhân Ái, tốt, không phải cô để ý Tiêu Lạc sao? Tôi càng muốn cướp người trong lòng của cô, cho cô khó chịu đến chết!

Ngũ Y Y nghĩ tới đây, chậm rãi xoay người, nhìn Tiêu Lạc, nhẹ nhàng nói, “Tiêu Lạc, anh kêu tôi có chuyện gì?”

Tiêu Lạc chỉ khẽ gật đầu với Ngũ Nhân Ái, đi vài bước tới trước mặt Ngũ Y Y, lộ ra nụ cười yếu ớt, “Y Y, ăn sáng chưa?”

Ngũ Y Y khẽ bĩu môi, “Không có phần cho tôi, tôi ăn như thế nào được.”

Tiêu Lạc sợ run lên.

Đây là lần đầu tiên với anh, Ngũ Y Y biểu hiện thái độ mờ mờ ảo ảo như làm nũng.

Như chỉ là mờ ảo!

Điều này làm tim Tiêu Lạc loạn nhịp, mang theo chút xao động.

Cô gái nhỏ luôn muốn đẩy người ngoài ra xa ngàn dặm, có phải đã không còn bài xích anh không?

Đã xem anh là người nhà rồi hả?

“Vì sao lại không có cơm cho em?”

“Tôi làm sao biết được? Có lẽ là bị gạt ra ngoài thôi? Anh nói xem?” Ngũ Y Y nhún vai.

Theo góc độ nhìn của Tiêu Lạc, vừa hay nhìn thấy khe ngực sâu bên trong!

Cực kỳ mê người!

Cực kỳ quyến rũ!

Tiêu Lạc như muốn ngừng thở, ánh mắt nóng lên.

Không thể tưởng tượng được cô gái nhỏ gầy này, bộ phận quan trọng lại phát triển được như vậy..... No đủ!

“Khụ khụ.....” Tiêu Lạc xấu hổ ho khan hai tiếng, đưa tay, ôm vai Ngũ Y Y, dẫn cô vào nhà ăn, mạnh mẽ ấn cô ngồi lên ghế.

“Y Y, em chờ một chút, một phút thôi, tôi đem thức ăn làm sẵn tối qua hâm lại, em liền có thể ăn.”

Ngũ Nhân Lệ giật mình hỏi, “Lạc, anh biết nấu ăn?”

Tiêu Lạc mở tủ lạnh, thông thạo tìm thấy cà mèn, “Đúng vậy a, lúc còn học ở nước ngoài đã biết nấu ăn rồi.”

Ngũ Y Y không nói gì, chỉ nhàn nhạ nhìn trộm Ngũ Nhân Ái.

Quả nhiên, ánh mắt tràn đầy tình cảm của Ngũ Nhân Ái luôn dõi theo Tiêu Lạc, môi mím chặt làm cô ta lộ ra vẻ lo lắng và ghen tị.

Cô bé lớn Ngũ gia, thì ra chỗ yếu của cô là người đàn ông này.

Tốt, tôi sẽ làm cô nổi giận, nhìn cô còn đối nghịch với tôi hay không?

Ngũ Y Y cao giọng, “Tôi nói này, cơm hâm lại rất khó ăn, tôi không muốn ăn.”

Tiêu Lạc trong phòng bếp hướng cô cười, “Yên tâm đi, đây là sở trường của tôi, nói chung chính là nấu cơm rất ngon. Bảo đảm dầu lưỡi của em được thỏa mãn.”

Tiêu Lạc dịu dàng nói với Ngũ Y Y, trực tiếp kích thích Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái hung hăng trừng mắt nhìn Ngũ Y Y, mà Ngũ Y Y giống như không nhìn thấy, một tay chống cằm, nhìn hướng phòng bếp.

Cái đồ dễ tiện, am hiểu việc dụ dỗ đàn ông như vậy?

Thật muốn đem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo kia bôi xấu!

Bất đồng, Tiêu Lạc liền bưng cơm nóng hổi đặt trước mặt Ngũ Y Y, “Ăn đi, ném thử tay nghề của tôi, bạn học Ngũ Y Y, xin chỉ bảo nhiều hơn! Ha ha ha.”

Dường như, ba chị em Ngũ gia không có mặt ở đây, bị xem như không khí.

Ngũ Nhân Ái nghiêng răng kèn kẹt.

Ngũ Y Y ném thử một miếng, chậm rãi nhai nuốt, chậm rãi thưởng thức.

Tiêu Lạc nhìn vẻ thăm dò, hồi hộp quan sát vẻ mặt Ngũ Y Y, “Hương vị như thế nào?”

Ngũ Y Y nuốt thức ăn, hướng Tiêu Lạc nhe răng cười, giống như mèo con đáng yêu, “Ừm.... Ăn mới một chút, còn chưa cảm nhận được gì.”

53. Chương 53: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 3

Biểu tình hồn nhiên của Ngũ Y Y làm đáy lòng Tiêu Lạc như bị điện giật trở nên mềm mại, “Vật nhỏ, em trên tôi sao. Nhanh ăn đi, không sẽ muộn giờ học đấy. Còn nữa, về sau phải ăn sáng đúng bữa, nếu không thân thể sẽ không tốt.”

Ngũ Nhân Tâm nhìn chị cả đang tức giận, lại nhìn Ngũ Y Y kiêu ngạo, rất giận, oán trách Tiêu Lạc, “Lạc, anh sao lại như vậy, cũng không để ý đến mấy người chúng tôi, chỉ để ý Y Y.”

Tiêu Lạc thần tốc liếc mắt qua một cái, “Ba người các cô không phải đã ăn rồi sao?” Sau đó tiếp tục nhìn Ngũ Y Y ăn từng ngụm từng ngụm, không lạnh không nóng thốt lên một câu, “Đúng không, Nhân Ái?”

Ngũ Nhân Ái bị hỏi đến, hoảng sợ làm toàn thân run rẩy.

Xem ra..... Vừa rồi ba người các cô cố ý làm khó Y Y, đã bị Tiêu Lạc thấy được.

Anh cố ý làm chỗ dựa cho Ngũ Y Y, là muốn ba người các cô khó chịu.

Ngũ Nhân Ái cắn môi, sau một lúc lâu mới yếu ớt hừ một tiếng nói, “Về sau.....sẽ không như thế.....”

Đáy lòng, càng thêm hận Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y ăn ngấu nghiến.

Hô hô, có thể nhìn vẻ mặt Ngũ Nhân Ái tức giận muốn chết, thật làm tâm trạng thoải mái ăn uống ngon miệng.

“Này, coi chừng nghẹn, uống chút sữa đậu nành đi.”

Tiêu Lạc đưa sữa đậu nành cho Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y ăn quá nhanh, nấc cục, nhanh chóng nhận lấy ly sữa đậu nành, ừng ực uống vài ngụm, mẹ ơi, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Ngũ Nhân Tâm nói lớn, “Thật giống ăn mỳ! Ăn như vậy, thể diện gia đình mình đều bị vứt hết!”

Ngũ Nhân Lệ cũng hòa theo nói, “Đúng vậy, đâu giống như một tiểu thư có giáo dục? Ra ngoài không cần nói chúng ta là người một nhà, quá dọa người rồi.”

Ngũ Y Y cười lạnh nói, “Yên tâm, tôi còn sợ các cô nói biết tôi đấy chứ!”

Ngũ Nhân Ái đơn giản không mở miệng, chỉ là luôn nhìn sắc mặt Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc rút cuộc nhìn không được lên tiếng giúp Ngũ Y Y, “Tôi ngược lại cảm thấy, cái gọi là gia quy của gia tộc lớn cực kỳ dối trá, giống như Y Y ăn cơm như vậy mới thật sự đáng yêu.”

Ngũ Nhân Ái hung hăng nắm chặt khăn tay.

Ngũ Y Y không nhận thấy tình hình thực tế của Tiêu Lạc, vụt đứng dậy. Không thể tiếp tục ở lại chỗ này, ăn bữa sáng cũng có thể đau dạ dày.

“Ai nha, ngủ rất ngon, dậy muộn rồi, thật xấu hổ.” Tiêu Mai vặn eo bẻ cổ, từ lầu đi xuống.

Ba chị em Ngũ gia vội vã đứng dậy, trên mặt tươi cười chào hỏi.

“Dì Mai, dì không cần dậy sớm như vậy.”

“Buổi sáng tốt lành, dì Mai.”

“Dì Mai, sớm.”

Tiêu Mai cười tít mắt gật đầu, “Sớm, mọi người sớm a.”

Nhìn về phía Ngũ Y Y, Ngũ Y Y chỉ hướng dì gật đầu nhẹ nhàng, lập tức ra ngoài.

Tiêu Mai nhìn bóng dáng nhỏ bé không chịu khuất phục của Ngũ Y Y, nhìn không được chột ngẩn người.

“Dì Mai, dì xem Y Y, rõ ràng là không lễ phép với dì.” Ngũ Nhân Lệ đi đến trước mặt Tiêu Mai, hướng theo bóng lưng Ngũ Y Y bịt môi.

Ngũ Nhân Tâm cũng đi qua thêm mắm dấm muối, “Nào chỉ không lễ phép, rõ ràng còn không lương thiện gì! Con nói với dì Mai nha, Y Y không tốt đẹp gì đâu. Dì nên đề phòng cô ta một chút.”

Ngũ Nhân Ái nhìn lướt qua Tiêu Lạc, nói, “Tốt tốt, không cần nói linh tinh, đều chuẩn bị xong rồi, chuẩn bị đi học.”

“Chị, Y Y không phức tạp như vậy, cô ấy có chút trẻ con, từ từ sẽ tốt thôi.”

54. Chương 54: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 4.

Tiêu Mai xé miệng dưới, chu môi, “Ba đứa trẻ kia cũng rất tốt, làm sao mà con bé kia lại như vậy? Kỳ cục”

Tiêu Lạc còn muốn khuyên gì đó nhưng Tiêu Mai đã bỏ đi lên lầu.

Tiêu Lạc khẽ thở dài một tiếng.

Ngũ Y Y hiên ngang mạnh mẽ cưỡi xe đạp tới trường, vừa bước một chân vào cổng trường đã bị người khác chặn đường.

“Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn qua đường này, lưu lại tiền mãi lộ” Hàn Giang Đình dang hai tay lưu manh chặn trước mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y tức đến nổi xạm mặt lại, “Làm ơn không cần sớm như vậy liền ọi người biết cậu là thằng ngốc! Nhảm chán”

Hàn Giang Đình nhìn Ngũ Y Y mặc trên người một cái áo T-shirt, mắt híp lại, nói, “Mình nói cậu.....cậu là cố ý? Không phải tối qua nói là hôm nay mặc vậy sao? Mình cùng mấy học trưởng khác ở bên ngoài chờ cậu muốn diễn rồi”

Ngũ Y Y không thèm để ý đánh tay Hàn Giang Đình, “Mình như vậy không thể gặp người hả? Mình như vậy không phải là con gái sao? Mình cho cậu biết họ Hàn kia, chỉ vì cậu muốn làm thân được nhiều người không mặt mũi dám bán rẻ mình như vậy, mình không tính sổ với cậu là nể mặt lắm rồi. Cậu còn ở đó oán thán, mình không đi gặp tên học trưởng Háo Sắc kia nữa”

Hàn Giang Đình không có khí chất, cợt nhả, rất nịnh bợ ôm lấy cánh tay Ngũ Y Y, “Lão đại ngài bớt giận, bớt giận a. Là tiểu nhân đắc tội với ngài, ngài đem tiểu nhân làm một cái rắm, thả đi”

Hi hi....Ngũ Y Y bị chọc cười một cái.

Có một tri âm tri kỉ ở bên người, thật tốt. Tối thiểu, nàng cũng không cảm thấy cô đơn vô dụng như vậy nữa.

“Cậu biết không Y Y, cậu trở thành tiêu điểm rồi nha. Kỳ này trên mặt báo đều là hình của cậu, nào là hoa hậu gương mặt, hoa hậu bóng lưng, hoa hậu...”

“Rắc rối” Ngũ Y Y phẫn uất nói.

Đám kí giả trong trường học chẳng khác gì chim sẻ lúc nào cũng thích moi chuyện của người khác.

không làm phiền người khác bọn họ sẽ ốm đi sao?

đúng là phiền chết người.

“Cậu mau đi tìm mấy tờ báo kia xé đi”

“Ai nha, xé cái gì, cậu vốn là hoa khôi xinh đẹp nhất trường mà, nên để cho bọn họ biết Ngũ Y Y là ai chứ?”

Ngũ Y Y cười gằn, “Buổi chiều không phải cậu phải đi gặp mấy học trưởng kia sao....Hừ Hừ, mình không đi”

Hàn Giang Đình mặt xanh như tàu lá chuối, “Mình đi! Mình lập tức đi xé những thứ tạp chí viết lung tung kia! Mình lập tức xé ngay”

Ngũ Y Y sờ sờ đầu Hàn Giang Đình, ” Ngoan”

Hàn Giang Đình tức giận trợn mắt một cái.

Sắp hết tiết cuối cùng, mọi người ai cũng đều nằm trên bàn ngủ thiếp đi.

Cao nhất là Bản Gia Minh, thế nhưng có thể chống mặt ngủ không nhúc nhích rất giống như đang nghe giảng.

Ngũ Y Y nhanh chóng chép bài, đột nhiên, cửa phòng học bị đẩy ra, thầy giáo giật nảy mình, chưa bao giờ quản việc dạy học vậy mà hiệu trưởng lại xuất hiện ở đây .

“A, hiệu trưởng, sao thầy lại tới đây?”

Thầy giáo cường nịnh nọt nói.

toàn thể học sinh choáng váng.

chỉ có một nam sinh vô tri vô giác, như cũ đánh tiếng gáy nhẹ nhàng.

Hiệu trưởng trên mặt mang mấy phần lúng túng, mấy phần khẩn trương, lại giống như là hốt hoảng.

“Ồ...Tôi có chuyện muốn nói với một học sinh trong lớp”

Hiệu trưởng nghiêm túc nói với thầy giáo.

“A, vậy xin mời, thầy muốn tìm trò nào a?”

A, vì sao, hiệu trưởng đứng đầu trường lại đi tìm học sinh, chẳng lẽ là tìm tiểu tình nhân? Cái này không được? Không phải định tiến hành chuyện mờ ám gì tại phòng làm việc chứ?

“Ngũ Y Y! Trò nào là Ngũ Y Y?”

55. Chương 55: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 5.

Hả? Ngũ Y Y sững sốt, chắc là lỗi tai mình lão hóa rồi, có thể mình nghe lầm, hình như hiệu trưởng đang gọi mình.

Ngũ Y Y không có nhúc nhích, cô đang suy nghĩ, có thể là gọi một học sinh khác có tên giống mình đi?

Thầy hiệu trưởng bắt đầu lau mồ hôi rồi, “Học trò Ngũ Y Y ! Làm phiền trò, mời theo ta một chuyến”

Thầy giáo đứng trên bục phiên nào, bắt đầu dùng giọng bình thường hay mắng học trò hét lên, “Ngũ Y Y! Là thầy hiệu trưởng đang gọi trò đó! Trò còn không đi theo”

Thầy hiệu trưởng lập tức đánh ngay tay thầy giáo một cái, trên trán đầy mồ hôi, “Từ từ nói, từ từ nói.Chúng ta là thầy giáo cần phải giữ thái độ hòa hợp với học trò, làm bằng hữu với học trò”

Thầy giáo một đầu choáng váng, một lúc nhất thời không thể tiếp nhận.

Mẹ a, thầy hiệu trưởng hôm nay bị làm sao vậy, này không giống với tác phong cộc chúa như bình thường a.

Ngũ Y Y nghi ngờ đứng lên, “Là tìm mình thật sao?”

Hiệu trưởng thấy Ngũ Y Y, lập tức vui vẻ ra mặt, vô cùng dịu dàng ngoắc cô, “Học trò Ngũ Y Y, mời theo ta ra ngoài, ha ha ha, có một chút chuyện nhỏ muốn nói với trò. Chậm một chút, chậm một chút, coi chừng bậc thang”

Không bình thường, Ngũ Y Y khiếp sợ, thầy giáo kinh hãi, tất cả học trò trong lớp đều kinh hãi.

Thầy hiệu trưởng lúc nào thì dịu dàng như thế hả?

Chỉ là, bình thường giống hung hãn, tự nhiên lại dịu dàng, thật quá dọa người rồi, giọng điệu này, thật là nổi da gà a.

Ngũ Y Y nghi ngờ đi theo thầy hiệu trưởng ra ngoài, “Thầy Hiệu trưởng, thầy tìm trò có việc gì sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì” Thầy hiệu trưởng một mặt hoảng sợ nói, một mặt vội vàng đi.

Ngũ Y Y không biết làm sao, chỉ đành phải đi theo Ngô hiệu trưởng .

“Thầy hiệu trưởng, thầy có việc gì sao ?”

Đây là đi nơi nào a? Không phải là.....Gọi mình đến giao công việc, sau đó.....

Ngũ Y Y rụt cổ một cái. Ghê tởm.

Cho đến khi xuống lầu dưới, thầy hiệu trưởng mới dùng sức cười nói, “Học trò Y Y, trò là vinh quang của trường chúng ta, về sau này trò có thể tự do thời gian học tập, ta sẽ nói lại với thầy giáo của trò, học phần cũng không cho khấu trừ”

Ngũ Y Y khiếp sợ.

Trường đại học này nổi danh nghiêm khắc, không được đến trễ, không được về sớm, cuộc thi rất quan trọng, đều muốn cải học phần.(Chỗ này ta không hiểu, các nàng thông cảm ;))

Học phần khó muốn chết người, muốn lấy bằng không phải dễ.

Thế mà...đối với nàng lại rộng lượng như vậy a.

“Thầy hiệu trưởng, thầy không sao chứ? Trò có cảm giác, thầy đang đùa giỡn trò a”

Thật ra thì nàng hoài nghi thầy hiệu trưởng đang bị quỷ ám a.

“Ngũ Y Y, bên này, có người tìm trò” Thầy hiệu trưởng đứng phía trước chỉ tay, ông ta hướng xe hơi gật đầu một cái, hết sức nhún nhường , sau đó liền rút lui.

Ngũ Y Y nghi ngờ xoay mặt xe, đầu tiên, thấy được ba chiếc xe.

Ba chiếc xe!

Mẫu chốt là, đều là xe sang trọng!

Maybach!

Xe này rất đặc, cô và Hàn Giang Đình đã từng thấy trên tạp chí.

Ba chiếc xe này tới tìm mình sao?

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn.

Rắc !

Cửa xe mở ra, một đôi giày da sáng bóng bước ra ngoài, sau đó là một đôi chân thon dài, Ngũ Y Y nhìn lên phía trên, tiếp theo liền âm thầm gật đầu than thở, người này trông thật không tệ, đầy đặn, bẽn lẽn, cũng còn rất cứng rắn a.

Chậm!

Mình lại đang hoa si rồi sao?

Ngũ Y Y lắc lắc đầu, sau đó liền thấy khuôn mặt của người đứng cạnh chiếc xe kia!

“Hoắc đại thúc?” Ngũ Y Y mắt đều muốn lòi ra ngoài.

Dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, Hoắc Phi Đạt lại mò đến trường tìm nàng.

Ngũ Y Y há hốc miệng, ngật ngừng, “ Hoắc đại thúc, ngài tới trường làm gì? Là có chuyện gì sao? Cùng trường chúng tôi có hợp tác hạng mục gì sao?”

56. Chương 56: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 6.

Ngũ Y Y gãi gãi đầu, nhìn Hoắc Phi Đoạt có chút khác lạ.

Hôm nay, Hoắc Phi Đoạt không có đeo kính mát, anh cứ như vậy dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn cô.

Ngũ Y Y bị anh nhìn như vậy, không tự chủ rùng mình một cái.

Mẹ ơi, thế nào bị Hoắc Phi Đoạt nhìn như vậy, giống như là bị lột sạch y phục một dạng vậy. Ánh mắt của anh có chứa năng nhìn xuyên thấu sao?

Ngũ Y Y đi tới trước mặt Hoắc Phi Đoạt, ngẩng mặt nhìn anh.

Đáng chết, người này giàu như vậy, đáng đắp khuynh thành như vậy, thân là nữ như cô, cũng ghen tị muốn chết.

“Hoắc đại thúc, ngài đến đây có chuyện gì sao?”

Hoắc Phi Đoạt quan sát Ngũ Y Y một chút.

Áo T-shirt bình thường, quần jeans, căn bản ra ngoài đường ai ai cũng mặc như vậy, nhưng tại sao mặc trên người tiểu nha đầu này lại mang đầy phong vị như vậy?(cái này gọi là trong mắt người yêu đều là Tây thì anh à)

Eo nhỏ, ngực đầy đặn, tóc tùy ý cột đuôi ngựa, có thể là không chịu chăm chút nên có chút xốc xệch.

Chỉ là, đầu tóc có chút rối này, xem ra vẫn còn có một loại hấp dẫn khó tả.

Rất hợp với nha đầu quật cường này, đúng là khiến cho người khác si mê.

“Tôi nhất định có việc mới phải tới đây sao?”

Con người xinh đẹp cơ hồ có thể đem người hút vào nhìn cô.

Ngũ Y Y muốn phát điên, “Ngài hắc bạch đều ăn sạch như vậy, như vậy mà không bận sao, Hắc bang chủ”

Nêu người khác trước mặt anh xưng anh “Hắc bang thủ lĩnh”, anh đã sớm trở mặt rồi.

“Quả thật rất bận”

“Vậy ngài còn có tâm tình chạy đến trường học thăm quan?”

“Ha? Tôi đi dạo? Em thấy tôi là muốn đi dạo sao?”

“Vậy ngài tới làm chi?”

“Đón em”

Hả? Ngũ Y Y ngơ ngẩn

“Đón tôi?”

“Chẳng lẽ em đã quên, tối qua chúng ta đã nói rồi mà, trưa hôm nay gặp mặt nói chuyện”

Một mảnh lá cây nhẹ nhàng bay bay xuống, Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng vung tay, hai ngón tay thoải mái kẹp chiếc lá vốn sẽ phải rơi trên đầu Ngũ Y Y, vút trên mắt đất.

Cũng không ảnh hưởng chút nào đến cuộc nói chuyện.

Ngũ Y Y đen mặt, “ Tôi nói Hoắc đại thúc, lão ngài yên tâm ,ngài một tay che trời, tôi nào dám trốn tránh, ngài không cũng không cần đặc biệt đích thân đến đón như vậy”

Cô quả thật mở miệng là cứ một tiếng Hoắc đại thúc ra phun a.

Hoắc Phi Đoạt danh mặt, lạnh giọng nói, “Buổi trưa tôi rất bận, cũng không phải đặt biệt đến đón em, chỉ là thuận đường thôi. Lên xe đi”

A Trung mở cửa xe da mặt run lên.

Từ thành Bắc đặc biệt chạy đến thành Nam, lãng phì nửa tiếng đồng hồ, như vậy mà gọi là không đặc biệt sao?

Mà lúc nào thì lão đại nói chuyện như vậy....Uyển chuyển rồi.

Ngũ Y Y thở dài, bất đắc dĩ, ai biểu mình thiếu tiền người ta chứ, phải nghe mệnh trời a.

Ngũ Y Y lên xe.

Để cho cô không thể trốn, Hoắc Phi Đoạt liền ngồi hàng sau, tiện thể hưởng một chút phúc lợi.

Nhất thời trên người Hoắc Phi Đoạt truyền đến một mùi hương rất nhạt, một mùi thơm nam tính thuộc về anh.

Không biết sao Ngũ Y Y chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô, có chút không khỏi tim đập nhanh mấy nhịp, cô nhìn được được quay đầu nhìn ra bên ngoài

Chiếc Maybach xa xỉ vững vàng chạy.

Ngũ Y Y không nhìn được than thở, “Không hổ là Maybach a, ngồi lên thật thoải mái. Ghế bọc bằng da, chỗ để chân cũng rất thoải mái”

A Trung ngồi ở vị trí kế tài xế thiếu chút nữa là bật cười.

Hoắc Phi Đoạt giọng mang đầy sủng ái, “Thích xe này? Vậy sau này có chuyện gì liên phái xe này đến đón em”

Ngũ Y Y bận quan sát chiếc Maybach, căn bản không nghe Hoắc Phi Đoạt nói gì, lung tung đáp, “Ừ a, xe vô cùng tốt, xem qua trên tạp chí, nghe nói rất quý”

57. Chương 57: Hoắc Đại Thúc Thế Nhưng Làm Chuyện Xấu 7.

Đột nhiên, xe thắng gấp một phát.

“Cẩn thận!” Hoắc Phi Đoạt nhanh tay vươn tay ra ôm Ngũ Y Y đang bị mất thăng bằng nhào tới trước.

A Trung mắng, “Tên lái xe này muốn chết sao, chạy nhanh như vậy. Lão đại, ngài không sao chứ?”

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y nhàn nhạt nói, “Không có việc gì. Tiếp tục đi”

“Vâng”

Ngũ Y Y hoảng hồn, ngẩng đầu lên, liền bị giật mình.

Hoắc Phi Đoạt vừa vặn cách cô không tới 2 centimet đang nhìn cô chăm chú.

Màu chốt, là bờ môi anh đang để rất gần, nhìn giống như là hai người đang hôn nhau vậy.

Ngũ Y Y nhìn con người tinh mịch của Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt yểu hờn một cái....đột nhiên cô ngậy người.

Hoắc Phi Đoạt mặt không thay đổi, Ngũ Y Y mặt đỏ ửng lên

Thật đáng chết, cái tư thế này, đang chống đỡ lồng ngực của hắn., xe có hkhuyh hướng chạy nhanh nên lồng ngực của cô cũng phập phồng2 lên xuống theo

Một cổ khí nóng xông thẳng lên não

Lý trí xém nữa bị đánh bay mất.

Hoắc Phi Đoạt vội vàng buông Ngũ Y Y ra, nói, “Cái gì kia, em nên buột dây an toàn “

Ngũ Y Y cũng không biết trá tại sao tim mình lại đập nhanh như vậy, gấp gáp nói, “Tự tôi làm được....”

Hoắc Phi Đoạt muốn cài dây nịt an toàn cho cô, nhưng ai đó lại không chịu, loay hoay một hồi, cũng không biết làm sao, bàn tay đang định giúp cô cài lại đột nhiên liền ngậy ngốc để lên ngực của cô

Hả ?!

Hoắc Phi Đoạt con người trở nên sâu thẳm, lòng bàn tay truyền tới cảm giác nóng bỏng.

Theo bản năng xoa nhẹ xuống.

“A” Ngũ Y Y hét to một tiếng, ba chân bốn cẳng đem tay Hoắc Phi Đoạt đẩy ra

“Bại hoại! Đại thúc, ngài dám làm như vậy coi chừng tôi đó”

Ngũ Y Y khuôn mặt đỏ bừng, uốn éo thân thể, quay lưng về phía Hoắc Phi Đoạt.

Môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong quyến rũ, khí nóng phun tại vành tai Ngũ Y Y , âm thanh dụ hoặc, “Có sao? Tôi đối với em làm có làm việc xấu sao?”

Dĩ nhiên, có!

Mới vừa rồi không phải anh dùng móng vuốt lông của mình sàm sỡ cô sao?(đại thúc đã thành công hưởng lợi từ chị Y Y rồi)

Lại nghĩ!

Ngũ Y Y xấu hổ nói, “Tôi tôn trọng ngài là trưởng bối, không cần phải làm hành động mất hình tượng như vậy?”

Hoắc Phi Đoạt bị hai chữ “Trưởng bối” làm tức giận, lạnh mặt nói, “Tôi không phải là trưởng bối. Tôi mới hai mươi sáu tuổi, không phải là trưởng bối của em”

Ngũ Y Y phồng má, “Lớn hơn tôi tám tuổi mà không phải là trưởng bối, tám tuổi chính là đại trưởng bối”

“Chỉ là tám tuổi, không phải là trưởng bối”

“Đại trưởng bối”

Hoắc Phi Đoạt cứng rắn nói, “Tóm lại, tôi không thể là trưởng bối của em”

Ngũ Y Y hết ý kiến.

Thân là đại ca xã hội đen mà tùy hứng như vậy sao?

Khoan, hình như bị lạc chủ đề rồi, không phải là nên truy cứu hành động thất lễ vừa rồi sao?

A Trung ngồi phía trước gất gao cắn môi, nén cười cơ hồ nội tạng muốn vỡ vụn.

Đi theo lão đại nhiều năm như vậy, anh luôn thuộc dạng không phải dễ cười đùa, rất kiệm lời, chứ đừng nói chỉ là đùa giỡn.... Hey, không ngờ lão đại trước mặt Ngũ Y Y lại lộ ra bộ mặt như vậy

Lão đại cũng có mặt khả ái như vậy a.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên hỏi, “ Cái đó Hàn Giang Đình....”

“Hả? Hàn Giang Đình thế nào?”, Ngũ Y Y còn tưởng Hàn Giang Đình phát cuồng đã động tới Hoắc Phi Đoạt, nếu đúng vậy thật là tên ngu ngốc mà.

Ngũ Y Y xoay mặt xem Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhàn nhạt nhìn Ngũ Y Y, trầm ngâm hỏi, “Hàn Giang Đình là bạn trai của em?”

“Gi? Nói bậy cái gì a!” Ngũ Y Y theo bản năng nói, “Tên ngu ngốc kia sao có thể làm bạn trai của tôi a? Làm ơn, nếu tôi có muốn tìm một người bạn trai, cũng phải là mạnh mẽ đáng tin, tên đó một chút đáng

tin cũng không có nha! Hàn Giang Đình, tên đó có mà bị hấn làm cho tức chết thì có”

58. Chương 58: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 8

Hoắc Phi Đoạt nhìn thẳng vào mắt Ngũ Y Y, “Cậu ta tốt với em như vậy, làm sao có thể không phải là bạn trai của em?”

Ngũ Y Y không nghe được vị chua trong ngữ điệu của chú Hoắc.

“Tần Cối còn có ba người bạn tốt! Tôi sao lại không thể có một người bạn thân chứ? hàn Giang Đình, là người anh em tốt của tôi. Chỉ vậy thôi! Ngàn vạn đừng ghép đôi bậy bạ, tên kia xinh đẹp phong lưu như vậy, vị mấy người bạn gái của cậu ta nghe được lời này, coi chừng bị các cô ấy ăn tươi nuốt sống.”

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, đưa tay nhéo nhéo mặt Ngũ Y Y, động tác vô cùng thân mật, “Cái này tốt.”

Ngũ Y Y không thích, nghiêng mặt qua một bên, mắt trừng Hoắc Phi Đoạt, “Chú có ý gì? Chú không phải thích tôi đó chứ?”

Ngũ Y Y biểu tình “rơi vào trong tay tôi chờ xem”.

Hoắc Phi Đoạt dời đi tầm mắt, lạnh lùng nói, “Em cho là có khả năng này sao?”

Ngũ Y Y cẩn thận suy nghĩ lại, sâu sắc tự hiểu gật đầu, “Quả thật không thể có chuyện đó. Chú Hoắc, nhất định là chú muốn trêu tôi, chú chính là muốn làm khẩu vị tôi kém đi, ăn trưa không trôi phải không?”

Hoắc Phi Đoạt không nói gì thêm, chỉ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Đây chính là chủ nợ!

Cô chính là nợ người ta hơn hai trăm vạn a!

Không nình bợ tốt, giống như cực kỳ ngốc.

Vì vậy Ngũ Y Y dựa sát lại, móng vuốt nhỏ vô ý đặt trên đùi Hoắc Phi Đoạt, ngốc nghếch nhìn theo Hoắc Phi Đoạt ra ngoài cửa sổ, “Nhìn cái gì vậy, có gì đẹp, tôi cũng nhìn thử.”

Hoắc Phi Đoạt hí híp đôi mắt, hơi cúi đầu đánh giá móng vuốt nhỏ đang đặt trên chân mình.

“Oa? Cái gì rung vậy?” Ngũ Y Y vùng móng vuốt nhỏ lên, mò mẫn qua lại trên đùi Hoắc Phi Đoạt.

Vừa rồi cảm giác chỗ này có cái gì đó rung rung.

Mặt Hoắc Phi Đoạt đột nhiên biến sắc, hô hấp trầm xuống, bàn tay to lớn đè bàn tay nhỏ của cô lại, “Đừng có lộn xộn...”

Cái vật nhỏ không biết sống chết này! Vừa rồi cô đang làm cái gì? Móng vuốt ngấn qua lại trên chân anh.... vuốt ve.

“Chú Hoắc, chỗ này của chú tại sao lại rung rung vậy? Là điện thoại sao?”

Hoắc Phi Đoạt thở ra một hơi, móc điện thoại di động ra, Ngũ Y Y mở lớn mắt lại gần xem thử, kêu lên sợ hãi, “Trời ạ, chú có tới 43 cuộc gọi nhớ!”

Hoắc Phi Đoạt hơi hơi nhú mày, đem Ngũ Y Y đẩy ra xa một chút, mở điện thoại ra xem.

Người đứng đầu xã hội đen lại giàu có thật không dễ lấy lòng a, người ta cũng đã ghét bỏ cô, ai, chẳng khác nào mặt nóng áp cái mông lạnh.

Đi tới một khách sạn cao cấp, khung cảnh yên tĩnh, người ra vào thưa thớt.

Ngũ Y Y thầm nghĩ, quả nhiên là người có tiền nha, chỗ ăn cơm cũng khác người như vậy.

Đã bao hết sao? Vì sao nhìn không thấy người khách nào?

“Oa? Đây là con vẹt sao?” Vừa vào cửa, Ngũ Y Y liền nhìn thấy một con chim, cô vui vẻ chạy đến cạnh cái lồng, đùa với con chim bên trong, “Này, mi tên là gì? Mi có thể nói tiếng người sao? Nói xin chào cho ta nghe nào!”

Hoắc Phi Đoạt đứng sau lưng Ngũ Y Y, lặng lẽ nở nụ cười.

Kết quả, con vẹt kia vô cùng vênh váo, lưỡi biểng liếc nhìn Ngũ Y Y một cái, một chữ cũng không nói.

“Này, thì ra mi là con chim câm điếc nha, không biết nói chuyện, mi bị nhốt trong lồng cũng không tồi đâu, con chim ngốc.”

A Trung đầu đầy vạch đen, vài lần muốn tới gần Ngũ Y Y lại, bị ánh mắt của Hoắc Phi Đoạt ngăn cản.

Hiển nhiên, Hoắc Phi Đoạt không nghĩ tới chuyện quẫn Ngũ Y Y.

Trong lồng con chim có chút tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Ngũ Y Y, vẫn không lên tiếng.

59. Chương 59: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 9

Ngũ Y Y lắc lắc cái lồng chim, “Nói chuyện đi, sao không nói! Nói một câu cho chị nghe chút thôi! Nhanh lên!”

Con vẹt đáng thương trong lồng xem chừng đứng không yên, vỗ cánh đáng thương nhìn người sau lưng Ngũ Y Y là Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt ngoảnh mặt làm ngơ. Tùy ý để cô gái nhỏ làm loạn gây họa.

Cuối cùng, con vẹt kia bắt đầu dĩ, há mồm nói câu, “Xin chào! Xin chào!”

Ngũ Y Y lúc này mới nở nụ cười, dừng lắc cái lồng, “Ai nha, thế mới ngoan chứ, chim ngoan mới có kê ăn.”

Ngũ Y Y cong môi lên tới gần, con chim vô cùng hoảng sợ núp vào tổ chim bên cạnh.

Quản lý nhà hàng mở lớn mắt, nói với A Trung, “Anh Trung! Người này thật to gan, dám bắt nạt chim của anh hai?”

Đây là con chim Hoắc Phi Đoạt nuôi, bình thường tác oai tác quái, cho nó ăn không vừa miệng, nó cũng không vui. Lần trước có người xui xẻo không cẩn thận đụng vào lồng, chỉ đụng nhẹ một cái, anh hai liền tức giận, sai người dạy dỗ cái tên không có mắt kia một trận.

Hôm nay... Con chim này đã bị bắt nạt gần chết, anh hai lại để sống chết mặc bay?

Đoán chừng con chim quen được sủng ái kia, đang trốn trong tổ mà khóc.

A Trung nở nụ cười nói, “Nhớ kỹ cô nhóc này, về sau ánh mắt nhìn xa một chút, đừng nên đắc tội.”

Quản lý thông suốt, ra sức gật đầu.

Lại nói Cố Tại Viễn sáng sớm thật sự thèm ăn.

Buổi sáng hôm nay, anh thức dậy rồi đi tắm, nhìn thấy người phụ nữ tối qua ngủ cùng anh đang tắm rửa.

Nước từng giọt từng giọt, lăn trên màu da socola, ngọn lửa trong lòng Cố Tại Viễn lập tức bốc cao.

“Bảo bối, tôi giúp em tắm nha, hô hô.” Cố Tại Viễn tinh tế đi qua, bàn tay lớn xoa lưng tung.

“Ai nha, chán ghét a, người ta đang tắm mà.”

Người phụ nữ vẻ mặt then thùng, thật ra rất hiểu đạo lý này, xoay người, cạo lên Cố Tại Viễn.

“Cùng tắm a, cùng tắm rất thú vị, cùng tắm không lạnh.” Cố Tại Viễn bị trêu chọc há miệng thở dốc.

Người phụ nữ cười duyên, a a kêu, làm bọt nước văng khắp nơi.

Cố Tại Viễn đề lên người phụ nữ kia điên cuồng xoa nắn bừa bãi, điện thoại liên vang lên.

Có thể gọi vào điện thoại trong phòng tắm, chỉ có thể là mấy người bạn thân.

“Hừ! Lúc nào không gọi, lại gọi đúng thời điểm quan trọng.”

Cố Tại Viễn mắng một câu, vẫn không đành lòng rời khỏi người phụ nữ nóng bỏng, vừa làm vừa lấy điện thoại nghe.

“Alo, ai vậy?”

“Cố thiếu, anh hai muốn anh thay mặt anh ấy dự họp, giữa trưa còn mấy chuyến xã giao quan trọng cần anh đến.”

“A?” Cố Tại Viễn vẽ mặt đau khổ, “Không phải nói hội nghị lần này anh ấy nhất định phải dự sao? Tôi sao có thể thay mặt anh ấy? Bên tôi.... Bên tôi cũng có chuyện quan trọng a!”

Người phụ nữ bắt mãi xoay xoay vắn vắn eo, “Ôi, đừng ngừng a, tiếp tục a.”

“Cố thiếu, đây là lệnh của anh hai, anh tự xem rồi làm.”

“Ai nha, phiền quá, anh hai đâu?”

“Anh hai có việc, đi trước rồi.”

Cố Tại Viễn suy nghĩ, đành phải rút ra, dùng khăn tắm lau người liền chạy đi tìm quần áo mặc.

Người phụ nữ trong phòng tắm a a kêu, vô cùng không vừa lòng.

Dọc đường đi, Cố Tại Viễn gọi điện thoại cho Hoắc Phi Đạt, không ai nghe máy.

“Anh hai tối cùng là vội vàng làm gì a, họp đồng mấy triệu cũng bỏ lại, gọi điện thoại cũng không nghe, sao lại như thế này.” Nhưng Cố Tại Viễn nghĩ, có thể làm cho Hoắc Phi Đạt vứt bỏ họp đồng quan trọng như vậy, chắc chắn là chuyện vô cùng gấp gáp.

Ngũ Y Y ngồi trong một gian phòng đơn trang nhã tinh tế, nhìn những hình vẽ trên tường.

60. Chương 60: Chú Hoắc Cũng Giở Trò Xấu 10

Chỗ này điều kiện thật vô cùng tốt, bên ngoài yên tĩnh, bên trong sạch sẽ.

Giống như căn phòng Nhật Bản, vừa vào nhà phải cởi giày, khách ngồi bên trong, có thể tùy ý nằm nha, nằm nha, dù sao sàn nhà cũng cực kỳ mềm mại.

“Bạch trà?” Hoắc Phi Đạt hỏi Ngũ Y Y.

“A? Được, tùy ý.” Ngũ YY nhìn Hoắc Phi Đạt ở đối diện.

Hoắc Phi Đạt cao lớn ngồi trên đệm tatami, có một loại khí chất giống như thư sinh.

Chỉ là, đưa tay nhắc chân lại cho thấy rõ anh là người học võ, động tác châm trà cũng thật hoàn hảo, một giọt cũng không rơi.

“Chú Hoắc....”

“Gọi tôi Phi Đạt.”

“A? Phi Đạt? Không quen a....” Thật ra là không dám.

Ngũ Y Y rụt rụt cổ.

Chưa gặp qua người nào, đuổi theo người đứng đầu giới xã hội đen rồi luôn miệng kêu thẳng tên a? Không muốn sống nữa.

“Kêu vài lần sẽ quen thôi. Uống nước.”

“Nha.” Ngũ Y Y nghe lời uống trà, chăm chú nhìn trộm Hoắc Phi Đoạt.

Khuôn mặt chú Hoắc thật sự rất đẹp trai nha!

So với mấy mình tinh nổi tiếng còn đẹp hơn!

“Chú Hoắc, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!”

Hoắc Phi Đoạt hơi hơi cười, khuyh quốc khuyh thành, “Không có gì, chỉ là phí sửa chữa Bugatti. A Trung?”

A Trung đứng ngoài cửa, nghe được âm thanh, kéo cửa đi vào, “Anh hai.”

“Đem danh sách những chi phí sửa Bugatti đưa cho cô ấy xem.”

“Cả một danh sách dày sao?” Môi Ngũ Y Y run rẩy nhận lấy chồng giấy, nháy mắt nhìn.

Tổng cộng, hơn hai trăm vạn!

Hoắc Phi Đoạt tao nhã dùng trà.

Da mặt A Trung run lấy bầy đi ra ngoài.

“Động cơ?” Ngũ Y Y ngạc nhiên, “Cái xe leo núi của tôi cũng chưa hỏng, Bugatti của chú đã bị hỏng động cơ? Đó là loại Bugatti gì vậy, chỉ đụng nhẹ thôi mà.”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu, “Động cơ là trái tim của chiếc xe đúng không? Trái tim bị em phá hư, nhất định phải tốn tiền sửa chữa rồi.”

A Trung đứng ngoài cửa nghe tới đó, nhìn không được toàn thân run lấy bầy.

Anh hai nói dối, vậy mà cứ như thật ấy.

Ngũ Y Y xem xong chồng danh sách chi phí sửa xe, toàn thân không còn chút sức lực.

Từng dòng, từng mục, đều được ghi rõ ràng phí sửa chữa.

Hơn hai trăm vạn, một đồng cũng không thể thiếu.

Ai, mình phải làm sao bây giờ.

Có vẻ như sóng gió lần này không dễ giải quyết.

“Chú Hoắc...”

“Phi Đoạt.” Hoắc Phi Đoạt sửa lời cô.

“Được rồi, chú Phi Đoạt. Chú cũng biết, tôi chỉ là một sinh viên, ba tôi lại là người cực kỳ keo kiệt, cái này phí sửa chữa thật quá lớn, trong lúc này tôi không có cách trả cho chú.”

Ngũ Y Y nắm ngón trỏ, dẫu cái miệng nhỏ.

Hoắc Phi Đoạt đồng dạng nói, “Thiếu nợ thì trả tiền, đây cũng là đạo lý hiển nhiên. Tuy nhiên em cũng thật đáng thương, đúng là từ góc độ của tôi mà nói, đòi em phí sửa chữa xe cũng là chuyện bình thường, đúng không?”

“Ừm, đúng.” Ngũ Y Y hít hít mũi, “Nhưng tôi không có số tiền này.... Chú nói phải làm sao bây giờ?”

“Tôi vẫn nên nói chuyện trực tiếp với cha em sẽ tốt hơn.”

“A? Không muốn không muốn! Xin chú đấy, ngàn vạn đừng nói chuyện này cho cha tôi biết nha!”

Trong cảm nhận của cha cô đã bị xem như đứa con gái đáng lo nhất, cô sao có thể lại cho ông thêm phiền, nhất định làm cho ba con heo ở Ngũ gia cười nhạo.

“Kia.... Nếu như vậy cũng không được, cũng chỉ có một cách có thể sử dụng.” Ngũ Y Y sao lại cảm thấy như trong lời nói của Hoắc Phi Đoạt, có cất dấu ý cười?

.....

61. Chương 61: Đổi Cách Gọi, Người Khác Hiểu Lầm 1

“Phương án gì?”

Thì ra, chú Hoắc còn có cách dự phòng.

Thật là một tên xảo quyệt!

Con người hẹp dãi của hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng nhú lại, vô cùng yêu mị, cười như không cười liếc về phía Ngũ Y Y, Ngũ Y Y nhìn không được trong lòng căng thẳng.

Hừ, trùm xã hội đen mà bộ dáng đẹp trai như vậy làm gì?

“Làm việc ngoài giờ, có từng nghe chưa?”

“Làm việc ngoài giờ? Chỉ có đồ ngốc mới chưa từng nghe.” Ngũ Y Y thở ra, “Ý của chú, là muốn tôi làm công kiếm tiền, đền bù phí sửa chiếc Bugatti cho chú?”

Hoắc Phi Đoạt nhú mi, tiếp tục tao nhã đùa giỡn với tách trà trong tay, chậm rãi cân nhắc, “Nếu em làm công kiếm tiền, một tháng chỉ có thể kiếm đến hai vạn khối lại nói.... Một năm có thể kiếm đến hai mươi vạn.....”

“Chậm đã!” Ngũ Y Y cắt ngang lời nói của Hoắc Phi Đoạt, không chút khách khí cầm lên tách trà người cầm đầu anh hai xã hội đen châm cho cô, phóng khoáng ngưỡng cổ, một hơi uống cạn, trái lại có một phần khí chất như nữ hiệp.

“Chú à.” Ngũ Y Y bất mãn thì thầm, “Chú chắc không biết lương công nhân trên thị trường hiện tại là bao nhiêu nhỉ? Thật là nói dễ hơn làm đó! Chú thử đi hỏi thăm xem, ông chủ chỗ nào lại dẫn đơn ngu ngốc như vậy, thuê người làm công trả lương một tháng hai vạn khối? Má ơi, nếu một tháng hai vạn khối, chắc không có mấy đứa con gái bán thân, rõ ràng đều đi làm công tốt như vậy.”

“Ha ha!” Hoắc Phi Đoạt bị đùa nỡ nộ cười.

Ngũ Y Y trợn trắng mắt, nhìn Hoắc Phi Đoạt vài lần.

Làm gì, cổ máy giết người lạnh lùng này, đột nhiên cười, vậy mà.... Đã vậy còn thật mê người!

Cũng may hộp trà vừa rồi bị cô nuốt mạnh vào bụng, nếu không thấy một màn này, cô không thể không phun ra.

“Chú không cần cười! Tôi chỉ nói tình hình thực tế! Lúc nghỉ hè tôi làm công hai tháng, mới để giành đủ tiền mua một cái điện thoại di động. Vừa đầm vừa xoa, mỹ nhân kế, vân vân, binh pháp Tôn Tử tất cả đều dùng đến, mới kiếm được món tiền nhỏ. Hai vạn khối....., chuyện viễn tưởng!”

Đang nói chuyện hào hứng, hăng hái, bụng Ngũ Y Y đột nhiên kêu lên mấy tiếng, Hoắc Phi Đoạt gương mặt nhìn Ngũ Y Y, Ngũ Y Y không chút xấu hổ, xoa qua xoa lại bụng nhỏ, thăm thì, “Kêu cái gì, trong bụng cũng không có gì. Chú, có thể kêu chút điểm tâm nhỏ gì đó trước được không, thật quá đói rồi.”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu, còn chưa nói gì, A Trung đã mỉm cười, đẩy cửa tiến vào, đưa tới bốn đĩa điểm tâm nhỏ khéo léo.

“Oa! Nhìn qua không sai nha, điểm tâm là mua ở nhà hàng kia? Nhìn có vẻ rất ngon. Nếu ăn ngon, lần tới tôi sẽ đến nhà hàng đó mua.”

Hoắc Phi Đoạt nhàn nhạt, “Bên ngoài không có bán. Đây là đầu bếp ở nhà làm.”

Móng vuốt Ngũ Y Y đã sớm lộn xộn, cầm hai khối ném vào miệng, vừa ăn vừa hạnh phúc gật đầu, hướng về phía A Trung dựng thẳng ngón tay cái, khen, “Chú, chú thật tốt, chú thật đúng lúc.”

A Trung mặt đỏ lên, nhanh chóng đưa mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, phát hiện Hoắc Phi Đoạt không vui vẻ, sợ tới mức nhanh chóng ra ngoài.

Anh hai, thật là thích ăn dầm chua.

Đợi tới khi trong phòng chỉ còn Hoắc Phi Đoạt và Ngũ Y Y, Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y ăn ngấu nghiến, sâu xa nói một câu, “Cảm ơn cậu ta làm gì. Đây là tôi kêu đầu bếp chuyên nghiệp chuẩn bị.”

“Nha, nha, phải không?” Ngũ Y Y ăn thật vui vẻ, móng vuốt nhỏ đã bắn hào phóng bốc lên một khối, đưa cho Hoắc Phi Đoạt, “Ừm? Chú, chú cũng ăn đi. Rất rất ngon!”

Hoắc Phi Đoạt giật mình.

62. Chương 62: Đổi Cách Gọi, Làm Người Ta Hiểu Lắm 2

Ngũ Y Y lung lay tay, “Chú ăn a! Thật là rất rất ngon! Tôi đảm bảo không lừa chú! Cách giờ ăn cơm vẫn còn sớm nha, ăn cái này lót dạ trước đã.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn nhìn má Ngũ Y Y đang phồng lên, suy nghĩ khẽ động, thò người ra trước, há mồm.

“A!” Toàn thân Ngũ Y Y cứng đờ.

Anh, anh, anh vậy mà....

Chú Hoắc rất thích sạch sẽ nha! Vậy mà anh há mồm trực tiếp ăn đồ dính tằm trên tay cô!

Không biết có ý gì hay không, ngón tay Ngũ Y Yconf bị đầu lưỡi Hoắc Phi Đoạt, nhẹ nhàng liếm một chút.

Oanh ——

Ngũ Y Y bị cảm xúc thấm ướt kia, giống như có dòng điện chạy qua toàn thân.

Trong con người Hoắc Phi Đoạt ẩn ẩn hiện lên nụ cười xấu xa, vờ như thật sự đang nhắm nháp điểm tâm, hơi hơi gật đầu, “Ừm, hương vị thật không sai. Oa, sao em không ăn tiếp? Em vẫn duỗi tay làm gì vậy?”

“A? Tôi....” Ngũ Y Y xấu hổ thu hồi cánh tay cứng ngắt, khuôn mặt đỏ bừng.

Chú Hoắc, không nên chơi đùa như vậy.

Bộ dạng này động tác này, cực kỳ khiến người khác sinh ra ý nghĩ tà ác!

Ngũ Y Y then thùng suy nghĩ, trong đầu lung tung nhớ lại, cảm đột nhiên bị Hoắc Phi Đoạt dùng tay nâng lên.

Ngạc.....

Ngũ Y Y hkoong biết làm sao nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Động tác này..... Làm cho người ta đột nhiên nghĩ đến tình tiết trong phim cổ trang, Vương gia háo sắc đều nâng cằm nữ nhân lên như vậy, cười dâm một tiếng, nói, cô bé, cười một cái cho gia xem.

Chú Hoắc hẳn không phải là.... cũng như vậy chứ.

Đồng tử Ngũ Y Y phóng lớn, thậm chí còn nghĩ đến, cô có nên nhân cơ hội này sờ sờ mặt chú Hoắc, nhìn qua da rất rất tốt nha.....

“Ăn như thế nào, thức ăn đều dính đầy trên mũi, trên mặt cũng có.” Hoắc Phi Đoạt một tay cầm khăn giấy, một ngón tay nhẹ nhàng búng lên trán Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y mới từ trong sững sờ bình tĩnh, ngốc nghếch một tay lau trán, trợn tròn đôi mắt to đầy hơi nước nhòe mờ nam tử đối diện.

“Vừa rồi? Vừa rồi nói cái gì hả?” Đầu óc cô mờ mịt.

Hồ hô, bộ dáng này thật đáng yêu!

Hoắc Phi Đoạt mỉm môi cười, cười đến đầu Ngũ Y Y nóng lên.

“Làm việc ngoài giờ, hai vạn khối.” Hoắc Phi Đoạt nhắc nhở cô gái nhỏ kia.

Vật nhỏ này, giống như con hổ nhỏ, dám đánh dám náo.

Lớn lên đơn thuần, ngốc nghếch, bộ dáng trong sáng như đứa trẻ bảy tám tuổi.

“Đúng rồi!” Ngũ Y Y vừa nghe đến hai vạn khối, lập tức sáng tỏ, vỗ đùi, hào khí ngất trời nói, “Hai vạn khối! Vừa rồi chúng ta nói đến hai vạn khối! Chú à, chú cứ nói đi, hiện tại nơi nào trả hai vạn khối tiền công?”

“Không có sao?”

“Đương nhiên là không có! Nếu có, chú giới thiệu cho tôi đi! Con mẹ nó, loại chuyện tốt này sao tôi có thể buông tha chứ?”

Hơi kích động, vậy mà lại buột miệng nói tục.

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy thật thú vị, cũng không phá cô, như cũ đùa với cô, “Em thật muốn làm?”

“Phải làm! Việc có tiền như vậy, sao lại không làm?” Ngũ Y Y vừa cầm một khối điểm tam, đột nhiên hiểu ra cái gì, sợ đến mức làm rơi điểm tam lại trong mâm, trở mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, “Chú, chú Hoắc, chú nói lời này, hẳn không phải đi làm cái kia chứ?”

63. Chương 63: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 3

Thanh âm Ngũ Y Y phát run.

“Gì kia? Nghe không hiểu em chỉ cái gì.”

“Chính là, chính là.... Ai nha, chính là tiếp viên!” Ngũ Y Y đành phải cắn răng nói ra từ kia, suy nghĩ vừa chuyển, “Nếu loại công việc này, chú cứ nghỉ dưỡng già đi, không cần phí tâm giới thiệu cho tôi, tôi có chết đói cũng không làm.”

Hoắc Phi Đoạt nở nụ cười, “Em nói những cô gái đó?”

Ngũ Y Y dẩu môi, “Hừ! Chú coi tôi là loại người nào? Không phải chỉ là hơn hai trăm vạn sao, lão già nhà tôi tuy keo kiệt, nếu tôi dùng dao găm dọa hắn, cũng có thể lấy tiền được. Cùng lắm là rời khỏi ông ta.”

Hoắc Phi Đoạt ha hả cười, “Ha ha, cái loại địa phương đó, em cho là mình có thể đến được?”

(nguyên văn là “địa phương bốn mùa xuân” nhưng mình không biết chuyển sao, chắc là giống mấy quán rượu cao cấp á)

Ừ?

Ngũ Y Y trừng to mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt lúc này làm cho người khác không thể tiêu hóa nổi.

Hoắc Phi Đoạt thanh thoi đánh giá Ngũ Y Y, bắt bẻ, “Chính là em?”

Ngũ Y Y bị giọng điệu của Hoắc Phi Đoạt dọa cho không nhẹ, “Tôi, tôi làm sao?”

“Chính là khuôn mặt của em, dáng người này..... Hồ.....”

Nhất thời làm Ngũ Y Y không được tự tin, cúi đầu nhìn thân thể, “Tôi thì như thế nào?”

“Rất nhiều diễn viên hạng hai tại địa phương kia đều không có chỗ đứng, em như vậy không vào được, có lẽ trang điểm thêm mới có chút hy vọng. Cho nên, em không cần vọng tưởng đi làm loại công việc này, cho dù em muốn đi, tôi cũng sẽ không trả tiền cho em.”

Ách.....

Ngũ Y Y trực tiếp chảy xuống vài vạch đen.

Cánh cửa này, vậy mà cao như vậy?

“Vậy anh nói công việc kiếm hai vạn khối là gì?”

Hoắc Phi Đoạt thích đào cái hố, để cho người khác cam tâm tình nguyện nhảy vào trong, cho nên anh cũng có tiếng là lãnh khốc và gian xảo.

Hoắc Phi Đoạt nhú mày, biểu tình không tình nguyện, “Tôi xem hay là đòi tiền ba ba em còn thuận tiện hơn, em là thiên kim đại tiểu thư sao có thể chịu khổ đi làm công?”

Nhìn vậy Ngũ Y Y sốt ruột, giống như hai vạn khối ở trước mặt cô cầm khăn tay vậy vậy, đột nhiên lại bị cướp đi!

Ngũ Y Y gấp đến độ bắt lấy tay Hoắc Phi Đoạt, “Đừng, đừng! Chú Hoắc, đừng mà, đừng đi tìm cái lão già kia! Ông ta rất rất keo kiệt! Chú nói cho tôi biết, tôi nhất định làm, tôi không phải thiên kim tiểu thư, tôi rất chắc chắn, có thể chịu khổ!”

Bàn tay cô mồm mỉm, mềm mại không xương, nhẹ nhàng đặt trên tay anh, Hoắc Phi Đoạt lẳng lặng cúi đầu nhìn.

Như có dòng điện chạy qua.

Cảm giác thật mềm mại.

Ngũ Y Y lắc lắc thân thể tiếp tục khẩn cầu, “Chú..... Chú Hoắc, xin chú, nhanh cho tôi biết đi.”

Hoắc Phi Đoạt giương mắt, con ngươi sáng trong, sâu thẳm, “Em thật sự muốn làm?”

Ngũ Y Y thành khẩn gật đầu, “Ừ!”

“Không sợ mệt?”

“Không sợ không sợ!”

“Không thể nghỉ giữa chừng, phải ký hợp đồng.”

“Ký, ký, nhất định ký!”

Móng vuốt nhỏ của Ngũ Y Y không buông tay Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt thở dài, “Kỳ thật không muốn cô gái nhỏ như em đi làm, không có kinh nghiệm.....”

“Chú Hoắc, xin chú đó! tôi thật sự có thể chịu khổ, tôi thật sự không sợ mệt, tôi sẽ kiên trì làm! Bảo đảm!”

Vừa nói đến “Bảo đảm”, Ngũ Y Y liền nâng tay lên, làm động tác muốn thề.

Bàn tay Hoắc Phi Đoạt mất đi phần mềm mại bao trùm, nhất thời cảm thấy mất mát trong lòng.

Nhưng.... Nhịn không được tham lam nhớ đến cảm giác mềm mại kia.

“Vậy được rồi, nếu em đã chân thành như vậy....”

64. Chương 64: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 4.

“Đó là dĩ nhiên! Tôi vô cùng chân thành mà! Mà chú Hoắc, công việc này cụ thể là làm gì a?”

Ngũ Y Y khuôn mặt tươi cười như cún con hận không thể áp sát Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt châm trà, trong mặt lóe tinh quang, “Làm người giúp việc”

“Người giúp việc?” Ngũ Y Y thật sự chưa từng nghĩ tới công việc như vậy.

“Là giống ôsin sao? Quét nhà, nấu cơm ấy hả?”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu một cái, “Không cần mỗi ngày phải có mặt, chỉ hai ngày cuối tuần thôi”

“Oa! Một tháng chỉ làm tám ngày! Tám ngày kiếm hai vạn khối” Ngũ Y Y lập tức hưng phấn, cả người cười điên cuồng, “Ha ha ha ha, việc này không tệ, đây thật sự là người có phần ngu ngốc mà, chỉ đi làm có hai ngày cuối tuần, liền kiếm hai vạn, lão bản này cũng thật là ngu mà. Ha ha ha ha”

Ngũ Y Y cười đến nghiêng ngửa, Thiên Hoa Loạn Trụy(cái này, không biết dịch dành để nguyên văn vậy, mọi người thông cảm)

Cười như điên một trận mới phát hiện, Hoắc Phi Đoạt phía đối diện không hề cười một cái nào, vội vàng thu lại dáng vẻ vừa rồi, sửa sang lại tóc, nở nụ cười đầy tiêu chuẩn, “Ngượng ngùng a, vừa nghe có thể tìm được công việc tốt, liền không thể nhịn có một chút hả hê a. Ha ha”

Hoắc Phi Đoạt mấp máy môi.

Đó mà gọi là một chút hả hê sao? Đây căn bản là cuồng tính mà!

Ngũ Y Y xoa xoa móng vuốt nhỏ, “Chú Hoắc, khi nào thì tôi có thể bắt đầu công việc?”

“Cuối tuần này bắt đầu đi”

“A được, vậy tôi khi nào có thể gặp mặt vị chủ nhà kia?”

Tên chủ nhà ngu ngốc a....

“Cái này không phải là đang gặp sao?”

“Đang gặp? Ở đâu a?” Ngũ Y Y trước tìm sau ngó, cuối cùng mới hiểu, nháy mắt không dám tin, đầu ngón tay run run chỉ Hoắc Phi Đoạt, lắp ba lắp bắp, “Không thể nào? Chẳng lẽ là chú sao?”

Không cần đi! Nếu như vị chủ nhà kia thật sự là chú Hoắc, kia không phải cô chết rất thảm sao?

Cô mới vừa rồi còn không chút kiêng kị cười tên chủ nhà kia hết sức ngu ngốc.

A! Cô muốn có một mảy thời gian để trở về mấy phút trước a, nếu được cô nhất định phải tán dương vị chủ nhà kia mà.

Hoắc Phi Đoạt đầu ngón tay gõ gò trên bàn, tức đến nổi xạm mặt, “Vừa mới nãy nghe em nói, tôi không biết có nên tăng thêm giờ làm việc lên hay không a, tiền công cũng nên bớt lại một chút...”

Ngũ Y Y hoảng sợ con người trờng lên, hét lớn, “Không cần a...”

Cũng không biết là dũng khí ở đâu ập tới, ma sui quỷ khiến, cô một bước bay đến đối diện Hoắc Phi Đoạt, ôm lấy cánh tay cường tráng không ngừng lắc qua lắc lại, giọng vô cùng hối hận, “Không cần a, chú Hoắc, không cần làm như vậy a, chú Hoắc, tôi vừa rồi nói sai mà,, chú coi như tôi thả rắm đi, ngàn vạn lần đừng sửa đổi a”

Ngu ngốc mà, khi không tự nhiên nói Hoắc gia này ngu ngốc chứ, lần này cô thảm rồi.

Hoắc Phi Đoạt nghe vậy không nhịn được len lén cười.

Bị tiểu nha đầu này ôm gât gao, cảm giác thật không tệ nha.

Cách!

Cửa bị kéo ra.,

Ngũ Y Y giật mình, cả người run lên.

A Trung cũng sợ hết hồn, mắt trừng lớn tỏ vẻ vô tội, không biết mình có vào đúng thời điểm không.

A Trung run rẩy, hồi sau mới nghe thấy tiếng của mình, “Lão đại, món ăn đã làm xong. Có muốn hay không mang lên ạ ?”

Phật tổ phù hộ a, ngộ nhờ hần quấy rầy lão đại làm việc, nhất định sẽ chết rất thảm a.

Lúc này A Trung cũng muốn ngồi lên máy thời gian giống Ngũ Y Y a.

Ngũ Y Y sững sốt hai giây, sau đó mới phản ứng kịp, vội vàng buông lỏng cánh tay Hoắc Phi Đoạt, mắt có chút đỏ lên.

65. Chương 65: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 5.

Khinh bỉ, vì hai vạn khối mà từ khi nào cô trở nên thích nịnh hót người khác như vậy a.

Hoắc Phi Đoạt vẫn bình tĩnh thong dong, “Ừ, mang thức ăn lên đi”

A Trung hỏi, “ Cái này, điểm tâm có cần mang xuống không?”

Thì ra lão đại đều ăn như vậy a, động đũa có mấy cái liền không thèm ăn nữa.

“A, không được” Ngũ Y Y dùng tay bé nhỏ của mình ngăn lại, “ Tại sao lại muốn bỏ, mới ăn có một chút thôi mà, chú Hoắc, mới vừa rồi chú mới ăn có một khối thôi mà, đúng không? Điểm tâm này ăn ngon lắm, đừng có vứt a”

“A?” A Trung cực kì khiếp sợ.

Lão đại ăn điểm tâm sao?

Lão đại từ trước giờ đều không thích mấy loại đồ ngọt này mà ?

Ô ô ô , thật không chịu nổi.

A Trung dùng ánh mắt cổ quái quan sát Hoắc Phi Đoạt.

Rất rõ ràng, Hoắc Phi Đoạt có một chút kinh ngạc, cau mày nói, “Vậy thì đừng đem đi, nha đầu này thích ăn, để lại cho cô ấy”

“Vâng”. A Trung cúi đầu, vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, thở dài một hơi, thật giống như vừa mới thoát khỏi Quỷ Môn Quan sau đó lại không nhận được cười mình, lẩm bẩm, “Ai nha, thế giới cũng thật kì diệu a, lão đại lại ăn điểm tâm”

Sau đó liền trừng mắt, đổi thành một bộ dạng hung thần ác sát hướng phục vụ rống, “Mang thức ăn lên! Nhang mang thức ăn lên! Các người con đứng ngây ra đó làm gì? Muốn chờ gọt đầu sao?”

Cố Dĩ Mặc vội vã ăn vài món ăn, coi như giải quyết xong bữa tiệc.

“Đang ở đâu?” Cố Dĩ Mặc không gọi được cho Hoắc Phi Đoạt không còn cách nào khác đành hỏi A Trung.

A Trung đang giám sát mỗi món ăn bưng lên, giọng buồn bực nói, “ Khách sạn Viễn Sơn “

“À! Các người không có đi nước ngoài công tác sao?” Cố Dĩ Mặc lái xe, đánh tay lái một cái, chuyển hướng khách sạn Viễn Sơn.

“Đi nước ngoài công tác? Vì sao phải đi nước ngoài công tác?”

“Hội thảo kêu gọi đầu tư cho hạng mục lớn như vậy mà lão đại lại thoát thân, khẳng định là có chuyện quan trọng hơn muốn đi xử lý a, không phải đi công tác, vậy chắc là đi nước ngoài xử lý mấy vụ buồn bán lớn kia, không phải sao?”

Cố Dĩ Mặc lái xe hung hãn như cũ, chỉ có lần trước lái chiếc xe kia kinh nghiệm một lần rồi, hẳn đi trên đường lúc nào cũng phải chú ý xem có lão nhân gia nào băng qua đường hay không a?

“Nào có a, không có đi ra nước ngoài”

Cố Dĩ Mặc cầu may không hiểu, “Không đi ra nước ngoài? Vậy thì bận cái gì?”

A Trung không biết làm sao, nói, “Anh đừng hỏi tôi, chính tôi cũng không rõ, anh muốn biết thì trực tiếp hỏi lão đại đi”

A Trung nói xong liền cúp điện thoại.

Cố Dĩ Mặc nhíu mày tự hỏi, “Làm cái gì mà thần bí vậy, còn không nói với mình. Hừ, không nói, mình tự đi xem! Để xem, Hoắc Phi Đoạt tiểu tử kia cả công việc quan trọng như vậy cũng mặc kệ, chạy tới Viễn Sơn ruốt cuộc là bận cái gì”

Cố Dĩ Mặc lái xe đến trước cửa khách sạn Viễn Sơn, vừa nhìn thấy chiếc xe đang đậu ở phía trước, Cố Dĩ Mặc huyết sáo, “ Cái này, hôm nay là Maybach, ruốt cuộc là nhân vật lớn nào đây?”

Mấy vệ sĩ nhìn thấy Cố Dĩ Mặc liền vội vàng chạy tới cúi chào, “Cố Thiếu! Ngài tới rồi”

Cố Dĩ Mặc gật đầu, đi vào phía trong, “Hôm nay, lão đại bao hết chỗ này hả?”

Một vệ sĩ gần đó khom lưng nói, “ Vâng, Cố thiếu, hôm nay lão Đại nói không cho phép người lạ tới đây, nói là muốn yên tĩnh”

“Ày, đúng là phong cách không chút thay đổi a, cái gì đều muốn độc hưởng. Tôi đi xem một chút”

Cố Dĩ Mặc đi vào nhìn thấy con chim nhỏ đang run rẩy ở một góc, giật mình trợn mắt, “ Johnny! Cậu muốn chết sao! Chim cưng của lão đại cậu cũng dám mặc kệ? Không nhìn thấy nó đang bệnh sao? Nhanh kêu bác sĩ thú y tới chăm sóc nó mau”

P/S: Mọi người tình hình là có một chút thay đổi, mình tra tên anh bạn thân của Hoắc Phi Đoạt dịch ra là Cố Dĩ Mặc không phải Cố Tại Viễn nên từ chương này mình thay tên luôn cho anh này nha mọi người

66. Chương 66: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 6.

Cố Dĩ Mặc nhìn con chim nhỏ đang run lập cập, lại hướng con chim húyt gió, con chim kia hình như bị đá kích rất lớn, lùi về phía sau đụng cái lồng chim, sau đó cuộn lại thành một đoàn.

Johnny sớm nghe tiếng liền chạy ra, “Cố thiếu tới rồi”

“Tôi xem mau, con chim cưng của lão đại tại sao lại thành như vậy a, có phải bị bệnh hay không? Nhanh nhanh tìm bác sĩ cho nó”

Johnny cũng không tỏ vẻ gấp ngược lại còn cười, “Hắc hắc, tìm bác sĩ thú y làm gì, nó không có bệnh, chỉ là có chút buồn bực thôi”

“Gi?” Cố Dĩ Mặc không dám tin nhìn Johnny, một đầu ngón tay chọc ngực hắn, nhạo báng, “Tiểu tử ngươi không phải là chưa tốt nghiệp tốt nghiệp cấp một đi, còn dám ở trước mặt lão tử nói dối hả? Cái gì buồn bực? Một con chim mà cũng biết buồn bực sao? Cậu định trêu tôi sao?”

Johnny khoát tay thở dài, “Cố thiếu, tôi nào dám trêu chọc anh? tôi còn chưa muốn chết, tôi là nói thật a! Hôm nay lão đại dẫn theo một tiểu cô nương tới đây, rất nghịch ngợm a, thiếu chút nữa là đem con chim

nhỏ này lắc cho tới chết, mà lão đại cũng không thèm để ý mặc cho cô gái đo khi dễ chim nhỏ này, tiểu tử này bại dưới tay cô ấy, nên có chút buồn bực thôi”

“À? Lão đại mang theo một cô gái tới đây?”

Cố Dĩ Mặc giật mình giống như bị sét đánh.

“Mang người nào?”

“Không biết. Nhìn qua tuổi cũng không lớn lắm, khoảng mười lăm , mười sáu tuổi cỡ đó, có lẽ là người lão đại thích, hoặc là cháu gái hay cháu ngoại gì đó....”(Chu Tước: khổ ghê bị người khác nói là cháu ngoại, anh đúng thật già rồi *Hoắc Phi Đoạt tay cầm dao phay* *Mới nói gì đó?* Chu tước: “.....”)

Cố Dĩ Mặc nghiêng đầu, “Người thân? Chắc là vậy. Vậy tôi vào chào cô gái đó một chút”

Cố Dĩ Mặc một đường tiêu sái vừa đi vừa thối sáo, một chướng đẩy cửa phòng ra, miệng tươi cười nói, “Là vị thân thích nào của lão đại vậy?”

Nhìn thấy người ở bên trong nhất thời khuôn mặt đang tươi cười trở nên cứng đờ.

Éc?

“Con nhóc?” Cố Dĩ Mặc quắc mắt.

Thì ra là người đâm hỏng Bugatti, con nhóc đó!

Trong phòng không khí vô cùng âm áp.

Lão đại Hoắc Phi Đoạt cùng con nhóc Ngũ Y Y ngồi đối diện đang thưởng thức bữa ăn.

Ngũ Y Y xoay mặt, “A, là anh? Làm sao anh lại gọi tôi là con nhóc a? Tôi không phải con nhóc”

Ngũ YY phồng má, cô không vui khi gặp người này.

Cố Dĩ Mặc nhìn một bàn thức ăn, lại nhìn thấy khuôn mặt đen thui của Hoắc Phi Đoạt, nhất thời có cảm giác bị lãng trí .

Mình tới không đúng lúc!

Mất lão đại tràn ngập sát khí rồi!

Cố Dĩ Mặc lập tức cười, “Hắc hắc, ngược ngược a, nghe Johnny nói có một cô gái mười lăm tuổi theo lão đại tới đây. Đoán chừng là cháu ngoại hoặc là cháu gái của lão đại, này không phải, tôi chỉ muốn tới chào hỏi thân thích của lão đại thôi.....”

Cố Dĩ Mặc hoảng sợ phát hiện, hần càng nói, mặt lão đại càng có xu hướng đen thêm.

Cố Dĩ Mặc hận không thể vá miệng của mình lại, hốt hoảng nói, “ Cái đó, các người cứ tiếp tục , cứ tiếp tục ăn a, tôi đã ăn rồi, tôi không quấy rầy. Ah! Sao phần trái cây này lại có đủ đủ? Lão đại, không phải không ăn được món này sao? Wase, vì cái gì hử con nhóc kia, cô dám khi dễ lão đại a?”

Pằng! Hoắc Phi Đoạt vỗ đôi đũa xuống bàn, Cố Dĩ Mặc tim đập mạnh như muốn bay ra khỏi lồng ngực, co rụt cổ lại, vèo một phát liền chạy ra ngoài.

Cố Dĩ Mặc từ lúc đi vào cho tới lúc đi ra, tổng cộng không đến nửa phút. (haiz, lần nì anh này chắc bị xử thê thảm rồi)

Ngũ Y Y thậm chí có vài điểm không hiểu, chiếc đũa đúng lúc gấp lén một miếng đu đủ, bỏ vào trong miệng, nhìn Hoắc Phi Đoạt hỏi, “Chú Hoắc, chú không ăn được đu đủ sao? Chú không ăn được sao còn gọi món này, đu đủ rất mắc a”

67. Chương 67: Đổi Cách Gọi, Làm Người Khác Hiểu Lầm 7

Hoắc Phi Đoạt trâng tráo nói, “Là chuẩn bị cho em, em cần ăn cái đó”

Ngũ Y Y cầu mày không hiểu.

Cô cần?

Cô cần chỗ nào?

Cây đu đủ.....Khoan, cây đu đủ? Cây đu đủ chẳng phải khiến cho ngực phát triển sao?

A a a a, đáng ghét, chú Hoắc đây không phải nói cô cần phải bồi dưỡng vòng một sao?

Quá ghê tởm.

Ngũ Y Y gương mặt kiềm nén đến đỏ bừng(Chu tước: tội chị ghê * Y Y hếch mặt * * chồng ta là đang quan tâm ta đó, còn cô nhìn lại mình đi*, Chu tước*Nước mặt chảy ròng ròng*: “ Qúa đáng mà”)

Càng nghĩ càng thấy uất ức, Ngũ Y Y cong môi, đưa chọt chọt vào mấy miếng đu đủ kia, nói, “Tôi ăn no rồi”

Hoắc Phi Đoạt nhìn lướt qua vật nhỏ, “Sao lại không ăn nữa? Thức ăn không ngon sao?”

“Hừ! Tôi không cần ăn mấy cái này” Ngũ Y Y nhìn Hoắc Phi Đoạt, cắn môi nói nhỏ, “Tôi căn bản không cần mấy đồ ăn này”

Hoắc Phi Đoạt run sợ hai giây, đột nhiên cười, gấp một miếng đu đủ lớn đặt vào trong chén của Y Y , “Nên ăn nhiều mới tốt”

Ngũ Y Y trực tiếp mắc cỡ muốn chết.

Cố Dĩ Mặc lần lộn một vòng mới tìm được A Trung, giận đến nổi đỏ mặt nắm lấy cổ áo A Trung nhấc lên, kêu gào, “A Trung chết tiệt! Sao không sớm nói cho tôi biết, lão đại cùng con nhóc đó đi chung với nhau hả? Suýt nữa hại chết tôi rồi. Tôi vừa rồi ngu ngốc xông vào phá bữa ăn của hai người đó, suýt nữa là bị lão đại giết chết rồi! Cậu, cậu! Căn bản muốn hãm hại tôi, đúng không??”

A Trung bình tĩnh đẩy đẩy móng vuốt của tên trước mặt xuống, âm thanh buồn bực, “Lão đại nếu như biết là tôi nói cho anh biết là lão đại đem cô bé đó đến đây, không phải người chết trước là tôi sao?”

Cố Dĩ Mặc lửa giận mắng, “Hừ, lão đại thù dai lắm, lần này tôi đắc tội với anh ấy, không biết anh ấy sẽ trừng trị tôi như thế nào đây?”

“Anh sợ, tôi thì không sao, ai biểu anh lỗ mãng như vậy làm chi” (Chu tước: ai ai, hai người anh em tội nghiệp của ta, nào tới ta an ủi cho. * Cố Dĩ Mặc, A Trung liếc mắt xem thường* *Người xứng sao?*, Chu tước: sao ai cũng ăn hiếp tôi zì nè *Khóc lớn*)

Cố Dĩ Mặc cào tóc, “Ai nha! Lần này chết thảm rồi! Đều tại tên Johnny kia, hắn nói với ta lão đại đi cùng cháu ngoại tới. A Trung, cậu nói xem, con nhóc đó có chỗ nào tốt chứ?

Một tiểu nha đầu không hiểu chuyện, không thể hiểu nổi lão đại tội cùng là thích ở chỗ nào nữa? Vì con nha đầu đó, không thèm quan tâm đến hạng mục quan trọng như vậy. Thật là như quỷ ám mà”

A Trung âm thanh vẫn buồn bực như cũ, “Lần thứ nhất đã như vậy, còn muốn tiếp tục, cái đó gọi là tình yêu” (Bingo)

“Gi? Cậu vừa mới nói gì?”

A Trung lắc đầu, “Anh lỗ tai bị hư rồi, tôi vừa rồi không có nói gì a.Cố thiếu, anh nên đi kiểm tra toàn thân một lần đi, chưa già đã yếu rồi”

Cố Dĩ Mặc tức đến nổi xanh mặt.

Bữa cơm này, không ngoại lệ, Ngũ Y Y ăn rất no.

Ở trên xe, cô ngồi ôm miệng nấc một cái.

“Ai nha nha, khó chịu quá, bị nắc thật khó chịu a, có hay không sẽ bị nắc chết đây?”

Ngũ Y Y vuốt ngực mình, đáng thương nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt không chịu nổi ánh mắt của động vật nhỏ đáng thương này, không thể làm gì khác hơn là đưa tay, đè lên huyết toàn trúc(tại đầu chân mày), dùng sức vuốt mấy cái.

“Chú Hoắc, ngài làm gì vậy? A, đây chính là bấm huyết, có đúng không?”

Ngũ Y Y đột nhiên phát hiện, ngón tay của Hoắc Phi Đoạt vô cùng xinh đẹp, trắng nõn, thon dài, chẳng giống tay người luyện võ chút nào.

“Ah? Đây là nhả cười?” Ngũ Y Y kì quái hỏi.

Hoắc Phi Đoạt một mặt lo xoa bóp cho cô, một mặt giống như không thể nào đen hơn nói, “ Tôi như thế nào có nhả cười?”

68. Chương 68: Tiếng Kêu Đặc Biệt, Làm Người Khác Hiểu Lầm 8

Ngũ y y thốt lên, “Chú đã già như vậy còn chưa kết hôn sao?”

A Trung ngồi phía trước thiếu chút nữa đụng vào kính chắn gió.

Hoắc Phi Đoạt nghiêng răng nghiêng lợi, “26 tuổi, rất già sao?”

“Không, không, không già, không tính là rất già.”

Ngũ Y Y bùi môi.

Không thể tưởng được chú Hoắc lại để ý đến vấn đề già hay không già như vậy. Thật là, trùm xã hội đen mà thiếu phụ nữ trẻ sao? Nếu không thiếu mấy cô gái trẻ, dù có kết hôn hay không đều như nhau?

Hoắc Phi Đoạt còn đang bực mình.

Bản thân mới 26 tuổi, mà trong mắt nha đầu kia, anh giống như ông già?

Hoắc Phi Đoạt dùng nội lực, làm cho Ngũ Y Y cảm thấy như đang được matxa phía sau.

Từng cỗ khí nóng theo cột sống thấm vào xương tủy, vô cùng thoải mái.

Ngũ Y Y nhắm mắt lại, bắt đầu thoải mái râm rì, “Ừm a, ừm a...”

Mặt Hoắc Phi Đoạt, đột nhiên từ từ ửng đỏ, hô hấp cũng nhanh hơn.

Thật đáng chết, nha đầu kia sao lại bắt đầu than nhẹ, giống như kêu lúc trên giường.

Làm cho người ta miên man bất định.

Nghĩ đến phía trước còn lái xe và A Trung, Hoắc Phi Đoạt lập tức đen mặt áp sát vào tai Ngũ Y Y, nói nhỏ, “Tiếng kêu đặc biệt ... làm người khác hiểu lầm.”

Hơi thở, nóng hổi, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Ngũ Y Y trở mặt, sau khi sững sốt, mới hiểu được Hoắc Phi Đoạt đang nói gì.

Đáng chết! Chú Hoắc sao lại hư hỏng như vậy!

Ngũ Y Y không phải không biết xấu hổ mà tiếp tục ngâm, gắt gao cắn chặt môi hồng.

Hoắc Phi Đoạt đáng giận chăm chú nhìn khuôn mặt phẫn hồng của vật nhỏ, lại kề sát, hà hơi nóng, bổ sung thêm một câu, “Lúc không có người ngoài, có thể kêu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y nhả lại, hung hăng trợn mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Lại phát hiện, cái người họ Hoắc đáng giận kia, đang bày ra vẻ mặt hưởng thụ cười xấu xa.

Đến cổng trường đại học, Ngũ Y Y từ trong xe nhảy xuống, xua tay, “Cảm ơn đã đưa tôi về, tạm biệt.”

“Chậm đã, nha đầu!” Vừa kêu lên, Hoắc Phi Đoạt cũng lập tức đi tới, bước xuống xe, đem hộp thức ăn đưa cho Ngũ Y Y, “Này, em thích ăn điểm tâm, đói bụng thì bổ sung thêm năng lượng”

“Được, tốt.” Ngũ Y Y nhận lấy, đang muốn xoay người, bỗng lại bị bàn tay to của Hoắc Phi Đoạt vỗ một cái, làm cô sợ tới mức tròng to mắt.

Anh anh anh anh anh vậy mà, sờ mông cô!

Hoắc Phi Đoạt cười như không cười, mắt sáng như ánh sao, môi mỏng khê mở, “Nha đầu, đừng quên, thứ bảy tới đi làm.”

Thì ra, vỗ mông cô là nói những lời này.

Vẻ mặt Ngũ Y Y phần uất, đột nhiên giơ chân lên, đá mông Hoắc Phi Đoạt một cái, mới cười nói, “Tốt, thứ bảy đến, ông chủ!”

Anh sờ tôi một cái, tôi nhất định phải đá anh một cái mới đủ, hừ hừ.

Ngũ Y Y sôi nổi đi vào cổng trường.

A Trung giật mình nhìn anh hai và Ngũ Y Y.

Ông trời a..., nha đầu kia dám đánh anh hai của bọn anh!

Nhưng mà... Dựa vào lực phòng thủ của anh hai, dù thế nào cũng không thể để nha đầu kia làm được?

Mấy chục người cũng công kích anh hai một lúc, cũng không thể đến gần anh hai.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói —— anh hai cam tâm tình nguyện bị cô vợ nhỏ đá mông!

Mồ hôi, ý nghĩ này có phần sắc.

Mắt Hoắc Phi Đoạt thoáng nụ cười nhàn nhạt., lên xe.

Khuôn mặt tuyệt mỹ tĩnh lặng, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên mở miệng phân phó, “A Trung.”

“Vâng, anh hai?”

A Trung quay đầu, nhìn người đàn ông tuấn tú phía sau.

“Sau này, hai ngày thứ bảy chủ nhật, tất cả để trống, tôi bắt đầu muốn có ngày nghỉ rồi.”

“A?” A Trung vạn phần kinh ngạc.

Chưa bao giờ anh hai xem chủ nhật như ngày nghỉ, vậy mà đột nhiên muốn nghỉ ngơi?

“A...,a..., hiểu rõ.”

A Trung âm thầm lau mồ hôi.

Hàn Giang Đình nhìn thấy Ngũ Y Y cầm hộp thức ăn tung tăng đến gần, Ngũ Y Y còn đang chìm suy nghĩ, “Ai nha, một tháng hai vạn, một năm hai mươi bốn vạn, muốn trả hết nợ, vậy cần mười năm a! Má ơi, phải làm người hầu mười năm sao? Quá thảm a!”

Ngũ Y Y cầm lấy tóc mình oán giận.

Ba anh chàng đẹp trai đứng bên cạnh Hàn Giang Đình tất cả đầu đầy vạch đen.

“Giang Đình, người điên kia chính là hoa hậu giảng đường mà cậu nói sao?”

69. Chương 69: Ông Chú Thích Bắt Bạt Người Khác 1

Đã không mặc váy áo nhẹ nhàng, vậy mà còn mặc áo sơ mi bình thường.

Mặc gì cũng không vấn đề, quan trọng là, nha đầu kia cầm theo cái hòm, đi lại tùy tiện, giống như nam sinh không chút câu nệ, đầu có giống phong cách thực nữ mà hoa hậu giảng đường nên có?

Không chỉ có mấy học trưởng ngoài ý muốn đầu đầy vạch đen, ngay cả Hàn Giang Đình cũng vậy.

”Nha đầu chết tiệt kia! Tại sao không nể mặt mình một chút! Không chịu nghe lời, dám mặc quần bò đến!

Hàn Giang Đình âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Y Y! Ngủ Y Y!” Hàn Giang Đình hét lớn.

Ngủ Y Y mới dừng việc tính toán trong đầu, hai mắt mờ mịt nhìn phía trước tìm kiếm.

“A...?”

Khó hiểu xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn đỏ au, khe khẽ mở miệng.

Oanh!

Ba vị học trưởng đứng cạnh Hàn Giang Đình tập thể máu lên não!

Dĩ nhiên..... Cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy!

Mặt trái xoan nho nhỏ, đôi mắt to hút hồn, ướt ướt nước, vô cùng long lanh linh động.

Cái mũi nhỏ thẳng, thanh tú.

Môi cực kỳ gợi cảm!

Mặc dù cô không nhìn họ, trong lòng cô là sự hỗn nhiên ngây thơ, tất cả đều khiến người khác toàn thân tê dại.

Áo sơ mi màu đen càng làm nổi bật làn da tuyết trắng sáng long lanh của cô, trắng giông như sữa thơm ngọt.

Quần áo bao bọc dáng người đầy đặn khỏe mạnh của cô, mỏng nhỏ vĩnh cao no đủ. (Miu: Ax, mấy anh này háo sắc quá, sắp chảy nước miếng ùi kìa....)

Tất cả, đều làm cho ba học trưởng không chịu nổi bị đánh gục.

Có một người thậm chí còn khom lưng, cực kỳ chặt vật lấy tay che mũi, hắt chảy máu mũi rồi.

Ha ha.

Ba người đồng thời hướng về phía Ngủ Y Y ngây thơ lộ ra nụ cười toe toét.

Hàn Giang Đình còn đang bực mình, nào biết đâu rằng, vài giây ngắn ngủi, ba lão kia đã thay đổi thái độ, không vui oán giận, ” Y Y, sao cậu lại mặc thế này, tất cả váy của cậu nửa đêm bay đi hết rồi hả? Lại mặc quần bò! Cậu bị quần bò điều khiển à! Có biết lúc mình nhìn cậu từ bên kia đi tới, mình rất muốn gõ vỡ đầu cậu không!”

Ngủ Y Y mờ mịt, “Ai ai, tên nhóc con xấu xí này, cậu muốn chết hả? Cậu không phải buổi sáng đã biết mình mặc như vậy sao? Hiện tại lại giả vờ như gặp quỷ! Cẩn thận mình nhéo rách lỗ tai cậu đó!”

Hàn Giang Đình hướng Ngủ Y Y ra sức nhăn mặt. Ngủ Y Y nghiêm mặt thưởng thức biểu tình buồn cười của Hàn Giang Đình, mới chậm chạp nhón ba thằng ngốc đứng sau lưng Hàn Giang Đình, nhất thời hiểu rõ.

“A..., ha ha ha, thì ra là thế a, thì ra là thế. Đúng, đúng, sáng nay cậu chưa gặp mình, đó là ngày hôm qua.”

Ngủ Y Y nhe răng, da đầy nhức nhối.

Hàn Giang Đình cũng cảm nhận được, anh cũng bị ba học trưởng này oanh tạc chết rồi.

Ai ngờ, ba người kia đột nhiên đồng thời trở nên rộng rãi, hiểu lý lẽ rồi.

“Giang Đình, xem cậu nói kìa, mặc quần bò cũng tốt nha! Có sức sống!” Một người nói với Hàn Giang Đình, ánh mắt liếc nhìn chằm chằm Ngũ Y Y.

Hừ, thật muốn móc mắt tên xấu xa kia, háo sắc. Ngũ Y Y âm thầm bĩu môi.

“Đúng vậy, đúng vậy, người đẹp mặc cái gì cũng đẹp nha! Ha ha, ha ha.” Lại thêm một người lập tức nịnh nọt.

Cái đầu anh! Anh muốn nói tôi cái gì cũng không mặc anh mới thật cao hứng a, tôi khinh thường anh! Ngũ Y Y liếc xéo tên kia một cái.

Sau cùng người còn lại xoa xoa mũi, tức tối nói, “Hai tên khốn các cậu, các cậu thông đồng đem tôi đẩy ra sau, cướp lời tôi muốn nói, thật không có suy nghĩ! Vị hoa hậu giảng đường xinh đẹp này, em đừng để ý đến hai người kia, hai người bọn họ đều là đồ giả dối, theo ý kiến nghiêm túc của anh, anh chưa bao giờ mới nhìn thấy người đẹp là đã nghĩ đến việc lên, giường....”

70. Chương 70: Ông Chú Thích Bắt Nạt Người Khác 2

Hai người kia đồng thời nâng tay đánh về phía người kia.

Cắt, anh không nghĩ muốn lên, giường, chẳng lẽ muốn xe chấn? Các người cút hết đi!

Ngũ Y Y trợn tròn mắt.

Ngũ Y Y ho khan một tiếng, hí mắt cười đáng yêu, nhìn ba học trưởng, “Ai nha, ba học trưởng đều ngọc thụ lâm phong, tuấn tú lịch sự a, em thật chỉ hận không sớm biết các anh!”

Ba người kia tập thể phun máu mũi.

Chỉ có Hàn Giang Đình hiểu được thâm ý của Ngũ Y Y, sao lại cảm thấy nha đầu kia cười xấu xa như vậy?

“Này này, Y Y, mình nói, Y Y.” Hàn Giang Đình muốn ngăn Y Y nói tiếp, lại bị ba người tràn đầy cuồng nhiệt kia đẩy sang một bên.

Hàn Giang Đình đứng bên cạnh thở ra một hơi. Được rồi, các người muốn bị nha đầu hư hỏng kia chính đến chết, lại vận ngu ngốc vội vã đi chịu chết, tùy các người thôi.

Ngũ Y Y thè đầu lưỡi phẩn hồng, vẻ mặt đáng yêu gợi cảm, “Em thật sự muốn cùng các học trưởng tìm hiểu làm quen một chút. Đúng là, làm sao bây giờ? Em chỉ có một a..., không thể chia làm ba cùng ba người hẹn hò? Cho nên mới nói, ba học trưởng thương lượng một chút, cuối cùng là ai muốn cùng em hẹn hò? Được rồi, em chờ các anh quyết định rồi tới gặp em nha.”

Ngũ Y Y nói xong, hướng ba người kia khoát tay áo, thướt tha đi qua.

Ba người ngẩn ra một hồi, mãi đến sau khi say mê nhiệt tình tan dần, mới bắt đầu khắc khẩu.

“Tôi lớn nhất, tôi đi!”

“Dựa vào cái gì cho anh đi? Anh là người kém cỏi nhất! Nên là tôi đi mới đúng!”

“Hai người các anh mới rồi đều chen lên trước, đẩy tôi ra sau, phải là tôi đi!”

Hàn Giang Đình ở bên cạnh nhìn, cũng không mở miệng khuyên bảo, được thôi, để cho ba người kia đánh nhau đi.

Hàn Giang Đình hít hít mũi, “Đã biết ba người các người thế nào cũng bị đùa giỡn mà, đáng chết, đồ ngu!”

Hàn Giang Đình lấy tay vén vén tóc, một tay đút vào túi quần, huyết sáo đi về phía Ngũ Y Y vừa đi.

Lúc tan học buổi chiều, Hàn Giang Đình và Ngũ Y Y như thường lệ đi chung, đột nhiên thấy phía trước có nhiều người tụ tập.

“Lại có chuyện lạ gì sao? Đi đến xem thử?” Hàn Giang Đình rướn cổ, hỏi Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y vẫn như cũ tự tin đi về phía trước, “Nhìn cái gì vậy, cũng không phải tin tức người ngoài hành tinh xâm lược, có gì hay, đi thôi.”

Ngũ Y Y nắm y phục Hàn Giang Đình kéo đi.

Lúc này, một người thanh niên chạy đến, thở hổn hển, tức giận nói với Hàn Giang Đình, “Giang Đình, Giang Đình! Cậu mau tới xem một chút, mấy tin tức kia đều liên quan đến Ngũ Y Y.....”

Nói đến đây thì không dám nói tiếp, nhìn Ngũ Y Y liếc mắt một cái.

Mặt Ngũ Y Y lập tức lạnh xuống.

“Mẹ nó! Mình đến nhìn xem chuyện gì!” Hàn Giang Đình nhảy dựng lên, đi nhanh tới bảng thông báo.

Ngũ Y Y hít sâu một hơi, cũng đi tới.

“Này, thật khó tin a..., thì ra hoa hậu giảng đường là con riêng....”

“Là con gái của người phụ nữ làm ở quán bar..., thân thể thật ly kì.”

“Có phải cái loại không biết ai là cha?”

71. Chương 71: Ông Chú Thích Bắt Nạt Người Khác 3

Một đám người vây quanh bảng thông báo, bàn tán lao nhao.

Hàn Giang Đình đẩy mọi người ra, vọt tới phía trước, lướt qua từng mục.

Chỉ thấy trên bảng thông báo dán ảnh chụp của Ngũ Y Y, bên cạnh dùng bút xóa viết mấy chữ:

Hoa hậu giảng đường là con riêng!

Phía dưới còn có mấy chữ: mẹ đẻ là vũ nữ ở quán bar!

Sau cùng viết: Không biết ai là cha.

Oanh!

Đầu Hàn Giang Đình nổ mạnh.

“Mẹ nó, đây là tên khốn nào dám viết bậy? Đây không phải là nói bậy sao? Người nào dám tung tin bậy bạ? Cái này cũng không chính xác! Viết lung tung vu oan người khác, muốn bị bắt đến cục cảnh sát sao! Để tôi biết được tên khốn nào làm mấy chuyện xấu này, tôi nhất định không tha cho người đó, chờ tôi xé xác người đó đi!”

Hàn Giang Đình tức giận xé mấy bức ảnh.

Một bàn tay nhỏ chặn lại động tác của anh, Hàn Giang Đình đỏ mắt nhìn qua, thấy vẻ mặt bình tĩnh của Ngũ Y Y.

“Y Y?” Hàn Giang Đình khẩn trương muốn che giấu những thông tin này, “Y Y, cậu đừng nhìn, chuyện ở chỗ này, cậu đừng để ý.”

Ngũ Y Y đột nhiên nở nụ cười, ánh sáng lạnh trong con ngươi giảm dần, “Có thể đi viết tiểu thuyết, quay phim truyền hình rồi. Giang Đình, cậu xem, tấm hình này chụp mình thật tốt nha, không thể tưởng tượng mình lại đẹp như vậy. Ha ha.”

Sắc mặt Hàn Giang Đình xanh mét.

Anh hiểu rõ Ngũ Y Y, cô càng tức giận, càng giả vờ kiên cường, giả vờ không sao, thật sự thì rất đau, rồi lại tìm chỗ không người, chính mình vụng trộm tiêu hóa nó.

“Y Y, để mình bắt tên khốn dám nói hươu nói vượn kia, mình nhất định giết hắn!”

Ngũ Y Y cười gượng xoay người, “Mình thành người nổi tiếng vậy, thật vinh hạnh nha.”

“Y Y.....” Hàn Giang Đình khẩn trương xé tất cả ảnh trên bảng thông báo, ném vào thùng rác, bước nhanh đuổi theo Ngũ Y Y.

Hàn Giang Đình tìm, nhưng không thấy bóng dáng của Ngũ Y Y.

“Shit! Nha đầu kia chạy thật nhanh!” Hàn Giang Đình không có cách, đành phải tìm dọc theo đường về nhà Ngũ Y Y.

Đôi mắt Ngũ Y Y híp lại, cúi người, đạp xe thật nhanh.

Không biết đi tới đâu, đi đường nào, giống như người điên, điên cuồng đạp xe.

Vì sao lại muốn đem huyết thống của cô công khai trước mặt mọi người?

Vì sao phải tàn nhẫn như vậy!

Tôi là con gái riêng, mà tôi không phải là đứa không cha!

Tôi có cha!

Mẹ tôi cũng không phải là tiểu tam xấu xa, bà chỉ là một người phụ nữ ngu ngốc, ngốc đến nỗi đem sinh mạng làm của hồi môn tặng cho người đàn ông không nên yêu.

Bất tri bất giác, cô đã đến trước mộ mẹ.

Ngôi mộ được tân trang, bia mới, cỏ xanh mới mọc.

Ngũ Y Y thất thần ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ, dựa vào, giống như dựa vào trong lòng mẹ.

“Mẹ, con đến rồi đây, Y Y đến thăm mẹ, mẹ có phải rất vui không?” Mộ chuỗi nước mắt chảy xuống. Ngũ Y Y hít hít mũi, cũng không lau sạch nước mắt.

Trước mặt mẹ, cô không cần ngụy trang thật tốt?

“Mẹ, con nhớ mẹ, con muốn ôm mẹ một cái, giống như trước kia lúc con bị người khác bắt nạt, mẹ cũng ôm con như vậy. Con nhớ mẹ, mẹ ơi.”

Ngũ Y Y rót cuộc nhịn không được, hu hu lớn tiếng khóc.

Sắc trời, dần dần tối.

Bên ngoài nghĩa trang gió nổi lên, làm cho nơi này càng trở nên tĩnh mịch vắng vẻ.

Ngũ Y Y khóc mệt, nói hết tất cả trong lòng, tâm tình bình phục đôi chút.

Cô đứng lên, sờ sờ mộ bia, nhàn nhạt, “Mẹ, con đi đây, mẹ yên tâm, con sẽ sống thật tốt. Hôm khác con lại đến thăm mẹ.”

72. Chương 72: Ông Chú Thích Bắt Nạt Người Khác 4

Ngũ Y Y bước cao bước thấp rời đi.

Đi khỏi nghĩa trang, nhưng không tìm thấy xe đạp leo núi của cô, Ngũ Y Y thở dài, “Trời đất, thật là nóc nhà lũng còn gặp mưa dầm, sao tôi lại xui xẻo như vậy?”

Làm sao về đây? Đi bộ? Đi từ ngoại ô về trang viên Ngũ gia? Ông trời ơi, vậy phải đi đến ngày tháng năm nào.

“Có phải cô đang tìm xe đạp không?” Một người đột nhiên hỏi.

“Làm ơn, sao ai cũng gọi nó là xe đạp a, đó là xe leo núi có được hay không!” Ngũ Y Y tức giận xong, mới nhìn người vừa tới.

Á?

“Tiêu Lạc? Anh làm gì ở đây?”

Ngũ Y Y nhìn đến điều thuốc Tiêu Lạc đang hút.

Không thể tưởng tượng được, Tiêu Lạc ôn hòa như ngọc cũng hút thuốc.

Nhưng mà, tư thế hút thuốc của Tiêu Lạc vô cùng tao nhã, giống như không phải anh đang hút thuốc, mà đang cũng thuốc lá yêu đương.

Tiêu Lạc vút điều thuốc đi, đi về phía Ngũ Y Y, trên mặt mang theo sự thương hại đối với Ngũ Y Y.

Đó là vẻ mặt thương hại sao? Ngũ Y Y đoán không ra.

“Em liều mạng chạy xe, đến đèn xanh đèn đỏ cũng không chú ý, vừa lúc tôi đứng ở giao lộ, nhìn em giống như gió chạy qua, nên tôi cũng tới đây.”

Ngũ Y Y chấn kinh, “Anh ở đây hơn một tiếng để chờ tôi?”

“Không có.” Tiêu Lạc cười nhẹ, “Em mơ tưởng tôi ngu ngu ngốc ngốc ở đây chờ một tiểu nha đầu như em sao, tôi ở chỗ này chơi game! Cũng không phải chỉ ngồi chờ em a...”

Lòng Ngũ Y Y cứng rắn, dần dần hòa tan.

Tiêu Lạc sờ tóc Ngũ Y Y, cởi áo khoác của mình xuống, phủ lên người Ngũ Y Y, trách cứ, “Buổi tối sương lạnh, cũng không biết mặc nhiều quần áo một chút, có phải không biết lạnh?”

“Không lạnh...”

Ngũ Y Y còn nói chưa xong, hai bàn tay nhỏ của cô đã bị Tiêu Lạc nắm lấy, anh dùng hai bàn tay to của mình xoa xoa hai bàn tay nhỏ nhắn của Ngũ Y Y, “Còn cạy mạnh, em xem tay đều đã lạnh thế này! Đi, nhanh vào xe, tôi mở máy sưởi rồi.”

Ngũ Y Y cụp mắt, không dám nhìn Tiêu Lạc.

Có đôi khi, người đã quen lạnh lẽo, không dám dễ dàng tiếp nhận sự ấm áp.

Bởi vì, họ sợ mất đi.

Tiêu Lạc nắm tay Ngũ Y Y, một tay ôm vai Ngũ Y Y, một tay mạnh mẽ đem cô nhét vào chiếc Land Rover của anh.

Trong xe quả nhiên đã mở máy sưởi, vừa tiến vào, Ngũ Y Y đã bị không khí ấm áp vây quanh.

Thân thể, lúc này dần dần ấm lên.

“Xe leo núi của tôi đâu?”

“À, ở phía sau, không dám vứt xe bảo bối của em lại đâu, mà có bỏ đi, cũng đừng có nôn nóng.”

Tiêu Lạc nhợt nhạt mỉm cười, chuẩn bị lại gần thắt dây an toàn cho Ngũ Y Y, Ngũ Y Y đã tự động cầm dây an toàn, thắt lại.

Cái loại hưởng thụ của mấy cô gái nhỏ để đàn ông thắt dây an toàn, cô không nghĩ muốn có kinh nghiệm.

Tiêu Lạc sợ run lên, cười khổ nói, “Vật nhỏ, luôn kiên cường như vậy, phải để cho người khác có thể đến gần một chút chứ.”

Ngũ Y Y xoay mặt nhìn Tiêu Lạc, “Cuối cùng có muốn lái xe không, dài dòng, bụng đã đói dẹp dẹp rồi.”

“Tuân lệnh, nữ hoàng của tôi. Bây giờ lái xe.” Tiêu Lạc cười khởi động xe, nhìn Ngũ Y Y.

Nha đầu kia, rõ ràng bị oan uất, trong lòng yếu ớt, nhưng trước mặt người ngoại lại ngụy trang mình thành cứng rắn mạnh mẽ.

Thật là chộc cho người khác phải yêu thương nha.

Ngũ Y Y nghe Tiêu Lạc gọi “Nữ hoàng” giọng điệu trêu chọc, nhìn không được vụng trộm nở nụ cười.

Không thể tưởng tượng được người hào hoa phong nhã như Tiêu Lạc cũng có thể nói những lời hài hước như vậy.

Quả nhiên, đàn ông cũng có nhiều bộ mặt.

Đột nhiên nghĩ tới ông chú Hoắc Phi Đoạt.

Có vẻ như chú Hoắc không phải là người thích đùa giỡn, giọng điệu luôn lạnh lùng, lợi hại giống như một vị hoàng đế.

73. Chương 73: Ông Chú Thích Trêu Chọc Người Khác 5

“Muốn ăn cái gì?” Tiêu Lạc hỏi Ngũ Y Y.

“Ở nhà chắc đã qua giờ ăn cơm chiều, tôi đã gọi điện cho anh rể, nói chúng ta ăn ở ngoài rồi mới về. Em muốn ăn cái gì?”

Ngũ Y Y suy nghĩ, nói, “Muốn ăn lẩu cay.”

“A...? Muốn tiết kiệm tiền giúp tôi? Tôi còn nghĩ em muốn ăn mấy thứ như pizza, bít tết chứ.”

Ngũ Y Y đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói, “Muốn ăn lẩu cay. Ấm áp, lúc này mà ăn thì ấm từ trong ra ngoài, cảm giác đây mới là thời gian hạnh phúc nhất.”

Đột nhiên lại nhớ đến, lúc cô và mẹ cùng ăn lẩu cay, mẹ luôn nói, ăn lẩu cùng nhiều người mới ngon.

Khi đó cô không hiểu, mẹ chỉ là muốn ba đến cùng ăn cơm, muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp cả nhà ba người cùng nhau ăn.

Nhưng mà, từ lúc cô bắt đầu hiểu chuyện cho đến khi lớn lên, ăn lẩu, đều chỉ có hai người cô và mẹ.

Tiêu Lạc đột nhiên nắm tay Ngũ Y Y, Ngũ Y Y kinh ngạc nheo mắt, khó hiểu nhìn Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc một tay lái xe, thở dài, “Y Y, tôi muốn em được vui vẻ, giống như những cô gái cùng tuổi, thoải mái vui vẻ.”

Tôi thương em, mấy chữ này, dừng lại trên môi anh chần chừ, không nói ra.

Suy nghĩ Ngũ Y Y run rẩy, ngẩn ra một lúc, mới nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc chở Ngũ Y Y đến quán lẩu rất nổi tiếng, nếu khách muốn đến ăn, đều phải đặt trước ba ngày, không phải VIP hầu như không đặt được.

Ông chủ xem ra có quan hệ rất tốt với Tiêu Lạc, sau khi nhận được điện thoại, tự mình đi tới cửa nghênh đón hai người bọn họ.

“Tiêu Tổng, mời vào mời vào! Mời đi bên này!”

Ông chủ cười nịnh nọt.

Tiêu Lạc và Ngũ Y Y chọn một bàn yên tĩnh gần cửa sổ ngồi xuống.

Ngũ Y Y thật sự tò mò không nhịn được, hỏi, “Ài, anh cũng là Tổng giám đốc sao?”

Tiêu Lạc bĩu môi gật đầu, “Rất không may, đúng là vậy.”

“Má ơi, vì cái gì thời nay lại có nhiều tổng giám đốc như vậy? Đều là tổng giám đốc. Chịu không nổi.”

Chú Hoắc là thủ lĩnh xã hội đen trong truyền thuyết, ngoài thân phận đó còn là tổng giám đốc gì đó sao?

Hoắc tổng, Tiêu tổng.

Tiêu Lạc ha ha ha cười nhẹ, “Cũng không được, nhân vật lớn nhỏ đều gọi là tổng giám đốc, vô nghĩa, có đúng hay không? Lần sau tôi liền đổi, không gọi tổng giám đốc, gọi là tổng quản.”

“Tổng quản? Ha ha ha, đó không phải danh hiệu của Lý Liên Anh sao?” Ngũ Y Y cười to.

Tiêu Lạc giả vờ tức giận trừng mắt nhìn Ngũ Y Y, “Dám nói tôi là thái giám? Tôi nói em này, tổng quản này không phải là tổng quản kia đâu, tôi là tổng bị em quản.”

Ngũ Y Y vẫn không nhịn được cười phì rộ lên.

Tiêu Lạc gấp cho Ngũ Y Y đồ ăn đã được nấu chín, sâu xa nói, “Y Y, em cười lên thật sự rất đẹp.”

Nụ cười có một sức hấp dẫn đặc biệt.

Ngũ Y Y sợ run lên, bướng bỉnh nói, “Phải không? Dù sao ở trường tôi cũng là hoa hậu giảng đường mà. Này, đừng có thích tôi đấy...., ông cậu nhỏ.”

Vừa nghe nói Ngũ Y Y kêu anh là cậu nhỏ, Tiêu Lạc nhịn không được nở nụ cười. “Biết tôi là bậc cha chú của em, còn dám đùa giỡn tôi như vậy.”

Hai chữ đùa giỡn vừa ra khỏi miệng, không chỉ có trái tim Tiêu Lạc run rẩy, lòng Ngũ Y Y cũng run rẩy một phen.

Hai người hoảng sợ liếc nhìn nhau, đồng thời đỏ mặt.

74. Chương 74: Ông Chủ Thích Trêu Chọc Người Khác 6.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trong xe hơi, tay không ngừng xoa ấn huyết Thái dương, xế chiều hôm nay công việc đặc biệt nhiều, lại thêm hai cuộc họp quan trọng, đầu có điểm hơi đau .

“Lão đại, tiệc rượu kế tiếp ngài muốn ở lại bao lâu?” A Trung hỏi.

“Nửa giờ thôi” Hoắc Phi Đoạt lười biếng nói.

“Lão đại, chuyến hàng ở Bắc Mĩ bị cướp rồi, đã điều tra ra, là người của chúng ta bán đứng”

“Đem kẻ kia lột da sống, treo ở khu vực kia hai ngày. Cướp đi bao nhiêu hàng, cậu cho người đoạt lại, không được thiếu một phân”

“Dạ” A Trung sắc mặt nghiêm túc.

Trong bang phái một khi xuất hiện phản đồ, lão đại luôn dùng trừng phạt cực kì tàn nhẫn để răn đe kẻ khác.

Nếu như không phải lão đại luôn sử dụng cách trừng phạt tàn nhẫn như vậy, chỉ sợ bang phái đã sớm bị thâm tóm rồi.

Trên giang hồ danh tiếng của Hoắc Phi Đoạt khiến kẻ khác nghe đã sợ hãi cũng là vì nguyên nhân này, Hoắc Phi Đoạt thủ đoạn vô cùng độc ác, nhất là đối với kẻ thù.

Hoắc Phi Đoạt tùy ý nhìn ra bên ngoài, đột nhiên cau mày quát, “Dừng xe”

Dát chi!

Maybach trực tiếp dừng lại giữa đường.

“Lão đại ngài.....”

A Trung mặt không hiểu.

Hoắc Phi Đoạt hí mắt, mặt nguy hiểm, “Chúng ta đi ăn cơm”

“Gi? Ăn cơm” A Trung mặt mơ hồ.

Cơm tối không phải đã ăn rồi sao? Hơn nữa bây giờ không phải lập tức đến chỗ tiệc làm ăn kia sao? Bây giờ còn đi khách sạn dùng cơm?

Không dám suy nghĩ nhiều, A Trung nhanh chóng xuống xe đi theo Hoắc Phi Đoạt.

Trước sau có tám chiếc xe che chở cho xe của Hoắc Phi Đoạt, tất cả đều dừng giữa đường. (Anh bá đạo)

Khỏi cần nói, điều này khiến cho giao thông trong nháy mắt bị phong bế, hơn nữa còn cấm thông hành(Cái này mà ở Việt Nam chắc chắn bị mọi người chửi chết cho coi)

Có mấy người đi trên cầu thang bộ được dịp chứng kiến một màn không khác gì trong phim điện ảnh.

Sau lưng Hoắc Phi Đoạt là mười vị áo đen vô cùng hoành tráng.

Đổ mồ hôi, đang quay phim hắc đạo sao?

Thế nào lại giống như trong phim xã hội đen vậy trời?

Áo khoác của người kia che cả dáng người cường tráng kết hợp với khuôn mặt yêu nghiệt khiến ai cũng phải ngoái nhìn(Chu tước: tả sao mà giống với quảng cáo vậy trời >.

75. Chương 75: Ông Chủ Thích Trêu Chọc Người Khác 7

Còn dám trước mặt Tiêu Lạc phải sạch quan hệ hai người?

Được lắm vật nhỏ này!

Hoắc Phi Đoạt khoát bàn tay lên bả vai của Ngũ Y Y, cười nhạt, “Ngồi xuống đi, hai người cứ tiếp tục”

Tay dùng lực ấn Ngũ Y Y ngồi xuống ghế, Hoắc Phi Đoạt cũng ngồi sát bên cạnh Ngũ Y Y, tư thế hết sức tự nhiên giống như đôi tình nhân vậy.

Ngũ Y Y cảm thấy không có gì là không thích hợp nhưng Tiêu Lạc thì ngược lại, anh khiếp sợ nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Đây là Hoắc Phi Đoạt, nguyện ý ngồi cùng phụ nữ?

Hoắc Phi Đoạt vẫn tiếp tục vô sỉ nói, “Hai người cứ tiếp tục ăn đi, tôi chỉ là muốn nói mấy câu thôi, còn có công việc đang đợi”

A Trung rất sẵn sàng nói, “Lão đại, thời gian gấp rút, không cần phải làm một bàn ăn khác, hay là ngài ngồi ở đây cùng với Tiêu tổng luôn đi” (Chu tước: A Trung ta coi thường anh rồi, A Trung *hất hàm kiêu ngạo*)

Hoắc Phi Đoạt giả vờ khách khí, “Vậy sao được? Đây không nên quấy rầy Tiêu tổng”

Tiêu Lạc nói, “Không có, không có, anh hay ngồi cùng chúng tôi đi, công việc của anh đặc biệt nhiều, tôi còn không biết sao, ăn nhanh đi còn đi làm việc”

Ngũ Y Y nghe hai đại nhân ngồi nói chuyện, vẫn như cũ miệng không ngừng nhét đồ ăn vào miệng, thi thoảng liếc sang Hoắc Phi Đoạt rồi nhìn Tiêu Lạc

A Trung ở bên kia thấy liền nghiêng răng nghiêng lợi,

Cái nha đầu khờ này, lão đại chỉ vì cô mới phải đến đây chịu uất ức, cô không cảm động, chỉ biết rằng rắc rắc ăn uống! Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, ăn cho chết cô đi, ăn thành heo mập luôn đi!

A Trung đưa cho Hoắc Phi Đoạt một đôi đũa, Hoắc Phi Đoạt mặt thì nói” Không cần đâu”, tay thì lại tiếp nhận đôi đũa từ A Trung.

Mẩu chốt là Hoắc Phi Đoạt lại ngồi sát bên cạnh Ngũ Y Y .

Tiêu Lạc nhìn lên Hoắc Phi Đoạt một cái, vừa đúng lúc thấy Hoắc Phi Đoạt đang nhìn Ngũ Y Y.

Tiêu Lạc hình như ngộ ra điều gì.

“Ai nha! Chú này, sao lại làm như vậy, ngài vừa đến liền cướp đồ ăn của tôi! Đây là thịt của tôi!”

Ngũ Y Y tức giận nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt.

Quá ghê tởm, cái chú Hoắc này có nhiều tiền như vậy, tự nhiên lại chạy đến chen chúc một chỗ với bọn họ, tham gia còn không nói gì lại còn giành thức ăn của cô nữa, thật tức chết mà.

Ngũ Y Y dùng móng vuốt che chở cho cái chén của mình.

Hoắc Phi Đoạt nhai thức ăn, “Vật nhỏ, em tợ tôi thì không nói, vài miếng thịt cũng không thể cho sao? Không sợ tối khẩu trừ lợi tức của em sao?”

Ngũ Y Y nhướn mặt cong môi, lăm bằm nói, “Chú muốn ăn thì ăn mấy thứ trên đĩa ấy, không được đụng vào chén của tôi”

“Cái gì của em thì là của tôi, cô ngốc”

Hoắc Phi Đoạt dùng đũa đánh nhẹ bàn tay Ngũ Y Y, cô tức giận trừng mắt không tình nguyện bỏ móng vuốt của mình ra, Hoắc Phi Đoạt mặt không hề đổi sắc gấp thức ăn trong chén của cô bỏ vào miệng mình, ăn rất có tư vị.

Ngũ Y Y bị chọc tức, nhìn Hoắc Phi Đoạt đang ăn đồ ăn của mình, còn tỏ vẻ hưởng thụ, cảm giác muốn phát điên dùng cùi chỏ đụng Hoắc Phi Đoạt, thật muốn đập nát khuôn mặt của người này.

A Trung nhìn Ngũ Y Y đang ra sức hành hạ Hoắc Phi Đoạt, tức đến nổi dựng râu lên.

Lão đại ngài mau màu phát uy đi a, màu đem tiểu nha đầu không biết sợ này trừng phạt đi a!

Hoắc Phi Đoạt không thèm để ý, tay bưng đồ uống trên bàn uống một hớp.

“Ai ai ai, làm sao chú lại uống loạn đồ uống của người khác vậy, đó là đồ uống của tôi đó” (Hôn gián tiếp)

Ô ô ô, Ngũ Y Y khóc không ra nước mắt.

Cái ly nước đó cô vừa mới uống xong, chú Hoắc này lại bưng lên uống, đây không phải là hôn gián tiếp sao?

Hoắc Phi Đoạt nhin không được cười khê, “Tôi không chê em....em còn dám chê tôi sao? Khăn tay này đưa cho em”

76. Chương 76: Ông Chủ Thích Trêu Chọc Người Khác 8.

Ngũ Y Y nhìn cái khăn, “A! Cái khăn? Cái này giống với cái bữa trước”

“Về sau nhớ mang bên mình, này, mau chùi mặt của em đi, ăn thật giống mèo con”

Hoắc Phi Đoạt nói xong , đem cái khăn có thêu chữ Hoắc nhét vào trong tay Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cầm cái khăn, tùy tiện lau trên mặt mình mấy cái, lau xong ném lên bàn, tức giận nói, “Lau cái gì mà lau, tôi còn chưa ăn xong, này giờ ăn có mấy miếng còn chưa no đâu! Oa oa nha nha, chú Hoắc, chú lại ăn trong chén của tôi! Chú tự giác một chút được hay không? Nhân viên phục vụ , mau mang cho người này một cái chén a”

Ngũ Y Y cố gắng che chở cho cái chén của mình, không Hoắc Phi Đoạt lại dùng võ công cao cường của mình, lúc nào cũng có thể gấp được thức ăn trong chén của cô, hai người một thủ, một công, cảnh tượng cực kì huyền ảo.

Tiêu Lạc vẫn bình tĩnh ăn thức ăn của mình, anh lẳng lặng nhìn hai người trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ sâu xa.

Ngũ Y Y giận muốn điên lên, nhanh chóng hương trong miệng bỏ thức ăn vào, tránh cho Hoắc Phi Đoạt cướp mất đồ ăn, tay xua xua đuổi Hoắc Phi Đoạt, “Chú Hoắc không phải ngài còn có việc sao? Chú ở chỗ này ăn đã lâu như vậy, làm sao còn chưa đi a”

Hoắc Phi Đoạt giận nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi ở chỗ này ăn được đã lâu, không phải chỉ mới mấy phút thôi sao?”

Cái vật nhỏ này mong đợi anh đi như vậy sao? Anh đi, cô có thể tiếp tục ăn uống liếc mắt đưa tình với Tiêu Lạc , không phải sao?

“Cái gì mà mới mấy phút, gần nửa tiếng rồi, chú không xem giờ sao? Đồ ăn , đồ uống của tôi đều bị chú ăn hết, chú ăn như vậy còn chưa no hả?”

Hoắc Phi Đoạt tính rất trẻ con nói, “Cái này vật nhỏ à, em nhỏ con như vậy còn chưa ăn no, tôi cao lớn như vậy, có thể ăn no sao?”

Ngũ Y Y miệng vênh cao lên.

Nêu như không phải chú Hoắc này là hắc bang thủ lĩnh võ công cao cường, nếu như không phải là củ nợ của cô, cô thật sự muốn một cước đá hất đi chỗ khác a.

Hoắc Phi Đoạt, Ngũ Y Y, Tiêu Lạc, ba người ăn xong cung nhau đi ra ngoài.

Tiêu Lạc thời điểm tính tiền nhân viên phục vụ nói cho anh biết Hoắc Phi Đoạt đã thanh toán xong rồi.

Tiêu Lạc lúc đi ra, thấy Hoắc Phi Đoạt tay đang xoa đầu Ngũ Y Y, Ngũ Y Y đang phát điên đi lòng vòng tìm cách đá Hoắc Phi Đoạt.

Bởi vì cô đã không tới, giận đến nổi kêu a a, mà Hoắc Phi Đoạt kéo môi mỏng cười xấu xa.

Bức tranh này.....khiến Tiêu Lạc đáy lòng chua chua.

Tại sao nhìn hai người bọn họ, lại hài hòa như vậy!

Ngũ Y Y lên xe Tiêu Lạc, còn hướng về phía Hoắc Phi Đoạt làm mặt quỷ.

Thật muốn đem cô chọc tới tức chết mà, cô phát hiện, chú Hoắc thật khiến người khác ghen a.

Nhất định là nhìn cô tức giận đến phát điên, hất môi mừng rỡ như vậy.

Thật là kẻ biến thái mà.

“Người này làm sao vậy a? Dáng dấp khuynh thanh khuynh quốc, mặt như ngọc, thế nào tâm lại xấu như vậy? Hồn hắc bang đều đáng ghét như vậy sao? Tức chết mà. Mình lại thiếu tiền hất. Mình làm sao lại chọc tức người này đây? Ai ha, tức chết quả nhân mà”

Ngũ Y Y đi dọc đường miệng không ngừng mắng Hoắc Phi Đoạt.

Giành đồ ăn của cô, uống đồ uống của cô, còn dám chọc tức cô nữa.

Tiêu Lạc đột nhiên hiểu được , “Thì ra là vậy, cái này gọi là đại thúc với nữ hài tử a”

“Hả? Anh vừa nói gì?” Ngũ Y Y nhìn Tiêu Lạc, thấy anh dường như không vui.

“Không có gì, mau về nhà thôi”

Hai người đi vào Ngũ gia trang, lại phát hiện, bên trong không khí vô cùng quỷ dị.

Hoắc Phi Đoạt nhìn xe Tiêu Lạc rời đi một lúc, sau đó đôi lên xe của mình.

“Lão đại ngài.....”

A Trung có chút lo lắng nhìn Hoắc Phi Đoạt.

“Nơi nào cũng không đi, trực tiếp về nhà, Trên đường mua cho tôi bao thuốc lá”

“Vâng”

A Trung tức xạm mặt.

Lão đại thể như thuốc lá cũng hút !

Đáng chết, Ngũ Y Y đúng là khắc tinh của lão đại mà!

77. Chương 77: Làm Sao Chú Lại Tới 1.

Tiêu Lạc cùng Ngũ Y Y đi vào trong gia trang viên, phòng khách đèn sáng trưng tất cả các thành viên đang ngồi ở đó đồng loạt đưa mắt nhìn hai người.

“Thế nào? Sao mọi người lại ở đây?” Tiêu Lạc mờ hồ hỏi, cảm giác có gì khác lạ, không khí ở đây vô cùng quỷ dị.

Ngũ Y Y khẽ cau mày.

Không khí khác lạ, mà cô tất nhiên không có gốc liền có thể cảm thấy được.

Chỉ là, cô ở nhà này luôn bị xem là không khí, tất nhiên là không xen vào mấy việc lớn của gia đình này.

Dù xảy ra chuyện gì cũng không quan hệ đến cô.

“Tôi đã về”

Ngũ Y Y nói xong, cúi đầu, chuẩn bị đi lên phòng của mình.

Ai ngờ, Tiêu Mai khi thể hung hăng bước đến, không hề bảo động, vung cánh tay, tát vào mặt Ngũ Y Y một cái.

Pằng!

Một một cái tát, vang dội và thanh thúy.

Nhìn cũng biết, Tiêu Mai dùng chính là 10 phần sức lực.

Ngũ Y Y cả thời gian tránh né cũng không có, liền bị đánh đến ngã nhào xuống đất.

Một nửa bên mặt, vô cùng đau rát!

Trong miệng còn có một cổ mùi máu tanh mặn.

Ngũ Y Y hé chặt mắt, cắn nát môi, hé miệng hỏi, “Tại sao lại đánh tôi? Bà tại sao lại đánh tôi?”

“Tại sao?” Tiêu Mai bèn nhon kêu lên , “Bằng ta là nữ chủ nhân cái nhà này, bằng mọi việc đều do ta quyết định”

Tiêu Lạc chạy tới ngăn cản Tiêu Mai đang muốn phát khùng, tức giận chất vấn chị mình, “Chị đang làm gì vậy? Đang tốt lành lại phát điên? Tại sao có thể tùy tiện đánh người?”

Tiêu Mai không dám tin nhìn Tiêu Lạc, “Lạc, rốt cuộc là em đang bênh ai vậy? Chị mới là chị của em đó, em nhìn cho rõ a!. Giờ sao? Chị đánh nó em đau sao? Chị đánh nó em muốn tìm chị tính sổ sao?”

“Không phải chị? Em không phải có ý đó.....”

“Chị cho em biết Tiêu Lạc, em không cần bị cái hô ly tinh này che mắt, chị mới là chị ruột của em, đến chết cũng không thể nào thay đổi. Chẳng lẽ như người khác nói, nó cho em chút ngon ngọt, em liền bị nó mê hoặc mà phản lại chị sao? Không muốn nhận người thân? Em là em chị, hãy nghe chị, loại huyết chủng hồ ly này, không có gì đáng trân trọng, em nên tránh xa nó ra. Em dám quen với loại nữ nhân này, chị lập tức chết cho em xem, chị sẽ đến chỗ ba mẹ nhận tội, là chị giáo dục không tốt, để cho em bị loại người này mê hoặc”

Tiêu Mai càng nói càng kích động, giống như mụ đàn bà oán chồng.

Tiêu Lạc sắc mặt càng ngày càng kém, đột nhiên rống to, “Chị nói xong chưa? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hét lên một tiếng, đem Tiêu Mai hét đến ngây ngẩn cả người.

“Em.....Tiêu tử này.....Em vẫn muốn bênh vực nó.....Em có biết không, nó đã làm gì?”

Tiêu Lạc hí mắt hỏi, “Cô ấy đã làm gì?”

Tiêu Mai hừ hừ nói, “Em cái tiêu ngu ngốc này, em còn tưởng nó là loại người tốt lành sao, mẹ nó là loại người kia, làm sao có thể sinh ra con tốt đẹp được! Hộp trang sức của chị, bị nó trộm rồi! Đây chính là đồ trang sức trước lúc chết cha mẹ đã cho chị, giá trị liên thành, em có biết không? Chính là nó đã ăn trộm”

“Không thể nào! Y Y không có trộm nó!” Tiêu Lạc xoay người về phía Y Y, hỏi, “Y Y, em có lấy hộp trang sức của Tiêu Mai không?”

Ngũ Y Y cười lạnh một tiếng, “Đừng tưởng rằng các người có chút tiền, mà có thể vu oan người khác, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng cầm của người khác một cây kim sợi chỉ nào!”

78. Chương 78: Làm Sao Chú Lại Tới 2.

Ngũ Nhân Ái cười ha ha, “Mày mà cũng nói những lời này sao, Y Y? Mẹ mày am hiểu nhất là trộm đàn ông nhà người khác, vậy mà mày nói là sẽ không trộm đồ sao?, Mày là từ bụng mẹ mà học cách trộm đồ của người khác a”

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc, “Lạc, chính Ngũ Y Y đã trộm đi hộp trang sức của dì Mai, chúng ta tìm được hộp trang sức ở trong phòng của nó, nó thì có cái gì tốt!”

Tiêu Mai tức giận nhìn Tiêu Lạc nói, “Em nghe được đi, đã nghe rõ chưa? Chính là ả đã trộm hộp trang sức của chị. Nó không hiểu quy củ, không thèm gọi ta một tiếng di nương, không thèm tặng quà cho ta, ta cũng không tức giận, nhưng nó không thể ăn trộm, ăn trộm nên bị đánh”

“Chị, chị còn chưa điều tra rõ, không nên suy đoán bậy a”

“Tại sao không điều tra rõ? Anh rể em, ba cái nha đầu kia, chúng ta từng phòng tìm lục soát, vừa bắt đầu cũng không suy tính là nó, cứ tưởng rằng là người ngoài lấy, kết quả là tìm thấy trong phòng của nó, anh rể em bị tức đến nổi muốn ngất đi rồi, em có biết hay không? Loại không có gia giáo như nó, từ nhỏ đã bị dạy bậy bạ, em lại vẫn như vậy cùng nó chung một chỗ. Đối với nó tốt như vậy, mang nó đi ra bên ngoài ăn uống! Thật là đồ độc ác!” (Chu tước: Thật muốn vả nát miệng con mụ này.....tức a)

Yy cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, cô cả người run rẩy, “Tôi căn bản không có lấy hộp trang sức của bà, tôi có thể hướng linh hồn mẹ tôi thề, tôi căn bản không có lấy, không phải là tôi cầm”

Ngũ Nhân Ái khinh thường nói, “Mày không lấy? Thế tại sao trong phòng mày lại tìm được hộp trang sức đó! Mở hai mắt của mày ra mà nhìn cho kỹ! Mai di, di nghe thấy chưa, nó chính là loại người như vậy, liều chết mạnh miệng không thừa nhận mình sai! Nó vẫn luôn là cái loại bại hoại tiện nhân!”

Tiêu Mai chỉ ngón tay vào đầu Ngũ Y Y , hướng Tiêu Lạc nói, “Loại như nó, từ nhỏ đã lớn lên cùng với con đàn bà kia, nó mưa dầm thấm đất, có thể học được cái gì tốt? Trong người chảy loại máu hạ tiện, em về sau không cần quan tâm tới nó. Có nghe thấy không Tiêu Lạc, chẳng lẽ em muốn chọc tức chết chị?”

Bọn họ ngay lúc đang cãi vã nhau, Ngũ Y Y từ từ đỡ người đứng dậy, khoe miệng chảy xuống máu tươi, cô thở hổn hển, anh mất tức giận, một bước hướng tới Tiêu Mai, chờ tới khi đi tới gần, đột nhiên giang hai cánh tay, liên bóp chặt cổ của Tiêu Mai, “Không cho phép bà nói mẹ tôi như vậy! Không được phép vũ nhục mẹ tôi! Mẹ không hạ tiện! Ai cũng không được khi dễ mẹ của tôi! Ai cũng không cho phép!”

Ngũ Y Y điên cuồng kêu lên, cắn răng, muốn đem Tiêu Mai bóp chết.

“A aa.....Cứu mạng a! Buông ta ra! Khốn kiếp này, buông ra! Tiêu Lạc, mau cứu chị”

Tiêu Mai kéo tay Ngũ Y Y ra, con người đều muốn rời ra bên ngoài, hoảng sợ cầu cứu.

Tiêu Lạc đi tới gỡ tay Ngũ Y Y ra, Ngũ Y Y tay bóp chặt như muốn giết người, Tiêu Lạc vội vàng khuyên nhủ, “Y Y, em phải bình tĩnh a, nhất định phải bình tĩnh, mau buông tay ra, có gì từ từ nói”

Vòng đang ngồi trên sofa ừ rừ Ngũ Phong Tập bị một màn kia làm cả kinh trợn mắt há mồm, không biết làm sao.

Ngũ Y Y mặt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tiêu Mai, cắn răng nghiến lợi quát, “Bà dám đánh tôi! Mẹ tôi còn chưa dám đánh tôi , bà dám đánh tôi! Bà dám đánh tôi! Dám nhục mạ mẹ tôi! Tôi giết chết bà!”

“Cứu mạng a! Lạc.....mau cứu chị.....mau cứu a!”

Ngũ Nhân Lệ cùng Ngũ Nhân Tâm đứng một bên xem đến choáng váng cả đầu.

Ngũ Nhân Ái mặt lạnh lùng, lạnh lẽo cầm cái ghế gỗ, đi tới chỗ Ngũ Y Y, cắn răng giơ lên cao.

79. Chương 79: Làm Sao Chú Lại Tới 3.

Tiêu Lạc nhìn thấy màn này, sợ hãi kêu lên, “ Đứng! Nhân Ái không cần a!”

Ngũ Nhân Ái hung tợn đập ghế xuống.

Tiêu Lạc không chút suy nghĩ, nhánh chóng di chuyển thân mình che chở cho Ngũ Y Y.

Rắc Rắc.

Một tiếng thật lớn vang lên.

Tiêu Lạc buồn bực hừ một tiếng trong cổ họng.

“Á? Lạc? Lạc! Tiêu Lạc” Ngũ Nhân Ái hoảng sợ kêu lên, nhào tới chỗ Tiêu Lạc, hai tay run run muốn chạm vào phía sau lưng của Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc, thế nhưng vì con nhỏ Y Y kia mà dùng chính thân mình đỡ cho nó.

Ngũ Y Y ! Đây đều do tiện nhân này gây ra!

Tao sẽ không bỏ qua ày, nhất định !

Nước mắt Ngũ Nhân Ái không ngừng chảy xuống.

À bây giờ không nghĩ đến, Tiêu Lạc vẫn bao che cho tiện nhân kia.

Trong phòng nhất thời kinh ngạc, Tiêu Mai vốn sợ chết cũng không chú ý đến an nguy của mình, nhìn Tiêu Lạc, nức nở kêu gào, “Lạc! Lạc, em không sao chứ? Không sao chứ?”

Ngũ Y Y đang trong tức giận đột nhiên an tĩnh lại.

Tiêu Lạc thế nào?

Ngũ Y Y buông lỏng tay đang bóp cổ Tiêu Mai, quay lưng nhìn Tiêu Lạc.

Lại không nhìn được hẳn.

“Tiêu Lạc?”

Ngũ Y Y run giọng kêu.

“Hả? Anh ở chỗ này” Tiêu Lạc vẫn tư thế cũ gắt gao ôm Ngũ Y Y, chỉ là, đầu tựa lên bả vai của cô, trong miệng phun ra khí nóng ngay tại vành tai Ngũ Y Y.

“Anh làm sao vậy? Tại sao mọi người lại hỏi tới anh?”

“Ha ha , không có chuyện gì, anh là nam nhân, có thể có chuyện gì.....”

Trong phòng nhất thời nổi lên tiếng khóc.

Ngũ Nhân Ái khóc, Tiêu Mai cũng đang khóc(Chu tước: Ta cũng đang khóc, vì sao nam 9 không anh Lạc)

Ngũ Phong Tập há miệng run rẩy phân phó, “Mau! Mau gọi bác sĩ! Mau gọi bác sĩ tới đây”

Mọi người đỡ Tiêu Lạc ngồi dựa vào ghế sa lông, tất cả đều vây quanh hỏi han.

Giống như, Ngũ Y Y không hề có mặt ở đây, tất cả mọi người đem cô quên mất rồi.

Ngũ Y Y đứng ở đằng xa, mông lung nhìn Tiêu Lạc.

Ngũ Phong Tập đi qua chỗ Y Y, nhỏ giọng mắng, “Đồ vô học này! Mày không thể an phận hả? Sống bình yên một chút, mày liền nhịn không nổi hả? Ta đây là không hạ được quyết tâm, ta muốn là độc ác, không nên để mày sinh ra trên cõi đời này! Ai! Tôi đã gây nghiệt gì thế này!”

Ngũ Phong Tập lắc đầu thở dài, đi chăm sóc Tiêu Lạc.

Ngũ Y Y đứng cứng ngắt trên mặt đất, cô nở nụ cười khổ, vô cùng buồn bã , vô cùng tuyệt vọng.

Ngay cả ba cũng không tin cô.....

Tại sao tất cả đều không tin cô?

Mẹ ơi, không phải mẹ nói đi theo ba sẽ được sống hạnh phúc sao, đây là hạnh phúc mẹ nói sao?

Chính mình ở trong căn nhà lạnh lẽo này, lạnh đến nỗi muốn hít thở không thông rồi!

Mẹ, người nói cho con biết, con nên làm thế nào, nên làm thế nào đây?

Một giọt nước mắt, lặng lẽ rơi xuống.

Vết thương này, không phải trên thân thể, mà là ở trong tâm.

Ngũ Y Y vẫn ngây ngốc như khúc gỗ, ngây ngốc đứng đó. Rất lâu.

Bác sĩ vội tới xem vết thương phía sau lưng của Tiêu Lạc, nói không có chuyện gì lớn, bôi một chút thuốc liền không sao.

Ngũ Y Y lão đảo đi tới chỗ Tiêu Lạc, muốn xem anh như thế nào.

Tiêu Mai đứng lúc đi từ bên trong ra, vốn đang than thở, ngẩng đầu nhìn thấy Ngũ Y Y, giống như nhìn thấy quỷ một dạng, phiến não nhần đầu lông mày, thì thầm trong miệng, “Đồ xui xẻo! Tiệt nhân!”

Đi ngang qua Ngũ Y Y, còn cố ý đụng ngã cô, Ngũ Y Y bị đụng phải thân thể lão đảo ngã xuống.

Tiêu Mai quay ngược trở lại, thấp giọng cắn răng nghiêng lợi như cũ, “Coi như ta cầu xin cô, cách Tiêu Lạc nhà chúng ta xa một chút! Muốn quyến rũ Tiêu Lạc nhà chúng ta, ta là người đầu tiên không tha cho cô! Có ta ở đây, cô đừng mong có thể thỏa mộng Xuân Thu cùng Tiêu Lạc một chỗ! Hừ! Thử hàng bản thiếu như cô không xứng, không xem mình là ai, con của một hếp hát cũng đòi mơ cao sao? Còn dám nghĩ đến Tiêu Lạc nhà ta, Đồ bản thủ”

Nhỏ giọng mắng xong, Tiêu Mai không thèm nhìn Ngũ Y Y bỏ đi.

Ngũ Y Y gắt gao cắn môi, tay nắm thành quả đấm, hít sâu, cô gồng hít sâu.

Mắc kệ cổ gồng kiềm chế thể nào, cô cũng không thể không chế được thân thể run rẩy.

Tôn nghiêm bị chà đạp, so với bất kỳ đau đớn nào đều nghiêm trọng hơn bội phần.

Tiêu Lạc đối với cô không tệ, hôm nay lại vì bảo vệ cô mà bị thương, vì phần ân tình này, cô không thể cùng Tiêu Mai nào loạn thêm nữa.

Ngũ Y Y cô gồng khuyến bản thân mình một trận, sau đó nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng Tiêu Lạc, đang muốn đi vào, liền nghe thấy âm thanh của Tiêu Lạc.

“Nhân Ái, em không cần đối với Y Y như vậy, cô ấy dù sao cũng là em gái của em, trên người đều chảy chung dòng máu, đây là điều không thể thay đổi. Em là chị, em cần phải che chở, bao dung cho cô ấy nhiều hơn. Ta không hy vọng từ này về sau, luôn thấy em đối với Y Y không nhân tình như vậy”

Tiêu Lạc lời nói rất nhẹ nhàng, cũng như con người hần, luôn dịu dàng như vậy.

Ngũ Nhân Ái cúi đầu thút thít, “Lạc, ô ô, anh thật thích Y Y sao? Anh vì cái gì mà đều luôn luôn suy nghĩ cho nó. Anh có nghĩ tới hay không cảm nhận của mấy người chúng em? Ô ô, năm đó mẹ của nó câu dẫn ba của tụi em, mẹ chúng ta bởi vì đau lòng mà sinh bệnh nặng, như ba lại không quan tâm, mẹ cứ như vậy chết đi trong bệnh viện. Nếu như không phải mẹ của Ngũ Y Y đoạt đi ba, mẹ em căn bản sẽ không chết sớm như vậy! Ô ô ô, mẹ em vì hận mà chết! Tiêu Lạc, anh nói xem, làm sao em có thể dung nạp nó chứ, chính nó hại chết mẹ của em! Ô ô ô”

Ngũ Y Y cả người run rẩy, miệng cố gồng hô hấp, tay gắt gao ôm chặt cánh tay của mình.

Cuối cùng cô không có đi vào phòng Tiêu Lạc, cô cúi thấp đầu, cực kì đau lòng đi về phía gian phòng của mình.

Bên ngoài mưa bắt đầu to, từng trận mưa đánh ập lên cửa kính tạo nên âm thanh hỗn độn.

Điện thoại vang lên, cô ngần người rất lâu, mới ý thức lấy điện thoại ra nghe.

“Y Y? Y Y! Cậu về nhà chưa? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mình đuổi theo cậu nhưng không thấy đâu? Sao không nghe điện thoại vậy?”

Âm thanh lo lắng của Hàn Giang Đình vang lên.

Ngũ Y Y đột nhiên chớp mũi đau xót, nước mắt không ngừng chảy xuống, một chữ cũng không nói ra được, chỉ nghẹn ngào nghe điện thoại.

“Y Y, cậu làm sao vậy? Làm sao không nói lời nào? Xảy ra chuyện gì? Ai nha, mình đã nói, mấy cái tin tức kì cậu không cần tức giận, trường chúng ta không phải cách một thời gian thì hay có mấy cái tin tức bất quá hay sao, mấy cái này sẽ nhanh qua thôi, cậu không cần để trong lòng a....., có nghe thấy không, Y Y? Cậu nói chuyện a Y Y? Có nghe thấy không hả?”

“Đang nghe.....” Cố gắng nói ra mấy chữ, cô đi tới gần cửa sổ ngồi xuống.

“Giọng cậu là lạ, Y Y, đã xảy ra chuyện gì?”

“Giang Đình.....” Ngũ Y Y hai mắt đầm lệ.

“Hả? Mình nghe đây”

“Tại sao lại muốn quen mình” Ngũ Y Y ôm lấy thân thể, cảm giác rất lạnh.

80. Chương 80: Làm Sao Chú Lại Tới 5.

“.....” Hàn Giang Đình im lặng.

Thật lâu sau, Hàn Giang Đình hơi khàn giọng lên tiếng, “ Đứa ngốc, đột nhiên hỏi cái này làm gì? Nếu không có cậu, mình sống không phải có chút nhàm chán sao?”

Ngũ Y Y chưa kịp hỏi lại chỉ nghe Hàn Giang Đình nói” Ngày mai tới đón” sau đó cụp một tiếng ngắt điện thoại.

Ngũ Y Y vén rèm cửa nhìn ra bên ngoài, tự nhủ với bản thân.

Ngũ Y Y, mày phải nhanh lớn lên.

Mặc kệ hiên tại có cực khổ thế nào, mày cũng không được sợ hãi, nhất định phải kiên cường, nhất định phải chịu đựng tới ngày đó!

Cố gắng phấn đấu , cố gắng lớn lên, nhất định sau này sẽ sống tốt hơn bây giờ.

Để cho bọn họ xem, cuộc sống sau này của cô nhất định sẽ tốt hơn, hạnh phúc hơn bọn họ rất nhiều.

Cố gắng lên a Y Y!

Tiêu Lạc đỡ eo, rón rén đi tới phòng Ngũ Y Y.

Trong phòng chỉ có ánh sáng yếu ớt, một thân thể nhỏ bé co rúc ngay cạnh cửa sổ.

“Cái tiểu nha đầu này, như thế nào lại ngủ dưới sàn nhà? Không biết lạnh sao?”

Tiêu Lạc đi tới, khom lưng, nhẹ nhàng bế Ngũ Y Y lên.

Bởi vì dùng quá sức, phần thịt ngay lưng kéo căng đụng tới vết thương, Tiêu Lạc đau đến nỗi hít một ngụm khí.

Chỉ là trong ngực còn có một thân thể ấm áp, hấn cắn răng, bế Ngũ Y Y tới chỗ giường, đặt cô lên, đắp chăn lại.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô, Tiêu Lạc nhìn đến xuất thần.

Tiểu nha đầu, trong lúc ngủ mày luôn nhíu lại, cô nhất định đã trải qua rất nhiều khổ sở.

Tiêu Lạc nhẹ nhàng vuốt chân mày của cô.

“Nha đầu, mau lớn nhanh một chút, anh chờ em”

Khẽ cười một tiếng, sau đó đứng dậy li khai.

Ngày thứ hai thức dậy, bên ngoài vẫn mưa như cũ, chỉ là mưa không còn lớn như hôm qua.

Ngũ Y Y duỗi lưng, mở mắt, ngồi dậy.

Ah ? Cô như thế nào lại ngủ trên giường?

Cô nhớ mang máng, là cô ngủ dưới đất mà?

Nghe tiếng mưa rơi mà ngủ quên.

Tại sao lại bò lên giường mà ngủ đây?

Thật sự là kì quái!

Đánh răng, Ngũ Y Y đột nhiên nghĩ tới, hộp trang sức của Tiêu Mai tại sao lại chạy tới phòng của mình, khỏi cần nghĩ, nhất định là có người giấu trò bỗ thú đó trong phòng của cô.

Có thể bày ra loại sự tình này, khẳng định chính là ba con heo Ngũ gia kia.

Chờ xem, ba đầu heo , nếu để cô tra ra được, cô nhất định không tha cho bọn họ.

Hôm nay trời vẫn mưa, mặc váy thì được nhưng mang giày có vẻ không ổn, nếu mang mà chơi bóng sẽ bị ướt.

Ngũ Y Y chọn một cái áo màu xanh, phía dưới một cái quần màu xám tro, đem ống quần vén cao lên một chút, mặc như vậy, trời có chút lạnh, mặc như vậy rất ấm.

Bên ngoài mặc thêm một cái áo khoát, như vậy ok rồi.

Ngũ Y Y xuống lầu liên tục phải Ngũ Nhân Tâm, Ngũ Nhân Tâm trợn mắt, mắng, “Đồ ăn trộm”

Ngũ Y Y nheo mắt, một bước đi tới, kéo lấy cổ áo của Ngũ Nhân Tâm, ả bị dọa sợ liền trợn to hai mắt hét lên, “Mày làm gì đấy, đồ điên! Chẳng lẽ còn muốn đánh nhau?”

Ngũ Y Y lãnh khốc nói, “Ba người mấy người nên cẩn thận một chút! Cái danh ăn trộm này là của ai, các người rõ nhất, đừng tưởng tôi cái gì cũng không biết”

81. Chương 81: Làm Sao Chú Lại Tới 6.

Ngũ Nhân Tâm nhất thời trên khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi.

Hừ, cô đoán đúng rồi, hộp trang sức xem ra là do ba con heo này trộm rồi bỏ vào phòng cô giá họa đây mà, nhìn vẻ mặt của Ngũ Nhân Tâm giống như nhìn thấy quỷ thì biết.

Ngũ Y Y bỏ qua Ngũ Nhân Tâm, tiêu sái đi xuống lầu.

Ngũ Nhân Tâm hồi lâu mới phản ứng lại, bấu chặt tay vào thành cầu thang, chối, “Mày noi lung tung cái gì hả? Ai nói chúng ta có liên quan? Chuyện chính mày làm không dám nhận còn muốn đổ lỗi cho người khác sao?”

Trong giọng nói không giấu được vẻ sợ hãi.

Ngũ Nhân Ái đang ở dưới lầu ăn sáng, lạnh lùng nhìn Ngũ Y Y một cái, liền không thèm nhìn nữa, trực tiếp bỏ qua Ngũ Y Y.

Ngũ Nhân Lệ cũng đang ăn sáng, nhìn thấy khí thế lãnh khốc của Ngũ Y Y, lại liếc trộm về phía chị cả, bị dọa sợ vội vã cúi xuống ăn cơm.

Má ơi, tại sao Ngũ Y Y có ánh mắt dọa người như vậy, thật độc ác?

“Di Trương, đem điểm tâm mang lên cho tôi”

Ngũ Y Y ngồi trước bàn ăn cố ý lớn tiếng kêu.

“Tối rồi Tứ tiểu thư, điểm tâm của cô” Di Trương ngày hôm qua bị dọa sợ, làm sao còn dám lên mặt với Ngũ Y Y, nhanh chóng mang điểm tâm lên.

Ngũ Y Y ai cũng không thèm nhìn, chăm chú ăn đồ ăn của mình.

Nhất định phải đem mình nuôi trắng trắng kiện kiện, mới có thể nhanh lớn lên.

Ngũ Nhân Tâm vừa ngồi xuống, bên ngoài liền có tiếng xe ngừng trước nhà, ánh mắt của ả rất nhanh, liền chạy nhanh ra cửa, lộ ra nụ cười tươi, “Giang Đình, anh đến rồi! Nhanh một chút vào đây ăn một chút điểm tâm đi”

Ngũ Nhân Tâm hương Hàn Giang Đình ngoác tay.

Hàn Giang Đình gạt đầu một cái, xuống xe, đi vào phòng ăn, hướng Ngũ Y Y liếc mắt nhìn, liền hô, “Hot girl, không cần ăn no, mình có mang sandwich cho cậu, đầu bếp nhà mình làm đồ ăn tuyệt đối ngon nha”

Ngũ Nhân Tâm bị lơ, giận đến bĩu môi.

Ngũ Y Y không thêm cảm kích đáp trả, “Mình sợ bị độc”

“Chờ ơi, lần trước mình mang sandwich không phải bị cậu cướp ăn sạch sao, mình đây chỉ đoạt được có một chút từ tay cậu, nói lời này không thấy phản cảm sao?”

Ngũ Y Y khe khẽ cười, kết thúc điểm tâm, đứng lên, “Sán sớm tinh mơ liền dài dong thành ra như vậy, không có theiốn lí, đi thôi”

Hàn Giang Đình một cái cũng không thèm liếc nhìn Ngũ Nhân Tâm, khéo léo mở dù ra, làm độn tác mồi, “Tuân lệnh! Lão phật gia, ngài chậm một chút, coi chừng đường trơn”

Ngũ Y Y nhìn sang sắc mặt trắng bệch của Ngũ Nhân Tâm, đưa tay khoát lên cánh tay của Hàn Giang Đình, nghịch ngợm nói, “Tiểu Hàn tử, đợi ai gia chải tóc lại đã, rơi một cọng tóc liền chặt đứt một ngón tay của người”

Hàn Giang Đình hắc hắc cười, đem gương mặt anh tuấn dán tới, không biết xấu hổ nói, “Chém ngón tay không thú vị, không bằng, đổi lại rơi một cọng tóc, sẽ để mình phục vụ một đêm, như thế nào?”

“Cút xa một chút!! Hàn Giang Đình, cậu sáng nay đánh rần chưa?” Ngũ Y Y đẩy khuôn mặt Hàn Giang Đình ra xa.

“Dĩ nhiên là rồi! Đây là nhãn hiệu kem đánh răng nổi tiếng của Hàn Quốc nha! Cậu nghĩ xem” Hàn Giang Đình há miệng ra, hà hơi vào mặt cô.

Ngũ Y Y nhú mày, “Thật khó ngủ! Thật hôi, nên đánh răng lại đi”

Hai người giống như bình thường, ba hoa cười đùa đi lên xe.

Ngũ Nhân Tâm giận điên lên, hung hăng giậm chân, mắng, “Ngũ Y Y con tiện nhân này, không hổ mẹ của mày là con hát, từ bụng mẹ liền lãng! Lãng chết mày! Một thân hồ mị! Dâm mê hoặc Giang Đình nhà ta, khinh người quá đáng!”

82. Chương 82: Làm Sao Chú Lại Tới 7.

Ngũ Nhân Ái cười lạnh một tiếng, nói, “Yên tâm, Nhân Tâm. Mặc kệ Hàn Giang Đình có thích Ngũ Y Y cỡ nào, nó đều dừng nghĩ gả cho Hàn Giang Đình, cha mẹ của Giang Đình sẽ không để cho Thái tử gia duy nhất của bọn họ cưới laoi5 người như Ngũ Y Y đâu”

Ngũ Nhân Tâm cười gằn, “Ta đây chủ nhật phải đi tới Hàn gia thăm viếng bá phụ bà mẫu một chuyến, Hừ”

Giờ tự học trên lớp, Ngũ Y Y đang xem sách, ngồi cạnh cô Âu Dương Linh sa sầm mặt thì thầm, “Thật không có thiên lý a, mình nói Ngũ Y Y, cậu chính là không phải nhân loại bình thường a, thiết kế lần này cậu lại đạt được danh hiệu Xuất sắc rồi nha”

“Thật sao?”

Ngũ Y Y lạnh nhạt hỏi.

“Cậu xem xem a, trên web đã công bố tên rồi này, cậu cái đó thiết kế đạt được danh hiệu xuất sắc a. Cậu vận khí thật không phải bình thường Không hiểu sao, nữ nhân vô tài mới là đức, cậu giỏi như vậy, lớn lên rất khó gả nha, nữ nhân lên không cần phải có thành tựu lớn lao, nên gả ột đại siêu cấp phú hào, sau này chỉ cần ở nhà chờ ông xã đập trai kiếm tiền nuôi là được, blablabla”

Ngũ Y Y thở dài, “Đây chính là cậu Âu Dương đại tiểu thư hướng tới hả? Thật đúng là chí hướng vĩ đại đó, tiếp tục cố gắng đi ha”

Âu Dương Linh chỉ vào quyển tạp chí đang mở ở trên bàn, nói, “Cậu thì biết cái gì? Hiện tại đang lưu hành phong trào đại gia bao nuôi, cậu cho rằng có thể nuôi nữ nhân là người bình thường sao? Nói cho cậu

biết, nữ nhân phải là xuất sắc mới được người khác bao nuôi. Cậu xem mình chỉ muốn gả cho loại đại gia như thế này thôi, cậu xem, tông tài tập đoàn Đế Vương, Hoắc Phi Đoạt, độc thân, mình chính là muốn gả cho người như vậy a vừa có tiền vừa có địa vị! Oa...”

Âu Dương Linh bắt đầu vì ước mơ của mình mà...chảy nước miếng.(Chu tước: Oa...kinh)

“Ai? Cậu nói ai?” Ngũ Y Y nghe được hai danh từ chủ yếu tập đoàn Đế Vương, Hoắc Phi Đoạt.

Không phải là nói cùng một người chứ?

Ngũ Y Y lấy quyển tạp chí của Âu Dương Linh qua nhìn, quả nhiên, phía trên có giới thiệu về tập đoàn Đế Vương, tài sản đếm không xuể, cỡ nào có tiền, còn thuận tiện dẫn thêm câu nói, tổng giám đốc tập đoàn Đế Vương vẫn còn độc thân.

Chỉ là, không có hình của Hoắc Phi Đoạt.

Ngũ Y Y trêu chọc Âu Dương Linh, “Sao, lỡ may tổng giám đốc của công ty này là một lão già 70 thì sao? Cậu cũng nguyện ý gả cho hắn”

“Ông già! Lớn hơn mình 30 tuổi thì sao cũng được. Vượt qua 30 thì không được, mình sợ hắn gấp ba mình thì không biết ai già hơn ai, không biết phải gọi như thế nào thôi” (Chu tước: Chết cười với chị này)

Ngũ Y Y thiếu chút nữa ngã quy, “ 30 tuổi? Cậu sức chịu đựng thật khiến người khác khâm phục a”

“Đây coi là cái gì, bây giờ thịnh hành tình yêu đại thúc, bá bá...”

Ngũ Y Y tức xạm mặt, “Có hay không tình yêu đại thúc ?”

“Rất ít, chỉ là, nếu như có thì chắc chắn vô cùng ưu tú, cũng không phải không thể suy tính”

“Có bệnh a!” Ngũ Y Y thật sự không thể tiếng nhận.

Lại chỉ vào quyển tạp chí nói, “Nếu như Hoắc Phi Đoạt là người vô cùng lãnh khốc, giết người không chớp mắt”

“Ha ha, như vậy thì càng kích thích chứ sao, hắn đối với toàn thế giới đều lãnh khốc vô tình như vậy, duy chỉ có với tình nhân là dễ tâm, dịu dàng, chu đáo, mà ời, bộ dáng kia thật là ý loạn tình mê nha”

Ngũ Y Y thiếu chút nữa hộc máu, “Không phải đâu? Cứ như vậy cũng được?”

Ngũ Y Y xoa mồ hôi lạnh.

Bây giờ tất cả thiếu nữ đều mơ như vậy sao? Ý nghĩ như vậy mà cũng nghĩ được thật kì quái!

Âu Dương Linh vỗ vai Ngũ Y Y, “ Ai ai, nói cho cậu biết, nếu như cậu có biết Hoắc tổng này, nhớ giới thiệu ỉnh nữa nha”

Ngũ Y Y lung tung gật đầu, nhìn Âu Dương Linh.

83. Chương 83: Làm Sao Chú Lại Tới 8.

Đừng nói, Âu Dương Linh cùng Hoắc Phi Đoạt nhìn rất xứng đôi.

Gia đình Âu Dương Linh là giới tri thức cao quý, cha là bác sĩ nổi tiếng, mẹ là giáo viên đại học, Âu Dương Linh lại không chê Hoắc Phi Đoạt lớn tuổi, hai người họ thật xứng đôi.

Ừ, được rồi, nên giới thiệu cho chú Hoắc một chút, Âu Dương Linh mọi mặt đều không tệ.

Cả ngày, Ngũ Y Y hồn vía đều bay bay theo suy nghĩ vợ của mình.

Cô ba phen mấy lần lấy điện thoại của mình ra, tìm số của Tiêu Lạc, định nhắn tin hỏi sức khỏe của hắn , lại cảm thấy quá mức đường đột, cuối cùng cất điện thoại vào trong túi.

A a a a, thật là bực bội, ruốt cuộc có nên nhắn tin cho Tiêu Lạc hay không đây ?

Cho đến khi tan học, Ngũ Y Y vẫn còn đắm chìm trong cái suy nghĩ này.

“Tin....Tin”

Một chiếc xe hơi ở gần đó bóp còi khiến cô giật mình, Hàn Giang Đình thò đầu ra gọi, “ Nghĩ gì mà y như đức ngốc vậy, mau lên xe”

Ngũ Y Y xoay người, mới vừa mở cửa xe bên ghế phụ, đang muốn bước lên, trước mặt lại nhảy ra một người.

“ Ngũ Y Y tiểu thư”

A Trung một thân tây trang màu xám, cung kính cúi đầu chắn trước mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y giật mình, “À? Là ông?”

Vệ sĩ bên cạnh chú Hoắc!

“Ông tới đây có chuyện gì sao?”

Đây chính là trước cửa đại học a.

A Trung gật đầu, “ Lão đại tới đón cô”

Nói xong, khẽ khom người, hướng sau lưng làm tư thế mời.

Ngũ Y Y nhìn theo hướng A Trung chỉ liền thấy, một chiếc xe bên cạnh còn có một người, người kia cung kính mở cửa xe, sau đó Hoắc Phi Đoạt mang kính đen bước xuống, hình như, hướng cô bên này bĩu môi, được rồi, là nở nụ cười, sau đó khẽ vuốt cằm nhìn cô

Ngũ Y Y ngẩn ngơ.

Thế nào mà lão đại hắc bang lại rảnh rỗi như vậy?

Chán đến đau chim thôi.

Động một cái là xuất hiện trước mặt cô,

Hàn Giang Đình kích động không thôi, nhảy xuống xe, xoa xoa tay kêu lên, “Sư phụ! Sư phụ , ngài đã tới”

Từng câu sư phụ thân thiết khiến Ngũ Y Y tối mặt lại

Hàn Giang Đình đáng chết, thật không có tiền đồ, làm mất mặt cô, nhận tặc làm sư phụ! Đáng ghét

Ngũ Y Y lặng lẽ dùng chân đá Hàn Giang Đình một cái, “Không có tiền đồ, kêu cái gì mà kêu, hần có gì tốt, để cho cậu phải hưng phấn như vậy hả?”

Hàn Giang Đình trực tiếp coi thường Ngũ Y Y, hai tay vung lên, cười khúc khích, “Sư Phụ! Sư phụ”

Ngũ Y Y thật muốn chết ngất.

Thấy Ngũ Y Y một bước cũng không nhúc nhích, A Trung giận đến nổi hươg mũi lên trời.

CMN, nha đầu này, nhìn thấy lão đại anh mình của chúng ta, nha đầu này một cái cũng không động đây?

Phải biết, lão đại chưa từng đối với nữ nhân nào nhiệt tình như vậy a, Ngũ Y Y thật không biết trời cao đất rộng.

Hoắc Phi Đoạt không thể làm gì khác hơn là từng bước từng bước đi tới chỗ Ngũ Y Y, bước chân tự nhiên và co dãn, toàn thần tỏa ra khí thế của người học võ lão luyện.

Ngũ Y Y nhìn Hoắc Phi Đoạt giống như một con báo đen đi về phía cô, nhất thời da đầu tê dại, không nhận được suy nghĩ lung tung, Âu Dương Linh muốn gả cho người này, lỡ may hai người họ sau khi kết hôn, trên giường, làm đến điên loạn đảo phượng cái ấy ấy tiến hành thì cái nam nhân võ công cao cường này một khi hơi dùng lực, Âu Dương Linh có thể bị hần giết chết không.....Ồ ô, cảnh tượng thật đáng sợ... (Chu tước: nhìn xa trông rộng ghê)

Gã ột người đàn ông là cao thủ võ thuật, chính là phi thường nguy hiểm.

Như vậy ngổn ngang suy nghĩ, Ngũ Y Y đối với Hoắc Phi Đoạt không nhìn được khiếp đảm, xoa xoa chân, nhỏ giọng hỏi, “ Chứ, sao lại tới đây?”

Cái chữ “ lại” đó khiến Hoắc Phi Đoạt cau mày.

Thế nào? Vật nhỏ này không muốn gặp anh sao?

84. Chương 84: Ai Chiếm Tiệm Nghi Ai 1.

Thân là một nam tử hán, nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đứng trước mặt, Hàn Giang Đình cũng không khỏi chảy nước miếng.

Hàn Giang Đình hiện tại đang tỏ lòng sùng bái với Hoắc Phi Đoạt.

Dáng dấp 1m9, hai chân thon dài và cường tráng.

Bởi vì thường xuyên rèn luyện thân thể, bắp thịt toàn thân, dáng người thì khopi3 cần phải bàn, hoàn mỹ đến mức người khác phải ghen tị.

Kiến mỹ mà không thô tục, cũng không phải thuộc loại gầy khô như que tăm.

Người ta chinh chính là tốt!

Bộ dáng này kết hợp kính mát màu đen kia vô cùng thích hợp.

Tà tình, lãnh khốc, tự nhiên hấp dẫn.

Tóc khẽ lay động, tà tà rơi xuống trán cao, khuôn mặt thanh tú, còn mang theo vài phần khí tức của người học thức.

Một lão đại Hắc bang luôn luôn quyết đoán sát phạt, nhưng lại có kí tức của kẻ thư sinh?

Một tổ hợp kì dị.

Hàn Giang Đình cứ như vậy , mặt ngây ngô, chảy nước miếng, ngu ngốc đàn độn hắc hắc cười khúc khích trước mặt Hoắc Phi Đoạt.

Nhưng dường như người ta vốn không thèm để ý tới hắn a.

Hoắc Phi Đoạt bên trong mặc chiếc áo đen ôm sát người, để lộ ra bắp thịt rắn chắc.

Bên ngoài tùy ý bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài màu xanh nhạt, không cài nút. (Chu tước: ta thật không biết nên tả thế nào, màu rất quái dị >.

85. Chương 85: Ai Chiếm Tiệm Nghi Ai 2.

Ngũ Y Y nắm tay Hoắc Phi Đoạt, dùng tiểu móng vuốt mập mạp xoa xoa mặt, con người to tròn không ngừng lườm nguýt, bất mãn nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt.

Nhìn bộ dạng bất mãn của Ngũ Y Y, Hoắc Phi Đoạt tâm tình liền cực tốt, ha ha khẽ cười.

Ngạnh.....

Ngũ Y Y trợn mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Chú Hoắc.....cười lên rất đẹp a, thật có thể nói là mê hoặc chúng sinh nha.

Hoắc Phi Đoạt giơ tay, vò rối tóc Ngũ Y Y, trước sau giọng nói vẫn lãnh khốc nhưng lại có mấy phần cứng chiều, “Đi, lên xe”

Ở đây có không ít người qua lại, mặc dù người của anh đã phong tỏa xung quanh, nhưng vẫn có người dướn cổ để nhìn.

Anh không sợ.

Nhưng anh lại sợ cuộc sống của Ngũ Y Y bị ảnh hưởng.

Ngũ Y Y vênh miệng cao lên, “Này, đại nhân không nên khi dễ đứa bé a, tóc của tôi cũng bị chú làm cho rối loạn rồi, khi dễ người a”

Ngây ngốc đi theo mấy bước, chợt nhớ điều gì liền đứng lại hỏi, “ Giờ đi chỗ nào a?”

Hàn Giang Đình nhìn hai bên, phát hiện mình bị lơ rồi, gấp gáp kêu lên, “Sư phụ, sư phụ! Các người đi chỗ nào a, mang tôi theo có được hay không?”

Hoắc Phi Đoạt giờ mới nhìn tới Hàn Giang Đình, Hàn Giang Đình lập tức nịnh hót dao động cái đuôi sau lưng, cười đến rối tinh rối mù.

Hoắc Phi Đoạt khề nhảnh đầu lông mày, “Không thể mang theo cậu”

Đàn ông bên cạnh Ngũ Y Y, anh đều nhìn không vừa mắt.

Hàn Giang Đình muốn khóc, “Tại sao a, sư phụ? Tôi rất ngoan, tôi lấy sinh mạng của Ngũ Y Y ra bảo đảm a. Vâng người sư phụ, cho tôi theo nha”

Hoắc Phi Đoạt một cánh tay ôm lấy Ngũ Y Y, không vui nói, “Không thể”

Tiểu tử này là keo sao? Dính như vậy!

Là keo dính người?

Ngũ Y Y vùi trong ngực của Hoắc Phi Đoạt kêu lên, “Này này, hai người có nhìn thấy tôi không vậy, tại sao không hỏi ý kiến của tôi hả? Tôi còn chưa nói muốn đi mà! Hai người ở chỗ này thảo luận cái gì ? Còn cậu nữa, Hàn Giang Đình, dám dùng tính mạng của mình để bảo đảm cho cậu? Ai cho cậu cái quyền này hả? Tiểu tử thú”

Hàn Giang Đình nhe răng, “Bạn tốt nha, không phải nên đồng cam cộng khổ sao? Đúng không?”

“Đúng cái đầu cậu” Ngũ Y Y theo thói quen khi dễ Hàn Giang Đình.

A Trung nhìn không nổi liền thúc giục, “Mau lên xe đi, người ở đây càng ngày càng nhiều, giao thông muốn tắc nghẽn rồi”

Ngũ Y Y cau mày, “ Chú, tôi nên về nhà rồi, còn muốn đi đâu a?”

Hoắc Phi Đoạt thở dài, “Đi ăn cơm, chẳng lẽ em không phải loài người, không cần ăn cơm?”

“Tôi đương nhiên là muốn ăn cơm..., chỉ là...Tôi vì cái gì phải theo chú đi ăn cơm a, tôi muốn về nhà”

Hoắc Phi Đoạt dùng sức suy nghĩ một, “Ngày mai là thứ bảy”

“Ừm, thứ bảy, tôi biết, như thế nào?”

Cùng hôm nay ăn cơm tối có quan hệ sao, Ngũ Y Y thật sự không hiểu.

Hoắc Phi Đoạt đen mặt nói, “Ngày mai là thứ bảy, em phải đến chỗ tôi để làm việc, chẳng lẽ hôm nay không muốn làm quen hoàn cảnh một chút trước sao?”

Nhất thời Ngũ Y Y hiểu được ý tứ câu nói của Hoắc Phi Đoạt.

“Nha....Là bởi vì cái này”

“Lên xe thôi”

“Không được”

Nghe được Ngũ Y Y từ chối lần nữa, A Trung tưởng tượng là có trở ngại rồi.

A a a a, đáng chết Ngũ Y Y, nha đầu này tại sao không am hiểu như vậy a, Hoắc lão đại anh minh thần võ của bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa bao dung người như vậy a

86. Chương 86: Ai Chiếm Tiệm Nghi Ai 3

Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi, đem hai tay đặt lên vai Ngũ Y Y, cúi đầu, quan sát Ngũ Y Y, thất bại hỏi: “Vì sao không được? Nha đầu? Còn có lý do gì?”

Ngũ Y Y cực kỳ thật thà nói: “Rõ ràng là ngày mai mới bắt đầu công việc, vì sao hôm nay phải quen thuộc hoàn cảnh, đây không phải là làm tăng lượng công việc lên sao? Đúng là nhà tư bản thật biết cách bóc lột người khác, không sai.”

“Là bởi vì cái này?”

“Lý do này còn chưa đủ sao? Dựa vào cái gì tôi không được tăng lương mà lại tăng công việc? Tôi không có gốc, mới không đồng ý. Ngày mai tôi sẽ qua chỗ chú...”

Nói còn chưa xong, Ngũ Y Y kinh ngạc phát hiện, hai chân của cô không còn cách mặt đất rồi!

“Oa nha nha, buông ra, sao lại thế này?”

Tất cả kiên nhẫn của Hoắc Phi Đoạt vừa rồi đã đem ra sử dụng rồi, trực tiếp bế bổng cô lên, ôm vào trong ngực, sải bước đi đến ô tô.

Hàn Giang Đỉnh choáng váng mặt mày.

Ngoan ngoãn, sức của anh hai thật lớn nha....

Đây chính là kiểu ôm công chúa trong tiểu thuyết nha...

Tư thế này, nhìn thì đẹp mắt, nhưng làm được thì cực kỳ khó.

Đàn ông thông thường, nếu ôm phụ nữ ở tư thế này, cơ bản là vừa đi vừa hự hự thở gấp như trư, đi đường khó khăn như sắp ngã quỵ rồi.

Hoắc Phi Đoạt đúng là người đàn ông đáng sợ... Không chỉ ôm Ngũ Y Y bước nhanh như gió, hô hấp cũng không hỗn loạn, có thể nhẹ nhàng nói cười?

”Nha đầu, thật là khó đối phó, được rồi, cho em thêm tiền lương.

Mặt Ngũ Y Y kề sát ngực Hoắc Phi Đoạt, ngửi được mùi hương đặc biệt trên cơ thể anh, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của Hoắc Phi Đoạt, tim Ngũ Y Y đột nhiên đập nhanh hơn.

Hắc hắc hắc, đây không phải giống như ăn đậu hũ của Hoắc đại mỹ nam sao?

Cạc cạc cạc dát.

Chăm đã, chú nói cái gì, thêm tiền lương?

“Tăng bao nhiêu? Nếu chỉ thêm mấy chục đồng, vẫn là chú bắt buộc tôi, buông tôi xuống thì tốt hơn.”

Hai chân Ngũ Y Y bắt đầu đập lung tung, giống như mèo con không chịu nằm yên.

Hoắc Phi Đoạt giận quá hóa cười, “tăng một nửa tiền lương được không? Tiểu mê tiền thích cò kè mặc cả.”

Một nửa?

Ngũ Y Y cố kiềm chế ánh mắt như thủy tinh.

“Có phải tăng một vạn khối không? Vậy một tháng được ba vạn khối a!”

Ngũ Y Y xem xét cảm Hoắc Phi Đoạt.

Không nghĩ tới, liền thấy được hàu kết khêu gợi của anh.

Rồng rồng, thật muốn lấy tay sờ thử hàu kết đang chạy chạy....

“Đúng, tăng một vạn khối, vừa lòng rồi chứ?” Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, bật hơi.

Môi hai người, khoảng cách rất gần.

Ngũ Y Y giống chú mèo nhỏ mới đầy tháng, rúc vào trong lòng anh, dính sát lấy thân thể anh, giờ phút này tiểu mê tiền kia đang lộ ra vẻ mặt tươi cười thỏa mãn.

Tim Hoắc Phi Đoạt đang đập, đột nhiên dừng lại.

Hơi hơi hé môi mỏng, thở ra chút hơi nóng. Thiếu chút nữa, liền cúi thấp người, hôn cô.

Ý nghĩ này vừa xoẹt qua, thân thể cường tráng nam tính lập tức xảy ra liên tiếp các phản ứng hóa học.

Bụng dưới nóng, nhanh chóng căng lên.

Một luồng khí nóng dồn lại ở bụng....

Ngũ Y Y đang tính toán kế hoạch kiếm tiền vĩ đại, đột nhiên phát hiện, chú Hoắc đang nhìn chằm chằm mình.

Ngũ Y Y nhú nhú mày, một ngón tay chọc chọc vào ngực Hoắc Phi Đoạt, kêu lên, “Chú làm gì đó? Muốn đổi ý sao? Nói cho chú biết, lời nói của đại ca xã hội đen, tám con ngực cũng không đuổi kịp! Có nghe hay không? Không thể lại đổi ý! Một vạn thì một vạn!”

Hoắc Phi Đoạt chợt tỉnh táo, cười nhạo chính mình một phen, ngẩng đầu nhìn trời.

Được lắm, Hoắc Phi Đoạt, không thể tưởng tượng được, ta cũng có ngày hôm nay a.

87. Chương 87: Ai Chiếm Tiệm Nghi Ai 4

Hoắc Phi Đoạt bước vài bước đã đến cạnh ô tô, đem Ngũ Y Y nhét vào trong xe.

Sợ Ngũ Y Y nhân cơ hội nhảy xuống xe chạy trốn, Hoắc Phi Đoạt không nói gì thêm, nhanh chóng lên xe, ngồi cạnh Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y ngồi trong xe chỉnh lại mái tóc rối, vuốt thẳng đồng phục.

Hàn Giang Đình chậm chạp giật mình tỉnh táo, giống như con vịt, chạy lạch bạch lạch bạch tới, gõ lên cửa xe, điên cuồng nói, “Cho mình đi với, nhất định phải ình theo a, bỏ lại mình thật là đáng xấu hổ!”

Ngũ Y Y hạ cửa xe xuống, cùng Hàn Giang Đình mặt đối mặt, “Giang Đình, đừng ầm ĩ nữa, mình là đi làm việc, làm người hầu, kiếm tiền, kiếm tiền mua đồ ăn ngon cho cậu nha.”

“Mình cũng muốn đi, mình cũng muốn làm việc! Mình cũng sẽ làm việc, mình có thể giúp làm nhanh hơn a.”

Hàn Giang Đình đáng thương tội nghiệp nhìn Hoắc Phi Đoạt ngồi bên trong.

Ngũ Y Y chịu không được, chuyển mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, cầu tình, “Chú.... cho Hàn Giang Đình đi cùng được không, hai chúng tôi làm việc cực kỳ ăn ý, có thể cùng làm cho chú, đương nhiên, cậu ta không cần nhận lương, cậu ta làm miễn phí, có được hay không?”

Ăn ý? Em với tên nhóc xấu xí đó cực kỳ ăn ý?

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng ra lệnh, “Lái xe. Tăng tốc.”

Không chỉ có lái xe, còn phải tăng tốc.

Ngũ Y Y trở mắt nhìn, chiếc xe đã vù một cái chạy đi.

Để lại Hàn Giang Đình tức giận đến giậm chân, “Ai nha, người ta muốn cùng sư phụ có cơ hội ở chung, lúc nào ta mới có thể học được một thân võ công lợi hại a.”

Hàn Giang Đình quay người lại, rõ ràng nhìn thấy một người quái dị đang mở ô tô của anh, anh hoảng hốt kêu lên, “Này! Cái người kia! Làm gì đó hả? Không được làm loạn xe tôi!”

Ngũ Y Y ngồi trên xe, đột nhiên nhớ đến, không biết vết thương sau lưng Tiêu Lạc như thế nào rồi.

Hôm nay cả ngày rối loạn, vẫn chưa nhận tin nào, mình thật là đầu củ cải! Tự khinh bỉ a.

Ngũ Y Y lấy điện thoại di động, bắt đầu nhắn tin cho Tiêu Lạc.

“Lưng anh như thế nào rồi? Tốt hơn nhiều không? Cảm ơn anh.”

Suy nghĩ đến đôi mắt dịu dàng của Tiêu Lạc, trái tim Ngũ Y Y không khỏi bối rối.

Ai nha, mình làm sao vậy a, sao trong lòng lại loạn như vậy?

Tiêu Lạc, là em trai của Tiêu Mai, là chú nhỏ trên danh nghĩa của mình, không cùng vai vế a, không cần nghĩ lung tung nữa.

Ngũ Y Y nghĩ như vậy, liền nhịn không được giờ tay tự vỗ đầu mình, làm cho Hoắc Phi Đoạt chú ý.

Hả?!

Nha đầu kia nhắn tin cho Tiêu Lạc?

Hoắc Phi Đoạt hí hóp mắt, ngắm Ngũ Y Y một chút.

Nha đầu kia, vì nhắn tin cho Tiêu Lạc, làm cho cô lo âu, nhíu chặt mày, biểu tình liên tục biến đổi.

Ngũ Y Y đang muốn gửi tin nhắn đi, điện thoại lại bị người khác cướp mất.

“Ai!”

Ngũ Y Y giương mắt, điện thoại đang ở trong tay Hoắc Phi Đoạt, “Ai nha, chú, chú lấy điện thoại của tôi làm gì, tôi đang vội a, chú trả lại tôi đi.”

Khó khăn mới nhắn xong tin nhắn gửi cho Tiêu Lạc, còn chưa kịp gửi đi đâu!

Chú Hoắc này, sao lại phá rối lúc này.

Hoắc Phi Đoạt nhìn thoáng qua tin nhắn cho Tiêu Lạc, âm thầm cười gằn, tiện tay xóa tin nhắn, sau đó bắt đầu nhắn số.

Ngũ Y Y muốn lấy lại, Hoắc Phi Đoạt lại duỗi tay lên cao, Ngũ Y Y với thế nào cũng không tới.

“Ai nha, trả điện thoại lại cho tôi, chú! Chú muốn làm gì? Di động của tôi....”

88. Chương 88: Ai Chiếm Tiệm Nghi Ai 5

Ngũ Y Y gấp gáp, dứt khoát ôm cánh tay Hoắc Phi Đoạt, muốn với tay lấy chiếc điện thoại di động trên tay Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng nhập số, lại nhét điện thoại di động vào tay Ngũ Y Y, sau đó cả người nghiêng về phía bên phải một cái.

“A. . . .”

Ngũ Y Y hoảng hốt, cả người đè trên người Hoắc Phi Đoạt.

Trời ạ, xong đời, cô chỉ muốn lấy lại điện thoại di động, nhưng không ngờ tới chú sẽ nằm nghiêng.

Ngũ Y Y dần dần trọn tròn cặp mắt, nằm ở trên ngực Hoắc Phi Đoạt, cúi đầu xuống nhìn môi mỏng gần trong gang tấc..

Môi mỏng rất mê người. . . .

Ừc. . . Ngũ Y Y nuốt nước bọt.

“Chú à. . . .” Ngũ Y Y ủy khuất thẳm thì.

“Em muốn làm gì?” Hoắc Phi Đoạt giáng đòn phủ đầu. Giọng nói giống như bị người khác ăn đậu hủ.

“Tôi. . . . Tôi không có. . . .”

“Em đang mê hoặc tôi sao?” Hoắc Phi Đoạt kéo môi, cười xấu xa.

Tiện tay, khoác lên trên eo Ngũ Y Y.

“A?Tôi không có, thật không có, đây chỉ là ngoài ý muốn.”

“Thế nào?Muốn dùng cách này, cùng tôi làm chuyện gì sao?” Hơi thở của Hoắc Phi Đoạt cổ phần nóng bỏng.

Đáng chết, tiểu nha đầu này thật ngốc nghếch, ngực nhỏ của cô đang tỳ trên người hắn, cô cũng giống như không có cảm giác.

Cô không có cảm giác, nhưng hắn lại rất có cảm giác!

Ngũ Y Y nhìn đến môi mỏng của Hoắc Phi Đoạt, cố gắng làm ra vẻ trong sạch, “Thật sự không có, chú à, tôi không cẩn thận, tôi chỉ muốn lấy lại điện thoại di động của tôi thôi.”

“Nga?Lấy lại điện thoại di động, có cần làm như em vậy không? Có cần nữ trên nam dưới sao?”

Oanh. Gương mặt Ngũ Y Y hồng lên nhanh chóng hồng lên như một quả táo.

Nữ trên nam dưới?

A a a a a, hồng rồi, cô thật sự không nghĩ đến chuyện đó.

Ngũ Y Y hoảng hốt rồi, chân tay dùng sức, thật là vụng về, muốn bò xuống từ trên người Hoắc Phi Đoạt, tiếc rằng, ngang eo cô đang đặt hai cánh tay, cô vừa mới bò dậy, lại ngã lại trên người Hoắc Phi Đoạt.

Gi?!

Con người của Ngũ Y Y mở to.

Không phải chứ?

Cô sẽ không yếu như thế chứ?

Ngã thế nào lại đứng trên môi của chú Hoắc?

Ngũ Y Y nhìn vào con người xanh, giống như gà chọi mất, ở khoảng cách gần như thế nhìn thật rõ cặp mắt mê người của Hoắc Phi Đoạt.

Môi của cô. . . . Vừa vặn đặt tại trên môi của Hoắc Phi Đoạt.

Thình thịch thình thịch. Ngũ Y Y đàn dòn cả người.

Hình như, môi của chú giật giật.

Hình như, lưỡi của chú liếm môi cô một cái. . . .

Ngũ Y Y dùng sức chống hai cánh tay nho nhỏ, cuối cùng môi cũng rời khỏi môi của Hoắc Phi Đoạt, cơ thể nho nhỏ ở phía trên của Hoắc Phi Đoạt, cách hai mươi centimet nhìn Hoắc Phi Đoạt, thở hổn hển.

“Thật, thật xin lỗi, tôi không cố ý muốn hôn chú, thật, tôi thú nhận, vóc dáng của chú rất đẹp, đẹp vô cùng, nhưng tôi cũng chỉ thỉnh thoảng YY chú một chút ở đây lòng thôi, tôi không có can đảm xâm phạm chú, chú à!”

Cầu xin chú đừng có giận dữ mà giết chết tôi! Tôi không muốn chết!

Thỉnh thoảng háo sắc thì không sao, nhưng nếu vì như vậy mà mất cái mạng nhỏ, thật không đáng.

Ngũ Y Y phát khóc.

Cô không muốn chết, cô đã ăn đậu hủ của Thủ lĩnh Hắc bang, cái này không giống như bình thường, vô cùng ác liệt, đây chính là người quan trọng đây.

Ngũ Y Y nói năng lộn xộn, nhanh chóng làm cho Hoắc Phi Đoạt vui vẻ.

Tiểu vật nhỏ này vừa nói gì? Cô nói trong lòng cũng từng YY mình sao?

Rất tốt.

89. Chương 89: Ai Chiếm Tiệm Nghi Ai 6

Ngũ Y Y quyết miệng, dùng sức đánh đầu nhỏ, “Biết biết, nhất định là chết chắc, còn có thể bị chết rất thảm rất thảm. Ô ô, chú à, có thể xóa hết việc lúc này không, đem màn vừa rồi xóa sạch? Tôi thật sự không cố ý.”

Ha ha, vật nhỏ.

Thật khả ái.

Gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt vẫn nghiêm túc như cũ, “Nếu không muốn chết, chỉ có một lựa chọn.”

“Không muốn chết, tuyệt đối không muốn chết! Lựa chọn gì tôi cũng muốn!”

“Thu hồi lại vốn!”

Hoắc Phi Đoạt nói xong, Ngũ Y Y chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cánh tay trên eo cô hơi tăng lực, Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng nâng người, trong chớp lát, Ngũ Y Y vốn là đang ở bên trên, biến thành bị đè ở phía dưới.

Bây giờ, hẳn là tư thế tiêu chuẩn nam trên nữ dưới đi.

Ngũ Y Y vẫn còn đang suy tư chuyện này.

Gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt áp xuống, hơi lệch sang một phía, một ngụm ngậm lấy môi mềm của cô.

Rất mềm, rất nóng, rất Q vị.

Hoắc Phi Đoạt kêu một tiếng.

Nhiệt lực toàn thân bành trướng!

Một tay đem hai tay Ngũ Y Y đặt trên đỉnh đầu, ổn định lại thân thể đang vặn vẹo của cô, một tay vuốt ve từ eo của cô xuống phía dưới.

Ngũ Y Y hoàn toàn ngu người rồi.

Chú Hoắc hôn cô!

Theo bản năng muốn giãy giụa, lại không nhúc nhích được chút nào.

Hoắc Phi Đoạt mạnh mẽ dùng sức mút môi cô, cô không nhịn được ra sức hít thở, lưỡi của hắn, giống như Hỏa Long vậy, đi dần từng bước, xông vào.

Ong!

Khi Ngũ Y Y ý thức được, là lúc hai lưỡi dây dưa, tất cả đều như bốc hơi.

Một mảnh mây hồng, một mảnh khói hoa, một mảnh mơ màng.

Trên người nóng quá! Giống như có một cái tay đốt lửa ở tế bào trong cơ thể cô, cô luôn muốn vịn vịn, đem cơ thể đưa đến gần hắn.

Không thể khống chế muốn đưa cho hắn, muốn đến gần hắn, muốn cọ sát hắn.

A Trung không dám thở mạnh, cho nên chỉ nhìn thấy cảnh nhiệt huyết sôi trào qua gương chiếu hậu.

Bên tai, tràn đầy âm thanh gần gũi do hai người kia phát ra.

Đầu óc lòng người!

Một cái hôn, bị lão đại phát huy đến tình cảnh này, sắc!

A Trung cắn chặt môi, kẹp chặt bắp đùi.

Hoắc Phi Đoạt ra sức nhắm nháp mùi vị của cô, bên trong bên ngoài không bỏ qua bất cứ chỗ nào.

Giống như muốn hút đi tất cả hương vị ngọt ngào của cô, hút đi cả thần trí của cô.

Bên tai, là tiếng thở hổn hển hỗn độn của vật nhỏ, hình như còn khe ngâm, trong lòng Hoắc Phi Đoạt nổi lên hồi chuông báo động, nặng nề rời khỏi Ngũ Y Y, ngồi thẳng người.

Lại gần, suýt chút nữa hắn đã không kiềm chế được!

Bây giờ hắn không thể như vậy được.

Hoắc Phi Đoạt đem cánh tay đặt trên cửa sổ xe, tay giữ cầm, cố làm ra vẻ thâm trầm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Lơ là, phong cảnh bên ngoài là gì hắn cũng không có để ý!

Ừm?

Ngũ Y Y vẫn mơ màng giống như không tìm ra phương hướng, nằm tại chỗ.

Hai cánh tay nhỏ nhỏ vẫn duy trì tư thế cũ, đặt cố định trên đỉnh đầu.

“Thu hồi vốn đã xong.” Hoắc Phi Đoạt không nhịn được cười thầm, lạnh lùng nói.

“Ừm? Cái gì?” Ngũ Y Y nhất thời không hiểu được, giật giật cánh tay tê dại, gãi gãi tóc.

Hoắc Phi Đoạt liếc Ngũ Y Y một cái, chế nhạo, “Thế nào? Còn muốn gì? Mong được nhiều hơn? Nói cho em biết, đó là không có khả năng.”

Ngũ Y Y nhăn mặt, ngượng ngùng nói thầm, “Đâu có, tôi đâu có đâu, chú à.”

“Vậy em vẫn chưa chịu ngồi dậy? Còn giữ dáng vẻ đó làm gì? Rõ ràng chưa đủ.”

“A!” Ngũ Y Y mới ý thức được, bộ dạng của bản thân. . . .vô cùng mất thể diện. Giống như đang mê hoặc Hoắc Phi Đoạt.

90. Chương 90: Ai Chiếm Tiện Nghi Ai 7.

Ngũ Y Y vội vội vàng vàng bò dậy, xấu hổ sửa sang lại đầu tóc, len lén liếc mắt nhìn Hoắc Phi Đạt.

Chú Hoắc người ta bực mình, gương mặt không vui, gương mặt khó chịu.

Ô ô, đoán chừng mình thật sự đắc tội chú Hoắc rồi.

Kì thực là chú Hoắc rất muốn vắn gậy cổ của cô đúng không?

Người ta bắt đắc dĩ mới lựa chọn phương án thu hồi vốn này đi?

Xem ra, đối với chú Hoắc, thu hồi vốn là vô cùng bắt đắc dĩ, gương mặt tuần tú cũng thúi, vậy phải làm sao bây giờ?

Ngũ Y Y căn bản không có ý thức được, cô bị Hoắc Phi Đạt mạnh mẽ ăn đậu hủ, bởi vì quá sợ hãi bối cảnh Hắc đạo của Hoắc Phi Đạt, bây giờ cô còn tưởng, là mình xâm phạm chú Hoắc trước, là Hoắc lão đại chịu thiệt.

“Chú à.”

Ngũ Y Y quyết miệng ăn năn hối hận.

Hoắc Phi Đạt căn bản là không có nhìn cô.

Bàn tay nhỏ nhỏ của Ngũ Y Y nhẹ nhàng nắm lấy tay áo của Hoắc Phi Đạt, lắc nhẹ, nhận lỗi, “Chú à, tôi biết sai rồi, lần sau tôi không dám chiếm tiện nghi của chú nữa. Chú đừng tức giận.”

“Ừ.” Cuối cùng Hoắc Phi Đạt phát ra một tiếng từ trong lỗ mũi.

“Hi hi.” Ngũ Y Y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi thẳng người về phía trước, ha ha, còn tưởng mình thật hạnh phúc.

Sau đó. . . . Một phút đã qua, Ngũ Y Y ngu ngốc mới chậm chạp ý thức được một chuyện:

Cái gì? Vừa rồi, là chú Hoắc cưỡng hôn cô?

Có phải hay không?

Không phải hôn môi bình thường, mà còn dùng đầu lưỡi cùng nhau quần quýt, hôn!

Lại gần!

Vừa rồi quá hoảng sợ, cho nên quên thưởng thức tư vị đôi môi của Hoắc lão đại!

Ngũ Y Y mày thật ngu ngốc!

Thật vất vả mới có thể ăn đậu hủ của thủ lĩnh Hắc bang, cũng mơ mơ màng màng, không có ấn tượng gì!

Thật ngốc!

Chỉ là. . . .

Tại sao lại cảm thấy, cái “Thu hồi vốn” này của chú Hoắc thật là lạ chứ?

Kì quái chỗ nào nhỉ?

Không thể nói được, nhưng thế nào cũng có chút kì quái.

Lúc xuống xe, A Trung cuối cùng cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Thật tốt quá, lão đại của bọn họ cuối cùng cũng được nhờ một lần.

Quá bội phục lão đại, quả thật đủ gian xảo, cho nên mới có thể chuyển từ đang chiếm tiện nghi, thành bị thua thiệt.

Ngũ Y Y đi tới, nhìn A Trung, nói, “Chú A Trung, chú cười lên thật tốt lắm. Sau này chú cười nhiều một chút đi.”

A Trung đang cười, lập tức cứng ngắt ở trên mặt.

Dáng người cao lớn của Hoắc Phi Đoạt đi ở phía trước, gió nhẹ thổi tới, thổi lên vài sợi tóc của Hoắc Phi Đoạt.

Nhìn từ phía sau, Hoắc Phi Đoạt càng thêm phiêu dật, vô cùng có mùi vị đàn ông.

Ya ya ya, thủ lĩnh Hắc bang tuần mỹ như tranh vẽ, vậy mà cô cũng đã ném qua bờ môi của hắn.

Nói lầm bầm, sau này cô có tư cách khoe khoang cùng Hàn Giang Đình rồi.

Đến bây giờ, Ngũ Y Y cũng không có coi Hoắc Phi Đoạt là người, ở trong mắt cô, Hoắc Phi Đoạt chính là thần.

“Chú à, chú à! Chờ tôi một chút! Đi cùng nữa” Ngũ Y Y hoạt bát đuổi theo Hoắc Phi Đoạt, rất tự nhiên ôm lấy cánh tay của Hoắc Phi Đoạt, nghiêng mặt nhìn gương mặt tuần tú của hắn, cười khanh khách nói, “Chú à, chú có bạn gái không?”

Nếu thật không có, cô có thể mượn cơ hội này giới thiệu Âu Dương Tinh với hắn nữa.

Con mắt của Hoắc Phi Đoạt lóe lên một chút, “Em rất để ý chuyện này sao?”

Ngũ Y Y gật đầu, “Đương nhiên, rất để ý đấy! Chú à, rốt cuộc chú có bạn gái hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như con mèo nhỏ.

“Không có.” Hoắc Phi Đoạt nhìn phía xa nhàn nhạt nói.

“Oa! Tốt quá! Thật tốt quá!” Ngũ Y Y cực kì cao hứng.

Hoắc Phi Đoạt âm thầm vui sướng, “Thế nào? Tôi độc thân em vui vẻ như vậy sao?”

91. Chương 91: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 8

“Hắc hắc, hắc hắc” Ngũ Y Y như một tên trộm cười xấu xa.

Khóe môi Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cong lên một chút.

Đến quán cơm Viễn Sơn, Ngũ Y Y dẫn đầu đi vào, miệng nói: “Tôi đi xem con chim ngu ngốc kia còn sống hay không”

Lời này thiếu chút nữa làm Johnny kinh sợ. Hắn lau mồ hôi lạnh, giật giật khóe môi.

Mẹ ơi, cô gái này thật là hung dữ, cô ấy dám nguyên rửa con chim của Đại ca nuôi chết sớm?

Nhìn lại phía sau, Hoắc Phi Đoạt để tay trong túi quần thoải mái đi vào.

Con chim đang phơi nắng trong lồng tre một bộ dạng làm mưa làm gió.

Ngũ Y Y cười ha ha đi đến trước mặt lồng tre, lấy móng vuốt nhỏ lên quơ quơ lồng chim “Này, con chim ngu ngốc, nói một câu cho chị nghe xem.”

Con chim kia giật mình, nhanh chóng mở to mắt nhìn sang. Mẹ ơi, tại sao con nhỏ kia lại tới nữa rồi, ô ô.

“Chào ngài, chào ngài. Vạn sự như ý.” Hôm nay con chim thông minh hơn, còn nói hai câu nói.

Ngũ Y Y vui vẻ, vỗ móng vuốt nhỏ xoay mặt cười với Hoắc Phi Đoạt rồi nói: “Chú, ngài nghe chưa? Con chim bị tôi dạy dỗ một lần liền thông minh, đã biết nói Vạn Sự Như Ý rồi.”

Cả A Trung, Johnny đều đầy vạch đen.

Ban đầu con chim của người ta đã nói được Vạn Sự Như Ý, cô dạy cái gì chứ?

Hoắc Phi Đoạt gật gật đầu “Nếu em thích thì mang nó đi.”

Johnny, A Trung đều tròn tròn mắt.

Gi?

Con chim của Đại ca, mà anh ấy lại chịu đưa cho tiểu nha đầu này?

Ngũ Y Y lắc đầu: “Tôi không cần đâu, tiểu tiện bậy, thật bẩn.”

Phốc...Hoắc Phi Đoạt nhin không được liền bật cười.

Ngũ Y Y nhìn về phía Johnny nói: “Ai, tôi nói anh nha, con chim này có thể nói Vạn Sự Như Ý rồi, nhất định phải thưởng, thưởng cho nó một nắm gạo.”

Johnny vội vàng nhìn Hoắc Phi Đoạt, nhìn thấy vẻ mặt hân hoan đầy cưng chiều, lập tức gật đầu nói: “được được, liền thưởng cho nó một nắm gạo.”

Ngũ Y Y vui vẻ, vỗ tay đi vào bên trong.

Ăn bữa cơm này thật vui vẻ.

A Trung từ trong khe cửa lén nhìn vào bên trong thăm dò. Nha đầu Ngũ Y Y này thật khoa trương am hiểu nhiều chuyện xưa, bên trong xảy ra chuyện thật thú vị có thể so sánh hội gián đạo ở trường học bọn họ, cô ấy thật sinh động, luôn luôn chọc Hoắc Phi Đoạt cười ra tiếng.

A Trung nhìn trời tự hỏi “Nha đầu kia tốt ở chỗ nào? Còn bướng bỉnh, cổ chấp.”

Ngũ Y Y ra khỏi quán cơm Viễn Sơn liền vuốt ve bụng nói: “No chết mất, no chết mất, bụng tôi sắp vỡ ra rồi.”

Johnny đến tiễn đưa, nghe được Ngũ Y Y không tim không phổi nói, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Ai da, chưa từng gặp qua người phụ nào cùng người đàn ông ăn một bữa cơm sẽ ăn được như vậy, thật không có tiền đồ, lời nói của cô thật mất mặt.

Xe hơi dừng lại lần nữa thì Ngũ Y Y hỏi Hoắc Phi Đoạt: “Chú, đến nhà chú rồi sao? A, nhà chú ở cửa hàng tổng hợp à?”

Hoắc Phi Đoạt lấy xe, nhàn nhạt: “Trước tiên mua cho em mấy bộ quần áo.”

“Này, này, nơi này không được, nơi này cái gì cũng đều đắt tiền.” Ngũ Y Y còn ở trong xe, đã bị Hoắc Phi Đoạt kéo xuống xe.

Hoắc Phi Đoạt nhìn A Trung một cái, A Trung gật đầu, dẫn theo mười mấy vệ sĩ chờ đợi phía sau.

“Ở đây không thể mua bất cứ thứ gì, chú à, nơi này đều là kẻ bịp bợm, tiền mất tật mang.”

Tên Hàn Đình Giang này đều không dễ dàng tới đây mua, nơi này toàn nhãn hiệu thế giới, giá tiền rất đắt.

“Lại không tốn tiền của em, em lo lắng cái gì?”

“Đó là tiền của chú nha, không phải tôi đang tiết kiệm dùm chú sao?”

Hoắc Phi Đoạt sờ đầu Ngũ Y Y: “A! rất có khả năng làm bà chủ.”

92. Chương 92: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 1

Bà chủ?

Cho ai làm?

Ồ, đột nhiên nghĩ đến nếu để cho Tiêu Lạc làm bà quản gia, Tiêu Lạc sẽ giống người vợ, chăm sóc một nhà lớn bé, trông coi việc mua sắm, vệ sinh vân vân.

Ngũ Y Y cười nhe răng: “Ai cho tôi trông coi nhà cho người ta.”

Hoắc Phi Đoạt không nhìn Ngũ Y Y mà nhìn phía trước, thản nhiên nói: “Chính xác, vậy giúp tôi trông coi.”

Khi làm người phụ nữ của tôi, trông coi việc nhà của tôi.

Ngũ Y Y lại hiểu lầm, cau mày thở dài: “Không được, khẳng định ở đó có rất nhiều mối tình của ngài, tôi không làm bà chủ.”

Quản gia khác biệt với nữ chủ nhân.

Ngón tay Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng gõ đầu Ngũ Y Y mọi cái.

Nha đầu kia có lúc thật là ngốc.

Hai người vừa nói vừa đi vào trong cửa hàng cao cấp nhất.

Vừa vào cửa, Ngũ Y Y liền chú ý đến những bảng hiệu đẳng cấp thế giới.

Trong tủ của từng nhãn hiệu đựng theo rất nhiều vật phẩm quý.

“Quả nhiên là nhãn hiệu thế giới, giá phí cái ví tiền mà mấy nghìn đồng.” Ngũ Y Y nhìn quây, lắc đầu thở dài: “Chú Hoắc, ngài nói, cái ví tiền này là dùng da cá sấu tốt để làm à, vậy cũng mấy nghìn đồng sao? Mấy nghìn đồng tôi có thể mua vài con cá sấu sống về nuôi.”

Hoắc Phi Đoạt chưa từng sánh đôi cùng người phụ nữ nào đi dạo cửa hàng, hẳn vẫn chưa thích ứng, đang dùng ánh mắt sắt bén quan sát một vòng trên lầu.

Trong lòng còn đang lo lắng nếu hiện tại bị kẻ địch phục kích, bọn họ nên tìm chỗ tốt nhất để trốn.

Ngũ Y Y không đợi được câu trả lời của Hoắc Phi Đoạt, gương mặt nhỏ bé nhăn lại, không một chút khách sáo lấy khuỷu tay đánh vào bụng hắn, oán giận: “Này, Có nghe người ta nói chuyện không? Chú ngài chưa có già đâu, sao tại lại điếc hả?”

Một cánh tay này lại làm cho A trung ở xa đau lòng muốn chết.

Ôi, cô bé này, xin cô về sau có muốn đánh thì đánh A Trung tôi đi. Để cho Đại ca chúng tôi chịu khổ như vậy, tôi còn đau khổ hơn Đại ca

Ai, Đại ca của bọn họ bình thường đều giống với máy bay chiến đấu, hẳn thật sự không quen nhìn Đại ca trong hoàn cảnh xấu.

Ví dụ, bạn xem tiểu bạch thỏ suốt ngày bị đánh, từ lâu đã quá quen thuộc.

Ngược lại, bạn nhìn thấy con sư tử xấu xa bị khi dễ thì rất cổ quái, không được tự nhiên.

Ngũ Y Y nói đến “già” làm cho Hoắc Phi Đoạt vô cùng đau đầu, một cánh tay khoát lên vai Ngũ Y Y, ép sát cô vào trong ngực hắn, tay kia nhân tiện sờ trên lỗ tai cô, nhẹ nhàng nhéo lỗ tai nhỏ bé của cô, xoay người môi gần như kề sát vào da mặt Ngũ Y Y, thổi khí nóng: “Vật nhỏ, nói tôi già sao, tôi sẽ không khách sáo.”

Hắn nhất định sẽ dùng một loại vận động kịch liệt thật lớn nào đó chứng minh với cô, hắn vẫn chưa già.

Hai mươi sáu tuổi mà bị cô gọi là già, thật là buồn chết mất.

Cả người Ngũ Y Y như có dòng điện chạy qua, gương mặt đỏ lên.

Vì sao khi nghe được câu nói uy hiếp, cả người cô như bị điện giật, cảm giác như vậy...Như vậy thật mập mờ?

“Đã biết, không nói ngài già, ngài không hề già, ngài còn rất trẻ, được rồi chứ?”

Tay chân Ngũ Y Y hơi luống cuống.

Ồ trước mặt thần linh, lần đầu tiên cô có cảm giác mình chính là con gái.

Hoắc Phi Đoạt đưa mắt nhìn Ngũ Y Y có chút xấu hổ, chỉ chỉ vào cái ví tiền nữ dưới quây, nói: “Thích cái này sao? Mua cho em một cái.”

93. Chương 93: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 2

Ngũ Y Y trừng lớn hai mắt, nói lắp bắp: “Chú, chú, ngài điên rồi sao? Ngài dúi mắt nhìn kĩ giá tiền đó một chút nha, Hơn ba mươi nghìn, một cái ví nhỏ hơn ba mươi nghìn nha.”

Hoắc Phi Đoạt lơ đãng: “Thích thì mua. Không cần nói giá tiền.”

Ngũ Y Y cong môi: “Thôi đi, đừng mơ tưởng.”

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt khẽ nhúc nhúc đầu chân mày.

Ngũ Y Y khêu lông mi xinh đẹp: “Không mua đâu. Cái ví chú mua cho tôi, khẳng định là dính lông cừu thật, tiền này nhất định là muốn trừ vào tiền lương của tôi mà, tôi thiếu nợ chú tiền sửa xe, vậy có thể trả hết số tiền nợ sao? Không được.”

Hoắc Phi Đoạt không cãi nhau với Ngũ Y Y nữa, tự mình suy nghĩ: “Vậy thì không mua. Cô nhìn xem, những cái ví đắt tiền này, cái nào thiết kế đẹp nhất?”

Quả nhiên Ngũ Y Y bị lực chú ý hấp dẫn rồi, bắt đầu nghiêm túc so sánh những cái cặp tiền nhỏ đó, sau cùng nàng chỉ vào một cái nói: “Cái này vẫn tốt hơn một chút, hoa văn màu sắc đều đặc biệt.”

Hoắc Phi Đoạt hơi gật đầu: “Ừ, quả thật không tồi. Đi thôi.”

Hoắc Phi Đoạt kéo Ngũ Y Y đi vào bên trong, tay kia chỉ vào cái ví tiền đặc biệt ở hàng dưới tủ bày. Nhân viên hiểu ý lập tức cúi chào.

A Trung đi theo phía sau, vừa lấy thẻ ra vừa hỏi: “Hoắc tổng vừa ý cái nào?”

Nhân viên phục vụ đi đến chỗ Ngũ Y Y chỉ vào cái kia: “Là cái này.”

A Trung gật đầu “Được rồi, tôi chỉ có thể nói, Hoắc tổng ngài thật hào phóng.”

Hoắc Đại ca chưa từng hào phóng với người nào như vậy.

Trên thương trường, Hoắc Đại ca nổi tiếng khôn khéo gian xảo, dùng lông chim nhận bay qua để hình dung thật không quá đáng.

Nhưng mà....

Vì sao Hoắc Đại ca tốt với Ngũ Y Y như vậy?

Thân là đàn ông, thân là người hầu, hẳn đều phải ghen tị.

Một cái cặp tiền nhỏ, lại bảy mươi nghìn đồng.

Đời sau, hẳn nên sinh con gái.

Dĩ nhiên, nếu đầu thai thành Đông Thi thì cũng không được.

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y nhỏ nhắn đi vào cửa hàng, giống như dẫn một đứa bé.

“Oa, cái đồng hồ kia thật không rẻ nha, Hàn Giang Đình có một cái, tên tiểu tử thối kia dám gạt tôi nói không đắt.”

“À, à, chú Hoắc, ngài mau nhìn, cái đó không phải là trên ti vi mới vừa quảng cáo sao? Ngoại hình của diễn viên quảng cáo đó như vậy.”

Ngũ Y Y lúu rúu giống như một chú chim nhỏ đáng yêu.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên rất thích cảm giác này.

Ôm thân hình nhỏ bé mũm mĩm của cô, có thể vuốt ve nhẹ nhàng lỗ tai trơn mềm của cô.

Hai người cùng nhau đi vào cửa hàng, nhìn đông, nhìn tây.

Loại cảm giác này...rất nhàn rỗi, rất ấm áp.

Hai người họ giống như là vợ chồng mới cưới.

Trên mặt anh tuấn phi phàm của Hoắc Phi Đoạt lộ ra nụ cười nhạt.

Theo thường lệ Hoắc Phi Đoạt xuất hiện vẫn gây sự chú ý cho rất nhiều khách hàng.

Có rất nhiều người phụ nữ lớn tuổi khác nhau đều rướn cổ nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt.

Trời ạ, đây là anh đẹp trai nhà ai, đẹp trai, vóc dáng tốt như vậy, không cần nói, người đàn ông này ở trên giường khẳng định rất lợi hại.

Một đám phụ nữ lớn tuổi khoe miệng chảy nước miếng.

Đàn em bang phái phải xua đuổi những người phụ nữ si ngốc kia.

Đi vào một cửa hàng trang phục nữ, Hoắc Phi Đoạt nhìn thoáng qua, ừ, phong cách nơi này không tệ lắm, có vẻ áp phích, thể này mới thích hợp với người phụ nữ kia.

“Váy này thế nào? Xinh đẹp không?”

94. Chương 94: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 3

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y, chỉ vào một cái áo đầm.

“Thật là đẹp mắt nha. Rất có khí chất của một công chúa.” Ngũ Y Y cười híp mắt đi tới, nhặt bảng giá lên xem, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Nhanh chóng xoay người, kéo cánh tay Hoắc Phi Đoạt đi ra bên ngoài: “Không nhìn không nhìn, cái váy này đắt chết! áo đầm rách gì hử, hơn một nghìn. Thật là lừa bịp mà, cảm thấy khách hàng xem tiền như rác à. Đi thôi!”

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, kéo tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, kiên quyết kéo cô đi vào.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trên ghế salon lớn, nói với người bán hàng: “Áo đầm này, cho cô ấy thử xem.”

Ngũ Y Y nói to “Tôi không muốn mặc! Quá đắt! Không mặc.”

Hoắc Phi Đoạt cau mày “Àm ĩ chết mất...Sao em và Tại Viễn đều lớn hòng như nhau vậy. Ngoan, đi thử đi.”

“Chú, quần áo này quá đắt, tôi không thử.”

“Đi mặc thử một chút. Cho dù mua, cũng không trừ từ tiền lương của em, đi được rồi chứ? Đi theo tôi ra ngoài, em không cần lo lắng cái ví tiền của em, cái này tôi mua cho em, sẽ không trừ vào tiền lương. Em yên tâm đi.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn vạt áo Ngũ Y Y khoát tay bảo cô đi vào trong thử đồ thoải mái.

Ngũ Y Y vẫn không tình nguyện bĩu môi “Thật là, phải thử quần áo đắt tiền như vậy làm gì chứ, tôi không muốn mua quần áo, nhà của tôi có quần áo, có rất nhiều quần áo mà.”

Tuy rằng quần áo này rất cũ kỹ, đều là những thứ khi mẹ cô còn sống tiết kiệm tiền mua cho cô.

Cô chưa từng nói đến cuộc sống của cô bây giờ túng thiếu cỡ nào, căn bản không giống với cuộc sống của thiên kim đại tiểu thư. Ngũ Phong Tập vô cùng hẹp hòi keo kiệt, cho cô tiền tiêu vặt rất ít, không bằng một đứa nhỏ bình thường. Ông ta là người tham lam, nên không muốn cho Y Y mua quần áo.

Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa “Thế nào? Muốn tôi giúp em thay quần áo? Đúng không?”

Ách.

Nghe nói thế, Ngũ Y Y liền choáng váng.

Đổi một nụ cười tươi nói: “hắc hắc, chú, tôi lập tức đi vào trong thay liền.”

Xoay người, Ngũ Y Y lè lưỡi làm bộ mặt quỷ.

Mẹ ơi, thật không thể làm trái lệnh của chú Hoắc, nếu chọc hấn nóng nảy, đoán chừng hấn sẽ thay quần áo cho cô thật.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện lại cảnh tượng, Hoắc Phi Đoạt trong cơn giận dữ xé nát quần áo của cô, ôm cơ thể trở trụi lạnh run của cô.

Ai da, đáng ghét, sao mình lại háo sắc như vậy, sao lại nghĩ đến những hình ảnh không sạch sẽ này?

Ngũ Y Y, cô thật xấu.

Ngũ Y Y được mấy người nhân viên phục vụ, lúc mặc cái váy kia đi ra, Hoắc Phi Đoạt đang nghe điện thoại.

Ngũ Y Y đứng ở trước gương sửa sang lại váy, buột miệng hỏi: “Chú, nhìn xem thế nào?”

Hoắc Phi Đoạt nghe tiếng quay đầu lại, nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Thật là đẹp!

Cô bé kia có làn da rất trắng, xương nhỏ nhắn, đúng là rất đáng yêu.

Cái ao đầm này giống như được làm theo số đo của cô, đột nhiên biến thành một tiểu công chúa hiền lành dịu dàng.

Trong điện thoại Hoắc Phi Đoạt vang lên tiếng Cô Tại Viên phát điên; “Đại ca? Đại ca! Anh còn đó không? Còn nghe không? Này này này này....Tại sao không nói?”

Ngũ Y Y quay một vòng, nhìn Hoắc Phi Đoạt cười một tiếng: “Kiểu dáng thế nào? Có phải tôi rất buồn cười hay không?”

Nụ cười đáng yêu kia của Ngũ Y Y làm cả người Hoắc Phi Đoạt run lên như bị điện giật, trực tiếp cúp điện thoại ho khan một tiếng để làm giảm bớt sự kích động trong tim hấn, lạnh nhạt nói; “Đẹp lắm, vô cùng hợp với em, lấy nó.”

95. Chương 95: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 4

Con người của Ngũ Y Y trợn muốn lòi ra, “Hả? Thật sự mua nó?!! Chú, nó mắc quá nha!”

Hoắc Phi Đoạt không để ý tới Ngũ Y Y, nhìn sơ qua những y phục khác, đơn giản chỉ vào, “Món đó, món đó, món đó, còn có còn có một số kia, giúp tôi đóng gói lại tất cả, đều lấy theo số đo cái cô ấy đang mặc”.

Ngũ Y Y điên mất rồi, “Không phải đâu? Chú! Chú điên rồi sao? Tại sao mua nhiều y phục như vậy? Cái nhãn hiệu này đắt đến hổng giống ai á, không cần mua nhiều như vậy nha.”

Ngũ Y Y chạy đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, bởi vì khiếp sợ, hai cánh tay ôm chầm lấy cả người của hấn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tựa cằm vào ngực Hoắc Phi Đoạt, khẩn cầu nhìn người đàn ông trước mắt.

“Chú, làm ơn đi, đừng mua nhiều như vậy nha.”

Hoắc Phi Đoạt hưởng thụ cảm giác hạnh phúc được cô gái nhỏ ôm, cúi đầu, cười nhẹ với Ngũ Y Y, mở ra môi mỏng khiêu gợi, bật hơi, “Dài dòng nữa, tôi liền tự tay giúp em mặc thử tất cả những y phục này”.

Ặc, được rồi.

Ngũ Y Y cắn môi một cái, cúi đầu.

Đột nhiên sau đó lại ngẩng đầu, một đầu ngón tay chỉ vào Hoắc Phi Đoạt, “Chú phải nói chắc chắn, tiền mua những món đồ này, không cho phép chú trừ vào trong tiền lương của tôi!”

Hoắc Phi Đoạt thấy buồn cười, “Em vẫn còn đang rối rắm vấn đề này hả, có muốn tôi thề với em không?”

Tiền mấy bộ y phục, người giàu nhất châu Á như hắn sẽ quan tâm sao? Cô gái nhỏ!

Thật đúng là đơn thuần đến đáng yêu.

Ngũ Y Y nghe vậy mới nhe răng mà cười, vui sướng còn mang theo vài phần ngưỡng ngùng dùng thân thể béo ụt ịt của mình cọ Hoắc Phi Đoạt, “Chú, ai nha, chú tốt với tôi như vậy, hào phóng như vậy, làm tôi thật không thể không biết xấu hổ a..., nhiều y phục đắt tiền như vậy, quá lãng phí.”

Hoắc Phi Đoạt đẩy thân hình mềm mại của Ngũ Y Y ra, nhàn nhạt nói, “Không nên suy nghĩ nhiều, chỉ là vì để cho em an tâm làm việc mà thôi. Hơn nữa, thân là người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt tôi, cũng không thể quá thấp kém.”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt dẫn trước bước chân đi ra ngoài.

Ngũ Y Y chau mặt.

Nghĩ thâm, thủ lĩnh hắc bang đúng là rất dễ dàng biến sắc mặt.

Mới vừa rồi còn giống như chúa cứu thế, hiện tại liền chê cô dơ bẩn, trực tiếp đẩy cô ra. Hừ hừ.

Người chủ này xem ra vô cùng khó khăn phục vụ.

Thật ra thì Hoắc Phi Đoạt vừa đi, vừa hít khí lạnh, vừa vận nội lực điều chỉnh hơi thở.

Cái cô nhóc này, thật không hiểu chuyện nam nữ chút xíu nào.

Cô thế nhưng. lại cọ vào cơ thể của hắn. Lúc ấy hắn liền có phản ứng.

Ngẫm lại, hắn thật là mất thể diện.

Ở lại một lát nữa, hắn thật sợ mình không khống chế được, giam cô gái nhỏ ngay dưới thân

Hoắc Phi Đoạt vẫn luôn tự xưng là tự chủ siêu cường, thật sự không thích ứng cảm giác lúc nào cũng mất khống chế.

Ngũ Y Y nhìn qua đồng túi y phục kia, kêu la, “Chú! Chú còn chưa trả tiền oh!”

A Trung đi vào, vừa xách đi những túi y phục kia, vừa ký tên trên hóa đơn trả tiền, Ngũ Y Y lại gần tò mò hỏi, “Chú A Trung, chỉ ký tên thôi là được sao? Đều không cần cà thẻ trả tiền hả?”

A Trung hằm hừ nhìn sang Ngũ Y Y, nói, “Cô không biết thật hay là giả vờ không biết? Cái trung tâm thương mại này đều là của đại ca chúng ta, còn trả tiền gì?”

“Gi?” Ngũ Y Y thực khiếp sợ.

Một hồi lâu mới nỉ non ra ngoài, “Thủ lĩnh hắc bang thật có tiền.”

A Trung không vui trừng mắt liếc Ngũ Y Y.

Thật là con nhóc phá của!

Quá phá của!

Ngũ Y Y chạy nhanh về phía Hoắc Phi Đoạt kêu, “Chú, chú, chờ tôi một lát.”

Ngũ Y Y đuổi theo Hoắc Phi Đoạt, nhảy qua, cũng không để ý, ôm cánh tay Hoắc Phi Đoạt, tựa hết thân thể mềm mại của mình vào người hắn.

96. Chương 96: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 5

Hoắc Phi Đoạt hơi hơi nhú mào.

O o, tại sao cô lại dính lên tới nữa.

Cánh tay, hết sức nóng bức.

Bởi vì nơi nào đó của cô gái nhỏ, đang cọ hần, từng động tác cọ vô tình hay cố ý khiến hần cắn răng.

Hoắc Phi Đoạt vụt tránh ra Ngũ Y Y, hô hấp hơi nóng, “Em ở chỗ này nhìn xem đi dạo trước, tôi đi toilet sẽ trở lại ngay.”

Nếu còn không thoát thân điều chỉnh một chút, phía dưới của hần sẽ phải chống lên cái lều cao lớn. Bộ dáng như vậy, sẽ mất hết mặt mũi.

“A, được, chú, tôi sẽ ở chỗ này chờ chú nha. Chú, có phải chú size L không?”

Ngũ Y Y hướng về phía bóng lưng của Hoắc Phi Đoạt mở miệng hô, mắt nhìn thấy bóng dáng cao lớn anh tuần kia lảo đảo một cái.

A Trung ở bên cạnh nhìn, không nhịn được lắc đầu, “Quả thật đại ca đang tự ngược.”

Đại ca thực vừa ý con nhóc này sao chứ?

Ngũ Y Y đang lơ đãng nhìn một phụ nữ thử y phục, 3 cô gái nhỏ cười hơ hớ đi vào.

Ngũ Y Y xoa mặt, trước giặt mình.

Lại là. Ngũ đại tiểu thư Ngũ Nhân Ái.

Cô ta đi cùng hai bạn học nữ khác.

Cùng lúc đó, Ngũ Nhân Ái cũng nhìn thấy Ngũ Y Y, nụ cười trên gương mặt, trong nháy mắt, lập tức bị cô ta thay đổi thành vẻ mặt xem thường, nói, “Ồ, nhìn xem đây là ai nha, thế giới này thật đúng là nhỏ, tại trung tâm thương mại sang trọng như vậy cũng có thể gặp phải người quen?”

Hai bạn học nữ của cô ta cũng không nhận ra Ngũ Y Y, không biết chuyện giữa 2 người, nhìn kỹ Ngũ Y Y, hỏi, “Nhân Ái, cô ấy là bạn của cậu sao?”

Ngũ Nhân Ái hất cằm lên, khinh thường nói, “Bạn? Cô ta cũng xứng? Tôi không phải từng nói với các cậu rồi sao? Ba tôi ở bên ngoài làm bấy có con gái riêng, chính là cô ta. Hiện tại ở cùng một chỗ với chúng tôi, cả ngày mặt dày tự xưng mình là tứ tiểu thư nhà họ Ngũ. Nè, Ngũ Y Y, không phải tôi chê cười cô... cô cũng tới một nơi sang trọng như vậy? Cô có tiền sao? Loại người nghèo như mẹ cô, còn lại bao nhiêu của cải để lại cho cô hả? Không có tiền, cũng đừng nên tới chỗ như thế này mất mặt xấu hổ. Ha ha ha.”

Hai người bạn học của cô ta cũng cùng một lúc cười rộ lên.

A Trung mới vừa nãy vẫn còn đang giận dữ Ngũ Y Y, chê Ngũ Y Y phá của, hoang phí tiền của đại ca bọn họ, nhưng mà vừa thấy ngũ Y Y bị khinh bỉ, hần lập tức liền giận. Hừ, người phụ nữ của đại ca, chừng nào mới đến phiên người khác khi dễ?

Đang muốn đi tới, lại bị Hoắc Phi Đoạt kéo lại cánh tay, A Trung kinh ngạc nhìn Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt ra dấu cho hần im lặng, lôi kéo A Trung đi vào phía trong, nhỏ giọng nói, “Đừng ra mặt, không nên tạo áp lực cho Y Y ”

A Trung ngơ ngẩn.

Lão đại. Từ lúc nào trở nên biết săn sóc như vậy? Biết quan tâm tỉ mỉ như vậy rồi?

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y trắng bệch.

Xui xẻo chết đi được, tại sao chỉ đến một cái trung tâm thương mại mua sắm cũng có thể gặp phải Ngũ Nhân Ái tiện nhân này.

Ngũ Y Y siết chặt các ngón tay, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh, “Ngũ Nhân Ái, nói chuyện chú ý một chút, làm nhục người khác, đồng nghĩa với làm nhục chính cô. Ba chị em cô bình thường chưa từng có được tình thương của cha đúng không, nên mới khắp nơi kiếm chuyện nhằm vào tôi.”

“Cái gì! Cô nói cái gì! Cô mới không có tình thương của cha! Tôi cho cô biết, ba vô cùng yêu chúng tôi!”

Ngũ Y Y cười lạnh nói, “Được rồi, không cần giả vờ nữa, thương các người, vậy làm sao sẽ có tôi? Cô có biết hay không, cô sửa loạn căn loạn giống như chó điên như vậy, chỉ có thể nói rõ cô ghen tỵ tôi!”

“Ha, tôi ghen tỵ cô? Cô không có nói mê sảng chứ?” Ngũ Nhân Ái giống như bị người đập cái đuôi, gấp đến độ cả mặt đỏ bừng.

97. Chương 97: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 6

Ngũ Nhân Ái như bị người đập cái đuôi, gấp đến độ cả mặt đỏ bừng “Nếu ba tôi yêu thích các người, tại sao không cho các người rất nhiều tiền? Tại sao không xây ẹ cô một cái mộ? Chỉ là một trăm nghìn a, ông ấy lại không chịu đưa ra? Tôi cho cô biết, mẹ tôi qua đời, toàn bộ tiền còn nhiều hơn hai trăm nghìn! Cô vẫn chưa rõ sao, tại sao cô tiền xài vặt ít như vậy, bởi vì ba tôi căn bản không thương cô, ông cho tới bây giờ cũng không yêu mẹ cô, nên đừng lấy tình yêu làm nguy trang để nói chuyện nữa, ai cũng biết, mẹ cô đi theo ba tôi là vì tiền, mà chỗ khôn khéo nhất của ba tôi, đó chính là chơi đùa với mẹ cô, còn giữ được ví tiền của ông ấy, ông sẽ không bao giờ chịu ẹ cô một phân tiền! Kề ngu!”

Ngũ Y Y bị chọc tức, giơ cao cánh tay, muốn đánh Ngũ Nhân Ái, nhưng khắc chế lại.

Ngũ nhân ái cười lạnh: “Muốn đánh tôi? Nếu như cô ra tay thật, có thể nói rõ, cô bị tôi nói trúng, cô tức điên lên, có đúng hay không? Nếu như ba tôi thật lòng yêu mẹ cô, sẽ ẹ cô rất nhiều tiền, để cho bà ấy trải qua cuộc sống không lo cơm áo, cô tới mua một cái y phục nơi này cho tôi nhìn một chút a, cô mua được sao? Cô không có tiền! Mẹ cô một phân tiền cũng không có để lại cho cô! Đây chính là ba tôi đối với các người hai mẹ con chân thực tình cảm! Đã hiểu chứ?”

Ngũ Y Y cả người run rẩy. Một chữ cũng nói không nên lời. Bởi vì lời nói của Ngũ Nhân Ái là những lời chân thật.

Ngũ Phong quả thật không ẹ của cô chút tiền nào, mẹ mới có thể mang bệnh nặng trong người, không kịp thời chữa trị, cho nên mẹ mới chết đi khi còn rất trẻ.

Ngũ Y Y nhói đau trong lòng. Ngũ Phong, Ngũ Nhân Ái nói như vậy có thật không? Ông chưa từng thật lòng yêu mẹ tôi, phải không? Ông chỉ đùa giỡn với bà sao? Người phụ nữ đáng thương lại ngốc nghếch đó, đã rất thật lòng đem hết chân tình đối đãi ông...ông lại nhẫn tâm làm như vậy?

Ngũ Y Y thấy thực khổ sở, cả người cũng run rẩy.

Nhân viên phục vụ nhận được điện thoại, nhẹ nhàng nghe, thỉnh thoảng gật đầu cung kính nói chuyện.

Nhân viên phục vụ đem mấy bộ quần áo đem tới trước mặt rồi đưa vào trong tay Ngũ Y Y, mỉm cười nói: “Ngũ tiểu thư, đây là quần áo cô mới vừa mua, tất cả đều đóng gói kỹ cho cô. Bởi vì cô vẫn thường xuyên ghé qua cửa hàng, một năm doanh số mua hàng vẫn là một trăm nghìn trở lên, cho nên cô thăng cấp trở thành khách Vip hạng kim cương của cửa hàng chúng tôi. Chào mừng cô về sau lại đến ủng hộ nhiều hơn.”

Ngũ Y Y ngơ ngác nhận lấy túi quần áo, cả người vẫn đang trong trạng thái lảng lảng.

Ngũ Nhân Ái hít một hơi lạnh khí, kinh ngạc trợn to hai mắt, nhìn trong tay Ngũ Y Y túi quần áo lớn nhỏ, lùi về phía sau mấy bước: “Cô. Cô vẫn luôn mua y phục ở cửa hàng này? Cô. Mẹ cô để lại cho cô rất nhiều tài sản?”

Hai mắt Ngũ Nhân Ái trợn muốn lồi ra. Nhân hiệu quần áo này, đắt tiền muốn chết, vậy mà Ngũ Y Y một năm mua hơn một trăm nghìn! Ba, ba rốt cuộc lên lén ẹ Ngũ Y Y bao nhiêu tiền? Năm đó mẹ vẫn kiểm soát tài chính của ba, sau lại chủ tịch của công ty cũng thân thích bên nhà ông ngoại, vẫn tiếp tục kiểm soát tài sản của ba, ba dùng phương pháp gì lên lén đem một khoản tiền lớn ẹ con Ngũ Y Y chứ!

Ngũ Y Y cảm giác mặt chết đi, nhàn nhạt: “Tôi không muốn cùng loại người như cô nói chuyện. Tránh ra.”

Ngũ Y Y xách theo túi quần áo chậm rãi đi về phía trước, thật ra thì, nước mắt đã lăn dài xuống.

Ngũ Nhân Ái còn đang ngơ ngác, đứng tại chỗ há miệng thở hổn hển, tự nói: “Thật đáng chết! Ba thế nhưng lên lén đi rất nhiều tiền! Thật quá đáng rồi!”

98. Chương 98: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 7

Cái này chẳng khác nào Ngũ Y Y không thanh thức cho Ngũ Nhân Ái một bạt tai.

Hai bạn học đi cùng Ngũ Nhân Ái cũng không nhịn được lên cười thâm, còn phải giả bộ an ủi Ngũ Nhân Ái, “Được rồi, Nhân Ái, chúng ta đi thôi, không phải nói muốn mua sách sao? Đi thôi”

Ngũ Nhân Ái mặt phiền nào bị bạn học lôi đi.

Ngũ Y Y giống như khúc gỗ ngơ ngác rời đi, đến gần ghé dài gần đó chán chường ngồi xuống.

Ngũ Phong Tập, thật chỉ là vui đùa với mẹ thôi sao?

Cái đau đớn này, cơ hồ muốn che mất ý niệm của mình.

Hoắc Phi Đoạt đi tới, nhìn thấy Ngũ Y Y đang ngồi, thương tiếc ôm lấy cô, nhẹ nhàng hỏi, “Nha đầu, thế nào rồi?”

Ngũ Y Y hoảng hốt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mắt vô hồn nhìn Hoắc Phi Đoạt, đột nhiên hé miệng, oa một tiếng khóc lên, “Chú.....Ô ô ô ô ô....., tâm của tôi đau quá.....Chú.....Tại sao tôi lại có cha như thế này.....tại sao a.....ô ô ô ô”

Ngũ Y Y chưa từng có bộ dạng như vậy, ở trước mặt người ngoài yếu đuối như vậy.

Cô đều là mọi thời điểm, luôn một mình gặm bị thương.

Hôm nay, cô không biết vì sao lại như vậy, gặp Hoắc Phi Đoạt, không muốn nguy trang mình kiên cường, trực tiếp nhào vào trong ngực Hoắc Phi Đoạt, khóc một phen.

Tâm của Hoắc Phi Đoạt, liền bị hòa tan, nhẹ nhàng vuốt bả vai Ngũ Y Y, sâu kín nói, “So với tôi, em hạnh phúc hơn nhiều, Tôi, ngay cả mẹ là ai, cũng không biết”

Hoắc Phi Đoạt cười khổ một tiếng, nói tiếp, “Có lúc tôi cũng suy nghĩ, có phải hay không tôi vì không được yêu thích, mới rất nhỏ liền bị vứt bỏ, mẹ một chút xiu cũng không hề yêu tôi. Tôi đến cái thế giới này, thật ra là vạn người đều căm ghét”

“Dù vậy, nhưng tôi vẫn sống, so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều. Tôi còn nghĩ nếu có ngày nhìn thấy mẹ đẻ, tôi nhất định hướng bà chứng minh, tôi không phải là một gánh nặng, tôi là một cường giả cường thế”

“Mà bây giờ, tôi ngay cả ý niệm này cũng muốn từ bỏ rồi. Bà có hay không có yêu cha tôi thì như thế nào, tôi cũng là một sinh mạng, dù sao tới cái thế giới này, nhiệm vụ của tôi, chính là phải sống thật tốt. Cũng như em, đạo lý đều giống nhau”

Kết.

Ngũ Y Y ngừng khóc, ngẩng mặt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Ngũ Y Y nghẹn khóc, bắt đầu an ủi Hoắc Phi Đoạt, “Chú, người mẹ nào cũng yêu thương con mình, chú yên tâm, mẹ chú nhất định rất thương chú”

Chú Hoắc thật đáng thương a, anh không có mẹ. Dẫu gì, cô có cũng cùng mẹ sống với nhau 17 năm, hưởng thụ tình thương củ mẹ 17 năm a.

Chú Hoắc không khóc, cô khóc cái gì.

Ngũ Y Y nghĩ tới đây, dùng sức hít hít mũi, dùng sức ôm sát Hoắc Phi Đoạt, an ủi anh cũng là an ủi mình, “Chú, khóc cũng không có tác dụng gì đúng không? Người nhà không yêu chúng ta. Chúng ta chính là phải kiên cường hơn. Đối với kẻ không cần chúng ta, không cần phải quản lý gió bọn họ có sống tốt hay không, đúng không?”

Hoắc Phi Đoạt khẽ mỉm cười, dùng sức vuốt tóc Y Y, trêu ghẹo, “Ồ, bạn học Ngũ Y Y của chúng ta không những có thể làm quản gia rồi, còn thích hợp làm bác sĩ tâm lý nữa nha’

“Hắc hắc” Ngũ Y Y mặt mày còn mang theo nước mắt liền cười lên.

Sau đó cong môi oán trách, “Chú! Làm sao đem tóc tôi làm loạn như vậy hả? Cái thói xấu này nhất định phải đổi a? Phải đổi a?”

99. Chương 99: Có Muốn Tôi Giúp Em Mặc Thử Không 8

Hoắc Phi Đoạt chỉ tay về phía mấy cái túi, “Oa, nha đầu em thật khỏe nha, tôi mới đi toalet một lát, em đã mua nhiều đồ như vậy, rất nhiều tiền đó biết không?”

Anh chính là cố tình giả giọng giọng của Ngũ Y Y lúc trước.

Quả nhiên đã chọc cười Ngũ Y Y, “Chú, là mua mấy bộ đồ này cho tôi, phải không?”

Hoắc Phi Đoạt bĩu môi, “Tên nào ngốc như vậy, mua nhiều y phục đắt như vậy cho nữ nhân”

Ngũ Y Y chọc chọc ngực Hoắc Phi Đoạt, “Ha ha ha, chú, chú không biết vừa rồi Ngũ gia kia thấy những y phục này thiếu chút nữa là ngã quỵ rồi, nét mặt vô cùng khó coi, ha ha ha, bây giờ suy nghĩ lại cảm thấy rất hả giận, cảm ơn chú”

Hoắc Phi Đoạt cau mày, “Về sau nếu còn gọi tôi là chú, tất cả tiền mua đồ hôm nay trừ vào tiền lương”

Á

Ngũ Y Y ngẩn ngơ, ô ô, hắc bang thủ lĩnh cũng không dễ nói chuyện a, nói thay đổi liền thay đổi a. Cô vừa rồi còn ngây ngốc đem Hoắc Phi Đoạt thành tỷ tỷ tri kỷ a. Ngũ Y Y mày thật ngu a.

Nghe thấy chưa, người ta động một chút là muốn trừ tiền.

Vị chủ nhân này, hầu hạ còn khó hơn lên trời a.

“Hắc hắc, chú, không Hoắc lão đại”

Ngũ Y Y cũng không dám gọi anh là chú nữa.

Không thể cùng Hoắc thủ lĩnh làm thân a.

“Cái gì? Em gọi tôi là gì?”

Hoắc lão đại? Đây là xưng hô mà cô kêu sao?

Ngũ Y Y run rẩy đổi lời nói, “Lão đại?”

Hoắc Phi Đoạt trên trán một mảnh mây đen.

Ồ ô, trả lời thế nào mới đúng đây?

Rốt cuộc nên gọi là gì a?

“Chú, không phải muốn tôi gọi là Hắc bang thủ lĩnh chứ?”

Hoắc Phi Đoạt thật muốn gõ đầu nha đầu này, bắt đắc dĩ thở dài, “Hoắc Phi Đoạt”

“Gi?” Ngũ Y Y miệng há to có thể nhét cả một quả trứng vào.

“Hoắc Phi Đoạt, tôi nói lần sau em gọi tôi là Hoắc Phi Đoạt”

Ngũ Y Y run rẩy, “Tôi nào dám”

Cô cũng không phải Tôn Ngộ Không, có vô số sải mạng nhỏ, có thể cho anh thoải mái chém a.

Người ta gọi anh là Hoắc lão đại, cô thế nào có thể gọi tục danh của anh a

Đây chính là Hắc bang lão đại a!

“Đúng rồi! Chú, tôi nghĩ sau này gọi là Hoắc tổng đi ?”

Ngũ Y Y đắc ý nói, Hoắc Phi Đoạt mặt liền đen thêm, “ Tiền của mấy bộ y phục này, tất cả tính vào tiền nợ”

A Trung đứng bên cạnh gật đầu, “Vâng, lão đại”

“A? Không cần a a a a a!” Ngũ Y Y vội vàng lắc tay Hoắc Phi Đoạt, hấp tấp nói, “Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt. Dù có chết, tôi cũng gọi chú là Hoắc Phi Đoạt”

Hoắc Phi Đoạt lúc này mới lộ ra nụ cười, ngất mũi nhỏ của Ngũ Y Y, “Lúc này mới ngoan, về sau phải gọi dịu dàng một chút”

Ngũ Y Y vĩnh iệng.

Chủ tử thật khó phục vụ, không chỉ phải gọi là Hoắc Phi Đoạt, còn phải gọi dịu dàng nữa? Như thế nào là gọi dịu dàng?

Học giọng nói thiếu nữ Đài Loan, lặc lặc lặc theo anh, gọi Phi Đoạt?

Nôn! Suy nghĩ thêm liền thấy mắc ói a!

Hoắc Phi Đoạt đi, Ngũ Y Y cũng đi theo”Chú, không phải Hoắc Phi Đoạt, cái đó tiền trả quần áo không cần tính vào tiền nợ của tôi được không?”

Hoắc Phi Đoạt rất tự nhiên nắm tay bé nhỏ của Ngũ Y Y, hướng A Trung nói, “Không cần tính thêm vào tiền nợ”

“Vâng, lão đại”

A Trung tức xam mặt lại.

Lão đại a, ta trước đây trên giang hồ đường đường là A Trung ca ca, như thế nào lại trở thành cu li đây?

100. Chương 100: Chú Hoắc Nổi Giận 1

“Chú....Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt” Ngũ Y Y thật sự không có thói quen gọi trực tiếp tên tuổi của Hoắc Phi Đoạt, bây giờ gọi có chút không quen, “Hoắc Phi Đoạt, chúng ta đi đâu đây? Y phục mua xong rồi, nên xuống dưới thôi”

Hoắc Phi Đoạt tiêu sái sải bước đi, Ngũ Y Y vất vả đuổi theo sau.

Thiệt là, đáng dấp cao lớn như vậy thì thôi đi, tại sao lại còn có một đôi chân dài như vậy?

“Không phải đem cô bán đi, nói nhiều như vậy”

A Trung không kìm hãm được mở miệng chen vào, “ Thật nhiều lời”

Ngũ Y Y không tức giận, ngược lại Hoắc Phi Đoạt hung hăng trợn mắt nhìn A Trung một cái, khiến a Trung sợ hãi cúi đầu.

Lão đại đúng là, chỉ inh phóng hỏa, không cho người khác đèn.

A, lão đại có thể nói Ngũ Y Y nói nhiều, người khác thì không thể a.

Hừ, có cần phải lấy lòng như vậy không!

Cầm tức nha.

“Chưa chắc a! Lỡ may các người đem tôi bán đi thì sao đây?”

ở bên cạnh Hoắc Phi Đoạt bính bính khiêu khiêu, hiểu động giống cón sóc nhỏ.

Hoắc Phi Đoạt châm biếm, “Em? Em cảm thấy tôi bán em thì sẽ lấy lại được số tiền kia hay sao?”

Hoắc Phi Đoạt ưu nhã lấy tay nâng cằm Ngũ Y Y lên, Ngũ Y Y híp mắt nhìn, cười hết sức quyến rũ.

Hoắc Phi Đoạt giật giật khóe miệng, lắc đầu, “Chắc chắc, ngũ quan bình thường, da cũng rất thô, cười lên nhìn không đáng yêu chút nào”

“Cái gì đó, chú nói tôi đó hả?” Ngũ Y Y nhú mắt lại xem thường lời Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cơ hồ muốn cười lên, “Cũng không nha, chỉ là loại tư chất này, nói thật, đem em đến Thái Lan bán đi, cũng không đủ tiền để tôi mua vé máy bay bay trở lại, lỗ vốn rồi”

“A a a , tôi mới không có kém như vậy,” Ngũ Y Y cười vỗ vỗ Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt cũng không né tránh, mặc ống vuốt của cô gãi ngứa trên người mình.

Ngũ Y Y trợn mắt, không muốn cho Hoắc Phi Đoạt nhìn mình, tức giận nói, “Chú xem, đôi mắt tôi có bao nhiêu to tròn, vị tiên sinh này thỉnh chú ý a, tôi chính là mắt đẹp thiên tiên a!Da tôi thô sao? Da tôi chính là được xem mềm mại có muốn dưỡng cũng không được a! Dám nói tôi như vậy, chú chê bai tôi hơn chú sao?”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu một cái,”Được rồi, tôi thừa nhận, ngũ quan đáng dấp của em coi như thích hợp, nhưng mà mắt mũi hợp lại một chỗ, nhìn lại thấy không ổn”

Ngũ Y Y giận.

A Trung nhin không được, nghiêng đầu sang một bên cười ha ha.

Ngũ Y Y nhảy a nhảy, muốn cùng Hoắc Phi Đoạt nói lý lẽ, thật sự, về đạo lý, cô không có kém như vậy a.

Mà Hoắc Phi Đoạt, gương mặt vốn lãnh khốc , khóe môi thật mỏng kéo lên, lặng lẽ nở nụ cười.

A Trung lén liếc Hoắc Phi Đoạt một cái. Thật ra, tâm tình lão đại lúc này đã tốt hơn trước kia rất nhiều.

Trong chốc lát Ngũ Y Y cùng A Trung nhìn muốn hôn mê.

Ngũ Y Y gào thét, “Hoắc Phi Đoạt.....Như thế nào muốn mua giày sao?”

Một nữ nhân mà thôi, hai ngày cuối tuần đến dọn vệ sinh cho nhà anh, có cần phải tốn nhiều tiền như vậy không?

Vừa mua giày, vừa mua quần áo.

A Trung thở dài, “Lão đại, đã mua 5 đôi giày rồi, có tiếp tục không?”

Trong đồng giày ở cửa hàng, mắt đẹp lướt một vòng, dừng lại trên đôi giày không xa phía trước, “Đôi kia, lấy số giày cho cô ấy”

Nữ phục vụ lần đầu tiên thấy lão bản, cơ hồ muốn cúng bái, hai mắt nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt, hoa si đáp lời Hoắc Phi Đạt.

101. Chương 101: Chú Tức Giận 2

Ông chủ thật trẻ tuổi.

Ông chủ thật đẹp trai.

Đôi mắt của ông chủ thật mê người.

Đợi đến khi Hoắc Phi Đạt chọn xong sáu đôi giày xoay người nhìn lên, lại phát hiện bên kia chiếc ghế dài có thêm một người ngồi, đều đang nâng quai hàm lộ vẻ suy sụp.

Ngũ Y Y lười biếng mí mắt cũng không nhấc lên được.

A Trung nâng quai hàm nhìn trời thở dài.

Hoắc Phi Đạt không nhịn được cười một tiếng, đi tới, kéo vành tai nhỏ của Ngũ Y Y, “Cô bé, mua đồ cho em mà em lại bày bộ dáng thật uất ức. Tôi còn chưa ngại mệt mỏi đâu!”

Ngũ Y Y cong môi, “Chúng ta không mua mấy đôi giày này có được hay không?”

“Không được” Hoắc Phi Đạt quả quyết cự tuyệt.

“Này, vậy mua rồi tôi không mang có được hay không?”

“Càng không được?”

“AAAA, vậy đồng giày này tôi đi đến khi nào mới hư?”

“Em mang giày về nhà, một ngày một đôi, thay phiên mang” Hoắc Phi Đạt vô sỉ nói.

Ngũ Y Y cắn răng, “Một ngày một đôi? Chú rằng tôi quảng cáo giày hay sao? Này, một tuần tổng cộng bảy ngày, chú dứt khoát gom đủ bảy đôi giày đi, vậy thì một ngày một đôi rồi, hừ!”

Không ngờ Hoắc Phi Đạt lại anh tuấn búng tay “Đúng, vậy thì bảy đôi.”

Lại tiếp tục chọn đôi giày thứ bảy, Ngũ Y Y nhăn mặt than thở.

A Trung cũng than thở theo.

Mấy người từ siêu thị bước ra, phía sau là một đoàn người đi theo tặng đồ.

Ngũ Y Y thở dài, một bộ dáng mệt mỏi, “Nhà giàu mới nổi cũng không tiêu tiền như vậy chứ? Giống như buôn bán sỉ vậy.”

Hoắc Phi Đạt dính chính với Ngũ Y Y, “Cô bé, tôi không phải là nhà giàu mới nổi, tôi giàu từ lâu rồi.”

Ngũ Y Y xoa mồ hôi lạnh, đi theo lên xe hơi.

Ngũ Y Y nhìn điện thoại di động một chút, thở dài nói, “Trời ạ, vậy mà hơn 8h rồi, chờ tôi đến nhà chú, làm quen hoàn cảnh, tôi nên về nhà rồi, không thể về quá muộn.”

Hoắc Phi Đạt hơi nhíu mày, nhàn nhạt, lại vô cùng cứng rắn nói, “Hôm nay em không cần trở về. Ở chỗ của tôi là được!”

“À...À? Cái gì? Ngũ Y Y trợn tròn mắt, ”Ở chỗ của chú? Sao có thể? Khăng định là không được đâu!”

Hoắc Phi Đạt xoay mặt, gò má hết sức anh tuấn, “Thế nào? Chẳng lẽ em còn định làm việc ở nhà tôi trong hai ngày, buổi tối còn định trở về?”

“Dĩ nhiên, chú cho rằng là gì.” Ngũ Y Y nâng mặt nhìn Hoắc Phi Đạt.

Ấy da da, ông chú Hoắc này có lông mi thật dài, lúc nhìn người , ánh mắt giống như có dòng điện chạy qua, ừ, rất giống ánh mắt của Lưu Xuyên Phong nha.

Này, Ngũ Y Y, mày thất thần rồi. Thật đáng xấu hổ!

Hoắc Phi Đoạt không vui, “VẬY em hãy gọi điện cho cha em, nói cho ông ấy biết, sau này mỗi tuần em đều ở bên ngoài.”

“À? Nói với cha tôi? Chú đùa gì thế, cha tôi mới không đồng ý! Tôi là một sinh viên năm nhất mà có thể đêm không về nhà ngủ, còn không bị ông ấy mắng chết à? Không được không được, khẳng định là không được.”

“Em hãy nói với ông ta, ở công ty làm việc ngoài giờ, buổi tối không thể trở về nhà.”

“VẬY cũng ko được! Con đường này không thông, buổi tối tôi phải về nhà, ko thể ở chỗ của chú được, vậy thật quá đáng rồi.”

Hoắc Phi Đoạt trầm mặc một hồi lâu, trực tiếp móc ra điện thoại di động, tìm được một cái số, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Tiêu Lạc, là tôi, Phi Đoạt.”

Giọng nói của Hoắc Phi Đoạt nhàn nhạt liếc Ngũ Y Y.

A a a, hẳn đang nói chuyện với ai?

Tiêu Lạc?

Ông chú Hoắc này rốt cuộc muốn làm gì?

Ai nha nha, muốn điên rồi.

102. Chương 102: Chú Tức Giận 3

Ngũ Y Y quỳ gối trên ghế ngồi, cố gắng cho cao bằng Hoắc Phi Đoạt, hai tay giống hư phát điên, dùng sức lắc lư trước mặt Hoắc Phi Đoạt , khoa tay múa chân, miệng tạo khẩu hình: Không được, đừng nói nữa!

Hoắc Phi Đoạt thản nhiên nhìn Ngũ Y Y khoa tay múa chân lung tung, vẫn đều đều nói, “Tiêu Lạc, có chuyện này muốn cậu giúp.”

Khuôn mặt Ngũ Y Y bị dọa trắng, nhào lên phía trước, muốn cướp điện thoại trên tay Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt liền lùi xuống phía sau, Ngũ Y Y đi qua, người dựa sát trên người Hoắc Phi Đoạt, tay dùng sức với lên.

Hoắc Phi Đoạt né tránh, lại lợi dụng võ của hắn không cho Ngũ Y Y giành được điện thoại, giọng nói không hề loạn, “Là như thế này, Ngũ Y Y muốn làm việc ngoài giờ ở chỗ của tôi...Đúng, chính là Ngũ Y Y, cô ấy cần ở tại bên này, không thể về nhà, cậu hãy nói với anh vợ của cậu, tôi nghĩ cậu nói chuyện này, anh vợ của cậu nhất định đồng ý. Được, cứ như vậy.”

Hoắc Phi Đoạt ngắt điện thoại, cả người Ngũ Y Y đều như tan ra, suy sụp ngã vào bên kia.

“Đã nói xong rồi, Tiêu Lạc đồng ý rồi, chuyện này sẽ do cậu ta nói cho cha em nghe, em cứ yên tâm thoải mái ở nhà tối đi.”

Hoắc Phi Đoạt quan sát nét mặt của Ngũ Y Y.

Vài giây đồng hồ sau, Ngũ Y Y đứng lên, gào thét điên cuồng, “Ai cho chú nhiều chuyện? Hả? Ai cho chú xen vào việc của người khác? Vì sao chú nói thế nào chính là thế ấy? Vì sao muốn cho Tiêu Lạc biết chuyện này? Vì sao không cho tôi về nhà? Vì sao chú cố tình muốn cho Tiêu Lạc biết!”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt, con ngươi trở nên nguy hiểm, hạ giọng nói, “Thế nào? Cho Tiêu Lạc biết chuyện này rất quan trọng đối với em sao?”

“Đương nhiên quan trọng! Đó là Tiêu Lạc! Vì sao cố tình lại là Tiêu Lạc!” Ngũ Y Y muốn khóc, cổ họng hằm hừ, “Thật là, nếu để Tiêu Lạc biết, không biết anh ấy nghĩ tôi thế nào, anh ấy nghĩ tôi là con người tùy tiện thì làm sao bây giờ.”

Ngũ Y Y trút giận, lại không chú ý tới, sắc mặt Hoắc Phi Đoạt thật khó coi.

“Không phải là quét nhà vệ sinh cho chú sao? Có cần làm cho ai cũng biết không? Tôi không nên ở trong nhà chú làm gì! Rất không có ý nghĩa! Đầu óc chú rối cuộc nghĩ thế nào vậy? Phiền muốn chết!”

Sắc mặt Hoắc Phi Đoạt xanh mét, môi mỏng mím chặt, đột nhiên khẽ quát một tiếng, “Dừng xe!”

Kết!

Tái xế không biết tại sao, nhưng vẫn lập tức phanh xe lại.

Mấy chiếc xe hộ vệ phía sau đều vang lên tiếng phanh xe rồi rít.

Ngũ Y Y mới giật mình dừng không oán trách, sợ hãi nhìn mặt Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cũng không nhìn Ngũ Y Y, mặt lạnh lùng, mở cửa xuống xe.

“Chú à!”

Ngũ Y Y mới biết sợ.

Không đúng sao? Cô nói sai chỗ nào sao?

Vừa rồi cô oán trách quá mức đúng không?

Người bình thường còn tức giận, nói gì đến thủ lĩnh Hắc bang nói một không hai!

Trời ạ, nếu ông chú Hoắc tức giận thật, coi cô như con kiến nhỏ mà xử lý thì làm sao bây giờ?

Ô ô ô, Ngũ Y Y, mày thật ngu ngốc quá, mày đắc tội ai không được, lại muốn đắc tội thủ lĩnh Hắc bang?

A Trung sốt ruột gọi, “Lão đại!”

Hoắc Phi Đoạt quay lưng về phía Ngũ Y Y, hít một hơi thật sâu, nói, “A Trung, cậu đưa cô ấy quay về nhà của cô ấy đi.”

A Trung đau xót, “Lão đại...”

Lão đại anh bớt giận đi!

Ngũ Y Y vội vàng cầu xin, “Chú à, chú đừng nóng giận, a, không phải chú, là Phi Đoạt, Phi Đoạt, đừng tức giận, tôi rút lại lời nói vừa rồi.”

Hoắc Phi Đoạt không quay đầu lại, cũng không nói thêm điều gì, trực tiếp đóng cửa xe lại, đi về chiếc xe phía sau.

Ngũ Y Y tội nghiệp nhìn về phía sau, cắn ngón tay, lăm bầm lăm bầu, “Chú tức giận thật rồi? Mình không muốn chọc chú giận mà.”

103. Chương 103: Chú Tức Giận 4

A Trung tức giận nói, “Cô còn dám nói là cô không trêu chọc anh ấy tức giận? Vậy thì cô nói cái gì! Vẫn là tiếng người sao? Nào có ai oán trách lão đại của chúng tôi như cô? Còn không có ai dám không biết lớn nhỏ mà nói lão đại của chúng tôi đâu! Cô ăn gan báo à! Lão đại của chúng tôi đối với cô thật tốt, mua quần áo

cho cô, còn mua giày, lão đại của chúng tôi chưa từng đối tốt với ai như vậy, chỉ có cô! Cô thật nhẫn tâm như vậy sao? Người khác đối với cô như vậy, cô không có cảm giác gì sao?”

Ngũ Y Y quệt miệng thật muốn khóc,” Chú A Trung, ô ô ô, chú đừng nói nữa, chú càng nói tôi càng sợ.”

Cô rất sợ hãi thủ lĩnh Hắc bang- Hoắc Phi Đoạt, trong cơn tức giận, ném cô cho cá sông Trường giang.

Ô tô khởi động, vòng vo một hồi, hướng đến nhà của Ngũ Y Y .

A Trung tức giận đến vùng nắm tay, “Trên thế giới này sao lại có loại phụ nữ như cô chứ? Chúng tôi thực xui xẻo muốn chết! Tại sao lại gặp phải cô chứ! Tức chết tôi! Tức chết lão tử rồi!”

Ngũ Y Y núp ở phía sau, bĩu môi, run rẩy yếu ớt hỏi,” Chú A Trung, Hoắc lão đại có tức giận không, có thể rằng rắc xử lí tôi không?”

“Có thể! Thực có thể! Vô cùng có thể!” A Trung bị tức giận, đi về phía ngược lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Ngũ Y Y quất lại, cuối cùng, oa một tiếng, khóc thét lên.

Cô không muốn chết mà, không muốn chết đâu.

Bị A Trung làm cho sợ hãi.

Mẹ ơi, mẹ của con ơi, chọc chú tức giận, lỗi này thật lớn.

Ở cạnh ông chú này sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy.

“Này này này, cô khóc gì chứ, dọa cô thôi mà, không phải thật đâu, cô rất an toàn được chưa? Cô sẽ sống lâu khỏe mạnh hơn tôi, xin cô tiểu tử tông, xin cô đừng khóc, cô mà khóc nữa là tôi sẽ khóc đấy!”

Hoắc Phi Đoạt ngồi trên chiếc xe phía sau, khuôn mặt xanh mét vì tức giận.

Ngũ Y Y lại quan tâm tới Tiêu Lạc!

Có phải cô ta thích Tiêu Lạc không?

Yêu Tiêu Lạc sao?

Ý nghĩ này làm cho Hoắc Phi Đoạt suýt nữa muốn giết người.

Hai nắm tay, rất nhanh siết chặt.

Hoắc Phi Đoạt định đi xem Ngũ Y Y ngồi trên chiếc xe kia. Chiếc xe quẹo qua đi về một hướng khác.

Hoắc Phi Đoạt cười khổ một tiếng.

Vừa rồi hắn còn ảo tưởng, cô bé kia sẽ nhảy xuống xe, ôm cánh tay của hắn nói, cô không quay về, cô vừa mới nói đùa, cô muốn ngủ ở chỗ của hắn.

Xem ra, đây đều là ý nghĩ của một mình hắn.

Chính mình thật buồn cười!

“Lão đại, đi đâu?”

Hoắc Phi Đoạt nhắm mắt lại, dặt quả đấm trên trán, phiền muộn nói, “Tùy tiện!”

Ách...Tài xế mắt choáng váng.

Tùy tiện là nơi nào?

Được rồi, vậy thì tùy tiện lái đi, cùng lắm thì phí chút tiền xăng, lái trên đường cả đêm.

Điện thoại trong tay Hoắc Phi Đoạt vang lên, chẳng lẽ cô bé kia gọi tới?

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt dấy lên hi vọng, nhanh chóng nhận điện thoại.

“A lô?”

“Trời ơi, lão đại, anh đang ở đâu hả? Buổi tối có hạng mục gì sao? Tôi ở bên này nhàm chán đến cả trứng cũng đau rồi.” Âm thanh của cà lơ phất phơ của Cố Tại Viễn truyền tới.

Hoắc Phi Đoạt lại thất vọng, mày lập tức nhả lại, thuận miệng nói, “VẬY ĐẾN BIỆT THỰ VỌNG HẢI ĐI.”

“Hả? Thật sao? Hắc hắc hắc, lão đại, anh thật sự cho tôi đi biệt thự của anh sao? Rất thích thú! Lão đại, cuối cùng anh cũng cho tôi đi?”

Hoắc Phi Đoạt phiền chán nói ngắn gọn, “Dong dài cái gì! Muốn đến thì đi nhanh đi!”

“Được, đi ngay lập tức! Đúng rồi, lão đại, tôi mang qua đó vài cô nhóc mới nhé! Rất tốt rất tốt.”

Âm thanh của Cố Tại Viễn biến mất trong tiếng cười nham hiểm.

Hoắc Phi Đoạt thở dài, gọi không nổi một chút hứng thú, “VẬY TÔI BIỆT THỰ VỌNG HẢI ĐI.”

“Dạ, lão đại.”

104. Chương 104: Chú Túc Giận 5

Biệt thự Vọng Hải, đúng như tên, là ngôi nhà nhìn ra biển.

Vốn là nơi ở đắt tiền nhất, cũng là chỗ có phong thủy tốt nhất.

Ngôi biệt thự kia, Hoắc Phi Đoạt mới mua một năm trước, sửa sang lại qua quýt, cũng không có nhiều kỉ niệm.

Hoắc Phi Đoạt đặc biệt thích sạch sẽ, hần căn bản là không cho người ngoài đi vào ngôi biệt thự đó của hần.

Cố Tại Viễn đáng thương đã từng N lần lần vòng vòng cầu xin Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt cũng không phát thiện tâm cho Cố Tại Viễn đến đó.

Đối với biệt thự kia, Cố Tại Viễn thèm đến chảy nước miếng.

Hôm nay, không nghĩ tới, oa ha ha, lão đại đột nhiên nổi lòng từ bi, để cho hần đến.

Cố Tại Viễn vui vẻ gọi các anh em, mua gà mua cá, thu thập đủ hai xe đồ ăn ngon, sau đó nhét đầy phụ nữ trên hai chiếc xe hơi, một đường ca hát hướng đến biệt thự Vọng Hải.

Thực sự vô cùng khí thế!

Thực sự không tầm thường!

Nhìn địa thế một chút, nơi này đa số là cây cối bao phủ, đoán chừng cũng là số một số hai trên châu Á.

“Lão đại chính là biết hưởng thụ, nơi ở của tổng thống cũng không được tốt như của hần.” Cố Tại Viễn lái xe, quyết miệng thở dài.

Nữ MC đài truyền hình Ngải Mễ đem cánh tay khêu gợi khoác lên bả vai Cố Tại Viễn, nũng nịu nói, “Cố thiếu, người ta khó khăn lắm mới theo anh ra ngoài một lần, anh phải cho người ta chút lợi ích chứ, thế nào, tối nay cũng muốn người ta dính với Hoắc tổng sao?”

Cố Tại Viễn dựng thẳng chân mày, “Chính xác chính xác! Tối nay, chúng ta đều chuốc rượu lão đại nhiều hơn, để cho hần uống say, sau đó em có thể. . . . ha ha ha ha. . . .”

Ngải Mễ dường như đã thấy được mình leo lên người Hoắc Phi Đoạt, xé rách quần áo của mỹ nam, cũng cười như điên.

Hai chiếc xe của Cố Tại Viễn dừng lại ở trước cổng, một đám người rầm rập xuống xe, Cố Tại Viễn cao giọng nói, “Bây giờ, tối đây lấy thực phẩm bên trong xe xuống! Tối nay, chúng ta tối cho biệt thự này cái lễ!”

Quản gia mang theo một đám người giúp việc, tiến lên đem vô số đồ vật tháo xuống.

Cố Tại Viễn dẫn đầu, đi theo sau là năm cô nàng, dung đưa đi vào biệt thự Vọng Hải.

Trong phòng khách cũng không sáng ngời như trong tưởng tượng.

Ánh đèn vàng nhạt bao phủ căn phòng cao quý, ánh sáng trong phòng khách để cho Cố Tại Viễn có phần sững sốt.

Người ở đâu?

Lão đại lại không có trong phòng khách?

“Lão đại đâu?” Cố Tại Viễn hỏi quản gia.

Quản gia chỉ chỉ vào trong một cái phòng trên lầu một, nói, “Hoắc tiên sinh ở bên trong gian phòng kia, ngài đi tới đó tìm xem.”

“Được.” Cố Tại Viễn vỗ tay ra tiếng, cười nói cùng năm cô gái, “Các cô gái, trước tiên các em cứ tìm một nơi nghỉ ngơi một chút, ha ha, nếu như bây giờ không nghỉ ngơi một chút, đoán chừng tối nay các em cũng không được nghỉ ngơi, a ha ha ha.”

Năm cô nàng một bên cười trộm, một bên lại tỏ vẻ thẹn thùng, “Cố thiếu, anh thật là xấu quá đi.”

Cố Tại Viễn thưởng thức trang trí của biệt thự Vọng Hải, đi vào bên trong.

“Lão đại? Lão đại, tôi tới rồi! Anh còn ở đây làm gì, lão đại?”

Cố tại Viễn háng giọng, nhẹ nhàng đi tới nơi quản gia nói, đẩy cánh cửa ra.

“Lão đại.”

Vừa mới đi vào, nụ cười trên mặt Cố Tại Viễn hoàn toàn cứng lại, sững sốt hai giây, Cố Tại Viễn phản ứng nhanh nhẹn xoay người bỏ chạy.

Đáng tiếc còn không có chạy được một bước, cổ áo liền bị người phía sau túm lại, tiếp theo, cả người hắn bị ném vào trong phòng giống như chim bay.

Ba!

Cố Tại Viễn rất mất thể diện nằm trên thảm.

Hoàn hảo, hoàn hảo dưới đất là nệm dày, hắn rơi xuống cũng không đến nỗi đi gặp Thượng đế.

105. Chương 105: Chú Tức Giận 6

Không tồi, không tồi, dưới đất có lót đệm dày, nếu không hắn rơi xuống sẽ đi gặp thượng đế rồi.

“Đại ca....” Cố Tại Viễn khó chịu trầm ngâm.

Chỉ thấy đúng lúc này trong gian phòng luyện công thật to, thân thể cường tráng của Hoắc Phi Đoạt đứng thẳng, trên người hắn mặc quần áo luyện võ công trắng như tuyết.

Hoắc Phi Đoạt vẻ mặt phiền chán, hung dữ nói “Theo tôi luyện tập một chút”.

“Hà? Không phải chứ? Đại ca, tôi không phải là dân luyện tập chuyên nghiệp sao tôi có thể theo ngài luyện hả?” Cố Tại Viễn kéo dài khuôn mặt, giọng nghẹn ngào nói.

Mặc kệ cái gọi là tôn nghiêm của người đàn ông, hắn dứt khoát không đứng lên, cứ như vậy ngã chổng vó trên nệm. Hắn cũng không ngóc, giờ phút này kiên quyết không đứng lên, đứng lên sẽ bị đại ca xem như bao cát ném đi. Hắn thà quỳ rạp trên mặt đất làm chó rưng lông.

Hoắc Phi Đoạt cau mày “ Là cậu đòi tới, tôi không cho cậu tới, chính cậu chủ động xin đến nơi này giết giặc, nếu đã đến đây rồi, thì không thể không đến, đứng lên, đi theo tôi luyện một chút”.

Cố Tại Viễn không có khí phách, vẻ mặt ngang ngược “Không! Tôi không đứng lên! Đứng lên chính là chết. Không đứng lên”

“Vậy à? Như vậy tôi phải động tay mời cậu đứng lên.” Hoắc Phi Đoạt võ công cao cường, lại không có biện pháp gì sao?

Hắn đi vài bước qua, nâng chân lên, thật mạnh đạp xuống Cố Tại Viễn.

“A, a, a, đại ca, anh đạp lên thật à?” Cố Tại Viễn lảo lộn tại chỗ, lăn qua một bên, tránh thoát được chiêu này.

Không dám tin nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt, run giọng nói “Đại ca, rốt cuộc hôm nay người nào chọc giận ngài? Oan có đầu, nợ có chủ, ngài không thể lấy tôi ra trút giận nha, có đúng hay không?”

Hoắc Phi Đoạt cắn môi. Chẳng lẽ hắn trối Ngũ Y Y lại, làm khó Ngũ Y Y để trút giận?

Ngũ Y Y đồng ý, hắn còn không chịu được.

“Cố đại thiếu gia, cậu cũng xuất thân từ bộ đội đặc chủng, sao lại vô dụng như thế?”Hoắc Phi Đoạt chậm chạp.

Cố Tại Viễn phồng má “Tôi so với anh, tôi chính là con gấu. Một mình anh có thể đánh mấy chục người, một mình tôi đánh với anh, tôi không phải là tự tìm cái chết à?”

Hoắc Phi Đoạt hừ một tiếng, không nói hai lời, trực tiếp đánh tới Cố Tại Viễn.

Bên ngoài, các mỹ nữ nghe được trong phòng truyền đến tiếng gào khóc kêu rên thảm thiết, đều bị dọa nhìn lẫn nhau.

“Bên trong xảy ra chuyện gì?”

“Không biết nha.”

“Tôi làm sao nghe như là âm thanh của Cố thiếu?”

“Không thể nào? Lúc Cố thiếu đi vào, cười đến trăm hoa đua nở.”

Mấy người phụ nữ lắc đầu, tiếp tục ăn trái cây trên bàn.

Trong chốc lát, cửa phòng được mở ra, năm mỹ nữ cùng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Cố Tại Viễn toét miệng khắp khiêng đi ra, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn khóc.

Cố Tại Viễn hướng mấy cô gái khoát khoát tay, báo bình an: “Này, đừng khóc, tôi còn sống đây này.”

Ngài Mễ không nể mặt nói “Cố thiếu, chúng tôi không có khóc, đều cười đấy”

Cố Tại Viễn thật muốn đánh chết mấy người phụ nữ này.

Hoắc Phi Đoạt chậm rãi đi ra, vẻ mặt hung ác âm hiểm.

Ồ!

Năm mỹ nhân đều hít một hơi khí lạnh.

Dáng dấp Hoắc Phi Đoạt anh tuấn thế này sao?

Đã sớm nghe nói, chỉ là lần đầu tiên gặp mặt lại không thể tưởng tượng được, Hoắc Phi Đoạt thật sự đẹp đến như vậy. Còn tuấn mỹ hơn mình tính điện ảnh. Còn đẹp hơn tất cả từ ngữ đẹp cộng lại. Không ngờ trong cuộc sống, lại có thể chế tạo ra người đàn ông hoàn mỹ tuấn dật như vậy.

Chắc, chắc, chắc, người đàn ông này, thân hình, chiều cao, khí chất đó...

Không có cách nào nói. Chỉ có thể nuốt nước miếng thôi.

Năm mỹ nữ cùng nhau nhìn Hoắc Phi Đoạt một cách háo sắc.

106. Chương 106: Chú Tức Giận 7.

Năm cô gái cùng si mê nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Một bàn tay Cố Tại Viễn đỡ sau eo, nhe răng trợn mắt, “Đến đỡ đại gia đi.”

Không cô nào chú ý đến hắn.

Cố Tại Viễn tức giận đến trợn trắng mắt.

Rất tốt, bọn họ thấy đại ca, liền trực tiếp bỏ quên Cố Tại Viễn hắn, đúng không?

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng nhìn qua mấy cô gái, không hờn giận nói, “Làm sao lại có phụ nữ?”

“Gi? Đại ca, không phải tôi đã báo qua với anh sao? Muốn dẫn vài cô xinh đẹp đến đây, không phải anh cũng không đưa ra ý kiến sao?”

“Vớ vẩn!” Hoắc Phi Đoạt nhú mày. Có lẽ do hắn ngắt điện thoại nhanh quá, không nghe được Cố Tại Viễn nhắc đến đem phụ nữ tới.

Hoắc Phi Đoạt không vui liếc năm cô gái, hung hăng nói, “Đều đuổi đi.”

“Hả?” Năm cô gái và Cố Tại Viễn kinh hãi kêu lên cùng một lúc.

“Không phải chứ, đại ca? Người ta từ rất xa đến đây, đến đây chính là khách, anh cũng không thể không nể mặt như vậy, đuổi người ta đi.”

Ngải Mễ nhảy dựng lên, vừa đi về phía Hoắc Phi Đoạt, vừa cởi áo choàng trên người xuống.

Ả mặc váy ngắn thấp ngực bên trong, phía trên không biết làm như thế nào, khiến cho “hai bán cầu” đầy đặn như sắp nhảy ra ngoài, phía bên dưới cùng lăm chỉ đến bấp chân.

“Hoắc tổng...Không cần đối xử độc ác với người ta như vậy chứ.” Ngải Mễ lảng lơ ra sức lắc mông, kiểu diễm hướng đến Hoắc Phi Đoạt.

Cố Tại Viễn ngằm lắc đầu, Ngải Mễ này thật đúng là lỗ vốn rồi, xem mông kia lắc thành cái gì rồi.

Ngải Mễ là nữ MC nổi tiếng ở vùng này, ai ai cũng biết, rất nhiều người đều muốn ăn một bữa cơm với vị nữ MC này.

Nhưng Ngải Mễ rất kiêu ngạo.

Cực tuyệt không biết bao nhiêu người rồi.

Ngải Mễ đi đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, cười nũng nịu, ánh mắt đung đưa khê híp, gần như có thể khiến cho toàn bộ đàn ông bị điện giật, “Hoắc tổng, khó khăn lắm người ta mới đến đây một chuyến, bình thường đều rất bận, anh không thể vui đùa một chút với mọi người sao.”

Hoắc Phi Đoạt nhú mày, nhìn lướt qua Ngải Mễ, hỏi Cố Tại Viễn, “Cô ta là ai?”

Ngải Mễ suýt nữa ngã nhào.

Cố Tại Viễn há hốc miệng, “Không phải chứ đại ca, ngay cả nữ MC Ngải Mễ mà anh cũng không biết? Người ta là người đẹp hàng đầu đấy! Thật nổi tiếng...”

“Tên là gì?”

Hoắc Phi Đoạt lại đả kích Ngải Mễ một lần nữa.

Cũng may, khả năng chịu kích thích của Ngải Mễ hơn mức bình thường, cô nàng vượt đầu của mình, núng nịu nói, “Em là Ngải Mễ, Hoắc tổng...”

Cố Tại Viễn như chó lấy lòng chủ (nịnh hót), “Đại ca thân ái, hãy ấy cô ấy ở lại một lần đi, được không? Anh nhìn eo người ta đều bị anh làm sắp gãy rồi.”

Hoắc Phi Đoạt khẽ thở dài, lạnh lùng nói, “Được rồi, trước mười giờ phải rời đi.”

Ngải Mễ sững sốt một chút, lập tức vui mừng kêu lên, “Thật tốt quá! Hoắc tổng, anh thật tốt bụng.”

Hoắc Phi Đoạt không nể mặt mà sửa lại, “Tôi và tốt bụng cho tới bây giờ chẳng có liên quan.”

Ngải Mễ đen mặt.

Đều nói Hoắc Phi Đoạt rất khó gần gũi, cách người ngoài nghìn dặm, thật đúng là khúc xương khó gặm.

Năm cô gái đều điên cuồng, hưng phấn giống như uống thuốc lắc, chạy đi dọn dẹp bàn ăn, mang ra một bàn đầy món ngon.

Hoắc Phi Đoạt uể oải ngồi một chỗ, yên lặng uống rượu.

Cố Tại Viễn thỉnh thoảng chạm ly cùng Hoắc Phi Đoạt, cũng một ly tiếp một ly.

”Này, đại ca, hôm nay anh không vui à?”

107. Chương 107: Chú Tức Giận 8

Cố Tại Viễn thỉnh thoảng chạm ly cùng Hoắc Phi Đoạt, cũng một ly tiếp một ly.

”Này, lão đại, hôm nay anh không vui à?”

Hoắc Phi Đoạt thở dài, nói khẽ, “Thực phiền.”

“Chao ôi lão đại, phiền đâu, nên tìm phụ nữ, đem tất cả phiền não trút xuống trên người phụ nữ, không biết sao, chuyển động ra ra vào vào làm tiêu tan nhiều tinh lực của con người nhất, về cơ bản, anh bận rộn cả đêm, đến ngày mai sẽ quên hết phiền não của ngày hôm nay thôi.”

Hoắc Phi Đoạt mĩa mai nhìn Cố Tại Viễn, “Giống như cậu? Suốt ngày ngâm mình ở chân phụ nữ, cả người đều sa sút tinh thần.”

“Tôi, tôi suy sút đâu? Cơ thể của tôi rất khỏe!”

“Vậy mà cậu còn không chịu nổi vài cú đánh của tôi?”

Cố Tại Viễn gật gù đắc ý, “Chao ôi, lão đại, ai có thể so sánh với anh, còn không phải đều giống cái túi mặt mềm?”

Một cô nàng ngang nhiên đi qua, dựa vào trong lòng Cố Tại Viễn, Cố Tại Viễn không kiêng nể nắm lấy ngực người ta, tạo thành dạng này dạng kia.

Cơ thể cô gái kia như con rắn quấn chặt, cọ cọ trong lòng Cố Tại Viễn, phát ra tiếng ngâm khe khẽ.

Hoắc Phi Đoạt cũng không khó chịu, tiếp tục uống rượu, bất thành linh hỏi, “Tôi hỏi cậu, cậu nói xem, tôi và Tiêu Lạc ai tốt hơn?”

Phụt...

Rượu trong miệng Cố Tại Viễn trực tiếp phun ra ngoài.

“Lão đại, anh không phải đang đùa tôi chứ? Loại chuyện này cũng đáng để hỏi?”

“Mau trả lời!”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên là anh tốt hơn rồi, không nói đến diện mạo, còn vóc dáng, còn năng lực, còn tài sản, tóm lại, tất cả, Tiêu Lạc cũng không thể nào so với anh. Lão đại, khi nào thì anh hạ thấp chính mình như thế?”

Không phải lão đại vẫn luôn hồng hách kiêu ngạo sao?

Hoắc Phi Đoạt mờ mịt một lúc, ánh mắt nhìn xa xăm, thở dài, “Chính là, vì sao lại có người có mắt mà như mù đây?”

“Ai? Ai có mắt như mù?” Cố Tại Viễn mang vẻ mặt “nhiều chuyện”.

Hoắc Phi Đoạt đạp chân một cái, đạp Cố Tại Viễn ra xa.

Tâm trạng của Hoắc Phi Đoạt không tốt, không cần người khuyên, uống một ly lại một ly.

Đám người Ngải Mễ cố tình rót cho Hoắc Phi Đoạt, rót rượu rất nhanh nhẹn.

Hoắc Phi Đoạt uống đã có phần say rượu.

Hắn vỗ vỗ Cố Tại Viễn đang cùng mấy cô gái chơi đoán số cỏi quần áo, đi lên trên lầu.

Hoắc Phi Đoạt uống đầy bụng rượu, nhưng vẫn không giải được phiền não trong lòng.

Đẩy cửa đi vào phòng ngủ của mình, Hoắc Phi Đoạt ngẩn ra.

Trong phòng có một người phụ nữ đang ngồi trên sô pha.

“Ai cho cô tự ý vào phòng ngủ của tôi?” giọng nói của Hoắc Phi Đoạt có vài phần tức giận.

Ngải Mễ đứng lên, theo động tác của ả, váy ngắn trên người tụt xuống rơi trên sàn nhà.

Lộ ra thân thể trắng muốt.

Dáng người của ả thật đẹp.

Ngực mỹ lệ nhô lên, là thứ mà đàn ông thích nhất.

Như hai quả đào mật, run rẩy.

Bụng tròn nhẵn, vừa nhìn liền biết ả là người chú trọng tập thể dục.

Phía dưới...Xanh um tùm, nhìn một cái không sót gì.

Ngải Mễ vuốt ve tóc của mình, hướng về phía Hoắc Phi Đoạt, mỗi bước đi, hai bầu ngực lại rung động cao thấp, cực kì quyến rũ.

“Hoắc tổng, anh nhìn xem, quần áo của em bị hỏng rơi rồi, em phải làm sao bây giờ? Hay là...Hoắc tổng anh hãy cho em ở lại một đêm đi, em nhất định báo đáp Hoắc tổng thật tốt.”

Ngải Mễ đi đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, đầu lưỡi đỏ tươi hơi thè ra, ánh mắt câu hồn, cánh tay nhỏ và dài bám vào lồng ngực của Hoắc Phi Đoạt, vuốt ve xuống phía dưới.

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt dần dần híp lại.

Ngải Mễ cười lẳng lơ, lướt qua eo Hoắc Phi Đoạt, xuống phía dưới...

108. Chương 108: Dám Chiếm Tiệm Nghi Của Chú 1

Ngũ Y Y đi đường cũng quyết miệng, lắm bả có thể chết hay không

A Trung ngồi ở phía trước nghe cô nói thảm thật muốn chết.

Cô bé này thật quá là gian xảo.

Cuối cùng tiếng chuông điện thoại của Ngũ Y Y đã cứu vớt A Trung.

“Cô Ngũ? Cô Ngũ? Cô bé! !”

Gọi cô là Cô Ngũ vậy mà cô cũng để ngoài tai.

Choáng váng.

“Hả? Cái gì?”

Đúng là, gọi cô là cô bé thì mới có hiệu quả.

A Trung nghiêng rằng, “Điện thoại của cô reo kìa, cô còn không nghe?”

A Trung khó chịu xoa đầu mình một cái, thở dài một mồi.

Hắn suốt ngày giết người cướp của, thủ đoạn độc ác, mặt mày còn chưa nhẵn, vậy mà hôm nay bị cô bé này giày vò phát sợ.

“Hả? Di động? À, cảm ơn chú đã nhắc nhở, chú A Trung.”

Ngũ Y Y chậm chạp tìm di động, dùng con mắt của người vô tội nhìn màn hình điện thoại đang có người gọi đến, bỗng nhiên mở to mắt, hút khí.

Vậy mà lại là Tiêu Lạc?

A a a a, chết rồi chết rồi, Tiêu Lạc gọi tới chắc chắn để hỏi tội?

Ngũ Y Y dùng sức min môi, cắn đến sắp nát, sau đó mới do dự nghe điện thoại.

“A lô?”

“Y Y, là tôi, Tiêu Lạc.”

Tiếng nói của Tiêu Lạc dịu dàng truyền lại, không biết tại sao, khi nghe thấy giọng nói ôn hòa kia của Tiêu Lạc, tâm trạng của Ngũ Y Y, liền yên tĩnh lại.

Thật giống như là, mẹ đang ở bên cạnh vậy, rất yên tâm.

“À, là anh à, tôi đang nghe.”

Tiêu Lạc thở dài, thật ra lòng của hắn cũng không bình tĩnh giống như giọng nói của hắn, hắn đứng trước cửa sổ, trên mặt có phần sốt ruột, “Em...đêm nay em định không về nhà sao?”

“Hả? Việc này...không phải như anh nghĩ, thật đấy. . . .”

“Y Y, tôi biết em thật khó khăn, tình cảnh trong nhà cũng rất gian khổ, tôi nghe người giúp việc nói, em vì chuyện làm mẹ ẹ mà vô cùng lo lắng, tôi hiểu cho em. Em làm việc ngoài giờ tôi không phản đối, ha ha, với lại tôi cũng không có lý do phản đối, chỉ là. . . .Y Y, Hoắc Phi Đoạt là một người không bình thường, em vẫn nên cố gắng tránh va chạm với anh ta.”

Ngũ Y Y nở nụ cười nhàn nhạt, “Ừ, tôi đã biết. Tôi đang trên đường về nhà đây, yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng không ngủ ở bên ngoài. Đúng rồi, eo của anh thế nào rồi?”

Vừa nghe thấy Ngũ Y Y về nhà, Tiêu Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, giọng nói cũng trở nên thoải mái, “Eo à, nói thật còn hơi đau.”

“Hả? Thế nào? Eo bị đau lắm sao? Có lưu lại di chứng về sau không?”

Tiêu Lạc dựa vào cửa sổ cười yếu ớt, “Ha ha, nếu em muốn tôi công, thật sự có chút khó.”

Ngũ Y Y sững sốt, sau mới biết được Tiêu Lạc chọc cô, cau mặt oán trách, “Ai nha, anh làm sao lại là người như vậy, làm sao có thể lấy sức khỏe của bản thân ra nói đùa chứ, không biết người ta rất lo lắng cho anh sao?”

Lời nói, bật thốt lên, Ngũ Y Y nói xong mới thấy giật mình, tay nhỏ bé che miệng, thật muốn khâu miệng lại.

Trời ơi, chết chắc rồi, mắt mặt muốn chết, làm sao mà cô lại nói những lời như vậy chứ?

Ngũ Y Y, mày còn mặt mũi nữa sao?

Tiêu Lạc ngớ người, sau đó thì nở nụ cười, “Thật sao? Thật lo lắng cho tôi sao?”

Về mặt Ngũ Y Y đau khổ rối loạn, cười ha ha, “Ha ha ha, như thế nào anh cũng là vì tôi nên mới bị thương, tôi cũng phải có chút lương tâm, ha ha ha. . . . Anh cũng không cần nghĩ gì nhiều.”

Không không!

Mình thật không nên nói thêm một câu cuối cùng “Anh cũng không cần nghĩ gì nhiều.”

109. Chương 109: Dám Chiếm Tiệm Nghi Của Chú 2.

Không không!

Mình thật không nên nói thêm một câu cuối cùng ” Anh cũng không cần nghĩ gì nhiều.” Đây không phải đầu đầu lòi đuôi sao.

Ngũ Y Y dùng tay gõ vào đầu mình, cái đầu đần độn này không dùng được rồi.

Tiêu Lạc tao nhã cười, “Tôi sẽ không nghĩ ngợi nhiều, tôi sẽ coi như trong lòng em có tôi. Ha ha ha.”

Ngũ Y Y đen mặt lại.

Cô thực muốn chết.

“Vây, vậy cái kia, gấp lại sau, tôi đến nhà rồi, bye bye!”

Cúp điện thoại, bộ dạng hoảng hốt như chạy chối chết.

Ngũ Nhân Ái bưng một mâm hoa quả trong tay, đẩy cửa phòng Tiêu Lạc, lại nhìn thấy Tiêu Lạc dựa vào cửa sổ cười yếu ớt, vui vẻ, mặt đẹp như ngọc, nhìn đến ngây người.

“Sao lại xuống giường? Eo thế nào rồi?”

Khuôn mặt Ngũ Nhân Ái đỏ ửng, đi vào.

Tiêu Lạc nghe thấy nhìn qua, mỉm cười gật đầu, “Không có gì, Nhân Ái, không cần lo lắng.”

“Lại đây ăn chút hoa quả đi, em vừa mới gọt, còn rất tươi.”

Ngũ Nhân Ái không chịu được nụ cười thân thiết của Tiêu Lạc, mặt thoáng cái nóng lên.

“Ừ, cảm ơn em, Nhân Ái, em thực hiền lành.”

Tiêu Lạc khen Ngũ Nhân Ái, ngồi trên sofa, đối diện với Ngũ Nhân Ái, cùng nhau ăn hoa quả.

Ngũ Nhân Ái hạnh phúc nhìn Tiêu Lạc.

Tâm trạng của Ngũ Y Y thật tốt, còn hiện ra chút ngượng ngùng của cô gái nhỏ.

Trời ạ, có phải Tiêu Lạc biết được cái gì rồi hay không?

Vì sao ban nãy anh ấy nói cô “Trong lòng có anh”?

A a a a, xấu hổ chết người rồi.

Ngũ Y Y xấu hổ tức giận, dùng tay xoa loạn trên mặt, như muốn đem nặn mặt mình thành bột mì.

Điện thoại của A Trung vang lên, hần nổi máy, “Gì? Ai?. . . . Cái gì? Có thiếu đến biệt thự Vọng Hải? Cái gì? Cậu ta còn mang qua đó mấy người phụ nữ? Cái gì? Chúc rượu? Cậu nói, mấy người...đàn bà kia có ý chúc rượu cho lão đại? Được được, tôi sẽ về ngay!”

Động tác của Ngũ Y Y cứng đờ, lỗ tai nhỏ liền dựng thẳng lên.

Cái gì?

Chú A Trung nói cái gì?

Cố thiếu dẫn vài người phụ nữ đi đến biệt thự của chú Hoắc? Còn cố ý chuốc rượu chú Hoắc?

Muốn làm cho chú Hoắc say khướt? Sau đó sẽ.

Không phải chứ?

Phụ nữ bây giờ sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ!

Đàn ông không chuốc rượu cô thì thôi, cô lại còn đi chuốc rượu đàn ông? Có còn là lễ thường không?

A Trung nói với tài xế, "Cho đến bây giờ Cố thiếu chưa bao giờ là người ngu ngốc, lại thích diễn kịch cùng mấy người phụ nữ. Cậu ta nói chuyện lung tung với phụ nữ, lão đại của chúng ta đều không để ý, này cũng thôi, vị gia kia lại còn đem phụ nữ đến biệt thự, tốt thôi, phải đi nói cho lão đại mới được.

Ngũ Y Y càng mở to mắt.

Tài xế trẻ tuổi, thích xem náo nhiệt, cười đến sung sướng, "Không phải có rất nhiều phụ nữ sao? Ha ha ha, lão đại của chúng ta có thể ỷ vào thân thể khỏe mạnh, sẽ chơi Np hay không?

"P cái đầu mày! Nói bậy nói bạ!" A Trung không nể tình cộc đầu cậu ta một cái, "Lão đại của chúng ta là loại người như vậy sao?"

Tài xế quệt miệng, ứa nước mắt, gật gật đầu, "Không phải. không phải, Lão đại của chúng ta cực kỳ không phải. . . . "

A Trung thở dài đứng lên, "Muốn nói đến sức khỏe của lão đại chúng ta. . . .bao nhiêu P ở dưới cũng không đủ. . . . "

Ngũ Y Y nghe được một đầu khói thuốc súng, đột nhiên hét to một tiếng, "Sao có thể như vậy! ! !"

A. . .

A Trung và tài xế đều sợ hết hồn.

Lúc này, hai người bọn họ lại quên đi cô bé ngồi phía sau này rồi.

110. Chương 110: Dám Chiếm Tiệm Nghi Của Chú 3

Lúc này, hai người bọn họ hoàn toàn quên sạch sự có mặt của cô gái ngồi ở phía sau.

"Bà nội của tôi ơi, cô muốn hù chết tôi hả? Cô muốn lên tiếng trước tiên phải chuẩn bị trước có được hay không? Hù chết lão tử, lão tử sắp bị hù đến có bệnh vàng da rồi. Cô gái!" A Trung trừng lớn mắt, vỗ ngực, quay đầu nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y mặc kệ A Trung nói gì, trừng lớn hai mắt, móng vuốt nhỏ hướng về phía trước cào ghế dựa, đầu gần như chui vào hàng trước, cao giọng kêu lên như cái loa: "Tại sao lại có thể như vậy? Sao có thể để người khác rót rượu lung tung với chú Hoắc? Còn nói chuyện sao? Tại sao nhìn thấy chú Hoắc bị khi dễ còn làm ngơ mặc kệ? Làm sao có thể như vậy?"

A Trung sững sờ thì thầm: "Lão đại bị khi dễ?"

Ông trời ơi, lúc nào Lão đại của bọn họ cũng không bị khi dễ nha. Lão đại không khi dễ người khác đã là khai ân hồi.

Ngũ Y Y lại lớn giọng hét lên một tiếng: "Thật quá đáng rồi!"

Thét đến tay tài xế cũng run run, thiếu chút nữa quẹo xe vào trong cống rồi.

Trong phòng ngủ của Hoắc Phi Đoạt, không khí vô cùng nóng.

Ngải Mễ hai má phẩn hồng, cứ như vậy dính sát vào người Hoắc Phi đoạt.

Từ góc độ Hoắc Phi Đoạt nhìn xuống, đó là một màn vô cùng nhiệt huyết, tất cả đường cong trên người của người phụ nữ mỹ lệ này đều có thể nhìn một cái không sót gì.

Ngực giương cao, mông nhếch lên.

“Hoắc tổng... tôi có lòng tin, làm cho ngài có cảm giác cực khoái, không bằng ngài thử xem kĩ thuật của tôi?”

Ngải Mễ thối khí nóng, cười yêu mị, tay linh hoạt xẹt qua hông Hoắc Phi Đoạt, hướng xuống phía dưới tìm kiếm.

“Bốp”. Tay cô sắp chạm vào khóa kéo quần của hắn, lại bị Hoắc Phi Đoạt nắm lấy

Ngải Mễ bên dưới hơi sững sốt, cô không tin, tại thời điểm mấu chốt người đàn ông nào có thể chống cự lại sức hấp dẫn mạnh mẽ này từ cô, lập tức dịu dàng cười, cả thân thể yếu đuối không có xương trực tiếp nghiêng về phía Hoắc Phi Đoạt, miệng nũng nịu nói: “Ai da, Hoắc tổng, đột nhiên người ta thật choáng váng nha...”

Đôi mắt của Hoắc Phi Đoạt chợt căng thẳng, không đợi hắn có phản ứng, cửa phòng ngủ bị đẩy ra. Cố Tại Viễn lên tiếng trước: “Lão đại, ngài chưa ngủ à...hả?”

Cố Tại Viễn nhất thời cả kinh đôi mắt mở to, da đầu run rẩy, đến khi hắn nhìn xem trong phòng xảy ra chuyện gì thì cười xấu xa nói “Tính tôi không có tới, cái gì tôi cũng không thấy, các người tiếp tục, tiếp tục nha.”

“Cạch”. Cố Tại Viễn đóng cửa lại thật mạnh.

Sau khi Cố Tại Viễn ra ngoài, suy nghĩ một chút liền đứng lên cười xấu xa “lần này Lão đại cũng đừng ra vẻ trong sạch nữa, Lão đại cũng gặp nạn, về sau xem ngài làm sao chê cười tôi?”

Cố Tại Viễn lắc lư đi xuống lầu, trong miệng còn ngâm nga bài hát, nhìn về phía bốn người phụ nữ còn lại vẫy tay nói: “Các cô gái, các cô cùng đi phục vụ gia tốt, đêm nay miệng của ai làm gia thích nhất thì một xấp tiền này gia sẽ cho người đó.”

Cố Tại Viễn nói, đem một xấp tiền giá trị lớn để trong tay.

Bốn người phụ nữ kia nhìn nhau, phát cáu với Cố Tại Viễn: “Cố thiếu, ăn bốn chúng tôi cả đêm, không sợ bị ghen à?”

“Đúng đó Cố thiếu, eo ngài thận ngài thế nào, số lượng tồn kho đủ cho chị em chúng tôi dùng sao? Ha ha ha.” Một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp cười rộ lên.

Cố Tại Viễn nổi lên sắc tâm, cắn răng: “Các vật nhỏ, sẽ khiến cho các cô mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của anh các cô, xem xem các em ai kêu vui vẻ nhất.”

111. Chương 111: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 4

Cố Tại Viễn nổi lên sắc tâm, cắn răng: “Các vật nhỏ, sẽ khiến cho các cô mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của anh các cô, xem xem các em ai kêu vui vẻ nhất.”

Trên ghế sofa lớn ở phòng khách, bốn người phụ nữ lôi kéo Cố Tại Viễn trực tiếp cởi bỏ cái quần của hắn.

Trong phòng ngủ của Hoắc Phi Đoạt, Ngải Mễ giả vờ suy yếu ngã xuống lòng ngực Hoắc Phi Đoạt, hai tay cô ấy thừa dịp vuốt ve lưng tung trên người hắn.

“Tôi cho cô ba giây...” Hoắc Phi Đoạt rút cuộc mở miệng vàng.

Ngải Mễ đã muốn rơi vào trạng thái mê loạn, thở hồng hộc, lắc mông, lắc lắc mông, nói không trọn vẹn: “Ủ, ba giây, ba giây cái gì? Ba giây để cho tôi tách chân ra sao? Ha ha, anh trai, người ta đã sẵn sàng rồi, tại sao ngài còn mặc? Đến đây, đến đây, buông thả chính mình nha.”

Hai tay Ngải Mễ vội vàng cởi dây nịt của Hoắc Phi Đoạt.

Vèo....Rầm!

Ngải Mễ như một cái túi bị Hoắc Phi Đoạt đá ra xa sáu, bảy mét.

“A!”

Ngải Mễ ngã thật mạnh vào góc tường, toàn thân đau nhức, đáng thương nhìn Hoắc Phi Đoạt: “Hoắc tổng, ngài...”

Hoắc Phi Đoạt chán ghét nói: “Tôi vừa mới nói cho cô ba giây ra khỏi phòng tôi, cô không nghe.”

Ngải Mễ phun ra một ngụm máu tươi, ngổ đầu, ngất đi.

Hoắc Phi Đoạt nhấn nút call: “Quản gia nhanh chóng cho người lên dọn dẹp đi!”

Hoắc Phi Đoạt cau chặt chân mày đẹp, quan sát y phục của mình một chút.

Mới bị người phụ nữ này chạm qua, tại sao lại thấy ô uế như vậy chứ?

Hoắc Phi Đoạt đi về phía phòng tắm cực lớn của hắn, một lúc sau, từng món y phục từ ngoài vào trong, tất cả đều bị hắn ném ra ngoài.

Tiếp theo, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Quản gia dẫn theo vài người đàn ông cao to đi vào, chỉ vào người phụ nữ hôn mê trong góc, vài người đàn ông im lặng đi qua, dùng một tấm thảm cuốn người phụ nữ trực tiếp khiêng ra ngoài.

Quản gia đi đến cửa phòng tắm nhặt từng món quần áo lên đem ra ngoài.

Lập tức có hai người phụ nữ vào phòng khử trùng.

Vài phút ngắn ngủi, trong phòng liền khôi phục lại không khí trong lành, ga giường, áo gối, thảm, nệm, gối dựa hoàn toàn mới.

Vòi sen phun nước ấm rơi trên thân thể cường tráng.

Hoắc Phi Đoạt nhắm mắt lại đứng dưới vòi nước như một vi thần, khiến cho nước chảy lên tóc hắn. Da thịt của hắn co giãn săn chắc, cả người đều là cơ bắp khỏe mạnh, từng khối thịt hết sức to lớn nhô lên, phát ra vẻ đẹp lộng lẫy.

“Ai...” Hoắc Phi Đoạt nhắm mắt lại hướng về phía nước, nhin không được khe thở dài.

“Tại sao lại có người không giống như những người phụ nữ đáng ghét khác, thấy tôi liền dựa sát vào tôi chứ?”

Hắn nói “có người”, chỉ mình hắn biết rõ đó là người đặc biệt nào.

Cô gái kia sẽ không đến đây nữa, còn muốn trốn ra xa, giống như hắn là một loại dịch bệnh, đáng ghét!

Trong đầu đột nhiên hiện ra đêm hôm đó, cơ thể nhỏ nhắn xinh đẹp bày ra, cưỡng chế cô, xuyên vào trong cơ thể cô, có một mùi vị mất hồn.

Cọ!

Trước mặt Hoắc Phi Đoạt run rẩy thật mạnh, đột nhiên cảm thấy dăng nào trên.

Cái kia nhỏ bé như vậy, quả thật làm cho người ta cực kì sợ hãi.

“Shit! Chưa từng thất bại như vậy.”

Hoắc Phi Đoạt dùng nắm đấm hung hăng đánh vào tường, toàn bộ cơ bắp đều nổi lên.

Nếu vóc dáng hần tấm vôi sen bị phụ nữ nhìn thấy, đoán chừng người phụ nữ nào nhìn đều phải hóa thành nước ngay tại chỗ.

112. Chương 112: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 5

A Trung đi vào phong khách thì thiếu chút nữa ngã khụy xuống.

Mồ hôi, Cổ thiếu cởi mở thật, dám làm phòng khách lộn xộn như thế này.

A Trung nhìn bên trong thấy, Cổ Tại Viễn hai chân mở ra cười trên người trên người một nữ nhân, không chỉ có một người, nhiều cái đầu đầu vây quanh bộ phận mấu chốt của hần.

Ngựa đực!

“Ta nói Cổ thiếu gia, không thịnh hành chơi như vậy chứ? Người còn để cho người khác sống không? Không thể chỉ vì mình sướng khoái, mà làm người khác mù mắt chứ!” A Trung quát.

Cổ Tại Viễn hí mắt, thoải mái rầm rì, chẳng muốn nhìn A Trung một cái, miếng lung tung lắm bầm, “Cứ như vậy...oh...thoải mái...cứ như vậy,,,mau hơn chút nữa....A Trung, gia không đếm xỉa tới người....tùy tiện chọn một rồi mang đi mà hưởng. Ai yêu, em cần lên nó rồi! Cần thận một chút”

A Trung mặt đen như than.

Mới nghĩ đến sau lưng còn một bé vị thành niên, muốn đi che mắt người lại, cái cô bé kia đã lách qua, giống như Tiểu Bao Tư, chạy đến chỗ Cổ Tại Viễn, nhìn từ trên cao xuống quát, “Hoắc Phi Đoạt đâu? Hoắc Phi Đoạt ở đâu?”

Cổ Tại Viễn hí mắt hưởng thụ, ‘Anh hai đang vui vẻ hưởng thụ, Ngã Mẽ nhất định sẽ phục vụ tốt nha! Nữ nhân kia, trình độ rất giỏi!’

“Người đi chết đi”

Ngũ Y Y hung hăng đem cái gối to nện lên đầu Cổ Tại Viễn, còn dung sức nhấn lên, tùy tiện níu lấy một người hỏi, “Phòng Hoắc Phi Đoạt ở đâu?”

“Lầu hai phí nam.....”

Quản gia đàn độn trả lời xong, Ngũ Y Y nhanh chân chạy lên lầu.

Quản gia nháy nháy mắt, chậm lụt đi tới chỗ A Trung, “ A.. A Trung, người vừa rồi là ai vậy?”

A Trung nhún vai, “Người có thể vào phong lão đại , ông nói thử xem”

Quản gia chớp chớp mắt nghe thật sự không hiểu.

Cổ Tại Viễn bên kia kêu thảm thiết, “Ai dám nện gối vào lão tử, ai? Con mẹ người nói tên cho ta! Ta giết chết cả nhà người! Dám đập đầu lão tử! Ấy, sao lại nghe âm thanh phụ nữ vậy?”

Ngũ Y Y hai con mắt bốc lửa dùng sức đẩy cửa phòng Hoắc Phi Đoạt.

Thở hổn hển, đứng chống nạnh trong phòng.

Cô cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, vừa nghe Cổ Tại Viễn nói mang theo mấy người phụ nữ đến cho Hoắc Phi Đoạt, cô cái gì cũng không nhớ, không để ý tới Tiêu Lạc , liền theo A Trung đến đây.

Tức giận! Thật tức giận a!

Có nữ nhân dám để ý tới Chú Hoắc của cô,.

Không thể!

Cảm giác trong đầu cứ loạn cả lên, Ngũ Y Y không biết từ lúc nào liền thành”Chú Hoắc của cô” rồi.

Thôi, không để ý tới tiếng nói lạ trong lòng nữa, nếu không sẽ bị điên mất.

“Người đâu? Hoắc Phi Đoạt?” Ngũ Y Y run sợ kêu lên.

Phòng ngủ chú Hoắc, lớn như vậy sao?

Vừa vào cửa, không khác với phòng khách là mấy, có TV, sofa, khay trà, tủ rượu.

Đưa mắt nhìn, thấy một cánh cửa nữa.

Hôn mê.

Làm sao có phòng ngủ lại giống như mê cung thế này, quả nhiên người có tiền mà.

Cùng với Hoắc Phi Đoạt so sánh, cô như trứng chọi với đá thôi, nhà cô quả thật thua xa nhà chú Hoắc rồi.

Ngũ Y Y mặc kệ, bất kể có phải là cửa phòng hay không, đẩy ra rồi tính.

113. Chương 113: Dám Chiếm Tiệm Nghi Của Chú 6.

Hừ! Dám thừa dịp chú Hoắc say rượu liền dính lấy chiếm1 tiệm nghi của chú Hoắc, nữ nhân chết tiệt, coi cô trừng trị như thế nào!

Quyền đạo sơ cấp cô từng học qua xem như không uống phí.

Ngũ Y Y vọt vào trong phòng, trên chiếc giường king size kia không có dấu vết làm loạn, Hừm! Bỏ qua, nhưng sao một bóng người cũng không có vậy.

“Trên giường rất phẳng, một cong tóc cũng không có a, không giống như đã có người nằm qua nha”, Ngũ Y Y giống thám tử lắm bầm suy luận, mượn ánh sáng trong phòng kiểm tra ga giường, oh, không hề có dấu vết khả nghi.

Ngũ Y Y khó hiểu nghiêng đầu.

Hừ, sách từng nói, nam nhân bây giờ đều thích đáng dã chiến, đó chính là không làm ở trên giường, làm chuyện kia, nếu bị bắt đều là ở trên giường đi.

Tỷ như ghế sa lon, tắm a, phòng tắm, a, nhà bếp.....(Chu tước:~.~ Hết nói nổi chị....)

Khoan!

Cái đó, không phải nữ nhân kia dụ Hoắc Phi Đoạt đánh dã chiến chứ!

Đừng mơ tưởng!

Chú Hoắc, Y Y tôi tới cứu chú !

Ngũ Y Y giống như anh hùng thời loạn xoắn tay áo, đi từng chỗ trong phòng tìm kiếm hai kẻ lén lút kia.

Phòng chứa quần áo, không có.

Phòng chứa đồ, không có.

Ban công, không có.

Ngũ Y Y dùng toàn lực đẩy cửa phòng tắm.

Một mảnh hơi nước phủ vào mặt, bị khí nóng ập tới, Ngũ Y Y bị nóng tới mức nhắm hai mắt lại.

Cái gì đây, chẳng lẽ là phòng xông hơi sao?

Ngũ Y Y hai bàn tay nhỏ múa may tìm đường, ta sờ a sờ, cuối cùng cũng đụng trúng rồi.

Ngạnh éc.....!

Ngũ Y Y trợn mắt nhìn khung cảnh phía trước!

Ặc, không, không phải chứ?

Chú Hoắc.....Chú Hoắc đang tắm!!!!!!

Tắt vòi hoa sen, Chú Hoắc tóc ướt nhẹp, dính vào khuôn mặt tuần tú, a a a quỵn rũ chết người a.

Từng giọt nước chảy xuống phác họa đường cong hoàn mỹ của cơ thể, vô hạn hấp dẫn.

Không đúng, không đúng nha mầu chốt không phải như vậy!

Mầu chốt là cô nhìn thấy chú Hoắc đang khoe hàng a, bộ vị mầu chốt lộ ra bên ngoài!

Hùng vĩ như vậy!

Như vậy..... Thật đáng sợ!

Như vậy.....

Hình dung thế nào đây? Đúng rồi, nhìn như vậy, nghĩ tới dữ dội, ngược, cường hãn, tất cả một chuỗi ý nghĩ đen tối đều hiện lên trong đầu.

“A a a a!”

Ngũ Y Y sững sờ 10s, Ngũ Y Y mặt đỏ như cà chua dùng hai móng vuốt nhỏ che mắt mình lại.

Một thân hơi nước Hoắc Phi Đoạt bị hết tỉnh lại, híp mắt hỏi, “Vật nhỏ? Là em sao?”

Không đúng, cô sao lại ở đây.

Không phải đã trở về Ngũ gia trang rồi sao?

Thế nào, làm sao mà.....Đột nhiên xuất hiện trong biệt thự của anh, còn ở trong phòng tắm trước mắt anh đây?

Không thể nào!

Chắc do anh uống nhiều rượu, choáng váng nên mới xuất hiện ảo giác sao?

Thế nhưng lại msinh ra ảo giác.

Nhưng rõ ràng anh nghe được tiếng nha đầu kia mà.

Hoắc Phi Đoạt hướng Ngũ Y Y đi tới, đến trước mặt cô, hí mắt, cúi đầu nhìn bả vai cô run rẩy, bàn tay hạ xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhỏ giọng, “Nha đầu? Là em sao? Ngũ Y Y?”

Ngũ Y Y nhất thời tức giận không thôi.

A , anh không nghĩ là cô sao, vậy hy vọng ai sẽ tới đây a?

Ngũ Y Y bắt lấy tay Hoắc Phi Đoạt, ngẩng mặt, nhăn nhó nói, “Tôi không được sao? Chú mong là ai?Thật quá đáng!”

“Thật là em?”

“Đúng! Là tôi! Ngũ Y Y ! Thế nào, không hy vọng tôi tới phá hư chuyện tốt của chú, đúng không?”

Hoắc Phi Đoạt không biết ý nghĩ kia của Ngũ Y Y, khê kéo môi, “Không phải nói về nhà sao?”

114. Chương 114: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 7.

“Chú hỏi hay lắm, còn không phải vì chú , tôi.....” Ngũ Y Y đang muốn dạy dỗ Hoắc Phi Đoạt, đột nhiên cúi đầu xuống, liền thấy Hoắc Phi Đoạt đang trong tình trạng khỏa thân, hét thảm một tiếng, hai tay vội che mặt, điên cuồng quay người bỏ chạy.

“Chú sao không mặc y phục a, thích khỏa thân cho người ta xem sao?”

Kết quả, Ngũ Y Y quay đầu liền đập vào bức tường phía trước.

Cốp!

Âm thanh rất to vang lên.

“Ai yêu! Đau chết tôi”

Ngũ Y Y đau đớn ôm đầu, ngồi thụp xuống.

Hoắc Phi Đoạt nhìn thấy cũng phải đau lòng, đi nhanh về phía cô, một ôm lấy Ngũ Y Y rời khỏi phòng tắm.

“Cái nha đầu này, đi mà cũng không nhìn đường a, xem đau chết em”

Ngũ Y Y mở mắt , rống, “Còn không phải tại chú! Đều tại chú”

Hoắc Phi Đoạt ôn tồn dụ dỗ, “Phải! Đều tại tôi! Là lỗi của tôi, lỗi của tôi”

Hoắc Phi Đoạt đem Ngũ Y Y đặt lên trên giường, nói, “Em ở đây chờ một chút, tôi đi tìm cao duoc5 thoa cho em”

Ngũ Y Y thét lên một tiếng, như tiểu Miêu lui sâu vào trong, xấu hổ a xấu hổ.

“Chú chú chú chú sao không mặc đồ a? Nhanh nhaqn mau mặc đồ vào a!”

Ngũ Y Y giận đến nổi duỗi chân.

Xong rồi, lần này xem như không còn mặt mũi rồi, cô thế nhưng nhiều lần nhìn thấy cái kia của chú Hoắc a.

Nhìn cái đó sẽ bị đau mắt hột a!

Chỉ là.....

Cái đó của Chú Hoắc còn lớn hơn mấy nam nhân Âu Mĩ mà cô lên xem a.

Mồ hôi, quả nhiên người luyện võ thân thể cường tráng, ngay cả bộ vị kia cũng khác người thường a,nếu ai gả cho chú Hoắc,như vậy cũng xui xẻo rồi, nếu như chú Hoắc đem nàng hàng đêm đều miệt mài trên giường, lão bà của hắn nhất định sẽ chết thảm a....

Hoắc Phi Đoạt nhìn dáng vẻ uốn áo loạn lên kia của Ngũ Y Y . không nhịn được cười, cúi đầu, mặt dán tại lỗ tai của cô, mỉm cười nhỏ giọng nói, “Ngũ Y Y em thật tốt số a, thấy được nó a”

Chết tiệt, chữ”Nó” kia nghe sao mà mập mờ dữ vậy?

“Tôi không có! Tôi không thấy gì cả, thật sự!”

Giờ phút này, nhất định phải phủ nhận, nếu không, cô chết chắc.

“Ha ha , thật sao? Không thấy? Tôi có mặc quần lót mà?”

“Chú nói bậy, căn bản chú không có mặc cái gì a!”

Ngũ Y Y xoạt miệng nói ra, nói xong chỉ muốn tá vào miệng một cái, hối hận chết được.

Mẹ, chú Hoắc thật xảo trá! Dám gạt cô.

Hoắc Phi Đoạt âm thầm bật cười, “Nghe nha, rõ ràng tất cả đều nhìn thấy hết a. Tôi đều bị em xem hết, tôi thật là tiếc a?” (Chu tước: Anh bỉ ối)

Ngũ Y Y không còn hơi sức nói, “ Thật a! Tôi thật không có thấy cái gì cả”

Đều cảm thấy mình nói rất giả dối a.

Hoắc Phi Đoạt ngồi xuống bên cạnh cô, cầm hai cái móng vuốt nhỏ, than thở, “Này, em nói xem, xem xong rồi có cảm giác gì với nó a? Hải lòng không?” O.O

Ngũ Y Y run rẩy thu tay về, gào thét, “Tôi van cầu chú, tôi thật sự không thấy mà”

Hopa8c1 Phi Đoạt cười một tiếng, cũng không muốn trêu chọc cô nữa, nếu không cô nhất định sẽ xù lông.

Hoắc Phi Đoạt tìm cái khăn tắm vẩy nửa người lại, lấy cao được, đưa cho Ngũ Y Y

“Đây là cao được đặc biệt, bôi lên sẽ hết đau, còn giảm tiêu sưng, một lát liền tốt thôi”

115. Chương 115: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Chú 8.

“Đầu chó cái gì, tôi là đầu người!” Ngũ Y Y không thể gạt đầu nhận bừa, từ trên giường nâng đầu nhỏ lên, vừa đứng thấy bóng lưng của Hoắc Phi Đoạt đi tới phía bên kia.

Cô không nhịn được nhìn về phía bóng lưng của Hoắc Phi Đoạt, mạnh mẽ nuốt từng ngụm nước bọt lớn.

Hấp dẫn, quá!

Hoắc Phi Đoạt giống như có một ánh mắt sau lưng, “Nha đầu, em nhìn lên tôi phải không?”

“Mới không có!” Ngũ Y Y vội vàng xoay lưng, hấp tấp nói.

Hoắc Phi Đoạt cất cao giọng, xoay người, đi về phía Ngũ Y Y, vỗ cái mông mình, cố ý hỏi, “Mông tôi như thế nào?”

Nôn!

Ngũ Y Y cố làm cái vẻ mặt nôn mửa, làm ra dáng vẻ khinh thường, “Thôi đi, thật bình thường.”

“Thực sự nhìn lên tôi.”Hoắc Phi Đoạt cười nham hiểm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y đỏ lên.

Thật đáng chết, tại sao lúc cô đối mặt với Hoắc Phi Đoạt, chỉ số thông minh lại thấp giống đứa ngốc?

“Chú có thể mặc quần áo vào hay không? Chú dám mê phô bày thân thể à?”

Ngũ Y Y ôm hận nhìn tấm khăn tắm lỏng lẻo phía dưới eo của Hoắc Phi Đoạt một cái.

Thiệt là, lấy một tấm khăn vải bao quanh là được rồi sao? Ngộ nhỡ, một trận gió thổi qua, tấm vải kia rơi xuống thì biết là sao bây giờ?

Nếu để cho cô nhìn thấy nơi đó của hắn, cô thật muốn chảy máu mũi.

Hoắc Phi Đoạt tới ngồi trên ghế salon, giữ khăn tắm, “Cái này không được sao? Khăn tắm này rất dày, đôi mắt nho nhỏ kia của em không thể nhìn xuyên qua nó.”

“Ai muốn nhìn chứ, thiệt là. Này, đi tìm bộ quần áo mặc vào nhanh lên.”

Ngũ Y Y cảm thấy mình muốn điên mất rồi.

Cuối cùng, Ngũ Y Y sắp phát điên, Hoắc Phi Đoạt cũng mặc xong phần bên dưới.

Hoắc Phi Đoạt từ phòng quần áo đi ra, liền nhìn thấy Ngũ Y Y cong mông tròn vo lên, đi tìm dưới mặt giường.

“Em ở đây tìm cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt không tìm được vớ xuống cái mông mập mạp của cô.

Cảm giác, vô cùng tốt.

Một vố, một miếng thịt béo.

“À?” Ngũ Y Y nhú lại chân mày đứng lên, bóp bóp eo, “Tìm người!”

“Tìm người? Em ở trên giường của tôi, phía dưới còn có thể có người nào?”

“Phụ nữ đó! Chú đem cô ta giấu đi đâu?”

“Cái gì? Phụ nữ? Phụ nữ cái gì?”

“Chú đừng giả ngu với tôi, tôi nghe được chú Cố ở dưới nói, có một người phụ nữ ở trong này, cô ta đâu? Bị chú giấu đi đâu rồi?”

Hoắc Phi Đoạt đến đó mới hiểu, bỗng nhiên hiểu ra, cười như không cười ngồi xuống, trong tay bưng một ly rượu brandy, “À, em nửa đêm không về nhà, quay trở lại chỗ tôi, chính là vì chuyện này?”

Ngũ Y Y há to miệng, hít vào.

Người này, là thái độ gì! Cô từ xa chạy tới, cứu vớt hần từ trong biển lửa, hần không cảm ơn cũng thôi đi, còn bày ra giọng điệu cười nói này?

Ngũ Y Y đi tới, hung hăng cướp lấy ly rượu trong tay Hoắc Phi Đoạt, đặt mạnh ở trên bàn, hét, “Chú bị người ta tính toán còn không biết sao? Người khác chuốc rượu chú, muốn nhân lúc chú uống say chiếm tiện nghi của chú, vậy mà chú không hiểu à?”

Hoắc Phi Đoạt cười nhìn Ngũ Y Y, gác một chân lên, suy nghĩ, “Người khác chiếm tiện nghi của tôi, em cứ gấp gấp như vậy?”

“Có thể không gấp gấp sao! Cũng không thể lơ đãng nhìn người của mình bị khi dễ, còn tôi thì thờ ơ bỏ mặc?”

“Tôi là người của em?”

“Cái này. . . .” Ngũ Y Y cà lăm.

Hình như là không phải.

“Ừ?” Con người của Hoắc Phi Đoạt hẹp dài, sâu thăm thẳm nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y bị ánh mắt của hần làm cho tâm thần hoảng hốt, thấy thân thể tê tê, lắp bắp nói, “Cũng có thể coi như người mình, dù sao, chú Hoắc là chủ nợ của tôi, là tôi tôn trọng trưởng bối (bác cha chú).”

Nghe được cái từ trưởng bối này, mặt Hoắc Phi Đoạt lập tức tối lại.

Mới không cần cô tôn trọng trưởng bối! !

Trưởng bối cái cầu!

116. Chương 116: Tắm Xong Mặc Cái Gì 1.

Hoắc Phi Đoạt cùng Ngũ Y Y mặt đối mặt nhìn nhau, phân tích với cô, “Em nói, tôi so với em chỉ hơn có tám tuổi thôi, tôi làm sao lại là trưởng bối được?”

Ngũ Y Y suy nghĩ, quắt mặt lại, “Kia, chú với tôi có thể là ngang hàng à?”

“Làm sao không thể ngang hàng? Chẳng lẽ em không có anh trai hơn em bảy tám tuổi hay sao?”

Ngũ Y Y rất kiên định lắc đầu một cái, “Thật không có.”

Cho đến chết cũng không có!

A a a, muốn điên rồi, tại sao nha đầu này không có anh chị nào cùng thế hệ mà lớn tuổi đây?

Hoắc Phi Đoạt còn chưa nghĩ ra lý do thuyết phục Ngũ Y Y, Ngũ Y Y đã nói trước thuyết phục hẳn, “Chú xem đi, chú Hoắc, tôi kêu chú bằng chú là rất đúng. Chú cùng Tiêu Lạc là bạn rất tốt đi? Hai người thuộc cùng một thế hệ đi? Tiêu lạc chính là trưởng bối của tôi, trên danh nghĩa hẳn là cậu trẻ của tôi đây. Vậy tôi không nên kêu bạn của cậu là chú sao?”

Đáng chết, lúc này, suy nghĩ nha đầu này lại rất nhanh.

Hoắc Phi Đoạt bóp chân mày, “Vậy ý của em là, Tiêu Lạc cũng là trưởng bối của em sao?”

Ngũ Y Y gật mạnh đầu, “Đó là đương nhiên, người ta là em trai của vợ mà lão ba tôi mới cưới về! Bàn về vai vế, tôi nên gọi hẳn là cậu trẻ.”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên nhe răng cười, “Tốt, rất tốt!”

Ngũ Y Y cau mày.

Tốt cái gì thế.

Chú này thật là kì quái.

Cô gọi Tiêu Lạc là cậu, Chú Hoắc nói tốt?

Quả nhiên, lớn hơn tám tuổi, liền có sự khác biệt.

Hơn nữa, điều này còn vô cùng sâu sa đấy.

Hoắc Phi Đoạt vui vẻ một hồi, khiêu mi nhìn chăm chăm Ngũ Y Y, “Vậy, nếu Tiêu Lạc là trưởng bối của em, thì em không thể thích Tiêu Lạc được.”

Ách. . . Cái này cái này. . .

Ngũ Y Y nhú mày.

Cái này cô cũng không có nghĩ đến.

“Vậy chú à, thích trong lời nói của chú là thích nào?”

“Là loại thích giữa phụ nữ và đàn ông.”

“Tại sao không thể có?”

“Tiêu Lạc là trưởng bối của em, em cũng có thể thích sao?”

Ngũ Y Y nhúc đầu, vô thức nói thầm, “Cũng không phải là thân thích, không có liên hệ máu mủ, cũng không sao cả.”

Mặt Hoắc Phi Đoạt, thoáng cái đen sì.

Nga, Tiêu Lạc là trưởng bối của cô, trên danh nghĩa còn là cậu của cô, cô cũng không chê chênh lệch vai vế, vẫn thích hẳn như cũ.

Mà Hoắc Phi Đoạt hẳn cùng nha đầu này không quen không biết, chỉ là lớn hơn cô tám tuổi, cô liền khẳng định cho rằng, hẳn là trưởng bối?

Hoắc Phi Đoạt không vui mím môi, “Không phải đã nói rồi sao, sau này không cho gọi tôi là chú, phải là. . .”

“Phi Đoạt, Phi Đoạt! Tôi nhớ, hì hì. Chú không nên tức giận.”

Ngũ Y Y chớp mắt cười cười nịnh nọt, gương mặt kia giống như hồ ly xảo quyệt, chọc cho đáy lòng Hoắc Phi Đoạt nhộn nhạo.

Nha đầu này, sao lại cười như vậy? Cười đến mức làm cho người ta sinh ra dục vọng dã thú.

“Tôi tức giận khi nào.”

Hoắc Phi Đoạt lại bưng ly rượu muốn uống, che giấu cảm xúc của hắn.

Nhưng không nghĩ, Ngũ Y Y cướp lại từ trên miệng, “Chú có tức giận mà, thời điểm chú tức giận, hai hàng lông mày sẽ hơi nhíu lại, tôi đã quan sát cẩn thận! Nói cho chú biết, không thể luôn tức giận, như vậy rất chóng già. Nhất là nơi lông mày, một khi đã để lại nếp nhăn, sẽ rất khó biến mất. Bây giờ chú không muốn tôi gọi chú là chú, nhưng chú cứ luôn cau mày, đoán chừng mấy năm sau, tôi gọi chú là chú, người khác cũng cảm thấy gọi như vậy là còn trẻ đấy. Nhớ đấy, không thể cau mày như vậy.”

Ngụy biện xằng bậy một phen, lại trực tiếp làm cho Hoắc Phi Đoạt ngay ngắn cả người.

117. Chương 117: Tắm Xong Mặc Cái Gì 2.

Ly rượu, cứ ngơ ngẩn bưng trong tay như vậy, một hớp cũng không uống.

Có thật không?

Lông mày của mình thật sự có nếp nhăn sao?

Không phải đâu, tại sao hắn lại không chú ý tới.

Tưởng tượng theo lời nha đầu Ngũ Y Y nói một chút, Hoắc Phi Đoạt cũng sợ đến run cả người. Hắn đã già đi như vậy, còn nha đầu này vẫn dồi dào sức sống, vẫn có dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp, ngây thơ chân chất. . .

Nếu đúng như vậy, sẽ thật dọa người.

Quyết định, ngày mai, hắn sẽ để cho A Trung đi gọi mấy người sửa chữa điện mạo của đàn ông đến đây, nhất định phải chặn lại nếp nhăn sinh ra.

Mẹ nó, hơn nha đầu này tám tuổi, cũng làm cho hắn cảm thấy thật áp lực, suốt ngày bị nha đầu này đi theo gọi bằng chú, gọi đến mức hắn muốn phát điên. Nếu như thêm mấy nếp nhăn dài nữa. . . . Vậy hắn còn không điên lên mới lạ?

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng để ly rượu xuống, vô ý thức lấy ngón tay chạm tới giữa trán.

Ngũ Y Y len lén liếc dáng vẻ của Hoắc Phi Đoạt, cười xấu xa.

Hì hì, không ngờ, lần này dùng mấy lời bịa đặt cũng có thể hù dọa Thủ lĩnh Hắc bang, có ý nghĩa, ha ha.

Ngũ Y Y gọi lại chuyện chính, “Cái đó, phụ nữ thối kia ở đâu?”

Cái đồ phụ nữ thối dám nhân lúc chú say mà vấy bẩn chú, cô nhất định phải giáo huấn ả thật tốt.

Hừ, chuyện nhỏ, Ngũ Y Y cô mặc dù đánh không lại cao thủ lão luyện như Hoắc Phi Đoạt, nhưng đối phó với một ả đàn bà tay chơi gà không chặt cũng không phải là không được. Cười thầm trong lòng.

Hoắc Phi Đoạt không nhịn được liếc nhìn ngực của Ngũ Y Y, vật nhỏ, mới lớn như vậy, nơi đó cứ chắc nịch như vậy, “Em là người làm của tôi, cũng không phải là bà quản gia, em có thể quản được cô gái nào tốt cô nào xấu sao?”

“Hắc! Vậy không được!” Ngũ Y Y mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mở to mắt, “Tôi không thể để cho ông chủ của tôi bị mắc lừa chịu thiệt!”

Hoắc Phi Đoạt không nhịn được vẫn muốn thăm dò Ngũ Y Y, cười như không cười nói, “Vậy, sao em không quần Cỏ Tại Viên trước? Hắn đem nhà của tôi là cho chứng khí mù mịt. Em đi quần hắn trước đi.”

Ngũ Y Y khả ái mở to mắt, “Tại sao tôi lại phải đi quần cái tên ăn chơi trác táng đó? Tôi cũng không thèm quần hắn! Hắn là cái gì chứ?”

Mấy câu đó, lập tức làm cho Hoắc Phi Đoạt vui vẻ.

Xem ý này, ở trong suy nghĩ của nha đầu này, mình vẫn tương đối gần gũi.

Vậy là đủ.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên mỉm cười mê người, cười đến làm cho Ngũ Y Y có chút ngây ngốc.

Mẹ nó, tại sao chú Hoắc lại có dáng người tuấn tú như vậy? Cười lên làm cho người ta sinh ra ý nghĩ bậy bạ.

Bàn tay của Hoắc Phi Đoạt xoa xoa gương mặt bầu bĩnh của Ngũ Y Y, hướng đến chóp mũi của cô thổi khí, động tác mập mờ lại thân mật, “Nha đầu, trời không còn sớm, nhanh đi tắm rửa đi. Tôi xuống lầu dọn sạch những thứ ngổn ngang kia đuổi mọi người đi.”

Ngũ Y Y gật đầu một cái, đề ra ý kiến, “Sau này không nên xoa mặt tôi như vậy, tôi cũng không phải đứa trẻ ba tuổi.”

Hoắc Phi Đoạt nhe răng cười cười, một lần nữa xoa mặt cô, Ngũ Y Y giận đến nổi ngũ quan nhấn lại một chỗ, Hoắc Phi Đoạt không nhận được vui vẻ, nhẹ nhàng cắn chóp mũi của Ngũ Y Y.

Một đoạn khí nóng, chợt đập vào mặt.

Đem tất cả ý chí của Ngũ Y Y tách ra.

Hoắc Phi Đoạt khẽ cười ha hả đi ra khỏi phòng ngủ, Ngũ Y Y còn đang trong trạng thái ngơ ngác.

Chú Hoắc.. Giống như là con chó, cắn chóp mũi của cô.

Thình thịch thình thịch thình thịch. Bàn tay nhỏ của Ngũ Y Y đè lại trái tim, bật hơi, “Không phải đâu, mình đã vậy còn quá bối rối? Người ta đùa cợt mình một cái, mình lại lúng ta lúng túng như vậy sao? Rất mất mặt nha Ngũ Y Y! Người lớn cùng trẻ nhỏ đùa giỡn, mà lại tưởng là thật? Mất mặt!”

Bàn tay nho sờ sờ mặt mình, vậy mà lại nóng hằm hập.

Mình tại sao? Tại sao lại có thể bối rối như vậy?

118. Chương 118: Tắm Xong Mặc Cái Gì 3.

Ngũ Y Y vỗ vỗ đầu, quyết định cái gì cũng không nghĩ nhiều, lẩn qua lẩn lại từ sáng tới giờ, quả thật rất mệt mỏi.

Phải tắm một cái thật tốt, nghỉ ngơi một chút.

Ngũ Y Y ngáp, đi vào phòng tắm.

Ngô, cái mũi nhỏ dựng lên.

Hoắc Phi Đoạt dùng loại sữa tắm gì, mùi thật là thơm.

Phân tích theo trình độ nhiều tiền của Hoắc Phi Đoạt, người này dùng đồ khẳng định là vô cùng sang trọng.

Hừ hừ, thân là người làm của kẻ có tiền, cô dĩ nhiên không thể bỏ qua cho cơ hội này.

Ya ya!

Cái ý nghĩ này rất rất sáng tạo, nên lãng phí nhiều hơn sữa tắm đắt tiền của Hoắc Phi Đoạt.

Ngũ Y Y vui sướng khoái trá cười xấu xa, đóng cửa phòng tắm, cởi quần áo vù vù.

“Dáng người của mình cũng được xem là tốt, chỉ là có chút lùn, nhưng mà dáng dấp cũng thon dài a, Hàn Giang Đình đáng chết còn dám mắng mình giống hạt đậu mình sẽ đá xương đầu gối của cậu ta! Hừ!”

Thân thể Ngũ Y Y tròn trịa, hướng về phía gương làm dáng vẻ nắm quyền cơ bắp.

Lại gấp một cái, quả thật có chút mệt nhọc.

Ngũ Y Y đến bây giờ cũng không có nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng - Chẳng lẽ cô muốn nghỉ ngơi tại nhà của Hoắc Phi Đoạt sao?

Cô đưa ra cái vấn đề này, dần dần u mê lại quên mất.

Mơ hồ như trong trứng.

Bồn tắm mở nước không sai biệt lắm, Ngũ Y Y dùng bàn tay khuấy nước, thử nhiệt độ, tạo ra một đồng bong bóng lớn, cười hắc hắc nhảy vào trong bồn tắm.

“Oa. . . .Hoắc lão đại không hổ danh là Thủ lĩnh Hắc bang, bồn tắm cũng không giống nhà người khác, nằm thật là thoải mái.”

Ngũ Y Y vừa lòng thở ra, bưng bình đem chân gác lên, chơi rất vui vẻ.

Cộc cộc!

Có người gõ cửa phòng tắm.

“A?” Ngũ Y Y trợn to hai mắt, cả cơ thể vèo một cái chìm vào trong nước, run giọng kêu lên, “Không cho đi vào! Tôi đang tắm đấy!”

Phản phạt. . . .

Cửa phòng tắm còn bị đẩy ra.

Hoắc Phi Đoạt hé ra gương mặt tuần tú chui vào, liếc mắt nhìn Ngũ Y Y, huýt gió một tiếng, “Ồ, tốc độ không chậm a!”

“Ai, không phải đã nói không thể vào sao? Da mặt chú sao lại dày như vậy? Lúc người khác tắm, tại sao chú có thể tùy tiện đi vào phòng tắm? Tôi kháng, nghị!”

“Kháng nghị dĩ nhiên không có hiệu quả?” Con người Hoắc Phi Đoạt hẹp dài nhanh chóng, “Bởi vì em đang dùng bồn tắm của tôi, sữa tắm của tôi, khăn tắm của tôi, lát nữa còn phải dùng máy sấy tóc của tôi.”

Ngũ Y Y chỉ có một cái đầu nhỏ nhô lên mặt nước, chớp chớp mắt, có chút trở ra, mấy giây sau, cô mới kêu lên, “Theo như chú nói, hề mà người khác dùng những thứ đồ này của, cũng đều bị chú nhìn thấy hết à! Lý luận chó má!”

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, đem quần áo của Ngũ Y Y vứt trên mặt đất nhặt lên, gian xảo nói một câu, “Đối với em, cái này chính là chính sách!”

Nói xong, đi ra phòng tắm, đóng kỹ cửa.

Bên ngoài truyền đến âm thanh của Hoắc Phi Đoạt mang theo tiếng cười, “Nha đầu, ban ngày em đi quét phân sao? Quần áo của em như thế nào lại hôi hám vậy?”

“Mới không có! Căn bản là chưa có! Chú vu hãm người khác!” Ngũ Y Y ngồi trong bồn tắm, thiếu chút nữa giận đến hộc máu.

Lại dám, nói trên quần áo của cô có mùi thối? A a a a, nhưng mà cô là nữ sinh, không còn mặt mũi.

Điện thoại Ngũ Y Y vang lên, màn ảnh chợt lóe.

Hoắc Phi Đoạt chần chờ một chút, đi tới, cầm điện thoại di động lên nhìn, gọi đến là Tiêu Lạc.

Hắn suy nghĩ chút, nghe máy.

119. Chương 119: Tắm Xong Mặc Cái Gì 4.

“YY! Làm sao còn chưa đến nhà? Không phải nói sắp về đến nhà sao?” Âm thanh lo lắng của Tiêu Lạc truyền đến.

Hoắc Phi Đoạt hít mắt một cái, lệ khí quanh thân bắn ra bốn phía, “Không phải là Y Y, là tôi, Hoắc Phi Đoạt.”

“” Tiêu Lạc giật mình, trầm mặc chừng năm giây.

“Phi, Phi Đoạt? Sao, tại sao lại là anh?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn lướt qua phòng tắm, trầm ồ nói, “Tìm Y Y sao? Cô ấy đang tắm, chờ cô ấy tắm xong, tôi sẽ để cho cô ấy trả lời điện thoại của cậu.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao Y Y lại ở nơi đó của anh! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Tiêu Lạc trong lúc nhất thời nóng nảy, rống lên.

“Ha ha,” Hoắc Phi Đoạt không nóng không vội, “Thế nào, Tiêu Lạc, cậu là đang trách móc tôi sao?”

Tiêu Lạc thở ra một hơi, “Không phải trách móc anh, Phi Đoạt, mà là lo lắng.”

“Có cái gì mà lo lắng, Y Y ở chỗ này của tôi, chính là an toàn nhất, không phải sao? Không có ai mạnh mẽ hơn tôi, càng không thể bảo đảm an toàn của cô ấy.” Trong đôi mắt của Hoắc Phi Đoạt tản ra địch ý không thể xâm phạm.

“Phi Đoạt, Y Y còn nhỏ, cô ấy tốt nhất là nên về nhà nghỉ ngơi mới đúng.”

“Tiêu Lạc, Y Y không phải trẻ nhỏ, cô ấy đã trưởng thành, cô ấy có quyền quyết định mình đi con đường nào, không phải sao? Tôi rất hoài nghi, phần quan tâm quá mức này của cậu đối với Ngũ Y Y, có phải là vượt quá giới hạn hay không?”

Tiêu Lạc sợ run thật lâu, nghiến răng, “Phi Đoạt, điều này cũng chính là tôi muốn nói với anh, lấy thân phận cùng địa vị của anh, tại sao lại chú ý tới Ngũ Y Y, điều này cũng vượt quá giới hạn của anh rồi.”

Chân mày Hoắc Phi Đoạt cau lại, “Hoắc Phi Đoạt tôi làm chuyện gì, còn không người nào có thể chất vấn, càng không có người nào có thể đi ngăn cản. Tôi muốn cái này, cậu cũng hiểu.”

Tiêu Lạc nặng nề thở hổn hển, tâm tình có chút kích động, “Chỉ có Y Y là không thể.”

Hoắc Phi Đoạt dứt khoát cúp điện thoại, trầm tư, nhìn ra bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ.

Thế nào, Tiêu Lạc muốn tranh cùng hắn sao?

Đột nhiên có ai ba ba ba ra sức vỗ cửa phòng ngủ của hắn, tiếp theo, cửa trực tiếp mở ra, A Trung giữ chặt Cố Tại Viễn muốn đem hắn kéo đi, Cố Tại Viễn liều mạng bắt lấy cánh cửa, Hoắc Phi Đoạt vừa nhìn thấy hai người bọn họ, liền nhúc nhích tay vuốt mi tâm.

“Lại làm sao?” Về mặt của Hoắc Phi Đoạt không vui.

“Lão đại! Lão đại à, tại sao muốn đuổi chúng tôi đi? Không cần đuổi tôi đi mà!”

Cố Tại Viễn nước nở gào lên.

A Trung giận giữ rít gào, “Cậu còn ý kiến gì, cậu xem cậu làm phía dưới biến thành cái gì, đều đem phim cấp 3 vào căn cứ! Bắn chết!”

Cố Tại Viễn hít hít mũi, “Lão đại, anh cũng để cho Ngải Mễ ở lại, anh cũng cho tôi ở lại đi, tôi xin anh đó, tôi nhất định không làm như vậy nữa, tôi ngoan còn không được sao?”

Hoắc Phi Đoạt cười lạnh một tiếng, “Ngải Mễ? Ngải Mễ cũng ở sau cốp xe của cậu?”

“Hả?” Cố Tại Viễn sợ ngây người.

Hoắc Phi Đoạt khinh thường nói, “Loại đàn bà đó, loại mặt hàng đó, đều chật đầy cả đường, cậu nghĩ tôi và cậu cùng một loại tiêu chuẩn? Tôi cho cậu ba giây đồng hồ, biến mất khỏi tầm mắt của tôi. . . . ”

Giọng nói uy hiếp, cộng thêm ánh mắt ác độc của Hoắc Phi Đoạt, làm cho Cố Tại Viễn cả người run lên.

Một tay giơ lên, nhanh chóng nói, “Lão đại, ngủ ngon! Tuyệt đối không tới ba giây! Tôi đi!”

Vèo cạch! Cửa phòng đóng lại, hết thấy lại khôi phục yên tĩnh.

Cố Tại Viễn cùng đám người vừa rời đi, lầu một lại bắt đầu nghiêm túc quét dọn vệ sinh.

Khử trùng, giặt giũ, thay đổi.

Quản gia chỉ huy nhóm người giúp việc, tiến hành quá trình dọn dẹp sạch sẽ.

120. Chương 120: Tắm Xong Mặc Cái Gì 5

Ngũ Y Y ngâm nước chán, lại bắt đầu phát điên.

Làm sao bây giờ? Quần áo của cô đã mang đi giặt rồi, vậy bây giờ cô mặc cái gì?

“Làm sao giờ? Chẳng lẽ trình diễn tiết mục mặc áo sơ mi của nam chính, vậy cũng phải đem áo sơ mi vào đây thì mới được? Mình phải làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ muốn trần truồng đi ra ngoài, tìm áo sơ mi? A a a a, điên rồi, thật sự điên rồi.”

Ngũ Y Y lặng lẽ mở cửa phòng tắm, mở ra một khe hở nhỏ, vừa đủ lộ ra một con mắt, ngượng ngùng gọi, “Có ai không?”

Âm thanh Hoắc Phi Đoạt lập tức đáp lại cô, “Không có ai, chẳng lẽ tôi là quỷ?”

A, chết rồi chết rồi, Hoắc Phi Đoạt vẫn ở trong phòng, vậy tính toán ra ngoài trộm quần áo của cô không được rồi.

“Vật nhỏ, em tắm xong rồi?”

Hoắc Phi Đoạt đi tới đây, vẫn còn cách phòng tắm mấy mét, đã nghe thấy Ngũ Y Y hét lớn một tiếng, “Không cho phép chú tới đây!”

Hoắc Phi Đoạt đứng lại, “Nga? Làm sao vậy? Có bom sao?”

Ngũ Y Y quệt miệng, một hồi lâu mới hậm hực nói, “Cái đó. Cái kia. Tôi không có quần áo để mặc.”

Không đợi Hoắc Phi Đoạt tỏ thái độ, cô lập tức trợn tròn cặp mắt, kêu lên, “Này, tôi cho chú biết, không cho chú lấy áo sơ mi của chú cho tôi mặc, bộ dạng kia rất xấu!”

Còn có, tôi không phải vật nhỏ!”

“Ha ha, vậy em là vật lớn?”

“Ai nha, vật lớn cái gì, tôi mới không phải là vật!”

“Nga? Ha ha ha. Thì ra em còn không bằng đồ vật.”

Hoắc Phi Đoạt vui vẻ không thôi.

Ngũ Y Y tức xạm mặt lại, thật muốn tát mình mấy bạt tai.

Đầu đàn a!

Ngũ Y Y, bao nhiêu năm nay may không có đàn như vậy, bây giờ vì sao lại không thông minh bằng khi còn bé đây?

Xui xẻo, lúc cô và Hàn Giang Đình ở chung một chỗ, cô đều chiếm lợi thế, như thế nào cùng Hoắc Phi Đoạt ở chung một chỗ, cô luôn là thăm nhất, không có thiên lý a.

Hoắc Phi Đoạt cầm mấy bộ quần áo đến gần cửa phòng tắm, Ngũ Y Y lập tức sợ hãi nói, “Chú không thể tới đây, ngàn vạn lần không thể tới đây.”

“Em có mời tôi cũng sẽ không vào, em cũng không phải siêu mẫu như người ta, chẳng có cái gì tốt để nhìn, tôi đi vào sẽ như là hành hạ đôi mắt vậy. Mang quần áo cho em!”

Hoắc Phi Đoạt từ trong khe hở nhét quần áo vào.

Ngũ Y Y một bên nhận quần áo, một bên tức giận kêu la, “Cái gì? Dám chê tôi như vậy? Mặc dù tôi không phải là người mẫu gì đó, nhưng cũng không kém như vậy chứ? Thiệt là, trong mắt trong đầu đều là siêu mẫu sao? Đàn ông mà, đều là loại thị giác động vật! Đáng khinh!”

Ngũ Y Y đưa quần áo ra nhìn, nga, lại là quần áo ở nhà màu hồng dành cho nữ.

Cổ áo tròn, còn đính đường viền hoa dễ thương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y phồng lên, đảo tròn mắt suy nghĩ, lập tức kéo cửa chui đầu ra, hét lên, “Hay nhỉ, Hoắc Phi Đoạt, chú đem quần áo của người tình của chú cho tôi mặc, tôi ngại bẩn! Không mặc!”

Hoắc Phi Đoạt đang hút thuốc, thiếu chút nữa bị lời của cô nói làm cho sặc, “Người tình cái gì? Tôi căn bản là không có loại đồ chơi đó!”

“Vậy quần áo phụ nữ này là cái gì?”

“Em không ý thức được sao? Cái này không phải tối nay mua cho em sao? Em thế nào lại không để ý, tôi còn mang cho em quần lót áo lót đây, em xem một chút xem lớn nhỏ thế nào, có vừa hay không.”

Nói xong lời cuối cùng, khoe miệng Hoắc Phi Đoạt hé ra, nổi lên một nụ cười phóng đảng.

Ngũ Y Y bị nét mặt mỉa mai của Hoắc Phi Đoạt làm cho da đầu run lên, ba chân bốn cẳng mở quần áo ra nhìn, quả nhiên choáng rồi.

Hôn mê!

121. Chương 121: Tắm Xong Mặc Cái Gì 6.

Hoắc Phi Đoạt thậm chí ngay cả quần áo lót cũng mua cho cô!

Vừa nhìn kích cỡ. . . .cúp C, quả nhiên là sắc phôi, đến kích cỡ của cô cũng đã biết.

Ô ô ô.

“Sắc quý! Tại sao có thể biết kích cỡ của tôi chứ? Thật ghê tởm!”

Ngũ Y Y dùng bàn tay nhỏ che ở trước ngực, có chút tức giận, còn có chút xấu hổ.

Mặc xong, Ngũ Y Y mới thoải mái đi ra ngoài.

“Không được hút thuốc nữa! Tôi không muốn bị khói thuốc hại chết! Rụi đi rụi đi!”

Ngũ Y Y bắt mồm kêu lên, Hoắc Phi Đoạt giận đến nói thảm một câu, “Thật là ầm ĩ muốn chết!”

Buông xuống, Hoắc Phi Đoạt ngoan ngoãn đem nhả điều thuốc vào cái gạt tàn.

Mông Ngũ Y Y vừa mới ngồi thật mạnh trên nệm, lập tức nhớ tới cái gì, hét một tiếng chói tai.

“Sao thế? Dưới mông có kim sao?” Dọa Hoắc Phi Đoạt giật mình.

“Tôi quên chuyện về nhà rồi! Tôi đã nói cho Tiêu Lạc, nói tối nay sẽ về nhà, kết quả là trong lúc ầm ĩ, lại quên mất! Ai nha, sao tôi lại hồ đồ như thế, làm sao rửa sạch nỗi oan này đây? Tôi nhất định phải về nhà!”

Ngũ Y Y tìm được điện thoại di động, vội vàng gọi cho Tiêu Lạc.

Nghe một lát, Ngũ Y Y lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, ai oán, “Làm sao bây giờ, anh ấy tắt máy rồi! Khăng định anh ấy cảm thấy tôi nói không giữ lời, anh ấy tức giận! Không được, bây giờ tôi phải về thôi!”

Hoắc Phi Đoạt lạnh nhạt nói, “Tất cả tài xế đều tan ca rồi.”

“Hả? Có ý gì?”

“Tôi nói, tất cả tài xế của tôi đều tan ca về nhà rồi, không có ai đưa em trở về. Em có thể tưởng tượng, em từ Thành Đông đi đến Thành Tây, phải đi đến hơn nửa đêm.”

“Hả? Không có tài xế sao?”

Hoắc Phi Đoạt nhe răng cười xấu xa, “Đúng vậy, người ta cũng là người, cũng có vợ chờ ở nhà, có thể không tan ca sao? Thân là ông chủ, tôi cũng có tính người chứ.”

Ngũ Y Y nhú chân mày.

Cô thế nào lại nhìn thấy lúc Hoắc Phi Đoạt nói lời này, rõ ràng có vẻ đắc ý đây?

“Vậy, chú không thể lái xe đưa tôi về sao?”

Ngũ Y Y dùng ánh mắt ướm nhẹp của động vật nhỏ nhìn Hoắc Phi Đoạt, trái tim Hoắc Phi Đoạt run lên, thiếu chút nữa liền mềm lòng đáp ứng.

“Không thể.”

“Vì sao không thể? Tay chân chú khỏe mạnh, thì tại sao không thể mở xe đưa tôi trở về một lần?”

“Bởi vì tôi mệt mỏi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y đau khổ, “Ô ô ô, chỉ có thể chấp nhận ở nơi này sao?”

Hoắc Phi Đoạt thiếu chút nữa té ngã.

Xin nhờ, em là đang ở trong nhà của Hoắc Phi Đoạt tôi, lại nói là chỉ có thể chấp nhận sao? Để cho người nào chấp nhận, cũng không để cho em chấp nhận?

“Tất cả gian phòng em có thể tùy tiện chọn, bao gồm cả gian phòng của tôi.”

“Tốt lắm, vậy tôi ngủ gian phòng này!” Ngũ Y Y nói nhanh.

Hoắc Phi Đoạt cười, “Tại sao lại có vẻ mặt căng thẳng nghiêng lợi vậy?”

Ngũ Y Y liếc Hoắc Phi Đoạt một cái, hàm hừ, “Tôi ngủ phòng của chú, cho chú đi ngủ phòng khác, tốt nhất chú sẽ bởi vì đổi nơi ngủ mà bị mất ngủ! Giống như công chúa đậu phụ.”

Hoắc Phi Đoạt bị chọc nhe răng cười, cứng chịu nói, “Thật là lòng dạ hiểm độc. Hay là em gia nhập Hắc bang đi, để cho em làm tiểu đầu mục, về mặt này của em nhất định có chỗ phát triển.”

Ngũ Y Y bĩu môi, “Thôi đi, tôi mới không vui đâu, mục tiêu của bốn tiểu thư vô cùng lớn, muốn làm một nữ hải tặc!”

“Vì sao làm hải tặc?”

“Điều này cũng không biết sao, tôi còn tưởng là Thủ lĩnh Hắc bang đây, nói cho chú biết, làm hải tặc, tôi có thể cướp tiền cướp sắc, đầu tiên có thể cướp đoạt một đoàn mỹ nam, mỗi buổi tối có thể thay phiên đổi!”

122. Chương 122: Tắm Xong Mặc Cái Gì 7

Còn chưa nói hết lời, đã bị Hoắc Phi Đoạt gõ đầu: “Muốn cũng không được, chỉ cần tôi còn sống, người này một ngày cũng đừng mong đến, nhanh đi ngủ.”

Ngũ Y Y bĩu môi leo lên giường lớn, nói thầm: “Tại sao a, mơ ước của tôi không ảnh hưởng đến chuyện gì của anh.”

Nói là một ông chủ nợ lớn, quản đông quản tây, còn muốn quản tất cả của cô sao chứ?

Khuôn mặt Hoắc Phi Đoạt đen lại: “Tôi rất e ngại, vô cùng e ngại, nhắm mắt lại, cô bé đi học thì phải đi ngủ sớm.”

Hoắc Phi Đoạt đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Ngũ Y Y nằm trên giường lăn lộn mấy vòng, cảm thán: “Cái giường này thật thoải mái a, quả thật là siêu cấp thoải mái.”

Sau khi suy nghĩ, liền đứng lên tìm điện thoại di động, gửi cho Tiêu Lạc một tin nhắn.

“Tiêu Lạc, gọi điện thoại cho chú chú không nghe máy, tối nay tôi không về, yên tâm tôi rất tốt, ngủ ngon.”

Khi đã gửi tin nhắn đi, Ngũ Y Y mới chui vào trong chăn, hít hà vài cái là có thể nghe thấy hương vị của ánh sáng mặt trời, nhắm hai mắt lại.

Hoắc Phi Đoạt đi xuống lầu, thấy quần gia đang chờ, trông có vẻ như có lời muốn nói.

“Thế nào?” Hoắc Phi Đoạt đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lẽo trước sau như một của mình.

“Tiên sinh, ngoài cửa có vị Tiên tiên sinh xin vào đây.”

“A, Tiêu Lạc đến đây sao? Ha ha, hẳn đúng là chưa từ bỏ ý định a, vẫn muốn tranh giành cùng tôi”, sau khi Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ, nhìn bóng đêm bên ngoài không chút nghi ngờ ra lệnh: “Nói lại, tôi đã ngủ, không muốn gặp ai.”

“Vâng.”

Tiêu Lạc đứng ở bên ngoài cửa lớn biệt thự Vọng Hải, nhìn cửa sắt lớn màu đen đóng chặt, đèn xe hơi phát ra hai chùm ánh sáng, lại nhìn trên cao thấy hai người bảo vệ trẻ đang cầm vũ khí, thở dài.

Hắn đến chỗ xe hơi tìm điện thoại di động muốn nhìn xem đã mấy giờ rồi, bấm mấy cái mới phát hiện, điện thoại di động của hắn lại ko có điện.

“Ai da, xui xẻo quá.”

Phía trên bảo vệ dùng micro nhìn xuống phía dưới quát to: “Vị tiên sinh này xin ngày về đi, Lão đại của chúng tôi đã ngủ, tối nay không gặp bất kì ai.”

“A? Các anh có nói với Lão đại các anh là tôi họ Tiêu chưa?”

“Đã nói rồi, trong nhà cũng tắt đèn, tất cả đều ngủ rồi, mời anh mau trở về đi.”

Tiêu lạc ngây ngốc đứng bên ngoài cửa sắt, nhìn về bên trong sườn núi rậm rạp xanh um mấy lần.

Y Y, em thật muốn ở lại bên cạnh hắn sao?

Em có biết, Hoắc Phi Đoạt là một nhân vật nguy hiểm cỡ nào không?

Tiêu Lạc thở dài thật lâu, cô đơn lái xe rời đi.

Tiêu Lạc trở về Ngũ gia trang, cả người mệt mỏi, sau lưng có chút đau đốn, một tay hắn đỡ thắc lưng đi vào cửa.

“Lạc, đã trễ thế này, anh không ở nhà nghỉ ngơi, anh muốn ra ngoài làm gì?” Ngũ Nhân Ái vẫn chưa ngủ, cố tình ngồi ở phòng khách chờ Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc ngẩng đầu liếc nhìn Ngũ Nhân Ái, hắn không muốn đem chuyện Y Y ở lại bên cạnh Hoắc Phi Đoạt nói ra, lắc đầu một cái, nhàn nhạt: “Không sao, chỉ là có chút chuyện, tôi ngủ trước, cô cũng ngủ đi.”

Không nhìn Ngũ Nhân Ái một cái, Tiêu Lạc cô đơn đi lên lầu.

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc như vậy, vừa đau lòng, vừa tức giận.

Vì cô ta, Tiêu Lạc mới như vậy.

Hoắc Phi Đoạt nằm trong phòng khách, vừa nghĩ đến cô bé Ngũ Y Y nằm cách vách, lại không ngủ được, từng tế bào trong cơ thể hần đều nhảy nhót hưng phấn.

Hắn rón rén đi vào phòng ngủ chính, mượn ánh sáng nhàn nhạt nhìn về phía giường ngủ.

Hôn mê!

Cô bé này ngủ lại không ngoan a.

Một chân cô đưa ra ngoài chăn, rơi ở bên giường.

Nhìn bộ dáng kia, giống như một giây tiếp theo cô sẽ rơi xuống giường.

“Ng ngoan ngoan, tôi đến đây.” Hoắc Phi Đoạt rủ rủ, đi nhanh về phía trước.

123. Chương 123: Lại Dễ Dàng Xúc Động 1

Hoắc Phi Đoạt đến bên giường, nhìn trạng thái ngủ của cô bé, hô hấp trở nên nóng rực.

Hắn khẩn trương thở hổn hển đi về phía trước, kìm nén dục vọng mạnh mẽ trong lòng.

Thật là muốn chết, vốn dĩ hắn là người thoải mái, có lúc đi ra ngoài xã giao, gặp phải những cảnh sắc nơi đó, cho dù phụ nữ thoát y trần trụi, ông ọ làm đáng trước mặt hắn, hắn cũng không có cảm xúc nào.

Một người đứng lâu lập nghiệp từ việc giết người và việc trong hắc đạo, nếu không có đủ bản lĩnh chịu đựng được bị những thứ này hấp dẫn, như thế thì làm sao anh có thể nghĩ đến việc chiếm lấy vị trí bất bại.

Nhưng vì cái gì....Lần đầu tiên hắn trở nên như vậy?

Nhìn thấy dưới chân Ngũ Y Y lộ ra một mảng thịt trắng như tuyết, phía dưới bụng hắn lại cảm thấy nóng rực.

Nhìn tư thế ngủ của cô bé ngực không chút đề phòng nào mấy lần, hắn lại nổi lên ý nghĩ chiếm đoạt mạnh mẽ.

Ngũ Y Y, kiếp trước tôi không mắc nợ em, kiếp này em đến để hành hạ tôi sao?

Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi, cúi người nhẹ nhàng nâng cái chân ngọc bên mép giường để lên trên.

Ngay lúc này, hắn cảm giác khối thịt trên tay hắn mềm mại nhẵn nhụi như cơ thể của cô, cho dù là tư thế gì, trạng thái gì, đề lên trên, dựa vào, hoặc ôm ở trong lòng, cô đều mềm mại như vậy.

Chìm đắm trong cảm giác ước át sâu từ phía cô, đó là một loại cảm giác không thể hình dung được, giống như thuốc phiện hút lấy thần trí của con người, làm cho người ta một lần rồi nghiện.

Đôi mắt của Hoắc Phi Đoạt ngày càng nồng đậm, hơi thở càng dồn dập, mãnh liệt nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô bé đang ngủ say.

Cô ngủ trông rất ngốc, nhìn giống như chú chó con vậy, miệng đỏ nhỏ bé chu lên, đôi lông mi dài che phủ nhìn thật mê người.

Tại sao em luôn muốn chọc tôi? Chọc tôi, em nghĩ đừng hòng trốn.....!

Hoắc Phi Đoạt nhẹ giọng nỉ non, kìm lòng không được vuốt ve theo đùi của cô.
Một mảng thịt trắng phắn, một mảng mềm mại.
Da thịt mềm mại như tơ lụa, làm bụng dưới Hoắc Phi Đoạt căng cứng như điện giât.
Đáng chết!
Phía dưới lại có phản ứng.
Hoắc Phi Đoạt bắt đắ dĩ cuối đầu nhìn, lại thấy nơi đó thẳng đứng lên như cột thuyền.(=,=!)
Tay hần chạm đến đùi của cô, thậm chí còn đụng đến viền hoa của quần lót nhỏ.
Hần nhần nhin đến chết mất,từng mạch máu bên dưới như muốn nổ tung, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Ngũ Y Y, cúi người hôn xuống đôi môi đỏ mọng.
Hung hăng hôn xuống, lưỡi hần tham lam xâm nhập vào trêu chọc môi cô, hút lấy hương vị ngọt ngào của cô.
“Ừm ừm...” thở không được, Ngũ Y Y nhướn mày rên rỉ mấy tiếng.
Ai da, trong mộng còn bị con chó đụng trúng, ra chỗ khác, con chó to đáng ghét!
Móng vuốt nhỏ của Ngũ Y Y giờ lên, quơ lung tung trên người Hoắc Phi Đoạt, cảm hần đặt ở đỉnh đầu của cô, lúc này hần ngồi dậy, buông cô ra, để cho cô thở dễ dàng.
Cổ áo cô rộng lớn, vì ngủ không yên nên cổ áo bị kéo xuống dưới , lộ ra hơn phân nữa ngực.
Cơ thể Hoắc Phi Đoạt như lửa nóng, xương quai xanh của cô đẹp tuyệt trần, hần cúi người, từng cái hôn nóng bỏng rơi xuống, càng thêm mãnh liệt.
Men theo cổ áo xuống phía dưới, dừng lại trên gò núi mềm mại, trong mơ, Ngũ Y Y theo ý thức lắc lắc cơ thể, phát ra âm thanh “ừ” mờ nhạt.
Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt sáng mê ly, trong đôi mắt bốc lên một ngọn lửa to lớn, nơi đó phía trên cơ thể Ngũ Y Y đã cứng như thép.

124. Chương 124: Lại Dễ Dàng Xúc Động 2

Hần tiếp tục xuống phía dưới, ngậm lấy một bên hạt đầu đỏ, nhẹ nhàng mút vào.
“Ừm...a...” Cơ thể Ngũ Y Y run lên, phát ra âm thanh rên rỉ nhẹ.
“Tránh ra, con chó thôi...” Ngũ Y Y nỉ non, muốn đẩy một vật nặng đang đè lên cơ thể ra.
“Ai vậy?”
Ngũ Y Y từ trong mộng tỉnh lại, chậm rãi mở mắt.
Nói thì chậm, làm thì nhanh, vèo một cái Hoắc Phi Đoạt đã rời khỏi cơ thể cô.
Cùng lúc đó, Ngũ Y Y mở to đôi mắt mờ mờ sương, ngốc nghếch nhìn quanh một chút.
“A, phiền chết, vừa mới ngủ mơ bị làm cho tỉnh giấc, đáng ghét nha.”
Ngũ Y Y gãi tóc, chậm rãi ngồi dậy, chép chép cái miệng nhỏ nhắn.
Ngô, tại sao miệng lại ướt? Chẳng lẽ mình chảy nước miếng sao?
Trời ơi, nếu mình chảy nước miếng như vậy thật mất mặt a. Lấy tay chà chà miệng, Ngũ Y Y xuống giường.

Quần áo ngủ rộng thùng thình, Ngũ Y Y mơ màng bước đi, ánh mắt vẫn còn nhắm, nhúu khuôn mặt nhỏ nhắn, một bàn tay sờ tới ngực bên phải: “Có chút đau, chẳng lẽ là do mình đè lên à?”

Ngũ Y Y rót ly nước lọc uống vào.

Đến cửa phòng ngủ, mở cửa phòng nhìn xung quanh hành lang một chút.

Ngũ Y Y nhìn qua nhìn lại trên lối đi nhỏ mấy lần, tự nói: “Người ta thật có tiền, buổi tối vẫn mở đèn, không sợ tốn điện a.”

Nói xong, lại buồn ngủ nữa, cô ngáp một cái, đóng cửa phòng lại, tìm kiếm trèo lên giường, ngã đầu xuống ngủ thiếp đi.

Phù.... Hoắc Phi Đoạt thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhờ võ công của hắc tử, nếu không đã bị cô bé này phát hiện rồi.

Không nghĩ tới, Hoắc Phi Đoạt hắc tử nhỏ đã luyện võ công thất truyền, vậy mà phải dùng đến cách này.

Hoắc Phi Đoạt đang muốn từ trên trần nhà ngủ nhảy xuống., một chùm ánh sáng chiếu vào hắc tử, đôi mắt hắc tử khẽ nhúu lại.

“A? Tiên sinh! Làm sao ngài chạy lên trên đó vậy?”

Ánh đèn chiếu vào Hoắc Phi Đoạt trên trần nhà, quần gia há hốc mồm khiếp sợ không thôi.

Trần nhà cao như vậy, Hoắc tiên sinh giống như con thần lân nằm ở trên đó, a không, không phải con thần lân, giống con dơi hơn.

Gương mặt Hoắc Phi Đoạt hơi đỏ, nhờ trời tối nên nhìn không rõ lắm, hắc tử quát khẽ: “Ảnh tốt? Mau lấy đèn pin ra!”

“A, há! Đã biết, tiên sinh.”

Quần gia vừa lấy đèn pin ra khỏi tầm mắt, một giây tiếp theo, Hoắc Phi Đoạt đã ung dung đứng trên mặt đất.

Một lần nữa quần gia bị kinh sợ võ công của Hoắc Phi Đoạt, chỉ biết Hoắc tiên sinh thường xuyên luyện các loại võ công, cho đến bây giờ vẫn không biết tuyệt vời như vậy.

“Tiên sinh, ngài có võ công cao cường a, Thật sự có loại khinh công vẫn hay diễn trong ti vi sao?” Trong đôi mắt sáng đầy nếp nhăn của lão quần gia có chút tò mò.

Mặt Hoắc Phi Đoạt đen lại, vỗ tay một cái, nói ngắn gọn: “khinh công cái gì đều gạt người, mau đi ngủ đi.”

Quần gia gật đầu: “A, vậy tiên sinh luyện công xong rồi, cũng đi ngủ sớm một chút.”

Quần gia tự nói: “khinh công là giả sao? Thật đáng tiếc.”

Hoắc Phi Đoạt xoay người lại, cau mày nói: “Quần gia!”

“A, tiên sinh có gì phân phó?”

Về mặt Hoắc Phi Đoạt do dự, sau cùng vẫn có chút ngượng ngùng phân phó: “Ông...không được nói với bất kỳ ai, đêm nay đã nhìn thấy tôi làm chuyện gì ở chỗ này.”

125. Chương 125: Lại Dễ Dàng Xúc Động 3

Về mặt quần gia không hiểu, vẫn vội vàng gật đầu: “Tiên sinh, tôi đã hiểu, tuyệt đối sẽ không nói ra.”

Tiên sinh luyện võ công phải giữ bí mật a, giống như Quỷ Hoa Đảo Biển, không phải lén lút luyện tập sao?

Lão quản gia kính trọng Hoắc Phi Đoạt lại tăng lên vài tầng.

Ngũ Y Y cảm thấy ngủ một giấc thật ngon.

Ngũ Y Y không biết rằng, giường ngủ của Hoắc Phi Đoạt được làm từ gỗ đặc biệt để trợ giúp cho giấc ngủ, nệm cũng dựa vào cơ thể con người mà thiết kế giúp tăng trí nhớ.

Cô đứng dậy, đến bên cửa sổ kéo rèm cửa ra, không nhận được mỉm cười khen ngợi.

“Thật đẹp a, Hắc bang vẫn có sự kết hợp tuyệt vời như vậy”.

Trước mặt là một màu xanh biếc mênh mông bát ngát, cỏ xanh, cây xanh, có rất nhiều tầng lớp màu xanh, xanh đậm, xanh nhạt, tầng tầng lớp lớp màu vàng xanh, nhìn vào rất đẹp, còn làm cho tâm tình của con người thoải mái.

Ra xa hơn là biển lớn.

“Nơi đây gần bờ biển như vậy a, Chú Hoắc thật biết chọn chỗ.”

Lười biếng duỗi lưng một cái, Ngũ Y Y đi xuống lầu.

Dưới lầu tràn đầy ánh mặt trời, Ngũ Y Y từ cầu thang chậm rãi đi xuống, thấy người giúp việc bận rộn không phát ra tiếng động, cũng nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đang uống trà.

Hôm nay Hoắc Phi Đoạt mặc áo sơ mi T-shirt cổ chữ V, bên dưới là quần jean màu đen, cả người như một sinh viên đại học.

Thật ra...chú Hoắc còn rất trẻ.

Hai mươi sáu tuổi a, đây là thời điểm người đàn ông anh tuấn uy phong nhất.

“Sớm a, chú Hoắc. À không, sớm a, Phi Đoạt. Hắc hắc.”

Ngũ Y Y le lưỡi.

Thật ra, cô đã quen gọi hắn là chú, nhưng hắn không vui khi cô gọi như vậy, tại sao cô lại quên chứ? Đầu heo!

Hoắc Phi Đoạt để laptop xuống bàn, ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú nghiêng nước nghiêng thành đập vào tầm mắt Ngũ Y Y, hắn nhìn đồng hồ treo tường nói: “Cô bé, không còn sớm, đã mười giờ rồi.”

Ngũ Y Y hí mắt cười: “Thật ngại, có thể do tôi ở nơi xa lạ, đêm qua có chút mất ngủ nên mới dậy trễ.”

Nghĩ lại đi, cô đến đây làm người giúp việc, người giúp việc lại vĩnh viễn ngủ thẳng đến mười giờ, vậy còn gọi là người giúp việc sao? Người ta không cho cô làm Thái Hậu.

Hoắc Phi Đoạt bật cười: “Em mất ngủ, được rồi, coi như em mất ngủ đi.”

A, chẳng phải đêm qua cô ngủ như chết sao, hắn hôn ngực cô, cô vẫn còn ngủ, không chừng đem cô bán đến Ai cập, cô vẫn còn ngủ được.

Hoắc Phi Đoạt ý vị sâu xa liếc một cái ở trước ngực cao ngất của Ngũ Y Y, nhìn vào phòng bếp phân phó: “Dọn điếm tâm lên.”

“Vâng, tiên sinh.”

Ngũ Y Y đi tới, ngồi đối diện với Hoắc Phi Đoạt, thuận miệng hỏi: “Ngài ăn điếm tâm rồi à?”

“Không.”

“A, tại sao ngài chưa ăn?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y một cái, không thể nói cho cô biết, là hắn đặc biệt chờ cô cùng ăn điếm tâm, như vậy thật mất mặt hắn.”

“Tôi...cũng vừa mới dậy.”

Lão quản gia đứng một bên nghe xong trợn mắt há hốc mồm.

Không phải a, không phải tiên sinh vừa mới ra ngoài a, hơn sáu giờ tiên sinh đã thức dậy, dường như tối qua ngủ không được ngon giấc, thần sắc rất khó chịu, phải đi vào rừng luyện công.

Không ai biết, đêm qua Hoắc Phi Đoạt phải tắm bao nhiêu lần nước lạnh.

“Hãy nói đi, ông chủ như ngài cũng thức dậy muộn, không cần phải bắt bẻ nhân viên.”

126. Chương 126: Lại Dễ Dàng Xúc Động 4

“Hãy nói đi, ông chủ như ngài cũng thức dậy muộn, không cần phải bắt bẻ nhân viên.”

Ngũ Y Y vừa ăn sáng, vừa nhìn Hoắc Phi Đoạt ngồi đối diện.

Nhìn kỹ, Hoắc Phi Đoạt ăn rất nhả nhặn a, ăn cũng không được nhiều.

“Tôi nói này chủ nợ, hôm nay tôi phải làm công việc gì hả?”

“Phục vụ tôi thật tốt.”

Hoắc Phi Đoạt nói hết sức mật mờ.

“Hả? Đại ca ví dụ đi chứ.”

Làm sao phục vụ tốt người này?

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y phồng má, nhàn nhạt nói: “Tôi muốn uống trà do em pha, tôi muốn ăn trái cây em gọt, tôi đi ra ngoài muốn em giúp tôi mặc quần áo đeo caravat, tôi đi tắm muốn....”

“Tôi biết tôi biết, anh đi tắm muốn tôi chà lưng cho anh, đúng không?”

Ngũ Y Y lên tiếng xong rồi, cảm thấy không thích hợp lắm.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa.

Hôn mê, người ta đi tắm, cô đi theo xem náo nhiệt làm gì? Lại còn muốn chà lưng cho người ta? Vậy chẳng khác nào nhìn toàn thân chú Hoắc?

Oa oa oa, đột nhiên nghĩ đến tối hôm qua nhìn thấy cái vị trí quan trọng trên cơ thể Hoắc Phi Đoạt, chắc chắn, giống như được nhìn miễn phí hoa hoa công tử, hi hi.

Hoắc Phi Đoạt lấy tay gõ bàn một cái: “Này, cô bé, vẻ mặt kia của em thật dâm, cười cái gì?”

Ngũ Y Y lập tức hoàn hồn, nhe răng: “Chỗ nào dâm, cười nha, tại sao anh có thể nhẫn tâm nói như vậy làm tan nát lòng thuần khiết của một cô gái trẻ chứ? Nhiều nhất là tôi vừa mới cười mà thôi.”

Hoắc Phi Đoạt đem một miếng thức ăn bỏ vào trong miệng, nói: “Không cho phép trong lòng nghĩ muốn không an phận với chủ nợ, hiểu không?”

“A, đã biết, đã biết. Hi hi.” Vẫn cười xấu xa như cũ.

Hoắc Phi Đoạt cười nhạt nói: “Lúc tôi tắm, em đừng mơ tưởng chuyện chà lưng, em cho rằng lưng tôi có thể để ột cô bé vụng về như vậy chà lưng sao?”

Hoắc Phi Đoạt cúi xuống, đôi mắt che đi ý cười.

Ngũ Y Y bĩu môi: “Tôi van anh, chà lưng cho anh không phải là việc tốt gì. Người nào muốn làm a.”

Ngũ Y Y bướng bỉnh nói xong, không nhịn được tò mò: “Cái đó, rốt cuộc là người nào chà lưng cho anh a, nam hay nữ?”

Hoắc Phi Đoạt cười ra tiếng: “Em nghĩ cái gì a, thật không biết, tuổi em còn nhỏ, suy nghĩ lung tung cái gì. Lúc em tắm, sẽ tìm đàn ông chà lưng?”

“Này, nói loạn cái gì, lúc tôi tắm tại sao phải tìm đàn ông chà lưng, đàn ông vào phòng tắm nữ sẽ bị đánh.”

“Đây không phải kết liễu, tôi tắm chắc chắn sẽ tìm người cùng giới chà lưng cho tôi a. Nếu không phải người phụ nữ này đi vào hưởng lợi, tất cả đàn ông đều nhìn qua một lượt.”

Ngũ Y Y bĩu môi: “Cắt, đàn ông xấu xa các người có cái gì đáng nhìn a?”

“Phải không? Ngày hôm qua em nhìn chăm chăm tôi lâu như vậy, còn chảy nước miếng đầy cằm, là vì cái gì?”

“Tôi nào có a!” Ngũ Y Y giận đến cà lăm: “Người nào nhìn anh lâu rồi, không phải mấy giây sao, hơn nữa đó là do vô tình a, tôi không có chảy nước miếng.”

Hoắc Phi Đoạt chỉ tay vào Ngũ Y Y cười xấu xa nói: “Em nói dối, đổ mặt rồi.”

Ngũ Y Y dùng móng vuốt che mặt lại: “Ai đổ mặt a.”

Hoắc Phi Đoạt không cùng cô bé này cãi nhau nữa, nhưng nhìn Ngũ Y Y sâu sắc rồi bật cười xấu xa.

Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt nhìn như vậy, trong lòng sợ hãi, gương mặt ngày càng đỏ.

Aaaa, chẳng qua là do không cẩn thận nhìn bên dưới của hắn một cái thôi.

Ngũ Y Y ưỡng ngực, gương mặt đáng yêu nở nụ cười, đi đến bên cạnh đám người giúp việc.

127. Chương 127: Lại Dễ Dàng Xúc Động 5.

Hoắc Phi Đoạt chỉ vào Ngũ Y Y hướng vào người làm giới thiệu, “Ngũ Y Y, giúp việc thân cận của ta”

Ngũ Y Y khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại.

Thiệt là, giúp việc liên giúp việc đi, làm gì như phi tử mà phải thêm hai chữ thân cận chứ.

Tất người giúp việc, bao gồm cả quản gia nghe được như vậy đều đồng loạt trợn mắt há mồm.

Không phải đâu, trong nhà người giúp việc rất nhiều, nhiều đến nỗi có thể thay phiên nhau nghỉ phép rồi, ở đâu chời ra nữ giúp việc này chứ.

Xin hỏi tiên sinh, cái tiểu nữ trắng trẻo như đứa bé này, có thể làm cái gì? Trong nhà giống như đã không còn việc gì cho cô làm rồi/

“Nói cách khác”, Hoắc Phi Đoạt nghiêm túc nói, “Ngũ Y Y chỉ nghe một mình ta phân phó, công việc của cô ấy không được ai xen vào, nghe hiểu chưa?”

“Vâng, thiếu gia”

Tất cả người giúp việc đồng loạt cao giọng hồi đáp.

Ngũ Y Y hướng mọi người khoát tay, cười đến quỵến rũ, “Thúc thúc đại thẩm tốt, tôi tên Ngũ Y Y, về sau xin mọi người giúp đỡ nhiều”

Lời nói còn chưa hết, khoát tay chỉ làm có hai cái, cô liền bị người khác xách cái lỗ tai của mình kéo lên lầu

“Đi, giặt những y phục này”

Hoắc Phi Đoạt đá đá mông Ngũ Y Y

Ngũ Y Y xoa cái mông, vênh miệng lên hướng chậu nước bên kia nhìn, nhất thời tức điên lên.

Không phải chứ?

Hoắc Phi Đoạt dám để cho cô giặt giặt quần áo lót bên trong của anh?

Áo trong thì cũng thôi đi, hần hần hần thế nhưng để cô giặt quần áo lót?

Ách, cái này...ngượng ngùng nha.....

“Lo lắng cái gì? Còn không mau giặt đi, giúp việc?”

Hoắc Phi Đoạt chau chau mày, thúc giục lần nữa.

“Cái này cái này.....Hoắc Phi Đoạt lão gia....”

Ngũ Y Y mè nheo chảy đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, móng vuốt nhỏ yếu ớt kéo lấy áo T-shirt của anh, quơ quơ

“Cái gì?”

“Có thể hay không....không giặt quần áo lót?”

Hoắc Phi Đoạt buồn cười, lại nhin cười, “Tại sao không giặt?”

“Cái đó....không quen nên xấu hổ a”

“Tôi không xấu hổ thì thôi, em xấu hổ cái gì? Ít nói nhảm! Nhanh giặt đi!”

Hoắc Phi Đoạt trực tiếp đem Ngũ Y Y đẩy vào trong.

Ngũ Y Y vò quần áo của Hoắc Phi Đoạt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tự nói, “Thật độc ác! Chú Hoắc dám để ỉnh giặt mấy đồ vật này, đây không phải là độc ác sao? Đây không phải là vuốt ve chỗ đó của hần sao? A a a a!”

Móng nhỏ vò vò quần của người ta vừa nhìn, trợn mắt há mồm.

Đây không phải bình thường nha, cái đồ trước mặt , cái này cũng quá lớn đi?

Nát thời, Ngũ Y Y lại nhớ đến cảnh kia, một thân Thủy Châu hấp dẫn.

Gật đầu, “Ừ, chú Hoắc quả thật cần loại, nơi đó cũng khổng lồ a”

“Nơi nào khổng lồ?” Ai đó đứng sau lưng cô đột nhiên hỏi.

Ngũ Y Y không chút suy nghĩ, chỉ vào cái quần trước mặt, “Nơi này không.....”

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt nhất thời nổi lên ý cười xấu xa, cúi đầu.

Môi mỏng rất gần cô, mang theo sự dụ hoặc, làm Ngũ Y Y một hồi hôn mê.

Môi của chú Hoắc rất đẹp, rất hấp dẫn a.không biết hôn lên sẽ như thế nào(Chu tước: Chị...sắc nữ)

Nhất định chắc rất tốt a, nhưng không thử làm sao biết được nhỉ?

Ây, cần phải thực nghiệm mới chứng thực được a.

Ngũ Y Y chuyển động con người, ngón tay chọc chọc, địa phương kia, Ặc, xong đời, cô thật mất mặt a, sao lại chỉ vào chỗ đó vậy, thật không còn mặt mũi.

“Hắc hắc”

“Ngũ, Y Y, đừng cười hắc hắc như vậy, mới rồi em nói chỗ nào khổng lồ vậy?”

Ngũ Y Y bĩu môi, khóc không ra nước mắt, “Lão gia, ngài nghe lầm rồi, tôi không có khổng lồ, tôi nói là rộng rãi, ngài xem, ngài thân hìn h2 gây như vậy, lại không có bụng bìa, sao lại mặc quần rộng như vậy?”

128. Chương 128: Lại Dễ Dàng Xúc Động 6.

Càng nói, Ngũ Y Y càng muốn khóc.

A a a, cô đây là gì muốn cùng người này thảo luận một cái quần lót như thế nào sao?

Hoắc Phi Đoạt bần đặt lên đầu Ngũ Y Y, vuốt vuốt lung tung, cười nói, “Vật nhỏ, trong đầu phơi thủy rất nhiều nah”(Chu tước: ý nói chị đem tối a)

Ngũ Y Y nhúu khuôn mặt nhỏ nhắn lại, không thể nói gì.

Rốt cuộc cũng giặc xong mấy thứ nhạy cảm kia, Ngũ Y Y thở phào nhẹ nhõm.

Nằm trên giường Hoắc Phi Đoạt, lấy mấy tính của anh chơi trò chơi, cô làm bộ dáng vẻ rất mệt mỏi, đi xuống lầu, tìm Hoắc Phi Đoạt

“Tôi đã giặt xong rồi, còn phải làm cái gì nữa?”

Hoắc Phi Đoạt vẫy vẫy tay, “Lại đây”

“Nha”

Ngũ Y Y chạy tới, ai ngờ, dưới chân bị vấp một cái, thân thể lão đảo ngã xuống.

“A!”

Tuyệt đối là hôn đất mẹ rồi.

“Nha đầu ngọc”

Hoắc Phi Đoạt thanh đến thân thể cũng đến, đem Ngũ Y Y ôm vào trong lòng.

Lão quả giả ở phía xa trông thấy, cười khúc khích, “Ha ha, anh hùng cứu mỹ nhân”

“Hừ, nhỏ giọng một chút, lão đại cũng không muốn nha đầu đó biết mình nặng bao nhiêu đâu”

Lão quản gia mặt buồn bực

Hắn thật sự muốn nói cho A Trung biết, tối qua hắn thấy Hoắc thiếu gia nửa đêm luyện tập công phu con dơi.

“Em không sao chứ?”

Hoắc Phi Đoạt hỏi Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y lắc đầu một cái, “Không có chuyện gì, tôi hay bị như vậy lắm, từ nhỏ tới lớn té không biết bao nhiêu lần, nơi này thường đều bị bần a”

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt nhìn mặt đất, phân phó, “Quản gia, buổi chiều cho người làm xử lý tất cả gạch men trong sân đổi thanh sàn gỗ, trong phòng cũng như vậy”

Quản gia lập tức lên tiếng, “Dạ, thiếu gia”

A Trung bĩu môi.

Ngũ Y Y cô này cũng thật biệt phá gai đi.

Kể từ khi quen cô, lão đại luôn luôn tốn tiền, tốn tiền, còn là rất nhiều tiền.

Hoắc Phi Đoạt chấp tay sau lưng, so với Ngũ Y Y cao hơn rất nhiều, “Dạy cho em mấy chiêu phòng vệ?”

“Không phải chứ?”

Ngũ Y Y nâng khuôn mặt đau khổ nhìn, “Muốn dạy võ công cho tôi sao? Cái đó rất mệt a, hơn nữa tôi không có căn cơ, nhất định là không học nổi đâu, có thể không học được không?”

Hoắc Phi Đoạt tối mặt, “Nhất định phải học! Thân là giúp việc của tôi, ngay cả chút công phu cũng không biết, truyền đi nhất định sẽ bị người khác cười nhạo”

Ngũ Y Y méo mặt nghiêng đầu.

Lý do này cũng quá gượng ép đi.

Hoắc Phi Đoạt thở dài, lại bổ sung thêm một câu, “Em về sau có đối phó với ba chị em Ngũ gia kia.....em có thể đem mấy chiêu này đáng gục mấy kẻ đó”

Hả?

Ngũ Y nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Thế nào, Chú Hoắc cũng không nhìn nổi ba con heo kia sao?

Ngũ Y Y nhe răng cười,có hay không chiêu có thể khiến ba con heo kia cùng nhau nằm trên mặt đất?”

Hoắc Phi Đoạt mặt đen hơn trước, “Tôi dạy em công phu không phải dạy ma pháp”

A Trung nhìn cỏ dưới đất, chỉ có mấy chiêu đơn giản, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, nhìn cũng muốn ngán rồi.

Hoắc lão đại thật có lòng kiên nhẫn, dạy lâu như vậy mà không thấy chán.

Chỉ là, Hoắc lão đại đối với Ngũ Y Y cũng rất kiên nhẫn a.

Thời điểm ăn cơm trưa, Ngũ Y Y ăn như hổ đói.

Bởi vì luyện tập võ công, cô cảm thấy rất mệt mỏi, lại bị Hoắc Phi Đoạt gạt té nhiều lần, cho nên lượng cơm ăn rất nhiều.

Trong phòng bếp mấy người giúp việc nói nhỏ với nhau, “Cái Ngũ Y Y này ở đâu giống giúp việc a? Nang và thiếu gia cùng nhau ăn cơm, ở cùng một chỗ như vậy, thiếu gia lại chia thức ăn cho nàng, rõ ràng giống nữ chủ nhân hơn”

“Rất xinh đẹp, lại tốt nữa, khi nói chuyện đều nhẹ nhàng như vậy”

129. Chương 129: Lại Dễ Dàng Xúc Động 7

Ăn xong mấy thứ linh tinh, điện thoại của Ngũ Y Y vang lên, Ngũ Y Y miệng đầy thức ăn, nhìn một chút, bấm tiếp nhận cuộc gọi.

Hoắc Phi Đoạt im lặng nhìn cô.

“A, Giang Đình, tiểu tử cậu còn nhớ đến tôi sao?”

“Y Y, cậu đang ở trong nhà của sư phụ hả?”

“Này nhé, ở chỗ này,công việc vô cùng cực khổ, lão nương hai tay hai chân đều muốn đứt rồi”

Hoắc Phi Đoạt ngồi đối diện cắn răng

Để cho cô làm cái gì công việc cực khổ, nhìn cô oán than đầy đủ.

“Y Y, cậu có phải không quên tối nay trong trường học tổ chức buổi biểu diễn từ thiện rồi hả?”

“Ồ? Có tổ chức biểu diễn từ thiện à? Mình quên rồi?”

“Cậu còn có một tiết mục biểu diễn đó, cậu đại biểu cho lớp hát , mình còn làm bạn nhảy xui xẻo của cậu nữa a”

“Đúng rồi, đúng rồi, cậu không nhắc nhở mình.....mình liền quên luôn”

“Buổi chiều nhớ tối trường học ghi danh.Tám giờ chính thức tổ chức ở sân chính của trường”

“Ừ ừ, buổi chiều mình nhất định đi, buổi chiều gặp”

Ngũ Y Y tắt điện thoại, nhìn Hoắc Phi Đoạt, bày ra bộ dạng khổ sở đáng thương, giọng nói hết sức buồn nôn, “Chủ nợ đại nhân.....”

“Có lời cứ nói, nói trọng điểm, không cần vòng vo”

Ngũ Y Y quẹt miệng, “Buổi tối trong trường học của tôi có tổ chức buổi biểu diễn từ thiện, tôi có một tiết mục biểu diễn cá nhân, buổi chiều phải đến trường ghi danh..”

“Buổi chiều tôi có việc phải ra ngoài, em phải đến trường, tốt lắm” Hoắc Phi Đoạt một lời định đoạt.

“Thật sao, chủ nợ, ngài thật tốt”

Ngũ Y Y hoan hô.

Hoắc Phi Đoạt chọn cho Ngũ Y Y một bộ y phục, Ngũ Y Y nhìn chiếc váy xinh đẹp kia, kéo khoe miệng, “Có thể không mặc được không?”

Hoắc Phi Đoạt liếc Ngũ Y Y một cái.

Ngũ Y Y thở dài, “Mặc bộ váy này có quá phô trương không? Lãng phí quá, đồ tôi mặc còn tốt lắm”

Hoắc Phi Đoạt chọn bộ đẹp nhất nhét vào tay cô, kiên quyết nói, “Mặc cái này đi, bên cạnh tôi, chỉ có thể chọn loại tốt nhất”

Ặc, men quá.

Chú Hoắc kiên nghị nói đáng vẻ rất khốc a.

Ngũ Y Y mặc xong xuôi, đi xuống lầu.

A Trung đứng cạnh xe hơi nhìn cô, cũng không nhận được trường lớn mắt, Ủ, lão đại chọn nữ nhân, quả nhiên vô cùng xuất sắc.

“Dừng chỗ này! Dừng lại chỗ này đi”

Ngũ Y Y hốt hoảng hốt kêu lên.

Xe hơi lúc cách trường đại học 100m, Ngũ Y Y liền kêu dừng xe lại.

Hoắc Phi Đoạt nổi tiếng quá mức, hương chi trước sau còn có mấy chiếc mở đường, nếu như vậy cứ đến trường mới xuống, vậy sẽ đem tới kinh động lớn nha.

Xe dừng lại, Ngũ Y Y xuống xe, xoay người hướng Hoắc Phi Đoạt đang ngồi trong xe nói, “Như vậy tí nữa tôi về luôn Ngũ gia trang, ngày mai lại tới chỗ chú làm. Chủ nợ đại nhân, mai gặp lại”

Hoắc Phi Đoạt thở dài, “Được rồi, tùy em. Có chuyện gì cứ gọi cho tôi”

Ngũ Y Y gật đầu một cái. Đi bộ vào trường.

Gọi cho chú Hoắc?

Cô không có số của chú a.

Đột nhiên lại nghĩ tới, tối qua trên xe hơi, Hoắc Phi Đoạt lấy điện thoại của cô. Chú Hoắc không phải.....

Ngũ Y Y lấy điện thoại ra nhìn dang bạ, lật a lật a, rốt cuộc cũng thấy “Tôi yêu Hoắc Phi Đoạt” hiện trên màn hình

130. Chương 130: Lại Dễ Dàng Xúc Động 8.

Ngũ Y Y không một chút do dự, trực tiếp đem cái tên đó đổi thành Hoắc Phi Đoạt.

Một chiếc xe hơi màu đỏ lướt qua bên người Ngũ Y Y, kéo theo một mùi hương thơm.

Ngũ Y Y híp mắt nhìn sang, thì nhìn thấy Ngũ Nhân Lệ đang ngồi ở ghế sau nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cắn môi, nặng nề thở dài một tiếng.

Từ khi ở cùng Hoắc Phi Đoạt, cô có thể quên hết mọi thứ, muốn giống như một cô bé đơn thuần mà vui vẻ. Nhưng mà, một khi trở lại với hiện thực, thì cô lại như đi vào sương mù.

Tâm trạng, khi thấy Ngũ Nhân Lệ ở đây thì đột nhiên kém hẳn.

Ai, thực tế a, quả thực vô cùng khắc nghiệt.

Thời điểm diễn tập, lại xảy ra một sự cố nhỏ.

Một cái đèn neon trang trí ở phía trên đột nhiên rớt xuống, vừa vặn đập trúng Ngũ Y Y.

Nếu không phải Hàn Giang Đình lớn tiếng kêu lên, Ngũ Y Y theo bản năng nâng tay lên, vậy thì Ngũ Y Y không phải chỉ bị thương một cánh tay như vậy, đó là cái đèn neon, chỗ rơi xuống vừa đúng trên đầu của Ngũ Y Y.

” Chuyện gì xảy ra, là ai quản lý đạo cụ biểu diễn? Đèn này là do ai phụ trách? Y Y, cậu thế nào? Tôi lập tức đưa cậu đi bệnh viện.”

Hàn Giang Đình khẩn trương đỡ Ngũ Y Y dậy.

Ngũ Nhân Ái ở dưới đài đi lên, cố ý lớn tiếng nói, “Ngay cả ông trời cũng muốn để cho loại tạp chủng này rời khỏi thế giới sớm một chút.”

Ngũ Nhân Tâm tức giận nhìn Hàn Giang Đình vây quanh Ngũ Y Y, kêu lên, “Giang Đình! Ba mẹ anh đều không cho anh quan tâm tới loại người như vậy đâu.”

“Cút ngay! Hai đồ chó sủa tiếng chó! Cút xa một chút!”

Ánh mắt Hàn Giang Đình nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Ái cùng Ngũ Nhân Tâm, hét lên.

Ngũ Nhân Tâm càng thêm tức giận, dậm chân một cái, nặng nề ngồi xuống dưới đài.

Ngũ Y Y nhắm mắt, nhỏ giọng nói với Hàn Giang Đình, “Àm ỹ cùng bọn họ làm gì, cậu có thể nói chuyện với động vật à?”

Hàn Giang Đình đau lòng nói, “Thế nào lại trùng hợp như vậy, hết lần này tới lần khác rơi xuống người cậu, thiếu chút nữa đập đến đầu của cậu! Vô lý! Rốt cuộc là ai giữ trò quỷ?”

Ngũ Y Y đau đến hút khí lạnh, “Không có chuyện gì, không nên làm to chuyện, cậu đưa mình đi xuống phòng y tế, băng bó sơ qua một chút, hình như chảy máu.”

” Hả? Chảy máu? Ở đâu? Cậu có thể chết không? Y Y ” Hàn Giang Đình lập tức muốn khóc.

Hàn Giang Đình đỡ Ngũ Y Y đi tới phòng y tế, trên đường, Ngũ Y Y đột nhiên dừng lại, nhìn về phía xa.

Hàn Giang Đình tò mò nhìn theo, “Gì? Đó không phải là Ngũ Tam sao? Cô ấy đang nói chuyện cùng ai vậy?”

” Đồng Triết.”

” Nga.”

Ngũ Y Y cắn răng, lại bổ sung một câu, “Mình nghi ngờ đèn neon rơi xuống là do có người gây ra.”

Hàn Giang Đình giật nảy người, “Hả?”

Ngũ Y Y nhìn Ngũ Nhân Lệ bên kia, nói, “Đồng Triết, chính là người sửa đường ống lúc này.”

Hàn Giang Đình ngưng mi, cũng nhìn hai người bên kia nói chuyện.

Ngũ Y Y ở phòng y tế băng bó qua một chút, thực sự chảy máu, vết thương trên cánh tay rách khoảng 2 cm, cánh tay còn sưng lên, nâng lên cũng vô cùng khó khăn.

“Y Y, cậu còn có thể tham gia biểu diễn buổi tối sao? Không được, cậu cũng không cần lên đài biểu diễn, về nhà nghỉ ngơi đi, cậu xem cả cánh tay cũng sưng lên.”

Hàn Giang Đình hít hít cái mũi, vô cùng lo lắng.

Ngũ Y Y cười nhạt, “Đây có coi là gì, đối với tôi mà nói căn bản là không có gì, cũng không phải thương gân động cốt (bị thương tới gân và xương), nhìn cậu yếu đuối kia. Không có sao, càng có người không muốn lên đài, mình lại càng muốn lên biểu diễn để cho bọn họ xem.”

Hàn Giang Đình nhìn lại cánh tay của Ngũ Y Y, thở dài.

131. Chương 131: Ấm Áp Của Chú 1.

“Y Y, cậu đã như vậy, lại còn lên sân khấu sao? Ngộ nhờ té ngã một cái, đó không phải là tổn hại nặng nề hay sao?” Hàn Giang Đình nhìn cánh tay quấn băng gạc của Ngũ Y Y, cau mày, hết sức đau lòng.

“Dù sao biểu diễn từ thiện này cũng không có gì quan trọng, trong lớp các cậu còn có tiết mục khác, không nhất định phải là cậu lên biểu diễn mà? Bỏ qua đi, có được không, người anh em?”

Ngũ Y Y nhớ lại khuôn mặt đáng ghét của Ngũ Nhân Ái, liền phùng mang trợn má, “Không sao rồi, cậu yên tâm đi, chẳng qua là phả đám một chút, không quan trọng.”

“Tôi phải đi cho tên Đồng Triết một trận! Tiểu tử thú vị, dám dùng thủ đoạn như vậy với cậu, không muốn sống sao?”

Hàn Giang Đình cuộn tay áo, nhao nhao muốn đi.

Ngũ Y Y véo mũi Hàn Giang Đình để cho cậu ta quay mặt nhìn cô, “Đồ bại não! Mình hỏi cậu, cậu cứ như vậy đi đánh người ta một trận, có lý do gì để đánh?”

“Hắn cố ý làm cho đèn rơi xuống người cậu, này còn chưa đủ để đánh hắn à?”

Ngũ Y Y khịt mũi khinh bỉ, “Đã nói cậu thật ngây thơ mà, Đồng Triết hắn ngu sao, hắn sẽ thừa nhận là mình cố tình làm vậy hay sao?”

“Này” Hàn Giang Đình chần chờ, gãi gãi đầu, “Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể để cho hắn nhẹ nhàng như vậy!”

Ngũ Y Y khinh thường liếc Hàn Giang Đình một cái, “Bộ dạng giúp đỡ này của cậu, khoa chân múa tay, cậu có thể đánh thắng người ta sao?”

Hàn Giang Đình sợ run lên, vẫn không phục, thanh minh, “Vậy mình cũng không nhất định sẽ thua chứ?”

“Chờ cậu giống như chú Hoắc vậy, luyện thành một thân võ thuật vững vàng rồi sau đó hãy trở tài, bây giờ thì thành thật ở đây ỉn! Thật ngốc mà!”

Ngũ Y Y nhẹ nhàng động cánh tay trái, không nhận được nhe răng hít khí lạnh.

Quả thật, rất đau.

Ngũ Nhân Lệ, nếu cô chính là người bày ra âm mưu này, tôi nhất định sẽ báo thù.

Hàn Giang Đình đột nhiên cười cười, “Đúng nga! Nếu như chú Hoắc biết được chuyện này, hắn nhất định sẽ ra mặt thay cậu, võ thuật của sự phụ giỏi như vậy, rắc một cái là có thể bẻ gãy cổ của tiểu tử Đồng Triết đó!”

Ngũ Y Y bất đắc dĩ thở dài, làm vẻ mặt giống như Hàn Giang Đình không thể cứu chữa, “Giang Đình à, xin cậu có thể không ngây thơ như vậy hay không. Chú Hoắc? Chú Hoắc tại sao lại phải ra mặt thay mình? Người ta cùng mình không quen không biết. Hơn nữa chú Hoắc chính là thủ lĩnh Hắc bang, chuyện của người ta nhiều như lông trâu, bận đến nỗi không nhận rõ phương hướng, người ta mới không có để trong lòng chuyện nhỏ như hạt vừng của mình đâu!”

Ngũ Y Y nói xong, lắc lắc đầu, đi tới phía trước.

Hàn Giang Đình quát nghiêm mặt, lầm bầm lầu bầu, “Đường như nói cũng đúng nha!”

Chú Hoắc sẽ quan tâm mình bị ức hiếp hay không sao?

Thiệt, thật nực cười.

Cô cùng chú Hoắc chẳng qua là quan hệ chủ nợ cùng người mang nợ mà thôi.

Trong mắt chú Hoắc mới không có Ngũ Y Y cô đâu.

Chú Hoắc người ta cái trường hợp gì chưa từng gặp qua?

Đoán chừng phụ nữ bên cạnh còn nhiều hơn cả cá sông Trường Giang

Người ta mới không quan tâm chuyện của một cô hầu gái phá hỏng xe hơi của hân đâu!

Chỉ có điều, nếu như mình là người phụ nữ của thủ lĩnh Hắc bang Hoắc lão đại, thì thật tốt quá.

Khi đó, cô có thể hướng phía Đồng Triết cười gằn một tiếng, vung tay lên, liền có mười mấy người đàn ông xông lên phía trước, đem Đồng Triết đang khóc lóc đánh ột trận, Đồng Triết gào khóc thảm thiết, tè ra quần.

Ha ha ha ha, cảnh tượng kia có thể làm cho lão nương giải hận.

Nghĩ tới đây, Ngũ Y Y không nhịn được thở dài, “Ai ya, xem ra muốn làm kẻ lắm tiền cũng cần phải có năng lực và trình độ.”

“Gi? Cậu nói cái gì?”

Hàn Giang Đình đuổi theo bước chân của Ngũ Y Y, buồn bực quát mặt nhìn Ngũ Y Y.

132. Chương 132: Ấm Áp Của Chú 2

“Mình nói, phụ nữ phải vô cùng xinh đẹp, mới có thể để cho chú Hoắc nhìn trúng a.”

Hàn Giang Đình quyết miệng gật đầu, đồng ý nói, “Thì ra chú Hoắc là người như vậy, đúng là chỉ có phụ nữ vô cùng xinh đẹp mới có thể tóm được. Chẳng hạn như, siêu mẫu, minh tinh số một.”

Ngũ Y Y liếc Hàn Giang Đình một cái, “Hừ, quả nhiên đàn ông trên đời này đều là cùng một giuộc! Chú Hoắc cũng nói, thích siêu mẫu! Người mẫu có tám đầu sao, người mẫu có ba con mắt à, người mẫu có thể mọc ra bộ phận đặc biệt a? Thiệt là! Mê tín!”

Khuôn mặt Hàn Giang Đình đắm chìm trong ngây ngất, “Quá tuyệt vời, mình cùng sư phụ có điểm giống nhau, thật là hạnh phúc.”

Lúc trở lại sân khấu, Ngũ Y Y đã xác định một chút, chú Hoắc, tuyệt đối sẽ không để Ngũ Y Y cô vào trong mắt. Cho nên, ý tưởng để cho chú Hoắc ra mặt thay cô báo thù, liền trực tiếp loại bỏ.

Lúc diễn tập còn đang tiến hành, Ngũ Y Y đứng ở bên cạnh, quan sát tiết mục của người khác.

“Y êu, đã thành tiểu tàn tật, bộ dạng không hoàn chỉnh, mày còn chuẩn bị biểu diễn sao?”

Ngũ Nhân Tâm châm chọc cười nói.

Ngũ Y Y cau mày, quay đầu qua, lạnh lùng trợn mắt nhìn Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Ái một cái.

Ngũ Nhân Tâm cười nhạo nói, “Là cánh tay bị đập trúng, làm sao cả đầu óc cũng ngu? Không biết nói chuyện?”

Ngũ Y Y lạnh lùng nói, “Muốn giữ lại mặt mũi ấy người mà mấy người còn không biết điều. Loại người giống như mấy người, toàn thân chỉ còn mỗi nói chuyện là còn bình thường, tất cả linh kiện còn lại đều là tàn phế, đều phải nấu lại.”

“Mày! Nói cái gì! tao có chỗ nào không bằng mày! Ngũ Y Y, trường học của chúng ta là trường học của giai cấp trung lưu, hôm nay muốn tới đây tham gia từ thiện mọi người đều có mặt, chỉ có mày phong cách quê mùa, cũng không cần lên sân khấu làm mất mặt xấu hổ.”

“Ngũ Nhân Tâm, chị không muốn tôi lên sân khấu như vậy, tôi thật nghi ngờ, cánh tay này của tôi có thể là do ai đập, là do chị ban tặng đây. Con khỉ mong đợi loài người không có ở nhà, bọn nó muốn mặc quần áo của loài người, đáng tiếc, có giả bộ thế nào, cũng chỉ là súc vật. Là chị phải không?”

“Cái gì!!! Ngũ Y Y! Mày dám mắng tao là con khỉ! Tao liều mạng với mày!” Ngũ Nhân Tâm oán giận, gào thét đánh tới Ngũ Y Y.

Ngũ Nhân Ái mặc dù không lên tiếng, ả vẫn đi lên kéo Ngũ Y Y, không để cho Ngũ Y Y đánh trả.

Lại muốn biểu diễn tiết mục lấy nhiều đánh ít.

Ngũ Y Y theo bản năng xuất ra võ công hôm nay Hoắc Phi Đoạt dạy cho cô.

Gập chân, bắm lấy đầu gối của Ngũ Nhân Tâm, sau đó thừa dịp lực tới, mượn lực cánh tay của Ngũ Nhân Tâm, khom lưng.

Oành! Một tiếng vang thật lớn.

Sàn nhà giống như còn run rẩy một cái.

Cả người Ngũ Nhân Tâm nặng nề bị ném trên mặt đất.

Bụi bặm bay lên.

Ách.

Không chỉ có Ngũ Nhân Ái sợ ngây người, ngay cả Ngũ Y Y cũng ngây người,

Má ơi, chú Hoắc dạy cho động tác này, vậy mà lại có lực sát thương a!

Cứ như vậy nhẹ nhàng thoáng cái, làm cho Ngũ Nhân Tâm bị ném thất điên bát đảo?

“Nhân Tâm! Nhân Tâm em thế nào?”

Ngũ Nhân Ái bị dọa sợ thét lên, nhào qua, lấy tay nhẹ nhàng vỗ Ngũ Nhân Tâm.

Ngũ Nhân Tâm vẫn nhắm mắt, thật lâu, cô ta mới thở ra một hơi, vẻ mặt như đưa đám.

“Chị cả Ô ô ô, chị cả, thật là đau! Đau chết mất! Ô ô ô.”

Ngũ Nhân Tâm trở lại bình thường, cứ như vậy nhếch nhác nằm trên mặt đất, khóc ô ô ô.

133. Chương 133: Ấm Áp Của Chú 3

Ngũ Nhân Ái tức điên lên, hung ác xoay mặt nhìn chằm chằm Ngũ Y Y: “Ai ày lá gan lớn dám bắt nạt em tao?”

Ngũ Y Y ngớ ngẩn.

Đúng vậy, Ngũ Nhân Tâm là em của cô, mấy người các người là chị em tốt. Vậy tôi thì sao? Theo huyết thống mà nói, tôi cũng là em của cô.

Ngũ Y Y cười khỏ, kiên cường nói: “Tất cả ánh mắt của mọi người đều thấy Ngũ Nhân Tâm ra tay với tôi trước, tôi chỉ tự vệ thôi.”

Ngũ Nhân Ái cắn răng, bỗng nhiên ôm bình nước nóng ném về phía Ngũ Y Y.

Đây là bình nước nóng chứa đầy nước đun sôi.

Ngũ Y Y kinh hãi há hốc mồm nhìn Ngũ Nhân Ái độc ác.

Ngũ Y Y nghĩ rằng cho dù nóng cỡ nào, cô phải đá cái bình nước nóng ra xa.

Chân nóng, người nóng dù sao vẫn tốt hơn mặt nóng.

Mọi người đều hoảng sợ kêu lên.

Mạng người quan trọng a.

“Phịch!” bình nước nóng bay trên không trung bị người vững vàng chụp lại, tất cả mọi người bị một màn này dọa hoảng sợ.

“Lạc?” Ngũ Nhân Ái hít một hơi, gọi.

Người ở giữa hai người, bắt được bình nước nóng cứu Ngũ Y Y, lại là Tiêu Lạc?

Ngũ Y Y nhìn Tiêu Lạc, há miệng thở dốc, một chữ cũng không nói nên lời.

Thật ra cô cũng sợ hãi.

Tiêu Lạc hơi thở gấp, xem ra là liều mạng chạy tới.

“Ngũ Nhân Ái! Tại sao cô có thể như vậy? Y Y là em gái của cô, tại sao cô có thể xuống tay với cô ấy? Cô làm cho tôi thật kinh sợ! Nhưng tôi không ngờ tới, cô lại độc ác như vậy!”

Tiêu Lạc tức giận gào thét với Ngũ Nhân Ái, hấn để bình nước xuống, đứng bên cạnh Ngũ Y Y, lấy một tay đem cả người cô đang run rẩy ôm vào trong ngực, mắt vẫn nhìn chăm chăm Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái nói to: “Anh luôn bệnh vực nó! Nó có cái gì tốt? Nó giống với mẹ nó đều là hồ ly quyến rũ đàn ông.”

“Đủ rồi, im đi Ngũ Nhân Ái, cô một chút kiên nhẫn đều không có, muốn nói thêm gì nữa.”

Tiêu Lạc quát Ngũ Nhân Ái lần nữa.

Hốc mắt Ngũ Nhân Ái đỏ một chút, ôm hận nhìn chăm chăm Ngũ Y Y, lại nhìn Tiêu Lạc bảo vệ Ngũ Y Y: “Anh không thấy sao, Nhân Tâm bị Ngũ Y Y đánh ngã thành như vậy, anh không thấy chúng tôi bị thương sao? Tại sao luôn cho rằng nó chịu ủy khuất? Như vậy thật không công bằng.”

Tiêu Lạc hít sâu một hơi: “Tôi thấy Nhân Tâm ở đây mắng chửi giống một con chó điên, nói chuyện khó nghe. Tôi ở cách xa mấy thước cũng nghe được Nhân Tâm nói những lời tổn thương người khác. Rốt cuộc là ai khêu khích trước? Mấy người so với tôi trong lòng đều hiểu rõ.”

Nói một trận, nói xong Ngũ Nhân Ái không thể nói lại được.

Bạn học xung quanh bàn tán xôn xao.

“Làm sao vậy, tránh ra tránh ra.” Một đạo âm thanh quen thuộc truyền tới, đám người bị đẩy qua một bên, Ngũ Phong Cách cùng vợ mới cưới Tiêu Mai chen lấn đi vào.

“Ba ba!” Ngũ Nhân Ái vừa nhìn Ngũ Phong Cách, lập tức giọng nghẹn ngào kêu lên: “Ba ba! dì Mai! Ba ba cứu mạng.”

Tiêu Lạc nhú chặt chân mày.

Ngũ Y Y cũng nhìn về phía Ngũ Phong Cách.

“Hả, làm sao? Cứu mạng cái gì?”

Ngũ Phong Cách nghe nói mấy đứa con gái cũng tham gia diễn xuất, liền dẫn theo vợ mới cưới ra ngoài vui chơi, giải sầu một chút.

Bởi vì trong gia đình làm ăn, tuần trăng mật của bọn họ đều không có, hẳn cảm thấy có lỗi với Tiêu Mai.

Ai ngờ, sáng sớm đến trường học, đầu tiên nghe lời nói cứu mạng của con mình. Đã hù dọa hẳn.

Ngũ Nhân Ái nhào vào trong lòng Ngũ Phong Cách, chỉ Ngũ Nhân Tâm đang nằm trên mặt đất, mắt không chế mà tố cáo: “Ba Ba, không biết Y Y học được thủ đoạn ở đâu đã đem Ngũ Nhân Tâm ném trên mặt đất, hiện tại không biết Nhân Tâm như thế nào, ô ô ô, dì Mai, con rất sợ a, đều là chị em với nhau, tại sao Y Y có thể ra tay độc ác như vậy?, ô ô.”

134. Chương 134: Ấm Áp Của Chú 4

“A”, Ngũ Phong Cách giật mình, vội vàng đến bên người Ngũ Nhân Tâm, sờ gương mặt con gái, lo lắng hỏi: “Nhân Tâm, Nhân Tâm! Con sao rồi? Có muốn gọi xe cứu thương không?”

Ngũ Nhân Tâm giả vờ suy yếu mở mắt, nghẹn ngào nói: “Ba ba, con sắp chết rồi, Ngũ Y Y muốn giết con....”

Ban đầu Tiêu Mai không ưa gì Ngũ Y Y, đối với người mẹ kế này, cô chưa từng nói một câu nào dễ nghe.

“Ông xã à, tại sao có thể độc ác như vậy? Đối với người một nhà lại ra tay độc ác vậy chứ? Trong đầu không có một chút tình cảm nào a! Đáng sợ, thật đáng sợ! Ông xã à, đứa con này của ông nhất định phải dạy dỗ thật tốt.”

Ngũ Phong Cách lập tức xoay người, tức giận nhìn về phía Ngũ Y Y nói: “Y Y! mau tới đây xin lỗi chị hai, phải chân thành xin lỗi! Có nghe thấy không, mau tới đây!”

Ngũ Y Y cắn môi, run giọng nói: “Là chị ấy chọc con trước, chị ấy mắng con trước, chị ấy đánh con trước.”

“Nói láo!” Ngũ Phong Cách bị chọc tức, không quản bao nhiêu người có mặt tại đây, lỗ mãng nói: “mày con nha đầu chết tiệt kia! Từ nhỏ không dạy dỗ mày tốt, xem ra bây giờ mày học thành cái dạng gì rồi! Đây là chị của mày, không phải người ngoài, mày có thể ra tay độc ác với chị mày như vậy, sau này mày sẽ giết ba mày.”

Tâm Ngũ Y Y giảm xuống một chút.

Lạnh, rất lạnh.

Cô không muốn giải thích một chữ, xoay mặt đi.

“Thế nào, mày con nha đầu chết tiệt kia! Ngay cả lời nói của ba mày đều không nghe đúng không? Uống công tao sinh ra mày, tao đã nhìn lầm mày. Không ngờ hôm nay không nói được một lời xin lỗi.”

Ngũ phong cách bước vài bước đi tới, giơ tay lên muốn đánh vào mặt Ngũ Y Y.

Tiêu Lạc giữ chặt cánh Tay Ngũ Phong Cách, cau mày nói: “Anh rể, anh không thể lỗ mãng với con gái như vậy. Chuyện xảy ra anh còn không hiểu rõ sao? Anh không thể đối xử với Ngũ Y Y như vậy.”

Ngũ Phong Cách ngớ ngẩn.

“Lạc à, đứa nhỏ Y Y này cậu không biết, nó....”

Tiêu Lạc nhàn nhạt nói: “Tôi thấy được nguyên nhân của chuyện này, không cần trách Y Y, là Nhân Tâm tới khiêu khích trước, cũng là Nhân Tâm ra tay muốn đánh Ngũ Y Y trước. Mặc dù Nhân Tâm té hơi nặng, có thể trách những chuyện cô ấy đã làm trước.”

Ngũ Phong Cách ngậm người.

Tiêu Mai không vui đi tới, đánh vào tay Tiêu Lạc, mắng: “Cậu làm gì vậy? Nơi này không có chuyện của cậu, ai cần cậu xen vào? Tôi đã nói với cậu rồi, cậu không cần lo chuyện của con bé này, sao cậu lại không nghe? Không có chuyện của cậu, cậu không cần nói, cậu thấy được cái gì, cậu không thấy gì cả!”

“Chị hai....”

“Mẹ cũng không được!”

Tiêu Mai tức giận ôm cánh tay, xoay mặt qua.

Ngũ Y Y này thật đáng ghét, nó không lên tiếng không có nghĩa là nó sẽ quyến rũ em trai chứ?

Ghê gớm vậy sao?

Muốn cùng các cô gái Ngũ gia có huyết thống hay không, không tới phiên cái loại tạp chủng như Ngũ Y Y này, cũng muốn làm Tam tiểu thư của Ngũ gia sao?

Ngũ Y Y vẻ mặt không chịu khuất phục nói: “Tôi muốn ra phía sau đài một chút.”

Nói xong, Ngũ Y Y xoay người đi.

Vừa đi vừa dùng sức hít mũi, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống.

Ba ba, chẳng lẽ người không phát hiện, cánh tay con bị thương sao?

Người chỉ thấy Nhân Tâm bị thương, tại sao người không nhìn thấy con?

Tiêu Lạc muốn đuổi theo Ngũ Y Y: “Y Y, Y Y!”

Tiêu Mai kéo cánh tay Tiêu Lạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên tiểu tử thú vị này, cậu gốc đúng không? Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Chuyện của chúng tôi không liên quan gì đến cậu, hãy nhớ kỹ, cách xa con nha đầu nghèo nàn đó một chút.”

135. Chương 135: Âm Áp Của Chú 5

Tiêu Lạc đi lướt qua Tiêu Mai, nhìn vẻ mặt ngăn ngở của Ngũ Phong Cách, vội vàng nói: “Anh rể, anh không quan tâm nhiều đến Ngũ Y Y, sau này xin anh hãy yêu thương cô ấy nhiều hơn.”

Tiêu Mai nghe xong, tức điên lên.

Không đợi Tiêu Mai có thời gian chứng tỏ, Tiêu Lạc nặng nề đẩy Tiêu Mai ra, chạy theo Ngũ Y Y.

Ngũ Nhân Ái siết chặt quả đấm bên cạnh chân, trong đôi mắt đều là sự ghen ghét.

“Y Y, em chờ tôi một chút! Y Y.”

Tiêu Lạc vừa chạy vừa gọi, bắt được cánh tay Ngũ Y Y.

“A!” Ngũ Y Y đau đến rên khê.

Tiêu Lạc vội vàng buông tay ra, cúi đầu nhìn xem, trợn to hai mắt nói: “Tay em xảy ra chuyện gì? Em bị thương sao?”

Ngũ Y Y nhàn nhạt nói: “Không cần anh quan tâm, anh trở về đi, đi tìm bọn họ đi.”

Lời nói của Tiêu Mai đã làm tổn thương Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cúi đầu tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Lạc đuổi theo cô lần nữa, dịu dàng nói: “Rất nhiều người muốn hại em, tôi đối với em như thế nào, em còn nghi ngờ tôi sao? Tôi không phải là bọn họ. Tôi chính là tôi.”

Tôi muốn ở bên cạnh em, trừ khi em đẩy tôi ra.”

Ngũ Y Y kinh ngạc dừng lại nhìn Tiêu Lạc, Tiêu Lạc mỉm cười nhìn cô, nhẹ nhàng nâng cánh tay của Ngũ Y Y lên, thổi nhẹ: “Chuyện gì xảy ra? Cánh tay bị thương sao? Có sao không?”

Ngũ Y Y lắc đầu một cái, giọng nói dịu lại, dịu dàng: “Không sao đâu, chuyện nhỏ một chút thôi, tôi đây da thô thịt dày, có thể chịu đựng được.”

“Sau này phải cẩn thận một chút, bảo vệ mình cho thật tốt. Đừng nhúc nhích, trên mặt em có dính bụi.”

Tiêu Lạc đến gần Ngũ Y Y, mở to đôi mắt nhìn cô, lấy tay lau nhẹ nhàng lên mặt cô, thổi khí: “Cô gái này biến thành chạt vật như vậy, trên mặt dính đầy bụi bặm, người khác thật muốn cười em.”

Tiêu Lạc nhìn mặt Ngũ Y Y trong khoảng cách gần như vậy, nên cô cũng không dám động đây.

Nếu có một chút giống như hương vị ấm áp của mẹ gần kề bạn, bạn có thể chạm tay đến, bạn có muốn nắm lấy hay không?

Ngũ Y Y rơi vào trong mê loạn.

Tiêu Lạc cúi người lau gương mặt phấn trắng của Ngũ Y Y, trong nội tâm có một phần kích động.

Muốn đem cô bé này ôm thật chặt vào trong ngực.

Chuông điện thoại vang lên đột ngột dọa hai người giật mình.

Tiêu Lạc hốt hoảng sau đó cười khan: “Điện thoại di động của tôi vang lên...”

Tim vẫn đập một cách không bình thường như thế.

Đập một cách nhanh chóng không bình thường.

Ngũ Y Y không nhịn được nở nụ cười, chỉnh lại anh: “Tiếng chuông của anh là Lam Tinh Tinh?”

“Ách....Không phải....”

“Là điện thoại di động của tôi.”

Ngũ Y Y nhe răng cười, lấy điện thoại di động ra, ấn nghe: “Này, anh khỏe!”

“Mấy giờ tối nay em bắt đầu trình diễn cái kia?”

A.....Đầu óc Ngũ Y Y trống rỗng.

Là....Chú Hoắc!

“Cô bé, còn nghe không?”

“Còn còn, đang nghe!”

“Ừ, Buổi tối mấy giờ bắt đầu diễn?”

“À? A, tám giờ bắt đầu.”

“Đã biết.”

Không chờ Ngũ Y Y nói tiếp, Hoắc Phi Đoạt dứt khoát cúp điện thoại.

Ngũ Y Y quơ quơ điện thoại, nói thầm: “Không nói tạm biệt với người ta đã cúp điện thoại, người này không có một chút lễ phép, thật là! Không đầu không đuôi, làm cái gì a.”

Ngũ Y Y thay đổi suy nghĩ, thôi quên đi, người ta là Hoắc Phi Đoạt chứ không phải là người khác, người ta là Lão đại Hắc bang, Lão đại Hắc bang sẽ không để ý tới lễ phép hay không lễ phép đâu.

“Y Y, là ai vậy?” Tiêu Lạc hỏi.

136. Chương 136: Ấm Áp Của Chú 6

Ngũ Y Y cắt điện thoại di động, nói: “Không có ai cả, là một người bạn thôi.”

Trong phòng họp yên tĩnh, cùng với tất cả các đại biểu.

Cố Tại Viễn không dám nhúc nhích, chỉ dùng đôi mắt lén nhìn Hoắc Phi Đoạt phía bên kia.

Tất cả mọi người đang lắng nghe Lão đại của bọn họ ở trước mặt giới thiệu, bỗng nhiên có điện thoại đến.

Mồ hôi, mồ hôi điên cuồng a.

Nhiều đại biểu đang ngồi ở đây như vậy, Lão đại nói sẽ giải quyết hạng mục ngày hôm nay.

Lão đại thật không bình thường.

Ban đầu nói hôm nay là chủ nhật, sẽ không an bày bất kỳ công việc nào. Thật ra Tập đoàn của bọn họ hoạt động rất tốt, Lão đại không cần liêu mình vào công việc, tiền đã đủ ấy đời tiêu xài.

Nghe nói Lão đại không đi làm, không biết tại sao hôm nay lại đến, không có báo trước, dọa đám người kia sợ suýt chút nữa đá ra quần.

Đến ngay đi, có cuộc họp mà không tham gia thì không được, nhưng mà lão đại vẫn cứ có vẻ đứng ngồi không yên.

Hiện tại thay đổi rồi, không chịu gọi điện báo.

Cố Tại Viễn lén nhìn Hoắc Phi Đoạt lần nữa, bắt gặp vẻ mặt của hắn đang cười.

Sau buổi hội nghị Hoắc Phi Đoạt lên tiếng nói: “Mọi người cực khổ rồi, sau khi hội nghị kết thúc sẽ sắp xếp dạ tiệc, thời gian dạ tiệc từ năm giờ đến bảy giờ rưỡi, mọi người hãy nhớ.”

“A?” Cố Tại Viễn không nhịn được lên tiếng.

Hoắc Phi Đoạt bắt mắt liếc hắn một cái, kết thúc hội nghị.

Hoắc Phi Đoạt tiêu soái đi ra ngoài, Cố Tại Viễn theo sau lải nhải: “Tại sao? Tại sao lại sắp xếp thời gian dạ tiệc như vậy? Lão đại, anh nhìn một chút đi, nhà ai mà ăn cơm tối bắt đầu từ năm giờ đến bảy giờ rưỡi kết thúc? Không có bệnh chứ?”

Hoắc Phi Đoạt dừng bước, nhìn Cố Tại Viễn, nói: “Buổi tối cậu chuẩn bị một chút tiền tiêu vặt.”

“Tiền tiêu vặt cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt cười nhạt: “Không cần quá nhiều, mấy trăm nghìn là được rồi.”

“A? Lão đại, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh có thể trao đổi trước với tôi hay không, để cho tôi chuẩn bị một chút? Dù sao tôi cũng là một cố vấn, cũng có đầu óc, tôi có thể quyết định giúp anh mà. Ê ê...”

Một quả táo lớn có thể nhét vào miệng Cố Tại Viễn, Hoắc Phi Đoạt xoa xoa huyết thái dương thở dài: “Không có chuyên gia nào có thể chữa hết tật xấu nói nhiều của cậu sao? Không được, phải trực tiếp cắt dây âm thanh thôi. Ầm ỉ chết.”

Về mặt Cố Tại Viễn cảm giận.

Hơn bảy giờ, chỗ ngồi trên quảng trường đại học đã chật cứng những người nổi tiếng, doanh nhân địa phương.

Ngũ Y Y đứng phía sau khán đài, từ khe hở màn sân khấu trước mặt mình nhìn xuống phía dưới, không nhịn được buồn bã nói: “Đều là gia đình, thật ấm áp.”

Tiêu Lạc đứng sau lưng Ngũ Y Y, nhìn xuống dưới đài, nghe được những lời buồn bã của Ngũ Y Y vừa nói: “Đứa nhỏ ở bên cạnh ba mẹ thật đáng yêu, họ cười thật hạnh phúc.”

Đáy lòng Tiêu Lạc khó chịu, một tay nhéo vai Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y theo cánh tay nhìn thấy Tiêu Lạc, cô buồn bã cười một tiếng: “Khi tôi còn bé lúc biểu diễn lễ hội Thiếu Nhi, cũng lên nhìn xuống dưới đài phụ huynh, đúng giờ mẹ tôi sẽ ngồi ở dưới xem, khi đó tôi từng oán trách tại sao ba ba không đến nhìn tôi biểu diễn. Ha ha, tôi quá buồn cười.”

“Y Y, nếu như em đồng ý, tôi sẵn sàng cho em ấm áp và hạnh phúc.”

Tiêu Lạc thâm tình vừa nói, vừa ôm chặt Ngũ Y Y.

Hàn Giang Đình từ bên kia chạy tới, gào khóc nói: “Cô gái, sao cậu còn không hóa trang, nhanh đi hóa trang a.”

Hàn Giang Đình túm Ngũ Y Y đem đi, còn quay đầu lại không vui trợn mắt nhìn Tiêu Lạc.

137. Chương 137: Hai Người Đến Quấy Rối 1

Hàn Giang Đình chán ghét hỏi: “Cái gì chứ, chú kia làm gì dựa sát người cậu như vậy? không cảm thấy chán sao?”

Ngũ Y Y trợn mắt nhìn hắn: “Này, nói chuyện chú ý một chút, tiểu tử, cậu nói ai là chú hả?”

Hàn Giang Đình nhìn về phía Tiêu Lạc bĩu môi, “Còn ai vào đây nữa, đương nhiên là cái người họ Tiêu kia rồi! Bộ dạng giống như một con chuột xảo trá, một lũ đàn độn, vừa nhìn đã thấy ghét.”

Ngũ Y Y lau mồ hôi lạnh, “Hàn Giang Đình, ánh mắt của cậu có vấn đề sao? Ý cậu muốn nói Tiêu Lạc giống con chuột gian xảo hả? Người ta so với cậu đúng là đẹp trai hơn! Đừng có mà nói lung tung. Cậu rõ ràng là một người đồng tính mà cũng đi ghen tị.”

Tôi ghen tị với cái chú xui xẻo đó? Cắt! Tôi là siêu cấp đẹp trai Hàn Giang Đình.....” (Nguyen Nguyen: anh này tự tin quá =))

“Không cho gọi chú Tiêu Lạc, không cho gọi hắn là chú! Không cho không cho không cho!

“Cứ gọi, cứ gọi, cứ gọi, cứ gọi!”

Ngũ Y Y cùng Hàn Giang Đình mặt đối mặt, miệng đối miệng, nước bọt bắn vào nhau.

Lúc này chị phụ trách hóa trang không chịu được nữa, bị thương xoa đầu nói: “Rốt cuộc có muốn hóa trang không? Hai người đang luyện giọng à? Lại còn hát bè?”

Hàn Giang Đình không cãi nhau với Ngũ Y Y nữa, hắn đứng lên nhấn vào vai Ngũ Y Y đang ngồi trên ghế, mặt nhin hót cười tươi như hoa nói với chị trang điểm: “Chị xinh đẹp, tôi giao tên tiểu tử thối này cho chị, tôi tin rằng, chứng kiến kì tích đến, chị phải đưa người có ngũ quan lẫn lộn này thành một người siêu cấp xinh đẹp nha.”

“Phốc.” Chị trang điểm không nhịn được liền bị chọc cười.

Ngũ Y Y bực bội nói: “Giang Đình....Cậu không cần phải ngây thơ như vậy chứ....”

Nhớ lại hồi học trung học, Hàn Giang Đình da mặt rất dày, dám rao bán hình ảnh Ngũ Y Y hồi hai tuổi không mặc gì, khi đó Ngũ Y Y đen mặt đứng phía sau hắn, cái tên Hàn Giang Đình đàn độn này còn hướng về phía mấy nam sinh hô to, “Có muốn xem ảnh chụp lộ mông của Ngũ Y Y ở nhà trẻ Tiểu Ban không? Chỉ cần các cậu đồng ý bỏ ra nhiều tiền, mình có hình ở đây!” (Nguyen Nguyen: tên này đúng là biến thái =,=!)

A a a, tại sao cô lại có người bạn đàn độn như vậy chứ.

“Chị nhìn xem, đôi mắt của Ngũ Y Y nhỏ như vậy, có cần gắn thêm lông mi giả dài lấp lánh không? Còn có nha chị, chị xem, mắt màu tím nhạt có hợp với tên tiểu tử thối này không? Chị...chị...”

Hàn Giang Đình giống như một con ruồi vầy quanh Ngũ Y Y, ở trước mặt thợ trang điểm khoa tay múa chân.

Ngược lại Ngũ Y Y giống như người tham gia hóa trang, cô dứt khoát khoanh hai tay, nhắm mắt lại dựa vào ghế nghĩ ngợi.

Trong góc tối, Ngũ Nhân Lệ đỡ Ngũ Nhân Tâm lên lút nhìn.

Về mặt Ngũ Nhân Tâm bị thương, nhìn vô cùng đau đớn, tức giận nói: “Cái tên Hàn Giang Đình này trong mắt hần chỉ có con tiện nhân Ngũ Y Y kia sao? Chẳng lẽ hần không biết tôi đang bị thương sao? Cũng không tới an ủi tôi một chút. Thật tức chết!”

“Chị hai thấy không, Ngũ Y Y này sau lưng ba quả nhiên là một kẻ hạ lưu đi quyến rũ đàn ông, nó với mẹ nó là hồ ly tinh.” Ngũ Nhân Tâm về mặt không vui nói.

“Hai người không đi chuẩn bị tiết mục, ở chỗ này làm gì?”

Ngũ Nhân Ái đi tới, hôm nay cô mặc một cái đầm dài màu trắng tuyết, nhìn giống tiên nữ giáng trần, tiết mục của cô độc tấu piano.

Ngũ Nhân Tâm cúi đầu, tức giận nói: “Thật không bình thường! Tại sao con đàn bà dê tiện đó lại được đàn ông yêu thích?”

138. Chương 138: Hai Người Đến Quấy Rối 2

Ngũ Nhân Tâm cúi đầu, tức giận nói: “Thật không bình thường! Tại sao con nhỏ dê tiện đó lại được đàn ông yêu thích?”

Ngũ Nhân Ái theo ánh mắt của Ngũ Nhân Tâm nhìn sang, cười lạnh một tiếng: “Hai người không cần lo lắng, chúng ta trong cái vòng lẩn quẩn này, giống như Ngũ Y Y là con gái riêng nên không nhìn thấy vẻ vang, nó đừng nghĩ có thể gả vào gia đình giàu có. Mà chúng ta, đều lựa chọn chồng là giàu có, quyền thế, cho nên Ngũ Y Y vĩnh viễn đều không vượt qua chúng ta. Không tin, chúng ta mỗi mắt mong chờ đi.”

“Có thật không? Chị Cả!” Ngũ Nhân Tâm bĩu môi nhìn Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái lấy tay vuốt ve nhẹ nhàng trên tóc Ngũ Nhân Tâm nói: “Chị nghe ba ba cùng dì Mai nói chuyện phiếm, có ý định muốn tác hợp em và Hàn Giang Đình thành một đôi, hai nhà dự định sẽ ăn một bữa cơm dã ngoại, muốn cho hai người đính hôn. Vui mừng không?”

Ngũ Nhân Lệ lập tức cười: “Oa, chị hai, cuối cùng chị cũng được đền bù như mong muốn rồi.”

Ngũ Nhân Tâm cũng cười lên: “Em cũng biết, chú Hàn và dì Hàn đều thích em, họ không thích Ngũ Y Y đâu.”

Ngũ Nhân Lệ mừng rỡ: “Ngũ Y Y không phải muốn khóc sao? Từ nhỏ đến lớn đều làm kị sĩ bên cạnh Hàn Giang Đình, lại muốn vứt bỏ nó, khẳng định nó vẫn còn muốn làm Hàn phu nhân đây.”

Ngũ Nhân Ái cười châm chọc: “Ngũ Y Y muốn làm Hàn phu nhân? Nó cũng xứng sao? Các em yên tâm, toàn bộ con gái trên đời này chết sạch, Hàn gia cũng không chấp nhận Ngũ Y Y. Cái loại huyết thống không trong sạch thì không có cách nào bước chân vào nhà giàu có.”

Buổi diễn chính thức bắt đầu.

Bên dưới khán phòng, chật cứng các quan chức, nhà giàu có.

Ngũ Phong Cách không tính là giàu có nhất nơi đây, cũng có thể coi như nhà có tiền, cho nên hần xem như nằm ở giữa.

Hàng ghế đầu là những nhà kinh doanh giàu có nhất nơi đây, còn có thị trưởng và một số quan chức khác.

Tiết mục thứ nhất là vũ điệu

Hai mươi cô gái mặc trang phục thời Đường cầm quạt múa trên sân khấu.

“Nhìn Thấy không? Đó là Nhân Tâm! Hàng thứ ba phía bên trái người thứ hai, đó là Nhân Tâm nhà chúng ta!” Ngũ Phong Cách kích động dùng sức vỗ tay, khoe miệng vừa cười vừa nói với Tiêu Mai ngồi bên cạnh.

Tiêu Mai gật đầu cười nói: “Đúng vậy! Nhân Tâm của chúng ta thật xinh đẹp, thật là đáng yêu! Ông xã, anh chụp cho con bé mấy tấm hình đi.”

“Ừ đúng, anh cũng quên, vậy em cẩn thận.” Ngũ Phong Cách vội vàng lấy máy ảnh ra, đứng lên nhìn về phía Ngũ Nhân Tâm chụp rằng rắc.

Tiết mục vừa kết thúc, đã có người bắt đầu quyên góp tiền, một ông chủ cho năm mươi nghìn.

Một tràng tiếng vỗ tay.

Ngũ Nhân Tâm kích động chạy xuống dưới đài, kéo lấy cánh tay Hàn Giang Đình nói: “Thành công, tiết mục của chúng ta vừa bắt đầu đã thành công, Giang Đình anh biết không? Em nhảy tiết mục đó, có một ông chủ đã cho năm mươi nghìn, thật tuyệt vời.”

Ngũ Nhân Tâm rất hưng phấn, mà Hàn Giang Đình lại bày ra một dạng rất chán ghét, cố ý ngáp một cái, dùng sức gỡ tay Ngũ Nhân Tâm ra, lười biếng nói: “Cả tập thể nhảy vũ điệu thì có gì mà xem, không phải chỉ năm mươi nghìn sao, nhìn cô dễ dàng hài lòng như vậy.”

Hắn nói xong lắc đầu bỏ đi.

Ngũ Nhân Tâm ở lại, hốc mắt từ từ đỏ lên.

Hàn Giang Đình này, chẳng lẽ hắn không muốn nhìn mình một chút nào sao?

139. Chương 139: Hai Người Đến Quấy Rối 3

Hàn Giang Đình này, chẳng lẽ không muốn nhìn mình một chút nào sao?

Mình kém chỗ nào?

Con tiện nhân Ngũ Y Y kia, rốt cuộc đã cho hắn ăn thuốc gì mà say đắm mê hồn vậy?

Liên tục hai tiết mục, đã quyên tiền được năm sáu mươi nghìn.

Đến tiết mục độc tấu piano của Ngũ Nhân Ái.

Màn lớn được kéo ra, Ngũ Nhân Ái lay động bước lên đài, kiều diễm nhìn xuống dưới đài cúi đầu chào mọi người, dưới đài vang lên một tràng vỗ tay.

Ngũ nhân Ái nhìn Tiêu Lạc rồi cười nhạt, bước lên ngồi trước đàn dương cầm.

Âm nhạc vang lên giống như tiếng nước chảy, từng bàn phím toát ra, diễn ra một ca khúc làm rung động lòng người.

Tiêu Mai nhìn qua, kẹ vào lỗ tai Tiêu Lạc nói: “Thấy không? Loại diễn xuất này mới đúng là điển hình tài năng con gái nhà quyền quý. Còn Ngũ Y Y cổ đại thì coi là gì?”

Tiêu Lạc nhăn mặt, không muốn nghe chị của hắn nói tiếp, ngồi nhích về phía bên kia.

Tiêu Mai khế cắn răng, không thể làm gì được nữa đành ngồi thẳng lưng nhìn lên trên đài, cô lắng nghe nhưng không hiểu ca khúc.

Ngũ Phong Cách rất kiêu ngạo và say mê dùng máy quay phim quay lại quá trình diễn xuất của Ngũ Nhân Ái.

Đang lúc mọi người chăm chú lắng nghe, cửa ra vào truyền đến âm thanh sững sốt.

Tiêu Mai kinh ngạc quay lại nhìn, lập tức há hốc mồm, dùng sức đánh vào Ngũ Phong Cách cùng Tiêu Lạc: “Ông xã, Lạc! Các người nhìn xem là ai tới kìa, chính là cá sấu châu Á vô cùng to lớn Hoắc Phi Đoạt! Chao ôi là nhà giàu! Nhà giàu! Lạc, Lạc, cậu ra đón nhanh lên a, phải đi theo người ta tìm cách gần gũi, không phải hai người đã từng là bạn học sao? Nhanh đi Lạc, đây chính là nhà giàu.”

Tiêu Lạc ngơ ngác nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Như thế nào? Ngay cả trường học nhỏ không đáng nhắc tới này Hoắc Phi Đoạt cũng tham dự?

Từ nước Mỹ xa xôi đến đây tham quan, ngài thị trưởng Hoắc Phi Đoạt cùng đi, nhưng đều không mời được Hoắc Phi Đoạt đến, cái thằng cha lớn như vậy, vậy mà cũng phải đến xem chương trình diễn nhỏ này sao?

Đây chính là Hoắc lão đại của hai phái hắc bạch.

Bối cảnh sau lưng hẳn khó lường được.

Hiện nay Phó nghị trưởng là người có chức vụ lớn nhất, ngay cả hắn cũng phải khom lưng nịnh bợ, còn những quan chức phía sau lại càng hoảng sợ hơn.

Những kẻ có tiền ngồi phía trước, vừa nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt tới, tất cả đều hoảng sợ, tên mặt mọi người đều mang theo nụ cười nịnh bợ.

Hoắc Phi Đoạt là ai?

Chỉ cần hắn hắc hơi một cái, muốn tài chính Châu Á khủng hoảng bao nhiêu thì có khủng hoảng bấy nhiêu.

Anh ta muốn công ty của ai đóng cửa, không chờ đến trời sáng, công ty đó sẽ đóng cửa.

Cho nên trên giang hồ, trên thương trường, cái tên Hoắc Phi Đoạt này, giống như huyền thoại, giống như ma quỷ.

“Ôi! Lão đại! có nhìn lầm không? Nơi này tồi tàn như vậy? Tôi chóng mặt, tôi nghĩ rằng buổi âm nhạc này là cả công trình, ôi chao, đây là tài nghệ diễn xuất cái gì, di động cũng không giống di động! Cái này mà gọi đàn dương cầm sao, nhìn có khác gì với súng đạn vài đầu! Lão đại anh chôn sống tôi đi! Anh dẫn tôi theo tới nơi này hành hạ lỗ tai và đôi mắt! Giết hại lỗ tai và đôi mắt của bốn thiếu gia rồi.”

Cố Tại Viễn đi theo bên cạnh Hoắc Phi Đoạt, trước sau đều dong dài như vậy, âm thanh của hắn rất chói tai, toàn trường có thể nghe thấy rõ ràng.

140. Chương 140: Hai Người Tới Quấy Rối 4.

Đang đánh đàn Ngũ Nhân Ái mất chợt liếc. Tay đánh đàn liền run rẩy.

Hiện tại, đã không còn người nghe cô trình diễn nữa rồi, tất cả đều đứng nghiêm, xoay người tất đều đang theo dõi Hoắc Phi Đoạt.

“A Trung, mang băng dán giấy đến chưa? Cho Cố thiếu chữa bệnh”

A Trung cúi đầu cười thầm.

Cố Tại Viễn bị liền che miệng lại, đáng thương liếc Hoắc Phi Đoạt một cái, lại không dám dài dòng.

Hoắc Phi Đoạt vẫn như cũ đeo kính mắt màu đen, như công tử phóng đảng, cả người toát ra hơi thở tà tính, chỉ là, quần áo mặc rất quy củ, rất có vị, rất hấp dẫn, bởi vì vóc người đẹp, mặc dù loại quần áo này bó sát chân, nhưng vẫn đẹp tri khiến người khác mê mẩn.

Sống mũi rất cao, đường cong đôi môi cực kì đẹp mắt, một vài sợi tóc rơi xuống cái trán đầy đặn.

Áo khoát ngoài không cài khuy, lộ ra bên trong áo thun màu vàng nhạt vô cùng hấp dẫn, áo thun dán chặt vào da thịt, phác họa cơ bụng sáu múi rõ ràng.(Chu tước: thật không hiểu anh mặc áo gì nữa, khoát tây trang bên trong mặc áo thun>.

141. Chương 141: Hai Người Tối Quấy Rồi 5

Ngũ Phong Tập nắm tay Tiêu Mai không khống chế được run bần bật , Tiêu Mai hiểu rõ Ngũ Phong Tập, liền chụp chụp tay của hắn, khuyên lớn, “Lão công, không quan trọng, tiền cò thể kiếm lại”

Ngũ Phong Tập chỉ còn km1 nước mắt lưng tròng, nhìn Tiêu Mai, quyết miệng gật đầu một cái.

Ngũ Y Y sau nhìn phía sau sân khấu, một đêm cái mộng vênh lên nhìn đằng trước, chen lẫn giống như thấy hội vậy.

“Cái bọn nhảm chán này, nên làm gì thì làm đi! Đều ở chỗ này nhìn cái gì? Hàn Giang Đình! Chuẩn bị đến tiết mục của chúng ta kìa, cậu không mau đi chuẩn bị đi, ở nơi này làm gì vậy!”

Ngũ Y Y lắc lắc Hàn Giang Đình, kéo lỗ tai của hắn đi qua.

“Ai ai ai, buông tay a, đau quá!” Hàn Giang Đình vẻ mặt đau khổ cầu xin tha thứ, “Tai muốn rụng rồi, muốn trở thành người điếc sao, coi chừng trở mạch lão bà của mình trị cậu”

“Còn nói nhảm nữa trở thối cậu, mau qua bên kia nhanh!”

Ngũ Y Y chống nạnh, giống cọp mẹ một dạng.

Hàn Giang Đình cân nín, mình không quen sinh vật này, đã man quá

“Tiểu nha đầu, hung dữ như vậy, coi chừng không có ai lấy cậu, cậu có biết là ai tới không hả?”

“Ai yêu, ai vậy? Hoàng tử tới đây sao?”

“Nha đầu chết tiệt, dám đối với mình như vậy. Nói cho cậu biết, sư phụ mình đến đó”

Ngũ Y Y tròn mắt há mồm, “Cậu.....sư phụ cậu? Cậu nói sư phụ nào?”

Hàn Giang Đình xoa xoa lỗ tai, “Mắt cậu mọc trên đỉnh đầu sao, mình có mấy sư phụ hả? Không phải chỉ có một sao?”

Ngũ Y Y miệng hút lạnh khí, “Không phải đâu?”

Hàn Giang Đình chỉ chỉ màn sân khấu.

Ngũ Y Y sai bước đi qua, đem một dầm đang chống mộng chảy nước miếng kia dẹp qua một bên, từng bước từng bước đi tới, chui đầu qua nhìn.

“Khí!”

Ngũ Y Y hung hãn hấp khí

Hàng thứ nhất, chính giữa, thị trưởng đại nhân ngồi cùng với tuần nam kia.....Hoắc Phi Đoạt.

Ngũ Y Y khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp, “Chú sao lại tới đây? Thiên thần a, người còn để ta sống không a, thế nào lại thỉnh yêu nghiệt kia tới đây a?”

“Này! Làm sao lại không nói chuyện ? Cậu sao có thể nói với sư phụ mình thế hả? Sư phụ có thể đến xem cậu diễn, đây là vinh hạnh , có hiểu không?”

Ngũ Y Y chân đá phải sau mộng Hàn Giang Đình một cái, rống, “Cút! Thấy sư quên hử, đúng là không có phẩm chất!”

Ngũ Y Y cắn môi dưới, hết sức phiền não len lén nhìn Hoắc Phi Đoạt phía dưới đài , đáy lòng không ngừng thương tiếc.

Muốn chết a, chú Hoắc sao lại tới đây?

Mình hát không hay, chú Hoắc nghe được, nhất định sẽ cười nhạo chết.

“Ngũ Y Y!”

“A, cái gì?”

“”Đến tiết mục của bạn ! Nhanh lên sân khấu đi!”

“A.....”

Ngũ Y Y vênh iệng nhỏ nhắn, hất sức không tình nguyện đi lên.

Xoạt!

Màn sân khấu mở ra, đầu tiên thấy được tám người nam bày tạo hình đi ra, chính giữa là Hàn Giang Đình.

Tám người chia làm hai bên , chính giữa Ngũ Y Y quay lưng hướng về phía khán giả.

“Nha đầu này, thế nào lại khoát cái áo khó coi bên ngoài vậy?” Hoắc Phi Đoạt đột nhiên nói lên.

Hả? Phó thị trưởng bên cạnh nghe được, nghiêng đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt, sau đó lại nhìn cô gái đứng trên sân khấu.

Cố gái đứng trên sân khấu quay mặt lại, hướng mọi người khẽ mỉm cười, miệng nhỏ nhắn hát lên.

Phó thị trưởng lông mày nhí nhếch cao_____ cô bé này dung mạo thật đẹp! Không trách được Hoắc tổng lại lên tiếng khen ngợi.

Cố Tại Viễn há to mồm, “Oa, con nhóc của chúng ta hát không tệ nha”

142. Chương 142: Hai Người Tới Quấy Rối 6

A Trung len lén nắm tay Cố Tại Viễn một cái

Cố thiếu a, ngài cũng không thể nói lời tốt đẹp hơn sao, lão đại mà nghe được sẽ đem ngài băm thịt làm nhân bánh đó.

Hoắc Phi Đoạt không nói lời nào, chỉ thoáng lên nụ cười như có như không, tiếp tục nhìn Ngũ Y Y biểu diễn.

Đang lúc Ngũ Y Y hát câu thứ hai, Hoắc Phi Đoạt liền tháo mắt kính xuống, mắt phượng xinh đẹp nhìn chăm chú lên đài.

Một đám gái háo sắc hút một ngụm khí.

Phía sau đài còn có hai cô trực tiếp ngất xỉu, có người kinh hô lên , “Có người ngất xỉu, mau kêu bác sĩ! Bác sĩ”

Ngũ Y Y mắt lóe lên, cô thật sự không dám nhìn Hoắc Phi Đoạt , nhưng mắt lại không nhịn được nhìn về phía anh mấy cái.

Hát cái gì cô đều không biết, dù sao so với bình thường cô hát cũng chẳng hay gì.

Cuối cùng cũng hát xong, Ngũ Y Y cúi chào, chuẩn bị trống đi, nhưng không ngờ, một tiếng vỗ tay vang lên, Hoắc Phi Đoạt đột nhiên nhìn cô nói, “Ai cho em khoác cái áo rách đó hả?”

!

Toàn trường an tĩnh, tập thể choáng váng.

Trên đài Ngũ Y Y mặt mày choáng váng.

Chú Hoắc.....Cứ như vậy trước mặt mọi người mà hỏi trống không sao?

Ngũ Y Y há miệng, “Không phải của ai cả, tự tôi phối đồ thôi”

“Khó coi” Vô cùng xúc tích Hoắc lão đại nhận xét.

Ngũ Y Y bị chọc tức, kêu lên ,”Khó coi liền khó coi, chú quần được sao? Tôi thích mặc đó! Hừ”

Ghét chú Hoắc, không thèm chơi với chú, tôi đi.

Ngũ Y Y nói xong, quyết miệngNgũ Y Y bị chọc tức, kêu lên ,”Khó coi liền khó coi, chú quần được sao? Tôi thích mặc đó! Hừ”

Ghét chú Hoắc, không thèm chơi với chú, tôi đi.

Ngũ Y Y nói xong, quyết miệng, thân lắc một cái, lè lưỡi với anh/

Phó thị trưởng bị dọa mất trắng bệch

Ngũ Phong Tập càng bị dọa mất trắng không khác gì hóa trang.

Trời ạ, tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng mà, dám nổi đóa với Hoắc lão đại?

Còn dám nói “Chú quần được sao?” , loại đại nghịch bất đạo này?

Phó thị trưởng chớp mắt một cái, vỗ mạnh ghế đứng lên, quát “Vô lễ! Nha đầu này là ai? Không biết lễ Phép như vậy? Dám nói chuyện như vậy với Hoắc tổng?”

Ngũ Phong Tập một tay che ngực, cả người run rẩy, miệng cũng run rẩy “Chết rồi, chết rồi, đặc tội Hoắc tổng, về sau công ty của ta chết chắc.....”

Hắn không hề nghĩ cho an nguy của Ngũ Y Y, hắn chỉ suy tính cho công ty của hắn(Chu tước: cha bắt nhân)

Toan thể mọi người cũng căng thẳng không kém, cho là Hoắc Phi Đoạt sẽ lập tức xử lý Ngũ Y Y

Nhưng không ngờ, Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cười một tiếng, xoay người nói với Cố Tại Viễn, “Nha đầu này, mạnh miệng như vậy”

Về mặt nhu hòa, bộ dạng cứng chiều không dứt

Phó thị trưởng mắt chớp chớp, thân thể run lên, không hổ là cáo già sống lâu năm trên quan trường, chỉ trong chốc lát liền nặn ra nụ cười, một mặt ngồi xuống, một mặt cười nói, “ Đúng vậy a, Hoắc tổng, ngài xem tiểu hải tử, tính tình tốt như vậy, thật đáng yêu a. Ha ha ha “

Tất cả mọi người đỏ mồ hôi lạnh.

Phó thị trưởng này không sao chứ, mới vừa rồi còn hung hãn mắ người chớp mắt một cái, liền khen ngợi người ta lên tận mây xanh, từ không hiểu lễ phép1‘ liền biến thành đáng yêu.

Cố Tại Viễn lúc này ngoan cực kỳ, nhỏ giọng nói với Hoắc Phi Đoạt, “Ai! Anh luôn cưng chiều con nhóc đó”

Con vẹt kia làm mưa làm gió, cũng bị nha đầu này chinh cho chết đi sống lại mà.

Hoắc Phi Đoạt nhìn Cố Tại Viễn, gian trá nói, “Nếu như chú phẫu thuật thành nữ nhân, ta cũng sẽ cưng chiều như vậy, như thế nào”

Cố Tại Viễn sửng sốt, cắn răng nói, “Cảm tạ”

Người chủ trì nói, “Có người nào muốn quyền tiền cho tiết mục vừa rồi hay không?”

143. Chương 143: Hai Người Tới Quấy Rối 7.

Người chủ trì nói, “Có người nào hảo tâm muốn quyên tiền cho tiết mục vừa rồi hay không?”

Hoắc Phi Đoạt không tiếng động đặt ngón tay lên huyệt vị ở đầu gối của Cố Tại Viễn, Cố Tại Viễn lập tức “A!” Kêu lên một tiếng.

Ô ô, đau quá a!

“Nga, vị tiên sinh này, ngài nguyện ý quyên bao nhiêu tiền?”

Người chủ trì cười với Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn ôm hận đuổi năm đầu ngón tay.

Người chủ trì lập tức vui vẻ kêu lên, “Thật tốt quá! Vị tiên sinh lương thiện này cho ra năm mươi vạn! Cảm ơn ngài!”

Hoắc Phi Đoạt sâu kín cho Cố Tại Viễn một ánh mắt u ám, Cố Tại Viễn run run lên một cái, lập tức cất giọng nói, “Sai lầm rồi! Không phải năm mươi vạn!”

Người chủ trì ngây người, mặt lúng túng, “Không, không phải năm mươi vạn? Vậy, chẳng lẽ là năm vạn?”

Cố Tại Viễn liếc nhìn Hoắc Phi Đoạt, nuốt nước miếng hô to, “Người nào đó cảm thấy nha đầu này biểu diễn vô cùng tốt, đáng khen thưởng, tôi quyên năm trăm vạn.”

Lão tử ngắt, ngồi bên cạnh lão đại đúng là xui xẻo, đoán chừng hẳn không nói năm trăm vạn, cái chân này sẽ bị gãy.

Ôi _____!

Toàn trường hoàn toàn sợ ngây người, tất cả thầh hút khí.

Năm trăm vạn a!

Một trường học nhỏ nhỏ của bọn họ tổ chức quyên tiền, lại có thể lấy được một lúc năm trăm vạn a!

Quá kinh hãi!

Con người của chủ trì cũng rớt xuống đất, cũng không biết nên nói cái gì, Cố Tại Viễn nhắc nhở hẳn, “Tôi nói, chủ trì, ông không nói lời cảm ơn tôi sao?”

“A? Oh! Đúng vậy! Vị tiên sinh lương thiện này, ngài thật là vô cùng vô cùng thiện lương, tôi đại diện cho quỹ nhi đồng thật sự thật sự cảm tạ ngài!”

Người chủ trì vừa nghĩ tới con số năm trăm vạn đó, liền hận không thể lập tức biến thành người chăm sóc trẻ em.

Người chủ trì dẫn đầu vỗ tay, lôi kéo toàn trường cũng vỗ tay nhiệt liệt.

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, nghịch điện thoại di động, soạn tin nhắn.

Hưu! Ngũ Y Y nhận được một đoạn tin nhắn.

Ngũ Y Y vừa mở tin nhắn ra nhìn, là Tiêu Lạc nhắn tới, viết, “Y Y, em thật giỏi, tôi nghe em hát, càng thêm cảm động! Tôi tự hào cho em!”

Ngũ Y Y lập tức dừng tay, lộ ra vẻ mặt hoa si.

Cô không nhìn thấy, còn có một cái tin nhắn mới, đó là Hoắc Phi Đoạt nhắn tới.

Hàn Giang Đình đã chạy tới, cảm thấy quái lạ, “Y Y! Cái người đóng góp năm trăm vạn là gì của cậu? Có phải thầh mến cậu hay không?”

Ngũ Y Y thiếu chút nữa ngã quỵ, “Ai chứ? Cố Tại Viễn? Cậu đừng nói giỡn!”

Đây chính là Đại dâm ma làm cho người ta cực kỳ ghét, nôn, ghê tởm!

”Mình cho cậu biết Ngũ Y Y, cậu tuyệt đối không thể cùng Cố thiếu đó ở chung một chỗ, vừa nhìn thấy hắn đã biết là người bị hư thận.

Phụt.

Ngũ Y Y phun, nhìn xung quanh một chút không thấy đám học sinh nào, thật muốn vá lại cái miệng rộng của Hàn Giang Đình, “Mình cùng Cố thiếu đó không quen biết, không quen không quen không quen!”

Các học sinh bắt đầu tin đồn, nói Cố thiếu góp năm trăm vạn, là bao nuôi Ngũ Y Y.

Sau tiết mục đó, cũng chưa có cái gì nổi trội, quyền tiền nhiều nhất cũng chỉ là sáu mươi vạn.

Cái tiết mục đó của Ngũ Y Y, được Cố Tại Viễn quyền năm trăm vạn, trở thành tin nóng lúc đó.

“Chị cả, làm sao bây giờ? Nhìn cái dạng này, Cố thiếu đó có phải thích Ngũ Y Y không?”

Ngũ Nhân Tâm vừa mới nói xong, Ngũ Nhân Lệ liền gật đầu cau mày nói, “Chính là, nếu như Cố thiếu nhìn trúng Y Y, làm nui dựa cho Ngũ Y Y, vậy cũng liền xong đời.”

Ngũ Nhân Ái vẫn còn tức giận trong lòng, cắn răng nói, “Cố thiếu này, trong giao tiếp có tên là hoa hoa công tử (play boy), mặc dù có tiền, là ông trùm đứng thứ ba trong danh sách, nhưng là, hắn là loại đàn ông này, chính là đặc biệt đến để phá hoại phụ nữ, hắn thực sự để ý Ngũ Y Y, vậy cũng tốt lắm, loại đàn ông này mới không cưới Ngũ Y Y, Ngũ Y Y sớm muộn cũng bị bỏ rơi, khi đó, đã có thể công tình nhân, bị chồng ruồng bỏ danh phận, hahaha.”

Ngũ Nhân Tâm vỗ tay, ác độc nói, “Nếu như Ngũ Y Y còn bị lây bệnh Aids, đó mới gọi là hay đây! Ha ha ha.” (Haizzz, một lũ hoang tưởng . . .)

144. Chương 144: Loại Người Này Không Xứng 1.

Lần từ thiện này biểu diễn vô cùng thành công.

Ngoài dự đoán của hiệu trưởng trường học, hoàn toàn không ngờ.

Cho dù ai cũng không có nghĩ đến, nhân vật truyền kỳ Hoắc lão đại sẽ đích thân đến, càng không nghĩ đến, thiếu gia Cố gia rộng lượng như vậy, góp năm trăm vạn.

Này thật là một cái kinh ngạc a.

Ngũ Y Y ngồi ở đó gỡ bỏ trang sức, Hàn Giang Đình nhìn về phía điện thoại di động chơi đùa, tự chụp mình, vừa phồng má, vừa trợn to hai mắt, vô cùng tự sướng, Hàn Giang Đình càu nhàu, “Cậu làm nữ ca sĩ là vô ích sao? Thiệt là, cậu làm nữ ca sĩ ngay cả quyền phát biểu cũng không có, thật là uổng công quá? Sư phụ của mình ngồi ở phía dưới, dùng ánh mắt yêu thương như vậy bao phủ mình, mình cũng xúc động đến nhảy sai vài động tác, uy, Ngũ Y Y, có coi là anh em không? Coi như là lời của anh em, cậu nhất định phải giúp mình làm cho sư phụ thu nhận mình làm đồ đệ đi, để cho hắn dạy mình võ công tuyệt học!”

Ngũ Y Y cắt một tiếng, “Cậu cho rằng mình là ai? Cậu cho rằng trong mắt trong đầu chú Hoắc có mình sao? Mình chỉ là làm hồng xe hơi của người ta, là cô hầu gái đáng thương với món nợ to lớn thôi, mình cũng không phải vợ của người ta, lời nói của mình, chú Hoắc còn không trực tiếp coi như cái rắm?”

Hàn Giang Đình quệt miệng, khổ sở thở dài một tiếng, “Đúng vậy, cậu chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi.” Hàn Giang Đình xoay người lại, bàn tay đặt ở trên đầu Ngũ Y Y, theo dõi Ngũ Y Y, hết sức thương tiếc nói, “Mình nói này, tại sao đáng đáp của cậu không có chút nào xinh đẹp vậy? Tính tình thô bạo cũng thôi, miệng gian xảo thì cũng thôi, tại sao bề ngoài không thể ra dáng con gái một chút đây?”

Ngũ Y Y đá một cước, đá phải đầu gối Hàn Giang Đình, rất tức giận thối tóc mai, “Cút xa một chút, kiên nhẫn cùng nhân từ của lão nương hiện tại rất có hạn.”

Hàn Giang Đình nhếch miệng, lui qua một bên, oán trách, “Đối với mình hung dữ như vậy, làm thế nào có thể ở cùng một chỗ với cái chú họ Tiêu xúi quẩy đó, cậu cái đuôi cũng sáng có phải hoa mắt rồi không?”

Ngũ Y Y nghe rằng, kêu lên, “Hàn Giang Đình! Cậu muốn chết đau đớn có phải không? Muốn, chỉ cần nói một tiếng! Lão nương dùng sức đá chân đưa cậu đến Thiên đường, đảm bảo Thiên đường có chỗ ngồi cho cậu!”

Hàn Giang Đình gật gù hả hê, “Đã nói đã nói, cái chú họ Tiêu đó chính là xúi quẩy! Chú xui xẻo!”

“Nha a! Tiểu tử ngươi thật muốn ăn đòn a!” Ngũ Y Y giơ lên hộp phấn bột một muốn ném về phía Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình vội vàng ôm đầu chạy, cách một cái đụng phải một người.

“Có gan thì cậu đừng có chạy! Cậu. . . .” Ngũ Y Y đang muốn đuổi theo đánh, thấy người bị Hàn Giang Đình đụng vào, không nhịn được giật mình.

Sau đó, Ngũ Y Y lập tức ngượng ngùng hạ cánh tay xuống, nhẹ nhàng đặt hộp phấn bột ở trên bàn, lộ vẻ mặt cô gái nhỏ mỉm cười, “Lạc. . . . Anh làm sao từ hậu trường tới đây?”

Tiêu Lạc cười một tiếng âm áp với Ngũ Y Y, vỗ nhẹ bả vai Hàn Giang Đình nói, “Không bị đụng hỏng chứ?”

Hàn Giang Đình nghiêm mặt liếc Tiêu Lạc, không phối hợp lời biếng nói, “Chú à, lão nhân gia ngài một bộ xương già cũng không có chuyện gì, tôi làm sao có thể có chuyện gì chứ?”

Hàn Giang Đình nói ra một hơi, để cho Tiêu Lạc có chút trở mặt.

Ngũ Y Y giận đến cắn răng, dùng sức trợn mắt với Hàn Giang Đình một cái, làm cái vẻ mặt “tiểu tử cậu chờ chết đi”, sau đó cười với Tiêu Lạc, giải thích, “Anh đừng để ý tới cậu ta, Lạc. Tiểu tử này không chừng đang động kinh, đối xử như bại não là tốt.”

145. Chương 145: Loại Người Này Không Xứng 2.

Tiêu Lạc ha ha nở nụ cười.

Hàn Giang Đình bị chọc tức, kêu lên, “Ngũ Y Y! Cậu phát sốt sao, mặt hồng như vậy?”

Thiệt là, nhìn thấy cái chú xúi quẩy này, Y Y liền lộ ra dáng vẻ mất hồn, tức chết.

“Có phải chỗ cánh tay bị thương nhiễm trùng? Phát sốt sao?” Tiêu Lạc nhất thời vô cùng lo lắng, tay hắn đưa tới, đặt trên trán Ngũ Y Y, thử nhiệt độ một chút.

Ngũ Y Y thật xấu hổ chết.

Cô phát sốt chỗ nào, cô chính là nhìn thấy Tiêu Lạc nên có chút ngượng ngùng thôi, Giang Đình chết tiệt, không vạch trần cậu ta, tiểu tử cậu chờ đi!

“Em không sao, tự em biết thân thể của mình, không có phát sốt. Lạc, anh ngồi ở đây.”

Ngũ Y Y ngượng ngùng, kéo Tiêu Lạc đi qua một cái ghế, để cho Tiêu Lạc ngồi xuống, đồng thời trợn mắt hung tợn nhìn Hàn Giang Đình một cái.

Hàn Giang Đình quyết miệng chạy đi.

Tiêu Lạc vẫn có chút lo lắng, “Mặc dù không có phát sốt, nhưng mà cánh tay cũng bị xước, cần phải uống chút thuốc tiêu viêm đi, không được để nhiễm trùng.”

“Không có sao, không có chuyện gì, đâu phải dễ ốm như vậy?” Ngũ Y Y dúi đặc khoát tay một cái.

“Đợi thu dọn xong, chúng ta trở về nhà đi.” Tiêu Lạc thân tình nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y bị ánh mắt này của Tiêu Lạc nhìn làm cả người tê tê, hai chân cọ qua lại, gật đầu, “Ừ, trở về.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn màn biểu diễn nhỏ như vậy, kiên trì tới cùng!

Cố Tại Viễn nhin không được ngáp một cái thật to, Phó thị trưởng vô cùng quan tâm cười hỏi, “Cố thiếu cũng mệt rồi? Không bằng chúng ta đi khách sạn hoặc nơi nào nghỉ ngơi một chút? Hoắc tổng thấy thế nào?”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt phượng nhìn Cố Tại Viễn một cái, Cố Tại Viễn đang ngáp cái thứ hai sợ đến nỗi nghẹn trở lại, nhanh chóng ngồi thẳng, Hoắc Phi Đoạt hỏi, “Cố thiếu cậu mệt mỗi sao?”

Cố Tại Viễn há mồm định nói thật, “Đương nhiên mệt chết đi được.”

Nói một nửa lại liếc tới con mắt trong suốt của Hoắc Phi Đoạt, lập tức sửa lại lời nói, biến thành, “Đương nhiên mệt chết đi được, đó là không thể nào! Không mệt! Không mệt chút nào! Tôi cũng không biết chữ mệt mỗi viết như thế nào! Đúng không, lão đại?”

A Trung ở sau lưng Cố Tại Viễn bị dọa sợ đến xoa ngực.

Cố thiếu ơi Cố thiếu, ngài nói thế nào mà không thông qua lão đại đây?

Phải biết, miệng không chú ý, cái đầu ở trên cổ cũng không an toàn.

Hoắc Phi Đoạt nhàn nhạt nói, “Nếu không mệt, Cố thiếu, cậu cảm thấy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Ca.

Cố Tại Viễn lập tức tròn tròn mắt.

Muốn chết! Lão đại chính là như vậy, một bụng âm mưu! Mình muốn làm cái gì, mình không đi nói rõ, không nên để người khác đi nói.

Ô ô ô.

Cố Tại Viễn nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Phi Đoạt, thử dò xét hỏi, “Nếu không. Về phía hậu trường xem một chút?”

Hoắc Phi Đoạt hơi tán thưởng, “Cũng tốt, hỏi thăm một chút mấy học sinh cực khổ biểu diễn.”

Cố Tại Viễn thở phào nhẹ nhõm.

Má ơi, quá may mắn, hần đã đoán đúng!

A Trung cũng tận lực đè nén.

Hậu trường phía sau vô cùng náo nhiệt, bởi vì rất nhiều học sinh tham gia biểu diễn lần này, rất nhiều phụ huynh cũng tới, biểu diễn vừa kết thúc, các phụ huynh liền vọt tới phía sau hậu trường, cùng con mình líu ríu nói chuyện.

Ngũ Phong Tập cùng Tiêu Mai cũng không ngoại lệ, đều đi tới phía sau hậu trường.

“Nhân Ái, hôm nay con đàn thật tốt, dì cũng nghe đến mê mẩn, quá tuyệt vời!” Tiêu Mai cười vô cùng giả dối.

Ngũ Nhân Ái ôm một cánh tay Tiêu Mai, làm nũng “Đâu có tốt như dì Mai nói vậy, dì Mai là bởi vì thương con, mới cố ý khen con như vậy, con cũng biết, dì Mai, con thật cảm động, có dì ở đây, thật là hạnh phúc.”

146. Chương 146: Loại Người Này Không Xứng 3

Không nịn hót Tiêu Mai làm sao được? Cô Ta là chị của Tiêu Lạc mà!

Tiêu Lạc lại hiểu thảo vậy, anh ta đối với người chị này luôn quan tâm lo lắng, lời nói của chị Tiêu Lạc có ảnh hưởng lớn đối với anh ta.

Ngũ Nhân Ái âm thầm cười gian.

Ngũ Phong Tập vuốt ve mái tóc Ngũ Nhân Tâm rồi nói: “Nhân Tâm à, hôm nay con biểu diễn rất tốt, ba ba có chụp cho con vài tấm hình. Nhân Tâm, dù sao Y Y cũng là em con, con nhường nhịn nó một chút, đừng cáu gắt với nó. Tính tình Y Y rất cổ quái, con đừng cãi nhau với nó. Có được không?”

Ngũ Nhân Tâm không vui bĩu môi nói: “Ba ba... Con xem em ấy là em con, đối xử rất tốt với em ấy, cũng rất khoan dung. Còn Y Y nữa, em ấy luôn có ý thù địch đối với con! Ba ba, người không thể thiên vị như vậy, lúc nào cũng bênh vực Y Y.”

Ngũ Phong Tập bắt đắc dĩ gật đầu: “Ta biết, ta biết, ta sẽ nghiêm khắc phê bình Ngũ Y Y. Nhân Tâm bị té sao rồi? Có đau không?”

Ngũ Nhân Tâm đã quên chuyện mình bị té, đã không còn đau nữa, bỗng nhiên nghe ba ba cô hỏi vậy, liền sợ run lên, hai giây sau mới phản ứng được, lập tức nhăn mặt lại, làm ra vẻ đau đớn nói: “Ai da, còn rất đau, con sợ bên trong cũng bị tổn thương rồi. Ba ba người không thương con sao?”

“Thương, rất thương con, Y Y kia, ba ba sẽ nghiêm khắc phê bình nó, có được không?”

Hai người nói được mấy câu, nhìn thấy Tiêu Mai cẩn thận đi tới. “Dì? Lạc đâu? Tiêu Lạc đi đâu rồi?”

Ngũ Nhân Ái cả kinh, vội vàng kiểm tra xung quanh.

“Dì Mai, chúng ta đi tìm bên trong đi.”

Tiêu Mai nhíu chân mày, trả lời: “Đi, chúng ta đi tìm bên trong một chút. Cái tên Tiêu Lạc này, luôn thích làm việc một mình. Nhân Ái à, mặc dù so về tuổi tác thì các người lớn hơn em trai ta, nhưng thật ra tính tình nó giống như đứa trẻ vậy, sau này con ở chung với nó, tâm sự cùng nó nhiều một chút.”

Ngũ Nhân Ái lập tức vui vẻ, gật đầu nói: “Dạ! con nhất định sẽ nói chuyện với Tiêu Lạc nhiều hơn, thật ra chúng con rất hiểu nhau.”

Ngũ Phong Tập, Tiêu Mai, Ngũ Nhân Ái và các em gái theo sau đi vào phía trong.

Ánh mắt Ngũ Nhân Lệ nhạy bén nhìn thấy Tiêu Lạc, chỉ về phía trước kêu lên: “Đó không phải là Tiêu Lạc sao?”

Mọi người cùng nhau nhìn vào bên trong, thấy Tiêu Lạc ngồi trên ghế, còn Ngũ Y Y thì ngồi bên cạnh, nghiêng thân người đang nhẹ nhàng cười nhìn Ngũ Y Y khoa tay múa chân nói gì đó rất vui vẻ.

Ầm!

Một cổ lửa giận bốc lên, liền thiêu đốt cả người Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Y Y! Mày thật biết thay đổi phương pháp quyến rũ đàn ông của tao.

Con tiện nhân này.

Ngũ Nhân Ái tức giận nói: “Không biết Ngũ Y Y đã dùng cách gì mà lúc nào cũng khiến cho Tiêu Lạc đi loanh quanh nó. Dì Mai thấy không, Lạc lại ở bên cạnh Ngũ Y Y.”

Tiêu Mai chớp mắt tức giận, giận đến ngực cũng biến dạng.

Ngũ Phong Tập ngược lại không nói gì, cảm thấy hơi vui vẻ nói nhỏ: “Đứa bé Tiêu Lạc này tính tình rất tốt, nên có thể nói chuyện với Ngũ Y Y.”

Ngũ Nhân Tâm tức giận muốn chửi Ngũ Y Y là hồ ly tinh, lại bị Ngũ Nhân Lệ kéo lại, ngăn cản cô.

Dù sao ba ba đang ở đây, nếu dám công khai chửi mẹ con Ngũ Y Y, như vậy sẽ chọc giận đến ba ba.

Tiêu Mai bị chọc tức, a, cô muốn cho Tiêu Lạc cách Ngũ Y Y một chút, nhưng hấn lại không nghe, đúng không?

“Tiêu Lạc, em chạy đến đây làm gì?” Tiêu Mai đi tới, đánh một cái vào cánh tay tiêu Lạc, hấn giật mình, hoảng hốt đứng lên.

147. Chương 147: Loại Người Này Không Xứng 4

“Chị họ?”

Đôi mắt Tiêu Mai đã bốc lên lửa giận: “Tiêu Lạc, em cố ý không nghe lời chị đúng không? Em không nên ở cùng một chỗ với con nha đầu chết tiết kia làm gì!”

“Chị họ...” Tiêu Lạc bất đắc dĩ thở dài.

Ngũ Y Y đột nhiên lạnh nhạt nói: “Tôi không phải là nha đầu chết tiết kia.”

Làm cho Tiêu Mai sững sốt, quay lại nhìn ngũ Y Y, quát: “Mày vừa mới nói cái gì? Mày dám cãi lại?”

Ngũ Y Y cắn răng ngẩng đầu lên, nói từng câu từng chữ: “Không cho sĩ nhục tôi. Tôi không phải là nha đầu chết tiết kia.”

Tiêu Mai hít sâu một hơi, trợn to hai mắt quát: “Mày chính là con nha đầu chết tiết kia, mày suốt ngày luôn tìm cách tiếp cận Tiêu Lạc, mày là con nha đầu đáng chết.”

Tiêu Lạc không chịu nổi nữa, liền tức giận quát: “Chị họ! chị đủ rồi! sao chị lại có thể như vậy?”

Tiêu Mai nhìn Tiêu Lạc, ánh mắt đỏ lên, rốt cuộc khóc thành tiếng: “Ô ô ô, chị không sống nữa, chị cực khổ đem em nuôi lớn thành người, em lại thét lên với chị, đứa bé này không phải như thế, tại sao em lại thành như vậy, ai đã dạy em vậy a, ô ô ô, chị không sống nữa.”

Tiêu Mai vừa nói vừa khóc, che mặt lại run rẩy thân mình.

Một chiều này, lại làm cho Tiêu Lạc một chút tức giận cũng không có.

Chị họ nói không sai, cha mẹ chết sớm, quả thật là một tay chị họ đem hấn về nuôi lớn, chị họ giống như mẹ của hấn vậy.

“Chị họ, chịn nhìn chị đi, làm sao động một chút là khóc.”

Ngũ Phong Tập bước nhanh qua, ôm Tiêu Mai dụ dỗ: “Mai Mai, tại sao lại khóc? Có lời gì thì nói a, Tiêu Lạc rất hiểu chuyện mà. Đừng khóc.”

Ngũ Nhân Ái cùng chị em Ngũ Nhân Tâm đi tới, Ngũ Nhân Tâm liền châm chọc nói: “Ba ba, dì Mai không thể khóc sao? Ông cũng không quản lý tốt đứa con gái của mình, chúng con cũng không thấy xấu hổ mà nói, một đứa con gái không lo học, suốt ngày luôn thay đổi biện pháp đánh lấy đàn ông, bây giờ mới bao nhiêu tuổi mà dám đi câu hồn đàn ông rồi.”

Ngũ Y Y nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Tâm, cười lạnh nói: “Phải không? Ý của các người là tôi quyến rũ Tiêu Lạc? Còn người kia muốn quyến rũ Tiêu Lạc nhưng không thành công, lại biến thành nhếch nhác như vậy?”

Ngũ Nhân Ái giận đến mặt đỏ bừng.

Ngũ Phong Tập gào lên với Ngũ Nhân Tâm: “Được rồi! Đừng nói năng lộn xộn nữa! Có mặt nhiều người ngoài, không sợ người ta cười à.”

Ngũ Nhân Tâm chớp chớp đôi mắt, cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

Ngũ Phong Tập ôm Tiêu Mai rồi nhìn qua Ngũ Y Y, buồn bực nói: “Y Y, tự quản mình cho tốt, đừng để người khác nói xằng bậy, một đứa con gái không có một chút phép tắc nào cả.”

Tiêu Lạc mắt húng nói: “Anh rể, các người không cần đối xử với Y Y như vậy, đều không phải do Y Y, là em tự nguyện đến thăm cô ấy. Đây là chuyện của em, là ý muốn của mình em.”

Ngũ Phong Tập ngẩn ngơ, Tiêu Mai lại khóc lớn tiếng hơn, ông ta không biết làm gì hơn đành dụ dỗ Tiêu Mai, rồi nhìn Tiêu Lạc nói: “Lạc à, cậu không nên chọc chị cậu tức giận, cơ thể chị của cậu không được tốt, cô ấy vì cậu lớn lên đã hao tổn nhiều tâm tư như vậy rồi.”

Tiêu Mai ngẩn đầu lên, nước mắt lưng tròng, lại hết sức hung dữ nhìn Ngũ Y Y gầm lên: “Ngũ Y Y, tôi nói cho cô nghe cho rõ đây, Tiêu Lạc nhà chúng tôi không muốn tiếp cận với người có ý nghĩ xấu xa như cô, loại người như cô, muốn cùng với Tiêu Lạc nhà tôi sao, nhìn lại mình đi...”

Ngũ Nhân Lệ thừa dịp nói theo: “Lời của dì Mai, cô nghe không hiểu sao?”

148. Chương 148: Loại Người Này Không Xứng 5

Ngũ Nhân Tâm cười xấu xa nói: “Ngũ Y Y, hãy nhớ lời nói của dì Mai nha.”

Ngũ Nhân Ái thì thờ ơ nói: “Đúng vậy, dì Mai nói rất đúng, người phụ nữ cho dù có được giáo dục như thế nào, chỉ cần quần tốt bản thân của mình sẽ không bị người khác nói xấu.”

Ngũ Y Y tức điên lên, cô chưa bao giờ bị mọi người bắt nạt như vậy, cô tuyệt vọng nhìn Ngũ Phong Tập, ngay cả ba ba cũng không vì cô mà nói một câu nào, xem cô giống như gái bán mình vậy.

Ngũ Y Y siết chặt quả đấm, cắn chặt răng, ngẩn đầu lên lạnh lùng nói: “Nếu tôi là loại người mà các người xem thường như vậy, thì việc gì phải lo lắng cho Tiêu Lạc? Có cần tôi phải thể diện không tranh giành Tiêu Lạc không? Giống như một con ruồi bẩn thỉu sẽ không lây nhiễm qua Tiêu Lạc cao quý của các người không?”

Tiêu Lạc cắn chặt môi, một tay duỗi ra kéo Ngũ Y Y dựa vào bên người mình, không nhịn được nữa lên tiếng nói: “Vốn tôi không muốn nói ra, nhưng một đám các người luôn nhắm vào Y Y, vậy hôm nay tôi sẽ nói ra tâm ý của tôi. Không phải Y Y theo đuổi tôi, cho tới bây giờ Y Y đều không đối xử niềm nở với tôi, mà là tôi...”

Tiêu Mai trừng lớn hai mắt, Ngũ Nhân Ái há hốc mồm, không dám thở ra hơi.

Tiêu Mai lo lắng cắt ngang lời Tiêu Lạc: “Tiêu Lạc! tên khốn kiếp này, em cảm miệng cho chị, em bị quỷ ám rồi phải không?”

“Dường như...ở đây rất nóng.”

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh buốt vang lên, rõ ràng là một câu nói, nhưng lại làm cho người khác không rét mà run.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn theo tiếng nói, thấy Hàn Giang Đình dẫn theo Hoắc Phi Đoạt đang đứng ở cửa. Một đám người đứng sau lưng Hoắc Phi Đoạt.

Về mặt Hoắc Phi Đoạt yên lặng, mang theo một tia nhàn nhạt không vui, rõ ràng đôi mắt dài đẹp trong suốt nhưng giờ phút này lại tỏa ra một cổ sát khí làm người khác sợ hãi.

Thân hình nhỏ gầy mệt mỏi hơi lắc lư của Ngũ Y Y nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Cố Tại Viễn xưa nay biết tính khí của Hoắc Phi Đoạt, nhìn thấy tình cảnh này nhất định rất tức giận, hắn không nhịn được nhìn về phía Ngũ Phong Tập nói: “Tôi nói này lão già, ông không thể quần tốt ba đứa con gái da đen xấu xa của ông sao? Tôi ở chỗ này nghe một lát đã muốn ghê tởm chết được. Ba người da đen này cùng người phụ nữ trong ngực ông thật xấu xa, các người từ nhỏ không được dạy dỗ tốt sao, nói chuyện độc ác rất khó nghe vậy? Nhà của các người nghèo thì nghèo, làm gì cũng phải để cho ba cô gái da đen kia hiểu chút tính người chứ? Còn nữa, ý tứ mắng người cũng không tồi, động một chút mắng chửi người khác là loại người này loại người kia. Nhà các người là Tiêu gia trước có quyền thế, sau này bị phá

sản phải không? Về chuyện này trong nhà các người hiểu rõ nhất, ba mẹ các người không phải đã làm rất nhiều chuyện xấu sao nên Tiêu Lạc mới có kết quả như vậy? Lúc đầu, Tiêu gia các người xuất thân từ nuôi heo, bây giờ cô gả cho lão già này, cô cảm thấy thân phận của cô rất cao quý à? Tức cười chết mất.”

Cố Tại Viễn nổi tiếng nhất là ăn nói độc miệng, những thiên kim danh tiếng đều vô cùng sợ hãi người này, cho dù người đó có cao húng hay không cao húng, chỉ cần chọc đến hắn, hắn sẽ đem người đó ra chó má gì nói cũng được.

Hôm nay Hoắc Phi Đoạt tức giận, hắn thừa dịp này đem chuyện của Tiêu Mai nói ra luôn.

Một phen nói xong, Ngũ Phong Tập cùng bọn người Tiêu Mai đều trợn mắt há hốc mồm.

149. Chương 149: Loại Người Này Không Xứng 6

Một phen nói xong, Ngũ Phong Tập cùng bọn người Tiêu Mai đều trợn mắt há hốc mồm.

Tiêu Mai chưa bao giờ bị người khác nói trắng trợn như vậy, tức giận đến run cả người. Cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Ngũ Nhân Lệ tức giận quát to về phía Cố Tại Viễn: “Anh là ai? Tại sao lại xen vào chuyện của chúng tôi? Mau tránh ra!”

Ngũ Phong Tập bị dọa sợ không ít, vội vàng bịt miệng Ngũ Nhân Tâm lại nhưng không kịp, một người đàn ông cao to đi về phía Ngũ Nhân Lệ, một tay hắn bấm vào cổ cô ta, chân hung hăng đá vào gối Ngũ Nhân Lệ.

Phịch! Ngũ Nhân Lệ không kịp phát ra một tiếng nói nào liền quỳ xuống đất.

“Cố thiếu! Xử lý cô ta thế nào?”

Cố Tại Viễn xoa lỗ mũi, thờ ơ nói: “Một con nha đầu xấu xí không biết trời cao đất rộng là gì. Thôi thì nhân từ không cần mạng của cô ta, móc hai mắt ra, để cho cô ta làm người tàn phế.”

Ồi!

Mọi người kinh sợ hít một hơi khí lạnh, ai cũng không dám thở ra tiếng.

Phó thị trưởng đứng sau lưng Hoắc Phi Đoạt cũng giật nảy mình.

Ngũ Nhân Lệ sợ tới mức hồn bay phách tán, cả người run rẩy, nước mắt chảy xuống không ngừng.

Ngũ Y Y cũng giật mình, quay lại nhìn Hoắc Phi Đoạt, vừa đúng lúc hắn cũng đang nhìn cô. Ánh mắt hai người vô tình chạm vào nhau.

Ngũ Phong Tập lập tức quỳ xuống bên cạnh Cố Tại Viễn, dập đầu nói: “Cố Thiếu, xin ngài hãy tha cho con gái tôi, nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên không biết ngài, xin ngài hãy bỏ qua cho nó.”

Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Lệ cùng nhau quỳ xuống, vừa khóc vừa van xin.

Ngũ Y Y không nhịn được nhìn Hoắc Phi Đoạt, nhỏ giọng nói: “Chú...”

Hoắc Phi Đoạt khẽ thở dài, lên tiếng: “Tại Viễn.”

“Cái gì? Lão Đại?”

“Một con nha đầu không hiểu chuyện, tha cho cô ta đi.”

Cố Tại Viễn bắt mắt chu mỏ: “Tại sao phải thả? Trước kia có người phụ nữ nói ngài thật ngang tàng, đã bị đem ra biển làm mồi cho cá ăn sao? Tại sao phải bỏ qua ột con xú nha đầu không hiểu chó má này?”

Những lời này lại làm ọi người hít một hơi khí lạnh.

Nhìn kĩ! Quả thật Hoắc Phi Đoạt đủ độc ác! Đủ ngang tàng! Đủ kiêu ngạo!

Hoắc Phi Đoạt đi về phía Ngũ Y Y, nhân nhạ nói: “Nói thế nào cũng là người thân của người này.”

Cố Tại Viễn chép miệng, nói: “Vậy được rồi, nghe theo anh.”

Một người đàn ông áo đen đem Ngũ Nhân Tâm ném xuống, cô ta chặt vật nằm dài trên đất, trên mặt xuất hiện vết máu dài.

Ngũ Phong Tập cùng bốn người Ngũ Nhân Ái vội vàng chạy đến đỡ Ngũ Nhân Lệ dậy.

Tất cả mọi người đều sợ run rẩy.

Tiêu Lạc nãy giờ thờ ơ lạnh nhạt, nhìn Hoắc Phi Đoạt đến gần Ngũ Y Y, rốt cuộc hắn cũng lên tiếng: “Phi Đoạt, từng là bạn học với nhau, sao cậu lại nói Tiêu gia như thế?”

Gương mặt tinh xảo của Cố Tại Viễn ngoài cười nhưng trong không cười: “Ai da, Tiêu Lạc cậu cũng ở đây à, thật ngại, lúc nãy tôi không nhận được nên đã nói những lời thật.”

Hoắc Phi Đoạt liếc nhìn Tiêu Lạc, lạnh lùng nói: “Có cậu ở đây, nha đầu này lại bị thương tích khắp người. Cậu, bị tước tất cả quyền hạn. Tiêu Lạc, chúng ta không còn là bạn học nữa.”

Tiêu Lạc cau chặt mày.

Cố Tại Viễn liên tục lắc đầu nhìn về phía Tiêu Lạc nói: “Cậu hãy nhớ kĩ! Từ nay về sau chúng ta không còn là bạn học nữa.”

Cố Tại Viễn nhắc lại lời nói của Tiêu Mai nói với Ngũ Y Y cho Tiêu Lạc nghe.

Tiêu Mai hàm chứa nước mắt, cả người run rẩy.

Hoắc Phi Đoạt đưa tay muốn vuốt lại mái tóc của Ngũ Y Y, bỗng nhiên đôi mắt hắn chợt lóe lên, sắc bén vô cùng, hắn híp mắt lại, cất tiếng nói lạnh lùng: “Chuyện gì đã xảy ra với cánh tay của cô bé ngọc này?”

Bọn người Ngũ Phong Tập đang muốn bỏ chạy, cả người run sợ nhìn Hoắc Phi Đoạt.

150. Chương 150: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 1

Bỗng nhiên tiếng nói của Hoắc Phi Đoạt nâng cao giống như một tòa núi băng nổ tung, ngay cả người đàn độn như Ngũ Nhân Lệ cũng cảm thấy sát khí giết người vây quanh.

Dường như tất cả mọi người đều đứng im, không ai dám nhúc nhích. Ai cũng đang nghĩ xem lúc này Hoắc Phi Đoạt đang đi về phía người nào.

Ngũ Phong Tập lo sợ đến quai hàm của hắn cũng run rẩy.

Có rất nhiều người chặn lại lối đi của bọn họ không cho ra ngoài.

Bình thường Hoắc Phi Đoạt rất ít bày tỏ thái độ lạnh lẽo như tòa núi băng, nhưng hiện tại không ai biết được tâm tình của hắn là gì. Không ai nghĩ ra được hắn cao hứng hay không cao hứng?

Hắn không giống với Cố Tại Viễn, lúc nào cũng thích lải nhải như vậy.

Bên ngoài Hoắc Phi Đoạt luôn tỏ ra là một người khiêm tốn hoàn mỹ, cho dù núi Thái Sơn sụp đổ vẫn không thay đổi.

Hắn không quan tâm thắng thua, dù chuyện xảy ra lớn hơn vẫn bình tĩnh.

Mà hôm nay chính vào lúc này đây! Hoắc Phi Đoạt lại bộc lộ cơn giận của mình.

Điều này làm cho A Trung đi theo hắn lâu như vậy cũng thấy sợ hãi không ít.

Lão đại nổi giận a! Huhu, một khi Lão đại nổi giận, nhẹ thì máu chảy thành sông, nặng thì...người muốn đi thì đi đi.

Thật yên tĩnh. Trong phòng yên tĩnh giống như không có ai tồn tại.

Ngay cả tiếng hít thở của mọi người cũng không nắm bắt được.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt.

Ngũ Y Y ngây ngốc nuốt một ngụm nước bọt. Hoắc Phi Đoạt cau chặt mày, híp đôi mắt lại cẩn thận quan sát cánh tay Ngũ Y Y. Bỗng nhiên hần vén áo khoác trên bả vai Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y giật mình: “A! chú làm gì a! cả kinh một chột? (kinh ngạc + sợ hãi)”

Hoắc Phi Đoạt nhìn miếng băng gạc quấn đơn giản trên cánh tay Ngũ Y Y, liền tức giận đến nổi vẻ mặt căng thẳng, hung ác nói: “Lúc em lên sân khấu biểu diễn tôi nói không nên mặc áo khoác khó coi như vậy, lúc này tôi cảm thấy có gì đó không ổn, thì ra là cánh tay em bị thương. Nói! Chuyện gì đã xảy ra với cánh tay của em?”

Thật sự rất hung dữ a, Hoắc Phi Đoạt như một cơn bão chất vấn Ngũ Y Y, khiến cô sợ hãi đến hai mắt nhảy loạn, ánh mắt run rẩy, lắp bắp nói: “Không có gì đâu, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không quan trọng.”

Ngũ Y Y muốn kéo áo choàng lại che đậy cánh tay cả mình, Hoắc Phi Đoạt tức giận đem áo choàng hung hăng ném xuống đất, hàn quang trong đôi mắt hần bắn ra bốn phía: “Nha đầu ngốc! không biết chăm sóc tốt cho bản thân mình! Tôi hỏi em, cánh tay em bị thương là xảy ra như thế nào?”

Ngũ Y Y bĩu môi, lúc này cô rất sợ hãi bộ dáng của hần như vậy, ánh mắt như muốn ăn thịt người, giọng nói thì lạnh lùng, cô bị dọa sợ đến nghẹn ngào, không có tiền đề rút bả vai lại: “Làm gì hung dữ vậy a? tôi bị thương sẽ không có cách nào làm việc được, nhưng tôi đảm bảo sẽ không làm trễ nãi công việc không phải tốt sao, làm gì hung dữ vậy a?”

Cô vừa nói, vừa lấy tay phải quạt nước mắt trên mặt.

Bĩu môi, hung tợn trừng mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Chú Hoắc thật xấu!

Mình cũng bị thương. Hần lại hung dữ đối với mình như vậy. Đồ bại hoại!

Nếu hần không phải là Hoắc Phi Đoạt, nhất định cô sẽ đem tảng đá lớn đập vào đầu hần cho chết. Bại hoại!

Hoắc Phi Đoạt đầu đầy vạch đen, nặng nề thở dài một tiếng, tức giận nói: “Tôi hung dữ đối với em sao?”

Hần quan tâm cô có được không? Nha đầu ngốc này cái gì cũng không hiểu.

Ngũ Y Y rưng rưng nước mắt, hít một hơi: “Chú, chú không hung dữ với tôi, vậy chú hung dữ với người nào?”

151. Chương 151: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 2

Hoắc Phi Đoạt hung hăng trừng mắt nhìn Ngũ Y Y, mặt đen lại, tay giơ lên, nắm chặt cánh tay đang bị thương của cô lại.

“Chú làm gì vậy?”

Ngũ Y Y sợ run cả người, dùng đôi mắt nai con sợ hãi nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Ô ô, có phải hay không Hoắc lão đại nhìn mình bị thương, không thể tiếp tục công việc người hầu, sẽ xuống tay hạ sát cô sao?

Ông trời ơi, thần phật ơi, đúng là chủ nghĩa tư bản mà?

Hoắc Phi Đoạt khẽ cau mày , tay khác nhanh chóng đến lên chỗ vết thương của cô, miệng nói, “Em nói thế nào? Phế bỏ cánh tay chứ sao!”

“!!!”

“A? Không cần!!”

Ngũ Y Y cho là thật, cả người lạnh toát, run rẩy cầu xin, “Chú, không cần tàn nhẫn vậy chứ, chỉ là bị thương chút thôi, tay này rất có ích, cho nó mấy ngày nghỉ ngơi đi, nếu như không sử dụng được, đến lúc đo chú đem nó cho cầu ăn cũng được, hiện tại đừng phế, tôi còn chưa chuẩn bị làm người tàn tật đâu”

Hoắc Phi Đoạt xong mặt nhăn như cà chua héo, cắn răng nhìn cô, “Ngoan ngoan ngồi xuống cho tôi”

Nói xong Hoắc Phi Đoạt nhắc chân, câu cái ghế tới, nắn bả vai Ngũ Y Y bắt cô ngồi xuống.

Mọi người lần đầu tiên chứng kiến tận mắt công phu tuyệt diệu như vậy, hể sức sợ chết khiếp.

Ngũ Y Y không hiểu gì liền bị ấn ngồi xuống, nghĩ đến chú Hoắc la cô, lại lo lắng cho cánh tay, miệng mím lại không nói gì.

Ai, chú Hoắc muốn cô ngoan ngoan mà ngồi, kia vẫn nên ngoan ngoan ngồi thôi.

Hoắc Phi Đoạt xoay người, ánh mắt thâm trầm, lạnh buốt dò xét xung quanh

Tất cả mọi người cảm giác bị ánh mắt xuyên thấu lạnh cóng đến toát mồ hôi.

Phó thị trưởng cũng bị sợ đến không nói được gì.

Hoắc lão đại nếu muốn đại khai sát giới, cái mạng này của hắn thật không có biện pháp giữ nổi rồi.

Chỉ cần giữ lại được mạng của mình, hắn cái gì cũng không cần.

“Đệ tử tốt, buổi trưa đang tốt lành, tới trường không tới nửa ngày, cánh tay liền trở thành như vậy, đây là xảy ra chuyện gì?”

Hoắc Phi Đoạt sâu kín mở miệng.

Ngũ Y Y không nhịn được nhỏ giọng sữa chữa, “Chú, cánh tay này còn chưa có phế a?”

Hoắc Phi Đoạt giận đến cắn răng.

Cái nha đầu ngốc này, cô không thể im lặng một chút sao?

Hoắc Phi Đoạt xoay mặt, bất đắc dĩ nhìn Ngũ Y Y

Ngũ Y Y bị dọa sợ, lập tức rụt cổ lại

Hoắc Phi Đoạt ngón tay nhẹ nhàng xoa lông mày, động tác hể sức tuần nhã phiêu dật, giọng nhẹ nhàng nói từng chữ, “Cánh tay này là thế nào bị thương, nếu như tất cả mọi người ở đây không nói được.....ta Hoắc Phi Đoạt sẽ công bằng xử vụ này. Vị bạn học này bị thương , chúng ta ở đây nên cùng cô ấy phế ỏ một cánh tay vậy.”

!!!

Tất cả mọi người hung hăng hít một ngụm khí.

Không phải chứ?

Nam nhân tuần mi phi phạm này, thế nhưng có thể cười nhạt nói ra một câu đang sợ như vậy?

Cũng, đều phế bỏ một cánh tay sao?

Hoắc Phi Đoạt đưa một tay ra sau ngoắc một cái, trên tường liền dính một phi đao nhỏ, bản lĩnh này, tư thế này khiến người ta phải hít lười, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng nói lại ác độc, “Hay là để thủ hạ của ta giúp các người một tay vậy, tránh không khỏi có chút thô bạo, mong rằng tha thứ.....”

Một bạn học nữ sợ hãi liền té xuống mặt đất òa khóc.

Có người lại trực tiếp ngắt hôn mê bất tỉnh.

“Tôi biết! Tôi biết” Một giọng con trai vang lên, tay giơ lên giống như trả lời vấn đề học sinh tiểu học.

152. Chương 152: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 3

Hoắc Phi Đoạt nhàn nhạt nhìn sang, khoe miệng khe kéo lên, “ Cậu nói”

“Ngũ Y Y lúc đang thủ giọng, phía đen ne-on rớt xuống, đúng lúc nện trúng cánh tay của bạn ấy, cứ như vậy”

Ban học trai âm thanh nôi chuyện đều run rẩy, vừa nhìn chính là bị dọa sợ.

Hoắc Phi Đoạt của mày, con người nhú lại, “A Trung , đem cái đen treo đó lại đây”

“Dạ, lão đại”

A Trung hướng thủ hạ vung tay lên, hô lạp lạp xuất hiện mười tráng hán.

Ngũ Nhân Ái nhìn Ngũ Nhân Lệ, sắc mặt trắng bệch, giống như sợ người khác nghe thấy, nhỏ giọng hỏi, “Nhân Lệ, em làm sao vậy? Không sao chứ? Không cần hù dọa chị a”

“Em...em....thở không được.....” Ngũ Nhân Lệ giống như cá lên bờ hỏn hển nói.

Ngũ Phong Tập lo lắng nhìn Ngũ Nhân Lệ, vẻ mặt đau khổ hương Hoắc Phi Đoạt cầu cạnh, “Hoắc tổng....Ngài xem....Con gái của tôi có chút không thoải mái, chúng tôi có thể hay không đi trước, đưa nó đến bệnh viện?”

Hoắc Phi Đoạt mặc kệ người nào là mình tinh, chỉ nhìn Nữ Nhân Lệ, từ đôi mắt cô ta thấy được sự sợ hãi Ngũ Nhân Lệ con người chột căng lớn, tất cả đều là hoảng sợ.

Toàn thân run rẩy giống như bị động kinh vậy.

Ngũ Phong Tập tiếp tục cầu xin Hoắc Phi Đoạt, “Hoắc tổng van cầu ngài, tôi xem bệnh của Ngũ Nhân Lệ rất nghiêm trọng....”

“Nha đầu này tay bị phế, không phải là con của ông sao?”

Hoắc Phi Đoạt một câu nói trúng tim đen(Chu tước: Hoắc ca good job^.^)

Ngũ Phong Tập run lên, gật đầu, “Y Y cũng là con gái của tôi. Cũng vậy”

“Cái này cánh tay con gái ông cũng bị thương, ông không thêm quan tâm? Ngũ lão tiêng sinh, đối với khoản nợ phong lưu của mình lại không thể phụ trách, là sẽ bị trời phạt, hiểu không?”

Ngũ Phong Tập sắc mặt chột chuyển sang trắng bệch, vội vàng vàng đi xem Ngũ Y Y, “Y Y, cánh tay con có sao không? Ba mang con đi tới bệnh viện kiểm tra”

Ngũ Y Y vụt một cái đứng dậy, trong đôi mắt nén lệ, “Con không sao, ba đi xem Ngũ Nhân Lệ đi”

Cần người khác nhắc nhở, ông ta mới nghĩ tới cô là con của ông ta sao.....Đây là người cha mà mẹ cô đã nhắc với cô đây sao

Hoắc Phi Đoạt cau mày nhìn Ngũ Y Y.

Các tráng hán đang canh ngay cửa lui lại nhường đường, Ngũ Y Y lưng thẳng tắp đi ra ngoài.

Cố Tại Viễn nhón chân lên, tiến tới bên tai Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng nói, “Em tương đối hiểu tâm lý nữ nhân, đại ca vừa rồi anh hùng cứu mỹ nhân, cái đó là đặc đội với nhóc con rồi”

Hoắc Phi Đoạt nhú mày, quét mắt nhìn Cố Tại Viễn.

Âm thầm mắng một câu”Shit”, đẩy Cố Tại Viễn ra,xả bước đi ra ngoài.

Cố Tại Viễn len lén nở nụ cười, âm dương bát quái hướng mấy người đang đứng ở đây cao giọng nói, “Giờ sao? Tiết mục quyền tiền Cố thiếu tôi quyền tiền cho Ngũ Y Y, giờ người biểu diễn lại bị thương, mặt mũi thiếu gia ta để ở đâu đây? A Trung, lão đại bảo phải tìm hiểu ngọn nguồn, hôm nay chúng ta phải đưa đáp án rõ ràng cho lão đại a”

A Trung lên tiếng, “Vâng!”

Ngũ Nhân Lệ sợ hãi thét lên một tiếng, liền lăn ra bất tỉnh.

Ngũ Nhân Ái sợ hãi kêu lên, Ngũ Phong Tập hoảng hốt liền đem Ngũ Nhân Lệ đưa đi bệnh viện

153. Chương 153: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 4

Ngũ Y Y chạy đi, nước mắt trong háy mắt liền rơi xuống.

Muốn dùng cánh tay trái lau đi lệ rơi, lại đau đến cau mày.

“Đáng chết! Cánh tay này ta cần mày làm gì! Bỏ đi!Bỏ đi”

Ngũ Y Y khuôn mặt nhỏ nhắn nén đau, ngược mắt nhìn bầu trời, không muốn nước mắt dễ dàng chảy xuống như vậy.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Ngũ Y Y căn bản không có xoay người lại, quát lên “Hàn Giang Đình chết tiệt! Cậu là cái đuôi sao? Ai cho cậu tới đây hả! Không cảm thấy mình rất đáng ghét sao? Đi chỗ khác đi!!”

Phía sau truyền đến âm thanh rất ngẫu, “Không phải Hàn Giang Đình”

“Hả?”

Ngũ Y Y cau mày, sững sốt, nhanh chóng xoay người lại.

Hoắc Phi Đoạt dáng người dong dỏng đứng phái sau cách cô hai thước.

“Tại sao lại là chú?”

Ngũ Y Y mặt nhăn lại, miệng vênh lên

“Thế nào,là tôi, làm em buồn bực sao?”

Ngũ Y Y cúi đầu, dùng chân đá cục đá dưới chân, lười biếng nói, “Không kém bao nhiêu đâu”

Hoắc Phi Đoạt nhăn mặt, nghiêng răng, dăm chê mình, nha đầu này, “Tôi làm em tức giận?”

Ngũ Y Y trừng mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, “Đây không phải rõ ràng sao?”

Hoắc Phi Đoạt buồn bực.

Hắn vì cô giận dữ, hắn vì cô ra mặt bào thù, cô dám nói hắn đắc tội với cô?

Chưa từng đủ để nữ nhân, hắn Hoắc Phi Đoạt, giờ phút này vô cùng uất ức

“Rốt cuộc, tôi chỗ nào làm em mất hứng? Tôi phụ lòng em chỗ nào”

Hoắc Phi Đoạt chống nạnh, đi tới mấy bước, đến trước mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y nhìn lồng ngực Hoắc Phi Đoạt, mặt càng nhăn hơn, cuối cùng, cái gì cũng không quản, đánh vào ngực Hoắc Phi Đoạt không ngừng.

Hoắc Phi Đoạt mặc cho cô đang, dù thế nào hắn cũng da thô thịt béo, cô có đánh cũng chẳng ăn nhằm gì, ngược lại lại nhìn chăm chú mặt cô, xem xem chừng nào thì hết giận.

Hắn sống lâu như vậy, lần đầu tiên đem tâm tình người khác đặt lên trên tâm tình của mình.

Ngũ Y Y, trong tim tôi em đã chiếm hết rồi, em có biết hay không?

“Có thể nói rồi? Tôi chỗ nào đắc tội với em? Chỗ nào làm em không vui đây?”

Ngũ Y Y hận hận nén lên, nhìn chăm chăm Hoắc Phi Đoạt, nói, “Chú nói chú làm cái gì? Hôm nay chú chạy đến hậu đài, chú đã làm gì với tôi a”

“Tôi không phải là gặp em bị thương, tôi thay em ra mặt sao?”

“Ai cho chú thay mặt tôi? Ai cho phép hả? Chú thay tôi ra mặt, làm gì còn phải công khai nói những lời đó với Ngũ Phong Tập? Đó không phải muốn nói cho toàn thể giới biết, tôi, Ngũ Y Y là con riêng sao, không muốn cho tất cả mọi người đều biết, tôi không có ai quan tâm sao? Đều tại chú! Nếu như không phải chú ở đó nói những lời như vậy, tôi căn bản sẽ không cảm thấy mình đáng thương! Đều là nữ nhi, đều là con của ông ta, trong mắt ông ta từ đầu không hề coi tôi là con gái, trong mắt ông ta chỉ có Nhân Lệ.....tôi đã rất khổ sở rồi, ai cho chú còn nói những lời đó? Không biết tôi đã rất đau lòng sao? Tôi chán ghét chú, chán ghét chú!”

Nói xong Ngũ Y Y liền khóc lớn.

Hoắc Phi Đoạt ngây ngẩn cả người

Hắn mới vừa rồi đã không nghĩ như vậy.

Hắn chỉ vì đau lòng cô bị thương nên mới tức giận như vậy, hắn nghĩ phải tìm được kẻ đã làm cô bị thương, muốn đem kẻ đó hung hấn dạy dỗ, thay nha đầu này trút giận.

Tốt bụng, thật không có tốt báo.

Hoắc Phi Đoạt thở dài, đem Ngũ Y Y ôm lấy, tay vuốt vuốt lưng cho cô, “Là tôi sai rồi, có được hay không?”

Ngũ Y Y ngẩng đầu, nước mắt giàn dụa, vẫn nhất quyết không tha, la hét, “Cái gì gọi là coi? Vốn chính là chú sao trước? Sao có thể nói qua loa như vậy?”

154. Chương 154: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 5

Hoắc Phi Đoạt gạt đầu khuất phục, “Được được được, là tôi sai rồi, được chưa? Nữ hoàng bệ hạ của tôi?”

Ngũ Y Y phồng má, hừ hừ lỗ mũi.

Hoắc Phi Đoạt cười nhạt một tiếng, khom lưng, nhìn thẳng vào Ngũ Y Y, ngón trỏ chỉ chỉ chóp mũi của nha đầu này, dụ dỗ, “Không cho khóc nữa. Có phải đã tha lỗi cho tôi hay không? Tôi đã xin lỗi rồi mà.”

Ngũ Y Y gạt tay Hoắc Phi Đoạt ra, con người đảo loạn, vẫn dùng giọng nói tức giận, “Chú phải đảm bảo một chuyện, tôi mới có thể hoàn toàn tha thứ cho chú.”

“Được! Nói đi, để tôi đảm bảo cái gì?”

Ngũ Y Y cắn cắn môi, ánh mắt như kẻ trộm hề hề liếc gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt mấy lần, nhỏ giọng nói, “Chủ đảm bảo, vừa rồi tôi đánh chú một cái, chú không thể mang thù, không thể báo thù, không thể trả thù.”

Dựa vào! Hoắc Phi Đoạt thiếu chút nữa mắng ra.

Cái nha đầu dần này, cô cho là hắn sẽ làm như vậy với cô sao?

Thật không biết trong đầu cô chứa cái gì, hắn có lúc muốn mở đầu cô ra, thay đổi lại tư duy của cô, dựng lại tính cách.

Ngũ Y Y xị mặt xuống, híp mắt, “Thế nào? Chú không muốn bảo đảm?”

Hoắc Phi Đoạt hướng về phía Ngũ Y Y đầu hàng, “Bảo đảm, bảo đảm, nhất định bảo đảm! Tôi bảo đảm, một đấm kia của em vừa mới đánh tôi, tôi không mang thù, không báo thù, không trả thù. Xong chưa?”

Ngũ Y Y vẫn xấu xa nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt, “Nếu như chú nói mà không giữ lời, thì sẽ biến thành lão ô quy.” (con rùa già)

Hoắc Phi Đoạt bắt đắc dĩ thở dài, “Được, em nói như thế nào cũng được. Chỉ cần em không tức giận.”

Ngũ Y Y mỉm cười.

Thật ra thì cô vừa mới đánh xong Hoắc lão đại thì liền hối hận. Má ơi, cô giống như là đang trêu chọc con báo vậy, dám đi đánh Thủ lĩnh hắc bang?

Người này tính khí không ổn định, tính tình nóng nảy như vậy, thủ đoạn cay độc như vậy, phạm vi thể lực rộng như vậy, cô đánh hấn, vậy còn không biết sẽ chết kiểu gì đây!

Hiện tại được rồi, Hoắc lão đại đã bảo đảm, cô không chỉ an toàn, mà dường như còn vô cùng trong sạch.

Hoắc Phi Đoạt đi bên cạnh Ngũ Y Y, một đầu đầy vạch đen.

Lòng của phụ nữ, thật khó đoán.

Lúc A Trung chạy tới, thiếu chút nữa đụng phải lưng của Cố Tại Viễn đang ẩn nấp.

“Ai nha, má ơi, Cố thiếu cậu trốn ở chỗ này làm gì, tôi thiếu chút nữa coi cậu như tảng đá mà giẫm lên!”

Cố Tại Viễn tròn to hai mắt, “Cái rắm! Tôi đây to như vậy, cậu như thế nào lại coi tôi như tảng đá? Cậu nghĩ dùng cái so sánh này để hình dung cậu cao hơn tôi hay sao? Hình dung dụng ý bất lương! Hừ!”

A Trung lau mồ hôi lạnh, kéo về đề tài, “Cố thiếu, cậu ở nơi này làm gì đó?”

Cố Tại Viễn lập tức đứng lên than thở, “Ai nha, A Trung, cậu tới thật đúng lúc, mau mau mau, mau đi cùng tôi tưởng niệm một đời kiêu hùng ngã xuống đi!”

A Trung giật mình, “Lão đại thế nào?”

Chẳng lẽ có nguy hiểm?

Cố Tại Viễn siết chặt khăn tay nhỏ bé, điều bộ lau nước mắt, “Đáng thương Hoắc Phi Đoạt một đời kiêu hùng, lại bị một con nhóc trị cho phải vâng vâng dạ dạ. Ông trời a, ông quá tàn nhẫn.”

A Trung thở phào nhẹ nhõm, thiết một tiếng, “Thôi đi, Cố thiếu cậu cũng quá phô trương. Đây là quy luật bình thường, anh hùng nào, đều phải thua bởi một mỹ nhân. Không thua bởi mỹ nhân, thì không phải chân chính là anh hùng!”

A Trung kiêu ngạo nói xong, chấp tay sau lưng rời đi.

Cố Tại Viễn nhe răng, “Tiểu tử thú vị, cùng tôi văn võ, đọc sách được mấy năm!”

Ngũ Nhân Lệ bị đưa đến bệnh viện, cúp treo ngược bài. (cái này mình ko hiểu)

Bác sĩ nói không có chuyện gì lớn, chỉ bởi vì tâm tình khẩn trương mà dẫn đến thiếu máu não bị sốc.

155. Chương 155: Tứ Phía Là Sự Tức Giận Của Chú 6

Ngũ Phong Tập cùng Tiêu Mai cũng bị khuyên đi rồi.

Chỉ có Ngũ Nhân Ái cùng Ngũ Nhân Tâm ở lại nơi đó, chăm sóc Ngũ Nhân Lệ.

Ngũ Nhân Tâm nghi vấn hỏi, “Chị cả, cái nhân vật truyền kỳ Hoắc Phi Đoạt đó, tại sao lại chú ý tới vết thương của Ngũ Y Y như vật?”

Ngũ Nhân Ái híp mắt lại cũng đang suy nghĩ tới vấn đề này, “Cái loại đàn ông đó ở thật cao trên đám mây, nhất định sẽ không coi trọng cái loại không có nữ tính như Ngũ Y Y. Chị đoán, cái này có liên qua tới Cố thiếu.”

“Liên quan tới Cố thiếu? Tại sao liên quan tới Cố thiếu?”

“Em xem, Ngũ Y Y hát có phải rất không đáng để xem hay không, tại sao Cố thiếu quyên tiền cho tiết mục của cô ta nhiều như vậy? Đây là tới tầng bậc Ngũ Y Y. Cố thiếu là bạn tốt của Hoắc Phi Đoạt, người phụ nữ của Cố thiếu bị thương, Hoắc Phi Đoạt chắc chắn sẽ tức giận.”

Ngũ Nhân Tâm gật đầu một cái, “Ừ, có lý! Chị cả, em thật sợ, con tiện nhân Ngũ Y Y này một khi có cái nui dựa là Cố thiếu, sau này sẽ chèn ép chúng ta.”

Ngũ Nhân Ái đảo con ngươi, “Gần đây trước tiên không cần trực tiếp đụng chạm tới nha đầu này, theo dõi một chút quan hệ của nó cùng Cố thiếu rồi hãy nói.”

“Dạ. Là chị cả thông minh.”

Ngũ Nhân Ái lại nghĩ đến cái gì, “Nhân Lệ tìm cái tên sửa đường ông làm chuyện xấu, chuyện này chỉ sợ bị tra được.”

Tài xế lái xe, Ngũ Phong Tập cùng Tiêu Mai ngồi ở phía sau.

Tiêu Mai híp mắt suy nghĩ, con người lộ ra ác độc nói, “Chồng à, anh không cảm thấy Y Y rất làm cho người ta quan tâm sao?”

“Ừ? Em nói cái gì?” Ngũ Phong Tập giật mình.

Tiêu Mai dịch dịch cái mông, ôm cánh tay của Ngũ Phong Tập, phân tích, “Anh xem, hôm nay Cố thiếu đó quyên tiền nhiều như vậy, Hoắc tổng đó, cũng bởi vì Ngũ Y Y bị thương mà giận giữ, những chuyện này không bình thường. Một cô gái, tại sao lại vô duyên vô cớ được những nhân vật có địa vị che chở như vậy?”

“Ý của em là”

Tiêu Mai cười lạnh, “Chồng à, anh cũng đừng chê em nói khó nghe, em xem, Y Y của anh, không đơn giản. Sợ là.”

“Sợ là cái gì?”

“Sợ là làm chuyện mà người khác không thể trông thấy, tùy ý bán thân thể.”

“A!”

Ngũ Phong Tập trợn to hai mắt, hồi lâu mới cắn răng, “Con nha đầu chết tiệt không biết xấu hổ! Trở lại, tôi nhất định đánh chết nó!”

Sau khi Ngũ Y Y chạy đi, Tiêu Lạc cũng đi theo ra ngoài, không đến vài bước, lại bị Hàn Giang Đình kéo lại.

Tiêu Lạc kinh ngạc nhìn Hàn Giang Đình, “Cậu có chuyện gì sao?”

Hàn Giang Đình lôi kéo nói, “Sự phụ tôi cũng đuổi theo Ngũ Y Y, chú vẫn còn muốn đi sao? Tôi đây là anh em thân thiết cũng không có đi, sao tới lượt chú?”

Tiêu Lạc cau mày, “Tôi là sợ Y Y khó chịu”

“Cô ấy tất nhiên là khó chịu! Đám người các người luôn luôn khi dễ cô ấy, cô ấy không có ai quan tâm không có ai yêu thương, cô ấy tất nhiên là khó chịu rồi! Nhưng mà nói những thứ này có ích không? Chú vẫn luôn là người đứng xem, chú không có hành động thực tế nào đối với cô ấy.”

Tiêu Lạc giật mình.

Hàn Giang Đình huýt sáo, lôi kéo Tiêu Lạc đi sát bên người.

Hoắc Phi Đoạt đi tới sau lưng Ngũ Y Y, đột nhiên, tốc độ nhanh nhẹn, đem Ngũ Y Y bế lên.

Ngũ Y Y bị dọa sợ, “A! Chú làm gì vậy?”

“Dẫn em đi trị liệu cánh tay.” Hoắc Phi Đoạt nói xong rất nhẹ nhàng mà đi.

“Tôi cũng đã băng lại, không cần trị liệu nữa! Chú buông tôi xuống có được không? Tôi là bị thương ở tay, cũng không phải là chân?”

Hoắc Phi Đoạt liếc gương mặt hồng hồng của Ngũ Y Y một cái, vẫn dùng giọng điệu rất khốc nói, “Em nặng như heo, trên người còn bẩn thỉu, em tưởng rằng tôi nguyện ý ôm em.”

Ngũ Y Y nổi đóa, “Tôi, tôi giống heo chỗ nào? Không bẩn có được không?”

Hoắc Phi Đoạt xị mặt, “Cho nên thừa lúc tôi còn có chút kiên nhẫn, không có đem em ném ra ngoài, liền ngoan ngoãn bớt nói đi.”

“Kia, vậy tại sao chú lại ôm tôi?”

Nếu tôi nặng như vậy, bẩn như vậy

“Em hạn chế đi bộ, tránh áu chảy quá nhanh, ảnh hưởng đến bước tiếp theo chữa vết thương cánh tay lành lại.”

156. Chương 156: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 1

A Trung len lén nhìn hai người ngồi sau qua kính chiếu hậu, không nhận được âm thầm thở dài, quả thật là vui mừng oan gia, Ngũ Y Y cùng lão đại ở chung, thật đúng là cãi nhau không ngừng.

Hoắc Phi Đoạt ngồi bên trái Ngũ Y Y, một tay bóp tay phải của cô, âm thầm dùng lực, đưa tới trong cánh tay của cô, một tay điểm vài huyệt vị xung quanh vết thương trên tay cô.

Mặt Ngũ Y Y nhăn lại như trái mướp đắng, dùng tay phải gãi gãi đầu, oán trách, “Chú rốt cuộc đang làm gì? Bóp rất đau!”

Cầm hận trừng mắt nhìn đôi mắt dài mê người.

“Hiểu Trung y sao?” Hoắc Phi Đoạt nâng mắt trong suốt, nhìn Ngũ Y Y một cái, đem khuôn mặt mất hứng của nha đầu này thu vào trong mắt.

Dựa vào, đây không phải là hấn bị coi thường sao?

Hấn hao tổn nội lực quý báu, chữa thương cho cô, co lại mang dáng vẻ hết sức chán ghét.

Bỏ qua cô cũng không được, bây giờ hấn lại không thể bỏ được.

Quả nhiên, đây chính là bị coi thường!

“Không hiểu!” Ngũ Y Y quyết miệng, “Tôi chỉ biết, cánh tay này của tôi nếu bị chú bóp nữa sẽ chết lặng!”

“Muốn cánh tay có thể khỏi hấn trong thời gian ngắn, hiện tại sẽ phải che lại chút huyệt vị, nói em cũng không hiểu.”

“Thôi đi, tôi xem đây là chú thay đổi biện pháp báo thù đi? Vừa rồi tôi đánh chú một cái, miệng chú đã bảo đảm không báo thù, nhưng đáy lòng chú vẫn không thoải mái, nên chú chuyển biện pháp báo thù. Có đúng không?”

Hoắc Phi Đoạt lim dim ánh mắt, hé ra gương mặt tuần tú chết người, lập tức tràn đầy uy nghiêm, Ngũ Y Y không có tiền đồ sợ tới mức rụt cổ lại.

“Em, vừa nói cái gì? Lập lại một lần nữa?”

Ngũ Y Y sợ, nhỏ giọng nói, “Lời hay không nói hai lần, không nghe thấy cói như xong.”

“Tôi là người điếc sao mà không nghe được giọng nói lớn như cái loa của em?”

Tim gan phổi của Ngũ Y Y đều run rẩy, hơi sợ nói thầm, “Nếu đã nghe được, vì sao chú còn để cho tôi nhắc là lần nữa? Đùa bỡn sao?”

“Vật nhỏ! Gan thật lớn rồi, có phải không?”

Hoắc Phi Đoạt mặc dù có vẻ nghiêm khắc, nhưng nội lực trong tay vẫn không dừng lại.

Ngũ Y Y quất miệng nhỏ, sợ hãi nhìn ánh mắt của Hoắc Phi Đoạt.

Mẹ nó, thật là sắc tâm hại chết người, vì sao cô sắp bị chú Hoắc bóp chết, cô lại còn có tâm tư đi thưởng thức dung nhan tuyệt sắc của chú Hoắc đây?

Bờ môi chú Hoắc, thật mê người!

Vừa khốc vừa hấp dẫn!

Vai nam chính đẹp trai nhất trong Manga cũng không có đôi môi khiến cho người ta nhìn vào muốn ăn.

Hoảng hốt ba giây đồng hồ, con người mở to của Ngũ Y Y mới khép lại cúi đầu nhận lỗi, “Tôi sai rồi. Tôi mới vừa nói sai rồi, có được không? Cầu xin chú đừng hung dữ với tôi.”

Trái tim của mình cũng đã bị rèn luyện vô cùng bền chắc, thường bị Hoắc lão đại hung dữ, quả thực rất dễ dàng rèn luyện tâm lý.

Cho Hoắc lão đại khi dễ nữ giúp việc, lại có thêm một phần lợi ích.

Hoắc Phi Đoạt thiếu chút nữa bật cười.

Cái vật nhỏ này, thời điểm gay gắt, lú rú, liều mạng cái gì cũng dám nói.

Lúc người này nhất gan, vừa giống như con sóc muốn dùng cái đuôi to bao lấy đầu, vô cùng khả ái.

Giờ phút này nhìn thấy dáng vẻ cô mềm mềm phần nộn, một bụng lửa của Hoắc Phi Đoạt, liền không nhịn được tăng lên.

Nội lực trong tay vẫn cuộn cuộn không ngừng truyền vào cho cô, gương mặt tuần tú lại hướng về phía Ngũ Y Y áp sát.

“Nha đầu”

“Ừ?”

Ngũ Y Y cảm giác được một mảnh khí nóng bên tai, gương mặt tuần tú đầu độc lòng người kia đã gần như muốn dán tại trên mặt cô, Ngũ Y Y bị tình huống này của Hoắc Phi Đoạt làm nhịp tim chột loạn, thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh nhảy càng lợi hại.

157. Chương 157: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 2

Mẹ ơi, Chú Hoắc muốn làm gì a.

Không phải muốn hôn cô chứ?

Cường hôn nha...Có phải muốn cạy miệng của cô không? Đưa lưỡi của hắn vào thăm dò? Còn cùng nước miếng của cô hòa chung một chỗ sao?

Mình nên làm cái gì bây giờ? Phản kháng lại hay đón nhận là tốt đây?

Nếu phản kháng...có vẻ như đánh không lại chú Hoắc, kết quả phản kháng vẫn là số không.

Vậy thì không phản kháng, dứt khoát ôm chặt cổ chú Hoắc, chủ động nhiệt tình phối hợp với hắn.

Ách, nhưng nghĩ tới dáng vẻ quả thật rất mất hồn, khẳng định là rất mất mặt nữa.

Chỉ có vài giây, nhưng trong đầu Ngũ Y Y đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều chuyện.

Đôi môi Hoắc Phi Đoạt chỉ cách đôi môi Ngũ Y Y vài cm, hô hấp của hai người hòa vào nhau.

Mùi hương thơm mát tỏa ra từ cơ thể hần hòa lẫn với hơi thở nam tính của đàn ông bay vào mũi cô, bao bọc cô chặt chẽ.

Hoắc Phi Đoạt nhìn bộ dạng Ngũ Y Y không biết làm sao, ánh mắt chớp lia lịa, bộ dạng bối rối không thôi. Hần cất lực đè nén lửa nóng trong người mình, cười xấu xa, nói: “Cô bé, coi như em có mắt nhìn, biết nhận sai đúng lúc.”

A? Ngũ Y Y trợn to hai mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Môi mỏng Hoắc Phi Đoạt nhếch lên: “Nếu không tôi sẽ ném em từ trên xe xuống, sau đó cho xe trực tiếp nghiền nát thành nhân bánh.”

“Hả?” Đây, sao chú độc ác như vậy?

Hu hu, chú Hoắc, dù sao tôi cũng là người giúp việc của chú mà.

Hoắc Phi Đoạt rời khỏi Ngũ Y Y, ngồi thẳng người lại, tuy ánh mắt nhìn về phía trước, nhưng khóe miệng âm thầm cười xấu xa, nói thản nhiên: “Em nghĩ gì thế?”

Ngũ Y Y vẫn chưa hoàn hồn lại, sững sờ vài giây rồi quay lại nhìn một bên mặt đẹp đẽ của Hoắc Phi Đoạt: “Cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt thản nhiên xoay mặt, nhìn trực tiếp vào Ngũ Y Y, hiện tại không nhìn ra thái độ của hần là gì: “Tôi hỏi em hiện tại đang hiểu lắm cái gì?”

“Hiểu lắm?” Ngũ Y Y cắn môi.

Mẹ ơi, Lão đại Hắc Bang này có phải là thần tiên không? Làm thế nào hần biết mình ở trước hần nghĩ những chuyện vô sỉ háo sắc kia chứ ?

“Không có, không có hiểu lắm cái gì a. Tôi, cái gì tôi cũng không muốn.”

Kiên quyết không thể thừa nhận được!

Nếu để cho hần biết, lúc này khi hần dựa gần mình, đã nghĩ đến các chi tiết của nụ hôn lưỡi...muốn cười nhạo cô à!

Hoắc Phi Đoạt tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lóe lên: “Đúng không? Cô bé ngang ngạnh, tại sao mặt em đỏ vậy?”

“A?” Ngũ Y Y khiếp sợ, vội vàng lấy tay vuốt vuốt gương mặt mình.

Tiêu rồi, mặt của cô đỏ đã bán đứng cô! Gương mặt của cô nóng quá thật là nóng a.

“Ách ha ha, tôi, tôi cảm thấy trong xe này rất nóng, nóng chết người. Thế nào? Ở trong xe không cho tôi đổ mặt sao? Thật là!”

Ngũ Y Y nói qua loa, mở cửa kiếng xe ra, nhìn ra bên ngoài thở ra một hơi.

Mẹ ơi, cùng Hoắc Phi Đoạt ở chung một chỗ, đúng là rất nguy hiểm.

Người này rất thông minh, dường như có thể nhìn thấu được lòng người.

Hoắc Phi Đoạt lén nhìn Ngũ Y Y, rồi âm thầm cười

Cô bé, có phải đã động lòng rồi không?

Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, lòng của em sẽ hoàn toàn thuộc về tôi.

Đến bệnh viện Mã Thị, Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y xuống xe, đi thẳng lên lầu.

Lần này Ngũ Y Y rất ngoan, không dám nói lung tung.

Quên đi, dù sao cô cũng không mệt, hần muốn ôm thì cứ để cho hần ôm.

Tuy là có chút mất mặt, hơi giống như đang ôm ấp một chú chó vậy.
Nhìn bản thân mình có khác gì một con chó là mấy a.
“Chú Mã! Xem cánh tay cho cô ấy một chút.”

158. Chương 158: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 3

“Chú Mã! Nhanh xem cánh tay cho cô ấy một chút.”

Hoắc Phi Đoạt ngựa quen đường cũ đi vào, đem Ngũ Y Y đặt ở trên giường.

Một ông lão đeo kính đang ngồi trên ghế đọc sách được liệu từ từ quay lại, nhìn Hoắc Phi Đoạt, nhìn Ngũ Y Y hỏi: “Đây là người phụ nữ của cậu?”

Ông ta không bị chứng viễn thị chứ? Ngạc nhiên khi thấy Phi Đoạt lo lắng ôm một người phụ nữ đến đây?

Hoắc Phi Đoạt cắn chặt môi, không tỏ thái độ gì, Ngũ Y Y lên tường trước: “Gia gia, không phải cháu, cháu là người giúp việc của chú ấy.”

Hai chữ bên cạnh, cô nhất định sẽ không nói. Bên cạnh cái gì a, cô không phải là cái áo bông bên cạnh, mà là cận vệ.

Bạn có nghe nói người giúp việc nữ muốn làm người bên cạnh chưa? Nhưng cô cho tới bây giờ vẫn không dám mơ tưởng đến cơ thể Hoắc Phi Đoạt.

Sắc mặt Hoắc Phi Đoạt đen lại.

Nha đầu chết tiệt này, không cần phải hoảng sợ mà nói rõ quan hệ với hắn chứ.

Hoắc Phi Đoạt ho khan một tiếng: “Chú Mã! Nhanh lên xem cho cô ấy chốt chút đi.”

Mới vừa nói xong, Hoắc Phi Đoạt phản ứng kịp, nhìn chằm chằm Ngũ Y Y hỏi: “A? Tại sao tôi gọi ông ta là chú Mã, còn em lại gọi ông ta là gia gia?”

Ngũ Y Y giống như một đứa bé, lấy tay vuốt vuốt chóp mũi, ồm ồm nói: “Chú là trưởng bối của tôi a, tôi nhất định phải gọi ông ấy là gia gia rồi.”

Hoắc Phi Đoạt bị chọc tức, nâng cao giọng: “Tôi đã nói tôi không phải là trưởng bối của em sao?”

“Rốt cuộc có muốn xem bệnh không? Nếu không xem, thì ra ngoài âm ỉ được rồi.”

Chỉ một câu nói của chú Mã đã làm 2 người phục tùng rồi.

Hoắc Phi Đoạt cảm giận trợn mắt nhìn Ngũ Y Y, cô theo thói quen nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt rồi làm mặt quỷ với hắn. Hoắc Phi Đoạt nhìn chú Mã nói: “Chú Mã, cánh tay của cô ấy bị đèn đập trúng, tôi sợ sẽ lưu lại sẹo, chú xem thử có cách gì để không lưu lại vết sẹo cho cô ấy, nhanh một chút cũng được.”

Chú Mã không để chút mặt mũi nào nói: “Nếu cánh tay bị thương tại sao lại muốn nằm trên giường, đứng lên? Không phải chân rất tốt sao? Lại còn ôm vào đây, tôi còn tưởng rằng chân bị sao chứ.”

Hoắc Phi Đoạt đen mặt lại.

Ngũ Y Y vui vẻ vỗ tay cười nói: “Lão gia gia, người nói rất đúng a, loại người có tính khí xấu xa này, phải để cho người dạy dỗ hắn thật tốt.”

Vỗ tay xong, lại động đến vết thương bên tay trái, cô lập tức nhíu mày hít một hơi khí lạnh.

“Em đang bị thương không được lộn xộn, như vậy sẽ không ngoan.”

Hoắc Phi Đoạt cau mày đi đến ấn vào huyệt vị của cô.

Chú Mã ngẩng đầu lên nhìn, trầm ngâm: “Thế nào? Đi dọc theo con đường này, cậu có thể dùng lực của mình để truyền vào cho cô ấy.”

Hoắc Phi Đoạt ngừng lại một chút, nhú mồm, hừ mũi nói: “Ừ”

Chú Mã nhú mồm nói: “Tôi nói thật. Cô gái rất có phúc.”

Ngũ Y Y rất nhanh nói tiếp: “Có gì mà phúc a, đều xui xẻo chết.”

Hoắc Phi Đoạt bắt đầu nhìn chú Mã đang vui vẻ cười trộm.

Sau khi từ bệnh viện cổ truyền của Mã thị đi ra, Ngũ Y Y ca ngợi Y học Trung Quốc thật kì diệu.

Trời ơi, thật không thể tin tưởng, vừa rồi trước khi đi cánh tay còn đau không thể cử động được, sau khi được chú Mã châm cứu, bây giờ cánh tay đã hết đau, y thuật của chú ấy quả thật là lợi hại. Thật ra tôi còn không tin được Y học của Trung Quốc đây này, sau khi tôi trải qua rồi, hiện tại mới hiểu rõ Y học Trung Quốc thật là giỏi! Đúng không?

Ngũ Y Y ngồi trong xe nhìn Hoắc Phi Đoạt, hắt lại bày ra bộ dạng chán ghét không thèm nghe, nhú mồm nhàn nhạt nói: “Thật sao? Ừ ừ cạc cạc giống như con ếch? Tại sao em và Tại Viễn có thể làm bạn?”

159. Chương 159: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 4

“Tôi nào có a, tại sao tôi lại giống cái tên Cố Tại Viễn lưu manh háo sắc kia chứ? Tôi và hắn khác nhau à.” Ngũ Y Y đặt biệt không thích Cô Tại Viễn, không phải không thích mà là không quen nhìn.

Không quen nhìn bộ mặt cả lơ phất phơ của hắn, không quen nhìn những người phụ nữ liên tục giả bộ bên cạnh hắn, không quen nhìn phong cách hoa hoa công tử của hắn

Hoắc Phi Đoạt xoa tâm mi nói: “Đợi khi đến biệt thự Vọng Hải, sẽ sắc thuốc đông y cho em uống trước, ngày mai vết thương sẽ hoàn toàn hết đau. Tuy là chú Mã có tính tình cổ quái, nhưng y thuật của ông ta rất cao.”

Ngũ Y Y gật đầu, lại cau mày nói: “hôm nay tôi sẽ không đến nhà chú được, dù sao tay tôi đang bị thương, ngày mai không thể nào làm việc cho chú, cuối tuần đi. Chú có thể trừ vào tiền lương của tôi một ngày.”

“Không được, tôi phải nhìn em uống thuốc.”

Mới yên tâm... ba chữ kia suýt chút nữa nói ra miệng.

Ngũ Y Y bĩu môi nói: “Ngày mai không thể làm việc, tôi lại ở chỗ chú sắc thuốc, vậy hơi kì quái nha. Không đến chỗ của chú được, chú đưa tôi về nhà đi, nhà tôi cũng có thể sắc thuốc được mà.”

Hoắc Phi Đoạt cau mày: “Chỗ của tôi thế nào? Ở lại một đêm, tôi sẽ không lấy tiền phòng của em.”

Đúng lúc này điện thoại của Hoắc Phi Đoạt vang lên, hắn định không nhân điện thoại, cầm điện thoại lên nhìn một chút, hai mắt hắn lập tức tối sầm lại, giọng không vui nghe điện thoại.

“Là tôi...chuyện gì? Tại sao cậu không báo trước với tôi?...Được rồi, tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Phi Đoạt cau chặt chân mày, trông có vẻ rất mất hứng.

Ngũ Y Y lên nhìn Hoắc Phi Đoạt, trong lòng sợ run lên.

Mẹ ơi, chú Hoắc lại tức giận rồi. Quên đi, tính khí của hắn tranh chấp bất hòa như vậy, hắn muốn đến biệt thự Vọng Hải thì đi đi, dù sao cô cũng quyết định ngày mai sẽ không làm việc cho hắn.

Cô còn chưa mở miệng nói đi đến nhà của hắn, thì Hoắc Phi Đoạt đã nói: “A Trung, đưa Y Y về nhà của cô ấy.”

Ngũ Y Y ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Trên gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt một mảnh đen.

“Vâng, Lão đại.”

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng thở dài, nhìn Ngũ Y Y rồi dặn dò: “Sau khi về nhà, em ngâm thuốc trước, sau đó đem sắc thuốc, nước sôi lên dùng lửa nhỏ nấu từ từ.”

“A, đã biết.”

Ngũ Y Y trả lời, lại suy nghĩ trong lòng, vậy chú làm gì chứ?

Dáng vẻ Hoắc Phi Đoạt có chút mệt mỏi, nói: “Dừng xe.”

Hoắc Phi Đoạt bước xuống xe, đi được vài bước rồi quay lại, nhìn Ngũ Y Y nói: “Không được lười biếng, một ngày phải uống hai lần, không được phép quên uống.”

Ngũ Y Y gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu lại rồi đi qua chiếc xe khác.

Ngũ Y Y quay đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt lên xe, chiếc xe kia đi về hướng khác.

Aiz. Ngũ Y Y không nhận được thở dài.

Chú Hoắc nguy hiểm xuống xe, cô vui mừng mới phải a, hẳn đi, cô cũng không gặp nguy hiểm. Hiện tại rất an toàn a.

Nhưng mà... Tại sao cô lại thấy tâm tình nặng trĩu vậy?

Bản thân mình thế nào?

Mình thật kì quái.

Hoắc Phi Đoạt lái xe đến biệt thự Đa Phúc.

Đó là một biệt thự khác của hắn, một biệt thự cũ.

Xe hơi vừa dừng lại, Hoắc Phi Đoạt bước xuống xe, còn chưa kịp đứng vững thì từ bên trong một cô gái cười vui vẻ vọt ra, nhảy vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn.

“Anh Phi Đoạt, sao bây giờ anh mới về, em rất nôn nóng muốn gặp anh.”

160. Chương 160: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 5

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cười, nụ cười đẹp như hoa mùa xuân nở rộ, tất cả ánh sáng trong đôi mắt đều rất quyến rũ, hắn buông cô gái ra, vuốt ve mái tóc của cô: “Phúc nhi, tại sao trước khi về nước, không báo trước với tôi? Tôi đi đón em tốt hơn.”

Phúc Hi nghiêng đầu, cười nói vui vẻ: “Người ta muốn cho anh một bất ngờ mà! Anh không phải rất bất ngờ chứ?”

“Bất ngờ cái gì, chỉ sợ em ở bên ngoài một mình rất nguy hiểm.”

“Ai da, có gì nguy hiểm, võ thuật của Âu Dương Phúc Hi em không phải là loại võ phổ biến khác, muốn cướp của em không dễ dàng vậy đâu.”

Phúc Hi ôm cánh tay Hoắc Phi Đoạt làm nũng: “Anh Phi Đoạt, anh Phi Đoạt, lâu rồi chúng ta không gặp nhau, anh thân thiết với em như người một nhà có được không?”

Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu, hơi bất đắc dĩ hướng về phía mặt Phúc Hi chạm vào nhẹ nhàng.

Âu Dương Phúc Hi lập tức cười vui vẻ, hai tay ôm cổ Hoắc Phi Đoạt không để cho hắn đứng dậy, sau đó cô nhảy lên, bĩu môi, nhanh chóng hôn một cái ở trên mặt Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhú chặt chân mày, bắt lấy hai tay Âu Dương Phúc Hi, thản nhiên nói: “Thật không biết lớn nhỏ. Mau vào đi thôi.”

Âu Dương Phúc Hi từ phía sau ôm lấy thắt lưng Hoắc Phi Đoạt, làm nũng: “Em mặc kệ, anh Phi Đoạt, em muốn anh công em vào, giống như lúc ở bên Mỹ vậy, em muốn công.”

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy không có cách nào với Âu Dương Phúc Hi, đành lắc đầu nói: “Lúc em ở bên Mỹ, chắc chắn sư phụ đã bị em chọc giận đến râu ria vểnh lên hết rồi.”

Hoắc Phi Đoạt vừa nói vừa ngồi xổm xuống, Âu Dương Phúc Hi vui vẻ nhảy lên lưng hắn, sau đó được hắn công đi vào trong nhà.

A Trương đưa Ngũ Y Y đến khuôn viên Ngũ gia trang liền lái xe rời đi.

Ngũ Y Y cầm gói thuốc Đông Y vừa đi vừa nghe điện thoại của Hàn Giang Đình gọi đến.

Y Y, cậu nhất định phải giúp tôi chuyển lời đến sư phụ, cậu đã nói cơ thể tôi rất khỏe a, tôi có thể hít đất năm mươi cái. Tôi nói thật đó không gạt cậu đâu, một cái cũng không thiếu.”

Ngũ Y Y thở dài nói: “Tôi xin cậu, cậu mới hít đất năm mươi cái đã khoe khoang rồi, chờ khi nào cậu chạy được mười km đi rồi hãy nói.”

“Này, sao cậu ác vậy? Mười km, cậu muốn lấy mạng lão tử à?”

“Tôi chỉ là người giúp việc bên cạnh chú Hoắc, muốn tôi nói giúp cậu, cậu nghĩ có thể đùa giỡn à? Lỡ như chú Hoắc kiểm tra mà phát hiện ra tiểu tử cậu là một người vô tích sự, chú Hoắc tức giận lên sẽ đem tôi và cậu cho cá mập ăn. Tôi không muốn chết theo cậu có được không?”

Ở bên kia Hàn Giang Đình giả vờ khóc thút thít.

Sau khi nói chuyện với Hàn Giang Đình, Ngũ Y Y thấy Tiêu Lạc đang chờ mình.

Từ sau khi cãi nhau ở phía sau hậu trường, Ngũ Y Y hơi né tránh mặt hắn.

Lời nói của Tiêu Mai đã nói rõ vị trí của cô, cho nên cô không cần tự tìm xấu hổ ình.

Rời xa Tiêu Lạc đi.

“Y Y! Cánh tay khá hơn chút nào không?”

Ngũ Y Y cúi đầu muốn vòng qua bên người Tiêu Lạc đi vào nhà, đột nhiên Tiêu Lạc tiến lên ngăn cản cô, mỉm cười hỏi.

Ngũ Y Y cúi đầu nhìn giày mình, buồn bực trả lời: “Không có việc gì. Tôi vào đây.”

Ngũ Y Y từ từ đi qua bên người Tiêu Lạc. Tiêu Lạc cắn môi, đột nhiên lên tiếng: “Anh thích em.”

Phịch!

Ngũ Y Y hoảng sợ dừng bước! Gói thuốc trên tay cũng rơi xuống đất.

Cô không nghe lầm chứ?

Tiêu Lạc vừa mới thổ lộ với cô sao?

Hắn nói cái gì? Hắn thích cô?

Ngũ Y Y chậm chạp quay lại, chớp chớp đôi mắt, đi nhặt gói thuốc Đông y, nhưng Tiêu Lạc lại tiến lên phía trước nhặt, khiến cho Ngũ Y Y đành phải đứng nhìn Tiêu Lạc.

161. Chương 161: Nếu Như Hôn Cô Thì Thế Nào 6

Hai tay Tiêu Lạc giữ chặt trên vai Ngũ Y Y, khom người nhìn cô ở khoảng cách gần, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: “Lúc đầu anh muốn chờ em lớn lên chút nữa mới nói những lời này, nhưng anh sợ em sẽ lẫn tránh anh thật xa, anh chỉ có thể ích kỷ một lần mà bày tỏ với em. Y Y, anh thích em, ngay từ lần đầu tiên gặp em, anh đã bị em hấp dẫn sâu sắc. Cho dù bây giờ em không thích anh, nhưng anh cầu xin em, đừng từ chối anh, đừng đẩy anh đi quá xa. Để anh được nhìn thấy em, được quan tâm đến em, để cho anh được thấy em lớn lên từng ngày như vậy anh cũng vui lòng. Anh vẫn muốn cứ như vậy chờ đợi đến một ngày nào đó em sẽ thích anh.”

Ngũ Y Y cong cái miệng nhỏ nhắn lên, nhìn thẳng vào gương mặt tuấn tú của Tiêu Lạc, những lời nói của hắn đã làm cô ngớ ngẩn.

Sau một lúc lâu vẫn giữ nguyên tư thế này, Ngũ Y Y mới nói lắp bắp: “Nhưng, nhưng mà cậu là cậu Út a.”

Tiêu Lạc cười yếu ớt nói: “Chúng ta không cần quan tâm đến việc này, hai chúng ta vốn không có bất kì quan hệ huyết thống nào.”

Ngũ Y Y khôi phục lại dáng vẻ ngớ ngẩn há hốc mồm.

Tiêu Lạc không nhịn được cười vui vẻ nói: “Này, có thể giúp thỏa mãn tấm lòng của lão già này một chút không, nói cho anh biết một chút, bây giờ em có thích anh một chút nào không? Cho dù một chút đỉnh cũng được.”

Y Y há hốc mồm, hai mắt một tầng sương mỏng, nhịp tim đập nhanh muốn dọa chết người, xấu hổ cúi đầu cắn môi.

Tiêu Lạc cười lên: “Vậy anh có thể hiểu được, em có thích anh một chút xíu.”

Y Y đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên trong sân truyền ra tiếng rống to của Ngũ Phong Tập: “Y Y! con đến đây cho ba, nhanh lên! Ba có lời muốn nói với con, nhanh chóng đến đây!”

Ngũ Y Y không hiểu nhú mày nhìn Tiêu Lạc và Ngũ Phong Tập.

Tiêu Mai đứng sau lưng Ngũ Phong Tập tức giận nhìn em trai và Ngũ Y Y đứng gần nhau, giận cắn răng châm dầu vô lửa: “Ông xã à, thiên kim tiểu thư nhà chúng ta ra ngoài không biết được tin tức thì thôi nhưng ông ở bên ngoài mà còn hồ đồ thế hả? Làm tình nhân của đàn ông nhà giàu cũng không phải là chuyện nhà chúng ta có thể làm được. Đâu phải là loại người nhà nghèo thấp hèn. Haiz, thật là, đứa nhỏ Y Y này sao có thể làm như vậy chứ?”

Ngũ Phong Tập vẻ mặt trắng bệch, chống nạnh rống to: “Lo lắng cái gì? Còn không nghe thấy sao? Bảo con đến đây nhanh lên một chút!”

Cõi lòng Y Y đầy buồn bực, cô đành phải đi về phía Ngũ Phong Tập.

Tiêu Lạc hơi sững sốt, vội vàng đi theo Y Y.

“Ba...”

Y Y nhìn Tiêu Mai, rồi lại nhìn Ngũ Phong Tập.

Có phải ba cuối cùng cũng nghĩ đến vết thương của mình, muốn quan tâm đến mình hay không?

Nhưng trên mặt ba rất tức giận, giọng nói lại không vui như vậy.

Tiêu Lạc đứng bên cạnh Y Y: “Anh rể, có chuyện gì không?”

“Cậu không cần xen vào chuyện này. Y Y! con theo ba đến đây!”

Ngũ Phong Tập tức giận nói xong, dẫn đầu đi vào trong nhà.

Ngũ Y Y nhìn lại Tiêu Lạc, đi theo vào trong.

Tiêu Lạc bước nhanh qua: “anh đi vào với em.”

Lại bị Tiêu Mai kéo cánh tay, bà ta tức giận quát: “Em làm gì? Sao em thích phô trương vậy? Hai cha con nhà người ta đang nói chuyện riêng, em mù sao? Không được đi!”

“Chị, chị đừng như vậy được không? Chuyện của em, chị không cần lo, được không?”

Tiêu Mai cất giọng châm chọc: “Không cho chị lo? Được! Vậy chị đi tìm cái chết! Chị không sống nữa, em cũng đừng quản chị! Coi như chúng ta không quen biết! Em không phải là em trai của chị.”

Tiêu Lạc nhăn mặt thở dài: “Chị...”

162. Chương 162: Đi Theo Hắc Về Nhà 1

Tiêu Lạc lo lắng cho Ngũ Y Y, xoay người đi lên lầu nhìn bóng lưng Ngũ Y Y tiến vào thư phòng, hắc gấp đến độ muốn kéo cô lại.

Bên này Tiêu Mai cũng không phải đèn cạn dầu, trong đầu sinh ra ý nghĩ độc ác, cố làm ra vẻ tang thương, khóc, “Ai nha, đời ta coi như xong rồi, ta thương yêu đệ đệ của mình hất mực, hắc lại không đặt ta vào trong mắt, em bây giờ cnh1 cứng cáp rồi, khả năng lớn rồi, liền không thêm quan tâm đến người chị này, có đúng hay không? Tốt lắm! Em cũng đừng quan tâm người chị này, ta đi tìm chết, em cũng đừng quan tâm!”

“Chị, cái này không phải chị làm khó em sao?” Tiêu Lạc phiền não dùng sức dậm chân.

Tiêu Mai cũng không ngừng khóc, hướng thư phòng nhìn một chút, nhỏ giọng nói, “Chị nói cho em biết, Tiêu Lạc, em đừng có trì hoãn nữa. Cái đó Ngũ Y Y không phải người đàn bà đơng giản, nó chỉ mới có bấy lớn, liền cùng mấy công tử nhà giàu qua lại mật thiết, loại đạo hạnh hơn hồ ly như vậy. Chị cảnh cáo em, không cho em lui tới với Ngũ Y Y nữa, nó có gì xinh đẹp, cũng không cho em ở chung với nó! Một đứa con gái riêng, có địa vị gì! Nếu em muốn chọn, không bằng chọn Nhân Ái đi, con bé tốt lắm, lại là chị cả, đối với em lại có mấy phần ý tứ.....”

Tiêu Lạc nhất thời thối mặt, “Chị! Làm sao chị có thể bẻ cong tình cảm của em vậy? Chẳng lẽ tình cảm có thể tùy ý thay đổi sao? Chị nói để chị em thích người nao, em liền phải thích người đó hay sao? Tình cảm là thứ không thể ép buộc được!”

Tiêu Mai bị Tiêu Lạc hét lên nhất thời ngây dại.

Tiêu Lạc phiền não đi vào phòng khách, nặng nề ngồi xuống ghế sa lom, lo âu nhìn thư phòng.

Ngũ Y Y đi vào thư phòng, nhìn Ngũ Phong Tập đang nhíu mày, liền đoán được chẳng có chuyện gì tốt lành.

A, thì ra ba đang tức giận, xem bởi vì Nhân Tâm té xỉu mà đại lòng rồi, thôi để cho ông ta tùy ý mắng vậy.

Ngũ Y Y thậm chí đã tính toán, mặc kệ Ngũ Phong Tập có mắng gì, cô cũng không muốn nói một câu với ông ta.

Ngũ Phong Tập nóng nảy đi qua đi lại trong thư phòng, thỉnh thoảng thì trừng Ngũ Y Y một cái, sau đó phiền não thở dài một hơi

Như vậy lặp đi lặp lại mười lần, mới hung hăng nhìn chằm chằm Ngũ Y Y, ngón tay chỉ vào mặt cô, chỉ tiếc rên sất không thành thép, giọng oang oang nói, “Cái đứa bé này sao người có thể làm chuyện như vậy?”

Ngũ Y Y hít sâu một hơi, vẻ mặt lạnh nhạt đứng đo, nhìn bức tường đối diện.

“Tại sao không nói chuyện? Ta là cha người! Ta có quyền quản người!”

Ngũ Phong Tập càng nói càng tức giận, đứng trước mặt Ngũ Y Y, quát, “Người nói một nữ hài tử như người, mới có chút ít tuổi, không học hành đàng hoàng, cố tình muốn học hư như loại đàn bà đầu đường xó chợ sao?”

Ngũ Y Y cười lạnh một tiếng, “Là ả ép tôi”

Nếu không phải Ngũ Nhân Tâm khiêu khích cô trước, nếu như không phải cô ta động thủ đánh cô trước, cô mới không dùng mấy chiêu chú Hoắc dạy cho cô để đối phó với bọn họ.

“Hắn ép người? Người nào có thể ép buộc người” Ngũ Phong Tập ông nói gà bà nói vịt với Ngũ Y Y, hắn vỗ trán mình một cái, khổ sở nói, “Loại chuyện như vậy, chính là không thể tránh! Cho dù ai ép buộc người....người cũng không thể đồng ý a! Vốn mẹ ngươi xuất thân là ca kỹ, bên ngoài có nhiều lời đồn đại không dễ nghe rồi, người liền một chút khí cốt cũng không có, không chịu giữ mình trong sạch một chút, để ẹ ngươi an tâm một chút. Đàng này lại nào như vậy! Người thế mà....thế mà.....”

Ngũ Phong Tập cơ hồ nói không nổi nữa.

163. Chương 163: Đi Theo Hắn Về Nhà 2

Ngũ Y Y nghe Ngũ Phong Tập nói xong, liền hiểu ý tứ, giương mắt nhìn Ngũ Phong Tập, “Ba đây là có ý gì? Tại sao nói tôi không có khí cốt? Tôi tại sao không có giữ mình trong sạch?”

“Còn dám mạnh miệng!” Ngũ Phong Tập tức điên hét lên, “Cũng đã làm chuyện mất mặt như vậy rồi, người còn làm bộ trong sạch sao! Người rốt cuộc có biết xấu hổ hay không vậy? Người khác đều nói, ta không nên mang đứa trẻ như người về nuôi, ta bởi vì đau lòng người, đau lòng mẹ người mất sớm, ta không để ý nhiều người phản đối, đem người về đây, công khai nhận người, ta chính là muốn cho người điều kiện tốt nhất để lớn lên. Người lại làm ra chuyện mất mặt như vậy....Ai, ta thật hối hận, lúc đó nên để người chết đi(Chu tước:Đau lòng thật....Loại cha như vậy, thật không đáng làm người), không trách được người xưa đều nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, loại chuột hôi như người đều giống mẹ người! Nhất định do từ nhỏ nhìn mẹ người qua lại với nhiều đàn ông, nên bây giờ lại muốn giống mẹ người chẳng, đều giống như kĩ nữ?”

Ngũ Y Y há miệng, nước mắt đọng lại trên mi, người run rẩy, “Ông tôi cái gì cũng được, nhưng không thể hạ nhục tôi như vậy! Tôi chỉ đem Ngũ Nhân Tâm đánh ngã một cái, ông liền nói mẹ tôi với tôi là kĩ nữ, tại sao ông có thể nói mẹ như vậy! Ông hối hận? Trước kia là ông theo đuổi mẹ tôi, đáng lẽ ông không nên trêu chọc mẹ tôi, đáng lẽ không nên để tôi ra đời! Ông cho rằng tôi nguyện ý làm con gái của ông sao? Ông có hay không hỏi tôi....có nguyện ý hay không đến chỗ này”

Pằng!!

Ngũ Phong Tập tức giận, hăng hăng tát Ngũ Y Y một bạt tai.

Mặt Ngũ Y Y nhanh chóng bị nghiêng qua một bên, một nửa gương mặt bị đánh đến sưng đỏ.

Bịch! Bịch!

Thuốc trong tay cô rơi xuống đất.

Bàn tay Ngũ Phong Tập tê tê, liền giật mình, mình ra tay quá độc ác

Ngũ Y Y nước mắt rơi xuống, cười lạnh, “Tôi không cần cái danh con gái Ngũ gia này, tôi chịu đủ rồi!”

Nói xong, Ngũ Y Y xoay người đi, bị Ngũ Phong Tập nắm lấy bả vai, hắn vội vàng hỏi, “Ta hỏi người, người có phải là tình nhân của Cô thiếu không?”

Ngũ Y Y hít sâu một hơi, nhìn ông ta, trong mắt tràn đầy hung quang, Ngũ Phong Tập bị nhìn đến chột dạ, cô cười lạnh, nói, “A, ông yên tâm, tôi lấy tính mạng của mình ra thề, nếu tôi là tình nhân của Cô Tại Viễn, tôi sẽ chết không toàn thây”

Ngũ Phong Tập giật mình

Ngũ Y Y nhấc gói thuốc bắc lên, kéo cửa, trước khi ra khỏi, cô không thèm nhìn người đằng sau lạnh lùng nói, “Ngũ tiên sinh, ông có thể khai trừ tên tôi ra khỏi hộ khẩu, họ Ngũ này, tôi không cần”

Nói xong, cô đi ra ngoài, vừa ra đến cửa, thiếu chút nữa đụng phải Tiêu Mai đang nghe lén ngoài cửa.

Tiêu Mai vội vàng làm bộ như không có chuyện gì, xoay người nhìn bức tranh tranh trên tường.

Bị đánh một nửa bên mặt khiến cô đau không nói nên lời, cả lỗ tai cũng ong ong cả lên.

Tiêu Lạc bước vội đến chỗ cô, “Y Y! Mặt của em bị làm sao vậy?”

Ngũ Y Y hoảng hốt nhìn Tiêu Lạc một cái, buồn bã kéo môi cười, cùng lúc đó, nước cũng không nhịn nổi liền chảy xuống.

“Mặc kệ tôi”

“Tiêu Lạc! Em đến đây cho chị!” Tiêu Mai đứng trên lầu hét lên.

Tiêu Lạc ôm lấy Ngũ Y Y, phát giác cô đang run dữ dội.

Lúc này, cửa thư phòng mở ra, Ngũ Phong Tập ngây ngốc nhìn bàn tay mình lắc lư ra ngoài.

Tiêu Lạc tức giận hướng Ngũ Phong Tập, quát, “Anh rể! Anh thật quá đáng! Anh sao có thể không phân biệt tốt xấu liền đánh Ngũ Y Y như vậy? Y Y ở trong cái nhà này đã quá thê thảm rồi, anh đối với cô ấy như vậy, mẹ cô ấy dưới mộ sẽ hận anh đấy!”

Ngũ Phong Tập cả người run lên, hối hận đã muộn, mắt cũng đỏ lên, hiện lệ quang, rầm rì, “Y Y a, ba.....”

164. Chương 164: Đi Theo Hẩn Về Nhà 3

Tiêu Mai hét to lên, “Tiêu Lạc! Khốn kiếp? Làm sao có thể nói vậy với anh rể của em hả? Làm cha giáo dục con cái, đây là kinh thiên địa nghĩa”

Tiêu Lạc hiện một tia cười khổ, “Chị, chị cũng đã kết hôn, cũng đã an gia rồi, em cũng yên tâm. Vốn không muốn ở lại nơi này lâu dài, giờ em chính thức dọn ra ngoài. Các người không cần Y Y, em cần! Em sẽ cho Y Y một mái nhà ấm áp”

Nói xong, Tiêu Lạc ôm Y Y ra ngoài

Tiêu Mai há to mồm, không dám tin, vội vàng đuổi theo chạy ra ngoài một đường kêu to, “Tiêu Lạc! Em dám! Em dám đối với chị như vậy! Em đứng lại đó cho chị! Tiểu tử mau quay lại! Đứng lại, có nghe thấy không!”

Tiêu Mai chạy đến bậc thềm thì Tiêu Lạc đã lái xe chở Ngũ Y Y đi khỏi.

Tiêu Mai giận đến mức mặt tím đen, vỗ bắp đùi la hét, “Tiêu Lạc, em trở lại cho chị! Ngũ Y Y, đồ tiện nha đầu nhà người, mày dám dụ dỗ em trai ta! Ta sẽ không bỏ qua cho người! Tiện nữ! Tiện nữ”

Ngũ phong Tập run rẩy bước ra bên ngoài, mắt tròn nhìn xe Tiêu Lạc rời đi, xoa xoa nước mắt đọng trên khóe mắt, xoay người về phía Tiêu Mai nổi giận, “Cái gì tiện nữ! Đó là nhi tử của tôi! Là con gái ruột của tôi! Không cho phép gọi nó là tiện nữ! Nếu để tôi nghe được lần nữa, tôi liền phết bà!”

Tiêu Mai nhất thời cả kinh cắn môi không nói lời nào.

Ngũ Phong Tập không thèm để ý đến Tiêu Mai, trong lòng khó chịu, dứt khoát đi vào trong nhà, “Ta đánh nó quá độc ác rồi.....Nên sớm biết đứa nhỏ kiên cường như nó dù có chết cũng không làm ra loại chuyện đó, tại sao ta lại hồ đồ như vậy a. Y Y, con ba, cho ba xin lỗi.....Y Y....thúy Bình, tôi thực xin lỗi, thực xin lỗi bà.....”

Tiêu Mai đặt mông ngồi trên bậc thang, bụm mặt khóc.

Em trai đi rồi.

Chồng lại hùng dũng với mình. Từ trước tới nay, đây là lần đầu Ngũ phong Tập nổi giận với mình.

Tiêu Lạc lái xe, hần xoay mặt nhìn Ngũ Y Y đang ngồi yên lặng bên cạnh, trên mặt cô làm một mảng đỏ bừng.

Cô cũng không phải cái loại khóc nháo động trời kia...Cô bé này, cô một tiếng cũng không nói, chỉ ngồi ủ rũ cúi đầu, mắt hờn.

Nước mắt giàn khéo mi.

Càng như vậy, càng làm cho lòng người đau không dứt.

Tiêu Lạc vươn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc Ngũ Y Y, Ngũ Y Y bị dọa sợ, cả người run lên nhìn chằm chằm Tiêu Lạc

Sau đó, nhận thức được người bên cạnh là ai, là Tiêu Lạc.

Cô cố gắng hướng Tiêu Lạc nhẹ nhàng cười cười, khàn khàn nói, "Tôi không sao....."

Teiêu Lạc tâm giống như bị bóp nghẹt, vỗ vỗ đầu Ngũ Y Y, dịu dàng nói, "Có chuyện cũng không cần phải sợ, tôi luôn bên cạnh em, bảo vệ em"

Ngũ Y Y cười khổ, đem mặt chuyển sang nhìn bên ngoài .

Nước mắt, đưa tay chùi đi.

Không đau lòng, đó là giả!

Cha ruột của mình, thế nhưng hoài nghi mình là loại người tùy tiện quan hệ với nam nhân bên ngoài, tiện nữ!

Chẳng lẽ trong lòng Ngũ Phong Tập, mình hôm nay ngủ cùng người đàn ông này, mai ngủ với người đàn ông khác sao?

Này so với đánh mắng còn muốn nặng hơn rất nhiều.

"Muốn khóc, cứ khóc" Tiêu Lạc nhẹ giọng nói, tay đưa khăn giấy cho cô.

Ngũ Y Y nhận khăn giấy , quay mặt, lau đi

Lau đi tầng lệ này, nhưng sau đó lệ càng rơi nhiều hơn, lần này, cô gần như khóc hết nước mắt rồi.

165. Chương 165: Đi Theo Hần Về Nhà 4

Ngoài trời bóng đêm bao phủ.

Chuông điện thoại của Tiêu Lạc vang lên, hần cầm lên, liếc mắt nhìn, nói cho Ngũ Y Y, "Là anh rể."

Ngũ Y Y không có tỏ thái độ, vẫn như cũ quay mặt ra ngoài cửa sổ.

"Anh rể" Tiêu Lạc một tay lái xe, một tay nghe điện thoại.

"Tiêu Lạc à, trở lại đi, chị của cậu vì cậu đi bất thành linh mà khóc liên tục." Đầu bên kia truyền đến tiếng thở dài của Ngũ Phong Tập.

"Không trở về, anh rể. Thật ra thì không có chuyện của Y Y, em sớm muộn cũng muốn rời đi, chị tìm được hạnh phúc, em đã sớm muốn rời đi."

"Ai, Tiêu Lạc à, để cho tôi nói vài câu với Y Y được không? Tôi muốn nói cho nó biết, tôi sai rồi, không nên không tin nó, còn đánh nó, ô ô ô." Ngũ Phong Tập cầm điện thoại, khóc không thành tiếng.

Tiêu Lạc nhìn Ngũ Y Y một cái, thở dài, “Anh rể, hôm nay anh thật quá xúc động rồi. Bây giờ tâm tình của Y Y vô cùng xấu, em đưa cô ấy đi đâu đó một buổi chiều, đợi đến khi tâm tình cô ấy tĩnh lại, rồi mới đưa cô ấy về. Anh cứ yên tâm, em sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Ngũ Phong Tập ngừng lại một lát, không thể làm gì khác hơn là ầm ỨC nói, “Tôi cũng không biết bản thân sao lại thế này, cho nên nói những lời đó với Y Y, tôi thật đáng chết! Lạc, cậu giúp tôi khuyên Y Y, nhất định phải làm cho nó tha thứ cho ba ba này.”

“Ừ, được.”

Tiêu Lạc ngắt điện thoại, nhìn Ngũ Y Y nói, “Thật ra thì ba ba của em đã hối hận rồi, tôi có thể nghe được trong lời nói của ông ấy, thật ra thì ông ấy bây giờ rất áy náy, hơn nữa cảm thấy rất có lỗi với em. Y Y, thật ra thì bất kể là thế nào, ông ấy cũng là ba ba của em, ông ấy cũng là quan tâm em.”

Ngũ Y Y không nói lời nào.

Tiêu Lạc thở dài, nhún ga, cho xe chạy nhanh một chút.

Nhà của Tiêu Lạc là một khu dân cư hạng sang ở trung tâm thành phố.

Lái xe hơi vào bãi đỗ xe, Tiêu Lạc mở cửa xe, kéo Ngũ Y Y xuống, Ngũ Y Y đột nhiên hốt hoảng, chớp mắt nói, “Tôi, tôi không thể tới đây làm phiền anh Tôi đi.”

Tiêu Lạc ngăn cản Ngũ Y Y, cau mày nói, “Em có thể đi được nơi nào? Em và tôi còn nói làm phiền làm gì, không phải là quá xa cách sao?”

“Tôi đi tìm Giang Đình, chỗ cậu ấy có giường cho tôi.”

“Đã muộn thế này, lại đến chỗ Giang Đình, lại muốn làm Giang Đình lo lắng. Trước hết em cứ ở lại chỗ này của tôi một đêm, em yên tâm, em ở phòng khách, tôi sẽ không làm gì em. Em không tin tôi hay sao?”

Ngũ Y Y nhìn Tiêu Lạc một cái, không nói cái gì nữa, bị Tiêu Lạc ôm bả vai, cùng đi vào thang máy.

Nhà Tiêu Lạc rất rộng rãi, khoảng hai trăm mét vuông, trong phòng rất sạch sẽ, bật đèn đặt dưới đất, trong phòng tức khắc tràn đầy màu sắc ấm áp.

“Vào đi, bình thường rất ít khi ở đây, em là người khách đầu tiên. Muốn uống gì không?”

Tiêu Lạc bỏ áo khoác, vén tay áo lên, đi vào phòng bếp nấu nước.

Tâm tình Ngũ Y Y rất kém, lắc đầu một cái, “Cái gì cũng không muốn uống, cảm ơn anh.”

Tiêu Lạc xoay người nhìn Ngũ Y Y, đề nghị, “Nếu không em tắm nước nóng trước đi, bỏ xuống tâm tình không vui. Rồi ra ngoài uống chút trà sữa, ngủ một lát sẽ thấy tốt. Như thế nào?”

Ngũ Y Y gật đầu một cái.

Ngũ Y Y ngâm cả người vào trong nước nóng, lúc đó mới khóc lên.

Tắm xong, đi về phía gương sấy tóc, tâm tình Ngũ Y Y mới tốt hơn chút.

Mặc quần áo ngủ con trai đi ra ngoài, trong phòng ánh đèn mờ mờ, Tiêu Lạc ngồi ở trên ghế sa lon, vẫy tay với Ngũ Y Y.

166. Chương 166: Đi Theo Hắc Về Nhà 5

“Mau tới đây, Y Y. Ăn chút phô mai điểm tâm, uống thêm chén trà sữa nóng.”

Ngũ Y Y đi về phía Tiêu Lạc ôn nhu, ngồi xếp bằng trên thảm trải dưới sàn, cầm cốc trà sữa nóng hổi, nhìn điểm tâm trên khay trà một chút, tự đáy lòng nói, “Tiêu Lạc, cảm ơn anh, anh luôn làm cho em nghĩ tới mẹ của mình, cảm ơn anh cho em ấm áp.”

Tiêu Lạc cong môi cười yếu ớt, “Nha đầu ngốc, nói cảm ơn với tôi làm gì. Nhanh ăn đi, đây chính là điểm tâm tôi vừa mới mua bên ngoài, trễ chút nữa cửa hàng liền đóng cửa.”

Ngũ Y Y gạt đầu một cái, dùng thìa múc một muỗng đưa vào miệng, tinh tế thưởng thức.

“Ăn ngon không? Mùi vị thế nào?”

“Rất ngọt.” Ngũ Y Y cười nhạt.

Tiêu Lạc há to miệng, “Cho tôi nếm thử một muỗng.”

Ngũ Y Y sững sốt một chút.

Không nhịn được ánh mắt nóng rực của Tiêu Lạc, cô dùng thìa múc một muỗng, đưa đến khóe miệng Tiêu Lạc, Tiêu Lạc vui vẻ ăn.

Cười nhìn Ngũ Y Y, “Quả thật ngọt khiến người ta ngây ngất. Y Y, sau này, chúng ta vẫn làm bạn như vậy, đến già. Có được hay không?”

Mí mắt Ngũ Y Y máy mạnh, hốt hoảng nhìn Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc ngưng ngưng nói, “Tại tôi quá nóng lòng, đúng không? Tôi nha, như thế nào luôn là không nhịn được muốn em hứa hẹn đây? Dù sao, đây cũng là ước nguyện của tôi.”

Ngũ Y Y không nói gì, múc một muỗng điểm tâm, cho vào trong miệng ăn.

Đáy lòng cũng đang nói: Tiêu Lạc, em không cách nào cự tuyệt ảm áp của anh, bởi vì, nó giống như mùi của mẹ. Em không muốn.

Có một dòng khí ảm áp không nói rõ được, bao phủ ở quanh thân hai người.

Đột nhiên, điện thoại di động của Ngũ Y Y vang lên, dọa Ngũ Y Y giật mình.

Ngũ Y Y vội vàng tìm được điện thoại di động, vừa nhìn, lại là Hoắc Phi Đoạt gọi tới.

Tại sao muộn thế này mà chú Hoắc còn gọi điện thoại cho cô?

Ngũ Y Y vội vàng nuốt xuống điểm tâm trong miệng, hắng giọng một cái, bắt máy, “A lô?”

Giọng nói mát lạnh của Hoắc Phi Đoạt lập tức bay tới đây, “Ngủ sao?”

Ngũ Y Y vội liếc mắt nhìn Tiêu Lạc bên cạnh, có chút bối rối trả lời, “Còn không có.”

“Không sắc thuốc sao?”

“A? Thuốc?”

Hoắc Phi Đoạt không nhắc, Ngũ Y Y đã quên mất việc uống thuốc.

Ngũ Y Y đang cầm điện thoại, đi tìm quanh mọi nơi.

Tiêu Lạc cũng hiểu được, cũng đi tìm theo, cuối cùng tìm được ở cửa ra vào.

“Thế nào? Còn không có nấu sao?” Hoắc Phi Đoạt híp mắt, đề cao giọng nói.

“Nấu! Nấu! Dĩ nhiên nấu! Sao có thể không nấu chứ!” Ngũ Y Y bị dọa sợ nhanh chóng phủ nhận.

Một mặt vừa nói, mặt khác lại liên tục lắc đầu nhỏ, giống như là Hoắc Phi Đoạt bên kia có thể thấy được cô lắc đầu.

“Có phải sợ đắng không, em nhịn không uống?”

“Ha ha, sao có thể không uống, nhất định phải uống, thuốc đắng dã tật có lợi cho vết thương, cái này tôi hiểu. Yên tâm đi, tôi nhất định uống hết một hộp cũng không để lại!”

Cảm giác như thế, thuốc này giống như sản phẩm độc quyền của Hoắc Phi Đoạt, không uống chẳng khác nào đắc tội với Hoắc Phi Đoạt.

Mẹ, trong thuốc uống đều có nguy hiểm.

Hoắc Phi Đoạt hừ một tiếng, “Nghe ý tứ lời nói của em, khẳng định là chưa uống. Cảnh cáo em, không cho phép em không uống, nếu như lạnh, phải hâm nóng lại, không cho uống lạnh.”

Hoắc Phi Đoạt nói chuyện giống như ra lệnh ột tên lính quèn.

Ngũ Y Y gật đầu, giống như gà mổ thóc, “Biết, biết, tôi đã biết, nhất định uống hết, lạnh sẽ hâm lại, tôi đã hiểu, chú cũng không cần dài dòng nữa, không cảm thấy miệng khô à, dài dòng quá.”

167. Chương 167: Đi Theo Hắc Về Nhà 6

Hoắc Phi Đoạt âm thầm bật cười, miệng lại nói, “Ngoan ngoãn uống thuốc, nhanh chóng khỏe lại, tương lai cố gắng lao động làm việc cho tôi.”

Ngũ Y Y bĩu môi, cũng biết người này không phải quan tâm cô, chỉ là để có thể tạo ra sức lao động lớn nhất mà thôi.

Khinh bỉ chú Hoắc!

“Biết, cảm ơn ông chủ quan tâm tới công nhân viên, tôi nhất định sẽ nhanh chóng khỏi hẳn, sẽ không làm hao tổn lợi ích của nhà tư bản.”

Hoắc Phi Đoạt còn muốn nói điều gì, lại nghe được bên ngoài truyền đến giọng nói của Phúc Hi, không thể làm gì khác hơn là vội vã kết thúc, “Biết là tốt rồi. Tôi sẽ giám sát em uống thuốc. Ngủ một giấc thật tốt, ngày mai cho em nghỉ, hơn nữa xem như là cho em lương nghỉ phép.”

Ngũ Y Y vừa nghe nói nghỉ không cần làm việc, còn có lương nghỉ phép, lập tức lại vui vẻ, híp đôi mắt sưng húp vì khóc, vui sướng giống như một đứa bé nói, “Ông chủ thật vĩ đại, cảm ơn ông chủ khai ân! Vạn tuế!”

Hoắc Phi Đoạt cắt một tiếng, âm thầm bật cười, ngắt điện thoại.

Bên này vừa mới ngắt điện thoại, cửa liền bị đẩy ra, Phúc Hi đi vào, đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm, tò mò nhìn Hoắc Phi Đoạt, chất vấn hẳn, “Anh Phi Đoạt, em gọi anh mấy tiếng, anh đều không trả lời, anh trốn ra đây nói chuyện với ai? Cho em xem điện thoại một chút!”

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Phúc Hi đưa tới.

Hoắc Phi Đoạt nhíu nhíu mày, không đưa ra điện thoại di động, lại nói sang chuyện khác, “Không phải em nói làm cho anh mấy món ăn ngon sao, làm xong chưa? Hay là không thành công, đã thành bánh hồ bột ngô rồi.”

Phúc Hi dậm chân một cái, làm nũng, “Anh Phi Đoạt coi thường người ta! Người ta mới không có vô dụng như vậy đâu! Không phải khoắc lác, quả thật là sắc hương vị đủ cả, nhanh lên một chút, chúng ta đi xuống nếm thử một chút tay nghề của đầu bếp Phúc Hi.”

Nói xong, Phúc Hi lôi kéo tay của Hoắc Phi Đoạt, cười ha hả chạy ra ngoài.

Hoắc Phi Đoạt lặng lẽ đưa điện thoại di động nhét vào trong túi quần.

Nghe xong điện thoại của Hoắc Phi Đoạt, tất cả buồn phiền của Ngũ Y Y đều tiêu tan, cô há miệng nuốt xuống một thìa điểm tâm to, uống một ngụm trà sữa, hướng về phía Tiêu Lạc cảm thán, “Có lúc, người kia đáng ghét làm cho người ta hận không thể cách hẳn thật xa, lại có lúc, cũng coi như là khoan dung vĩ đại.”

Tiêu Lạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của Ngũ Y Y, không nhịn được nhíu mày, “Em nói là
..”

“Hoắc Phi Đoạt! Chú Hoắc!” Ngũ Y Y vui sướng hài lòng khi nhắc tới Hoắc Phi Đoạt.

Lông mày Tiêu Lạc, nhíu lại càng sâu.

“Y Y, em thế nào lại có qua lại với Hoắc Phi Đoạt?”

“Nga, cái này à, có thể nói là quá kịch bản, quá cầu huyết. Ngày hôm đó, em cỡi xe” Ngũ Y Y đứng lên nói, vừa nói, vừa mặt mày hớn hở khoa tay múa chân, có lúc còn vui vẻ cười khanh khách.

Tiêu Lạc nghe, không nhịn được thở dài.

Một khi Y Y nói tới Hoắc Phi Đoạt, có lẽ chính cô cũng không phát hiện, cô rất tự nhiên nhẹ nhõm khoái trá vui vẻ.

Chẳng lẽ Thật sự là Hoắc Phi Đoạt có thể mang đến cho Ngũ Y Y cảm giác an toàn và có thể dựa vào?

“Chính là như vậy đó! Em cứ như vậy bị thúc dục trở thành hầu gái của thủ lĩnh hắc bang!” Ngũ Y Y nói xong, chớp chớp đôi mắt to.

Tiêu Lạc lại nghĩ thầm, em nói lại đoạn truyện cũ này, em có chút xíu nào cảm giác bị thúc giục? Ngược lại tâm tình rất là cao hứng đi.

Tiêu Lạc lắc đầu một cái, hoảng hốt xua đi bất an trong đầu, an ủi mình, Y Y căn bản không đem Hoắc Phi Đoạt để ở trong lòng, ở trong mắt Y Y, Hoắc Phi Đoạt chẳng qua chỉ là chủ nợ, ông chủ.

Đúng vậy.

Tiêu Lạc cười nhạt một tiếng đứng lên, “Tốt lắm, chuyện xưa đã kể xong, chúng ta cũng nên đi nấu thuốc đi, không phải là nhất định phải uống xong thuốc mới có thể đi ngủ sao?”

Ngũ Y Y dùng sức gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, nếu như em không uống thuốc đúng hạn, chắc chắn chú Hoắc sẽ đem đầu của em ra làm bóng đá.”

“Tốt lắm, anh đi nấu thuốc, em sẽ xem TV.”

Ngũ Y Y ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, hướng về phía bóng lưng của Tiêu Lạc nói, “Vất vả anh rồi.”

Tiêu Lạc dựa vào cửa bếp nhìn Ngũ Y Y, một lời hai ý nghĩa nói, “Em nhờ cậy anh vất vả cả đời cũng được.”

Ngũ Y Y có chút ngượng ngùng, vội vàng dời mắt đi chỗ khác, không dám nhìn Tiêu Lạc, đi xem TV.

168. Chương 168: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lõa 1

Phúc Hi vô cùng thân thiết ôm chặt cánh tay Hoắc Phi Đoạt, đưa hắn đến ngồi bên bàn ăn: “Không nên vui mừng quá nha, bỗng nhiên Phúc Hi của anh trở nên hiền lành rồi!”

Phúc Hi tính trẻ con ngoác tay về phía người giúp việc, người giúp việc bưng lên một mâm thức ăn to.

Hoắc Phi Đoạt mỉm cười nói: “Phúc Hi của chúng ta từ nhỏ đã hiền lành rồi, nấu ăn món nào cũng ngon cả.”

Phúc Hi cười híp mắt nói: “Vì muốn nấu cơm cho anh Phi Đoạt cả đời, nên em đã bắt đầu cố gắng từ nhỏ mà.”

Hoắc Phi Đoạt hơi nhíu mày.

Phúc Hi mở nắp, cùng với nhạc đệm, “Ờ ờ lấy.....Pizza ngon nhất thương hiệu của Phúc Hi! anh Phi Đoạt, như thế nào, có phải nhìn qua bề ngoài rất ngon phải không? anh ăn thử một miếng thôi, nè, thưởng thức hương vị một chút.”

Phúc Hi ấn vào cổ Hoắc Phi Đoạt không để cho hắn đưa mặt đến gần để ngửi, Hắc Phi Đoạt không thể ngửi được đành nhìn xuống khen : “Ừ, quả thật không tệ, dường như tay nghề của em ngày càng tiến bộ.”

Phúc Hi ngồi trên đùi Hoắc Phi Đoạt trông rất tự nhiên, hai tay cô ôm cổ hắn, làm nũng nói: “Lần trước khi anh ở Mỹ, anh nói rằng anh không ăn được vị cà ri, nên em đã thay đổi lại mùi vị nước sốt bánh Pizza không có cà ri cho anh.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Phúc Hi tựa vào ngực Hoắc Phi Đoạt, cô hít thật sâu mùi hương thơm mát thuộc về riêng hắn, khoa trương: “Anh đi đâu tìm được một người tốt như em, Âu Dương Phúc Hi em sinh ra là vì anh, lúc nào cũng lo lắng cho anh. Anh Phi Đoạt!

Anh nhất định phải quý trọng em thật tốt nha.”

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng kéo cổ tay trên cổ xuống, đem Phúc Hi ngồi lại trên ghế, hắn nói thản nhiên: “Một đứa trẻ còn chưa lớn, học ở đâu giọng nói người lớn. Phúc Hi của chúng ta tương lai sẽ có một cuộc sống thuộc về mình.”

Phúc Hi bĩu môi, mắt húng lầu bầu: “Tại sao lại nói em chưa lớn? Em đã hai mươi tuổi, trưởng thành rồi.”

Hoắc Phi Đoạt nói lảng sang chuyện khác: “Không cho anh nếm thử một chút tài nấu nướng của em sao? Làm chỉ để nhìn, không cho ăn à?”

Phúc Hi cười tươi, tự mình xúc một miếng bỏ vào trong đĩa Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cắn một miếng, gật đầu khen ngợi: “Ừ, mùi vị rất là khác, Phúc Hi, tương lai em cũng có thể mở nhà hàng cho riêng em rồi.”

Phúc Hi chống cằm, cười hạnh phúc nhìn Hoắc Phi Đoạt ăn, liền nói nhanh: “Em không cần mở nhà hàng, anh cũng có tiền, em không cần đi làm, em vẫn ở nhà nấu cơm cho anh, để cho anh mỗi ngày đều được ăn cơm do chính em nấu.”

Hoắc Phi Đoạt cau chặt chân mày, thản nhiên liếc Phúc Hi một cái.

Hắn suy nghĩ nói: “Em vừa đến Trung Quốc, ngày mai anh sẽ dẫn em ra ngoài ăn, không phải em rất thích ăn lẩu sao? Anh sẽ mời em ăn lẩu.”

“Em làm sao thích ăn lẩu?” Phúc Hi phản ứng nhanh trợn to hai mắt.

“Khụ khụ” Hoắc Phi Đoạt suýt chút bị sặc, gật mình nhìn Phúc Hi “Anh nhớ em thích ăn a?”

Phúc Hi mắt húng xụ gương mặt nhỏ nhắn: “Anh Phi Đoạt, căn bản em không thích ăn lẩu, anh đã đem ai thích ăn lẩu nhớ lầm đến em rồi. Hừ, thật kém cỏi, ngày cả người ta thích ăn gì cũng không nhớ.”

Hoắc Phi Đoạt vuốt đầu Phúc Hi an ủi: “Ai da, công việc của anh nhiều vậy, sao có thể nhớ rõ được? Tóm lại ngày mai anh dẫn em ra ngoài ăn.”

Phúc Hi cười vui vẻ.

Hoắc Phi Đoạt lại ăn không vô, nhíu mày suy nghĩ.

Làm sao lại nhớ lầm chứ?

169. Chương 169: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lừa 2

Làm sao lại nhớ lầm chứ?

Rốt cuộc là ai thích ăn lẩu?

Hắn bỗng nhiên hiểu ra một chuyện.

Là Ngũ Y Y thích ăn lẩu.

Một lần kia, chính hắn đã thấy Ngũ Y Y và Tiêu Lạc trong một tiệm ăn lẩu.

Choáng.

Vừa nghĩ đến Ngũ Y Y kia, Hoắc Phi Đoạt không nhịn được nghiêng rằng.

Vật nhỏ! Em nói em trêu chọc tôi xong rồi hả? Làm hại tâm trạng tôi không yên. Lúc nào cũng có thể bị em ảnh hưởng.

Cánh tay bị ai đó dùng sức lắc mạnh, hắn mới định thần lại, thì ra Phúc Hi đang lắc cánh tay hắn: “Anh Phi Đoạt! anh lại thất thần. Anh xảy ra chuyện gì à? Vốn dĩ anh không như vậy a! Lần đầu tiên em gặp anh, lúc nào anh cũng thất thần. Không được thất thần! Không được!”

Hoắc Phi Đoạt trả lời qua loa: “Anh không thất thần, đây không phải là đang tỉ mỉ thưởng thức món ăn do em nấu sao?”

Phúc Hi tinh nghịch nghiêng đầu, gương mặt nhỏ nhắn đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt: “Mùi vị thế nào? Anh muốn ăn thêm một miếng nữa không?”

Hoắc Phi Đoạt giả vờ trợn mắt: “Một miếng nữa? Em muốn anh no chết à?”

A Trung đứng ở xa, đổ mồ hôi lạnh thay Hoắc Phi Đoạt.

Từ lúc Lão đại nói ra từ nôi lấu, hắn đã toát mồ hôi lạnh thay Lão đại rồi.

Tiêu Lạc bưng chén thuốc Đông Y vừa nấu xong đến trước mặt Y Y. Thế nhưng Y Y đã ngủ thiếp đi trên ghế salon.

Cần phải đánh thức nha đầu này để cho cô uống thuốc a!

Tiêu Lạc do dự một lúc, nhẹ nhàng đẩy Y Y: “Y Y! tới giờ uống thuốc rồi, thức dậy uống thuốc rồi ngủ tiếp.”

Ngũ Y Y như một con mèo con, lông mi dày khê động, miến cưỡng mở mắt, lẩm bẩm: “Thật khỏe rồi...Có thể không uống không?”

Tiêu Lạc thật muốn cúi xuống hôn lên gương mặt cực kỳ đáng yêu của nha đầu này.

“Không phải là sợ Hoắc Phi Đoạt lấy đầu của em làm bóng đá sao?”

Ngũ Y Y trợn to hai mắt, quả nhiên chú Hoắc là một loại thuốc tốt làm cho tinh thần người khác phấn khởi.

“Đầu quan trọng, đầu quan trọng.” Ngũ Y Y liền nhớ tới, ngồi thẳng người lại.

Cô nhìn chén thuốc, bị dọa sợ kêu lên một tiếng “A”. “Đen như vậy a? Cái này có thể uống được sao?”

“Không có biện pháp. Thuốc Đông Y đều như vậy cả.”

Ngũ Y Y lấy cái mũi nhỏ nhắn của mình ngửi ngửi, lập tức dùng hai móng vuốt nhỏ quẹt mùi khó ngửi: “Nôn, khó ngửi quá, em đều muốn ói ra, nhưng làm sao uống vào a? Em không uống, không uống.”

Tiêu Lạc thở dài: “Vậy cũng tốt, đem đầu làm banh đá đi.”

Nhắc tới chuyện này, Ngũ Y Y hạ mắt xuống, từ từ đưa móng vuốt nhỏ lên giặt lấy chén thuốc.

Ngũ Y Y cắn răng tức giận, neho mắt lại nói: “Chết thì chết! Thà uống thuốc đáng chết còn tốt hơn bị chú Hoắc đá vào đầu! Em uống!”

Ngũ Y Y nhắm mắt lại, nín thở, cầm chén thuốc lên uống.

“Tốt lắm, tốt lắm, bã thuốc còn lại không cần uống.” May nhờ Tiêu Lạc lấy lại chén thuốc kịp thời nếu không Y Y đã đem cạn bã thuốc uống vào hết.”

“Ôi, đáng chết tôi, đáng chết tôi rồi!” Ngũ Y Y há hốc miệng, lẽ lười.

Tiêu Lạc đưa đến một chén nước sạch, cô cầm lấy uống ừng ực hết.

Tiêu Lạc đứng ở cửa nhìn Ngũ Y Y nằm trong chăn, hắn cười ầm áp nói: “Ngủ ngon nha, dù sao ngày mai không đi học, cũng không có việc gì để làm, em đi ngủ đi.”

“Ồ, em biết rồi. Anh ngủ ngon.”

170. Chương 170: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lừa 3

“Ồ, em biết rồi. Anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tiêu Lạc đóng cửa phòng lại.

Ngũ Y Y chếp chếp miệng, đôi mắt to nhắm lại.

Không nhịn được lẩm bầm lầu bầu: “Chú Hoắc thật độc ác, lại cho tôi uống thuốc đắng như vậy, hận chú chết đi được! Lão đại Hắc bang đúng là lòng dạ độc ác! Aiz, tôi thật xui xẻo a, làm sao mà dắt tội với người này chứ? Ông trời ơi, tôi thề, tôi đảm bảo, tôi đi trên đường có nhìn thấy chuyện gì đi nữa tuyệt đối sẽ không xen vào. Amen.”

Thì thầm lung tung, Ngũ Y Y từ từ tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, quay trở về lúc cô mới biết đi học, cô thấy mình tập tễnh đi về phía mẹ, bà ngồi xồm cách cái bàn nhỏ vài mét nhìn cô cười dịu dàng, bà dang hai cánh tay ra nhìn về phía cô, cưng chiều gọi: “Y Y đến đây, đến đây với mẹ.”

Rốt cuộc Y Y cũng ngã vào trong ngực mẹ mình, được mẹ bế lên hôn vài cái ở trên mặt.

“Y Y, mẹ rất yêu con, con chính là trái tim nhỏ bé của mẹ.”

Ánh mắt của bà rất đẹp giống như vàng trắng sáng lấp lánh, tràn đầy tình yêu.

Mẹ....

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống khóe mắt của Ngũ Y Y.

Trong một kho hàng âm u, một người con trai cả người đầy máu bị treo ngược lên.

Bốn năm người đàn ông lực lưỡng vây quanh hắn, những người đó trong tay cầm cây thiết côn nhỏ thay phiên nhau đánh lên người con trai kia.

“A...”

“Tha cho tôi đi...A”

“Cầu xin các người, tôi nhận tội, cầu xin các người tha cho tôi đi....Là Ngũ Nhân Lệ bảo tôi làm, thật sự là cô ấy...”

Cậu bé năn nỉ không kịp thở.

Trên mặt hắn chảy đầy máu, một bên mắt bị sưng lên, cả người đều là vết thương, vừa nói chuyện vừa phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Một tên tiểu tử nói chen ngang: “Ai bảo mày không có mắt, dám đụng đến người phụ nữ của Lão đại? Ngũ Y Y kia, mày dám động vào sao? Nói ày biết tiểu tử ngốc, hôm nay mày chỉ có đi mà không có về. Ngày mai, trong khe núi, sẽ có tin tức mày bị tai nạn xe hơi.”

“Hà? Hu hu hu, Cầu xin các người đừng giết tôi...”

Một tên phiên phúc nói: “Anh, tên này khóc rất phiền, trực tiếp dứt khoát với nó đi, đánh một gậy vào ót, chỉ có một bộ não, thật lằng nhằng, phí một sợi dây thừng.”

Cậu con trai bị treo ngược trên không cả người run rẩy.

Hắn hồi hận tội đĩnh.

Một tên tiểu tử khác nói: “Không được, anh Trung đã điện thoại đến thông báo, Lão đại tức giận nói muốn cho tên tiểu tử này chết thê thảm, nếu để hắn chết nhanh như vậy, Lão đại hối tởi, anh em mình sẽ bị cắt đứt chân.”

Mọi người vừa nghe không nói thêm gì. Một tên cầm đầu hung ác nói: “Còn nói cái gì, đánh đi, một gậy đánh một gậy, đánh cho đến khi nào tên tiểu tử này trầy da sứt thịt, tắt thở mới thôi.”

Phúc Hi bảo người giúp việc đem quần áo, hành lý của cô ta sắp xếp ngay ngắn, bận rộn chết đi được.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trong thư phòng, nhìn vào các số liệu hạng mục trên máy vi tính xử lý công việc.

A Trung gõ cửa phòng rồi đi vào.

“Lão đại.”

“Ừ, nói.” Hoắc Phi Đoạt không nhìn đến A Trung, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào máy tính.

“Có điện thoại báo về từ miệng tên tiểu tử kia đã biết, Ngũ Nhân Lệ đã phái hắn cố ý làm rớt đèn plastic.”

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt ngẩng đầu lên, hé mắt: “Đúng là cô ta.”

A Trung thăm dò hỏi: “Xử trí Ngũ Nhân Lệ như thế nào?”

Hoắc Phi Đoạt dùng tay vuốt ve nhẹ cằm đẹp, sau đó suy nghĩ.

171. Chương 171: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lừa 4

Hoắc Phi Đoạt dùng tay vuốt nhẹ cằm đẹp, sau khi suy nghĩ xong, nói: “Chỉ hi vọng, Ngũ Nhân Lệ vì tính trẻ con mà hành động, dù sao cô ta cũng là chị của Y Y, hai người lại có quan hệ huyết thống. Như vậy đi, cậu tự mình tìm cách cảnh cáo cô ta, để cho cô ta sau này không dám làm những chuyện bất lợi với Y Y.”

A Trung cúi đầu trả lời: “Vâng.”

Sau đó hắn lui ra ngoài.

Hoắc Phi Đoạt nhú chặt đôi mày kiếm, thở dài, màn hình vi tính xuất hiện hình ảnh Ngũ Y Y đi trong sân trường.

Tấm hình được chụp ở một góc độ, nhìn vào nhất định là chụp lên.

Ngũ Y Y đang vẫy tay chào hỏi với các bạn học cùng lớp.

Nụ cười của cô ngây thơ, ánh mắt long lanh giống như vàng trắng sáng. Hàm răng nhỏ trắng bóng, rất đều.

Cả người cô tràn đầy sức sống.

Một đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh đó, vẫn có thể duy trì được sự ngây thơ và lạc quan, thật không dễ dàng chút nào.

Cửa thư phòng chợt mở ra, Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng duy chuyển con trỏ chuột đem màn hình bảo vệ xóa bỏ.

Màn hình bảo vệ máy tính của hắn là hình Ngũ Y Y.

“Anh Phi Đoạt, đồ của em đã thu dọn xong rồi, anh vẫn còn đang bận sao? Có phải anh đang xem lên phim gì không?”

Phúc Hi chạy đến bên người Hoắc Phi Đoạt, ngồi ở trên đùi hắn, đùa nghịch với máy tính.

Hoắc Phi Đoạt vỗ tay Phúc Hi nói: “Phúc Hi mau xuống đi, đây là những số liệu quan trọng của anh.”

Hắn vừa nói, vừa đưa tay tắt máy tính.

Mười một giờ đêm, rốt cuộc Ngũ Nhân Lệ cũng được tiêm xong mũi thuốc cuối.

Ngũ Nhân Ái nói với Ngũ Nhân Tâm: “Em ở lại giúp đỡ Nhân Lệ, chị đến bãi đậu xe lấy xe, chị ở dưới lầu chờ các em.”

Nhân Tâm nói với Nhân Lệ: “Nhân Lệ em đi về trước, chị đi nhà vệ sinh xong lập tức quay trở lại.”

Ngũ Nhân Lệ gật đầu, cúi xuống mang giày chuẩn bị về nhà.

Đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, Ngũ Nhân Lệ nghĩ là Ngũ Nhân Tâm trở lại liền nói: “Chị hai, chị đi nhà vệ sinh thật nhanh.”

Vừa ngẩng đầu lên, Ngũ Nhân Lệ bị dọa sợ hít một ngụm khí lạnh.

Là mấy người đàn ông có vẻ mặt âm u thật đáng sợ!

“Anh, các anh là...”

A Trung lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Lệ nói: “Ngũ Nhân Lệ, sau này không cho cô làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến Ngũ Y Y, nếu không, cô cùng với tên đồng lõa kia sẽ có kết quả giống nhau. Lời của tôi, cô nghe hiểu không?”

Sắc mặt Ngũ Nhân Lệ tái nhợt, cả người run rẩy nói: “Tôi...tôi không hiểu mấy người ở đây đang nói những gì, tôi không có...”

“Tự mình giải quyết cho tốt.” A Trung nói xong, rất tàn khốc dẫn mọi người rời đi.

Ngũ Nhân Lệ cắn môi, lập tức ôm cánh tay khóc nức nở. Giờ phút này cô rất sợ.

Bọn họ vì Ngũ Y Y mà tới uy hiếp cô.

Ngũ Nhân Tâm từ nhà vệ sinh trở lại, hoảng sợ nói: “Nhân Lệ! Em sao vậy? Tại sao lại khóc? Có chỗ nào không thoải mái không? Chị đi gọi bác sĩ đến.”

“Chị hai, không cần, hu hu...” Ngũ Nhân Lệ gọi Ngũ Nhân Tâm lại.

Một lúc sau Ngũ Nhân Lệ mới nói được: “Vừa rồi có người đã tới cảnh cáo em, không được làm chuyện gì với Ngũ Y Y nữa.”

“A.” Ngũ Nhân Tâm nghe xong cũng bị dọa sợ.

“Ai, là ai?”

“Không biết, em cũng không biết. Hu hu, chị hai, em rất sợ.”

Ngũ Nhân Lệ nhào vào lòng Ngũ Nhân Tâm khóc rống lên, Ngũ Nhân Tâm lấy tay vuốt ve sau lưng Ngũ Nhân Lệ khuyên nhủ: “Không sao, không sao, bọn họ không dám làm gì đâu, chỉ hù dọa em chút thôi. Đi, chúng ta đi tìm chị cả bàn bạc lại.”

Ngũ Nhân Ái ngồi trong xe hơi, thấy hai em gái mình đều có vẻ mặt hoảng sợ đi ra.

172. Chương 172: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lõa 5

Ngũ Nhân Ái vừa lái xe vừa nghe hai em gái kể lại sự việc, suy nghĩ một hồi liền cười lạnh hai tiếng: “Hai em không cần sợ hãi. Loại người như Ngũ Y Y sẽ không có người đàn ông giàu có nào yêu nó đâu. Có thể Cố Tại Viễn cảm thấy nó còn mới mẻ, qua vài ngày nữa hắn sẽ không xem nó như bảo bối nữa. Tạm thời chúng ta không cần quan tâm tới Ngũ Y Y.”

Ngũ Nhân Tâm nhíu mày hỏi: “Như vậy chúng ta chỉ cần im lặng theo dõi là được sao?”

Ngũ Nhân Ái gật đầu: “Sau này sẽ có kịch hay để xem.”

Tiêu Lạc đứng trước cửa sổ sát đất, trên tay cầm ly rượu nhìn vào màn đêm trong thành phố, đôi mắt từ từ nheo lại, lầm bầm lầu bầu: “Muốn cướp đi thứ tôi thích, tuyệt đối không thể!”

Hoắc Phi Đoạt nhìn Phúc Hi ngủ say, sửa lại góc chăn cho cô rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

A Trung đứng ở dưới chờ đợi, Hoắc Phi Đoạt từ trên cầu thang lớn đi xuống nhìn A Trung hỏi: “Chuyện vừa rồi cậu ra ngoài làm xong chưa?”

A Trung gật đầu: “Vâng. Tôi đã cảnh cáo Ngũ Nhân Lệ rồi.”

Hoắc Phi Đoạt hơi gật đầu: “Tốt. Cậu vất vả rồi. Đi nghỉ ngơi đi.”

“Lão đại...”

Hoắc Phi Đoạt lẩm bẩm: “Nên giám sát nha đầu kia, rốt cuộc có uống thuốc hay không....”

“Lão đại, chuyện lần trước đã điều tra ra, là Châu Cự Phong xen vào.”

“Hử?” Hoắc Phi Đoạt trầm ngâm, ngẩng đầu lên nhìn A Trung: “Ha ha, vậy mà Cự Phong sẽ chống đối lại chúng ta.”

“Chắc chúng ta đưa thế lực vào Italy làm cho Cự Phong chú ý, bọn họ muốn tranh giành địa bàn đó với chúng ta. Lão đại, không thể coi thường Cự Phong được, mười năm gần đây, Cự Phong mở rộng tổ chức rất nhanh, vượt xa phạm vi thế lực của Mafia.”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt, trầm ngâm: “Gần đây phải tăng cường bảo vệ an toàn, phía bên sư phụ tôi cũng phải tăng cường bảo vệ an toàn, Phúc Hi là con gái duy nhất của sư phụ tôi, rất dễ làm mục tiêu tấn công chủ yếu của kẻ thù, mỗi khi Phúc Hi ở trong nước, đều phải phái người đi theo bảo vệ thật tốt! Không được để cho huyết mạch của sư phụ tôi bị tổn thương một chút nào.”

“Đã hiểu, Lão đại.”

Hoắc Phi Đoạt gõ gõ bàn: “Vài năm trước Cự Phong đã thay đổi người đứng đầu, không biết bây giờ hội trưởng của bọn họ là thần thánh phương nào.”

Khi Ngũ Y Y mở mắt ra, bên ngoài trời đã sáng.

Vừa nhìn ánh nắng chiếu vào khắp nơi, cô đã biết hôm nay là một ngày trời rất đẹp.

“Ôi chào, ngủ thật ngon.” Ngũ Y Y ngồi dậy đấm đấm vai cái thật thoải mái rồi ngáp một cái thật to.

Cô chợt ngẩn ngơ, đôi mắt chuyển động liếc nhìn cánh tay vẫn giữ nguyên tư thế đang ngáp, “A? Là cảm giác của mình chậm chạp sao? Cánh tay lại không đau nữa à? Không phải đâu? Không cần phải kì diệu như vậy?”

Ôi!

Thuốc Đông Y cái gì, đừng thần kì như vậy chứ?

Ngũ Y Y bĩu môi nở nụ cười, lẩm bẩm: “Chú Hoắc kia, mặc dù tính tình hơi xấu xa, nói chuyện lạnh nhạt, nhưng mà có lúc dùng được.”

Quần áo đi làm ngày hôm qua được để trên bàn, Ngũ Y Y vừa hát vừa đi rửa mặt.

“Trời ơi, em lại ngủ quên đến gần mười giờ. Hi hi, thật không biết xấu hổ.” Ngũ Y Y đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Tiêu Lạc đang bận rộn trong nhà bếp, cười nói.

173. Chương 173: Kết Cục Của Kẻ Đồng Lõa 6

“Không sao, anh cũng vừa thức dậy, tay em thế nào? Còn đau không?”

Tiêu Lạc làm món bánh trứng rất khéo léo, món mì xào hải sản thơm phức đã làm xong được đặt trên bàn ăn.

Ngũ Y Y cúi xuống ngửi mùi thơm của mì xào, trả lời “Ừ, thật sự nó không đau nữa, yên tâm đi.”

Nhìn kĩ, mùi vị của mì cũng rất ngon.

Lúc Tiêu Lạc không để ý, Ngũ Y Y cầm lên một miếng bỏ vào miệng ăn.

Ồi, Tiêu Lạc có thể làm đầu bếp cao cấp nha.

Mùi vị của mì xào này thật là quá tuyệt vời.

Tiêu Lạc dáng người thon dài đang mặc tạp dề bưng bánh trứng đi ra, nhìn như thế thật dễ thương ầm ập làm sao.

“Em rửa tay chưa?”

“Sạch rồi.” Ngũ Y Y giơ móng vuốt nhỏ lên: “Không tin anh ngửi thử xem, vẫn còn mùi thơm của nước rửa tay nha.”

Ngũ Y Y chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ Tiêu Lạc lại đến gần ngửi tay của cô, chớp mũi của hân chạm vào ngón tay cô, làm cô hoảng sợ rút tay lại.

Tiêu Lạc cười yếu ớt nói: “Ừ, thật sự rửa sạch. Được rồi, rửa tay xong em có thể ăn.”

“Vây! Rốt cuộc có thể hoạt động. Thật ra em muốn ăn lâu rồi, bởi vì không có bữa thôi.”

“Thôi nào! Em nghĩ rằng anh không thấy gì à? Nhưng mà em lại lén trộm lấy tay cầm lên ăn.”

“Không có nha. Thật không có.”

Hai người vừa nói vừa cười vui vẻ. Tuy là bữa ăn sáng đơn giản nhưng ầm ập.

Ăn cơm xong, Tiêu Lạc rửa chén, quét dọn vệ sinh phòng bếp.

Ngũ Y Y cầm điện thoại nói chuyện với Hàn Giang Đình.

“Đi đi, tên Hàn Giang Đình chết tiệt, sớm muộn gì cậu cũng chết trên tay con gái. Tôi và cậu đoạn tuyệt.” Ngũ Y Y tức giận gào thét, cúp điện thoại Hàn Giang Đình.

“Sao vậy? Ai chọc giận em?” Tiêu Lạc vừa lau tay vừa hỏi.

“A, Em muốn đi mua một đôi che tai hình con thỏ nhỏ và khăn choàng cổ, nhưng cái tên Hàn Giang Đình kia nói không rảnh đi với em, hân lại đi tán gái, Thật ghê tởm! Ngày mai gặp hân, trước tiên em sẽ cắt hân.”

Ngũ Y Y híp mắt sau nghĩ, bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau giống như Lý Tiểu Long.

Tiêu Lạc cười khê đứng dậy: “Khụ khụ, anh tưởng rằng có chuyện gì lớn, không phải là mua đồ che tai và khăn choàng cổ sao? Anh đi với em, chúng ta đi mua nó.”

Ngũ Y Y mở to mắt, không dám tin nói lấp bắp: “Không, không phải đâu?”

Cô không biết xấu hổ làm phiền Hàn Giang Đình, nhưng có tuyệt đối ngại làm phiền Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc cúi người, gương mặt anh tuấn kề gần sát gương mặt Ngũ Y Y, cười nói: “Thế nào? Anh không đủ tư cách sao? Anh cam đoan sẽ làm một tùy tùng không oán trách một câu nào được chưa? Tuyệt đối không sợ mệt mỏi, không sợ bị làm phiền.”

“Việc của anh còn nhiều như vậy...”

Tiêu Lạc đưa tay nhéo nhéo gương mặt Ngũ Y Y, cười sủng ái nói: “Bất cứ chuyện gì của em đều quan trọng cả. Đi thôi nào.”

Trái tim Y Y đập loạn lên, cô bị Tiêu Lạc kéo ra khỏi nhà.

Hai người đến chỗ hai cô gái trẻ trên đường dành riêng cho người đi bộ.

Nơi đó có bán rất nhiều đồ trang sức dành cho các cô gái trẻ, nào là đồ trang sức, túi xách, mỹ phẩm.

“Oa, cậu xem cậu xem, người nam sinh kia rất đẹp trai.”

“Ánh mắt thật mê người.”

“Giống như minh tinh điện ảnh của Hàn Quốc vậy, có phải là minh tinh không?”

Rất nhiều cô gái nhìn Tiêu Lạc tự nhiên, phóng khoáng rồi rít bàn luận.

Ngũ Y Y ho khan một tiếng, cô dựa sát vào người Tiêu Lạc nói: “Ai ai, anh thấy không? Mọi người phụ nữ ở đây đều nhìn anh.”

Đi ra ngoài cùng người đàn ông đẹp, trai áp lực thật là lớn, làm hại cô muốn xem thứ gì đó cũng rất xấu hổ không dám đứng lại xem quá lâu, sợ rằng nếu ở đó thêm lúc nữa giao thông thật sự sẽ tắc nghẽn mất.

174. Chương 174: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 1

Phụ nữ bây giờ da mặt thật dày, dày còn hơn so với tường nữa, chỉ là chưa nhào vào thôi, thật không còn gì để nói.”

Ngũ Y Y lén nhìn qua bên cạnh Tiêu Lạc, nuốt vài ngụm nước bọt.

Quả thực Tiêu Lạc rất tuần tú. Giống như một đại thiếu gia được nuôi dưỡng trong một môi trường tốt, mi thanh mục tú, ngọc thụ lâm phong, nụ cười của anh ấy làm rung động lòng người khác.

Thật giống như đang nằm mơ, người đàn ông tuần tú này sẽ thích mình sao? Hắn thổ lộ với mình, không phải chỉ để đùa giỡn chứ?

Tiêu Lạc rất tự nhiên ôm vai Ngũ Y Y, bộ dáng như đang bảo vệ cô, hắn cúi đầu, cản vành tai của Ngũ Y Y nói: “Nhìn xem, bạn gái của anh đã tức giận kìa. Em có muốn anh nói cho các cô ấy biết rằng anh là hoa đã có chủ rồi không?”

Gương mặt Ngũ Y Y chợt đỏ lên, nói nhỏ: “Trăm ngàn lần anh đừng làm vậy, anh làm vậy em xấu hổ chết mất.”

Bạn gái?

Anh ấy mới nói mình là bạn gái của anh ấy sao?

Úi, thật là xấu hổ mà.

Tiêu Lạc và Y Y đi chọn một bộ che tai hình con thỏ nhỏ màu hồng, cùng với găng tay và khăn choàng cổ.

Ngũ Y Y đeo vào một bộ, nhìn vào gương xem, rất tự nhiên quay người lại nhìn Tiêu Lạc: “Thế nào? Có xinh đẹp không?”

Tiêu Lạc nhìn cô ngây ngốc.

“Này.....” Ngũ Y Y quơ tay trước mặt Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc si ngốc trả lời: “Y Y của anh...Thật đẹp.”

Ngũ Y Y xấu hổ cúi đầu nhìn mũi giày.

Ngũ Y Y chợt nghĩ đến Hoắc Phi Đoạt, thì thầm: “Nhưng vì sao Hoắc Phi Đoạt kia chưa bao giờ nói mình đẹp?”

Chú Hoắc luôn nói cô cái này không được, cái kia không tốt, nói cô càng lớn lên càng xấu, hẳn nói cô cần phải phẫu thuật thẩm mỹ lại mười mấy lần mới vừa mắt, hẳn còn nói thà nhìn người mẫu đẹp hơn chứ không nhìn cô.

Bị chú Hoắc đả kích, cô trực tiếp đem chính mình làm thành một cô gái xấu xí.

“Em nói gì đó?” Hai tay Tiêu Lạc vuốt ve gương mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cười gượng nói: “Không có gì.”

Tiêu Lạc nắm bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, hai người cùng đi trên đường dành riêng cho người đi bộ.

Có rất nhiều người đi đường dừng lại nhìn một đôi tuổi nam mỹ nữ này.

Người nam cao lớn, khôi ngô tuấn tú.

Người nữ vóc dáng nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo diễm đạm đáng yêu.

“Y Y, em nhìn xem mặc quần áo này thế nào?”

Tiêu Lạc kéo tay Ngũ Y Y đi vào một cửa hàng chuyên bán quần áo tình nhân.

Ngũ Y Y nhìn qua một vòng rồi nói: “Wow, ở đây đều là quần áo tình nhân.”

“Đúng vậy, chúng ta vào xem.” Tiêu Lạc quay mặt cười nói với Ngũ Y Y, khoảnh khắc ấy tim của Ngũ Y Y đập nhanh hơn.

Quần áo tình nhân a.

Cô cùng với Tiêu Lạc mặc quần áo tình nhân sao?

Ngũ Y Y lén nhìn một bên mặt khôi ngô tuấn tú của Tiêu Lạc, hai tay cô đặt lên vị trí trái tim rồi thầm bật cười.

“Ai da, hai bộ quần áo này đắt quá, nhất định là muốn cắt cổ khách hàng mà! Chúng ta đến cục vật giá tổ cáo họ đi. Hừ! Anh cũng thật là, em đã nói chúng quá đắt không nên mua làm gì, anh lại không nghe lời em.”

Gương mặt Ngũ Y Y xụ xuống, từ trong cửa hàng đi ra.

Tiêu Lạc đi đến bên cạnh Ngũ Y Y, đánh nhẹ vào tay cô, hẳn cười vui vẻ nói: “Cũng không tính là đắt tiền. Hơn nữa, đừng xem thường anh, anh có thể kiếm rất nhiều tiền nuôi gia đình. Sau này, cứ xài tiền thoải mái, anh nuôi em được mà.”

Ngũ Y Y xấu hổ nói nhỏ: “Ai cần anh nuôi.”

Hai người đều mặc áo T-shirt kẻ sọc trắng đen, ở giữa có hình con chó nhỏ đang le lưỡi rất đáng yêu.

Ngũ Y Y chợt phát hiện có mấy người đi tới trước mặt, cô suy nghĩ một chút, lập tức chủ động ôm lấy cánh tay Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc thoáng rung mình, nhịp tim đập nhanh, hẳn cúi đầu nhìn vật nhỏ đang dựa sát vào người mình.

175. Chương 175: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 2.

Ngũ Y Y nâng lên khuôn mặt tươi cười, hướng Tiêu Lạc nhe ra hai cái răng nanh nho nhỏ.

Tiêu Lạc liền nghe được tiếng tim đập thành thịch phát ra từ lồng ngực mình, không khống chế được đập cuồng loạn.

Cô, không cần chủ động, chỉ cần làm nũng một chút, hẳn liền không chịu nổi

“Tiêu Lạc, cúi người xuống một chút”, Ngũ Y Y hề hề cười, cộng thêm vô hạn quyến rũ.

“Hả?” Tiêu Lạc mắt tròn nhìn, nghe lời giai nhân, cúi người đem đầu kê sát cô.

Ngũ Y Y đưa tay, phẩy phẩy tóc hẳn, mềm mại nói, “Trên tóc anh có vật bẩn. Hiện tại tốt rồi”

Tiêu Lạc không rõ đầu đuôi nâng người lên, nhìn phía xa liền hiểu được tại sao cô làm như vậy.

Cách đó không xa, Ngũ Nhân Ái cùng Ngũ Nhân Tâm đang đứng ở đó.

Ngũ Nhân Ái sắc mặt trắng bệch, tay nắm túi xách khẽ run lên.

Ngũ Y Y thắng lợi cười, làm bộ nhìn Ngũ Nhân Ái, như cũ ôm cánh tay Tiêu Lạc, nói, “Nha, thật trùng hợp nha, chị cả, chị hai, cũng đi dạo phố sao?”

Ngũ Nhân Ái giận đến nội thương, kéo Ngũ Nhân Tâm cất bước đi, “Chúng ta đi!”

Ngũ Y Y không buông tha cho Ngũ Nhân Ái, cười mỉ, “Thế nào? Nhìn tôi cùng Tiêu Lạc cùng một chỗ, chị liền khó chịu sao? Làm thế nào đây, Nhân Ái, tôi với Lạc rất hợp nhau a, chị thua rồi. Không cần quá đau thương như vậy”

Ngũ Nhân Ái khổ sở nhìn Tiêu Lạc, ánh mắt rơi xuống hai cánh tay đang dán vào nhau kia, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra, miễn cưỡng nói, “Ta không muốn cùng loại người như người nói chuyện”

Ngũ Nhân Tâm giận kêu lên, “Tiêu Lạc! Anh làm sao có thể cùng loại nữ nhân này ở cùng một chỗ a? Có biết hay không nó là kĩ nữ? Chính là gái làm tiền cao cấp, ở chung với không biết bao nhiêu nam nhân rồi, vạn kẻ cùng chần gối với nó rồi, loại như nó không đáng giá a! Chị em thanh cao hơn nó a”

Tiêu Lạc hí mắt, quát, “Nhân Tâm! Không được vũ nhục Ngũ Y Y! Nếu không tôi kiện không khách khí với em”

Ngũ Y Y giơ chân, chuẩn bị đá ngã Ngũ Nhân Tâm, nhưng không ngờ.

Bốp!

Mặt Ngũ Nhân Tâm, bị người khác hung hãn xấn một bạt tai.

Cái tát kia cơ hồ xuất hết lực, mặt Ngũ Nhân Tâm liền lộ ra mấy dấu ngón tay đỏ tươi.

thình lình xảy ra một cái tát, này đem mấy người đứng đó đều ngu người.

Ngũ Y Y nhìn, liền phát hiện, không biết từ lúc nào Hoắc Phi Đoạt đã đứng đó, mặt lạnh tanh nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Tâm

Hoắc Phi Đoạt lạnh giọng nói, “Đối phó với loại chó hoang hay sủa bậy này, không cần dùng biện pháp giáo dục của loài người. Muốn nó ngoan ngoãn, liền như vậy cho tới khi hết sủa thì thôi”

Nói xong, một tay giơ lên mạnh mẽ vung xuống, đập thẳng vào náy của Ngũ Nhân Tâm.

Phụt!

Ngũ Nhân Tâm miệng ho ra một ngụm máu, mặt trợn lên, ngã xuống đất.(Chu tước:Chú Hoắc muôn năm ^_^)

Xung quanh yên tĩnh thấy sợ.

!!!

Ngũ Y Y bị dọa hung ác hít một ngụm khí.

Ngũ Nhân Ái trợn to hai mắt, ba giây đồng hồ sau mới nhớ tới sợ hãi kêu to, “Nhân, Nhân Tâm ! Nhân Tâm! Em làm sao vậy?”

Ngũ Nhân Ái gương mặt nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt, kêu lên “Người tại sao dám xen vào việc của người khác? Người tại sao dám đánh người a?”

Cô ta vừa mở miệng, đám người A Trung liền rút ra khẩu súng đen nhánh , hòng súng nhắm ngay đầu Ngũ Nhân Tâm.

Dám mắng lão đại của bọn họ?

Chán sòng rồi hả!

Ngũ Nhân Ái nhất thời câm miệng, cả người run run rẩy rẩy giống như cầu mắc mưa.

Hoắc Phi Đoạt giơ tay lên, không để cho bọn A Trung hành động thiếu suy nghĩ, lãnh khốc nói, “Chuyện hôm nay, là do ta thấy bất bình nên ra tay”

176. Chương 176: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 3

Hoắc Phi Đoạt giơ tay lên, không để cho bọn A Trung hành động thiếu suy nghĩ, lãnh khốc nói, “Chuyện hôm nay, là do ta thấy bất bình nên ra tay. Về nhà, cô nói với lão gia tư, nói, em gái cô là do Hoắc Phi Đoạt ta giúp ông ta giáo dục. A Trung, phái người đưa hai người đó trở về”

“Vâng, lão đại”

A Trung ngoắc tay, bốn tráng hán liền nâng Ngũ Nhân Tâm đặt lên một chiếc xe hơi.

Ngũ Nhân Ái cũng bị kéo đi.

Ngũ Y Y, đồ lằng lơ! Những gì ta gặp hôm nay, đều do ngươi gây ra! Nỗi hận này, ta nhất định ghi tạc trên đầu ngươi đấy !

Hoắc Phi Đoạt lúc này mới chuyển sang nhìn Ngũ Y Y, ánh mắt sắc bén, đầu tiên liền rơi xuống tay cô và Tiêu Lạc đang dính vào nhau kia, nhất thời con ngươi mở to, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp xuất thủ, bắt được cánh cửa Ngũ Y Y kéo ra khỏi tay Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc một tay khác vươn ram ngăn cản Hoắc Phi Đoạt, “Anh làm gì vậy?”

Hoắc Phi Đoạt cùng Tiêu Lạc chưởng lực đụng vào nhau, Hoắc Phi Đoạt ngưng lông mày, “Cậu biết võ công?”

Cái này ngược lại hắn vẫn không biết.

Tiêu Lạc thế nhưng lại biết võ công? Hơn nữa nhất định tu vi không phải thấp.

Tiêu Lạc mặt lạnh lùng nói, “Tất nhiên biết, tôi nhất định không để anh cướp đi người của tôi”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên âm hiểm cười một tiếng, “Lời này, chỉ có thể là người có thực lực mới có thể nói”

Nói xong, nội lực xuất ra, chấn ngay ngực của Tiêu Lạc, chiêu thức xinh đẹp, tốc độ xuất chiêu nhanh như cắt, Trong nháy mắt Ngũ Y Y đã nằm trong ngực của Hoắc Phi Đoạt.

Tiêu Lạc còn muốn giành người về, A Trung liền nhanh chóng chuyển hòng súng nhắm ngay đầu hắn.

Ngũ Y Y cũng không biết tại sao, ngăn ngừa có mấy giây mình liền từ bên cạnh Tiêu Lạc liền chạy vào trong ngực của Hoắc Phi Đoạt.

“Chú sao lại làm vậy với Tiêu Lạc a? Đó là súng thật sao? Súng thật làm sao có thể chĩa vào người khác như vậy được?Chú hỗn đản!” Ngũ Y Y ngẩng mặt, nhìn Hoắc Phi Đoạt mắng tới.

Lúc này mới phát hiện, cô tại sao có thể trước mặt Tiêu Lạc duy trì dáng vẻ thực nữ, nhưng trước mặt Hoắc Phi Đoạt, hình tượng thực nữ đều chạy đi đâu rồi? Thật kì quái!

“Hả? Nha đầu , em nói gì?” Hoắc Phi Đoạt nheo mắt, cúi đầu nhìn con mèo đang xù lông trong ngực mình.

Vì một Tiêu Lạc, cô dám mắng hắn?

Ngũ Y Y le lưỡi, lập tức nở nụ cười nịnh hót, “Hắc hắc, tôi nói sai rồi. Là tôi tục nói, tôi là hồn đàn”

Choáng a, cô mắc chứng tự ngược sao, tư đứng đi mắng chính mình?

Cánh tay thon dài của Hoắc Phi Đoạt khoát lên vai Ngũ Y Y, làm cho cả người cô đều dựa vào hắn, Ngũ Y Y bị áp trong ngực nghe thấy tiếng tim đập vô cùng trầm ổn kia, liền đỏ mặt. Cái tư thế này, vô cùng bà quyền a.

Một tay khác liền ngắt nhẹ mũi cô, “Mấy chiêu thức tôi dạy em tại sao lại không dùng? Người khác mắng em, chẳng lẽ em chỉ biết đứng nghe thôi sao? Ngốc!”

Hoắc Phi Đoạt giáo huấn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y chu miệng lên.

Tâm tình Lão đại hôm nay không tốt rồi!

Thật kém xa Tiêu Lạc a.

Tiêu Lạc chưa bao giờ nổi giận với cô, cũng chưa bao giờ khiển trách cô cả, người ta đều ôn nhu dịu dàng a.

“Oh, tôi vốn muốn dùng mấy chiêu kia đánh cô ta, chỉ là hơi chậm một chút thôi, không đợi tôi ra chiêu, chú đã ra tay trước rồi. Đây, sao lại cứ nhăm sủng vào Tiêu Lạc vậy? Cứ như vậy sẽ làm người ta hoảng sợ đó”

Hoắc PHI Đoạt mắt nhìn lướt qua, A Trung hiểu ý, liền thu súng lại.

Tiêu Lạc không đành lòng nhận thua, “Hoắc Phi Đoạt, mời buông Y Y ra”

Hoắc Phi Đoạt ánh mắt lóe tin tàn nhẫn nhìn Tiêu Lạc

177. Chương 177: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 4.

Hoắc Phi Đoạt nhìn Tiêu Lạc lạnh thấu xương, “Có buông tay ra không, cậu muốn làm cái gì. Tiêu Lạc, vừa rồi tại sao cậu khoanh tay đứng nhìn? Nha đầu này đi theo cậu, luôn bị ủy khuất, cậu luôn làm cho tôi nhìn không quen. Làm sao bây giờ đây? Cậu luôn cho là tôi thừa dịp ra tay.”

Ngũ Y Y thay Tiêu Lạc cãi lại, “Không có ai bảo chú ra tay có được không? Tôi còn chưa nói đây, tại sao vừa rồi chú đánh hai cô nàng họ Ngũ đó mạnh như vậy? Sau khi trở về, ông ta lại mang tôi ra trút giận.”

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng nói, “Ông ta dám đem chuyện hôm nay tính trên đầu em, tôi lập tức làm cho công ty của ông ta đóng cửa.”

Ngũ Y Y bĩu môi.

Được rồi, Hoắc lão đại nói gì thì chính là như vậy đi.

Tiêu Lạc giải thích, “Nhân Tâm nói thế nào cũng là chị của Y Y, các cô ấy đều phải sống dưới một mái hiên, tôi không muốn đem chuyện trở nên bế tắc.”

Hoắc Phi Đoạt mạnh mẽ áp bức, “Tôi và cậu vĩnh viễn khác biệt. Tôi sẽ không lựa chọn hòa bình, mà để cho người của tôi chịu một chút xúi ủy khuất cùng tổn thương. Người nào đắc tội với người của tôi một phần, tôi sẽ không khách khí trả lại cho hắn mười phần, hai mươi phần!”

Ngũ Y Y thầm thì, “Quả nhiên, ông chủ hung ác chó trông nhà cũng không thể chọc.”

Phi phi, cô làm sao lại đem mình so sánh với chó trông nhà?

Đàn chết!

Hoắc Phi Đoạt thản nhiên liếc Tiêu Lạc và Ngũ Y Y, đánh giá, “Quần áo này thật khó nhìn, nhanh đổi lại.”

Ngũ Y Y kéo áo tình nhân, vênh môi nói, “Khó coi sao? Ánh mắt của chú thật xoi mói nha. Áo này kẻ sọc trắng đen lúc nào cũng mất, sẽ không bị lạc hậu.”

Cô không thấy, trong mắt Hoắc Phi Đoạt ẩn ẩn vị chua.

Hoắc Phi Đoạt quay mặt đi nơi khác, chua giọng nói, “Hai người mặc áo giống nhau, như thế nào cũng thấy không hợp.”

Lông mày A Trung run lên, làm như không nghe được, cúi đầu, thiếu chút nữa bật cười.

Không trách được lúc này lão đại giống như nhanh chóng lên dây cót, bỏ lại Phúc Hi tiểu thư đang chọn đồ, không giống bình thường vội vàng đuổi theo hướng này.

Thì ra là thấy được Ngũ Y Y ăn mặc giống như tình nhân.

Ngũ Y Y kiếng chân, mặt không phục.

Nói lắm bầm, chú Hoắc chính là nhìn cô không vừa mắt! Cô mặc như thế nào, hần đều chê cười cô.

Ngay cả mặc quần áo tình nhân đều bị hần chê cười, thật đáng ghét! Chú Hoắc thật đáng ghét.

Hoắc Phi Đoạt khom lưng, phun khí nóng trên mặt Ngũ Y Y, “Thế nào? Không phục?”

Ngũ Y Y giật mình, lập tức nặn ra một chút tươi cười, như con chó nhỏ cọ có trong ngực Hoắc Phi Đoạt, “Nào có a, tôi tâm phục khẩu phục! Hoắc lão đại chú nói cái gì cũng là khuôn vàng thước ngọc, lời nói ngàn vàng.”

Hoắc Phi Đoạt mắng, “Kẻ lừa đảo!”

Trong giọng nói, lại tràn đầy yêu thương.

Bàn tay cứng chiều vuốt đầu Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y quất mặt, một đầu dây sọc đen kêu lên, “Ai nha! Nói bao nhiêu lần! Không phải là không muốn chú nhuộm tóc tôi sao! Vốn là rất xơ, để cho chú nhuộm, lại càng thêm rối!”

Hoắc Phi Đoạt cười khẽ, tiếp tục nhéo gương mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y giận đến phát điên.

Tiêu Lạc mặt lạnh lùng, nhìn hai người quen thuộc đùa giỡn, đáy lòng vô cùng khó chịu.

“Anh Phi Đoạt! Anh Phi Đoạt!”

Từ phía sau bọn họ truyền đến tiếng kêu nũng nịu của một cô gái.

Hoắc Phi Đoạt lập tức nhăn mặt.

Ngũ Y Y tò mò xoay người, liền thấy một cô gái ăn mặc giống như công chúa đang chạy về phía bọn họ.

“Anh Phi Đoạt!” Phúc Hi lập tức nhảy vào giữa Ngũ Y Y cùng Hoắc Phi Đoạt, ôm chặt lưng Hoắc Phi Đoạt, đề phòng nhìn chăm chăm Ngũ Y Y, hỏi Hoắc Phi Đoạt, “Anh Phi Đoạt, tại sao anh không đợi em? Em mua đồ xong ra ngoài tìm không thấy anh! Còn có, cô ta là ai? Dáng vẻ khó nhìn như vậy! Giống như là con ruồi đục thu hút mấy con ếch lớn!” (Ặc, ai không hiểu câu này hỏi lại tác giả, mình cũng không hiểu, rõ ràng Y Y là giống cái)

178. Chương 178: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 5.

Ngũ Y Y nghẹn họng nhìn trần trời.

Quả nhiên, người bên cạnh chú Hoắc, mỗi người đều là cực phẩm a.

Nha đầu này miêu tả, thật là rất sáng tạo.

Con ruồi đực thu hút mấy con ếch lớn?

Mình giống như vậy sao?

Ngũ Y Y nhin cười nói, “Lần đầu tiên gặp mặt, cứ nói như vậy với người khác, cô đã được dạy dỗ chưa hả? Nói như vậy, cô chính là con ruồi cái thu hút rất nhiều ếch lớn?”

Phúc Hi trợn to mắt, thét lên, “A a, cô dám nói như vậy với tôi! Anh Phi Đoạt! Anh mau đánh cô ta cho em!”

Ngũ Y Y vừa nghe lời này, thật hoảng hốt, cô gái này rõ ràng thấy chú Hoắc thân thiết với người khác, lại muốn đánh cô, cô nhất định chết rồi.

Ngũ Y Y lập tức thuận theo chiều gió nói, “Anh Phi Đoạt của cô là người có đạo lý, cô nói hấn đánh ở đâu hấn liền đánh? Hơn nữa, tôi cũng không có ác ý, tôi nói câu vừa rồi cũng có ý nghĩa đấy, nói đúng là, cô là một mỹ nữ vô cùng vô cùng nữ tính, có sức hút siêu cấp!”

Hán ngữ của Phúc Hi không tính là tốt, bị Ngũ Y Y nói như vậy, thực sự mơ hồ, quyết miệng nhỏ, ngẩng mặt nhìn Hoắc Phi Đoạt, “Anh Phi Đoạt, cô ấy khen em xinh đẹp sao?”

Ngũ Y Y muốn ới, vụng trộm bĩu môi.

Nha đầu này là một người đần độn? Điều này cũng muốn hỏi người khác, khinh bỉ.

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y một cái, mập mờ đáp một tiếng, “Ừ.”

Phúc Hi mới hài lòng một chút, bỏ dịch ý, quan sát Ngũ Y Y, hơi khiếp sợ.

Cô gái này thật là xinh đẹp!

Cả người tràn đầy phong cách đặc biệt, mắt to linh động giống như biết nói, da thật là tốt, trắng nõn nà, mềm nhẵn xẹt qua một phát liền rách, nhìn cô gái này có thể nghĩ đến một từ, tiểu thiên sứ.

Nhất thời, phụ nữ ghen tỵ lẫn nhau, khiến cho Phúc Hi không thích Ngũ Y Y.

“Anh Phi Đoạt, tại sao anh đứng gần cô ta như vậy? Này! Cô thật đáng ghét, tại sao muốn dán sát gần gũi với anh Phi Đoạt của tôi?”

Ngũ Y Y cười cười, “Thật ra thì tôi rất muốn cách xa anh Phi Đoạt của cô ra một chút. Hi hi.”

Xa một chút thì an toàn thêm một chút.

Hoắc Phi Đoạt hung hăng trợn mắt nhìn Ngũ Y Y một cái

.

“Hai người quen biết nhau sao? Vừa rồi đang nói cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi, nói với Phúc Hi, “Là bạn bè.”

Ngũ Y Y vội vàng sửa chữa, “Thật ra thì tôi chưa được tính là bạn của anh Phi Đoạt của cô, chẳng qua là nữ phục vụ nhà hấn thôi.”

“Nữ phục vụ?” Phúc Hi buồn bực, Hoắc Phi Đoạt đen mặt.

Lúc này, Phúc Hi mới nhìn đến Tiêu Lạc mặc quần áo giống Ngũ Y Y đang đứng cùng cô, lập tức vui vẻ, cười nói, “Oh, tôi hiểu rồi, cô cùng anh ta, hai người là tình nhân đi? Cô xem các người mặc quần áo giống nhau, là trang phục tình nhân đấy!”

Hoắc Phi Đoạt đầy đầu sọc đen, âm thầm cắn răng.

Trang phục tình nhân đáng chết!

Ngũ Y Y híp mắt cười, “Hắc hắc.”

Phúc Hi xóa tan cảnh giác với Ngũ Y Y, rất rộng rãi đưa ra tay nhỏ bé của cô, “Tôi tên là Âu Dương Phúc Hi, tương lai tôi muốn lấy anh Phi Đoạt. Cô tên gì?”

Một câu “tương lai tôi muốn lấy anh Phi Đoạt”, trực tiếp dọa sợ Ngũ Y Y cùng Tiêu Lạc.

“A? Cô là vị hôn thê của hắn?”

Ngũ Y Y chỉ chỉ Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt rầu rĩ lấy tay xoa lông mày.

Phúc Hi gật đầu, “Tôi từ nhỏ đã dốc lòng phải lấy anh Phi Đoạt. Bây giờ tôi đã trưởng thành!”

“Chúc mừng chúc mừng!” Ngũ Y Y bắt tay với Phúc Hi, cười hề hề như kẻ trộm, “Tôi tên là Ngũ Y Y.”

Sau đó nhỏ giọng nói với Hoắc Phi Đoạt, “Này, chú Hoắc, tính tình chú xấu như vậy, còn có phụ nữ muốn lấy chú, chú nên vui mừng đi mới phải, quý trọng người ta thật tốt.”

179. Chương 179: Trên Đường Vô Tình Gặp Được 6.

Hoắc Phi Đoạt đen mặt, thật muốn cắt đứt cổ của Ngũ Y Y.

Nha đầu này còn không phải là phụ nữ sao, rốt cuộc cô nghĩ thế nào a! Tức chết hắn!

Phúc Hi tò mò hỏi, “Ngũ Y Y, cô nói với anh Phi Đoạt của tôi cái gì đấy?”

“Nga, tôi nói với hắn, tôi nói vợ của chú thật xinh đẹp, nhất định phải yêu thương cô như bảo bối mới được. Hắc hắc.”

Tiếng cười hắc hắc của Ngũ Y Y làm cho Hoắc Phi Đoạt nghe được da đầu tê dại. Hắc hắc cái gì hắc hắc! Xú nha đầu!

Phúc Hi lập tức đỏ mặt hạnh phúc không thôi, vui ở trong ngực Hoắc Phi Đoạt, ngọt ngào nói, “Anh Phi Đoạt của tôi vẫn luôn rất thương tôi.”

“Vậy thì rất rất rất tốt nha.” Ngũ Y Y nhìn trộm ánh mắt Hoắc Phi Đoạt, rõ ràng đang nói: có người muốn chú, chú thật là quá may mắn.

Tiêu Lạc khoát tay lên vai Ngũ Y Y, nói, “Y Y, chúng ta qua bên kia xem một chút đi, người ta còn phải đi dạo phố, có chuyện riêng tư.”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt, cảm hận nhìn chằm chằm bàn tay chết tiệt của Tiêu Lạc.

“Nga, đúng lắm, cũng không quấy rầy các người, vợ chồng son hai người vui đùa một chút đi.”

Ngũ Y Y che miệng cười trộm.

Hoắc Phi Đoạt cắn răng lên nói khế với Ngũ Y Y, “Vợ chồng son cái gì! Em chờ xem tôi phạt em thế nào!”

Ngũ Y Y quất mặt.

Hừ, chú Hoắc đáng ghét, chỉ biết dùng cái kinh hù dọa người!

“Ừ, gặp lại sau, chúng tôi đi bên kia chơi một lát.” Phúc Hi gật đầu một cái, lôi kéo Hoắc Phi Đoạt đi về phía trước.

Hoắc Phi Đoạt bước từng bước một.

Hai tay Ngũ Y Y bắc thành cái loa hô, “Vợ chồng son phải chơi vui vẻ nha!”

Hoắc Phi Đoạt thiếu chút nữa ngã quỵ, xoay mặt, hung tợn trừng mắt nhìn Ngũ Y Y một cái.

Ngũ Y Y cho Hoắc Phi Đoạt một cái mặt quỷ.

Tiêu Lạc quan sát vẻ mặt của Ngũ Y Y, hỏi, “Phi Đoạt đã có vị hôn thê à?”

Không biết Y Y có ghen khổ sở không?

Ngũ Y Y gật đầu, “Đúng vậy, đây là ngoài dự liệu của em, còn có một cô gái đơn thuần như vậy, thật lòng thích Hoắc Phi Đoạt.”

“Hả?”

Ngũ Y Y nhìn Tiêu Lạc, nghiêm trang nói, “Hoắc Phi Đoạt võ công cao cường hù chết người, anh không thấy, một người đánh thật nhiều người cũng giống như đùa giỡn, quá đáng sợ, tính khí lại không tốt, loại đàn ông đáng sợ lại xấu tính, vẫn còn có cô gái muốn lấy hắn, thật là tự ngược.”

Ngũ Y Y lắc đầu không hiểu.

Tiêu Lạc len lén cười.

Phúc Hi ôm cánh tay của Hoắc Phi Đoạt, nâng mặt hỏi, “Anh Phi Đoạt, tại sao anh mất hứng? Anh từ lúc này đến bây giờ, vẫn luôn lạnh mặt đấy.”

Hoắc Phi Đoạt dừng lại, nghiêm túc nhìn Phúc Hi, nói, “Phúc Hi, em là em gái của anh, không phải anh đã sớm nói sao, em không thể lấy anh, tại sao em còn trả lời với người ta như vậy? Phúc Hi, anh nói rồi, em nhất định sẽ có tình yêu thuộc về em, cuộc sống thuộc về em, gia đình thuộc về em. Nhưng mà không phải là anh.”

Phúc Hi nhất thời nước mắt lưng tròng, “Em gái gì chứ, vừa không có huyết thống, cũng không phải em gái ruột, ở chung một chỗ có cái gì không đúng! Em chỉ muốn lấy anh, em chưa từng nghĩ tới lấy người khác, em cũng chỉ yêu một mình anh!”

Vừa nói, Phúc Hi vừa lấy tay lau nước mắt khóc đến lợi hại.

Hoắc Phi Đoạt thở dài, ôm bả vai cô, khuyên giải, “Được rồi được rồi, không phải em muốn mua một đôi giày sao? Phía trước có đôi giày kiểu cách rất đẹp, đi, chúng ta đi xem một chút.”

Phúc Hi mắt nhắm lệ nhìn Hoắc Phi Đoạt, “Thật?”

“Lừa gạt em sao?”

Phúc Hi quệt miệng, ôm eo Hoắc Phi Đoạt, đi tới phía trước.

180. Chương 180: Cho Em Xem Đủ Rồi 1.

Ngũ Nhân Ai cùng Ngũ Nhân Tâm bị xe của Hoắc Phi Đoạt đưa về Ngũ gia trang.

Mới vừa về nhà, Ngũ Phong Tập giật mình.

“Nhân Ái, Nhân Tâm làm sao vậy?”

Khóe miệng Ngũ Nhân Tâm dính máu tươi, nhắm mắt lại, giống như con búp bê vải yếu ớt.

Ngũ Phong Tập há hốc miệng, bị dọa cho sợ đến nỗi hai tay đều run rẩy.

“Ba ba. Ô ô” Ngũ Nhân Ái nhào vào trong ngực Ngũ Phong Tập, cả người đứng khóc run rẩy.

Cô ta lần đầu tiên tiếp xúc với người của xã hội đen, không nghĩ tới dọc đường này bị những người hung bạo kia chêu ghẹo, cho nên kinh khủng như vậy.

“Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan, đừng khóc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hả?”

Ngũ Phong Tập vượt bả vai Ngũ Nhân Ái.

“Ba ba, là tại Y Y, đều do Y Y”

Một tên con trai còn trẻ tuổi đứng trong sân của Ngũ gia, ngạo mạn hăng giọng nói, “Lão đại của chúng tôi bảo chúng tôi chuyển lời với ông, hai cô con gái này của ông thật không có gia giáo, ngoài đường mà miệng phun đầy phân mắng chửi kêu loạn. Lão đại chúng tôi còn nói, chuyện hôm nay là hấn rút dao tương trợ, không có bất cứ quan hệ nào cùng Ngũ Y Y, nếu như ông tìm Ngũ Y Y gây rối, lão đại của chúng tôi lập tức hạ lệnh cho tất cả công ty của ông đều đóng cửa.”

Giống như quan tòa hưởng phạm nhân tuyên bố, cậu con trai kia nói xong nước miếng bay loạn, còn cau mày quay đầu hỏi một người khác, “Còn gì nữa không? Lão đại còn nói gì?”

“Không có. Lão đại nghe được mấy khuê nữ của ông ta mắng chửi người vô cùng tức giận, các người rất vinh hạnh, khuê nữ của ông là lão đại của chúng tôi tự mình ra tay đánh ngất xỉu. Không chết được, yên tâm đi. Lúc này có đánh mấy cái a.”

Nói xong, mấy người to khỏe rồi rít lên xe, kiêu căng phách lối lái đi.

Ngũ Phong Tập còn bị dọa cứng ngắc đứng trong sân.

Ngũ Nhân Ái lắc cánh tay Ngũ Phong Tập, tố cáo, “Ba ba, nên mắng Ngũ Y Y, nếu như không phải vì nó, Nhân Tâm sẽ không bị Hoắc Phi Đoạt đánh”

“Mày im miệng đi!” Ngũ Phong Tập đột nhiên bộc phát hét lớn, dọa Ngũ Nhân Ái sợ trợn to hai mắt, một chữ cũng không dám nói.

Ngũ Phong Tập dậm chân, “Im miệng đi! Đừng làm loạn gây thêm chuyện! Làm sao con cùng Nhân Tâm lại đắc tội Hoắc Phi Đoạt? Đây không phải là muốn cái mạng già của ta sao? Người kia không nói giỡn, hấn nói làm cho công ty ta đóng cửa, ngày mai ta sẽ phải đi trên đường cái xin cơm! Đồ không biết trời cao đất rộng! Sau này không cho gây thêm rắc rối cho ta! Nghe hiểu không?”

Ngũ Nhân Ái vô cùng ủy khuất, cắn môi, hồi lâu mới hừ giọng nói, “Nghe được.”

Tiêu Mai dựa khung cửa thềm thì, “Đã nói Ngũ Y Y đó không phải là cái đèn càn dầu”

Ngũ Phong Tập trợn mắt nhìn qua, “Nói cái gì đó!”

Tiêu Mai lập tức thu lại biểu cảm, chuyển đề tài, “Bộ dạng Nhân Tâm như vậy phải làm sao bây giờ?”

Ngũ Phong Tập vô cùng phiền não, khoát khoát tay, “Người ta không phải đã nói rồi sao, không chết được! Gọi bác sĩ tới đây khám cho Nhân Tâm một chút.”

Âu Dương Phúc Hi ở một cửa hàng bách hóa chọn đồ, nhìn hết sức mê mẩn.

Hoắc Phi Đoạt ngồi ở nơi xa trên ghế dài, một tay chống cằm, trầm tư.

Mắt đẹp thật sâu, nhẹ nhàng mờ mịt, xinh đẹp không nói hết.

A Trung đứng bên cạnh, âm thầm cảm khái lão đại diện mạo tuấn mỹ như thế, ngay cả đàn ông cũng phải chặc lưỡi hít hà.

Huống chi là phụ nữ?

Dĩ nhiên, trong này, ngoại trừ nha đầu Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cũng coi là phụ nữ sao?

Cô nàng ngốc nghếch xem lão đại của bọn họ như rau cải trắng!

“A Trung. . . .”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên âm u lên tiếng.

“Có!”

A Trung cúi người đi tới, hết sức ân cần.

Hoắc Phi Đoạt nhíu nhíu mày rậm, kéo khóe miệng, “Vốn là không muốn ra mặt, nhưng là con gái người ta, nếu bị đuổi ra khỏi nhà, như vậy cô ấy tất phải ở nhà kẻ khác.”

181. Chương 181: Cho Em Xem Đủ Rồi 2.

“A?” A Trung trực tiếp ngáy người.

Lời của lão đại không đầu không cuối, làm sao trả lời?

“Ừ, đúng vậy.” Bất kể hần nghe hiểu hay không, nghe theo lời của lão đại sẽ không sai.

“Gọi điện thoại, tôi muốn trực tiếp nói chuyện cùng lão già Ngũ Phong Tập kia.”

“Dạ A! Tại sao vậy, lão đại?”

A Trung nhú mặt lại.

Lão già Ngũ Phong Tập kia là cái gì, hần làm sao xứng nói chuyện cùng lão đại của bọn họ?

Hoắc Phi Đoạt đã không còn nhẫn nại, “Nhanh lên một chút!”

“Vâng!”

A Trung tìm được số điện thoại của Ngũ Phong Tập, gọi đi.

Bên kia Ngũ Phong Tập vừa nghe nói là Hoắc Phi Đoạt gọi điện thoại tới, đã sớm bị dọa cho tè ra quần.

Vừa dùng sức lấy tay lau mồ hôi sau ót, vừa gật đầu nịnh nọt nói, “Mời ngài nói, mời ngài nói, có chuyện gì xin ngài trực tiếp căn dặn.”

Chọc tới Hoắc Phi Đoạt Hoắc lão đại, ai cũng đừng nghĩ giả hồ đồ.

A Trung buồn cười nói, “Gì chứ, lão đại của chúng tôi muốn đích thân nói chuyện với ông!”

“Hả?” Ngũ Phong Tập thiếu chút nữa bị dọa cho ngất đi.

Không phải chứ?

Nhân Ái cùng Nhân Tâm nhà mình chọc Hoắc lão đại tức giận như thế sao? Thậm chí tự mình đích thân phê bình sao?

Ô ô, sống hay chết, không chịu nổi.

Đưa điện thoại cho Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt bộ dạng thanh nhã, gác một chân lên, lạnh lạnh mở miệng, “Tôi là Hoắc Phi Đoạt.”

Chỉ mấy chữ như vậy, dọa Ngũ Phong Tập sợ đến nỗi “Bùm” một cái trực tiếp đứng lên, nghiêm trang ngay ngắn, lớn tiếng nói, “Ngài khỏe không! Hoắc tổng! Kẻ hèn này thật cảm thấy xấu hổ, làm vô cùng sai, chết vạn lần cũng không hết tội!”

“Ừ, biết lỗi ở đâu rồi hả?”

Âm thanh Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng thoải mái.

“A. . . . Cái này cái này Tôi không có dạy dỗ ra đứa bé ngoan, hai đứa con gái ở ngoài đường mắng chửi người, thật sự là thô lỗ vô lễ”

“Không đơn thuần là cái này.”

“Hả?” Ngũ Phong Tập đang cấp bách lại bị hù dọa ra toàn thân mồ hôi lạnh.

Không đơn thuần là cái này? Còn có cái gì?

“Kia. . . .” Ngũ Phong Tập dùng sức lau mồ hôi.

“Con gái nhà mình làm sao có thể đuổi khỏi nhà, ở cùng một chỗ với người ngoài? Người cha nhẫn tâm như vậy, làm ăn nhất định làm không tốt.”

Cái gì! Ngũ Phong Tập trố mắt.

Có ý gì?

Lời này của Hoắc Phi Đoạt Có ý gì?

Hoảng hốt hai giây, Ngũ Phong Tập mới hiểu được, dùng sức gật đầu nói, “Tôi hiểu, tôi đã hiểu! Sau này tôi sẽ không đánh đuổi Ngũ Y Y đi, nhất định đối xử thật tốt với Y Y!”

“Muốn lập tức. Người ở bên ngoài nơi đó, ngăn ngó nhiều thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm.”

“Dạ dạ dạ, tôi lập tức để cho nó về nhà! Lập tức làm!”

Hoắc Phi Đoạt đích thân nói xong, không nói nhiều chữ, trực tiếp cúp điện thoại.

Ngũ Phong Tập còn đứng tại chỗ ngây ngốc gật đầu, càng không ngừng nói, “Dạ dạ dạ, dạ dạ dạ”

Hoắc Phi Đoạt đưa điện thoại cho A Trung, tự nói, “Tiểu bạch thỏ kia, đặt ở bên người nào, ta đều không yên tâm.”

A Trung rùng mình một cái.

Lão đại à, thì ra ý tứ trong lời của anh là như vậy sao? Tiểu bạch thỏ kia đặt ở bên cạnh anh mới đúng là nguy hiểm đó.

Ngũ Y Y đang lẩm bẩm, “Ai nha nha, thật không nghĩ tới, một phần tử nguy hiểm tính tình xấu xa như vậy, vẫn có phụ nữ thích hẳn? Thật có tinh thần dân tộc! Lòng tin chủ nghĩa anh hùng không sợ chết!”

Tiêu Lạc chỉ muốn cười.

Nghe lời của Y Y, cô đối với Hoắc Phi Đoạt không có một chút tình cảm yêu thích.

Thật tốt quá. Cuối cùng an toàn.

Điện thoại di động của Ngũ Y Y vang lên, cô cầm điện thoại lên, vừa nhìn, vốn là khuôn mặt nhỏ tròn đầy sức sống, nhất thời lại trở nên tối tăm.

182. Chương 182: Cho Em Xem Đủ Rồi 3.

“Làm sao vậy?” Tiêu Lạc nhìn sắc mặt Ngũ Y Y, “Là ai?”

Ngũ Y Y máy móc quay màn hình cho Tiêu Lạc nhìn, lạnh lùng nói, “Của ông ấy. Không muốn nhận điện thoại, phiền chết!”

Tiêu Lạc khuyên, “Nghe đi, nói thế nào đó cũng là ba ba của em, em cũng không thể cả đời không nói chuyện với ông ấy?”

Ngũ Y Y suy nghĩ một chút, nghe máy.

“Y Y à! Con đang ở đâu vậy?” Vừa nghe máy, âm thanh lo lắng của Ngũ Phong Tập liền truyền qua đây, “Y Y à, con về nhà nhanh lên! Không cần lại làm ba ba tức giận! Ngay lúc đó ba ba đã hối hận, biết đã trách lầm con, không nên đánh con, ba ba xin lỗi con có được không? Y Y à, đứa bè ngoan, là ba ba không đúng, hiểu lầm con, cầu xin con tha thứ cho ba ba đi, ba ba cũng rất yêu con, con về nhà nhanh lên, đừng làm ba ba lo lắng. Có được không?”

Ngũ Y Y nhất thời giật mình đứng lặng.

Từ nhỏ cô vẫn khát khao có được tình thương của cha, khát khao được giống như những đứa nhỏ khác, mỗi ngày lúc ăn xong cơm tối, có thể một tay dắt mẹ, một tay dắt ba, cả nhà ba người ra ngoài đi dạo.

Trong tâm của cô, luôn là đói khát trông mong tình thương của cha phủ xuống.

Cô thiếu cảm giác an toàn, thiếu tình yêu thương con.

Cho dù bề ngoài của cô có bao nhiêu bướng bỉnh và kiên cường, đó cũng chỉ là hình tượng bên ngoài, sâu trong nội tâm, cô là một đứa nhỏ mềm lòng yếu ớt.

Mong muốn được ấm áp, mong muốn được quan tâm, muốn được yêu thương.

“Thế nào? Tại sao không nói chuyện?” Tiêu Lạc nhỏ giọng hỏi.

Ngũ Y Y mới run rẩy mi mắt, giọng nói khô khốc hướng về phía điện thoại, ” Được.”

“Nhất định nhanh trở lại a, ba ba chờ con! Đứa bé ngoan, ba ba biết con sẽ không giận, là cha ruột, ta giáo dục con cũng là quan tâm con, dĩ nhiên, ba ba biết, ba ba dùng phương pháp quá thô bạo, là không đúng, sau này ba ba nhất định đổi lại. Y Y à, nhanh về nhà đi.”

Cúp điện thoại, Ngũ Y Y vẫn bị vây trong trạng thái hoảng hốt.

Tiêu Lạc vỗ đầu nhỏ của Ngũ Y Y, cười nói, “Có phải anh rể nói xin lỗi với em không? Anh đã nói rồi, ông ấy là ba ba của em, đối với em như vậy cũng là quan tâm tới em.”

Ngũ Y Y mới giật mình tỉnh lại, nháy nháy mắt to, nhìn hai bên một chút, lúng túng nói, “Ai nha, trời không còn sớm, em đã ở bên ngoài dạo chơi lâu như vậy, cần phải về. Em còn một chồng bài tập chưa làm xong đây! Cần phải nhanh trở về hoàn thành. Nếu không Anh đưa em về được không?”

Tiêu Lạc gật đầu một cái, “Được, về nhà.”

Tiêu Lạc chở Ngũ Y Y trở lại Ngũ gia trang.

Ngũ Phong Tập và Tiêu Mai đã sớm chờ đợi ở trước cổng nhìn.

“Y Y à, đã trở lại, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi.” Ngũ Phong Tập tươi cười quá mức, vỗ vỗ bả vai Ngũ Y Y, dắt cô đi vào trong nhà.

Tiêu Mai đón Tiêu Lạc, vừa nhìn mặt mũi vừa nói, “Tối hôm qua em không để cho nha đầu này chiếm tiện nghi chứ?”

“Chị! Nói cái gì vậy?” Tiêu Lạc nhú mày.

“Chị nói sai sao? Nó là loại phụ nữ không thể đánh vào người, đánh một chút chính là rắc rối!” Tiêu Mai vừa đảo con ngươi vừa nói, vỗ vỗ quần áo cho Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc gỡ tay Tiêu Mai ra, đi về phía xe hơi.

Tiêu Mai trợn to mắt, “Ai ai ai! Em làm cái gì vậy? Em không ở nhà còn đi đâu vậy!”

Tiêu Lạc lên xe, hướng về phía Tiêu Mai bên ngoài cửa xe nói, “Chị, không phải em đã nói rồi sao, em chính thức dọn ra ngoài.”

“Không được! Em không thể dọn ra ngoài! Một mình em ở bên ngoài, ăn cơm luôn là không hợp khẩu vị, em ở ngày dưới mí mắt chị, dù gì cũng có thể ăn cơm nóng hổi! Chị không để cho em đi!”

183. Chương 183: Cho Em Xem Đủ Rồi 4.

“Chị ”

“Em đi thử xem!” Tiêu Mai vừa nói, vừa dang hai tay ra, ngăn ở trước xe, kêu la, “Tối đây, em muốn đi hầy đè qua người của chị đây này!”

“Chị cả!” Tiêu Lạc phát sầu xoa lông mày.

Ngũ Nhân Ái nhìn thật lâu, cuối cùng không nhịn được nói, “Lạc, đừng đi. Ngộ nhờ Y Y lại bị ba ba trách đánh, đến lúc đó anh còn có thể bảo vệ nó.”

Tiêu Lạc nhún chân mày, không vui nói, “Lắm sao cô biết, Y Y còn bị trách đánh?”

Ngũ Nhân Ái cười khở, “Được rồi, coi như em chưa nói gì.”

Tiêu Lạc suy nghĩ, quả thật lo lắng cho Ngũ Y Y, thở dài xuống xe.

Tiêu Mai cười, ôm cánh tay em trai cùng đi vào trong nhà.

Ngũ Nhân Ái tan nát cõi lòng.

Quả nhiên, chỉ mang Ngũ Y Y ra, mới có thể giữ được Tiêu Lạc.

Mục đích anh ta ở lại, chỉ là vì Ngũ Y Y.

Trong thư phòng, Ngũ Y Y mở căng mắt to, chứa một tầng hơi nước, không dám tin run giọng hỏi, “Cái gì? Ông để tôi trở về, ông nói xin lỗi với tôi, chỉ là bởi vì Hoắc Phi Đoạt? Chính là ông sợ hấn bắt công ty của ông giải tán ông mới để cho tôi trở về?”

Ngũ Phong Tập vẫn còn khuyên nhủ, “Con còn nhỏ, không biết thế lực của Hoắc Phi Đoạt đáng sợ cỡ nào, người như thế ngàn vạn lần không thể đắc tội, sau này con cùng các chị có cái gì bất hòa, ở nhà ồn ào là được rồi, đều là người một nhà, không cần đem chuyện làm lớn ra bên ngoài. Con có biết bây giờ làm ăn có bao nhiêu khó khăn không? Cạnh tranh lại tàn khốc, không có người đứng sau lại càng không có chỗ đứng tốt, chúng ta nếu chọc Hoắc Phi Đoạt mất hứng nữa, hấn sẽ bóp chết ba ba của con giống như bóp chết một con kiến, Y Y.”

Trong tâm Y Y như có một ngọn lửa, trong nháy mắt liền tắt rụi.

Cười lạnh nói, “Tôi vốn không nên có mơ tưởng viễn vông gì.”

“Cái gì?” Ngũ Phong Tập căn bản không có nghe được những lời này của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y chế nhạo một tiếng, nâng cằm nói, “Không phải là sợ chọc giận Hoắc Phi Đoạt sao? Vậy thì sau này không nên chọc tôi! Bây giờ tôi là nữ phục vụ của Hoắc Phi Đoạt! Hiểu chưa, thương nhân Ngũ Phong Tập.”

Nói xong, Ngũ Y Y kéo cửa, đi ra ngoài.

Ngũ Phong Tập trợn to hai mắt, “Nữ phục vụ? Nha đầu này cũng giỏi thật, rất biết kết giao với nhân vật cấp cao, thế mà trà trộn thành nữ phục vụ của Hoắc Phi Đoạt, trình độ rất cao a. Gì? Mới vừa rồi nha đầu này kêu ta cái gì? Dám kêu cả họ tên của lão tử? Nha đầu này!”

Sau đó suy nghĩ, Ngũ Phong Tập còn thở phào nhẹ nhõm thật sâu, cười, xoa xoa tay đi thông thả trong thư phòng tự nói, “Tốt! Cái này thật tốt quá! Y Y lại là nữ phục vụ của Hoắc Phi Đoạt! Quan hệ này thật tốt! Sau này muốn đến gần Hoắc Phi Đoạt, vậy thì có lý do rất tốt a! Y Y à, Y Y? Cha đã nói với con, con ngàn vạn lần phải làm việc tốt hơn, ngàn vạn lần không nên chọc Hoắc lão đại không vui!”

Ngũ Y Y dựa vào cửa thư phong, dừng lại mấy giây, mỗi miến cường đứng vững.

Quá có tính châm chọc!

Là mình quá nực cười đi?

Lại vẫn ảo tưởng, có thể có được tình thương tràn đầy của cha!

Người thương nhân đó, ông ta làm sao hào phóng như thế, chịu cho cô tình thương của cha đây?

Nói đến nói đi, vẫn là vì chính bản thân ông ta, vì cái gọi là làm ăn của ông ta!

Tiêu Lạc đi tới, “Y Y”

Ngũ Y Y mí mắt cũng không nâng, lạnh lùng nói, “Em có chút mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, cúi đầu, vội vã lên lầu.

Ăn cơm tối xong, Hoắc Phi Đoạt lấy áo khoác đi về phía cửa, Phúc Hi tỉnh mắt, lập tức đuổi theo, “Anh Phi Đoạt, đã muộn thế này, anh còn muốn ra ngoài sao?”

184. Chương 184: Cho Em Nhìn Đủ Rồi 5

“Ừ, anh ra ngoài có chút việc.”

“Việc gì, đã trễ thế này anh còn ra ngoài sao?”

“Là việc quan trọng. Em ngủ trước đi.”

“Em không ngủ. Em muốn đi với anh.”

Hoắc Phi Đoạt xụ mặt, lạnh lùng liếc Phúc Hi nói: “Phúc Hi, em cần phải nghỉ ngơi, không được tùy hứng hồ đồ vậy.”

Phúc Hi bĩu môi không dám nói thêm gì nữa, cúi đầu cọ cọ mũi giày.

A Trung đã chuẩn bị xe sẵn sàng, vừa nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đi ra, hần cung kính mở cửa xe.

Hoắc Phi Đoạt tuần tú phong độ vừa ngồi vào trong xe, chiếc xe vọt ra ngoài như một mũi tên xé gió.

Phúc Hi mất hứng cào cửa, tức sùng máu nói: “Hừ! Em nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của anh! Tối nay sẽ thành. Để xem anh còn luôn coi em là đứa con nít không? Tiếng Trung Quốc nói sao nhỉ? Đúng rồi! Là gạo nấu thành cơm! Tối nay em sẽ thành cơm chín. Anh cứ chờ xem!”

Hoắc Phi Đoạt ngồi trong xe nhìn đồng hồ, chân mày hần nhíu lại, hỏi A Trung ngồi ở phía trước: “Đã chuẩn bị đồ xong chưa?”

A Trung cầm bình giữ nhiệt trong tay đưa cho Hoắc Phi Đoạt: “Lão đại, đã chuẩn bị xong.”

Ngũ Y Y tắm xong mặc áo ngủ, chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Tin nhắn của ai à?

Ngũ Y Y thờ dãi nhìn điện thoại di động: “Hả? Hả? Là chú Hoắc?”

Một tin nhắn rất đơn giản, chỉ có vài chữ: “Đã ngủ chưa?”

Ngũ Y Y nhần nhần trả lời tin nhắn: “Không có, làm sao vậy?”

Tin nhắn vừa được gửi đi, điện thoại liền vang lên, là Hoắc Phi Đoạt gọi điện thoại lại.

Ngũ Y Y có chút hốt hoảng, cô ngồi thẳng dậy, ho khan một cái, sau đó mới bấm nút nghe: “Này!”

“Em đi ra ngoài một chút.”

“A?” Ngũ Y Y trợn mắt.

Cái gì chứ, không thèm hỏi thăm thì thôi, vừa mới nói chuyện đã ra lệnh người ta rồi.

“Trước cổng nhà em cách năm mươi mét về hướng đông, lập tức đến ngay.”

“Cái gì?”

Lời này của Hoắc Phi Đoạt là có ý gì?

Chẳng lẽ hần....Hần đã đến trước cổng nhà mình sao?

Hoắc Phi Đoạt làm việc luôn kiên quyết, lại còn thần thánh như vậy sao?

“Cái quái gì mà nhiều như vậy? Đến đây nhanh lên.”

“Khoan đã, tôi nói này, tại sao?” Ngũ Y Y cào tóc.

“Vớ vẩn nhiều quá! Đến đây nhanh lên.”

Hoắc Phi Đoạt trực tiếp cúp điện thoại.

Ngũ Y Y nhìn điện thoại di động bĩu môi nói: “Cắt, chỉ biết hung dữ với người khác, hung dữ gì mà hung dữ, Lão đại Hắc đạo thì giỏi lắm sao?”

Được rồi, cô thừa nhận, cô cực kì sợ hãi quyền thế, đặc biệt là Lão đại Hắc đạo gì gì đó, lại càng không dám chọc vào.

Ngũ Y Y cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Cô mang dép trong nhà, mặc đồ ngủ thật mỏng, vui vẻ chạy ra cửa.

“Cái người điên này, ở chỗ nào a.” Ngũ Y Y lẩm bẩm, nhìn xung quanh một chút, dường như hướng đông có một chiếc xe đang đậu.

Xung quanh yên tĩnh, ngay cả người giúp việc cũng đã ngủ.

Ngũ Y Y ôm lấy hai cánh tay lạnh run cầm cập chạy về phía bên kia.

Có mấy chiếc xe hơi đang tắt máy, đắm chìm trong màn đêm. Nếu như Hoắc Phi Đoạt không nói phương hướng, thật sự không dễ dàng tìm ra.

Cách năm thước, Ngũ Y Y nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đang dựa người vào cửa xe.

Nhìn kỹ, tiên tiểu tử này đẹp trai khiến nhiều người phải ghen tỵ.

Chân thon dài, eo săn chắc, sải tay rộng rãi, gương mặt anh tuấn.

Có ai nghĩ tới người đàn ông có gương mặt đẹp tuyệt mỹ này, lại là Hoắc Phi Đoạt mà người ta vừa nghe đến tên đã sợ chết khiếp, một Lão đại Hắc đạo thủ đoạn hung ác tính cách tàn bạo.

“Chú điên rồi sao, hơn nửa đêm chạy đến đây làm gì? Chú không có bệnh chứ?” Ngũ Y Y lạnh cóng phải co hai tay lại, hít hít nước mũi.

Hoắc Phi Đoạt nhìn thấy Ngũ Y Y liền tiến lên phía trước, rất tự nhiên ôm cơ thể cô vào lòng, chỉ trích nói: “Đứa ngốc này, em không biết mặc áo khoác khi ra ngoài sao?”

185. Chương 185: Cho Em Nhìn Đủ Rồi 6

“Chú còn trách tôi, tại chú hối thúc tôi nhanh như vậy, giống như đang đòi mạng người ta.”

Hoắc Phi Đoạt đem Ngũ Y Y nhét vào chỗ ngồi phía sau xe hơi, trong xe đang bật hệ thống sưởi ấm, lúc này Ngũ Y Y dần dần cảm thấy ấm áp trở lại.

Hoắc Phi Đoạt nắm bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y để sưởi ấm cho cô, Hắc cười xấu xa nói: “A, là em quá nhớ tôi à, nếu có muốn nhớ cũng không cần gấp gấp như vậy, tôi cũng không muốn có một con mèo bệnh.”

“Tôi nào có.” Ngũ Y Y méo mặt.

Người này, không cần phải kiêu ngạo vậy chứ.

Trên chiếc xe này chỉ có hai người bọn họ ngồi ở chỗ ngồi phía sau, tay cô còn bị hắc nắm thật chặt.

Đột nhiên Ngũ Y Y cảm thấy không thoải mái liền đứng lên.

Tại sao....có chút....mập mờ.

Ngũ Y Y vụng trộm liếc nhìn lồng ngực vững chắc của Hoắc Phi Đoạt, wow ken kết, được lời, được lời, người này mặc áo lót bó sát ngực, có thể nhìn thấy rõ ràng cơ ngực ở bên trong.

Aiz, thật ra thì bên dưới của hần mình cũng đã nhìn rồi, cái này thì coi là gì chứ? (=,=!)

Này, Ngũ Y Y mày đang ở đây suy nghĩ lung tung cái gì.

Tại sao có thể nhìn Hoắc Phi Đoạt giết người không chớp mắt này lại không ngừng chảy nước miếng nhỉ?

A di đà Phật, con không phải là sắc nữ, không được lúc nào cũng nhìn đi nhìn lại cái lớn mạnh bên dưới của chú Hoắc.

“Nha đầu, em nhìn tôi bằng ánh mắt này làm gì? Định ăn đậu hủ của tôi à?” Hoắc Phi Đoạt nhéo nhéo gương mặt của Ngũ Y Y rồi cười xấu xa nói.

Làn da của cô ấy rất đẹp, trắng mịn nõn nà, cả cánh tay cũng mềm mại. Hần thật muốn cắn cô một cái.

Hoắc Phi Đoạt hít lại đôi mắt như chim ưng, trong ánh mắt lóe lên một chút hài hước.

“Cái gì, không có. Chú đừng nói bậy chứ. Tôi rất trong sạch.” Ngũ Y Y vội vàng rời khỏi ánh mắt tà ác.

Ánh mắt nóng rực của Hoắc Phi Đoạt di chuyển trên người Ngũ Y Y, từ cổ áo ngủ của cô nhìn xuống, có thể thấy được hai đôi gò bồng bảo đang đội lên, đặc biệt là chỗ trắng nõn nà ở giữa khe, làm cho bên dưới bụng của hần đột nhiên nổi lên phản ứng.

Chết tiệt! Lực kiểm chế của hần vẫn luôn rất tốt, tại sao gần đây bộ dáng lúc nào cũng phát hỏa?

“Em là muốn quyến rũ tôi sao? Thế nhưng lại không mặc áo lót?” Hoắc Phi Đoạt cố ý nhìn vào trước ngực của Ngũ Y Y rồi nói mờ ám.

Ngũ Y Y hậu tri hậu giác*, lập tức há to mồm, “a” hét lên một tiếng chói tai, dùng móng vuốt nhỏ của mình che ngực lại, hối hận nói: “Chú thật đáng ghét! Vì người ta nôn nóng đi ra ngoài nên quên mặc.”

Người nào đó nhàn nhạt nói: “Dù cho có nhìn toàn bộ đi nữa, cũng chẳng có gì để nhìn, nhỏ quá không đạt tiêu chuẩn.”

“Cái gì?” Ngũ Y Y trợn to hai mắt, tức giận nói: “Chú đừng coi thường tôi, nói cho chú biết, ngực của cô nãi nãi đây ít nhất gì cũng cúp C nha.” Ngũ Y Y ưỡn ngực.

Hoắc Phi Đoạt bày ra bộ dáng khinh thường liếc nhìn cô nói: “Vóc dáng em nhỏ như vậy, còn mơ tưởng mình có cup C? Em độn thêm chất xốp vào, rồi báo là số đo giả đi?”

“Chú chú chú chú.....Chú không tin thì cứ nhìn xem.” Ngũ Y Y suýt chút nữa tức điên lên.

Hoắc Phi Đoạt cười gian xảo: “Được, tận mắt nhìn thấy mới là thật, để tôi xác định một tý.”

Ngũ Y Y trợn to hai mắt, bối rối.

“Chú thật là xấu xa, định giở trò lừa gạt để ăn sạch tôi à, tôi sẽ không cho chú nhìn! tại sao chú không cho tôi nhìn chú?”

Chú tưởng rằng tôi là đứa ngốc sao, lại để cho chú xác định?

Bàn tay của Hoắc Phi Đoạt chậm rãi nâng cằm Ngũ Y Y lên, đem gương mặt nhỏ nhắn của cô quay lại, gương mặt tuần tú của hần đến gần, môi mỏng khê mở, đem khí nóng thổi đến trên cánh môi cô, hần cười như không cười nói từng câu từng chữ: “Em đã quên rồi sao? Lúc trước tôi đã cho em nhìn đủ rồi. Vật nhỏ! Em cũng đã nhìn qua, không cần phải giả vờ vô tội. Người bị hại là tôi nha.”

Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm.

Vài giây sau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

“Đó, đó không phải là cố ý”

Không cần thận nhìn thấy sao!

Phải biết rằng, sau lần nhìn thấy nơi đó của hần, làm cô lúc nào cũng suy nghĩ lung tung.

186. Chương 186: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 1

Trong một chiếc xe khác, A Trung gác chân lên phía trước, thoải mái hút thuốc lá.

“Anh Trung, rốt cuộc chúng ta đến chỗ này làm gì? Lão đại làm sao vậy?”

Một tên đàn em rụt cổ lại, hắn cũng đốt một điếu thuốc, hít mắt lại rồi hút .

“Tôi mà biết? Có thể tôi đã đi rồi. Hơn nữa người thông minh đến đâu, cũng không biết trong lòng Lão đại đang nghĩ gì. Lòng của Lão đại giống như mê cung. Haizz, Lão Tử cũng đang buồn bực đây, nói thế nào thì tôi cũng là người có vị trí cao trong bang, đi đây đi đó, gió tanh mưa máu, trường hợp lớn nhỏ gì mà chưa từng gặp qua? Ngày hôm nay thì ngược lại, Lão Tử lại thành một người hầu bưng canh đưa nước. Lão Tử thật là bất hạnh!”

“Hả? Anh Trung? Anh vậy mà cũng bưng canh đưa nước sao?”

“Đúng vậy!, một người cầm súng, lại bưng trong tay một cái bình giữ nhiệt, quan trọng là vì một cô gái, Aiz, nhứt chí anh hùng mà!”

“Anh Trung! cái từ nhứt chí anh hùng này không thể dùng như vậy được?”

Bốp! A Trung lấy tay đánh vào đầu của tên tiểu tử nói xui xẻo kia. Đánh ắt hắn nổ đom đóm luôn.

“Lão Tử nói thì cậu cứ nghe theo đi. Lão Tử bây giờ giống như Thái giám vậy. Trên ngàn người dưới một người.”

Tên tiểu tử bị đánh kia không nhịn được mà còn cười nói: “Hắc hắc, Anh Trung! Anh mới nói anh là Thái giám sao?”

Bốp bốp! Tên tiểu tử kia lại bị A Trung đánh cho hai cái nữa thì rưng rưng nước mắt.

“Cậu mới là Thái giám. Cả nhà cậu đều là Thái giám. Cậu không được so sánh Lão Tử như vậy a!”

A Trung tức giận trừng mắt, luồng khói bốc lên trên đỉnh đầu hắn.

Trở lại chiếc xe sang trọng lúc này , trên hàng ghế dài sau xe, hai người đang ngồi kề sát vào nhau, làm cho người khác cảm thấy....không khí có chút mập mờ.

Đột nhiên Ngũ Y Y nghĩ đến một chuyện, trợn to hai mắt trong suốt như thủy tinh: “Đúng rồi! Tôi quên hỏi chú! Đã rồi thế này chú còn đến đây làm gì? Có chuyện gì sao?”

Chỉ nghĩ đến vấn đề này có hay không , mà quên mất vấn đề chính.

Hoắc Phi Đoạt nghiêng người qua, vẻ mặt không vui nói: “Thế nào? Không có chuyện gì thì tôi không thể đến đây sao?”

“Có thể, có thể! Ngài là người nào, ngài chính là Lão đại Hoắc Phi Đoạt, phạm là nơi nào ngài muốn đi, kể cả nhà vệ sinh nữ ngài đi thẳng vào cũng không có gì là không được.”

Hãy nhớ, người tài giỏi thì sẽ không gặp mấy cái rắc rối nhỏ.

Nếu như Hoắc Phi Đoạt không phải là người giỏi võ công, nếu như hắn không phải là Lão đại Hắc đạo, nếu như hắn vô dụng giống như Hàn Giang Đình vậy, lúc này cô đã sớm lấy bộ móng vuốt qua, đem cái mặt tuần tú khoa trường của hắn mà người ta vừa thấy đã mê đó cào cho vài cái.

Đáng tiếc là trong cái thế giới tàn khốc này, không bao giờ tồn tại từ nếu như.

“Không có việc gì tôi đi vào nhà vệ sinh nữ làm gì?”

“Ví dụ, ví dụ, đó chỉ là ví dụ thôi mà. Tôi nói này, rốt cuộc chú đến nhà tôi làm gì?”

Hoắc Phi Đoạt ho khan một tiếng, bày ra bộ dáng giả vờ như không quan trọng: “Khụ, chỉ là thuận đường đi ngang nhà em thôi, nhân tiện dừng lại nhìn xem em sống có tốt không.”

Ngũ Y Y đầu đầy vạch đen.

Nhà cô không nằm trong khu thành thị, nó thuộc ngoại ô thành phố. Tại sao hẳn lại có thể thuận đường đi ngang nhà cô chứ?

“Ồ, rất cảm ơn Hoắc Lão đại đã lo lắng, ngài nhìn xem, lão nương đây còn sống, vẫn còn thở. Ngài có thể đi được rồi chứ? Tôi có thể trở về đánh cờ cùng Chu Công không?”

Móng vuốt nhỏ của Ngũ Y Y vừa muốn mở cửa xe, Hoắc Phi Đoạt đã nhanh tay kéo cô trở lại.

Đột nhiên Ngũ Y Y té vào trong ngực Hoắc Phi Đoạt, khuôn mặt cô bị ép chặt vào lồng ngực hắn.

“Ừm...” Ngũ Y Y nằm trong ngực Hoắc Phi Đoạt giãy giụa, cơ thể vận vẹo uốn éo, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, chóp mũi nhỏ vênh lên thổi khí nóng vào lồng ngực Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt không dám thở mạnh, một luồng khí nóng nhàn nhạt xông thẳng vào làm cả người hắn như muốn nổ tung.

187. Chương 187: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 2

Hoắc Phi Đoạt không dám thở mạnh, một luồng khí nóng nhàn nhạt xông thẳng vào làm cả người hắn như muốn nổ tung.

Hắn muốn hôn cô!

Hắn muốn cắn mút thật mạnh đôi môi cô!

Hắn muốn tiến vào trong miệng cô, cùng cô dây dưa sâu sắc chung một chỗ.

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt tràn đầy mị hoặc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y nhăn nhó, cô tức giận nhìn về phía lồng ngực của người nào đó rồi rống lên: “Chú thật đáng ghét! Một người có vóc dáng khỏe mạnh, tại sao lại cứng vậy? Đụng chết lỗ mũi của tôi rồi! Xương sống mũi của tôi cũng bị gãy rồi! Đáng ghét!”

“Cho tôi xem một chút.”

Ngũ Y Y vừa nghe người nào đó cất giọng nói rất dịu dàng, cô liền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đưa cho Hoắc Phi Đoạt xem: “Chú xem chú xem.”

Hoắc Phi Đoạt đến gần, cúi đầu nhìn Ngũ Y Y đang bày ra gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, nhú mày nói: “Lỗ mũi vừa tẹt vừa nhỏ. Em cũng không có sống mũi. Tại sao có thể đụng nát xương sống mũi được chứ?”

Ngũ Y Y bỗng chốc trợn to đôi mắt: “Cái gì cái gì? Ánh mắt của chú bị sao vậy? Làm sao tôi lại không có xương sống mũi? Chỗ này của tôi là cái gì hả? Nền cứng này không phải là xương sao?”

Đúng là quá ghê tởm!

Vả lại vóc dáng của cô không thu hút được ánh mắt của Hoắc Lão đại đây, cũng có thể nói cô không có gì đúng không?

“Àm ỉ chết mất...”Hoắc Phi Đoạt nhú mày.

Tính xấu của Ngũ Y Y nổi lên, giống như bị thần kinh liên gào to: “Cứ âm ỉ! Cứ âm ỉ! Cứ âm ỉ!”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt lại, đột nhiên giữ chặt cằm Ngũ Y Y, dọa cô sợ tới mức chớp chớp đôi mắt to, gương mặt tuần tú kia đột nhiên áp sát vào mặt cô.

Một cổ hương thơm dịu dịu phả vào mặt hắn.

“Chú...”

Chú muốn làm gì, những lời này Ngũ Y Y vừa định nói ra liền bị Hoắc Phi Đoạt nuốt vào miệng.

Môi mỏng của hắn hung hăng ép chặt lên môi cô.

Ngũ Y Y trợn to hai mắt, nhìn hình ảnh phóng to trước mặt.

A a a a! Chú Hoắc cường hôn cô!

A không phải, Chú Hoắc dùng cách này để ngăn chặn cái miệng ồn ào của cô mới đúng.

Cô biết mà.

Tròng mắt của hắn gần kề trong gang tấc, xuyên qua tầng lớp lông mi, dường như cô thấy được ánh mắt sâu thẳm của hắn.

Thế nhưng ánh mắt của hắn thâm sâu như biển vậy, cô căn bản không thể nhìn thấu được hắn.

Sau khi sững sốt mấy giây, Hoắc Phi Đoạt bắt đầu ngọ nguậy đôi môi.

Môi hắn nhẹ nhàng chơi đùa chọc ghẹo môi cô.

Chẳng qua là bốn cánh môi chạm vào nhau thôi, nhưng lại làm ạch máu trong người Hoắc Phi Đoạt căng phồng lên.

Lòng ngực giống như có từng ngọn lửa lớn bắt đầu bùng lên, các cơ bụng đều căng cứng, lại nhìn xuống phía dưới, cọ xát giống như đang nhen nhóm một ngọn lửa, lập tức căng cứng đến mức chặt chẽ, phía trước quần đã không thể chống đỡ được nữa.

Màn đêm dày đặc.

Trong xe hơi đã được bật thiết bị sưởi ấm.

Nhưng giờ phút này Hoắc Phi Đoạt cảm thấy cơ thể hắn nóng hơn lò lửa.

Nóng như muốn hòa tan người nào đó!

Dừng lại!

Hoắc Phi Đoạt, mày không thể tiếp tục!

Nếu còn tiếp tục, mày sẽ không thể kiềm chế lại được!

Hoắc Phi Đoạt phải dùng tất cả nghị lực mới rời khỏi đôi môi cô.

Hắn không dám hôn sâu.

Hoắc Phi Đoạt thở hổn hển, quay mặt nhìn về phía bên kia, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp.

Ngũ Y Y mờ mịt luống cuống tay chân một lúc, chớp chớp mắt vài cái, bây giờ mới hiểu ra, cô tức giận nói: “Này! Tại sao lúc nào chú cũng trừng phạt tôi? Tôi cũng không phải là tội phạm! tôi nhất định phải lật đổ quần gia đứng lên làm chủ!”

Hoắc Phi Đoạt nhú mày nhìn một bên mặt của Ngũ Y Y.

Nhìn cái gì vậy? Ánh mắt Ngũ Y Y lóe lên một tia nguy hiểm như con hổ con.

Chú nghĩ rằng tôi không dám sao?

Chú nghĩ rằng tôi sẽ ngồi một chỗ để người khác ức hiếp sao?

Lão nương đây hận nhất là bị người khác khi dễ!

“Tôi muốn lấy lại vốn!”

“Cái gì?” Hoắc Phi Đoạt không dám tin nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y như một con gà trống háo chiến, trèo lên người Hoắc Phi Đoạt, dùng hai móng vuốt nhỏ bám chặt vào cổ hắn, vênh iêng, rồi hung hăng dán chặt vào môi mỏng Hoắc Phi Đoạt.

188. Chương 188: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 3

Ngũ Y Y như một con gà trống háo chiến, trèo lên người Hoắc Phi Đoạt, dùng hai móng vuốt nhỏ bám chặt vào cổ hắn, vênh iêng, rồi hung hăng dán chặt vào môi mỏng Hoắc Phi Đoạt.

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt đột nhiên sâu sắc. Cả người căng cứng vài giây.

Đừng tưởng rằng chỉ có Hoắc Phi Đoạt chú biết dùng phương thức lấy miệng chặn miệng để trừng trị người khác, lão nương đây cũng có thể ăn miếng trả miếng. Hừ!

Quỷ hẹp hòi!

Ngũ Y Y vụng về nút môi Hoắc Phi Đoạt hai cái giống như đang nút sữa, sau đó khí phách cao nhất đột nhiên rời khỏi, ánh mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt tràn đầy khiêu khích: “Ai sợ ai! Thế này mới cân bằng tỉ số.”

Một bộ dạng “Tôi là hiệp nữ tôi không sợ ai” rất thối.

Ngũ Y Y đập đập móng vuốt nhỏ, đang chuẩn bị xuống xe, bên tai truyền đến giọng nói nhẹ nhàng: “Lại đến chọc tôi đúng không?”

Một giây kế tiếp, Ngũ Y Y bị ném lên ghế trở lại, ngay sau đó, thân hình dửng mãnh của Hoắc Phi Đoạt nằm đè lên.

“A! Chú làm cái gì?”

Ngũ Y Y đưa tay lên ngăn cản theo bản năng, bị cánh tay lớn của Hoắc Phi Đoạt bắt được hai móng vuốt nhỏ của cô ấn lên trên đỉnh đầu, hơi thở nóng rực thuộc về người đàn ông này bay thẳng vào mặt cô.

Không thể chờ đợi thêm phút giây nào nữa, Hoắc Phi Đoạt liền hung hăng hôn lên đôi môi Ngũ Y Y,

Lần này không giống chuồn chuồn lướt như lúc này.

Sức lực đè xuống lại mạnh mẽ như vậy. Giống như sấm vang chớp giật, như dung nham chôn vùi cùng Ngũ Y Y.

Đôi môi của cô cũng hơi đau.

Lưỡi hằn như con rắn lửa hung dữ mạnh mẽ không một chút khách khí nào cạy hàm răng của cô ra rồi tiến quân thần tốc vào. Hằn xâm nhập vào miệng cô, quần lấy lưỡi cô, bú mút đôi môi ngọt ngào của cô.

“Ừm, ừm....” Ngũ Y Y vô thức phát ra tiếng ngâm nga như chú mèo con, cơ thể cô uốn éo khẽ run.

Cơ thể cường tráng khỏe mạnh của hắn dính sát vào cơ thể cô, lên xuống, cọ xát.

Đại não Ngũ Y Y như muốn nổ tung.

Không có chút lực phản kháng nào, cô chỉ có thể tiếp nhận hắn, chịu đựng hắn, thưởng thức hắn.

Đột nhiên Ngũ Y Y cảm thấy có chút khác thường, có vật gì cứng cứng đè trên người cô, giống như một cây gậy thô ráp vậy.

Chẳng lẽ họ Hoắc này giấu cây gậy đánh chó trong quần sao? Không thể nào!

Ồi! Biết rồi!

Nhất định là chú Hoắc cất giấu khẩu súng ở trong quần!

Dùng sai từ rồi! người ta không gọi là giấu mà người ta kêu là để, người ta không giấu diếm, đặt một khẩu súng trong quần của mình một cách trắng trợn!

Hu hu hu, cô chỉ là nghịch ngợm một chút, hấn sẽ dùng súng bắn cô một phát chứ?
Một cô bé đang bị người nào đó từ từ ăn sạch, vậy mà còn ở đây suy nghĩ lung tung.
Hoắc Phi Đoạt híp mắt lại suy nghĩ, càng lúc càng hôn cô điên cuồng, không có cách nào kiềm chế lại được.
Hấn muốn cô!
Hiện tại, hấn thực sự rất muốn hung hăng mà “khi dễ” cô.
Rất hung hăng!
Vật cứng rắn bên dưới quần hấn đã sớm nổi lên phản ứng, lúc này lại căng ra làm hấn đau nhức khó chịu.
Hoắc Phi Đoạt hơi rời khỏi đôi môi Ngũ Y Y, hơi thở đã nóng lên, từng ngậm từng ngậm hơi nóng.
Hấn híp mắt nhìn gương mặt đỏ ửng nhỏ bé xinh đẹp bên dưới kia, trái tim bùng cháy dữ dội.
Chiếc xe bị chấn động?
Lông mi Ngũ Y Y run run, chậm rãi mở mắt ra.
Con mẹ nó, hơi mất mặt mà.
Cô là một cô gái đẹp của thời đại mới, vậy mà bị người khác hôn đến mờ cả mắt, đầu óc choáng váng.
Khó khăn lắm Ngũ Y Y mới nhìn rõ, cô nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Hoắc Phi Đoạt u ám không chắc.
Hấn nhú chặt mày, bày ra bộ dáng phiến não.
Vốn là định lớn tiếng mắng chửi Hoắc Phi Đoạt dám cưỡng hôn Ngũ Y Y cô đây, nhất thời bị biểu tình của hấn dọa cô sợ hãi .
Mẹ ơi, không ổn rồi, dường như Hoắc Lão đại đang vô cùng tức giận, nhìn lông mày hấn cũng vận vẹo luôn rồi.

189. Chương 189: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 4.

Mẹ ơi, không ổn rồi, Hoắc lão đại dường như vô cùng tức giận a! Nhìn lông mày của hấn cũng vận vẹo luôn rồi.
Bên hông hấn còn có súng
Nếu hấn nổi giận, vô cùng có khả năng, rút súng lục từ bên hông ra, hướng về phía đầu nhỏ của cô . . .
Vẫn là mạng quan trọng a, hôn vài cái cũng không chết người được!
Ngũ Y Y không có lập trường lập tức bỏ qua cái gì là danh dự, cái gì là quyền sở hữu đôi môi, cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, cái gì là địa vị phái nữ vân vân.
Biểu diễn những thứ rách nát này, cũng không thể giữ được mạng nhỏ a!
Hoắc Phi Đoạt đang không biết giải thích với Ngũ Y Y thế nào, Ngũ Y Y lại nơm nớp lo sợ nói, “Hoắc lão đại, nếu như chú không vui, có thể làm lại, đến đây đi!”
Ngũ Y Y hiện ngang lăm liệt mở hai tay nhỏ, một dáng vẻ cứ tới đây.
Hoắc Phi Đoạt liếc nhìn Ngũ Y Y một cái, ghen cười, lại nhả mặt nói, “Sau này em cứ ằm ỉ như vậy nữa, sẽ trừng phạt em như vậy, cho nên không nên chọc tôi nữa!”
“Ừ, không chọc, không chọc, nhất định không chọc!”
Ai dám chọc lão đại ngài, ngài lúc nào cũng mang súng bên người.
Ngũ Y Y buồn bã liếc về phía quần của Hoắc Phi Đoạt một cái.

Hoắc Phi Đoạt đặt nắm đấm ở khoe miệng, ho khan hai tiếng, che lại sự lúng túng của hắn, quay mặt nhìn ra bên ngoài, hỏi, “Cánh tay còn đau không?”

“Cánh tay?” Cánh tay cái gì?

Ngũ Y Y đã quên luôn chuyện cánh tay.

“A, cánh tay, không đau, thật sự không đau! Bác sĩ Trung y chú giới thiệu này thật vô cùng lợi hại, hôm nay lúc tỉnh lại liền hết đau.”

Ngũ Y Y hướng về phía sau lưng Hoắc Phi Đoạt ra sức khua khua cánh tay.

Luôn muốn nhìn một chút chú Hoắc còn tức giận không, nhưng người này cứ quay mặt sang nơi khác, không để cho cô nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

“Buổi tối uống thuốc chưa?”

“Hả?” Ngũ Y Y hoàn toàn đần độn.

Xong đời!

Buổi tối cô đã quên!

Hoắc Phi Đoạt lạnh mặt nhìn về phía Ngũ Y Y, “Tại sao không uống thuốc đúng giờ? Thân thể có vết thương chẳng lẽ không biết uống thuốc đúng giờ sao? Bao nhiêu tuổi rồi, còn vô tâm vô phẩy như vậy!”

Ngũ Y Y cúi đầu, xoắn ngón tay ngập ngừng, “Trở về liền nấu không phải là được rồi sao.”

Chú Hoắc giới thiệu thuốc Trung y, nhất định phải uống thuốc đúng giờ như bữa ăn, giống như đầu bếp làm món ăn, nhất định phải phải làm cho người khác ăn hết sạch mới hài lòng.

Thiệt là, tâm tính cái gì.

Hoắc Phi Đoạt cau mày đưa qua một cái bình giữ nhiệt, mở nắp, đưa tới phía dưới cái mũi của Ngũ Y Y, “Cho em! Uống nhanh lên! Đầu heo!”

“Mới không phải đầu heo! Đầu heo có xinh đẹp như vậy sao?” Ngũ Y Y ồn ào xong mới xoay qua nhìn bình giữ nhiệt, nói, “Còn bốc hơi nóng đây!”

“Không bốc hơi nóng còn gọi là bình giữ nhiệt sao? Uống nhanh!”

Ngũ Y Y nhăn nhó mũi nhỏ ngửi ngửi, “A? Là thuốc bắc đắng như vậy!”

Hoắc Phi Đoạt không biết ừ nơi nào biến ra cái kẹo que, dụ dỗ cô, “Một hơi uống hết cũng không coi là rất đắng, uống xong cho em ăn cái này.”

Ngũ Y Y thở dài, vẻ mặt đau khổ, bưng bình giữ nhiệt lên, nín thở một hơi, ừng ực uống hết thuốc bắc.

Uống xong thuốc bắc, lập tức đoạt lấy que kẹo, nhét vào trong miệng, dùng sức liếm bẹp bẹp.

Hoắc Phi Đoạt nhìn dáng vẻ của Ngũ Y Y, giấu cợt, “Nha đầu ngốc!”

“Khi đi thi tên tôi đều đứng đầu, không có ngốc!”

“Mau đi xuống, làm chậm mất bao nhiêu thời gian của tôi, đi xuống!” Hoắc Phi Đoạt đẩy cái móng nhỏ của Ngũ Y Y.

“Người này, không chỉ tính khí không tốt, còn thô bạo như vậy.”

Ngũ Y Y ngậm kẹo que, bị Hoắc Phi Đoạt đẩy xuống xe.

190. Chương 190: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 5

Ngũ Y Y ngậm kẹo que, bị Hoắc Phi Đoạt đẩy xuống xe.

Bên ngoài lạnh lắm a!

Một trận gió đêm thổi qua, lập tức làm Ngũ Y Y lạnh cóng phải ôm chặt cơ thể.

A Trung nhanh chóng chạy tới, tài xế cũng đã tới, Hoắc Phi Đoạt kéo cửa xe xuống, mắng, “Đàn chết thôi! Còn đứng ngây ngốc ở chỗ này làm gì? Còn không trở về nhà nhanh một chút đi!”

Ngũ Y Y nhảy qua oán trách Hoắc Phi Đoạt, “Hôm nay chú ăn thuốc súng phải không? Tính khí không tốt! Hung dữ cái gì mà hung dữ!”

Ngũ Y Y chạy như một làn khói trở về nhà.

Lúc này Hoắc Phi Đoạt mới phát tay để cho xe khởi động.

Hoắc Phi Đoạt nhin không được quay lại nhìn về phía biệt thự mấy lần, tự nói, “Nha đầu này!”

Ngũ Y Y cũng chạy vào phòng nhảy vào chăn, mới đột nhiên sáng mắt ra, “Ô? Không đúng nha! Chú Hoắc mang theo thuốc bắc tới, còn chuẩn bị kẹo que, như thế nào lại là thuận đường tới đây?”

Ngũ Y Y giơ cái que kẹo lên, nhìn một chút, hít một hơi, kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ. . . .Hoắc lão đại anh dừng thần võ lại coi trọng cô bé lọ lem là mình sao? Bingo! Nhất định là vậy rồi! Hắn còn hung hăng, hung hăng cường hôn mình! Nhất định là hắn yêu mình!”

Ngũ Y Y để chân trần, chạy bồm bộp đến trước gương, vỗ gương mặt mình trong gương.

Sau đó liền nhụt chí.

“Hoắc lão đại sẽ coi trọng loại con gái như mình sao? Tuy nói lão nương cũng là một hoa khôi của trường, nhưng dù sao cũng không thể nào so sánh với người mẫu quốc tế, mình tinh diện ảnh và truyền hình a, vóc dáng mình lại không cao, ngực cũng không coi là cực lớn, ở trong mắt chú Hoắc, mình còn thuộc loại người lớn lên không tròn vẹn, người ta đường đường là Hoắc lão đại làm sao lại coi trọng mình? Tỷ lệ hắn coi trọng mình, đại khái so với tỷ lệ nhìn thấy người ngoài hành tinh còn thấp hơn! Ai”

Hơn nữa hơn nữa, bên cạnh người ta còn có một cô gái giống như công chúa thề phải lấy hắn, luân phiên mấy đời cũng không đến phiên Ngũ Y Y cô a.

Ngũ Y Y nặng nề ngã trên nệm.

Ý nghĩ muốn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, cũng hoa hoa lệ lệ tan vỡ.

Như vậy, tại sao Hoắc lão đại lại muốn như thế, mạnh mẽ hôn cô như thế?

Tại sao vậy chứ?

Ngũ Y Y lăn đi lăn lại không ngủ được, cũng nghĩ không ra chuyện này.

Suy nghĩ n khả năng, cũng đều bị cô pass từng cái một, cuối cùng, cô chỉ có thể kết luận, đó là cách Hoắc lão đại trừng phạt cô quá ảm ỉ. Chỉ có thể kết luận như vậy.

Ngũ Y Y mặc kệ mấy giờ rồi, gọi cho Hàn Giang Đình.

“A lô, người nào muốn chết hả? Có rắc mau thả!” (em thề đây là nguyên văn)

Âm thanh Hàn Giang Đình ngái ngủ truyền tới.

“Giang Đình, là mình đây, Y Y!”

“Mình còn phải ngủ, ngày mai hãy nói.”

“Hôm nay! Nhất định phải là hôm nay! Cậu không nghe mình nói xong, hôm nay cậu cũng đừng nghĩ được ngủ!”

“Bà nội của tôi, cậu làm sao?”

“Này, Giang Đình, hôm nay Hoắc lão đại hôn miệng mình, còn đặc biệt đưa thuốc bắc tới ỉnh, cậu nói, có phải Hoắc lão đại yêu mình hay không?”

“Mình lấy đầu của mình ra cam đoan với cậu, sự phụ của mình mới không coi trọng cậu! Người ta cái trường hợp gì mà chưa từng thấy qua, người như thế đã sớm chơi qua đủ loại trò chơi, sẽ không yêu người nào.”

“Nhưng mà hân hôn mình đó.”

“Ai nha, miệng chạm miệng, không phải giống như bắt tay sao, chỉ là cọng lông thôi!”

“Chẳng lẽ sẽ không có một chút xíu khả năng, Hoắc lão đại yêu mình sao?”

“Mình van cậu bà nội, mình không muốn có thêm một vấn đề ngu ngốc tới chiếm dụng thời gian ngủ quý báu của mình có được không?”

“Giang Đình chết tiệt, cậu cứ coi thường người anh em của cậu! Hừ, ngủ đi ngủ đi, ngủ chết đi!”

191. Chương 191: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 6

Cúp điện thoại, trong lòng Ngũ Y Y hỗn loạn một hồi, rốt cuộc cô cũng thừa nhận.

Chú Hoắc có thể thích cô, hầu như không có.

Tất cả các đồng chí đều nhìn thấy, ánh mắt của quần chúng sáng đều như tuyết sáng như tuyết.

Được rồi, bị Hoắc lão đại anh tuấn tuyệt mỹ hôn như vậy, nói đi nói lại thì cô vẫn là người được hưởng lợi rồi.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trong xe, tay hân vô thức đặt trên môi, hân chuyên tâm nhớ lại cuộc chiến răng môi vừa rồi.

Hân vô cùng hiểu được!

Nha đầu này lại khiến cho lửa giận trong lòng hân ngày càng mạnh.

Đột nhiên nghĩ đến vẻ mặt phong phú của nhà đầu kia, Hoắc Phi Đoạt nhin không được cười khẽ.

Nụ cười của hân làm A Trung sờn gai ốc.

Trở lại biệt thự, Hoắc Phi Đoạt vừa cởi áo khoác vừa mở cửa vào phòng ngủ của mình.

Ấn nút mở đèn lên, Hoắc Phi Đoạt phản ứng nhạy bén chợt phát hiện được cái gì, trầm giọng chất vấn: “Ai đang ở trong này?”

Trên giường động đậy, một cái đầu nhỏ chui ra từ trong chăn: “anh Phi Đoạt, là em.”

“Phúc Hi? Làm sao em lại ở trong phòng của anh?” Hoắc Phi Đoạt hoảng hốt nhìn bờ vai trắng như tuyết của Âu Dương Phúc Hi.

Mái tóc thẳng dài xõa xuống, trên người cô hầu như không mặc gì, chăn đắp ngang ngực để lộ ra bờ vai trắng như tuyết.

“Anh Phi Đoạt, em vẫn ở đây chờ anh trở lại, sao anh lại đi lâu như vậy?”

Hoắc Phi Đoạt nhướng nhướng chân mày, thần nhiên nói: “Ồ, em thích ở lại phòng này sao? Tốt lắm, nhường cho em ở, anh đến phòng khác.”

Hân quay lưng đi, đột nhiên Phúc Hi la lên: “đừng đi, anh Phi Đoạt.”

Phúc Hi vừa nói vừa nhảy xuống giường.

Một thân hình đầy đặn làn da trắng như tuyết, bộ dáng nhanh nhẹn thướt tha.

“Dừng đi, anh Phi Đoạt”. Phúc Hi chạy theo sau lưng Hoắc Phi Đoạt, từ phía sau ôm chặt lấy hắn.

Phía trước của cô đều trần trỗng lại gắt gao, dính thật chặt vào sau lưng Hoắc Phi Đoạt.

Sau lưng hắn là cảnh nóng. Đó là cơ thể mềm mại của cô gái.

“Phúc Hi....Không được như vậy.....”. Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu, vẫn không xoay người lại.

“Anh Phi Đoạt, Phúc Hi đã trưởng thành, em không còn là một đứa trẻ nữa, thật sự đã trưởng thành rồi! Anh không cần phải lúc nào cũng xem em là một đứa trẻ, anh có thể nghiêm túc nhìn em một chút, Phúc Hi đã là một phụ nữ rất trưởng thành!”

Phúc Hi siết chặt cánh tay, cách một lớp quần áo hôn sau lưng Hoắc Phi Đoạt.

“Phúc Hi, anh đã nói rồi, em không thể làm vậy với anh được, anh là anh trai của em, anh chỉ có thể xem em như một người em gái. Hai chúng ta, không thể nào.”

Phúc Hi muốn khóc, di chuyển cơ thể, “Làm sao lại không được? Làm sao lại không thể được? Em không phải là em gái của anh, anh cũng không phải là anh trai của em, tại sao hai chúng ta lại không thể được?”

Phúc Hi ngoan, không được như vậy, em vào trong chăn nằm ngủ đi.”

Hoắc Phi Đoạt vừa nói nhẹ nhàng vừa đẩy cánh tay Phúc Hi ra, đi về phía cửa.

“Anh Phi Đoạt!”

Phúc Hi chạy đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt dang hai cánh tay ra chặn đường hắn, buộc hắn phải nhìn vào cơ thể cô.

“Anh Phi Đoạt! Anh nhìn xem Phúc Hi...thật sự trưởng thành rồi. Không phải sao?”

Cứ như vậy hương thơm mềm mại từ cơ thể của cô gái không có chút ngăn cản nào liền lọt vào trong mắt Hoắc Phi Đoạt.

Bờ vai mượt mà, bộ ngực đầy đặn, phía trên ngực là hạt đậu nhỏ màu hồng phấn.

Phần bụng phẳng lì, đám lông tơ đen nhánh giữa hai chân thật đẹp. (Nguyen Nguyen: chảy máu mũi rồi @@~)

“Phúc Hi! Không được tùy hứng!” Hoắc Phi Đoạt tức giận quát to.

Đôi mắt Phúc Hi ngân ngấn nước mắt, đột nhiên cô cầm lấy tay Hoắc Phi Đoạt đặt lên bộ ngực đầy đặn của mình: “Em thật sự trưởng thành, có đúng hay không? Em là phụ nữ, em có thể làm người phụ nữ của anh Phi Đoạt !”

192. Chương 192: Phải Làm Nữ Nhân Của Anh 7

Ngực to đầy đặn nằm trong lòng bàn tay, viên đậu nhỏ hồng kia giống như chiếc lông vũ nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay của hắn

Dáng dấp giống như người mẫu Âu Mỹ, thân hình nóng bỏng khiến nam nhân phải mê loạn

Đây là.....Một loại như thế nào dụ hoặc người!

Không người nam nhân nào có thể kìm chế nổi sự hấp dẫn nóng bỏng như vậy

Con người của Hoắc Phi Đoạt tối đi , hắn nheo mắt nhìn người đứng trước mặt.

Phúc Hi nén lệ, mềm mại cầu xin “Phi Đoạt ca, hãy muốn muốn em đi

“Phúc Hi.”

“”Hãy nghe em nói đã”, Cô , hai hàng nước mắt trong suốt chảy theo gò má, những giọt nước men theo cô chảy xuống ngực đậu lên hai khỏa hồng hồng mê người.

“”Đời em không có gì mong ước xa vời, chỉ mong được làm người phụ nữ của anh thôi, em muốn đem thân thể mình tặng cho anh a, , cho dù ai khác cho ai! Phi Đoạt ca, hãy muốn em đi mà, em đây tình nguyện cho anh tất cả”(Chu tước; Vàng, em nó đang tự sướng pà con ạ.....đồ không biết xấu hổ)

“Này, không giống nhau, Phúc Hi”

Hoắc Phi Đoạt cau mày, thở dài một hơi, đem tay rút trở về, “Phúc Hi, anh có thể yêu thương em cả đời, có thể cho em tất cả, nhưng đó chỉ là tình cảm của anh trai đối với em gái thôi, ngoài ra anh không thể có tình cảm khác với em được”

“Em nguyện vọng gì cũng không cần, em chỉ muốn làm người phụ nữ của anh, anh nghe thấy không, em chỉ muốn làm người của anh thôi, Phi Đoạt ca, anh toàn thành cho em được không, anh, van cầu anh đó anh , Phi Đoạt ca!”

Phúc Hi khóc nháo lên, nhào vào trong ngực ôm chặt lấy hân, thút thít khóc lên

Hoắc Phi Đoạt nhìn nơi khác, thật sâu thở ra mấy hơi, nhẹ nhàng rút một tay ra, dịu dàng vuốt tóc cô, tay khác nhấc áo khoát trên giá phủ lên người cô

“Không cần nháo nữa, nếu em vẫn như vậy, ngày mai anh lập tức cho người đưa em về Mĩ”

Phúc Hi giật mình, kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày, “Nếu không muốn , sau này đừng tùy tiện nháo như vậy nữa”

“Em.....Em không nháo.....Là thật lòng”Phúc Hi lóe nước mắt, âm thanh yếu xuống

“Đi , nhanh vào trong chăn , muốn bị cảm sao!”

Phúc Hi chần chờ, cuối cùng bất đắc dĩ cắn môi, ngập ngừng,“Em muốn anh ôm em sang”

Hoắc Phi Đoạt mắt nhìn trần nhà, Phúc Hi cong môi, nảy sinh ý nghĩ độc ác, “anh không ôm em đi, em liền không ngủ được! Chết rét đáng đời!”

“Ai...”Hoắc Phi Đoạt cúi người xuống, bế ngang cô lên, trong mắt không có chút tao chấ dục niệm nào, bộ dạng giống như bế trẻ con mà đi

Phúc Hi len lén quan sát Hoắc Phi Đoạt, âm thầm đau lòng

Hoắc Phi Đoạt ôm mình không một mảnh vải che thân,. Nhưng trong mắt không hề có xúc động nào, Là mình không xinh đẹp, hay là hân quá mức băng sơn?

Hoắc Phi Đoạt nhét cô vào trong chăn, kéo chăn đến tận cổ cho cô

Vừa muốn xoay người, Phúc Hi liền kêu lên, “Phi Đoạt ca?”

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt đưa lưng về Phía Phúc Hi, không có xoay mặt hỏi

Phúc Hi mím môi, ngen ngào nói, “Hôn Phúc Hi một cái , được không?”

Hoắc Phi Đoạt không có bất kì phản ứng nào

Phúc Hi khỏ sở nói, “Anh không thương em nữa rồi, lúc ở Mĩ, trước khi đi ngủ, anh đều hôn em chúc ngủ ngon mà

Hoắc Phi Đoạt bất đắc dĩ xoay người, ngồi xổm xuống, Phúc Hi lập tức vui vẻ lên.

Hoắc Phi Đoạt nghiêm mặt nó, “Về sau, chúc ngủ ngon, không cần phải hôn như vậy nữa, em đã là đại cô nương rồi”

193. Chương 193: Phải Làm Nữ Nhân Của Anh 8

Hoắc Phi Đoạt nghiêm mặt nói, “Về sau, chúc ngủ ngon, không cần phải hôn như vậy nữa, em là đại cô nương rồi”

Phúc Hi quyết miệng, “Hôn một cái cuối cùng được không?”

Hoắc phi Đoạt cuối cùng không có hôn cô, chỉ lấy tay xoa đầu cô, chúc ngủ ngon

Nói xong, trong ánh mắt thất vọng của Phúc Hi, đứng dậy li khai

Cửa phòng vừa đóng, Phúc Hi liền núp trong chăn ô ô mà khóc

Xong rồi, không còn hi vọng rồi, trong mắt Phi Đoạt ca, một tia phức tạp cũng không có, hắn không hề động lòng với mình a.

Khóc xong, Phúc Hi gọi điện cho bằng hữu tốt của mình ở Mĩ Quốc

Đem sự việc tối nay kể lại cho bạn tốt nghe, bạn tốt nghe xong suy nghĩ một chút liền nói, “Người anh trai kia có phải hay không có cá tính lạnh nhạt a?”

“À? Cái gì?” Phúc Hi tròn to hai mắt, không hề khóc nữa.

“Nói đúng hơn, hắn đối với chuyện tình dục không có hứng thú, cho nên cho dù có nhìn thấy mỹ nữ lửa thể cũng sẽ không có phản ứng a. Hoặc nói là, người anh kia của bạn có chướng ngại về tình dục, vô pháp đứng lên a”

“À? Không phải đâu? Thân hình Phi Đoạt ca rất cường tráng mà, hắn một thân võ thuật chính cống, một người có thể đấu lại mấy chục người, cơ bắp trên người không đếm xuể, nam nhân mạnh mẽ như vậy sao có thể có chướng ngại về tình dục a”

“Phương diện năng lực cùng cơ thể không có quan hệ a. Có nam nhân, người vừa gầy vừa thấp, nhưng khía cạnh đó lại đặc biệt lợi hại, cả đêm không ngừng.MD, lần trước mình ngủ cùng chính là loại nam nhân đó a.....Một thước bảy, dáng lùn tịt nhưng phía dưới, ôi còn lớn hơn mấy diễn viên đóng phim khiêu dâm a, mình thiếu chút nữa bị hắn làm đến chết á !Mẹ nó, cực kì sướng nha!”(Chu tước:Đúng vật hợp theo loài....)

Phúc Hi đen mặt, “Được rồi....mình sẽ tiếp tục quan sát, không chừng bạn lại nó đúng rồi”

Cúp điện thoại, Phúc Hi ngủ không yên giấc.

Trời a, có thể như vậy thật sao!

Phi Đoạt ca bị chướng ngại về tình dục, như vậy.....

Lúc ở bên Mĩ, anh ấy cũng không có quen bạn gái

Sau lại về đây phát triển sự nghiệp,nghe ba nói, Phi Đoạt ca vẫn không có cùng nữ nhân nào gần gũi.

Hai mươi sáu tuổi, chính là lúc cơ thể tinh tráng nhất, làm sao lại không có quan hệ thân thể với nữ nhân cơ chứ.

Phúc Hi che miệng tỉnh ngộ, “Thượng đế a! Phi Đoạt ca xuất chúng nổi bật như vậy, phương diện kia lại không được? Không trách được mọi người gọi anh ấy là băng sơn, thì ra phương diện tình dục này quả thật rất băng sơn nha”

Phúc Hi lại khổ sở thương tâm cho Hoắc Phi Đoạt.

Cô quyết định, phải đem Phi Đoạt ca biến thành nam nhân bình thường

Sáng sớm hôm sau, tám giờ

Hoắc Phi Đoạt ngồi ở trước bàn ăn, người giúp việc vừa đem bữa sáng bưng lên, Phúc Hi liền bưng một phần canh chạy tới, gấp gấp kêu, “Đợi đã nào.....”

Hoắc Phi Đoạt để máy tính xuống, nghi ngờ hỏi, “Phúc Hi? Làm sao hôm nay lại ngủ dậy sớm vậy?”

Phúc Hi Đem phần canh trên tay đặt xuống trước mặt Hoắc Phi Đạt, xoa xoa tay nó, “Không mệt nên dậy sớm thôi, thuận tay làm cho anh một phần canh.Nhanh một chút uống lúc còn nóng a”

A Trung tiến tới, hít hà, “Oa, không tệ a, Phúc Hi tiểu thư, trù nghệ của cô thật tốt a, canh này mùi vị không tệ nha”

Vừa muốn cầm cái muỗng múc một muỗng nếm thử, liền bị Phúc Hi hung hăn vỗ một cái ngay tay của A Trung, vội vàng nói, “Anh không thể uống....uồ...ng!Canh này là đặc biệt làm cho Phi Đạt ca! Phi Đạt ca, anh mau uống đi, không thể để cho người khác uống”

A Trung trợn mắt lên, co rụt cổ lại.

“Đây là canh gì?” Hoắc Phi Đạt nhìn chén canh, rồi nhìn sang Phúc Hi

Phúc Hi cà lăm nói, “Chỉ là canh thôi, uống nhiều canh bổ thân thể, anh uống đi, thuận phổi thôi.Uống đi, uống đi”

194. Chương 194: Phải Làm Nữ Nhân Của Anh 9

Hoắc Phi Đạt không nói gì thêm, cẩn thận múc một muỗng canh, nếm nếm, nhú mảy gạt đầu, “Ừ, mùi vị quả thật không tệ”(Chu tước:Bồn Hoắc ca, người ta cho gì liền uống nấy.... là canh trắng dương đó)

Phúc Hi lập tức cười đến rục rịch, “Đã nói rồi, nồi canh này, vừa uống ngon lại có công hiệu tốt”

“Công hiệu?Công hiệu gì?”

Bịch!

Phúc Hi mắt choáng váng

Nháy mắt, hốt hoảng nói, “Công hiệu a, là, chính là nhuận phổi trừ hỏa, giúp tinh thần phấn chấn”

Hoắc Phi Đạt tiếp tục uống canh, nhân nhật nói, “Về sau không cần dậy sớm làm mấy việc này, em cứ ngủ, dậy trễ cũng được.Mấy chuyện này để cho người hầu làm là được”

Đây là nữ nhi bảo bối của sư phụ hắn, hắn cũng không muốn làm cho cô bị uất ức.

“Em nhất định phải làm, hơn nữa mỗi ngày đều nấu cho anh ăn! Cho nên, mỗi ngày anh đều phải uống a”

Hoắc Phi Đạt nhú mảy, cảm giác là lạ ở chỗ nào.

Phúc Hi có cái gì không đúng?

Còn canh này có khác thường?

Ngũ Y Y tùy ý chải tóc một chút, sau đó đi xuống lầu.

Ngũ Nhân Tâm mặc dù không sao, nhưng mặt bị sưng lên, có lẽ là hậu di chứng do bị đánh một quyền ngay gáy hôm trước.

Cả khuôn mặt sưng vù như cái bánh bao lớn

Ngũ Y Y thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Ngũ Nhân Lệ liếc Ngũ Y Y một cái, oanh oanh nói, “Ồ, người giúp việc tới rồi”

Ngũ Y Y cau mày, làm bộ không nghe được, ngồi xuống tùy tiện lấy đồ ăn của mình

Dù sao cũng phải ăn no , mới có sức đi học, cô cũng lười phản ứng lại với mấy con heo này.

Ngũ Nhân Ái lạnh lùng nói, “Nhân Lệ, không nên trêu chọc người giúp việc cao cấp, không biết sao, chủ nhân của người ta rất giỏi, sẽ tìm tới em đánh người”

Ngũ Nhân Lệ bĩu môi, “Thật giở a, Ngũ gia tiểu thư của chúng ta đang làm người giúp việc cho người khác, chuyện mất mặt như vậy, ba còn tưởng là làm cái gì vinh hạnh lắm.Ba không phải già rồi nên hồ đồ chứ?”

Ngũ Y Y không nhịn được, xé miếng bánh mì thành từng mảnh từng mảnh đưa vào trong miệng, mặt âm trầm cười nói, “Người giúp việc thì thế nào?Người giúp việc có thể làm mặt của các người biến thành đầu heo như mặt của vị kia một dạng, các người có muốn thử không?”

Ngũ Nhân Lệ hung hãn trợn mắt nhìn Ngũ Y Y một cái, lại thật không dám nói tiếp nữa.

Cô ta rất sợ Hoắc Phi Đoạt sẽ phái người đến đánh cô ta một trận.

Chị hai là ví dụ điển hình

Ngũ Nhân Tâm giận đến nặng nề đung dao nĩa, thỉnh thoảng trừng Ngũ Y Y một cái

Ngũ Y Y vội vã ăn vài miếng, liền nghênh cằm đi ra ngoài.

Ngũ Nhân Lệ tức tới mức ném khăn giấy xuống đất, “Thật ghê tởm! Vì leo lên quyền thế! Nó lại tình nguyện đi làm người giúp việc cho Hoắc Phi Đoạt, biện pháp luồn cúi như vậy cũng dám dùng”

Ngũ Nhân Ái cười gằn nói, “Đoán chừng là nó khóc nhào, muốn chết muốn sống mới được làm người giúp việc cho người đó? Loại dê tiện từ trong xương cốt này, còn có chuyện gì không dám làm?Cùng loại người này ở chung một mái nhà, thật là ngán”

Ngũ Nhân Lệ làm cái”Hư” thủ thế, nhỏ giọng nói, “Ba tới”

Ba chị em cùng nhau cầm một tiếng, sau đó làm bộ như thấy Ngũ Phong Tập, cũng khéo léo hướng Ngũ Phong Tập thăm hỏi

Trong trường học, Ngũ Y Y thấy Hàn Giang Đình đang chờ cô, hai người giống như bình thường cười cười nói nói đi vào bên trong.

Trong trường học có ít học sinh đang ghé tai nhau nhỏ giọng bàn tán, “Các bạn nghe thấy không?Đều đang nói hoa khôi của trường ta Ngũ Y Y thế nhưng giàu có rồi, là người tình giấu mặt của kẻ có tiền nha”

“A? Không phải đâu?Nhìn bộ dạng cô ấy rất thuần khiết mà?”

“Thuần khiết cái rắm! Bây giờ nữ nhân, làm gì có ai thuần khiết.Muốn tìm nữ nhân thuần khiết, có thể đi đến trường mẫu giáo mà tìm”

“Ngũ Y Y không biết đang quen với người nào a?”

“Nghe nói là Cổ thiếu! Cũng biết Cổ thiếu cực kì hoa tâm, hẳn không biết đã ngủ với biết bao nhiêu nữ nhân rồi, Minh tinh nổi tiếng không thiếu, nhưng đều bị vứt bỏ a”

195. Chương 195: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 10

“Ai nha, thật mất thể diện, Ngũ Y Y vậy mà lại là loại phụ nữ như vậy, đáng khinh!”

Cô giáo nhìn thành viên trong tổ, đột nhiên nhìn về phía Ngũ Y Y, nói, “Ngũ Y Y, nhiệm vụ phỏng vấn lần này của em là người đứng đầu Cố thị tổng giám đốc Cố Tại Viễn.”

“Hà? Cái gì?”

Ngũ Y Y không dám tin, ngẩng đầu nhìn cô giáo.

Cô giáo ba mươi bảy ba mươi tám tuổi mà vẫn còn chưa lấy chồng, không phải là cô ấy độc thân lâu dài nên đầu óc có vấn đề chứ?

“Hả cái gì mà hả, lời của tôi còn phải nhắc lại lần nữa sao? Nhiệm vụ thực tập phỏng vấn này vừa mới phân công xong, tất cả mọi người đều có nhiệm vụ, Ngũ Y Y nhiệm vụ của cô chính là tiến hành phỏng vấn đối với tổng giám đốc Cố Tại Viễn của Cố thị.”

Ngũ Y Y quát mặt thằm thì, “A, nhiệm vụ của bọn họ đều là những người không có danh tiếng, nào là bác sĩ, nào là biên tập viên, đều là người bình thường rất dễ dàng tiếp cận, tại sao hết lần này tới lần khác mình lại phỏng vấn toàn người nổi tiếng? Người ở trên mây như vậy, ngay cả phóng viên chuyên nghiệp cũng rất khó có cơ hội được đến phỏng vấn đó. Đây không phải là cô giáo làm khó mình sao?”

Cả nhóm mười mấy người đều nhìn vào Ngũ Y Y.

Cô giáo “lão xử nữ” nâng mắt kính, mắt hững hờ nói, “Nói như vậy còn chưa rõ ràng sao? Dem nhiệm vụ khó khăn như vậy giao cho cô, còn không phải vì cô cùng Cố tổng có quan hệ không giống bình thường sao?”

Ngũ Y Y đứng bật dậy, “Em và Cố Tại Viễn có quan hệ không bình thường ở chỗ nào? Cô à cô nhất định phải giải thích cho rõ!”

Tất cả học sinh trong lớp đều nhếch miệng hút khí.

Wow! Tính cách của Ngũ Y Y này thật là lợi hại, cũng dám to tiếng với lão ma nữ biến thái này.

Cô giáo già nháy mắt mấy cái, lại nâng mắt kính, hơi uyển chuyển nói, “Mọi người đều biết mà, thời điểm biểu diễn, Cố thiếu quyên một số tiền lớn cho tiết mục của em, nếu như hai người không quen, người ta sẽ quyên nhiều tiền như vậy sao? Được rồi, đây cũng là cơ hội cho em thử nghiệm khả năng, hơn nữa, nếu như lần này phỏng vấn thành công, tòa soạn báo sẽ không chỉ cần nhắc đến với chức vụ của em sau khi tốt nghiệp, hơn nữa còn cho em một khoản tiền thưởng lớn.”

Oh?

Tất cả học sinh trong lớp đều trợn mắt.

Tiền thưởng?!

“Bao nhiêu tiền?” Ngũ Y Y hỏi thẳng.

“Nghe nói là hai vạn đồng.”

“Oa! Hai vạn đồng? Cô à cô xác định sao?”

Ngũ Y Y kích động há to miệng.

Bây giờ cha đang mang nợ, kiếm nhiều tiền một chút, có thể giảm bớt gánh nặng.

Cho nên nói, tất cả cơ hội làm ra tiền hết thấy đều không được bỏ qua!

Cô giáo kia bị ánh mắt như cuồng đạo của Ngũ Y Y nhìn chòng chọc làm cho cả người sợ hãi, không nhịn được lấy tay che chỗ trước ngực, gật đầu một cái, “Nghe nói là hai vạn đồng, tôi gặp được tòa soạn báo ra điều mục rồi.”

Ngũ Y Y nhìn trần nhà một chút, xác định đây không phải nằm mơ, một giây kế tiếp bắt lấy tay cô giáo kia, dùng sức lắc lư mấy cái, “Cô à! Cô đối với em thật là tốt! Em phải cảm kích cô thế nào đây? Cô à, đáng người cô thật xinh đẹp, cuối năm nay cô nhất định có thể lấy chồng.”

Ngũ Y Y vui vẻ chạy ra ngoài.

Cô giáo kia hồi lâu cũng không có phản ứng.

Ngũ Y Y rất biết vẽ thiết kế trang phục, nhưng trên thực tế, cô là học tin tức.

Người học tin tức, nhất định là phải làm phỏng vấn, viết bản thảo và hay giao tiếp.

Ngũ Y Y nâng má bắt đầu tính toán hướng đi.

Làm thế nào mới có thể liên lạc với Cố Tại Viễn, hơn nữa hẹn hẳn phỏng vấn ở đâu đây?

Hai vạn đồng đó! Cố gắng lên nào Ngũ Y Y!

“Đúng rồi! Mình cũng có số điện thoại của chủ nợ Hoắc Phi Đạt đã cho, xin hân để cho Cố Tại Viễn đồng ý ỉnh phỏng vấn, thật là một ý kiến hay! Mình thật thông minh.”

196. Chương 196: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 11

Ngũ Y Y sau khi nghĩ xong, tìm số điện thoại của Hoắc Phi Đạt, gọi đi.

Hoắc Phi Đạt đang cùng vài giám đốc công ty mở cuộc họp, tất cả nhân viên đều đang thu lại cái đuôi, dè dặt ngồi ở đó, chờ bị mắng.

Bản tiến độ kế hoạch ba tháng một lần không làm Hoắc lão đại hài lòng, nhất là bị Hoắc lão đại bắt bẻ nghiêm khắc, giờ còn bị hân hung hăng mắng ột trận.

Đột nhiên, điện thoại di động của Hoắc Phi Đạt rung lên.

Hoắc Phi Đạt đang định nhấn nút từ chối, chợt liếc nhìn màn hình một cái, phát hiện là Ngũ Y Y gọi tới, tức khắc nhúu chặt chân mày, rùng mình.

Vật nhỏ mà lại chủ động gọi điện thoại cho hân sao?

Cảm giác vui mừng! Nhanh chóng truyền khắp toàn thân.

Hoắc Phi Đạt cầm điện thoại di động, suy nghĩ một chút, lại nhìn về phía mấy người đàn ông ở đối diện, phát tay một cái, nhàn nhạt phân công, “Hôm nay họp tới đây thôi, các người đi về trước đi.”

Mấy ông giám đốc đều sững sốt một chút không dám tin, sau đó liền hiểu ra, tất cả đều nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Trời ạ, toàn thân trở ra! Thế nào cũng không nghĩ tới lại may mắn như vậy!

Sau khi ra ngoài, một ông giám đốc nói với người bên cạnh, “Cũng không biết người nào gọi điện thoại tới, mà lại có thể khiến cho Hoắc lão đại không nhận điện thoại lúc làm việc cũng phải phá lệ, thật là không thể tưởng tượng nổi! Mạng mình hôm nay thật lớn.”

“Có phải là cha mẹ của lão đại gọi tới không? Bệnh tình nguy kịch chẳng hạn?”

“Suyt! Lão đại của chúng ta căn bản là không có cha mẹ! Lời nói này trăm nghìn lần không được nói ra ngoài, nếu không nhất định phải chết!”

Hoắc Phi Đạt xoay ghế giám đốc, mặt nhìn về phía cửa sổ, nhìn dòng người qua lại bên dưới, sau đó mới nghe điện thoại.

“A lô?”

“Là chú Hoắc sao?” Giọng nói hề hề như kẻ trộm của Ngũ Y Y truyền qua, làm cho lỗ tai của Hoắc Phi Đạt có chút ngứa.

“Không phải.”

“Hà? Làm sao lại không phải? Nghe giọng nói rõ ràng là đúng mà!” Ngũ Y Y quệt miệng oán trách.

Thiệt là, Hoắc Phi Đạt phủ nhận cái gì? Tưởng là người khác không nghe thấy giọng nói từ tính đặc biệt của hân sao?

Hoắc Phi Đạt chau mày, “Ở nơi này chỉ có Hoắc Phi Đạt, không có chú Hoắc.”

Ồi trời Thì ra là hân lại chấp nhận cái vấn đề xưng hô này.

“Được rồi được rồi, là tôi sai rồi, tôi nói sai rồi, được chưa? Phi Đạt, Phi Đạt được chưa? Thiệt là, người ta muốn gọi chú một cách kính trọng, chú lại phản đối, khẳng khẳng muốn khác người, nhất định bắt tôi gọi tên chú, Phi Đạt.”

Hoắc Phi Đoạt nói một câu hai nghĩa, “Đối với người khác, sẽ là như vậy. Nhưng mà đối với em Tôi không thể làm trưởng bối của em.”

Ngũ Y Y trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Hoắc Phi Đoạt có ý gì đây?

Cái gì mà không thể làm trưởng bối của cô?

Chỉ có thể cùng vai vế sao?

“Oh, Phi Đoạt, tôi muốn nói với chú, tôi có một chuyện nho nhỏ muốn xin chú giúp. Hi hi.” Ngũ Y Y lại cười hề hề như kẻ trộm.

Hoắc Phi Đoạt lại buồn cười, kìm nén, ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, tư thế vô cùng đẹp, “Ừ, cũng biết vật nhỏ em không có chuyện gì thì sẽ không gọi đến, chính là sẽ không nhớ đến tôi.”

Ai u, chú Hoắc thật là chua.

“Cũng nhớ, thật sự nhớ, ai bảo chú là chủ nợ của tôi cơ chứ.”

“Nói đi nha đầu, có chuyện gì cần tôi giúp đỡ?”

“À, là như thế này, cô giáo của tôi phân công nhiệm vụ phỏng vấn cho tôi, nói là phỏng vấn thành công thì sẽ có tiền thưởng, chú nghĩ mà xem, tôi kiếm được tiền thưởng là có thể sớm trả hết nợ cho chú không phải sao?”

Nghe Ngũ Y Y dài dòng, chân mày của Hoắc Phi Đoạt từ từ nhíu lại.

Sớm trả hết nợ cho hần?

Đó không phải là kết quả mà hần muốn.

Ngũ Y Y lau nước miếng bay tứ tung, nói tiếp, “Cô giáo phân công tôi đi phỏng vấn Cố Tại Viễn.”

197. Chương 197: Phải Làm Người Phụ Nữ Của Anh 12

Ngũ Y Y lau nước miếng bay tứ tung, nói tiếp, “Cô giáo phân công tôi đi phỏng vấn Cố Tại Viễn.”

“Sao?” Hoắc Phi Đoạt nhíu mày.

Cố Tại Viễn?

“Tôi không có cách nào liên lạc với Cố Tại Viễn, chú thì có, chú gọi điện cho Cố Tại Viễn, bảo hần đồng ý cho tôi phỏng vấn có được không?”

Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ một chút, “Điều này rất quan trọng sao?”

“Tất nhiên là quan trọng! Đây là cơ hội thật tốt để tôi tăng lên thực lực của bản thân, hơn nữa còn có thể kiếm được tiền đây.”

“Có thể nói cho em biết số điện thoại của Cố Tại Viễn, nhưng mà em làm thế nào để cảm tạ tôi đây?”

Ngũ Y Y lau mồ hôi lạnh.

Chỉ muốn hỏi số điện thoại thôi, đối với Hoắc lão đại mà nói, chuyện nhỏ này giống như hạ bút thành văn, chuyện nhỏ như vậy mà hần cũng muốn lừa gạt cô, hừ, làm giàu thì thường không có nhân đức.

“Tôi nghèo như vậy, chú còn muốn tôi cảm tạ như thế nào đây?”

“Dùng thịt, tôi không ngại.” Lúc Hoắc Phi Đoạt nói ra hai chữ “dùng thịt”, chính hần cũng sửng sốt một chút.

Hắn thế nhưng chưa bao giờ nói những lời mập mờ như thế với bất cứ cô gái nào, đổ mồ hôi lạnh.

“Hả?” Ngũ Y Y giật mình, vài giây sau mới biết rõ cái gì gọi là thịt, sau đó cắn răng nghiêng lợi, “Đến mức đó sao? Hối chủ cái số điện thoại mà cũng cần cảm tạ như vậy, hừ, tôi không cần chủ cho số điện thoại, chủ thật xấu xa!”

Ngũ Y Y vội vàng cúp điện thoại, hai bàn tay ôm ngực, nơi đó có trái tim nhỏ bé, đang nhảy thình thịch thình thịch không ngừng.

Dùng thịt?

Má ơi, quá xấu hổ!

Chú Hoắc vậy mà lại sắc a!

Thật không chịu nổi.

Tinh tinh! Một tiếng, âm thanh có tin nhắn mới.

Ngũ Y Y cầm điện thoại lên nhìn, là Hoắc Phi Đoạt gửi tới, trên đó viết “Mời tôi uống cà phê. Số điện thoại của Cố Tại Viễn:”

Ngũ Y Y mím môi nở nụ cười.

Cũng biết Hoắc Phi Đoạt không phải là người xấu xa như thế.

Chú Hoắc à chú Hoắc, mặc dù giọng nói của hắn nghiêm khắc, tính tình lại rất xấu, nhưng mà gặp phải chuyện gì đi tìm hắn là chính xác.

Ka ka ka ka, quá tuyệt vời! Có số điện thoại của Cố Tại Viễn, giống như hai vạn đồng kia đã là vật trong túi.

Cố Tại Viễn đang xem tài liệu, chuông điện thoại vang lên.

Hắn cầm di động lên nhìn, là Hoắc Phi Đoạt.

“Lão đại”

“Nha đầu kia muốn tìm cậu phỏng vấn.”

Ngay từ đầu Hoắc Phi Đoạt đã nói những lời này, làm cho Cố Tại Viễn thẳng tắp bối rối.

Nha đầu kia, rốt cuộc ai là nha đầu kia.

“Tôi nói này lão đại”

“Nên đối phó với nha đầu kia thế nào, chắc cậu cũng hiểu được?”

“Tôi nói”

“Chuyện này xử lý không được, tôi cảm thấy đúng lúc tìm cậu luyện võ.”

Không đầu không đuôi nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, không cho đối phương có bất kỳ cơ hội thở dốc.

Đơn thuần chính là tính cách làm mưa làm gió, sát phạt quyết đoán của Hoắc Phi Đoạt.

“Tôi” Cố Tại Viễn cầm di động, thiếu chút nữa nghẹn chết.

“Tôi Tôi thật là xui xẻo như vậy! Tôi cũng không biết đối phó với nha đầu nào của anh đấy, đã cúp rồi? Tìm chỗ chết, làm gì động một chút là luyện võ chứ, ô ô ô.”

Cùng Hoắc Phi Đoạt luyện võ, nói cách khác, chính là đi làm bao cát cho Hoắc Phi Đoạt.

Trừ bị đánh, còn có thể có kết quả khác sao?

Lúc thư kí đưa trà vào, liền thấy Cố tổng coi trọng khuôn mặt xinh đẹp trước sau như một, đang phát điên kéo tóc mình.

Giống như bị điên vậy.

Một lát sau, cuối cùng Cố Tại Viễn cũng hiểu rõ, “Nha đầu kia” trong miệng lão đại là chỉ nha đầu đó. (Ặc, nha đầu kia với nha đầu đó có khác nhau gì sao?)

“Cố tổng sao? Ha ha ha, chú có khỏe không, tôi là Ngũ Y Y, học sinh đại học hệ tin tức, hắc hắc hắc hắc, chúng ta đã từng gặp mặt rồi, ngài nhớ không, cái tiền quyen góp, cái đó cái đó tôi ca hát quyen tiền từ thiện đó, ha ha ha ha, tôi chính là Ngũ Y Y . . .”

198. Chương 198: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 1

Cố Tại Viễn nghe được giọng nói như kẻ trộm nhặt được tiền của Ngũ Y Y, liền cảm thấy da đầu tê dại, bộp ngay một câu, “Cô không phải là con nhóc đó sao?”

Bộ dạng tươi cười của Ngũ Y Y tức khắc biến mất, cô nín thở hai giây, sau đó bùng phát rống to, “Tôi hỏi chú rốt cuộc là bị làm sao vậy? Không phải đã nói với chú rồi sao, không cho gọi tôi là con nhóc! Không được gọi! Tóc của tôi không có vàng, chú mới là tóc vàng, cả nhà chú đều là tóc vàng!”

Một hình tượng người đàn bà chanh chua điển hình điển cuồng hét, hét khiến cho Cố Tại Viễn trực tiếp choáng váng.

Má ơi, là phụ nữ mà lại dữ dằn như vậy.

Quả nhiên, người con gái mà Hoắc lão đại nhìn trúng rất có tố chất, đơn giản chính là cực phẩm.

Ngũ Y Y la hét thoải mái, lập tức cảm thấy không ổn, che miệng lại, vẻ mặt đau khổ, nhỏ giọng nói lí nhí, “Cái đó cái đó . . . Ban nãy tôi là không cố ý nói sai, không phải nói ngài, ngài không cần để ý đâu, ha ha ha, Cố tổng, ngài muốn đặt biệt danh cho tôi thế nào cũng được, điều này là nói rõ chúng ta có quan hệ thân thiết nha, hắc hắc hắc hắc, tôi biết tính tình của ngài vô cùng thiện lương, vô cùng tốt bụng, có đúng không?”

Cố Tại Viễn xoa da đầu tê dại, “Đừng, cô trăm ngàn lần không được nói chúng ta có quan hệ thân thiết với người khác, tôi không đảm đương nổi trách nhiệm này đâu, tôi còn muốn giữ lại cái đầu đó.”

Tổ tông của tôi! Lời nói này mà để Hoắc lão đại nghe thấy, còn không phải là trực tiếp đập vỡ bình dấm chua, lấy đầu của hấn xuống.

Ngũ Y Y ngốc lảng không hiểu được những lời này của Cố Tại Viễn là có ý gì.

Bất luận hấn nói cái gì, trọng điểm là phải nói ra yêu cầu của mình!

“Cố tổng à, Cố tổng vô cùng thiện lương thương dân, tôi, có một yêu cầu quá đáng muốn nói với chú . . .”

Cố Tại Viễn cau mày, trực tiếp ngắt lời, “Cô đã biết có chuyện cần nói, vậy thì đừng dong dài, giảm bớt phiền toái.”

Ô ô ô, giám đốc đáng thương nhất trong lịch sử còn không phải là Cố Tại Viễn hấn sao?

Đối mặt với đề nghị phỏng vấn của một học sinh năm nhất, hấn cũng không biết nên dùng cách gì để đối xử.

Lời nói kia của Hoắc lão đại là có ý gì, đến cùng là bảo hấn đồng ý, hay là không đồng ý?

Hoắc lão đại đáng ghét, chính là thích hành hạ người khác.

Ngũ Y Y xoay chuyển con người, “Ai nha, tôi biết Cố tổng luôn thích nói đùa, thiện lương như vậy, làm sao lại không ột tay mơ trong ngành tin tức như tôi một cơ hội đây? Là như thế này, trường học của chúng tôi cử tôi đi xin một cái hẹn phỏng vấn với chú, rất đơn giản, tuyệt đối không làm chậm trễ bao nhiêu thời gian của ngài, tôi có thể lấy đầu của mình ra bảo đảm với ngài.”

“Cho dù tôi có thời gian, có muốn cho cô phỏng vấn, tôi cũng không thể đồng ý.” Cố Tại Viễn gãi đầu thờ dài.

“Sao?” Ngũ Y Y trực tiếp nghech mặt ra.

“Cô cần có đầu, vậy hãy suy bụng ta ra bụng người, nghĩ giúp tôi đi, tôi cũng là người, tôi cũng cần đầu. Có đúng không?”

“Đúng vậy. . . . Hả, cái gì, Cố tổng, ngài đang nói cái gì?”

Ngũ Y Y một đầu đầy vạch đen.

Cô chỉ hỏi hần có đồng ý phỏng vấn hay không, có ai hỏi hần muốn đầu hay không đâu, làm sao mà nói chuyện với tên họ Cố này lại mệt như vậy.

Cố Tại Viễn xụ mặt, nghiêm túc nói, “Nói đơn giản chính là, tôi không thể đồng ý cho cô phỏng vấn. Cứ như vậy nhé, tôi bận rồi!”

Cạch! Cúp điện thoại của Ngũ Y Y, Cố Tại Viễn đã toàn thân toát mồ hôi, mở rộng cà vạt, dùng sức kéo xuống, tự nói với mình, “Mình từ chối nha đầu kia như vậy, có phải là đúng ý lão đại hay không? A a a a, muốn điên luôn!”

199. Chương 199: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 2

Ngũ Y Y sững sốt, không nhận được mắng, “Cái con gấu này! Làm cái tổng giám đốc chó má là đã cảm thấy mình tốt lắm có phải không? Phỏng vấn hần là vinh hạnh cho hần, lão nương còn không muốn phỏng vấn cái người háo sắc như hần đâu! Tưởng mình là cái quái gì hử!”

Mắng xong, lại hối hận, nghĩ đến hai vạn đồng sáng chói lợi, Ngũ Y Y lại kìm nén.

Đau khổ đập bàn một chút, hay là gọi lại cho Cố Tại Viễn.

“Số điện thoại bạn gọi hiện đang ngoài vùng phủ sóng”

“Hả?” Ngũ Y Y ngồi thẳng người, mở căng mắt, “Mới vừa rồi còn có thể nói chuyện, làm sao bây giờ đã ngoài cùng phủ sóng?”

“Đần độn! Rất rõ ràng, người ta cho tên của cậu vào danh sách đen đó, vậy cũng không hiểu.” Hàn Giang Đình đi tới, đứng đặc ngồi bên cạnh Ngũ Y Y.

“Danh sách đen?” Con người của Ngũ Y Y nhảy cả ra ngoài, chọt vỗ bàn một cái, “Cái đồ đáng ghét! Dám cho tên của mình vào danh sách đen! Mình mà gặp hần thì nhất định phải cắn đứt lỗ tai chó của hần!”

Hàn Giang Đình nhàn nhã nhìn tạp chí, “Cùng lắm thì không gọi cho hần nữa không phải là được rồi sao.”

Ngũ Y Y lập tức nản lòng, quệt miệng, lắc lắc cánh tay Hàn Giang Đình, “Vậy phải làm sao, hai vạn đồng đó, hần có giá trị hai vạn đồng đó! Ô ô ô.”

Cố Tại Viễn đang gọi điện thoại với Hoắc Phi Đạt.

“Lão đại, nha đầu kia đúng là có gọi điện thoại cho tôi, yêu cầu phỏng vấn. Nghe giọng nói còn tỏ ra rất là ngoan ngoãn.”

Hoắc Phi Đạt đang lần lượt kí một xấp tài liệu, “Dài dòng! Nói trọng điểm.”

“Oh, oh, trọng điểm, trọng điểm. Tôi nói thế này, tôi nói tôi không đồng ý yêu cầu phỏng vấn của cô ấy, tôi bận rộn nhiều việc, sau đó liền cho số điện thoại của cô ấy vào danh sách đen. Lão đại . . . Anh xem . . .”

Anh xem tôi làm như vậy, có phải là đã bảo vệ được đầu rồi hay không?

Hoắc Phi Đoạt giống như nhìn thấy được bộ dáng phe phẩy cái đuôi của Cổ Tại Viễn.

Hơi nhếch lông mày, con mắt lóe sáng, Hoắc Phi Đoạt không lộ dấu vết nói, “Nhân lúc gần đây tôi không đếm xỉa tới cậu, cậu tốt nhất là nên rèn luyện thân thể, xương cốt một chút đi.”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Cổ Tại Viễn cầm điện thoại ngẩn ngơ hai mươi giây, sau đó ném điện thoại một cái, giống như trẻ con, nhảy dựng lên tại chỗ.

“Year year year! Mình làm đúng! Lão đại sẽ không ném mình!”

Thư kí ôm một đồng tài liệu mới đi vào đến cửa, trực tiếp sợ choáng váng, tài liệu trong tay tất cả đều rơi xuống sàn nhà.

Ông chủ, điên rồi.

Nhất định là thế!

Hàn Giang Đình chỉ chỉ đầu Ngũ Y Y, giáo huấn, “Bình thường nhìn cậu làm bài thi thật thông minh, làm sao bây giờ lại ngốc như vậy! Loại chuyện như vậy, trực tiếp đi tìm sư phụ mình, nhất định mọi việc sẽ thuận lợi! Theo như địa vị của sư phụ mình, chuyện nhỏ, người ta chỉ cần liếc mắt một cái, tên họ Cổ kia liền ngoan ngoãn cấp đuôi đi tới. Cậu có tin không?”

“Mình tin!” Ngũ Y Y buồn bã, “Nhưng mà sư phụ của cậu tại sao phải nghe mình? Mình cũng không phải mẹ ruột của hắn.”

“Cũng đúng.” Hàn Giang Đình nhú mày, “Cậu chẳng qua là nữ phục vụ của sư phụ mình thôi, chắc là người ta thấy chương trình từ thiện đó không tổ chức nữa, thì trong lòng muốn giúp cậu một lần. Không hành hạ cậu đã coi như là tốt lắm rồi. Làm sao còn có thể giúp cậu?”

Ngũ Y Y chưa sót nói, “Hơn nữa, mình không phải người mẫu, cũng không phải minh tinh, hình dáng thân thể lại giống như tàn tật, vẫn không có được phong cách giống như cô em gái công chúa kia, quả thật chẳng có chỗ nào để cho chú Hoắc thích!”

Hàn Giang Đình nháy nháy mắt, “Này này này, làm sao mà mình nghe giọng cậu lại chưa như vậy? Hay là cậu mơ tưởng một ngày kia loại người như sư phụ của mình sẽ yêu thích cậu? Buồn nôn, loại chuyện hoang đường buồn nôn này, cậu trăm ngàn lần không nên nghĩ đến! Căn bản là không có khả năng!”

200. Chương 200: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 3

Ngũ Y Y cực kỳ tức giận, cầm quyển tạp chí đập lên đầu Hàn Giang Đình: “Tên tiểu tử chết tiệt! Cậu cũng xem thường tôi! Rốt cuộc cậu là gì của bang phái số một kia? Cậu đúng là tên phản bội!”

Hàn Giang Đình ôm đầu gào khóc thảm thiết: “Mưu sát chồng rồi! Các bạn học mau nhanh chóng tới cứu tôi! Con dâu nuôi từ bé của tôi muốn giết tôi nè!”

Hai người ở trong trường học rảnh rỗi cãi nhau không thể can ra được.

Ở góc khuất phía xa Ngũ Nhân Tâm giận dữ miệng vênh cao, có thể treo lên được một bình dầu.

Bởi vì gương mặt vẫn còn sưng, nên giọng nói phát ra đều ồm ồm: “Có cách gì có thể cho con tiện nhân Ngũ Y Y kia trở nên xấu xí không? Tôi tức chết mà!”

Một bạn học buột miệng nói: “A xít sunfuric”

Ánh mắt Ngũ Nhân Tâm lập tức sáng lên.

A xít sunfuric?

Cuối cùng Ngũ Y Y vẫn không có cách nào, đành phải gọi điện thoại cho Hoắc Phi Đoạt.

Lúc điện thoại gọi đến, Hoắc Phi Đoạt đang bận rộn nghe kế hoạch của một hạng mục trong cuộc hội nghị.

Phía trước, một nữ nhân viên xinh đẹp đang nhìn vào màn hình máy chiếu giải thích.

Bên dưới, có rất nhiều quản lý cấp cao và những người phụ trách chủ yếu ngồi ở hai bên.

Hoắc Phi Đoạt ngồi một mình ở vị trí đầu tiên.

Một tay Hoắc Phi Đoạt vẫn để trong túi quần nắm chặt điện thoại di động.

Đột nhiên, anh cảm thấy mình đã quá phụ thuộc vào chiếc điện thoại này.

Tại sao nha đầu kia chưa điện thoại đến?

Điện thoại hơi khê động, hần nhanh chóng lấy điện thoại ra, vừa nhìn lên trên màn hình, khóe môi hần liền nở nụ cười nhạt.

Đôi môi mỏng lạnh lẽo nhẹ nhàng nhếch lên một độ cong nho nhỏ, ánh mắt hung ác tàn bạo xuất hiện một ánh sáng mê người.

Mấy cô gái ngồi đối diện với hần nhìn thấy cảnh này đều chảy nước miếng.

Hoắc tổng thật đẹp trai!

Ngày thường lúc Hoắc tổng không cười đã đủ đẹp trai, khó khăn lắm hôm nay mới có dịp nhìn hần ở khoảng cách gần, lại may mắn nhìn thấy hần cười như vậy, ôi mẹ ơi, có chết cũng đáng mà.

Nếu Hoắc tổng nhìn về phía người phụ nữ nào đó và cười với cô ta một tiếng, thật sự không biết cô ta có chịu đựng được không?

Có vẻ như chỉ có nha đầu Ngũ Y Y là có thể chịu đựng được.

Người trước mặt vẫn còn giằng giãi với giọng lạnh lạnh bên tai, nhưng Hoắc Phi Đoạt không thể chờ đợi được nữa liền ấn nút nghe điện thoại

“Chú Hoắc Phi Đoạt, là tôi đây.” Ngũ Y Y bĩu môi lại mong chờ âm thanh trong ống nghe truyền đến bên tai.

Hoắc Phi Đoạt hạ giọng nói: “Bỏ chữ chú đi, còn lại ba chữ phía trước.”

Tuy là âm thanh của Hoắc Phi Đoạt có nhỏ, nhưng vẫn gây chú ý đến những nhân viên khác đang tham dự hội nghị, tất cả đều quay lại nhìn hần.

Ngày thường mọi người đều nhìn thấy gương mặt tuần tú như tòa núi băng chứa tầng tầng lớp lớp khí lạnh tỏa ra xung quanh, vậy mà hôm nay lại có cảm giác như mùa xuân đang đến còn lộ ra vẻ mặt mỉm cười.

Lúc nghe điện thoại ngón tay trắng nõn gõ lên mặt bàn có tiết tấu rất nhẹ nhàng, cả dáng người đẹp trai tuần tú cũng bày ra trạng thái “Tôi đây rất hưởng thụ.”

Một người cuồng công việc như Hoắc Phi Đoạt vậy mà trong giờ làm việc lại nghe điện thoại.

Với lại còn nghe một cách công khai!

Mọi người đều cực kỳ khiếp sợ.

Người nữ nhân viên ở trước mặt không biết phải làm sao đành dừng lại, nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Ông chủ đang nghe điện thoại, cô có muốn nói tiếp hay không?

Dường như Hoắc Phi Đoạt ý thức được chuyện gì, hần nhìn người nhân viên nữ trước mắt ra hiệu bảo cô nói tiếp, lúc này người nhân viên nữ kia mới dám đứng lên nói.

“Ồ?” Ngũ Y Y nhú chặt chân mày khó hiểu nhìn trời.

Cô đã hiểu xóa chữ chú rồi, đó chính là gọi hần là Hoắc Phi Đoạt.

Nhưng mà ở phía trước phải có thêm hai chữ, hần muốn thêm hai chữ gì đây?

Lúc này nhờ vả chú Hoắc giúp đỡ, cô thật không dám đắc tội với hần.

Hai chữ?

Ngũ Y Y lo lắng một hồi, mở miệng nói: “Hoắc Phi Đoạt thân mến!”

Thân mến, là hai chữ nha.

Nói xong cô suýt chút đã cắn trúng lưỡi mình.

201. Chương 201: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 4

Nói xong, cô suýt chút đã cắn trúng lưỡi mình.

Ôi mẹ ơi, làm sao cô lại dám xâm phạm Hoắc lão đại như vậy?

Cô đâu có tư cách gì gọi người ta là Hoắc lão đại thân mến đâu?

A Di Đà Phật, chú Hoắc trăm ngàn lần người không được tức giận nha.

“Đúng, thật sự xin lỗi, tôi quá sốt ruột nên trong đầu có chút trống rỗng, bây giờ tôi không nghĩ ra được hai chữ nào khác.”

Kính mến, tôn kính, phóng khoáng, đẹp trai...Những từ này không phải đều là hai từ sao?

Ngũ Y Y hậu tri hậu giác âm thầm oán trách mình thật lúng túng vớ vẩn.

“A.....” Hoắc Phi Đoạt nhin không được khẽ cười một tiếng.

Hoắc Phi Đoạt thân mến, những từ này từ trong miệng nha đầu kia nói ra lại làm cho người khác xao động như vậy.

Một câu nói thôi lại làm cho lồng ngực Hoắc Phi Đoạt nóng lên như bị điện giật.

Cảm giác thật tuyệt vời.

Nghe Hoắc Phi Đoạt cười vui vẻ không có tức giận, Ngũ Y Y vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm.

Không tồi, vỗ mông ngựa rất đúng chỗ.

Nhưng mà một tiếng cười kia lại làm ọi người trong phòng họp bị dọa sợ nghiêm trọng.

Lão đại cũng sẽ cười!

Đó là nụ cười cực kì trong trẻo của hoa hoa công tử.

Một nụ cười hấp dẫn chết người không cần đèn mạng.

Ánh mắt hẹp dài của Hoắc Phi Đoạt đẹp trai tuần tú tùy ý quét một vòng về phía phòng họp, dọa tất cả mọi người đang ngẩn ra liền cúi đầu xuống, bày ra bộ dáng giả vờ đang nghiêm túc lắng nghe.

Hội nghị đang tiến hành, mà Hoắc lão đại vẫn tiếp tục nghe điện thoại của hần.

“Hoắc Phi Đoạt, đừng trêu chọc tôi, tôi đang rất sốt ruột!”

“Nói đi. Có chuyện gì?”

“Chú là bạn của cái tên Cố Tại Viễn phân chó kia à, hần quá xấu, hần không chỉ không đồng ý với yêu cầu của tôi ột cuộc phỏng vấn, hần cũng kéo tôi vào danh sách đen! Quá ghê tởm! Làm sao bây giờ, nếu tôi không phỏng vấn được hần, tôi sẽ không có cách nào kiếm được hai mươi ngàn đồng kia, cả hai chúng ta

đều cùng chung một thuyền, tôi kiếm được tiền, sẽ đồng nghĩa với việc chú cũng kiếm được, số tiền đó sẽ được sử dụng để trả nợ của chú. Có phải không? ”

Hoắc Phi Đoạt rất muốn cười nhưng cố kìm nén lại, hần nhỏ giọng nói chậm rãi: “Tôi cho em số, em nợ lại tôi một chầu cà phê. Hần có đồng ý hay không là quyền tự do của hần.”

Hoắc Phi Đoạt lại giả bộ!

“Phi Đoạt, tôi biết Cố Tại Viễn rất nghe lời chú, chú bảo hần đồng ý phỏng vắn, nhất định hần sẽ đồng ý, Chú hãy ra lệnh cho hần đi!”

Ngũ Y Y vừa nói chuyện, vừa uốn éo cọ cọ cơ thể vào một gốc cây.

“Rất khó làm nha.”

Khó làm cái gì? Chú cố ý không muốn cho tôi làm mà! Hừ!

Ngũ Y Y cắn môi, suýt chút té nhào vào cây bên người người rồi.

“Không khó! Một chút cũng không khó! Chỉ cần chú nói với hần một tiếng thì chuyện này sẽ làm được!”

“Tôi có thể ra lệnh cho hần...”

“Vậy thì nhanh lên một chút!” Hai mắt Ngũ Y Y sáng ngời.

“Nhưng mà...”

Cũng có ý gì khác, chết tiệt lại là ý gì khác!

“Nhưng mà cái gì chứ?”

“Nhưng mà tại sao tôi phải ra lệnh cái việc đó chứ?”

“Tại sao? Chú nên vì tôi mà suy nghĩ! Vì tôi tôi tôi tôi!”

“Em là đang cầu xin tôi sao?”

“Tôi...Đúng vậy! Tôi đang cầu xin chú! Ngũ Y Y không phát hiện ra, cô đang bị người khác từng bước một dẫn dắt vào trong cạm bẫy của lời nói.

“Cầu xin tôi thì nên làm ra vẻ của người cầu xin, giờ tôi đang họp, em có chuyện gì thì cứ đến phòng làm việc của tôi.”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt cười gian cúp điện thoại.

Hội nghị vẫn tiến hành như trước, Hoắc Phi Đoạt lại cúi đầu loay hoay với chiếc điện thoại của hần, bỗng nhiên hần cúi xuống cười một mình.

Nụ cười của hần lại đè ép tất cả mọi người trong phòng họp!

Ngũ Y Y siết chặt điện thoại, ngậy ngấn cả người.

Cầu xin hần? Còn muốn cô đến phòng làm việc ở trước mặt hần cầu xin hần sao?

A a a a! Cô sắp điên rồi!

202. Chương 202: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 5

Nơi xa xa, có thể nhìn thấy được tên Hàn Giang Đình đang bị hai cô gái vây quanh, cười cười nói nói với nhau rất vui vẻ.

Đồ Hàn Giang Đình thối tha dư thừa tình trùng! Lúc quan trọng luôn làm rơi vòng cổ.

Vẫn hy vọng hẳn có thể đưa ra biện pháp gì, vừa vặn, nửa đường hẳn liền bị mấy mỹ nữ ấy lôi đi.

Ngũ Y Y nắm chặt quả đấm nhỏ: “Hừ! phải đi đến văn phòng làm việc ngay! Dù sao thầy phó hiệu trưởng cũng đã nói qua sẽ không trừ điểm học phần của tôi! Ai sợ ai!”

Ngũ Y Y chạy xe đạp leo núi của cô đi về phía tập đoàn Đế Vương.

Đi tới lầu dưới tập đoàn Đế vương, Ngũ Y Y ngẩng đầu nhìn lên phía trước ngẩn ngía.

“Mẹ ơi! Phải mấy chục tầng a? Ngay cả Hoắc Phi Đoạt có nhiều tiền cũng bắt chẹt của cải xương máu của nhân dân, nhìn tòa nhà này được xây dựng rất cao!”

Ngũ Y Y đem xe đạp leo núi đến trước cổng tòa nhà rồi dừng lại, lập tức có một bảo vệ chạy tới đây, khí thế hung hăng gào to: “Ê ê! Tên tiểu nha đầu kia! Đây là nơi nào mà cô lại tùy ý dừng xe? Đi nhanh đi nhanh! Cũng không nhìn một chút đây là nơi nào sao?”

“Tôi muốn lên lầu tìm người, có chuyện gấp.” Ngũ Y Y phồng chiếc cổ mũm mĩm đáng yêu lên giải thích.

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC! ĐI QUA BÊN KIA CÁCH XA MỘT CHÚT ĐI! CÔ CHO RẰNG NGƯỜI NÀO CŨNG DỪNG XE ĐƯỢC Ở TẬP ĐOÀN ĐẾ VƯƠNG SAO? MỘT CHIẾC XE ĐẠP CŨ RÁCH CŨNG DÁM DỪNG!”

“Này! Xe đạp thì xe đẹp, không cần nói thẳng ra làm gì? Cũ chỗ nào? Cũ chỗ nào? Chính là cũ, nhưng mà đó cũng là xe của tôi, anh không thể nói người khác như vậy!” Ngũ Y Y ngẩng đầu nhìn bảo vệ.

Bảo vệ bị chọc tức, đưa tay tìm kiếm cây côn: “Ai da, tiểu nha đầu! Còn dám mạnh miệng, hay là muốn bị đánh đòn sao?”

Mấy người nữ nhân viên mặc trang phục công sở đi ngang qua cũng che miệng cười châm biếm Ngũ Y Y: “Một cô bé ở quê, còn muốn vào trong tòa cao ốc của chúng ta sao?”

“Ai da, có phải cô nào không giữ thân mình trong sạch không?”

“Ai mà biết được nhìn thấy đúng là một tên nhà quê.”

Ngũ Y Y bị chọc tức, nhìn chằm chằm vào những người này, lập tức la to: “Tôi tới tìm Hoắc tổng Hoắc Phi Đoạt của các người.”

Mọi người sững sốt vài giây, sau đó cười phá lên.

Vẫn còn có những người bị hoang tưởng đến mức độ như vậy!

Còn nói cái gì Hoắc tổng nữa chứ?

Hoắc tổng là người nào mà ai cũng có thể muốn gặp là gặp sao?

Dù cho Phó thị trưởng muốn gặp, cũng phải xem bọn người của Hoắc Phi Đoạt có vui vẻ hay không?

Từ trên lầu ba người đi xuống, bước chân của họ rất vội vã.

Ngoài bảo vệ ra còn có mấy người nhân viên nữ kia bị dọa sợ tới mức không nói nên lời.

Là vệ sĩ cao cấp nhất ở bên cạnh Hoắc tổng!

Nghe nói thuộc hạ của tập đoàn Đế Vương là người đứng đầu công ty Hắc Đế.

“Anh Trung...” Bảo vệ cúi đầu chào A Trung.

A Trung dẫn hai người trẻ tuổi chạy đến, cũng không nhìn đến những người kia, mà chạy thẳng đến trước mặt Ngũ Y Y, cung kính cúi đầu một góc chín mươi độ chào cô: “Ngũ Y Y tiểu thư, cô đã tới.”

Hai người đi sau lưng A Trung cũng cúi đầu chào.

A Trung nổi tiếng trên giang hồ, thế nhưng lại đối với cô cung kính như vậy!

“Chú A Trung, chú tới rất đúng lúc, anh bảo vệ này không cho tôi đi vào, còn không cho tôi dừng xe ở chỗ này nè.”

A Trung hung hăng trợn mắt nhìn người bảo vệ một cái, sau đó cười nói ôn hòa: “Bọn họ không hiểu chuyện, cô đừng để ý đến bọn họ. Chắc chắn xe của cô không thể để ở chỗ này, phải đi thang máy đưa đến trước cửa phòng Hoắc tổng, như vậy xe của cô mới không chịu ủy khuất.”

203. Chương 203: Em Đang Ở Đây Cầu Xin Tôi Sao 6

Mọi người đều trợn to hai mắt.

Một chiếc xe đạp leo núi cũ kĩ, lại công khai đi vào tập đoàn Đế Vương, còn ngồi thang máy, trực tiếp đưa đến trước cửa phòng Hoắc tổng sao?

Đây là đãi ngộ gì?

“Cái tòa nhà cao này đều là tập toàn Đế Vương sao?”

“Đúng vậy, đều là tập đoàn Đế Vương.” A Trung tính tình rất tốt giải thích.

Hai người đi sau lưng A Trung dắt xe đạp của Ngũ Y Y đi lên lầu.

Ngũ Y Y nhìn tòa nhà một chút rồi hỏi: “Tòa nhà này là cho thuê sao?”

A Trung nở nụ cười: “Thế nào là cho thuê đây? Tất cả đều là chúng tôi tự mua đất rồi sau đó xây dựng lên.”

Ngũ Y Y giật giật khóe miệng.

Mẹ ơi! Đúng là rất có tiền!

Mảnh đất này phải rất nhiều tiền! hơn nữa xây dựng lên như vậy, lại càng thêm đắt!

Hoắc lão đại quả thật rất có tiền!

A Trung cùng Ngũ Y Y đi vào phòng khách.

Người bảo vệ và mấy người nhân viên nữ kia vẫn còn đang trong tình trạng ngây ngốc.

Sử dụng thang máy chuyên dụng dành cho Hoắc Phi Đoạt trực tiếp lên tầng hai mươi chín.

“Y Y tiểu thư, đây chính là cửa phòng của Hoắc Tổng, mời cô đi vào.”

A Trung cúi đầu chào rồi rời đi.

Ngũ Y Y nhìn hai bên một chút, nơi này tương đối yên tĩnh, Hoắc Phi Đoạt sẽ rất hưởng thụ. Phòng làm việc của hắn xa như vậy, những công việc thư ký phức tạp nhất đều ở bên ngoài.

Lúc này cô gõ cửa một cái.

“Hoắc tổng! Có thể vào không? Tôi là Ngũ Y Y.”

Ngũ Y Y nói xong, liền đem mặt áp sát vào cánh cửa để nghe, nhưng mà rõ ràng cánh cửa này chất lượng rất tốt nên không nghe được động tĩnh gì.

Sau khi Ngũ Y Y chần chờ, lấy tay vặn khóa cửa. Ôi, cánh cửa này không có khóa, Ngũ Y Y mở cửa đi vào.

“Wow.” Sau khi đi vào, Ngũ Y Y liền kinh sợ kêu lên một tiếng.

Không hổ danh là nhà giàu số một ở châu Á.

Nơi này là phòng làm việc sao, giống phòng Tổng Thống tiếp khách thì đúng hơn.

Bàn làm việc cực lớn, phía sau là cửa sổ sát đất.

“Từ chỗ này nhìn xuống, trên đầu còn choáng váng đây.” Ngũ Y Y đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn xe cộ và dòng người qua lại ở bên dưới nhỏ như con kiến.

Ngũ Y Y ngồi trên ghế của lão đại Hoắc Phi Đoạt thử tính đàn hồi của nó.

Cái ghế này quả thật rất rộng, ngồi rất thoải mái, xoay chuyển qua lại còn rất tốt.

“Ừ, tư vị của lão tổng thật không tệ.” Ngũ Y Y rạo rực lắm lắm, nhìn xung quanh phòng làm việc một lúc, buồn bực: “Nhưng mà người đâu? Chú Hoắc người ở đâu?”

Bên kia còn có cánh cửa đi vào bên trong, có thể là cửa phòng nối tiếp với phòng nghỉ ngơi, không chừng Hoắc lão đại đang nghỉ ngơi ở bên trong.

Đi xem một chút!

Đi vào cánh cửa bên cạnh, bên trong phòng là một quầy rượu nhỏ, bạn bè có thể ngồi trên ghế salon uống rượu, thưởng thức trà.

“Thật sự sẽ rất hưởng thụ.” Ngũ Y Y bĩu môi.

Nhìn vào bên trong, còn có một cánh cửa nữa.

“Chóng mặt, nhiều cửa như vậy, không sợ phiền phức sao, giống như mê cung. Chú Hoắc? Hoắc Phi Đoạt! Người ở đâu?”

Ngũ Y Y gãi đầu, đành phải mở một cánh cửa nữa.

A, hình như nơi này là phòng ngủ, có một cái giường lớn rất thoải mái, còn có tủ quần áo, xem ra ngày thường lúc chú Hoắc mệt mỏi có thể nghỉ ngơi ở chỗ này.

Vào đến giữa phòng, vẫn không thấy bóng dáng Hoắc Phi Đoạt đâu.

Ngũ Y Y cắn răng, nhìn một cánh cửa nữa: “ Nếu như hắn vẫn không có bên trong cánh cửa này! Tôi sẽ đi! Thật tức chết đi được mà!”

Ngũ Y Y tức giận đẩy cánh cửa nối liền với phòng ngủ kia ra.

Hồng hộc!

Cửa vừa mở ra, cảnh tượng đầu tiên là một tầng hơi nóng bay vào mặt.

Ngũ Y Y lấy tay nhỏ bé quạt quạt mới nhìn thấy rõ tình huống trong căn phòng này.

Đây là một phòng tắm!

Vòi sen, cái gương, bồn tắm....

Bên trong bồn tắm tràn đầy nước, trên mặt nước tràn đầy bọt bong bóng, mà Hoắc Phi Đoạt lại đang nằm trong bồn tắm này.

204. Chương 204: Thân Ướt Thật Hấp Dẫn 1

“A..!”

Ngũ Y Y há miệng, mắt nhìn chằm chằm, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Vì cái lông gì mà chú Hoắc thích tắm rửa như vậy?

Lần trước làm tắm rửa, lần này vẫn tắm rửa!

Khiến cho người ta sắp phát điên vì tắm rửa!

Trong bồn tắm thật to, rất nhiều bọt bong bóng được phủ lên cơ thể Hoắc Phi Đoạt, che đầy bộ phận quan trọng rất tốt, chỉ để lộ ra bờ vai rộng rãi cường tráng cùng với bắp chân khỏe mạnh của hắn.

Để lộ ra da thịt nhiều hơn chút nữa, Ngũ Y Y muốn phun máu mũi.

“A! Cái đó cái đó tôi không biết chỗ này là phòng tắm, chú cứ tiếp tục chú cứ tiếp tục đi há, tôi ra phía trước chờ chú.”

Ngũ Y Y hốt hoảng vừa nói, gương mặt vừa nóng lên, xoay người kéo cửa lại. Đáng chết, cánh cửa này sao lại cứng vậy?

Hử?

Ngũ Y Y mở to mắt.

Xoay người lại nhìn cánh cửa, đầu đầy vạch đen.

Mới vừa rồi có thể đi vào được, sao bây giờ cánh cửa lại không nhúc nhích được?

Thật sự giống như bị khóa cứng lại!

Hoắc Phi Đoạt xem như không có ai, giọng nói bình thản không chút xấu hổ nào vang lên: “Nha đầu này...ý xấu trong mắt em thật nhiều nha.”

Ách!

Ngũ Y Y cứng đờ người, đối mặt với cánh cửa, thì thầm: “Lời của người này là có ý gì? Tôi nào có ý xấu trong mắt?”

“Không phải sao?” Hoắc Phi Đoạt nhướng nhướng đôi lông mày xinh đẹp, bộ dạng rất vô tội mà nói: “Lần trước em đã nhìn toàn thân của tôi rồi, lần này lại xông vào phòng tắm...Em luôn luôn có âm mưu suy nghĩ muốn nhìn lên cơ thể tôi sao?”

Ngũ Y Y xấu hổ nhăn mặt lại.

“Không có! Thật không có! Cho tới bây giờ tôi cũng chưa có ý nghĩ như vậy! Có ông trời làm chứng! Tôi nào có lá gan dám hi vọng có được chú!”

Ngũ Y Y vô lực lấy tay nắm cánh cửa, tức giận dậm chân.

“Cứ coi là tôi bị nhìn thấy, thì cũng bị em nhìn thấy một lần rồi. Tôi vẫn có thể tha thứ cho em. Nhưng mà dù sao vẫn bị em nhìn, lúc nào cũng chịu thiệt, trong lòng cũng không được thoải mái, không bằng em cũng cởi ra, để cho tôi nhìn em hết một lần đi, như vậy mới công bằng. Em cảm thấy thế nào?” (Nguyên Nguyên: Anh Đoạt đúng là biến thái =]])

Khóe môi mỏng của Hoắc Phi Đoạt hàm chứa ý cười gian.

“A! không được không được không được!” Ngũ Y Y sợ hãi, quay người lại nhấn mạnh: “Tôi không phải cố ý muốn nhìn chú! Thật sự không phải là cố ý!”

Vừa nói xong, Ngũ Y Y nhìn thấy cơ ngực rắn chắc của Hoắc Phi Đoạt căng cứng, lập tức trợn to đôi mắt, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Thình thịch thình thịch thình thịch.....

Tim cô đập rất nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mẹ ơi, nhìn trai đẹp lồ lộ đang tắm, làm người khác muốn phun máu mũi, thật đúng là hồn xiêu phách lạc mà.

Bình tĩnh lại! Ngũ Y Y! Mày nhất định phải bình tĩnh lại!

Coi như là đang xem một tạp chí hoa hoa công tử, trăm ngàn lần không được chảy máu mũi!

Đáng chết, trong đầu cô lại nảy sinh ý định muốn đưa tay ra sờ vào lồng ngực của người nào đó kia chứ.

Một tay Hoắc Phi Đoạt vỗ vỗ lên bồn tắm: “Em cũng hiểu tâm tình của tôi cũng bị em chọc ghẹo phải không?”

Ngũ Y Y gật đầu lia lịa: “Hiểu, hiểu, rất hiểu.”

“Vậy em cũng biết, nếu tôi tức giận em sẽ có kết quả gì?”

Hai chân Ngũ Y Y mềm nhũn, sút chút nữa đã ngã xũ: “Biết, biết. Lần sau tôi sẽ không dám, lần sau cũng không dám nữa.”

“Hả? Em còn muốn có lần sau?”

“Không phải vậy, không phải là ý đó...”

Ngũ Y Y phát hiện ra cái miệng bên dưới mũi của cô càng ngày càng nói ra những điều ngu ngốc.

Cô càng nói càng cảm thấy mình thành con quỷ háo sắc.

Ngũ Y Y nhỏ giọng nói: “Thật là, đang giờ làm việc chú lại thích tắm làm gì vậy?”

“Em nói cái gì?”

“A. không có gì không có gì!”

Ngũ Y Y ngẩng đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt, vừa nhìn thấy cả khối bắp thịt ở trước mặt, cô xấu hổ mặt đỏ bừng lên.

205. Chương 205: Thân Ướt Thật Hấp Dẫn 2

“Cho nên em làm sai chuyện, sẽ phải đền bù lại.”

“Đúng đúng đúng. Người nói rất đúng.” Ngũ Y Y suy nghĩ, chú Hoắc nói thế nào thì cô sẽ đồng ý như thế. Cô bày ra bộ dáng một người biết nhận lỗi rất tốt, trăm ngàn lần không được chọc giận người này, nếu không hẳn sẽ cho người đem cô xẻo ra thành tám mảnh.

“Đến đây!”

“Ồ...A?” Ngũ Y Y bước được nửa bước liền hoảng sợ dừng lại nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt.

Đến đó? Tại sao cô phải đến đó?

“Không muốn đền bù lại sao?” Hoắc Phi Đoạt giả vờ tức giận nhíu mày lại.

Ngũ Y Y bị vẻ mặt này của hắn làm cho hoảng sợ cả người đều run rẩy, xoa xoa tay nhanh chóng nói: “Không phải vậy, dĩ nhiên là muốn đền bù rồi.”

Nhưng mà....Để cô qua đó làm gì?

“Đến đây, chà lưng cho tôi một chút.”

Hoắc Phi Đoạt hời hợt vừa nói, ánh mắt sắc bén vừa nhìn lướt qua gương mặt Ngũ Y Y.

“A? Chà lưng?” Ngũ Y Y run bắn người.

“Ngài tắm suốt ngày như vậy mà vẫn còn bắn à?”

Hoắc Phi Đoạt híп ánh mắt đẹp như muốn giết người lại: “Không muốn đền bù sao?”

Một câu chất vấn rất nhạt nhẽo lại trực tiếp dọa Ngũ Y Y sợ run bắn người, không nói thêm hai lời, bước lên phía trước bồn tắm, mí mắt giật giật, anh hùng nói: “làm sao để kỳ cợ?”

A a a, cô rất muốn chết!

Da thịt Hoắc Phi Đoạt ở trên bề mặt nước và bên dưới lớp bọt xà phòng lại như ẩn như hiện.

Quỷ tha ma bắt như ẩn như hiện!

Không bằng trực tiếp phơi bày tất cả ra đi, khiến cô luôn đoán xem cái bên dưới bọt xà phòng sẽ có hình dạng gì. (Nguyen Nguyen: chị này đầu óc đen tối quá @@~)

Hoắc Phi Đoạt ngẩng đầu lên, nơi khoé mắt tạo nên một độ cong thật đẹp, vô cùng mỉa mai: “Dùng tay chà. Thế nào? Không muốn sao?”

“Suy nghĩ một chút suy nghĩ một chút! A, cũng không phải, mà là vui lòng. Tiểu nhân rất vui lòng vì ngài mà phục vụ.”

Ngũ Y Y nhe răng cười, nụ cười kia còn khó hơn so với khóc.

Cúi đầu sẽ khóc.

Hu hu hu, muốn cô dùng tay của cô chạm vào làn da Hoắc Phi Đoạt sao?

Sợ cái gì, sờ thì cũng sờ vào làn da của chú Hoắc này, không phải là sờ cô, dù sao cô cũng không chịu thiệt thòi là được.

Nghĩ đến đây là một chuyện đặc biệt nhất được chạm vào chú Hoắc, cô liền bắt đầu đắc ý.

“Dùng tay chà sao? Cũng không có các loại khăn tắm gì đó sao? Lấy tay chà không sạch được hẳn à? Ngũ Y Y làm ra vẻ là người có kinh nghiệm.

‘Em nghĩ rằng tôi giống như một người đàn ông lang thang, cả người dơ bẩn như vậy sao?’

Ngũ Y Y le lưỡi.

“Vây....Bắt đầu chà từ chỗ nào?”

Hoắc Phi Đoạt từ từ nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ đang chờ đợi hưởng thụ, do dự: “Từ trên....xuống dưới....”

“Ồ”

Ngũ Y Y không suy nghĩ bất cứ chuyện gì, quỳ trên sàn nhà, xắn tay áo lên, đầu tiên vẩy lên rửa rửa hai tay, sau đó mới lấy tay chà vào phía trước và sau lưng Hoắc Phi Đoạt.

Tôi chà tôi chà tôi chà tôi chà!

Ồi nhìn gần, làn da của chú Hoắc thật đẹp, cực kỳ trơn bóng.

Lại có tính đàn hồi, lại có cảm xúc, sờ vào rất thoải mái.

Ngũ Y Y hí hục xoa xoa sau lưng Hoắc Phi Đoạt, kì cọ nửa ngày mới phát hiện một chút bụi bẩn cũng không có, người này rất sạch sẽ.

“Sau lưng chú không có bẩn, rất sạch sẽ. Tôi thấy không cần phải chà.”

Ngũ Y Y thổi thổi mái tóc phía trước trán.

Hoắc Phi Đoạt nhấc tay lên, ngón tay ướt sũng ấn vào trán của Ngũ Y Y, cưng chiều mà oán trách: “Em tính ăn bớt công việc hay sao? Muốn làm biếng hả?”

Ngũ Y Y bĩu môi, gương mặt nhỏ trắng hồng rất mê người.

Ngũ Y Y dựa sát vào bồn tắm, trong bồn tắm đều là nước, nên đã làm trước ngực của cô đều ướt hết, mà cô lại ngốc nghếch không biết gì.

206. Chương 206: Thân Ướt Thật Hấp Dẫn 3

Hoắc Phi Đoạt thản nhiên liếc mắt qua, nhìn chăm chú vào trước ngực Ngũ Y Y.

Rất tốt!

Phía trước đều đã ướt đầm.

Lộ ra áo lót nhỏ bên trong.

Có hai khối tròn trịa đầy đặn rất sinh động, dính nước ướt đầm, còn có khe sâu thẳm kia, lại rõ ràng chọc vào mắt người như vậy.

Hoắc Phi Đoạt khó khăn hít một hơi thật sâu, thân thể ở trong nước giật giật.

Một nơi nào đấy đã căng lớn.

Ngũ Y Y chỉ cảm thấy trên mặt nước bọt bong bóng đột nhiên lại cao hơn. Cô lại không nghĩ quá nhiều.

Hoắc Phi Đoạt rất không kiên nhẫn nói: “Vậy thì lấy tay chà bên dưới đi.”

“Ừ.”

Ngũ Y Y lén lút nhìn chăm chú vào Hoắc Phi Đoạt, thẳng nhai này, vậy mà lại không vui vẻ, xem ra nếu cô không chà lưng cho hắn, khiến cho hắn không vui rồi.

Ngũ Y Y hít một hơi thật sâu, phồng má lên, thò tay tìm được lòng ngực Hoắc Phi Đoạt, dùng lực mà xoa xoa.

Hoắc Phi Đoạt hí mắt lại, thản nhiên nhìn phía trước ngực của nha đầu này.

Gương mặt trắng hồng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au, chính là đang hướng về phía mặt hắn thổi khí nóng.

Hai tay cô giống như hai móng vuốt nhỏ của con mèo con đang cào cào vào da thịt hắn.

Giống như đang vẽ loạn vào tim hắn....

Âm thanh Hoắc Phi Đoạt dần dần trở nên trầm thấp: “Đi xuống chút.”

“Ừ.” Ngũ Y Y tập trung tinh thần làm công việc chà lưng như một đứa trẻ, đâu có nghĩ gì nhiều, người ta bảo đi xuống, cô liền đi xuống thôi.

Khi chà đến cơ bụng cứng rắn kia, Ngũ Y Y thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Lại gần, tên tiểu tử này ngày thường rất yêu thích luyện tập thể thao, luyện cơ bụng thành mạnh mẽ cường tráng như vậy, khiến Y Y chạm vào liên tục.

“Đi xuống....”

Bụng dưới Hoắc Phi Đoạt căng cứng, hít thở có chút khó khăn.

Nhìn con người Ngũ Y Y nheo lại muốn căng thẳng rồi.

Ngũ Y Y di chuyển cánh tay, nhìn rõ hai khối ở trước ngực theo động tác của cô run rẩy lại run rẩy.

Run rẩy đến mức đầu óc Hoắc Phi Đoạt như muốn nổ tung theo.

Ngũ Y Y vẫn nghĩ rằng đi xuống đi xuống chà ở dưới, chà xong là hoàn thành công việc rồi.

Lướt qua bụng dưới, Ngũ Y Y tiếp tục xuống phía dưới.

Cánh tay cô cả chìm vào trong nước, cô chỉ có thể theo bụng dưới của người nào đó tiếp tục đi xuống phía dưới thăm dò.

Đột nhiên tay cô đụng vào một vật thật cứng, móng vuốt nhỏ vậy mà lại bắt được một vật thật gồ ghề (=,=!)

“Hư hư...” Toàn thân Hoắc Phi Đoạt đột nhiên căng thẳng, hung hăng hít một hơi thật sâu.

“A, đây là...”

Ngũ Y Y mở to mắt quay mặt lại nhìn Hoắc Phi Đoạt, choáng váng vài giây, đột nhiên hiểu được cái gì liền hét lên một tiếng chói tai, nhanh chóng buông cái kia ra.

Mẹ ơi cha mẹ ơi! Con không thể sống!

Nơi đó của Hoắc Phi Đoạt....Vây mà ...Khổng lồ như thế!

Lần trước nhìn thấy đã đủ sợ hãi, mà lần này, chính tay lại sờ vào nó, mới biết được nó còn lớn hơn so với lúc nhìn thấy nó. (Nguyên Nguyên: chết cười với chị này =))

Ngĩ đến muốn rút tay ra, lại bị Hoắc Phi Đoạt chặn ngang nắm lấy cổ tay cô.

Gương mặt tuấn tú của Hoắc Phi Đoạt ở gần cô một khoảng cách gần như thế.

“A? Không, không...Tôi...” Ngũ Y Y sợ hãi la lên.

Hoắc Phi Đoạt gần như áp chặt vào mặt Ngũ Y Y, môi hắn chỉ cách môi cô vài milimet, thổi khí nóng vào mặt cô: “Xem một lần chưa đủ, còn muốn sờ khắp người tôi sao?”

“Không! Không phải, là chú để cho tôi chà lưng cho chú, tôi lại lấy tay chà thôi.”

“Cho em chà bằng tay, không cho em cầm nha. Tay em vừa rồi lại bắt chỗ không cần bắt vậy? Hử?”

Ngũ Y Y thẳng hết chỗ nói rồi.

207. Chương 207: Ướt Thân Hấp Dẫn 4

Này bằng với dụ dỗ cô phạm tội hay sao!

Như thế nhẹ nhàng chất vấn, Hoắc Phi Đoạt môi dán trên da thịt cô, khe khẽ thổi hơi nóng trên vành tai trắng nõn của cô, rồi men theo cô duyên dáng một đường đi xuống dưới, tại xương quai xanh khe hà hơi một cái.

Ngũ Y Y toàn thân cũng mềm mại rồi

Cô xách định, cô đời trước tuyệt đối là sắc nữ không có tiền đồ nhất, mỹ nam người ta đối với cô chỉ mới trêu chọc một tí thôi, cô liền toàn thân vô lực, ngay cả suy nghĩ cũng không thể

Ngũ Y Y trong nhất thời liền biến thành ngốc tử

Hoắc Phi Đoạt âm thầm bật cười, ngón tay vuốt ve khuôn mặt cô, nói từng câu từng chữ, “Cứ như vậy, tội thêm một bậc!”

“À? Không cần a!”

Ngũ Y Y luống cuống, muốn đứng dậy cầu cạnh, ai ngờ sàn nhà tất cả đều là nước, khiến cô trượt chân, ngã về phía trước

Phù một tiếng, cô chìm vào bồn tắm

“A!A!Cứ mạng!” Ngũ Y Y toàn thân ướt nhẹp, ngồi phịch bên trong sợ hãi kêu

“Đừng động!” Hoắc Phi Đoạt khẽ quát một tiếng, Ngũ Y Y bị dọa liền ngậm miệng lại, không dám cử động
Tách tách!

Giọt nước theo tóc cô chảy xuống

Ngũ Y Y cắn môi, ngửa mặt nhìn Hoắc Phi Đoạt

A a a a, chất chắc rồi! Cô sao lại ngồi trên đùi chú Hoắc thế này!

!!!

“Tôi....”

“Tôi nói em không được cử động!” Hoắc Phi Đoạt khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên, khẽ cau mày quát
Thật đáng chất! Nha đầu này té xuống cũng ngồi trũng chỗ như vậy, chỗ đó....

Cô động đây, hần liền không thể điều khiển được mình

Bụng nơi đó, nóng đến khác thường!

Từng đoàn từng đoàn dung nham, đều tụ lại ở đan điền

Nha đầu này cứ như vậy ngồi trên đùi mình, bản thân hần đối với cô hiện tại không còn một chút sức miễn dịch rồi, nếu cô cứ vịn vịn thân mình nhúc nhích.....Hần thật sự sẽ nhịn không được mà muốn cô

Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu, dùng sức điều chỉnh hô hấp

“Cái nha đầu ngốc này!”

Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng mắng

Ngũ Y Y chu miệng, thầm thì, “Tôi muốn động một cái....”

“Không được!”

Hần hiện tại toàn thân nóng như lửa, cô còn muốn trêu chọc hần?

Ngư vậy, thật sự muốn khiêu khích lý trí của hần

“Nhưng....Người ta không thoải mái a, ở dưới có cái gì....cứng cứng...cần a....”

Lời vừa nói xong, cô phát hiện, sắc mặt chú Hoắc biến đổi, cô muốn che miệng nhưng không kịp rồi

Hoắc Phi Đoạt con ngươi co lại, buồn bực thở gấp một tiếng, phốc một tiếng từ trong nước ngồi dậy, Ngũ Y Y chứng kiến toàn thân trần trụi của ai đó, kinh hoàng thét lên một tiếng, nhắm mắt lại

Hoắc Phi Đoạt hai tay bế Ngũ Y Y lên, trực tiếp đè tới, đem Ngũ Y Y đặt dưới thân mình

Ngũ Y Y ở trong nước thở phào phồng

Y phục của cô đều ướt hết

Hoắc Phi Đoạt ngập đầy nhiệt hỏa, đại não căng thẳng, nơi nào có thể nhịn được, cuồng dã hôn lên môi cô

Ngũ Y Y muốn đẩy người đang chiếm cứ thân thể mình ra, lạo đột nhiên phát hiện, một bàn tay to đang chạy a chạy trên người cô, từ eo một đường đi lên, trực tiếp ngay ngực cô bóp một cái

“Ừm.....Không cần....Không cần a....”

Cô thở gấp yêu kiều kêu một tiếng

Hai chân mềm nhũn, toàn thân đều dựa vào thân thể nóng rực của Hoắc Phi Đoạt.

“Không được....Buông tôi...a....ra”

Muốn cô!

Trong đầu Hoắc Phi Đoạt hiện tại chỉ có hai chữ này!

208. Chương 208: Uớt Thân Hấp Dẫn 5

Hiện tại chỉ nghĩ muốn hung hãn tiến vào cơ thể cô, trong cơ thể cô thăm dò hết thủy!

Điên cuồng muốn cô!

Hoắc Phi Đoạt toàn thân bắp thịt căng thẳng, xử vụ tận sức trong trạng thái chờ phát động

Từng động tác, liếm cô, bàn tai nghe được tiếng thở gấp mảnh mai của cô, máu cả người điên cuồng chạy xuống phía dưới

Nóng rất hôn, theo cổ đi xuống, một đường ngân hôn nổi bật trên da thịt trắng nõn,

Ngũ Y Y bị dọa, ý thức mơ hồ, ý thức còn sót lại một chút liền muốn kháng cự

“Không cần....Không cần a....a”

Ngũ Y Y tay nâng mặt Hoắc Phi Đoạt lên, hoảng sợ cầu xin

“Không được...Van chú....không...”

Hoắc Phi Đoạt trong cơn điên cuồng đột nhiên chứng kiến thấy Ngũ Y Y đôi mắt khủng hoảng đọng đầy nước mắt, toàn thân như bị dội một gáo nước lạnh

“Không,,Không được....”

Ngũ Y Y run run miệng nỉ non

Bộ dạng sợ hãi choáng váng

Hoắc Phi Đoạt yên lặng nhìn cô, cả người căng cứng trong chốc lát

Mười giây sau, hần chống người lên

Ngũ Y Y lúc đó thở phào một cái, giây kế tiếp liền bụm mặt hét rầm lên

“A....”

Đối diện cô là nửa thân dưới của chú Hoắc, còn có khúc thịt đang dựng thẳng kia

Hoắc Phi Đoạt nhảy ra khỏi bồn tắm, tìm khăn lông vây nửa người lại, hai tay nắm chặt bông rửa mặt, há miệng thở dốc

Còn như vậy nữa thật sự là tra tấn hần, hần thật sự sợ mình sẽ xảy ra vấn đề

Chịu đựng đến muốn điên rồi

Ngũ Y Y từ giữa kẽ tay len lén quan sát Hoắc Phi Đoạt, thật nay, hần cuối cùng cũng không phải trần truồng, bần hồng cầu gì cũng có cái khăn che lại

Ngũ Y Y cố gắng bình tĩnh lại, vừa định trách cứ Hoắc Phi Đoạt vừa rồi dám vô lễ với cô, Hoắc Phi Đoạt liền lên tiếng nói

“Về sai không được dùng loại phương thức này quyến rũ tôi nữa....Nếu không tôi sẽ không nhẹ nhàng như bây giờ đâu”

“A?” Ngũ Y Y há to miệng.

Là cô quyến rũ hần sao?

Ngũ Y Y ngoẹo đầu suy nghĩ

Giống như là cô quyến rũ người ta nha

Tại cô sở soạn bộ vị mấu chốt của người ta, đau đó ngã vào bồn tắm, ngồi trên chỗ đó, càng đáng chết hơn chính là, mình còn cường điệu chỗ đó cứng như thế nào

Ái!Mình tại sao lại không có lập trường như vậy?

Lại nói hấn sắc đẹp mê người như vậy, thân thể cường tráng như vậy, mình cũng thật không có tiền đồ rồi
Mặc dù cô bị sắc đẹp của ai đó dụ dỗ, nhưng cô không muốn thừa nhận nha

“Thật không phải là cố ý, tôi thật không có quyền rũ chú , đều là đúng dịp thôi”

Ngũ Y Y chột dạ biện bạch

Nhìn trộm Hoắc Phi Đoạt, người ta vẫn còn đứng chỗ bồn rửa mặt thở dốc

Nhìn thân thể hấn, ông trời, thật khiến người ta hồng mắt, sao lại có thể đẹp như vậy a?

Cánh tay, cơ bụng, cơ ngực...

Ngũ Y Y lau lau khóe miệng, từ trong nước ba chân bốn cẳng bò ra ngoài, đi tới sau lưng Hoắc Phi Đoạt, lấy lòng đầm đầm lưng cho hấn, “Lão đại, xin ngài bớt giận, tôi Ngũ Y Y không có ý định khinh nhờn thân thể ngài a, một chút xiu tạp niệm cũng không có”

Không có mới là lạ.....

Hoắc Phi Đoạt trong gương phản nộ nhìn Ngũ Y Y , cắn răng quát, “Thế nào, em còn muốn tiếp tục dụ dỗ tôi sao?”

“A? Tôi nào có”

Đắm lưng cho hấn, chân chó nịnh bợ, cũng gọi là dụ dỗ sao

Hoắc Phi Đoạt nhướn mày nhìn Ngũ Y Y , hung hấn nói, “Làm ướt người để dụ dỗ? Em chỉ làm như vậy thôi!”

Khóc khóc nói xong, hấn xoay người đi

Mới vừa rồi khóa kín cửa phòng tắm, lúc này bị Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng mở ra

Cách! Một tiếng , chỉ còn Ngũ Y Y một mình đứng bên trong.

209. Chương 209: Ướt Thân Hấp Dẫn 6

“cái gì, cái gì ướt người dụ dỗ a.....Nói cái gì vậy trời”

Ngũ Y Y lẩm bẩm, không hiểu nhìn về phía gương

“A!A!A” Ngũ Y Y soi gương la hoảng lên

Không nhìn không biết, nhìn rồi mới phát hiện, y phục cô thể mà tất cả đều ướt đầm!

Quả , quả nhiên nhiên là...Dụ dỗ người cỡ nào a.....

Ngũ Y Y tay run rẩy che ngực, dậm chân gào khóc

“A A A! Ta lỗ vốn a!”

Còn tưởng rằng cô ăn đậu hũ của người ta, như thế nào mà, cô cũng bị người ta nhìn thấu vậy.

Ở bên ngoài lau tóc, Hoắc Phi Đoạt âm thầm cười

Ngũ Y Y soi gương, chỉ mình nhỏ giọng mắng, “Ngũ Y Y người đại ngu ngốc! Người chọc ai không chọc, lại cố tình chọc Hoắc Phi Đoạt chứ! Người ta dễ để cho người chọc sao?Người ta là thủ lĩnh Hắc bang a! Người ta có thù báo thù! Phần tử nguy hiểm như vậy! Ngu ngốc như người mới chọc vào a!A a a a!”

Hoắc Phi Đoạt sờ soạng ngực cô, không chỉ là sờ, phải gọi là vê!

A a a! Thật mất thể diện

Trăm mối lo a trăm mối lo

Nhưng

Cũng không thể coi là thua thiệt, đúng không?

Nếu như dựa trên giá trị cá nhân để tính, cô đây gọi là thơm lây mới đúng

Người ta Hoắc Phi Đoạt kim chủ như vậy, nơi đáng sợ cô cũng sợ rồi, hắc hắc, như vậy cũng không tệ nha

Ngũ Y Y cứ như vậy, ở trong phòng tắm Y Y(*âm ý* Chu tước:Người như tên=.), một hồi phải lo trái nghĩ, một hồi vui sướng, một hồi, xấu hổ(?), một hồi phẫn uất, một hồi phát điên

Đương đương đương!

Bên ngoài có người gõ cửa

Ngũ Y Y giật mình sau đó hoảng sợ co rút sau cánh cửa

“Ai vậy?”

“Có thể là ai?”

Bên ngoài truyền vào âm thanh trầm thấp của Hoắc Phi Đoạt, “Em chuẩn bị ở trong phòng tắm của tôi ngay góc ca 3đời sao? Lâu như vậy, con gà con cũng có thể ấp nở rồi”

Ngũ Y Y nhìn trần nhà, “Để tôi ở đây một lát nữa đi, tôi cần bình tĩnh lại”

“Cho! A Trung từ biệt thự Vọng Hải đưa y phục cho em, thay đi”

Vẫn như cũ giọng ra lệnh không cho người khác đường lui

Cửa bị Hoắc Phi Đoạt đẩy ra một chút, tay ném đồng y phục vào

Ngũ Y Y nhồm người nhìn đồng y phục, thở dài

Hoắc Phi Đoạt vẫn có thể nghĩ bảo người khác lấy y phục đến cho cô thay, lại nói vẫn là rất cẩn thận

Chỉ là.....

Cô thật sự không có mặt mũi đi ra ngoài

Cô từ nay về sau sao có thể đối mặt với chú Hoắc đây

Ngũ Y Y mè nheo 20 phút, sau mới mới rề rà thay xong đồ, giống như u hồn xuất thể đi ra

Trong phòng không có ai

Tiếp một cái cửa nữa đi ra bên ngoài

Ồ quây rượt Hoắc Phi Đoạt mặc áo sơ mi màu cà phê, biến thành yêu nghiệt hại nước hại dân nhân nhả ngồi đó

Quân âu bó sát đôi chân thon dài, cực kì mê người, ôm sát hông căng tròn(Chu tước :Sao giống miêu tả mấy em thụ trong đam mỹ thế này ^.^)

Áo sơ mi bao lấy thân trên cúc áo mở hai cái, mơ hồ lộ ra lồng ngực cường tráng, đáng vẻ bất cần đời nhưng đây vẻ khí phách

Ngũ Y Y tay bầu tường, cắn môi, gương mặt đỏ bừng, tội nghiệp đứng đó

Mất, như tên trộm liếc nhìn Hoắc Phi Đoạt

Sờ qua bộ vị mấu chốt của ai kia, chính là không giống nhau!

Thế nào hiện tại lại nhìn Hoắc Phi Đoạt , cảm giác như nhìn nam nhân vậy trời(?)

Ngũ Y Y! Hồi hồn! Hồi hồn a!

Ngũ Y Y dùng sức lắc a lắc đầu

“Uống cà phê hay trà sữa?”

Hoắc Phi Đoạt quét mắt nhìn Ngũ Y Y một cái, sắc mặt bình tĩnh, tư thái ưu nhã

Giống như, vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra

Ngũ Y Y từ từ mang giày, “Cà phê...”

Hoắc Phi Đoạt tay pha cà phê, không nhìn Ngũ Y Y, “Em tìm tôi có chuyện gì?”

210. Chương 210: Uớt Thân Hấp Dẫn 7

Hoắc Phi Đoạt tay pha cà phê, không nhìn Ngũ Y Y, “Em tìm tôi có chuyện gì?”

“À?” Ngũ Y Y căng lớn mắt

Đúng nha, cô chạy tới đây rồi cuộc là vì cái gì

Ngũ Y Y vỗ đầu mình, “Xem ta óc heo chưa này! Đem chuyện quan trọng quên mất tiêu rồi”

Hoắc Phi Đoạt một câu hai nghĩa nói, “Em cũng không phải là óc heo, rất thông minh nha, cũng biết dùng cái thân tam đẳng tàn phế để quyến rũ tông tài Đế vương tập đang nha”

Ngũ Y Y rũ hai bả vai xuống

Vài phút sau, cô mới gom góp đủ dũng khí một hơi nói, “Tôi nói, thân thể tôi không có đến nỗi tàn phế như vậy chứ? Bạn học đều hâm mộ đáng người của tôi nha, ít nhất hơn tàn phế rất nhiều mà”

Hoắc Phi Đoạt da mặt run run, lén nở nụ cười

Hoắc Phi Đoạt ngồi trên ghế, đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn quây rươi, nhin không được nhãn mặt, “Nói mau! Tôi tìm tôi có chuyện gì, tôi rất bận”

“Việc của ngài không phải là đi tắm sao, hừ”

“cái gì?” Hoắc Phi Đoạt lập tức thay đổi sắc mặt nhìn Ngũ Y Y, Ngũ Y Y bị sát khí lăm liết từ ánh mắt ái đó, lập tức ỉu xiu một cái

“Tôi nói ngài nhất định rất bận rồi...Lão tổng của tập đoàn Đế Vương so với Tổng thống còn vội hơn. Ha ha ha ha”

“Không cần vòng vo, nói đi”

“A, để tôi suy nghĩ đã, rồi cuộc tới đây làm gì nhỉ?”

Ngũ Y Y khuôn mặt nhăn nhó, cô quên mục đích tới đây rồi

HOẮC Phi Đoạt thở dài, “Cố Tại Viễn...”

“A! Đúng rồi, Cố Tại Viễn! Tôi muốn phỏng vấn anh ta, nhưng anh ta không đồng ý”

“Liên quan gì đến tôi?”

Hoắc Phi Đoạt nói thật nhẹ nhàng, một bộ dạng mỹ nam đang chờ rất nhàn nhã, Ngũ Y Y bị chọc giận rất muốn vo vo cái mặt chết người kia

“Đây không phải là đi cầu ngài sao, ngài độ lượng nói với Cố Tại Viễn, để anh ta tiếp nhận phỏng vấn của tôi”

Ai, dân chúng ngheo rách mừng tới, cầu xin tiền lẻ không dễ dàng a, vì hai vạn tiền thưởng, cô chiêu gì cũng dùng hết rồi

“A, em hôm nay là tới cầu xin tôi giúp em. Nhưng vì cái gì em lại đặc biệt cầu xin tôi, cũng là em sờ ngực tôi, em thơm lây?”

Hoắc Phi Đoạt đáng vẻ vô tội nói

Ngũ Y Y nhất thời áy náy cực kì, thở dài nói, “Hoắc lão đại, Hoắc tổng, chú Hoắc, là tôi sai rồi, tôi ngàn sai vạn sai không nên chiếm tiện nghi của ngài a! Tôi tội đáng chết vạn lần! Van ngài, đừng nói nữa có được hay không?”

Nói xong, cô liền hối hận muốn chui xuống đất cho rồi

“Em hôm nay chọc tôi hổng vui, tôi không muốn giúp em” Hoắc Phi Đoạt nói xong, nhìn Ngũ Y Y mắt liếc ra cửa

Ngũ Y Y khuôn mặt khổ sở muốn chết, nhẹ đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt, “Vậy chú nói, làm sao để ngài có thể vui vẻ a? Làm sao ngài mới giúp tôi đây?”

“Để tôi suy nghĩ”

Ngũ Y Y nóng nảy, đi lên ôm lấy cánh tay của Hoắc Phi Đoạt, dùng sức lay a lay, “Còn muốn nghĩ cái gì, không cần suy nghĩ, chú bây giờ gọi điện cho Cố Tại Viễn, để hắn đồng ý cho tôi phỏng vấn đi”

Hoắc Phi Đoạt nhìn trên tường một chút, “Tôi bây giờ có cuộc họp”

“A? Đi họp á?”

Ngũ Y Y dúm đầu vào ngực Hoắc Phi Đoạt, tiết khí

Hoắc Phi Đoạt cố ý lời kéo nói, “Ai có thể giúp tôi thất cà vạt đây?”

Ngũ Y Y mất ba giây tiêu hóa, giơ tay phải lên, lấy lòng kêu lên, “A, tôi, tôi ! Tôi giúp chú”

“Em? Em biết sao?”

“Từng làm qua”

Hoắc Phi Đoạt âm thầm hài lòng, trên miệng lại nói, “Nhớ, không được nhân cơ hội xoa đầu tôi”

Ngũ Y Y gương mặt tối lại, âm thanh buồn bực, “Bảo đảm không”

Thiệt là, Hoắc Phi Đoạt nói xong cô giống như cá thấy nước , bộ dạng sắc nữ không khác gì.

211. Chương 211: Ướt Thân Hấp Dẫn 8

Thiệt là, Hoắc Phi Đoạt nói cô giống như một đại sắc nữ thấy đàn ông là muốn ôm.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trên ghế sofa, Ngũ Y Y khom người xuống, chống hông đeo caravat cho hắn.

Tư thế này thật mệt mỏi quá!

Cái caravat này sao lại khó đeo như vậy.

Ngũ Y Y không ý thức được mình đã ngồi trên đùi của Hoắc Phi Đoạt, đeo caravat cho hắn.

Hoắc Phi Đoạt còn sợ Ngũ Y Y bị ngã ra đằng sau, hai tay còn đặt ở eo của cô.

Ngũ Y Y làm chuyện gì cũng vô cùng nghiêm túc, vô cùng chú tâm, lúc này, trong đầu cô không còn việc gì ngoài việc loay hoay với chiếc caravat kia.

Không hề chú ý tới, mặt của bọn họ rất gần nhau.

Không chú ý tới, Hoắc Phi Đoạt nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình.

Hơi thở của hai người, cùng hòa vào làm một.

“Ừm, đã xong! Woa, tôi còn rất xuất sắc đó, tôi thắt caravat cho chú thật đẹp, rất đúng cách.”

Ngũ Y Y nghiêng đầu nhìn caravat, hé miệng nhỏ nhắn tươi cười.

“Ừ.” Bàn tay lớn của Hoắc Phi Đoạt vỗ vỗ cái mông đầy đặn của Ngũ Y Y, “Đeo caravat mà em cũng có thể chiếm tiện nghi của tôi, bản lĩnh của em thật thâm hậu.”

“Hả?”

“Nói em đó, vẫn còn không đứng ra khỏi người tôi?”

Hoắc Phi Đoạt giả bộ trừng mắt, Ngũ Y Y mới giật mình tỉnh ngộ, cô lại đang ngồi trên đùi người ta!

“A a a, xấu hổ quá, tôi không có để ý. Thật sự không phải cố ý. Lần này tôi thật sự oan uổng.”

Ngũ Y Y hận không thể sinh ra tám cái lưỡi để kêu oan.

Hoắc Phi Đoạt đã đứng lên, dáng người thẳng tắp, toàn thân tràn ngập hơi thở nam tính mạnh mẽ.

Ngũ Y Y đuối theo phía sau hấn giải thích mình trong sạch thể nào, thuần khiết thể nào.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên dừng bước, xoay người, Ngũ Y Y không có chú ý, cả người đều dán vào trên lưng người ta.

Hoắc Phi Đoạt lạnh lạnh nói, “Nói như vậy, lúc trước em cũng là oan uổng sao.”

Ặc.

Ngũ Y Y choáng váng.

Tại sao khi nói chuyện với Hoắc Phi Đoạt, cô luôn ở thế hạ phong vậy.

“Tôi tôi tôi tôi. . . .”

Ngũ Y Y còn chưa nghĩ ra lời đối phó, Hoắc Phi Đoạt đã đi ra ngoài hóp.

Ngũ Y Y nhụt chí ngã úp sấp trên ghế sofa, tức giận lẫn lộn.

Hoắc Phi Đoạt đi hóp rồi, Ngũ Y Y tự nhiên trở thành người nhàn rỗi.

Cô nhìn quanh gian phòng này, đi dạo đến gian phòng kia, cuối cùng lại chạy đến ghế giám đốc của Hoắc Phi Đoạt, muốn dùng máy tính của Hoắc Phi Đoạt chơi game một lát.

Ai biết được, máy tính của người ta cần dùng mật mã, Ngũ Y Y nhập vào mấy cái mật mã cũng đều không thành công.

“A! Ai cho cô ngồi ở bàn làm việc của Hoắc tổng?”

Một nam thư kí tiến vào, đột nhiên nhìn thấy Ngũ Y Y, dọa anh ta sợ không nhẹ, quay lại quát lớn Ngũ Y Y.

Tất cả trên bàn làm việc của Hoắc tổng đều là tài liệu cơ mật, ngộ nhỡ cô ta là một gián điệp thương mại, vậy thì là đại phiền toái rồi.

“Cái bàn này cũng không phải làm từ bùn, tôi ngồi một chút cũng sẽ không làm hỏng, làm sao vậy?”

“Đi xuống! Ai cho phép đi tới bàn làm việc của Hoắc tổng! Đi xuống!”

Ngũ Y Y ngang ngạnh nghênh cổ, “Không!”

“Cô cô cô cô cô nhanh xuống cho tôi!” Người đàn ông trẻ tuổi kia đi tới, cầm lấy cánh tay Ngũ Y Y kéo xuống.

Ngũ Y Y cũng vô cùng bướng bỉnh hất tay ra, càng bám chặt cái bàn không đi xuống.

“Làm gì vậy!” Giọng nói của Hoắc Phi Đoạt đột nhiên xuất hiện, người đàn ông trẻ tuổi ngẩng mạnh đầu lên, sau đó cáo trạng, “Cô gái này chạy đến trên bàn làm việc của ngài. . . .”

Còn chưa nói xong, chỉ thấy Hoắc Phi Đoạt lấy tốc độ như gió, quét đến bên người anh ta, nắm lấy bả vai, ném anh ta ra ngoài.

212. Chương 212: Uớt Thân Hấp Dẫn 9

Ầm!

Ngũ Y Y che lại lỗ tai.

Mẹ ơi, một người đàn ông cao hơn một mét tám mươi, lại nhẹ nhàng bị chú Hoắc ném cho bay đến góc tường.

“Ạch. . . .” Người đàn ông trẻ tuổi bị rơi không nhẹ, đau đớn khê kêu.

Hoắc Phi Đoạt neho mắt, quát khê, “Cút!”

“Vâng. . . . Thực xin lỗi.”

Anh ta chịu đựng đau nhức, bò dậy, nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài.

Ngũ Y Y bị uy phong cùng tàn nhẫn của Hoắc Phi Đoạt hù dọa, cái miệng nhỏ vẫn chưa khép lại được.

“Em không sao chứ? Hẳn ta có làm em bị thương không?”

Đây mới là vấn đề mà Hoắc Phi Đoạt quan tâm.

“Hả? Không có việc gì, tôi không sao.” Ngũ Y Y chợt tỉnh lại, lắc lắc đầu, “Kỳ thật, anh ta cũng không có phạm lỗi gì lớn, anh ta cũng là vì công việc, có ý tốt, nhắc nhở tôi. . . .”

Hoắc Phi Đoạt không nói thêm cái gì nữa, nhấn phím gọi ra bên ngoài, nhanh chóng phán quyết, “Cái người vừa đi ra ngoài, trực tiếp đuổi đi!”

“Dạ, Hoắc tổng.”

Bên ngoài truyền đến giọng nói êm ái mà lại trầm ổn của phụ nữ.

Nghe tin một nhân viên bị đuổi, lại bình tĩnh giống như đang nghe dự báo thời tiết.

“Này, này, không, không đến mức đó chứ? Người ta cố gắng cũng không dễ dàng, không đến mức bị đuổi đi thế này chứ?”

Hoắc Phi Đoạt bắt đầu thu xếp tài liệu, thản nhiên nói, “Bất cứ ai làm tổn thương đến em tôi đều không tha cho hẳn!”

Ngũ Y Y chợt ngẩn ra.

Trong lòng xuất hiện một chút ảm áp.

Hai giây sau cô mới đột nhiên tỉnh lại, “Này, luôn là chú bắt nạt tôi nhiều nhất. . . ! Tại sao chú không xử lý chính mình trước?”

Hoắc Phi Đoạt nâng mí mắt, liếc mắt nhìn Ngũ Y Y một cái, hai tay lại nhéo khuôn mặt của Ngũ Y Y, mắng cô, “Nha đầu ngốc!”

Hoắc Phi Đoạt ở trong phòng làm việc, Ngũ Y Y lại đuổi theo phía sau người ta riu rít không ngừng, “Tôi nói, chú giúp đỡ một chút thôi, đối với chú chỉ giống như một bữa ăn sáng, chú gọi điện thoại đi, Cố Tại Viễn chắc chắn sẽ nghe lời chú nói. Bây giờ biểu hiện của tôi thật tốt, cũng không chọc chú tức giận, lại bưng trà rót nước cho chú. Chú giúp tôi đi mà.”

Hoắc Phi Đoạt nên làm gì thì vẫn làm, không ảnh hưởng chút nào tới công việc của hắn.

Cuối cùng Ngũ Y Y mệt đến mức ngồi phịch xuống ghế sofa, chống vó, than ngắn thở dài.

Hoắc Phi Đoạt xử lý xong hạng mục quan trọng, giương mắt nhìn, bộ dạng của nha đầu kia không câu nệ tiểu tiết, nhin không được âm thầm bật cười, gọi lớn, “Vật nhỏ!”

“Hả? Đây đây đây! Phi Đoạt, chú giúp tôi sao? Muốn gọi điện thoại sao?”

Ngũ Y Y toét miệng cười, nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt xoa huyết thái dương, “Em không đói bụng sao? Đã là giữa giờ ăn cơm rồi.”

Ngũ Y Y thở dài, lại ngã lệt trên ghế sofa, bất mãn nói, “Đói chết rồi! Là ai khiến tôi mồm meo thế này chứ!”

“A. . . Phải vậy không? Được rồi, tôi cũng không ép em, tôi đã gọi cơm trước rồi.”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt lấy ra menu gọi món ăn sẵn.

Ngũ Y Y vẽ mặt đau khổ nhìn chằm chằm người ta vài lần, cảm thấy người kia căn bản là không để ý đến mình, mới cực kỳ không có khí phách trở mình đứng lên, chạy đến bên cạnh Hoắc Phi Đoạt, kéo hắn, cướp quyển menu.

Lúc đó có hơn mấy chục nữ nhân viên đi tới, thì thấy được một màn khiến các cô không dám tin.

Hoắc tổng ngồi trên ghế giám đốc, một cô gái nhỏ cùng hắn chen chúc trên cái ghế tựa, chẳng qua là, nửa cái mông của cô ấy ngồi trên đùi Hoắc Phi Đoạt, sau đó đầu ghé vào trong ngực Hoắc tổng, đang lật menu cầm đầu cầm cổ chọn món.

“Tôi mặc kệ chú đó. . ., tôi muốn ăn cái này, cái này, cái này, còn cả cái này nữa! Đúng rồi, vẫn còn thêm một phần nước canh.”

213. Chương 213: Ướt Thân Hấp Dẫn 10

Hoắc Phi Đoạt dùng một cánh tay ôm lấy cơ thể Ngũ Y Y, nhìn về phía người nhân viên đang đứng chờ, gật đầu, “Cứ dựa theo cô ấy nói mà gọi.”

“Vâng.” Nữ nhân viên không dám nhiều lời, nhớ kỹ sau đó đi ra ngoài.

Hoắc Phi Đoạt hưởng thụ cảm giác tiểu nha đầu nằm trong lồng ngực, hỏi, “Em gọi nhiều món ăn như vậy, không sợ ăn thành người mập sao?”

Ngũ Y Y hung dữ, “Cho chú không giúp tôi này? Tôi muốn ăn chết chú luôn! Sợ rồi sao? Sợ rồi thì nhanh gọi điện thoại cho Cố Tại Viễn đi!”

“Ha ha. . . .” Hoắc Phi Đoạt lần này không nhin được, thấp giọng nở nụ cười.

Trong cuộc sống có nhiều thêm một người phụ nữ, đột nhiên phát hiện, cảm giác vô cùng không tệ.

Mặc dù có chút hỗn loạn, mặc dù có chút bận bịu, mặc dù có chút cảm xúc bất ổn, nhưng mà. Toàn diện mà nói, vẫn là ngọt ngào.

Sua khi đồ ăn đưa tới, hai người ngồi trong phòng ẩm áp ăn cơm.

Sau mỗi lần Ngũ Y Y ăn điên cuồng, nhất định nhắc lại với Hoắc Phi Đoạt một lần, “Phi Đoạt, nhanh gọi điện cho Cố Tại Viễn đi, tôi cũng đã xin chú như vậy, chú còn muốn thế nào.”

Vừa thấy Hoắc Phi Đoạt không để ý đến cô, cô lại chớp chớp mắt, cúi đầu, tiếp tục điên cuồng ăn một trận.

Ăn uống no đủ, Ngũ Y Y nằm ngay đơ trên ghế sofa.

No chết, no chết rồi.

Mỗi lần ăn cùng Hoắc Phi Đoạt, cô đều rất dễ dàng quên bản thân là cô gái rất chú ý hình tượng, cô ăn một mạch đến no căng.

Còn may không phải đối với Tiêu Lạc như vậy, nếu không thì qua mất mặt rồi.

Bản thân mình quả thực là heo

.

Hoắc Phi Đoạt híp mắt nhìn vật nhỏ phơi nắng, nén cười nói, “Ăn cơm cùng người khác đều có tướng ăn như vậy sao, cũng không sợ người ta chê cười.”

“Sợ cái gì, chú cũng không phải người khác, tôi chỉ bên cạnh chú mới như thế.”

Những lời này, vô cùng vừa lòng Hoắc Phi Đoạt.

Tay của Hoắc Phi Đoạt vừa muốn lau miệng cho Ngũ Y Y, Ngũ Y Y lại bật ra một câu, “Tôi ở trước mặt Tiêu Lạc mới không dám làm như vậy.”

Dát.

Hoắc Phi Đoạt nhú chân mày, dừng lại động tác.

Ngũ Y Y còn không phát hiện, lại vẫn còn nói tiếp, “Chú nghĩ đi, tôi mà ở trước mặt Tiêu Lạc ăn thành bộ dạng này, anh ấy sẽ thấy thế nào đây? Trời ạ, sẽ không có một chút hảo cảm đối với tôi rồi.”

Hoắc Phi Đoạt lạnh mặt.

A. . . em sợ Tiêu Lạc không có hảo cảm với em, chẳng lẽ em không để ý tới cảm giác của tôi đối với em sao?

Xem ra. . . . Em thật đúng là không cần tôi.

“Em thích cậu ta?”

“Hả? Cái gì?” Hoắc Phi Đoạt đột nhiên hỏi, dọa đến Ngũ Y Y.

“Em thích Tiêu Lạc?” Hoắc Phi Đoạt lại hỏi lần nữa.

Ngũ Y Y nhất thời đỏ mặt, xấu hổ nói, “Làm gì có chứ. . . . Làm sao có thể. . . . Mới không phải đâu. . . .”

Nhưng là, vẻ mặt ngượng ngùng của cô, đã hoàn toàn để lộ ý nghĩ chân thật của cô.

Xem ra, nha đầu kia đúng là có ý với Tiêu Lạc.

Nghĩ tới đây, Hoắc Phi Đoạt một lòng phiền chán, đứng lên, đi ra phòng ngoài xử lý công việc.

Ngũ Y Y mới hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên nhìn, tự nói, “Oa? Đi chỗ nào rồi hả? Người này, thật là, đi cũng không nói với người ta một tiếng, người ta còn đang nói chuyện với hần mà.”

Một chiếc ô tô sang trọng đỗ ở phía dưới tập đoàn Đế Vương.

Hia người đàn ông xuống xe, cung kính mở cửa xe.

Đầu tiên là một chiếc gày cao gót màu bạc, sau đó là váy công chúa, Âu Dương Phúc Hi ôm bình giữ nhiệt, vui sướng hài lòng, “Anh Phi Đoạt thấy mình tới đưa cơm cho anh ấy, nhất định sẽ vô cùng ngạc nhiên. Ha ha, giữa trưa uống thêm một lần thuốc bổ, hiệu quả sẽ phải càng cao.”

Âu Dương Phúc Hi như là mặt trời nhỏ tỏa ánh sáng ra bốn phía, vừa đi vào đại sảnh, liền làm cho rất nhiều người chú ý.

214. Chương 214: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 1

Diện mạo của cô, trang phục của cô, khí chất của cô, người khác vừa nhìn vào đã biết cô là con gái trong một gia đình rất xuất sắc.

Bởi vì là người hộ tống Phúc Hi vào công ty Đế Quốc, cho nên vừa tiến vào tập đoàn Đế Vương thì đi thẳng một đường vào tòa cao ốc.

Giữa lúc A Trung đang ngủ, điện thoại vô tuyến vang lên, hân mơn mơn màng màng cầm lên nghe: “Chuyện gì? Phiên chết rồi!”

Ngủ trưa cũng không thể ngủ ngon được.

“Anh Trung! Anh Trung! Tiểu thư Âu Dương Phúc Hi đến đây! Đã đi vào thang máy rồi!”

Từ từ!

Cơn buồn ngủ của A Trung biến mất.

A Trung trở mình nhảy dựng lên, trừng to ánh mắt: “Cậu, cậu nói cái gì? Ai? Ai tới rồi hả?”

“Tiểu thư Âu Dương! Tiểu thư Âu Dương Phúc Hi! Chúng tôi cũng không dám cản!”

A Trung nghe theo, bi thương chạy như điên: “Mẹ ơi! Chết thì chết! Nếu như bị bắt gặp! Thật sự là không còn cách nào khác xong việc rồi!”

Tiểu thư Âu Dương Phúc Hi bá đạo như thế, từ nhỏ đã chiếm lấy Hoắc Phi Đoạt, nếu để cho cô ấy nhìn thấy Ngũ Y Y đang ở trong này... Cô ấy tức giận ghen ghét, còn không đem cả tòa cao ốc này thiêu rụi.

Âu Dương Phúc Hi đang đứng trong thang máy chậm rãi lên cao, trên mặt cô thoáng hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Cạch!

A Trung không quan tâm đến xông thẳng vào phòng làm việc Hoắc Phi Đoạt. Hoắc Phi Đoạt đang xem văn kiện lập tức nhíu đôi lông mày lại.

“A Trung! Sao lại hốt hoảng như vậy?”

A Trung thở hổn hển, hân chỉ tay về phía bên ngoài: “Lão đại, không....không tốt rồi! Tiểu thư Phúc Hi đến! Đến công ty rồi!”

“Hả?”

Đột nhiên Hoắc Phi Đoạt vặn mày lại.

Phúc Hi đến rồi hả?

Nha đầu Phúc Hi kia không được phép như vậy, chỉ cần có chuyện gì liên quan đến hân, cô ấy lại kích động như vậy, nếu để cho Phúc Hi nhìn thấy Ngũ Y Y đang ở trong phòng làm việc của hân.....

Khỏi cần phải nói, dựa theo tính tình của Phúc Hi, nhất định cô sẽ không chịu để yên.

Mặc kệ mình có yêu Phúc Hi hay không, Phúc Hi đều đã xem tất cả những người phụ nữ bên cạnh hân là tình địch.

Phúc Hi đã xem người nào là tình địch, có thể sẽ có kết cục tốt sao?

Từ nhỏ tính cách của cô gái kia đã có một không hai, tính tình của cô chính là duy ngã độc tôn... Còn không chính chết Ngũ Y Y sao?

Nghĩ tới đây, Hoắc Phi Đoạt bỗng đứng lên.

A Trung sốt ruột liếm liếm môi: “Lão đại, phải nhanh chóng để cho Ngũ Y Y đi thôi.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn ra cửa: “Không còn kịp nữa rồi.”

Vả lại hấn không thể xua đuổi Ngũ Y Y như một món đồ bỏ đi.

Hấn không làm được.

“Vậy, vậy làm sao bây giờ? Tiểu thư Phúc Hi nói đến là đến!”

A Trung nôn nóng đến nỗi chớp mũi đều đổ mồ hôi.

Hoắc Phi Đoạt vừa kéo tay nắm cửa, vừa nhìn A Trung nói: “Cậu đi nói với Y Y, về chuyện kia sau khi tôi cân nhắc kĩ lưỡng, ngày mai sẽ cho cô ấy câu trả lời, cậu đưa cô ấy trở lại trường học an toàn đi.”

“Biết! Đã biết!” Đã là lúc nào rồi, mà Lão đại vẫn nhớ đến Ngũ Y Y kia, Vẫn còn dằn dò cẩn thận như vậy?

Anh đi trước đối phó với tiểu thư Phúc Hi tùy hứng kia đi.

Hoắc Phi Đoạt mở cửa đi ra ngoài.

Đình đình!

Cửa thang máy vừa mở, Âu Dương Phúc Hi ôm bình giữ nhiệt đi ra, đúng lúc Hoắc Phi Đoạt đang rảo bước đi về phía cô.

“A! Anh Phi Đoạt! Anh đi đâu vậy?”

Phúc Hi nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt, vui mừng đưa tay lên vẫy vẫy với hấn, tay kia nâng bình giữ nhiệt lên: “Anh Phi Đoạt, em đặc biệt đưa nước canh đến cho anh nè, anh vui không?”

Hoắc Phi Đoạt đến bên cạnh Phúc Hi, một tay ôm eo cô, động tác này vô cùng thân thiết làm cho Phi Hi run rẩy, cả người cô lập tức ảm áp.

“Em đặc biệt đưa nước canh đến cho anh à? Thật sự là người phụ nữ có đức hạnh.”

Khuôn mặt Phúc Hi đỏ bừng lên.

215. Chương 215: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 2

“Anh Phi Đoạt, anh vất vả như vậy, em phải đưa nước canh đến cho anh, đây là việc của người phụ nữ cần phải làm vì người đàn ông mình yêu thương mà thôi. Anh Phi Đoạt, chúng ta đi vào phòng làm việc của anh nếm thử nước canh đi.”

Hoắc Phi Đoạt dùng tay gia tăng thêm lực ngăn cản Phúc Hi lại: “Không thể đến phòng làm việc được!”

“Hà? Vì sao?”

Hoắc Phi Đoạt dẫn Phúc Hi đi đến thang máy rồi nói: “Buổi tối có bữa tiệc, em đồng ý theo anh tham gia không?”

“A! Em đồng ý! Tất nhiên là đồng ý rồi!”

Có thể trở thành bạn gái của Hoắc Phi Đoạt tham gia trong những dịp này, cũng giống như được giới thiệu với tất cả mọi người rồi.

Âu Dương Phúc Hi vui vẻ cười híp mắt.

“Tốt lắm, vừa đúng lúc anh muốn đi chọn quần áo, cũng chọn cho em một bộ dạ hội thật xinh đẹp. Chúng ta đi thôi.”

“Nhưng mà nước canh này.....”

“Lên xe rồi uống.”

“Ừ, tốt.”

Phúc Hi vui vẻ ôm cánh tay Hoắc Phi Đoạt đi vào thang máy, mãi cho đến khi xuống bãi đậu xe ngầm.

Hoắc Phi Đoạt đích thân mở cửa xe cho Phúc Hi, Phúc Hi bấu môi ra vẻ không vui nói: “Anh Phi Đoạt, em đến đây còn chưa được nhìn qua phòng làm việc của anh, cảm thấy vừa rồi đi hơi vội vàng nha.”

Về mặt Hoắc Phi Đoạt điềm tĩnh: “Như vậy đi, chúng ta đi lên thang máy lần nữa, cho em nhìn kĩ phòng làm việc của anh được chứ?”

Hoắc Phi Đoạt chủ động nói vậy, ngược lại Phúc Hi lại lắc đầu cười nói: “Em sẽ tùy hứng vậy sao? Lần sau nhìn cũng được mà. Đi thôi, chúng ta đi chọn quần áo.”

Hoắc Phi Đoạt hơi thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía thang máy trầm ngâm một giây, sau đó cúi người bước vào trong xe hơi.

Đột nhiên đi như thế, cũng không kịp nói với vật nhỏ kia một tiếng nào.....

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt dâng lên một tia ái nấy.

Hắn đã làm rất nhiều chuyện xấu, gặp qua nhiều trường hợp máu tươi đầm đìa, trải qua nhiều sự kiện tàn khốc, bản thân chưa hề xin lỗi hay ái nấy qua việc gì.

Nhưng mà bây giờ..... Hắn lại không nói được lời chào tạm biệt và xin lỗi với nha đầu kia.

Thật là gặp quỷ rồi!

Hoắc Phi Đoạt nhìn bên ngoài cửa sổ xe, bất đắc dĩ xoa xoa huyết thái dương.

“Nước canh vẫn còn nóng, anh Phi Đoạt, anh uống nhanh đi.”

Phúc Hi ép Hoắc Phi Đoạt uống canh, hai mắt cô mở to chờ mong đang nhìn hắn.

“Hả...? Anh không đói, không muốn uống.”

“Trời ơi, sao có thể không uống? Người ta hao tâm tổn sức mới nấu được, cả buổi sáng hôm nay em đều ở nhà nấu canh này. Nhất định phải uống.”

Hoắc Phi Đoạt không thể lay chuyển được Phúc Hi, mặc dù hắn đã ăn no, nhưng vẫn gắng gượng từ từ niếm thử.

“Ồ! Anh Phi Đoạt! Em giống như nhìn thấy trước cửa phòng làm việc của anh có một chiếc xe đạp.”

“Phốc...” Hoắc Phi Đoạt phun nước canh ra ngoài.

“Khụ khụ khụ.....” Hắn bị sặc nên ho khan.

Ánh mắt của nha đầu Phúc Hi kia thật đúng là lợi hại. Lại nhìn thấy xe đạp leo núi của Ngũ Y Y.

“A, anh Phi Đoạt, anh không sao chứ? Hít vào khí quản sao? Nếu không được thì đừng uống nữa.”

Phúc Hi vừa đau lòng vừa vỗ vỗ lưng Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt khoát khoát tay: “Anh không sao.”

Một trận ầm ĩ này, Phúc Hi liền quên luôn chuyện chiếc xe đạp kia.

Chờ cho tên tiểu đệ ở bên kia gửi tin tức sau khi đã xác định Hoắc lão đại đã lái xe ra khỏi bãi đậu xe, A Trung lau mồ hôi, thở dài một hơi nói: “Nguy hiểm thật! Làm sao còn khủng bố hơn so với pháo đài ở căn cứ vậy? Hừ chết lão tử rồi!”

Nhân tiện kéo một cái khăn tay xuống lau mồ hôi, tên tiểu đệ đứng bên cạnh khéo miệng nín cười muốn rút gân.

A Trung cảm thấy có gì đó không thích hợp liền hỏi: “Khăn mặt này của ai vậy?”

216. Chương 216: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 3

Một tên tiểu đệ run rẩy nói: “Đây là khăn lau giày của cô thư ký.....”

“A” A Trung lấy tay ném khăn mặt qua một bên, dùng sức chớp mắt vài cái, sau đó nhào lên bóp chặt cổ tên tiểu đệ, lắc qua lắc lại điên cuồng hét lên: “Tại sao cậu không nói sớm? Tên tiểu tử chết tiệt! Cố ý muốn nhìn lão tử xấu hổ mà!”

Tên tiểu tử đáng thương quơ quơ tay lên, không thể nói nên lời, đột nhiên một cô thư ký xinh đẹp đi tới tò mò hỏi: “Xin hỏi có thấy cái khăn mặt nhỏ của tôi không?”

Ặc.

A Trung dừng lại hành động điên cuồng kia, ánh mắt nhìn trên mặt đất cách đó không xa.

Cô gái theo ánh mắt của A Trung nhìn qua, lập tức nhú chặt đôi mày xinh đẹp, vừa đi đến nhặt khăn mặt lên, vừa mắt hững hờ nhìn A Trung một cái rồi nói: “Tại sao có thể lấy khăn của người khác đang phơi trong này ném xuống đất? Đây là khăn lau mặt của tôi! Là anh đúng không? Không phải nói, tại sao lại không hỏi xem người chủ là ai mà lại tùy tiện xử lý như vậy? Thật đúng là vô lý!”

Cô gái run rẩy nhặt khăn tay lên, tức giận đi về phía toilet giặt lại cái khăn.

A Trung trừng to hai mắt.

Cúi đầu xuống nhìn tên tiểu tử sắp bị hấn bóp chết kia, tên tiểu tử đó thở hổn hển nói: “Còn nữa câu nữa em chưa nói xong, anh đã chạy đến giết em rồi. Em nghĩ rằng chọc anh cho vui thôi, đây là khăn lau mặt của cô thư ký kia.”

A Trung đánh vào mặt tên tiểu tử kia một cái thật mạnh: “Đây là người phụ nữ nào? Dám giáo huấn ông nội hả? Cô ta không biết Mã vương gia có ba con mắt à? Dám rống lên với tôi! Muốn chết à!”

“Anh Trung, cô thư ký này rất có cá tính, hình như gọi là Bạch Mỹ Mỹ.”

A Trung là vẻ mặt nôn mửa: “Bạch Mỹ Mỹ cái quái gì, gọi là Bạch Phú Mỹ đi! Gần giống với Bạch Sứ Sứ!”

Tên tiểu tử kia bày ra bộ dáng say mê, nâng má trầm tư: “Wow, có nhiều người rất thích em gái Bạch này. Cảm giác bị giày cao gót của cô ấy giẫm lên rất thú vị.”

“Cút! Cái tên mù mắt!”

A Trung rống xong, lấy lược chải lại đầu tóc, rồi bước đi về phía văn Phòng tổng giám đốc Hoắc Phi Đoạt.

Lão Đại không có nhà. Hấn thật sự có thể xưng là thủ lĩnh rồi. Sảng khoái quá!

Vừa vào cửa, vù! Một mũi tên nhỏ quẹt qua da mặt hấn.

Sáng bóng! Một lực mạnh mẽ cắm vào cửa!

A Trung sợ đến mức suýt chút té nhào xuống đất.

Ồi mẹ ơi, chỉ một chút, một chút nữa thôi hấn đã bị mũi tên kia bắn thủng khuôn mặt tuần tú này rồi.

“Ai? Đứa cháu trai nào đó?”

“Đứa cháu trai nào hả? Tôi là bà cô của anh!” Ngũ Y Y ngồi trên bàn làm việc của Hoắc Phi Đoạt, hai chân lắc lư, trong tay cầm một nắm phi tiêu, ngoảnh mặt về phía A Trung đang trợn to hai mắt.

A Trung trừng mắt, gờn nắm đấm lên: “Cô vừa nói cái gì?”

Ngũ Y Y lập tức thay một vẻ mặt vô tội cười nói với A Trung: “Ha ha. Chú A Trung, nói giỡn với chú, chú đừng tức giận tôi.”

A Trung run run bả vai.

Hừ, nha đầu kia, da mặt thay đổi nhanh hơn sơ với lật trang sách, cười đùa tức giận mắng người đều là văn chương, hèn gì lão đại bị lừa gạt.

Không giống như tiểu thư Phúc Hi, người ta chỉ có một mặt, còn Ngũ Y Y thì ngược lại, có rất nhiều mặt, thậm chí hẳn không rõ ràng lắm vẫn luôn tò mò đầu mới là tính cách thật sự của cô.

“Ai cho cô chơi mấy cái phi tiêu này?”

“Cái này đây?” Ngũ Y Y lắc lắc phi tiêu trong tay, “đặt ở trong ngăn tủ á, tôi lấy ra thử xem, vẫn còn dùng được, mũi tên bắn ra tương đối chính xác ngay đầu.”

A Trung vừa muốn hung hăng mắng Ngũ Y Y mà người khác không thể tùy ý động vào của Hoắc lão đại gì đó một trận. Liền nghe Ngũ Y Y nói với ý tứ xa xa.

217. Chương 217: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 4

“Phi Đoạt nói muốn tặng cho tôi món đồ chơi này, mà cũng không phải là tốt gì, tôi mới không cần, thỉnh thoảng đến đây chơi là tốt rồi. Nếu tôi lấy về, để người khác nhìn thấy sẽ nghĩ tôi đem theo hung khí, có đúng không chứ A Trung?”

A Trung suýt chút đã cắn lưỡi mình rớt xuống đất.

Lão đại à lão đại, sao anh không có lập trường như vậy?

Có rất nhiều câu chuyện về nguồn gốc của cái phi tiêu, làm sao anh có thể nói tặng là tặng cho người khác chứ?

Không phải Cố thiếu muốn đưa tay kiểm tra cái phi tiêu này, suýt chút nữa đã bị anh đá bay một cánh tay hay sao?

Vì sao, mọi thứ kể từ khi gặp Ngũ Y Y, tất cả chính sách đều không giống nhau.

A Trung nuốt nước miếng, cả lăm hỏi: “Cái đó cái đó....Cô gọi Lão đại của chúng tôi.....”

Phi Đoạt?

Sau khi Ngũ Y Y sững sốt, vỗ đùi một cái, từ trên bàn nhảy xuống: “Tôi cũng không muốn gọi hần là Phi Đoạt đâu! Nhưng mà tôi gọi hần là chú Hoắc hần lại không vui! Hần muốn tôi gọi tên hần! Tôi cũng rất buồn bực, có vẻ như tôi rất không lễ phép....!”

Được rồi, A Trung hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Sự thật chứng minh, vẫn không thể đắc tội với Ngũ Y Y này.

“Tiểu thư Y Y, Lão đại của chúng tôi có việc gấp nên đã ra ngoài trước rồi, trước khi ngài ấy đi, còn căn dặn tôi cả trăm ngàn lần nhất định phải để tôi đưa cô trở về trường học thật an toàn. Đi thôi tiểu thư Y Y, tôi đưa cô trở về trường học.”

Ngũ Y Y trừng to hai mắt: “Hần đi rồi? Làm sao hần có thể đi được? Hần còn chưa đồng ý chuyện của tôi! Hần cố ý trốn tôi phải không?”

“Không phải, Lão đại chúng tôi thật sự có việc quan trọng nên muốn đi xử lý. Lão đại còn nói, chuyện cô yêu cầu, sau khi Lão đại suy nghĩ thật kỹ ngày mai sẽ cho cô câu trả lời.”

Ngũ Y Y bĩu môi: “Cắt, việc nhỏ mà không phải chỉ cần điện thoại thôi sao? Còn nói cái gì suy nghĩ thật tốt, có gì phải suy nghĩ chứ? Đúng là viện cớ!”

Ngũ Y Y đem mấy cây phi tiêu quý báu kia đặt lên bàn, nói một mạch rồi chạy ra ngoài.

Mí mắt A Trung nhảy dựng lên.

Ngũ Y Y ra khỏi phòng làm việc Hoắc Phi Đoạt định dắt chiếc xe đạp leo núi đi về, cô bị A Trung dè bả vai lại: “Cô không thể chạy xe đạp về được!”

“Vì sao?” Ngũ Y Y bày ra vẻ mặt dè phòng: “Chẳng lẽ chú muốn đem xe đạp của tôi làm gì?”

Đi bán sao?

“Lão đại đã căn dặn để cho tôi đưa cô về, tôi nhất định phải đích thân đưa cô trở về trường học.”

“vậy xe đạp leo núi của tôi làm sao bây giờ?”

“Buổi chiều tôi sẽ phái người đưa xe đạp của cô về trường học.”

“Phiền phức như vậy làm gì? Tôi tự chạy xe về không phải tốt hơn sao. Tôi có thể chạy đến đây thì tôi cũng có thể chạy về.”

“Nhưng Lão đại của chúng tôi không đồng ý như vậy!”

Thật ra Lão đại lo lắng cho cô.

Trên đường rất nhiều xe, lúc nào hần cũng chú ý đến việc này.

“Chú Hoắc đúng là phiền phức.”

Ngũ Y Y thấy không thể thay đổi được quyết định của A Trung, đành phải tức giận để chiếc xe đạp yêu quý của mình lại, đi vào thang máy.

Trên đường trở về trường học Ngũ Y Y vẫn nhắc: “Cuối cùng có đồng ý phỏng vấn hay không? Có thể đồng ý không?”

Đại não của A Trung nghe muốn nổ tung luôn rồi

Từ trước đến nay Lão đại rất ghét người nói nhiều, vì sao hần lại không chán ghét Ngũ Y Y này?

Ngũ Y Y nói nhiều này lại rất xứng với Cố Tại Viễn.

Đèn đỏ, xe hơi dừng lại trước một ngã tư.

“Ôi! Bộ quần áo kia được thiết kế rất đẹp! Nhất là cổ áo được thiết kế rất độc đáo! Chiếc váy cũng rất hoàn mỹ. Dây kéo bên đường cong rất cao cấp.”

Ngũ Y Y nhìn vào một cửa hiệu bán quần áo cao cấp nằm ở ven đường.

A Trung cũng nhìn qua, lại nhìn không ra được mô hình người mẫu đang mặc trang phục kia có gì đặc biệt, nghi ngờ hỏi: “Cô biết thiết kế thời trang?”

218. Chương 218: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 5

“Tương đối mà thôi, về lĩnh vực này có học sơ qua trên giấy.”

A Trung gãi gãi đầu tiếp tục nhìn về phía trước.

Ngũ Y Y vẫn đang thưởng thức bộ trang phục kia

Đột nhiên hai mắt cô trừng lớn.

Cô vừa nhìn thấy cái gì?

Bên trong cửa hàng trang phục, đó không phải là chú Hoắc sao?

Chú Hoắc đẹp trai tuấn tú đi đến đâu cũng chói mắt đến đó. Cơ thể kia, phần khí chất kia, chỉ cần một cái liếc mắt cũng làm cho người khác nhận ra.

“Đúng là chú Hoắc rồi!”

Ngũ Y Y nhin không được thốt ra tiếng.

A Trung giật mình, nhanh chóng quay lại nhìn, khi hần nhìn trước cửa hàng đã thấy Hoắc Phi Đoạt đang đứng sau lưng Phúc Hi, cũng không nhin được hung hăng hít một hơi.

Sửng sốt vài giây, sau đó A Trung tự đánh đầu mình một cái.

“Chú A Trung! Chú làm gì tự đánh đầu mình vậy?”

“Tôi đáng chết! Tôi thật là đáng chết mà!” Quả đầu của A Trung đều run run.

Hần đáng trách! Hần thật là đáng trách!

Hần vốn định đưa Ngũ Y Y trở về trường học không cần đi qua đường này, vì thuận đường đi đến cửa hàng lấy đồng hồ của hần, mới đi vòng tới con đường này.

Kết quả.....lại đụng phải Hoắc lão đại.

Đây là hần đáng trách.

Ngũ Y Y vẫn nhìn chằm chằm vào trước cửa hàng trang phục.

Thì ra Hoắc Phi Đoạt nói có việc quan trọng, là cùng với cô gái như công chúa này đến đây thử quần áo.

Cô gái kia thật xinh đẹp như công chúa, nhất là mặc đầm công chúa màu trắng kia vào lại càng giống một cô công chúa nhỏ xinh đẹp mê người.

Chú Hoắc đi vội vàng như vậy, đều không tới gặp mặt cô, nói tạm biệt với cô.... Thì ra là vì cô gái như công chúa này.

Ngũ Y Y đau khổ chớp chớp mắt vài cái.

Cô không muốn nhìn đến bóng dáng của một đôi đó trước cửa hàng thời trang, nhưng mà vẫn không nhin được lại tiếp tục nhìn.

Phúc Hi nghiêng đầu nhìn vào gương, có vẻ như rất hài lòng với bộ trang phục trên người, cô xoay người, ôm lấy cánh tay Hoắc Phi Đoạt, đem khon mặt nhỏ nhắn tựa vào, một bộ dáng giống như con chim nhỏ đang nép vào người hần.

Ngũ Y Y nhìn đến đây, cổ kìm nén cắn cắn môi.

Vì sao....khi cô nhìn đến một màn này, trong lòng cô lại khó chịu như vậy?

Đèn tín hiệu đổi màu xanh, xe hơi chậm rãi chuyển động.

Ngũ Y Y vẫn quay mặt lại nhìn về phía trước cửa hàng kia.

Rốt cuộc cũng không thì thấy cái gì, cô mới cúi đầu xuống, thở dài một hơi.

Thật ra đây mới là hiện tại thật sự.

Hoắc Phi Đoạt, một người giàu có số một cao cao tại thượng, lẽ ra không nên xuất hiện cùng với mình.

Hoắc Phi Đoạt giống như một ngôi sao trên bầu trời xa xôi, bất kể như thế nào cô cũng không với tới.

Hoắc Phi Đoạt không phải là món ăn dành cho Ngũ Y Y cô.

Ai da, mình đang suy nghĩ cái gì vậy nhỉ, mình thật đúng là buồn cười mà!

Mình không có bệnh chứ?

Ngũ Y Y lắc lắc đầu, cố gắng điều chỉnh lại tâm tình.

Ngũ Y Y mỉm cười nói với A Trung: “Vị hôn thê của chú Hoắc thật xinh đẹp.”

Ngũ Y Y giật mình: “Cô đang nói tiểu thư Phúc Hi sao?”

“Cô ấy gọi là Phúc Hi?”

“Đúng vậy, cô ấy là Âu Dương Phúc Hi, là con gái một của sư phụ Lão đại chúng tôi.”

A Trung nhìn từ kính chiếu hậu thấy Ngũ Y Y đang cười tươi, hần nhẹn không được chua xót thay Hoắc Phi Đoạt. Lão đại, người như Ngũ Y Y căn bản không phải là con chim bên cạnh người....

A Trung đưa Ngũ Y Y đến trường học, Ngũ Y Y quay lại vẫy tay cảm ơn rồi rút: “Chú A Trung! Cảm ơn chú! Trên đường nhớ chú ý an toàn.....Bái bai”

A Trung bị cảm xúc của Ngũ Y Y lôi kéo, hần cũng vẫy tay về phía Ngũ Y Y.

Chờ khi cô xoay người, tràn đầy sức sống chạy về phía trước, lúc này hần mới mình lại tay của mình, sau đó bỏ tay xuống rồi chớp chớp mắt.

219. Chương 219: Thế Nhưng Lại Chua Xót 6

Mình có thể làm gì bây giờ?

Mình với người đứng đầu Hắc đạo rất rất không có kết quả rồi!

Có rất nhiều người tập trung quanh bảng thông báo, không biết đang bàn luận chuyện gì mà đều kinh hãi như vậy.

Từ trước tới giờ Ngũ Y Y vẫn luôn chán ghét cái bảng thông báo này, trên đó thường xuyên được dán những tin đồn vớ vẩn về cô.

Thậm chí cô từng cầu mong cho ông trời hãy đánh một tia sét xuống trực tiếp chẻ đôi cái bảng thông báo này ra cho rồi.

“Y Y! Y Y!”

Ngũ Y Y không cần nhìn cũng biết người đang gọi cô là Hàn Giang Đình, cô chớp chớp mắt, vẫn tiếp tục đi về phía trước không thèm quay đầu lại: “Gọi cái quỷ gì cơ chứ! Ăn cái gì mà kêu lớn vậy hả?”

“Trong trường học xảy ra chuyện lớn rồi!”

Ngũ Y Y phì cười một tiếng, tiếp tục bước đi: “Chuyện lớn? Chuyện lớn gì? Lớn như một ổ bánh mì nướng không? Cắt, hay giống con chim nhỏ phá trường như vậy, chuyện lớn gì xảy ra? Toàn muốn gây sự chú ý!”

“Cậu còn nhớ sự việc lúc diễn tập, đèn plastic rớt trúng tay cậu không?”

Ngũ Y Y lập tức dừng bước chân, quay đầu lại nhìn Hàn Giang Đình: “Làm sao? Đã điều tra ra được người nào giở trò quỷ rồi sao?”

Hàn Giang Đình lắc đầu lia lịa.

“Vậy cậu thả cái rắm gì? Đừng làm phiền tôi...”

Ngũ Y Y đang muốn đi, Hàn Giang Đình nói một câu dọa cô sợ hãi.

“Tên tiểu tử quản lý dụng cụ đã chết rồi!”

“A....” Ngũ Y Y run bắn người, hai mắt mở to như hạt trân châu, miệng mở lớn, hỏi lắp bắp: “Cậu....Cậu nói cái gì? Cái tên kia như thế nào?”

“Hần đã chết!”

Ngũ Y Y hung hăng hít một ngụm khí, che cái miệng nhỏ nhắn lại, một lúc lâu sau mới nháy mắt hỏi: “Hần chết như thế nào?”

Hàn Giang Đình chỉ bằng thông báo nói: “Trên đó viết, xảy ra tai nạn xe, là lái xe rơi vào một khe núi. Chiếc xe phát nổ, người cũng đã bị đốt cháy, không có DNA nên không có cách nào công nhận là ai.”

“Mẹ ơi! Thật đáng sợ!” Ngũ Y Y nuốt nước miếng: “Thấy được rồi chứ? Con người không thể làm việc trái với lương tâm.”

“Hiện tại ở trong trường đang bàn tán xôn xao chuyện này rồi. Có người còn nói cái tên kia đã đắc tội với cậu, xúc phạm cậu, nên hẳn mới có thể bị trừng phạt như vậy.”

“Tôi? Có liên quan gì với tôi? Buồn cười chết mất!”

Ngũ Y Y nhăn mặt, nhìn xuống dưới chân.

“Tất cả mọi người đều nói, vì cậu là người bên cạnh Cố Tại Viễn nên hẳn đã ra mặt giúp cậu, làm tên tiểu tử kia rất xuống khe núi.”

Ngũ Y Y không nghe thì thôi, vừa nghe đã tức giận, chạy đến trước bảng thông báo, chen lấn vào trong đám người đang đứng phía trước, buông giọng gào thét lên: “TMD! Cái tên khốn chó má nào dám ăn nói lung tung? Dám nói tôi và Cố Tại Viễn có quan hệ chứ? Tôi không có bất cứ quan hệ gì với Cố Tại Viễn cả! Bớ nó chứ! Bà đây vốn không muốn đứng ra giải thích chuyện bịa đặt vớ vẩn này làm gì? Nhưng thật sự khiến bà đây quá phần uất rồi! Trong trường cửu tôi đi phỏng vấn tên hỗn đản Cố Tại Viễn kia, vậy mà cái tên thối tha kia lại cự tuyệt lời yêu cầu phỏng vấn của tôi! Nếu hẳn có quan hệ với tôi, thì chẳng phải hẳn sẽ rất vui vẻ mà phối hợp phỏng vấn hay sao? ! Nếu ai còn dám nói tôi và Cố Tại Viễn có quan hệ với nhau, tôi sẽ lấy đá đập nát đầu chó của tên đó! Còn nữa, Cố Tại Viễn, anh là cái đồ phế phẩm ăn phân chó! Tôi nguyện rửa anh! Dám từ chối lời mời phỏng vấn của tôi, tôi rửa anh uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết, ra đường xe đụng chết, chết chết chết luôn đi!”

Tất cả các sinh khác bị Ngũ Y Y gầm rú như con hổ con dọ cho sợ hãi.

Mẹ ơi! Ngũ Y Y này bình thường rất ít nói, nhưng khi gặp chuyện xảy ra lại đáng sợ như vậy.

Cố Tại Viễn đang hưởng thụ hôn ngọt ngào của người đẹp trần trường đang quần lấy hắn, đột nhiên hắc xì hai cái thật lớn.

Hắn xoa xoa mũi, sau khi suy nghĩ rồi lẩm bẩm.

220. Chương 220: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 7

“Mẹ nó! Không biết tên tiểu tử nào dám chửi lên sau lưng tôi. Tiếp tục nào, phía trên thêm nhiều cái nữa. Bảo bối ngoan lắm.”

Một cô gái quỳ giữa hai chân hắn đang cầm anh em của hắn lên hôn lia lịa. (=,=!)

Cố Tại Viễn híp mắt lại hưởng thụ, bởi vì tốc độ trong miệng của cô ả kia ngày càng nhanh khiến hắn phải hít vài ngụm khí lạnh, hắn cúi đầu phát ra tiếng ngậm nga khe khẽ.

Một tay hắn vừa vuốt ve người anh em, tay còn lại vỗ vỗ đầu cô gái.

“Bảo bối nhanh lên chút nữa, đúng rồi, cẩn thận hàm răng của em.....ừ.....” (Nguyen Nguyen: Ói máu với tên biến thái này=,=)

Ngũ Y Y rống xong rất sáng khoái, cô lấy tay vuốt vuốt lại mái tóc, chỉnh chu quần áo lại rồi rời khỏi đám đông kia.

Hàn Giang Đình đi theo phía sau Ngũ Y Y, rất vui vẻ nói: “Ngũ Y Y! Biểu hiện vừa rồi của cậu rất lợi hại! Cậu biết không? Tôi kể cho rất nhiều người nghe tôi chịu nhiều uất ức của cậu, nhưng mà bọn họ lại không tin, rốt cuộc lần này bộ mặt thật của cậu cũng bị lộ ra rồi, bọn họ có thể tin tưởng những lời tôi đã nói đều là sự thật.”

Ngũ Y Y trừng mắt nhìn chằm chằm Hàn Giang Đình: “Cậu sẽ không nói với những cô gái kia là mình giống như yêu ma quỷ quái, để cho các cô ấy thay đổi cách nghĩ về cậu mà thương cảm cho cậu chứ?”

“Làm sao cậu biết được? Cậu đúng là thông minh!”

“Họ Hàn kia! Cậu có tin tôi sẽ bóp chết cậu không?”

“Cứu mạng!”

Hàn Giang Đình vừa cười vừa chạy, còn Ngũ Y Y đuổi theo phía sau hắn.

Hai người đùa giỡn ầm ĩ với nhau trong sân trường.

“Ngũ Nhân Lệ! Có anh đẹp trai đang tìm cậu kia!...Ở dưới lầu đó!”

Ngũ Nhân Lệ đang tán gẫu với những học sinh khác, vừa nghe những lời này liền bật cười: “Đẹp trai? Đẹp trai gì chứ? Các cậu đã nghe rồi chứ, có anh đẹp trai muốn thổ lộ với bản tiểu thư, các cậu không được ham muốn mà ghen tị đấy....”

Nói xong, Ngũ nhân Lệ bỏ chạy ra khỏi phòng học.

Vừa xuống dưới lầu, nhìn trái phải, cô thấy ba người đàn ông đang đứng phía bên kia, nhìn quần áo trên người họ đều mang phong cách giống như sát thủ giết người.

Ngũ Nhân Lệ sợ tới mức đột nhiên dừng lại, sau đó định quay người bỏ chạy. sstruyen copy từ doctruyen.org

“Cô là Ngũ Nhân Lệ phải không?” Một người đàn ông lên tiếng hỏi.

Ngũ Nhân Lệ quay nửa người lại, cắn môi gật gật đầu.

Ba người đàn ông rất tự nhiên đi đến trước mặt Ngũ Nhân Lệ, một người trong đó tháo cặp mắt kính đen cúi đầu nhìn xuống hỏi Ngũ Nhân Lệ: “Cô biết công ty Hắc Đế không?”

Hai mắt Ngũ Nhân Lệ mở to, gật đầu nói: “Biết...” giọng nói của cô rất nhỏ.

“Tên tiểu tử quản lý dụng cụ kia do cô xúi giục phải không?”

“Ồ!” Ngũ Nhân Lệ lui về phía sau một bước.

“Chúng tôi nhận lệnh đến đây thông báo cho cô biết một tiếng. Nếu có chuyện tương tự xảy ra, cô sẽ có kết quả giống như tên quản lý dụng cụ kia!” Người đàn ông kia làm động tác kẻ dao cắt cổ, về mặt của hắn vô cùng đáng sợ.

“A!”. Ngũ Nhân Lệ bị dọa sợ hãi ngồi xổm xuống, lạnh run cả người.

“Cô hãy nhớ kĩ....Không được có lần tiếp theo.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn Ngũ Nhân Lệ một cái, sau đó đeo kính lên rất lạnh khốc rồi đi.

Ngũ Nhân Lệ ngồi xổm trên mặt đất nhìn ba người đàn ông mạnh mẽ kia rời đi, cô càng nghĩ càng thấy sợ, vội lấy tay che mặt khóc nức nở.

Trên lầu, có hai tên tiểu tử đang đùa giỡn dụng phải chậu hoa đang đặt trên cửa sổ làm nó rơi xuống đối diện chỗ Ngũ Nhân Lệ đang ngồi.

Ngũ Y Y và Hàn Giang Đình từ đâu chạy đến không kịp suy nghĩ liền nhào đến đỡ bả vai Ngũ Nhân Lệ qua một bên.

Chậu hoa liền rơi bên chân Ngũ Nhân Lệ.

Bốp! Chậu hoa vỡ tan thành từng mảnh.

Ngũ Nhân Lệ sợ tới mức ngất đại ra.

221. Chương 221: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 8

Ngũ Y Y thở hổn hển, ngẩng đầu lên nhìn lên trên lầu gào thét: “Tên khốn nào dám ném chậu hoa xuống đất? Có biết xảy ra án mạng không? Tôi sẽ lên bắt các người!”

Hai tên nam sinh kia sợ hãi nhìn xuống dưới lầu giải thích: “Thật xin lỗi, chúng tôi không thấy, chúng tôi không phải cố ý.”

“Suýt chút nữa đã đập vào đầu người ta rồi! Xin lỗi thì có ích gì?”

Hai tên nam sinh kia sợ hãi nhìn xuống cô gái chống hai tay ngang hông đứng ở bên dưới, nữ sinh đó vóc dáng không cao nhưng tính tình lại ghê gớm thật.

Ngũ Y Y gào thét xong, cúi xuống nhìn Ngũ Nhân Lệ rồi lạnh lùng nói: “Ngồi xổm ở đây đóng vai kẻ đáng thương à? Cô có bị đánh chết tôi cũng sẽ không khóc vì cô đâu.”

Ngũ Nhân Lệ hoảng sợ ngẩn đầu nhìn chằm chằm Ngũ Y Y.

Hàn Giang Đình ôm vai Ngũ Y Y, nhìn về phía Ngũ Nhân Lệ nói: “Nhân Lệ, lần này là Ngũ Y Y cứu cô một mạng, nếu cái bình hoa này đập vào đầu mà cô không chết, thì sau này cô cũng sẽ sống đời sống thực vật. Không cần căm thù Ngũ Y Y nữa.”

Ngũ Y Y vỗ vai Hàn Giang Đình: “Cậu muốn nhiều chuyện sao? Tôi đâu có cứu cô ta! Tôi chỉ muốn đẩy cô ta một cái thôi! Cậu nói nhiều vậy!”

Hàn Giang Đình liếc mắt nhìn Ngũ Nhân Lệ một cái, rồi đi theo Ngũ Y Y.

Ngũ Nhân Lệ vẫn ngồi chỗ đó, nhìn những mảnh vỡ của chậu hoa rồi nhìn lại bóng lưng Ngũ Y Y, sau đó cúi đầu cắn môi.

A Trung gọi điện thoại đến báo cáo với Hoắc Phi Đoạt: “Lão đại, tôi đã đưa nha đầu kia về trường học rồi.”

“Ừ, tốt.”

Hoắc Phi Đoạt yên tâm, hần vừa nói vừa liếc mắt nhìn Phúc Hi đang vui vẻ soi mình trong gương.

A Trung không dám nói cho Hoắc Phi Đoạt biết chuyện Ngũ Y Y đã nhìn thấy hai người bọn họ.

“Vậy chọn cái này đi. Anh thấy không tệ.”

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy hơi sốt ruột.

Thật là kì lạ, đi dạo ở cửa hàng với Ngũ Y Y, dù có cố gắng đi như thế nào thì hần cũng không cảm thấy nhàm chán.

Nhưng tại sao khi ở cùng một chỗ với Phúc Hi, cùng một khoảng thời gian, mà hần lại nhìn đồng hồ nhiều lần như vậy?

“Cái này cũng không tệ lắm, có đúng không? Anh Phi Đoạt, anh nhìn cái nào đẹp thì nhất định sẽ rất đẹp.” Phúc Hi nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt lại thấy hần đang nhíu mày nhăn mặt, nghi ngờ hỏi: “Anh Phi Đoạt! anh làm sao vậy? Đi theo em đến đây anh không vui sao? Có vẻ như anh đang có tâm sự.....”

“Ừ, thật ra trong công ty còn rất nhiều việc.”

“Vậy thì không nên làm mất thời gian của anh, anh nhanh chóng về công ty đi, buổi tối anh đón em đi dự tiệc là được rồi.”

“Ừ. Có bảo vệ đưa em về rồi. Vậy anh đi về trước đây.” Hoắc Phi Đoạt chỉ mong Phúc Hi nói như vậy, hần gạt đầu, không đợi Phúc Hi thay đổi trang phục khác, nói xong hần đã chạy như bay ra ngoài.

“Ừ.”

Phúc Hi nhìn theo bóng lưng Hoắc Phi Đoạt mà cảm thấy hơi mất mát, cô mím chặt môi.....

Anh Phi Đoạt...Hình như có vẻ rất không kiên nhẫn.

Là cô có ảo giác sao?

Phúc Hi ngẩn đầu nhìn vào chính mình ở trong gương, lại tự an ủi chính mình: “Không sao, anh Phi Đoạt bạn bệu là vì sự nghiệp thôi, thật ra anh Phi Đoạt rất thích Phúc Hi mà! Đúng vậy! chính là như vậy!”

Phúc Hi mặc xong bộ trang phục xong thì xoay một vòng nhìn thử, cô rất vừa ý với bộ quần áo này.

Đêm nay, mình nhất định sẽ làm anh Phi Đoạt bị mê hoặc.

Phúc Hi nhìn về phía người bảo vệ rồi nói: “Thạch Ứng, liên hệ cho tôi một thầy trang điểm nổi tiếng.”

Thạch Ứng trả lời: “Vâng.”

Thạch Ứng là vệ sĩ bên cạnh cô, hần mang quốc tịch Mỹ, võ công lại rất giỏi, hần lớn lên cùng với cô.

Lúc tan học, Ngũ Y Y phát hiện xe đạp leo núi của cô đã được đưa về trường học.

“Mấy người này giống như nhà ảo thuật, nói đưa về là đưa về, nhưng làm cách nào lại đưa đến đây được nhỉ?”

222. Chương 222: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 9

Hàn Giang Đình và Ngũ Y Y cùng đạp xe đạp leo núi trên đường về nhà, Ngũ Nhân Ái lái chiếc xe MINI màu đỏ chạy qua mặt hai người họ.

Hàn Giang Đình chợt nhớ đến chuyện gì liền hỏi: “Buổi tối ở tòa nhà ngân hàng lớn có tổ chức buổi tiệc cậu có đi không?”

“Cái gì? Tiệc gì?”

“Tôi nghe mẹ tôi nói, tối hôm nay chúng ta đều phải tham gia, chẳng nhẽ cậu không đi sao?”

“Tôi không biết...chờ xem đi.”

Ngũ Y Y trở lại Ngũ gia trang, vừa vào cửa thì nhìn thấy ba chị em còn có Tiêu Mai rất hăng hái lực chọn quần áo.

Đúng là họ muốn đi dự tiệc.

Ngũ Nhân Lệ ngẩng đầu nhìn thấy Ngũ Y Y, cô muốn nói gì đó nhưng lại cúi đầu xuống không dám nói.

Ngũ Y Y mặc kệ những người này, cô trực tiếp đi lên lầu trở về phòng mình.

Lúc ba chị em Ngũ gia cố gắng trang điểm thật đẹp để đi dự tiệc thì Ngũ Y Y lại đang vui đùa vào trong cuốn sách.

Đến giờ ăn cơm chiều, Ngũ Y Y kéo lê cái bụng xẹp lép xuống phòng bếp thì lại nghe dưới lầu truyền đến giọng nói.

“Nhanh lên đi, nếu đã chuẩn bị xong rồi thì có thể đi chưa? Đã lâu rồi, chậm trễ nữa sẽ không tốt.” Ngũ Phong Tập lo lắng hỏi thúc.

“Được được, ông xã anh nhìn xem em mặc quần áo này có đẹp không?”

“Đẹp lắm, em mặc cái gì nhìn cũng đẹp cả!”

Ngũ Y Y chán nản nhìn xuống dưới lầu.

Ba chị em Ngũ gia đều mặc trang phục lộng lẫy, Tiêu Mai thì ăn mặc trang điểm quá mức diêm dúa lòe loẹt, còn Ngũ Phong Tập thì mặc áo đuôi tôm.

Ngũ Nhân Lệ nhìn Ngũ Phong tập rồi nhỏ giọng nói: “Ba ba, Y Y không đi sao?”

Ngũ Nhân Ái mất hứng cắt ngang lời cô ấy: “Nó không thích đi!”

Ngũ Nhân Lệ cúi đầu.

Trong những nơi long trọng này, cô là con gái riêng nên không dám đi, chỉ làm cho ông ta thêm mất mặt thôi.

Ngũ Y Y hừ lạnh một tiếng, im lặng đi vào phòng.

Người nhà Ngũ gia lái hai chiếc xe ra ngoài.

Khuôn viên Ngũ gia trang đều có vẻ yên tĩnh.

Ngũ Y Y đứng chỗ cửa sổ trên lầu nhìn xuống hai chiếc xe rời đi, nhìn sắc trời nhá nhem tối, trong lòng lại bi thương, nhưng cô bướng bỉnh không để ỉnh chịu khổ sở.

“Đi đi, đều đi hết đi, hãy để tôi yên tĩnh.”

Ngũ Y Y an ủi chính mình, sau đó nằm dài ra trên giường.

Buổi tiệc lần này tổ chức rất long trọng, gần như tất cả các nhà giàu trong thành phố đều có mặt.

Tiêu Lạc mặc tây trang màu xám bạc, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, hần mỉm cười chào đón Ngũ Phong Tập: “Anh rể, chị, mọi người đã đến rồi.”

Tiêu Mai cười thâm: “Ừ ừ, Lạc à, rất nhiều năm rồi chị không có tham gia những nơi như vậy, rất kích động.....”

Từ khi Tiêu Gia ngày càng suy tàn, Tiêu Mai chuyển sang cuộc sống khốn khổ, hiện tại cũng có thể vượt qua được.

Tiêu Lạc quét mắt nhìn bọn họ vài lần, đột nhiên thu lại nụ cười hỏi: “Y Y đâu? Y Y không đến đây sao?”

Tiêu Mai hừ lạnh một tiếng: “Nó không thích đến đây! Nó là như vậy đó! Hừ!”

Ngũ Phong Tập thở dài nói: “Lạc à, Y Y đến những nơi như thấy này, tôi sợ người ta sẽ nói.....”

“Hừ!” Tiêu Lạc giận dữ bỏ đi.

Ngũ Nhân Ái buồn bã nói nhỏ: “Trong lòng anh ấy chỉ nghĩ đến Ngũ Y Y kia thôi.”

Tiêu Mai đi tới cố gắng an ủi Ngũ Nhân Ái: “Nhân Ái à con yên tâm đi, có dì ở đây Ngũ Y Y đừng mơ tưởng muốn trở thành người phụ nữ của Lạc gia, có dì ở đây dì sẽ ngăn cản nó! Đứa bé ngoan, đừng suy nghĩ nhiều nữa.....”

Ngũ Nhân Ái kinh ngạc nhìn Tiêu Mai, cô thấy trong mắt bà ta hiện lên tia đồng ý, lúc này Ngũ Nhân Ái mới cười tươi.

Hôm nay tất cả những nhà giàu nổi tiếng đều gặp nhau, những người quen biết thì chào hỏi nhau, những người khác thì tụ tập một chỗ nói chuyện.

223. Chương 223: Thế Nhưng Lại Chưa Xót 10

Vào lúc này, ngoài cửa ra vào truyền đến những tiếng la hét inh ỏi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc quay lại nhìn.

Chỉ thấy một đám người mặc đồ đen đứng ở chỗ cửa ra vào, tất cả đều có dáng vẻ nghiêm chỉnh, không biết một người nào đó đã hô to: “Hoắc lão đại đến!”

Hoắc Phi Đoạt đến đây!

Tất cả mọi người đều im lặng đứng nghiêm lại, cung kính nhìn ra cửa chờ đợi.

Một chiếc xe to sang trọng dừng lại ở trước cửa.

Lập tức có vài người đàn ông ra mở cửa xe, toàn thân Hoắc Phi Đoạt mặc tây trang màu đen từ trong xe hơi bước ra, nhìn hấn giống như viên kim cương sáng nhất trong đêm tối, rực sáng như một ngôi sao chiếu sáng trên toàn thể giới.

Hoắc Phi Đoạt giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn hảo, làm tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Người chủ trì bữa tiệc nhanh chóng chạy ra nghênh đón hấn: “Ha ha ha, Hoắc tổng người có thể đến đây quả thật là rất vinh hạnh cho tôi rồi! Vị này chính là.....”

Hoắc Phi Đoạt hơi gật đầu, gương mặt tuấn mỹ vẫn lạnh như băng: “Vị này là bạn gái của tôi, tiểu thư Âu Dương Phúc Hi.”

Phúc Hi mỉm cười: “Xin chào, tôi rất vui khi được đến đây.”

Nói xong cô vui vẻ ôm lấy cánh tay Hoắc Phi Đoạt, đem cơ thể mình gắt gao dựa sát vào người hấn, còn rất hạnh phúc mỉm cười nhìn hấn.

Toàn bộ đều thân mật như thế.

Trong nháy mắt mọi người đều đã hiểu tất cả! vị Âu Dương tiểu thư này có lai lịch không nhỏ, có thể đứng bên cạnh Hoắc Phi Đoạt xuất hiện trước mặt mọi người chắc chắn là một người phụ nữ không bình thường.

Là người phụ nữ công khai của Hoắc Phi đoạt sao?

Là vợ chưa cưới à?

Tất cả mọi người bắt đầu suy nghĩ chuyện này.

Ngũ Nhân Tâm nói nhỏ vào tai Ngũ Nhân Ái: “Làm người phụ nữ của nhà giàu số một Châu Á đúng là không giống như người bình thường....tính tình thật tốt.” sstruyen copy truyện từ doctruyen.org

Ngũ Nhân Ái nói nhỏ: “Hoắc Phi Đoạt này như người đàn ông ở trên trời, loại phụ nữ nào cũng có thể sánh vai cùng với hấn à? Đừng nói là con gái của thị trưởng, kể cả người thừa kế của hoàng gia Anh Quốc hấn cũng không để vào mắt.”

Ngũ Nhân Tâm bĩu môi: “Loại phụ nữ thông minh như vậy chỉ đứng nhìn từ xa chứ không thể động vào, người bình thường như chúng ta không thể với tới đâu.”

“Còn nói nữa! Đó là điều dĩ nhiên rồi! Hấn giàu có, một tay che trời, có chuyện gì mà hấn không thể làm được! Đây là người đàn ông thần thoại!”

Ngũ Nhân Tâm vừa quay mặt thì nhìn thấy Hàn Giang Đình, hai mắt lập tức mở to, cô bước nhanh về phía hấn, nhân lúc Hàn Giang Đình không chú ý, cô ôm chầm lấy cánh tay hấn: “Giang Đình!”

Hàn Giang Đình giật nảy mình: “Bà dì này làm gì vậy? Muốn hù chết người khác à?”

Hàn Giang Đình quay đầu lại hỏi: “Y Y đâu? Cô ấy không đến đây sao?”

Ngũ Nhân Tâm xụ mặt xuống: “Nó không có tư cách đến đây! Ba ba sợ nó làm mất mặt nên không để cho nó đến.”

“Hả? Sao lại như vậy?” Hàn Giang Đình tức giận.

Ngũ Y Y nằm trên giường đang mơ mơ màng màng, đột nhiên cửa phòng bị mở ra.

“Y Y! Y Y!”

Đèn trong phòng được bật lên, Tiêu Lạc nhìn thấy Ngũ Y Y lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Trong phòng tối om anh còn tưởng rằng em không có ở nhà chứ, làm anh lo lắng muốn chết.”

“Tiêu Lạc? Ngũ Y Y dụi dụi hai mắt rồi ngồi dậy.

“Em chuẩn bị nhanh lên đi, anh dẫn em đi dự tiệc.”

224. Chương 224: Hấn Luyện Tiệc Sao 1

Tiêu Lạc ngồi xổm xuống bên cạnh Ngũ Y Y, hấn nhìn cô rồi cười ôn nhu.

Ngũ Y Y nhú mào: “Là tiệc mà ba con nhóc kia đi sao?”

“Ừ. Là bữa tiệc thú vị đó.”

Ngũ Y Y quay mặt sang chỗ khác: “Em không muốn đi.”

Tiêu Lạc sau khi suy nghĩ, hấn liền chỉ trích: “Ba cô ấy dựa vào cái gì mà có thể đi còn em thì không thể đi? Chẳng lẽ trong lòng em đều sợ hãi vậy sao?”

“Ai sợ chứ? Em không sợ!” Ngũ Y Y trợn tròn mắt la to lên.

“Vậy thì đi thôi, không cần quan tâm người khác đang nghĩ gì, mình chỉ cần đứng thẳng lưng mà bước đi, mình cần phải có một phần kêu ngạo thuộc về mình chứ.”

Đứng thẳng lưng, ba chữ này như dòng điện xoẹt qua đầu Ngũ Y Y.

Mẹ cô cũng từng nói qua với cô như vậy.

Bà vẫn hi vọng cô vẫn có thể đứng thẳng lưng tiếp tục sống.

Ngũ Y Y gật đầu nhìn Tiêu Lạc: “Cũng được....Các cô kia dựa vào cái gì mà không cho em đi thì em sẽ không đi? Tại sao em phải nghe theo lời bọn họ mà tiếp tục sống? Đi thì đi! Ai sợ ai chứ!”

Tiêu Lạc mỉm cười: “Anh có mang đến cho em một bộ lễ phục nè, không biết người nào đó rất mập, có thể mặc được không nhỉ?”

Ngũ Y Y không vui la to: “Ai mập hả? Em không có mập! Mất anh có bị làm sao không?”

Ngũ Y Y mở to mắt, hung hăng liếc mắt trách mắng Tiêu Lạc, sau đó hai người cùng nhau cười.

Ngũ Y Y ở trong phòng thay bộ lễ phục nhỏ màu ngọc bích rất đẹp.

“Tại sao bộ lễ phục này lại ngắn như vậy?” Ngũ Y Y vừa nhìn bộ lễ phục đang mặc trên người vừa làm động tác khoa tay múa chân.

Quả thực size của Ngũ Y Y rất nhỏ, nhưng cô cũng không quá gầy, mặc vào lại rất đẹp.

Nếu để cho loại người như Ngũ Nhân Ái tay to kia mặc bộ lễ phục này, không chừng sẽ làm rách nát bộ lễ phục này mất.

“Em mặc vào có vừa không?” Tiêu Lạc ở bên ngoài nói vọng vào. sstruyen chuyên đi copy truyện từ doctruyen.org mà thôi

“Ừ....rất vừa.....” Ngũ Y Y cắn môi xoay người lại, bối rối nhìn dây khóa kéo ở sau lưng.

Chết tiệt! Thì ra là khóa kéo nằm ở sau lưng! Tay cô chỉ dài đến nửa lưng, cô làm cách nào cũng không thể với tới được một đoạn ở giữa lưng.

“Có cần anh giúp một tay không?” Giọng nói Tiêu Lạc nhẹ nhàng mang theo chút ý cười: “Anh nhớ là bộ lễ phục này của em có dây kéo nằm ở sau lưng.....Em có thể kéo lại được không?”

Mặt Ngũ Y Y lập tức đỏ lên, sau đó xụ mặt xuống, bất mãn la to: “Anh biết rõ bộ lễ phục này có dây kéo phía sau lưng, sao anh còn nó?”

“Vì bộ này có màu sắc đẹp nhất. Rốt cuộc là em có muốn anh giúp một tay không?”

Ngũ Y Y nhìn nhìn phía sau lưng, bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, anh vào đây giúp em một tay đi.”

Ha ha, nha đầu này chắc chắn rất mắc cỡ.

Y phục có mỏng không? Vì để làm xoa dịu sự ngượng ngùng của cô, hắn cố ý nói sang chuyện khác.

Tay hắn nắm lấy sợi dây kéo kéo về phía trước.

Ngón tay chạm vào da thịt cô, hình như lại có cảm giác rất mềm mại như tơ lụa.

Tiêu Lạc mím chặt môi, hắn không dám thở mạnh.

Anh vòng vo có ý nói em mập có phải không? Vừa lúc em mặc đúng size này.

“Kéo xong rồi.”

Ngũ Y Y nhìn vào trong gương, thoáng giật mình.

Trong gương phản chiếu cô gái có gương mặt xinh đẹp, chính là cô đây sao?

Cô thuận miệng hỏi: “Anh không cần phải cố ý lựa chọn bộ y phục cho em có dây kéo phía sau chứ?”

Tiêu Lạc đứng sau lưng Ngũ Y Y, cũng nhìn vào trong gương, đột nhiên hắn mỉm cười nói: “Chuyện này mà em cũng suy nghĩ được.”

“Hả?” Ngũ Y Y thật không ngờ Tiêu Lạc lại trả lời như vậy, cô hoảng hốt mở to hai mắt nhìn Tiêu Lạc trong gương.

225. Chương 225: Hắn Luyện Tiệc 2

Hắn đứng sau lưng dáng người duyên dáng yêu kiều của cô tựa như một gốc cây cao lớn và xinh đẹp.

Giờ phút này trong ánh mắt hắn chợt lóe lên một tia sáng.

Hai mắt hắn tràn ngập tình cảm nồng nàn, hắn nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Như vậy anh mới có thể ở chung một chỗ với em.....”

Nói xong hắn cúi đầu đặt một nụ hôn lên tấm lưng trần xinh đẹp của cô.

Cả người Ngũ Y Y run lên như bị điện giật, cô tranh thủ chạy thoát ra phía trước, thật là, gương mặt cô đã đỏ bừng lên rồi, sau lưng giống như bị phóng vậy.

Tiêu Lạc đâu có nghĩ buông tha cho cô, hắn bước tới ôm lấy cơ thể Ngũ Y Y, một tay giữ chặt thắt lưng cô để không cho cô chạy trốn, hắn cúi đầu ánh mắt sâu thẳm nhìn cô rồi nhẹ giọng nỉ non: “Y Y, trong mắt anh em giống như một tinh linh, rất đẹp, rất đẹp.....”

Ngũ Y Y nghiêng đầu nhìn Tiêu Lạc, mê man một hồi.

Tiêu Lạc rất ôn nhu!

Từ lúc bắt đầu biết hắn, hắn đối với cô đều ôn nhu như vậy!

Cả người hắn ấm áp giống như một người mẹ, khiến cô càng muốn đến gần hơn.

Tiêu Lạc rất thích mình sao?

Ánh mắt hắn thâm tình như vậy, giống như muốn hút cô vào trong đó.

Ngũ Y Y mãi suy nghĩ lung tung nên không biết được gương mặt tuần tú của Tiêu Lạc ngày càng đến gần.

Cô nghe tiếng hít thở của Tiêu Lạc ngày càng hỗn loạn.....

Cô bị ánh mắt ấm áp thâm tình của hắn che phủ.....

Cô im lặng đứng nhìn bờ môi của hắn ngày càng đến gần.....

Trong nháy mắt khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau, cô lại có cảm giác sợ hãi.

Vừa muốn quay mặt tránh đi, Tiêu Lạc đã ép chặt môi hắn vào môi cô, tay hắn vòng qua ôm chặt lấy thắt lưng cô, ép cô dựa sát vào người hắn.

“Ừm.....” Ngũ Y Y phát ra tiếng rên khẽ. sstruyen toàn truyện copy mời các bạn sang web doctruyen.org đọc nhé

Đôi môi nóng lên.

Nụ hôn của Tiêu Lạc rất dịu dàng, hắn chỉ sợ làm cô hốt hoảng nên từ từ thăm dò vào đôi môi cô.

Cái lưỡi của hắn nhẹ nhàng như lông chim đang phe phẩy trong đôi môi cô.

Bởi vì khẩn trương mà Ngũ Y Y lấy hai tay nhỏ bé của mình gắt gao nắm chặt vào áo Tiêu Lạc, giống như chỉ cần một chút nữa thôi cô sẽ ngã xuống đất.

Ngũ Y Y mở to đôi mắt, trong ánh mắt tràn đầy mờ mịt, vừa muốn đẩy Tiêu Lạc ra nhưng cô cảm thấy cả người không có một chút sức lực nào.

Trời ơi, vì sao cô lại muốn đẩy Tiêu Lạc ra?

Một người tốt như vậy, cô suy nghĩ có nên đẩy hắn ra hay không?

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên Ngũ Y Y bị Tiêu Lạc cắn mạnh một cái, đầu lưỡi hắn trực tiếp chui vào miệng cô.

“A.....” Ngũ Y Y khó chịu hừ một tiếng, cô co người lại sợ tới mức lui về phía sau một bước.

Tiêu Lạc nhắm mắt lại hoàn toàn chìm đắm trong sự thăm dò này, hắn căn bản không muốn thả cô ra, lúc cô lui về phía sau, hắn ép cô dựa sát vào gương, cơ thể cứng rắn của hắn đè lên người cô, nhìn vào đôi môi đang sợ hãi của cô, dùng sức truy đuổi môi cô lần nữa.

Oanh....

Đầu Ngũ Y Y như muốn nổ tung ra.

Lưỡi hắn tìm kiếm quần lấy lưỡi trong miệng cô, trong nháy mắt cô hoàn toàn mất hết phương hướng.

Xong đời, cô muốn khuất phục trước loại nhiệt tình như lửa của hắn, cô muốn chết.

Tiêu Lạc từ từ mở mắt ra, hắn thở hổn hển rồi khỏi môi cô, bởi vì kìm nén dục vọng mà giọng nói trở nên khàn khàn: “Vì sao lại nhú mày?”

“Hả?” Ngũ Y Y dựa người vào gương thở hổn hển.

Suýt chút nữa thở không nổi rồi.

Khi hôn môi cần phải điều chỉnh lại hơi thở, sau này cô cần phải luyện tập thật tốt mới được.

Giống như mỗi lần hôn môi với chú Hoắc, cô như muốn nghẹt thở chết.

Ồi, tại sao đột nhiên cô lại nghĩ đến Hoắc Phi Đoạt kia chứ?

226. Chương 226: Hắc Luyện Tiệc Sao 3

Cô đang ở đây hôn môi với người đàn ông mà mình thích, thế nhưng lại có thể nghĩ đến người đàn ông kia chứ?

Chuyện này thật kì lạ mà.

Tiêu Lạc nhìn ánh mắt đang thất thần của Ngũ Y Y, trên mặt hơi ưu thương: “Tại sao lúc này em luôn nhíu mày?”

“A? Em có sao?”. Ngũ Y Y bỗng giật mình.

Lúc cô và Tiêu Lạc hôn nhau, thế nhưng lại nhú mày sao?

Tại sao chính cô lại không biết.

Tiêu Lạc lấy tay xoa nhẹ nhàng nơi mi tâm của Ngũ Y Y: “Chỗ này vẫn nhú chặt như vậy.”

“Phải không?” Ngũ Y Y cúi đầu về mặt hơi ngượng ngùng.

Tiêu Lạc thở dài: “Có phải anh đã quá nóng vội rồi không? Lúc em chưa chuẩn bị sẵn sàng mà anh đã ép buộc em sao? Thật xin lỗi....”

“Anh không cần xin lỗi.....”

Ngũ Y Y xấu hổ cúi đầu, cô không dám nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lạc.

“Anh chỉ muốn có được tình cảm của em, anh sẽ chờ đến một ngày nào đó em đồng ý được không?”

Hắn đưa tay ôm trọn cô vào lòng, nhẹ nhàng thổi khí nóng bên tai cô.

Ngũ Y Y úp mặt vào lồng ngực ấm áp của hắn, suy nghĩ lại rối loạn lên.

Cô rất thích Tiêu Lạc, rất tham luyến hương vị thuộc về người mẹ ở trên người hắn, nhưng tại sao....Lúc cô bị hắn hôn, cô hơi từ chối hắn? Thế nhưng lại muốn trốn hắn?

Đây là tại sao?

“Anh cho em vài phút để chải lại mái tóc của em, anh giữ em dưới lầu.

Tiêu Lạc cũng hơi xấu hổ, hắn vội vàng đi xuống lầu.

Ngũ Y Y liếc cánh môi, nhìn vào trong gương rồi lấy tay che mặt lại, một lúc lâu sau mới khóc thành tiếng: “Ôi, thật xấu hổ mà..... Lúc mình và Tiêu Lạc hôn nhau, tại sao mình lại không chủ động một chút chứ? Mình đúng là ngu ngốc mà!”

Tóc còn chưa chải xong, chỉ cần cột một cái nơ xinh ở phía sau, hai bên tóc xõa xuống theo bờ vai là được.

“Như vậy thật đẹp. Không có cái gì làm cho đẹp hơn nữa.”

Ngũ Y Y đến trước gương nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của mình.

Mẹ ơi, đôi môi này thật đỏ.

Giống như vừa mới bị người khác cắn qua vậy.

Xấu hổ!

Nói xong mới biết xấu hổ, Ngũ Y Y lắc lắc đầu, mặt cô lúc này lại đỏ.

Ngũ Y Y tràn đầy sức sống đi xuống cầu thang rồi đến phòng khách.

“Lạc, tại sao lại có mùi thuốc lá vậy?”

Ngũ Y Y kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc đứng một mình ngay cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài bóng đêm, trên tay còn kẹp một điếu thuốc.

Nhìn bộ dạng kia.....Cả người hắn đều tràn đầy sự lo lắng.

Tại sao lúc này Tiêu Lạc lại lo lắng như thế?

Hắn đang có tâm sự gì sao?

“Hả? Xong rồi sao? Thật xinh đẹp!” Tiêu Lạc khôi phục lại vẻ mặt ban đầu, lúc này hắn mới ý thức được mình đang hút thuốc, vội vàng dụi điếu thuốc đi rồi mỉm cười nhìn Ngũ Y Y.

Có phải cảm giác của cô đã sai rồi không?

Tại sao cô lại có cảm giác nụ cười tươi của hắn lại miễn cưỡng như vậy?

“Anh gặp phải chuyện gì sao?”

“Hả? không có chuyện gì! Tiểu gia hỏa kia lại nghĩ lung tung nữa rồi. Đi thôi!”

Ngũ Y Y đứng bên cạnh nhìn Tiêu Lạc, trong đầu lại suy nghĩ xấu xa: để cho Ngũ Nhân Ái thấy cô và Tiêu Lạc giống như tình nhân ở cùng một chỗ với nhau, sẽ làm cho Ngũ Nhân Ái tức chết.

Ngũ Y Y sung sướng nhìn Tiêu Lạc nói: “Lạc, anh có biết không, nếu anh và em xuất hiện cùng một chỗ sẽ có người rất đau lòng đó.”

Tiêu Lạc điểm nhẹ lên cái mũi Ngũ Y Y: “Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, anh chỉ muốn em vui vẻ là được.”

Ngũ Y Y suy nghĩ rồi cười híp mắt: “Nói chuyện thật biết dụ dỗ người khác....”

227. Chương 227: Hắc Luyện Tiệc Sao 4

Tiêu Lạc dán mắt vào gương mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y: “Nếu em còn cười với anh như vậy, anh nhện không được sẽ hôn em đấy.....”

Ngũ Y Y bị dọa sợ tới mức nhanh chóng lấy bàn tay nhỏ bé bịt chặt miệng lại.

Bộ dáng của cô lại chọc cười Tiêu Lạc.

Ngũ Y Y phản ứng kịp thời vội vàng chạy vài bước đuổi kịp theo đánh vào lưng Tiêu Lạc: “Làm sao anh lại hư hỏng như vậy! Tiêu Lạc! anh cũng hư hỏng rồi!”

Tiêu Lạc vừa mở cửa xe cho Ngũ Y Y vừa hỏi lại: “Anh cũng hư hỏng? Có người nào hư hỏng nữa sao?”

“Hoắc Phi Đoạt, chú Hoắc đó!”

Cái tên đó mới đúng là xấu nhất.

Tiêu Lạc đang mở cửa xe đột nhiên cứng người dừng động tác lại, sau khi sững sờ vài giây, sau đó hắc giả vờ như không có chuyện gì rồi bước vào trong xe.

Ngũ Nhân Ái vẫn luôn lo lắng nhìn ra ngoài cửa.

“Tiêu Lạc có thể đưa Ngũ Y Y đến đây sao?”

Tại sao Tiêu Lạc đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa trở lại?

Ngũ Nhân Ái nhíu mày lắm lắm.

Ngũ Nhân Tâm ngồi bên cạnh cô nghe được liền trả lời: “Tên chết tiệt đó sẽ đến đây!”

“Hả? Em vừa nói cái gì?”

Ngũ Nhân Tâm nhìn qua chỗ khác bĩu môi nói: “Chị không thấy sao? Cổ thiếu Cổ Tại Viễn cũng đến đây, nếu Ngũ Y Y xuất hiện cùng với Tiêu Lạc, Cổ thiếu còn không tức giận trực tiếp tìm Ngũ Y Y gây phiền phức sao? Lần này Ngũ Y Y chết chắc rồi!”

Ngũ Nhân Ái híp mắt lại, quả nhiên cái tên đào hoa đang đứng nói chuyện cười vui vẻ với Hoắc Phi Đoạt kia không phải là Cổ thiếu sao?

Mỗi lần cái tên kia đều nói ba chị em cô là da đen Châu Phi, thật tức chết mà!

Lần này có thể trả thù hắc rồi!

Chẳng trách lúc ba ba kết hôn, tên Cổ thiếu kia luôn bên vực Ngũ Y Y, hắc luôn nói năng không lễ độ với chị em họ, thì ra lúc đầu hai người bọn họ đã cấu kết với nhau rồi.”

Ngũ Nhân Tâm không chú ý đến những lời chị cô nói, cô nhìn về phía bên kia, tức giận dậm chân nói nhỏ: “Cái tên Hàn Giang Đình chết tiệt! Hắn ỷ vào hắn đẹp trai, luôn luôn được cái cô gái đến gần, thật đáng ghét mà! Mấy đứa con gái đó tại sao lại không biết xấu hổ chứ, ta thật tức chết!”

Tiêu Lạc dừng xe ở cửa ra vào, hắn bước xuống xe trước, sau đó mỉm cười mở cửa xe bên ghế lái phụ ra.

Một bàn tay trắng trẻo mềm mại đặt trong lòng bàn tay hắn, sau đó một người con gái xinh đẹp tuyệt trần từ trong xe bước ra.

Những người vô tình đi qua đều rung động trọn mắt há hốc mồm.

Trời ơi! Một cô gái thật xinh đẹp!

Một cô gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt trẻ con nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, đôi mắt to mơ hồ, làm người khác phải hồn xiêu phách lạc, đúng là một cô gái thật mê người.

Cô mặc một chiếc đầm ngang ngực màu xanh da trời, bề ngoài như có thể nhìn thấy đường cong của hai bầu ngực đầy đặn, còn có một khe rãnh rất hấp dẫn.

Lộ ra bởi vai trắng như tuyết cùng với xương quai xanh xinh đẹp mê người. mời các bạn đọc tại doctruyen.org để có chương mới nhanh nhất

Phần eo của chiếc đầm ôm lấy thân hình gợi cảm của cô, vòng eo thon gọn của cô được vẽ rõ ràng như một bức tranh.

Đầm rất ngắn, chỉ dài đến đùi, để lộ ra hai chân trần trắng nõn.

Một thân hình tuyệt vời như vậy làm người khác đều phải há hốc mồm.

Tiêu Lạc đến bên cạnh nắm lấy tay Ngũ Y Y, hắn quay mặt lại nở nụ cười rạng rỡ với cô, vô cùng ôn nhu.

Hắn nắm lấy tay Ngũ Y Y đặt vào khuỷu tay của mình, hai người giống như tình nhân từ từ bước vào trong bữa tiệc.

228. Chương 228: Hắc Luyện Tiệc Sao 5

Hoắc Phi Đoạt đang cùng một tổng giám đốc ngân hàng bàn chuyện kinh doanh, Âu Dương Phúc Hi thân mật đứng bên cạnh hắn mỉm cười nhìn hai người đàn ông trò chuyện vui vẻ.

Cố Tại Viễn bởi vì ban ngày đã tiêu tốn không ít sinh lực với đàn bà mà lúc này đang ngáp dài.

Hắn quay người nhìn lung tung, muốn nhìn xem ở đây có đàn bà nào mới không, vừa ngáp được một nửa liền trọn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào Ngũ Y Y đang từ xa đi tới, hai tròng mắt trọn muốn lòi ra ngoài.

“Fuck! Đúng giờ a! Tôi rất muốn tiến lên lột sạch quần áo trên người con bé kia ra!”

Cố Tại Viễn nhìn Ngũ Y Y không kiềm chế được nuốt từng ngụm nước bọt.

Cô bạn gái đứng bên cạnh hắn tức giận nghịch tóc.

Mọi người đều nói Cố thiếu rất hoa tâm, rất háo sắc, nhưng không ngờ lại có thể trắng trợn như vậy.

Cô còn đang đứng bên cạnh hắn mà có được không?

Hoắc Phi Đoạt nghe Cố Tại Viễn lảm bảm, không nhịn được liền thở dài.

Cái tên Cố Tại Viễn này đi tới chỗ nào cũng không thiếu được đàn bà.

Không sợ bị hư thận sao?

Cố Tại Viễn si mê ngắm nhìn Ngũ Y Y, hần nuốt từng ngụm nuốt bọt, không nhin được lấy tay thúc vào tay Hoắc Phi Đoạt rồi nói nhỏ: “Lão đại anh nhìn xem, một cô gái xinh đẹp có cá tính đã đến đây, đêm nay lão tử không giành được cô ấy, lão tử sẽ viết chữ Cố ngược lại. Không mập không ốm, eo nhỏ ngực to thật tốt, ăn vào sẽ rất ngon miệng!”

Cố Tại Viễn nhìn chăm chăm vào Ngũ Y Y từ xa đi đến, cánh tay vẫn thúc vào người Hoắc Phi Đoạt làm cho Hoắc Phi Đoạt nổi cáu lên.

“Cậu có yên hay không?” Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng trách mắng Cố Tại Viễn.

“Lão đại, liếc mắt một cái đi! Anh nhìn cô gái đó một cái đi! Bên dưới của lão tử đã nổi lên rồi!” Hai chân Cố Tại Viễn khấn trương, hai mắt đều mờ mịt.

Hoắc Phi Đoạt tức giận vì bị Cố Tại Viễn thúc vào tay liên tục, hần buộc lòng phải quay lại nhìn.

Vừa mới liếc mắt nhìn, hần liền trừng to đôi mắt đẹp.

“Chết tiệt! là Ngũ Y Y!”

Bởi vì kinh ngạc mà cả người Hoắc Phi Đoạt đều căng thẳng.

Cố Tại Viễn chớp chớp mắt, không kịp phản ứng: “Lão đại! anh vừa mới nói là ai?”

Hoắc Phi Đoạt hí mắt nhìn chăm chăm Ngũ Y Y, dĩ nhiên hần cũng đang nhìn vào tay Tiêu Lạc đang nắm tay cô bé, ánh mắt hần gần như muốn bắn ra tia lửa: “Cậu còn nói ai, đó không phải là nha đầu muốn tìm cậu phỏng vấn sao?”

“Ồi, không phải chứ? Đừng dọa tôi nha!” Cố Tại Viễn bị đã kích, một tay nắm chặt dây kéo quần của mình: “Tại sao có thể là con nhóc phiền phức kia chứ? Hồng rồi hồng rồi, người anh em của tôi hoàn toàn sợ hãi, xong đời rồi, không chừng trong vòng một tháng đều không thể nổi lên được truyện mới nhất chỉ có tại doctruyen.org

Hần rất rất phiền cái con nhóc kia!

Phi phi phi, hần muốn lấy lại tất cả những lời khen ngợi lúc nãy đối với con nhóc đó.

Những lời tốt đẹp như vậy, tại sao lại có thể tặng cho con nhóc đáng ghét đó chứ?

Âu Dương Phúc Hi tò mò quay lại hỏi: “Các người đang nói ai đó?”

Hoắc Phi Đoạt chợt tỉnh táo lại, bày ra dáng vẻ hồ hững, lạnh giọng nói: “Không có ai, chỉ là một tên xúc phạm Cố Tại Viễn mà thôi.”

Cố Tại Viễn há hốc mồm nhìn Phúc Hi, rồi lại nhìn Hoắc Phi Đoạt đang im lặng nhìn xuống đất, rốt cuộc hần gật đầu một cái rồi nói: “Đúng vậy! Một tên đã từng đắc tội với tôi.”

Phúc Hi không ngờ, dĩ nhiên cô nhìn thấy Ngũ Y Y, một cô gái duyên dáng, xinh đẹp như vậy có ai mà không chú ý tới chứ?

“Cô gái mặc bộ lễ phục màu xanh ngọc kia em nhớ là đã gặp ở đâu rồi....”

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng nói: “Em mới về nước vài ngày có thể là em nhớ lầm rồi. Tại Viễn, cậu dẫn bạn gái cậu cùng Phúc Hi nhà tôi đi dạo khắp nơi đi. Đứng ở chỗ này cũng rất nhàm chán.”

229. Chương 229: Hần Luyện Tiệc Sao 6

Cố Tại Viễn di chuyển ánh mắt, ngay lập tức cười toe toét nói: “Ha ha, phải phải, nên đi dạo khắp nơi, chỗ này rất nhàm chán. Bảo bối, cùng Âu Dương tiểu thư đi dạo vài vòng đi, phía sau hoa viên này nhìn rất đẹp, có đủ quay nữa. Đi thôi đi thôi.”

Âu Dương Phúc Hi bĩu cong môi: “Làm sao tôi cảm giác các người đang đuổi tôi đi vậy?”

Hoắc Phi Đoạt dùng tay vỗ vỗ sau lưng Phúc Hi nhỏ giọng vỗ về nói: “Ngoan, anh đau lòng vì em, em đi giày cao gót mà đứng một chỗ như vậy chân sắp đau rồi. Đợi lát nữa anh đi tìm em có được không?”

Phúc Hi hài lòng chớp mắt nở nụ cười tươi: “Ừ, vậy lát nữa anh nhất định phải đi tìm em nha!”

Khóe môi Hoắc Phi Đoạt cong lên trong ánh mắt không có một chút nhiệt độ nào: “Được, em cũng không được trốn để anh không tìm được em.”

Phúc Hi vừa nghe những lời này trong lòng liền mừng rỡ, lôi kéo bạn gái Cố Tại Viễn đi về phía sau.

Đi được vài bước Phúc Hi quay mặt lại nhìn Hoắc Phi Đoạt từ xa rồi mỉm cười hạnh phúc.

Hoắc Phi Đoạt gật đầu qua loa với Phúc Hi.

Trong ánh mắt lại tản ra khí lạnh khắp nơi, đôi môi mỏng phát ra những lời lạnh lùng: “Tại sao nha đầu kia lại đi gần Tiêu Lạc như vậy? Không sợ bị bệnh dị ứng da sao?”

Cố Tại Viễn nghi ngờ nhìn gương mặt đẹp trai của Hoắc Phi Đoạt.

Hắn nhấp một ngụm rượu, nhún nhún vai: “Không có biện pháp.....người ta là người một nhà, nói đúng hơn Tiêu Lạc là cậu của Ngũ Y Y.”

“Cậu thật đáng ghét!” Hoắc Phi Đoạt nghiêng răng nghiêng lợi, hắn nắm quả đấm thật chặt.

Hắn nâng cằm lên, híp đôi mắt lạnh lẽo lại.

Tiêu Mai nhìn thấy Tiêu lạc và Ngũ Y Y đi đến, nhanh chóng đặt ly rượu xuống, tức giận mắng một câu: “Tên tiểu tử ngu ngốc này.”

Tuy rằng cô chưa trang điểm, trên người như tỏa ra ánh sáng vậy

“Nó cũng giống như mẹ nó đều dùng cách này để quyến rũ đàn ông.” Ngũ Nhân Ái chửi thề, bàn tay cầm đĩa thức ăn cũng run theo.

Ngũ Nhân Tâm nheo mắt lại xem thường nói thề: “Nhìn nó giống như con hồ ly, bày ra dáng vẻ như đứa trẻ để quyến rũ đàn ông. Hạ tiện!”

Ngũ Nhân Lệ cắn môi không nói gì.

Ngũ Nhân Tâm nhận thức được chuyện gì, ánh mắt không vui nhìn Ngũ Nhân Lệ hỏi: “Nhân Lệ, em không sao chứ? Tại sao lại không nói chuyện? Em phát bệnh sao?”

Ngũ Nhân Lệ sợ tới mức vội vàng lắc đầu: “Em không sao. Em đang ăn cái này.”

Cầm miếng bánh ngọt trong tay Ngũ Nhân Tâm lên nhìn, lúc này mới che giấu được sự hoảng loạn trong mắt cô.

Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm đều tràn đầy sự chán ghét đối với Ngũ Y Y.

Nhìn gương mặt Ngũ Nhân Ái đang vặn vẹo kia, Ngũ Y Y liền cười thầm.

Ngũ Nhân Ái này đã bốc mùi dấm chua lên rồi sao? Cho cô ta tức chết! Nhất định cho cô ta tức chết!

Cô cố ý nghiêng người rồi nhỏ giọng kêu một tiếng: “Ồi!”

Cả người đều ngã vào người Tiêu Lạc, hắn nhanh chóng duỗi hai tay ra ôm chặt eo Ngũ Y Y.

“Làm sao vậy?” Tiêu Lạc cúi đầu ân cần hỏi.

Hơi thở nóng bỏng lượn lờ ngay trên đầu cô.

“A, giống như bị trẹo chân, tại em không quen mang loại giày cao gót này.”

Ngũ Y Y yểu điệu nói líu ríu: “Bàn chân hơi đau....”

“Không có việc gì đâu, để anh đỡ em.”

230. Chương 230: Hấn Luyện Tiệc Sao 7

“Ừ, vậy vất vả cho anh rồi.”

Đôi mắt sáng như sao của Ngũ Y Y nhìn vào Tiêu Lạc liền thấy hấn đang thất thần.

“Ngũ Y Y!” âm thanh rống to của Ngũ Nhân Ái làm Tiêu Lạc hoảng sợ ngẩng đầu lên.

“Nhân Ái?”

Tiêu Lạc nhìn về mặt Ngũ Nhân Ái đang giận dữ liền nhú mày lại.

Ngũ Y Y cười nhạt nói: “Ngũ Nhân Ái, ở đây cũng không phải là nhà chúng ta cô lớn tiếng gọi tôi như vậy làm gì?”

Cả người Ngũ Y Y lại trốn trong lòng Tiêu Lạc làm Ngũ Nhân Ái suýt tức điên lên.

Ngũ Y Y nhú mày khiêu khích nhìn Ngũ Nhân Ái.

“Ngũ Y Y, ai ày đến đây, không phải ba ba không ày đến sao? Không có ai mời, tại sao da mặt mày dày lại dám đến đây? Có biết xấu hổ không hả?”

Ngũ Y Y hất cằm lên: “Tôi vừa đến, cô giống như một tên quê mùa không ai quan tâm, hèn gì cô lại tức giận như vậy.... Thì ra là đang ghen tị. Ha ha!”

“Ngũ Y Y! Ai ghen tị với mày? Chính mày không biết xấu hổ, còn muốn đi theo làm mất mặt người nhà chúng tao sao? Ở đây không phải là chỗ mày muốn đến.”

“Tại sao cô ấy lại không thể đến?” Tiêu Lạc mắt húng nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Ái, hơi tức giận nói: “Các người có thể đến, tại sao Ngũ Y Y lại không thể đến? Là tôi mời cô ấy đến, Cô ấy là bạn gái của tôi! Thế nào?”

Ngũ Nhân Ái tức giận đến mặt đỏ bừng, dậm chân nói: “Tiêu Lạc, sao anh lại có thể như vậy?”

Ngũ Nhân Tâm chống hông nói: “Ngũ Y Y mày không biết xấu hổ à? Tại sao mày có thể ôm Tiêu Lạc? Tiêu Lạc là cậu của chúng ta! Nhìn thấy đàn ông liền giả vờ yếu đuối phải không?”

Ngũ Y Y cười lạnh: “Vậy tôi sẽ không quan tâm đến cậu Tiêu Lạc nữa. Tôi đi tìm Hàn Giang Đình.”

Ngũ Nhân Tâm liền cứng họng không nói nên lời.

Tiêu Lạc vẫn ôm Ngũ Y Y, gần từng tiếng nói: “Các người nghe cho rõ đây, tôi thích Y Y, ở trong mắt tôi Y Y là một cô gái tốt. Nhân Ái, cô có thể im miệng lại được không? Có thể để lại trong lòng tôi một chút ấn tượng không?”

Ngũ Nhân Ái liền giật mình nhìn Tiêu Lạc.

Ngũ Nhân Tâm hoảng sợ che miệng lại.

Tiêu Lạc lại thừa nhận công khai rằng hấn thích Y Y.

Ánh mắt Ngũ Nhân Ái hơi đỏ lên, cô cắn chặt răng, vô cùng khó chịu, cô ta hung hăng liếc mắt nhìn Ngũ Y Y rồi bỏ chạy ra ngoài.

Ngũ Nhân Tâm dậm chân nói: “Ngũ Y Y dám cướp đoạt người đàn ông của chị tao! Mày đúng là không biết xấu hổ!”

Nó xong Ngũ Nhân Tâm xoay người đuổi theo Ngũ Nhân Ái.

Lúc này Ngũ Y Y mới thở phào nhẹ nhõm, muốn từ trong lòng Tiêu Lạc thoát ra.

Tiêu Lạc cười nói: “Chỉ vì em muốn đối phó với Ngũ Nhân Ái nên mới thân mật cùng với anh sao?”

“Hả?”

Ngũ Y Y giật mình nhìn Tiêu Lạc.

Trong ánh mắt Tiêu Lạc tràn đầy sự ưu thương xa lạ.

“Em, em.....” Đột nhiên Ngũ Y Y bối rối như tên trộm, không biết giải thích thế nào.

Tiêu Lạc cười khỏ nói: “Không cần phải thương xót anh, mặc dù biết em như vậy, nhưng anh rất vui khi làm công cụ cho em. Thích một người, có thể làm những việc đánh mất tôn nghiêm của mình như vậy. Y Y, em sẽ học cách thích anh sao?”

Ngũ Y Y giật mình, sau đó đẩy lòng không khỏi ầm ập lên.

Cô gật đầu, mang theo vài tia áy náy nói: “Thật xin lỗi.....Em sẽ cố gắng.” đọc thêm nhiều truyện hay tại Tại sao đột nhiên cô lại cảm thấy có lỗi với Tiêu Lạc?

Ngũ Nhân Ái đứng trong góc khuất rưng rưng nước mắt, cố gắng cắn chặt môi để không cho nước mắt rơi xuống.

“Chị cả đừng buồn. Nếu Tiêu Lạc đã như vậy thì chị không cần đến hắn, đàn ông tốt hơn so với Tiêu Lạc vẫn còn rất nhiều.....”

231. Chương 231: Hắc Luyện Tiệc Sao 8

Ngũ Nhân Tâm còn chưa nói xong, Ngũ Nhân Ái liền hung ác cắt đứt lời nói: “Tại sao ông trời lại vứt bỏ tình yêu của tôi? Tại sao không phải là Ngũ Y Y?”

“Nhưng mà.....Tiêu Lạc hắn đã.....”

Ngũ Nhân Ái kiên quyết nói: “Chị sẽ đoạt lại Tiêu Lạc! Em chờ xem đi! Chị sẽ không thua con tiện nhân Ngũ Y Y kia! Sẽ không!”

Hoắc Phi Đoạt đầu còn tâm trạng để nghe tổng giám đốc ngân hàng nói việc gì, hắn căn bản đã giữ lễ độ lắm rồi, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Ngũ Y Y không chớp mắt, cả người hắn đều trong trạng thái căng thẳng.

Chú tổng giám đốc hơi xấu hổ nói: “Về cái hạng mục kia....”

“Tôi qua đó xem một chút.” Hoắc Phi Đoạt nói với Cố Tại Viễn một tiếng.

“Cái gì? Lão đại, Phúc Hi nhà anh cũng đang ở đây, anh không sợ cô ấy ầm ĩ sao?” Cố Tại Viễn bắt được cánh tay Hoắc Phi Đoạt, đương nhiên tổng giám đốc kia bị đá qua một bên.

Hoắc Phi Đoạt nhìn về phía bên kia nói: “Không nhịn được nữa.”

Hoắc Phi Đoạt bỏ tay Cố Tại Viễn ra, bước đi mạnh mẽ như dã thú đi săn, cả người toát ra sát khí đi đến bên cạnh Ngũ Y Y.

“Chờ, chờ một chút.” Cố Tại Viễn vội vàng đuổi theo.

Ngũ Phong Tập đang nói chuyện vui vẻ với một ông chủ, Tiêu Mai lại đang suy nghĩ nên không có chú ý đến những chuyện khác.

“Cái con nha đầu chết tiệt kia vẫn luôn chống đối lại với mình ! Nhất định là nó muốn quấy lầy Tiêu Lạc! Hừ!”

Tiêu Mai vừa nói vừa nhìn phục vụ nam đi đến bên cạnh Ngũ Y Y, bà ta đẩy tên phục vụ nam từ phía phía sau một cái thật mạnh.

“A....”

Tên phục vụ nam kêu một tiếng sợ hãi, sau đó ngã nhào về phía trước.

Trong tay hắn đang cầm một chai rượu và bốn cái ly rượu, tất cả đều bay về phía vạt áo Ngũ Y Y.

Tên phục vụ vùng vẫy hai tay, nếu hắn nằm sấp xuống hai tay hắn nhất định sẽ vúi vào trước ngực Ngũ Y Y.

Phát sinh ngoài ý muốn này lại xảy ra trong nháy mắt.

Tiêu Lạc hơi nhũu mày, hắn nhanh chóng đem Ngũ Y Y tránh qua một bên.

Một bóng dáng thoáng qua, Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng chạy qua dùng một đầu gối tiếp được tên nhân viên phục vụ sắp ngã, hai tay xẹt qua nhanh chóng, tất cả bốn ly rượu đều kẹp giữa khe hở tay hắn, chưa rơi một giọt rượu nào.

Wow! từ nguồn

Mọi người đều phát ra những âm thanh thật không dám tin.

Quả nhiên là Lão đại Hắc đạo Hoắc Phi Đoạt!

Võ công thật cao siêu!

Cố Tại Viễn đi tới nắm lấy cổ áo của tên nhân viên phục vụ, hắn lấy tay vỗ vỗ trên ngực, nói với tên phục vụ còn đang hoảng sợ kia: “Tiểu tử, lần sau cẩn thận một chút.”

Tên phục vụ hoàn toàn mất khả năng nói chuyện, sợ hãi gật đầu.

Hoắc Phi Đoạt để ly rượu xuống, hí mắt nhìn về phía Tiêu Lạc rồi cười nhẹ, âm trầm nói: “Tiêu Lạc cậu luyện võ lúc nào mà có bản lĩnh như vậy?”

Tiêu Lạc sợ run lên, cười ôn nhu nói: “Tôi đâu có võ đâu, Phi Đoạt cậu lại nói đùa rồi.”

“Đúng không? Là tôi nhìn lầm sao?”. Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngũ Y Y mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tiêu Lạc.

Chú Hoắc nói cái gì? Tiêu Lạc có võ sao?

Làm sao có thể?

Nhìn Tiêu Lạc dịu dàng, khiêm tốn như vậy, sao lại có võ công chứ?

Ngũ Y Y phồng má nhìn Hoắc Phi Đoạt nói: “Chú chỉ toàn nói loạn! người như Tiêu Lạc làm sao có võ được? Chú nghĩ rằng ai cũng giống như chú sẽ đem võ công ra làm ưu thế sao?”

Mặt Hoắc Phi Đoạt trầm xuống.

Cô bé này, chỉ cần có Tiêu Lạc là cô sẽ không ngần ngại mà thiên vị hắn mà.

232. Chương 232: Hắc Luyện Tiếc Sao 9

Cố Tại Viễn trừng to đôi mắt đào hoa: “A, nha đầu tóc vàng, lần này là Lão đại của chúng tôi cứu cô đấy!”

Ngũ Y Y trợn mắt: “Là Tiêu Lạc giải vây được không?”

“Ồ! Cái con nhóc này.....”

“Đã nói với chú bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là con nhóc, chú sao lại thế này hả?”

Cố Tại Viễn gờ cao quả đấm, còn Ngũ Y Y thì le lưỡi làm bộ đáng không nghiêm túc.

Hoắc Phi Đoạt đã sớm nhìn ra được Ngũ Y Y luôn dựa sát vào Tiêu Lạc, đột nhiên hần thốt lên một câu: “Không muốn làm phỏng vấn rồi sao?”

“A?” Ngũ Y Y trợn to hai mắt.

Đúng vậy, tên Cố Tại Viễn đang đứng trước mặt cô, tại sao cô lại quên bắt hần lại yêu cầu được phỏng chứ?

Ngũ Y Y lập tức thu hai cái răng nanh lại, nở nụ cười giả dối lên, bước từng bước đến gần Cố Tại Viễn: “Ha ha...Cố Tổng...Nhìn thấy chú tôi rất rất vui vẻ nha, chú có cảm thấy vậy không? Chúng ta rất có duyên, ha ha.”

Cố Tại Viễn đầu đầy vạch đen, nói thầm: “Nha đầu xấu xa, nghe giọng cười ha ha của cô da đầu tôi muốn run lên. Lão đại! tôi còn có việc, nên đi trước đây.”

Nếu việc phỏng vấn này giải quyết không xong, nhất định lão đại sẽ chặt đầu hần, đó không phải là thiệt thòi lớn sao?

Lúc này chạy trốn là cách tốt nhất!

“Này, Cố tổng! Chờ một chút, tôi còn có chuyện muốn nói mà.”

Hoắc Phi Đoạt tiến lên một bước, hai bàn tay nắm chặt tay nhỏ bé của Ngũ Y Y nói nhỏ: “Tôi cũng có việc muốn nói, em đi theo tôi qua bên kia.”

Tiêu Lạc gọi to: “Y Y!”

Ngũ Y Y đều có thói quen nghe theo sự sai khiến của Hoắc Phi Đoạt, vừa bước đi liền nghe Tiêu Lạc gọi to thì ngừng lại, cô nhìn Tiêu Lạc rồi lại nhìn Hoắc Phi Đoạt, cảm thấy khó xử nói: “Hôm nào nói không được sao?”

Bỏ Tiêu Lạc ở đây, có vẻ không hợp lý.

Hoắc Phi Đoạt cười lạnh nói: “Thế nào? Không nở đi sao? Nhưng mà em vĩnh viễn sẽ không có cách nào khác để được phỏng vấn rồi. Tự mình làm đi.”

Nói xong Hoắc Phi Đoạt bỏ tay Ngũ Y Y ra, xoay người đi về hướng khác.

“A? Phỏng Vấn?” Trái tim của Ngũ Y Y bị cuộc phỏng vấn này kéo đi rồi, cô lo lắng quay lại giải thích với Tiêu Lạc: “Tiêu Lạc, em ra phía trước nói với Phi Đoạt vài câu, lập tức quay lại liền.”

Nói xong Ngũ Y Y nhanh chóng chạy theo Hoắc Phi Đoạt, vẻ mặt vui vẻ nhìn Hoắc Phi Đoạt nịnh hót nói: “Ha ha, Phi Đoạt tôi đến rồi, có gì muốn nói thì nói đi.”

Tiêu Lạc đứng tại chỗ trong tay vẫn cầm chai rượu kia, hần hơi dùng sức một tí làm nứt một đường trên thân chai rượu nhưng vẫn không bị bể.

Đây là dùng nội lực!

Y Y lại rất tự nhiên gọi tên kia là Phi Đoạt sao?

Không phải là chú Hoắc rồi hả?

Phi Đoạt.... Phi Đoạt gọi nghe rất thân mật

Về mặt tiêu lạc trước giờ vẫn luôn điềm tĩnh nhã nhặn, lúc này lại tăng lên vài phần u ám.

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng liếc nhìn về mặt đang tươi cười của Ngũ Y Y, trong lòng âm thầm vui mừng nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lẽo: “Không phải là em không nở rời xa cậu Tiêu Lạc của em sao? Sao không đi tìm hần đi chạy theo đến đây làm gì?”

Nếu Cố Tại Viễn còn ở đây nhất định sẽ nôn mửa chết mất.

Hoắc lão đại cũng nói những lời dầm chua như vậy sao?

Ặc, chú Hoắc không được tự nhiên!

Ngũ Y Y le lưỡi cười sáng lạn hơn: “Nói đi nói lại, chuyện của chú là quan trọng nhất! Dù ai cũng không quan trọng bằng chú có đúng hay không?”

Hoắc Phi Đoạt tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Ngũ Y Y. (tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười)

Khụ khụ! Hoắc Phi Đoạt cố ý ho khan hai tiếng, nhìn xuống hai bàn tay trắng đang lắc lư của mình.

233. Chương 233: Hẩn Luyện Tiệc Sao 10

Ngũ Y Y từ từ nhìn qua bên này suy nghĩ xấu xa, rồi nhìn lại vẻ mặt Hoắc Phi Đoạt lúc này mới hiểu được, cô nhanh chóng cười nịt hót bắt lấy cánh tay hẩn lắc qua lắc lại: “Phi Đoạt, chú để cho tên Cổ háo sắc kia trở về nhanh lên một chút, để hẩn đồng ý cho tôi làm phỏng vấn nha.”

Vì muốn việc cầu xin đáng thương có hiệu quả, Ngũ Y Y vẫn lắc lắc cánh tay Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhú chặt chân mày, nhìn theo tay Ngũ Y Y nắm lấy tay hẩn, xoay chuyển lại đổi thành hẩn nắm lấy tay cô, lúc này mới nở nụ cười hài lòng, môi mỏng hơi kéo lên một độ cong: “Những gì tôi nói em đều không nghe, tại sao vẫn hi vọng tôi giúp em?”

Ngũ Y Y vĩnh iệng, bước theo Hoắc Phi Đoạt giải thích: “Không phải, không phải tôi không muốn nghe lời chú nói, hôm nay tôi vốn không có nằm trong những người được mời đi, mà do Tiêu Lạc dẫn tôi đi theo chơi, nhưng cuối cùng tôi không thể giữ được hẩn.”

“Tiêu Lạc là cậu của em.” Hoắc Phi Đoạt đột nhiên nói ra một câu.

“Hả?”

“Hẩn là cậu của em. Em luôn luôn hiểu rõ điều này.”

“Tôi, tôi vẫn hiểu rõ.”

“Vậy làm sao em lại có thể không tôn trọng cậu mình, hai người ôm ôm ấp ấp liếc mắt đưa tình như vậy?”

“A, tôi không có.”

Gì mà liếc mắt đưa tình, ôm ôm ấp ấp chứ?

Hoắc Phi Đoạt đứng lại, vóc dáng cao lớn như bức tượng điêu khắc, hẩn nhú mày lại: “Không có sao?”

Ngũ Y Y nâng gương mặt nhỏ nhần lên, cố gắng nhìn vóc dáng cao lớn Hoắc Phi Đoạt nói: “Được rồi, là tôi sai rồi. Nhưng mà.....Lúc chú tức giận là bởi vì chuyện kia sao? Bởi vì tôi cùng Tiêu Lạc kia sao?”

Ngũ Y Y lộ ra nụ cười gian.

Hoắc Phi Đoạt hơi có chút hốt hoảng nhìn Ngũ Y Y, rồi quay sang chỗ khác: “Tôi sẽ tức giận vì em sao?”

Ngũ Y Y cười nhần rằng: “Nếu không tức giận, vậy chú giúp tôi đi, phỏng vấn phỏng vấn.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn từ trên cao xuống vừa lúc có thể nhìn thấy được bầu ngực xinh đẹp trắng như tuyết của Ngũ Y Y đang lộ ra.

Một luồng khí nóng trong người hẩn đang trào ra.

“Em qua đây.” còn nhiều truyện mới tại

Hoắc Phi Đoạt kéo tay Ngũ Y Y đến hành lang.

“Này này, chậm một chút, tôi ít khi mang giày cao gót, nên không thể đi nhanh được.”

“Muốn tôi bồng em không?”

“Vậy.....hay là không cần.....”

Rất nhiều người đang mở to hai mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt không gần phụ nữ lại dẫn một cô bé rời khỏi ánh mắt mọi người.

Mọi người đều bàn tán nhộn nhịp: “Cô bé kia là ai vậy?”

Là người phụ nữ của Hoắc lão đại sao?

Nhưng tại sao lại đi chung với Tiêu tổng Tiêu Lạc chứ?

Aizz, già rồi, hoa mắt rồi.

Hoắc Phi Đoạt dắt Ngũ Y Y đến chỗ hành lang không người đi tới, nơi đây có rất nhiều căn phòng.

Có một tên tiểu tử muốn nhìn xem, liền bị hai người đàn ông mặc tây trang đeo kính đen chặn lại: “Bên kia không thể đi qua!”

Muốn đi theo sau Hoắc lão đại, nằm mơ đi.

“Này, đi đâu vậy?”. Ngũ Y Y đi theo bước chân nhanh như chớp của Hoắc Phi Đoạt, cô vừa đi vừa thở hổn hển.

Hoắc Phi Đoạt mở một cánh cửa phòng ra, nắm tay Ngũ Y Y vào, sau đó giữ chặt cô trên ván cửa.

234. Chương 234: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 1

A Trung bưng một đĩa thức ăn dựa vào tường ăn ngon lành.

Một tên tiểu đệ chạy đến nói nhỏ vào tay hắn: “A Trung, lão đại dẫn theo người phụ nữ đi vào trong phòng rồi.”

“A?” A Trung vội vàng nuốt thức ăn vào miệng, trừng to hai mắt: “Là Âu Dương tiểu thư sao?”

Đêm nay tiểu thư Âu Dương Phúc Hi theo lão đại đến đây.

Tên tiểu tử kia lại kiên quyết: “Không phải!”

“A cái gì mà a, đó là người phụ nữ độc quyền, nói cái gì thì nói dứt khoát, thật là ghê tởm!”

“Là một người phụ nữ khác, họ Ngũ gì đó!”

“Hả?” A Trung vì kinh ngạc mà đồ ăn bị mắc nghẹn trong họng, hắn liền trừng mắt khinh bỉ.

Tên tiểu tử kia vội vàng vỗ lưng hắn, cầm lấy đĩa đồ ăn để xuống, A Trung nắm lấy cổ áo tên tiểu tử lại hỏi: “Cậu nói cái gì? Ngũ Y Y cũng đến đây?”

“Ừm, ừm!” tên tiểu tử kia không thể trả lời được, chỉ có thể ra sức gật đầu.

“Ai da, thật là không có việc gì tốt rồi! Nha đầu kia đến đây làm gì chứ? Phiền chết!”

Ngũ Y Y vừa xuất hiện, lão đại lập tức trở nên kì lạ, nhất định là lão đại muốn đem tất cả lực chú ý chuyển qua bên người nha đầu Ngũ Y Y kia mà. Quan trọng là Âu Dương tiểu thư vẫn còn ở đây, vị Âu Dương tiểu thư ngang bướng kia muốn gả cho lão đại, đúng là một người phụ nữ cô chấp!

Vả lại Âu Dương tiểu thư là con gái một của sư phụ lão đại, thân phận và quan hệ lại đặc biệt như vậy....

Nếu bị Âu Dương tiểu thư phát hiện lão đại chú ý đến Ngũ Y Y....

Dựa theo cá tính của Âu Dương tiểu thư, nếu như cô ấy trở mặt sẽ sai người giết chết Ngũ Y Y kia

Vậy phải làm sao bây giờ?

Lão đại à lão đại, anh không phải là rất quyết đoán, lý trí nhất sao?

Vì sao khi Ngũ Y Y kia xuất hiện, tất cả lý trí của anh đều bay mất dạng rồi?

A Trung ném cái đĩa thức ăn, bỏ lại tên tiểu tử đáng thương kia rồi xoay người rời đi.

Ngũ Y Y dựa vào ván cửa thở hổn hển.

Trong phòng này không có mở đèn, ánh sáng từ cửa sổ bên kia chiếu vào rất mờ nhạt.

Đến chỗ này làm gì? Chỗ này rất tối! thật đáng sợ!

Ngũ Y Y nhìn xung quanh căn phòng vài lần, sau đó ánh mắt lại rơi trên người Hoắc Phi Đoạt đang ở trước mặt.

Hoắc Phi Đoạt rất cao!

Đêm nay cô mang giày cao gót vẫn không cao đến bả vai hắn.

Chú Hoắc cao 1m9, hắn chơi bóng rổ chắc không cần phải nhón lên đâu?

“Phi Đoạt! đến chỗ này làm gì? Rất tối!”

Ngũ Y Y muốn động đây thân thể, lúc này mới phát hiện cô không có cách nào nhúc nhích được!

“Anh đề tôi, ra bên ngoài chút, buông tôi ra, đề đau quá !” Ngũ Y Y chu cái miệng nhỏ nói thầm.

Hoắc Phi Đoạt vẫn không lên tiếng.

Ngũ Y Y hé mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, lúc này mới phát hiện hắn nhìn cô chằm chằm giống như một con báo đen dùng ánh mắt đi săn rất mãnh liệt.

Ôi!

Tại sao cô lại có cảm giác như hắn muốn ăn tươi nuốt cô vậy?

“Anh, sao anh lại không nói chuyện? Rốt cuộc là không bị cảm điếc đấy chứ?”

Ngũ Y Y cười khan hai tiếng. đọc chương mới nhanh nhất tại

Hắn thật đáng sợ!

Trong đầu không được tự chủ lại bắt đầu tưởng tượng Hoắc Phi Đoạt đột nhiên bóp chặt cổ cô rồi nở nụ cười u ám, tay to của hắn hơi dùng lực một chút, chỉ nghe một tiếng răng rắc, sau đó cổ cô bị đứt lìa.

235. Chương 235: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 2

Ặc, cô không muốn chết như vậy! Có phải rất khó coi hay không? Chết toàn thay thì tốt hơn!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà Ngũ Y Y đã suy nghĩ lung tung rất nhiều.

Rốt cuộc Hoắc Phi Đoạt thở ra một hơi, đem khí nóng thổi lên trên mặt Ngũ Y Y, hắn nghiêng răng nói: “Tôi thật muốn cạy cái đầu em ra xem bên trong được làm từ vật liệu gì?”

“A, không phải đâu? Tôi làm sai cái gì để cho anh thù oán tôi vậy? Tôi sẽ sửa đổi không được sao? Trăm ngàn lần không cần phải mở đầu tôi ra, như vậy thì làm sao tôi sống được? Thật ra tôi đã rất cố gắng ngoan ngoãn lắm rồi. Tôi đảm bảo sẽ ngoan hơn nhiều được chưa?”

Ngũ Y Y nhắm mắt chu môi, vẻ mặt bi thương mà nhìn gương mặt lạnh lẽo của Hoắc Phi Đoạt.

Chả trách mọi người thường nói gần vua như gần cọp, thì ra là như thế!

Tính tình Hoắc Phi Đoạt luôn thay đổi thất thường, thật khó đoán được!

Hở ra là muốn lấy đầu người ta!

Hoắc Phi Đoạt tức giận quay mặt sang chỗ khác, vẻ mặt biểu hiện sự bất lực, sau đó quay mặt nhìn Ngũ Y Y gằm nhẹ: “Em có thể chậm chạp thêm chút nữa sao?”

Chậm chạp?

Cô chậm chạp chỗ nào hả?

Cô đã giải thích sai cái gì sao?

Ngũ Y Y vội vàng lấy hai cánh tay nhỏ bé của mình ôm eo Hoắc Phi Đoạt, cô dùng giọng điệu của người dân Châu Phi đi chạy nạn mà cầu xin hắn: “Tôi đàn độn, tôi đàn độn hơn so với heo, Phi Đoạt, trăm ngàn lần không được lấy đầu tôi ra, tôi thật sự là trẻ con dễ dạy, tôi đắc tội với anh chỗ nào anh nói cho tôi biết đi, tôi nhất định sẽ sửa đổi, sửa đổi thật tốt mà.”

Hoắc Phi Đoạt có chuyện khó nói đành thở dài: “Aiz....Em à.....Cả người em từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đắc tội với tôi chỗ nào cả!”

“Hả?” Nghiêm trọng vậy sao?

Dù sao cơ thể cô cũng quan trọng chứ?

“Tôi biết anh vẫn luôn nhìn tôi không vừa mắt.....Đúng là không có biện pháp, tôi lớn lên trông có vẻ khôn khổ lắm rồi, tôi đáng thương mà, anh không được giết người đáng thương.”

Ngũ Y Y nói chuyện, hai tay cô ôm eo Hoắc Phi Đoạt rồi làm loạn trên người hắn.

Giống như cô đang nhẹ nhàng vuốt ve, trêu chọc hắn.

Hơi thở Hoắc Phi Đoạt ngày càng nặng, cảm giác cả người hắn dần dần nóng lên, hắn nhanh chóng bắt lấy hai tay nhỏ bé Ngũ Y Y rồi cố định trên đầu cô.

Hả? Tại sao lại đổi thành tư thế này rồi? truyện thấy hay các bạn sang đọc nhé

Ngũ Y Y cắn môi, lo sợ nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Cơ thể cứng rắn của Hoắc Phi Đoạt gắt gao dán chặt vào người cô.

Cơ thể cô không giống như hắn, cơ thể cô rất mềm mại như chú cá nhỏ bé không xương.

Trên người cô liên tục tỏa ra hương thơm tươi mát phả vào mặt hắn.

Một loại hương thơm tươi mát, cảm dỗ, mê hoặc người khác.

Hai bầu ngực đầy đặn của cô đang dán chặt vào người hắn, từng mảnh da thịt lại mẫn cảm như vậy.

Nha đầu chết tiệt này!

Mỗi lần đều làm cho thể xác và tinh thần hắn mệt mỏi.

Cả người hắn đều hỗn loạn!

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt càng thêm sâu sắc, môi mỏng hé ra, chiếc cằm nhọn gần chạm vào mũi Ngũ Y Y, hắn thở hổn hển nói: “Nha đầu xấu xa! Vẫn luôn biết rõ là tôi nhìn em không vừa mắt, sao em vẫn luôn chọc tôi?”

Nhìn xem, cô biết chú Hoắc luôn nhìn cô không vừa mắt mà!

Ánh mắt của chú Hoắc chỉ nhìn những người mẫu thể giới, nhìn những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng mà thôi.

Hừ!

Ngũ Y Y không quan tâm đến tư thế hiện tại của mình không được tự nhiên cỡ nào, lúc này cô chỉ nghĩ đến làm cho Hoắc Phi Đoạt giảm nhiệt thôi.

“Tôi đâu có chọc giận anh, hôm nay không có gọi anh là chú, cũng không gây ồn ào bên cạnh anh.”

236. Chương 236: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 3

Ngũ Y Y nhú mào, chu mỏ lên, cô không biết rằng bộ dáng của cô lúc này lọt vào mắt Hoắc Phi Đoạt lại cực kỳ đáng yêu biết bao.

Từng luồng khí nóng xông lên đầu Hoắc Phi Đoạt.

“Em rất ồn ào rồi!”

Hoắc Phi Đoạt nói ra mấy chữ, đột nhiên tiến lên phía trước dùng môi mình khóa chặt môi Ngũ Y Y lại.

“Ưm!” Ngũ Y Y rên khẽ, chưa kịp gọi cứu mạng thì bị chiếc lưỡi nóng ấm của Hoắc Phi Đoạt thuận thực tấn công vào.

Ngũ Y Y cố gắng vặn vẹo uốn éo cơ thể thoát ra khỏi sinh vật giống đực đang ở trước mắt.

Không ồn ào! Hôm nay cô không có gây ồn ào bên lề tai chú Hoắc nha!

Hôm nay cô nói rất ít!

Rõ ràng là cô không gây ồn ào, tại sao chú Hoắc lại trừng phạt cô như vậy?

Rất oan ức mà!

Ngũ Y Y uốn éo cơ thể vừa lấy tay vẽ loạn lên người Hoắc Phi Đoạt, cơ thể mềm mại nhỏ bé của cô cọ tới cọ lui làm cơ thể hắn nổi lên từng trận khí nóng, làm nơi nào đó của hắn lại căng cứng lên.

Hoắc Phi Đoạt hiểu được dự vọng của chính mình, lại dán chặt vào người Ngũ Y Y, điên cuồng cướp đoạt hương vị ngọt ngào từ môi cô.

Khi lưỡi hắn tấn công vào lưỡi đang run rẩy của cô, Ngũ Y Y cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người.

Cô ưm một tiếng, đầu óc muốn nổ tung lên, tất cả những ý thức lúc này đều tan biến hết.

Cơ thể cô dần dần dựa sát vào người Hoắc Phi Đoạt, còn cổ ý lắc qua lắc lại.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ nghe tiếng hít thở của hai người. Dường như còn có những âm thanh lộn xộn trong miệng.

Dần dần Ngũ Y Y không thể thở được.

Cô làm sao cũng không trốn thoát được khỏi lòng bàn tay hắn.

Cô sắp nghẹt thở rồi!

Hu hu, cô biết rõ là cô không muốn bị xử như vậy mà!

Bạn có bao giờ được người hôn chết chưa?

Cô đúng là một người rất đáng thương!

Rốt cuộc Hoắc Phi Đoạt cũng buông cô ra, cả người Ngũ Y Y đều mềm nhũn, mặt cô dựa vào ngực Hoắc Phi Đoạt, cô há miệng thở hổn hển.

Nhìn cô nhếch nhác như một con chó con vậy.

Hồng hộc, hồng hộc.....

Đầu óc cô sắp sửa mất đi ý thức rồi.

Cô dần dần phục hồi ý thức và thính giác. Cô suyết chút nữa đã chết rồi a!

Cô luôn lo sợ rằng mình sẽ chết, nên không phát hiện ra có một vật cứng rắn đang tồn tại ở nơi nào đó trên người cô.

Vẻ mặt Hoắc Phi Đoạt luôn lạnh lùng được phủ lên một tầng ý loạn tình mê, đôi môi mỏng vì ham muốn kịch liệt mà lộ ra một màu đỏ thật đẹp.

Sống mũi thật cao quét xuống một đường thẳng hoàn mỹ, hần đang cúi đầu nhìn Y Y thở dồn dập.

Đôi mắt của hần sáng như ánh trăng còn hàm chứa sức sống, hần cúi đầu quan sát cô gái nhỏ dưới thân.

Ngũ Y Y thở hổn hển, mặt cô chôn chặt trong ngực người ta, cô tức giận quát to: “Mẹ kiếp! Anh thật đúng là muốn giết chết tôi mà!”

“Nha đầu ngốc!”

Hoắc Phi Đoạt thản nhiên nói ra mấy chữ. Mời các bạn đọc tại Doc Truyen để có chương mới nhanh nhất

“Tôi đã làm sai cái gì, cũng không đến mức để cho anh giết người, anh thật muốn giết chết tôi sao?”

“Ngốc!”

Ngũ Y Y ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt, ủy khuất kêu la: “Anh có biết không, suýt chút nữa anh đã làm tôi chết ngạt rồi, dù sao tôi cũng là nữ giúp việc của anh, làm sao anh có thể xuống tay với người một nhà chứ? Tuy rằng chết vì hôn đẹp hơn so với chết vì bị mổ đầu một chút, nhưng mà đã chết rồi thì làm sao bây giờ, đã chết thật sự là đã chết! Vậy mà vừa rồi anh lại muốn giết chết tôi!”

Hoắc Phi Đoạt ghen hòng nhìn sang chỗ khác, sau đó mới nói: “Không để cho em thở sao?”

“Gi?” Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào chiếc cằm mê người của Hoắc Phi Đoạt.

237. Chương 237: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 4

Lại gần, bộ dáng Hoắc Phi Đoạt đẹp không ai bì nổi, cái cằm nhọn của hần đẹp như được khắc họa!

Nghe nói người đàn ông có loại cằm này về mặt kia có khả năng rất mạnh mẽ.

Mà còn thuộc về loại khó chịu.

Hoắc Phi Đoạt chậm rãi cúi người nhìn Ngũ Y Y, đôi môi mỏng của hần chỉ cách mũi cô vài cm thổi ra khí nóng: “Em ngốc đến nổi lúc hôn không thể thở sao?”

“Tôi...”

“Kỹ thuật hôn của em còn quá kém.”

“Về sau lúc hôn môi không được trợn tròn mắt.”

Hoắc Phi Đoạt nói liên tục, nói đến Ngũ Y Y phải trợn mắt há hốc mồm.

Tỉnh táo lại, lúc này cô mới phát hiện: “Cái gì? Kỹ thuật hôn của tôi còn kém, sao có thể so với anh được chứ? Anh có nhiều kinh nghiệm hơn tôi mà! Hơn nữa kỹ thuật hôn cho dù có tốt thì có lợi ích gì? Anh thật muốn giết chết tôi để cho tôi chết không kịp thở mà! Rốt cuộc là tôi đã làm sai chỗ nào mà để cho anh trừng phạt tôi như vậy? Anh hãy nói rõ ràng! Nói rõ ràng đi, nếu không tôi sẽ.....”

“Em sẽ thế nào?”

“Tôi sẽ gọi là chú Hoắc!”

Thật không thể ngờ tới nhắc đến chuyện gọi hần là chú lại là cách uy hiếp hần.

Buồn nôn quá!

Hoắc Phi Đoạt suýt chút đã nói ra miệng thật ra cô không làm sai chuyện gì, chỉ là hần nghĩ muốn hôn cô mà thôi.

“Khụ khụ!” Hoắc Phi Đoạt ho khan hai tiếng, nói không hề che giấu: “Em không được mặc loại quần áo này.”

Đây là chỗ sai của cô sao?

“Loại quần áo này sao vậy? Chúng không phải rất tốt sao?”

“Lộ nhiều lắm.”

“Nhiều cái gì mà nhiều chứ, có cô gái nào ở đây mà không mặc như vậy?”

“Người khác có thể mặc được, còn em thì không thể.”

“Tại sao tôi không được mặc? Nhìn tôi khắp khiêng như vậy so với cơ thể của những người phụ nữ tốt hơn một chút phải không? Các cô ấy không sợ bị ảnh hưởng của bộ mặt thành phố còn dám mặc, tại sao tôi lại không thể mặc?”

“Người khác tôi mặc kệ thể nào. Tôi chỉ quan tâm đến em.”

“A a a, tôi sắp điên rồi. Tại sao chứ? Tại sao chỉ đến ý đến tôi?”

Ngũ Y Y giậm hai chân nhỏ nhắn của mình.

Hoắc Phi Đoạt buông cánh tay Ngũ Y Y ra, một tay giữ chặt cằm cô, giọng nói khàn khàn của hắn vang lên.

“Bởi vì em là....nữ giúp việc của tôi.” còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen

Suýt chút hắn đã nói nữ giúp việc thành người phụ nữ rồi.

Ặc.

Ngũ Y Y hết chỗ nói rồi. Miệng nhỏ nhắn cong lên, vẻ mặt vô cùng căm phẫn.

Thật là, khi làm nữ giúp việc cho hắn lại kiêng kị rất nhiều vậy!

Cái này không được, cái kia cũng không được. Thật đáng ghét mà!

Vẻ mặt kiêu ngạo từ từ yếu đi, giọng nói nho nhỏ Ngũ Y Y vang lên: “Tại sao nữ giúp việc của anh lại không được mặc loại quần áo này! Cảm thấy rất đẹp mà!”

“Tôi đã nói rồi,lộ rất nhiều.”

“Không tính là quá lộ nha.”

“Nơi này của em lộ ra hết rồi.....” Hoắc Phi Đoạt vừa nói vừa để tay lên vai Ngũ Y Y, làm cho cả người Ngũ Y Y run lên như bị điện giật.

Trên môi Hoắc Phi Đoạt nở nụ cười gian, tay hắn trực tiếp đi xuống dưới úp lên ngực Ngũ Y Y: “Nơi này lộ ra một nửa nè....”

“A....” Ngũ Y Y bị hành động này của Hoắc Phi Đoạt dọa sợ vội vàng la lên.

Hoắc Phi Đoạt hí mắt lại: “Chẳng lẽ em mặc quần áo này để chờ đợi người đàn ông của em đến sao?”

“Tất, tất nhiên không phải! Anh bỏ tay của anh ra mau!”

Nói thì nói đi, làm gì phải khoa tay múa chân để ở vị trí kia chứ?

Chỗ đó rất nhạy cảm có biết hay không?

Hoắc Phi Đoạt vẫn không buông tha cho Ngũ Y Y, tay hắn trực tiếp di chuyển xuống hông cô, rồi đến đùi cô vuốt ve nhẹ nhàng: “Chỗ này ngấn như vậy, lại không phủ che hết đùi được.....”

“A a a, tôi biết rồi, tôi biết rồi. Anh lấy tay của anh ra đi. Tôi đã biết rõ rồi mà!”

238. Chương 238: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 5

Hoắc Phi Đoạt làm vài động tác mờ ám làm khuôn mặt Ngũ Y Y đỏ bừng, cả người nóng lên.

Hoắc Phi Đoạt di chuyển cơ thể, nếu không hẳn sẽ chịu không nổi nữa.

“Em là người nữ giúp việc của tôi mà lại mặc thành như vậy, tại sao tôi lại không tức giận chứ?”

“Đáng, đáng, rất đáng!” Ngũ Y Y đâu có sức lực nào phản kháng, cố gắng châm dầu vào lửa thêm.

“Có nên trừng phạt em hay không?”

“Nên, nên, rất nên!”

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng nhìn Ngũ Y Y, đột nhiên hẳn nhíu mày lại: “Dây kéo khóa váy này sao ở phía sau? Sao em có thể kéo khóa lên được?”

Ngũ Y Y trả lời không suy nghĩ: “Tất nhiên kéo không lên, nếu không nhờ Tiêu Lạc giúp đỡ.....”

“Là Tiêu Lạc kéo lên giúp em sao?” Đột nhiên ánh mắt Hoắc Phi Đoạt bắn ra tia hung ác, làm Ngũ Y Y sợ tới mức cả người đều run rẩy.

“Ừm...Cái đó, vì lúc đó không có người khác ở đây, cho nên.....”

Mẹ ơi, làm sao giọng điệu của cô giải thích với chú Hoắc giống như người vợ bị chồng bắt gian vậy?

Hoắc Phi Đoạt híp mắt, tức giận nói: “Tôi thật muốn chặt tay hẳn!”

“Anh nói cái gì?” Ngũ Y Y không nghe rõ Hoắc Phi Đoạt nói, nghiêng đầu nhìn hẳn.

“Không nói gì cả.”

“Rõ ràng là anh mới thì thầm cái gì nha.”

Hoắc Phi Đoạt quay mặt nhìn chằm chằm Ngũ Y Y: “Nói em mặc quần áo này khó coi hơn so với hà mã!”

Ngũ Y Y cúi đầu thì thầm: “Thật sự là xấu vậy sao? Cái váy này phải dùng ít nhất sáu tháng nữa đấy!”

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt nhìn Ngũ Y Y, tìm điện thoại di động gọi cho A Trung: “A Trung! Chuẩn bị một cái khăn choàng vào đây! Nhanh lên!” truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

“Chuẩn bị khăn choàng làm gì?” Ngũ Y Y kéo ống tay áo Hoắc Phi Đoạt

“Lại nhiều lời rồi phải không? Còn muốn bị phạt à?”

“Ừm!” Ngũ Y Y nhanh chóng bịt miệng lại, cô hoảng sợ mở to hai mắt, ra sức lắc đầu với Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhìn biểu tình kia của Ngũ Y Y, từ từ nghiêng răng, thở dài: “Thật sự là bị em đùa giỡn sắp điên rồi!”

Hoắc xoay người đi không hề nhìn đến Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cúi đầu xuống cọ cọ giày.

Chú Hoắc nói bị mình làm tức điên lên, quả nhiên là chú Hoắc nhìn mình không vừa mắt mà.

Aiz, sao mình lại hay chọc ghẹo người trước mặt này chứ?

Đắc tội với người khác thì không sao, giống như ba con heo ở Ngũ gia vậy, cô thà rằng đắc tội với các cô ấy, nhưng mà..... Đây chính là Hoắc Phi Đoạt Hoắc lão đại nha, đắc tội với Hoắc lão đại chẳng khác nào có nguy cơ sống trên mũi dao?

Ngũ Y Y dùng sức xoa xoa cái mũi của mình, thở dài vì sự xui xẻo của mình.

Cốc cốc! bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một giọng nói vang lên: “Lão đại, Tôi là A Trung đây! Khăn choàng đã đem đến rồi.”

Hoắc Phi Đoạt nắm tay Ngũ Y Y dẫn đến phía sau cánh cửa, sau đó hần mở cửa ra lấy khăn choàng rồi đóng cửa phòng lại.

Mũi A Trung suýt chút đã bị cánh cửa đụng gãy rồi.

“Qua đây!” Hoắc Phi Đoạt đen mặt ra lệnh Ngũ Y Y.

“A!” Ngũ Y Y nhanh chóng ngoan ngoãn tiến lên phía trước.

Không ngờ Ngũ Y Y vừa đi được vài bước liền đụng trực tiếp vào trước ngực Hoắc Phi Đoạt, ép hai bầu ngực của cô bẹp rồi.

Hoắc Phi Đoạt âm thầm cắn răng.

Vậy nhỏ này, sao lúc nào cũng trêu chọc hần vậy?

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi lại lỡ mồm như vậy. Ha ha, dơ quần áo của anh rồi!”

Ngũ Y Y lè lưỡi cười vui vẻ, chỉ sợ đắc tội Hoắc Phi Đoạt, hai tay nhỏ khấn trương vuốt vuốt quần áo hần, giống như đang phui sạch bụi cho hần.

239. Chương 239: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 6

“Khụ Khụ!” Hoắc Phi Đoạt chỉ có thể giả vờ ho khan để giảm bớt cảm xúc trong lòng mình đang dâng lên.

“Hôm nay anh kho khan rất nhiều, có phải cổ họng không thoải mái không? Có muốn tôi gọi bác sĩ đến không?”

Ngũ Y Y đã quyết định phải cố gắng nịnh hót tên Hoắc lão đại có tính tình xấu xa này thật tốt.

Hoắc Phi Đoạt không cần cảm kích, trợn to mắt nói: “Lại nói nhiều!”

Ngũ Y Y sợ tới mức há miệng, vội vàng đứng im lại rồi cúi đầu xuống.

Hoắc Phi Đoạt thở ra một hơi, hăm cầm khăn choàng choàng lên trên vai Ngũ Y Y, che phủ hết bờ vai cô lại.

“A? Là mặc cho tôi sao? Còn rất đẹp mắt, ánh mắt của chú Trung còn có thể.....”

Ngũ Y Y kéo khăn choàng nhìn nó.

“Sau này không được mặc loại quần áo hở hang này nữa.....”

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi! Sẽ không dám nữa, không dám nữa.....” Ngũ Y Y rụt cổ lại, xua xua hai tay nhỏ bé của mình.

“Ừ.”

“Cái đó.....”

“Hửm?” Nha đầu này còn muốn nói cái gì? Hoắc Phi Đoạt híp mắt, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ bé của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cười gượng hai cái: “Ha ha, chủ nợ đại nhân.....Cái đó cái đó.....Sau này đừng dùng cách thức trừng phạt bằng cách ngăn miệng tôi lại được không? Thật sự là khả năng hít thở của tôi rất kém.”

Ách!

Gương mặt Hoắc Phi Đoạt đỏ lên.

Không tồi, nơi này ánh sáng rất mờ, không dễ gì bị người khác nhìn thấy.

“Muốn chết có phải không? Đi thôi!”

Hoắc Phi Đoạt hốt hoảng gầm lên một câu, mở cửa đi ra ngoài trước.

“Người này thật là.....không nghe ý kiến của mình một chút.....” Ngũ Y Y vênh miệng lên, tức giận chân.

Nhìn không được liền phàn nàn vài câu: “Quả thật người ta không thể thở mà, nói nhiều quá bây giờ lưỡi người cũng run lên rồi, Hoắc lão đại này có phải có bệnh hôn môi không? Nước bọt hòa vào nhau, tốt cái gì chứ?”

Đột nhiên cô hiểu rõ, thì ra nhân vật lớn này lại có một sở thích quái dị như vậy!

Hoắc Phi Đoạt lại rất thích dùng cách thức bịt miệng để trừng phạt người khác. Thật sự là làm cho người ta không thể nói được lời nào mà!

Xem ra Hoắc Phi Đoạt vẫn luôn luôn dùng cách này để trừng phạt người khác, cho nên kĩ thuật hôn của hắn mới tốt được. còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o . r . g

Như vậy Hoắc Phi Đoạt sẽ không dùng cách này để trừng phạt đàn ông chứ?

“Ha ha ha, buồn cười quá, phun máu ra ngoài.....”

Ngũ Y Y nghịch nghịch hai ngón tay, chậm chạp đi ra ngoài.

Ngũ Y Y vừa đi ra ngoài liền bị A Trung ngăn cản lại.

“Ngũ tiểu thư, cô ở lại đi một lát rồi đi.”

“Vì sao?”

Ngũ Y Y rướn cổ nhìn qua nhìn lại, liền thấy Hoắc Phi Đoạt đi vào bên trong đám tiệc.

Phía bên kia, ánh sáng rực rỡ, trang phục thơm mát đẹp mỹ lệ.

A Trung khó xử nhìn cô nói: “Nói chung vì lão đại muốn tốt cho cô. Đây là lệnh của lão đại chúng tôi.”

Ngũ Y Y đảo đôi mắt to tròn một vòng: “Làm sao lại ra lệnh a, Hoắc Phi Đoạt rất thích ra lệnh người khác! Đúng là siêu cấp đáng ghét!”

A Trung không dám nói gì chỉ lấy tay xoa xoa trán.

Ngũ Y Y này lại rất chán ghét Lão đại của bọn họ!

Lão đại thật đáng thương.....

Đột nhiên Ngũ Y Y cười toe toét hỏi A Trung: “Chú A Trung, chú đã từng bị chú Hoắc trừng phạt chưa?”

“Tất nhiên đã bị qua rồi! Tính tình lão đại còn lợi hại hơn so với hoàng đế!”

Chứ không phải chú Hoắc luyện võ đến thất điên bát đảo, rồi vài ngày sau bị đau thất lưng à?

“A! Chú cũng chịu qua rồi à? Trời ạ.....chắc chắc chắc.....”

Ngũ Y Y bày ra bộ dạng sợ hãi, còn phát ra giọng chắc chắc.

240. Chương 240: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 7

Ông trời ơi! Chú Hoắc lại ngăn chặn miệng chú A Trung..... A a a, cô không thể đi được nữa.

A Trung nhú mày nhìn vẻ mặt khó hiểu của Ngũ Y Y: “Thế nào? Ai phạt có gì lạ sao? Lão đại đã tốt bụng với cô lắm rồi, không phải là chúng tôi muốn chết!”

Hai mắt Ngũ Y Y càng mở to hơn.

Cô chớp chớp hai mắt, vẻ mặt tràn đầy thương cảm nắm chặt cánh tay A Trung lắc lắc vài cái: “Giống nhau giống nhau! Người cùng cảnh ngộ, người cùng cảnh ngộ!”

A Trung nghe Ngũ Y Y nói xong đầu óc mờ mịt.

Cái gì? Hắn không hiểu gì cả.

“Không xong rồi!” Ngũ Y Y chợt bừng tỉnh, giậm chân: “Tôi bị hắn hôn trùng phạt nên quên mất việc quan trọng rồi!”

Cô đi theo tới đây, là muốn hắn giúp đỡ việc phỏng vấn!

A a a, điên rồi điên rồi, cô chỉ nghĩ đến việc phạt hôn, lại quên mất việc quan trọng này rồi!

Ôi, hai ngàn đồng tiền phỏng vấn của tôi!

Ngũ Y Y xoa đầu bức tóc, oán giận chính mình: “Đáng đời ày nổi sắc tâm khắp nơi, cho đầu óc bị sắc đẹp mê hoặc!”

Âu Dương Phúc Hi ở trong hoa viên đi dạo một hồi, đợi Hoắc Phi Đoạt đến tìm cô, làm sao vẫn không đợi được Hoắc Phi Đoạt đến.

Cô sốt ruột nhảy từ đu dây xuống vội vã đi vào bên trong.

“Thật là, rõ ràng không muốn đến tìm mình, làm sao còn chưa đến? Anh Phi Đoạt này, nói chuyện không tính toán gì hết!”

Âu Dương Phúc Hi đi vào bên trong bữa tiệc, rướn cổ nhìn một vòng.

Cô nhíu chặt mày, bắt lấy cánh tay một người lại hỏi: “Anh có nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đi đâu không?”

Người kia sửng sốt, sau đó mỉm cười lắc đầu: “Ngại quá, tôi không chú ý đến.”

Nếu có nhìn thấy cũng không dám nói lung tung!

Chuyện có liên quan đến Hoắc lão đại công ty Hắc Đế, mọi người đều nói năng rất cẩn thận.

Ít nói sẽ ít gặp nguy hiểm. đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o, r ,g

Họa là từ miệng mà ra, mất mạng lúc nào cũng không biết.

Âu Dương Phúc Hi hỏi vài người khác, đều có một câu trả lời giống nhau.

Đúng lúc cô hỏi đến Tiêu Mai: “Xin hỏi bà có nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đi đâu rồi không?”

Tiêu Mai sửng sốt, mở miệng nói: “Hoắc tổng vừa mới đi vào bên trong, thật là, cái con hồ ly tinh thấp hèn kia, vừa quyến rũ em trai tôi xong, lại đi quyến rũ Hoắc tổng, nó giống như mẹ nó, tôi khinh!”

“Hả? Hồ ly tinh, là ai vậy?”

Âu Dương Phúc Hi nghe không hiểu những lời Tiêu Mai vừa nói, nhin không được thay đổi sắc mặt, lo lắng hỏi Tiêu Mai.

Đúng lúc Ngũ Nhân Tâm chạy đến, sốt ruột nói với Tiêu Mai: “Dì Mai, không xong rồi! Chị cả con nôn rượu, đầu óc choáng váng đang ở bên kia, làm sao bây giờ?”

“Haiz, không phải do Ngũ Y Y làm tức giận sao?”

“Gọi Tiêu Lạc! Đi gọi Tiêu Lạc nhanh lên để cho nó đưa Nhân Ái về nhà, cho nó khỏi ở lại đây để con nha đầu kia quẩn lấy nó!”

“A.....vậy con đi gọi Tiêu Lạc đến.”

Âu Dương Phúc Hi giậm chân, lo lắng đi về phía lối đi nhỏ kia.

Người phụ nữ kia nói gì? Hồ ly tinh đi quyến rũ anh Phi Đoạt sao?

Ai là hồ ly tinh?

Hốc mắt Âu Dương Phúc Hi từ từ đỏ lên.

241. Chương 241: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 8

Hai tên tiểu đệ công ty Hắc Đế vừa nhìn thấy Âu Dương Phúc Hi đến gần bọn họ, trong lòng đều lo lắng.

Nhanh chóng cản Phúc Hi lại: “Âu Dương tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

“Tránh ra! Tôi đi tìm anh Phi Đoạt!”

“Âu Dương tiểu thư, bên trong này cô không thể đi vào.”

“Không hiểu những lời tôi nói sao? Tôi nói, tôi đi tìm anh Phi Đoạt! Thế nào, muốn ngăn cản tôi sao? Các người muốn chết mà!”

Âu Dương Phúc Hi từ nhỏ đến lớn đã được nâng niu trong lòng bàn tay, tình tính cô ta rất hống hách, ngoại trừ ở trước mặt Hoắc Phi Đoạt cô ta có vẻ khôn khéo.

Âu Dương Phúc Hi rất hung dữ, làm hai tên tiểu tử kia không dám nói tiếng nào.

“Phúc Hi, theo chân bọn họ nôn nóng cái gì?”

Một đạo âm thanh vang lên trên đỉnh đầu cô.

Phúc Hi ngẩng đầu lên: “Anh Phi Đoạt!”

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt ra dấu cho hai tên tiểu tử kia, họ liền tránh qua một bên.

“Không phải đang ở trong hoa viên đi dạo sao? Làm sao lại chạy vào đây rồi? Chỗ này thật ồn ào!”

Hoắc Phi Đoạt đi về phía lối đi nhỏ mà A Trung đang đứng, cúi đầu nhìn Âu Dương Phúc Hi.

“Anh Phi Đoạt! Anh đi đâu vậy?” Phúc Hi nhanh chóng ôm eo Hoắc Phi Đoạt, tựa như hắn là một món đồ chỉ thuộc về mình cô.

“Phúc Hi buông ra, ở đây nhiều người như vậy, bị nhìn thấy sẽ không tốt.” Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng kéo cánh tay Phúc Hi ra.

Phúc Hi nhìn vào lối đi ngủ kia, phồng má lên hỏi: “Anh đi vào bên trong đó sao?”

“Ừ, anh đi nhà vệ sinh.”

“Có phải anh dẫn theo một người phụ nữ đi vào không?”

Hoắc Phi Đoạt hơi nhíu mày, thần nhiên nói: “Không có.”

“Đúng là người khác đều nói là anh dẫn theo một người phụ nữ đi vào trong đó, còn nói cô ta là hồ ly tinh gì đó.”

“Người nào lớn miệng như vậy, còn nói lung tung. Khẳng định là hắn đang lừa gạt em, đâu có người nào đâu, chỉ có một mình anh.”

“Hừ, em không tin! Em muốn đi vào nhìn xem!”

Phúc Hi nói xong, muốn đi vào lối đi nhỏ đó. đọc thêm nhiều truyện hay tại [Doc Truyen](#) chấm o rờ g

Hoắc Phi Đoạt cũng không ngăn cản cô, cất bước đi về một hướng khác, nhàn nhạt nói: “Đi thôi, đi tìm phụ nữ làm cái gì, dù có một cụ già 80 tuổi, anh sẽ thưởng cho em một căn nhà.”

Hắn rất hiểu rõ tính cách của cô, nha đầu này, người nào để cho cô ta không làm được cái gì, nhất định cô sẽ rất nghi ngờ, cho dù có phá trời cô cũng dám làm.

Phúc Hi đứng lại, bĩu miệng nhìn bóng lưng Hoắc Phi Đoạt, hắn vừa đi qua vài người, đã có vài người phụ nữ xinh đẹp ỏng ẹo muốn làm dáng trước mặt hắn rồi.

Cô dậm chân một cái, nhanh chóng chạy theo Hoắc Phi Đoạt, nhảy qua ôm lấy cánh tay hắn, khiêu khích nhìn vào những người phụ nữ kia, ý tứ cô là Hoắc Phi Đoạt là của cô!

Người phụ nữ đang cười yêu mị kia lập tức tức giận, quay mặt nhìn về hướng khác.

Ai da, cơ hội thật tốt, Hoắc tổng không gần phụ nữ kia lại cười nhạt với cô, điều này thực sự là một cái bánh bao lớn đánh vào đầu của mình, kết quả Còn không đợi được kết quả gì thì một người phụ nữ đã chạy đến dính chặt vào người Hoắc tổng.

Aiz, dịp may coi như hôm nay đã dùng xong rồi.

“Anh Phi Đoạt, anh không có dẫn người phụ nữ nào đi vào sao?”

Hoắc Phi Đoạt lập tức nghiêm mặt lại, hơi tức giận nói với Phúc Hi: “Em đi vào tìm đi, không cần ở bên tai anh ồn ào làm gì. Nhanh đi tìm đi.”

Phúc Hi lén nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Hoắc Phi Đoạt, sợ hãi hắn sẽ tức giận, cẩn thận đi đến, dán chặt vào người Hoắc Phi Đoạt áy náy nói.

242. Chương 242: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 9

“Được rồi, em biết là em đa nghi, anh cũng biết đó thôi, tại vì em quá quan tâm đến anh, anh Phi Đoạt, anh không được tức giận.”

Hoắc Phi Đoạt đang ở trước mắt, bản thân cô lại tìm kiếm khắp nơi, cô luôn lấy cảm xúc của hắn coi là cảm xúc của bản thân, từ trước đến nay bên cạnh hắn có những người thực nữ luôn luôn dè dặt nhìn sắc mặt của hắn, sợ nhất là sự tức giận của hắn.

Cô chỉ hy vọng hắn có thể thích cô.

Hoắc Phi Đoạt vì suy nghĩ cho sự an toàn của Ngũ Y Y, nên đã đưa Phúc Hi rời khỏi bữa tiệc từ rất sớm.

Trên đường đi, Hoắc Phi Đoạt không nói gì.

Một tay chống cằm nhìn ra ngoài bóng đêm, không nói một câu nào.

Phúc Hi ngồi bên cạnh hắn, luôn luôn quan sát vẻ mặt của Hoắc Phi Đoạt.

“Anh Phi Đoạt...”

Vừa nhìn qua đã thấy bộ dáng của hắn rất không vui vẻ.

“Em cũng dần dần trưởng thành rồi.” Hoắc Phi Đoạt đột nhiên nói.

Hắn vẫn không liếc mắt nhìn Phúc Hi, vẫn nhìn vào bên ngoài bóng đêm.

“Những suy nghĩ ngây thơ khi còn bé, cũng nên từ bỏ rồi.” Hoắc Phi Đoạt vẻ mặt không hề có một chút tình cảm yêu thương nào tiếp tục nói: “Dù cho đêm nay anh thật sự có dẫn theo người phụ nữ nào đi vào, hoặc là cùng với người phụ nữ nào xảy ra quan hệ, em cũng nên bình thản mà chấp nhận. Em chỉ là em gái của anh, anh đã nói qua không chỉ một lần rồi.”

Phúc Hi kinh ngạc cắn môi dưới, cố nén nước mắt nhìn một bên mặt Hoắc Phi Đoạt.

Tim cô rất rất đau, giống như có vô số cây dao cắm sâu vào ngực.

Phúc Hi cắn muồn nát môi mình, cô hung hăng quay mặt đi, vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ vừa ngoan cổ nói: “Em không thể làm được! Vĩnh viễn cũng không thể.”

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt nhìn Phúc Hi một cái, âm thầm thở dài.

Khi Ngũ Y Y được ra bên ngoài, Hoắc Phi Đoạt đã dẫn Phúc Hi rời khỏi bữa tiệc.

Cô tìm một vòng cũng không gặp được Tiêu Lạc.

A Trung nhận được lệnh của Hoắc Phi Đoạt ở lại bảo vệ Ngũ Y Y, hần đến gần hỏi cô: “Cô tìm Tiêu Lạc sao?”

“Ừ, đúng vậy, lúc này hần và tôi cùng đến đây.” Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o rờ g để có chương mới nhanh nhất

Làm sao lúc này lại không thấy Tiêu Lạc nhỉ?

“Không cần tìm kiếm, vừa rồi, hần đã ôm Ngũ đại tiểu thư rời khỏi đây rồi.”

“Hả? Ngũ Nhân Ái? Chú nói Tiêu Lạc đã ôm Ngũ Nhân Ái sao?”

Ngũ Y Y trừng to hai mắt, cô thật không dám tin.

Lại tìm một vòng, quả nhiên là bọn người Ngũ Phong Tập, Tiêu Mai đều không có ở đây, xem ra đám người này đã về tới nhà rồi.

Ngũ Y Y nhú mày lẩm bẩm một mình: “Cũng không thềm nói với tôi một tiếng nào, vậy mà đã đi rồi.”

Tiêu Lạc cứ như vậy mà đi sao? Bỏ mình ở lại sao?

Người luôn nói thích mình, chờ mình lớn lên, chờ mình thích người đàn ông là hần, không nói một tiếng nào đã rời khỏi đây vậy sao?

A Trung nói: “Lão đại của chúng tôi đã dặn, để cho tôi đưa cô về nhà. Cô không cần lo lắng, hết thấy đều đã có hần.”

Ngũ Y Y hốt hoảng ngẩng đầu nhìn A Trung.

Trên gương mặt nhỏ nhắn khó kìm nén một nỗi bi thương.

Mặc kệ là hoàn cảnh đáng thương bao nhiêu, cô vẫn luôn hy vọng ấm áp từ xung quanh.

Cuối cùng, vẫn có một Tiêu Lạc mang theo hương vị của người mẹ đi về phía cô, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để nhận thức được ấm áp, vậy mà phần ấm áp này đã rời khỏi cô rồi.”

Tiêu Lạc, làm sao anh có thể không để ý đến em, cứ như vậy mà bỏ đi trước chứ?

Là anh dẫn em đến đây mà.

Không tồi, chú Hoắc vẫn còn nhớ đến mình, còn cử người đưa mình về, nếu không có hần, đêm nay cô là một người đáng thương tội nghiệp phải tự bắt xe về rồi.

Nghĩ tới đây, ngũ Y Y hít hít nước mũi.

243. Chương 243: Không Được Mặc Loại Quần Áo Này 10

“Này em gái! Sao lại ngồi ở đây gục đầu vậy? Đần độn!”

Ngũ Y Y đột nhiên ngẩng đầu lên, mếu máo nghẹn ngào: “Giang Đình...”

Cô chợt nhào vào trong lòng Hàn Giang Đình, dùng đầu mình cọ xát vào người hần.

Hàn Giang Đình nhe răng cười xấu xa: “Rốt cuộc cậu cũng đồng ý lao vào vòng ôm ấm áp của tôi rồi à, được rồi đêm nay đến nhà tôi đi, tôi sẽ đuổi con nhóc người Anh kia đi.”

Lỗ tai Ngũ Y Y dựng thẳng lên, tập tức tách ra, khinh thường liếc mắt Hàn Giang Đình: “Cậu có thể có tiền đồ một chút không? Cả ngày chỉ biết cá! Không sợ bị lây bệnh sao?”

Hàn Giang Đình vừa cười vừa đưa tay lên lau trên mặt Ngũ Y Y: “À à, có phải cậu đang ghen tỵ không?”

“Tôi mà ăn dấm chua của cậu, lão nương đây sẽ đi tìm cái chết!”

Ngũ Y Y hung hăng chụp lấy hai tay Hàn Giang Đình.

“Khụ khụ khụ!” A Trung đứng bên cạnh cảm thấy không được, liền dùng sức ho khan vài tiếng.

Lúc này Ngũ Y Y mới nhớ tới bên cạnh mình còn có một người cần được tôn trọng: “Ha ha, chú A Trung, chú đi trước đi, để tên tiểu tử này đưa tôi về là được rồi.”

A Trung tối sầm mặt, không vui nói: “tiểu thư Y Y phải chú ý một chút! Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Hả?” Ngũ Y Y há hốc mồm, không dám tin mà xoa xoa lỗ tai mình.

Nam nữ thụ thụ bất thân? Đây là cách diễn đạt của thời đại nào vậy?

Chú A Trung lại có thể dùng những lời này sao?

A Trung liếc mắt nhìn Hàn Giang Đình rồi bỏ đi trước.

Ngũ Y Y bĩu môi thở dài: “Làm người giúp việc của Hoắc Phi Đoạt lại khó vậy? Mặc đầm này không được! Nói chuyện với người đàn ông khác cũng không được! Mạng mình thật là khổ mà!”

Điện thoại Ngũ Y Y chợt vang lên, cô nhanh chóng lấy ra nghe: “Alo?”

“Y Y, Nhân Ái uống rượu, nôn rượu rất khủng khiếp, anh đưa cô ấy đi bệnh viện trước, chờ một lúc nữa anh sẽ đến đón em.”

Là giọng nói ôn nhu của Tiêu Lạc.

Ngũ Y Y lập tức bình tĩnh trở lại, không phải đã quên cô, không phải bỏ cô ở lại, mà là hấn đưa Ngũ Nhân Ái đi trước, sau đó sẽ trở lại đón cô.

“A, không sao. Anh không nên đi qua đi lại, để Hàn Giang Đình đưa em về là được rồi, xe của hấn cũng như vậy. Anh cẩn thận một chút.”

“Ừ, vậy cũng được. Y Y, thật xin lỗi.”

“Ha ha, không có gì.”

Cúp điện thoại, Ngũ Y Y liền nở nụ cười tươi.

Phần ẩm áp kia của cô không có đi, vẫn còn ở đây. Ha ha.

“Này, không giống cậu nha, lúc cậu cùng ông chú Tiêu Lạc phiền phức kia nói chuyện làm sao không giống cậu một chút nào! Còn làm ra vẻ rất tốt! Không phải là cậu đang ngụy trang thành thực nữ đấy chứ?”

Hàn Giang Đình vỗ vai Ngũ Y Y. đọc thêm nhiều truyện hay tại Doc Truyen . o. r ..g

Ngũ Y Y ra vẻ khinh thường: “Tiểu tử thôi, cậu mới nói cái gì? Tiêu Lạc người ta đã gây phiền phức cho cậu sao? Ánh mắt cái quái gì, đừng để ý đến tôi, bây giờ cậu rất phiền phức.”

“Ha ha, phiền phức đi, cậu phiền tôi tôi không phiền cậu.”

Hàn Giang Đình vô liêm sỉ vẫn đi theo sát Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cười rồi.

Nhưng mà.....lúc này mình ở trước mặt Tiêu Lạc lại rất làm ra vẻ sao? Thật sự là có đóng giả làm thực nữ sao? Thật không giống với mình chút nào!

Ngũ Y Y cũng bị mê mẩn rồi.

Tiêu Lạc đưa Ngũ Nhân Ái vào bệnh viện.

Ngũ Nhân Ái cần truyền nước biển, Tiêu Mai vừa nhìn thấy liền đuổi mọi người đi hết, chỉ để một mình Tiêu Lạc ở cạnh Nhân Ái.

Tiêu Lạc ngồi bên cạnh giường, luôn nhìn vào đồng hồ trong điện thoại, có vẻ rất sốt ruột.

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc, cười khổ nói: “Lạc, anh đi trước đi, ở đây có y tá rồi, anh không cần ở trong này.”

“Hả?” Tiêu Lạc ngẩng đầu nhìn Ngũ Nhân Ái, cười nhẹ: “Không có việc gì, cô yên tâm nghỉ ngơi đi, tôi ở đây với cô.”

Ngũ Nhân Ái đưa bàn tay từ trong chăn ra nắm tay Tiêu Lạc.

Ánh mắt Tiêu Lạc hoảng sợ nhảy dựng lên, nhìn về phía Ngũ Nhân Ái.

Cô ta rưng rưng nước mắt, ánh mắt tràn đầy thâm tình: “Lạc.... Tâm ý của em, em không tin là anh không cảm giác được. Anh có thể chú ý nhiều đến em, nhất định anh sẽ phát hiện ra em có rất nhiều ưu điểm. Lạc, cầu xin anh, đừng không để ý đến em.”

Tiêu Lạc há hốc miệng thở dốc, không nói nên lời nào.

Ban đêm trong phòng bệnh ở bệnh viện, có vẻ như rất lạnh lẽo, vắng vẻ.

“Đứa bé ngốc, theo những lời em nói vậy, người anh trai này của em vẫn sẽ không coi em là người phụ nữ, vì vậy em không cần phải chờ đợi, em trực tiếp ra tay đi, cho hắn dùng một chút thuốc kích thích vào, chỉ cần hắn chạm vào người em rồi, sẽ không có cách nào đẩy ra được. Đây là biện pháp để cho anh ta có trách nhiệm với em. Con ngốc!”

Phúc Hi cúp điện thoại, lâm vào trầm tư.

Thuốc kích thích?

Cho anh Phi Đoạt uống cái này sao?

244. Chương 244: Cài Cúc Áo Giúp Anh 1

Thấy trong phim truyền hình chiếu qua tác dụng của thuốc kích thích, cho dù là đàn ông hay phụ nữ, chỉ cần ăn thứ này vào rồi, sẽ nổi lên sắc tâm điên cuồng.

“Tôi làm thuốc kích thích cho anh Phi Đoạt ăn hết sao?”

Phúc Hi nằm trên giường lăn lộn qua lại, nhìn lên trần nhà tưởng tượng lung tung lên.

Sau khi anh Phi Đoạt ăn thuốc kích thích, hai mắt lập tức sẽ đỏ lên.

Sau đó thở hổn hển nặng nề, từ từ đi về phía cô.

Sau đó.....

Khẳng định là Hoắc Phi Đoạt dùng một tay ôm lấy cô, đặt cô lên trên giường, thành thạo mà cởi quần áo cô ra, sau đó.....

Điên cuồng mà.....

“Hi hi, nghĩ một chút, có vẻ như đáng vẻ không sai. Thuốc kích thích? Đến chỗ nào làm thuốc kích thích đây?”

Phúc Hi cắn môi, trên vấn đề này, cần phải suy nghĩ thật kĩ.

Ngũ Y Y trở lại Ngũ gia trang, vừa vào cửa, Tiêu Mai liền gọi cô lại: “Ngũ Y Y, ai ày đi dự tiệc? Là ai ày đi? Không ai mời mày, mày lại có thể có da mặt dày mà đi! Thật chưa thấy qua người nào như mày!”

Ngũ Y Y híp mắt, đứng thẳng người lên, xù gai như con nhím con, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Các người không mời tôi, đúng là người khác đã mời tôi, là ai ở thế giới này để cho nhiều người sống như vậy? nếu như chút ánh sáng còn lại có nhiều thứ còn sống sót, tôi nhất định sẽ không đi.”

“Mày đi làm gì? Ngoại trừ mắt mặt vẫn là mắt mặt thôi! Ngũ gia đều bị mày làm mất mặt hết rồi!” Tiêu Mai tức giận muốn nhảy dựng lên.

“Được rồi, trời đã khuya, nói lớn tiếng như vậy làm gì?” Ngũ Phong Tập ngồi trên ghế sofa pha nẩy giờ rồi cuộc cũng lên tiếng, vẻ mặt không vui liếc mắt nhìn Tiêu Mai.

“Hừ.” Tiêu Mai hừ lạnh. “Nó đi cũng thông đồng với đàn ông làm chuyện xấu. Mặc kệ nó là con gái, chính mình giải quyết cho tốt, đừng làm xôn xao dư luận lúc đó mới hối hận.”

Tiêu Mai nói xong liền bỏ đi lên lầu.

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ ngồi trên ghế sofa phía bên kia, Ngũ Nhân Lệ cắn môi nhìn Ngũ Y Y, nhưng Ngũ Nhân Tâm thì cười lạnh ngồi bắt chéo hai chân lại, bày ra bộ dáng đang xem kịch vui.

Ngũ Y Y cười lạnh, nhìn về phía Ngũ Phong Tập: “Ông còn muốn dạy dỗ tôi cái gì sao? Nếu muốn trách móc, nhân lúc nhiều người ở đây mà nhanh chóng nói đi, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của một số người kia.”

Ngũ Phong Tập sợ run người, khoát tay nói: “Con lớn rồi, ba không muốn trách móc con, con lên lầu nghĩ ngơi sớm một chút đi.”

Ngũ Y Y nhìn Ngũ Nhân Tâm một cái, ngắc cấn đi lên lầu.

Hơn nữa, cô giả vờ đi vào phòng ngủ của mình, mò mẫm dựa vào tường lắng nghe tiếng nói bên dưới.

“Ba ba, lúc nãy sao ba không nói gì với Y Y? Nó về nhà trước, không phải người cũng rất tức giận sao?”

Ngũ Nhân Tâm hơi bất mãn lên tiếng.

Ngũ Nhân Lệ thì không nói gì.

Ngũ Phong Tập thở dài: “Aiz, dì Mai của con nói, nhìn thấy Ngũ Y Y đi theo Hoắc Phi Đoạt rất nhanh, trách móc nó, đúng là muốn tốt cho nó, nhưng nó lại không biết, chuyện này mà đến tai Hoắc lão đại, ba ba sẽ không tránh khỏi bị hấn trừng phạt. Hoắc Phi Đoạt kia không phải là người thường gì, kể cả ông trời cũng không dám mạo phạm!”

“Ba ba, người cũng có thể cảnh cáo Y Y mà, không cho nó tìm mọi cách để đến gần Tiêu Lạc, không phải người và dì Mai đã quyết định để chị cả của con và Tiêu Lạc đính hôn rồi sao?”

“Yên tâm đi, chuyện này sẽ không sai đâu. Chuyện đính hôn nhất định sẽ thực hiện. Tiêu Lạc muốn quản lý công ty của ba, nhất định phải làm theo việc này. Đầu, đi ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.”

245. Chương 245: Cài Cúc Áo Giúp Anh 2

Ngũ Y Y vội vàng bỏ chạy về phòng mình.

Cô dựa vào cửa một môi ngồi bệch xuống đất.

Ngũ Phong Tập vừa nói cái gì?

Ông ta muốn cho Nhân Ái đính hôn với Tiêu Lạc sao?

Trời ơi!

Đây là chuyện gì chứ?

Lúc mình gần gũi với Tiêu Lạc, thì nói là tình yêu loạn luân, là tình yêu sai thể hệ, bị chửi mắng và bị khinh bỉ!

Nhưng đến Ngũ Nhân Ái, lại có thể trắng trợn như vậy, vàng thật không sợ lửa mà đánh hôn sao?

Tiêu Lạc không phải là cậu của Ngũ Nhân Ái sao?

Đột nhiên Ngũ Y Y bị tin tức này làm cho đầu óc tỉnh táo hẳn ra.

Ông trời ơi, vì sao ông lại tàn nhẫn vậy, đối với con lại độc ác, cho dù con có một chút gì, ông cũng tìm cách cướp đi của con?

Một Tiêu Lạc mang theo hương vị của người mẹ, ông cũng cần phải cướp đi sao?

Ngũ Y Y chợt bị thương, ngồi trên sàn nhà ôm lấy cơ thể nhỏ bé bất lực lạnh run của mình.

Cô phải chờ Tiêu Lạc đến đây, hỏi hẳn một chút mới được.

Nhất định Tiêu Lạc hẳn sẽ không đồng ý! Tiêu Lạc sẽ không đồng ý đánh hôn với con nhóc họ Ngũ kia đâu! Mình tin Tiêu Lạc mà.

Ngũ Y Y tự an ủi chính mình, không biết trải qua bao lâu, cô từ từ ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh lại, trời đã sáng hẳn rồi.

Cô từ trên sàn nhà đứng lên, cả người đều đau nhức.

“Ách! Mình lại ngủ trên sàn nhà một đêm..... Ai da, eo mỗi lưng đau, chân bị chuột rút rồi.”

Ngũ Y Y từ từ đứng lên trước cửa sổ, vặn vẹo cổ vài cái, ngáp một cái thật lớn.

Cô chợt dừng động tác lại, hung hăng hít một hơi thật sâu.

Cuối cùng là đêm qua Tiêu Lạc có về nhà hay không về nhà?

Ngũ Y Y vội vàng mở cửa ra, dép lê cũng chưa mang vào, kích động chạy đến trước cửa phòng Tiêu Lạc, trực tiếp mở cửa ra.

Đúng là trong phòng không có một bóng người, đệm giường đều được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng.

“Trước khi vào cửa, cũng không biết gõ cửa một cái à? Ha ha”

Phía sau, bỗng nhiên có một giọng cười ôn nhu vang lên.

“A!”, Ngũ Y Y ngạc nhiên xoay người lại, lập tức nở nụ cười: “Tiêu Lạc, anh đã về rồi?”

Một giây sau, nụ cười trên gương mặt lập tức cứng đờ. truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o. r. g

Tiêu Lạc.....chỉ mặc quần đùi, trên tay cầm một đồng quần áo còn chưa kịp mặc vào.

Thật tình không thể tưởng tượng được, một Tiêu Lạc hào hoa phong nhã, mà cơ thể lại rất cường tráng như vậy!

Cũng có từng khối bắp thịt săn chắc.

Thật là xấu hổ.

Ngũ Y Y lập tức đỏ mặt.

“À, cái kia, vừa rồi đi vào quá nhanh, em đi ra ngoài trước, anh thay quần áo đi.”

Ngũ Y Y xấu hổ nhanh chóng xoay người, định bỏ chạy ra ngoài đóng cửa lại.

“Không sao.”

Tiêu Lạc nói một câu, một giây sau, tay của hắn lại nắm lấy tay Ngũ Y Y, phần trên cổ trần dán chặt vào lưng cô.

Tốc độ của hắn thật nhanh.

Từ chỗ hắn đến đây, cách nhau khoảng sáu bảy mét, trong một giây ngắn ngủi liền đẩy được đẩy sao?

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận về chuyện này, tay Ngũ Y Y đã bị Tiêu Lạc nắm lấy xoay người cô lại đối mặt với hắn.

Tiêu Lạc cúi đầu mỉm cười nhìn Ngũ Y Y, nói nhỏ: “Anh nói muốn em ở trong này, không sao cả. Ha ha, anh rất thích có em ở đây.”

Vốn là đầu Ngũ Y Y rất thấp, vừa nhìn liền thấy cơ bụng của người trước mặt.

Dưới bụng....Từng khối cơ bụng săn chắc...

Rầm!

Sắc tâm của cô lại nổi lên, âm thầm nuốt nước miếng.

Ôi mẹ ơi, hèn chi thích xem cơ thể người mẫu nam, thì ra vóc dáng đẹp lại thu hút ánh mắt người khác như vậy.

246. Chương 246: Cài Cúc Áo Giúp Anh 3

Con gái cũng rất háo sắc nha.

“Anh, anh ở đây thay quần áo đi, còn em sẽ đi ra ngoài.”

Sao cô lại có cảm giác như mình đang chiếm tiện nghi của Tiêu Lạc vậy nhỉ?

“Ha ha, anh thay quần áo, nhưng đúng lúc có em ở đây, đến đây nhìn thử cơ thể ông xã tương lai của em có săn chắc hay không?”

Tiêu Lạc đùa với Ngũ Y Y, hắn nắm lấy tay cô đặt trên ngực mình.

“A!” Ngũ Y Y vừa mới chạm vào da thịt người kia, lập tức sợ hãi né tránh, tay chân luống cuống, mặt đỏ bừng lên: “Cài gì, ông xã gì chứ, Tiêu Lạc anh thật xấu xa.”

Ngũ Y Y ngượng ngùng quay người đi, vỗ vỗ trái tim mình, nơi đó đang đập thành thịch thịch thịch.

Giống như.... Cảm giác vừa rồi cũng không tệ lắm, tuy rằng trong khoảng thời gian rất ngắn, vẫn đụng đến được cơ ngực săn chắc cương rắn của Tiêu Lạc.

Ngũ Y Y lén lút nhe răng cười xấu xa.

Tuy nhiên Tiêu Lạc không giống như Hoắc Phi Đoạt cường tráng kia, từng đoạn bắp thịt Hoắc Phi Đoạt đều trắng trẻo như da thịt phụ nữ, cứng rắn như tảng đá vậy, mà đặc biệt là cơ bụng lại rất phát triển, từng khối thích gõ gõ, rất kích thích thị giác người khác, rất gợi cảm.

Ách....Sao đột nhiên mình lại nổi sắc tâm nhớ đến tên Hoắc lão đại kia chứ?

Hơn nữa hơn nữa, cô lại có thể dùng Tiêu Lạc so sánh với Hoắc Phi Đoạt như vậy.

Mình không có việc gì chứ?

Không có bệnh chứ?

Tiêu Lạc từ phía sau ôm lấy Ngũ Y Y, hắn cúi đầu, đôi môi dán chặt vào vành tai nhỏ trắng nõn của cô, nói nhỏ: “Không phải sao? Không phải em đã chọn anh làm ông xã tương lai của em rồi sao? Anh chỉ chọn em làm vợ duy nhất của anh, do đó em không được bỏ rơi anh.” từ nguồn Doc Truyen . o. r. g

Từng cổ khí nóng sủi ầm ồ tai cô, làm cho cả người cô ngày càng nóng lên, giống như đang bị điện giật.

Ngũ Y Y sợ hãi nói: “Anh, anh còn như vậy nữa em sẽ tức giận bỏ đi đó.”

“Đừng, đừng! Anh không nói nữa! Đừng nói giận! Ha ha, đến đây mặc quần áo giúp anh đi. Xin em vẫn không được sao?”

Tiêu Lạc lôi kéo cánh tay Ngũ Y Y làm nũng.

Ngũ Y Y nhìn vào ánh mắt đang hàm chứa ý cười của Tiêu Lạc, tim càng đập nhanh hơn, run rẩy nói: “Anh lớn như vậy rồi, cũng không còn là một đứa trẻ nữa, làm sao để em mặc quần áo giúp anh chứ?”

Tiêu Lạc nắm lấy hai tay Ngũ Y Y đặt lên trước ngực mình, vừa cười vừa nói: “Để cho em giúp anh, trước tiên là cho em làm quen với công việc trong tương lai này một chút mà.”

Ngũ Y Y bị giọng nói của Tiêu Lạc nói mấp mà làm da mặt cô ngày càng đỏ lên.

Ai da, thật là, cái dì mà công việc tương lai chứ?

Vừa nghe đã cảm thấy xấu hổ rồi.

Tiêu Lạc mặc áo trong vào, vẫn giữ nguyên rồi lên tiếng: “Đến đây cài cúc áo giúp anh đi.”

Ngũ Y Y quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào cơ thể Tiêu Lạc, cô xấu hổ nói: “Em muốn đi ra ngoài.”

“Tiêu Lạc dúi tay ra ôm cô từ phía sau: “Không cho em đi....”

Âm thanh rất nhỏ, rất nhỏ như đang thì thầm vài tai cô.

Ánh mắt Tiêu Lạc hàm chứa sức sống, môi hần sắp áp vào da mặt Ngũ Y Y: “Nếu em không giúp anh, anh sẽ không cho em đi, anh muốn hôn em, hôn cho đến khi nào em giúp mới thôi.”

“Hả?” vừa nghe hần muốn hôn cô, Ngũ Y Y mở to hai mắt xoay người lại nhìn Tiêu Lạc.

Đúng lúc này, Tiêu Lạc đến gần, môi hần áp sát vào đôi môi đỏ mọng của Ngũ Y Y.

Hần nhẹ nhàng hôn lên môi cô, đầu lưỡi nhanh chóng lướt trên môi đỏ mọng của cô, sau đó mới buông cô ra, trên mặt hần đều là ý cười: “Rất cuộc là có muốn giúp anh không?”

Ngũ Y Y suýt chút nữa đã ngất đi, hốt hoảng gật đầu lia lịa: “Có! Có!”

Ngũ Y Y cúi đầu nhỏ xuống, vẻ mặt thẹn thùng như tấm lụa đỏ, tay chân luống cuống cài cúc áo lại cho Tiêu Lạc.

247. Chương 247: Cài Cúc Áo Cho Anh 4

Tiêu Lạc cúi đầu mỉm cười nhìn cô bé đang bối rối này.

“Y Y!”

“Hả?”

Hần nhìn mái tóc của cô.

Ngũ Y Y cúi đầu nhìn cúc áo trên áo của hần.

“Y Y, sau này em đều cài cúc áo cho anh cả đời được không?”

“.....” Ngũ Y Y cắn môi, cô nở nụ cười nhẹ nhưng không trả lời hần.

Mặt cô từ từ đỏ lên.

“Em không nói tiếng nào, anh coi như em đã đồng ý rồi nha.” Hần cúi đầu nở nụ cười nhẹ bên tai cô, đột nhiên hôn vào má Ngũ Y Y một cái.

Ngũ Y Y hoảng sợ dùng sức đẩy Tiêu Lạc ra, nói lắp bắp: “Cúc áo, Cúc áo đã cài lại rồi.....Em, em còn có việc, em đi trước đây.”

Ngũ Y Y sợ hãi không dám nhìn vẻ mặt không biết xấu hổ kia của Tiêu Lạc, cô mang theo cái đuôi bỏ chạy ra ngoài.

Tiêu Lạc mỉm cười, đi qua mở cửa ra, nói theo bóng lưng Ngũ Y Y: “Để báo đáp lại, anh mang vợ giúp em nha.”

“Không cần đâu.”

Ngũ Y Y sợ tới mức đóng cửa phòng mình lại.

Tiêu Lạc mỉm cười nhún nhún vai.

Đột nhiên hần ý thức được chuyện gì, liền nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy Ngũ Phong Tập, Tiêu Mai đang đứng dưới lầu ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hắn.

Tiêu Lạc nhanh chóng đi vào phòng.

Tiêu Mai tức giận bỏ chén cơm, bà vỗ bàn nói với Ngũ Phong Tập: “Anh nhìn thấy rồi chứ? Đây là anh tận mắt nhìn thấy chứ? Không phải em nghe sai đồn sai, không em nói càn chứ? Anh hãy nhìn con gái anh đang quyến rũ em trai em thế nào? Vô lý quá rồi! Mới bao nhiêu tuổi đã thế này, không biết đã học những thủ đoạn ám muội này ở đâu nữa! Em tức chết rồi!”

Ngũ Phong Tập mắt hững hờ nghiêm mặt lại, cau chặt mày nói: “Được rồi được rồi, em không cần phải nói nhiều, anh đảm bảo sẽ để cho em trai em và Nhân Ái đính hôn được chưa? Em không cần phải nói đi nói lại những lời này nữa.”

“Làm sao có thể gọi em trai? Chẳng phải lúc đó nó sẽ là em trai của anh sao? Nó sẽ quản lý công ty của anh. Đầu là người một nhà, em để cho nó tự đi tìm vợ nhưng vẫn không tìm được người nào vừa ý. Em vừa thấy Nhân Ái đã biết con bé là một người tốt, nhìn thấy Y Y đã chán ghét làm sao.”

“Biết rồi biết rồi, anh nhất định sẽ để cho Nhân Ái và Tiêu Lạc đính hôn được chưa?”

“Nhưng mà cũng không được em muốn anh dạy dỗ Y Y lại, nói cho nó biết rõ đừng giở thủ đoạn gì quyến rũ em trai em, em trai em là hoa đã có chủ rồi, anh để Ngũ Y Y biết một chút, không cần phải cướp đoạt người đàn ông của chị mình.”

“Được được được, anh sẽ tìm cơ hội nói rõ với nó, ăn cơm đi.”

Ngũ Phong Tập chịu đựng cũng sắp điên lên rồi.

Khi Ngũ Y Y thu thập xong liền đi xuống dưới nhà ăn cơm, Tiêu Mai tròn mắt, hàm hực tức giận đi qua bên kia tập thể dục thẩm mỹ.

Ngũ Nhân Lệ đẩy miếng khoai tím còn thừa lại về phía Ngũ Y Y, Ngũ Y Y ngác nhìn nhìn chăm chăm vào Ngũ Nhân Lệ.

Ngũ Nhân Lệ vừa muốn nói gì đó, Ngũ Nhân Tâm tiến lên kéo ghế dựa ngồi xuống, làm Ngũ Nhân Lệ sợ tới mức thu hai tay lại.

Ngũ Nhân Tâm trừng mắt nhìn Ngũ Y Y, lại nhìn miếng khoai tím kia, rồi gấp bỏ vào miệng hỏi Ngũ Nhân Lệ: “Nhân Lệ, học xong môn tiết hai chúng ta đến bệnh viện thăm chị cả không? Dường như hôm nay tiêm xong mũi thuốc dinh dưỡng là có thể xuất viện rồi.”

“Ừ, được.”

Ngũ Nhân Lệ không dám nhìn Ngũ Y Y. còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o, r. g

Ngũ Y Y đang chạy xe máy trên đường ngoại ô, vừa kịp lúc Hàn Giang Đình cũng chạy xe ngang qua.

Hàn Giang Đình vẫy tay hỏi Ngũ Y Y: “Này, em gái! Tối hôm qua có mơ thấy anh không?”

Ngũ Y Y bật cười, mở miệng nói: “Mơ thấy, mơ thấy Tôn Ngộ Không gọi cậu đó, có chuyện gì nói nhanh lên, tên gốc tử kia!”

248. Chương 248: Cài Cúc Áo Cho Anh 5

Hàn Giang Đình sững sờ, vài giây sau mới hiểu ra Ngũ Y Y đang chửi xiên chửi xỏ hẳn là Trư Bát Giới, nghiêng rằng lại nói: “Cậu vẫn không làm tôi thất vọng, nha đầu nhẩn tâm này! Đêm qua tôi mơ thấy cậu, làm cho tôi bị mất ngủ nghiêm trọng, năm giờ rưỡi tôi đã thức rồi!”

“Cho nên cậu đạp xe điên cuồng đến tìm tôi hả?”

Hàn Giang Đình cười nhe răng: “Dù sao ở trong sân trường ai chúng ta đã bị mọi người bàn tán vô tư rồi, bây giờ giả vờ một chút không được sao? Hơi thỏa mãn khẩu vị của dân chúng thôi.”

Tiêu Lạc lái xe chạy ngang hai người họ, sau đó giảm tốc độ lại, hạ cửa kính xuống rồi nói với Ngũ Y Y: “Y Y, trưa nay đến chỗ anh ăn cơm đi! Anh sẽ tự mình xuống bếp bộc lộ tài năng cho em xem, mời em duyệt qua trước tài nghệ của anh một chút.”

Ngũ Y Y nhanh chóng đỏ mặt lên.

Hàn Giang Đình trờm mắt đề phòng Tiêu Lạc: “Đến chỗ của anh làm gì? Chúng tôi sẽ ở trong trường ăn cơm trưa đúng không Y Y?”

Ngũ Y Y nhanh chóng nhìn Tiêu Lạc, thật sự là cô không thể chịu được loại ánh mắt đầy thâm tình của hắn, lại vội vàng cúi đầu xuống, cọ cọ giày, bộ dáng như bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, nhưng lại chọc tức Hàn Giang Đình.

Tiêu Lạc ngẩng nhìn dáng vẻ nhỏ bé của Ngũ Y Y rồi nói: “”Cứ quyết định vậy đi, buổi trưa anh sẽ đến trường đón em tan học.”

Nói xong, xe hơi từ từ tăng tốc rời đi.

Hàn Giang Đình trợn mắt há hốc mồm, tức giận nhìn về phía chiếc xe hơi kia la hét: “Quyết định cọng lông chứ quyết định, anh tính cái cầu! Anh dựa vào cái gì mà nói đi là đi hả? Y Y của chúng tôi mới không đi, anh cút đi!”

Hàn Giang Đình cảm thấy chửi đủ rồi, quay đầu lại nhìn đã thấy Ngũ Y Y chạy xe cách xa hẳn hai ba chục mét, lúc này hắn vội vàng đuổi theo Ngũ Y Y: “Y Y! Cậu đi tôi với! Tôi nói đồng chí Ngũ Y Y, buổi trưa cậu muốn đi thật chứ?”

Ngũ Y Y đưa mắt nhìn Hàn Giang Đình, lại mang theo vài phần ngọt ngào nói: “Làm sao vậy? Đi thì làm sao vậy? Là ai quy định tôi không thể đi?”

Hàn Giang Đình sốt ruột cào cào tóc: “Cậu không thể đi! Nhất định là cái tên họ Tiêu sói đuôi dài kia không có lòng tốt! Cậu nhìn bộ dáng hắn cười xem thật ghê tởm mà. Nôn nôn nôn, tôi muốn nôn nước chua ngày hôm qua ra luôn rồi, cậu không thể đi.”

Ngũ Y Y nhìn lên trời, cô đảo cặp mắt xinh đẹp của mình, không trả lời hắn mà cười xấu xa: “Hàn Đại thái tử, cậu có muốn đua xe với tôi không? Đúng lúc ở đây không có xe của ai cả, nhìn xem ai sẽ tới đường quốc lộ trước.”

Nói xong, Ngũ Y Y cũng rời khỏi chỗ ngồi, cô đứng lên gia tăng tốc độ đạp xe.

“Được! Tôi sẽ cho cậu thấy tốc độ của Hàn gia gia đây! Tốc độ tên lửa!”

Hàn Giang Đình cười cười rồi bắt đầu gia tăng tốc độ.

Nhân lúc có gió, Ngũ Y Y quay lại cười với Hàn Giang Đình, sợi tóc bay lượn trong gió, nhìn vào hết sức quyến rũ: “Ha ha, Hàn Giang Đình, cậu là con rùa! Hàn Giang Đình ngốc!”

Hàn Giang Đình đang sững sờ, sau đó nuốt nước miếng, dùng sức đạp xe gia tăng tốc độ một cách liều mạng.

Hai người vui vẻ đạp xe trên đường ngoại ô.

Ánh mặt trời chiếu lên bóng dáng của họ, khắp nơi đều vẽ lên tuổi thanh xuân hòa cùng với sức sống.

Lúc thảo luận nhóm nhỏ, tất cả mọi người đều bàn luận tiến độ bài phỏng vấn của mình.

“Ai da, tôi có một cuộc hẹn gặp thật tốt. Vị kia là một phóng viên ngầm nhưng lại rất bình dị gần gũi như thế, lúc tôi điện thoại đến vẫn lo sợ bất an, nào ngờ khi nói ra lời yêu cầu, bên kia lại rất dễ chịu mà đồng ý. Thật vui nha.”

Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

249. Chương 249: Cài Cúc Áo Cho Anh 6

“Tôi hẹn với vị bác sĩ giải phẫu kia buổi tối cuối tuần này sẽ làm cuộc phỏng vấn, nhưng mà người ta cũng không có ý từ chối, coi như tương đối thuận lợi.”

Ngũ Y Y bực bội vẽ lung tung trên giấy.

Cố Tại Viễn à Cố Tại Viễn! Cái tên tiểu tử hỗn đản này! Anh làm gì mà không đồng ý để tôi làm cuộc phỏng vấn hả?

Còn có tên bất lực Hoắc Phi Đoạt, hắn vẫn không đồng ý giúp đỡ cô. (Tội nghiệp Đoạt ca bị chị nói bất lực =]])

Trên giấy vẽ một tên tiểu nhân, Ngũ Y Y nhìn tên tiểu nhân này lại tưởng tượng ra Hoắc Phi Đoạt, dùng chóp mũi ra sức đâm vào: “Không giúp việc cho anh! Tì mặc kệ anh! Không giúp việc cho anh! Tên khốn! Tên khốn!”

“Ngũ Y Y.”

Bà cô già lấy giọng mình đề cao thêm vài độ, Ngũ Y Y chột ngắc đầu lên, ngây ngốc mở miệng hỏi: “A, cô gọi em đó sao?”

“Đã gọi em năm lần rồi! Đây là đang trong giờ học, rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì vậy?” Bà cô già nhăn mặt tức giận, lại nghĩ đến tức giận sẽ ảnh hưởng sắc đẹp của mình, lập tức dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, sợ sẽ có nếp nhăn dài quá.

“Thật xin lỗi, em có chút thất thần.”

“Tôi cầu xin em có được không, không cần phải vẽ hình em để thiết kế lên trên vải, em không phải học ngành trang trí, em đang học ngành báo chí. Bài phỏng vấn của em thế nào rồi? Tiến hành đến bước kia rồi hả?”

“Cái này cái này.....” Ngũ Y Y gãi gãi đầu, dưới ánh mắt của mọi người, khó xử nói: “Có phần khó khăn nhỏ, Người ta bận rộn công việc, căn bản không muốn làm phỏng vấn.... Cô à, cô có thể đổi người khác cho em không?”

“Không được, sao có thể nói đổi là đổi liền ngay được! Đây là người bên toàn soạn đưa ra, không phải là do tôi tính. Nếu đổi người khác thì không thể có hai ngàn tiền thưởng, vậy em có thể tưởng tượng được không?”

“Được rồi được rồi, không đổi người, vậy thì là tên Cố háo sắc kia đi.”

Hả?

Mọi người đều sợ hãi.

Ngũ Y Y ở sau lưng Cố Tại Viễn lại gọi hắn là cái gì?

Cố háo sắc?

Ôi mẹ ơi!

Ngũ Y Y quyết định quán vào Hoắc Phi Đoạt để hấn giúp đỡ cô mới được.

“Cái tên Cổ háo sắc kia mặc dù ở trước mặt mọi người hò hét rất lợi hại, nhưng mà khi ở trước mặt Hoắc Phi Đoạt hấn lại ngoan ngoãn như một đứa cháu trai, hừ, hấn sợ Hoắc lão đại như vậy, chỉ cần Hoắc lão đại ra lệnh nhất định hấn sẽ nghe theo. Xem ra phải nhờ công phu trên người Hoắc lão đại mới được.”

Ngũ Y Y ngồi dưới tàng cây trên bãi cỏ tìm kiếm số điện thoại Hoắc Phi Đoạt, sau khi suy nghĩ, không hề do dự gọi trực tiếp đến số hấn.

Còn nói Hoắc lão đại hiểu khách gì chứ? cũng không phải là gọi điện thoại cho Tiêu Lạc, cô có thể mắc cỡ, trên cơ bản khi gọi điện thoại cho Tiêu Lạc, cô lại nổi lên cảm xúc hơn 20 phút.

Nói chuyện với Hoắc lão đại nên nói những điều cần nói, đó là ông chủ chứ không phải là người yêu, cần bản là cô không cần suy nghĩ xem bản thân mình ở trước mặt Hoắc lão đại có đáng yêu hay không, có xinh đẹp hay không, có phải là một người phụ nữ thú vị hay không?

Điện thoại Hoắc Phi Đoạt vang lên vài tiếng, sau đó hấn đã ngắt kết nối.

“Hả? Không nghe điện thoại của mình sao? Không tiện nghe điện thoại à? Vậy Hoắc Phi Đoạt đang làm gì chứ?”

Không tiện?

Chuyện gì mà không tiện chứ?

Chẳng lẽ Hoắc Phi Đoạt đang cùng cô gái gì đó sao?

Ôi! đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o r g

Một ý niệm nảy sinh trong đầu cô, Ngũ Y Y hoảng sợ trừng to hai mắt, hô hấp ngày càng dồn dập.

Tim đập hỗn loạn thành thịch thịch thịch.

Một cảm giác bất an nảy sinh trong lòng.

Đúng đúng đúng, khẳng định là đang ở cùng một chỗ với cô gái đêm qua.....Hô mưa gọi gió sao?

Nôn!

Làm sao khi suy nghĩ Hoắc Phi Đoạt đây đưa cùng với người phụ nữ khác, cô lại có cảm giác ghê tởm đến không chịu được chứ?

250. Chương 250: Cài Cúc Áo Giúp Anh 7

Hoắc Phi Đoạt đang thị sát diện tích ở khu nghỉ mát, hấn đang giận dữ phê bình tên quản lý đến không mở mắt ra được, mà bộ dáng tên quản lý cúi đầu khom lưng không dám cãi lại.

Vào lúc này điện thoại Hoắc Phi Đoạt vang lên.

Hấn nhìn thoáng qua màn hình, tim đập nhanh hơn. Là nhà đầu kia gọi đến!

Lẽ ra tâm tình đang tức giận, nhưng đột nhiên lại nhảy nhót không thôi.

Sau khi từ chối cuộc gọi, Hoắc Phi Đoạt bước đến sân golf trước mặt, đối mặt với tên quản lý phía sau về mặt như muốn khóc nói: “Trước tiên dừng ở đây đi, tạm thời các người lui về phía sau 50 mét.”

“Hả? Dạ.”

A Trung nhú mày, nhìn thoáng qua di động trong tay của Lão đại, hình như đã đoán được chuyện gì, vẫy tay một cái bảo mọi người nhanh chóng lui về phía sau.

Trên bãi cỏ xanh tươi mênh mông bát ngát, Hoắc Phi Đoạt cao lớn anh tuấn tuy vũ đang đứng cô đơn nơi đó.

Dáng người hần thon dài đứng bên bờ hồ nước màu xanh nhạt, bên cạnh là vài cây phong lá đỏ cao lớn.

Tất cả như một bức tranh sơn thủy hoàn mỹ.

Hoắc Phi Đoạt cầm điện thoại di động lên, hít sâu một hơi, rồi sau đó gọi qua cho Ngũ Y Y.

Không biết nha đầu đáng yêu này lại có chuyện gì nữa đây.

Cảm xúc của nha đầu này luôn thay đổi mà.

Vừa nghĩ đến dáng vẻ kia của Ngũ Y Y, Hoắc Phi Đoạt không nhịn được liền nở nụ cười tươi.

Đó là trong mắt của thế giới, ngàn năm lại ôn nhu như vậy.

Ngũ Y Y đang suy nghĩ lung tung, điện thoại di động chợt vang lên, cô vừa nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt gọi tới, trực tiếp bấm nghe, tức giận rống to vào trong điện thoại: “Tại sao vừa rồi anh không nhận điện thoại của tôi? Anh đang làm cái gì hả?”

Chính cô lại không biết, những lời cô vừa mới nói lại hùng hồn như thế.

Giống như cô đang quản lý ông xã của mình là Hoắc Phi Đoạt vậy.

Hoắc Phi Đoạt nhìn mặt hồ gợn sóng, tâm tình những cơn sóng nhỏ trên mặt hồ: “Lúc này có cấp dưới bên cạnh nên không tiện nghe điện thoại. Bây giờ có thể nói chuyện được rồi.”

“Cái gì mà cấp dưới chứ, lại không nói được sao, sẽ không phải là người nào khác à? Hừ!”

“Hử? Người nào khác? Em hãy nói một chút xem là người nào?”

“Phụ nữ sao?” Giọng nói của Ngũ Y Y vẫn tràn ngập tức giận.

“Ha ha ha.” Hoắc Phi Đoạt im lặng vài giây, sau đó cười thật to.

Tiếng cười kia sâu lắng lại mang theo từ tính, giữa từ tình có một phần trong trẻo.

Thật sự làm cho người ta trầm luân trong âm thanh thật dễ nghe kia.

Ngũ Y Y nuốt nước miếng: “Anh cười cái gì mà cười? Không cần dùng tiếng cười để che giấu sự lúng túng của anh. Có phải anh đã bị tôi nói đúng rồi phải không?”

“Giờ làm việc của tôi, phụ nữ không được can thiệp vào. Em thật có thể đoán mò nha. Buổi sáng tôi đến làng du lịch ở vùng ngoại ô để thị sát tiến độ, không ngờ có vài phần công trình làm không được tốt, tôi vừa mới nhắc nhở người phụ trách quản lý công trình, nếu em không tin tôi sẽ chụp vài hình ảnh làng du lịch gửi qua cho em xem, thế nào?”

Hoắc Phi Đoạt ít khi báo cáo công việc đối với một người nào đó, hơn nữa còn đang báo cáo với một cô bé.

Ngày thường Hoắc Phi Đoạt rất ít nói, những lời nói ra đều là vấn đề quan trọng.

Nhưng mà hiện tại lại giải thích một tràng thật dài.

Lúc này Ngũ Y Y mới tin là thật, đem trái tim đang đập loạn của mình từ từ yên ổn trở lại.

“Tôi mới không xem những hình ảnh của anh, sẽ làm lãng phí dung lượng điện thoại của tôi. Anh yêu ai ở đâu cũng không liên quan gì đến tôi.”

A, hiện tại đã nói những lời nhẹ nhàng rồi hả? Mới vừa rồi là ai đã nói những lời dầm chua như vậy?

Hoắc Phi Đoạt không muốn lật tẩy cô, giày da bóng loáng đá vào hòn đá nhỏ nhỏ, vì quen có nội lực thâm hậu nên mấy hòn đá nhỏ lăn sáu bảy vòng trên mặt nước, rồi rơi xuống một chỗ khá xa trong hồ. Tạo thành từng đợt sóng nhỏ nhấp nhô trên mặt nước.

“Đại tiểu thư, có gì dặn dò không?”

Trong giọng nói Hoắc Phi Đoạt tràn đầy vẻ cưng chiều.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

251. Chương 251: Cài Cúc Áo Giúp Anh 8

Ngũ Y Y nằm dài trên bãi cỏ vô cùng thoải mái, lười biếng nói: “Không có gì dặn dò, chỉ là gọi điện thoại xem anh đang làm cái gì?”

Hoắc Phi Đạt không nhịn được liền cười: “A? Em đang điều tra tôi sao?”

“Ha ha, tôi nói chuyện với anh, anh nghĩ có tốt hay không?”

Hoắc Phi Đạt âm thầm thở dài.

Aiz, nếu không có chuyện gì, tại sao nha đầu kia lại chủ động nghĩ đến hắn chứ.

“Có chuyện gì?”

“Vấn đề là chuyện phỏng vấn! Tất cả học sinh khác đều liên hệ xong hết rồi, còn tôi vẫn chưa có manh mối nào, hôm nay giáo viên kia rất hung dữ với tôi.”

“Tên giáo viên khốn nạn nào dám hung dữ với em? Tôi sẽ đi tìm hắn!”

Hoắc Phi Đạt không muốn ai khi dễ nhà đầu kia.

“Ai da, giáo viên nào mà không hung dữ với học sinh, đây là chuyện thường ngày, tôi không bị mất một miếng thịt nào, vấn đề quan trọng là tôi không liên hệ được cuộc phỏng vấn nào. Anh giúp tui tôi nhanh lên a, gọi điện cho Cố Tại Viễn, bảo hắn làm việc này nhanh đi.”

Hắc Phi Đạt chuyển động con người, bất chợt nổi lên ý nghĩ: “Có thể giúp em, nhưng cuối cùng tôi không thể nói nên lời vì tôi quá bận bịu mà.”

“Cái gì?”

“Lấy lý do nào để làm cho người ta giúp đỡ đây?”

“Hả?” Ngũ Y Y nhíu đôi lông mày nhỏ lại.

Hừ! Hoắc Phi Đạt không hổ danh là một tên gian thương, là tên gian thương mà!

“VẬY....Như vậy được rồi, tôi sẽ kiếm được 20 ngàn kia, sau đó sẽ lấy ra 5000 đưa cho anh làm lệ phí giúp đỡ. Đau lòng quá! 5000 cũng không có. Hu hu”

“Ha ha” Hoắc Phi Đạt buồn cười hỏi: “Em nợ tôi 5000 sao?”

“Hả? Không cần tiền à? Vậy anh muốn cái gì?” truyện được copy từ . O r g

Muốn em! Muốn con người em, kể cả trái tim của em.

Nhưng những lời này không có cách nào nói ra khỏi miệng.

“Thôi, tôi không làm khó em nữa. Em nghèo như vậy, cơ thể cũng không ra hình dáng gì, thực sự không thể lừa gạt đem bán, tôi sẽ xem như làm phúc giúp đỡ em là được.”

“Cái gì? Có thật không? Ha ha ha, Phi Đạt! Anh thật là tốt! Tôi biết anh là người thấu tình đạt lý nhất mà! Là người có lương tâm nhất mà.”

Không phải mới vừa rồi còn chửi hắn là gian thương sao?

Tuy nhiên Hoắc Phi Đạt vẫn không bị uất ức gì, tâm tình vẫn còn rất tốt.

Giọng điệu Hoắc Phi Đạt hấp dẫn: “Em làm thư ký cho tôi một ngày đi, đúng lúc bên này không có ai phục vụ.”

“Hả?” Ngũ Y Y ngây người.

Thì ra tên họ Hoắc kia nói chuyện còn có ý khác.

Quả nhiên, một thương nhân thông minh sẽ không để cho người khác ăn bữa cơm miễn phí.

“Thư ký? Tôi không biết là trong công ty anh lại có chuyện này. Tôi không làm được.”

“Không phải là thư ký làm việc, mà là thư ký sinh hoạt. Hôm nay tôi đến khu nghỉ mát công tác một ngày, bởi vừa công ty có rất nhiều việc nên không thể đưa một thư ký đến đây để phục vụ, em cứ đến đây bưng nước pha trà cho tôi.”

Ngũ Y Y suy nghĩ, đột nhiên trong đầu hiện ra một hình ảnh thật thê thảm: Một mình Hoắc Phi Đoạt làm việc ở vùng ngoại ô, không có ai ở bên cạnh hắn, thậm chí hắn không ngừng nuốt nước bọt, ho khan không ngừng, không mặt nhỏ nhảnh vì đói bụng mà phờ phạc.

Ôi, Hoắc lão đại thật đáng thương.

Ngũ Y Y hít hít mũi đau lòng nói: “Bên đó rất hoang dã sao? Đều không có thức ăn nước uống à? Anh ăn cơm chưa? Có phải rất vất vả không?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn lướt qua đám thuộc hạ đứng cách mình 50 mét, vẫn bình tĩnh mà nói dối: “Phải nha.”

“Tôi sẽ gọi xe tắc xi đến đó, tiền xe anh sẽ trả.”

“Em không cần gọi xe, tôi sẽ cho xe công ty đến đón em, 15 phút sau sẽ đến trước cổng trường đón em tan học.”

252. Chương 252: Cài Cúc Áo Giúp Anh 9

“Được được, anh phải cố gắng cầm cự nha!”

Y Y nói những lời này lại làm cho Hoắc Phi Đoạt ngẩn người, hắn cúp điện thoại không nhận được liên nộ nụ cười tươi.

Cầm cự?

Cầm cự thể nào?

Nhưng thật ra, nơi bộ vị mấu chốt nào đó của hắn đúng là không cầm cự được nữa rồi, cô có thể nhanh chóng tới đây giúp hắn hạ hỏa hay không?

Hoắc Phi Đoạt gọi điện thoại qua cho A Trung, nói giọng lạnh nhạt: “A Trung, hôm nay tôi ở lại khu nghỉ mát, không để cho những việc khác đến quấy rầy tôi, ngoài ra đừng để Phúc Hi biết tôi đang ở đây. Còn có, cậu cho xe đến trường học đó Ngũ Y Y đi.”

“Hả? Dạ dạ.” A Trung mờ mịt cúp điện thoại.

“Hôm nay lão đại ở lại chỗ này sao? Vậy buổi chiều còn một cuộc thảo luận quan trọng phải làm sao bây giờ? Buổi tối còn bữa tiệc lãnh đạo cấp tỉnh làm sao đây? Ngũ Y Y này lại phiền toái như vậy.”

Cúp điện thoại xong Ngũ Y Y càng bận rộn, cô như một tên lửa lao thẳng xuống căn tin, mua bánh bích quy, nước tinh khiết, khô bò..... Giống như đang chuẩn bị đi cứu tế dân Châu Phi đang chạy nạn vậy.

Cô cầm một túi đồ ăn to đi đến trước cổng trường, liền nhìn thấy một chiếc xe xa hoa đang đậu ở chỗ ấy.

Thân xe màu đen bóng loáng.

“Là tiểu thư Ngũ Y Y sao? Lão đại phái tôi đến đón cô.”

Một tên tiểu đệ rất cung kính mở cửa xe ra cho Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y vừa lên xe, vừa xúc động nói: “Lão đại của các người sao lại đáng thương thế? Đã có ai bưng trà đưa nước đến cho hần chưa? Lúc này thời tiết lại oi bức như vậy, nếu không uống nhiều nước sẽ rất dễ tức giận.”

Ngũ Y Y lấy gói mì ăn liền trong túi to kia ra, lại lẩm bẩm một mình: “Không biết lão đại của các người không ăn cơm, lúc hần đói bụng có khó chịu không?”

Người lái xe phía trước suýt chút nữa đã té ngã trên tay lái.

Người mà cô ấy đang nói đến là Lão đại công ty Hắc Đế của bọn họ sao?

Bên cạnh Lão đại lúc nào mà không có người hầu hạ chứ?

Khi ra ngoài, có ít nhất hai mươi mấy người đi theo sau bảo vệ, muốn hút thuốc sẽ có người ở bên cạnh châm lửa cho, không lúc nào lại thiếu người chứ?

Ngũ Y Y nhìn phong cảnh bên ngoài, xe từ từ rời xa khu vực thành thị, đi đến vùng ngoại ô, vùng ngoại ô ở nơi xa xôi nhưng lại yên tĩnh và phong cảnh ở đó thật đẹp.

Đột nhiên Ngũ Y Y ngồi thẳng người dậy.

Mẹ ơi, cô đã quên mất một việc lớn rồi.

Cô đã quên cuộc hẹn buổi trưa ăn cơm với Tiêu Lạc rồi.

Ai da, đầu óc mình bị sao thế, còn đần hơn so với chó nữa.

Vội vội vàng vàng quá, đã quên mất cuộc hẹn buổi trưa rồi.

Chính tay Tiêu Lạc làm bữa cơm tình yêu cho cô..... Haiz đau lòng quá!

Ngũ Y Y bĩu môi, nghĩ tới nghĩ lui, lại không biết xấu hổ gọi điện thoại nói chuyện này với Tiêu Lạc.

Dùng giọng điệu nào để nói chuyện đây? Giọng nói có đủ ngọt không? Ngoài chuyện này ra có cần tán gẫu không? Nhưng mà cô nên tán gẫu một chút để không cảm thấy mình thấp hèn.

Nhưng rõ ràng lúc cô đối mặt với Tiêu Lạc lại khác xa lúc đối mặt với Hoắc Phi Đoạt.

Thôi, cô không gọi điện thoại nữa, cứ gửi một tin nhắn cho xong.

Ngũ Y Y soạn một tin nhắn gửi qua cho Tiêu Lạc: “Thật xin lỗi, tạm thời buổi trưa hôm nay em có việc không thể ra ngoài được, nên không có cách nào đến chỗ anh ăn cơm, hôm khác rồi nói sau. Cảm ơn anh.”

Sau khi gửi tin nhắn đi, Ngũ Y Y bắt đầu lo lắng chờ đợi tin trả lời.

Ngũ Y Y cầm điện thoại xem tới xem lui, vừa cào tóc, vừa nhăn mặt, chớp chớp mắt.

Thật ra lúc Tiêu Lạc nhận được tin nhắn, hần đã đến siêu thị chọn lựa đồ về nấu ăn rồi.

Hần nhìn tin nhắn, ngẩn người vài giây, sau đó âm thầm thở dài.

253. Chương 253: Cài Cúc Áo Giúp Anh 10

ngang rời đi.

Ra khỏi siêu thị, hần mới nhắn tin lại cho Ngũ Y Y, “Không sao, sau này lại mời em.”

Ngũ Y Y xem tin nhắn này, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Âu Dương Phúc Hi bận rộn ở trong phòng bếp, lúc thì cho vào một ít nguyên liệu, lúc lại mở nắp ra ngửi một chút.

“Tiểu thư Phúc Hi, cô đích thân nấu cháo cho tiên sinh, thật sự là rất tốt . . . ” Người giúp việc cười từ ái.

Phúc Hi đỏ mặt lên, xấu hổ nói, “Tôi nấu nước canh, buổi trưa thì đưa đến công ty cho anh Phi Đạt, tôi chỉ muốn cố gắng làm người vợ hiền của anh Phi Đạt thôi, thật ra tôi học nấu ăn cũng là vì anh Phi Đạt, tôi học được rất nhiều món ăn, cả món ăn Pháp tôi cũng đã học xong.”

Nữ giúp việc khen ngợi: “Tiểu thư Phúc Hi thật là giỏi giang, tiên sinh cưới được cô, thật sự là may mắn của ngài ấy. . . ”

Phúc Hi cười hì hì, “Dì à, dì nhìn tôi và anh Phi Đạt có giống vợ chồng không?”

“Có, có!”

“Hi hi, tôi cũng cảm thấy tôi và anh Phi Đạt rất giống vợ chồng. . . ” Phúc Hi hạnh phúc tưởng tượng một lúc, lại bắt đầu cần mẫn lo nghĩ.

Không biết, cái thuốc kích thích gì đó, đi mua ở đâu?

Xe hơi chở Ngũ Y Y tới khu nghỉ mát cách thành phố 20 km.

Ngũ Y Y xuống xe, đưa mắt nhìn xung quanh một chút, liền không nhịn được mở miệng hít một ngụm khí. “Wow! Nơi này thật đẹp!” truyen được copy từ . O r g

Non xanh, nước biếc, cây cối xanh um tươi tốt, đồng cỏ mềm mại nhìn không thấy tận cùng, giữa rừng cây loáng thoáng có mấy ngôi biệt thự nhỏ mang phong cách Châu Âu.

“Nơi này quả thực là Thế Ngoại Đào Nguyên!”

Ánh mắt của Ngũ Y Y cũng mở lớn thành hình tròn rồi.

Mặc dù trên danh nghĩa cô là tiểu thư của Ngũ gia, nhưng mà từ nhỏ đã đi theo mẹ làm việc kiếm sống, điều kiện sinh hoạt cũng có thể xem như là đủ cơm ăn, làm sao tới được những nơi xa xỉ phung phí này.

Hoắc Phi Đạt đã nhận được tin từ trước, liền đi đón cô.

“Đến rồi à? Phong cảnh nơi này cũng không tệ lắm phải không?”

“Cái gì mà không tệ lắm, phải dùng từ thật đẹp mới đúng! Vô cùng đẹp!”

Ngũ Y Y vẫn thưởng thức phong cảnh, cũng không nhìn Hoắc Phi Đạt anh tuấn tiêu sái kia.

Hoắc Phi Đạt đi qua, nắm bàn tay của Ngũ Y Y đi về phía bên kia, “Nếu thích, sau này thường xuyên đưa em đến đây chơi, ở đây lại rất yên tĩnh.”

Trong lòng Ngũ Y Y vô cùng vui vẻ, “Nơi này chưa mở cửa sao?”

“Ừm, vẫn chưa xây xong, qua đầu năm sau là có thể kinh doanh rồi.”

“Vậy đến đây phung phí một ngày, có phải rất đắt không?”

“Mọi người đều nói. . . Một ngày phung phí ít nhất là mấy vạn.”

“Hả? Nhiều vậy sao?” Ngũ Y Y mới giật mình kinh ngạc nhìn Hoắc Phi Đạt “Nơi này thực sự là gài bẫy ăn thịt uống máu người! Đắt chết người!”

Hoắc Phi Đạt liếc nhìn phong cảnh, nhàn nhạt nói, “Nơi này có rất ít người có thể tới phung phí, phải có địa vị trong xã hội mới có thể tới đây.”

Ngũ Y Y lúc này mới phát hiện, hôm nay Hoắc Phi Đạt ăn mặc vô cùng thoải mái.

Áo màu cam được thiết kế đơn giản, phía trên cổ áo có 3 cúc áo nằm thẳng đứng, hấn cởi 3 cúc áo, để lộ ra cần cổ thon dài, cùng với lồng ngực màu đồng rắn chắc khỏe mạnh.

Bên dưới là quần tây màu trắng, bao bọc lấy phần hông đẹp đẽ và đôi chân thon dài.

Cả người tỏa ra ấm áp như thế, mà lại tràn đầy gợi cảm.

Dựa vào, Hoắc lão đại đúng là thích khoe khoang gợi cảm.

254. Chương 254: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 1

Không còn cách nào. . ., ai bảo bản thân anh đã có phong cách tà mị làm gì?

“Nhìn tôi thật lâu, tôi là cảnh đẹp à?” Con mắt hẹp dài ầm ập mang theo ý cười của Hoắc Phi Đoạt bao phủ Ngũ Y Y. Môi mỏng kéo lên một độ cong mê người.

“Hả?” Ngũ Y Y mới ý thức được, lúc này cô đang ngẩn ngơ si ngốc mà nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Vội vàng quay mặt đi, trên mặt còn hiện lên một chút xấu hổ, “Đâu có nhìn anh. . .Tôi đang nhìn. . .Nhìn cái cây phía sau anh mà.”

Ngũ Y Y lén lút le lưỡi.

Ôi, nếu cả ngày ngắm tên Hoắc Phi Đoạt xinh đẹp tuyệt sắc này, cô thực sợ khi cô nhìn người khác, cũng thấy không vừa mắt.

Cảnh đẹp đang ở trước mặt, cô hơi YY Hoắc lão đại một chút, cũng không tính là sai chứ?

Coi như là nhìn hoa hoa công tử miễn phí đi.

“Ai da, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên đồ của tôi! Chờ một chút, xe hơi chờ một chút! Đồ của tôi còn chưa có lấy!”

Ngũ Y Y quay lại chạy về phía xe hơi.

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y cố hết sức kéo một cái túi lớn từ trên xe xuống, nhin không được kinh ngạc nhú mày: “Em đem theo cái gì đến đây vậy?”

Ngũ Y Y mặt cười ngây ngô, “Đồ giải cứu anh! Đồ ăn, đồ uống, một đồng lớn!”

A Trung thiếu chút nữa ngã quy.

Hoắc Phi Đoạt cũng cười thâm.

“Anh xem này, còn có mì ăn liền nữa! Nếu anh đói bụng, thì có thể nấu mì ăn liền để ăn. Nơi này hoang vắng, không phải anh nói là không ăn không uống à? Xem ra tôi suy nghĩ thật chu đáo.”

Ngũ Y Y ra sức xách túi lớn, híp mắt cười với Hoắc Phi Đoạt.

Nịnh bợ Hoắc Phi Đoạt như vậy, hẳn có ý muốn giúp cô không?

Nha! Việc phỏng vấn, là nằm trong tầm tay!

“Cắt, em chính là chuẩn bị để cho tôi ăn cái này?” Hoắc Phi Đoạt đảo mắt, “Nếu như để em chăm sóc đời sau, chắc chắn nuôi thành heo.”

“Cái gì? Anh vừa nói cái gì?” đọc chương mới nhất tại Doc Truyen . o . r . g

Ngũ Y Y khó khăn đi tới phía trước, nghiêng đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Ánh mặt trời vô cùng tốt, chiếu qua khuôn mặt Hoắc Phi Đoạt, tạo thành từng tia ánh sáng đẹp mắt.

Trong ánh sáng, ngũ quan của Hoắc Phi Đoạt thật đẹp!

Ngũ Y Y nhìn có chút ngây người.

“Không có nói cái gì, chỉ nói, xem ra tài nấu nướng của em không được tốt lắm.”

“Đâu có, tôi nấu nướng tốt lắm! Chỉ là hôm nay bắt đầu đi từ trường học, mới vội vàng mua một chút như vậy, lại không có thời gian đi chợ. Không đúng. . . lúc trước anh không nói cái này, hình như tôi nghe được đời gì gì đó.”

Hoắc Phi Đoạt nhàn nhạt liếc mắt nhìn Ngũ Y Y, “Vậy em nghe nhầm rồi.”

Đưa tay qua, kéo lấy túi lớn trong tay Ngũ Y Y, hần xách lên, một cánh tay kia nắm tay Ngũ Y Y, đi vào nơi ở bên trong.

“Ai nha, đồ nặng lắm, tôi xách là được rồi, đưa cho tôi.”

Ngũ Y Y muốn cướp lại túi, nhưng Hoắc Phi Đoạt không để cho cô cướp.

“Tôi xách được.” Giọng nói vẫn ngạo mạn như cũ, nét mặt hờ hững như thế, giống như toàn bộ thế giới đều thiếu nợ của hần. Thật là chán.

Ngũ Y Y bĩu môi, lén lút nhìn Hoắc Phi Đoạt. Hừ, người ta chính là nhà giàu số một Châu Á, người ta chính là Hoắc lão đại thống lĩnh thế giới hắc đạo, để cho người ta xách theo túi lớn. . .Không khỏi có điều khó nói sao?

Ngũ Y Y cười gượng, “Tôi cảm thấy, vẫn là tôi xách theo túi lớn thì tốt hơn.”

“Không cần nói nhiều nữa! Muốn bị phạt rồi hả?”

Hoắc Phi Đoạt cau mày, liếc mắt nhìn Ngũ Y Y một cái.

Ngũ Y Y lập tức cắn môi, trợn tròn mắt.

Hần nói cái gì?

Chịu phạt?

Là miệng đối miệng sao?

Ngũ Y Y lén lút nhìn đôi môi của Hoắc Phi Đoạt. . .Rõ ràng, đôi môi của Hoắc lão đại thật mê người đó. . .! Gợi cảm mà lại đỏ hồng!

255. Chương 255: Nam Nữ Dừng Chung Suối Nước Nóng 2

Còn tỏa ra từng cỗ lạnh lùng ngạo mạn, tóm lại, chính là kiểu môi tuyệt mỹ, thực sự thì ăn vào có cảm giác rất tốt.

Nói tới đó . . .Cô thỉnh thoảng cố ý ồn ào với Hoắc lão đại, là có thể công khai ăn đậu hủ của Hoắc mỹ nam rồi?

Cạc cạc cạc. . .Ý nghĩ này cực kì phóng dăng . . .

Vẻ mặt cổ quái của Ngũ Y Y khiến cho Hoắc Phi Đoạt không nhìn được, đôi mắt đẹp của hần liếc ngang một cái, bất đắc dĩ nói, “Vẻ mặt đó của em là thế nào hả?”

“Hả? Tôi đâu có vẻ mặt gì, ha ha.”

“Giống như là. . . Con cóc biết yêu.”

Hoắc Phi Đoạt nói xong câu so sánh này, trong lòng cảm thấy tốt lên rất nhiều, hần ngẩng đầu nhìn phong cảnh ở nơi xa, bàn tay to lớn nắm chặt tay Ngũ Y Y, môi nhếch lên tạo thành một đường cong.

Á? Hần nói gì?

Hần nói cô giống, giống cái gì?

Con cóc?

Lại còn biết yêu?

Dựa vào! Tiểu tử thói này làm người ta uất ức lại còn kiêu ngạo!

“Ai, ai giống con cóc hả? Anh so sánh cái gì thế? Tôi có chỗ nào giống con cóc hả? Quá kém! Cái đó có thể dùng để nói với một cô gái sao? Anh mới là con cóc! Anh là con cóc xấu nhất khắp người đều là mụn cơm!”

Ngũ Y Y như là con mèo nhỏ phát điên, nhắm mắt lại điên cuồng la hét.

Hoắc Phi Đoạt vẫn cười nhạt, “Thực ảm ỉ! Em vừa mới nói tôi là cái gì?”

Ngũ Y Y giật mình, lập tức hiểu được, nặn ra nụ tươi cười, “Ha ha, ngài nghe nhầm rồi, tôi cái gì cũng chưa nói, tôi đang nói chính mình.”

Mình có bệnh sao, mình lại tự mắng bản thân?

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, chăm chú nhìn Ngũ Y Y, “Thực sự không nói tôi cái gì sao?”

Ánh mắt của hắn, giống như đại dương sâu thẳm, Ngũ Y Y bị hắn nhìn khiến cả người sợ hãi.

Đương nhiên, còn có một chút rung động khó khống chế đối với mỹ nam.

Ngũ Y Y mạnh mẽ nuốt một ngụm nước miếng, cắn răng, “Thực sự không nói ngài cái gì. . . Ngài anh minh thần võ như vậy, võ thuật có một không hai, ngài có cái gì có thể cho người ta nói chứ, ha ha ha ha.”

Ngũ Y Y âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Vậy mới nói, ở cùng một chỗ với Hoắc lão đại, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhất định phải cụp đuôi làm người.

Nếu không, cái đầu. . . Hu hu.

Hoắc Phi Đoạt chớp mắt, đột nhiên cương chiều thì thầm, “Vật nhỏ!”

Tiếp theo, cúi người, khẽ sát lại, nhẹ nhàng lướt qua bên môi cô.

Đó là một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn nước lướt qua . từ nguồn Doc Truyen . o ,r g

Ngũ Y Y chỉ cảm thấy một cổ mùi thơm nhàn nhạt lướt qua, môi cảm thấy một loại xúc cảm mềm mại, tiếp theo, Hoắc Phi Đoạt đứng thẳng lên, tiếp tục bước đi.

Ngũ Y Y ngây ngẩn.

Đôi mắt, miệng đều kinh ngạc mở lớn.

Ong ong ong. . . trong đầu tràn đầy tiếng kêu gào.

Cô chớp chớp mắt. Nghi hoặc. . . Hoắc lão đại vừa mới khế hôn mình một cái có phải không?

Rốt cuộc là có hay không?

Ai nha, đây là có thể có!

Tối cùng là có hay không?

Cô không thể xác định được rốt cuộc vầng sáng mới lóe ra vừa rồi có phải bị người ta hôn hay không?

Thực buồn bực!

“Sao lại không đi? Chân hồng rồi sao?” Hoắc Phi Đoạt xoay người liếc Ngũ Y Y.

“Hả? Cái gì?” Ngũ Y Y giật mình kinh ngạc gương mặt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Nhìn vẻ mặt của hắn lần nữa. Vẻ mặt của hắn thần nhiên, không bộ dáng có tật giật mình một chút nào.

Được rồi, vừa rồi là do cô nằm mơ.

“Vì sao lại dừng chân? Em là đang ám chỉ với tôi, em muốn để tôi ôm em sao?”

Hoắc Phi Đoạt hơi nhíu mày, dường như đang suy nghĩ phương án này có thể thực hiện hay không.

“Ôm tôi? Có phải ôm công chúa hay không?” Sắc tâm của Ngũ Y Y nổi lên, nhe răng cười xấu xa.

Một câu nói của Hoắc Phi Đoạt nện xuống: “Nằm mơ đi! Chờ em thành người đẹp gọi cảm rồi nói sau.”

256. Chương 256: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 3

Ngũ Y Y nhả lại mặt bánh bao, ở phía sau Hoắc Phi Đoạt, hướng về phía lưng hắn làm mặt quỷ.

Hoắc Phi Đoạt chết tiệt!

Nhất định phải không ngừng nhắc nhở cô rằng bộ dạng của cô tàn tật bao nhiêu sao?

Trong lòng Ngũ Y Y đang oán hận mắng Hoắc Phi Đoạt, ngay cả tám đời tổ tông đều đã mắng đến mấy lần.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên dừng chân lại, Ngũ Y Y sợ tới mức thu lại vẻ mặt.

Má ơi, không phải là sau lưng của người này cũng có mắt chứ?

Hoắc Phi Đoạt đưa lưng về phía Ngũ Y Y, thở dài, đột nhiên nói, “Em đến mức đó sao?”

“Hả?” Hoắc lão đại tự nhiên nói cái gì vậy?

“Không ôm em, em liền khóc sao?”

“Tôi. . .”

Tôi đâu có khóc chứ! Tôi vì anh không ôm tôi mà khóc sao? Vậy mà là Ngũ Y Y tôi sao? Dựa vào!

Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm chỉ vào mũi mình.

“Aizz. . . Đúng là con gái. . .”

Hoắc Phi Đoạt nói giọng điệu hiển nhiên, ngồi xổm người xuống, tay phải vẫy vẫy phía sau.

“Phi Đoạt, anh đang làm cái gì vậy?”

Ngũ Y Y tò mò nhìn chằm chằm phía sau lưng của Hoắc Phi Đoạt, lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn trộm về mặt của Hoắc Phi Đoạt.

Nhưng mà bắp chân của cô đột nhiên bị cánh tay của Hoắc Phi Đoạt móc lại, sau đó cô nhào người về phía lưng của Hoắc Phi Đoạt.

“A. . . .”

Đây là có chuyện gì vậy?

Tại sao cô mơ hồ đã bị Hoắc Phi Đoạt cồng trên lưng?

Một bàn tay của Hoắc Phi Đoạt thoải mái giữ được Ngũ Y Y, đứng lên, đi nhanh về phía trước, bước chân nhẹ nhàng lại thông dong.

Lúc này Ngũ Y Y không nhìn thấy biểu tình của Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhìn về phía trước, vụng trộm cười.

“Này, này, tại sao anh muốn cồng tôi? Bản thân tôi có thể đi mà.”

Ngũ Y Y vỗ đầu người nào đó.

Hoắc Phi Đoạt xoay mặt, liếc mắt nhìn Ngũ Y Y một cái, “Em dám đánh đầu tôi hả?”

Bàn tay của Ngũ Y Y dừng lại giữa không trung, nghe thấy cười, “Ha ha, đầu có, đầu có, tôi làm sao nỡ đánh anh, tôi là âu yếm, âu yếm đơn thuần, ha ha.”

Hoắc Phi Đoạt chuyển động con người, quay mặt đi, nụ cười thân nhiên kín đáo nói, “Em xem em khóc thành bộ dạng gì rồi, thật sự là mất mặt. Không ôm em, em cứ khóc như vậy sao? Được rồi, xem như thương cảm em, bố thí cho em một chút, cồng em một đoạn đường đi.”

Ngũ Y Y phát điên, “Tôi không khóc! Tôi đâu có khóc! Ánh mắt nào của anh nhìn thấy tôi khóc chứ? Tôi muốn xuống! Tôi không cho anh công, lại còn bị anh đổ oan! Người ta rõ ràng là không khóc!”

“Được được, con gái chính là phiền phức, khóc đến lợi hại như vậy, ngũ quan đều đã khóc đến không nhìn rõ.”

Trong mắt của Hoắc Phi Đoạt tràn đầy sức sống, giọng nói lại lười biếng.

Ngũ Y Y há hốc mồm, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Được rồi, Hoắc lão đại nói cô khóc, vậy thì chính là cô khóc.

Hoắc Phi Đoạt chết tiệt, người này thật là, hần nhất định phải biến sự thực thành, cô khóc cầu xin hần công cô sao? còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

A a a a, tại sao ông chủ của cô lại tự cao tự đại như vậy!

A Trung chờ ở bên kia, vừa quay mặt, nhìn sang, thiếu chút nữa hoảng sợ nhũn chân ngã ngồi trên mặt đất.

“Mẹ của tôi!”

A Trung vịn vào một thân cây, mới miễn cưỡng đứng vững.

Đó là lão đại công ty Hắc Đế của bọn họ sao?

Vậy mà hần. . . Công Ngũ Y Y!

Dựa vào!

Ngũ Y Y có âm mưu gì, mà lại có thể như vậy. . . . Làm càn!

A Trung nói với đàn em bên cạnh, “Bây giờ tôi đồng ý với quan điểm cậu vừa nói, vẫn là sinh con gái tốt hơn.”

“Hả? Đúng không? Anh Trung anh cũng cảm thấy sinh con gái là tốt, đúng vậy đó, con gái rất dịu dàng khéo léo.”

A Trung nhìn bóng dáng Ngũ Y Y cùng Hoắc Phi Đoạt, hung tợn nói, “Sinh con gái mặc kệ có nhiều khuyết điểm, đều có khả năng xảy ra ký tích, sẽ có ngày lấy được một người đàn ông tốt!”

257. Chương 257: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 4

Ví dụ như Ngũ Y Y, cô ta có cái gì chứ? Về khuôn mặt, nhiều nhất cũng xem như là trên trung bình, nhưng mà so với những minh tinh nổi tiếng xinh đẹp, Ngũ Y Y cũng không được coi là nổi bật.

Nhiều phụ nữ xinh đẹp như vậy vây quanh Hoắc lão đại, điên cuồng ném mị nhãn cho Hoắc lão đại, lão đại đều nhìn cũng không nhìn.

Vì sao khi Ngũ Y Y đến, lão đại liền mê muội?

Ngũ Y Y nằm sấp trên tấm lưng rộng lớn của Hoắc Phi Đoạt, bụng nhỏ dán lên người hần, sưởi ấm.

“Phi Đoạt, trên người anh thật là ấm áp. Giống như một lò sưởi nhỏ.”

Ngũ Y Y muốn nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Hoắc Phi Đoạt, để xem tâm tình của Hoắc lão đại là tốt hay xấu, cô nằm úp sấp ghé vào bên tai Hoắc Phi Đoạt, cố gắng hết sức nhìn một bên mặt của Hoắc Phi Đoạt, đáng tiếc cổ quá ngắn, cũng không phải hươu cao cổ, hoàn toàn không có khả năng kéo dài đến tận trước mặt người ta, chỉ có thể như vậy.

Ngũ Y Y vừa nói, miệng nhỏ của cô liền thở ra khí nóng, đều thổi tới bên tai của Hoắc Phi Đoạt, thổi khiến cho toàn thân Hoắc Phi Đoạt nóng lên.

“Có phải có liên quan tới luyện võ hay không?”

Hoắc Phi Đoạt hơi nghiêng mặt, “Mùa đông lạnh không cho em chui vào trong chăn của tôi sưởi ấm.”

“A. . , không được thì không được. . . . ” Ngũ Y Y nói xong mới nhận ra cái gì, trừng to mắt, “Tôi, tôi chui vào trong chăn của anh làm gì, thật là.”

Hoắc Phi Đoạt âm thầm bật cười, nhẹ giọng nói, “Không nhất định ”

“Vừa rồi anh nói cái gì?”

“Nói em thực nặng! So với con heo cái còn nặng hơn! Không phải là lúc sáng em nuốt một tảng đá vào bụng chứ?”

Ngũ Y Y tức giận đến nỗi tóc cũng dựng đứng cả lên, “Tôi không nặng, tôi thật sự không nặng! Mới có 95 cân! Tôi biết dáng người tôi cao, trọng lượng cơ thể quả thật cũng không nhẹ, nhưng mà cũng không đến nỗi giống như heo mẹ chứ? Nhiều lắm cũng là hơi đầy đặn một chút thôi. Thật là, vậy mà anh nói tôi như vậy, tôi không muốn sống!”

Ngũ Y Y kêu gào, dùng bàn tay nhỏ bé cào cào bả vai Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhếch khóe miệng lên, vụng trộm cười.

“Ôi ôi! Phi Đoạt! Anh nhìn xem, phía trước có ngựa! Chính là ngựa! Tôi muốn cưỡi ngựa! Thả tôi xuống! Tôi muốn tìm ngựa để tâm sự!”

Ngũ Y Y ở trên lưng của Hoắc Phi Đoạt lắc qua lắc lại, vùng vẫy muốn xuống.

Hoắc Phi Đoạt bị ngực đầy đặn của cô cọ vào, hít sâu một hơi, không nhịn được nhéo cái mông mũm mĩm của cô một chút.

Ngũ Y Y đều không cảm giác được, một lòng nghĩ muốn cưỡi ngựa.

Nhảy xuống từ trên người Hoắc Phi Đoạt, cô liền vui vẻ kêu lên a a a rồi chạy đi.

A Trung đã qua đây đón, “Lão đại.”

“Ừ, cảm.”

Hoắc Phi Đoạt đưa túi lớn cho A Trung, đi về phía Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y nhảy nhót ở phía trước, đột nhiên nhìn thấy trên đường có mấy đóa hoa, vội vàng hái xuống, nhìn thấy là cây đẹp mắt, cũng nhặt lên đặt trong tay, xoay người ngoắc tay với Hoắc Phi Đoạt đang cách hơn mười thước, “Phi Đoạt! Nhanh lên. . . , chúng ta cưỡi ngựa!”

Hoắc Phi Đoạt dút hai tay vào túi, cử chỉ nhàn nhã, lững thững đi tới, ngọc thụ lâm phong.

Gió nhẹ, nhẹ nhàng thổi, ấm áp.

Hồ nước, trong suốt trông thấy đáy, một mảnh lục nhạt.

Tiểu nha đầu mềm mại cười nhảy nhót ở phía trước. . . .

Cuộc sống, cứ như vậy, đã vô cùng hoàn mỹ rồi.

Hoắc Phi Đoạt híп mắt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy hạnh phúc.

“Tôi muốn cưỡi ngựa, tôi muốn cưỡi ngựa!” Ngũ Y Y đứng ở trước mặt một con ngựa màu đỏ thẫm, nghĩ đi nghĩ lại, lại không dám, chỉ có thể dùng sức ngoắc tay, hướng về phía Hoắc Phi Đoạt xin giúp đỡ.

“Em biết cưỡi ngựa sao?”

Hoắc Phi Đoạt đi qua, trước tiên vuốt ve con ngựa vài cái.

Con ngựa vô cùng hiền lành, lại còn liếm lòng bàn tay của Hoắc Phi Đoạt.

258. Chương 258: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 5

“Tôi sẽ không.”

“Em còn muốn cưỡi ngựa không? Sợ sẽ té xuống à?”

“Anh có thể dạy tôi hả? Đây, con ngựa này có quen với anh không?”

Ngũ Y Y vừa nhìn thấy con ngựa há miệng le lưỡi, sợ tới mức chạy trốn sau lưng Hoắc Phi Đoạt, gắt gao ôm lấy eo hắn.

“Ừm, con ngựa này tên Lung Linh, nó là tiểu bảo bối của tôi.”

“Cái gì? Nó cũng có tên à? Là ngựa cái hả?”

Thật buồn nôn, xem con ngựa là tiểu bảo bối, Hoắc lão đại thật buồn nôn.

“Ừ, là một con ngựa cái rất ngoan. Có phải rất đẹp không?”

Ngũ Y Y lập tức bĩu môi: “Tôi nhìn nó không đẹp một chút nào, không phải là mũi ngựa mặt ngựa thôi sao? Thật bình thường. Tôi không cưỡi nó, tôi cưỡi con khác đi.”

“Nó rất ngoan. Tại sao không cưỡi nó?” Hoắc Phi Đoạt ngạc nhiên nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y đi đến chỗ con ngựa khác, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận: “Tôi chán ghét tiểu bảo bối của anh, chán ghét, anh thích thì cưỡi nó đi! Tôi mới không cần nó!”

Hoắc Phi Đoạt ngó ra, lập tức nở nụ cười: “Em cũng ăn giấm chua với một con ngựa à?”

Tâm tình hắn lại rất tốt.

“Cái gì? Tôi không có ghen! Tôi chỉ sợ đè chết con tiểu bảo bối của anh thôi!”

Ngũ Y Y mở to hai mắt, bĩu cong môi, vẻ mặt rõ ràng đang rất tức giận.

Hoắc Phi Đoạt cười thầm, hắn đi qua, chỉ vào một con ngựa trắng: “Nó cũng rất ngoan, mà còn rất khỏe mạnh. Em cưỡi nó được đó!”

Ngũ Y Y mở to mắt nhìn qua: “Nó cũng là con ngựa cái? Cũng là tiểu bảo bối của anh hả?”

“Ha ha” Hoắc Phi Đoạt cười khê: “Nó không phải, nó là con ngựa đực.”

“Ngựa đực tốt, tôi sẽ cưỡi ngựa đực.”

“Tại sao?”

“Anh không biết à? Nam nữ kết hợp làm việc sẽ không phiền phức.”

Hoắc Phi Đoạt nhin không được liền cười nhẹ, đưa tay vuốt ve mái tóc Ngũ Y Y: “Tôi và em sống cùng một chỗ, cũng không có phiền phức gì.”

Ngũ Y Y không nghe rõ người kia đang nói gì, cô nắm lấy dây cương, một chân đạp lên bàn đạp, một chân dùng sức, nhún người một cái muốn nhảy lên ngựa.

Đáng tiếc là con ngựa kia cao quá, mà Ngũ Y Y thì rất thấp, làm sao cũng không thể leo lên được.

Hoắc Phi Đoạt cười thầm, đưa tay qua nâng mông Ngũ Y Y lên, chỗ đó của cô thịt rất nhiều, sờ vào cảm giác thật tốt.

Hắn không nhin được liền vuốt ve vài cái, giọng nói đầy say mê vang lên: “Thật thật nhiều.”

“Hả? Anh nói cái gì?”

“Tôi nói chân em thật ngắn.” Hoắc Phi Đoạt nâng Ngũ Y Y lên ngựa, Ngũ Y Y ngồi trên lưng con ngựa, vừa hưng phấn vừa vui vẻ, lại nói lơ đãng: “Chân ngắn thì làm sao? Chân tôi ngắn đó! Hừ, tôi không phải là người mẩu, làm sao có chân dài được chứ?”

Lại coi thường cô. Hừ! Kém cỏi! từ Doc Truyen . o r g

Hoắc Phi Đoạt đứng bên thân con ngựa gần đó, một tay nắm lấy dây cương, quay đầu lại hỏi Ngũ Y Y: “Đề tôi dắt em đi một đoạn đường thử xem?”

“Được được, anh đừng dắt đi nhanh quá nha.”

Hoắc Phi Đoạt dùng một tay để trên lưng Ngũ Y Y: “ngồi thẳng lưng.”

Sau đó lại sờ lên chỗ đùi cô, ánh mắt nóng bỏng, giọng nói ám muội: “kẹp chặt chân.....”

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà trong giờ phút này Hoắc Phi Đoạt lại nghĩ đến, cái đêm điên loạn đảo phượng kia chứ.

Cô khít chặt làm cho hân gần như điên lên.

“Này này này, tiếp theo tôi phải làm gì hả?” Ngũ Y Y gọi Hoắc Phi Đoạt vài tiếng, người này đang ngăn người, cô dùng chân đá đá vào ngực Hoắc Phi Đoạt, lúc này hân mới hoàn hồn lại.

Hoắc Phi Đoạt nhìn về phía ánh mắt của Ngũ Y Y, sự ngang ngược lộ ra trôi trào, phải khống chế lại sự trôi trào vô hạn đó.

Ngũ Y Y nhìn thấy liền bối rối.

259. Chương 259: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 6

Đây là một loại ánh mắt nhìn không thấu.

“Sau đó em nhìn về phía trước, nắm chắc dây cương.”

Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi, lấy lại sự tỉnh táo.

“Được được, nhìn về phía trước, nắm chắc dây cương....” Ngũ Y Y cười híp mắt, hưng phấn cắn môi, đôi mắt mở to lấp lánh: “Anh biết không? Tôi nằm mơ thấy mình cưỡi ngựa, tôi cũng lợi hại nha, nhảy lên ngựa, kéo dây cương, con ngựa liền đưa tôi đi ra ngoài, tôi như một nữ anh hùng xuất sắc.”

“Tốt lắm, nữ anh hùng, bắt đầu đi chậm rãi về phía trước đi.” Hoắc Phi Đoạt cười cưng chiều, nắm lấy dây cương đi về phía trước.

Hân giống như người chăn ngựa của cô vậy.

A Trung đứng ở phía xa nhìn vào, không nhịn được lắc đầu thở dài: “Lão đại của chúng ta đã thành người đầy tớ cho cô bé kia rồi, thật là đáng thương.”

Một người hầu ở phía bên kia say sưa nhìn Hoắc Phi Đoạt, chắc lưỡi: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lão đại của chúng ta cười nha, wow, thật không ngờ Lão đại cười lên làm cho người ta ngây ngất quên cả đường về.”

A Trung liếc ngang một cái, tỏ vẻ bất lực xem thường: “Lão đại không cười với cậu, cậu ngay ngất với cái rắm à?”

Cô bé kia ngồi trên lưng ngựa, nhưng ngay từ đầu đều không ngây ngất chút nào.

Ngũ Y Y, Lão đại chúng tôi dắt ngựa cho cô, xin cô biểu hiện lòng biết ơn một chút có được không?

Tất nhiên là không công bằng mà.

Con ngựa vừa đi được một lúc, Ngũ Y Y lập tức thay đổi thần sắc.

Cả người cô chột căng thẳng, ánh mắt hoảng sợ mở to, cái miệng nhỏ cũng sợ tới mức há to, sợ hãi kêu lên: “A a a, không được không được! Thật đáng sợ! Đáng sợ chết mất!”

Hoắc Phi Đoạt đi rất chậm, ngẩng đầu lên nhìn vật nhỏ đang ngồi trên lưng ngựa, thở dài: “Đi chậm hơn bà cụ rồi đó.”

“A, nhưng mà thịt của nó lại chuyển động, nhún một cái chuyển động một cái.”

“Đây là động vật đang sống sờ sờ, chứ không phải là vòng xoay ngựa gỗ đâu, ngựa sống không thể chuyển động sao?”

“Nhưng mà nó vừa chuyển động, tôi có cảm giác như muốn ngã xuống! Không được, tôi sợ lắm! Sợ lắm!”

Ngũ Y Y quẹt miệng, vẻ mặt như muốn khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi đến mức trắng bệch, không chờ Hoắc Phi Đoạt dừng lại, cô ném dây cương, một chân từ bên kia bỏ qua một bên, cái miệng nhỏ cọt xát.

Nhảy lên trên người Hoắc Phi Đoạt Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng ôm lấy hông cô.

Ngũ Y Y gắt gao ôm cổ Hoắc Phi Đoạt, cả người dựa sát vào người hắn, nhắm mắt lại trách mắng: “Hù dọa người, rất hù dọa người rồi! Thật đáng sợ! Tôi không muốn làm nữ anh hùng nữa! Cứu tôi, cứu tôi với!”

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Ngũ Y Y, nhíu mày hỏi: “Còn chưa chạy đi đã hù dọa em trở nên như vậy rồi hả? Ngày thường em rất mạnh mẽ mà?”

“Không được không được, tôi quyết định không học cưỡi ngựa nữa! Khi con ngựa này không nghe lời tôi, nhất định sẽ quăng tôi xuống, tôi sẽ ngã từ trên lưng ngựa xuống mất.”

Ngũ Y Y lắc lắc đầu như cái trống lắc.

Hoắc Phi Đoạt vỗ nhẹ vào hông Ngũ Y Y.

Cô hận không thể hóa thành con sâu, trực tiếp chui vào trong người hắn.

Dường như làm như vậy mới có thể an toàn một chút.

“Tôi rất sợ, tôi không cần tinh thần can đảm và nghị lực nữa! Không cưỡi ngựa, nhất định không cưỡi ngựa nữa!”

Hai chân Ngũ Y Y vòng qua bên hông Hoắc Phi Đoạt, dùng sức lắc lư.

Từ xa nhìn lại, giống như một cô bé đang cưỡi kình lam nững với ba ba.

Trong rừng cây xanh um tươi tốt, một cao ngựa cao lớn tính tình tốt đang ăn cỏ.

260. Chương 260: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 7

Người đàn ông khôi ngô cao lớn tay ôm bé gái, hai người dựa sát vào nhau người đàn ông đang thủ thủ thì khuyển nằng

Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ một chút, quả quyết nói, “Không cưỡi ngựa được, thật vô dụng. Hôm nay em nhất định phải học cưỡi ngựa.”

“Không cần!”

Ngũ Y Y van xin, Hoắc Phi Đoạt đã nhẹ nhàng ôm cô đặt lên yên ngựa, tay chân Ngũ Y Y run loạn lên, giãy kếp tiếp , Hoắc Phi Đoạt buông lỏng tay ra, xoay người nhảy lên ngồi phía sau Ngũ Y Y.

Một tay cầm dây cương, một tay ôm lấy eo cô.

Cúi người, ở bên tai Ngũ Y Y thật thà nói, “Hai chúng ta cùng nhau cười, tôi ôm em.....Em sẽ không sợ bị té xuống, đưa tay đây, cùng nhau cầm dây cương.”

Ngũ Y Y phe phẩy đầu, “Tôi không muốn cầm! Tôi muốn xuống! Tôi muốn Xuống! Anh không thể ép tôi học cưỡi ngựa! Tôi ghét anh!”

Hoắc Phi Đoạt thở dài, giắt dây cương một cái, con ngựa nhận được lệnh chậm rãi đi về phía trước.

“Cứu mạng! Cứu mạng! Hoắc Phi Đoạt không phải người! Anh thật đáng ghét! Thả tôi xuống.”

Ngũ Y Y vẫn rất sợ, thân thể bé nhỏ run rẩy bầy, dựa sát vào người phía sau, la ầm lên.

Hoắc Phi Đoạt cũng không để ý cô, ôm chặt cơ thể mềm mại, thuần thục điều khiển con ngựa kia, tốc độ chạy dần dần tăng lên.

Từng cây từng cây bên đường xẹt qua, ngựa chạy lên sân cỏ phía trước, bên tai chỉ có tiếng gió thổi mát rượi.

Ngũ Y Y dần an tĩnh, từ e ngại, biến thành giật mình, sau đó là vui mừng.

Oa, cưỡi ngựa thật sướng khoái! còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

Giống như là mọc thêm cánh vậy, cảm giác thật mát.

“Nắm chắc dây cương! Muốn nhảy” Âm thanh Hoắc Phi Đoạt vang lên bên tai cô.

Ngũ Y Y vội vàng nắm chắc dây cương, Sóng lưng thẳng về phía trước.

Vụt!

Con ngựa nhảy lên, nhẹ nhàng bay qua một cái hàng rào.

“A! Thật là giỏi ! Ngựa của ta cũng có thể vượt rào cản rồi.”

Ngũ Y Y vui vẻ kêu lên.

Hoắc Phi Đoạt nhìn khuôn mặt tràn đầy phấn khởi của cô, nhất thời mặt cười trên một nhộn nhạo.

Hoắc Phi Đoạt đem dây cương hoàn toàn đưa cho Ngũ Y Y, dạy cô cách điều khiển con ngựa, hai tay ôm lấy hông của cô, đem thân thể mềm mại ôm vào trong lòng.

“Mình làm được rồi! Mình có thể cưỡi ngựa được rồi! Thật tốt quá! Mình thật lợi hại!”

Ngũ Y Y vui vẻ, miệng hét to thích thú, giống như trẻ con được kẹo cười không dứt.

Hai người thân thể dán chặt một chỗ, cùng chung cưỡi một con ngựa, nhìn từ xa, vô cùng hài hòa.

Hoắc Phi Đoạt nhảy xuống ngựa, khiến Ngũ Y Y một người tự cưỡi, Ngũ Y Y chậm rãi điều khiển con ngựa đi lòng vòng... chung quanh Hoắc Phi Đoạt (Chu tước: ta thề đây là tác giả viết...)

Hoắc Phi Đoạt đứng tại chỗ, nhìn Ngũ Y Y dẫn ngựa đi xung quanh mình, không nhịn được cười.

Nha đầu này thật là.

Ngũ Y Y cưỡi ngựa mệt mỏi, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, xoay người, phát hiện Hoắc Phi Đoạt đứng cách cô 10 mét nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt tinh mịch và ầm ập.

“Tôi học được cưỡi ngựa rồi! Chú thấy không? Tôi biết cưỡi ngựa rồi! A! Thật vui!”

Ngũ Y Y cười kêu lên, hướng Hoắc Phi Đoạt chạy tới, rất tự nhiên, nhào vào trong lòng anh, ôm chặt ai đó.

Cô giống như một con chim bay quanh, làm trái tim anh run sợ một hồi.

Sấn sóc nhìn người đang chôn trong ngực mình, “Mệt mỏi sao? Khát không? Uống chút nước đi.”

Ngũ Y Y gật đầu một cái, “Ừm, thật khát, muốn uống nước.”

261. Chương 261: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 8

Cô vẫn như cũ ôm chặt lấy Hoắc Phi Đạt.

Hoắc Phi Đạt xoay người rót nước cho cô, Ngũ Y Y lúc này mới giật mình, sợ hãi lui về sau mấy bước.

Má ơi! Cô lại ôm gắt gao lấy người ta không buông hả trời?

Chẳng biết xấu hổ a!

Ngũ Y Y, mày thật da mặt dày không có trình độ rồi.

Mơ ước mỹ nam cũng không nên trắng trợn như vậy chứ?

Thật háo sắc ngập trời rồi! Dám sờ đến lông của lão hồ như vậy!

Hoắc Phi Đạt tự mình rót một ly trà hoa cúc , đưa cho cô.

Ngũ Y Y vừa nhìn thấy nước, liền cảm thấy cổ họng khô rát, nhanh nhẩu nhận lấy, một hơi uống cạn.

“A! Thật khát a! Một chén nữa.”

Trâng tráo đem cái chén không trả lại cho Hoắc Phi Đạt, chờ người ta rót thêm cho cô một ly.

A Trung ở phía xa thấy tức giận chặt răng.

Hoắc Phi Đạt lại làm đến không biết mệt nhận lấy cái chén, rót tiếp cho cô một chén, đưa đến khóe miệng Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y một hơi uống cạn.

“Còn muốn uống nữa không?”

Hoắc Phi Đạt so với nhân viên phục vụ còn tận tình hơn hỏi.

Ngũ Y Y cau mày, “Người khác uống trà hoa cúc để thêm mấy khối đường vào, này anh không có cho vào à? Dầu gì cũng nên để vào mấy khối a, uống như vậy mới ngon.”

Hoắc Phi Đạt cười nhẹ một tiếng, “Em thật khó phục vụ. Được, thêm mấy khối đường nữa.”

Hoắc Phi Đạt tìm đường, bỏ vào mấy khối, rót chén nước thứ ba.

Ngũ Y Y nhận thấy nước, nhìn Hoắc Phi Đạt hí mắt cười khúc khích, “Phi Đạt, anh thật tốt ha ha.”

Hoắc Phi Đạt trên mặt không chút biến hóa, trong lòng nghĩ, hừ, mấy chiêu lừa Hàn Giang Đình ngu ngốc ấy em dám dùng với tôi sao?

Hoắc Phi Đạt chột chột mặt Ngũ Y Y, hít hít mấy cái, ghét bỏ nói, “Cả người toàn mồ hôi! Bẩn chết!”

Ngũ Y Y đang uống một ngụm trà suýt chút nữa phun ra ngoài.

Cô trợn to hai mắt, nâng tay mình lên ngửi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, “Làm sao lại có mùi hôi! Không có!”

Ô ô, lại để cho Hoắc lão đại chê cười rồi.

Hoắc Phi Đạt thuần túy chính là lựa xương trong trứng gà, nhìn cô thế nào cũng không vừa mắt.

“Không cần uống nữa, uống quá nhiều không tốt cho cơ thể. Đi, đi tắm đi.”

Hoắc Phi Đạt xách cổ áo Ngũ Y Y chuẩn bị mang cô đi làm Ngũ Y Y phát điên, quơ quào hai tay , “Tôi còn muốn uống nước! Cái Bạo Quân này, sao cái gì anh cũng quản vậy?”

Hoắc Phi Đạt đem Ngũ Y Y dẫn đến biệt thự phía trước, ném cô vào trong phòng.

“Bên trong có suối nước nóng, ngâm cho tốt đi.”

Âm thanh Hoắc Phi Đoạt vang lên, sau đó nghe tiếng bước chân xa dần.

Ngũ Y Y kéo cửa ra, nhìn lên bảng hiệu.

“A, thì ra suối nước nóng dành cho nữ.”

Khoan đã!

Không phải là nhà tắm, là suối nước nóng! suối nước nóng nha!

“Trời ạ! Thì ra nơi này có suối nước nóng! Quá tuyệt vời! Ngâm trong suối nước nóng thật tốt a! Hạnh Phúc chết mất!”

Ngũ Y Y vui vẻ nhảy mấy cái, vội vàng đi thay quần áo.

Rất nhanh đã cởi đồ xong, nhìn tủ quần áo, vươn tay mở tủ nhìn một chút.

“Ah? Sao lại có nhiều khăn tắm như vậy? Dùng khăn tắm làm gì? A, không phải để chống lạnh chứ? Có cả đồ bơi nữa, suối nước nóng cũng có bơi lội sao, thật phí của!”

Cả người Ngũ Y Y vừa ra mồ hôi, đang nóng muốn chết, lười phải bọc khăn tắm, cứ trần truồng đi vào bên trong.

Chuyển qua một cánh cửa, lại một cánh cửa, đi vào phía trong, phía trước chính là suối nước nóng.

262. Chương 262: Nam Nữ Dùng Chung Suối Nước Nóng 9

“Oa!” Ngũ Y Y thấy khối lượn lơ thì kinh ngạc đến sững sờ.

Giống như tiên cảnh trong mộng vậy.

Ngũ Y Y dùng chân chạm lên mặt nước, tốt tổ, thật ấm áp!

Có Ô Tuyền ột mình cô hưởng dụng, cô còn khách khí làm gì, còn chần chờ gì nữa chứ? Xông lên nào!”

Ngũ Y hoan hô một tiếng, nhảy vào bên trong suối nước nóng.

“Thoải mái! Thật thoải mái a!”

Ngũ Y Y ngâm trong suối nước nóng, vừa lòng vùng vẫy bên trong.

Nước ấm vừa đủ, không nóng không lạnh, mệt mỏi đều tan hết rồi, cả người giống như đang ở trên mây nha

Quả nhiên, nơi này thiết bị không phải để người thường sử dụng

Hoắc Phi Đoạt vây bên hông một khối khăn tắm, từ phòng dành cho nam đi qua hai cửa tiến vào suối nước nóng

Vừa bước vào, anh liền nghe thấy tiếng nói vui vẻ của Ngũ Y Y bên trong

Nha đầu này, chỉ ngâm suối nước nóng liền vui như vậy

Hai người bọn họ cách nhau một tầng đá

Hoắc Phi Đoạt vòng qua tầng đá kia trực tiếp đi vào, vừa nhìn liềng sững sốt

Anh cho là mình nhìn nhầm rồi, dùng dùng sức nhìn lại một lần nữa

Tại sao anh lại thấy bả vai cùng lưng trắng tuyết của cô đây?

Không phải cô nên mặc đồ bơi hay bọc một khối khăn tắm gì đó hay sao?

“Này...”Hoắc Phi Đoạt hô một tiếng

“A?” Ngũ Y Y nghe được âm thanh, xoay người lại, theo bản năng còn nhìn Hoắc Phi Đoạt chào hỏi, “Anh đến rồi à?”

Sau khi nói xong, cô đột nhiên nhú mào, chợt nhìn Hoắc Phi Đoạt một chút, lại cúi đầu nhìn bản thân, liền la hoảng lên, “A a a a! Sao anh lại vào chỗ dành cho nữ? Anh là tên lưu manh!”

Ngũ Y Y tay che trước ngực, vội vàng ngồi xổm xuống, mượn nước suối che qua bả vai

“Cái gì chỗ dành cho nữ? Nơi này suối nước nóng dành cho nam nữ tắm chung, chẳng lẽ em không thấy bên trong tủ đồ chuẩn bị đồ bơi sao, cũng có thể dùng khăn tắm vây quanh thân thể a”

Hoắc Phi Đoạt dở khóc dở cười

Ngũ Y Y giận điên cuồng la lên, “Sao anh không nói sớm?”

Hoắc Phi Đoạt lập tức sửa sai, “Được rồi, là tại tôi”

“Là do anh, vốn là lỗi của anh a”

Hoắc Phi Đoạt nhìn cần cổ trắng muốt của cô, cười nhẹ nói, “Không có việc gì, nơi này không có người khác”

Ngũ Y Y định nói, chú cũng là người a, đột nhiên cô nhìn thấy khối khăn tắm đang vây quanh hông Hoắc Phi Đoạt, không chút nghĩ ngợi, vươn tay, vò một cái dùng sức túm lấy khăn tắm của anh

“A?” đọc thêm nhiều truyện hay tại [Doc Truyen . o r g](#)

Hoắc Phi Đoạt giật mình nhìn thân dưới trống không

Ngũ Y Y cũng không thêm đi xem Hoắc Phi Đoạt, vội vàng hồ đồ lấy khăn tắm che đi bộ vị máu chốt của mình, làm xong liền thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhìn tới Hoắc Phi Đoạt

“A!!”

Ngũ Y Y thấy Hoắc Phi Đoạt trần truồng lộ bộ phận kia liền hoảng sợ hét lên, tay vụt một phát che mắt mình lại, cắn răng nói: “Hoắc Phi Đoạt! Anh có sở thích lộ thân hả? Nhìn thấy ghét!” (Chu tước: không biết là chị ấy ghét cái gì nữa)

Hoắc Phi Đoạt đen mặt, “Làm ơn đi tiểu thư, là em lấy đi khăn tắm của tôi a.Em dám nói tôi như vậy hả?”

Ê!!!

Ngũ Y Y sững sốt

Cô cướp đi khăn tắm của Hoắc Phi Đoạt

Ngất, sao lại quên chứ?

Thật hồ đồ mà, vì che ỉnh mà quên mất chú Hoắc cũng chỉ có một cái khăn tắm a.

Ôi! Thật muốn chết đi a!

Ngũ Y Y không còn cách nào, dứt khoát để tay xuống, nhìn Hoắc phi Đoạt, trơ trơ nói, “Thôi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên nhìn chú khỏa thân, nhìn lần thứ nhất rồi nhìn lại cũng không sao, có đúng hay không?”

Nói xong nhìn anh cười meo meo

Hoắc Phi Đoạt ngớ người

Đột nhiên cười gằn lên, “Tốt! Như vậy, em cũng không để ý tôi tắm chỗ này đúng không?”

263. Chương 263: Nam Nữ Dừng Chung Suối Nước Nóng 10

Ngũ Y Y nhìn cơ bụng săn chắc của Hoắc Phi Đoạt, ngay lập tức nhớ đến một màn tẩy sạch ở nơi nào đó, sợ hãi thét lên một tiếng, quay mặt lại, xấu hổ nói: “Anh đừng tẩy nữa, nhanh chóng lên đây đi, nhường chỗ này lại cho tôi sử dụng nha.”

Không biết từ lúc nào Hoắc Phi Đoạt đã kề sát sau lưng cô, hướng về bờ vai tuyết trắng của cô thổi khí nóng: “Ha ha, tôi vẫn không nói rõ là tẩy sạch chỗ nào, em lại nhạy cảm như vậy sao? Hay là.....Em đang suy nghĩ đến chỗ nào trên người tôi?”

Àm.....

Đầu óc Ngũ Y Y tê liệt hoàn toàn rồi.

Hai quả đấm nhỏ lắc lắc trên bờ: “Tôi thật sự không nghĩ đến chỗ đó của anh!”

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ: “Chỗ đó là chỗ nào?”

“Không phải là khổng lồ của anh.....”

Thật tốt! chữ to lớn vẫn chưa nói ra khỏi miệng, nếu không sẽ chết mất thôi.

Thật là mắt mặt mà.

Hoắc Phi Đoạt vẩy vẩy vài giọt nước rơi nhẹ nhàng lên bờ vai Ngũ Y Y: “Cái gì của tôi khổng lồ? Nói mau, sao lại không nói rồi hả?”

Ngũ Y Y suýt phát điên.

Trên người cô đang quấn khăn tắm, lỏng lẻo một chút, hơi mở ra một chút, sau đó nhẹ nhàng bay khỏi người Ngũ Y Y, chìm xuống dưới nước.

Tầm mắt Hoắc Phi Đoạt nhìn xuống dưới.

Hô hấp đột nhiên bị tắt nghẽn.

Đường cong gợi cảm sau lưng cô trắng như tờ, bóng loáng mềm mại.

Cô đưa lưng về phía hắn, khăn tắm trượt xuống, lúc này mông tròn đang vênh lên, đầy đặn như thế, gợi cảm như thế, nhìn vào thật mê người.

Bờ mông khiêu gợi kia vẫn lắc lắc bên dưới mặt nước, làm bụng dưới của hắn ngẩng cao lên.

Cái tư thế này....cũng rất mê hồn.

Vừa nghĩ đến một đoạn nóng bỏng kia, Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu, anh trừng mắt nhìn người anh em nhỏ của mình, chỉ trong vài giây ngắn thôi, ở trong nước ngày càng lớn.

Ngũ Y Y vẫn đang đưa lưng về phía hắn, hai tay để trên bờ đàn lại với nhau.

Mà chỗ khổng lồ của hắn, đã chuẩn bị toàn bộ, từ từ đến gần cô.

“Cô bé.....”

Hoắc Phi Đoạt không thể kiềm chế được thì thầm.

Hai mắt say mê ngây ngốc nhìn sau lưng Ngũ Y Y, hắn đưa tay ra theo bản năng, dùng ngón trỏ của mình lướt nhẹ lên sống lưng cô.

Ồi!

Cả người Ngũ Y Y run lên như bị điện giật.

“Anh làm gì đó? Anh lên trước đi! Tôi bảo đảm sẽ không quay đầu lại nhìn anh đâu.”

Hoắc Phi Đoạt ngấm ngứa một lọn tóc của Ngũ Y Y, giọng nói như bị say rượu cất lên: “Tôi đi như thế nào? Em càng muốn như vậy.....”

Ngũ Y Y nhú mảy.

Tại sao cô lại nghe âm thanh của Hoắc Phi Đoạt hơi là lạ nhỉ?

Mà giọng nói của hắn cũng kỳ lạ nữa.

Cô càng muốn thử gì hả?

Hừ, dù sao cô cũng đang quần khăn tắm, mà hắn đang cởi trần, hắn có gì mà cô phải sợ chứ?

Cô đỏ mặt, Hoắc lão đại không mặc cái gì cả!

CẶc cẶc!

Ngũ Y Y xoay người, cô xoay người lại đối mặt với Hoắc Phi Đoạt, cố gắng nhìn mặt Hoắc Phi Đoạt, không dám nhìn xuống bên dưới người hắn.

Thật ra rất muốn nhìn xem.

“Trêu ghẹo tôi làm gì? Anh vừa mới nói cái gì hả? Tôi càng muốn thử nào chứ?”

Người anh em nhỏ kia, chị còn đang mặc quần áo mà chú không biết xấu hổ phơi ra ngoài như vậy à?

Hoắc Phi Đoạt híp mắt lại, ngón trỏ lướt qua chóp mũi Ngũ Y Y, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống bờ môi cô, rồi từ từ trượt xuống xương quai xanh của cô.

Ngũ Y Y không thể chịu được rồi.

Hắn không thể trượt xuống nữa!

Ngũ Y Y nắm lấy tay Hoắc Phi Đoạt, trừng mắt: “Anh muốn làm gì? Ngộ nhỡ khăn tắm của tôi rớt xuống thì làm sao?”

Khăn tắm của tôi, nói thế nào lại có thể lớn như vậy được? Ha ha ha.

Giọng nói Hoắc Phi Đoạt trầm thấp mà lại khàn khàn vang lên: “Đã.....rớt.....”

264. Chương 264: Định Tội Danh Thật Sự 1

Cái gì?

Cái gì đã rớt?

Ngũ Y Y nhìn ánh mắt dài hẹp sâu thẳm của Hoắc Phi Đoạt, u mê ngây ngốc.

Hoắc Phi Đoạt hô hấp kịch liệt, đôi môi mỏng như hồng ngọc phát sáng rực rỡ, hắn nhú mảy lại, ánh mắt trong như nước nhìn xuống phía dưới.

Ngũ Y Y theo ánh mắt của người kia nhìn xuống phía dưới.

“A a a!”

Ngũ Y Y thét lên, cô dùng hai bàn tay nhỏ bé của mình cố gắng bảo vệ phía trên.

Sau khi bảo vệ được vài giây, lại nhanh chóng lấy tay bảo vệ phía dưới.

Trên dưới đều không giữ được.

Tại sao lại có thể như vậy?

Cô cài khăn tắm rất tốt mà, tại sao lại có thể rớt xuống được?

Cũng không biết rớt xuống bao lâu rồi!

Chẳng lẽ bản thân mình đều coi như một hoàng đế, tự mình đã được mặc đồ rồi, thật ra không cảm thấy một chút nào sao?

A a a! Thật là mất mặt quá!

Làm sao bây giờ?

Nhanh chóng nhặt khăn tắm lên!

Sau khi nhặt lên rồi nhanh chóng quấn quanh người lại!

Ngũ Y Y nghĩ vậy, lập tức cúi người xuống, muốn nhặt cái khăn tắm ở dưới đáy hồ nước lên, nhưng vừa mới cúi người, mặt lặn sâu vào nước, đầu tiên nhìn thấy cái nào đó hình trụ dựng đứng lên của người kia như cái chày...

Ôi mẹ ơi! Hù chết người rồi!

Đây là cái vật gì vậy?

Ngũ Y Y sợ tới mức từ trong nước nhô đầu lên, vẻ mặt nhìn xuống làn nước ấm, cô trợn to hai mắt, há miệng thở dốc, rồi nhìn Hoắc Phi Đoạt đang đứng gần mình: “Anh! Anh lại...”

Hắn lại như vậy rồi.

Hoắc Phi Đoạt đến gần cô một chút, Ngũ Y Y đã cảm giác được cái cứng rắn bên dưới kia đang đến gần mình, loại cảm xúc này vừa xa lạ vừa mê loạn như vậy, làm cho hai chân cô không chịu được như muốn nhũn ra.

Đừng đến gần nữa mà!

“Lại thế nào?”

Hắn đè thấp giọng nói thật hấp dẫn, trong ánh mắt như có tầng tầng lớp lớp sương mù, trực tiếp giam cầm cô trong lồng ngực mình không một khe hở.

Dường như chỗ nào trên người cô cũng có ánh mắt của hắn!

Quét!

Mặt Ngũ Y Y đỏ lên, cổ cũng đỏ, cả xương quai xanh của đỏ một mảnh.

Hai bàn tay nhỏ bé bảo vệ trước ngực run nhẹ, ánh mắt nhỏ bé nhìn môi Hắc Phi Đoạt đang đến gần, run rẩy nói: “Anh, Anh, anh không mặc quần áo, anh không biết xấu hổ sao?”

Vì cuống cuống, không biết làm sao mà cô lại phun ra một câu như vậy.

Nói xong, Ngũ Y Y hận không thể lập tức chết cho rồi.

“Lúc đầu tôi che giấu, nhưng mà em lại cướp cái khăn tắm của tôi, nên tôi mới như vậy, vậy bây giờ em phải chịu trách nhiệm.”

Hoắc Phi Đoạt cố gắng nắm lấy hai tay trước ngực Ngũ Y Y, cúi đầu thổi khí nóng vào mặt cô.

Một nụ cười nịnh nọt xoẹt qua môi hắn: “Hiện tại em cũng trở trụ, rất công bằng.”

Bởi vì hắn đến gần, Ngũ Y Y cảm giác được vật cứng rắn của người nào đó cọ dưới bụng cô, làm cô khản trương sắp tắt thở rồi.

Trời đất ơi! Tại sao lại muốn cô gặp phải loại thử thách này chứ?

Ngũ Y Y như đang nằm trong tay một tên hoa hoa công tử, đối với cô dễ như trở bàn tay, thân là một người háo sắc, giờ phút này cô cảm thấy rất bối rối!

“Vậy, vậy anh có thể cách xa tôi ra một chút, đừng đến gần như vậy có được không? Anh ra ngoài một chút...”

Ngũ Y Y lắc lắc đầu, né tránh Hoắc Phi Đoạt đang đến gần cô.

“Tôi cách emm rất gần sao?” Hoắc Phi Đoạt lại có thể đồng dạng mà hỏi cô một câu như vậy.

Tất nhiên là rất gần rồi!

Giống như hai đứa trẻ sinh đôi vậy!

Lại còn gần lắm!

“Xin anh, đi ra ngoài một chút!”

Ngũ Y Y cảm giác có một bàn tay đang vuốt ve nhẹ nhàng sau lưng cô, cái tay đó đi đến đâu, chỗ đó như có từng trận lửa nóng.

Cái tay hần lại chậm rãi di chuyển lên mặt cô, làm cho cả người cô phải dựa sát vào người hần.

Lại dựa sát vào!

265. Chương 265: Định Tội Danh Thật Sự 2

“Vật nhỏ, nói cho tôi biết em muốn làm gì?”

“Hả?” Hần có ý gì? Cô muốn làm gì? Cô chỉ muốn tắm suối nước nóng thôi, cô đâu có nghĩ đến chuyện gì khác.

Hoắc Phi Đoạt đưa tay nâng cằm Ngũ Y Y lên, gương mặt tuần tú cúi thấp xuống, môi mỏng của hần đến gần môi cô thổi khí nóng: “Trước tiên em cướp khăn tắm của tôi, tôi để cho em nhìn sạch, em hưởng hết của tôi rồi. Bây giờ tôi cho em. Nhưng em lại cố ý làm ướt khăn tắm trên người xuống, cố ý để tôi nhìn cơ thể em. Nói nói, em bày ra bộ dạng này, rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Hả?” Ngũ Y Y hơi há mồm, nhất thời ngây người ra.

Căn cứ theo phân tích rất rõ ràng của Hoắc Phi Đoạt, cẩn thận thăm dò như vậy, đây là cô đang từng bước cám dỗ hần.

Nhưng.....Rõ ràng cô không có nghĩ đến mà.

“Hả cái gì mà hả? Em có biết làm như vậy là xấu xa lắm không?” Đôi môi mỏng của hần quét nhẹ qua môi cô, không giống như hôn môi, mà như là lướt qua miệng cô.

“Biết, biết....sai rồi, thật tình tôi không muốn làm như vậy mà!

“Sự thật rõ ràng....còn muốn chối à?”

Một bàn tay của Hoắc Phi Đoạt đã di chuyển đến hông cô.

“Được rồi, coi như là tôi muốn như vậy, bây giờ tôi xin lỗi anh được chưa?”

Làm sao u mê hồ đồ lại thành cô gái hư hỏng rồi? Hu hu.

Xin anh đừng có dồn ép tôi lại nữa! Cái vật cứng rắn bên dưới của anh nhô lên làm tôi muốn học máu rồi!

“Chỉ giải thích là được sao? Em cũng biết, một khi đàn ông đã bị trêu chọc, thì khó có thể dừng lại được.”

“Hả?”

Không phải chứ?

Hần có ý gì?

Cuối cùng là bởi vì cô cướp khăn tắm của hần, sau đó làm ướt khăn tắm trên người mình, sau đó hai người đều đã trở trụi, hần lại xử tử cô ngay tại chỗ, rằng rắc rắc rắc ăn tươi luôn sao?

“Hả cái gì mà hả? Em còn muốn nói xạo sao? Không phải em muốn ăn đậu hủ, muốn chiếm tiện nghi của tôi sao?”

Hoắc Phi Đoạt nói rất đồng dục.

Ngũ Y Y ngẩn người, hình như hạ quyết tâm, dùng sức mở quai hàm nói: “Được rồi, nếu đã cãi thì không thể cãi, rõ ràng là định tội danh thật sự lên người tôi.”

Hả?

Hoắc Phi Đoạt chớp mắt.

Bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y đã mò xuống phía dưới, cầm nơi nào đó, Hoắc Phi Đoạt bị tập kích bất thành linh khiến cho cả người rùng mình, khó chịu hừ nhẹ một tiếng.

Cô bé kia.....Rất cuộc cô muốn làm cái gì? Nhìn cô đơn thuần như vậy đúng là đang nghịch lửa rồi!

“Oa oa!” Bởi vì tay nhỏ bé của Ngũ Y Y cầm vật gì đó, cô hoảng sợ mở to hai mắt, hít một hơi thật sâu.

Cảm giác vượt quá sức tưởng tượng mà!

Cái vật kia siêu, siêu, siêu!

Không hổ là Hoắc lão đại ngang ngược khắp nơi, chỗ đó cũng ngang ngược như vậy!

Sau đó, Ngũ Y Y đưa hai tay nhỏ bé ôm cổ Hoắc Phi Đoạt, Ngũ Y Y kiễng chân lên, bấu môi, hôn một cái lên môi Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt bị hai động tác chủ động của Ngũ Y Y làm hoảng sợ, toàn thân cứng đờ.

Tim đập nhanh thật đáng sợ!

Bây giờ cô bé này chủ động nha!

Nhân lúc Hoắc Phi Đoạt đang thất thần, Ngũ Y Y nhanh chóng bò lên bờ, mặc kệ cơ thể cởi trần hay không, chạy tung tăng về phía phòng khách nữ, vừa chạy vừa gọi to: “Định tội danh thật sự rồi! Danh chánh ngôn thuận ăn đậu hủ của Lão đại rồi!”

Bị cô bé này sàm sờ một lần, hấn lại vui vẻ như vậy.

Thật ra hấn có thể khống chế được cô, cô đừng nghĩ muốn lên bờ, nhưng mà.... Hấn muốn có được sự cho phép của cô, muốn nhận được sự yêu thương của cô, muốn có được trái tim cô.

266. Chương 266: Định Tội Danh Thật Sự 3

Loại suy nghĩ này theo thời gian trôi qua, càng ngày càng mãnh liệt!

Hoắc Phi Đoạt ngây ngốc ngâm mình trong dòng nước ấm, tự hỏi mình: “Sẽ có một ngày như thế sao? Cô sẽ chủ động theo mình sao?”

Ngũ Y Y chạy vào phòng khách nữ, dùng sức đóng cửa lại, cô lấy hai ba cái khăn tắm lớn quấn người lại, quấn người lại cho thật tốt, rồi ngồi trên ghế sofa ôm đầu gối.

Cô vừa mới làm một chuyện long trời lở đất gì vậy?

Ngũ Y Y mày thật ngạo mạn..... Mày dám đùa giỡn với Hoắc Phi Đoạt!

Mày thật lợi hại! Thật ngạo mạn!

Ngũ Y Y cắn môi, sau đó cười xấu xa lên.

Vì sao cô dám đùa giỡn với Hoắc Lão đại, trong lòng nghĩ như vậy sẽ tốt sao?

Chẳng trách trong phim truyền hình, những công tử dâm loạn đều đặc ý thích thú như vậy, thì ra đùa giỡn người khác, mình cảm thấy dễ chịu như vậy!

Ngũ Y Y bắt đầu nhớ lại lúc cô cầm chỗ đó của Hoắc Phi Đoạt.....

Nhỏ a, xù xì, lớn nhỏ, độ lớn.....Ngũ Y Y bày ra bộ dáng có kinh nghiệm.

Kết luận: Người nào được Hoắc lão đại cưng chiều, người đó sẽ không sống lâu.

Ngũ Y Y bĩu môi thở dài: “Bộ dáng con gái nhìn thấy cái kia lại rất thông minh lanh lợi, chắc chắn, cô bé không ngốc, làm sao lại nghĩ đến muốn phục vụ Hoắc lão đại? Không sợ chết sớm sao? Chắc chắn chắc, thật là tội nghiệp cho người phụ nữ kia của Hoắc lão đại.”

Trong đầu Ngũ Y Y nghĩ đến Âu Dương Phúc Hi, rất thông cảm với người đó.

Nếu đêm cũng bị cái vật đáng sợ của Hoắc lão đại sử dụng hạnh như vậy, có lẽ bị chọc thủng đến chết có khả năng rất lớn!

Ngũ Y Y suy nghĩ liên tục: “Mình phải nhắc nhở cô bé kia một tiếng, nếu muốn sống lâu dài, phải cho Hoắc lão đại mặc trang phục amine không? Để cho hấn xinh xắn một chút?”

Ngũ Y Y ngồi thất thần trong phòng thay quần áo cho khách rất lâu, sau đó mới sấy khô tóc, thay quần áo đi ra ngoài.

Cô muốn nhìn xem, Hoắc Phi Đoạt vẫn còn đáng vẻ ngượng ngùng khi bị đùa giỡn nữa không?

Đáng tiếc là khi cô nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt, hấn đã ăn mặc chỉnh tề, gương mặt đẹp trai lạnh như băng ngàn năm không đổi.

A Trung cầm mấy cái văn kiện đưa qua cho hấn xem, hấn nhíu mày xinh đẹp lại trong lúc phê duyệt văn kiện, nhanh chóng ký tên lên, giao lại cho A Trung.

A Trung liếc mắt nhìn Ngũ Y Y, vẻ mặt cổ rất cổ quái, xoay người rời khỏi.

Thật ra, lúc ở trong này đùa giỡn với Ngũ Y Y, một số việc quan trọng trong buổi chiều của Hoắc lão đại đã bị trì hoãn.

Ngũ Y Y làm thiệt hại cho quốc gia và cho người dân rồi!

Hoắc Phi Đoạt xoay người, vừa nhìn thấy Ngũ Y Y, tim hấn đập nhanh hơn.

Mái tóc Ngũ Y Y rối tung, mái tóc như thác nước buông thẳng xuống, lay động theo chiều gió, nhìn rất quyến rũ.

Kết hợp với cặp mắt to tròn của cô, còn có cái miệng nhỏ nhắn phúng phính, thật sự làm cho người ta yêu mến.

Hoắc Phi Đoạt di chuyển tầm mắt, giả vờ như không nhìn thấy Ngũ Y Y, cất bước đi đến phòng ăn.

Ngũ Y Y cắn cắn môi.

Hồng rồi, cô đùa giỡn với Hoắc lão đại như vậy, rõ ràng Hoắc lão đại đang tức giận, rất không vui rồi!

“Phi Đoạt! Chờ tôi đi với! Chỗ này có người nào sống không?” Ngũ Y Y chân chó gọi to, bước nhỏ chạy theo hấn, đang đưa đuôi cho ôm lấy cánh tay Hoắc Phi Đoạt, cười hì hì nghiêng mặt nhìn gương mặt Hoắc Phi Đoạt.

Có tức giận không? Có trút giận không?

Cô còn chưa nhìn đến gương mặt Hoắc Phi Đoạt, hấn đã gạt bỏ cánh tay cô ra rồi, hấn tiếp tục bước đi về phía trước.

Ngũ Y Y thở dài.

Xong đời, thật sự tức giận rồi. Làm thế nào bây giờ?

Nhìn vị kia không vui, bộ não chó con của mình cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Phi Đoạt, Phi Đoạt ! cùng nhau đi đi, đừng bỏ người ta lại một mình mà.”

Giọng nói ngọt ngào của Ngũ Y Y vang lên, cô như con chó con, chạy bẹp bẹp đuổi theo, ôm lấy cánh tay Hoắc Phi Đoạt, lần này cô ôm thật chặt.

267. Chương 267: Định Tội Danh Thật Sự 4

Hoắc Phi Đoạt thở dài, cúi đầu liếc mắt nhìn Ngũ Y Y, Ngũ Y Y vội vàng đeo lên vẻ mặt ngây ngô cười, “Ha ha, đi làm gì vậy?”

Hoắc Phi Đoạt lạnh lạnh phun ra hai chữ, “Ăn cơm.”

“Hả. . ? Ăn cơm? Đã đến giờ ăn cơm rồi sao?” Ngũ Y Y nhìn xuống bụng một chút, quả nhiên, bụng đã bắt đầu vang lên tiếng kêu ùng ục ùng ục, cô lập tức chạy đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, cản đường đi của hắn, cười hì hì nói, “Ăn cơm ăn cơm, hôm nay tôi muốn làm thư kí tốt một trăm phần trăm, anh ăn cơm, tôi gấp đồ ăn cho anh, anh uống canh, tôi múc canh cho anh, anh ăn cá, tôi sẽ nhặt xương cá cho anh, có được không?”

Hoắc Phi Đoạt thật sự chịu không được, khẽ cười thấp một tiếng, bàn tay to lớn giữ chặt đầu nhỏ của Ngũ Y Y, “Thôi đi, em không gây thêm phiền phức cho tôi, tôi đã cảm ơn trời đất rồi.”

Vừa rồi cô chọc hắn tức giận, lại còn bỏ chạy, làm hại hắn khó chịu thật lâu.

Phía dưới đều có vấn đề rồi, lại còn bị giày vò thêm nữa.

Nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt của cô, rất tự nhiên dặt một tay của cô, kéo đi vào bên trong.

Ngũ Y Y cúi đầu, nhìn mười ngón tay của bọn họ đan xen vào nhau, chau mày, trong lòng bối rối một trận.

Lúc nào. . . . Cô lại cảm thấy Hoắc lão đại ảm áp như thế, có thể dựa vào như thế?

Giống như bây giờ, cô bối vì một chút ảm áp của ông chủ cao cao tại thượng, lại cảm động vô cùng.

Ngũ Y Y, mày phải cẩn thận đó. . . ! Không nên suy nghĩ bậy bạ! Người ta là Hoắc lão đại, người ta là ông chủ, là chủ nợ của mày, mày không được có ý nghĩ gì không hợp với thân phận của mình nha. . .

Kỳ thật, nghĩ gì cũng vô ích, Hoắc lão đại người ta mới không vừa mắt chính mình.

Trong mắt Hoắc lão đại mình chính là ba tàn phế, cái gì cũng thực không hoàn hảo, trong mắt người ta chỉ có những minh tinh, người mẫu.

Nghĩ lung tung như thế, Ngũ Y Y đã bị Hoắc Phi Đoạt dẫn đến ngồi trước bàn ăn.

Ngũ Y Y nhìn nhìn thức ăn bày trên bàn, đột nhiên trừng to mắt, “Nhiều đồ ăn ngon như vậy? Không phải anh nói là, ở nơi này không ăn không uống à? Làm sao mà có những thứ này?”

Hoắc Phi Đoạt gấp cho Ngũ Y Y một miếng thịt hươu, nhàn nhạt nói, “Tôi cũng không nói như vậy, là em tự mình đặt chuyện.”

Ngũ Y Y hưng dữ nuốt miếng thịt xuống, giờ nắm tay nhỏ giận giữ, “Vậy vì sao anh không nói sớm, làm hại tôi ngốc nghếch mua nhiều đồ như vậy, một chết người mới nói ra! Tức chết người đi được!”

“Thịt hươu ăn ngon không?” Hoắc Phi Đoạt cũng không có để ý cô giận giữ, cắt ngang hỏi một câu.

Ngũ Y Y sửng sốt, sờ đầu một cái, “Là thịt hươu à, mùi vị thực ngon đó! Ăn ngon!”

Hoắc Phi Đoạt lại gấp qua một miếng thịt , “Ném thử khối thịt bò này xem mùi vị thế nào.”

Ngũ Y Y nhìn nhìn, đột nhiên hào phóng vỗ cái bàn, cười đến hung hãn, “Ha ha ha ha! Đây là thịt bò sao? Mắt của anh không hỏng chứ? Cái này vừa nhìn chính là bột mì thôi! Aha ha ha, anh buồn cười quá!”

Tất cả đàn em đứng ở góc phòng đều rất mồ hôi lạnh.

Lại có một người con gái dám dữ dằn với lão đại của bọn họ như vậy.

Quá kiêu ngạo rồi!

Hoắc Phi Đoạt rất thích tính cách tự nhiên này của Ngũ Y Y, không nóng không vội nói, “Ném thử một chút rồi hãy nói.”

Ngũ Y Y gấp lên bỏ vào miệng ăn, nói, “Ném lại cũng là bột mì. . . .Oa? Thật là thịt sao? Thật là thịt bò? Làm sao lại có mùi vị này? Quá thần kỳ rồi!”

Hoắc Phi Đoạt thông thả ăn đồ ăn, nhàn nhạt nói, “Nếu như em làm ni cô, thì tôi sẽ làm loại đồ ăn này cho em, nhìn qua là thức ăn chay, thực ra chính là thức ăn mặn.”

268. Chương 268: Định Tội Danh Thật Sự 5

“Tốt lắm tốt lắm, cảm ơn anh trước!” Ngũ Y Y vui tươi hớn hở, hai giây sau mới phản ứng kịp, há hốc mồm hưởng về phía Hoắc Phi Đoạt kêu to, “Anh mới là ni cô! Vì sao tôi lại muốn làm ni cô chứ! Anh quá kém! Tại sao anh không đi làm hòa thượng đi! Hừ!”

Hoắc lão đại chính là phần tử nham hiểm!

“Ha ha.” Hoắc Phi Đoạt hiếm có một lần cười nhẹ, trong treo liếc nhìn mặt Ngũ Y Y tối sầm lại, trong mắt long lanh như nước, “Tôi đi làm hòa thượng, không phải em sẽ đói chết à?”

Ngũ Y Y ngây ngẩn, không biết hắn nói cái gì.

Đói chết sao? Vì sao cô lại đói chết?

Cô có tay có chân, sao có thể đến nỗi đói chết được? Làm công cũng có thể ăn no bụng!

Âu Dương Phúc Hi ngồi xe đi tới tập đoàn Đế Vương.

Thạch Ứng cùng đi bên cạnh cô, không rời một bước, đi về phía đại sảnh.

“Đợi tôi vào phòng làm việc của anh Phi Đoạt, anh không cần đi vào.”

“Dạ.” Thạch Ứng nói rất ít.

“Cách bình giữ nhiệt cũng có thể giữ được tất cả mùi vị, xem ra bây giờ trình độ nấu canh của tôi thật đúng là tăng lên rồi.”

Phúc Hi vui sướng hài lòng đi vào thang máy, ánh mắt luôn nhìn bình giữ nhiệt.

Thạch Ứng giống như trời sinh làm bảo vệ, luôn cảnh giác nhìn xung quanh, nhấn nút đóng thang máy.

Thạch Ứng canh giữ ở cửa, Phúc Hi trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc của Hoắc Phi Đoạt.

Bên trong trống trơn.

“Anh Phi Đoạt? Anh Phi Đoạt!”

Không ở đây sao?

Không nhớ gọi điện thoại trước cho Anh Phi Đoạt rồi.

“Xin hỏi cô là. . .” Một nhân viên tiến vào nhìn Phúc Hi.

Thạch Ứng đi theo vào đây.

Phúc Hi khó ngăn nổi vẻ lo lắng, hỏi, “Cái đó, Hoắc Phi Đoạt đi đâu rồi? Anh ấy không có ở công ty sao?”

”À. . ., Hoắc tổng ở bên ngoài, hôm nay không trở về công ty. Cô có thể gọi điện thoại cho ngài ấy hỏi một chút.

“Hả? Không trở về? Ở bên ngoài?” từ .

Vẻ mặt Phúc Hi thất vọng, cúi đầu xuống, từ từ đi ra ngoài.

Thạch Ứng nhìn bộ dạng đó của Phúc Hi, không nhịn được nói, “Gọi điện thoại cho Hoắc tổng hỏi một chút.”

“Ừ.” Phúc Hi tìm điện thoại gọi cho Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt đang gấp thức ăn cho Ngũ Y Y, từ trước đến nay Ngũ Y Y ăn cái gì cũng hào phóng, rất ít kiêng ăn, ăn cái gì cũng ăn ngẫu nhiên.

Điện thoại của Hoắc Phi Đoạt rung lên, hắn cầm lên nhìn, liền nhú mày. Là điện thoại của Âu Dương Phúc Hi.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng nhìn Ngũ Y Y đang ăn đồ ăn, không muốn nhận điện thoại của Phúc Hi, lại đặt điện thoại xuống, không nghe.

Phúc Hi nhú mày, nhìn di động, “Làm sao lại không nhận điện thoại của tôi? Rốt cuộc là anh Phi Đoạt đang làm cái gì? Dù thế nào cũng cần phải nghe điện thoại chứ! Thật là!”

Phúc Hi giậm giậm chân, vô cùng không vui, lại gọi lại cho Hoắc Phi Đoạt.

“Em sẽ gọi! Gọi tới khi anh nghe mới thôi! Ngược lại em muốn nhìn xem, gọi cho anh bao nhiêu cuộc anh mới nghe!”

Phúc Hi gắt gao cắn môi, trong mắt bắn ra ánh sáng tức giận.

Lúc này, có một nhân viên đi qua bên này, Phúc Hi lập tức giận cá chém thớt, hướng về phía nhân viên kia hét to, “Nhìn cái gì vậy! Có cái gì đẹp! Người khác gọi điện thoại thì tới nhìn như vậy sao? Nhìn nữa, nhìn nữa tôi sẽ khoét mắt anh!”

Nhân viên kia sợ tới mức rụt cổ lại, vội vàng chạy mất.

Đó là chân dung phụ nữ . . . Vừa mới nhìn vẫn là bộ dạng hiền thực, tại sao nói trở mặt liền trở mặt.

Hoắc Phi Đoạt bỏ đồ ăn xuống, nhìn nhìn điện thoại, quả nhiên, cái nha đầu Phúc Hi này chính là cực kỳ bốc đồng, nếu không nhận điện thoại của cô, dựa vào tính cách của cô, chính là sẽ liên tục gọi lại.

Hoắc Phi Đoạt hơi cau mày, đứng lên, cầm điện thoại đi ra bên ngoài.

269. Chương 269: Định Tội Danh Thật Sự 6

“A. . . ? Anh đi đâu vậy? Tại sao lại không ăn?” Ngũ Y Y ngạc nhiên hỏi.

“Nhận cuộc điện thoại, về chuyện công việc.”

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng giải thích, đi ra ngoài cửa.

Hắn cũng không biết, vì sao mình lại muốn giải thích với Ngũ Y Y, mà còn dùng lời nói dối.

“A lô?” Hoắc Phi Đoạt nhận điện thoại.

Giọng nói không vui của Phúc Hi lập tức tràn qua, “Anh vẫn còn biết nghe điện thoại sao? Anh đi đâu, vì sao lúc này không nhận điện thoại của em? Anh đi đâu hả?”

Hoắc Phi Đoạt phiền não đưa điện thoại ra xa một chút, đợi cho Phúc Hi gào xong rồi, hắn mới nhạt nhẽo nói, “Anh có việc bên ngoài, ở bên ngoài làm việc, em có việc sao?”

“Tại sao anh không trả lời vấn đề của em trước?” Phúc Hi vẫn gây sự.

“Vừa rồi em hỏi vài cái vấn đề, không biết muốn anh trả lời vấn đề nào?”

Phúc Hi chu miệng lên, chớp chớp mắt, nhứt chí nói, “Anh Phi Đạt, em tới công ty của anh đưa cơm cho anh, kết quả lại không nhìn thấy anh, gọi điện thoại cho anh thì anh còn không nhận, bây giờ anh đang ở đâu, em qua đó tìm anh!”

“Nơi này rất xa, mà anh còn bận làm việc, buổi chiều còn rất nhiều chuyện bận rộn, em tới làm gì?”

“Không phải là em nấu canh cho anh sao?”

“Lúc đầu anh muốn nói cho em, em không cần lại tiếp tục nấu canh cho anh uống, bản thân anh phối hợp thức ăn dinh dưỡng đều rất tốt, không cần thiết phải ăn canh.”

Phúc Hi cắn môi, tủi thân nói, “Vậy nước canh hôm nay không phải là uống phí hay sao?”

“Em có thể uống mà.”

“Em uống thì có ích lợi gì chứ!”

Cô là phụ nữ, cô lại không cần bổ thận tráng dương.

“Được rồi, Phúc Hi, không nên nói nữa, để cho người nhanh đưa em trở về, nếu thật là nhàm chán, em hãy đi dạo phố. Nếu như em ở trong nước luôn quấy rối công việc của anh như vậy, anh chỉ có thể bảo sự phụ đưa em về Mĩ thôi.” Hoắc Phi Đạt không kiên nhẫn sử dụng sát chiêu.

“Không muốn đâu! Em không muốn trở về! Em muốn ở trong này cùng anh ở một chỗ!”

“Ừ, vậy thì trước hết cứ như vậy đi, anh còn muốn tiếp tục công việc.” Hoắc Phi Đạt lưu loát ngắt điện thoại, hít sâu một hơi.

Nha đầu Phúc Hi kia, thật đúng là vấn đề thật lớn.

Nhất định phải để cho cô chấp nhận hiện thực, đó chính là, hẳn tuyệt đối không phải đối tượng kết hôn của cô.

Trở lại phòng ăn, Ngũ Y Y còn đang vui đầu ra sức ăn, Ngũ Y Y ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Phi Đạt ngây ngô cười vài cái, “Anh cũng ăn đi, đồ ăn ngon đều bị tôi ăn sạch rồi.”

“Có thể ăn thì em ăn nhiều một chút, béo một chút cũng tốt.”

Lại béo, tôi cũng muốn anh.

“Cắt, bại lộ mục đích âm hiểm của anh rồi? Muốn làm cho tôi biến thành đại mập mập, anh sẽ chê bai tôi gấp bội? Nhưng mà, hôm nay ăn cơm rất ngon, tôi tạm thời ăn nhiều một chút.” Ngũ Y Y nói chuyện, vẻ mặt phong phú.

Ngôn ngữ của cô xưa nay luôn thú vị, lúc nào cũng làm cho tâm tình của Hoắc Phi Đạt thoải mái.

Ở cùng một chỗ với Ngũ Y Y, hẳn luôn trở nên cực kỳ thả lỏng, cực kỳ vui vẻ.

Ăn cơm chiều, Ngũ Y Y lại “phục vụ” Hoắc Phi Đạt đi đánh golf.

Ngũ Y Y tự nhiên là không biết, cả tư thế cũng đều không hiểu.

Hoắc Phi Đạt đứng ở sau lưng cô, hai cánh tay bao lấy thân thể của cô, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, dạy cho cô tư thế.

“Trọng tâm đối tới bên này, đứng, sau đó dùng bắp tay kéo cánh tay, không được động cổ tay. . . ”

Hoắc Phi Đạt rất kiên nhẫn dạy Ngũ Y Y, Ngũ Y Y ở trong lòng hẳn kì kèo mè nheo, nhưng thái độ học tập lại vô cùng chuyên tâm.

“Là như thế này sao?” Đột nhiên Ngũ Y Y quay đầu lại, môi lập tức áp vào môi của Hoắc Phi Đạt.

270. Chương 270: Định Tội Danh Thật Sự 7

Cơ thể hai người cứng đờ cùng lúc.

Hử, sao lại thế này? Rõ ràng chỉ học đánh golf thôi, làm sao mình xoay người lại biến thành tình trạng khó chịu vậy?

Ngũ Y Y chớp đôi mắt to, vừa muốn rụt cổ lại, định bỏ chạy, Hoắc Phi Đoạt lại di chuyển ra phía trước, hấn nút nhẹ vào môi Ngũ Y Y, sau đó rời đi, trong ánh mắt sáng rực rỡ có vài chấm nhỏ, nhìn về phía xa, nhàn nhạt nói: “Học thông minh, biết đưa cho thầy giáo tiền học phí.”

Hả?

Ngũ Y Y ngớ người ra.

Sau đó, gương mặt đỏ bừng lên.

Học đánh golf lần nữa, hai người đều tỏ ra không được tự nhiên, đều có chút ngượng ngùng.

A Trung đứng ở chỗ xa dùng kính viễn vọng nhìn hai người đang ở phía bên kia, tức giận chặt đứt một nhánh cây: “TMD! Đây là thư kí của Lão đại chúng ta sao? Hoàn toàn trái ngược mà! Lão đại trở thành thư ký của cô ta rồi. Thật là tức chết ta mà.”

Đánh golf được một lúc, Ngũ Y Y muốn đi chèo thuyền.

Bọn người A Trung nhọc nhằn tìm một chiếc thuyền nhỏ, mở to mắt ra nhìn Hoắc Phi Đoạt và Ngũ Y Y chèo thuyền.

Ngũ Y Y nói nhất định phải chèo thuyền, cô hò hét ầm ĩ muốn chèo thuyền ra ngoài biển khơi.

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, hấn nằm ngửa trên thuyền, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Ôi, phong cảnh đẹp quá.... Còn có mấy con vịt trời bơi đầy trên mặt nước, hình như bên kia có bèo kia.”

Ngũ Y Y thích thú nói không biết mệt.

Ngũ Y Y chèo thuyền đi rất xa, xung quanh đều là hồ nước xanh biếc, bốn bề im ắng.

Rất khó tưởng tượng ra, ở vùng ngoại ô của một thành phố lớn, lại có thể tìm thấy một nơi yên tĩnh như vậy.

Dường như trên thế giới này, chỉ có hai người họ thôi.

“Chỗ này rất đẹp đúng không Phi Đoạt?”

Cô không chờ đến câu trả lời, lúc này nhìn lại Hoắc Phi Đoạt.

A! Hoắc lão đại có vẻ như ngủ thiếp đi rồi. Đã tự: từ .

Ngũ Y Y bỏ mái chèo qua một bên, nhẹ nhàng xê dịch qua, xê dịch đến bên người Hoắc Phi Đoạt, sau đó cúi đầu xuống nhìn hấn.

Lại nói....Hoắc Phi Đoạt có bộ dạng rất đẹp.

Xương sống mũi thật cao, đôi môi mỏng, cằm hoàn mỹ.

Đôi lông mi dài, không có chỗ nào là không hoàn mỹ.

Ha ha, hôm nay cô lại được ăn đậu hủ của vị đại mỹ nam này rồi, thật tốt.

“Này...” Ngũ Y Y nhỏ giọng gọi Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt không có phản ứng, vẫn nhắm mắt lại ngủ.

Ngũ Y Y lấy bàn tay nhỏ bé để trước mặt Hoắc Phi Đoạt, quơ qua quơ lại.

Ha ha, quả thật đã ngủ thiếp đi rồi.

Rốt cuộc cô không thể kiên nhẫn cái gì gọi là hèn hạ, dâm loạn cái tên Hoắc Phi Đoạt xấu xa lừa gạt này một chút!

Ngũ Y Y xoa xoa hai tay nhỏ bé của mình, đi lại gần, thở hổn hển, đưa cái mũi nhỏ lông lá bù xù đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, rồi ngừng lại.

Ừm, không thể tưởng tượng được trên người Hoắc Phi Đoạt tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Đây có thể là một mùi hương lạ, sau này phải nhớ kỹ.

Hoắc Lão đại là người đàn ông đẹp trai như vậy mà cũng có trái cổ à, không biết sờ vào một chút sẽ có cảm giác thế nào?

Lá gan nhỏ run rẩy, Ngũ Y Y duỗi hai bàn tay nhỏ ra, sờ nhẹ vào trái cổ của Hoắc Phi Đoạt, sau đó mở to hai mắt, ngạc nhiên rồi lấy tay ra.

Trái cổ của Lão đại thật gợi cảm.... Ha ha

Bàn tay nhỏ của cô lại chọc chọc vào ngực Hoắc Phi Đoạt, thật rắn chắc nha, hai chân dài đều đầy bắp thịt.

Ngũ Y Y lại kéo quần áo lên một chút, úp mặt nằm sấp xuống, nhìn vào trong ngực Hoắc Phi Đoạt.

Chắc chắn chắc, nhìn kỹ lại, cả người hắn đều cường tráng.

Ngũ Y Y suy nghĩ cũng được, không nhìn tiếp nữa, nếu không được quán tính cho phép, lúc này cô sẽ nhìn xuống nơi bụng dưới đó.

271. Chương 271: Định Tội Danh Thật Sự 8

Ngũ Y Y như một đứa trẻ vừa ăn trộm được kẹo, trong lòng tràn đầy vui mừng, đã nghĩ ra cách đùa giỡn Hoắc Phi Đoạt.

Rốt cuộc cô nhìn đến gương mặt anh tuấn của Hoắc Phi Đoạt, cô dùng bàn tay nhỏ sờ qua sờ lại trên gương mặt hắn.

Từ từ di chuyển xuống đôi môi hắn, thật giống như vẽ lên một bức tranh xinh đẹp tuyệt trần.

Làm sao trên thế gian này lại có một đôi môi đẹp như vậy?

Nhìn vào đường cong trên môi của người kia, đường viền cùng màu sắc nữa.

Cô thật sự không nhịn được nữa, ma xui quỷ khiến thế nào mà Ngũ Y Y lại cúi đầu thấp xuống, đưa môi mình qua hôn lên môi Hoắc Phi Đoạt.

Cô vẫn không phát hiện ra Hoắc Phi Đoạt vẫn đang “ngủ”, hai tay hắn nắm chặt lại.

Ngũ Y Y liếm nhẹ nhàng lên môi Hoắc Phi Đoạt giống như cô đang liếm kem, sau đó ngồi dậy, híp mắt cười xấu xa: “Ha ha, bà đây hôm nay có chết cũng đáng, cả đời này lại trộm, được tập kích đến Hoắc Phi Đoạt Hoắc lão đại, rất có cảm giác thành công nha.”

Sau khi Ngũ Y Y đắc ý xong, lại nằm xuống bên cạnh Hoắc Phi Đoạt, cảm thấy đầu hơi cần, cô liền chen lấn qua bên Hoắc Phi Đoạt, gối đầu lên cánh tay hắn, nhìn lên bầu trời.

Bầu trời thật xanh thẳm, thật trong lành.

Đám mây cũng trắng, trong lành như vậy.

Nhìn nhìn một lúc lâu, Ngũ Y Y không thể mở mắt nổi, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Cô giống như con mèo con, phát ra âm thanh vù vù rất nhỏ.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cử động hai chân, từ từ mở mắt ra.

Cánh tay vẫn để cho cô gối đầu lên, nằm nghiêng người nhìn Ngũ Y Y, Vật nhỏ, ngược lại rất yên tâm, cứ núp ở trong lòng hẩn ngủ ngon như vậy.

Em đối với tôi rất yên tâm, hay là em vốn không chịu để tâm?

Hoắc Phi Đoạt không thể không chế được tình cảm của mình, hẩn cúi đầu hôn triền miên lên cổ Ngũ Y Y.

Lúc Ngũ Y Y tỉnh lại, đã đến thời gian tan học buổi chiều, cô ngồi dậy, cảm thấy đầu óc thật khó chịu, giống như bị mất trí nhớ.

“Mình ngủ thiếp đi sao?”

Ngũ Y Y dụi mắt, cầu cầu tóc, đột nhiên phát hiện, ôi, làm sao mình lại nằm trên xe hơi? Hơn nữa hơn nữa, hiện tại cô đang ở trước cổng trường.

A Trung thở dài một tiếng: “Cô gái, cô ngủ cũng thật ngon nha, còn có thể tỉnh lại à? Đúng là kỳ tích!”

Ngũ Y Y nhìn A Trung ngồi ở phía trước, phát hiện lái xe cũng không chịu được mà ngủ thiếp đi.

“A! Chú A Trung! Sao tôi lại ở trong này?”

Cô vẫn nhớ rõ, trước lúc cô ngủ quên, cô đang ở trên thuyền mà. Hơn nữa cô còn nhớ, cô hoàn toàn vô lễ nằm ngủ trong lòng Hoắc Phi Đoạt.

“Khụ khụ, cô ở trên thuyền ngủ thiếp đi, là Lão đại của chúng tôi bế cô lên xe hơi, không dám đánh thức cô, để cho chúng tôi đưa cô về.”

“À, thì ra là như vậy. Ai da, tôi quên nói với anh ấy chuyện phỏng vấn rồi.”

A Trung đưa cho cô một bì thư: “Đây là thư Lão đại của chúng tôi gửi cho cô, bảo cô cầm phong thư này đi tìm Cố Tại Viễn, Cố thiếu sẽ đồng ý cho cô phỏng vấn hẩn.

“Thật vậy sao?” Ngũ Y Y nhanh chóng nhận thư, mở ra xem, phía trên là nét chữ cứng cáp có lực của Hoắc Phi Đoạt.

Phía trên viết: Đồng ý cho Ngũ Y Y làm phỏng vấn.

Phía dưới ký tên: Hoắc.

“Cái này xong rồi? Mấy chữ như vậy thì tính là xong việc sao?”

Ngũ Y Y bất mãn giật tờ giấy.

A Trung trừng mắt: “Vậy cô còn muốn thế nào? Đây là ngoài mức quy định công việc của Lão đại chúng tôi, cô phải biết rằng, Lão đại chúng tôi chưa bao giờ quản lý việc nhỏ này, mà cô chỉ vì cuộc phỏng vấn nhỏ, lại làm ầm ĩ đến Lão đại chúng tôi, cô có biết cái này gọi là gì không? Cái này gọi là giết gà dùng dao mổ trâu đó. Thật lãng phí!”

Ngũ Y Y nhìn tờ giấy, nghi ngờ hỏi: “Chỉ có mấy chữ như vậy, tên Cố háo sắc kia sẽ đồng ý cho tôi phỏng vấn sao?”

272. Chương 272: Định Tội Danh Thật Sự 9

A Trung bật thốt lên, “Hẩn không đồng ý? Anh ta cho là mình có mấy cái đầu a?”

Ngũ Y Y chợt hiểu, đột nhiên rộng to, “Thì ra chỉ cần Hoắc Phi Đoạt nói một câu là xong a! Chuyện nhỏ như lông vịt như vậy mà cứ lượn tới lượn lui không chịu giúp? Thiệt là! Hoắc Phi Đoạt cố ý làm khó mình mà!”

A Trung bị âm thanh của Ngũ Y Y làm ông ông cả lỗ tai phải, đồng thời trong lòng bắt đầu mặc niệm cho lão đại đáng thương của mình, này về sau muốn lỗ tai được yên bình là điều không thể rồi, lão đại ghét nhất âm thanh om sòm, chỉ thích yên tĩnh, cô gái này om sòm còn hơn Cố Tại Viễn, lão đại đáng thương

Ngũ Y Y ước lượng chuẩn bị giấy tờ tốt, liền xuống xe

Phía bên cửa chính, cô nhìn thấy Ngũ Nhân Tâm đang chạy từ bên trong ra, hai người đứng lúc đối mặt với nhau

Ngũ Nhân Tâm phản ứng nhanh, trợn to hai mắt, lập tức lôi kéo vị giáo sư bên cạnh, “Trương giáo sư, ngài mau nhìn! Ngũ Y Y đang trốn học kìa! Nhanh mau phê điểm trừ vào học phần của cô ta đi ạ”

Trương giáo sư nhú mày, giọng đầy trách móc, “Bạn học kia đang làm gì vậy? Ý vào dung mạo xinh đẹp, chẳng lẽ không coi giáo quy trường học ra gì sao? Trừ điểm!”

Ngũ Y Y thờ ơ liếc nhìn Ngũ Nhân Tâm, Ngũ Nhân Tâm hả hê nói, “Bạn học Ngũ, cô trừ biết làm mấy chuyện bỉ ổi ra, còn có thể làm gì a? Một kẻ thất học muốn vươn cao sao? Không biết xấu hổ!”

Ngũ Y Y không thêm quan tâm hướng giáo sư sau lưng la lớn, “Thầy hiệu trưởng! Thầy hiệu trưởng”

Nghe thấy tiếng kêu, mọi người cùng nhau quay đầu nhìn, quả nhiên, hiệu trưởng đang hướng bên này đi tới

Hiệu trưởng cau mày ngẩng đầu nhìn, thấy Ngũ Y Y thì lập tức giật mình, cứng rần lộ ra nụ cười thân thiện, bước đi vui vẻ về phía Ngũ Y Y, cúi đầu khom lưng, “Ai nha, không phải bạn học Ngũ Y Y đây sao? Bạn học Ngũ, em gọi tôi có chuyện gì không?”

Thấy hiệu trưởng khúm núm như vậy, mọi người hoảng sợ trợn mắt

Chưa từng thấy thầy hiệu trưởng có biệt danh kia điệu dàng như vậy nha

Ngũ Y Y ưỡn ngực, đỉnh đặc nói, “Nột, bạn học Ngũ Nhân Tâm kiện em trốn giờ học với Trương giáo sư, học phần của em bị mất điểm rồi, thầy hiệu trưởng, là ai nói sẽ không trừ điểm học phần của em a, thế nào chính sách lại không thi hành vậy, em nên hỏi người kia để cho em một cái công đạo rồi”

Thầy hiệu trưởng vừa nghe, lập tức liếc mắt, kiên quyết nói, “Đây chắc chắn do kẻ kgoóng hiểu chuyện làm rồi, bạn học Ngũ Y Y, mặc dù em đi ra ngoài, trường học tuyệt đối sẽ không trừ điểm học phần của em, em là tấm gương tốt của trường, sao có thể so cùng với mấy học sinh thấp kém kia. Bạn học Ngũ Y Y vì trường dốc không biết bao nhiêu tâm huyết của mình, Trương giáo sư, chuyện gì xảy ra đây? Một cái học trò nói lời phiến diện vậy mà cô cũng tin hay sao? Tại sao dma1 trừ điểm học phần của Ngũ Y Y? Cô muốn bị trừ tiền lương đúng không?”

Trương giáo sư sợ hãi cuối đầu, “Không phải đâu, thầy hiệu trưởng, do tôi không hiểu rõ sự việc nên mới làm bậy như vậy, trách lầm bạn học Ngũ Y Y” Nói xong liền xoay mặt hướng Ngũ Nhân Tâm lạnh giọng nói, “Đều do em gây rối tất cả! Em không gây chuyện thị phi thì không thể yên sao? Nhìn người khác nổi trội liền ghen tị gây hiềm khích hại người sao? Em ở ban nào, tên gì, học phần kì này, điểm trừ một nửa!!”

Ngũ Nhân Tâm vừa nghe, mắt mày trắng bệch ra, người phờ phạc, môi run rẩy không nói nên lời

Ngũ Y Y thắng lợi hất cằm, hướng Ngũ Nhân Tâm le lưỡi, hùng dũng đi vào trong

Thật thoải mái! Làm người hầu của Hoắc lão đại, thật hạnh phúc a hạnh phúc a!

273. Chương 273: Định Tội Danh Thật Sự 10

A Trung trở lại biệt thự, Phúc Hi hào hứng chạy ra ngoài, kêu “Phi Đoạt ca, Phi Đoạt ca.....”

A Trung bước xuống xe, làm khó theo sát Phúc Hi, “Phúc Hi tiểu thư, alo4 đại chưa có trở về, tôi chỉ trở lại lấy chút đồ thôi”

“A? Phi Đoạt ca tại sao chưa về?”

“Lão đại buổi tối còn có xã giao, không thoát đượcm nhất định phải đi. Phúc Hi tiểu thư, cô nên ăn tối trước, không cần đợi”

Phúc Hi nhất thời như trái cà héo, cúi gằm đầu, chậm rì rì đi vào bên trong

Xã giao?

Phi Đoạt ca đi xã giao ở đâu?

Đúng, rồi, cô nên hỏi A Trung rõ ràng, nếu có thể, cô cũng muốn đi tìm Hoắc Phi Đoạt, bảo anh uống ít rượu một chút, không tốt cho sức khỏe

Phúc Hi xoay người chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, liền nghe người bên ngoài đang nói chuyện với A Trung, “Trung ca, cô gái ban ngày kia là ai vậy? Lão đại đối với cô ấy thật là tốt! Cả ngày luôn ở cùng còn phục vụ cho cô ấy nữa”

A Trung trợn mắt nó, “Xuyt! Xuyt, người nói nhỏ chút, muốn chết sao, dám nói loạn gì đó! Nhanh chút!”

Phúc Hi bấu lấy khung cửa, trợn to hai mắt, hô hấp đều biến mất

Mới vừa rồi tài xế kia nói gì?

Cả ngày hôm nay, Phi Đoạt ca luôn ở cùng còn hầu hạ chồ một cô gái

Là cô gái nào vậy?

Phi Đoạt ca thân cận với cô ta, còn ở chung một chỗ với cô ta nữa?

Là nói dối, nói xã giao gì chứ, bận tối mày tối mặt, thì ra là bỏ bê công việc, cùng với đàn bà ở bên ngoài tiêu khiển

Phúc Hi dùng sức cắn môi, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra

Trở về phòng, Phúc Hi ngồi ngầy người trước bàn trang điểm

Thạch Ứng không hiểu gì đứng trong phòng, nhìn Phúc Hi

“Tiểu thư, ngài gọi tôi?”

Phúc Hi như cũ ngơ ngác, ngồi một lúc lâu liền hung ác nói, “Thạch Ứng, anh đi lấy xuân dược cho tôi”

“A?” Thạch Ứng khiếp sợ nhìn Phúc Hi

Phúc Hi cương mặt bi thương nói, “Anh cái gì dcung4 đừng hỏi, cứ dựa theo tôi phân phó mà làm, đi đi!”

Thạch Ứng còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn gương mặt quyết liệt của cô, âm thầm thở dài một tiếng, đáp lời, “Vâng” rồi cúi đầu đi ra ngoài

Cửa phòng đóng lại, Phúc Hi nằm lên bàn trang điểm, ô ô khóc lớn

Khóc thật lâu, Phúc Hi nâng gương mặt đầy nước mắt lên, nhìn mình trong gương, cắn răng nói, “Phi Đoạt ca, đây đều do anh ép em! Anh tại sao lại muốn ở cùng cô gái khác bên ngoài? Tại sao! Anh là của em ! Là của em! Em tuyệt đối không cho phép anh ở một chỗ với người đàn bà khác ngoài em!”(Chu tước: Bà điên)

Ngũ Y Y lên xe, lười biếng đạp xe đạp về nhà

Tâm tình, không biết vì sao lại tốt như vậy a

Thậm chí còn hứng khởi bấm còi xe

Một ngày hôm nay, trôi qua thật vui vẻ nha, được đi chơi ở nơi thật là đẹp, được cưỡi ngựa, còn có tã,1 tuổi nước nóng nữa, rồi chèo thuyền....

Vô cùng hạnh phúc a a!!

Đột nhiên, Ngũ Y Y nghĩ tới ở suối nước nóng, người đông cứng lại....Cô cướp đi khăn tắm của chú Hoắc, còn thấy hết thân thể người ta nữa

Cô cúi đầu thiếu chút nữa đụng vào chỗ đó.....

Còn lớn gan nắm chỗ đó nữa, còn...cường hôn người ta...

Cạc cạc cạc, hôm này làm nhiều cái thật hoành tráng a

“Ta Ngũ Y Y chính là nữ anh hùng nha! Snh hùng sắc dục nha, oa ha ha ha!!”

Chiếm tiện nghi của lão đại Hoắc, cứ như vậy như vậy thật là vui

Vóc người Hoắc lão đại, chắc chắn, thực không tồi

Hoắc lão đại dù sau này có nghèo đi cũng không sợ, hắn chỉ cần đi làm người mẫu cũng có thể làm no bụng mình a

Nếu đi chụp phim sex, với cái thứ dọa người kia, thật là được rất nhiều người thích nha, tạch tạch tạch kết(Chu tước: Không biết tiếng gì nữa)

Trở lại Ngũ gia trang, Ngũ Y Y thấy trong vườn hoa, Ngũ Nhân Ái cùng Tiêu Lạc đang đóng vai tấn bộ, thần trí liền thu hồi lại

Tiêu Lạc làm sao sẽ cùng Ngũ Nhân Ái tấn bộ chứ?

Khoan!

Cô hình như quên đi hỏi, chuyện đính hôn của Tiêu Lạc với Ngũ Nhân Ái rồi!

Không được, tối này phải đi hỏi xem, Tiêu Lạc có đồng ý đính hôn với Ngũ Nhân Ái không đã

Ai, tại sao cô lại thích hương vị người mẹ trên người Tiêu Lạc như vậy chứ, nhưng cả ngày hôm nay lại quên mất người này rồi

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

274. Chương 274: Lúc Này Thật Sự Xong Rồi 1

Lúc ăn cơm, lần này vô cùng đầy đủ hết, tất cả mọi người không vắng một ai,

Ngũ Nhân Tâm thì thỉnh thoảng cách một cái bàn tròng mấy lần Ngũ Y Y, Ngũ Y Y cũng chẳng xem cô ta ra gì

Tiêu Mai cực kì giống nữ chủ gia đình, Luôn gấp thức Ăn cho Ngũ Phong Tập, “Chồng, anh bên ngoài làm việc cực khổ như vậy, nên ăn nhiều một chút a, ăn cái này đi”

“Ừ, em cũng ăn đi” Ngũ Phong Tập cười nhìn Tiêu Mai

Ngũ Y Y nhìn Ngũ Phong Tập, không nhịn được sững sờ

Ba Hiện tại rất hạnh phúc sao?

Mẹ qua đời được một năm, ông ta lại cười Tiêu Mai, hiện tại lại hạnh phúc như vậy?

Thôi, không nên đoán nữa, chỉ cần có thể vui vẻ sống qua ngày,cái gì cũng không muốn truy cứu nữa?

Mẹ, bây giờ người đã có thể yên nghỉ rồi

Ngũ Y Y rũ mắt xuống, thở dài một hơi

“Đáng suy nghĩ gì vậy? Nhanh lên ăn một chút gì đi, em không thể nào nhịn không ăn cơm, ăn sườn đi” Tiêu Lạc ngồi ở xa, đưa cánh tay dài lên, gấp vào trong chén Ngũ Y Y một miếng sườn

Ngũ Y Y vội vàng giương mắt nhìn Tiêu Lạc, thấy Tiêu Lạc đang cười dịu dàng nhìn mình, cô vừa định cười đáp lại, lại thấy ánh mắt ghen ghét của Ngũ Nhân Ái, đồng thời, cũng nhìn thấy Tiêu Mai đang cau mày

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc, lại nhìn Ngũ Y Y, dùng sức cắn chiếc đũa

Tiêu Mai không nhịn được lên tiếng, “Lạc, em sao lại mặc kệ Nhân Ái vậy? Cũng nên gấp thức ăn cho nó chứ? Chẳng lẽ không thấy, Nhân Ái vẫn chưa động đũa sao? Em nên chăm sóc Nhân Ái một đi chút”

Ngũ Nhân Ái nhỏ giọng nói với Tiêu Lạc, “Mai di, không cần đâu, con có thể tự ăn được, không cần làm phiền Lạc”

Tiêu Lạc bất đắc dĩ, gấp một miếng thịt bỏ vào chén của Ngũ Nhân Ái, lạnh nhạt nói, “Ăn nhiều một chút”

Ngũ Nhân Ái Chương 274:Lúc này thật sự xong rồi 1

Editor:Chu tước

Lúc ăn cơm, lần này vô cùng đầy đủ hết, tất cả mọi người không vắng một ai,

Ngũ Nhân Tâm thì thỉnh thoảng cách một cái bàn trường mấy lần Ngũ Y Y, Ngũ Y Y cũng chẳng xem cô ta ra gì

Tiêu Mai cực kì giống nữ chủ gia đình, Luôn gấp thức Ăn cho Ngũ Phong Tập, “Chồng, anh bên ngoài làm việc cực khổ như vậy, nên ăn nhiều một chút a, ăn cái này đi”

“Ừ, em cũng ăn đi” Ngũ Phong Tập cười nhìn Tiêu Mai

Ngũ Y Y nhìn Ngũ Phong Tập, không nhịn được sùng sờ

Ba Hiện tại rất hạnh phúc sao?

Mẹ qua đời được một năm, ông ta lại cười Tiêu Mai, hiện tại lại hạnh phúc như vậy?

Thôi, không nên đắn đo nữa, chỉ cần có thể vui vẻ sống qua ngày,cái gì cũng không muốn truy cứu nữa?

Mẹ, bây giờ người đã có thể yên nghỉ rồi

Ngũ Y Y rũ mắt xuống, thở dài một hơi

“Đang suy nghĩ gì vậy? Nhanh lên ăn một chút gì đi, em không thể nào nhịn không ăn cơm, ăn sườn đi” Tiêu Lạc ngồi ở xa, đưa cánh tay dài lên, gấp vào trong chén Ngũ Y Y một miếng sườn

Ngũ Y Y vội vàng giương mắt nhìn Tiêu Lạc, thấy Tiêu Lạc đang cười dịu dàng nhìn mình, cô vừa định cười đáp lại, lại thấy ánh mắt ghen ghét của Ngũ Nhân Ái, đồng thời, cũng nhìn thấy Tiêu Mai đang cau mày

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc, lại nhìn Ngũ Y Y, dùng sức cắn chiếc đũa

Tiêu Mai không nhịn được lên tiếng, “Lạc, em sao lại mặc kệ Nhân Ái vậy? Cũng nên gấp thức ăn cho nó chứ? Chẳng lẽ không thấy, Nhân Ái vẫn chưa động đũa sao? Em nên chăm sóc Nhân Ái một đi chút”

Ngũ Nhân Ái nhỏ giọng nói với Tiêu Lạc, “Mai di, không cần đâu, con có thể tự ăn được, không cần làm phiền Lạc”

Tiêu Lạc bất đắc dĩ, gấp một miếng thịt bỏ vào chén của Ngũ Nhân Ái, lạnh nhạt nói, “Ăn nhiều một chút”

Ngũ Nhân Ái lập tức sùng sờ nhìn Tiêu Lạc, “Ừ, cảm ơn anh. Anh cũng ăn nhiều một chút, cả ngày ngồi nhìn máy tính, ăn nhiều một chút rong biển đi, phòng phóng xạ”

Nhân Ái giống như thể tử, nóng lòng gấp nhiều thức ăn bỏ vào chén Tiêu Lạc

Tiêu Lạc hiển nhiên không muốn, nhàn nói, “Được rồi, tôi ăn không hết nhiều như vậy”

Ngũ Phong Tập cười ha ha nhìn Tiêu Lạc cùng Ngũ Nhân Ái nói, “Em xem, hai người bọn nó kia, sao lại khách sáo như người lạ vậy, đều ăn 2 người một nhà còn khách sáo như vậy”

Tiêu Mai lập tức cười, “Đúng nga, tương lại có thể thân càng thêm thân nha”

Mặt Ngũ Nhân Ái lập tức đỏ lên, cúi đầu người ngừng

Tiêu Lạc lông mày run lên, mặt bắt đắc dĩ, len lén liếc nhìn Ngũ Y Y một cái. Phát hiện Ngũ Y Y còn người đang rũ xuống, không cần ăn cơm

“Tôi ăn đủ rồi”

Ngũ Y Y thả dưa xuống, đứng lên muốn đi lên lầu

Tiêu Lạc gấp gấp nhìn bóng dáng đang dần xa của Ngũ Y Y, liền nói, “Y Y a, em không ăn đến nữa bát cơm,sao no được, trở lại ăn thêm chút n7a4 đi”

Nụ cười trên mặt Ngũ Nhân Ái cứng đờ, cắn răng không nói

Ngũ Y Y đi lên lầu, không không trở lại, lạnh lùng nói, “Tôi ăn no rồi”

Tiêu Mai dùng dưa gô bần một cái, “Được rồi, tiếp tục ăn cơm đi , mặc kệ nó! Cho mình là ai, cũng không phải công chúa! Lạc, ăn cơm đi! Chớ xem vào việc của người khác! Đói chết là chuyện của nó. Ăn cơm, ăn cơm đi”

p/s: Mấy chương sau chuẩn bị uất ức thay chú Hoắc nha, thật sự thất vọng về nữ chính

lập tức sững thụ nhược kinh nhìn Tiêu Lạc, “Ừ, cảm ơn anh. Anh cũng ăn nhiều một chút, cả ngày ngồi nhìn máy tính, ăn nhiều một chút rong biển đi, phòng phóng xạ”

Nhân Ái giống như thể tử, nóng lòng gấp nhiều thức ăn bỏ vào chén Tiêu Lạc

Tiêu Lạc hiển nhiên không muốn, nhan nói, “Được rồi, tôi ăn không hết nhiều như vậy”

Ngũ Phong Tập cười ha ha nhìn Tiêu Lạc cùng Ngũ Nhân Ái nói, “Em xem, hai người bọn nó kia, sao lại khách sáo như người lạ vậy, đều a12 người một nhà còn khách sáo như vậy”

Tiêu Mai lập tức cười, “Đúng nga, tương lại có thể thân càng thêm thân nha”

Mặt Ngũ Nhân Ái lập tức đỏ lên, cúi đầu người ngừng

Tiêu Lạc lông mày run lên, mặt bắt đắc dĩ, len lén liếc nhìn Ngũ Y Y một cái. Phát hiện Ngũ Y Y còn người đang rũ xuống, không cần ăn cơm

“Tôi ăn đủ rồi”

Ngũ Y Y thả dưa xuống, đứng lên muốn đi lên lầu

Tiêu Lạc gấp gấp nhìn bóng dáng đang dần xa của Ngũ Y Y, liền nói, “Y Y a, em không ăn đến nữa bát cơm,sao no được, trở lại ăn thêm chút n7a4 đi”

Nụ cười trên mặt Ngũ Nhân Ái cứng đờ, cắn răng không nói

Ngũ Y Y đi lên lầu, không không trở lại, lạnh lùng nói, “Tôi ăn no rồi”

Tiêu Mai dùng dưa gô bần một cái, “Được rồi, tiếp tục ăn cơm đi , mặc kệ nó! Cho mình là ai, cũng không phải công chúa! Lạc, ăn cơm đi! Chớ xem vào việc của người khác! Đói chết là chuyện của nó. Ăn cơm, ăn cơm đi”

truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

275. Chương 275: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 2

Tiêu Lạc nhíu mày, chậm rãi xoay người lại, trở về bàn ăn cơm, nhưng lại tỏ ra không để ý một chút nào.

Ngũ Y Y nhìn lá thư một lúc, quả thật cảm thấy không có hứng thú, cô đang muốn đi tắm, lại nghe tiếng gõ cửa vang lên.

“Anh có thể vào không?” Là giọng nói của Tiêu Lạc.

Ngũ Y Y đi đến mở cửa ra: “Đúng lúc em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Tiêu Lạc mỉm cười, từ phía sau lưng biến ra một cái bánh ngọt: “nỗ lực, thấy em ăn rất ít, anh đặc biệt đem đến cho em bánh ngọt Tiramisu nè. (Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý. Cái tên ”Tirami su” được hiểu theo nghĩa là “Nhật tôi lên”. Bánh là một sự kết hợp hòa quyện giữa hương thơm của cà phê, rượu nhẹ và vị béo của trứng cùng kem phô mai. Chỉ cần ăn một miếng là sẽ cảm nhận được tất cả các hương vị đó hòa quyện cùng một lúc, chính vì thế mà người ta còn gọi nó là “Thiên đường trong miệng của bạn”)

Ngũ Y Y cười nhạt, nhận lấy miếng bánh ngọt, cô ngồi trên sàn nhà, dùng muỗng nhỏ múc từng miếng lên ăn.

Nói thêm, Tiêu Lạc là một người rất chu đáo, sự chăm sóc của hắn cũng rất chu đáo.

Người khác đều không nhớ chuyện, bình thường hắn có thể để ý nhớ kỹ.

Ví dụ như bây giờ vậy.

Hắn lại nhớ đến cô ăn chưa nó, sẽ mang thức ăn đến cho cô.

Từ lúc vào Ngũ gia trang ở đến nay, cô còn chưa cảm nhận được sự quan tâm như vậy.

“Ăn ngon thật, cảm ơn anh.”

Tiêu Lạc ngồi kế bên Ngũ Y Y, dựa lưng vào cạnh giường, hắn đưa tay捏 một cái vào mũi cô: “Vẫn khách sáo với anh sao? Sau này ăn cơm nhiều vào một chút, không cần phải kén ăn, dinh dưỡng sẽ không đủ.”

Ngũ Y Y nhìn Tiêu Lạc, nhin không được liền cười nói: “Anh đúng là mẹ em, cái gì cũng dặn dò, không gì không đủ.”

Tiêu Lạc đưa tay qua ôm lấy vai Ngũ Y Y, vuốt ve lỗ tai cô, thâm tình nói: “Anh không muốn làm mẹ của em, anh muốn làm.....”

“Được được, không cần hơn nữa! Em còn có việc muốn hỏi anh nè.” Ngũ Y Y sợ Tiêu Lạc nói những lời nói làm người ta mắc cỡ, nhanh chóng cắt lời hắn.

“Hả? Chuyện gì? Xin quản lý cứ phân phó.”

“Cái gì mà quản lý hả? Em không phải là quản lý của anh.”

“Sao em không phải là quản lý của anh? Anh muốn em làm quản lý, ở nhà anh là lính của em, làm sao em không phải là quản lý của anh?”

“Nghiêm túc một chút.”

“Hiện tại anh rất nghiêm túc.”

Tiêu Lạc lật người qua, liếm lên trên mặt Ngũ Y Y, cô sợ đến mức muốn nhảy dựng lên.

“Anh làm gì vậy?”

Cô bắt mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn lại, lại có chút thẹn thùng.

Thật là, Tiêu Lạc này sao lại có thể dùng lưỡi của hắn liếm mặt mình chứ thật mất cỡ mà.

“Em ăn cái gì cũng bị dính trên mặt cả. Anh vừa mới lau sạch một miếng bơ cho em đó, còn không cảm ơn anh à?”

“Em không cảm ơn anh đâu. Hừ!”

Hắn dám chiếm tiện nghi cô, ngược lại còn phải để cô cảm ơn hắn sao? Sao lại có chuyện lỗ vốn như vậy chứ?

“Tốt lắm, nếu em không cảm ơn anh, vậy thì trả lại cho anh cái liêm vừa rồi đi. Đến đây, liếm trên mặt anh nè.”

Tiêu Lạc cười, hần đưa mặt mình đến gần miệng Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y nhin không được, đưa tay đẩy Tiêu Lạc ra, Tiêu Lạc vui vẻ cười lớn.

“Em hỏi anh một chuyện quan trọng.”

“Được, em hỏi! anh tuyệt đối sẽ nói thật với em.” Mặt Tiêu Lạc cũng đến gần mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y đẩy mặt hần ra xa một chút: “Anh sẽ đính hôn với Ngũ Nhân Ái sao?”

“Cái gì?” Tiêu Lạc giật mình mở to hai mắt, ngớ ra vài giây, sau đó chớp chớp ánh mắt đẹp, la lên: “Em không nói đùa chứ? Làm sao anh có thể đính hôn cùng Ngũ Nhân Ái được? Anh là cậu trên danh nghĩa của cô ta mà.”

Ngũ Y Y nghịch ngón tay: “Đúng vậy, là em nghe Ngũ Nhân Ái nói chuyện với ba ba, nói là có ý định tác hợp hai người với nhau, cho anh và Ngũ Nhân Ái đính hôn. Đính hôn, vậy anh có thể sẽ kết hôn sao? Anh sẽ đính hôn với Ngũ Nhân Ái sao?”

Tiêu Lạc vẫn còn kinh ngạc, nhìn về chỗ khác, hơi há miệng ra, lắc đầu ngắt lời cô: “Sẽ không! Anh khẳng định sẽ không đồng ý! Làm sao có thể?”

276. Chương 276: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 3

Ngũ Y Y nôn nóng: “Trước tiên cho dù có phải là sự thật hay không, anh hãy trả lời em trước, nếu bọn họ để cho hai người đính hôn, anh có thể đồng ý đính hôn không? Hay là sẽ không?”

Tiêu Lạc chớp mắt vài cái, nhìn về phía Ngũ Y Y, đưa hai tay nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn gần vào cô, kiên quyết nói: “Chắc chắn sẽ không! Y Y, vẫn còn hỏi chuyện này sao? Đáp án đã rõ ràng, anh lại không thích Ngũ Nhân Ái, làm sao anh có thể đính hôn với cô ta được chứ? Anh muốn một người là em, chính là em. Anh muốn đính hôn cùng với Ngũ Y Y, sau đó kết hôn, em nghe có hiểu không?”

Sau khi Ngũ Y Y nghe xong, liền cảm thấy xấu hổ, ánh mắt rũ xuống, muốn trốn khỏi tay Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc đau lòng nhìn Ngũ Y Y, trong lòng bắt đầu nổi lên từng trận lửa nóng, từ từ đến gần cô, nỉ non: “Vấn đề này do em hỏi anh, rõ ràng là đang muốn hành hạ anh.....Y Y, đừng giầy vò anh nữa, em còn chưa hiểu tâm ý của anh đối với em sao? Y Y.....”

Môi Tiêu Lạc, từ từ đến gần, áp sát vào môi Ngũ Y Y.

Trong phút chốc, Ngũ Y Y hoảng sợ, cả người run lên, cô lắc lắc đầu muốn né tránh, còn đưa hai bàn tay nhỏ của mình phủi phủi tay Tiêu Lạc.

Cô càng vùng vẫy, hần lại càng căng thẳng, càng áp sát lại cô.

Tiêu Lạc lấn người lên, bỏ nhào vào người Ngũ Y Y, cố định mặt cô không cho cô lộn xộn, môi lưỡi của hần càng ngày càng nóng, điên cuồng đoạt lấy hương thơm trong miệng cô.

Tiêu Lạc dồn cô vào cạnh giường, ở trong miệng cô thả khí nóng, Ngũ Y Y càng lúc càng sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên Ngũ Y Y sợ hãi như vậy, cô chống cự lại như vậy.

“Ừm....Đừng.....Đừng mà.....”

Ngũ Y Y nhỏ giọng cầu xin, khó khăn lắm mới tránh được môi Tiêu Lạc, Tiêu Lạc nghĩ muốn bắt cô lại, Ngũ Y Y dùng hai tay bịt miệng lại, hoảng sợ tròn mắt nhìn Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc ngơ ngác, vẻ mặt bi thương, khó chịu nói khẽ: “Em không cho phép anh.....Em không cho phép anh.....Em lại ghét bỏ anh.....”

Ngũ Y Y thật không dám nhìn vào đôi mắt bi thương của Tiêu Lạc, đáy lòng quặn đau, cô vội vàng giải thích: “Không phải, không phải, em không ghét anh, chỉ là.....”

Tiêu Lạc từ từ tách ra khỏi người cô, rũ mắt xuống, vẻ mặt bi thương.

Ngũ Y Y cắn răng, cô xem nhẹ cảm nhận của mình, nắm chặt tay Tiêu Lạc, rồi nói: “Tiêu Lạc!”

Tiêu Lạc lắc đầu, không trả lời cô. đọc chương mới nhất tại .

Ngũ Y Y thở dài, hít một hơi thật sâu, nói: “Tiêu Lạc! em thích anh!”

Tiêu Lạc kinh hãi, xoay mặt lại nhìn Ngũ Y Y.

Trong ánh mắt hẩn đều là tìm kiếm.

Ngũ Y Y nói: “Đúng vậy, em bắt đầu thích anh rồi, trên người anh luôn mang theo hương vị của mẹ, làm cho em chỉ muốn dựa dẫm vào anh. Tuy nhiên, bây giờ em không có xuất hiện loại thích mãnh liệt như vậy, nhưng mà em sẽ cố gắng, thích anh càng nhiều một chút.”

Tiêu Lạc mỉm cười.

Hắn thì thầm một câu: “Anh biết nha đầu này có tính thông cảm, lại dễ dàng bị lừa.”

Hả? Ngũ Y Y sửng sốt. Hắn nói cái gì? Cái gì mà tính thông cảm? Cái gì mà dễ dàng bị lừa?

Vẫn chưa suy nghĩ kỹ, Tiêu Lạc thở hổn hển nhào vào cô, đem Ngũ Y Y đặt dưới thân hắn, lại nhào vào môi cô, điên cuồng mút vào.

Cả người Ngũ Y Y vẫn căng thẳng như vậy, cứ ở trong trạng thái đề phòng chống cự lại hắn. Cô nghe Tiêu Lạc thở dốc, Ngũ Y Y từ từ thả lỏng cơ thể.

Cứ như vậy đi, chính hắn thôi, để cho cô cảm giác được trên người đàn ông này lại có hương vị của mẹ, chỉ mình hắn thôi.

277. Chương 277: Bây Giờ Thực Sự Kết Thúc Rồi 4

Ngũ Y Y thả lỏng cánh tay, có chút dịu lại, nhẹ nhàng ôm Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc dồn dập thở hổn hển, cuồng nhiệt thăm dò trong miệng cô, giữ lấy đầu lưỡi của cô, mút, trêu chọc.

Tay của hắn, chậm rãi di chuyển trên người Ngũ Y Y, đi theo vòng eo mảnh khảnh của cô, hướng lên phía trước một chút, giữ lấy bầu ngực căng tròn của cô.

“A!” Cả người Ngũ Y Y run lên, giống như là bị điện giật, toàn thân cũng sợ tới mức căng cứng.

“Y Y, Y Y. Em là của anh. Y Y. . . .”

Tiêu Lạc nhẹ nhàng mà nỉ non, thổi khí nóng bên tai cô, cố gắng làm dịu đi sự căng thẳng của cô, chính là tay hắn lại đặt lên chỗ đó, Ngũ Y Y vẫn không nhận được run rẩy cả người.

Ngũ Y Y không thể chịu được rối loạn trong lòng, cô chẳng biết tại sao, lại đột nhiên giương nạnh múa vuốt với Tiêu Lạc, miệng lại lầm bầm, “Không được, không được!”

Trong lúc hành động loạn xạ, không hay biết một đám lại đánh trúng đầu Tiêu Lạc, Tiêu Lạc kêu “a” một tiếng, ôm đầu tách khỏi Ngũ Y Y.

Đáy lòng Tiêu Lạc không nhận được thở dài một trận.

Cô, vẫn không tự chủ được mà bả xích hắn?

Xem ra, vẫn là tiến tới từng chút một mới được, từng chút một xâm nhập vào lòng cô thì mới có thể.

Ngũ Y Y trở mặt sững sờ.

Không phải chứ?

Vừa nãy cô làm cái gì vậy?

Vậy mà lại đánh Tiêu Lạc?

Trời ạ!

Không phải là cô muốn thô bạo như vậy đâu!

Lúc đó cô cũng không biết tại sao lại như vậy, thì đã xảy ra rồi.

“Em, em . . . Thực xin lỗi, anh, anh không sao chứ?”

Ngũ Y Y mang vẻ mặt áy náy nhìn Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc cười khỏ một tiếng, “Cũng may năm đầm của em không có lực, nếu không đầu anh đã nở hoa rồi.”

Tuy là trêu ghẹo, nhưng mà đứa ngốc cũng có thể nhìn thấy được, trên mặt Tiêu Lạc lúc này có bao nhiêu bất đắc dĩ cùng chua xót.

Ngũ Y Y cắn môi, cúi thấp đầu.

Luôn miệng nói thích người ta, nhưng mà người ta mới chỉ hơi có chút thân mật, mình liền đánh rồi. . . .
.Cái này là có chuyện gì chứ!

Đặt vào trên người của người khác, ai mà không tức giận chứ!

Ngũ Y Y cong môi, ngược mắt nhìn Tiêu Lạc, giải thích, “Em thực sự không phải cố ý, em cũng không biết vừa rồi tại sao lại như vậy. . . .Sau này em sẽ chú ý, nhất định sẽ chú ý! Em. . . ”

“Thôi.” Tiêu Lạc che giấu cảm giác mất mát trong lòng, “Là anh quá gấp gáp, em còn nhỏ, anh nên cho em thời gian thích ứng.”

Di động của Tiêu Lạc vang lên, hắn thở dài, nhận nghe điện thoại, chân mày hơi nhăn lại, nói qua điện thoại, “Được, tôi lập tức qua đó.”

Để điện thoại xuống, Tiêu Lạc sờ đầu Ngũ Y Y, nói, “Trong công ty xảy ra chút chuyện khẩn cấp, anh nhất định phải đi qua đó một chuyến.”

Ngũ Y Y chỉ mong sao hắn nhanh chóng rời khỏi, liền nghĩ là làm, nói, “Vậy anh đi nhanh, đi nhanh đi!”

Tiêu Lạc cười nằm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, chua xót nói, “Tại sao anh cảm thấy em rất mong anh đi nhỉ? Vật nhỏ, đuổi anh đi thì em vui vẻ như vậy sao? Anh đúng là thật đau lòng đó.”

Nói một chút, còn khiến cho tim Ngũ Y Y đập vô cùng nhanh.

Đợi sau khi Tiêu Lạc rời đi, Ngũ Y Y mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô chạy vào phòng tắm, soi gương. Mời các bạn sang web . đọc nhé

Má ơi, mặt của cô, vậy mà lại thật hồng, đỏ bừng giống như mảnh vải đỏ thắm!

Lấy tay sờ khuôn mặt tròn tròn, nóng bỏng!

Ngũ Y Y nhìn chính mình trong gương, không nhịn được buồn phiền.

Vì cái gì, vì sao cô được Tiêu Lạc thân cận, cô lại sợ hãi như thế, kháng cự như thế, bài xích như thế?

Lúc này, Tiêu Lạc nhẹ tay khẽ chạm đến ngực của cô, cô liền nhịn không được muốn cắn người.

278. Chương 278: Bây Giờ Thực Sự Kết Thúc Rồi 5

Rõ ràng chính mình vô cùng thích Tiêu Lạc mà!

Nhưng tại sao hân hôn môi cô, hân vuốt ve cô, bọn họ lại mất tự nhiên như thế?

Đột nhiên nghĩ đến, mình cũng đã hôn môi cùng Hoắc lão đại, cũng đã bị Hoắc lão đại sờ ngực, tại sao cô lại không có một chút khúng hoảng và bài xích chứ?

Thật sự là hồ đồ rồi, không hiểu nổi chính mình nữa . . .

“Chỉ số thông minh của phụ nữ khi yêu bằng zero! Bây giờ mình chính là một đại ngốc!” Ngũ Y Y bất đắc dĩ chỉ vào hình mình trong gương mắng mấy câu, lại cúi đầu xuống đi tắm.

Trên đường Tiêu Lạc đến công ty, lái xe, không nhận được có chút sa sút tinh thần.

Hắn thở dài, nhận không được tự nói, “Y Y, phần thích kia của em đối với anh, giống như là một loại khát vọng đối với người thân đi? Anh muốn, cũng không phải chỉ có như vậy! Anh muốn em yêu anh, là tình yêu của người phụ nữ với người đàn ông!”

Vừa tắm xong, Ngũ Y Y đã nằm ở trong ổ chăn, chuẩn bị ngủ, thì điện thoại lại vang.

Ngũ Y Y nhìn màn hình điện thoại, quả nhiên chính là tên Hàn Giang Đình không có quan niệm thời gian kia.

Thở dài, nghe máy, “Có việc gì?”

“Y Y à, tới đây chơi cùng đi? Bọn mình đều đang chơi ở ktv, cậu cũng đến đây đi? Có thật nhiều bạn bè! Thật náo nhiệt!”

Ngũ Y Y nhìn đồng hồ đeo tay một chút, dựa vào, cũng chín giờ rồi, vậy mà xú tiểu tử này còn đang chơi ở bên ngoài, “Đã chín giờ rồi, cậu có biết không, nên về nhà rồi! Mình mới không đi!”

“Hu hu, cậu không đến sao? Nếu cậu không đến, thì để mình uống hết 20 bình rượu, được rồi, cậu đừng đến đây.”

Ngũ Y Y nhất thời nhú mày, nhận không được lo lắng thay Hàn Giang Đình. Nghe giọng nói của Hàn Giang Đình, đã mang theo một chút say rồi, cũng đã nói ngọng cả rồi, nếu lại uống rượu, còn không tổn thương đến thân thể sao?

“Nói đi, các cậu ở đâu!”

Ngũ Y Y mặc quần áo cẩn thận, ra khỏi nhà, cưỡi lên xe đạp.

Hất xì!

Lạnh đến nhận không được muốn hất xì một cái.

Thực đáng chết, buổi tối lạnh như thế, Hàn Giang Đình chết tiệt lại còn gọi cô ra ngoài, là muốn cho cô đông lạnh thành kem que mà?

Vì đang vội, cũng vì sưởi ấm, Ngũ Y Y đạp xe rất nhanh.

Cuối cùng cũng đến cái ktv kia theo như lời của Hàn Giang Đình, Ngũ Y Y dựng xe ở chân tường, xoa xoa tay đi vào.

Vừa vào, đã bị âm thanh diếc tai nhức óc âm ỉ phải che lại lỗ tai.

Mẹ a, loại địa phương này chính là tới phá hủy lỗ tai!

Đi vòng quanh vài vòng, đi thật lâu trong hành lang giống như mê cung, mới tìm được cái phòng kia theo như lời của Hàn Giang Đình.

Đẩy cửa đi vào, đã nhìn thấy hai thằng cha đang cười hắc hắc, giữ lấy Hàn Giang Đình, tách miệng hắn rót rượu vào.

Hàn Giang Đình bị sắc hai tay khua loạn xạ.

“Các người làm cái gì! Không được như vậy! Buông cậu ấy ra!” Ngũ Y Y trừng to mắt, vội vàng chạy tới, đẩy hai tên kia ra, che chở cho Hàn Giang Đình.

“Oa? Hoa hậu giảng đường đến đây? Hoa hậu giảng đường của chúng ta thực sự đến đây đó!”

Một tên nhận ra Ngũ Y Y, ngây ngô cười ha ha.

Hàn Giang Đình cúi đầu, ho khan dữ dội, trong miệng chảy ra rất nhiều rượu.

Ngũ Y Y vỗ lưng cho Hàn Giang Đình, rút tấm khăn giấy cho Hàn Giang Đình lau miệng, bị chọc tức, kêu lên, “Các người làm cái gì vậy! Các người muốn giết chết cậu ấy à? Tử lượng của cậu ấy vốn đã không tốt, mấy người lại còn thay nhau chuốc rượu cậu ấy! Tại sao lại khi dễ người như vậy! Tức chết người đi được! Các người nhìn xem, cậu ấy đã khó chịu thành bộ dạng gì nữa rồi! Sao có thể đối với người khác như vậy!”

“A a, hoa hậu giảng đường của chúng ta tính khí cũng không nhỏ đâu, ha ha, rất có cá tính, hô hô.”

279. Chương 279: Bây Giờ Thực Sự Kết Thúc Rồi 6

Ngũ Y Y mới chú ý đến những người trong phòng, nhin không được âm thầm nóng lòng.

Có mấy người căn bản không giống như là sinh viên, nhìn qua giống như lưu manh xã hội đen.

Có một cánh tay còn lộ ra hình xăm, hình dạng vô cùng khủng bố.

Trong lòng Ngũ Y Y, âm thầm co rút.

Tên Hàn Giang Đình này, cậu ta cũng không biết bây giờ đang cùng người nào ca hát nhảy múa chung một chỗ!

Hàn Giang Đình tỉnh lại, ngẩng đầu lên, mắt say lơ đãng nhập nhèm nhìn ngó Ngũ Y Y, nhếch miệng cười ngây ngô, “Y Y, Y Y à, người thân nhất của mình, cậu thật sự đến đây à, mình biết mà! Y Y của chúng ta nhất định sẽ không mặc kệ mình, đúng không? Y Y, bạn thân, cậu đã đến rồi?”

Vừa nghe Hàn Giang Đình nói năng lộn xộn, người ta có thể kết luận, người này đã quá say.

Ngũ Y Y thở dài, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vỗ cánh tay Hàn Giang Đình một chút, mắng, “Cậu là cái tên ngu ngốc! Ai khiến cậu uống thành như vậy? Miệng chính là của cậu, cậu không thể quản lý cái miệng của mình sao? Uống uống uống, cho cậu uống đến chết luôn đi!”

Một tên con trai ngồi ở phía xa, trên cánh tay có hình xăm ngọn lửa, đứng lên, đi về phía Ngũ Y Y, ánh mắt xấu xa.

Cánh tay duỗi ra, một bàn tay cũng bắt được cằm của Ngũ Y Y, ép buộc cô phải ngửa mặt lên nhìn, nhìn tên con trai có hình xăm kia.

“Ừm, hàng cũng không tệ lắm, cô bé, tên là gì ấy nhỉ?”

Ngũ Y Y tức giận đến mặt đỏ bừng!

Nơi này còn có tên du côn đó!

Mạnh mẽ bắt được tay của tên có hình xăm, hét lên, “Anh làm gì! Nói chuyện thì nói đi, tại sao lại trêu ghẹo người khác! Tôi không quen biết anh!”

“A a, cô bé được lắm, đại ca của chúng tôi coi trọng cô, nói chuyện cùng cô, cô lại dám đối xử với đại ca của chúng tôi như vậy?” Một tên đứng bên cạnh tên có hình xăm, xắn tay áo, một bộ dạng muốn đánh Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y vừa nhìn thấy mấy tên con trai cao to thô kệch, nhin không được cảm thấy hơi sợ hãi.

Xong đời, lại gặp phải một đám khốn khiếp rồi.

Làm sao bây giờ?

Hàn Giang Đình lại còn say đến không đứng được, bộ dáng muốn ngủ luôn rồi.

Tên có hình xăm phất phất tay, ngăn lại, nói, "Đừng nha, đừng có hung dữ như vậy, làm tiểu mỹ nhân sợ diendan

thì làm sao bây giờ? Không nhìn thấy sao, tiểu mỹ nhân còn tinh khiết lắm, ha ha ha."

Một đám con trai đều cười ha ha theo tên có hình xăm kia.

Không cười, là bạn cùng học đại học của Hàn Giang Đình, ngồi ở bên cạnh có chút không biết phải làm sao, chứng kiến tất cả.

Ngũ Y Y nói năng đúng mực, "Vị đại ca này, bạn thân của tôi uống rượu, tối hôm nay tôi mời khách, giờ tôi muốn đưa cậu ấy ra khỏi chỗ này trước."

Nói xong, dùng hết sức lực nâng Hàn Giang Đình đã say mê man, đi tới cửa.

Mấy tên lưu manh đều bị giọng nói và lời lẽ cứng rắn của Ngũ Y Y làm chấn động, sững sốt một hồi, tên hình xăm kia diendan mới phản ứng kịp, kêu lên, "Ai cho phép mày đi! Ông mày không ày đi, mày có thể đi sao? Bắt trở về cho tao!"

Ngũ Y Y nghe được một tiếng, đã mở cửa phòng ra, sợ tới mức vội vàng bước chân nhanh hơn, đỡ Hàn Giang Đình chạy ra ngoài.

Hàn Giang Đình uống rượu, dưới chân không có lực, bị va vào Ngũ Y Y khiến cho cô lung lay sắp ngã.

Phía sau có mấy tên đã đuổi tới, Ngũ Y Y vừa thấy, sợ tới mức tóc dựng thẳng cả lên, vừa đúng lúc phía trước có một nhân viên đưa rượu bưng sáu bình rượu, Ngũ Y Y dốc sức chạy, bắt lấy, thuận tay ném hai chai bia về phía sau. (bưng rượu mà lại ném bia, hay nhỉ)

Rầm!

Mấy tên đuổi theo sợ tới mức lui hết về phía sau.

"Này! Cô làm cái gì thế! Cô bồi thường! Bồi thường đi!"

Cậu nhân viên hoảng sợ đứng sát vào chân tường, chỉ biết lớn tiếng la hét.

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

280. Chương 280: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 7

Ngũ Y Y bảo vệ Hàn Giang Đình chạy thối tha thối thiếu ra ngoài.

"Quý tha ma bắt, Hàn Giang Đình! Tên khốn này! Cậu tỉnh lại cho tôi! Hiện tại không được ngủ! Người ta đang đuổi giết đến đây rồi! Cậu không được ngủ!"

Ngũ Y Y lo lắng la to lên, cô đưa tay dùng sức nhéo vào eo hắn, Hàn Giang Đình mở mắt ra, nói giọng rũ xuống: "Người nào? Người nào dám cản tôi hả? Tên chó nào?"

"Tôi là bà cô của cậu nè! Cậu đứng dậy cho tôi! Nhanh lên!"

Ngũ Y Y đầu đầy mồ hôi, chạy đụng vào nhiều người, tạm thời đưa Hàn Giang Đình ra khỏi ktv.

Ngoài cửa có xe tắc xi đang chờ, Ngũ Y Y nhét Hàn Giang Đình vào xe, ném cho tài xế lái xe một đồng tiền lớn, nói địa chỉ nhà của Hàn Giang Đình ra, cô cũng đang muốn lên xe, lại bị một người chặn ngang eo lại, hung bạo lôi cô từ trong xe ra.

“Cô bé! Em còn muốn chạy à? Không có cửa đâu! Chọc giận đại ca chúng tôi, em cũng đừng suy nghĩ đến việc rời khỏi đây!”

Tài xế tắc xi nhìn thấy liền sợ hãi, trong phút chốc không dám dừng lại, trực tiếp lái xe rời đi.

“Buông ra! Bớ người ta cứu mạng a! Có người muốn giết người nè! Cứu mạng!”

Ngũ Y Y vừa đá chân loạn xạ, vừa hét to lên.

Một tên tiểu tử hoảng sợ, vội vàng bịt miệng Ngũ Y Y lại, vài người kéo cô đi vào bên trong.

Ngũ Y Y dùng sức nghiêng răng, cắn vào ba cánh tay đang bịt miệng cô lại.

“Ôi! Đau chết mất! Con nha đầu này cầm tinh con chó à? Dám cắn người nữa! Lão tử cho cô cắn người nè”

Một tên bị chọc tức, cánh tay bị thương run rẩy, tiến lên một bước đá vào người Ngũ Y Y.

Vừa lúc đá vào eo Ngũ Y Y, cô rên lên một tiếng, một trận đau nhức truyền khắp người, sau đó liền mất đi ý thức.

Mấy tên tiểu tử khiêng Ngũ Y Y đi vào bên trong ktv.

“Đại ca! Cô bé này chúng tôi đã bắt lại cho anh rồi. Còn muốn chạy, cô ta cũng không nhìn xem đại ca chúng ta là ai? Nhìn trúng người còn có thể chạy sao? Ha ha ha.”

Vài tên đưa Ngũ Y Y đến bên ghế sofa.

Một tên tiểu tử đưa cánh tay bị thương ra tố cáo: “Đại ca! cô bé này lỗ mãng lắm, cô ta như một con báo mẹ, vừa rồi mở miệng cắn em một cái! Đại ca anh nhìn nè!”

Người đàn ông nọ liếc mắt nhìn, hơi vui mừng nhìn về phía Ngũ Y Y: “A..” Xem ra là rất có hứng thú với cô bé rồi hả? Tốt, tôi lại thích lỗ mãng!” Hắn vừa khoanh tay lại, vừa say mê nói: “càng lỗ mãng càng có hương vị mới! loại phụ nữ nhấn nhục chịu đựng này, ở trên người giống như một xác ướp vậy, một chút hứng thú cũng không có! Lão tử thích loại có thể lăn qua lăn lại, có thể kêu to. Ha ha ha.”

Một đám đàn em cười điên cuồng theo.

Đám sinh viên lúc đầu cùng Hàn Giang Đình ra ngoài vui chơi đều sợ hãi, lén lút chạy đến đây.

Lúc vài sinh viên ra ngoài vui chơi, có ai biết rằng một tên trong nhóm đó đã mượn tiền nhằm người cho vay nặng lãi, bị mấy tên xã hội đen chặn lại trong phòng.

Vừa khéo trong lúc chờ trả tiền, mấy tên xã hội đen đang muốn rời khỏi, Ngũ Y Y lại chạy đến đây.

“Đánh thức cô ta! Lão tử sẽ chơi đùa với cô ta, cũng muốn làm cho cô ta tỉnh lại để biết lão tử đi vào như thế nào! Làm cho cô ta tỉnh lại nhanh lên!”

Tên hình xăm bắt đầu tháo dây thắt lưng ra.

Một tên tiểu tử đi qua, đem ly nước lọc hắt lên mặt Ngũ Y Y, Ngũ Y Y giật mình, đột nhiên tỉnh lại.

“A!”

Ngũ Y Y lấy tay lau nước lạnh trên mặt, hoảng sợ nhìn xung quanh.

Chỉ mới vài giây, cô liền hiểu rõ tình hình xung quanh.

Cô bị bắt trở về, bị nhốt trong phòng này.

truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

281. Chương 281: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 8

Có sáu bảy người đàn ông đang nhìn cô.

Ngũ Y Y ngồi xuống, híp mắt quan sát, nhìn tên xăm hình: “Anh muốn làm gì?”

“Ha ha ha! Em hỏi ông đây muốn làm gì? Vậy không phải rõ ràng rồi sao? Ông chỉ muốn ở trên người em! Ha ha ha!”

Một đám đàn ông còn lại cười dâm dăng.

Ngũ Y Y khiếp sợ rùng mình một cái.

Cô chỉ có một mình, làm sao chống lại ma quỷ của sáu bảy tên đàn ông này đây?

Tay cô nắm chặt điện thoại di động, cũng không biết đang bấm phím gì, dù sao cũng đang giữ cuộc trò chuyện.

Xin ông trời phù hộ, cho người nào đó nghe điện thoại đi, có thể tìm thấy tình huống cô đang gặp nguy hiểm đi.

Ngũ Y Y lớn tiếng nói: “Ồ đây là ktv nghiêm túc, tại sao các người dám làm chuyện xấu trắng trợn như vậy? Không sợ cảnh sát đến bắt các người sao?”

“Ha ha ha!” Tên đàn ông xăm hình giống như đang nghe được truyện cười: “Bắt tôi? Lão tử này là người đứng đầu một cục, đừng nói là cảnh sát, cục trưởng cảnh sát cũng nghe lời của tôi. Ở trong này, tôi là người đứng đầu.”

Tên xăm hình bước từng bước đến gần Ngũ Y Y, cười âm hiểm: “Cô bé, đừng sợ hãi, cái kia của lão tử đúng là rất lợi hại, em cứ kêu lớn tiếng là được, kêu càng lớn, lão tử càng hưng phấn, yên tâm, đảm bảo sẽ làm cho em hết sức thoải mái! Ha ha ha!”

Ngũ Y Y nhanh nhẹn giật lấy cây dao gọt trái cây trên bàn, chỉ vào tên xăm hình: “Đừng qua đây! Anh qua đây tôi sẽ đâm chết anh!”

Đôi mắt to tròn, tỏ ra uy nghiêm.

Tên xăm hình sững sốt, nhíu mày: “Cô bé, không cần bối mớ, chỉ một mình em, em cầm sẽ bị thương, dùng đánh rắm cũng không có! Nhanh bỏ con dao xuống.”

“Để cho tôi đi! Nếu không tôi sẽ giết từng người.”

“Thả em đi? Ha ha ha.” Tên xăm hình như vừa nghe được chuyện cười: “em thú vị như vậy, vóc dáng của đầy đủ, tôi sẽ thả em đi sao? Cho dù hôm nay em chết, cũng chỉ có thể chết ở dưới thân tôi! Đến! Đem thứ đồ chơi trong tay cô ấy ném đi, nhanh lên! Lão tử chờ không kịp nữa rồi.”

Nói xong, tên xăm hình ngồi lên trên ghế sofa, cởi quần ra, đưa ra cái xấu xí nhất của hắn, ánh mắt nhìn Ngũ Y Y, hắn dùng tay chuẩn bị.

Ngũ Y Y suýt chút nôn mửa.

Đáng ghét!

Sáu tên đàn ông kia bước từng bước đến gần Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cả người run lên, nắm chặt con dao trong tay, chỉ vào đám người kia.

“Không được qua đây! Người nào qua đây tôi sẽ giết người đó! Tôi nói là thật! Chết một người thì huề nhau, chết hai người thì có lời! Không được qua đây! Không được đến gần!”

Mấy tên đàn ông kia nhìn Ngũ Y Y với bộ dáng hung ác, bắt đầu bàn bạc với nhau.

“Hầu Tử cậu nắm chặt tay cô ta, Bình Quý cậu giật lấy con dao...”

“Tôi đè hai chân cô ta lại...”

“Đều chú ý con dao trong tay cô ta, còn có miệng của cô ta nữa, cô ta cắn người.”

Hai tay Ngũ Y Y đang run run.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ phải ở chỗ này bị tên đàn ông xăm hình ghê tởm kia cưỡng bức thân thể sao?

Trong lòng Ngũ Y Y xẹt qua từng tia tuyệt vọng.

Mẹ ơi, xin người phù hộ cho con!

Con gái của mẹ bị giày vò ở trong này a!

Mẹ ơi, cứu con!

Mấy tên đàn ông sau khi bàn bạc xong, đều tiến lên cùng một lúc, Ngũ Y Y nhìn thấy có nhiều cánh tay đuổi đến gần cô, vài người đến gần, cô hét to lên, vung con dao lên quơ lung tung: “Giết chết các người! Giết chết các người! Khốn nạn! Giết chết các người!”

Vài giây trôi qua, Ngũ Y Y không thể nhúc nhích được nữa.

Có tên đàn ông ôm lấy chân cô, có người đè chặt hai cánh tay cô.

282. Chương 282: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 9

Hai người đàn ông lấy tay lau máu trên mặt, mắng, “Con mẹ nó, con nhỏ này thật ghê gớm”

“Đồ đàn bà chanh chua! Muốn chết”

Ngũ Y Y tay chân nhũn ra, trái tim tuyệt vọng, hung ác kêu, “Các người chờ! Tôi sẽ báo thù! Các người nhất định không được chết tử tế! Tôi sẽ đem các người chém thành trăm mảnh”

Trong đầu, đột nhiên xẹt qua một hình ảnh khác, hoắc Phi Đoạt cùng Cố Tại Viễn đứng cạnh Buttagi, hình ảnh thoáng qua trong đầu Ngũ Y Y

Ngũ Y Y sửng sốt một chút, lập tức quát to lên, “Tôi là người của Hoắc Phi Đoạt! Tôi biết Hoắc Phi Đoạt! Các người dám đụng đến đầu ngón tay của tôi, tôi liền kêu Hoắc Phi Đoạt chém chết già trẻ nhà các người”
!!!

Đám đàn ông tập thể hút lãnh khí

Trợn mắt há mồm, đối mặt nhìn nhau

Nữ nhân này nói người nào?

Hoắc Phi Đoạt?

Lão đại công ty Hắc đế?

Đây chính là thủ lĩnh hắc đạo ai cũng không thể chọc vào a?

Nếu như làm cái suy luận, tên đàn ông mang hình xăm chỉ là tôm tép nhỏ nhoi, như vậy Hoắc Phi Đoạt tương đương là biển cả bao la!

Hai người không có cách nào có thể cùng so sánh!

Đại vị thân phận cách xa khổng lồ nha

“Đại ca.....Anh nghe chưa, cô ta nói là cô ta là người của.....Hoắc, Hoắc Phi Đoạt.....”

Tên mang hình xăm hiển nhiên cũng bị dọa sợ hết hồn, hé mắt, đột nhiên cười gằn, “Chỉ mày? Ả đàn bà này còn vọng tưởng là người của Hoắc Phi Đoạt? Ta nhỏ vào! Nói ày biết, Hoắc lão đại ngay cả mình tinh diện ảnh còn không để vào mắt, ông ta sẽ coi trong mày sao? Mày cũng đừng nằm mơ! Nếu như mày là người của Hoắc lão đại, thì tao là cháu họ của Hoắc lão đại rồi! Con mẹ nó!”

Ha ha ha ha

Đàn đàn ông kia lập tức cười lớn

Cũng không tin lời Ngũ Y Y nói

Ngũ Y Y thâm sợ hãi

Mụ nội nó! Bọn quý sứ này, cô nó là người của Hoắc Phi Đoạt, bọn họ cũng không thể cô, nếu như nói cô là người giúp việc của Hoắc Phi Đoạt, đoàn chừng là bị chê cười chết

“Tôi có điện thoại của Hoắc Phi Đoạt, hiện tại có thể gọi cho hắn! Các người có thể nghe tôi nói chuyện với Hoắc Phi Đoạt, các người phải nghe tôi, tôi là nói thật!”

Xoạt!

Toàn bộ ngôi nhà yên tĩnh trở lại

Tất cả mọi người đều nhìn tên đàn ông mang hình xăm

Tên mang hình xăm giật mình, kinh thường nói, “Được, rồi, cô bé, không cần tiếp tục nỗ lực thuyết phục đâu, đèn tay ca ca đây, em cũng chỉ có thuần phục thôi, chịu đừng thôi. Không cần gấp, anh sẽ chiều! ha ha ha ha”

Vừa quay mặt, tên hình xăm thu hồi nụ cười, cắn răng nảy sinh độc ác, “Các người giữ cửa, ta muốn hảo hảo mà thuần phục nha đầu này, gia cũng không chờ kịp rồi”

“Đại ca hảo hảo hưởng dụng!”

Mấy tiểu tử cười ha ha đi ra ngoài

Trong phong chỉ còn tên mang hình xăm với Ngũ Y Y

Ngũ Y Y đỡ sa lon, đứng lên một chút, đột nhiên nhấc chân liền đá tới tên hình xăm một cái

Dầu gì, cô cũng từng học qua một chút quyền đạo nha

Mặc dù chỉ có một chút, nhưng cũng coi là có học a

Hình xăm trở mặt, nhanh chóng phòng thủ, nhấc cánh tay, chặn lại một cước kia

“Ồ a, còn có cái này à! Chơi thật khá!”

Hình xăm hiển nhiên cũng không coi là quan trọng, toét miệng cười, xoa xoa tay hướng Ngũ Y Y đi tới

Ngũ Y Y đá mấy đá liên tục, cũng bị tên mang hình xăm chặn lại, một cước đá qua, tên hình xăm đột nhiên chụp lấy chân Ngũ Y Y, tiếp theo liền vượt lên, đem Ngũ Y Y đặt trên ghế sa lon

“Cô bé, chế phục em cần một chút sức lực nha! Nói cho em biết, ca ca chính là rất nhiều tinh lực, đợi ca ca vào bên trong của em, em sẽ biết ca có bao nhiêu sức nha”

Ngũ Y Y muốn đẩy hắn ra, nhưng thân thể của tên nam nhân này rất nặng, cô có muốn đẩy cũng không thể đẩy nổi

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

283. Chương 283: Bây Giờ Thật Sự Kết Thúc Rồi 10

Cô há mồm ra muốn cắn tên kia, tên hình xem nhanh chóng né tránh, mắng, “Đàn bà thú vị, mấy quả nhiên là chó cái, thật đúng là thích cắn người”

Tên hình xăm dùng chân đè ép chân Ngũ Y Y, dùng sức đem cánh tay Ngũ Y Y đẩy lên đỉnh đầu, Ngũ Y Y ra sức lay lay thân mình muốn thoát khỏi tên kia.

“Tôi phỏng vấn em, cô ấy toàn hỏi những chuyện gì đâu. Phiên muốn chết rồi”

Cố Tại Viễn nói xong, một hơi uống cạn ly rượu

Hoắc Phi Đoạt căn bản không động ly rượu, lười biếng ngồi tại sô pha, chân dài vươn về phía trước, giống như dã thú lúc nào cũng có thể phát động sức mạnh tấn công con mồi

Mặt mũi khinh thành khuyh quốc, đôi mắt lại mơ hồ tỏa ra sát khí

“Tuyên truyền cậu một chút vinh quang, không phải tốt sao?” truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

Chậm rãi không chút để ý phung ra mấy chữ, âm điệu du dương tự tại

“Nào dám! Đó không phải là phỏng vấn anh, không tiết lộ anh.....Anh ngược lại còn nói em không biết suy nghĩ! Em nói lão đại, anh không thể thiên vị cô nhóc đó như vậy, không phải là cô nhóc đó muốn cái gì, anh liền hai tay dâng lên cho nhóc ấy được? Chẳng lẽ nhóc ấy nói muốn uống máu của em, đường nha tu chân, anh cũng cắt lấy chứ?”

Hoắc Phi Đoạt lạnh lạnh nhìn sang Cố Tại Viễn, mắt đẹp môi mỏng khẽ mở, “Nếu cô ấy muốn, cậu cho cô ấy một ít không được sao?”

“A!” Cố Tại Viễn hai tay ôm ngực tỏ ra bị thương, chua xót nói, “Tâm tôi đau quá a! Lão đại, anh có nhóc ấy rồi, liền lập tức vứt bỏ em ! Lão đại anh quá tuyệt tình a!”

Cố Tại Viễn bĩu môi, co rút thành một đống, trốn trong góc, nhỏ giọng lầu bầu, “Người ta chọc anh nổi giận, anh lại trút giận vào em. Sao tôi lại xui xẻo như vậy?”

Điện thoại của Hoắc Phi Đoạt vang lên

Cố Tại Viễn vết thương lành liền quên đau kêu lên, “Ai ai ia, nhìn thấy chưa? Phúc Hi điện thoại tìm anh kìa”

Hoắc Phi Đoạt giận đến mức quăng điện thoại lên bàn, không muốn bắt máy

Cố Tại Viễn cười hắc hắc, “Đừng tức giận, đừng tức giận, em thay anh giải quyết”

Cột nã cầm điện thoại lên, sững sờ nhìn một chút, liền la âm lên, “Lão đại, không phải của Phúc Hi”

Hoắc Phi Đoạt như cũ lạnh lẽo liếc mắt nhìn

Cố Tại Viễn giơ chiếc điện thoại trong tay lên, “Là nhóc con gọi”

“Ừm” Hoắc Phi Đoạt vừa nghe, chợt thân thể thẳng tắp, đoạt lấy điện thoại

Quả nhiên, là điện thoại của Ngũ Y Y gọi tới.

284. Chương 284: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 1

Hoắc Phi Đoạt nhìn tên trên màn hình điện thoại đang nhấp nháy, trong lòng lập tức dịu đi, trong đầu hiện lên hình ảnh Ngũ Y Y thật sống động kia, khóe môi hần hơi nhếch lên, kiềm nén vẻ vui sướng nhàn nhạt.

Cố Tại Viễn nhìn Hoắc Phi Đoạt, biến hóa nho nhỏ của Lão đại đều lọt vào mắt hần, hần đưa tay ôm ngực, làm bộ dáng nôn mửa.

Hoắc Phi Đoạt liếc Cố Tại Viễn một cái, ho khan trong cổ họng, rồi mới nghe điện thoại.

“Alo! Làm sao lại gọi điện cho tôi vậy?”

Nha đầu này tìm hần, từ trước đến nay đều không có chuyện gì tốt, bây giờ có chuyện thì mới có thể tìm hần.

Không nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Ngũ Y Y, ngược lại là một âm thanh hỗn loạn.

“Hừm? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hoắc Phi Đoạt nhin không được nhả mặt nhú mày.

Cố Tại Viễn nhìn nét mặt của Hoắc Phi Đoạt, lập tức hoảng sợ lui lui lại tìm chỗ trốn, hần rất sợ nhóc con đó lại chọc giận lão đại, thì hần chỉ có nước bị lão đại trút giận đến chết thôi.

Hoắc Phi Đoạt cố gắng nghe mấy âm thanh hỗn loạn trong điện thoại.

Xung quanh bữa tiệc có rất nhiều người đang cười cười nói nói.

Nha đầu kia xảy ra chuyện gì? Cô không phải loại người thích đùa giỡn lung tung.

Giác quan thứ sáu mách bảo hần, cô nhất định xảy ra chuyện chẳng lành.

Bởi vì vô cùng quan tâm, cho nên càng khiến hần trở nên lo lắng

“Tất cả câm miệng!” Hoắc Phi Đoạt đột nhiên nhú mày, hét lên một tiếng, người cũng đứng lên luôn.

Tất cả mọi người giật mình, lập tức im lặng không lên tiếng, còn có mấy người không biết người ra lệnh là Hoắc lão đại, vẫn còn ở một bên cười nói, liền có mấy vệ sĩ đi qua, không nói câu nào, một cước đá qua, đem người đang nói chuyện đá ra ngoài.

Vài giây sau đó, trong đại sảnh bữa tiệc đều im lặng.

Im lặng đến mức có thể nghe thấy âm thanh của cây kim rơi xuống đất.

Cố Tại Viễn ý thức được tình hình vượt ra xa, cũng sợ hãi đứng lên, làm theo bộ dáng Hoắc Phi Đoạt, nhú mày, liếc mắt rồi nhìn đến Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt vẫn chăm chú nghe âm thanh trong điện thoại, hai mắt hần dần dần nheo lại, vẻ mặt ngày càng nghiêm túc, sắc bén.

Nha đầu kia xảy ra chuyện gì sao?

Hoắc Phi Đoạt lập tức cất bước chạy ra ngoài.

Cố Tại Viễn giống như làn khói chạy tới, mới có thể đuổi kịp bước chân của Hoắc Phi Đoạt.

Hần là quá nóng nảy, cho nên bước chân nhanh đến dọa người.

“Lập tức điều động tất cả mọi người, bộ phận vệ tinh, nhanh chóng điều tra vị trí chính xác chiếc điện thoại kia, tất cả phải tra ra vị trí chính xác căn phòng kia cho tôi, nhanh lên!”

Hoắc Phi Đoạt chạy ra ngoài như cơn gió lớn, vừa ra lệnh rõ ràng.

Tất cả mọi người như đứng im, chẳng dám thở mạnh, trơ mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt dẫn theo đám người mặc đồ đen chạy ra ngoài.

“Lão đại, đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Tại Viễn chạy nhanh như một làn khói, mới có thể bắt kịp bước chân của Hoắc Phi Đoạt.

Hần quá sốt ruột, nên bước chân cũng thật dọa người.

Đã có vệ sĩ nhận lệnh, gọi điện thoại qua bên kia, yêu cầu tra ra vị trí chính xác số điện thoại Ngũ Y Y đang gọi.

Hoắc Phi Đoạt vẻ mặt nôn nóng, bình thường khuôn mặt luôn lạnh băng, hôm nay trên mặt hắn lại xuất hiện nét lo lắng hiếm thấy.

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng lên xe, nói, “Bên kia rất loạn, nghe không rõ lắm đang xảy ra chuyện gì, đoán chừng là nha đầu kia xảy ra chuyện rồi”

“A? Có kẻ dám động vào nhóc ấy? Khốn kiếp! Để em đi giết hắn!”

Cố Tại Viễn cũng gấp gấp nhảy lên xe.

“Lão địa, đã tra ra được vị trí cụ thể, là một ktv tại trung tâm phía Tây.”

Hoắc Phi Đoạt vừa nghe là ktv, lập tức hí mắt lại.

285. Chương 285: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 2

Hồng rồi!

Đúng là ở chỗ này!

Nói như vậy, linh cảm của hắn không sai mà, nha đầu kia thật sự gặp nguy hiểm!

“Chết Tiệt!”

Hoắc Phi Đoạt nôn nóng chửi thề: “Lập tức nghĩ cách liên lạc với người đứng đầu với khu vực bên kia! Tôi muốn tự mình nói chuyện với hắn!”

“Dạ, Lão đại!”

“Xuất phát nhanh lên! Làm cho người khác trên tất cả đoạn đường trung tâm đều phải nhường đường cho tôi, tôi muốn trong vòng vài phút phải đến nơi.”

“Dạ, Lão đại! Lập tức phong tỏa các tuyến đường trung tâm! Làm cho tất cả các xe hơi khác dừng lại.”

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt hiện lên tia độc ác: “Không nghe lời lách qua một bên, trực tiếp làm nổ xe hắn cho tôi.”

“Dạ! Lão đại ra lệnh, nếu không có tên lái xe nào nghe lời, không nhanh chóng lách qua một bên, thì làm cho xe hắn nổ.”

Cố Tại Viễn ngồi bên cạnh nghe được, nhin không được rung mình một cái.

Lão đại thật sự rất tức giận!

Chưa bao giờ nhìn thấy Lão đại tức giận như vậy!

Còn nhớ hai bang trong khu vực kéo người đánh nhau, tất cả đều sử dụng lựu đạn, Lão đại cũng không sốt ruột như vậy, vẫn có bộ dáng bình tĩnh như vậy.

“Lão đại, đã kết nối được với người đứng đầu ktv bên kia, điện thoại cho ngài.”

Hoắc Phi Đoạt nhận điện thoại, lập tức nói: “Tôi là Hoắc Phi Đoạt! Ông lập tức đến chỗ ktv kia, dẫn theo nhiều người đến đó một chút, kiểm soát tất cả mọi người ở đó hết, không cho bất kỳ người nào có hành động gì! Người nào lộn xộn gì giết hắn!”

“Hà? Dạ!”

Hoắc Phi Đoạt nghiêng rằng: “Xảy ra sai lầm nào, tôi sẽ vạ đầu ông xuống.”

“Dạ!”

Cái tên nghe điện thoại kia dù sao cũng là người đứng đầu hai đường, tại khu vực kia, cũng là một lão đại có tiếng, nhưng mà dựa theo trình độ của hắn, thật đúng là chưa từng nhận điện thoại của Hoắc lão đại, đại ca A Trung thỉnh thoảng có gọi qua vài lần.

Bây giờ, Hoắc lão đại lại đích thân nói chuyện với hắn. Má ơi! Rốt cuộc cái ktv kia đã làm sai chuyện gì? mà làm cho Hoắc lão đại muốn hành động như vậy?

Cái đầu của hắn.... Lần này gặp nguy hiểm rồi!

“Còn thất thần làm gì? Chờ đầu rơi xuống à? Nói cho các người biết, đem tất cả vũ khí theo, lập tức đến chỗ ktv đó cho tôi, không cho bất kỳ người nào có hành động gì, người nào ngăn cản, giết hắn cho tôi!”

Hoắc Phi Đoạt hít thở hơi dồn dập, bộ ngực cường tráng lúc lên lúc xuống, Cố Tại Viễn nhìn thấy đều đổ mồ hôi lạnh.

Bây giờ Lão đại đang đang sát khí!

Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng để con nhóc kia xảy ra chuyện gì, một khi xảy ra chuyện gì, thật sự không thể đảm bảo được Lão đại sẽ làm ra chuyện gì.

Vẻ mặt Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng, rút súng lục ra, kiểm tra tất cả một lần, sau đó cắm vào thắt lưng.

Cố Tại Viễn nuốt nước bọt, không dám lên tiếng nữa.

Thật ra trên người hắn cũng có súng.

“Tăng tốc! lái nhanh lên!” Hoắc Phi Đoạt nghiêng răng nhìn đường trước mặt.

Lái xe cẩn thận, cố gắng nhấn ga, nhỏ giọng nói: “Lão đại đã chạy đến 120km/h rồi.

Hoắc Phi Đoạt nâng tay nhìn đồng hồ, tức giận: “Nhấn tới cùng!”

Hỗn hển! Chiếc xe hơi lại tăng tốc như hỏa tiễn lao nhanh trên đường lớn.

Đây là nội thành a!

Không phải đường cao tốc!

Một ông lão đột nhiên thấy trước cửa sổ xe xuất hiện một vệt sáng, một tia chớp hiện lên trên đường, còn kèm theo âm thanh của lốp xe ma sát mặt đất.

Hắn nằm sấp trên cửa sổ nhìn ra ngoài đường, đưa tay chà chà miệng, ngạc nhiên: “A, hôm nay giao thông thật tốt! Một chiếc xe cũng không có! Đêm nay có thể ngủ ngon rồi!”

Chỉ thấy một vệt sáng tám chiếc xe chạy trên đường, không một bóng người, một chiếc xe hơi cũng không đi qua.

286. Chương 286: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 3

Từ chỗ ăn cơm của Hoắc Phi Đoạt đến cái ktv kia, tất cả phương tiện giao thông đều xử lý xong rồi, ai còn dấn dện đi liều mạng, lão đại của công ty Hắc Đế hạ lệnh mà còn dám không nghe?

Tên đại ca nhe răng cười ác độc, lật lại người của Ngũ Y Y đeo còng vào tay cô, Ngũ Y Y hung ác trừng mắt nhìn hắn.

“Ha ha ha, nhóc, cô em thật đúng với khẩu vị của gia, gia chính là thích loại người ngang ngạnh như em, gia yêu chết con ngựa hoang mạnh mẽ như em vậy!”

“Đồ khốn nạn! Cách xa tôi ra một chút! Tôi ghê tởm anh!”

Ngũ Y Y tuyệt vọng hét.

Tên đại ca cũng không nổi giận, cười hì hì, ngồi xổm người xuống, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mặt của Ngũ Y Y, Ngũ Y Y tức giận ra sức quay mặt, “Thực mềm mại! Nhóc con, bộ dạng này của cô thật đúng là xinh đẹp, gia thấy mấy anh em phía dưới đều rất muốn rồi! Không nên tức giận, đợi ông anh vào thân thể của em rồi, em sẽ biết được cái gì gọi là sướng khoái vô cùng, khi đó, em sẽ không mắng anh nữa, khi đó, em sẽ nói với anh, còn muốn, còn muốn, ha ha ha ha.”

Ngũ Y Y tức giận đến mắt muốn phun ra lửa.

Tên đại ca chậm rì rì cởi áo sơ mi đang mặc ra, lộ ra phần ngực đầy hình xăm.

Quần đã cởi xuống từ lâu, cười dâm dăng, lại kéo thêm chút nữa.

Ngũ Y Y lập tức xoay mặt đi, mới không nhìn cái bộ dạng xấu xí của hắn đâu.

“Cô em, đừng có không nhìn anh, nơi này của anh càng lúc càng lớn, vừa đúng lúc, ha ha, lớn thì phụ nữ các người chơi mới vui.”

Tên kia tự mình nhìn vào nơi đó, khàn khàn thở gấp, ngồi xổm người xuống, thò tay sờ vào chân của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y mặc quần bò, ra sức nhấc chân đạp một nhát, tên đại ca thiếu chút nữa bị đá vào mặt, hắn chịu một câu, lui về phía sau.

“Thật đúng là mạnh mẽ! Nhưng mà anh đã có cách trị được cô em!”

Tên đại ca mở hai chân ra, ngồi ở trên đùi Ngũ Y Y, Ngũ Y Y tức giận đỏ bừng mặt, muốn đẩy hắn xuống.

“Để anh xem một chút, ngực của em, nó như thế nào, nếu như lớn chút, đại ca đảm bảo sẽ nhẹ nhàng một chút, phải hôn nó một cái.”

Ngũ Y Y muốn điên rồi.

Tên đó đưa tay qua, nhanh chóng kéo áo sơ mi của Ngũ Y Y lên, có thể nhìn thấy áo ngực vẽ hoa văn màu hồng nhạt, nơi đó như hai con thỏ nhỏ hồng hào mềm mại, đầy đặn và cao ngất.

“Oa, đúng là không sai! Nhóc, không thể tưởng tượng được cô em không có mạp, mà nơi này lại vẫn đầy đặn như vậy! Anh đây thích ngực lớn của em đây, oa ha ha ha.”

Hai cái tay của tên đó vẫn tiếp tục đi xuống quấy rối.

Cách một tầng vải mỏng, hắn bóp rồi lại bóp.

Về mặt dâm dăng, bộ dáng say mê, ngâm nga, “Thật là thoải mái quá, mới vuốt thì đã muốn làm rồi. . . Ngực lớn. . . Thực dễ chịu!”

Ánh mắt Ngũ Y Y đỏ bừng, hung hăng phun một bãi nước miếng lên mặt tên đàn ông xấu xa, mắng, “Anh chết không được tử tế! Tôi nguyện rửa anh tiểu jj bị thối nát! Cả đời bất lực!”

Tên đó nghiêng người về phía sau, lấy tay xóa đi nước miếng trên mặt, bị chọc tức, “Nha đầu chết tiệt kia! Vốn định dịu dàng với cô một chút, cô lại không biết tốt xấu, chọc giận ông đây!”

Nói xong, tên đại ca tiến lên, xoạt một tiếng, xé rách áo sơ mi của Ngũ Y Y.

“A!”

Ngũ Y Y sợ tới mức hét lên, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Quá nhục nhã rồi!

Ngũ Y Y nước mắt lưng tròng, môi run rẩy, nhắm hai mắt lại.

Không muốn nhìn cơ thể của tên đàn ông xấu xa kia, không muốn nhìn quá trình bị vu nhục.

Bán lần đầu tiên, đó là vì cô bắt buộc dĩ phải đổi lấy một trăm vạn để đi làm.

Mà hôm nay. . . Đây là bị cưỡng bức thực sự!

Tên hình xăm vừa cười, vừa mở giọng đùa giỡn, “A a, con mèo hoang nhỏ cũng khuất phục rồi hả? Mở mắt ra nào, để nhìn thật kĩ anh đây tiến vào trong cơ thể cô như thế nào! Em là đang chờ anh bắt đầu khúc nhạc dạo thoải mái sao?”

287. Chương 287: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 4

Nói xong, móng vuốt của tên đó chụp lên trên ngực của Ngũ Y Y, dùng lực xoa một chút.

Cả người Ngũ Y Y run rẩy, răng cắn chặt vào môi, còn xuất hiện vết máu.

Đôi mắt của tên hình xăm đỏ ngầu, phát ra từng tia dâm dăng, liếm môi, bàn tay vuốt ve lung tung trên da thịt trần trụi của Ngũ Y Y, dần dần, đầu tay của hắn xuống đến khóa quần của Ngũ Y Y.

“Để anh nhìn xem, nơi đó có ẩm ướt không, ha ha ha.”

Hắn ta cười hô hô, phía dưới đã dựng lên thẳng tắp rồi.

Bàn tay, vừa chạm đến khóa quần, cửa đột nhiên bị mở toang.

“Chết tiệt, ai cho bọn mày vào đây quấy rầy lão tử! Ra ngoài!”

Tên đại ca hung ác kêu lên.

Mấy tên đàn em xông tới, vẻ mặt sợ hãi “Lão đại! Người của công ty Hắc đế đến điều tra!”

Tên hình xăm cau chặt chân mày, liếc nhìn Ngũ Y Y đang nằm trên mặt đất một cái.

Dùng áo sơ mi của hắn tùy tiện che trên mặt cùng phần trên của Ngũ Y Y.

Hắn muốn ăn con nhóc này, hắn cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy, hắn muốn một mình từ từ nhâm nháp.

Đợi làm rõ ràng với công ty Hắc đế, đợi điều tra xong rồi, hắn còn muốn tiếp tục dùng bữa ăn ngon miệng này.

Ngũ Y Y bị áo của tên đó che mặt, ngửi thấy từng đợt mùi vị của đàn ông, thực ghê tởm khiến cô thiếu chút nữa nôn ra.

Tất cả đều là mùi mồ hôi bắn!

Buồn nôn chết mất!

Hoắc Phi Đoạt cũng là xã hội đen, tại sao người ta luôn có bộ dạng thanh thản sạch sẽ, trên người không hề có mùi không sạch sẽ, luôn luôn toả ra một mùi thơm nhàn nhạt.

Đều là xã hội đen, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Tên đại ca gỡ giọng lưu manh nói, “Nhóc, đêm nay em là bữa ăn ngon của anh, đừng nóng vội, đợi anh tiếp tục thưởng thức em.”

Tên đại ca đứng lên, vỗ vỗ tay, đang muốn cầm quần mặc vào, lại có một đám người xông tới.

“Không được lộn xộn! Lệnh của Hoắc lão đại, ai lộn xộn một chút, sẽ trực tiếp giết chết! Các người đều đến đứng ở chân tường đi!”

Một đám đàn ông nhìn Ngũ Y Y đang nằm trên mặt đất, cũng không để ý đến cô, dùng súng chìa vào tên hình xăm cùng đàn em của hắn, tất cả đều đứng quay lưng vào tường, mặt sát vào vách tường, hai tay ôm đầu.

Tên hình xăm cười muốn lòi kéo làm quen, “Tôi nói này người anh em, tôi là Đồ Môn, Tiểu Báo Ca có quen biết với tôi. . . .”

“Câm miệng! Đứng sát vào tường! Ít nói nhảm! Tiểu Báo Ca cũng tới đây! Đây là Hoắc lão đại tự mình hạ lệnh!”

Tên hình xăm không còn cách nào, nuốt nước bọt, cũng chỉ biết úp mặt vào tường.

Phút cuối cùng, hắn vẫn còn nhìn vào Ngũ Y Y đang nằm trên mặt đất.

Ngũ Y Y nào dám động?

Cô chính là quần rách áo manh đó!

Nghe được từng tiếng bước chân lẻ tẻ, cô lại sốt ruột không có cách nào.

Nơi này nhiều đàn ông như vậy, nếu cô hô cứu mạng, những người này cũng không biết có phải người tốt hay không, người tốt, đi tới nhìn một chút, ở chỗ này lại có người phụ nữ không mặc quần áo, cô chỉ sợ người tốt cũng biến thành sói hoang đói bụng.

Yên lặng quan sát trước đã.

Ông chủ của ktv, Tiểu Báo, còn có rất nhiều đàn em của công ty Hắc đế, đều đứng ở cửa ktv, gió thổi lạnh, vẫn đứng thẳng tắp, tất cả đều đợi Hoắc lão đại đích thân tới.

Xa xa, nhìn thấy loáng thoáng ánh sáng đèn xe, trong thời gian nháy mắt, vậy mà chiếc xe đã đến trước mặt.

Kết!

Một tiếng phanh gấp chói tai vang lên, chiếc xe trực tiếp dừng ở sát cửa.

Cửa xe mở ra, Hoắc Phi Đoạt mạnh mẽ nhảy xuống xe.

“Lão đại!”

Đám người chờ ở cửa đồng loạt hô lớn, cúi đầu 90 độ.

Tiểu Báo chạy đến phía trước, khom người, cẩn thận nói, “Lão đại, tôi là người phụ trách cái ktv này, Tiểu Báo. . .”

288. Chương 288: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 5

Lời còn chưa nói xong, Hoắc Phi Đoạt trực tiếp đá một cước, đá tên Tiểu Báo ra xa năm mét.

Tất cả mọi người đều sợ đến hút một hơi khí lạnh.

Bây giờ Hoắc lão đại đang vô cùng nổi giận đó.

Tiểu Báo đau đến hút khí lạnh, vẫn còn vội vàng đứng lên, cung kính chờ đợi.

Hoắc Phi Đoạt đi vào bên trong, ra lệnh, “Lần lượt đi tìm từng phòng, phải tìm bằng được Ngũ Y Y!”

Mấy chục người nhận lệnh xông vào trong.

Cố Tại Viễn nhảy xuống xe, chặc chặc nhìn Tiểu Báo bị đá, nhỏ giọng nói, “Nếu người phụ nữ của lão đại xảy ra việc gì ở trong này, đầu của cậu thực sự khó giữ được rồi, tên ngốc!”

Một ngón tay của Cố Tại Viễn chọc chọc trên trán của Tiểu Báo, vẻ mặt thương xót.

“Hà? Người phụ nữ của lão đại?”

Tiểu Báo kinh hoàng, nhìn bóng lưng Hoắc Phi Đoạt đang đi vào bên trong, hung hăng lau máu tươi bên miệng.

Tất cả đàn em chia làm mấy nhóm người, từng nhóm đi về các hướng khác nhau, lần lượt đi vào từng phòng, hỏi ai tên Ngũ Y Y.

Hoắc Phi Đoạt đứng cạnh một người, đang loay hoay với máy tính, kêu lên, “Lão đại! Tìm được rồi! Vị trí của chiếc điện thoại kia ở phòng 1308!”

Cổ Tại Viễn liếc qua máy tính, âm thầm xoa mồ hôi lạnh.

Mũi trâu à!

Vậy mà lão đại sử dụng hệ thống vệ tinh quốc tế phản để tìm kiếm sóng điện thoại!

Đôi mắt Hoắc Phi Đoạt híp lại, vung tay lên, “Đến phòng 1308!”

Thân người Hoắc Phi Đoạt cao lớn, chân lại dài, lo lắng đứng dậy đi, gần như tất cả mọi người đều không theo kịp.

Hoắc Phi Đoạt rảo bước đi vào phòng 1308, đã nhìn thấy một bóng dáng nhỏ xinh đang nằm trên sàn nhà, cả người hấn cứng lại, sau đó nhanh chóng quét mắt liếc một cái, mắt lộ rõ sát khí.

Hoắc Phi Đoạt nâng tay lên, ý bảo mọi người ở bên ngoài, hấn đi vào, đi tới trước đang người nhỏ bé đang bị che kín mặt, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng bóc áo sơ mi lên, lộ ra khuôn mặt của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y giật mình sợ hãi mở to mắt, nhìn hấn.

Trong nháy mắt đó, Hoắc Phi Đoạt bị sự sợ hãi cùng bất an toát ra trong đôi mắt đó làm chấn động!

Lúc đó hấn liền thề, hấn muốn nhất định phải bảo vệ cô thật tốt, không để cho cô phải chịu ủy khuất như vậy nữa.

“Nha đầu. . .”

Giọng nói của Hoắc Phi Đoạt mang theo một chút khàn khàn, âm thanh dịu dàng.

Ngũ Y Y sửng sốt vài giây, mới nhận ra người đó là Hoắc Phi Đoạt, mũi đau xót, lập tức khóc lên, “Hu hu, là anh à, anh đã tới, tôi bị người ta khi dễ sắp chết rồi, hu hu, tôi rất sợ hãi, cả người tôi đều đau, hu hu. . . Anh đáng ghét, tại sao anh không đến sớm một chút, tại sao không đến sớm một chút, hu hu.”

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt vô cùng đau, chưa từng có đau đớn sâu sắc như vậy!

Ánh mắt có chút ẩm ướt, hấn khom lưng, ôm lấy Ngũ Y Y, ôm chặt cô vào trong lòng.

Ngũ Y Y đáp ứng, “Quần áo, quần áo của tôi. . .”

Hoắc Phi Đoạt mới phát hiện, quần áo trên người Ngũ Y Y đều bị rách nát hết rồi! Lập tức nổi trận lôi đình! Lòng mày run rẩy, trong mắt tràn ngập lửa.

“Không việc gì, không cần để ở trong lòng, xem như đi bơi là được rồi.” Hoắc Phi Đoạt kiềm nén lửa giận, ngược lại an ủi Ngũ Y Y.

Lại nhìn đến chiếc còng trên cổ tay Ngũ Y Y, lập tức bạo nộ, nhin không được chữ nhỏ một câu, “Shit!”

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y ngồi ở trên ghế sofa, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, âm thầm dùng sức, chỉ nghe “Rắc!” một tiếng, còng tay cứ thế bị Hoắc Phi đoạt mở ra, Hoắc Phi Đoạt mở xong chiếc còng, nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay của Ngũ Y Y, trên mặt đã kim nén thành màu đỏ.

“Mặc quần áo của em vào.”

289. Chương 289: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 6

Hoắc Phi Đoạt đem áo sơ mi đưa cho Ngũ Y Y, hấn đứng trước mặt cô, đưa lưng về phía cô.

Vậy mà không nhẫn tâm nhìn bộ dáng hoảng hốt của Ngũ Y Y.

Hắn sợ tim hắn sẽ đau.

Ngũ Y Y nhanh chóng mặc áo sơ mi vào, kéo y phục xuống phía dưới, lộ ra chiếc quần bò.

Có phải cô đã gọi lầm cho Hoắc lão đại không?

Nếu không tại sao hắn có thể như thiên binh thiên tướng nhảy dù đến đây?

Cũng may là hắn đến kịp.

Ngũ Y Y không phải là loại tiểu thư yếu điệu, nhưng mà hôm nay lại gặp phải cảnh ngộ như vậy, quả thật cô sợ đến mức không nhẹ, bây giờ cả người đang run rẩy.

Ngũ Y Y run rẩy nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi mặc rồi.”

Hắc Phi Đoạt nhanh chóng xoay người lại, cởi áo khoác trên người mình ra, choàng lên trên người Ngũ Y Y, đem cô che lại thật kín.

Ngũ Y Y ngửi ngửi, quả thật cô nói không sai mà, trên người Hoắc lão đại có mùi thương, quần áo của hắn cũng có mùi hương nhàn nhạt.

Làm cho lòng người thật thoải mái.

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y ngồi trên ghế sofa, vừa rút khăn tay ra, lau lên khuôn mặt Ngũ Y Y, vừa gõ gõ bàn, lạnh lùng ra lệnh: “Vài người vào đây, chúng ta sẽ tính sổ thật tốt.”

Tiểu Báo, Cổ Tại Viễn, còn có một vài tiểu đệ đã đứng trong phòng.

Cổ Tại Viễn nhìn thấy Ngũ Y Y như con mèo con nằm trong lòng Hoắc Phi Đoạt, liền nhũn mỳ lại.

Hoắc Phi Đoạt đã quen với những chuyện này, đây là cô bé đã đặt vị trí trong tim hắn sao?

Hoắc Phi Đoạt lạnh lẽo nhìn vào mấy tên tiểu đệ đang đứng úp mặt vào tường, giọng âm trầm nói: “Xoay người lại.”

Một tên đàn ông xăm hình tên Đồ Môn từ từ xoay người lại, khi hắn nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đang ngồi bên cạnh Ngũ Y Y, hắn sợ hãi, sau đó nhìn thấy Tiểu Báo, lập tức vui mừng kêu lên: “Anh Tiểu Báo! Anh Tiểu Báo! Em là Đồ Môn! Là Đồ Môn nè! Anh quên rồi sao? Lần trước chúng ta đi ăn cơm chung với nhau.”

Tên hình xăm rất chân chó mà vừa mới đó đã đến bên cạnh Tiểu Báo cười nịnh nọt, lời kéo làm quen.

Hắn chỉ thiếu vẫy vẫy tay với Tiểu Báo thôi.

Tiểu Báo suýt chút tức giận đến hộc máu, hung hăng trừng mắt liếc tên Đồ Môn một cái.

Hoắc Phi Đoạt cười lạnh lẽo nói: “Thế nào? Tiểu Báo biết mày sao?”

“Không biết! Lão đại!”

Tiểu Báo sợ tới mức liền quỳ gối xuống, vẻ mặt đáng thương tội nghiệp nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Tên xăm hình kia mở to hai mắt ra nhìn.

Cái gì? Anh Tiểu Báo gọi người đàn ông tuần tú này là Lão đại?

Lão đại này lợi hại hơn so với anh Tiểu Báo vậy đó là người nào?

Tên xăm hình cảm giác hơi khấn trương.

Nhưng thật sự là hắn nghĩ không ra người đàn ông đang ôm Ngũ Y Y kia vì sao lại đến đây.

Tên xăm hình dò xét nhìn Hoắc Phi Đoạt: “Vị đại ca này, tôi....”

Thình thịch! Một tên tiểu đệ đá một cước vào bụng tên xăm hình, phun ra mấy ngụm máu tươi.

“Tên tiểu tử hạ lưu! Mày cũng xứng đáng gọi Hoắc đại ca của bọn tao sao?”

Mấy tên tiểu đệ đi theo tên xăm hình bị dọa sợ hãi.

Có tên đã sợ run rẩy hai chân.

Hoắc Phi Đoạt như mũi tên hung ác liếc nhìn về phía tên xăm hình, tên đàn ông xăm hình sợ hãi như đã bị lăng trì xử tử vậy.

Ngược lại Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, ánh mắt chuyển sang âm áp, nhìn Ngũ Y Y rồi hỏi: “Có muốn uống cà phê không? Để giảm bớt sợ hãi một chút?”

Cố Tại Viễn suýt chút ngã quỵ.

Lão đại, biết anh nhiều năm như vậy, chưa bao giờ anh nói nhiều như vậy đối với tôi.

Khuôn mặt Ngũ Y Y nhỏ nhắn nằm trong ngực Hoắc lão đại, tức giận trừng mắt nhìn tên xăm hình nói: “Không uống! Tôi muốn nhìn tên khốn này bị đánh!”

290. Chương 290: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 7

“Uống một ly cà phê nóng cũng có thể nhìn. Người đâu, đem một ly cà phê nóng đến đây.”

Ngũ Y Y ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, nhìn chiếc cầm đẹp của Hoắc Phi Đoạt: “Phi Đoạt! Anh nhất định phải trả thù giúp tôi, đánh tên khốn nạn này một trận thật no đòn. Hửn lúc này..... Lúc này.....”

Ngũ Y Y cắn môi không nói được nữa.

Hắc Phi Đoạt đưa tay vỗ nhẹ vào vai cô, an ủi cô: “Yên tâm, nếu tôi đã đến đây, chắc chắn sẽ báo thù cho em. Ai dám khi dễ em, tôi sẽ cho hắn hồi hận mấy đời. Trước tiên uống một chút cà phê, làm ấm cơ thể.”

Cà phê được đưa đến, Cố Tại Viễn nhận lấy cà phê, rồi đem qua cho Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y đưa mắt nhìn Cố Tại Viễn, Cố Tại Viễn lập tức cười nói: “Cô bé, bởi vì em, tất cả các tuyến đường chính trong thành phố đều ngừng giao thông hết rồi, em có năng lực thật lớn.”

Ngũ Y Y ngạc nhiên nhìn Hoắc Phi Đoạt: “A? Sao lại thế này?”

Hoắc Phi Đoạt liếc Cố Tại Viễn: “Nói nhiều thật! Làm một đứa trẻ ngồi một bên đi!”

Cố Tại Viễn chớp chớp mắt, ngồi một bên trên ghế sofa.

Ngũ Y Y là một đứa trẻ tò mò, vừa nhấp một ngụm cà phê, vừa hỏi Hoắc Phi Đoạt: “Rốt cuộc sao lại thế này? Cố háo sắc vừa rồi nói có ý gì? Cái gì mà tất cả tuyến đường chính đều ngừng giao thông?”

Hoắc Phi Đoạt vuốt ve đầu Ngũ Y Y, thản nhiên nói: “Đến đây hơi gấp, cho nên.....”

“Ôi! Anh vì tôi nên mới như vậy sao? Tất cả đều ngừng hoạt động rồi hả? Trên đường lớn không có một chiếc xe nào sao? Anh vì tôi nên mới làm lớn chuyện vậy à?”

Cố Tại Viễn nhin không được chỗ mồm vào: “Sau đó người nào đó ngồi trong xe hơi nói đến đây bằng tốc độ 130km/h, suýt chút nữa chúng tôi bị dọa chết rồi.”

“Cậu cứ nói nhiều đúng không?” Hoắc Phi Đoạt bất mãn trừng mắt liếc Cố Tại Viễn, cúi đầu nhìn Ngũ Y Y “cột bím tóc” như một tên trộm, ho khan một tiếng, nói giọng bình thản: “Em cho rằng tôi sẽ vì em mà làm giao thông ngừng hoạt động sao?”

Ngũ Y Y chu môi: “Hừ, biết anh sẽ không làm như vậy, anh vì làm cho tôi vui một chút, dụ dỗ người khác một chút cũng không được sao?”

Hoắc Phi Đoạt nhiu mày lại, xấu hổ nhìn đi chỗ khác: “tôi chỉ thích tăng tốc độ, không phải vì em.”

Cố Tại Viễn bĩu môi, lắc lắc đầu.

Lão đại, anh xong đời rồi, anh như vậy lại sợ người khác nhìn rõ tâm mình, anh cũng nói dối đến vậy.

Lão đại.... Thật là mất mặt mà.

Cảnh tượng này hơi kỳ lạ.

Một đám người mặc áo đen đang cầm súng canh giữ bên ngoài, trong phòng đều im lặng không một tiếng động.

Trong phòng còn vài tên đang chờ bị xử lý, cũng không dám nhúc nhích.

Hoắc Phi Đoạt lại có thể nói chuyện phiếm với ngũ Y Y.

Phải biết rằng tất cả mọi người trong ktv đều cứng đờ người.

Không có lệnh của Hoắc lão đại, giờ phút này cái ktv này như một phần mộ, một chút âm thanh, một tiếng động cũng không có.

Ngũ Y Y uống cà phê nóng xong, ợ lên một tiếng nhỏ, lúc này gương mặt trắng mét vì sợ hãi giờ đã hồng hào trở lại.

Ánh mắt sáng rực, lạnh lợi như lúc đầu.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng nói: “Cô bé, nói một chút đi, sao hôm nay lại xảy ra sự việc này.”

Ngũ Y Y trừng mắt liếc tên xăm hình một cái, bắt đầu tố cáo: “Đêm nay Hàn Giang Đình uống rượu, làm tôi đến đây, tôi sợ hắn uống nhiều quá nên chạy đến đây, lúc tôi đến, có vài người đã ở chỗ này, không thể tưởng tượng được, có vài người muốn giữ tôi lại, tôi liều mạng đưa Hàn Giang Đình lên xe, xong rồi bị bọn họ bắt trở lại. Anh cũng thấy đấy, cái tên mặc đồ đen kia, hắn.....”

291. Chương 291: Trùng Phạt Nhẹ Nhất 8

“Được rồi, không cần phải nói nữa, phần sau tôi đều biết cả rồi.” Hoắc Phi Đoạt cắt đứt lời nói Ngũ Y Y, hít sâu vài hơi.

Tên xăm hình đảo mắt nhanh như chớp, vội vàng nói: “Lão đại, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ trêu đùa cô ấy thôi, không muốn làm gì cô ấy, tôi nói này lập tức thả cô ấy đi.”

Hoắc Phi Đoạt cười lạnh: “Phải không? Mà chuẩn bị thả cô ấy đi sao?”

Tên xăm hình bị giọng nói âm trầm kia làm cho sợ hãi, cả người run lên.

Hắn nói lắp bắp: “Đúng, đúng vậy, đang chuẩn bị thả cô ấy đi.”

Hoắc Phi Đoạt từ từ híp mắt lại, xoay mặt nhìn Ngũ Y Y, trong ánh mắt lóe lên một tia cương chiều, tay phải cầm cái còng tay lên, ném về phía tên xăm hình.

Thình thịch!

Cái còng tay kia nện trúng mặt tên xăm hình, bởi vì cộng thêm nội lực, nên dùng sức hơn lớn.

“Ưm!”

Tên xăm hình kêu lên một tiếng đau đớn, còng tay ném trúng mặt bong ra một lớp da, bụm mặt ngã vào vách tường, một vết máu dính lên trên tường, cả người hắn dính vào vách tường, từ từ trượt xuống.

Hai tên tiểu đệ túm tên xăm hình lại, để cho hắn đứng dậy, tên xăm hình đã hoàn toàn thay đổi, thân thể chao đảo.

Ngũ Y Y sợ đến mức rụt cổ lại.

Mẹ ơi! Hoắc lão đại thật lợi hại.

Cảm giác được người trong lòng đang run rẩy, Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng trấn an Ngũ Y Y, cúi đầu hỏi cô: “hơi có mùi máu, em vẫn muốn nhìn làm sao để trả thù cho em à?”

Ngũ Y Y run bắn người, nghiêng rằng nói: “Muốn nhìn, tôi không sợ máu, tôi không nhìn hấn bị đánh như thế nào, nếu không tôi sẽ tức giận không bình tĩnh được.”

Cố Tại Viễn lắc đầu nói: “A a, nhóc con, không hổ là phụ nữ của Lão đại, rất có dũng khí!”

Ngũ Y Y không nghe rõ Cố Tại Viễn nói, xoay mặt nhìn Cố Tại Viễn, trên mặt thối đi một chút: “Cố háo sắc, tôi có thư đồng ý của Hoắc lão đại, anh nhất định phải đồng ý cho tôi làm bài sưu tầm rồi!”

Hoắc Phi Đoạt thở dài.

Dù sao cũng là một đứa trẻ, có lòng dạ của đứa trẻ, lúc này vừa gặp nguy hiểm, bọn họ cũng bị dọa sợ, bây giờ chỉ mới chớp mắt một cái, cô có thể thoải mái đùa giỡn rồi.

Cố Tại Viễn vừa nghe xong, lập tức nhú mày: “Lão đại đúng thiên vị cô! Đây, Vừa rồi cô gọi tôi là cái gì?”

Háo sắc?

Nha đầu mập mạp này thật can đảm, dám đặt cho hấn biệt danh riêng!

Này nha nha nha!

Ngũ Y Y trợn mắt: “Thế nào? Oan uổng cho anh sao?”

Cố Tại Viễn tức giận đến nhe răng trợn mắt.

Trên mặt tên xăm hình máu thịt lấn lộn, một bên mắt sưng lên, máu mũi chảy ròng ròng, trên mặt bị thủng một lỗ lớn, máu ứa ra.

Hoắc Phi Đoạt híp mắt nguy hiểm, nhìn chăm chăm vào tên xăm hình, nói chậm rãi: “Người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt tao, mày cũng dám động vào hả?”

Ôi!

Tên xăm hình rùng mình, mấy người đứng phía sau hấn sợ đến mức hít một ngụm khí lạnh.

Người đàn ông đẹp trai oai phong lẫm liệt này, lại là một chiến thần trong truyền thuyết, làm cho người khác nghe tên Hoắc Phi Đoạt đã sợ mất mặt.

Hoắc Lão đại!

Thủ đoạn, giỏi trò, mảnh khỏe!

Cô bé này quả nhiên là người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt, lần này tất cả bọn họ dừng nghĩ muốn sống.

“Lão đại! Tôi thật sự không biết! Tôi khốn nạn! Tôi ngu ngốc! Tôi to gan lớn mật! Tôi không phải là đồ vật! Tôi không phải là người! Lão đại! Van xin anh, cho tôi cơ hội sống để làm việc! Cầu xin anh Lão đại!”

Tên xăm hình sợ đến mức quỳ rạp xuống, như thế hấn mới biết, vì sao lúc này anh Tiểu Báo không bao che cho hấn, không chừng lúc này anh Tiểu Báo cũng đang gặp nguy hiểm.

292. Chương 292: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 9

Ngũ Y Y lên lều Hoắc Phi Đoạt.

Hình như hấn nói sai rồi.....Không phải phụ nữ, phải là người giúp việc.

Thôi, đang trong lúc quan trọng trừng phạt kẻ xấu, cô sẽ không để cho hấn uồn nấn nữa.

“Tôi nói cậu hiểu hay không hiểu, hành động thì hành động đi.” Hoắc Phi Đoạt nói rất bá đạo.

Cố Tại Viễn lắc đầu nói: “Đúng là! Tên tiểu tử dây lưng quần của mày còn lỏng hơn so với của ông nội tao, mở to hai mắt ra để làm gì? Tiểu Báo, cho cậu một cơ hội nhận sai, đi, đem hai cái áp phích của tên tiểu tử kia xuống cho tôi. Giữ lại cũng vô dụng.”

“A!” Ngũ Y Y phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Lấy hai áp phích? Có ý gì? Chẳng lẽ là móc hai mắt người khác sao?

Mẹ ơi! Tàn nhẫn quá.

Hoắc Phi Đoạt nghe tiếng Ngũ Y Y, tập tức hơi nhú mày lại, liếc mắt Cố tại Viễn ra hiệu, Cố Tại Viễn rất thông minh, lập tức hiểu rõ, ngoảnh mặt về phía Tiểu Báo khoát tay chuẩn bị.

Tên Tiểu Báo vẫn quỳ như cũ.

Cố tại Viễn ngoài cười nhưng trong không cười nói với Ngũ Y Y: “Ai da, cô sợ cái gì, vừa rồi tôi chỉ nói đùa. Sao có thể tùy tiện bỏ hai mắt người khác chứ?”

Lúc này Ngũ Y Y nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Việc lấy hai mắt này.... Hơi có nhiều máu rồi. Mời các bạn đọc tại . o. r. g để có chương mới nhanh nhất

Tên xăm hình lại nói: “Lấy hai mắt của tôi đi! Tôi van xin các người hãy móc hai mắt của tôi đi! Tôi biết tôi phạm sai lầm rồi!”

Ngũ Y Y nhìn tên xăm hình như bị thần kinh.

Người này không có bệnh chứ? Còn có thể để cho người khác móc hai mắt của mình ra sao?

Tên xăm hình này biết, móc hai mắt hắn ra chỉ là trừng phạt nhẹ nhất.

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y rồi hỏi: “Em muốn phạt hắn như thế nào?”

Sau khi Ngũ Y Y suy nghĩ xong liền nói: “Tôi muốn tự mình đánh hắn một trận.”

“Được.” Hoắc Phi Đoạt đáp ứng rất爽快.

“Em muốn dùng cái gì để đánh hắn?”

Ngũ Y Y nhớ lại lúc này tên đó dùng chân đá mình, bị Hoắc Phi Đoạt hỏi như vậy, mới ý thức đến, cả người tên xăm hình bây giờ đều là máu, nếu ra tay đánh hắn, sẽ làm bẩn chính mình. Cô đảo mắt xung quanh, trầm ngâm: “Lấy cái vũ khí gì a..... Hay là mượn cây gậy đến đây, tôi đánh hắn một trận.”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu, ngoắc: “Lấy hai cây gậy đến đây.”

Bên ngoài đã có người đem cây gậy đến.

Ngũ Y Y đứng lên cầm cây gậy, nhú mày lại.

Mẹ ơi, thật là một cây gậy bằng sắt.

Rất nặng!

Ngũ Y Y vung cây gậy lên, bước từng bước đến bên cạnh tên xăm hình.

Cẩn rằng ôm hận nói: “Không phải mày muốn khi dễ tao sao? Tao nói ày biết, tao sẽ trả thù, mày vẫn không nghe! Ngũ Y Y tao hận nhất là người nào khi dễ tao! Người nào cũng không được!”

Tên xăm hình một bên mặt máu chảy đầm đìa, hắn quỳ trên mặt đất nói: “bà cô, cô hãy đánh tôi đi, tôi là tên khốn nạn! Tôi có mắt như mù, tôi lại trêu chọc cô! Cầu xin cô cắt hai chân tôi đi, cắt vài xương sườn của tôi đi!”

Ngũ Y Y giơ cây gậy lên cao liền giật mình.

Người này có tật xấu thật, cầu xin cô độc ác đánh hắn.

“Sau này không ày khi dễ phụ nữ nữa, không được chớ cậy gần nhà nữa.”

Nói xong, Ngũ Y Y ra sức vung mạnh cây gậy trên tay xuống.

Đánh thành thịch thịch thịch vào trên người tên xăm hình.

Tên kia không kêu lên một tiếng.

Sau khi đánh bốn gậy, Ngũ Y Y cảm thấy hết giận, bỏ cây gậy đi, trở lại bên cạnh Hoắc Phi Đoạt, nhìn Hoắc Phi Đoạt rồi nói: “Tốt, đã trả thù xong, chúng ta đi thôi.”

Hoắc Phi Đoạt nhú mày, vuốt cằm, đứng lên, cương chiều ôm eo Ngũ Y Y, nhìn Cố Tại Viễn nói: “Tại Viễn.... Cậu thu dọn chỗ này sạch sẽ đi.”

293. Chương 293: Trừng Phạt Nhẹ Nhất 10

Hai từ “sạch sẽ” hần hơi dùng sức.

Cố Tại Viễn lập tức hiểu rõ, đứng lên gạt đầu nói: “Được được, yên tâm đi, tôi sẽ dọn dẹp đâu ra đấy. Xú nha đầu, buổi tối ngủ ngon, ngày mai chúng tôi sẽ chờ em đến lấy bài sư tâm từ tôi.”

Ngũ Y Y quay đầu lại: “Chín giờ sáng mai tôi sẽ đến công ty anh tìm anh.”

Hoắc Phi Đoạt vừa ôm Ngũ Y Y đi ra ngoài, vừa nói: “Ngày mai tôi sẽ phái xe đưa em đi.”

Cố Tại Viễn kìm nén cơn tức giận nhìn Hoắc Phi Đoạt và Ngũ Y Y ra xe.

Sau khi Hoắc Phi Đoạt đưa Ngũ Y Y rời khỏi, Cố Tại Viễn luôn cột nhả giờ thu lại nụ cười, lộ ra vẻ mặt hung dữ, ngồi xuống, lắc lắc cổ, lạnh khốc nói: “Cái tên khốn nạn không biết sống chết này! Mày có biết mày chọc vào người nào không? Con nha đầu kia, đến ông đây phải nhường nó bảy phần, mày tính là cái phân chó gì, mày cũng dám đâm loạn, bất kính với cô ta? Đó là cục cưng của Lão đại chúng tao, có biết không? Lần này mày chết đến nơi rồi.”

Tên xăm hình kia lúc này sợ hãi, khóc lóc quỳ trên mặt đất: “Đại ca, em van xin anh, đại ca, đừng giết em! Em sai rồi! Giữ lại cái mạng chó cho em đi đại ca!”

Cố Tại Viễn thông dong mở ngón tay mình ra, nói chậm rãi: “Lão đại của bọn tao đến bây giờ chưa từng nôn nóng, nhưng mà hôm nay, anh ấy rất tức giận, ở trên đường suýt chút nữa Lão đại đã biến xe hơi thành tên lửa, tất cả đường sá đều bị phong tỏa hết rồi! Bởi vì tên tiểu tử mày không nhìn thấy núi Thái Sơn, cả cô bé kia cũng muốn động vào! Ông nội cơ mà chưa ăn xong, rượu cũng chưa được uống đã bị kéo đến đây rồi.”

Hắn đảo cặp mắt đào hoa đưa mắt nhìn Tiểu Báo: “Tiểu Báo?”

Tiểu Báo vẫn đang quỳ: “Cố thiếu, tôi ở đây.”

“Đàn em của cậu đến khu ăn gậy chuyện, tôi muốn cậu chịu trách nhiệm.”

“Tôi biết, tôi biết.”

“Chặt đứt một bàn tay, lấy đi một mắt. Phục không?”

Tiểu Báo cắn chặt môi, đành phải gật đầu: “Tôi phục.”

“Được.” Cố Tại Viễn nhìn đến tên xăm hình, cười âm hiểm: “Tiểu Báo của chúng ta phải trừng phạt như vậy, mày của thầy tiểu tử như mày còn có thể sống không? Tao nói ày biết, lúc này Lão đại mới ám chỉ tao, yêu cầu ày một hình phạt thật tàn nhẫn. Không phải chỉ mơ tưởng khi dễ con gái sao? Vậy thì không cần giữ hai con mắt của mày lại.”

Cố Tại Viễn đưa tay ra hiệu, vài tên đi qua, đỡ tên xăm hình lên, để hắn dựa vào tường, hắn muốn động đây cũng không được, sau đó tuột quần hắn xuống, thanh sao sắc bén chớp lóe, một màu đỏ hiện lên, tên xăm hình kêu la thảm thiết.

“A.....”

Trên mặt đất có một khúc thịt nhỏ, còn đang chảy máu tươi.

Tên xăm hình đau đớn vặn vẹo cơ thể, cả người run rẩy, hai chân phát run, gào khóc thảm thiết.

Như dã thú kêu gào thảm thiết.

Mấy tên đàn em của hắn sắc mặt đều tái nhợt, cả người run rẩy.

Cố Tại Viễn đứng lên, nhẹ nhàng phân phó: “Cho người đến đốt căn phòng này, cái tên xăm hình này, cả nhà hắn một người cũng không được sống sót.”

“Dạ, Cố thiếu.”

Tên xăm hình và mấy tên đàn em kia quỳ rạp xuống mặt đất, kêu rên sợ hãi.

Chết, phải chết được rất đau khổ.

Người thân bên cạnh vẫn xui xẻo theo.

Cố Tại Viễn dào dạt cười rời khỏi phòng này, ông chủ ktv theo sát phía sau hắn.

Cố Tại Viễn cười tít mắt nói: “Cái ktv này thật xui xẻo, thật không ra làm sao, đóng cửa đi.”

Ông chủ ktv đang cười tươi chợt nụ cười cứng ngắt.

Cố thiếu công ty Hắc Đế đã lên tiếng, hắn nói đóng cửa, chỉ có thể đóng cửa thôi.

Phúc Hi chạy đến chỗ bữa tiệc, phát hiện Hoắc Phi Đoạt đã rời khỏi đây.

Cô đang muốn hỏi thăm người bên trong bữa tiệc, lại nghe những người ở đây đang bàn luận.

“Hoắc Lão đại đi gấp gấp như vậy, lần đầu tiên tôi thấy hắn như vậy đó.”

“Hình như là vì một người phụ nữ? Cũng nhìn ra hắn đi thật vội.”

Phúc Hi nhú mày.

Phúc Hi vì một người phụ nữ, lo lắng rời khỏi đây.

Người phụ nữ kia là ai?

Đừng để cô bắt được!

294. Chương 294: Chào Cô Bé Ngốc 1

Thật lâu sau Phúc Hi vẫn không thể bình tĩnh trở lại, cô đưa tay chống vào tường, mới không để cho cả người lao đảo ngã xuống.

“Tiểu Thư!”

Thạch Ứng chạy nhanh đến đỡ Phúc Hi.

“Vì sao hắn muốn như vậy? Vì sao hắn đối xử với tôi như vậy? Tôi có gì không tốt chứ?”

Phúc Hi rưng rưng nước mắt khóc lóc thảm thiết: “Tôi vì hắn, từ nhỏ đã học nấu ăn, cố gắng làm mình trở thành một người phụ nữ hiền lành. Hắn nói hắn thích người phụ nữ diễm đạm, hắn lại không vui chuyện gì, tôi sợ đến mức không dám đi làm. Tôi đều làm như vậy, tại sao hắn lại không để ý đến tôi? Thật sự ta không biết, rốt cuộc là loại phụ nữ nào, khiến cho hắn có thể làm việc không chùn bước mà đi thẳng đến, bỏ tôi sang một bên chứ?”

Nước mắt chảy xuống ròng ròng, vẻ mặt Phúc Hi đầy bi thương và bất lực.

Thạch Ứng đỡ Phúc Hi, thở dài một tiếng: “Tiểu thư đã tốt lắm rồi.”

“Tốt thì có tác dụng gì? Trong mắt hần hoàn toàn không xem tôi là phụ nữ, luôn xem tôi là em gái, tại sao tôi phải làm em gái của hần? Tôi và hần không có quan hệ huyết thống gì. Tôi không cần làm em gái của hần. Không cần.”

Phúc Hi khóc lóc, bổ nhào vào trong ngực Thạch Ứng khóc rống lên.

Thạch Ứng hé mắt, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Phúc Hi, nói nhỏ: “Tiểu Thư. Đừng đau lòng, Tôi sẽ không đồng ý cho bất luận kẻ nào làm tổn thương cô! Chuyện này cứ giao cho tôi, Tiểu thư, đừng khóc, Hoắc Phi Đoạt cũng là của cô!”

“Phải không? Sẽ như vậy sao?” Phúc Hi rưng rưng nước mắt ngẩng đầu lên, nhìn Thạch Ứng: “Anh Phi Đoạt sẽ đến bên cạnh tôi sao?”

Thạch Ứng gật đầu kiên quyết: “Ừ, Nhất định sẽ đến! Thạch Ứng dùng tánh mạng của mình đảm bảo với tiểu thư.”

Phúc Hi đáng thương nhìn Thạch Ứng.

Trên đường, Hoắc Phi Đoạt dạy bảo Ngũ Y Y: “Sau này, em không được đến những nơi lộn xộn như vậy, nhất là buổi tối không được đi. Bên trong tốt xấu lẫn lộn, loại người nào cũng có, Em chỉ là một cô gái, đến chỗ này rất nguy hiểm.”

Ví dụ như đêm nay.....

Ngũ Y Y gật đầu, lúc này rất ngoan ngoãn: “Đêm nay tôi bị dọa sợ hãi rồi. Nếu anh không đến, tôi còn tưởng mình sẽ bị tên khốn nạn đó.....”

Hồi hộp!

Tim Hoắc Phi Đoạt đập minh, khẩn trương nhìn Ngũ Y Y.

Phát hiện bị Ngũ Y Y làm ê hoặc.

Hơi đau buồn, hơi tức giận, hơi bất đắc dĩ.

Cô nhất định sẽ rất hận tên đàn ông đã cướp đi lần đầu tiên của cô không?

Nếu để cho cô biết.....

Hoắc Phi Đoạt không dám nghĩ tiếp, từ từ nhắm mắt lại.

Ngũ Y Y quay sang, nhớ đến chuyện buồn cười kia, cười nhào tới bên cánh tay Hoắc Phi Đoạt, nói: “Vừa nghĩ đến vẻ mặt ngạc nhiên của tên Cổ háo sắc kia, tôi cảm thấy rất thú vị, làm bài tin tức của hần, hần lại sợ hãi như vậy, thật sự là thiếu tự tin. Đây, anh một thử sao?”

“Không có.” Hoắc Phi Đoạt mở mắt, nhìn Ngũ Y Y, sờ mái tóc cô, thản nhiên nói: “Chỉ cần em vui vẻ là được.”

Ngũ Y Y híp mắt lại, cười xấu xa: “Ai, nghe nói xong, hình như anh đang để ý đến tâm tình của tôi. Vậy, chủ nợ đại nhân của tôi. Nếu chủ nhật anh không cho tôi làm việc, tôi lại càng vui vẻ, thế nào? Đồng ý không?”

295. Chương 295: Chào Cô Bé Ngốc 2

Hoắc Phi Đoạt búng nhẹ mũi Ngũ Y Y một cái, “Dĩ nhiên là không nha! Muốn trộm lười sao, không có của đâu”

Ngũ Y Y mở hai tay ra, ‘Như thế nào, tôi nói mà, anh như thế nào lại nói lời dễ nghe a’

Hoắc Phi Đoạt lặng lẽ nhìn Ngũ Y Y, đáy lòng đang nói: “Tôi chỉ là muốn có nhiều một chút ở cùng với em....”

Tiếng chuông điện thoại vang lên

Hoắc Phi Đoạt không muốn nghe

Lúc ở cùng với Ngũ Y Y, hắn không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy

Ngũ Y Y chớp mắt to, “Này, điện thoại của anh kìa, làm sao không nhận vậy?”

Hoắc Phi Đoạt lúc mới mới chậm rãi lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy tên Phúc Hi, hắn lập tức nhú mày.

Suy nghĩ một chút, liền nhấn nút nghe, “Này?”

“Phi Đoạt ca, em đi tới chỗ dạ tiệc ở khách sạn, bọn họ nói anh đi rồi, bây giờ anh đang ở đâu?”

Giọng Phúc Hi có chút gấp gáp hỏi

Hoắc Phi Đoạt không vui nâng mí mắt, đơn giản nói, “Anh bên ngoài còn có việc bận, em không cần bận tâm, cũng không cần đợi”

Nhanh chóng nói xong, lưu loát cúp điện thoại cũng tiện tay tắt máy luôn

Phúc Hi ngồi trên xe hơi, giận đến thiếu chút nữa đem điện thoại ném ra bên ngoài

“Chỉ là nói lời ứng phó với ta! Vội vã nói mấy câu liền cúp máy, ta phiền hắn như vậy sao?”

Thạch Ứng lái xe, từ gương chiếu hậu nhìn nét mặt Phúc Hi

Ngũ Y Y tò mò hỏi, “Nói chuyện nhanh vậy? Là ai?”

“Không ai cả” Phúc Hi cũng lười nói tên Hoắc Phi Đoạt

“....Vậy sao”

Ngũ Y Y mặt bắt quái cười xấu xa

Hoắc Phi Đoạt quét mắt nhìn Ngũ Y Y một cái, dở khóc dở cười, “Em thì biết cái gì? Vật nhỏ!”

Ngũ Y Y đột nhiên hoảng hốt, Hoắc Phi Đoạt gọi cô là vật nhỏ, giống như trước kia đã từng quen biết vậy

Nhưng thực sự lại không nhớ ra cụ thể nơi nào đã từng nghe qua

Quơ quơ đầu, ngòn tay chỉ vào mũi Hoắc Phi Đoạt, “Tôi biết ai gọi điện thoại cho anh rồi, có phải là mỹ nữ tôi gặp trên đường không? Chính là cô công chúa ăn mặc xinh đẹp ấy! Cô ấy nói nhất định phải gả cho anh! Nhất định là cô ấy gọi điện kiểm tra đi?”

“Cô ấy xinh đẹp không? Không có cảm giác gì sao?” Hoắc Phi Đoạt bắt được ngón trỏ của nắm chặt đặt trên đùi hắn

Đáy lòng nói, em so với cô ấy xinh đẹp hơn nhiều

Ngũ Y Y bĩu môi, “Còn không dám thừa nhận? Này, anh mau về đi. Lão bà anh muốn tức giận rồi kìa!”

Hoắc Phi Đoạt lập tức mất hứng, kéo dài gương mặt tuần tú, “Cái gì lão bà? Tôi không có lão bà!”

“Được được, anh không có lão bà, là sắp cưới lão bà, được chưa?”

Hoắc Phi Đoạt chau mày, không vui nói, “Thế nào? Tôi sắp có lão bà, em vui vẻ như vậy?”

Ngũ Y Y nhếch miệng cười khúch khích, “Vui vẻ a! Tôi đương nhiên vui vẻ thay cho anh rồi! Anh xấu tình như vậy, tôi thật lo lắng 1 không có ai nguyện gả cho anh đây!”

Máu chốt là, là vợ của Hoắc Phi Đoạt, thì phải chịu rất nhiều áp lực nha

Loại nam nhân xuất sắc như Hoắc Phi Đoạt, lại còn tuyệt mỹ như thế, đi tới chỗ nào, phía sau mông còn không phải để có một đám nữ nhân bu lại sao? Người đàn ông nào có thể chịu được mỹ nữ hấp dẫn? Đoàn

chừng làm lão bà của Hoắc Phi Đoạt, sẽ phải chịu nhiều uất ức rồi, loại đàn ông có tiền có thế như vậy, trong nhà lão bà căn bản là không cần thôi

Hoắc Phi Đoạt cũng không vui vẻ, khễ tức giận đem mặt hướng ra phía ngoài, không nhìn Ngũ Y Y.

Thật đáng chết !

Nha đầu này không thèm quan tâm tới hần

Vẫn là lòng cô không có hần chút nào

Chẳng lẽ nha đầu này không có cảm giác gì sao, hần đối với cô là cảm giác khác thường sao?

296. Chương 296: Chào Cô Bé Ngốc 3

Cô bé này, đơn thuần chính là người không có chút hiểu biết gì về tình yêu!

Tức chết hần rồi!

Ngũ Y Y còn đang ồn ào bên tai Hoắc Phi Đoạt, “Tôi thấy cô ấy rất tốt, bộ dáng cũng xinh đẹp, cũng vô cùng nghe lời anh nói, thật sự rất tốt. Anh phải biết quý trọng người ta đó. . . , con gái mà, chính là muốn được kiên nhẫn dỗ ngọt. Anh đồ dành cô ấy nhiều một chút, cùng cô ấy nói chuyện trêu đùa nhiều một chút, cô ấy sẽ không náo loạn.”

Ngũ Y Y nói xong, lại còn không khí phách vờ vai Hoắc Phi Đoạt.

Không biết Hoắc Phi Đoạt có điều gì đó không bình thường, đột nhiên lại tức giận, lại đột nhiên dùng lực, bắt được bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y đang đặt trên vai mình, kéo vào trong lòng hần, Ngũ Y Y không hề đề phòng, vừa hô lên một tiếng đã té vào trong lòng Hoắc Phi Đoạt.

“A?”

Ngũ Y Y giật mình, cơ thể mềm mại ở sâu trong lòng hần, mặt ghé vào trên ngực của hần.

Vậy mà. . . Có thể nghe được, tiếng tim đập thành thịch mạnh mẽ trong ngực hần.

Nghe tiếng tim đập của hần, không hiểu sao cô lại rất an tâm.

“Anh là gì vậy? Làm tôi giật mình đấy! Cầm của tôi đều bị nát vụn rồi! Thật là!”

Ngũ Y Y muốn rời khỏi ngực hần, nhưng lại cảm thấy một chút cũng không nhúc nhích được, hần ôm cô thật chặt, vô cùng mạnh mẽ.

“Này. . . Anh. . . ”

Hoắc lão đại làm sao vậy?

Sao lại đột nhiên như vậy chứ?

Ôm cô làm gì?

Hồn hển hồn hển. . . Ngũ Y Y nghe được tiếng thở dốc của Hoắc Phi Đoạt.

Rốt cuộc là hần bị làm sao vậy?

Tại sao lại ôm cô như vậy?

Tư thế này của cô rất mới đó. . . cô muốn thăng người lên một chút.

“Tôi cảm thấy em thật ngốc ngếch! Chẳng lẽ em là cộc gỗ sao? Chẳng lẽ em không cảm nhận được gì sao?”

Hoắc Phi Đoạt thở hồn hển, nỉ non.

Hả. . . ?

Ngũ Y Y chợt ngẩn ra.

Cả người đều cứng lại.

Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ lại nhanh chóng của Hoắc Phi Đoạt, ngây người.

Hắn, hắn, lời nói của hắn là có ý gì?

Cọc gỗ? Không cảm nhận được cái gì?

“Tôi, tôi. . . ”

Ngũ Y Y lắp bắp muốn hỏi một chút, ô tô đã dừng lại ở cổng Ngũ gia.

“Lão đại, đã đến.”

Tài xế báo lại.

Hoắc Phi Đoạt cắn môi, hơi thở dài một tiếng, thấp giọng tự nói, “Trong lòng em chỉ có hắn. . . ”

Hoắc Phi Đoạt buông lỏng Ngũ Y Y ra, có chút phiền chán nói, “Em đến nhà rồi, xuống xe đi.”

“Hả?” Ngũ Y Y ngỡ ngàng ngồi dậy, nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, ô tô đã dừng ở cổng nhà cô.

“Cái kia. . . Anh vừa nói cái gì.”

Ngũ Y Y liếm liếm môi, muốn nhìn xem biểu tình của Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt khoát tay, quay mặt đi, không cho Ngũ Y Y nhìn thấy vẻ mặt của hắn, “Xuống xe đi.”

“À.”

Ngũ Y Y bất đắc dĩ, đành phải chậm chạp xuống xe.

Ngũ Y Y đứng ở đó, cố chấp nhìn Hoắc Phi Đoạt ở bên trong xe.

Ô tô đi vòng lại, Hoắc Phi Đoạt mới xoay mặt, nhìn về phía Ngũ Y Y.

Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung.

Ngũ Y Y vẫn nhìn theo ô tô đến lúc biến mất không nhìn thấy bóng dáng.

“Cái gì chứ, Hoắc Phi Đoạt vừa rồi có ý gì? Thật là, nói chuyện cứ ấp a ấp úng, cũng không nói rõ, làm cho người ta khó chịu trong lòng. Tới cùng là có ý gì chứ.”

Ngũ Y Y dùng giày cọ vào mặt đất, quần chặt quần áo trên người, mới nhận ra, trên người cô vẫn mặt áo khoác của Hoắc Phi Đoạt!

“Này này, áo khoác! Áo khoác!” Ai, người ta đi xa rồi, làm sao nghe được.

Thôi, ngày mai trả lại cho hắn là được.

297. Chương 297: Chào Cô Bé Ngốc 4

Ngũ Y Y tạm thời chưa muốn vào nhà, đứng ở trong gió lạnh, suy nghĩ về điều Hoắc Phi Đoạt vừa nói.

“Những lời này của Hoắc lão đại là có ý gì? Có phải là nói, mình vô cùng ngu ngốc, không thể nhận ra tấm lòng của hắn hay không? Thực ra, hắn muốn nói, hắn vô cùng thích mình, hắn yêu mình sâu đậm? Ha ha ha, óc tưởng tượng của mình thật tốt mà. . . Điều này căn bản là không thể! Người có quyền lực nhất châu Á này sao có thể để ý tới mình? Vậy. . . vậy hắn có ý gì chứ? A a a, điên mất thôi, người này nói chuyện quá mơ hồ rồi!”

Ngũ Y Y dậm chân một cái, xoay người chạy vào trong nhà.

Trên lầu nơi có một cánh cửa sổ, tấm rèm lóc lên một cái.

Tiêu Lạc đứng ở bên cạnh cửa sổ, buồn bực hút thuốc.

Đã trễ thế này, Y Y mới ở bên ngoài trở về, lại còn là Hoắc Phi Đoạt đưa về.

Thực là bực bội mà!

Hoắc Phi Đoạt trở về biệt thự, Phúc Hi chạy đến thật nhanh giống như một con chim nhỏ, cười nói, “Bên ngoài có lạnh hay không? Hôm nay chắc đã mệt chết rồi? Mau đưa túi xách cho em.”

Hoắc Phi Đoạt nghi ngờ quan sát sắc mặt của Phúc Hi.

Vốn tưởng rằng nha đầu này chắc chắn sẽ rất giận dữ, không ngờ sau khi trở về, nó lại giống như là không có việc gì.

“Ừ.”

Hoắc Phi Đoạt ừ một tiếng bằng mũi.

Vào trong nhà, ngồi ở trên sofa.

Phúc Hi nhanh nhẹn bưng một ly nước trái cây tới, “Nhanh uống đi, không phá hủy các vitamin, rất có dinh dưỡng.”

Hoắc Phi Đoạt chăm chú nhìn biểu cảm của Phúc Hi, chậm rãi nhận lấy ly nước, uống một ngụm nhỏ.

Phúc Hi ngồi ở bên cạnh Hoắc Phi Đoạt, bóp vai cho hắn, “Mệt chứ? Để em bóp vai cho anh.”

Chân mày của Hoắc Phi Đoạt hơi nhíu lại, kéo tay Phúc Hi ra, vừa đứng lên, vừa lạnh lùng nói, “Phúc Hi, sau này, chuyện công việc của anh, em không nên quấy rầy, cũng không cần chạy đến tìm anh. Anh có chuyện của anh, em không nên tùy hứng.”

Phúc Hi cắn môi, trên mặt xuất hiện nụ cười lúng túng.

Hoắc Phi Đoạt cũng không để ý tới cô nữa, dặn dò, “Anh mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước. Em cũng nghỉ sớm một chút. Đúng rồi, có thời gian, em hãy gọi điện cho sư phụ đi, người vẫn luôn lo lắng cho em.”

Nói xong, bóng dáng cao lớn của Hoắc Phi Đoạt đi lên lầu.

Phúc Hi đứng tại chỗ, bàn tay nắm lại thật chặt, trên mặt càng ngày càng tức giận.

Ngày hôm sau, Ngũ Y Y dậy thật sớm, đem áo khoác của Hoắc Phi Đoạt giữ vài cái, gấp gọn gàng, đặt ở trong cái túi.

Cô không biết quần áo của Hoắc Phi Đoạt là loại nào, tối hôm qua về nhà còn đặc biệt lên mạng điều tra, không tra còn không biết, vừa tra thì đã giật mình.

Má ơi, cái áo này của Hoắc lão đại nhìn qua rất đơn giản, vậy mà đến mấy vạn đó. . .

Cái áo mấy vạn. . . . Cô cũng không thể làm hồng được.

Ngũ Y Y mang theo túi quần áo đi xuống lầu, ăn sáng cũng không ăn, đã chạy luôn ra ngoài.

Ngày hôm qua xe đã được tài xế của Hoắc Phi Đoạt đưa về bằng ô tô, cô vỗ vỗ chỗ ngồi, trèo lên xe, đạp xe giống như con trai.

Xe hơi của Tiêu Lạc cũng đi tới, hạ cửa sổ xuống, Tiêu Lạc hỏi Ngũ Y Y, “Hay là để anh đưa em đến trường, thời tiết cũng chuyển lạnh, về sau đừng đạp xe đạp nữa.”

Ngũ Y Y nhìn Tiêu Lạc, lắc đầu cười, “Không có việc gì, tuyết rơi cũng không ngăn được em đạp xe, rèn luyện thân thể ý mà.”

Nói xong, lại còn đưa ra một cánh tay, tạo dáng vẻ mạnh mẽ cho Tiêu Lạc xem.

Ngũ Y Y đang cười, cửa sổ phía sau lại hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Y Y giật mình!

Vậy mà Ngũ Nhân Ái lại ngồi trên xe của Tiêu Lạc! Đây là có chuyện gì?

298. Chương 298: Chào Cô Bé Ngốc 5

Ngũ Nhân Ái cố ý để cho Ngũ Y Y nhìn thấy mình, cô ta cười thản nhiên, nói với Ngũ Y Y, “Thân thể của Y Y vẫn tốt lắm, em mới không khỏe, không có được sự khỏe mạnh của nó.”

Đối với con gái, lại dùng từ “Khỏe mạnh” để miêu tả, Ngũ Nhân Ái chắc là cố ý rồi?

Ngũ Y Y lười phản ứng với Ngũ Nhân Ái, trợn trừng đôi mắt, quay mặt đi, “Đúng là tiểu thư lắm bệnh mà. . .”

Rồi huýt sáo một cái, cười xe đạp đi.

Tiêu Lạc sợ Ngũ Y Y suy nghĩ nhiều, vội vàng giải thích với cô, “Hôm nay Nhân Ái có chút không thoải mái, anh đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Tiêu Lạc nhìn chằm chằm Ngũ Y Y ở phía trước, Ngũ Y Y liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói, “Em cũng không phải bác sĩ, không cần nói với em.”

Tiêu Lạc bắt đầu đi, đành phải chậm chạp tăng tốc, lái ô tô đi.

Ngũ Nhân Ái nhìn về phía sau, thấy được bóng dáng nho nhỏ của Ngũ Y Y, lại nhìn Tiêu Lạc ở trước mặt, nói, “Lạc, anh không vui à?”

“Không có.” Tiêu Lạc nghiêm mặt lạnh lùng.

“Lạc à, chuyện này, sớm muộn gì tất cả mọi người đều sẽ biết, không phải sao?”

Tiêu Lạc hí mắt, không trả lời, chỉ đột nhiên tăng tốc xe nhanh hơn rất nhiều.

Ngũ Y Y đạp xe một lúc, thì nhìn thấy mấy chiếc xe hơi đậu ở phía trước, được che kín bởi bụi cây.

Ánh mắt cô nhảy bèn đã sớm nhận ra đó là xe của Hoắc Phi Đạt.

Quả nhiên, lúc cô đạp xe đến gần, cửa xe mở ra, Hoắc Phi Đạt bước ra từ trong xe.

Chân dài, âu phục ngắn gọn, còn thắt caravat. Hôm nay Hoắc Phi Đạt thật đẹp trai đó!

Dĩ nhiên, từ trước tới nay, Hoắc Phi Đạt vẫn rất đẹp.

“Này! Phi Đạt? Tại sao anh lại đến đây thế?”

Ngũ Y Y nhanh chóng nhảy xuống xe.

Ý cười, từ trong ánh mắt tràn ra ngoài.

Kỳ thật, cô vẫn luôn muốn hỏi hần, lời nói của hần tới qua là có ý gì, chỉ là không dám.

Hoắc Phi Đạt cười nhẹ, “Không phải tới hôm qua đã nói rồi sao, tôi tới đón em.”

“Hả. . . , tôi nghĩ anh nói là đến cổng trường đón tôi!”

“Ừm, ra ngoài hơi sớm, còn nhiều thời gian, thì lái tới chỗ này. Lên xe đi.”

Có tên đàn em đi xuống, mang xe đạp của Ngũ Y Y để lên trên xe.

Ngũ Y Y ngồi trong xe của Hoắc Phi Đạt, cảm thấy đó là điều tất nhiên, vô cùng tự nhiên.

Hoắc Phi Đạt hỏi cô, “Ăn cơm chưa?”

Ngũ Y Y tùy tiện nói, “Dĩ nhiên là chưa ăn rồi! Anh mời tôi ăn sáng đi!”

“Được.”

Một bàn tay của Hoắc Phi Đoạt đột nhiên chạm vào khuôn mặt của Ngũ Y Y, dọa cô nhảy dựng.

“Mặt lạnh như vậy, hay là sau này mỗi ngày tôi đều tới đón em đến trường, em sẽ không cần đạp xe đạp nữa.”

Ngũ Y Y sửng sốt.

Sao Hoắc lão đại và Tiêu Lạc nói giống nhau như vậy?

“Không cần đâu, sao có thể lúc nào cũng làm phiền anh? Hơn nữa, tôi đạp xe đạp là để rèn luyện thân thể, không rèn luyện thân thể, tôi làm sao có thể làm việc được cho anh, đúng không?”

Hoắc Phi Đoạt thiếu chút nữa lỡ miệng nói ra: kỳ thật tôi cần bản không cần em làm việc cho tôi.

Xe hơi chạy thẳng tới một nhà hàng hạng sang.

Hoắc Phi Đoạt dẫn Ngũ Y Y đi vào, cô cảm thán, “Người ở đây thực ít ỏi mà, chỉ có hai người chúng ta. Không biết trình độ nấu ăn thế nào, sẽ không có đồ ăn không ngon chứ?”

Hoắc Phi Đoạt thiếu chút nữa cười thành tiếng, “Yên tâm đi, sẽ không.”

Ngũ Y Y nhe răng cười, “Nếu dám cho anh ăn đồ không tốt, anh sẽ ra lệnh dùng gậy đánh bọn họ!”

Hoắc Phi Đoạt cười sùng nịnh, “Được rồi, tất cả đều nghe theo em.”

Ngũ Y Y đột nhiên nghĩ ra, hỏi, “Đúng rồi, cái tên hình xăm hôm qua thế nào rồi?”

Hoắc Phi Đoạt thầm giật mình trong lòng, trên mặt lại bình thản giống như thường này, không quan trọng nói, “Còn có thể như thế nào? Đánh cũng đã đánh, cùng lắm sau đó dạy dỗ hần một trận, rồi lại thả hần đi.”

299. Chương 299: Chào Cô Bé Ngốc 6

Ngũ Y Y chọn một đồng lớn đồ ăn, đợi cho thức ăn đều được đặt ở trên bàn, cô nhìn nhìn, lại ngửi ngửi, khen ngợi, “Trời ạ, đồ ăn ở đây thực tốt. . . , sắc hương vị đều đủ cả. . . ! Anh xem, chỉ một đĩa điểm tâm nhỏ cũng làm thành hình con nhím xinh xắn, thực khéo léo!”

“Thích là tốt rồi.”

Hoắc Phi Đoạt cũng chỉ thản nhiên trả lời.

Đây chính là nhà hàng ăn sáng tốt nhất, vì để cho cô được ăn bữa sáng ngon và đủ dinh dưỡng, hần đã sớm cho người tới sắp xếp.

Ngũ Y Y ăn thật nhiều, ăn đến no căng.

Vỗ cái bụng, lại nhìn dáng ăn tao nhã của Hoắc Phi Đoạt, cô không chút khách khí đưa một bàn tay tới, “Hức, anh lại bóp huyết cho tôi đi, tôi no quá rồi.”

Giọng nói tự nhiên giống như vợ sai bảo chồng vậy.

Hoắc Phi Đoạt âm thầm bật cười, nắm lấy tay cô, nhìn nhìn.

Bàn tay nhỏ nhắn, trắng trắng, mềm mềm, lại còn mập mập.

Nắm trong lòng bàn tay, đã thấy cảm giác vô cùng tốt.

Hoắc Phi Đoạt xao lòng một chút.

Ngũ Y Y tiến tới sát, cười xấu xa hỏi, “Có phải đột nhiên nhận ra, bàn tay ngọc ngà thon dài của bản mỹ nữ vô cùng xinh đẹp hay không? Tôi không ngại anh khen ngợi tôi một chút đâu. Ha ha ha.”

Hoắc Phi Đoạt đưa mắt nhìn Ngũ Y Y, nói, “Vừa ngắn vừa mập, cả tay cũng xấu. Aizz.”

Ngũ Y Y trừng to mắt, bộ dáng như muốn phát điên, “A a a, anh nói cái gì đó? Ánh mắt của anh bị làm sao vậy? Bàn tay nhỏ nhắn như của tôi tìm được ở đâu chứ, còn nhiều bàn tay xinh đẹp như thế này hay sao!”

Hoắc Phi Đoạt lạnh nhạt nói một câu đã chế phục được Ngũ Y Y, “Còn muốn mát xa huyết vị hay không?”
Kết.

Lúc cần dùng đến người ta, vẫn nên ngoan ngoãn một chút.

Ngũ Y Y không ồn ào nữa, bĩu môi, đưa bàn tay qua, thăm thì, “Thôi, anh nói xấu thì chính là xấu. Dù sao cho tới nay, tôi ở trong mắt Hoắc lão đại anh, chính là cái gì cũng xấu.”

Hoắc Phi Đoạt vừa xoa bàn tay cho cô, vừa cười nói, “Em đó, vừa xấu vừa lùn, vừa lười biếng vừa tham ăn, vừa xảo trá vừa không thành thật, có thể lấy chồng được sao?”

Ngũ Y Y tức giận đến nổi lông mày dựng thẳng, “Tôi, tôi, tôi đâu có kém cỏi như anh nói? Anh yên tâm, tôi nhất định có thể lấy chồng! Hừ, lại còn có một đám người tới tranh giành đó.”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên ngẩng đầu nhìn trần nhà, “A, trời sập rồi.”

Ngũ Y Y giật mình, nhìn theo phía trên, “Đâu có cái gì đâu.”

“Trời sập rồi, chắc chắn là do em thổi phồng rồi thổi sập luôn rồi?”

Hoắc Phi Đoạt mới trở lại vấn đề chính, Ngũ Y Y tức giận đến nghiêng răng.

Thực không thể tưởng tượng được, Hoắc lão đại lãnh khốc kiêu lời như thế, vậy mà cũng có thể cười đùa thế này!

Học máu mà.

Lúc hai người từ nhà hàng ra ngoài, Ngũ Y Y vẫn còn so đo chuyện cũ, vừa đi đường, vừa tức giận dậm đá ở sau lưng Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, vô cùng tự nhiên dùng tay giữ chặt lấy tay cô, kéo đến phía trước, dắt Ngũ Y Y cùng nhau đi về phía xe hơi.

Tách tách tách!

Thạch Ứng ở trên sân thượng phía xa, dùng máy ảnh chụp một đồng hình.

Hoắc Phi Đoạt đưa Ngũ Y Y đến công ty của Cố Tại Viễn, nói, “Đến nơi rồi. Đây là nơi làm việc của Cố Tại Viễn.”

Ngũ Y Y xuống xe, giương mắt nhìn tòa nhà cao tít, gật đầu, “Ừm, tôi biết rồi! Tên Cố sắc phôi mà dám không phối hợp phỏng vấn với tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, để anh lập tức đánh hắn!”

“Hắn sẽ phối hợp với em.”

300. Chương 300: Chào Cô Bé Ngốc 7

Ngũ Y Y đi lên lầu, Hoắc Phi Đoạt đi song song cùng cô.

Ngũ Y Y kinh ngạc quay mặt nhìn Hoắc Phi Đoạt, “O? Anh đi theo làm gì? Công ty của anh cũng không phải ở đây! Anh trở về đi, tự tôi có thể đi lên lầu!”

Hoắc Phi Đoạt cười như không cười, “Tôi cũng cần phải lên lầu.”

Ngũ Y Y thở dài, vỗ vỗ cánh tay Hoắc Phi Đoạt, “Ai ha, anh yên tâm đi, tôi có thể đối phó, anh không cần đi cùng với tôi đâu. Tôi cũng không phải trẻ con mà.”

Hoắc lão đại đối với cô chăm sóc thật tốt, hắc hắc hắc.

“Tôi không phải đi lên cùng em.”

“Hả? Anh có ý gì?”

Ngũ Y Y khó hiểu mở lớn mắt.

Hoắc Phi Đoạt một tay đút vào túi, nói vô cùng thản nhiên, “Công ty này cũng là công ty con của Hắc Đế, tôi tới đây kiểm tra tình hình làm việc của nhân viên một chút. Thế nào? Tôi không thể sao?”

Ngũ Y Y há hốc miệng, bộ dạng khiếp sợ, “Nơi này. . . là công ty con của anh?”

Hoắc Phi Đoạt gật gật đầu.

“Mẹ ơi, anh còn bao nhiêu công ty như vậy nữa? Tiền của cả nước này đều để cho anh thu vào sao?”

Ngũ Y Y nuốt nước miếng.

Đây mới chính là kẻ có tiền.

Hoắc Phi Đoạt ôm bả vai của Ngũ Y Y, “Tôi kiếm nhiều tiền, không phải là em nên vui vẻ hay sao?”

Dù sao cũng là để cho vợ sử dụng. . .

Ngũ Y Y lại hiểu theo ý khác, “Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ. Tôi cũng không thể thừa nhận là đang hâm mộ ghen tỵ hận. Thật là có tiền mà!”

Hai người thân thiết cùng đi vào đại sảnh công ty, lập tức khiến cho nhiều nhân viên chú ý.

Người đàn ông tuấn mỹ như gió kia, có phải là Hoắc lão đại trong truyền thuyết hay không?

Lão đại tập đoàn Đế Vương!

Tại sao hắn lại mang theo một đứa trẻ đến đây?

Đứa trẻ kia nhìn qua tuổi cũng không lớn, chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, cũng không thể là người tình của Hoắc lão đại được chứ?

Bởi vì Ngũ Y Y ăn mặc vô cùng giản dị, giống như học sinh trung học bình thường, cũng không tô son trát phấn, không đi giày cao gót, dưới chân là một đôi giày thể thao.

Ai cũng sẽ không gắn một cô bé như vậy với Hoắc lão đại cao cao tại thượng ở cùng một chỗ.

“Hình như mọi người đều đang nhìn anh đó. . . ?”

Ngũ Y Y xoay xoay đầu, không chút cảm giác được, mình cùng Hoắc Phi Đoạt thân mật khăng khít như thế nào.

Giống như là đã thành thói quen vậy.

Ngũ Y Y đắc ý híp mắt cười, “Có phải cũng đang nhìn tôi hay không? Tôi trẻ trung xinh đẹp như vậy, chắc hẳn người ta cũng rất khen ngợi tôi đó?”

Hoắc Phi Đoạt âm thầm bĩu môi một cái.

Ngũ Y Y lập tức suy sụp cúi mặt xuống, tự mình hiểu được nói, “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi vẫn không xinh đẹp bằng anh.”

Hoắc Phi Đoạt bắt đắc dĩ nhìn người bên cạnh một chút.

Dựa vào, hắn là một người đàn ông ột mét chín uy phong lẫm lẫm, lại bị cô bé này dùng từ xinh đẹp để miêu tả.

Thật không biết nên vui hay nên buồn đây.

Cố Tại Viễn ở trong văn phòng vô cùng tiêu khiển.

Có hai cô gái hầu hạ hắn, một người xoa bóp vai cho hắn, một người bóp chân cho hắn.

Cô ả bóp chân, lần đầu tiên được phục vụ cho ông chủ có tiền như vậy, hận không thể lập tức cùng Cố Tại Viễn trèo lên giường, tạo một chút quan hệ cũng được.

Tay của cô ta khê vuốt ve, quỳ gối bên cạnh chân Cố Tại Viễn, cố ý trình diễn ngực của mình cho Cố Tại Viễn nhìn.

Cố Tại Viễn đang nghiêm chỉnh xem hợp đồng, bị cô ả vuốt ve thì cau mày lại, không nhịn được thấp giọng cười mắng. “Cô đúng là lẳng lơ! Mới sáng sớm tinh mơ mà đã đốt hỏa cho ông rồi. Lão tử đang xử lý công việc nghiêm túc, cô muốn trục lợi đúng không?”

301. Chương 301: Chào Cô Bé Ngốc 8

Cố Tại Viễn một tay vẫn còn cầm bản hợp đồng, một tay đã đi xuống phía dưới, dừng ở trên ngực của cô ả đang bóp chân cho hắn, bóp mạnh vài cái.

Cực kỳ thoải mái!

Cố Tại Viễn hưởng thụ hít vài ngụm khí lạnh, hạ mắt xuống xấu xa nhìn cô nàng, hỏi, “Nói, có phải đã dán silicon hay không?”

Nụ cười quyến rũ trên mặt cô ta lập tức cứng ngắc, lập tức mở miệng oán trách, “Ai nha, Cố thiếu, anh nói đùa cái gì vậy, đâu có dán silicon chứ, đây là người ta vừa mới tân trang lại cơ thể! Anh xấu lắm!”

Cố Tại Viễn mang vẻ mặt háo sắc, toét miệng cười, “Lấy ra cho tôi nhìn xem, nếu tiểu anh đào quá lớn lại quá đen, tôi sẽ buồn nôn.”

Cô ả làm bộ đánh một cái vào chân Cố Tại Viễn, lại cố ý khê vuốt ve nơi khóa quần của hắn, ông ẹo làm đáng, lấy ra một khối đầy đặn từ trong áo.

Run rẩy, để cho Cố Tại Viễn nhìn.

“Ừm, cũng được. Cô, đi khóa cửa lại, chúng ta cùng làm bữa sáng sôi động nào. Hắc hắc hắc.”

Cố Tại Viễn còn chưa để cho cô nàng kia khóa cửa xong, hắn đã cởi quần áo xong rồi.

Cô ả bóp chân cho hắn lập tức chủ động đi qua, hận không thể dùng cả tay và miệng.

Cô còn lại lắc mông đi tới cửa, đang muốn khóa lại, cửa lại bị đẩy mạnh ra.

“A! Là ai vậy?” Cô ta thiếu chút nữa bị đập mặt vào ván cửa, sợ tới mức tán loạn kêu lên.

Cố Tại Viễn cúi đầu nhìn cô ả đang liếm hắn, đang hút khí lạnh, cả đầu cũng không nâng, đã bắt tay vào làm, nói, “Ra ngoài, ra ngoài! Đều ra ngoài đi! Nửa giờ sau lại tiến vào báo cáo công việc!”

“Tiểu tử cậu chống đỡ nửa giờ thời gian ngắn như vậy sao?”

Người nào đó lạnh lẽo nói ra một câu, làm cho Cố Tại Viễn sợ tới thiếu chút nữa chết đi sống lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, đã nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đứng ở cửa, vẻ mặt lạnh lùng chế nhạo.

Mà ở sau lưng Hoắc Phi Đoạt, lại có một nửa cái đầu đang cố gắng ngoi lên, không cần đoán cũng biết đó là con nhóc Ngũ Y Y!

Sửng sốt hai giây, Cố Tại Viễn mới phản ứng lại, một tay đẩy cô nàng bóp chân cho hắn ra xa một thước, cô nàng kia không được nhắc nhở trước, lập tức thất thanh kêu lên, “Ai nha!”

Kêu đau mộ tiếng, còn muốn làm nũng, yếu điệu nằm ở trên mặt đất, nũng nịu oán giận, “Cố thiếu. . . sao anh có thể dùng lực mạnh như vậy chứ. . . .Cũng không phải trên giường. . . ”

Cố Tại Viễn tức giận, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ngũ Y Y nghe được tiếng nói bên trong, đầu chui ra từ phía sau lưng của Hoắc Phi Đoạt, nhìn Cố Tại Viễn rồi nhe răng cười xấu xa.

Cố Tại Viễn tức giận chỉ vào Ngũ Y Y kêu lên, “Con nhóc cô là còn cười! Lại cười nữa ông không cho cô phỏng vấn đâu!”

Thở hồng hộc đứng lên, Hoắc Phi Đoạt hướng về phía dưới của hần bữu môi, Cố Tại Viễn mới để ý đến, khóa quần phía dưới của hần mở ra để lộ cái đồ vật nào đấy, sợ tới mức vội vàng xoay người đi, mặt bình tĩnh chỉnh sửa lại quần áo.

Mất mặt quá, đây thật sự là rất rất rất mất mặt rồi.

Hoắc Phi Đoạt mang theo Ngũ Y Y đi vào phòng làm việc của Cố Tại Viễn, Hoắc Phi Đoạt ngồi xuống, lập tức có người đưa trà nóng qua, vô cùng kính cẩn.

Ngũ Y Y giống như sắp lớn, tay nắm sau lưng, nhìn xung quanh phòng làm việc của Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn vuốt vuốt tóc, vô cùng bất mãn, “Lão đại, tôi cũng đã đồng ý để cho con nhóc đó phỏng vấn rồi, anh để cho cô ta tự mình tới cũng được, anh tới làm gì, bên kia còn bận rộn nhiều chuyện như vậy.”

Ngón tay thon dài của Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng gõ xuống, “Tôi sợ cậu đầu độc ánh mắt của cô bé nhà tôi.”

Mặt Cố Tại Viễn đỏ hồng, nhỏ giọng giải thích, “Hôm nay là trùng hợp, bình thường tôi không làm việc này ở phòng làm việc, thật sự. . . .”

302. Chương 302: Chào Cô Bé Ngốc 9

Lúc này Ngũ Y Y chớp mắt cao giọng nói: “Không ngờ, trong văn phòng Cố thiếu lại có nhiều sách vậy.”

Cuối cùng Cố Tại Viễn cũng tìm được mặt mũi, đắc ý hả hê nói: “Nhiều sao? Sách của tôi ở đây cũng nhiều như tàng thư viện vậy, tôi là người tri thức có rất nhiều sách mà.”

Ngũ Y Y luyến tiếc nói: “Có lợi ích gì hả?”

Hửm? Cố Tại Viễn ngây ngẩn cả người, không hiểu rõ ý của cô bé muốn nói gì.

Ngũ Y Y mở hai tay ra: “Anh sắp xếp nhiều sách như vậy lại không xem, ngược lại để những quyển sách ở trong này xem anh làm chuyện xấu, thân là sách vở của anh, thật đáng thương.”

Hoắc Phi Đoạt không nhịn được, thấp giọng cười khế.

Cố Tại Viễn phát điên: “Cái gì? Cô nói loạn cái gì đó? tôi đâu có để sách này xem tôi làm chuyện đó, tôi chỉ thỉnh thoảng, thỉnh thoảng có được không? Con bé chết tiệt kia! Đây, Lão đại! tôi nói anh không được cười, anh để cô ấy tăng bốc làm gì vậy, tôi sắp điên rồi.”

Có Hoắc Phi Đoạt đến đây, lần này Ngũ Y Y làm bài sưu tầm thành công rồi.

Một buổi sáng, Cố Tại Viễn kéo dài thời gian tất cả công việc, đặc biệt dùng để cho Ngũ Y Y sưu tầm.

Tất nhiên đây cũng là ý của Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Lão đại nhìn văn kiện nói: “Cô bé kia lần đầu tiên làm sưu tầm, không có kinh nghiệm gì, còn chậm hơn nhiều so với phóng viên chuyên nghiệp, người nào sáng tác lần đầu tiên cũng muốn tốt một chút.”

Cố Tại Viễn tức giận nghiêng răng.

Hóa ra là vậy!

Hoắc lão đại đến cũng có chuẩn bị, ngài đem máy tính của ngài đến, điều khiển máy tính, lập tức có thể xử lý công việc chung, chỉ có tôi là ngu ngốc ngồi làm sư tử tằm với cô bé kia thôi.

Đây là cái vấn đề phân chó gì chứ a a a a!

“Cố thiếu, ngài thích loại phụ nữ nào? Có thể đem vị trí cơ thể mà ngài thích nhất nói ra một chút được không?”

“Cố thiếu, ngài có thể qua np chưa?”

“Cố thiếu, ngài có khuynh hướng lưỡng tính không?”

“Cố thiếu, ngài có bị tố cáo là đùa giỡn phụ nữ không? Ví dụ như sau khi ngài ngủ qua đêm liền vứt bỏ người ta, khiến cho phụ nữ bất mãn như vậy?” Mời các bạn sang web . 0-R-G đọc nhé

Cố Tại Viễn cúi gầm mặt, dùng sức lau mồ hôi, đầu tóc bù xù, yết ớt nhìn Ngũ Y Y, cầu xin: “Tôi xin cô, bà cô của tôi, cô hỏi những chuyện đáng tin một chút được không?”

A a a, cô bé này đâu phải đến đây làm sư tử tằm, đơn giản là cô ta chỉ muốn hành hạ hắn thôi!

Nhìn cô bé cười, lại xấu xa như vậy!

Cố Tại Viễn như con khỉ, dầm dẫm vào ngực mình.

“Lão đại, tôi không thể, tôi thật sự không thể được! Vấn đề về phụ nữ của bà cố ngài thật quá xảo trá mà, tôi thật không có cách nào trả lời được.”

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt không nhìn đến Cố Tại Viễn, vẫn nhìn vào số liệu trong lap top của hắn, khoe miệng hơi nhếch lên một chút, thản nhiên nói: “A.....Phải không? Tôi cảm thấy những vấn đề cô ấy hỏi tương đối chính xác về đặc điểm của cậu mà.”

Cạch!

Cố Tại Viễn ngã quy xuống!

Ông trời không có mắt mà!

Cuối cùng Ngũ Y Y cũng hỏi xong vấn đề sư tử tằm, còn Cố Tại Viễn thì chảy thẳng vào nhà vệ sinh.

Ngũ Y Y nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt, trầm ngâm hỏi: “Phi Đoạt?”

“Hử?” Hoắc Phi Đoạt giương mắt nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y lại hoảng hốt một chút, nhìn vào ánh mắt của Hoắc Phi Đoạt, như có gì đó hơi ảm áp.

Là cô quá nhạy cảm sao?

Ha ha, thật là nằm mơ giữa ban ngày mà.

“A... Tôi muốn nói, việc sư tử tằm đã làm xong rồi, có phải nên thêm vài hình chụp nữa không? Sư tử tằm không phải cần có vài hình chụp nữa sao?”

303. Chương 303: Chào Cô Bé Ngốc 10

Hoắc Phi Đoạt cứng chiều gật đầu: “Tôi nghĩ rằng có thể.”

Cố Tại Viễn từ trong phòng rửa tay đi ra, lại rùng mình một cái thật mạnh.

Không phải chứ? Vẫn còn muốn ảnh chụp sao?

Sau đó.....

“Cố thiếu, ngài cầm văn kiện này trong tay, đứng rồi, nghiêng người sang một chút, nhìn về phía tôi nè, không được, không cần nghiêng vai, ánh mắt hơi mở to một chút, ủa da, anh cười một chút đi.”

Ngũ Y Y sai khiến Cố Tại Viễn làm như vậy, như vậy.

Hoắc Phi Đoạt dừng công việc trong tay, lặng lẽ nhìn một màn này, nhin không được nở nụ cười.

Cố Tại Viễn kêu thảm: “Lão đại! Cứu tôi với! Da thịt ở mặt tôi sắp cứng nhắc rồi! Bà cô ơi, rốt cuộc cô có chụp hay không, chỉ một động tác đã tốn 10 phút rồi! Tôi là người sắt cũng bị cô làm mệt muốn chết rồi! Bà cô ơi!”

A Trung không đứng thẳng lên được, cười muốn rút gân luôn rồi.

Ngũ Y Y hoàn thành việc sưu tầm, phải mông định rời đi.

Hoắc Phi Đoạt cũng đứng lên, A Trung thu dọn laptop và vài thứ kia.

Chỉ có Cố Tại Viễn mệt lã, nằm bò trên bàn, khoát khoát tay: “Không tiến.”

Hoắc Phi Đoạt và Ngũ Y Y đều không để ý đến hắn, Hoắc Phi Đoạt đang khom lưng xem vài tấm ảnh Ngũ Y Y chụp trong điện thoại, hai người đang bàn luận, mở tấm hình của Cố Tại Viễn lên thì có dạng người hình chó, còn tấm kia thì quá cứng nhắc.

Cố Tại Viễn ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi với hai người kia: “Còn bà nó, tôi biết rồi, cái gì gọi là gặp sắc quên nghĩa rồi! Lão đại! hãy nhớ kỹ! phụ nữ như quần áo, còn anh em mới là cối xay bằng sắt.”

A Trung còn đang cười run rẩy, khoát tay với Cố Tại Viễn rồi rời đi.

Cố Tại Viễn kêu rên thảm hại nằm sấp trên bàn.

Một xấp ảnh chụp đặt trên bàn, về mặt Thạch Ứng không có một chút độ ẩm nào.

“Tiểu thư, tôi đã tra ra được cô gái kia, cô ta gọi là Ngũ Y Y, là học sinh của Đệ Nhất. Đây là ảnh chụp ngày hôm nay, có thể nhìn từ ảnh chụp, Hoắc Phi Đoạt đối với cô ta rất tốt, rất chiều cố. Cô hãy xem qua.”

Ánh mắt Phúc Hi run rẩy, không dám đưa tay ra, cuối cùng vẫn cắn răng, cầm những bức ảnh này lên, mở từng bức từng bức ra xem.

Hoắc Phi Đoạt ôm eo cô ta, che chở cho cô ta.....

Hoắc Phi Đoạt kề sát vào tai cô ta, cười nhẹ, đang nói gì đó.....

Hoắc Phi Đoạt vuốt ve mái tóc cô ta, vẽ mặt cưng chiều đối với cô ta.....

Lạch cạch.....Nước mắt Phúc Hi nhỏ từng giọt từng giọt xuống.

Nghẹn ngào: “Lại có cô gái như vậy thật, đã cướp lấy Hoắc Phi Đoạt vốn thuộc về tôi rồi sao? Cô gái này tôi đã gặp! Tôi nhất định đã gặp qua! Đúng rồi, lúc tôi ở trên đường kia đã nhìn thấy cô ta, lúc đó tôi còn đề phòng cô ta, cô ta đã có bạn trai rồi. Bạn trai của cô ta cũng rất tuần tú. Sao lại có thể....”

Thạch Ứng nhíu mày: “Có thể đoán, Hoắc Phi Đoạt hẳn thích cô gái này, nhưng mà cô gái này không hề thích Hoắc Phi Đoạt.”

“Ha? Cái gì? Anh nói cái gì?” Phúc Hi rưng rưng nước mắt cười khổ: “Tôi dụng tâm theo đuổi người đàn ông này, cô ta lại khinh thường sao? Nói như vậy, Hoắc Phi Đoạt yêu đơn phương rồi? thật nực cười mà.”

“Tiểu thư, có muốn diệt trừ Ngũ Y Y kia không?”

Phúc Hi híp mắt lại, dùng giọng nói độc ác nói: “Ai muốn cướp người đàn ông của tôi, tôi sẽ không tha cho cô ta! Nhưng mà Ngũ Y Y này tạm thời đừng xử lý cô ta, tôi cảm thấy, chúng ta có thể lợi dụng chuyện bạn trai của cô ta, để cho Hoắc Phi Đoạt hoàn toàn mất hết ý chí với cô ta. Nếu người phụ nữ không tôn trọng mà còn ở chung với người đàn ông khác, anh nói Hoắc Phi Đoạt còn muốn cô ta sao?”

304. Chương 304: Tôi Và Hắc Ai Tốt Hơn 1

Thạch Ứng gật đầu.

“Tôi bảo anh đi làm xuân được anh làm xong chưa?”

Thạch Ứng run bắn người, từ từ lấy cái bình nhỏ trong túi ra: “Tiểu thư! Làm xong rồi, muốn dùng nó sao?”

Phúc Hi gật lấy bình xuân được: “Không cần anh quản tôi! Anh chỉ cần làm những việc theo những gì tôi nói là được rồi!”

Phúc Hi cầm cái bình nhỏ, mở nắp ra đưa lên mũi ngửi ngửi, từng mùi hương thơm thệ bay lên.

Đây là xuân được sao?

Có thể làm cho con người ý loạn tình mê, không quan tâm điên cuồng đánh về phía người khác gì đó sao?

Có thật kỳ diệu như thế không?

Anh Phi Đoạt, đừng trách em, đây đều là anh ép buộc em làm như vậy.

Vì sao anh lại không đếm xỉa đến em?

Vì sao không chú ý đến em?

Vì sao muốn vứt bỏ em?

Từ nhỏ em đã làm bạn cùng anh, vẫn mộng tưởng sẽ gả cho anh, nhưng anh chưa bao giờ để em trong mắt, bây giờ tốt rồi, anh lại nhớ đến người con gái khác!

Em tuyệt đối không cho phép!

Phúc Hi nhắm mắt lại, nắm chặt bình nhỏ vào trong ngực.

Thạch Ứng đứng bên cạnh, vài lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng đều nhịn xuống, nắm quả đấm thật chặt.

Bởi vì buổi trưa Hoắc Phi Đoạt còn có việc quan trọng, nên đã đưa Ngũ Y Y trở về trường học.

Ngũ Y Y theo thói quen nhảy xuống xe trước, sau đó vẫy tay chào Hoắc Phi Đoạt: “Bái bai. Chủ nhật gặp lại! Anh giúp tôi một việc lớn như vậy, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt để báo đáp anh.”

Hoắc Phi Đoạt hơi cười nhạt một chút, ngay lúc Ngũ Y Y xoay người bước, đi, hắc nhanh chóng bước xuống xe gọi to: “Y Y!”

“Hả? Còn có việc gì sao?”

Ngũ Y Y ngạc nhiên xoay người lại, Hoắc Phi Đoạt đã bước nhanh đến.

Ngay lúc Ngũ Y Y chưa thấy rõ vẻ mặt của Hoắc Phi Đoạt lúc bấy giờ, cô đã bị hắn gắt gao ôm chặt vào lòng.

Hả? Hoắc Phi Đoạt làm sao vậy?

Sao lại đột nhiên như vậy rồi?

Gương mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y nằm trong ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, vẻ mặt mờ mịt.

“Anh làm sao vậy?”

Hoắc Phi Đoạt hí mắt lại, cho dù có hàng ngàn lời nói vẫn không thốt nên lời, vừa nghĩ đến trong lòng cô bé này thích Tiêu Lạc, không hiểu sao hắn lại cảm thấy buồn bực và bất đắc dĩ.

Có cảm thấy tôi tốt hay không?”

Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu, cắn răng nặn ra mấy chữ kia.

“Hả?” Ngũ Y Y ngạc nhiên mở hai mắt thật to.

Có ý gì?

Hoắc Phi Đoạt buông Ngũ Y Y ra, nhưng hai tay bưng mặt cô lên, buộc cô phải ngẩng gương mặt nhỏ nhắn của mình lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Tôi nói.....Em có cảm thấy chúng ta rất tốt không?”

Ngũ Y Y run bắn người, lập tức nở nụ cười rục rờ: “Tất nhiên là tốt, anh tất nhiên là tốt rồi, vừa có tiền, vừa có bản lĩnh, còn có thể đánh nhau. Anh là Hoắc lão đại mà, tất nhiên là xuất sắc nhất thế giới rồi.”

“Tôi và Tiêu Lạc, ai tốt hơn?”

Hả?

Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm.

“Anh, anh và Tiêu Lạc? Sao hai người lại so với nhau? Anh là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi Hoắc lão đại, còn Tiêu Lạc chỉ là một ông tổng thông thường, Tiêu lạc là người nha tôi, sao lại so với anh được?”

Nghe đáp án như vậy, Hoắc Phi Đoạt thất vọng tràn trề.

Nói đi nói lại, cô bé này không xem Hoắc Phi Đoạt hẳn là đối tượng đàn ông để kết giao mà.

305. Chương 305: Tôi Và Hắn Ai Tốt Hơn 2

Mà Tiêu Lạc ở trong lòng cô, lại nói là người nhà.

Có thể kết hôn cùng người nhà sao?

Hừ!

Nghĩ đến đây, Hoắc Phi Đoạt bực dọc và ghen tỵ, hừ lạnh một tiếng, buông Ngũ Y Y ra, xoay người rời đi.

“A! Tên gia hỏa kia sao lại nữa rồi? Đột nhiên lúc đó hỏi hắn được không? Hắn lại bảo không được, mình cũng không dám nói trước mặt hắn, hơn nữa, cho dù tốt hay không tốt, cũng đâu có quan hệ gì với mình, tôi cũng không phải là cánh tay nhỏ bé của anh.”

Ngũ Y Y gãi gãi đầu, cũng không sao hiểu nổi, bĩu môi, đi về phía phòng học.

Đi đến căn tin, gặp người lấy cơm nhiều quá, cô đành phải xếp hàng chờ.

“Tránh ra một chút! Đi chậm như vậy!”

Ngũ Nhân Tâm cố ý đụng vào Ngũ Y Y, chen lấn đẩy cô qua một bên, sau đó bước nhanh về phía trước.

Ngũ Y Y suýt chút ngã xuống, tức giận trừng mắt nhìn Ngũ Nhân Tâm.

Ngũ Nhân Tâm quay đầu lại, le lưỡi làm mặt quỷ với cô.

Bày ra vẻ mặt đắc ý làm chuyện ác thành công.

Ngũ Y Y suy nghĩ, làm sao để trả thù Ngũ Nhân Tâm đáng giận này, giả vờ như không đứng vững, đem nước canh hắt vào người cô ta, đang suy nghĩ lung tung, Hàn Giang Đình lướt qua, đuổi theo Ngũ Nhân Tâm, kéo lấy cổ áo cô ta, hung ác nói: “Ngũ nhị con nhóc? Sao cô lại thế này? Tôi ở bên ngoài cách mười mét vẫn thấy được, cô cố ý chạm vào Ngũ Y Y của chúng tôi. Cô muốn làm gì? Tôi thật đã nhìn cô lâu rồi!”

Rất nhiều bạn đang lấy cơm đứng lại xem náo nhiệt.

Ngũ Y Y mệt mỏi rũ mắt xuống.

Hàn Giang Đình này, đúng là một tên thiếu não. Làm như thế thật ngây thơ.

Ngũ Nhân Tâm vừa nhìn thấy Hàn Giang Đình, lập tức mặt đỏ bừng, vội vàng nói: “Giang Đình! Sao cậu lại đi theo con nha đầu kia gọi mình là Ngũ nhị con nhóc? Sao cậu có thể như vậy?”

“Cô nói cũng vô dụng thôi! Lúc này là cô cố ý đụng vào Ngũ Y Y phải không?”

“Không phải!”

“Cô đi giải thích cho tôi!”

“Tôi không đi! Giang Đình! Vì sao cậu luôn đứng về phía con con nha đầu hèn hạ kia? Vì sao vậy?”

Ngũ Y Y suy nghĩ, vân đạm phong khinh nói: “Bởi vì tôi là con nha đầu hèn hạ, gen di truyền hơn cô, đáng vẻ xinh đẹp hơn cô, đáng yêu hơn cô, hấp dẫn đàn ông hơn cô. Làm sao bây giờ? Cô có muốn chui xuống đất tìm mẹ cô, thay đổi gen sinh ra của cô một chút không?”

Ngũ Y Y đưa tay ôm lấy cánh tay Hàn Giang Đình, nâng mặt lên hôn vào mặt Hàn Giang Đình, rồi thân mật tựa đầu vào cánh tay hắn nói: “Giang Đình thân ái! đi, đưa người ta đi lấy cơm đi. Người ta muốn ăn cơm thịt kho tàu nha.”

Hàn Giang Đình lập tức vui vẻ, nâng mặt lên, cười ngọt ngào đáp: “Được rồi, vợ!”

Ngũ Y Y đi đến, nhẹ nhàng véo vào tay Hàn Giang Đình: “Cậu nói vậy đó? Cái miệng của cậu không giữ được sao? Ai là vợ cậu? Thật đáng ghét!”

Ngũ Nhân Tâm chết đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Hàn Giang Đình và Ngũ Y Y, tức giận rơi từng giọt nước mắt, cô phát điên la to: “Cô đừng đắc ý! Tôi biết cô và Hàn Giang Đình không có gì! Ngũ Y Y! Không phải cô thích Tiêu Lạc sao? Tôi có thể nói cho cô biết, Tiêu Lạc đã đồng ý đính hôn với chị cả của tôi rồi! Cô là một con ngốc bị vứt bỏ! Cô nghĩ là cô có gì đặc biệt hơn người? Tôi phi! Cô bị vứt bỏ rồi!”

Ngũ Y Y đang đi, đột nhiên dừng bước lại.

306. Chương 306: Tôi Và Hắn Ai Tốt Hơn 3

Sắc mặt cũng trở nên trắng bệch luôn.

Hàn Giang Đình nhú mày, nhìn Ngũ Y Y, sau đó xoay người lại nói với Ngũ Nhân Tâm: “Ngũ Nhân Tâm! Cô không nên nói vậy bạ nha! Dám tung tin bừa bãi, tôi sẽ không tha cho cô!”

Ngũ Y Y cắn môi, cả người hơn run rẩy.

Có phải sự thật không?

Lời Ngũ Nhân Tâm nói có phải là sự thật không?

Tiêu Lạc gặp khó khăn đã đồng ý đính hôn cùng Ngũ Nhân Ái sao?

Không có khả năng!

Tuyệt đối không có khả năng!

Tiêu Lạc đã nói rõ với cô, anh ta sẽ không muốn Ngũ Nhân Ái, anh ta sẽ không đính hôn với cô ta, người anh ta thích là mình!

Ngũ Nhân Tâm hừ một tiếng, nổi khùng lên nói: “Cả nhà đều biết tin này, chỉ có một mình cô ta không biết thôi. Nếu tôi nói dối! Ra ngoài đường cho xe đụng chết đi!”

Nói xong, Ngũ Nhân Tâm chạy ra khỏi căn tin.

Ngũ Y Y thất thần, ánh mắt mở thật to.

Hàn Giang Đình đẩy đẩy Ngũ Y Y: “Cậu không sao chứ? Sao ngơ ngác vậy?”

Ngũ Y Y cầm cánh tay Hàn Giang Đình, miễn cưỡng ngồi trên ghế, nghen ngào nói: “Tiêu Lạc thật sự muốn đính hôn cùng Ngũ Nhân Ái sao?”

Hàn Giang Đình muốn mắng Tiêu Lạc vài câu, vừa nhìn thấy sắc mặt Ngũ Y Y không tốt, sợ tới mức không dám nói gì.

Đầu óc Ngũ Y Y hỗn loạn, Hàn Giang Đình lấy thức ăn về, đặt trên bàn, nhưng bọn họ lại ăn không vô.

Hàn Giang Đình ra sức dụ dỗ cô, cô mới ăn được vài muỗng cơm.

Trong lòng vẫn có một giọng nói: “Tiêu Lạc đang lừa cô!”

Sẽ không!

Làm sao Tiêu Lạc có thể lừa cô chứ?

Hắn vẫn quan tâm cô như thế, như ánh mặt trời chiếu ấm áp cho cô, ở trong ngôi nhà lạnh lẽo kia, cho cô một phần ấm áp.

Cô xem hắn cư xử giống như một người mẹ, có một loại cảm giác tình thân đã lâu.

Mẹ đã đi, bỏ lại cô một mình, chẳng lẽ hiện tại, người đàn ông mang thoe mùi vị của mẹ, cũng phải rời khỏi cô sao?

Đáy lòng Ngũ Y Y rối bời.

Ngũ Y Y đem ảnh chụp và bài sưu tầm Cố Tại Viễn đưa cho cô giáo, cô giáo già xử nữ kích động, khen ngợi Ngũ Y Y lên tận trời, Ngũ Y Y đều thờ ơ, nghiêm mặt.

Ngũ Y Y đi ra khỏi văn phòng, cô giáo già còn đang kích động.

Cô thật không biết nên đi đâu, lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho Tiêu Lạc, hỏi một câu có phải sự thật như vậy không, lại không dám hỏi.

Hắn xem cô là người nào của hắn?

Hắn nói hắn thích cô, hắn muốn chờ cô lớn lên, đều là một tên tự tại hứa hẹn, có thể tính là cái gì?

Cả một buổi chiều, Ngũ Y Y đều ở trong trạng thái thất thần.

Lúc tan học, Ngũ Y Y và Hàn Giang Đình cùng đạp xe về nhà.

Sau một lúc lâu Ngũ Y Y đều không nói gì, nhưng đột nhiên, lại hét to lên một câu: “Hắn lừa tôi, tôi sẽ không tha thứ cho hắn!”

Hàn Giang Đình ngạc nhiên nhìn Ngũ Y Y nổi cáu, trong lòng thương xót cho cô bé này.

Cô thuộc loại ít có được ấm áp, hiện tại phần ấm áp này muốn rời khỏi cô sao?

Hàn Giang Đình cười gượng: “Không sao cả, không phải vẫn còn có tôi ở đây sao? Nếu cậu không gả được, tôi sẽ chấp nhận, cưới cậu thôi. Đây, tôi có thể nói này, tương lai hai ta kết hôn, không có cậu khi dễ tôi, hơn nữa không cho cậu cả ngày đánh tôi.”

Ngũ Y Y nở nụ cười nhẹ.

Đó cũng là một nụ cười chua xót.

Trở lại Ngũ gia, cả cơm chiều Ngũ Y Y cũng không ăn.

Lúc tám giờ tối, rốt cuộc cô nhịn không được, chạy đến trước cửa phòng Tiêu Lạc, muốn hỏi hắn sự thật.

307. Chương 307: Tôi Và Hắc Ai Tốt Hơn 4

Đang muốn gõ cửa, lại thấy cửa đang khép hờ, bên trong còn có người đang nói chuyện.

Ai đang nói chuyện với Tiêu Lạc sao?

Ngũ Y Y tò mò áp tai sát vào cánh cửa, ghé vào bên cạnh khe cửa nghe.

Là ba ba nói chuyện với Tiêu Lạc!

“Tiêu Lạc à, tôi rất yên tâm về cậu, sự sống của công ty tôi cũng chuẩn bị giao cho cậu. Về chuyện đính hôn của cậu và Nhân Ái, cũng là do chị cậu nói. Tôi cũng hiểu được, càng thân thì càng tốt, sau khi cậu và Nhân Ái ở cùng một chỗ, công ty đều nằm trong tay người một nhà của chúng ta, cái này rất yên tâm rồi. Nhân Ái rất hợp ý với cậu, nó vụng trộm nói với tôi, nó rất thích cậu. Tôi muốn biết, ý cậu thế nào?”

Ngũ Y Y nghe đến đó, hô hấp ngày càng nhẹ.

Cô căng thẳng đến hai lòng bàn tay đều chảy mồ hôi lạnh.

Tiêu Lạc, đừng đồng ý với ba ba!

Chần chờ một lát, lại nghe Tiêu Lạc thở dài: “Em nghe theo ý của anh rể và chị, đối với Nhân Ái.....Em sẽ cố gắng quan tâm cô ấy, anh rể yên tâm.”

“Ha ha ha, vậy là tốt rồi, nghe cậu nhận lời, tôi yên tâm rồi. Ha ha ha.”

Ngũ Y Y mở to hai mắt, cả người đứng chôn chân ở đó.

Tiêu Lạc nói gì?

Hắc đồng ý?

Hắc cứ đồng ý chuyện đính hôn cùng với Ngũ Nhân Ái!

Ngũ Y Y hốt hoảng trở lại phòng, cả người đều mất đi huyết sắc, nằm dài trên sàn nhà thở dốc.

Ánh mắt cô nhìn thẳng lên trần nhà.

Trong đầu vẫn tua đi tua lại giọng nói của Tiêu Lạc.

Em nghe theo ý của anh rể và chị.....

Đối với Nhân Ái, em sẽ cố gắng quan tâm cô ấy.....

Tiêu Lạc! Tại sao anh lại đồng ý chuyện đính hôn này?

Không phải anh đã nói anh thích em sao?

Sự yêu thích của anh, không thể vượt qua lần trải nghiệm này sao?

Thật là buồn cười! Thật là buồn cười chết mất!

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

Ngũ Y Y vẫn nằm trên sàn nhà, hai mắt mở to, không nói một tiếng nào.

“Y Y! Có ở bên trong không?”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Tiêu Lạc.

Ngũ Y Y nhắm mắt lại, giả vờ câm điếc.

Cửa từ từ mở ra. Tiêu Lạc đi vào, mượn ánh trăng, nhìn thấy Ngũ Y Y đang nằm trên sàn nhà.

Hắc hoảng sợ: “Ai da, Y Y, sao em lại nằm trên sàn nhà, trời thật lạnh, rất dễ bị cảm, mau đứng lên. Đứa ngốc!”

Tiêu Lạc nhanh chóng đi qua nâng Ngũ Y Y dậy, đưa Ngũ Y Y ngồi lên ghế.

Tiêu Lạc nhìn mặt Ngũ Y Y, cô không liếc mắt nhìn hấn một cái, thất thần nhìn vào một chỗ.

“Làm sao vậy Y Y? Sao em lại không nói lời nào? Có phải đã gặp chuyện gì không vui rồi không? Nói cho anh biết, anh sẽ giúp em.”

Tiêu Lạc có thói quen vuốt mái tóc Ngũ Y Y, bị cô hung hăng hất tay ra.

“Y Y.....” Tiêu Lạc ngạc nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Ngũ Y Y quay đầu nhìn Tiêu Lạc, sắc mặt lạnh lùng, lạnh giọng nói: “Cảm ơn anh, sau này không cần anh giúp đỡ tôi. Mời anh đi ra ngoài.”

“Y Y! Em làm sao vậy? Anh làm sai cái gì sao?”

“Nghe không hiểu lời tôi nói sao? Tôi bảo anh đi ra ngoài! Ra ngoài!”

Ngũ Y Y đột nhiên nổi cáu, trừng to hai mắt, chỉ vào cửa phòng.

Tiêu Lạc nín thở, im lặng nhìn Ngũ Y Y, thở dài, đi ra cửa, sâu xa nói: “Chờ tâm tình em tốt một chút chúng ta sẽ bàn lại.”

Ngũ Y Y cao giọng nói: “Không nói chuyện! Giữa chúng ta không có gì để nói, nhảm chán!”

Tiêu Lạc ra đến cửa, xoay người lại nhìn Ngũ Y Y, thấy cô mở to hai mắt, trong đó lóe lên tia thù hận, hấn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, liền đi ra ngoài.

308. Chương 308: Tôi Và Hấn Ai Tốt Hơn 5

Đợi cho Tiêu Lạc đóng cửa lại, Ngũ Y Y nằm dài trên giường, khóc rống lên.

Cô tin tưởng Tiêu Lạc như vậy, có nghĩ rằng hấn sẽ đem lại cho cô ấm áp như một người mẹ, có thể đáng thân mật.

Nhưng không ngờ, hấn lại lừa gạt cô, vừa bán rẻ sự quan tâm, vừa đồng ý đính hôn với Ngũ Đại con nhóc kia!

Tiêu Lạc, rốt cuộc anh là người như thế nào?

Ngũ Y Y! mày đừng khóc, mày muốn quên sẽ quên được!

Mày muốn quên tất cả sự ấm áp Tiêu Lạc đã ày!

Quên tất cả những lời ngon tiếng ngọt đã nói với mày!

Cần gì chờ mày lớn lên! phân chó!

Cút đi!

Ngũ Y Y trốn trong chăn khóc thật lâu.

Buổi tối, Hoắc Phi Đoạt đi dự tiệc rượu, hấn uống hơi nhiều.

Cố Tại Viễn uống cùng hấn, vẫn lải nhải: “Lão đại à Lão đại, hôm nay anh vì con nhóc kia, suýt chút nữa đã đánh gãy bộ xương của tôi! Lại còn nói tôi nói với anh không công bằng, chẳng lẽ anh không công bằng sao? Cô ấy ép buộc tôi làm ông già lồm khồm, anh vẫn tiếp tục nhìn. Cô ấy vừa nói khát nước, anh nhanh chóng đi lấy nước cho cô ấy. Tôi và anh là bạn bè nhiều năm như vậy cũng không bằng một con nhóc vừa mới làm bạn được vài ngày kia.”

Hoắc Phi Đoạt để ly rượu xuống, trên ngũ quan thanh nhã, hơi đỏ bừng.

Ánh mắt càng đẹp thì càng đưa tình.

Có mấy cô gái từ xa nhìn đến, đều bị Hoắc Phi Đoạt ngẩng mặt lên, làm cho các cô ấy muốn phun máu mũi.
“Đột nhiên tôi cảm thấy, đối xử thật thất bại.”

Hắn nói sâu xa, xoa xoa tâm mi.

Suy nghĩ đến trong lòng nha đầu kia chỉ có Tiêu Lạc, hắn cảm thấy mình như anh hùng không có đất dụng võ.

Cố Tại Viễn nghe rằng cười xấu xa: “Cái này gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người đồng ý đánh, một người đồng ý chịu đựng. Đừng trách tôi nói lời thật, anh đây là tự hành hạ mình! Con nhóc kia có chỗ nào tốt hả? Dáng người không tệ, làn da rất trắng. Nhưng mà tính tình lại rất kém, một chút ôn nhu cũng không có, âm ỉ cứ như một đứa trẻ. Đâu có điểm nào của một người phụ nữ đâu? Làm bạn với những người này, không nói lớn lên sẽ như thế nào, ít nhất phải làm nũng, phải ôn nhu, biết làm cho đàn ông vui vẻ. Này vừa khéo, dựa vào, đừng cảm hơn tôi. Thôi, Lão đại! Anh cũng đừng thích người như thế, người cá biệt như vậy, đã sớm làm hư rồi.”

Hoắc Phi Đoạt cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm, cười khổ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Nếu tôi có thể làm chủ được chuyện này thì tốt quá rồi.”

“A? Không phải chứ Lão đại?” Cố Tại Viễn mở to hai mắt, nuốt một ngụm nước bọt, hoảng sợ run rẩy nói: “Lão Đại! Chẳng lẽ anh hăm sâu vào rồi sao?”

Hoắc Phi Đoạt liếc Cố Tại Viễn một cái, không trả lời, đồng nghĩa với việc thừa nhận rồi.

“Má ơi! Thật đáng sợ! Lão đại, anh là người giàu nhất Châu Á, anh là một nhân vật phong thái Long Tường, không phải là đại ca nhà hàng xóm, về mặt tình cảm anh không thể chân tình được, đây là điều tối kỵ nhất của người đứng đầu hắc đạo, có cần tôi chỉ dạy anh cách tẩy não một chút không? Trong hắc đạo, mặc kệ có bao nhiêu nhân rồi, cũng không thể nhiệt tình với phụ nữ như vậy. Đồng nghĩa với việc thêm một người uy hiếp anh. Sẽ thành cái gông xiềng xích đối với anh, không thể tìm phụ nữ ba chân, trên thế giới có rất nhiều phụ nữ hai chân, nếu anh một loại nào, tôi sẽ tìm về cho anh. Diêm dúa lèo lèo, cuồng dã, ôn nhu, nũng nịu, thanh thuần, anh nói đi, anh muốn loại phụ nữ nào, tôi có thể dựa theo yêu cầu của anh mà tìm về cho anh một người, quanh năm suốt tháng anh không chạm một người phụ nữ, đây đều là một bữa sáng.”

309. Chương 309: Tôi Và Hắn Ai Tốt Hơn 6

“Thật đáng sợ, anh đường đường là Chiến thần bất bại, vậy mà lại yêu một người phụ nữ. Má ơi, đây thật làm cho người ta không thể chịu nổi mà! Anh là một người đàn ông, chẳng lẽ cả đời này chỉ ngủ cùng một người phụ nữ, chỉ yêu một người thôi sao?”

Hoắc Phi Đoạt phiền não đẩy Cố Tại Viễn đang lải nhải ở trước mặt ra, “Cậu không hiểu, cậu tránh ra!”

Cố Tại Viễn trừng to mắt, ra sức thở phì phò, tức giận đứng một bên chống nạnh bắt đắc dĩ.

Lúc này, có một cô gái ngoại quốc đi tới, quyến rũ cười, đi đến bên cạnh Hoắc Phi Đoạt ôm lấy cánh tay của hắn, nũng nịu nói, “Em là Ruth, là con gái của Tổng thống Pháp. . . . Hoắc tổng. . . ”

Cô ta còn chưa nói xong, Hoắc Phi Đoạt đã động cánh tay, hất cô gái yếu điệu này ra xa hai thước, đặt móng ngồi trên mặt đất, vấy bị tốc lên, lại còn lộ cả quần nhỏ.

“A! Anh làm gì vậy!”

Cô ta xấu hổ kêu lên.

Hoắc Phi Đoạt dùng tay phải phủi phủi quần áo, lạnh lùng nói, “Nói chuyện thì nói, không nên động tay động chân, thực bẩn!”

Cô ả thiếu chút nữa ngã đi vì tức giận.

Không đợi cô ta nổi bão, Hoắc Phi Đoạt quơ quơ ngón tay, A Trung đã hiểu, phái mấy tên đàn em đi qua, xách cô ta lên kéo ra bên ngoài.

“Lão đại của chúng tôi không muốn nhìn thấy cô, cô tự mình biến đi.”

Cố Tại Viễn đứng một bên nhìn, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Lão đại à! Đối với phụ nữ xinh đẹp không cần thiết phải hung ác như vậy chứ? Người ta chẳng qua là nhẹ chạm vào cánh tay của anh thôi, anh phải làm vậy sao? Nếu anh không cần, dù sao cũng giới thiệu cho tôi, tôi thấy ngực của cô bé kia cũng không nhỏ.”

Hoắc Phi Đoạt khinh thường đưa mắt nhìn Cố Tại Viễn, kết luận, “Không có tiền đồ!”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Ngũ Y Y đã đi xuống lầu.

Ngũ Nhân Lệ vừa mới rời giường, nhìn thấy Ngũ Y Y đi xuống lầu, nhin không được giật mình hỏi, “Tại sao mắt của cô lại sưng như vậy?”

“Không cần cô quan tâm! Cô quan tâm tốt chính bản thân mình là được rồi!” Trong lòng Ngũ Y Y đang không được tốt, hung dữ gào lên, cũng không quay đầu lại mà chạy thẳng ra cửa.

Ngũ Nhân Lệ há hốc miệng, vừa chải đầu vừa nói, “Thật hung dữ quá!”

Ngũ Y Y đạp xe tới cổng trường, đã nhìn thấy một chiếc xe hơi đậu ở đó, nhìn vô cùng quen mắt.

Cửa xe mở ra, Hoắc Phi Đoạt bước xuống, đeo chiếc kính râm thật to, che đi hơn nửa khuôn mặt tuần tú của hân.

“Tại sao anh lại tới trường học của tôi hả?”

Bây giờ mới có bảy giờ rưỡi mà. . . , Hoắc lão đại đúng là thức dậy sớm.

Hơn nữa hơn nữa, vậy mà hân có thể nhàn nhả như vậy, đã dậy sớm hai ngày liên tục rồi.

Chẳng lẽ hân không vội sao?

“Ừm, tiện đường nên tới đây nhìn em một chút.”

Giọng nói của Hoắc Phi Đoạt vẫn thản nhiên.

Ngũ Y Y gật đầu, trong lòng vẫn không vui được, thuận miệng hỏi, “Anh ăn sáng chưa?”

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày, “Còn chưa kịp ăn.”

“Vừa vặn tôi cũng chưa ăn, tôi mời anh ăn.”

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, “Được thôi, đây là chính em nói, em mời khách.”

Ngũ Y Y vừa nói xong thì hối hận, phỏng khuôn mặt nhỏ nhắn, buồn bã nói, “Anh thật là, anh có nhiều tiền như vậy, lại còn bắt người nghèo như tôi phải ”trích máu“! Hừ! Tôi nói anh biết. . . , đi ăn cơm với tôi, cũng đừng mong được ăn cái gì ngon, một đĩa bánh bao, một phần sữa đậu nành, chỉ có vậy.”

Hoắc Phi Đoạt gật gật đầu, “Được, tôi không kén ăn.”

A Trung âm thầm bĩu môi.

Lão đại lại còn không kén ăn?

Là không kén ăn ở trước mặt Ngũ Y Y thôi.

“A Trung, cậu đến giữ xe đạp cho Y Y , tôi lái xe đưa cô ấy đi ăn cơm.”

“Dạ, lão đại.”

A Trung đáp lời, nhận lấy xe đạp của Ngũ Y Y.

310. Chương 310: Tôi Và Hắc Ai Tốt Hơn 7

Ngũ Y Y nhíu mày, “Ăn sáng thôi mà còn cần lái xe đi? Gần đây thì tốt rồi, không phải ở kia sao, đối diện trường học có cửa hàng ăn sáng.”

“Khụ khụ khụ khụ!” A Trung cả kinh ra sức ho khan.

Cái cửa hàng ăn sáng đơn sơ rách nát đối diện trường học kia? Là nơi lão đại của công ty Hắc để có thể đến sao?

Cái nha đầu chết tiệt kia!

“Tôi đưa em đến một nơi yên tĩnh, đảm bảo cũng cho em ăn bánh bao, uống sữa đậu nành, được không?”

Ngũ Y Y bĩu môi oán hận nói, “Hừ! Vừa nói tôi mời khách, xem anh vui chưa kia, anh là vội vàng sợ tôi keo kiệt rút lại lời hứa chứ gì?”

Hoắc Phi Đoạt ấn chóp mũi của Ngũ Y Y, “Lại để cho em nhìn ra rồi. Đi thôi.”

Ngũ Y Y thở dài, luôn miệng kêu to, “Đau lòng a đau lòng a”, trong lòng lại tốt lên rất nhiều.

Hoắc Phi Đoạt tự mình lái xe, còn lại có mấy chiếc xe đang ẩn núp đi theo phía sau bảo vệ.

Hắc vừa lái xe, vừa liếc mắt nhìn Ngũ Y Y vài lần.

Mắt của cô bé kia sưng tấy, xem ra tối hôm qua đã khóc rồi.

Hoắc Phi Đoạt lái xe đến một nơi ở gần biển, dừng lại ở một nhà hàng.

Bên trong có rất ít người, Hoắc Phi Đoạt cũng không sai người đi dọn chỗ, cứ như vậy kéo Ngũ Y Y tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Gọi hai vỉ bánh bao hấp, gọi thêm sữa đậu nành.

Lại còn gọi vài món ăn, cùng một ít điểm tâm nhỏ.

Ngũ Y Y cau mày trừng mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt ở trước mặt nói, “Kém cỏi! Vừa thấy người ta mời, chỉ ăn sáng thôi cũng không biết xấu hổ mà gọi thêm nhiều món ăn, còn dám gọi cả điểm tâm, thực kém cỏi! Tôi mới phát hiện ra, anh là lão đại giới hắc đạo, sao lại keo kiệt như vậy chứ!”

Hoắc Phi Đoạt lơ đãng, trong lòng vui vẻ cười, “Phải không? Tôi đối xử với em thế nào em cảm nhận được sao, thật tốt.”

Nói một câu hai nghĩa, khiến cho Ngũ Y Y sững sốt.

“Ném thử mùi vị bánh bao nơi này xem thế nào.”

Hoắc Phi Đoạt đưa cho Ngũ Y Y một cái bánh bao.

“Cùng là bánh bao, còn có thể có nhiều mùi vị hay sao.” Ngũ Y Y lẩm bẩm, cắn một miếng bánh bao, lập tức liền ngẩn ngơ, kêu lên, “Oa, ăn thật ngon. . .! Đây là làm từ thịt gì vậy? Chẳng lẽ là thịt người sao? Ăn ngon!”

Vừa vui vẻ, Ngũ Y Y đã bị dời đi sự chú ý, thả sức ăn uống.

Đợi đến lúc ăn được gần no, Ngũ Y Y nhìn trái phải xung quanh một chút, mới phát hiện, vốn là nhà hàng không có nhiều người, giờ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bên ngoài, được ngăn cách bởi một lớp cửa sổ thủy tinh, chính là biển rộng.

Nhìn biển rộng mênh mông vô bờ, nhìn những đám mây trên trời, Ngũ Y Y có thật nhiều cảm xúc.

Bản thân là con người, so sánh với thiên nhiên rộng lớn, thật nhỏ bé biết bao.

Hoắc Phi Đoạt nhìn đồng hồ, đã đến thời gian hắn phải đi họp. Hắn vốn nghĩ chỉ gặp cô bé này ở cổng, sau đó thì đi làm.

Nhưng mà. . .

Vừa thấy tâm tình của cô không được tốt, hắn lại dừng chân lại.

“Xảy ra chuyện gì không vui sao? Mắt sưng lên như quả đào rồi.” Hoắc Phi Đoạt đưa một ly Hồng trà cho Ngũ Y Y, nhàn nhạt hỏi.

“Hả? Anh cũng nhìn thấy sao?” Ngũ Y Y buồn bã che lại đôi mắt, “Lúc sáng tôi đã dùng đá chườm qua, tại sao lại vẫn sưng như vậy? Về sau tôi sẽ không tin tưởng mấy cái phương pháp làm đẹp dân gian kia nữa! Đều là lừa đảo!”

“Tôi nghĩ em cực kỳ giống đàn ông, không thể tưởng tượng được em cũng có một mặt yếu đuối giống như cô gái nhỏ như vậy, cũng biết khóc thầm đó?”

Ngũ Y Y trừng mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, “Tôi đâu có giống đàn ông chứ? Tôi vô cùng nữ tính! Lại nói ở trong mắt của anh tôi cái gì cũng không phải, lại còn có thể lẫn lộn luôn giới tính của người ta sao? Nếu anh là tôi, gặp phải chuyện của tôi, anh cũng sẽ khóc.”

311. Chương 311: Tôi Và Hắn Ai Tốt Hơn 8.

“Tôi sẽ không. Biết rõ có khóc cũng không thay đổi được gì, thì lãng phí tinh lực như vậy làm gì.”

“Anh không hiểu đâu! Đó là chưa tới lúc anh dùng tình cảm chân thành của mình! Nếu anh thật lòng thích người nào đó, đột nhiên người kia lại không thích anh, anh cũng sẽ khổ sở giống như tôi vậy.”

Ngũ Y Y bất tri bất giác đã đem chuyện phiền lòng nói cho Hoắc Phi Đoạt.

Cũng không lo hắn sẽ nhạo báng cô, không lo bị hắn xem thường, nói cho hắn nghe lời trong lòng, tâm tình lập tức vô cùng thoải mái.

Giống như nói ra rồi, chẳng khác nào đem trói buộc trên lưng mình chuyển qua cho hắn.

Lộp bộp! Lòng của Hoắc Phi Đoạt, mạnh mẽ dừng lại.

Cô nói cái gì?

Thật lòng thích. . .

Chẳng lẽ. . .

Cô nói là. . . Tiêu Lạc?

Cô thật lòng thích Tiêu Lạc?

Tay của Hoắc Phi Đoạt, hơi run lên.

Ngũ Y Y mở miệng nói, “Anh cũng biết Tiêu Lạc chứ?”

Hoắc Phi Đoạt mân chặt môi mỏng, yên lặng gật đầu.

“Hắn đã nói với tôi, hắn thích tôi, hắn sẽ chờ tôi lớn lên, muốn ở cùng một chỗ với tôi. Tôi tin lời hắn nói, hơn nữa, trong cái gia đình lạnh lẽo kia, chỉ có hắn, có thể cho tôi một chút ấm áp của gia đình, có đôi khi tôi cũng bị mẹ hoặc, coi hắn giống như mẹ mà dựa dẫm vào hắn. Tôi cũng biết là tôi không yêu hắn, nhưng mà tôi thực sự muốn xem hắn như người sẽ ở cùng tôi cả đời, giống như tôi luôn có mẹ ở bên cạnh, được bao bọc trong ấm áp, cứ ấm áp như vậy cả đời.”

Ngũ Y Y nói xong, khuôn mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt càng ngày càng xanh trắng.

Nghe chính người con gái mình thích, nói chuyện, cô thích người đàn ông khác như thế nào, chính là một loại hành hạ nực cười làm sao?

“Nhưng mà ngày hôm qua, tôi đột nhiên biết được tin, hắt lại đình hôn cùng với con nhóc Ngũ đại kia rồi!” Cảm xúc của Ngũ Y Y trở nên kích động, “Lúc đầu tôi cũng hỏi hắt rõ ràng, có phải đã đình hôn cùng con nhóc Ngũ đại kia không, lúc ấy hắt cương quyết phủ định, dùng là không thể tưởng tượng được. Tôi hôm qua, hắt lại chính miệng nói đồng ý chuyện này.”

Ngũ Y Y thở dài, nhìn ra biển rộng bên ngoài cửa sổ, thương tâm nói, “Tôi tưởng mình đã tìm được một gia đình ấm áp, kết quả. Chút ấm áp này cũng rời xa. Tôi, lại vẫn cô độc một mình.”

Hoắc Phi Đoạt nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Ngũ Y Y, muốn nói với cô, không việc gì, em còn có tôi.

Nhưng mà.

Lúc này là lúc cô đang thương tâm, nói ra như vậy, không khỏi có phần lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Ngũ Y Y mở mắt nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt.

Hắt mở miệng, “Nếu ván đã đóng thuyền rồi, tôi khuyên em hãy thử học cách lãng quên. Đàn ông tốt trên đời không phải chỉ có một mình Tiêu Lạc, em còn có thể có rất nhiều lựa chọn.”

Ngũ Y Y thương cảm gật đầu, “Tình yêu của tôi chỉ vừa mới này mà, cũng không có chính thức bắt đầu, cũng sẽ không có nở hoa, cứ như vậy làm nó chết non sao? Thật đáng ghét mà!”

Hoắc Phi Đoạt khép hờ mắt, nghiêm túc nói, “Có phải đã nói rõ, Tiêu Lạc kia cũng không phải thật sự thích hợp với em, mà phần ấm áp thực sự thuộc về em, đang chờ ở nơi khác.”

Ví dụ như tôi, vẫn luôn ở nơi này quan tâm em, vẫn luôn chờ em.

Ngũ Y Y nhíu mày, cười khổ nói, “Chỉ mong vậy. Tôi cũng không thể chỉ vì một người đàn ông không cần tôi, tôi đã không sống được? Tôi muốn tìm một người đàn ông so với Tiêu Lạc tốt hơn gấp bội lần, đem hắt hạ thấp xuống, để cho hắt phải hối hận!”

Hoắc Phi Đoạt thở dài trong lòng.

Xem ra, nha đầu kia đối với Tiêu Lạc là có một chút tình cảm.

Cái nhận thức này, thực sự khiến trong lòng hắt không thoải mái, vô cùng khó chịu.

Ghen tị, lo lắng, lại còn bất đắc dĩ.

Hoắc Phi Đoạt đưa Ngũ Y Y trở lại trường học, Ngũ Y Y đột nhiên nhớ ra, “A, thời gian qua thực thoải mái, lại đã đến thứ sáu rồi! Tôi cũng nên đến chỗ của anh làm việc thôi?”

312. Chương 312: Tôi Và Hắt Ai Tốt Hơn 9.

“Đương nhiên, làm việc không tốt, chính là muôn cắt tiền lương.”

Ngũ Y Y thở dài, “Đêm nay tôi sẽ qua đó đi.”

“Hả. . . ? Không phải là em không muôn bị bóc lột sức lao động sao?”

Ngũ Y Y cọ giầy, “Tôi không muốn trở về cái nhà kia. Lại càng không muốn nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ. Tôi sợ phải chịu kích thích.”

Mấy chữ cuối cùng, làm cho trái tim của Hoắc Phi Đoạt, đột nhiên tê rần.

“Được, vậy thì đi qua đi. Nếu buổi chiều tôi có chuyện không thể đi qua đón em, tôi sẽ gọi A Trung đến đón em.”

“Ừm.” Ngũ Y Y gật gù đầu.

Hoắc Phi Đoạt nhìn bóng dáng Ngũ Y Y đi vào bên trong, yên lặng như thế, cô đơn như thế, hắt lại không nhận được chưa xót.

Tiêu Lạc, tới cùng cậu muốn làm cái gì!

Tại sao cậu lại muốn cho Ngũ Y Y đau khổ như vậy!

Hoắc Phi Đoạt lên xe, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng bức người.

“Đi tìm Tiêu Lạc!”

“Dạ. . .hả? Đi tới chỗ nào vậy lão đại?”

A Trung còn tưởng hắn nghe lầm rồi.

“Đi tìm Tiêu Lạc!”

“A. . ., dạ!”

A Trung nhìn sắc mặt của Hoắc Phi Đoạt từ kính chiếu hậu, âm thầm lè lưỡi.

Lão đại tức giận rồi. . . .

Tiêu Lạc đang bận rộn xử lý một đồng lớn tài liệu, Hoắc Phi Đoạt cứ như vậy đẩy cửa mà vào.

Một nam nhân viên đuổi theo ở phía sau, khó xử nói, “Thực xin lỗi, ngài không thể đi vào. . . ”

Tiêu Lạc nhìn Hoắc Phi Đoạt ngọc thụ lâm phong, khoát tay với tên thư kí, “Cậu đi ra ngoài đi.”

Hoắc Phi Đoạt vẫy tay một cái, một đám bảo vệ đi theo A Trung vào, tất cả đều đi ra ngoài.

“Phi Đoạt, sao cậu lại rảnh rồi mà đến chỗ tôi vậy?”

Tiêu Lạc có vẻ ó chut mệt mỏi.

Hoắc Phi Đoạt không mời mà tự ngồi xuống, gác chân lên bắt chéo, động tác này của hắn lại mang dáng vẻ tao nhã lười biếng như thế.

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng cười, “Tiêu Lạc, cậu rất có bản lĩnh, có thể cướp đi trái tim nhỏ của Ngũ Y Y, cậu là muốn khiêu chiến với tôi sao? Cậu đã hứa hẹn tình cảm với cô ấy, vậy tại sao còn muốn nuốt lời? Vì sao lại muốn đính hôn với đại tiểu thư của Ngũ gia?”

Tiêu Lạc nghiêm mặt lại, cũng không khách khí, thân thể dựa vào ghế giám đốc, nói, “Hoắc tổng, anh với còn là bạn bè sao? Còn là bạn học sao?”

Con người của Hoắc Phi Đoạt híp lại, “Từ lúc cậu chuẩn bị cướp đi người phụ nữ của tôi, cậu nên biết, giữa chúng ta chỉ còn quan hệ đối địch.”

“Tốt lắm, anh với tôi đã là quan hệ đối địch, tôi từ bỏ Ngũ Y Y, anh không phải nên cảm ơn tôi sao? Anh lấy tư cách gì chạy đến nơi này của tôi chất vấn tôi?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn về phía Tiêu Lạc, “Cậu không nên lại chọc đến cô bé kia nữa, rồi lại vứt bỏ cô ấy.”

“Vậy ý của Hoắc tổng chính là. . . . Tôi nên ở cùng một chỗ với Ngũ Y Y, đính hôn rồi kết hôn? Như vậy anh sẽ vui vẻ hả?”

Hoắc Phi Đoạt thở hắt lên, lạnh lùng nói, “Tôi chỉ muốn cảnh cáo cậu, về sau không thể lại trêu chọc cô ấy, cậu đã mất quyền cạnh tranh với tôi rồi.”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt đi ra ngoài cửa.

Tiêu Lạc cười gằn, sâu xa nói với bóng dáng của Hoắc Phi Đoạt, “Mặc dù tôi lại ruồng bỏ cô ấy, cô ấy vẫn chỉ thích một mình tôi, vậy không phải anh vô cùng đáng thương sao?”

Bước chân của Hoắc Phi Đoạt ngừng lại một chút, không có xoay người lại, dừng lại hai giây, sau đó kiên nghị rời đi.

Cửa văn phòng đóng lại thật mạnh, Tiêu Lạc ngẩn người, sau đó phiến não đứng lên, đi về phía cửa sổ, ra sức vỗ rồi tóc.

“Tại sao lại phiền như vậy! Phiến muốn chết!”

Một tay hấn nện thật mạnh trên cửa thủy tinh.

Ngũ Y Y mơ mơ màng màng học xong một tiết học, cũng không có nghe được cái gì.

Trong lúc đó, Tiêu Lạc gửi tới một tin nhắn.

“Y Y, có rảnh chúng ta hãy nói chuyện một chút, giữa chúng ta có hiểu lầm.”

313. Chương 313: Tôi Và Hắc Ai Tốt Hơn 10

Ngũ Y Y nhìn điện thoại di động, lẩm bẩm: “Còn hiểu lầm cái rắm, có gì mà nói chuyện, tên lừa đảo! Mơ tưởng mê hoặc được tôi à! Cút xa ra một chút!”

Trực tiếp xóa bỏ tin nhắn.

Ngũ Y Y đi tản bộ ngoài hành lang, tiết sau có bài giảng, cô chẳng muốn nghe chút nào.

“Ngũ Y Y! Cô là Ngũ Y Y sao?” Đột nhiên phía trước truyền đến một giọng nói ngọt ngào.

“Hả?” Ngũ Y Y ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái ở phía trước xinh đẹp động lòng người, làm cô ngây ngẩn cả người.

Trời ạ! Đây là cô gái lần trước mình gặp mặt, không phải là vị hôn thê của Hoắc Phi Đoạt sao?

Là cô gái có phong cách ăn mặc như công chúa, ngày đó lúc gặp ở trên đường, lần trước cô ta còn nói lời thề son sắc, nhất định phải gả cho Hoắc Phi Đoạt!

Là cô ta!

“Cô.....”

“Tôi là Âu Dương Phúc Hi, chúng ta đã gặp mặt ở trên đường, cô còn nhớ rõ không?”

Ngũ Y Y gật đầu, vẫn còn mờ mịt: “Nhớ rõ, nhớ rõ, xin chào.”

Hai người nắm tay.

Hai tay Âu Dương Phúc Hi thật mềm mại, vừa nhìn đã biết là người được chăm sóc từ nhỏ.

“Làm sao cô đến trường học của tôi?”

Ngũ Y Y nhìn sau lưng Âu Dương Phúc Hi, không nhìn thấy người nào khác.

“À. Tôi rảnh rồi không có việc gì làm, liền đi dạo đến đây, kết quả là gặp cô, lập tức nhận ra cô, tôi nghe anh Phi Đoạt đã nhắc đến cô rồi.”

“À, phải không? Hoắc lão đại còn nói với cô về tôi à?”

Phúc Hi cười khoa trương: “Tất nhiên rồi, cái gì anh Phi Đoạt cũng nói với tôi, tôi đã nói rồi, tương lai tôi sẽ gả cho anh Phi Đoạt mà.”

“A....à....Hiểu rồi.”

Ngũ Y Y cười gượng.

Nhưng mà sao Âu Dương Phúc Hi này nói chuyện, lại có cảm giác cô ta không được tự nhiên.

Có phải là vì người ta học ở nước ngoài, cho nên không hiểu nhau.

Âu Dương Phúc Hi rất thân thiết nắm tay Ngũ Y Y: “Hôm nay cô có bận việc gì không? Đi dạo phố với tôi đi.”

Ngũ Y Y nhú mày: “Tôi còn phải đi học, hôm qua đã nghỉ một buổi rồi.”

“Cô không phải là nữ giúp việc của anh Phi Đoạt sao?”

Ngũ Y Y ngạc nhiên gật đầu: “Đúng vậy, là nữ giúp việc, chỉ có chủ nhật mới làm nữ giúp việc thôi.”

“Vậy nếu cô là nữ giúp việc của anh Phi Đoạt, cũng đồng nghĩa là nữ giúp việc của tôi rồi. Tôi muốn người nữ giúp việc đi dạo phố với mình, có gì mà không thể chứ?”

Ngũ Y Y nhú mày.

Cô không thích nghe loại người tự ỉnh là đúng.

Ngũ Y Y nghiêm mặt, không hồn không giận nói: “Nữ giúp việc chỉ là phụ trách dọn dẹp vệ sinh cho Hoắc lão đại, không phụ trách làm chuyện khác. Huống chi, chỉ có hai ngày thứ bảy và chủ nhật tôi mới đúng là thân phận nữ giúp việc, bình thường thì không phải. Vừa rồi cô yêu cầu, xin lỗi tôi không thể đáp ứng... Cô đi tìm Hoắc lão đại đi, để cho hắn an bài những người khác đi theo dạo phố với cô. Tôi còn phải đi học.”

Vừa thấy Ngũ Y Y trở mặt, Phúc Hi bốt ra vẻ, cười hì hì thân thiết ôm lấy cánh tay Ngũ Y Y: “Được rồi, được rồi, là tôi không tốt, tôi không nên nói như vậy. Cô đừng tức giận có được không? Nếu cô tức giận, tôi sẽ khóc đó.”

Nói xong, Phúc Hi làm mặt quỷ trên đầu Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y nhin không được liền cười khẽ.

Cô nói: “Trách không được Hoắc lão đại rất thích cô, thì ra tính tình của cô đáng yêu như đứa con nít vậy.”

Phúc Hi giật mình.

Anh Phi Đoạt.....Thích cô sao?

Lời này là từ miệng Ngũ Y Y nói ra, tại sao vừa lại cảm thấy buồn cười như vậy.

Phúc Hi cười gượng gật đầu: “Phải ha, từ nhỏ anh Phi Đoạt đã thích tôi rồi, lúc đó hai chúng tôi còn nói lớn lên sẽ kết hôn với nhau. Nhiều năm qua sự nghiệp của anh Phi Đoạt tăng lên rất nhanh, đúng là hắn vẫn giữ mình trong sạch..... Tôi biết, anh ấy đang chờ tôi lớn lên.”

314. Chương 314: Nóng Quá, Nóng Quá 1

Ngũ Y Y không rõ cảm nhận gì, nghe Phúc Hi nói như vậy, cô cảm thấy có điểm không hợp, đáy lòng nhỏ bé hơi chua xót, biết làm sao đây? Nghe tin vui của Hoắc lão đại, mình cảm thấy vui mừng thay anh ta mới đúng.

“Hai người là thanh mai trúc mã, đều vô tư như nhau, thật là cho người khác hâm mộ! Hoắc Lão đại có một bà xã như vậy, hẳn nhất định rất hạnh phúc.”

Ngũ Y Y bỏ qua cảm giác không thoải mái trong lòng, cười nói.

Phúc Hi cẩn thận quan sát vẻ mặt của Ngũ Y Y: “Đúng sao? Tôi biết hai chúng tôi nhất định sẽ rất hạnh phúc. Ai da, Y Y, tôi chỉ hận là tại sao tôi không gặp cô sớm một chút? Tôi cảm thấy nói chuyện với cô rất vui, tôi muốn có một em gái như vậy thật tốt quá, có thể trò chuyện, tán gẫu với nhau. Nếu cô không thể đi dạo với tôi, vậy tôi sẽ ở đây nghe giảng bài vs cô.”

Ngũ Y Y đầu đầy vạch đen.

Không phải chứ?

Đường đường là vị hôn thê của Lão đại công ty Hắc Đế, lại cùng cô ngồi trong phòng học đơn sơ tốn thời gian để nghe giảng bài sao?

Làm gì?

Ngũ Y Y khó xử cau mày: “Chẳng lẽ cô không có chuyện gì để làm sao?”

“Không có, tôi vừa về nước, đều nhân rồi ở nhà, anh Phi Đoạt bảo tôi ra ngoài dạo phố, tôi cũng không muốn đi. Anh Phi Đoạt nói buổi tối mới trở về. Anh Phi Đoạt rất tốt với tôi, buổi tối đều ôm cô ngủ, bởi vì sợ tôi bị cảm lạnh, cho nên ôm tôi làm cho tôi ấm áp.”

Ngũ Y Y gãi gãi đầu.

Không ai hỏi cô Hoắc Phi Đoạt đối xử với cô rất tốt, sao cô lại nói nhiều làm gì, nói một hơi nhiều vậy chứ?

Hoắc Phi Đoạt muốn ôm nha đầu Phúc Hi này ngủ sao?

Buồn nôn.

Hắn là.....Người ta sắp là vợ chồng, đương nhiên muốn ôm nhau ngủ rồi.

Giống như Hoắc Phi Đoạt là đàn ông, bên người không thể thiếu phụ nữ.

Đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh Phúc Hi và Hoắc Phi Đoạt quấn chặt cùng một chỗ với nhau.

Hai người đều trần trụi, Hoắc Phi Đoạt lên xuống trên người cô ta.....

Nôn!

Vì sao vừa nghĩ đến một chút, cô lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Ngũ Y Y lắc lắc đầu, đem ý nghĩ vừa rồi bỏ ra sau đầu, nhìn Phúc Hi, Phúc Hi đơn thuần vui vẻ như vậy, giống như đóa hoa sáng lạn rực rỡ dưới ánh mặt trời.

“Cô dẫn tôi đi theo nghe giảng bài có được không? Tôi rất buồn nha.”

Phúc Hi cười híp mắt ôm cánh tay Ngũ Y Y: “Không sao, chỉ cần ở cùng một chỗ với tôi, tôi sẽ cảm thấy không buồn nữa, rất có ý tứ.... Sẽ không nói chuyện.... tôi và cô vừa gặp như đã quen thân, chúng ta làm bạn đi.”

Ngũ Y Y một đầu mờ mịt.

Có thể làm bạn nhanh như vậy sao?

Chỉ nói chuyện vài phút ngắn ngủi, có thể làm bạn thân sao?

Ấu Dương Phúc Hi này thật đúng là đơn thuần.

“Vậy, hay là không cần đi nghe giảng, quên đi, tôi đi dạo phố với cô.”

Ngũ Y Y chột ngoan ngoãn.

Dù sao nghe giảng bài cũng không vô chữ nào, không bằng ra ngoài đi dạo.

Đoán chừng đi dạo cửa hàng mấy vòng, đưa cô tiểu thư này đi dạo ệt mỗi, cô ta sẽ không rủ cô đi nữa.

Phúc Hi vừa nghe, vui vẻ vỗ tay: “Như vậy tốt quá, như vậy tốt quá! Hai chúng ta cùng đi dạo phố, còn có nghĩa hơn so với ngồi nghe giảng bài! Đi thôi!”

“A? Đi bây giờ sao?”

“Tất nhiên rồi, bây giờ không đi thì khi nào đi?”

“Tôi nói với bạn học chung một tiếng ký thay chữ ký của tôi đã.”

Phúc Hi giữ chặt tay Ngũ Y Y, cô nhìn ra cổng nói: “Không cần, cô gọi điện thoại hay nhắn tin cho cô ấy là được rồi.”

315. Chương 315: Nóng Quá Nóng Quá 2

“Nhưng tôi...”

Ngũ Y Y vẫn còn đang chần chờ, đã bị nhiệt tình quá mức của Phúc Hi, lôi ra ngoài

Một chiếc xe hơi dừng lại bên ngoài, bên cạnh là một nam nhân lãnh khốc đã mở cửa xe chờ sẵn ở đó

“Hắn gọi là Thạch Ứng, là vệ sĩ của tôi”

“A, xin chào” Ngũ Y Y lên tiếng chào hỏi Thạch Ứng

Thạch Ứng lạnh lùng liếc Ngũ Y Y một cái, không nói gì, chỉ là gạt đầu một cái

Nếu Hoắc lão đại là băng sơn, vậy Thạch Ứng này chính là khối băng chân chính

Phong cách lạnh buốt.

Kiểu không dễ dàng làm cho người khác có thể tới gần

“Thạch, Ứng, không thích nói chuyện, không cần để ý tới hần, hần chỉ phụ trách bảo vệ, lên xe a...Y Y”

Phúc Hi hì hì cười đẩy Ngũ Y Y lên xe

Ngũ Y Y quét mắt nhìn Thạch Ứng một cái, má ơi, thế nào mà cô cảm thấy Thạch U’ng này giống như có thù với cô từ kiếp trước vậy?

Chỉ mong là cô ảo giác thôi

Phúc Hi ngồi cạnh Ngũ Y Y, cô ta cầm tay Ngũ Y Y, thân thiết nói, “ Y Y, lúc tôi với Hoắc Phi Đoạt kết hôn, cô đến làm phù dâu cho tôi, có được không?”

“A?Các người muốn kết hôn sao?”

Ngũ Y Y theo bản năng trợn to hai mắt, giật mình kêu lên

Phúc Hi cười ngọt ngào, “Đều là chuyện sớm hay muộn thôi. Ba tôi năm đó đã cứu Phi Đoạt ca, cũng nhận anh ấy là sư đồ, ba tôi đã ngầm cho phép chuyện tình hai chúng tôi rồi. Tôi kết hôn với Phi Đoạt ca, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền”

“A, như vậy nha”

Ngũ Y Y hia mắt khép hờ, nhìn nhìn chân mình

Thế nhưng.....Đáy lòng có chút khó chịu.....

Giống như có người nào đó kết trụ cổ họng của cô, thở cũng có chút khó khăn

Đáng chết, cô là như thế nào đây?

Tại sao nghe Hoắc Phi Đoạt muốn kết hôn với Phúc Hi, lại đột nhiên trở thành như vậy?

“Y Y , cô làm sao vậy?”

Phúc Hi đột nhiên đụng Ngũ Y Y một cái, Ngũ Y Y giật mình ngẩng đầu lên nhìn

“À? Tôi không có thể nào hết?”

“Cô không nói chuyện, tôi còn nghĩ cô mất hứng đấy”

“Ha ha, không có, tôi rất vui mà”

“Vây cô đã đồng ý sao, làm phù dâu của tôi?”

Ngũ Y Y nhìn ánh mắt hào hứng của Phúc Hi, cắn răng gật đầu, “Ừ, có thể”

“Vây thì tốt quá, Đúng rồi, Y Y, ngày đó trên đường tôi, thấy bạn trai của cô nha, rất đẹp trai, cũng không sai biệt với Hoắc Phi Đoạt lắm, rất cao. Hai người khi nào thì nói chuyện kết hôn?”

Ngũ Y Y lập tức sững sốt

Tiêu Lạc sao?

Tiêu Lạc đã không phải của cô rồi

Tiêu Lạc đã...bên cạnh một nữ nhân khác...

Ngũ Y Y kìm nén sự mất mát, cười khổ một tiếng, “Tôi đã chia tay với anh ấy rồi”

“A? Chia tay? Tại sao?”

Phúc Hi mặt không dám tin

Ngũ Y Y mắt tròn nhìn ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói, “Có thể tôi quá ngây thơ, tôi hiểu sai ý tứ của anh ấy, hẳn không thích tôi, hẳn thích một cô gái khác rồi”

“Sao lại như vậy? Thật không tưởng tượng nổi! Tôi lần đó nhìn thấy hai người, còn cảm thấy hai người cực kỳ có tướng vợ chồng nhà, hơn nữa hai người đứng chung một chỗ vô cùng xứng đôi”

Ngũ Y Y không có chú ý tới, Phúc Hi lúc này chân mày nhíu lại, con người đảo quanh

Ngũ Y Y vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, cả người chìm đắm trong ký ức, “Đã từng, tôi cũng cảm thấy anh ấy rất ăn ý, cảm thấy anh ấy chính là người mà tôi muốn thân thiết, cảm giác như người một nhà. Xứng đôi sao? Xứng đôi cũng vô ích, anh ấy muốn cùng nữ nhân khác đính hôn”

“Anh ta tại sao lại có thể như vậy?”

Phúc Hi cũng thở dài theo

316. Chương 316: Nóng Quá Nóng Quá 3

Ngũ Y Y hít thở một hơi thật sâu, cười nhạt một tiếng nhìn về phía Phúc Hi, Phúc Hi vội vàng điệu chỉnh tốt vẻ mặt, khuôn mặt ngây thơ nhìn về phía Ngũ Y Y, Ngũ Y Y nói, “Đừng nói tới những chuyện không vui này nữa, cô nói muốn đi đến trung tâm mua sắm? Muốn mua đồ sao?”

Hai người người bắt đầu bàn luận từ quần áo, giày dép, túi xách, những chủ đề nữ nhân luôn thường nói với nhau

Đến khu mua sắm, Ngũ Y Y xuống xe, sửng sốt một chút

Đó không phải là chỗ Hoắc Phi Đoạt đã từng đưa cô đi sao?

Phúc Hi kéo tay Ngũ Y Y, giới thiệu, “Khu mua sắm này, không phải thuộc công ty Bách Hóa của Phi Đoạt ca, chúng mặc dù mua đồ trong này, nhưng có thể dung thể của anh ấy để trả tiền. Đi vào thôi”

Trách không được nhiều cô gái muốn được bao nuôi như vậy

Hai người trực tiếp vào thang máy, đi lên khu nữ trang

Phúc Hi lôi kéo Ngũ Y Y đi xem các quầy hàng, đột nhiên, cô nhanh chóng đi đến một quầy gần đó, hướng Ngũ Y Y hỏi, “Y Y, cô mau đến xem, cái váy rất đẹp, đúng không?”

Ngũ Y Y gật đầu một cái, “Không tệ, cô có thể mặc thử xem”

“Tôi thích nhất nhãn hiệu quần áo này, mặc vào rất có mùi vị nữ nhân”

Ngũ Y Y đối với nhãn hiệu quần áo tỏ ra không sao cả, tùy tiện gật đầu phụ họa theo

Phúc Hi cầm một cái váy đi vào chỗ thử đồ

Lúc này nhân viên phục vụ mỉm cười đi tới chỗ Ngũ Y Y đang ngồi nghỉ ngơi, khách khí nói, “Ngài đã tới a, Ngũ tiểu thư?”

“Hà?” Ngũ Y Y giật mình

Má ơi, người bán hàng này tại sao lại biết cô ?

“Ngài không nhớ sao? Tuần trước Hoắc tổng cùng với ngài tới đây mua rất nhiều y phục”

Nhân viên phục vụ giúp Ngũ Y Y hồi tưởng lại

Tuần trước

Ngũ Y Y cau mày cẩn thận suy nghĩ

Hoắc Phi Đoạt mang cô tới đây mua sắm, còn trùng hợp gặp Ngũ đại tiểu thư kia nữa

Đúng rồi, chính là cửa hàng này

Trời ạ, thật là đúng dịp nha

“Oh, đúng, tôi nhớ rồi, có thật mua vài món”

Lúc ấy cô ngại y phục nơi này mắc quá, không muốn mua, Hoắc lão đại lại nhất định muốn mua, con mua rất nhiều

Người bán hàng này trí nhớ cũng quá siêu phàm đi?

Nhân viên phục vụ tiếp tục khom lưng cười, “Ngài có muốn uống chút trà không?”

“Không cần, tôi không khát”

“Ngũ tiểu thư, ngài nhìn xem, kiểu dáng mới của bộ đồ này, ngài có muốn thử một chút không?”

“Được, tôi sẽ xem”

Ngũ Y Y âm thầm rơi mồ hôi lạnh

Lần này không có Hoắc lão đại coi tiền như rác đi theo, y phục chỗ này đặc muốn chết, cô mới không có nhiều tiền như vậy để mua đồ đâu

Ngũ Y Y tùy tiện đối phó với nhân viên bán hàng

“Ngũ tiểu thư, lần này Hoắc tổng có đi cùng với ngài không?”

Ngũ Y Y giật mình, nhìn phòng thử đồ bên kia một chút, nhỏ giọng nói, “Đừng nhắc tới anh ấy, đừng nhắc tới anh ấy”

Lão bà chân chính của người ta đang ở bên trong thử y phục, ngộ nhỡ cô ấy nghe được, hiểu lầm thì làm thế nào, cô có nhảy vào song Hoàng Hà cũng không rửa oan được

317. Chương 317: Nóng Quá Nóng Quá 4

“OH, oh, được, vậy không làm phiền ngài nữa”

Nhân viên phục vụ mỉm cười rời đi

Ngũ Y Y lúc này mới vuốt ngực, thở phào một hơi

Cửa phòng thử quần áo mở ra

Phúc Hi dính sát vào cửa, nghe được cuộc đối thoại của hai người, tay siết chặt chiếc váy trên tay

Phi Đoạt ca mang Ngũ Y Y tới đây mua đồ

Phi Đoạt ca trước giờ không thích đi dạo phố mua sắm

Hắn cũng chưa từng mang cô đi dạo phố lần nào! Mặc kệ cô cầu khẩn thế nào, hắn cũng cự tuyệt, hắn luôn nói, một đại nam nhân, ở trong trung tâm mua sắm đi dạo còn ra thể thống gì

Không ngờ....

Phi Đoạt ca lại nguyện ý đi cùng với nữ nhân này tới khu mua sắm!

Tức chết cô!

Ngũ Y Y, Phi Đoạt ca dành cho cô nhiều tình cảm như vậy, tôi như thế nào có thể tha thứ cho cô

Hoắc Phi Đoạt nhân lúc giữa giờ nghỉ trong cuộc hội nghị, liền gọi điện thoại cho Ngũ Y Y

Ngũ Y Y lục lọi trong túi xách thiệt lâu, mới tìm điện thoại của cô, bấm nghe, “Alô?”

“Buổi chiều tan học không nên chạy loạn, tôi cho A Trung qua trường đón em....”

“Oh....”Ngũ Y Y theo bản năng đáp lại

Đột nhiên nghĩ đến, cô hiện tại đang cùng với vợ chồng vị chủ nợ này đi dạo trong siêu thị, phải nói cho hắn biết, cô hiện tại đang công hiến sức lao động a

“Tôi nói với anh...”

Ngũ Y Y đang muốn nói chuyện, Hoắc Phi Đoạt hé mắt, nhanh chóng nói, “Hội nghị bắt đầu rồi, trước tiên cứ như vậy đi, có chuyện gì thì gửi tin nhắn cho tôi. Cúp”

Hoắc Phi Đoạt nói vài câu liền cúp điện thoại

Ngũ Y Y nhú mắt nhìn điện thoại cầu vồng, “Thiệt là, người ta còn chưa nói xong liền cúp điện, thật là thói xấu mà, Lão nương còn chưa nói xong, dám cúp điện thoại của tôi! Lần sau liền không thèm nói chuyện với anh!”

Ngũ Y Y trợn trắng mắt, cất điện thoại vào trong túi xách, nghe sau lưng truyền tới âm thanh, “Y Y, đi thôi”

“Oh? Xong chưa?” Ngũ Y Y vội vàng nở nụ cười, xoay người lại, phát hiện Phúc Hi vẫn còn mặc đồ như cũ, “Ah? Cô không thay cái váy kia sao?”

“Ừ, đột nhiên không thích nữa, cho nên không muốn mua nữa, chúng ta đi nơi khác xem một chút”

“A, cũng được”

Ngũ Y Y âm thầm bĩu môi

Không hổ là vợ của Hoắc Phi Đoạt, đều là dạng khí thế cường hãn, nói không vui liền không vui, thật khó phục vụ a

Tối này, cô nhất định phải cùng Hoắc Phi Đoạt nói chuyện tiền nong. Cô đi dạo với vợ hắn, không biết là rất lãng phí tiền bạc hay sao?!

Phúc Hi tùy ý nhìn quần áo, đột nhiên hỏi, “Y Y, cô cảm thấy Hoắc Phi Đoạt như thế nào?”

“À?” Ngũ Y Y giật mình

Hai người này thế nào đây?

Tối hôm qua, Hoắc Phi Đoạt đột nhiên hỏi cô cái vấn đề này, làm cô tạm thời phát điên, chỉ oán đầu óc đần, nhất thời chưa nghĩ ra từ ngữ gì để ca ngợi Hoắc lão đại

Thế nào hôm nay.....Phúc Hi lại hỏi cái vấn đề này, trời ạ, cái này rất tổn thương thần kinh của cô đấy, chẳng lẽ muốn cô vắt hết óc ra để trả lời sao?

Ngũ Y Y cố gắng ra vẻ, gật đầu nói, “Vô cùng tốt”

Phúc Hi vẫn như cũ nhìn y phục, khoe miệng kéo kéo, dường như đối với câu trả lời của Ngũ Y Y rất là hài lòng

Ngũ Y Y gãi đầu, tiếp tục bổ sung, “Vô cùng tốt! Có tiền, lại có bản lĩnh, võ công cao. Cô thật có phúc, tìm được ông xã Vạn người mê như vậy”

Phúc Hi nhìn về phía Ngũ Y Y, từng câu từng chữ nói, “Đúng vậy, Phi Đoạt ca là Vạn người mê, chỉ cần là nữ nhân, thấy Phi Đoạt ca, ai lại không động lòng? Chỉ là, Phi Đoạt ca trong lòng chỉ có mình tôi, anh ấy đối với tôi rất tốt, cơ hồ mỗi lần đều muốn....”

318. Chương 318: Nóng Quá Nóng Quá 5

Ngũ Y Y mắt mở to

Má ơi, không hổ là người Mĩ, da mặt cũng không phải dày bình thường

lời nói như vậy mà cô ấy còn không biết xấu hổ nói ra như không có chuyện gì vậy

Âu Dương Phúc Hi không cảm thấy gì, ngược lại người nghe cô ta nói như vậy cũng cảm thấy ngượng ngùng

Mỗi đêm đều muốn.....

Thế nào đều không đủ?

Trời ạ! Hoắc lão đại thể lực cũng quá cường hân rồi

Ngũ Y Y thiếu chút nữa đã nói, Phúc Hi, cô thật sự dừng cảm

Tần số vận động nhiều như vậy, cô ấy sao có thể chịu được tới bây giờ a?

Phúc Hi quan sát nét mặt Ngũ Y Y

Không hề nhìn thấy bộ dạng ghen tuông của Ngũ Y Y, ngược lại lại thấy Ngũ Y Y vẻ mặt tràn đầy đồng tình, thương cảm. Giống như nghe được chuyện cô làm là vô cùng ủy khuất, đáng thương vậy

Thạch Ứng điều tra không tệ, Ngũ Y Y này, trong lòng không hề để ý tới Phi Đoạt ca

Phi Đoạt, anh sao lại muốn như vậy?

Người ta không để ý tới anh, anh lại không ngần ngại ân cần quan tâm như vậy

Em đối với anh chân tình như vậy, anh lại không hề để ý dù chỉ một chút

“Bạn trai cô như thế nào? Đối với thân thể cô có hài lòng không?”

“A?” Ngũ Y Y giật mình, há to mồm, một hồi lâu mới phục hồi, nháy mắt mặt đỏ rần lên, “Cái gì chứ, nào có a, tôi với anh ấy không có làm gì cả, hai chúng tôi từ lúc bắt đầu, không phải, thật ra hai người không có qua lại, dù sao....cũng không có làm gì cả”

Mặt Ngũ Y Y đỏ như cà chua

Cái này sao có thể nói trắng trợn như vậy a

Ngũ Y Y không dám nhìn mặt Phúc Hi, mắt đảo lung tung, cũng không dừng lại nơi nào

Thật lúng túng a

Phúc Hi cười yếu ớt, nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của Ngũ Y Y, xem ra, cô ta với Phi Đoạt ca không có quan hệ đó rồi, nếu không thì sao lại tỏ vẻ ngượng ngùng như vậy chứ

“Thôi, đều mệt cả rồi, chúng ta đi xuống thôi, đi uống cái đồ đi, nghỉ ngơi một chút”

Ngũ Y Y ước gì cô nàng này có thể nói sang chuyện khác, vừa nghe liền vui vẻ gật đầu, “Được, đi uống đồ uống nào”

Vừa đi vừa gạt mồ hôi lạnh

Hai người ngồi ở lầu hai uống đồ uống

Ngũ Y Y đang muốn uống nước chanh, Phúc Hi liền nói, “Ai nha, vòng đeo tai của tôi bị rớt ở chỗ kia rồi”

“Cái gì?” Ngũ Y Y quay đầu xem

Quả nhiên, tại cửa ra vào, trên mặt đất có một vòng tai sáng lóng lánh đang nằm ở đấy

Phúc Hi dậm dậm chân, “Ai, chân của tôi thật mỏi a, , Y Y, phiền cô lên nhặt giúp tôi, được không?”

Ngũ Y Y suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, đi tới chỗ rơi chiếc bông tai nhặt nó lên

Phúc Hi thừa dịp Ngũ Y Y quay đầu liền bỏ một chút đồ lạ vào trong cốc nước chanh

Thứ bột kia, mới bỏ vào nhanh chóng hòa tan vào trong nước không thấy tăm hơi

Phúc Hi vội vàng trở lại chỗ ngồi, cười nhìn Ngũ Y Y đang quay lại, tay vươn ra nhận chiếc bông tai, cười hì hì nói, “Cảm ơn cô, cô thật tốt, tôi rất vui vì được làm bạn với cô a”

Ngũ Y Y thả chiếc bông tai vào tay Phúc Hi, ngồi xuống, bưng ly nước vội vàng uống

Thật là mệt mỏi

Hoắc lão đại! Tôi giúp vợ anh đi dạo phố, phí dịch vụ anh phải trả đủ cho tôi đây

Lão nương chân muốn rã ra rồi!

Ngũ Y Y nhanh chóng tính toán phí dịch vụ Hoắc Phi Đoạt phải trả ỉnh

Phúc Hi nhìn đồng hồ, tiếc nuối nói, “Tôi còn phải về nấu canh cho Phi Đoạt ca, không thể đưa cô về được. Cô một mình có thể đi về trường học không

319. Chương 319: Nóng Quá Nóng Quá 6.

Ngũ Y Y khoát tay: “Cô không cần xen vào việc của tôi, chỗ này tôi rất quen thuộc, tôi ngồi xe buýt về là được rồi, cô có việc thì mau đi trước đi.”

Phúc Hi chưa uống ngụm đồ uống nào đã đứng lên, cười nói: “Vậy chúng ta cùng đi thôi!”

“Được.” Ngũ Y Y liếc nhìn đồ uống của Phúc Hi, ngẫm thử dài.

Đúng là lãng phí mà, vị tiểu thư này la hét khát nước đi vào mua đồ uống, vậy mà một ngụm cũng chưa uống đã muốn rời đi, thuần túy chính là lãng phí tiền bạc.

Bà xã của Hoắc lão đại đúng là giỏi lãng phí.

Hai cô gái cùng nhau ra khỏi trung tâm mua sắm, Thạch Ứng đã ở bên cạnh xe ô tô mở cửa xe.

Phúc Hi vẫy tay tạm biệt Ngũ Y Y: “Y Y, hôm nay thật vui vẻ, có cô với tôi, tôi cảm thấy thời gian trôi thật mau. Hôm nào chúng ta lại cùng nhau đi dạo phố nha?”

Ngũ Y Y chỉ mong sao kiểu tiểu thư này mau đi đi, liền gật đầu: “Đừng khách khí, đều là bạn bè mà. Tạm biệt.”

Ngũ Y Y nhìn Phúc Hi lên xe, lái đi, cô mới đi về phía trạm xe buýt.

Phúc Hi ngồi trên xe ô tô, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

“Cô ta uống hết thuốc rồi.”

Ánh mắt của Phúc Hi lạnh lẽo, tỏa ra một luồng khí ngoan độc.

Thạch Ứng gật đầu: “Tốt. Khoảng vài phút nữa sẽ phát tác.”

“Vậy đuổi theo cô ta từ phía xa, đừng để cô ta phát hiện.”

“Vâng.”

Thạch Ứng quay xe lại, xa xa đi theo Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y nhìn thời gian trên điện thoại di động, còn khoảng nửa giờ thì tan học, đúng lúc cô ngồi xe buýt trở lại trường học thì chú A Trung cũng đến đón cô.

Ngũ Y Y búng tay một cái, đi về phía trước.

Đột nhiên!

Cảm giác chóng mặt!

Ngũ Y Y khản trương đứng lại, không dám đi về phía trước nữa.

Chóng mặt vẫn là chóng mặt.

Ngũ Y Y nhanh chóng bám lấy cây cột bên cạnh, thân thể tựa vào đó, điều chỉnh lại một chút.

Có thể là quá mệt mỏi, đại não không cung cấp đủ máu.

Đoán chừng nghỉ ngơi một chút là không có việc gì thôi.

Đôi khi dì cả của cô tới cũng sẽ có vài phút choáng váng ngẩn ngui như thế, chỉ cần đứng lại một chút là có thể tỉnh lại.

Ngũ Y Y đứng ở đó, nhắm mắt lại, hít sâu.

Mở to mắt, trời đất vẫn quay cuồng, cô nâng trán vội vàng nhắm hai mắt lại.

Tại sao lần này lại chóng mặt lâu như vậy?

Trong óc ong ong vang lên, huyết Thái Dương như thành thạch nhảy loạn.

Ngũ Y Y cảm thấy hít thở cũng khó khăn, chân tay vô lực.

Không tốt! Chắc không phải là bệnh cấp tính gì đó chứ?

Ngũ Y Y muốn mở túi xách ra cầm điện thoại gọi cho Hàn Giang Đình đến giúp, vừa mới khom lưng, trời đất liền tối sầm, sau đó cô không biết cái gì nữa.

“A! Ở đây có người té xỉu rồi!” Một cô gái hoảng sợ kêu lên.

Một chiếc ô tô đứng lúc dừng lại bên cạnh, sau đó một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng đi xuống, hắn gạt gạt đầu nói: “Không sao đâu, đây là em gái tôi.”

Sau đó, Thanh Ưng ôm lấy Ngũ Y Y, đặt ở ghế sau xe ô tô.

Lời nói của Hoắc Phi Đoạt sắc bén mà chính xác, tất cả mọi người đều nghe rất cẩn thận.

Một tràng vỗ tay, hân kết thúc cuộc nói chuyện, đi xuống.

“Lão Đại nói thật sự quá tốt! Có chiều sâu! Có ảnh hưởng!”

Cố Tại Viễn nịnh bợ Hoắc Phi Đoạt, giơ ngón tay cái lên với hân.

Hoắc Phi Đoạt liếc nhìn Cố Tại Viễn một cái, trực tiếp móc điện thoại di động ra, đổi im lặng thành tiếng vang.

“Tôi hôm nay tôi không trở về biệt thự, tôi nói với Phúc Hi là tôi đi công tác cùng cậu hai ngày, thứ hai mới về. Đến lúc đó cậu đừng có phá.”

Cố Tại Viễn há to miệng: “A, lão đại, anh cùng Ngũ Y Y đi ngọt ngào cuối tuần sao?”

320. Chương 320: Nóng Quá Nóng Quá 7.

Hoắc Phi Đoạt lại nhìn thời gian: “Cô ấy sắp tan học rồi, Nàng sắp tan học, A Trung nên là đi qua đi.”

“Lão Đại, tại sao anh lại nói dối, để em đi đối mặt với bão tố chứ? Vậy em đóng cửa lại, miễn để Phúc Hi tiểu thư nhà anh đến gặng hỏi.”

“Cậu dám! Muốn luyện tập cùng tôi rồi hả?”

Cố Tại Viễn hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Thôi anh đi đi, Hảo đi được rồi, đồ phụ kia nhà anh giao cho em là được rồi. Thật là, đời trước đúng là em thiếu nợ anh mà!”

Hoắc Phi Đoạt gian thương địa nở nụ cười: “Cậu cũng đã thú nhận rồi vậy hôm nào tính toán xem thiếu nợ tôi bao nhiêu, từ đời trước đến giờ, tổng cộng có bao nhiêu nợ tức (lãi).”

Cố Tại Viễn hếch mũi lên, tức giận đến hừ hừ: “Em thú nhận còn không được?”

Nghĩ đến đêm nay sẽ ở chung cùng Ngũ Y Y, bất kể là làm cái gì đều sẽ cực kỳ ngọt ngào. Hoắc Phi Đoạt khẽ mỉm cười.

Ngũ Y Y bất tỉnh nằm ở ghế sau ô tô, theo ô tô xóc nảy, thân thể nhỏ bé hơi lắc lư vài cái.

Phúc Hi âm hiểm cười xoay mặt nhìn Ngũ Y Y, khinh thường nói: “Loại phụ nữ này có cái gì nổi trội chứ? Tôi thấy cũng không phải quá đẹp, thân hình cũng không cao như tôi, lại không biết làm nũng như tôi, thật không biết anh Phi Đoạt nghĩ thế nào mà lại thích loại phụ nữ này?”

Thạch Ứng lái xe, không nói câu nào.

Di động của Phúc Hi vang lên, cô ta giật mình, vừa nâng điện thoại lên đã sợ tới mức khẩn trương nói với Thạch Ứng: “Làm sao bây giờ, là điện thoại của anh Phi Đoạt! Anh ấy có phải phát hiện cái gì rồi không?”

Thạch Ứng nhú mồm, suy nghĩ một chút rồi trầm ồ nói: “Không đâu. Hoắc Phi Đoạt sẽ không biết gì đâu, trước hết cô cứ nghe xem hắn có ý gì.”

“A.” Phúc Hi chợt dạ thổ sâu vài cái, vuốt ngực, sau đó mới nhận điện thoại, run rẩy cẩn thận nói: “Anh Phi Đoạt sao?”

Thanh âm lạnh lùng của Hoắc Phi Đoạt truyền tới đây: “Ừm, là anh. Công tay anh có việc, anh phải lập tức bay sang Italy cùng Cố Tại Viễn, Thứ hai mới có thể trở về. Em ở nhà ngoan ngoãn. Nếu cô đơn thì về Mĩ đi.”

Phúc Hi thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Anh không ăn cơm sao? Đi vội vậy hả?”

Trên mặt là vẻ mừng thầm.

“Ừm, rất vội vội, đang đợi máy bay. Cứ như vậy đi. Có việc sẽ gọi lại sau.”

“Được.”

Phúc Hi cúp điện thoại, lập tức nở nụ cười, xoay mặt nói với Thạch Ứng: “Thật tốt quá! Trời cũng giúp tôi! Biết không? Đêm nay anh Phi Đoạt muốn xuất ngoại, đi Italy, Thứ hai mới về. Cho nên bất luận Ngũ Y Y này xảy ra chuyện gì anh ấy đều không thể quản. Nha đầu này tùy chúng ta xử lý thế nào cũng được.”

Thạch Ứng liếc mắt nhìn Phúc Hi một cái: “Vẫn nên ổn thỏa một chút, ngộ nhờ Hoắc Phi Đoạt biết là chúng ta làm, hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.”

Nụ cười trên mặt Phúc Hi nhất thời tiêu tan, có chút sợ hãi, có chút tức giận, “Cứ cho là anh Phi Đoạt biết gì có ích gì? Tôi cũng không phải người khác, anh ấy có thể làm gì tôi? Chẳng lẽ, còn có thể vì một nha đầu mà trở mặt với tôi sao?”

Thạch Ứng sâu xa nói: “Nếu, tôi nói là nếu. Nếu Hoắc Phi Đoạt cực kỳ để ý cô gái này, như thế, tất cả đều có khả năng.”

Phúc Hi không lên tiếng.

Thạch Ứng khuyên cô ta: “Cho nên, chuyện này chúng ta phải làm cho gọn gàng, để hai chúng ta không ở hiện trường, mà nhìn qua còn giống ngoài ý muốn.”

Phúc Hi gật đầu.

Một chiếc xe hơi sang trọng đậu trước cửa trường đại học.

Lái xe ngồi ở chỗ tay lái, ngáp một cái, nhìn A Trung ở ghế lái phụ, hỏi: “Anh Trung, chúng ta chạy tới đây làm gì?”

321. Chương 321: Nóng Quá Nóng Quá 8.

A Trung nhìn về phía cánh cửa: “Đón người phụ nữ của lão đại. Cậu đúng là toàn nói những lời vô nghĩa!”

“Sòng bạc bên kia hỗn loạn như vậy chúng ta cũng không quản, chạy tới chỗ này là vì đón phụ nữ?”

A Trung nhú mồm: “Sòng bạc có loạn cũng không là chuyện gì lớn, so sánh với nha đầu này thì rắc rối cũng không phải. Tôi cảnh cáo cậu, ở trước mặt Ngũ Y Y thì quản tốt cái miệng của mình đi, ngàn vạn lần đừng đắc tội nha đầu này, cẩn thận cái đầu của cậu không chắc chắn.”

Lái xe kia giật mình, khẩn trương ngồi thẳng người.

A Trung lần thứ n nhìn đồng hồ, thở dài: “Ôi bà bà nội tổ của tôi..., tại sao còn chưa ra vậy, mắt của tôi sắp rớt đến nơi rồi đây, phụ nữ đúng là phiền toái, thật cần nhẫn!”

Không có cách, cần phải vô cùng kiên nhẫn với đám người này.

A Trung bắt đầu dĩ vờ đầu, mệt mỏi dựa lưng vào ghế, nhích thân thể lại gần, vẫn là muốn nhìn về cánh cửa.

Hội nghị vừa mới kết thúc, Hoắc Phi Đoạt liền mau chóng đi ra ngoài.

Cố Tại Viễn vui vẻ theo đuôi Hoắc Phi Đoạt, kêu la: “Tiệc rượu buổi tối anh không đi sao?”

Hoắc Phi Đoạt cũng không quay đầu lại, vẫn thần tốc đi tới: “Vô nghĩa! Tôi có thể đi sao?”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, EM CHỈ CÓ THỂ ĐI MỘT MÌNH THÔI.”

Hoắc Phi Đoạt dặn dò, đi như gió: “Cậu nhớ kỹ, cậu đã theo tôi đi Italy rồi.”

“Biết rõ, không sai được! Tối em sẽ diễn diễn trò, lời kịch hẳn sẽ không sai!”

Cố Tại Viễn nhìn bóng lưng Hoắc Phi Đoạt, nhịn không được thở dài: “Úm hừm, thực chịu không nổi, lão Đại sao phải khấn trương vậy?”

Cố Tại Viễn tại nắm tóc, méo mó suy nghĩ, không dám tin.

Sau đó bắt đầu than thở: “Con bé kia cũng quá may mắn rồi, vậy mà khiến lão đại không gần nữ sắc của chúng ta bắt đầu muốn ăn mặn? Nếu con nhóc đó đi mua xổ số, khẳng định sẽ trúng giải nhất, đúng là quá may mắn!”

Hoắc phi đoạt nhảy lên ô tô, cao giọng nói: “Biệt thự Vọng Hải!”

“Vâng, lão Đại!”

Lái xe vững vàng lái xe, Hoắc Phi Đoạt giơ cổ tay lên, không ngừng xem đồng hồ, tự nói: “Nên làm gì với nha đầu kia đây? Tốt nhất là đuổi nha đầu kia về nhà trước.”

Vừa quay mặt, nhìn thấy cửa hàng hoa ven đường, lập tức kêu lên: “Dừng xe!”

Lái xe đã giật mình, khấn trương giẫm thắng xe.

Chiếc ô tô nhanh như chớp bị phanh lại.

Có người muốn mắng, nhưng vừa thấy ô tô phía trước và bảng số xe thì lập tức rụt cổ lại.

Hoắc Phi Đoạt nhảy xuống ô tô, chạy vào cửa hàng bán hoa, hỏi: “Hoa gì thì thích hợp với phụ nữ? Trừ hoa hồng.”

Hoa hồng quá tục, nơi nơi đều có thể nhìn đến. Ghê tởm....

Cô bé bán hoa xoay người nhìn lại, nhất thời ngây người.

Wow, trên trời rơi xuống một người siêu đẹp trai như minh tinh điện ảnh...! A... Không, còn có khí chất, có khuôn cách, đẹp trai hơn minh tinh điện ảnh nhiều!

OMG. Đầu đầy sao.

Hoắc Phi Đoạt nhìn hoa bên trong, có phần vội vàng xao động: “Cuối cùng là hoa gì?”

“A? Nha.” Cô bé kia mới tỉnh lại, lau nước miếng, cười tí mắt nói: “VẬY HOA TULIP THÌ SAO? BÀY TỔ TÌNH Ý KÉO DÀI?”

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày, gật đầu, “Được, bó một bó đi.”

Cô bé vừa lấy hoa, vừa nói: “Lục bình cũng tốt... Đại diện cho không dám biểu lộ tình yêu.”

Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ một chút, gật đầu, “VẬY CŨNG LẤY MỘT BÓ.”

Cô bé bó hoa xong, chuyển qua cho Hoắc Phi Đoạt, hẳn nhận hoa, nhìn nhìn, hài lòng mỉm cười: “Không tồi, rất đẹp.”

Cô bé lập tức biến thành hoa si đi không được: “Đúng không? Anh thích là được rồi.”

322. Chương 322: Nóng Quá Nóng Quá 9.

Tiêu Lạc đứng trong hành lang, nhin không được gầm lên.

Hoắc Phi Đoạt xoay người ra ngoài.

Cô bé vẫn còn làm hoa si.

Qua một lúc lâu sau, cô bé kia mới phản lại, lắp bắp kêu to, “Này! Anh chàng đẹp trai kia! Anh còn chưa trả tiền!”

Hóa ra đẹp trai cũng có thể dùng để mê hoặc người bán hàng!

“Kêu la cái gì! Lão đại của chúng tôi sẽ không nợ cô chút tiền ấy đâu! Tổng cộng bao nhiêu tiền?” Một anh chàng vạm vỡ cầm một sấp tiền mặt trong tay, hung dữ nhìn cô gái.

Hoắc Phi Đoạt một tay ôm hoa, nghĩ đến cảnh Ngũ Y Y nhìn thấy chỗ hoa này không biết sẽ như thế nào, nhin không được âm thầm nở nụ cười.

Ài, nếu nha đầu kia cũng không hiểu ngôn ngữ của những bông hoa như hân thì mua những thứ hoa này, cô ấy nhìn cũng không hiểu.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên ảo não vỗ đầu, tự nói: “Tại sao bây giờ mình lại ngu ngốc thế? Cầm một bó hoa, y như đứa ngốc! Mình vậy mà cũng làm chuyện đần độn như thế!”

Sắc trời dần dần tối sầm, A Trung chờ tới chờ lui, chờ đến lo lắng không thôi.

Hân xuống xe, hút rất nhiều thuốc, trên mặt đất là một đồng đầu mẫu thuốc lá.

“Sao lại thế này, tại sao còn chưa về?”

A Trung mệt mỏi, vẫy tay, gọi mấy tiểu đệ trong xe ra, nói: “Mấy cậu vào trong tìm Ngũ Y Y!”

“Vâng!”

Đợi một hồi, mấy tiểu tử kia thở hồng hộc chạy ra, nhao nhao kêu: “Anh Trung! Anh Trung! Chiều hôm nay Ngũ Y Y không đi học!”

“Cái gì!” A Trung trợn mắt, vứt thuốc lá trong tay xuống đất.

Thạch Ứng khiêng Ngũ Y Y đến một phòng tổng thống, đặt lên giường.

Phúc Hi đứng bên cạnh nhìn, lạnh lùng nói: “Cô đừng trách tôi đối xử với cô như vậy, không có cách nào cả, ai bảo cô muốn cướp người đàn ông của tôi chứ? Thạch Ứng, tiem xuân được cho cô ta!”

“Ừm.”

Thạch Ứng đáp lời, lấy kim tiem ra, tiem xuân được vào cánh tay của Ngũ Y Y.

Phúc Hi cười nói: “Hơn nửa giờ nữa, cô ta sẽ cảm thấy nóng mà bồn chồn tỉnh lại, khi đó, ai ở bên cạnh cô ta cũng là chó đực hết, sẽ vọt vãi nhào lên, ha ha ha.”

Thạch Ứng liếc mắt nhìn Ngũ Y Y một cái, lại nhìn Phúc Hi, không nói tiếng nào.

Thạch Ứng chạy thử Cameras rồi báo cho Phúc Hi: “Cameras đã chạy thử, hoạt động bình thường.”

“Ừm, tốt, chính xác.”

Phúc Hi duỗi tay qua: “Mang số điện thoại mới tới đây.”

Thạch Ứng đưa cho Phúc Hi một chiếc điện thoại.

Phúc Hi tìm số liên lạc: “Dãy số này... Anh xác định là Tiêu Lạc?”

“Ừm, xác định.”

Phúc Hi gật đầu, bấm dãy số kia.

Tiêu Lạc đang ở một hội nghị loại nhỏ, nghe tổng kết công việc gần đây.

Điện thoại di động rung lên, hắn không nghe.

Điện thoại ngừng một hồi lại không nóng vội vang lên.

Tiêu Lạc nhìn cấp dưới vài lần, móc điện thoại ra, vừa thấy là một dãy số xa lạ liền nhú mày, nhận điện.

Không đợi hắn nói chuyện, bên kia liền truyền đến một giọng nữ: “Ngũ Y Y là bạn gái của anh phải không?”
Ừm?!

Tiêu Lạc nhất thời nhú chặt mày, cao giọng kêu lên ngay tại chỗ: “Đúng! Là cô ấy! Cô là ai? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tất cả nhân viên đang họp đều kinh ngạc đến ngây người.

Cùng lúc đó, Tiêu lạc đứng dậy, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Phúc Hi cười gằn, hạ giọng nói: “Ngũ Y Y bị bệnh, nếu anh không đến, cô ấy có thể sẽ bị nguy hiểm.”

“Cái gì? Cô sinh bệnh gì? Cô là ai? Y Y ở đâu!”

323. Chương 323: Nóng Quá Nóng Quá 10

“Ha ha, tôi không là ai cả, mấu chốt là, nếu như anh ngay bây giờ không đến đây....Tôi sợ Ngũ Y Y của anh sẽ xảy ra chuyện đấy. Nhớ đại chỉ là...”

Tiêu Lạc mặt âm trầm, con ngươi híp lại, lúc người kia nói địa chỉ cho hắn, hắn cũng đã đi thang máy xuống bãi đỗ xe

Mấy phút sau, Tiêu Lạc nhanh chóng lái xe đi ra ngoài

Phúc Hi cúp điện thoại, đem điện thoại ném vào bồn cầu, sau đó đi ra ngoài

“Tốt rồi, đã báo cho tên Tiêu Lạc đó, Thạch Ứng, chúng ta đi thôi”

Thạch Ứng gật đầu, “Chúng ta trở về quan sát tình hình, đến lúc hắn ta tới thì gọi điện thoại báo cho Hoắc Phi Đoạt tới xem là xong”

Phúc Hi gật đầu, hai người cùng đi ra khỏi phòng, để lại một mình Ngũ Y Y nằm ngủ ở đó

Trong chốc lát, Ngũ Y Y tỉnh lại, cô mở mắt, nhìn xung quanh, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển

Nóng quá

Tại sao lại nóng như vậy?

Giống như cả người đang nằm trong lồng hấp bánh bao vậy, cô đều muốn bị chưng chín

“Nóng muốn chết....Có nước không?”

Ngũ Y Y khàn khàn nói, âm thanh rất nhỏ

Chuyện gì đã xảy ra?

Mình bị làm sao vậy?

Tất cả âm thanh cô nghe được đều là tiếng ong ong khó chịu

Trước mắt, giống như những dải lụa dao động qua lại, tầm mắt mơ mơ hồ hồ không nhìn rõ phía trước

Quơ quơ đầu, muốn đứng lên, chặn lại mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, phù một cái ngã xuống đất

Khát nước quá....

“Tối....tôi, có ai không? Nơi này...có ai không?”

Ngũ Y Y lão đảo vịn tường đứng lên, người lung lay như sắp đổ đi đến phòng toilet, cô bám vào thành bồn rửa mặt, mở van nước, nước rào rào chảy ra

Dội nước lạnh lên đầu, dùng nước lạnh khiến mình thanh tỉnh, uống từng ngụm từng ngụm nước giải khát Hơi thoải mái một chút rồi, nhưng cô vẫn thấy khát

Nước lạnh, khiến y phục cô ướt nhẹp, dính sát vào người, lộ ra cảnh đẹp trước ngực, lồng ngực phập phồng giống như rất khao khát một thứ không rõ

Cô nắm ngực mình, rất muốn xé rách y phục trên người

Bụng bốc lên một luồng nhiệt, ngưng tụ lại, rất khó chịu

Nóng quá!

Ngũ Y Y cảm thấy giữa hai chân, nhiệt nóng hồ hồ, cô đang khát vọng một thứ

Tay, vô thức trên người lục lọi, chà xát, cô nghe được tiếng mình thở dốc nặng nề, âm vang rất lớn

Mình bị sao vậy? Bị sao vậy?

Một cái ý niệm thoáng qua trong đầu, cô liền lọt vào trong ảo giác

Tiêu Lạc hưng hăng nhìn phía trước, xe chạy rất nhanh, liên tục vượt ba đèn đỏ, khiến người đi đường bị dọa

Có nhiều lúc xem tông vào xe người đi đường, khiến người đi xe sợ đến thét lên

Hoắc Phi Đoạt vừa đến biệt thự Hải Vong, A Trung lại gọi điện thoại tới

Hoắc Phi Đoạt tâm tình cực kỳ tốt, tiếp điện thoại, “Các người đi tới đâu rồi?”

“Lão đại! Không xong! Ngũ tiểu thư hôm nay không có đến trường! Em không đón được cô ấy!”

“Cái gì!”

Hoắc Phi Đoạt dưới sự kinh hãi, hoa tươi trong tay, rơi xuống đất

Hoắc Phi Đoạt vội vã gọi cho Ngũ Y Y, điện thoại vang lên nhưng không có ai bắt máy

“Mau nhận! Cầu em mau nhận đi”

Hoắc Phi Đoạt gấp đến toát mồ hôi

Rốt cuộc, gọi đến lần thứ năm, điện thoại cũng có người nhận

“Y Y ! Em đang ở đâu! Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì! Y Y “

Hoắc Phi Đoạt chưa từng hiện ra vẻ mặt giận dữ như bây giờ

Hắn trước giờ vẫn luôn ưu nhã, trầm ổn, bình tĩnh như vậy

324. Chương 324: Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 1

Hiện tại, hắn vì tiểu nha đầu này mà đánh mất tất cả phong thái trước đây

“Nóng quá....Nóng quá...thật khó chịu”

“Y Y ! Em đang ở đâu! Đây! Em đang ở đâu?”

Rắc rắc!

Điện thoại bị mất tín hiệu

Gọi điện lại, di động lại không có người bắt máy

Hoắc Phi Đoạt hai mắt phóng hỏa, “Vị trí cụ thể đã tra ra chưa?”

“Đã tra ra rồi ạ!”

Hoắc Phi Đoạt xiết chặt nắm đấm, hung hăng nện lên bàn, cái bàn làm bằng gỗ Tùng trực tiếp bị nện thành hổ nhỏ

Người giúp việc bên cạnh sợ cả người run lên

Thì ra Hoắc tiên sinh cũng có lúc tức giận như vậy

Cái bàn đó làm từ gỗ quý, rất nặng lại cứng, hai người hợp lại cũng không mang nổi

Không ngờ.....Hoắc tiên sinh chỉ dùng một cú đấm, cái bàn tốt liền thành phế phẩm

Hoắc tiên sinh thật đáng sợ!

Hoắc Phi Đoạt huyết Thái Dương thành thịnh giật

Y Y thế nào rồi?

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tại sao cô ấy lại khó chịu?

Tại sao giọng cô ấy lại yếu ớt như vậy

Nhất định là có chuyện!

Cô ấy nhất định đã gặp chuyện lớn rồi!

Vô số ý nghĩ cấp tốc hiện lên trong đầu Hoắc Phi Đoạt, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ dừng lại một giây đồng hồ

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng phán đoán, nhanh chóng quyết định

“Cho người đến địa chỉ đó! Thông báo địa chỉ đó ọi người, lập tức tới đó bằng tốc độ nhanh nhất! Ta sẽ đem hình Y Y đưa cho các người. Thông báo huynh đệ mang theo vũ khí, phong tỏa 10m xung quanh chỗ đó!”

“Dạ, lão đại!”

Hoắc Phi Đoạt nhận áo khoát từ tay quản gia, tay nhấc lên, mặc vào người, cả người đầy khí thế đi ra ngoài
Quản gia còn muốn nói cái gì, liền nghe rầm một tiếng, xe của Hoắc Phi Đoạt như ngựa hoang phóng thẳng ra ngoài

Ngay sau đó, mấy chiếc xe đằng sau cũng chạy theo, tất cả giống như gió bão lao đi

“Chuyện này.....Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Tiên sinh chưa từng như vậy? Lão quản gia xoa xoa chóp mũi, nhìn sau lưng một đám người giúp việc đang đứng ngây ra, liền khoát tay thúc giục, “Ai, các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Hoắc tiên sinh vừa rồi mới nói muốn bữa tối phong phú một chút hay sao? Con không mau đi làm việc?”

“A! Vâng”

Ông chủ bàn hàng vô cùng nhanh trí, nhảy lên, tay bắt được lan can, hai chân chông ngược lên trời

Phía sau ba chiếc xe đen gào thét chạy qua

Ông chủ bán hàng ngơ ngác nhìn sập trái cây của mình bị ập ngược bên cạnh, khóc không ra nước mắt

Má ơi, hôm nay gặp phải vận xui rồi, ba chiếc xe kia phá hư hoàn toàn sập trái cây của ông rồi

Người phụ nữ đứng bên cạnh nhìn thấy, chỉ vào ông chủ bán hàng nói, “Ông đừng chửi! Đều do ông chửi loạn nên mới gặp họa đây! Ông không thấy sao? Ba chiếc xe vừa đi qua, đều là xe của xã hội đen đó! Ông còn chửi nữa, sẽ gặp họa sát thân đấy!”

325. Chương 325: Hai Người Đang Ông Cùng Tranh Giành 2

Ông chủ trái cây trợn mắt há mồm

Xe của lão đại xã hội đen?

Xe của lão đại xã hội đen sao lại chạy qua đường nhỏ như vậy chứ?

Nhất định là gặp chuyện lớn gì rồi!

Đường lớn xe hơi nhiều, bị kẹt xe nghiêm trọng, nên bọn họ mới vội vã chọn đường nhỏ mà đi

“Này! Dám mắng tôi, nhanh mang cái ghế kia lại cho tôi ngồi mau!”

“Bao nhiêu nam nhân tốt sao tôi lại gả cho con gấu như ông chứ!”

Bà vợ lăm bằm mang cái ghế ra ngoài, đỡ ông chồng của mình ngồi xuống, người đàn ông đang muốn ngồi, đột nhiên nghe tiếng bánh xe ma sát, chân liền thụt lại, một chiếc xe sang trọng vụt qua, chiếc ghế mới đó liền không thấy tăm hơi

Ông chủ trái cây cùng bà vợ cả mấy người đi đường bị dọa đứng ngơ ngác nhìn

Chiếc xe mới chạy qua, cái này mới gọi là Thả Tốc a

Chớp một cái, đã không thấy bóng dáng rồi

Chiếc xe vừa chạy qua, chính là xe Của Hoắc lão đại

Ngũ Y Y bị nước lạnh làm tỉnh, cô nằm trên san nhà vệ sinh

Đầu vẫn ong ong như cũ, cô muốn uống nước, tủ lạnh ở chỗ nào vậy?!

Nóng quá a

Ngũ Y Y bị choáng , ý thức bắt đầu không thanh tỉnh được, nhưng cô biết nhất định mình đã xảy ra vấn đề , nhưng là gì, cô lại không biết

Cô muốn đi ra ngoài!

Cô phải rời khỏi chỗ này!

Ngũ Y Y dựa vào ý chí yếu ớt của mình, từng chút một bò ra ngoài, ra khỏi nhà vệ sinh, vịn cái bàn, cô gắng đứng lên, vừa mới gượng đứng một chút, đầu liền o o kêu, mắt nhìn sự vật đều mơ mơ hồ hồ. Tất cả mọi thứ đang biến dạng, tủ quần áo lồi ra, cánh cửa lại hăm sâu vào

Hồng học hồng học....Ngũ Y Y nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của mình, cắn răng, dựa vào tường nhích từng bước di chuyển đến cánh cửa

Cố gắng mấy lần, cả người muốn ngã xuống

Rốt cuộc, cô cũng bắt được tay nắm cửa, nhưng một chút sức lực để mở cửa cũng không có, cửa vẫn không mở ra được

Ngũ Y Y thân thể run rẩy, há ,hốc miệng, từng ngụm từng ngụm thở dốc, mắt nhìn cánh cửa, nghiến răng, thật vất vả mới mở được cái cửa kia

“Cứu mang....Cứu...Cứu mạng”

Ngũ Y Y bước ra , muốn kêu cứu, nhưng lại ngã quỵ xuống đất

May mắn trên mặt đất có trải thảm dày, cô cũng không cảm thấy đau đớn gì

Phúc Hi đang sửa móng tay, bên cạnh là Thạch Ứng mặt không hề đổi sắc, kêu lên, “Nữ nhân này cũng nghị lực thật! Cô ta vậy mà có thể đứng lên! Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Rõ ràng đã cho cô ta dùng rất nhiều, loại thuốc đó, cô chỉ cần dùng một nửa, đã sớm điên cuồng rồi, vậy mà cô ta có thể chống lại được

Không ngờ....

Ngũ Y Y, quả thật đáng khâm phục

“Cái gì?” Phúc Hi nhìn hình ảnh trong camera, không tin nổi

Trong màn hình, Ngũ Y Y vậy mà lại từ trong nhà vệ sinh bước ra, thân hình thoáng lắc lư một cái

“Tiêu thư, cô nhìn! Cô ta tỉnh lại rồi, lại có thể đứng lên, nếu cô đi ra ngoài, vậy thì không thể theo dõi tiếp rồi”

Phúc Hi nhú mày, “Nữ nhân này thật quật cường! Anh không phải nói là đã cho cô ta uống rất nhiều thuốc sao?| Anh nói, thuốc đó, chỉ cần một ít, ngay cả Hà Mã, cũng phải phát tình sao?”

Thạch Ứng nhìn màn hình, lẩm bẩm nói, “Thượng đế phù hộ, cô ta sẽ rất nhanh ngã xuống thôi”

Phúc Hi cũng nhìn màn hình

“Không thể nào? Cô ta đi ra ngoài rồi”

326. Chương 326: Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 3

Phúc Hi gạt đầu một cái, hạ giọng nói, “Làm thế nào bây giờ? Cô ta có thể đi ra ngoài hay không?”

Thạch Ứng cau mày, “Không thể nào? Cô ta nào có thể ương ngạnh như vậy?”

Hai người cùng nhau nhìn màn ảnh, mắt thấy Ngũ Y Y sắp đi ra ngoài

Thạch Ứng thở dài, “Làm sao đây? Cô ta thực sự có thể đi ra ngoài. Không có cách nào theo dõi rồi, Làm sao bây giờ, tiểu thư?”

Phúc Hi suy nghĩ một chút, cười nói, “Không có việc gì, đợi bạn trai cô ta, Tiêu Lạc tới đoán chừng trước đó cô ta lại đi cầu hoan với người khác cũng nên, lúc ấy Tiêu Lạc thấy cô ta cùng người khác y phục không chỉnh tề, chắc sẽ mang cô ta đi vào lại”

Thạch Ứng gạt đầu, “Theo lý mà nói, nhất định là như vậy”

Ở chỗ khác, một tên đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi đang đi tới, thấy Ngũ Y Y đang nằm trên thảm

“Cô gái, cô làm sao vậy? Cần trợ giúp không?”

Hắn vỗ nhẹ bả vai Ngũ Y Y

“Cứu...Cứu tôi...”

Ngũ Y Y mơ hồ nỉ non

Người đàn ông kia, lật nhẹ người Ngũ Y Y, hất mái tóc dính trên mặt ra, nhất thời ngây ngốc

Cô gái này thật là xinh đẹp!

Da trắng, môi hồng, nhìn thoạt rất mê người

Mắt rất lớn, bây giờ lại đang híp lại, nhỏ dài mà đưa tình

Không biết làm sao, hai má lại trở nên hồng hồng, đỏ ửng không bonh2 thường

Đôi môi càng hồng nhuận, bóng bẩy, như quét một lớp son môi

Theo cần cổ nhìn xuống dưới, gã đàn ông lại hít một ngụm khí lạnh

Cổ trắng như tuyết, y phục bị ướt đẫm, phác họa toàn bộ khuôn ngực no đủ

Thật là kích thích thị giác của đàn ông mà

Gã đàn ông thổ dốc một tiếng, trái phải nhìn trước nhìn sau một chút, phát hiện không có một người, hắn lại hỏi Ngũ Y Y lần nữa, “Cô làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái sao?”

Ngũ Y Y thở dốc từng tiếng, tay nhỏ bé ôm ngực mình, khó khăn nói, “Cứu tôi...Tôi thật nóng...”

“Được được, tôi sẽ cứu cô, đưa cô đi bệnh viện, cô không cần gọi nữa, tôi ôm cô dậy”

Gã khẽ đóa mắt, đem Ngũ Y Y ôm lên, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, một làn hương thơm thổi vào mũi, long gã trở nên nhộn nhạo khó tả

Mở cửa phòng ra, ôm Ngũ Y Y tiến vào, đem cô đặt trên giường,

Gã đàn ông vội vàng cởi cà vạt, trong miệng lầm bầm, “Tôi lập tức tới cứu cô ngay, cô đừng vội, tôi lập tức tới ngay”

Ngũ Y Y co rúc một chỗ, tay không ngừng gãi ngực mình, mắt híp lại, khó chịu không thể tả

Gã đàn ông cởi áo sơ mi, quần cũng tuột xuống

Mặc kệ cô gái này bị cái gì, làm trước rồi tính, nếu như làm xong mà có chết, cũng không liên quan tới hắn, đem cô ta để vào lối đi nhỏ, dù sao cũng không ai biết

Tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, không hưởng dụng thì hắn không phải đàn ông

Loại cơ hội ngàn năm như vậy tuyệt không thể bỏ qua

Tiêu Lạc khẩn cấp dừng xe ở đại sảnh của khách sạn

“Tiên sinh, chỗ này không thể đậu xe, mời ngài để xe bên kia.....”

Nhân viên lễ tân còn chưa nói hết, liền bị Tiêu Lạc đẩy ra xa, “Cút ngay! Không được ngăn tôi”

Nhìn qua là một thanh niên ôm yếu, nhưng lại có thể đẩy được nhân viên lễ tân cao 1m8 đi xa mấy mét, nhân viên lễ tân bị đẩy ra xa, đụng phải hành lý của khách khác, nhất thời hành lý bị đổ ra trên đất

327. Chương 327: Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 4

“Khụ khụ khụ.....”

Tên tiểu tử kia ôm ngực, một lúc lâu sau vẫn không thở được.

Thật là đáng sợ!

Người đàn ông lúc này xông vào quán rượu thật đáng sợ.

Nhưng mà suýt chút nữa hắn đã chết rồi!

Hắn biết võ mà!

Tiêu Lạc bước nhanh vào trong quán rượu, không hề kiểm chế mà đẩy tất cả những người chuẩn bị vào thang máy ra, gầm nhẹ: “Xin lỗi! Các người hãy để tôi vào thang máy trước!”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Tiêu Lạc, đều bị gương mặt ẩn nhẫn sát khí của anh ta làm cho sợ hãi.

Tiêu Lạc từ trong thang máy đi ra, dựa theo số phòng mà tìm Y Y, anh đẩy cửa ra, gọi ta: “Y Y! Y Y! Em thế nào rồi? Em đang ở đâu?”

Bên trong căn phòng thật lớn lại không có một bóng người nào.

Tiêu Lạc thở hổn hển đẩy cửa phòng tắm ra, vòi nước chảy ào ào nhưng không có ai.

Tiêu Lạc thở hổn hển, nhứ chặt chân mày mở áo khoác ngoài ra.

Y Y đi đâu rồi?

Không phải phát bệnh chứ?

Vì sao không có ở đây?

Chẳng lẽ.....

Tiêu Lạc không dám nghĩ nữa, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, sau khi suy nghĩ, nhanh chóng đá văng cửa phòng đối diện ra.

Thình thịch!

Một tiếng va đập mạnh vang lên, bên trong phòng phát ra tiếng hét chói tai.

Cửa phòng tốt như vậy đã bị Tiêu Lạc dùng một cước đá văng.

Tiêu Lạc đi vào nhìn xung quanh căn phòng một lần, trực tiếp đem hai người nam nữa kia đá văng ra ngoài, “Này! Xú tiểu tử! ai ày tùy tiện đi vào? Mày tên gì?” Người đàn ông đang nằm m sấp trên người người phụ nữ kia hậu tri hậu giác liền kêu gào lên.

Người phụ nữ nằm bên dưới hấn bắt màn uốn éo cơ thể: “Mã tổng, thật là! Sao lại nhỏ như vậy? Nhanh lên.....mạnh lên..... Tiếp tục đi mà.”

Tiêu Lạc cứ mở tất cả các cửa phòng ra mà tìm.

Càng tìm càng không thấy, hấn càng lo lắng.

Trước cửa quán rượu vài người bảo vệ vừa mới đứng dậy, liền nhìn thấy hơn mười chiếc xe hơi ngừng lại.

Còn chưa chớp mắt, đã thấy vài chục tên đàn ông cầm súng lục chạy về phía cửa quán.

A a a!

Tên bảo vệ ôm đầu trốn sang một bên.

“Lão đại ra lệnh, phong tỏa toàn bộ chỗ này! Không ai được đi vào, cũng không ai được bước ra khỏi cửa. Vài người kia dựa vào cửa! Vài người kia nữa, quay lại về phía cánh cửa, còn mấy người kia, che chắn cửa lại, những người còn lại đều tập trung ở tầng trệt.

A Trung từ trường học chạy đến, vừa bước xuống xe liền nhìn thấy âm thanh của xe thắng gấp lại, Hoắc Phi Đoạt bước xuống xe.

“Lão đại!”

Mọi người cung kính cúi đầu chào hấn.

Một tiếng gọi ầm ĩ kinh thiên động địa làm tên bảo vệ ôm đầu run cầm cập.

Wow, thật là có khuôn phép!

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày, không dừng bước lại, chỉ vội khoát tay, bá đạo nói: “Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, không được nhầm lẫn.”

“Dạ!”

A Trung đi theo Hoắc Phi Đoạt vào quán rượu.

Trong đại sảnh, lúc này có đám người chờ thang máy. Tất cả đều ôm đầu ngồi trốn sang một góc, có hai tên tiểu tử cầm súng chỉ vào bọn họ.

Trong đại sảnh không có một tiếng động.

Từng bóng người mặc áo đen hiện lên, Hoắc Phi Đoạt đã bước vào thang máy, từ từ lên lầu.

Ngũ Y Y cố gắng mở mắt, nhìn bóng dáng mờ ảo của người đàn ông trước mặt: “Cứu, cứu tôi.....Nóng quá.....”

328. Chương 328: Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 5

Người đàn ông nằm sấp xuống, hai tay kích động mà trở nên run rẩy, vuốt ve gương mặt mềm mại của Ngũ Y Y, cười háo sắc nói: “Được được, anh lập tức sẽ cứu em, cái này sẽ cứu em, đem cái này đến.....”

Ngũ Y Y há miệng thở hổn hển, đột nhiên rất muốn vuốt ve gương mặt của người đàn ông này một chút, không có bất kỳ lý do nào, nghĩ muốn làm như vậy!

Tay từ từ giờ lên vuốt ve gương mặt người đàn ông, há miệng muốn nói cứu tôi, ai ngờ môi cô đã bị chặn lại: “Cho tôi.....”

Trời ơi, rốt cuộc là cô bị sao vậy?

Cô không ngờ mình lại làm như vậy!

Vì sao cơ thể mình lại nghe theo sự sai khiến này?

Người đàn ông giật mình, lập tức cười vui vẻ.

“Được, bảo bối, anh lập tức sẽ cho em. Cho em cái này!”

Người đàn ông vội vàng cởi quần lót ra, chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn, cửa phòng phía sau bị người ta đá văng ra.

“A! là ai? Ra ngoài!”

Người đàn ông giật mình, nhanh chóng lấy tay che đậy phía dưới.

Không tồi, không có cởi xuống.

Tiêu Lạc vẻ mặt sát khí đi vào, đã nhìn thấy Ngũ Y Y, lại nhìn thấy bộ dáng của người kia, lập tức hiểu rõ vài phần, lửa giận lập tức bốc lên, hai tròng mắt anh đều đỏ ngầu!

“Mày muốn làm gì cô ấy? Hả?”

Tiêu Lạc đi đến nắm cổ người đàn ông kia.

“A, tôi không. Tôi không muốn làm gì cả.”

Người đàn ông sợ đến mức nắm lấy cánh tay Tiêu Lạc, cố gắng làm cho anh ta buông tay ra, nhưng mà cánh tay Tiêu Lạc cứng rắn như thép, làm hắn ngày càng sợ hãi.

“Đi giải thích với thượng đế đi!”

Tiêu Lạc hiếp mắt lại, cánh tay tăng lực, rắc rắc, cổ người đàn ông kia bị vặn gãy, phút chót ngã xuống đất chết tươi.

Tiêu Lạc đến bên giường, sờ vào gương mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y: “Y Y! Em thế nào? Em có chỗ nào không thoải mái? Nói cho anh biết chỗ nào không thoải mái?”

Thật đáng ghét! Gương mặt Ngũ Y Y thật là nóng.

Ngũ Y Y nở nụ cười nhẹ với Tiêu Lạc, đưa bàn tay nhỏ bé mơn mẩn, bắt được cánh tay Tiêu Lạc, hà hơi nóng: “Nóng.....Nóng quá.....Tôi muốn.....muốn.....”

Chính Ngũ Y Y cũng không biết mình đang làm cái gì, nói đúng ra là rất khó chịu.

Tiêu Lạc hí mắt lại, lập tức hiểu được.

Chẳng lẽ.....Ngũ Y Y bị hạ được!

Tiêu Lạc cắn răng, không dám tin mà đưa tay đụng đến ngực Ngũ Y Y, cô lập tức phát ra âm thanh thỏa mãn, ánh mắt kiều mỵ hí lại, cô thể run rẩy, miệng nỉ non: “Vẫn còn muốn.....”

Oanh.....

Tiêu Lạc chợt ngẩn ra.

Quả nhiên, đúng như hần suy đoán.

Chết tiệt! là ai thất đức hạ được Ngũ Y Y chứ?

Cứu tôi.....Tôi thật khó chịu..... Nóng quá.....”

Ngũ Y Y nhăn gương mặt nhỏ nhắn, muốn khóc, hai tay cầm lấy tay Tiêu Lạc đặt lên ngực mình: “Cứu tôi, tôi khó chịu quá.....”

Tiêu Lạc lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Ngũ Y Y, an ủi: “Được, anh nhất định sẽ cứu em, em yên tâm, anh sẽ cứu em.”

Đem Ngũ Y Y ôm vào trong ngực, đi ra khỏi phòng.

Đi đến lối nhỏ, liền đối diện với một đám người.

Sau khi Tiêu Lạc suy nghĩ, xoay người bước đi, phía sau cũng có một đám người bao vây.

Anh nhướng mày lên, hơi cười lạnh.

“Thả cô ấy xuống.”

Trong đám người, ánh mắt Hoắc Phi Đoạt hung ác nhìn chằm chằm Tiêu Lạc, lạnh lùng lên tiếng.

Hoắc Phi Đoạt dẫn theo mọi người, bước từng bước đến trước mặt Tiêu Lạc, chỉ cách anh ta hai mét.

329. Chương 329: Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 6

“Phi Đoạt, mày tối thật nhanh, còn nhanh hơn con chó theo đuôi.” Tiêu Lạc không sợ cười mỉa mai, cùng mặt đối mặt với Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng hí mắt nhìn cô gái trong lòng Tiêu Lạc.

Mặt cô ửng hồng rất khác thường, trước đây da thịt cô lạnh lẽo, giờ lại hồng hào trong thật mê người.

Mái tóc rối loạn, bộ ngực sữa che đầy.

Một bộ dạng thù mị thật đáng yêu.

Nhưng mà.....Vì sao ánh mắt cô khép hờ, không nhìn ra anh?

Gặp được anh, vì sao lại không có một chút phản ứng nào?

Cô như đang choáng váng, không nhận biết được người khác sao?

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên phát hiện, Ngũ Y Y ở trong lòng Tiêu Lạc, hai tay cô nắm chặt nút áo của Tiêu Lạc rồi vuốt nhẹ lên nó.

Điều này không phải là Ngũ Y Y bình thường.

Cô sẽ không ở trước mặt mọi người làm ra động tác phóng dăng như vậy.

Như vậy.....Chỉ có một khả năng

Cô ấy bị hạ được.

Nghĩ đến đây, Hoắc Phi Đoạt nhảy dựng lên.

“Để cô ấy xuống, giao cho tôi.” Hoắc Phi Đoạt hạ quyết tâm, Anh tuyệt đối không thể đem Ngũ Y Y giao cho Tiêu Lạc.

“Dựa vào cái gì? Phi Đoạt!” Tiêu Lạc cười lạnh, ôm chặt Ngũ Y Y trong lòng. Đáng chết, cô bé kia môi nhỏ hồng, thổi hơi nhẹ vào quần áo anh, thổi trúng điểm yếu của anh.

“Phi Đoạt, mày nên biết, Ngũ Y Y là người nhà của tao, tao muốn đưa cô ấy về nhà khám bệnh, vì sao muốn tao giao à? Về lý thì không thể.”

Hoắc Phi Đoạt cười: “Chúc mừng cậu, được thăng chức thành người nhà của Ngũ Y Y, nghe nói cậu đính hôn với Ngũ Nhân Ái, cậu trở thành anh rể của Ngũ Y Y rồi. Anh rể vẫn là cậu, cũng không bằng người đàn ông thân thiết của cô ấy. Anh rể của Y Y, cậu còn không giao Ngũ Y Y cho người đàn ông của cô ấy sao?”

“Mày! Mày lúc nào đã trở thành người đàn ông của Y Y rồi! Đừng nói đùa! Người trong lòng Ngũ Y Y là tao! Mối không phải là Hoắc Phi Đoạt!”

Hoắc Phi Đoạt trong lòng đau nhói, vẫn bình tĩnh cười nhẹ: “Đây đã là quá hạn của cậu rồi. Tại lúc Ngũ Y Y không hiểu chuyện, có lẽ đã có một chút tình cảm tốt với cậu, nhưng mà hiện tại người trong lòng cô ấy là tôi. Lúc Y Y còn tỉnh, đã gọi điện thoại cho tôi, để cho tôi nhanh chóng đến đón cô ấy về. Nếu không, làm sao tôi có thể tìm đến đây được.”

Tiêu Lạc nhíu mày, không dám tin sau đó lão đảo.

“Hoắc Phi Đoạt, mày đúng là tên tồi, hôm nay tao sẽ không giao Ngũ Y Y ày. Lúc này, tao muốn bảo vệ Y Y.”

Hoắc Phi Đoạt quay đầu cười nhẹ, giống như anh đang nghe một chuyện cười: “Chỉ bằng cậu? Cũng muốn bảo vệ Ngũ Y Y sao? Cậu nên bảo vệ Ngũ Nhân Ái mới đúng. A Trung, đừng làm càn, đưa Ngũ Y Y chỗ Tiêu Tổng đi đi.”

A Trung cười một tiếng, lập tức vung tay lên: “Lên.”

Lập tức hơn mười tên tiểu tử phía sau tấn công vào Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc không sợ hãi, ôm Ngũ Y Y trong lòng, nâng chân dài lên đá liên hoàn, bốn năm tên tiểu tử bay thẳng ra ngoài.

Tiêu Lạc ôm Ngũ Y Y, quay đầu đánh trả đám người kia. Một đám tiểu tử của công ty Hắc Đế bay ra ngoài.

Hoắc Phi Đoạt vẫn im lặng đứng một bên, lạnh lùng nhìn.

A Trung lo lắng nói nhỏ với Hoắc Phi Đoạt: “Lão đại, em lên.”

“Khoan đã.....” Hoắc Phi Đoạt ngăn A Trung lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Tiêu Lạc không chớp mắt: “Tôi muốn xem võ công của anh ta một chút.”

Vừa dứt lời, Hoắc Phi Đoạt lao đi như một cơn gió.

330. Chương 330: Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 7

Đột nhiên Tiêu Lạc cảm thấy một cơn gió lớn lướt qua, anh ta lường trước là Hoắc Phi Đoạt sẽ đuổi đến đây, nhanh chóng xê dịch, muốn dùng nội lực để bảo vệ.

Ai ngờ, sau lưng đột nhiên đau đớn, sức lực trong tay dần dần biến mất, anh nhíu mày lại, trên đầu đau nhức từng cơn.

Một ý niệm trong đầu thay đổi trong nháy mắt, Ngũ Y Y đang ở trong lòng Tiêu Lạc, đã nằm trong lòng Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y trong lòng, anh cúi đầu, đưa tay vén mái tóc Ngũ Y Y lên, nói nhỏ: “nha đầu ngoan, chúng ta về nhà thôi.”

Tiêu Lạc chống đỡ không nổi, quỳ một chân trên mặt đất, đau đớn hít một ngụm khí lạnh.

Võ công của Hoắc Phi Đoạt cao vượt xa ngoài dự đoán của hắn.

Một chiêu chế địch!

Động tác xuất thần nhập hóa, anh vừa không nhìn thấy rõ đã bị đánh bại.

“Hoắc Phi Đoạt!”

Tiêu Lạc cắn răng, quỳ một gối xuống, ngẩng đầu lên.

Trên trán đã chảy mồ hôi lạnh.

Hoắc Phi Đoạt lườm biếng liếc mắt nhìn Tiêu Lạc: “Thua cuộc còn muốn nói gì sao?”

Tiêu Lạc nhú mày nhìn Ngũ Y Y: “Trừ phi tao chết, hôm nay thế nào tao cũng sẽ không đem Ngũ Y Y giao ày.”

“Bây giờ mới mới có tình cảm thâm thiết với Ngũ Y Y rồi sao? Vì sao ngay từ đầu dính hôn với cô gái khác, lại làm Ngũ Y Y đau khổ hả? Tiêu Lạc, cậu không thể đòi hỏi nhiều quá.”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt chẳng muốn nhiều lời với Tiêu Lạc nữa, liền xoay người rời đi.

“Hoắc Phi Đoạt! đứng lại! Đem Ngũ Y Y trả lại cho tao!”

Tiêu Lạc tê tâm liệt phế gọi, cố gắng đứng lên.

Vừa mới đứng lên, đầu óc liền choáng váng một trận, đau đớn lan tràn khắp toàn thân, trước mắt hắc đen tối, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã xuống.

Ngã xuống trên lối đi nhỏ, liền hôn mê.

Lúc này, Hoắc Phi Đoạt đã phong kín huyết đạo của hắn.

A Trung nhìn thoáng qua Tiêu Lạc, tự nói: “Xú tiểu tử, giấu diếm võ công nhiều năm như vậy, thật sự là lão luyện, các anh em, rút thôi.”

Cộp cộp cộp..... Mọi người trong công ty Hắc Đế bảo vệ Hoắc Phi Đoạt đi đến thang máy.

Hoắc Phi Đoạt đem áo choàng của mình choàng lên người Ngũ Y Y, quần cô lại thật chặt.

Gương mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực anh, thối hơi nóng.

“Nóng.....nóng quá.....”

Hoắc Phi Đoạt vừa sốt ruột, vừa lo lắng, vỗ nhẹ vào hông Ngũ Y Y, ôm ấp rắn chắc, thấp giọng dụ dỗ: “được được, lập tức sẽ hết nóng.”

A Trung mở cửa xe, một đám đám đàn em cầm súng lục bảo vệ xung quanh xe hơi, mọi người trong khách sạn cũng không biết tại sao lại như thế, Hoắc Phi Đoạt đã lái xe rời đi.

Trong vài phút ngắn ngủi, một đám đàn em cầm súng đã dần dần biến mất.

Mọi người bên trong vẫn duy trì trạng thái ngồi xổm xuống đất, nhìn xung quanh, nói nhỏ: “Hình như mọi người đã đi hết rồi....Chúng ta có thể đứng lên chưa?”

“Người nào vừa mới đánh rắm! Thối chết được.”

Một người tức giận kêu lên.

Lần này xem như giống như một ngòi nổ, một đám người vừa ngồi xổm trên mặt đất, tất cả đều nổ tung, vì trốn cái rắm, mọi người đều chạy toán loạn.

Hoắc Phi Đoạt vén y phục bên ngoài ra, lộ ra gương mặt Ngũ Y Y.

Cô cuộn mình lại ngồi trên đùi hắn, hai móng vuốt nhỏ từ từ cởi cúc áo của hắn ra.

Cô chu môi nhỏ lên, đưa tay cởi bỏ từng cúc áo trên người hắn, vuốt ve da thịt hắn.

Vù vù.....

331. Chương 331: Hai Người Đàn Ông Cùng Tranh Giành 8

Hoắc Phi Đoạt hít một hơi khí lạnh, cả người đều căng thẳng.

Anh đưa tay vuốt ve gương mặt Ngũ Y Y, nhiệt độ rất cao. Lại nhanh chóng vạch mắt cô ra nhìn xem, trông mắt rất đỏ.

“Chết tiệt! Hạ liều thuốc lớn như vậy, thật độc ác mà.”

Vậy liều thuốc này, nếu không thể ăn ái đầy đủ, chắc chắn sẽ bỏ mạng.

Có bao nhiêu trai gái điên cuồng dùng thuốc quá liều, chết lả thây trong quán bar với tư thế thật khủng khiếp.

“A Trung! Lấy nước ấm cho tôi.”

“Dạ...Đây ạ.”

A Trung đưa ly nước đến, Hoắc Phi Đoạt hớp một ngụm nước, kề vào môi Ngũ Y Y, đưa nước vào miệng cô.

Ngũ Y Y giống như người lạc giữa sa mạc vừa tìm thấy nguồn nước, nhanh chóng hớp ngụm nước nuốt vào trong họng.

Không chờ Hoắc Phi Đoạt đứng dậy, cô đã chủ động cầu xin, hôn lên đôi môi Hoắc Phi Đoạt.

Đây không phải là hôn môi, giống như con mèo nhỏ đang liếm liếm thức ăn.

Chẹp chẹp, cô ngày càng thở dốc hơn, âm thanh rên nhẹ vang trong miệng.

Oanh.....

Đầu óc Hoắc Phi Đoạt kích thích.

Bụng dưới căng thẳng lên, bắp thịt toàn thân đang kêu gào.

Kiểm lòng không đậu, hần cúi xuống hôn trả lại cô.

“Ừm.....Ừm.....” Ngũ Y Y vịn vào cơ thể, hai bàn tay nhỏ bé vuốt ve lồng ngực Hoắc Phi Đoạt, cô nhắm mắt lại khát cầu nụ hôn sâu hơn.

Cô nhiệt tình như vậy làm Hoắc Phi Đoạt trở tay không kịp, anh tìm không được nụ hôn của cô.

Hai tay Ngũ Y Y vuốt ve từ trên ngực xuống bụng dưới Hoắc Phi Đoạt, lúc đụng đến cơ bụng rắn chắc của anh, làm cả người anh run lên.

Không ngờ, cô lại chưa thỏa mãn, nếu tiếp tục nữa, sẽ đụng đến nơi kéo khóa quần của anh.

A!

Hoắc Phi Đoạt phát ra tiếng kêu trong lòng ngực, anh rời khỏi môi cô, nhanh chóng bắt hai tay đang lộn xộn của cô lại, khàn giọng nói: “Hiện tại không được.....Về nhà rồi hãy nói.....”

Ngũ Y Y bất mãn lắc lắc cơ thể, ánh mắt hoảng hốt: “Nóng.....Tôi nóng..... Tôi muốn.....”

Hoắc Phi Đoạt cắn môi, áp chế ngọn lửa mãnh liệt trong lòng, nói với A Trung trước mặt: “Lái nhanh lên! lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ Trần nói với ông ta có người bị hạ được, để cho ông ta đến biệt thự Vọng Hải.”

“Dạ!”

A Trung đáp. Lập tức gọi điện thoại.

Ngũ Y Y bị người khác hạ được?

Mẹ ơi, người nào mà thất đức vậy, lại dám hạ được một tiểu công chúa này chứ?

Xe hơi chạy như bay trên đường với tốc độ cao.

Phúc Hi sốt ruột đi qua đi lại trong phòng, luôn luôn hỏi Thạch Ứng, “Ngũ Y Y trở lại căn phòng kia chưa?”

Thạch Ứng nhìn chằm chằm màn hình: “Vẫn chưa có.”

“Có thể xảy ra tình huống gì khác rồi không?”

Phúc Hi lo lắng nhìn về phía Thạch Ứng.

Sau khi Thạch Ứng cân nhắc: “Tôi vừa mới nghĩ đến, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Ngũ Y Y bị hạ một liều thuốc lớn như vậy, nếu không có người đàn ông nào thỏa mãn cô ta, cô ta cũng đường sống sót! Tiêu Lạc đã đến, nhất định Tiêu Lạc sẽ thỏa mãn cô ta. Ngày mai, Ngũ Y Y sẽ phát hiện, cô trần truồng nằm trong lòng người đàn ông, khi đó, cô ta cũng đã hiểu cái gì rồi. Tiểu thư, cô nói xem, Ngũ Y Y như vậy còn mặt mũi nào dám đến gặp Hoắc Phi Đoạt không? Chúng ta cũng có thể đem đoạn video clip giấu tên này đưa cho Hoắc Phi Đoạt xem, để cho anh ta nghĩ rằng đêm nay cô ta đã đi đâu, đã ở dưới thân người đàn ông nào. Hoắc Phi Đoạt là người thông minh như thế, hẳn nhất định sẽ nghĩ Ngũ Y Y bị người khác làm bẩn rồi.”

332. Chương 332: Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 9.

Phúc Hi nghe, chậm rãi nở nụ cười: “Đúng rồi! Mặc kệ nói như thế nào thì Ngũ Y Y cũng đã bị hạ được, đêm nay cô ta nhất định phải cần đàn ông, nếu cô ta may mắn thì chỉ có một mình Tiêu Lạc thỏa mãn cô ta, nếu cô ta bất hạnh, đoán chừng sẽ trở thành đồ ăn của rất nhiều đàn ông. Chuyện này là sự thật, không cách nào nay đổi. Ha ha ha ha.”

Thạch Ứng gật đầu: “Thời cơ làm chuyện này cực kỳ tốt, vừa lúc Hoắc Phi Đoạt ra nước ngoài, chờ hắn trở về thì chuyện gì cũng đã kết thúc, không có cách gì thay đổi.”

Phúc Hi càng nghĩ càng vui vẻ, tìm điện thoại di động nói: “Tôi muốn gọi cho Cố Tại Viễn hỏi một chút xem bọn họ đã lên máy bay chưa.”

Cố Tại Viễn đang ở trong một tiệc rượu liếc mắt đưa tình cùng một đại tiểu thư hai mươi tuổi thì điện thoại di động vang lên.

“Tiểu bảo bối, đêm nay đến chỗ đó cùng anh đi, anh sẽ cho em xem con cá mập đang nuôi trong nhà.”

Cố Tại Viễn chỉ xuống phía dưới, nháy mắt với cô gái.

Cô gái hờn dỗi vuốt vuốt hăn, “Ồ kìa, Cố thiếu, anh đúng là xấu mà.”

Cố Tại Viễn cầm điện thoại di động lên định nghe, đột nhiên phát hiện người gọi đến là Phúc Hi thì sợ tới mức toàn thân run lên, nhìn hai bên một chút rồi vội vàng dặn dò cô gái một câu: “Bảo bối chờ anh một chút, anh đi nhà vệ sinh rồi trở lại ngay!”

Không đợi cô gái nói gì hắn đã như một tên lửa phi ra ngoài.

Cô gái chu miệng, “Xem ra bụng dạ rất kém đây..., gấp như vậy kia mà.”

Cố Tại Viễn cuối cùng cũng tìm được một chỗ yên lặng, điều chỉnh lại hơi thở rồi mới tiếp điện thoại của Phúc Hi: “Lão Đại, lão Đại, là điện thoại của Phúc Hi nhà anh, anh có muốn nghe không? Đây đây, Phúc Hi hả? Có chuyện gì không?”

Phúc Hi lại biến thành cô gái nhỏ dịu dàng: “Tại Viễn hả, tôi nghe anh Phi Đoạt nói hai người phải đi Italy phải không...?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mà không phải, đã lên máy bay rồi, máy bay cũng sắp bay lên, cô mà gọi điện chậm một phút là tôi tắt điện thoại rồi. Lão Đại hơi mệt, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, có muốn tôi đánh thức anh ấy dậy không?”

“Đừng, đừng, đừng! Đừng gọi anh ấy, anh ấy làm việc cũng rất mệt rồi. Tôi chỉ muốn biết hai người đã lên máy bay chưa thôi, chú ý an toàn nhé...”

“Được được, lão đại của chúng tôi thật hạnh phúc, có Phúc Hi quan tâm anh ấy như vậy. Ha ha, tôi rất ghen tỵ đó.”

Cố Tại Viễn vừa nói dối, vừa lấy tay xoa mồ hôi lạnh.

Phúc Hi ngọt ngào nói: “Muốn anh Phi Đoạt cảm thấy ngọt ngào mới được.”

“Yên tâm đi, chờ anh ấy thức dậy, tôi nhất định sẽ ra sức khen ngợi cô. Thôi nhé, tiếp viên ra hiệu cho tôi tắt máy rồi.”

“Được được được, cứ vậy đi. Tạm biệt.”

Ngắt điện thoại, Cố Tại Viễn khẩn trương tắt nguồn.

Mồ hôi nhỏ giọt, chuyện lão đại giao cho hắn ngàn vạn lần không thể sai lầm, nếu không cái mạng nhỏ này sẽ ngừng lại mất.

Cố Tại Viễn trở lại tiệc rượu, cô gái kia mắt húng bữu môi đậm chân: “Anh đi lâu vậy...”

“Ôi chào tiểu bảo bối, hai chúng ta đừng ở chỗ này phí thời gian nữa, về nhà anh. Anh nhất định sẽ cho em biết tay, cho em chơi thật vui.”

Nói xong, Cố Tại Viễn néo mông cô nàng một cái.

Cô gái thẹn thùng tiến sát vào lòng Cố Tại Viễn cùng nhau đi ra ngoài.

Cố Tại Viễn nghĩ, hai ngày cuối tuần này hắn vẫn sẽ tắt máy.

Nếu lão đại muốn chơi trò tàng hình, muốn chơi trò biến mất, tại sao hắn lại không chơi theo?

Phúc Hi cười nói với Thạch Ứng: “Anh Phi Đoạt đã lên máy bay, máy bay cũng sắp bay rồi.”

333. Chương 333: Hai Người Đàn Ông Tranh Giành 10.

Hoắc Phi Đoạt dùng khăn ướt thấm môi cho cô, dùng khăn lạnh lau mặt cho cô.

“Chuyện Ngũ Y Y cùng đàn ông khác đã là vấn đề đóng thuyền rồi. Thạch Ứng, chúng ta có nên uống mừng thắng lợi không đây?”

Thạch Ứng yếu ớt nhìn Phúc Hi, trên mặt lộ ra sự si mê.

Ngũ Y Y bên cạnh Hoắc Phi Đoạt vẫn quần lấy hắn, lần mò hắn, trong mắt phát ra tia đói khát hoang dã khiến Hoắc Phi Đoạt sợ hãi.

Dọc đường đi đều phải đỗ dành nha đầu này, đến biệt thự Vọng Hải, quần của Hoắc Phi Đoạt đã rụng lều, phía dưới trường căng.

Muốn điên rồi!

Lại bị nha đầu kia quần quít, hắn thật sự không thể nghiêm túc nữa.

“Hoắc tiên sinh, bác sĩ Trần vừa mới đến, đang chờ tại phòng khách.”

Lão quản gia ra đón, báo cáo với Hoắc Phi Đoạt.

“Được.” Hoắc Phi Đoạt đáp ngắn gọn, ôm Ngũ Y Y vào trong nhà.

Bác sĩ Trần vừa thấy Hoắc Phi Đoạt đi vào, lập tức đứng lên: “Hoắc tổng! Vị nào là bệnh nhân?”

“Bác sĩ Trần, lên lầu rồi nói.”

Hoắc Phi Đoạt không dừng lại chút nào, ôm Ngũ Y Y lên lầu, vào phòng ngủ của hắn.

A Trung và bác sĩ Trần nhanh chóng lên lầu.

Hoắc Phi Đoạt giữ tay Ngũ Y Y, không cho cô lộn xộn.

Bác sĩ Trần tiến hành kiểm tra cho Ngũ Y Y.

Kiểm tra xong, bác sĩ Trần nhăn mày lại.

Hoắc Phi Đoạt lường trước được tình huống không tốt, lo lắng hỏi: “Như thế nào?”

“Như cậu dự đoán, cô ấy bị tiêm rất nhiều thuốc kích dục, là một loại thuốc vừa được nghiên cứu phát triển ở nước ngoài.”

“Thuốc đó có thể giải không? Bây giờ cô ấy rất khổ sở.”

“Tôi chỉ có thể tiêm cho cô ấy chút thuốc hoãn lại thôi, vẫn không thể giải hoàn toàn được, dù sao cũng là loại thuốc mới ra, chúng tôi cũng không có cách nào. Thật sự xấu hổ, Hoắc tổng.”

Hoắc Phi Đoạt đi qua đi lại, quay đầu lại nhìn bác sĩ Trần: “Vậy chúng ta phải làm sao?”

Bác sĩ Trần thở dài: “Có lẽ vẫn phải thỏa mãn nhu cầu của cô ấy, giảm bớt tác dụng của thuốc, mặt khác, cậu có thể sử dụng vật lý trị liệu ở bên ngoài, cũng có thể có chút hiệu quả nhưng hiệu quả không quá lớn. Theo tôi đoán, mặc dù tiêm thuốc nhưng nhu cầu của cô ấy có thể rất lớn. Nếu không đủ sức thỏa mãn cô ấy, có khi còn nguy hiểm đến tính mạng. Cái này, chắc Hoắc tổng cũng hiểu.”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu: “Được rồi, ông mau đi tiêm cho cô ấy đi, có thể giảm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

Bác sĩ Trần gật đầu đi vào, tiêm cho Ngũ Y Y.

Một tay Hoắc Phi Đoạt đánh vào vách tường: “Chết tiệt! Đúng là tên khốn nạn! Nếu để tôi bắt được, tôi nhất định sẽ không tha cho hắn!”

Thật sự không muốn phát sinh quan hệ với cô trong tình huống không rõ ràng, nhưng bây giờ...

Làm sao đây?

Bác sĩ Trần làm xong công việc của mình liền cáo từ rời khỏi.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, thở dài nhìn Ngũ Y Y đang mơ màng.

Đi qua ngồi trên mép giường, thương tiếc vuốt ve mấy sợi tóc của cô.

“Đừng có chuyện gì, nếu không nghe lời của tôi, tôi sẽ không tha cho em đâu, hiểu chưa nha đầu?”

Hoắc Phi Đoạt thấp giọng nỉ non, cúi đầu hôn lên trán Ngũ Y Y.

Tiêm xong, Ngũ Y Y ngủ mê mết, chỉ là bởi vì tác dụng của loại thuốc kia trong cơ thể, cứ một lúc người cô lại run lên.

Hoắc Phi Đoạt nắm tay cô thật chặt, vỗ về cô: “Không sao đâu, có tôi ở đây, tôi ở bên cạnh em. Tôi ở đây.”

334. Chương 334: Xuất Phát Đến Biệt Thự 1.

Nhìn thấy Ngũ Y Y mơ càng ngày càng chập chờn, cơ thể run rẩy càng ngày càng kịch liệt, Hoắc Phi Đoạt cực kỳ lo lắng.

Lông mi của Ngũ Y Y bắt đầu run rẩy, mí mắt cũng bắt đầu rung động.

Thuốc mà bác sĩ Trần tiêm cho cô sắp mất hiệu lực rồi!

Cô sắp tỉnh lại rồi!

Lão quản gia bưng một bình café, dẫn một người hầu mang thức ăn lên lầu.

“Quản gia! Ông làm gì vậy?”

A Trung ở dưới vội vàng gọi lão quản gia.

Lão quản gia chậm chạp xoay người lại nhìn A Trung ở phía dưới, nói: “A... Hoắc tiên sinh còn chưa dùng bữa tối nên tôi cho người hầu mang chút thức ăn lên. Không ăn cơm chiều sao được chứ?”

A Trung dậm chân: “Xin Lão Nhân Gia đó, đừng đi lên! Không thể đi lên đâu!”

“Tại sao?” Lão quản gia mờ mịt.

A Trung đi lên chỗ đó, thì thầm: “Lão không thể lên đó đâu! Bây giờ... Cái này cái này... Tình huống bên trong có chút đặc biệt...”

“Đặc biệt? Đặc biệt thế nào?” Lão quản gia vẫn không rõ.

“Trời ơi, tại sao người vẫn chưa hiểu thế!” A Trung vỗ đầu: “Là như vậy, bây giờ không thể vào quấy nhiễu lão đại! Ông không thấy sao? Lão đại ôm phụ nữ đi vào, cô gái kia vẫn còn ở trong, lão đại còn cần dùng cơm chiều gì chứ? Không phải có sẵn cơm chiều rồi sao?”

Lão quản gia thần thần bí bí nhìn A Trung, chậm chạp hiểu được, vỗ đầu mình: “Ôi cha, xem lão này..., đúng là già rồi, chuyện gì của người trẻ tuổi cũng không hiểu. Cũng may là cậu nhắc nhở tôi, nếu không tôi đã quấy rầy Hoắc tiên sinh rồi.”

“Đúng vậy..., mau xuống đi! Mau xuống đi!” A Trung vỗ tay, “Để tôi xem có gì ăn nào, tôi ngược lại lại rất đói bụng.”

Mí mắt của lão quản gia giật giật.

Suy nghĩ cả nửa ngày, là A Trung tiềm, muốn ăn rồi.

Phúc Hi ngồi ở hoa viên biệt thự, trên bàn gỗ là bảy tám món ăn.

Cô ta ngồi đối diện với Thạch Ứng, chạm cốc uống rượu.

“Đừng uống quá nhiều, tiểu thư, sẽ say đó.”

Thạch Ứng ngăn Phúc Hi lại.

Phúc Hi vẫn cố chấp uống sạch rượu trong chén, hơi say, cười ngây ngô nói: “Tại sao không cho tôi uống? Anh Phi Đoạt không ở đây, tại sao tôi không thể buông thả một chút? Vốn dĩ tôi sợ anh Phi Đoạt nói tôi không văn minh, sợ anh ấy chê tôi không thực nữ, khi các học sinh đều bắt đầu học uống rượu, chơi đùa ở bên ngoài tôi cũng không dám thử, chỉ đóng vai cô gái ngoan trước mặt anh ấy. Tôi sống áp lực như vậy, sống mệt mỏi như vậy có ích lợi gì? Anh ấy từng nhìn tới tôi ư? Trong mắt anh ấy có tôi ư? Hôm nay anh Phi Đoạt không ở nhà, ra nước ngoài, tại sao tôi không thể thả lỏng một chút? Anh cũng uống đi! Đừng chỉ nhìn tôi. Tới đây, cùng ly!”

Phúc Hi lại rót ỉnh một ly rượu vang đỏ, sau đó ra sức cộng ly với Thạch Ứng, cô hơi ngắc đầu, uống rượu.

Thạch Ứng cau mày thở dài, uống một ngụm nhỏ nói: “Thật ra tiểu thư rất đẹp, rất hoàn hảo, không cần phải mệt mỏi ở bên cạnh hắn như thế, không cần nguy trang mình như thế.”

Khi một người đàn ông thực sự thích một cô gái, dù cô có nhiều tật xấu và khuyết điểm đến đâu anh ta đều thích.

Thích như vậy, thật sự không có cách nào miễn cưỡng.

Lời này, Thạch Ứng giấu trong lòng, không dám nói ra.

Đôi mắt của Phúc Hi đột nhiên đỏ hoe, ghen ngào: “Tôi không tốt ư? Thạch Ứng, anh nói đi, tôi có chỗ nào không tốt? Chẳng lẽ tôi như vậy còn không xứng với anh Phi Đoạt ư? Từ nhỏ đến lớn tôi đều cố gắng như thế nhưng anh ấy chỉ coi tôi là em gái, đến bây giờ cũng chưa từng nhìn đến tôi.”

335. Chương 335: Xuất Phát Đến Biệt Thự 2.

“Tôi cho rằng anh ấy căn bản là một người rất lạnh nhạt, đối xử với người nào cũng như vậy. Nhưng tôi thật sự không ngờ, anh ấy cũng sẽ quan tâm một cô gái, càng không ngờ cô gái kia lại là Ngũ Y Y bình thường đến vậy! Tại sao lại như thế?”

Phúc Hi nói đến chỗ thương tâm, không nhịn được ghé vào bàn khóc lên.

Thạch Ứng duỗi tay qua, chặn chờ một chút rồi nhẹ nhàng vỗ vai Phúc Hi, khuyên nhủ: “Tiểu thư tốt như vậy, đẹp như vậy, lại rất si tình với hắn, một ngày nào đó hắn sẽ đáp lại tiểu thư.”

“Sẽ sao? Hu hu, sẽ có một ngày như thế ư? Tôi không dám khẳng định, hu hu.”

Phúc Hi quệt miệng ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Thạch Ứng.

Thạch Ứng nhìn Phúc Hi đầm đìa đáng yêu như vậy, tim nhất thời như bị dao cắt, đưa tay xoa nước mắt trên mặt cô ta.

Phúc Hi nức nở: “Đời này, nguyện vọng duy nhất của tôi chính là gả cho anh Phi Đoạt, tôi chỉ có một nguyện vọng như thế, chẳng lẽ Thượng Đế cũng không để tôi thực hiện ư? Trong lòng tôi chỉ có anh Phi Đoạt, chỉ có một mình anh ấy...”

Thạch Ứng run rẩy thu tay lại, bất đắc dĩ cúi đầu.

Phúc Hi ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng trên bầu trời, nâng tay cầu nguyện: “Ông trời, thỉnh ông hãy xem xét mối tình thâm thiết của tôi với anh Phi Đoạt mà thỏa mãn nguyện vọng này của tôi đi! Xin ông! Xin ông để anh Phi Đoạt chán ghét mà vứt bỏ Ngũ Y Y kia! Xin ông để anh Phi Đoạt thích tôi.”

Phúc Hi nhắm mắt, chân thành cầu nguyện.

Thạch Ứng vụng trộm nhìn Phúc Hi, tâm loạn như ma.

Lông mi của Ngũ Y Y run rẩy, tròng mắt trong nháy mắt mở to, thở dài thật sâu.

“Ôi...”

Cô khó chịu rên rỉ, đôi mắt mở to, con ngươi đẹp như kim cương đen, mờ mịt không chút tiêu cự.

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Ngũ Y Y.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y nhăn lại, cái miệng đỏ au mở ra, thở ra khí nóng, cô đột nhiên nắm lấy quần áo trước ngực, xé lung tung.

“Khó chịu quá! Em nóng quá! Nóng chết mất! Khó chịu chết mất.”

“Y Y! Y Y!”

Hoắc Phi Đoạt muốn ấn chặt tay của Ngũ Y Y nhưng Ngũ Y Y đúng là phát cuồng rồi, điên cuồng xé quần áo, quần áo bị xé nhanh chóng bay sang một bên, áo ngực cũng bị ném đi.

Vù vù!

Hoắc Phi Đoạt nheo mắt lại, hít sâu một hơi.

Đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của cô nhưng... Khi thân thể trắng nõn không tỳ vết của cô đột nhiên hiện ra trước mặt hắn thì thân thể xinh đẹp đó vẫn khiến hắn căng thẳng.

Thân thể quá đẹp!

Thân thể tuyết trắng, hai tiểu anh đào phấn hồng run rẩy, nhỏ nhắn nhưng đáng yêu, hồng hào, cực kỳ quyến rũ.

Cả bộ ngực no đủ hiện ra như là cây đào mật tươi mới, run rẩy, khiến người ta mơ màng.

“Em nóng.... Nóng chết mất.... Em nóng... Cứu em.... Cứu em.... Khó chịu quá....”

Ngũ Y Y cau mày than nhẹ, lắc lắc thân thể loạn lên, muốn gãi ngực.

Hoắc Phi Đoạt sợ cô gãi làm xước da liền khấn trương ấn chặt hai tay cô.

Ngũ Y Y râm rì, cả người như kẹo mè xừng, vụn vụn, cọ xát lên người Hoắc Phi Đoạt.

“Em khó chịu.... Nóng chết mất....”

Cô như mỹ nhân ngư trắng như tuyết, vụn vụn bừa bãi dưới thân Hoắc Phi Đoạt.

Đôi mắt quyến rũ như tơ, cánh môi đỏ thắm thở ra ra hương trái cây khô nóng.

Cả người đều nhiệt liệt mời mọc Hoắc Phi Đoạt!

336. Chương 336: Xuất Phát Đến Biệt Thự 3

Hướng về phía Hoắc Phi Đoạt mà đòi hỏi!

“Y Y! Bình tĩnh một chút nào, em nhìn tôi đi, em có nhận ra tôi không?”

Hoắc Phi Đoạt muốn để cho Ngũ Y Y tỉnh táo một chút, nhưng căn bản là vào lúc này ý thức của Ngũ Y Y đã bay tán loạn, làm sao có thể biết Hoắc Phi Đoạt, lời nói của anh đều không nghe thấy, vẫn cứ vịn vẹo thân mình rồi khẽ kêu.

Cô giãy dụa, vịn vẹo, quần áo phía dưới đều đã tuột xuống dưới, cả cơ thể chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ bé.

Đột nhiên cô cong hai chân, hỏn hển đặt bên hông Hoắc Phi Đoạt, toàn bộ cơ thể mềm mại không xương đều đang cọ xát với Hoắc Phi Đoạt.

“Tôi muốn.....Tôi khó chịu..... Cho tôi.....”

Hoắc Phi Đoạt gắt gao cắn môi mỏng, kìm nén lửa lớn trong lòng.

Anh không nghĩ vào tình huống như vậy, lại muốn nha đầu này.

Anh luôn luôn nỗ lực, muốn để cho nha đầu này thích mình một chút, sau đó để cô cam tâm tình nguyện, cứ tự nhiên như vậy mà cùng với cô hòa làm một.

Nhưng bây giờ.....

“Anh ôm em đi tắm nước lạnh, có được không? Đừng nóng vội, đi tắm nước lạnh trước đã.”

Hoắc Phi Đoạt dựa vào nghị lực phi thường, ôm lấy toàn bộ cơ thể Ngũ Y Y, đi về phía vòi hoa sen.

Vừa xả nước lạnh hơi âm ỉ vào, anh có chút khó lòng mà đặt cô vào trong làn nước lạnh như vậy.

Ngũ Y Y nằm trong lòng anh tựa quây, giống như cá chạch vuốt ve Hoắc Phi Đoạt, đôi môi vì đòi hỏi mãnh liệt, mà hồng hào đến chói mắt.

“Nhịn một chút, hơi lạnh.”

Hoắc Phi Đoạt dần lòng, đặt Ngũ Y Y vào bồn nước lạnh.

“A!” Ngũ Y Y chạm vào nước lạnh, cơ thể hung hăng run lên, la toáng lên.

Cơ thể cô run rẩy, gắt gao ôm lấy người Hoắc Phi Đoạt, không muốn chạm vào nước lạnh.

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy bất đắc dĩ, đành phải ngồi vào trong nước lạnh cùng với cô.

Đại khái là nước lạnh khoảng hai mươi độ, cũng không quá lạnh.

Hoắc Phi Đoạt nằm trong bồn tắm khổng lồ, phía trên người là Ngũ Y Y.

Hai cánh tay Ngũ Y Y ôm lấy cổ Hoắc Phi Đoạt, toàn bộ cơ thể trắng nõn đều dán lên người Hoắc Phi Đoạt, may mắn là Hoắc Phi Đoạt vẫn còn mặc quần áo, bằng không thật sự là không thể chịu nổi sự trêu đùa của Ngũ Y Y.

“Ừ...a.....” Ngũ Y Y dần dần thích ứng với nước lạnh, khẽ tựa mình, có chút thư thái.

Cô nằm trên người Hoắc Phi Đoạt, nhắm mắt lại, thở hỏn hển.

“Khá hơn chút nào không? Có dễ chịu hơn không?”

Hoắc Phi Đoạt nói nhỏ, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ướt sũng của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y giống như một chú mèo nhỏ, cuộn mình lại, khẽ run.

Đôi môi, vẫn đỏ tươi.

Hoắc Phi Đoạt nheo mắt lại.

Nước lạnh này là vật lý trị liệu, nhưng chỉ có tác dụng ngăn ngủi, trị ngọn chứ không tận gốc.

Cố Tại Viện ôm hôn phụ nữ cùng nhau đi vào nhà.

Trực tiếp ngã trên thảm phòng khác, hấn sốt ruột khó nhịn liền kéo quần kéo áo.

Người phụ nữ cũng rất vội, liền kéo váy ra.

Rất nhanh, trên người Cố Tại Viện và người phụ nữ kia đều đã trống trơn.

“Oa, không nhỏ nha, để anh xoa cho em nha.”

Cố Tại Viễn cười dè tiện, túm lấy ngực người phụ nữ, bàn tay xấu xa bắt đầu xoa nắn.

“A, chậm một chút nào, anh nhẹ chút thôi.”

Người phụ nữ hờn dỗi, bàn tay đã bắt đầu quen thuộc chu du khắp người Cố Tại Viễn.

“Nhẹ chút? Anh còn chưa có đi vào đâu, em kêu anh nhẹ một chút? Nên thành thật chút đi, ha ha ha.” Cố Tại Viễn nắm một bàn tay người phụ nữ, đặt xuống phía dưới, “Chăm sóc nó cho tốt, tất cả đều phải dựa vào nó để chiến đấu đó.”

Người phụ nữ ra vẻ thẹn thùng, nhưng chỉ cần nhìn qua là biết ngay tay sành điệu, rất quen thuộc nắm lấy vật của hấn vỗ về chơi đùa.

337. Chương 337: Xuất Phát Đến Biệt Thự 4

Cố Tại Viễn bị người phụ nữ làm cho hưng phấn, cầm lấy người anh em của hấn, đưa đến bên miệng người phụ nữ, “Yêu nó, để cho Gia thoải mái đi nào.”

Người phụ nữ chu miệng, há to miệng, ngậm chặt lấy, bắt đầu làm chuyện quen thuộc.

Cố Tại Viễn híp mắt, thích thú thở gấp, “Cứ như vậy, bảo bối nhỏ, giỏi quá, rất tốt nha, tiếp tục, cứ như vậy.....”

Người phụ nữ chếp miệng ngậm lấy.

Đột nhiên, cửa mở ra, một người phụ nữ xông vào, khi bước vào miệng vẫn còn gào to, “Cố thiếu! Tại sao anh lại tắt điện thoại hả? Thì ra là anh đang ở nhà!”

Sau khi đi vào, cả ba người đều ngây ngẩn cả ra.

“A! Anh, vậy mà anh lại.....” Người phụ nữ vừa bước vào bị chọc tức, dậm chân một cái, cầm chiếc túi nhỏ nện vào lưng Cố Tại Viễn, tức giận gào lên, “Anh đúng tệ hại! Không phải là anh đang hẹn hò với tôi sao?”

“A?” Rõ ràng là Cố Tại Viễn đã quên, mỉm cười vô tội, “Người nào, em tên gì á nhỉ?”

Nhiều phụ nữ cũng lăm phiền toái, anh cũng không thể nhớ nổi ai là ai.

Người phụ nữ trợn to mắt, “A! Ngay cả tên của tôi mà anh cũng quên? Ngày đó anh gửi tin nhắn cho tôi, nói yêu đương đâu rồi!”

Cố Tại Viễn cào tóc, người phụ nữ đang cười trên người hấn, vẫn duy trì tư thế kia, có chút buồn bực.

Chết tiệt, từ khi nào mà anh chỉ được ngủ với người phụ nữ yêu mình vậy?

Nói yêu đương thì có gì to tát!

“Tôi nói này, cô muốn đi hay ở đây cùng chơi, nếu muốn, vậy thì cởi áo ra. Nếu không, thì nhanh chân chạy đi. Còn nữa, cô không biết đóng cửa hả, gió ở bên ngoài thổi vào, lạnh muốn chết!”

Người phụ nữ đứng đó liền ngượng người.

Mọi người đều đồn rằng Cố thiếu rất trắng hoa, khắp nơi đều là tình nhân. Không thể tưởng tượng được..... Hấn đúng là loại quá trắng hoa!

Loại người này da mặt dày đến mức đều không biết xấu hổ khi nói ra những lời này?

“Anh đúng là vô lại!”

Người phụ nữ lại dùng chiếc túi nhỏ đánh vào người Cố Tại Viên, tức giận xoay người bỏ ra ngoài.

Cửa phòng vẫn rộng mở như trước, không đóng lại.

Người phụ nữ ở phía dưới chu miệng ngập ngừng hỏi, “Cô ta là ai vậy?”

Cố Tại Viên lơ đãng, “Ai mà biết, một cô gái thần kinh! Chúng ta tiếp tục nào.”

“Nhưng mà cửa vẫn còn mở.”

“Mở ra thì sao, dù sao cũng không có ai vào.”

Cố Tại Viên cúi đầu, nhe răng cười xấu xa.

Phía dưới vẫn cao ngạo như trước.

Xem ra tâm lý của hắn rất có tổ chất, một người ngoài xông vào khi đang trong cuộc chiến, vậy mà hắn có thể đứng sừng sững như vậy.

Nếu là người khác, đã sớm bị dọa cho ỉn rồi.

Phụt! Một tiếng, trên khuôn mặt người phụ nữ là chất dính sền sệt.

Người phụ nữ lấy tay lau đi, nhất thời cả kính tròng lớn mắt, cảm thấy lạ, “Nước mũi của anh! Nước mũi của anh rơi xuống mặt em rồi!”

Người phụ nữ cảm thấy ghê tởm, liền cúi lên người Cố Tại Viên, nhanh chân chạy vào toilet.

Cố Tại Viên dùng mu bàn tay chùi nước mũi, tức giận mắng, “Cái đồ hư hỏng! Làm Gia không còn chút hứng thú nào nữa! Có thể thôi mà cũng không biết đóng cửa lại? Lạnh chết tôi rồi!”

Quá mất mặt, đang vào lúc yêu đương máu chó, nước mũi của hắn lại chạy xuống mặt người phụ nữ trước mặt.

Cố Tại Viên hấn lớn như vậy rồi, chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Cố Tại Viên ngã vào ghế sofa, dùng tấm nệm che mặt lại.

Phúc Hi uống say, ngồi trên xích đu, yêu cầu Thạch Ứng phải giúp cô.

Thạch Ứng bất đắc dĩ, lại sợ Phúc Hi uống say ngồi không vững, sẽ té từ trên xích đu xuống, đành phải đưa nhẹ nhàng.

Phúc Hi cong hai chân lên, nhắm mắt lại hưởng thụ chút gió.

“Thạch Ứng, anh có biết không? Lúc nhỏ tôi muốn anh Phi Đoạt đẩy tôi như thế này, nhưng anh ấy đều không thể nhẫn nại như vậy.”

338. Chương 338: Xuất Phát Đến Biệt Thự 5

“Mỗi lần dây dưa như vậy, tuy rằng chỉ đẩy cho tôi vài cái, nhưng lúc đó tôi cảm thấy rất vui vẻ. Khi đó tôi đã nghĩ, chờ khi tôi trưởng thành, nhất định phải mặc vào chiếc áo cưới đẹp nhất, trở thành cô dâu của anh Phi Đoạt. Anh nói xem, tôi sẽ có một ngày như vậy sao?”

Tay Thạch Ứng khẽ run, cắn răng nói, “Nhất định là sẽ có.”

Phúc Hi mở to mắt, vẻ mặt thương cảm, “Nhưng tôi lại cảm thấy, ngày này rất xa xôi? Anh Phi Đoạt có tình ý với Ngũ Y Y, nhiều như vậy, chân thành như vậy, đã nhiều năm nhưng tôi lại không được như vậy.”

Xích đu dừng lại, Thạch Ứng thở dài đi đến bên cạnh Phúc Hi, khuyên nhủ, “Hoặc Phi Đoạt có mắt như mù, anh ta không nhìn thấy những điểm tốt của em.”

Phúc Hi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng thương nhìn Thạch Ứng, “Thạch Ứng, nhất định anh phải giúp tôi, đến khi tôi có được anh Phi Đoạt. Cầu xin anh.”

Thạch ứng chần chừ gật gật đầu.

Phúc Hi nhào vào trong lòng Thạch Ứng.

Thạch Ứng trợn to mắt, nhìn ngôi sao trên bầu trời, nhin không được khê thở dài.

“Tiên sinh, tiên sinh, ngài tỉnh lại đi! Tiên sinh!”

Bên tai không ngừng có tiếng kêu gọi, lúc có lúc không.

Tiêu Lạc đột nhiên rùng mình, tỉnh lại.

Anh nhanh chóng mở to mắt, cảnh giác nhìn bốn phía.

Đây là hành lang bên trong khách sạn, có hai ba người đang sốt ruột ngồi bên cạnh anh.

“Tiên sinh, ngài cũng tỉnh rồi, chúng tôi vừa phát hiện thấy ngài té xỉu ở trong này, nếu ngài không tỉnh lại, chúng tôi đang chuẩn bị gọi cấp cứu rồi.”

Một người phục vụ thở dài nhẹ nhõm, khấn trương nhìn Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc khê nâng đầu, nhưng đầu vẫn có cảm giác nặng nặng, trước mắt có chút choáng váng, nhưng mà vẫn có thể kiên trì.

Tiêu Lạc than nhẹ, ngồi dậy.

Chết tiệt!

Không thể ngờ rằng võ công của Hoắc Phi Đoạt lại xuất thần nhập hóa như vậy, nội công thâm hậu thật khiến cho người ta lú lẫm.

May mắn rằng anh vẫn có chút nội lực che chắn thân thể, nếu không thì lần tập kích này của Hoắc Phi Đoạt, người bình thường cũng phải mất vài ngày mới có thể tỉnh lại.

“Tôi không sao.....Cảm ơn mọi người.....”

Tiêu Lạc bám vào tường, khó khăn đứng lên.

Mọi người đứng bên cạnh đều rất khấn trương, muốn đỡ lấy anh, “Tiên sinh, thật sự là ngài không có việc gì chứ? Nếu không, nên gọi điện thoại để người nhà đến đón ngài về.”

Tiêu Lạc gật gật đầu, tìm điện thoại di động, nhập mật khẩu, tìm đến danh bạ bảo mật, tìm thấy một người, gọi đi, “Thiểm Điện hả? Cậu lập tức đến đây. Ừ, mang theo một vài người và vũ khí.”

Ban hành mệnh lệnh xong, ngắt điện thoại, mọi người đứng bên cạnh đều đã ngây người.

Người này vừa nói cái gì? Mang theo.....vũ khí?

Người này là ai?

Tiêu Lạc liếc mắt nhìn xung quanh, nhàn nhạt nói, “Tôi không sao, cảm ơn mọi người, mọi người có thể đi, tự tôi có thể.”

Mấy người kia chỉ hận không thể bỏ chạy ngay lập tức, gật gật đầu, tất cả đều nhanh chóng biến mất.

Tiêu Lạc đốt một điếu thuốc, hung hăng rít vài hơi, thử dùng nội lực điều chỉnh hô hấp, hiện tượng choáng váng vừa nãy đã giảm đi một chút.

Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt mang đi rồi!

Ngũ Y Y bị hạ xuân dược, đã bị Hoắc Phi Đoạt mang đi rồi!

Những chuyện còn lại.....anh cũng đã đoán được tám chín phần!

Không thể!

Cung cấp thuốc giải độc dành cho Ngũ Y Y, chỉ có thể là anh mà thôi!

Anh tuyệt đối không cho phép người khác đụng vào thân thể của Ngũ Y Y!

Hoắc Phi Đoạt, anh đang ép tôi phải động tay sao?

Anh dám cướp đoạt người phụ nữ của tôi!

Tiêu Lạc ổn định tinh thần, nhanh chân sải bước đến thang máy.

Anh đi đến đại sảnh lầu một, đã thấy có một đám người chạy đi chạy lại, từ xa đã nhìn thấy Tiêu Lạc, lập tức hành lễ, hô to, “Anh Lạc!”

339. Chương 339: Xuất Phát Đến Biệt Thự 6

“Không sao, không sao, đừng sợ, đừng sợ.”

Tiêu Lạc vẫy vẫy tay, một mặt thì vẫn đi ra ngoài, còn mặt kia thì khẽ híp mắt lại, ra lệnh, “Đi thăm dò một chút, hiện giờ Hoắc Phi Đoạt đang ở đâu! Chuẩn bị vây đánh tấn công nơi ở của Hoắc Phi Đoạt!”

“A?” Thiểm Điện giật mình nhìn về phía Tiêu Lạc, “Anh Lạc, nếu sớm như vậy sẽ bị bại lộ đúng không?”

Tiêu Lạc khép hờ mắt, thở dài một tiếng, “Tôi không còn cách nào khác, tôi không thể để cho anh ta cướp đi người của tôi.”

“Vâng!”

Thiểm Điện khom người hành lễ, tiếp theo liền đi truyền đạt lại mệnh lệnh.

Tiêu Lạc ngồi trên ô tô, xoa xoa huyệt Thái dương, thật phiền thật phiền thật phiền!

Tay anh khẽ run lên.

Anh không thể xác định, vào giờ phút này, Y Y sẽ như thế nào.

Anh không dám tưởng tượng!

Di động vang lên, Tiêu Lạc nhanh chóng nghe máy, bắt đầu liền hỏi, “Điều tra được chưa?”

Rõ ràng bên kia rất sợ hãi, tiếp theo truyền đến một âm thanh dịu dàng, “Lạc, là em, Nhân Ái, buổi tối anh có đến ăn cơm không? Em tự tay.....”

Tiêu Lạc phiền chán gào lên, “Ăn cái gì mà ăn! Không đi! Cứ như vậy đi! Đừng làm phiền tôi!”

Lỗi mẫn trực tiếp ngắt điện thoại.

Còn Ngũ Nhân Ái ở đầu bên kia đang ngây người.

Tiêu Lạc làm sao thế?

Tại sao lại nóng nảy như thế?

Anh ấy chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng cái giọng đấy.....

Hôm nay là thế nào vậy?

Ngũ Nhân Ái chậm rãi đặt điện thoại xuống, anh mắt đỏ ửng.

Di động lại vang lên, Tiêu Lạc nhanh chóng nghe máy, “Nói!”

“Anh Lạc, đã tìm ra, Hoắc Phi Đoạt đi ô tô đến biệt thự Vọng Hải, có lẽ là hắn ta đang ở nơi này.”

“Mang theo trang bị vũ khí, tàn sát biệt thự Vọng Hải!”

“Vâng!”

Ngũ Y Y đang ngâm trong nước lạnh, vệt ửng hồng trên khuôn mặt dần biến mất, nhưng đôi môi vẫn đỏ rực.

Hoắc Phi Đoạt ôm ấp thân thể mềm mại, phía dưới đã căng cứng đến khó chịu, nhẹ giọng hỏi, “Y Y, có nhận ra anh không? Y Y?”

Một lúc lâu sau Ngũ Y Y mới ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ sương nhìn Hoắc Phi Đoạt, chớp chớp mi, “Nóng quá.....Tôi khát.....”

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt khẽ rơi lộp bộp.

Cô vẫn mơ màng như cũ, vẫn như trước không nhận ra anh.

“Khát sao? Được rồi, để anh đi lấy nước cho em.”

Hoắc Phi Đoạt đặt Ngũ Y Y vào trong bồn tắm, để cho cô ngồi ổn định, sau đó mới bước ra ngoài, toàn thân đều ướt đầm, giọt nước rơi tí tách trên mặt đất.

Hoắc Phi Đoạt nhú mào, đưa lưng về phía Ngũ Y Y, cởi hết quần áo mặc trên người ra, chỉ mặc một chiếc quần lót đi ra ngoài.

Ngũ Y Y bám lấy cạnh bồn tắm, há mồm thở gấp.

Nóng nóng nóng nóng, vẫn nóng quá! Cô sắp bị nướng cháy khét rồi!

Hoắc Phi Đoạt rót một ly nước đi vào, đẩy cửa phòng tắm ra, đột nhiên phát hiện toàn thân Ngũ Y Y đều ngâm trong nước, đang phun bong bóng trên mặt nước.

“Y Y!”

Hoắc Phi Đoạt đặt ly nước xuống, nhanh chân chạy đến, lôi Ngũ Y Y từ trong nước ra, Ngũ Y Y ho khan, thở hổn hển từng chút một.

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y, vỗ sau lưng cô, nói chuyện, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều tại anh, anh không nên để em một mình trong này, đều tại anh, là do anh không tốt! Thật xin lỗi....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y ghé vào vai Hoắc Phi Đoạt, hô hấp khó khăn.

Vừa này, xem chút nữa là cô đã chết đuối trong bồn tắm.

Hoắc Phi Đoạt ôm cô từ trong nước ra, lấy một chiếc khăn tắm, trùm lên cơ thể cô.

Ngũ Y Y giống như một con chó nhỏ, hai chân tự do hoạt động bên hông Hoắc Phi Đoạt, cánh tay mềm mại ôm lấy cổ Hoắc Phi Đoạt, khuôn mặt nhỏ nhắn đặt trên vai Hoắc Phi Đoạt, thối khí.

340. Chương 340: Hướng Biệt Thự Xuất Phát 7

Hoắc Phi Đoạt không đành lòng nhìn cô ngâm trong nước lạnh, liền ôm cô trở về phòng

Nhẹ nhàng đặt người xuống giường, kết quả Ngũ Y Y lại gắt gao ôm lấy Hoắc Phi Đoạt, thế nào cũng không chịu buông

“Ngoan, nằm xuống”

Mặc kệ Hoắc Phi Đoạt dụ dỗ thế nào, Ngũ Y Y đều không chịu buông tay

May mắn thể lực Hoắc Phi Đoạt cường hãn, người vẫn khom, dụ dỗ Ngũ Y Y buông tay chân ra

Đột nhiên, Ngũ Y Y miệng nhỏ nhắn mở, lập tức ngậm lấy vành tai của Hoắc Phi Đoạt

Ừm!

Hoắc Phi Đoạt hung hăng vừa kéo vừa tức, toàn thân cứng ngắt lại

Nha đầu này muốn làm gì!

Ngũ Y Y giống như cú con, bẹp bẹp liếm liếm vành tai hắn

Nhất thời, một dòng điện từ vành tai lan truyền khắp thân thể Hoắc Phi Đoạt

Dây thần kinh toàn thân căng thẳng, lửa dục bốc lên, khiến người hần nóng rực

“Y Y, đừng như vậy....Mau nằm xuống, tôi mang cho em chén nước...nào”

Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng khuyên, lôi kéo cánh tay nhỏ bé của cô ra khỏi người mình

Ngũ Y Y toàn thân hỗn loạn, thở hổn hển, gắt gào ôm lấy Hoắc Phi Đoạt, môi từ vành tai xê dịch từ từ liếm xuống chiếc cổ màu đồng

Cô không hiểu chuyện nam nữ, phương pháp hôn cũng không hiểu, chính là làm theo bản năng, giống như đang liếm kem , từng cái từng cái một liếm nhẹ nhàng lên cổ, hầu kết, môi cô nóng như lửa, nóng đến Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng thở gấp

“Y Y...”

“Tôi nóng...Cho....Cho tôi...”

Ngũ Y Y đứt quãng khẩn cầu, thân thể run lên, cọ xát người hần

Nhất thời Hoắc Phi Đoạt mềm lòng, đạo phòng tuyến lạnh băng bao quanh trái, âm âm sụp đổ

Hần làm sao có thể trở mặt nhìn người con gái mình thích chịu đau khổ , còn mình lại thờ ơ đứng nhìn?

Nếu cô muốn, hần còn mặc kệ để cô chịu khổ như vậy, vậy làm sao xứng đáng yêu cô đây

Ý nghĩ xẹt qua, Hoắc Phi Đoạt sức lực bên hông buông lỏng, cùng Ngũ Y Y ngã xuống giường

Hoắc Phi Đoạt thở gấp gấp, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hạ xuống một nụ hôn thật sâu, thật nóng bỏng

Ngũ Y Y vội vàng, giống như đất hạn gặp mưa rào, vừa chạm phải lưỡi Hoắc Phi Đoạt, lập tức ngậm lấy, cuồng nhiệt quyến rũ hần

Hai chân vô thức câu lấy eo rắn chắc của Hoắc Phi Đoạt, thân thể như rắn trườn lên người hần

Tay ôm lấy lưng rộng lớn mà ấm áp kia, cuồng loạn cào cào

“Y Y....Y Y...” Hoắc Phi Đoạt thâm tình nỉ non, tay vuốt ve thân thể cô, khi tay hần đặt lên ngực của cô thì Ngũ Y Y vui vẻ cả người run lên, thỏa mãn phát ra âm thanh hừ hừ

Không có sợ hãi, cô chủ động đưa khuôn ngực no tròn tới tay Hoắc Phi Đoạt

“A...Muốn...Còn muốn...”

Ngũ Y Y mắt híp lại, đôi môi vì hôn quá cuồng nhiệt trở nên đỏ rực, người uốn éo, yêu mị hết chỗ nói

Hoắc Phi Đoạt toàn thân sắp phát điên

Vuốt ve, cảm thụ sự cuồng nhiệt của cô, từng cái hôn trúc trắc mà đầy quyến rũ

“Y Y Tôi là Hoắc Phi Đoạt, em biết không....”

Hôn xuống cổ cô, trên xương quai xanh tràn đầy hôn ngân của hần, một hơi thở nóng phả vào cô của cô

Ngũ Y Y thỏa mãn ôm Hoắc Phi Đoạt, đầu ngửa ra sau, trong miệng phát ra âm thanh yếu ớt

A Trung đơn giản chơi trò chơi dưới lầu, quần gia đứng đằng sau nhìn lên lầu, lắc lắc đầu thở dài

“Ai, cái nha đầu này, hai đứa nó ở trên đó không xảy ra chuyện gì chứ? Lão quần gia luôn tay luôn chân giúp A Trung

A Trung vỗ tay quần gia một cái, oán trách, “ Cách để giả có rất nhiều, ông không hiểu, đừng có mò mẫm như trộm vậy”

“Hai cái này có thể không?”

“Ông phải nhìn cẩn thận chứ, hai cái này không cùng một loại”

341. Chương 341: Hương Biệt Thự Xuất Phát 8

“Rõ ràng là một loại mà”

“Ai nha, van ngài, đừng có trộn lẫn, trễ thời gian của tôi rồi”

Hai người đang tranh giành nhau nhấn nút, bộ đàm A Trung liền vang lên

“Trung ca, Trung ca”

Lão quần gia vui vẻ đoạt lấy máy tính bảng, “A Trung có người tìm cậu kìa....Cậu nhanh đi làm việc đi, cái này để tôi”

Lão quần gia vui vẻ chơi trò chơi

A Trung thở dài, cầm lấy bộ đàm, không vui hỏi, “Làm sao vậy, cha cậu mất rồi! Không đi ngủ? Còn la lớn cái gì! Tiểu tử, coi chừng ta bóp nát trứng của cậu”

“A Trung, cách biệt thự hai cây số, phát hiện mấy chiếc xe hơi khả nghi ở đó”

“Hả?” A Trung nhưng chân mày, nhanh chóng đi lên lầu tới phong theo dõi, mở màn hình theo dõi ra, trên ra đã hiện ra một điểm đỏ, nhấp chuột, phóng đại ra, quả nhiên có mấy chiếc xe hơi đang hương biệt thự đi tới

“ Có phát hiện trang bị bên trong xe không?”

“Đã nhìn rồi! Bên trong có vũ khí!”

“Cái gì! Kẻ nào có gan lớn vậy, dám gây chuyện với lão đại của chúng ta!”

“Trung ca, hiện tại phải làm sao?”

“Chuẩn bị phòng ngự, bên ngoài cách biệt thự một km, chuẩn bị đón tiếp bọn họ”

“Vâng!”

Đóng kênh nói chuyện, A Trung cau mày quan sát màn ảnh ra đã theo dõi, suy nghĩ một chút, vội vàng hương lầu trên đi lên

Đứng bên ngoài phòng ngủ, hấn chân chờ

Có nên gõ cửa hay không?

Có nên cho lão đại biết không?

Không nói ra, sợ có tình huống có biến lớn

Nói ra, sợ quấy rầy lão đại đang làm việc

Ngộ nhớ đang lúc làm chính sự, cả người hấn run lên, không dám nghĩ tiếp...

Nghĩ tới nghĩ lui, A Trung cắn răng, gõ cửa

Bên trong Hoắc Phi Đoạt đang hôn toàn thân Ngũ Y Y

Lỡ tai linh mất, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài

Tiếp liền nghe thấy âm thanh A Trung, “Lão đại , có chút việc”

Lúc này A Trung tìm tới, nhất định là có đại sự

Mặc dù có chút không muốn rời xa thân thể Ngũ Y Y, nhưng hấn nghiêng rằng đứng dậy, khẽ nói với Ngũ Y Y, “Tôi lập tức trở lại”

Ngũ Y Y phiền não nhủ khuôn mặt nhỏ nhắn lại, ôm lấy cánh tay Hoắc Phi Đoạt, không để cho hấn đi

“Còn muốn....Còn muốn.....”

Hoắc Phi Đoạt đẩy tay cô ra, bắt đắ dĩ khuyên, “Tôi lập tức sẽ trở lại, ngoan nào”

Dùng cái mền đắp lên cho cô, Ngũ Y Y bị nóng lập tức đá ra

Hoắc Phi Đoạt nhìn thân thể trắng như tuyết của cô một cái, phủ thêm một cái áo ngủ bên ngoài, đi ra ngoài, vòng qua một cửa, tới đại môn của phòng ngủ

Mở cửa, A Trung đứng tại chỗ đỏ mặt, không dám ngẩng đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt, ngập ngừng nói, “Lão đại, có mấy chiếc xe lạ, bên trong có vũ khí đang chạy tới biệt thự. Em đã ra lệnh cho huynh đệ cách một km tiến hành chặn họ lại”

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày một cái, “Mang theo vũ khí? Ha, cùng dự liệu của ta không tệ, kẻ kia rốt cuộc cũng không nhịn được rồi, hẳn muốn lật bài rồi sao. Không nên gấp, trước cùng hắn vui đùa một chút, xem hắn có vũ khí gì, thiết trí một chút chướng ngại chỗ vòng bảo vệ, không cần ngăn, cứ để cho hắn qua, cách 500m, hạ một quả đạn đạo, xem như thành toàn cho hắn”

“Vâng!”

A Trung đang muốn rời đi, Hoắc Phi Đoạt lại bổ sung thêm một câu, “Có tiến triển gì, cậu tự quyết định, không cần hồi báo cho tôi”

A Trung cắn răng, cúi đầu, “Hiểu, lão đại”

Hoắc Phi Đoạt đi vào trong, đóng cửa lại

A Trung thở phào một hơi

Không muốn hắn tiếp tục báo cáo, chính là muốn hắn không được quấy rầy lão đại chứ sao

342. Chương 342: Hưởng Biệt Thự Xuất Phát 9

Hắn hiểu được

Thật xấu hổ

Vừa nghĩ lão đại ở bên trong điện laon đảo phương như thế nào, A Trung xấu hổ thay cho lão đại(Chu tước: Dám dấn toàn bộ anh em của cô ty hắc đế này đều là xử nam, trừ Cố Tại Viên)

A Trung huyết sào đi xuống

Đem lệnh của lão đại truyền đạt xuống dưới, mở hệ thống theo dõi ra, chuẩn bị xem kịch tuồng

“Lão tử sát! Dám trêu tới công ty hắc đế của bọn ta? Tới một tên liền giết một tên! Tới 1000 ta chém 1000! Đ*o biết người là ai! Cho người biết sự lợi hại của chúng ta! Hừ”

Tìm hạt dưa, vừa cắn vừa theo dõi màn hình, vừa chỉ huy anh em trong nhà giết chuột

Tiêu Lạc đang ngồi trong xe chỉ huy, Hưởng biệt thự Hải Vọng đi tới

“Lạc ca, chúng ta sao không mang theo vũ khí tới tận nhất vậy?”

Tiêu Lạc suy nghĩ một chút nói, “Tạm thời không nên bại lộ nội tình tất cả vũ khí của chúng ta, miễn cho bọn họ đoán được. Chỗ vũ khí này, cũng đủ để đấu với bọn họ rồi”

“Lạc ca, phía trước mấy trăm mét, phát hiện có kẻ chặn đường”

Tiêu Lạc cắn răng, “Toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng, súng máy chuẩn bị, kẻ nào tiến tới liền giết”

“Đạ!”

Tiêu Lạc nhìn đồng hồ trên cổ tay, sắc mặt trắng xanh

Đã lâu như vậy, thật không biết Y Y như thế nào rồi

Bất kỳ ngôn ngữ nào cũng không thể tả được sự nóng nảy của hắn lúc này

Muốn giết người!

Vừa nghĩ tới tình trạng của Ngũ Y Y rơi vào tay của Hoắc Phi Đoạt, hắn liền giận tới muốn giết người

Ban đầu hắn chạy tới khách sạn cũng không quá để tâm, mang không nhiều nhân thủ, cứ như vậy để Hoắc Phi Đoạt cướp người đi

Tiêu Lạc dùng nắm đấm nên lên mặt

Hoắc Phi Đoạt tiến đến phòng ngủ, nhìn trên giường trống không, Ngũ Y Y không biết đi đâu!

“ Y Y!”

Hoắc Phi Đoạt bị dọa sợ, lật đật đi tìm, phát hiện Ngũ Y Y đang nằm co rút trên mặt thảm, tay cô không ngừng gãi trên người

Hoắc Phi Đoạt vội vàng đi qua, đem Ngũ Y Y ôm trở về, Ngũ Y Y cả người run rẩy, gắt gao ôm lấy Hoắc Phi Đoạt

“Tốt rồi, tôi đã trở về, không sao rồi”

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng dụ dỗ

Không ngờ, Ngũ Y Y lại chồm lên ấn ngã Hoắc Phi Đoạt, cô cậy mạnh, giống như báo cái, nhào tới trên người Hoắc Phi Đoạt(Cường gian O.O)

“Ác....”

Hoắc Phi Đoạt mị chặt con người, hừ nhẹ một tiếng

Cô quá mức vội vàng, quá mức nhiệt tình, làm hắn có chút thích ứng không kịp

Ngũ Y Y dứt khoát cười lên hông Hoắc Phi Đoạt, phóng đặng vờ về chơi đùa ngực của mình, hai tay trên thân mình không ngừng xoa loạn

Hoắc Phi Đoạt nằm ở đó, nhìn tư thái của Ngũ Y Y, lồng ngực dâng lên một cỗ lửa nóng hừng hực

Nha đầu này, mị lên thật phóng đặng, làm cho người ta không chịu nổi

Ngũ Y Y nhếch môi lộ ra chiếc lưỡi đỏ thịt, nằm trên người Hoắc Phi Đoạt, nơi này liếm một cái, nơi kia cọ một cái

“Y Y...Em biết đang làm gì không?Sau này em em có hận tôi không?”

Hoắc Phi Đoạt tay run rẩy vuốt ve sống lưng của cô, nhỏ giọng nói

Ngũ Y Y sao có thể nghe được lời của Hoắc Phi Đoạt, cô tham lam hôn lấy lồng ngực củ hắn, lấy đầy đặn của mình không ngừng cọ sát lên người hắn

Tê tê....

Hoắc Phi Đoạt cả người căng thẳng

Đáng chết!

Nha đầu này dám ngậm khóa vù của hắn vào miệng, còn dùng răng nhỏ nhay nhay mấy cái

Trong cơ thể nổi lên làn sóng dục hỏa mãnh liệt

Ngũ Y Y hé ra khuôn mặt đỏ bừng, chống thân thể, nắm lấy tay Hoắc Phi Đoạt, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, đem bàn tay hắn đặt lên trước ngực mình, tay Hoắc Phi Đoạt liền run lên

Cô dẫn dắt hắn vùn về ngực mình, Hoắc Phi Đoạt con người co chặt, theo nhu cầu của cô mà xoa, Ngũ Y Y nheo mắt, thân thể nhún nhún, thật thoải mái

343. Chương 343: Hướng Biệt Thự Xuất Phát 10

Ngũ Y Y đối với loại kích thích này, vẫn thấy không đủ

Tay cô tuột xuống, một đường vuốt ve bụng hằn, sau đó cẳng lúc càng xuống phía dưới....

Ồ!

Hoắc Phi Đoạt nhắm chặt hai mắt, khí tức triệt để bị hỗn loạn

Bàn tay nhỏ bé, đã không chút do dự tiến vào chỗ đó

Cách một lớp vải, nơi đó đã sớm cứng rắn khổng lồ, tay nhỏ không ngừng thăm dò, càng lúc càng bành trướng

“Muốn...Muốn...”

Ngũ Y Y bộ dạng si mê, khuôn mặt nhỏ nhắn, cách lớp vải hôn lên

Không đợi Hoắc Phi Đoạt hành động, Ngũ Y Y đầu óc như lửa đốt bắt đầu lei6m1 ướt chỗ đó

“Chậm một chút, Y Y, đừng nóng vội...”(Chu tước:Mồ hôi, còn chê nữa)

Hoắc Phi Đoạt thở gấp, Ngũ Y Y đã sớm điên cuồng, mấy cái liền đem quần của Hoắc Phi Đoạt thoát ra(Cường gian bắt đầu O.O)

Không cho Hoắc Phi Đoạt thở dốc, cô giống như tiểu lang, hướng Hoắc Phi Đoạt triển khai công kích

“Nah...” Hoắc Phi Đoạt gấp cong người, hấp khí, huyết mạch cả người sôi trào

Cúi đầu nhìn nha đầu đang nằm phấp dưới, cô tựa như đứa trẻ tò mò không ngừng vân vê tiểu Hoắc Phi Đoạt, lưỡi phần hồng hồng đang không ngừng hôn hằn, quyến rũ không tả nổi

“Y Y...Y Y...”

Hoắc Phi Đoạt gọi tên cô

Ngũ Y Y bộ dạng lưỡng lự không biết nên cầm ăn Tiểu Hoắc Phi Đoạt như thế nào, cả người nóng đến phát điên, thật khó chịu, cấp thiết muốn giải tỏa khó chịu trong người, nhưng lại không biết phải làm thế nào...

Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng cười một tiếng, dịu dàng đem cô đẩy ngã, sau đó giống như sư tử dũng mãnh, cả người áp lên Ngũ Y Y

“Gấp gấp muốn như vậy sao?”

Giọng nói trầm ấm như rượu vang ủ lâu năm, từ tính, sâu kín chạm tới đáy lòng của người khác

Ngũ Y Y khuôn mặt giống như quả đào chín mọng, cái miệng nhỏ nhắn giương lên, thở hồng hộc

Toàn thân trắng như tuyết, đẹp đến động lòng người

“Vật nhỏ, cái này cho em”

Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng nỉ non, đề cô vòng chân ôm lấy hông hằn

Cách biệt thự một km, hai phe bắt đầu giao chiến!

A Trung không chế tình huống, nhìn một chút liền tức giận mắng người, “Không phải đã nói để cho bọn họ qua sao? Lão đại đã nói rõ rồi, các cậu không nghe hả? Phải thăm dò tình trạng vũ khí của bên kia trước, sau đó mới giả bộ thất bại, nghe không hiểu sao? Nói cho các cậu biết, không cần giả bộ làm Gia Các Lượng, nhân gia chúng ta khôn hơn các cậu nhiều a!”

Trong màn hình, ánh lửa đỏ rực chiếu sáng

Lão quân gia đang cầm máy tính bảng đi vào, không ngại học hỏi kẻ dưới, “A Trung, thế nào mà không thể qua chỗ khác vậy! Cậu nhìn một chút coi!”

Nói xong liền đưa máy tính bảng cho A Trung nhìn

A Trung phì cười, “Ông lão, tôi hiện tại không rảnh để chỉ cho ông!”

Lão quần gia giật mình, theo A Trung nhìn về phía màn hình, nhất thời cả kinh trợn mắt lên

“A! Có súng chiến sao? Thật nhiều năm không nhìn thấy người nào dám cùng Hoắc Phi Đoạt khai chiến a, ai ngu như vậy”

Lúc này, người của A Trung đang rút lui, lấy thân phận của kẻ bại để rút lui

A Trung gật đầu nói, “Ừ, thua, bị bại là tốt”

Lúc này chỉ chống đỡ đánh với bọn kia một chút, nhưng tương đối giống như toàn trận bị thảm bại vậy

Lão quần gia kinh hãi, “A? Chúng ta thua cậu còn vui mừng! Cậu bị ngu rồi sao?”

A Trung che đầu kêu đau, “Ông lão, tôi van cầu ông, mau về phòng nghỉ ngơi đi, đừng đứng ở chỗ này làm nhảm nữa”

“Lạc ca, chúng ta thắng, bọn họ đang chạy trốn”

Có người hướng Tiêu Lạc báo cáo

Tiêu Lạc mở mắt, cười gằn một tiếng, “Hoắc Phi Đoạt người thật thất bại, chỉ một kích mà cũng không chịu nổi! Nhanh chóng tiến vào! Tranh thủ đi vào khu biệt thự!”

Đoạt lại người đàn bà của hắn....

344. Chương 344: Ta Cứu Người Một Mạng 1

Màn đêm tôn lên, ánh sáng của ánh lửa hết sức sáng ngời, chiếu sáng nửa bầu trời....

Tiêu Lạc ngồi trên xe, hít thở lại, chỉ huy mấy chiếc xe hơi hướng về phía trước

“Lạc ca, phía trước chính là biệt thự Hải Vọng! Từ cửa chính, chúng ta còn cách chỗ đó hai km”

Tiêu Lạc nhìn ánh sáng trên địa đồ

“Hai cây số? Từ cửa chính, vào bên trong. Còn hai cây số?” Tiêu Lạc âm thầm than thở, không hổ là Hoắc Phi Đoạt thâm sâu, cẩn thận, “Phòng thủ thật nghiêm ngặt, Hoắc Phi Đoạt đây không phải là đem mặt phía đông của nửa tòa biệt thự hướng về phía biển sao? Hừ, thật rộng rãi a! Tia chớp, còn cách biệt thự bao xa?”

“Báo cáo Lạc ca, còn 600m, phía trước là cổng sắt”

“Ừ, công chính nhất định có trọng binh canh giữ, chuẩn bị vào trạng chiến đấu”

“Vâng....A, phía trước là gì?”

Tia chớp đột nhiên cả kinh la lên

Tiêu Lạc cũng kinh ngạc, nhíu mày nhìn tình hình phía trước

Chết tiệt, như thế nào lại có mấy chiếc xe tăng trang bị vũ khí hạng nặng chắn phía trước vậy?

“Lạc ca làm thế nào bây giờ?”

Tia chớp trợn mắt, luống cuống hỏi

Vũ khí trên xe tăng không phải loại bình thường, bao quanh đều là Thiết giáp, súng máy căn bản không bắn hạ được.

Tiêu Lạc nghiêng răng, “Không ngờ Hoắc Phi Đoạt còn bí mật nghiên cứu mấy loại vũ khí này! Chuẩn bị bắn Rocket! Phải đem loại quái vật này thổi đi!”

“Dạ!”

Cửa trên xe hơi mở ra, có người chui ra, trên vai khiên Rocket, hướng xe tăng bọc thép bắn tới

Rầm! Rầm! Rầm!

Mấy tiếng nổ đi qua, một chiếc xe tăng bốc cháy

Tia chớp lộ ra mỉm cười thắng lợi, đột nhiên phát hiện gì đó, một đạo ánh sáng màu vàng giống ngôi sao đang bay tới”

“Lạc ca Anh xem bên kia ! Đó là cái gì!”

Tiêu Lạc nhìn theo hướng Tia chớp chỉ, vừa nhìn liền sợ hãi, lập tức la lên, “Nhanh! Xuống xe! Nhảy xuống mau!Đó là tên lửa đạn đạo!”

A!

Tia chớp sợ hãi kêu lên, rồi rút mở cửa xe nhảy xuống

Tiêu Lạc tốc độ nhanh nhất, vừa nói đồng thời mở cửa xe, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bụi cỏ trên núi

Tiêu Lạc vừa lăn đến một tảng đá gần đó, phái sau liền nghe một tiếng đình tai nhưc óc, trước mắt sáng một mảnh, xe hơi bọn họ vừa ngồi, bây giờ đã bị tạc thành mảnh vụn

Mấy chiếc xe hơi liên hoàn nổ tung

Có một ít người, trực tiếp bị đạn tạc chết tại chỗ, ngay cả hài cốt cũng không còn

Vút! Vút!

Một mảnh vỏ đạn bị nổ bay tới chỗ của Tiêu Lạc, hấn vội vàng che đầu, cả người rúc vào bụi cỏ, mùi gay mũi ùn ùn kéo tới, mũi bị sặc đến không thở nổi

Bốn phía không còn một thứ gì tồn tại, có thể thấy màu vàng của ngọn lửa, khói đen bốc lên từng cụm, mùi thuốc súng nồng nặc bay ra

Có mấy phát đạn lướt qua người Tiêu Lạc, hấn chỉ có thể co rút thành một cục trong bụi cỏ

Xe tăng bọc thép công nghệ rời đi, tất cả rút về phái sau cánh cửa sắt đợi lệnh

“Ha ha! Chiến thuật của lão đại thật cường hãn a! Để cho bọn họ đắc ý một chút, sau đó một kích trí mạng, cho bọn chúng không kịp trở tay! Đồ dần, dám khiêu chiến với công ty Hắc đế của chúng ta, thật là có lòng mà không có lực a! Đây chính là tìm lấy cái chết mà!”

345. Chương 345: Ta Cứu Người Một Mạng 2

A Trung nhìn ánh lửa trên màn hình lớn, nở nụ cười hắc ám

Lão quản gia cũng cười hòa theo, “Thật lâu rồi mới thấy cảnh thú vị như vậy, tối nay thật không uống ta thức khuya a”

A Trung giật mình, hấn lúc này bởi vì bận chỉ huy huynh đệ chiến đấu, lại quên mất vị lão gia này

“Má ơi, lão quản gia, làm sao ông còn ở ỳ chỗ này vậy, cái người lớn tuổi như ông, nhìn mấy thứ kích thích như vậy, sẽ bị mất ngủ đấy! Đi mau , đi mau, ông nhanh đi ngủ đi”

A Trung đẩy lão quản gia ra ngoài, lão quản gia vô cùng không phục, bất mãn vĩnh rầu, “Ta không già! Ta già chỗ nào? Ta chỉ mới có sáu mươi tuổi? Già chỗ nào hả? Ta còn trẻ lắm!”

Qua thật lâu, Tiêu Lạc mới từ trong bụi cỏ chui ra

Khụ khụ khụ....Hấn một mặt bụm mặt ho kịch liệt, một mặt nhìn bốn phía tìm kiếm người thương vong

Mấy chiếc xe đều bị nổ tan tành, người bên trong chưa kịp trốn đều chết hết cả

“Tia chớp! Tia chớp!”

Tiêu Lạc ách giọng gọi

“Lạc ca....Em ở chỗ này....”

Tiêu Lạc vội vàng tìm kiếm, thấy tia chớp đang che cánh tay, cánh tay trái đều là máu tươi, “Làm sao vậy?”

“Tê tê, không sao, chỉ bị vỏ đạn văng trúng thôi”

Tiêu Lạc đỡ tia chớp đứng lên, hai người kiểm tra hiện trường một chút, bọn họ bên này, chỉ còn ba người sống sót

Tiêu Lạc đứng bên cạnh nhìn hải cốt của chiếc xe hơi, mày cau thật chặt, rất lâu cũng không nói ra chữ nào

“Lạc ca, hiện tại làm thế nào?”

Tia chớp nhỏ giọng hỏi

Tiêu Lạc ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy khói đen, thở dài, “Còn có thể làm sao? Lần này thất bại quá thảm, huynh đệ mang tới đều chết cả, còn tổn thất mấy che xe cùng vũ khí, là anh đã đánh giá thấp năng lực phòng ngự của Hoắc Phi Đoạt rồi. Lần này, trách nhiệm là do anh sai sót”

Tia chớp cúi thấp đầu, không nói tiếng nào

“Đi thôi, xuống núi”

Tiêu Lạc dẫn đầu xoay người đi, tia chớp sững sốt một chút, liền đuổi sát theo bước chân của Tiêu Lạc

Còn một huynh đệ khập khiễng bước theo sau

Ba người, trong màn đêm, thê thảm như vậy, đáng thương như vậy

Tiêu Lạc cúi đầu, máy móc bước, mắt ươn ướt một chút

Thật xin lỗi Y Y , là anh vô dụng, không có cách nào mang em trở về

Ta thề, ta nhất định sẽ tìm Hoắc Phi Đoạt báo thù!

Nỗi hận này, ta nhớ ở đáy lòng!

Hoắc Phi Đoạt, anh dám công khai cướp người của tôi, mối thù giữa chúng ta, nhất định không đội trời chung!”

Phúc Hi ngồi trên xích đu lắc lắc, dựa vào gối ngủ thiếp đi

Thạch Ứng cẩn thận ôm cô lên, chuẩn bị mang cô về phòng

Đột nhiên, truyền tới tiếng ầm ầm mơ hồ, mặt đất cũng rung động mấy cái

Thạch Ứng cau mày, nhìn hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy, mặt đông bầu trời, đổ rực một mảnh

Bên kia, xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có vụ nổ gì sao?

Mặc kệ, dù sao đều không liên quan tới hần, quần bọn họ làm gì

Thạch Ứng ôm chặt Phúc Hi trong ngực, vững vàng cất bước, hướng biệt thự đi tới

Phúc Hi bởi vì uống rượu, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, khóe mắt còn mang theo một chút lệ, bởi vì tâm tình không tốt, mặc dù ngủ thiếp đi, nhưng máy vẫn cau chặt

Điều này làm Thạch Ứng hết sức thương tiếc

“Ai, tiểu thư, cô tại sao phải lựa chọn một nam nhân không có kết quả mà yêu vậy? Đem mình thành cực khổ như vậy?”

346. Chương 346: Tôi Cứu Em Một Mạng 3

Thạch Ứng cúi đầu, nhìn Phúc Hi ở trong lòng, vậy mà lại ngăn người mất vài giây.

Mãi đến khi hắn nghe được âm thanh mở cửa của người hầu, hắn mới tỉnh ngủ, nhanh chân ôm Phúc Hi vào phòng.

Hoắc Phi Đoạt ngắm nhìn cô gái dưới thân đang trầm mê, cơ bắp toàn thân anh đều đang kêu gào, sự lạnh lùng trên khuôn mặt, vào giờ phút này đã tan đi chỉ còn sự thâm tình mê người.

“Nha đầu, anh không nghĩ rằng anh sẽ ở cùng em dưới tình huống này, chỉ là bất đắc dĩ.....Nha đầu, anh đến đây.”

Nói chưa xong, anh mím môi mỏng, ấn người tiến vào.

“À ư ư!”

Ngũ Y Y cau mày, bởi vì thân thể đột nhiên có một vật vĩ đại xâm nhập vào, có chút không thích ứng, con người phóng to ra, cái miệng nhỏ khê héch lên, hô hấp đột nhiên dồn dập.

Trên khuôn mặt đẹp trai của Hoắc Phi Đoạt đều tràn ngập dự vọng, cũng nhin không được phát ra tiếng kêu rên trầm thấp.

Cô, rất nhỏ hẹp, chặt đến mức khiến anh không thể chịu nổi, dường như những dây thần kinh cũng căng thẳng theo, nhạy cảm như vậy.

Cô xinh đẹp dịu dàng thật khiến người ta say mê, anh càng muốn vào sâu hơn để tìm cô.

Sâu hơn.

Căn răng, động thân xuyên vào.

“A, a, a.....”

Ngũ Y Y hơi nghiêng đầu, rầm rì, móng vuốt nhỏ túm lấy cánh tay anh.

Anh cúi người, bàn tay đặt ở nơi màu mỡ nhất của cô, chéch mặt, hung hăng hôn lấy đôi môi cô, nuốt lấy tất cả những tiếng hô của cô vào, thắt lưng mạnh mẽ, vận động nhanh chóng.

Ngũ Y Y mơ màng nên tất cả đều hòa tan dưới những luật động của anh.

Anh như sấm vang chớp giật, khí thế như cầu vồng, mỗi một lần động thân đều khiến cô mất đi ý thức trong nháy mắt, sau đó tung bay trên đám mây, một lúc sau lại tung bay theo gió.

Trong phòng, tràn ngập tiếng thở dốc của hai người, tiếng nệm kêu cọt két.....còn có âm thanh rầm rì mơ hồ của cô gái.

Khi anh liên tiếp tấn công mạnh mẽ, Ngũ Y Y nhỏ giọng nỉ non, đạt đến đỉnh cao triều.

“Không, không.....không cần.....”

Bàn tay nhỏ bé của cô vô ý thức ngăn chặn bờ môi của Hoắc Phi Đoạt, thân thể run rẩy kịch liệt.

Oành.....

Thân thể của cô bị ném lên đám mây cao nhất, lại giống như chìm vào trong đáy nước.

Cả người cô đều ướt sũng.

Một âm thanh trầm thấp dễ nghe quanh quẩn bên tai, phảng phất còn mang theo ý cười, “Mới như vậy đã không thể dụ được? Nhanh như vậy đã đầu hàng rồi sao? Anh còn chưa chính thức bắt đầu đâu, nha đầu.”

Tiếp theo, cô lại bị anh trêu ghẹo, anh ôm lấy thắt lưng cô, vẫn dùng tư thế đó, hòa hợp trọn vẹn.

Rốt cuộc cô không thể chịu nổi gánh nặng, lại một lần nữa ngất đi sau một lần hoàn mỹ.

Chờ đến khi cô từ từ tỉnh dậy, anh đã ở phía sau lưng cô, đưa đẩy lúc nhanh lúc chậm.

Mạnh mẽ như vậy, khiến cho từng đợt hô hấp của cô nhanh dần, cô cúi đầu, chỉ lấy hai chân mạnh mẽ, thật sự là cô muốn thoát khỏi anh, bò về phía trước vài cái, lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh, ngay sau đó anh đuổi theo lên, khép hông cô lại, xuyên qua tới đây, cô a lên một tiếng, trước mắt tất cả đều là một màn trắng xóa.

Lại hôn mê bất tỉnh.

Tỉnh lại một lần nữa, dĩ nhiên là ngồi trên người anh.

Thân thể của cô vừa ướt lại vừa mềm, thật sự là không còn một chút sức lực nào nữa, muốn xin tha, muốn cầu cứu, thì anh cũng đã nhanh chóng nâng eo lên.

Cô run run, điên loạn, thở gấp, muốn khóc, lại muốn cao giọng mà hét chói tai.

Sau đó trước mặt lại tối sầm, cô không còn biết cái gì nữa.

Hoắc Phi Đoạt lấy vật to lớn trong cơ thể cô ra, nhẹ nhàng đắp chắn cho cô, xoay người nhìn đồng hồ.

Đã bốn giờ sáng rồi.

Dường như cả một đêm anh không hề nghỉ ngơi.

Cô giống như một chú mèo nhỏ tham ăn, muốn lại càng muốn thêm, tiếng kêu thật mất hồn.

Thời điểm cao trào, tiếng kêu thật là phóng đảng.

347. Chương 347: Tôi Cứu Em Một Mạng 4

Cuối cùng thì anh cũng không thể phân biệt rõ, là anh đang cứu cô, hay là cô dụ dỗ anh.

Ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, để cô đối diện với mình, quan sát khuôn mặt cô.

Ừ, cũng không tệ, bây giờ những vết ửng đỏ khác thường trên khuôn mặt đã biến mất.

Cô lại biến thành một vật nhỏ trắng hồng.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay cô, nghe mạch đập của cô.

Đã vững vàng, hô hấp cũng bình thường rồi.

Nói như thế, có lẽ thuốc trong người cô cũng đã hết.

“Vật nhỏ, em khiến anh mệt muốn chết! (Ngáo.DDLQĐ) Chỉ là, cũng rất đáng giá, mùi vị của em rất ngon.”

Hoắc Phi Đoạt mỉm cười, cúi đầu, hôn lên khóe môi cô, ôm lấy cô, nhắm mắt lại, một mối thiệp đi.

Sáng sớm, trong phòng bếp, một vài nữ giúp việc đang làm cơm, nhỏ giọng bàn luận.

“Tôi hôm qua mọi người có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Âm thanh gì?”

“Trời ơi, mọi người đều không biết sao, tối qua tôi ngủ, nhưng lại giống như nghe thấy tiếng hét chói tai của phụ nữ. (Ngáo.DDLQĐ) Thỉnh thoảng lại nghe thấy một tiếng, quá nửa buổi lại nghe thấy, hại tôi mãi gần bốn rưỡi mới ngủ được, bây giờ đang mơ mơ màng màng.”

“Thật sao? Tại sao tôi lại không nghe thấy nhỉ? Có phải là cô nằm mơ không?”

“Không phải nằm mơ, căn bản là tôi không có ngủ, tôi cứ nằm đó mà trợn tròn mắt.”

“Tôi biết rồi, vậy là cô bị trúng tà rồi!”

“Ôi trời, nói thật, thật sự là tiếng hét chói tai của phụ nữ, chẳng lẽ mọi người đều không nghe thấy sao? Mọi người cũng thật là, tại sao lại ngủ say như vậy chứ!”

Lão quản gia đi vào nghe được những lời này, nhất thời giật mình.

Dùng sức ho khan vài tiếng, khiến cho nhóm người chú ý đến, tất cả đều không dám nói chuyện.

Lão quản gia nghĩ nghĩ, ông vốn là một Quản gia, rất có trách nhiệm giữ gìn hình tượng của chủ nhân, vì thế lớn tiếng nói, “Đêm qua, sao nhỉ, là do ta xem TV quá muộn, nhìn đồng hồ thì đã hơn bốn giờ, rất có hứng thú! Mấy cô đã hiểu chưa?”

Một vài người hầu mắt to mắt nhỏ tròng lên. Cái gì chứ, lão quản gia nói gì thế, để ọi người trong nhà biết cái gì thế.

“Còn không hiểu?” Lão quản gia nóng nảy, tròng lớn mắt nói, “Nói cách khác, mấy cô nghe thấy tiếng thét chói tai, đều là âm thanh phát ra từ TV! (D.Đ.L.Q.Đ) Không được nghĩ lung tung về Hoắc tiên sinh!”

À.....tất cả người hầu đều đã hiểu.

Lão quản gia thật muốn tát ình mấy cái. Sao lại thế này chứ, trình độ nói chuyện thế này mà lại để giấu đầu lòi đuôi sao.

Mí mắt Ngũ Y Y run lấy bầy, chậm rãi mở mắt.

Trước tiên thở ra một ngụm khí mệt mỏi.

Vì sao lại cảm thấy rất mệt mỏi nha.

Giống như tôi qua cô vừa chạy Marathon.

Khi mở to mắt, ngậy người vài giây, cô mới để ý, nhìn cảnh vật, dĩ nhiên là rất xa lạ!

Hả? Đây là nơi nào? Không phải là nhà cô mà!

Ngũ Y Y vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng, khê đảo mắt đánh giá xung quanh.

Nói xa lạ, nhưng vẫn có chút quen thuộc.

Cô muốn ngồi dậy, thế nhưng lại không thể di chuyển.

Cô không thể di chuyển, nhưng cánh tay lại có thể tự do hoạt động, vì thế, cô xốc chân lên.

Cúi đầu nhìn bản thân.

Trần như nhộng.

Bản thân mình đang trần như nhộng.

Ngủ trần à.

Khoan đã.....Ngũ Y Y nhú mày

Trên eo mình có cái gì thế nhỉ?

Cô có nhìn lầm không vậy?

Đó là một cánh tay?

Ngũ Y Y lại ngủ mơ rồi.

Cô nghiêng đầu đếm hai tay của mình, đếm. Không sai, mình có hai cái tay.

Nhưng vậy..... bên hông là cánh tay của anh, là của ai!!

Ngũ Y Y căng lớn mắt, cả người sợ hãi, nghiêng lai lắng nghe.

348. Chương 348: Tôi Cứu Em Một Mạng 5.

Có vẻ..... Giống như..... Ngờ ngợ..... Phía sau truyền đến tiếng thở dốc rất nhỏ!

A! Không phải chứ?

Ngũ Y Y hơi xoay người nhìn, khi thấy khuôn mặt tuần tú đến hoa nhường nguyệt thẹn của Hoắc Phi Đoạt thì choáng váng.

Phản phật!

Cô ra sức xốc chần lên, nhìn thấy rõ ràng Hoắc Phi Đoạt cũng ngủ trần!

Song song với cô..... Giống mấy đứa trẻ sơ sinh!

Hai người đều trống trơn, ôm chặt lấy nhau, cùng nằm trong một ổ chần..... Hơn nữa còn là cảnh tượng vào sáng tinh mơ.....

A a a a a!

Ngũ Y Y sụp đổ, thét chói tai.

Hoắc Phi Đoạt bị cô làm ày nhú mặt nhăn, nhưng không trợn mắt, cánh tay lại ôm chặt Ngũ Y Y, nỉ non: “Mệt quá, ngủ tiếp đi, đừng lên tiếng.”

Ngũ Y Y bị hấn ôm chặt, cô miễn cảm lập tức cảm giác được ở dưới thân có một cái gì đó cứng rắn!

Dựa vào cảm giác ban đầu, vật kia không chỉ cứng rắn mà còn rất vĩ đại!

Oanh!

Nhận ra nó là cái gì, Ngũ Y Y lại sụp đổ!

“Sao lại thế này? Chuyện gì đây? A a a a! Tôi điên mất! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

Ngũ Y Y phát điên vung loạn bốn chi, thịch một tiếng ngã xuống đất, hoảng sợ đứng lên, tránh xa mấy thước như tránh ôn dịch, nhìn mỹ nam đang nghỉ ngơi, la hét như một kẻ điên: “Hoắc Phi Đoạt! Anh là đồ trướng thối! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh mau nói đi, anh không nói cho rõ ràng tôi sẽ giết anh!”

Thanh âm của Ngũ Y Y sắc nhọn, cất cao như còi báo động, làm chấn động lỗ tai của Hoắc Phi Đoạt.

“Ầm ỉ đã chết.”

Hấn vô thức nói nhỏ, mở to đôi mắt phượng đẹp đẽ.

Ặc..... Tên Hoắc Phi Đoạt kia nằm trên giường, nhìn thế nào cũng thấy giống một bức tượng điêu khắc thời La Mã cổ đại.

Đều là con người, tại sao động tác mở mắt của người ta cũng đẹp vậy hả?

Lông mi kìa, sao lại dài thế?

Đàn ông muốn lông mi dài thế làm gì?

Ngũ Y Y dán đứng trên tường, không ngờ vẫn còn có thể miên man suy nghĩ .

Ngũ Y Y nuốt nước miếng, tức giận ồn ào: “Tôi nói cho anh biết, Hoắc Phi Đoạt, đừng inh đẹp trai là có thể đem chuyện đã xảy ra nói thành tôi chiếm lợi của anh! Đừng cho rằng anh là người đứng đầu thế giới ngầm thì anh có thể đổi trắng thay đen. Đừng cho rằng...”

“Em cứ cái dạng này đứng ở đó để tôi quan sát, có phải là ám chỉ với tôi rằng em cực kỳ thích ** vào buổi sáng không?”

Hoắc Phi Đoạt mở to đôi mắt mê hoặc, chậm rãi phun ra từng chữ.

Ầm điệu lười biếng, tư thế mê hoặc, nụ cười xấu xa .

“Cái gì?”

Ngũ Y Y bị người cắt ngang có phần không hiểu.

Hấn nói cái gì? Cô cứ cái dạng này? Cái dạng này là cái dạng gì?

Hậu tri hậu giác [1] cúi đầu xem xét bản thân.....

[1] Hậu tri hậu giác : Nghĩa là nói / thấy rồi mới hiểu. Ngược lại tiên tri tiên giác là không cần nói cũng có thể hiểu.

Ngũ Y Y hít sâu một hơi, hai chân nhảy dựng lên khỏi mặt đất: “A a a a! Tôi muốn chết!”

Cô cô cô cô, thực ra là đang nhả bóng.

Nếu so với bây giờ để hân nhìn hết thể này, không bằng nằm trong lòng hân như vừa rồi còn hơn.

Như vậy, tối thiểu cũng không nhìn cả 360 độ như thế.

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ phi, Ngũ Y Y phát điên muốn tìm chỗ núp.

Dưới cái bàn? Trong tủ quần áo? Hay là nhách chần lên quần thành xác ướp?

Luống cuống chân tay một lúc, đến khi Hoắc Phi Đoạt cảm thấy hoa cả mắt, nha đầu kia Hoắc phi đoạt đều đã hoa cả mắt khi đó, nha đầu kia mới trốn sau sofa, chỉ lộ ra cái đầu của cô, tức giận hét chói tai: “Hoắc Phi Đoạt! Quần áo của tôi đâu? Mau trả lại quần áo cho tôi!”

349. Chương 349: Tôi Cứu Em Một Mạng 6.

Hoắc Phi Đoạt nhú mày, thở dài: “Tiểu Tổ Tông, hầu hạ em thật đúng là vất vả.”

“Quần áo! Quần áo! Đừng nói nhảm nữa! Mau trả lại quần áo cho tôi!”

Ngũ Y Y ở đằng sau sofa cắn ngón tay.

Quá rối loạn, thật sự là quá rối loạn!

Tại sao vừa mở mắt tình cảnh đã rối loạn không thể chịu nổi thế?

Chỉ mong đây là nằm mơ!

Để cô lập tức tỉnh lại.

“Được, được, được, nghe lời em, đưa quần áo cho em.”

Hoắc Phi Đoạt sủng nịnh lời kéo, đứng lên.

Nhất thời, ánh mắt của Ngũ Y Y biến thành viên đạn.

Ba tôi ơi!

Bình thường không chú ý, bây giờ khoảng cách gần như vậy mới phát hiện không ngờ hân lại cao lớn thế!

To lớn như thế!

Dũng mãnh như thế!

.... Cái gì kia, thật dọa người!

Ngũ Y Y ngây ngốc nhìn vài giây rồi mới kịp phản ứng, bàn tay nhỏ bé bịt chặt hai mắt, kêu lên: “Quần áo! Tại sao anh lại không mặc quần áo! Anh đúng là đồ Đại Lưu Manh!”

Hoắc Phi Đoạt nhú mày, dở khóc dở cười: “Xin em đó, giữa hai chúng ta còn cần khách sáo như vậy sao?”

Những chuyện nên làm cũng đều đã làm rồi. Mà còn tối hôm qua lại còn không chỉ một lần....

Ngũ Y Y choáng váng: “Anh mau mặc quần áo đi!”

“Được được được, tôi mặc quần áo.”

Hoắc Phi Đoạt hết cách, đành phải tùy ý mặc chiếc quần ở nhà vào, đi đến tủ quần áo, tìm một bộ cho Ngũ Y Y rồi ném cho cô.

“Đừng qua đây, không được nhìn! Anh xoay người đi! Không được nhìn!”

Ngũ Y Y cầm lấy quần áo, khấn thầm tìm kiếm trước sau.

Hoắc Phi Đoạt nghe lời xoay người lại, lấy tay vuốt tóc, thở dài: “Có muốn tôi giúp em mặc không?”

“Không cần!!” Ngũ Y Y tức giận đến lỗ mũi hếch lên.

“Tôi cảm thấy.....” Hoắc Phi Đoạt trầm ngâm.

“Cảm thấy cái gì mà cảm thấy! Cảm anh xoay người lại.”

“Nói cũng không được hả?”

“Nói cái gì mà nói! Ngậm miệng lại! Phiên chết đi được!”

Ngũ Y Y cảm thấy mình không giống một người phụ nữ bình thường. Cô gái nào gặp phải chuyện này không phải đều khóc lóc rất dữ dội thì cũng than thở mình thiếu kinh nghiệm hay sao?

Vậy mà cô không khóc.

Hoắc Phi Đoạt xoa cái mũi, bởi vì tối hôm qua hoan ái, lửa nóng phát tiết rất lâu, bây giờ lại càng môi hồng răng trắng, đẹp không gì sánh nổi.

“Tôi cảm thấy tốt nhất là em nên tắm rửa trước, tối hôm qua....”

Ngũ Y Y giật mình.

Vài giây sau, cô liền dấm ngực giậm chân kêu lớn: “Hoắc Phi Đoạt! Anh mà dám nhắc lại chuyện tối qua thì tôi sẽ liều mạng với anh! Anh ra ngoài đi! Mau lặn ra!”

Hoắc phi đoạt xoay mặt, nhe răng cười: “Nhưng đây là phòng của tôi mà....”

Ngũ Y Y dấm sofa, hữu khí vô lực: “Nếu anh không ra ngoài, tôi sẽ tức chết mất! Đi ra ngoài!”

“Thật ảm ỉ.”

Hoắc Phi Đoạt gãi gãi lỗ tai, ưu tai du tai (an nhàn thanh thoi) [1] đi ra ngoài.

[1] Từ điển thành ngữ tiếng Hán thậm chí sau khi thích nghĩa “an nhàn thanh thoi” cho thành ngữ “ưu tai du tai” đã đặt câu với Đào Tiềm: “Đào Uyên Minh nửa đời còn lại ẩn cư chốn sơn dã, an nhàn thanh thoi, sống cuộc sống điền viên bay bổng tựa thần tiên” (Dẫn từ Kim Sơn Từ Bá. Nguyên văn quyển rừ làm ví dụ giải thích cho thành ngữ này: , ,).

Thấy cửa phòng đóng lại, Ngũ Y Y lập tức từ chui ra khỏi ghế sofa, đương nhiên chưa mặc quần áo, đang muốn đến phòng tắm thì cửa phòng lại bật mở, Hoắc Phi Đoạt ngó vào.

“A a a! Anh là đồ trứng tròn hư hỏng! Không phải anh đã ra ngoài rồi sao? Bây giờ lại vào làm gì hả?”

Ngũ Y Y sợ tới mức vội vội vàng vàng lấy quần áo che người, đôi má đỏ bừng.

Hoắc Phi Đoạt nhìn cô khẽ cười: “Muốn nói cho em biết, bồn tắm lớn có chỗ massage, bong bóng gì đó cũng ở bên cạnh.”

Sắc mặt Ngũ Y Y đỏ tím, nghiêng răng nghiêng lợi: “Biết rồi! Anh mau rút đi!”

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày cười nhạt: “Còn nữa..... Dáng người của em vẫn không tồi. Mặc dù có chút béo, nhưng béo rất thích hợp.”

350. Chương 350: Tôi Cứu Em Một Mạng 7.

Ngũ Y Y tức điên, cũng không quản Đông Tây Nam Bắc, lập tức ném quần áo của mình về phía Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Ngũ Y Y ủ rừ đi vào phòng tắm.

Muốn khóa cửa, suy nghĩ một chút lại cảm thấy khóa hay không cũng chẳng có tác dụng.

Ngũ Y Y ngâm mình vào làn nước ấm, nó khiến thần kinh căng thẳng của cô hoàn toàn thả lỏng.

“A..... Đau quá, đau quá....”

Lúc này cô mới phát hiện hai chân cô đều rất đau, nhất là..... Phần bắp đùi..... Đau đến không chịu nổi!

Thắt lưng cũng đau.

Cẩn thận cảm giác một chút, toàn thân tựa như không có chỗ nào là không chưa xót đau đớn.

Giống như, tối hôm qua cô bị người ta gỡ ra, sau đó lại lắp ráp lại.

Bàn tay nhỏ của cô lặng lẽ chạm xuống dưới....

“Hí hí!”

Cô lập tức nhú mào hít một ngụm khí lạnh.

Chết tiệt, phía dưới nhất định là đã sưng tấy, hơi động vào một chút là đã đau đến không thể chịu được.

“Tối hôm qua..... Chẳng lẽ mình..... Thật sự gì gì đó.... Cùng Hoắc lão đại rồi? Trời ơi, tại sao lại như vậy? Tại sao mình lại có thể làm ra cái loại chuyện này chứ? Điên rồi, thật đúng là muốn điên rồi!”

Ngũ Y Y vuốt trán, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ.

Ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô chỉ nhớ được là khi cô đến gần trạm xe buýt thì đột nhiên choáng váng, sau đó thì không nhớ gì nữa.

Ngũ Y Y nghiêm mặt, cố gắng nhớ lại, trong đầu lộn xộn, lơ mơ còn có một chỗ giống như khách sạn, đều là mơ hồ, giống thật mà là giả.

Tại sao cô lại đột nhiên ngất xỉu?

Nếu ngất xỉu, không phải cô nên ở trong bệnh viện ư? Tại sao lại chạy lên giường của Hoắc Phi Đạt, lại còn bị ăn sạch luôn?

Ngũ Y Y thật muốn chìm chết mình.

Tắm rửa rất lâu cô mới thay quần áo, chậm rãi đi ra ngoài.

Đúng là không muốn đối mặt với hiện thực.

Hiện thực thật sự là rất tàn khốc.

Ra khỏi phòng tắm, cô liền nhìn thấy Hoắc Phi Đạt Đi đã đổi mới hoàn toàn.

Rõ ràng hắn đã tắm rửa ở phòng khác, tóc hơi ướt, xuyên qua bộ quần áo ở nhà màu be, trong hắn như đeo giống ngọc quan (mũ ngọc) vậy.

Xinh đẹp quyến rũ như yêu nghiệt!

Đúng! Tên gia hỏa kia chính là một tên yêu nghiệt!

Ngũ Y Y phồng má, đi qua, ngồi phịch xuống ghế sofa, hung tợn trừng Hoắc Phi Đạt, tức giận nói: “Nói đi! Ngày hôm tại sao lại như thế? Tại sao tôi lại chạy đến chỗ của anh!”

Còn bị anh ăn..... Những lời này, cô thật sự là không có mặt mũi nói ra.

Hoắc Phi Đạt đưa cho Ngũ Y Y một ly sữa, nhân nhát nói: “Uống chút sữa trước đi, có cho thêm táo đỏ đấy.”

Ngũ Y Y theo bản năng muốn nhận lấy, lại nghĩ đến đây là người đàn ông đã ngủ với cô đưa liền giận dỗi rứt tay lại, xoay mặt qua chỗ khác.

Hừ, không thèm!

Tưởng rằng dùng một chút ơn huệ là có thể bỏ qua chuyện tối qua ư? Đừng mơ!

Hoắc Phi Đoạt ngồi đối diện cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Được rồi, tôi sẽ nói với em những gì tôi biết. Hôm qua A Trung đến trường đón em nhưng phải đợi rất lâu, vì thế cậu ta gọi điện thoại cho em, gọi rất nhiều cuộc em mới nhận, thanh âm của em cực kỳ suy yếu, em nói em rất khó chịu, nói được vài câu đã tắt máy. Tôi cảm thấy em đang gặp nguy hiểm liền tra vị trí cụ thể của em. Lúc tôi đến khách sạn kia, em gần như đã ngất đi, mặt cực kỳ đỏ, hô hấp dồn dập, khó chịu muốn chết. Đưa em tới đây, cho bác sĩ kiểm tra thì mới biết em bị người ta tiêm thuốc kích dục.”

“Thuốc kích dục?”

Ngũ Y Y hít một ngụm khí lạnh.

“Ừm, tục ngữ gọi là xuân dục.”

“A! Có lầm lẫn không?”

351. Chương 351: Tôi Cứu Em Một Mạng 8.

“Nếu em không tin thì có thể gọi bác sĩ Trần hôm qua đến khám cho em đối chất. Ông ta có tiêm cho em thuốc giảm dục thanh nhưng bởi vì thuốc kích dục trong người em là loại thuốc mới được nghiên cứu phát triển gần đây nhất nên ông ta cũng thúc thủ vô sách (Bó tay, không có cách nào giải quyết). Sau đó, trước kích dục trong người em phát tác, em rất khó chịu, em quần lấy tôi muốn tôi và em....”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Mặt Ngũ Y Y lại đỏ lên.

“Tôi nhất định phải nói. Tối hôm qua, nếu không phải tình huống như vậy, tôi chắc chắn sẽ không đụng đến em. Tôi dùng tính mạng của mình cam đoan với em, tôi căn bản không muốn phát sinh quan hệ với em khi em không tình nguyện. Tối hôm qua chỉ là bất đắc dĩ thôi.”

Ngũ Y Y cắn môi, cúi thấp đầu, lộn xộn cắn đầu ngón tay.

Xấu hổ..... Nhưng vẫn bực bội và tức giận.

“Nói như vậy.....” Ngũ Y Y nhả miệng nhỏ lên, ngập ngừng nói: “Anh với tôi.... Hai chúng ta..... Thật sự đã xảy ra chuyện đó rồi hả?”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên tiến tới, trêu chọc cô: “Chuyện đó mà em nói, có phải là chỉ làm việc tình không?”

Quả nhiên mặt Ngũ Y Y lại đỏ lên, cúi đầu thấp hơn nữa.

“Ừm.”

Bên môi Hoắc Phi Đoạt thoáng qua nụ cười: “Đương nhiên rồi. Dục tính của loại thuốc kích dục này rất lớn, làm lần một lần hai cũng không thể giải trừ được. Tối hôm qua tôi phải hầu hạ em tới bốn giờ sáng em mới yên tĩnh, không theo tôi đòi làm tiếp nữa.”

Ngũ Y Y rất muốn chui xuống hầm rồi.

Xấu hổ chết đi được!

Nói đi nói lại, thực ra là cô quần lấy người Hoắc Phi Đoạt, muốn người ta ‘ái ái’ với mình!

Nghe thấy chưa, tối hôm qua là cô muốn, cô muốn, muốn không ngừng thấy được đi, mọi người đều nói , nàng tối hôm qua là vẫn muốn, vẫn muốn, muốn không ngừng, cùng người ta tới tận bốn giờ!

Mẹ ơi, đúng là có thể đi chết rồi, quá mất mặt!

Bởi vì quá xấu hổ và giận dữ, Ngũ Y Y lấy cốc sữa còn chưa uống vừa nãy tới, uống ừng ực, mượn cái này giảm bớt sự xấu hổ.

Hoắc Phi Đoạt cũng không trêu chọc Ngũ Y Y nữa, nói tiếp: “Nói đúng ra thì tối hôm qua tôi vì cứu em mới làm tình cùng em.”

Ngũ Y Y đang uống sữa suýt sặc.

Tên gấu này, sao cứ mở miệng ra là “làm tình” thế? Từ này rất nhạy cảm đó!

Hoắc Phi Đoạt nhìn khuôn mặt khó xử của Ngũ Y Y, cực kỳ đáng yêu.

Ngón tay thon dài của Hoắc Phi Đoạt gõ lên mặt bàn, chậm rãi nói: “Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Tối hôm qua tôi cứu cái mạng nhỏ của em, em phải biết báo đáp.”

Ngũ Y Y cả kinh giương mắt nhìn người đàn ông đẹp trai đối diện.

Mày kiếm dày rậm, có chút giả dối.

“Tối hôm qua tôi hầu hạ em tổng cộng sáu giờ, mà còn là sáu giờ loại cường độ cao chất lượng cao. Em nợ tôi, không một thì cũng hai. Tôi cũng không bắt chẹt em, dù sao thì chúng ta cũng coi như là người quen, để em chiếm tiện nghi. Vậy thì..... Bồi thường bằng thân xác đi.”

Phốc ——

Ngũ Y Y phun hết sữa ra ngoài.

Cô mở tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Hoắc Phi Đoạt: “Thân xác... Bồi thường bằng thân xác?”

Hoắc Phi Đoạt bắt chéo chân, vuốt vuốt cằm: “Cũng không. Cho nên nói là em chiếm tiện nghi. Làm người phụ nữ của tôi, bồi thường bằng thân xác, nói thế nào thì cũng là em thơm lây.”

Đôi môi cô bắt đầu run rẩy.

Dựa vào cái gì thế?

Dựa vào cái gì mà thân thể của một thiếu nữ như cô bị tên xấu xa này giày vò, đến bây giờ xương cốt vẫn còn đau, phía dưới còn tê dại mà giờ lại thành cô mắc nợ hắn?

Đây là ngụy biện xằng bậy ở đâu vậy?

“Không thể! Tôi không đồng ý!”

Ngũ Y Y tức giận, thở hổn hển đứng bật dậy.

352. Chương 352: Tôi Cứu Em Một Mạng 9

Hoắc Phi Đoạt vẫn duy trì bộ dạng thờ ơ như cũ, “Nha đầu, em thật không có lương tâm nha”

Ngũ Y Y lập tức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn

“Nha đầu, lương tâm, lương tâm a. Nếu hôm qua không có tôi hạ thân mình giúp đỡ em, thì bây giờ em đã đi uống trà với thượng đế rồi, hơn nữa còn là bồ dạng vô cùng thâm hiểm. Nếu tôi không tiếc thương thân thể mình sợ bị thân hư, bao nhiêu tinh hoa đều dâng cho em hết, hơn nữa còn liên tục sáu giờ nha, như vậy em bây giờ còn có thể đứng ở chỗ này sao? Làm người, trước tiên phải nói tới lương tâm! Chẳng lẽ suốt đêm hôm qua đều chỉ có mình tôi hưởng thụ thôi sao? Em sai lầm rồi! Hoàn toàn khác biệt a, tối hôm qua người hưởng thụ nhiều nhất là em đó! Có muốn tôi nói cho em biết hôm qua em lên đỉnh bao nhiêu lần không? Còn mấy lời của em khi đang điên cuồng nữa, muốn nghe không?”

Ngũ Y Y càng nghe, môi càng run rẩy lợi hại

Khí thế vừa rồi còn dâng cao bị những lời nói của Hoắc Phi Đoạt đánh tan không còn một mảnh, cô chán chường ngồi xuống sô pha, hai tay bưng kín mặt

Hoắc Phi Đoạt không thèm để ý cô ngữ điệu thân nhiên nói, “Đừng nói tôi cùng em sáu giờ hoan ái, sáu mươi giờ cũng chẳng là gì! Để cho em ăn tôi, rõ ràng người lợi là em nha, nếu em không muốn, thì trả lại vốn cho tôi, sáu trăm giờ, thế nào?”

Sáu trăm giờ?

Sáu trăm giờ, vậ, vậ động trên giường?

Mẹ ơi, còn muốn tới tháng năm nào a?

Không bằng đổi thành tiền mặt đi, thiếu hần bao nhiêu cũng có thể trả, dù sao cụng nợ quá nhiều rồi, có thiếu nhiều hơn một chút, hần là không sao đi?|

Nghĩ tới đây, Ngũ Y Y đề nghị, “ Vậy anh nói một cái giá đi? Anh cả đêm cống hiến, tương đương bao nhiêu tiền. Tôi sẽ trả lại cho anh”

Hoắc Phi Đoạt nghe vậy liền vắn chân mày, hừ lạnh, “ Tôi làm tình với em, em cho tôi là ai, có thể tính bằng tiền sao?”

Ngũ Y Y vừa nghe giọng tức giận của Hoắc Phi Đoạt, sợ hãi rút cổ lại, Mặt nhần như mướt đắng, “Làm đàn bà của anh, cũng phải có thời hạn chứ?”

Cũng không thể cả đời dâng mình cho hần a?

Cô còn có thể lập gia đình không? Còn có tự do không? Còn cuộc sống muôn màu bên ngoài nữa?

Hoắc Phi Đoạt có chút thất vọng

Thì ra , đối với chuyện xảy ra quan hệ ngoài ý muốn của bọn họ,cô lại phiền não như vậy?

Một chút xíu mừng rỡ cũng không có

Mặc dù phiền não, thì cũng nên có chút vui vẻ chứ

Cô lại ghét thân cận với hần như vậy

Hoắc Phi Đoạt đứng lên, cả người tản ra hơi thở sát phạt, “ Tốt lắm. Em muốn tính rõ ràng, cũng được, trả lại sáu trăm giờ, tôi với em không còn quan hệ nữa”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng đi ra ngoài

A? Thật phải trả sáu trăm giờ sao?

Không phải vậy chứ, cô có khi già như bà lão , cũng không thể trả hết

“Này! Có thể giảm bớt thời gian không?!”

Ngũ Y Y nhìn bóng lưng Hoắc Phi Đoạt không cam lòng kêu lên

Sống lưng Hoắc Phi Đoạt cứng đờ, hai tay nắm chặt lại, vài phút sau mới sâu kín nói, “ Hoặc là ngày nào đó tôi vứt bỏ em”

Ngũ Y Y mở to mắt, sững sốt một hồi

Vứt bỏ mình?

“Ý là. Ngày nào đó hần chơi chán mình rồi, mình mới có thể tự do?”

Ngũ Y Y tự nhiên ngộ ra một điều, “Ah! Nói như vậy, hiện tại hần đang có hứng thú với mình sao?”

Không thể nào!

Đường đường là lão đại của công ty Hắc đế, đàn bà nào chưa từng gặp qua, sao có thể đề ý tới một người không chu toàn như mình, Hoắc lão đại mới không thiếu hụt đàn bà a

353. Chương 354: Tìm Một Chỗ Ấm Ấp 1

Ngũ Y Y bĩu môi, buồn bực một lúc, vẫn không chống được cơn đói giày vò, sau đó cầm lấy dao nĩa lên ăn thức ăn ngẫu nhiên.

Quai hàm phồng to lên, cô trợn to hai mắt liếc qua liếc lại.

Cô trúng độc, Hoắc lão đại hy sinh vì nghĩa, dùng thân thể và hành động thực tế cứu lại mạng sống cho cô.

Nói như thế, Hoắc lão đại vẫn là một tên rất có nghĩa khí, còn có thể có tâm, ít nhất, hết lòng giúp đỡ cô.

Mặc kệ nói thế nào, chẳng qua cô chỉ là nữ giúp việc của Hoắc lão đại thôi, còn chạm phải con nha đầu xấu xa chạy Bugatti, để cho người ta có thể trả giá thật nhiều..... Đến giúp đỡ mình, thật sự tốt quá rồi.

Ngũ Y Y nhớ lại, gật gật đầu.

Đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh gương mặt đẹp trai của Hoắc Phi Đoạt khi ngủ.

Thật đẹp.....!

Không thể tin được, lúc Hoắc lão đại ngủ, gương mặt lại đáng yêu trẻ con như vậy, cũng có thể đẹp như vậy!

Nghĩ đến khi người ta thức dậy, trợn to hai mắt nhìn cô, toàn thân bắp thịt cường tráng, nhất là bộ phận quan trọng kia, lại cường đại, to lớn như thế.....

Nghĩ nghĩ một chút lại cảm thấy như chảy máu mũi a!

Trời ơi, thật sự đêm qua cô lẩn qua lẩn lại trên giường nhớ đến gương mặt đẹp trai của Hoắc lão đại kia đến 6 tiếng đồng hồ sao?

Anh ta nói đêm qua cô rất hưởng thụ, vô số lần đều lên cao trào.....Thật đáng tiếc, vì sao cô lại không nhớ một chút nào hết vậy?

Hiện tại nghĩ muốn thưởng thức cảm giác cao trào đêm qua đều uống công. Cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc!

Nếu để cho người đàn ông xa lạ ngủ để giải thuốc cho cô, cô sẽ hối hận cả đời.

Nhưng vì sao người đàn ông ngủ với mình lại là Hoắc Phi Đoạt.....Cô cảm thấy cô được lợi rồi à?

“Mình hèn hạ, dâm ô người đẹp Hoắc Phi Đoạt, rõ ràng mình được thơm lây rồi.”

Ngũ Y Y ngậm chiếc đũa, hiếp mắt cười gian.

Sau đó cô lại phản ứng kịp, đưa bàn tay nhỏ bé lên vỗ vỗ vào đầu mình.

Ngũ Y Y, mày tỉnh táo lại đi, mày còn mặt mũi vui vẻ sao?

Rõ ràng là.....mày xui xẻo bị người ta làm việc đó trong lúc ngủ, mày còn mặt mũi cười à?

Nếu bạn là một người phụ nữ có đạo đức, hiện tại việc bạn phải làm là: Khóc lóc, đòi chết.

A Trung từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy một mình Ngũ Y Y ngồi trước bàn ăn, trên gương mặt nhỏ nhắn lại thay đổi vẻ mặt liên tục như vậy.

Bóng dáng của nhỏ nhắn, lại ngồi trong phòng ăn rộng lớn nhìn giống như một đứa trẻ.

“Khụ khụ! Ngũ tiểu thư! Cô khỏe rồi hả?”

A Trung ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

Ngũ Y Y giật mình, nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy A Trung, cô nhếch miệng cười: “Chú A Trung.....Khoan đã, chú mới hỏi tôi cái gì?”

Cô khỏe rồi hả?

Có ý gì?

Chẳng lẽ.....Anh ta biết đêm qua mình cái kia cái kia rồi sao?

A Trung ý thức được mình vừa mới lỡ miệng, nhanh chóng cười gượng, vội vàng nói: “Cô tiếp tục ăn đi, tôi không quấy rầy cô nữa, tôi đi tìm Lão đại.”

Lúc Ngũ Y Y phòng má trợn mắt, A Trung nhanh chóng chạy trốn.

Ngũ Y Y bĩu môi: “Hu Hu! Quả nhiên là anh ta cũng biết! Chẳng lẽ mọi người trên đời này biết hết rồi sao? Tối hôm qua mình cùng Hoắc lão đại cái kia cái kia đó! Thật sự không thể sống mà! Mọi người đều biết rõ Hoắc lão đại bỏ tình trùng ra để cứu mình, nếu mình không báo đáp anh ta, chắc chắn sẽ bị người trên thế giới này phỉ nhổ sao?”

Lúc A Trung đi vào thư phòng, Hoắc Phi Đoạt ngồi đối diện với cửa sổ, đưa lưng về phía A Trung, không biết đang suy nghĩ cái gì.

A Trung vừa muốn nói chuyện, lại nghe Hoắc Phi Đoạt thở dài một hơi.

354. Chương 355: Tìm Một Chỗ Ấm Áp 2

Lão đại đang rầu rĩ chuyện gì?

Sao lại ở trong này than thở rồi?

“Lão đại.....”

“Hửm?”

Hoắc Phi Đoạt không xoay người, hừ lạnh một tiếng, vẫn thất thần nhìn ra cửa sổ.

“Tình hình đêm qua đối phương chuẩn bị tấn công đã điều tra xong.”

“A.....”

Lúc này Hoắc Phi Đoạt mới xoay ghế lại nhìn A Trung.

A Trung quét mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt 1 cái, bị vẻ đẹp bức người của Hoắc Phi Đoạt làm i mắt anh run lên.

Quả nhiên âm dương hòa hợp làm tinh thần người ta thật tốt, nhìn Lão đại xem, đêm qua anh ta ăn sạch sẽ, hôm nay lại đẹp bao nhiêu.

“Đã dùng qua vũ khí, đều có nguồn gốc sản xuất từ Châu Âu.”

“Hừ, tôi đoán quả không sai.” Hoắc Phi Đoạt cười lạnh: “Xem ra, mai phục bên cạnh chúng ta đều là cá mập!”

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Trước tiên không làm gì cả, tôi muốn yên lặng suy nghĩ xem, tôi muốn hiểu rõ mục đích của hắn, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì.”

“Dạ.”

A Trung đi ra ngoài.

Ngũ Y Y nằm trên sofa đầu hướng xuống, chân đưa lên trời, vừa nhìn thấy A Trung liền hoảng sợ.

“Ngũ tiểu thư, cô đây đang làm cái gì vậy?”

Giống như ma quỷ đang dọa người.

“Ha, tôi đang lộn ngược, để áu từ nơi này chảy lên não, để suy nghĩ của tôi rõ ràng một chút.”

Ngũ Y Y tượng hình tượng dáng trả lời.

A Trung giật giật khóe môi.

A Trung chạy đến phòng bếp, nhìn quản gia đang kiểm tra vệ sinh, anh ta bóc một miếng thịt lên ăn rồi hỏi: “Quản gia, lão đại đã ăn chưa?”

“À.....Không có!” Quản gia lo lắng thở dài: “Lúc nãy Hoắc tiên sinh một mực chờ Ngũ tiểu thư, vẫn chưa có ăn gì, đợi Ngũ Y Y cùng xuống ăn cơm, không biết hai người đã nói cái gì, Ngũ Y Y làm cho Hoắc tiên sinh tức giận bỏ đi. Hoắc tiên sinh một miếng cơm cũng chưa ăn! Lòng tôi đau chết a.....”

“Hả?” A Trung ngạc nhiên, “Lão đại bị Ngũ Y Y làm cho tức giận bỏ đi? Tôi nói này, tôi vừa mới vào thư phòng, Lão đại còn đang thở dài, Ngũ Y Y này đúng là người không dễ chọc.”

“Tôi rất tỉnh táo.....”

Ngũ Y Y dựa vào cánh cửa, tức giận nói thầm.

A Trung và quần gia hoảng sợ quay lại nhìn, không biết Ngũ Y Y đã vào đây từ lúc nào, dựa vào bên kia.

Quần gia vụng trộm liếc A Trung một cái. Ý tứ là hỏng việc rồi, hai người ở sau lưng nói xấu người khác, bị người ta bắt gặp rồi.

A Trung dứt khoát không phục, tức giận nói: “Tôi nói này Ngũ Y Y, rốt cuộc cô đã làm cái gì? Cô tốt rồi, sao lại làm cho Lão đại chúng tôi tức giận, Lão đại chúng tôi đối xử với cô như vậy, cô cũng nên có trái tim, có thể cảm giác được không?”

Ngũ Y Y khấn trương gật đầu: “Tôi cảm giác được, cảm giác được, Hoắc lão đại đối với tôi thật sự rất tốt. Tôi đều biết.”

Ân nhân cứu mạng thôi.....

“Cô biết, tại sao cô làm Lão đại tức giận?”

“Tôi đâu có chọc anh ta tức giận!”

Cô không cảm thấy cô làm cho anh ta tức giận.

“Mấy ánh mắt đều nhìn thấy, Lão đại chúng tôi bị cô chọc tức giận bỏ đi! Tức giận đến thư phòng, Lão đại chúng tôi đến giờ vẫn chưa ăn gì! ngược lại cô giống như con heo vậy!”

A Trung tức giận đến lỗ mũi lúc đóng lúc mở.

Ngũ Y Y phòng mặt bánh bao lên.

Cái gì, vào sao nói cô giống heo?

Cô không phải!

“Tôi nghĩ rằng anh ta ăn rồi, ai biết anh ta chưa ăn.”

Lão quần gia cũng lên tiếng nói chen vào: “Hoắc tiên sinh vẫn chưa dùng bữa, luôn chờ cô, kết quả cô vừa đến, liền chọc cho Hoắc tiên sinh tức giận bỏ đi, một miếng cơm cũng chưa ăn. Bình thường mà không ăn cơm, tổn hại đến sức khỏe rất nhiều, vừa nghĩ đến đây, lòng tôi thật khó chịu.....”

355. Chương 356: Tìm Một Chỗ Ấm Áp 3.

Khoé miệng Ngũ Y Y giật giật.

Không phải chứ, cô nói như vậy mà đã trở thành tội nhân thiên cổ rồi?

“Được được! Xin các người đừng như vậy nữa!”

Ngũ Y Y giơ tay lên đầu hàng: “Các người nói tôi tức giận thì là tôi tức giận đi, được chưa? Tôi lập tức đem công chuộc tội, đưa cái này cho Hoắc cục cưng ăn, được chưa?”

A Trung và lão quần gia ở đối diện gật đầu thật mạnh: “Nhanh lên!”

Ngũ Y Y dẫu miệng thật cao, trợn trắng mắt, dậm chân một cái đi ra ngoài.

Sửa sang lại bốn món ăn, mang bát đĩa theo, Ngũ Y Y kéo bàn ăn tới trước cửa thư phòng.

A Trung bước qua, gõ cửa giùm Ngũ Y Y.

Cộp cộp cộp.

Bên trong không có bất kỳ thanh âm gì, “mời vào” hay “ai đó” đều không nghe được.

Ngũ Y Y bĩu môi, nhìn nhìn A Trung.

A Trung nhe răng với Ngũ Y Y, đụng vai cô, ý muốn cô nói chuyện.

Ngũ Y Y bất đắc dĩ đành phải dẩu miệng nói: “Tôi có thể vào không?”

A Trung và Ngũ Y Y cùng dán tai lên cửa, cuối cùng cũng nghe được một câu ngắn gọn từ bên trong: “Vào đi.”

A Trung nhếch miệng nở nụ cười.

Miệng Ngũ Y Y dẩu lên càng cao.

Thật là, rõ ràng người tối qua bị hấn ăn sạch là cô, kết quả hôm nay cô lại phải phe phẩy cái đuôi đến nịnh bợ hấn.

Đây chính là đổi trắng thay đen đấy!

A Trung vặn mở cửa cho Ngũ Y Y để cô đưa bàn ăn vào thư phòng.

Hoắc Phi Đoạt vẫn đưa lưng về phía cửa, mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Ngũ Y Y âm thầm đánh giá sau lưng Hoắc Phi Đoạt, quả là lưng hùm vai gấu!

Hoắc Phi Đoạt chớp chớp mắt, nhàn nhạt nói: “Em muốn nói gì?”

“VẬY CÁI ĐÓ.....”

“Nếu em vẫn muốn mặc cả với tôi thì ra ngoài đi.”

“Không phải.....”

Hoắc Phi Đoạt chậm rãi chuyển người, nhìn lên bàn ăn thì sửng sốt một chút.

Tiếp theo, trong con ngươi hẹp dài thoáng qua sự vui mừng.

“Em đây là có ý gì?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn bàn ăn bĩu môi.

Ngũ Y Y khản trương nhe răng cười: “Ha ha, mang cơm đến cho anh.”

Ngũ Y Y đặt thức ăn trước mặt Hoắc Phi Đoạt, lấy lòng nói: “Không phải anh vẫn chưa ăn cơm à? Nhân là thiết cơm là thép, không ăn một bữa sẽ rất đói. Sao có thể không ăn cơm chứ? Cực kỳ không tốt cho cơ thể!”

Hoắc Phi Đoạt nhướn mày nhìn Ngũ Y Y: “Em sợ thân thể tôi không tốt?”

“A..... Đương nhiên rồi! Tôi hy vọng anh Thọ Dữ Thiên Tề, Nhật Nguyệt Đồng Huy (thọ cùng trời đất, rực rỡ cùng nhật nguyệt)..... Cái đó, tôi thề, tôi không có vì chuyện hôm qua mà nguyên rửa anh sớm đi gặp thượng đế đâu.”

Hoắc Phi Đoạt nhích lại gần chỗ tựa lưng, hừ lạnh: “Xem ra là có nguyên rửa.”

“Không có! Thật sự không có! Còn chưa nhắc đến nữa!”

A, hình như là nói lỗ miệng.

Ngũ Y Y bịt miệng, chớp chớp mắt, sợ hãi nhìn Hoắc Phi Đoạt.

“Hừ! Biết ngay là cái đầu hạt dưa kia của em không có ý kiến gì hay mà!” Mặc dù nói như vậy nhưng sắc mặt hấn đã có chút dịu đi.

Hoắc Phi Đoạt nhìn đồ ăn.

Ngũ Y Y lập tức lắc lư theo gió tới gần, đưa dưa đến: “Những món ăn này đều rất tốt, dinh dưỡng cực kỳ toàn diện, cũng rất tốt cho thân thể. Đừng thất thần, anh mau ăn đi. Đồ lạnh rồi sẽ không ngon nữa, cũng sẽ không tốt cho dạ dày. Tới đây, mau ăn đi.”

Ngũ Y Y vẫn lải nhải, đặt đôi dưa vào tay Hoắc Phi Đoạt, dùng thìa lấy đồ ăn vào bát hấn.

356. Chương 357: Tìm Một Nơi Ấm Áp 4.

Ngũ Y Y mở to mắt nhìn miệng Hoắc Phi Đoạt, như là chờ một đứa trẻ ngoan mở miệng ăn chút gì đó.

Hoắc Phi Đoạt bị cô nhìn chăm chăm, không nhịn được phải nhắc đứa lên.

Ngũ Y Y thấy hần ăn, lập tức vui sướng đến khoa chân múa tay.

Giống như hần là bộ của cô, cực kỳ khảnh ăn, khó khăn lắm mới có một lần ăn ngấu nghiến.

Ngũ Y Y thiếu chút nữa thì vỗ Hoắc Phi Đoạt vài cái, khen ngợi hần vài câu rất ngoan.

May là cô còn chút tỉnh táo, không đi làm chuyện đó.

Hoắc Phi Đoạt không tiếng động chậm rãi ăn đồ.

Đột nhiên phát giác, bữa cơm này rất say nồng.

Bên người có Ngũ Y Y lải nhải, quanh người đều trở nên ấm áp giống như được mặt trời chiếu xuống, đồ ăn cũng ngon miệng hơn.

Đúng là một chuyện kỳ diệu.

“Anh ăn thêm cái này đi, ăn nhiều chút, bộ dạng anh cao lớn như vậy tại sao còn ăn ít hơn tôi thế? Không được kiêng ăn! Tối đây, ăn cái này đi.”

Ngũ Y Y nhìn Hoắc Phi Đoạt ăn, hận không thể nhét cả bốn món trên bàn vào bụng hần, tốt nhất là cả chén đĩa cũng vào đó mới tốt.

Hoắc Phi Đoạt hơi vui vẻ nhưng biểu cảm trên mặt vẫn lạnh lùng, thuận miệng hỏi: “Em ăn chưa?”

“Đương nhiên!”

“Ăn no chưa?”

“Đương nhiên là no rồi! Tôi chưa bao giờ ngược đãi dạ dày của mình cả!”

Hoắc Phi Đoạt hơi gật đầu.

Hần đột nhiên nhú mày, nghi ngờ nhìn bàn tay của Ngũ Y Y đặt trên ghế dựa: “Tại sao trông em như là đang giám sát tôi ăn vậy?”

Ngũ Y Y sảng nói: “Anh cho là tôi muốn giám sát anh sao? Không phải chú A Trung họ...”

Cô đang nói thì đột nhiên ngừng lại, không dám nói nữa.

Ngũ Y Y mở to mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Quả nhiên, Hoắc Phi Đoạt thông minh như vậy, tuy chỉ nghe một nửa nhưng đã đoán được bảy tám phần, nhất thời cau chặt mày, đặt đĩa xuống.

“A Trung uy hiếp em đưa cơm vào?”

Ngũ Y Y uất ức gật đầu giải thích: “Kỳ thật anh có cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám đi giám sát anh ăn, thật đó, tôi không dám đâu. Anh đừng tức giận...”

Mặt Hoắc Phi Đoạt lạnh băng: “Nếu không phải A Trung uy hiếp em đi vào, em sẽ không tới đưa cơm, phải không?”

Như Y Y xoa xoa mũi: “Ừm. Họ nói là tôi làm anh tức không ăn được cơm mà.”

Tại sao càng giải thích sắc mặt Hoắc lão đại càng khó coi thế?

“Em ra ngoài đi.” Hoắc Phi Đoạt xoay mặt qua chỗ khác.

“A?” Ngũ Y Y không biết phải làm sao.

Ra ngoài thật sao? Tại sao cô lại cảm thấy Hoắc lão đại càng ngày càng tức giận thế?

Nếu bây giờ mà đi ra, A Trung sẽ thả chó cắn cô mất!

Lúc vừa bước vào, chú A Trung đã nói, nếu không thể khiến Hoắc lão đại ăn vui vẻ, thoải mái, hẳn sẽ thả chó ra cắn cô.

“Nghe không hiểu lời tôi nói à? Em ra ngoài!” Hoắc Phi Đoạt phiền toái cau mày, đẩy cái mâm đang tựa vào ghế ra.

Ngũ Y Y bất đắc dĩ, đành phải thu dọn bát đĩa, mở mẹt ra ngoài.

Cô vừa ra ngoài, Hoắc Phi Đoạt liền xoa huyết thái dương, gạt mấy cuốn sách trên bàn xuống.

Ngũ Y Y nhanh như vậy đã ra khiến A Trung và lão quản gia đều kinh ngạc.

“Tại sao đã ra rồi? Hoắc tiên sinh ăn cơm chưa?”

357. Chương 358: Tìm Một Nơi Ấm Ấp 5

Lão quản gia nhìn nhìn bàn ăn, có vẻ đã động vào một chút.

A Trung cau mày chất vấn Ngũ Y Y, “Đại ca ăn có vui vẻ không?”

Ngũ Y Y lập tức nhe răng cười giả lả, “Rất vui! Vô cùng vui vẻ! Hoắc lão đại còn kích lệ tôi là Ngũ Tinh phục vụ rất tốt! Nhìn xem nè, đồ ăn này nè, đều đã ăn qua, mấy người mở to mắt ra mà xem nè, đây là dấu vết đã ăn qua. Thế nào, chú A Trung, Đại Cầu của chú có thể thả ra nữa không?”

Ngũ Y Y vái lạy A Trung.

A Trung ho khan một tiếng, nói, “Thật ra nơi này không có chó.”

“A! Chú gạt tôi! Chú!”

“Thật ra thì, chúng tôi nuôi chó ở nhà xưởng.”

“Hừ! Chú A Trung, sau này chú nói gì tôi cũng sẽ không tin, như vậy mà lại đi lừa một đứa bé, già mà không kính.”

Ngũ Y Y đi đến ghế sofa, bắt đầu ăn trái cây.

Cửa thư phòng đột nhiên mở ra, Hoắc Phi Đoạt đi ra.

Ngũ Y Y sợ tới mức ngồi thẳng người, ngay cả hoa quả cũng không dám ăn.

A Trung và lão quản gia tất cả đều im lặng, cúi đầu.

Hoắc Phi Đoạt cũng không thèm nhìn, đi lên lầu, nói, “A Trung, chuẩn bị xe, tôi thay quần xong rồi đi luôn.”

“A, phải không? Đại ca, hôm nay không phải là chủ nhật sao?” Tại sao lại đi đến công ty chứ?

Về mặt A Trung không hiểu.

“Nói nhảm vừa thôi!”

A Trung cúi đầu, không dám nói thêm lời nào.

Ngũ YY trợn tròn mắt, chạy đến hỏi A Trung, “Này, chú A Trung, mấy người đến công ty làm việc, vậy tôi thì sao? Tôi phải làm sao?”

A Trung trợn trừng mắt, “Cô? Cô cứ ở đây tiếp tục ăn chùa uống chùa và không làm việc đi!”

Ngũ Y Y giương mắt nhìn, một lúc sau mới lắp bắp phản bác lại, “Tôi, tôi ăn chùa uống chùa không làm việc lúc nào? Tôi có làm việc mà!”

Được rồi, cô thừa nhận, thật sự là cô cũng không có làm gì cả, thân là nữ giúp việc của Hoắc Phi Đoạt, đúng là không xứng đáng.

Nhưng mà....dầu gì tối qua cũng là Hoắc lão đại chăm sóc cô! Đây là một việc vô cùng mệt mỏi!

Cô cũng cực khổ mà!

Hoắc Phi Đoạt sau khi thay quần áo chỉnh chun đi xuống lầu, khuôn mặt tuần tú Quốc Sắc Thiên Hương, dáng người kiết xuất, bước chân mạnh mẽ đầy uy vũ.

Ngũ Y Y vẫn ru rú trong sofa, nhìn ngắm Hoắc Phi Đoạt một lúc lâu, thế nhưng lại không tìm được lòng mà gây người vài giây.

Được rồi, cô muốn nhắc nhở bản thân một lần nữa: chuyện tối hôm qua, chính là cô được thơm lây rồi!

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt một nhưng không thèm nhìn Ngũ Y Y, cứ như vậy tiêu sái đi ra ngoài.

Ngũ Y Y chạy chân trần, lạch ba lạch bạch chạy đến cửa, bám lấy tấm kính nhìn ra ngoài, mãi đến khi Hoắc Phi Đoạt ngồi lên xe đi mất, lúc này cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Bá Vương không ở nhà, cuối cùng thì tâm tình của cô cũng có thể yên tĩnh rồi.

Tối hôm qua hỗn loạn như vậy.....

Nó cũng là một cái gai trong lòng cô!

Điện thoại nhà vang lên, lão quản gia vui vẻ đi đến nghe điện, không ngừng nói à à à, còn gật đầu phối hợp.

Ngũ Y Y nằm trên ghế sofa, nhắm mắt lại, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Vậy mà cô không thể phân biệt, tối hôm qua cô làm loạn, không biết là nên vui hay nên buồn.

“Ngũ tiểu thư?”

Âm thanh của lão quản gia vang lên bên cạnh.

Ngũ Y Y nhanh chóng mở mắt nhìn, “À? Có chuyện gì sao, bác quản gia?”

“Đây, giao cho cô.” Lão quản gia đưa đến một tờ giấy.

“A? Cho tôi? Cái gì thế?”

Ngũ Y Y tò mò nhận lấy tờ giấy, nhìn nhìn, trên đầu toàn vạch đen.

Nghiến răng nghiến lợi, “Đây là chuyện gì thế?”

358. Chương 359: Tìm Một Nơi Ấm Ấp 6

“Vừa nãy, cô cũng nghe thấy rồi, tôi vừa mới nhận điện thoại của Hoắc tiên sinh, ngài ấy nói, tôi đều nhớ rất kỹ. Hoắc tiên sinh nói, đây là những việc cô cần làm.”

Ngũ Y Y hung hăng gật đầu, “Làm nửa ngày, đây chính là lệnh truyền của Hoắc lão đại à! Tiểu tử này thật giỏi!”

Mí mắt lão quản gia run lấy bấy.

Này Ngũ tiểu thư, làm sao dám nói bọn họ làm việc cho Hoắc tiên sinh là tiểu tử chứ? Rất bất kính, rất bất kính!

Ngũ Y Y dụi mắt, xem lại tờ giấy.

Phía trên viết vô số điều:

Lau sàn phòng ngủ chính hai lần.

Thay drap giường phòng ngủ chính, giặt sạch sẽ, ghi chú rõ, dùng tay.

Tất cả nội y trong phòng tắm đều phải giặt bằng tay.

Dùng dung dịch khử trùng tẩy rửa bồn tắm lớn ở phòng ngủ chính một lần.

Sắp xếp lại tất cả áo của Hoắc tiên sinh, phân loại theo màu sắc.

Còn chưa xem xong, Ngũ Y Y đã tức giận muốn ngất xỉu rồi.

Hóa ra anh đi làm, nhưng cũng không cho cô nghỉ ngơi!

Hoắc Phi Đoạt, người này đúng là lòng dạ hiểm độc!

Lão quản gia thúc giục Ngũ Y Y, “Ngũ tiểu thư, việc này cô nên làm nhanh đi, Hoắc tiên sinh của chúng ta có tính thích sạch sẽ, giữ cô ở nơi này chính là nể mặt cô, cô đừng có làm dơ phòng của ngài ấy.”

Mặt Ngũ Y Y lúc đỏ lúc trắng.

Cô làm dơ phòng ngủ của Hoắc Phi Đoạt?!!!

Ngũ Y Y suy nghĩ, quả thật đúng là tối hôm qua cô là người làm dơ phòng ngủ của Hoắc Phi Đoạt, ôi, đừng nói gì nữa, làm việc thôi.

Ngũ Y Y cúi đầu, thở dài đi về phía cầu thang lên lầu.

Im lặng! Mồ hôi như mưa.

Tầm drap giường!

Giặt sạch áo lót của hai người.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Vậy mà áo lót của hai người bọn họ đang nằm cùng một chỗ.....

Cuối cùng đi sắp xếp lại áo sơ mi của Hoắc Phi Đoạt thì Ngũ Y Y muốn chết.

Một phòng chứa quần áo rất lớn, còn lớn hơn so với phòng ngủ của cô, bên trong phòng, khắp nơi chỉ toàn là áo của Hoắc Phi Đoạt.

Từ mỏng đến dày.

Từ màu sáng đến màu tối.

“Má ơi, ở đây cũng phải mấy trăm cái? A a a, mệt muốn chết!”

Ngũ Y Y ngồi trong phòng chứa quần áo, rên rỉ đứng lên.

Hoắc Phi Đoạt đi đến công ty, có rất nhiều nhân viên đang tặng ca, đột nhiên nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt giá lâm, tất cả đều sợ đến mức cầm như hến.

Hoắc Phi Đoạt đi qua một cái cửa, nhíu mày, quay trở lại, nhìn vào trong phòng kia, hỏi, “Tại Viễn, tại sao cậu ở trong này?”

Cố Tại Viễn đang xem bản vẽ thiết kế cùng với một kỹ sư đột nhiên giật nảy mình, xoay mặt mơ hồ nhìn Hoắc Phi Đoạt, “A? Lão đại? Không phải hôm nay là chủ nhật nên ở nhà ôm ấp phụ nữ sao? Tại sao lại đến công ty thế?”

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến thì Hoắc Phi Đoạt đen mặt.

Cố Tại Viễn tự inh một cái tát.

Hắn đúng là mồm rộng, không mở bình thì sao biết bên trong có chuyện gì hư hỏng!

Hai Đại Phú Hào tụ họp cùng một chỗ, đi đến quán bar phía dưới công ty uống rượu.

Không có một ai trong quán bar, trong quán bar thật to, cũng chỉ có Hoắc Phi Đoạt và Cố Tại Viễn.

Một giờ trước, nơi này còn có rất nhiều người tụ tập, trên sàn diễn còn có những bài nhạc mạnh mẽ kích thích.

Một giờ sau, nơi này liền biến thành quán bar tươi mát rồi.

Bên ngoài quán bar, trên đường là những người trẻ tuổi, không ngừng oán giận.

“Cái quán bar đó có bao giờ đóng cửa đâu? Tại sao hôm nay lại đột nhiên đóng cửa thế?”

“Trời ơi, tôi đang chơi vui vẻ, đã bị đám người này đuổi ra ngoài, nếu không phải bọn họ có súng, thì ông đây sẽ đánh nhau với đám người đó rồi! Dựa vào cái gì mà đám đuổi ông đây ra ngoài?”

359. Chương 360: Tìm Một Nơi Ấm Ấp 7

“Tôi nghe được mấy người đó nói, không phải là đóng cửa, hôm nay hình như có nhân vật quan trọng nào đó tới đây, bọn họ bao hết quán này”

Hoắc Phi Đoạt ngã lưng vào sofa, hài lòng đang đưa đôi chân dài

Cố Tại Viễn dựa vào quầy bar uống rượu

“Lao đại, anh nói đi, sao lại ra đây? Không phải nhóc con đó đang ở chỗ anh sao?”

Cố Tại Viễn hỏi Hoắc Phi Đoạt, nhưng ai đó không thèm trả lời chỉ lo ừng ực uống rượu

Hoắc Phi Đoạt nhún chân mày, đơn giản nói, “ Có chút nản chí rồi. Còn cậu thì sao? Cậu không phải chưa bao giờ làm thêm sao? Bình thường ở công ty cũng khó thấy mặt, thế nào cả ngày chủ nhật cũng muốn theo anh tới công ty”

“Ai, ai, số tôi thật khổ a! Vừa nhắc tới, cái này là lịch sử đầy chua sọt và huyết lệ của em a”

Hoắc Phi Đoạt miễn cưỡng cười một cái, ngồi thẳng lưng, lấy một ly rượu, uống cạn

Hoắc phi Đoạt cho tới bây giờ luôn nổi danh là gian trá, mặc kệ là buôn bán hay thủ đoạn cạnh tranh, nếu đi ra ngoài đàm phán hay dự tiệc, đều là hấn tình kẻ người khác, không có thể đấu lại

Đã từng thấy hấn uống rượu, nhưng chưa từng thấy hấn thật sự say bao giờ

Tửu lượng người này như thế nào, không ai biết được

Hoắc Phi Đoạt uống rượu rất trầm lắng, người khác luôn uống nhanh một hơi, nhưng hấn lại thích từ từ uống từng chút một

Cho nên, thấy hấn một hơi uống cạn ly rượu, Cố Tại Viễn giật mình

Hoắc lão đại làm sao vậy? Xem ra lần này có chuyện hay rồi?

Cố Tại Viễn lập tức nghĩ tới: Hoắc ca thời điểm bị kích thích, rất thích tìm người luyện tập với mình

Nhớ tới võ công cao cường của lão đại nhà mình, Cố Tại Viễn da đầu liền tê dại

“ Lão ca, đừng uống nhanh như vậy, anh uống từ từ thôi, uống nhanh sẽ say đấy”

Cố Tại Viễn sợ hãi khuyên ngăn Hoắc phi Đoạt

Hoắc Phi Đoạt lấy tay ngăn lại, tiếp tục uống rượu, trầm giọng hỏi, “ Chuyện của cậu làm sao”

“Ai nha, nói mới nhớ, em thật sự muốn tìm cái hồ chôn mình a! Tối hôm qua, thật sự quá xấu hổ xấu hổ mà, lão tử dạo chơi trong bụi hoa nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên mất mặt như vậy”

“Nói trọng điểm”

“Oh, trọng điểm thì trọng điểm. Chính là lúc đang tận hưởng với đàn bà, thì bị một cô gái đột nhiên xông vào. Cái này không nói, đã xông vào nhằm phòng còn không thèm đóng cửa, lết quả, làm em lạnh cóng đến nổi chảy nước mũi. Khốn nỗi nó lại chảy xuống mặt cái cô đang nằm bên dưới! Ai yêu, thật là mất mặt! Em chưa từng bị mất thể diện như vậy! Em nói, lúc đó nếu nước mũi chảy xuống miệng cô gái kia.....Em thì không đụng tới đàn bà nữa! Đóng cửa, tu thân”

Hoắc Phi Đoạt ngồi nghe, miệng cũng câu lên

Cố Tại Viễn âm thầm thở nhẹ một hơi

Tốt rồi, nhờ có tể bào hài hước của hần, lão đại ít nhất cũng không buồn nữa
Hoắc Phi Đoạt uống cạn ly rượu, “Cậu thật ba hoa”
“Không có ba hoa! Là chuyện thật 100% đấy!”
Hai huynh đệ tốt vừa uống rượu, vừa nói chuyện phím, thời gian cũng dần dần trôi
Mang theo mùi rượu, cảm giác sáu phần say
“Hoắc tiên sinh đã về? Có muốn uống một chút canh giải rượu không?”
Lão quản gia đuổi theo Hoắc Phi Đoạt hỏi
“Không cần, tôi không sao” Hoắc Phi Đoạt khoát khoát tay, đem áo khoát vút lên sô pha, đi lên lầu
Đi vào phòng ngủ, dựa theo ánh đèn nhàn nhạt, Hoắc Phi Đoạt hí mắt lại
Đi vào phòng ngủ, Hoắc Phi Đoạt dựa người vào khung cửa

360. Chương 361: Tìm Nơi Ấm Ấp 8

Trên chiếc giường King size, Ngũ Y Y thân hình bé nhỏ đang nằm chính giữa
Cô thân mình vặn thành hình bánh quai chèo, một tay còn đề lên áo sơ mi của hần
Xem ra, cô bé này đã nằm đề lên chồng áo mới của hần mà ngủ rồi
Thật là!
Hoắc Phi Đoạt nhin không được cười nhạt
Đi tới, đem mấy cái áo sơ mi đắt tiền bị cô làm nhàu nhẹ nhàng rút ra, tùy tiện ném qua một bên, chỉnh lại tư thế cho cô, lấy chăn đắp lên
Ngũ Y Y bị động tĩnh lại, mở mắt, ánh mắt cô vừa vặn chống lại khuôn mặt tuần tú đang cúi xuống của Hoắc phi Đoạt
“A! Anh đã trở lại” Ngũ Y Y còn tưởng Hoắc Phi Đoạt muốn hôn cô
Mặt của hần cách mặt cô gần như vậy để làm gì a, thật là cho người ta hiểu lầm
“Ừ” Hoắc Phi Đoạt dựng thẳng người, bắt đầu cởi quần áo
Ngũ Y Y bị dọa vội vàng nhảy xuống đất, cà lăm nói, “Cái kia, óa sơ mi của anh thật nhiều..., tôi sửa tới bây giờ cũng không hết, dù sao còn một ngày mai nữa, tôi ngày mai sẽ sửa xong cho anh. Anh nghỉ ngơi đi, tôi không quấy rầy nữa”
Ngũ Y Y muốn chạy, lại bị Hoắc Phi Đoạt bắt được cổ tay kéo lại
Ngũ Y Y sợ hãi quay mặt nhìn hần
“...Em ngủ ở đây”
Hoắc Phi Đoạt dễ dàng nói ra mấy chữ
Nếu không phải uống say, hần sẽ không nói mấy lời này
“A” Ngũ Y Y run lên, lập tức lắc đầu nói, “Không không cần, tôi ngủ phòng khách cũng được”
Muốn thoát khỏi bàn tay kia, nhưng cố gắng mấy cũng không thể thoát khỏi giam cầm của hần
Ngũ Y Y luống cuống, mí mắt run lên, len lén nhìn Hoắc Phi Đoạt
Không phải đâu? Hoắc lão đại không phải là uống say rồi muốn cô cùng lăn lên giường với hần chứ?
Hoắc Phi Đoạt thở dài, buông tay, xoay người đi chỗ khác

Hắn rất sợ, nếu nhịn không được , sẽ dùng sức mạnh bức ép cô
 Nếu thật là như vậy, thì không còn cách nào có thể vân hồi
 Hắn muốn, không chỉ là thân thể, mà còn trái tim của cô nữa
 Ngũ Y Y thừa lúc Hoắc Phi Đoạt thất thần, nhanh chóng chạy ra ngoài
 Hoắc Phi Đoạt thở dài, nhanh chóng đi tắm
 Trong đầu lại nghĩ tới giả thiết khác
 Nếu là Tiêu Lạc, cô sẽ không chạy đi, đúng không?
 Ngũ Y Y chui vào phòng khách, đè lại trái tim đang đập liên hồi
 Mình làm sao vậy!
 Mới vừa rồi ở trong phòng Hoắc Phi Đoạt, suýt nữa thì đồng ý ngủ lại với hắn rồi!
 Thật là hoang đường mà!
 Cô sao lại có ý nghĩ như vậy chứ
 “Không được nghĩ bậy, không được nghĩ bậy. Không được nghĩ bậy” Ngũ Y Y vừa niệm chú ngữ vừa đi vào phòng tắm
 Thời điểm sửa áo cho Hoắc Phi Đoạt, mắt suýt nữa mở không ra, nói ngủ một chút liền ngủ tới bây giờ
 Hiện tại đã tắm rửa sạch sẽ, nằm lên giường , cô thế nào cũng không thể ngủ tiếp được
 Lăn qua lộn lại
 Một con dê, hai con dê, ba con dê....
 Đếm tới đếm lui hơn 700 con rồi, nhưng vẫn không ngủ được
 Một một lại một, hai hai lại hai...
 Khẩu quyết niệm đọc đi đọc lại mười mấy lần, cũng không thể ngủ được
 Muốn điên rồi!
 Chẳng lẽ đây là hậu di chứng của thuốc kích tình?
 Nghĩ đến thuốc trợ tình, hình ảnh tối hôm qua cô với Hoắc Phi Đoạt lại hiện lên trong đầu
 Thật đáng chết, thế nào mà ngay cả chi tiết bé nhất cũng nhớ lại vậy?
 Ầm!
 Bên ngoài đột nhiên nổi lên mấy tiếng sấm, đem mớ suy nghĩ của Ngũ Y Y dọa cho bay mất
 Nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc một tia chớp đánh xuống
 A! Sấm đánh trời sẽ mưa a?
 Đùng Đùng!
 Lại nổ thêm hai tiếng, cảm giác giống sắp đánh xuống người cô vậy, Ngũ Y Y bị dọa sợ hét lên một tiếng, liền chui vào trong ổ chăn

361. Chương 362: Tìm Một Nơi Ấm Ấp 9

Trời lạnh run.
 Sấm sét không ngừng.

Ngũ Y Y thật không chịu được, để chân trần bỏ chạy ra ngoài.

Thông thạo tìm được cửa phòng của Hoắc Phi Đoạt, cách một tiếng liền đi vào.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ mà!

Ngũ Y Y không dừng lại, nhanh chóng chạy vào phòng ngủ chính, mặc kệ Hoắc Phi Đoạt đang ngủ ngon lành, xốc một góc chăn lên, cô như con cá chạch chui vào.

Hoắc Phi Đoạt đang ngủ nhú mày lại.

Đang muốn hỏi ai, chợt một bàn tay lạnh lẽo đặt lên bụng anh.

Sau đó, cả cơ thể mềm mại của Ngũ Y Y dựa sát vào, dính sát vào người anh, cái mũi ướt sũng của cô dán chặt vào cánh tay anh.

Cả người Hoắc Phi Đoạt đều căng thẳng lên.

Vừa nghĩ muốn đưa tay ôm cô, nhưng không làm việc, trước tiên bình tĩnh hỏi: “Em làm sao vậy?”

Đầu Ngũ Y Y đều trốn trong chăn, giọng ồm ồm nói: “Thật đáng sợ, sét đánh thật đáng sợ. Tôi sợ bị sét đánh.”

Hoắc Phi Đoạt run bắn người, dở khóc dở cười.

“Không sao. Xung quanh biệt thự này đều có cột thu lôi, sẽ không có việc gì.”

Cả người Ngũ Y Y nhích lại gần anh: “Đừng đuổi tôi đi! Để cho tôi ở lại đây đi! Chờ hết sấm sét rồi tôi sẽ đi.”

Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu, cảm thấy chỗ bụng dưới càng khó chịu.

Cả người ngày càng nóng lên.

Thật đáng chết! Cô bé này, cô có biết làm như vậy giống như đang làm gì không?”

Tối hôm qua thưởng thức vẻ đẹp ngọt ngào trên người cô như vậy, anh giống như ăn phải thuốc phiện.

Mùi thơm trên cơ thể cô, hô hấp của cô, thậm chí còn có âm thanh rên rỉ của cô đều làm cho anh nghiện.

Cô giống như một khối nam châm hấp dẫn anh thật sâu.

Bên ngoài tiếng sấm sét quả thật lớn, từ trước đến nay chưa từng xảy ra trận sấm sét nào mạnh mẽ như vậy.

Trách không được làm cô bé này sợ hãi như vậy.

Một trận sấm sét kia, giống như đánh vào cửa sổ thật đáng sợ.

Hoắc Phi Đoạt tìm lòng không đậu khép cánh tay lại, ôm chặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y theo bản năng đưa hai tay ra ôm lấy ngang eo anh.

Xoa dịu đi!

Hoắc Phi Đoạt sức sống thật lớn, cả người như lửa than, tản ra ngoài một lượng nhiệt nóng.

Um.....

Đột nhiên nghe Hoắc Phi Đoạt phát ra tiếng hừ lạnh.

A! Hoắc Phi Đoạt làm sao vậy? Sao lại than nhẹ vậy?

Chẳng lẽ cô đụng trúng đầu anh sao?

Ngũ Y Y dựa sát vào người Hoắc Phi Đoạt đem đầu từ trong chăn nhô ra, ngẩng lên nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Nhờ vào ánh sáng mờ nhạt trong phòng, Ngũ Y Y có thể nhìn thấy ánh mắt thâm sâu của anh, chính anh cũng đang nhìn chăm chăm vào cô!

“Anh uống rượu sao?”

Ngũ Y Y bị hù dọa, nhin không được liền hỏi.

Cái mũi nhỏ ngửi ngửi, đều là mùi rượu.

Nhưng mà loại rượu này có mùi thơm ngát, xem ra buổi tối Hoắc Phi Đoạt uống rượu đồ không ít.

“Ừm, uống một chút.”

Hoắc Phi Đoạt khàn giọng trả lời.

“Bên ngoài sét đánh anh nghe được không? Âm thanh rất lớn, rất dọa người. Tôi sợ đến mức ngủ không được. Trước tiên anh cho tôi ở lại đây một chút, đợi cho hết sấm sét tôi sẽ đi liền, có được không?”

“Được.”

Hoắc Phi Đoạt trả lời ngắn gọn, nhìn hai mắt của cô bao phủ một tầng sương mù nhìn say mê, Ngũ Y Y đang muốn nói chuyện, phát hiện gương mặt Hoắc Phi Đoạt ngày càng đến gần.

Cơ thể anh hơi nghiêng một chút, một cánh tay bị Ngũ Y Y gối lên, cánh tay kia thuận thế ôm lấy eo cô, gương mặt tuấn tú tìm đúng môi cô, nhẹ nhàng hôn xuống.

362. Chương 363: Tìm Một Nơi Ấm Áp 10

Ừm!

Ngũ Y Y mở to hai mắt, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người.

Anh hôn cô rồi!

Cô lại không kích động một chút nào, cũng không sợ hãi, cũng không có ác cảm với nụ hôn này, bị anh ôm trong lòng, bị anh nhẹ nhàng hôn, cô lại cảm thấy an toàn, ấm áp như vậy.

Hoắc Phi Đoạt hôn rất ôn nhu, từng chút từng chút nhắm nháp môi cô, cũng không tiến công vội vã.

Ngũ Y Y vẫn đang ở trạng thái ngây ngốc ngớ ngẩn.

Không vùng vẫy, cũng không cự tuyệt.

Nhìn gần như vậy Hoắc Phi Đoạt thật đẹp trai, mặc cho tùy ý anh nhắm nháp.

“Đêm nay.....Đừng đi.”

Hoắc Phi Đoạt cất giọng trầm thấp nỉ non, đột nhiên tăng mạnh nụ hôn, cạy mở hàm răng cô ra, chiếc lưỡi nóng ẩm tiến quân thần tốc.

Ừm, ừm.....

Ngũ Y Y lập tức không thể hít thở, từ từ nhắm mắt lại, hồ đồ đáp trả lại anh.

A.

Nụ hôn của cô làm Hoắc Phi Đoạt tê dại, nhin không được rên nhẹ vài tiếng.

Bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y chạm vào bụng dưới của anh, làm cả người càng căng thẳng.

Tay Hoắc Phi Đoạt luồn vào trong áo ngủ của cô, ấn ấn nhào nặn ngực cô, loại da thịt tiếp xúc với nhau làm cả người Ngũ Y Y run lên, sau đó không thể khống chế rên rỉ ra tiếng.

“Ừm.....A.....”

Ngón tay anh lại xoa lên nơi mẫn cảm trên ngực cô, khơi dậy lên vô số dòng điện, lòng tơ trên người Ngũ Y Y đều dựng thẳng lên, nhin không được hít một hơi khí lạnh, cả người run rẩy theo.

Hoắc Phi Đoạt không để cô phản đối câu nào, hôn càng sâu hơn, càng dữ dội hơn, càng mạnh hơn. Hận không thể đem lưỡi cô nuốt vào.

Một nụ hôn mãnh liệt qua đi, hôn Ngũ Y Y cả người đều mềm yếu, không thể hít thở, đầu óc đầu đình trệ hết rồi.

Trong bóng tối, người đàn ông như con thú dữ rất mạnh mẽ cường tráng, đang thở gấp kịch liệt, hoang mang.

“Làm người phụ nữ của tôi đi.....” Hoắc Phi Đoạt hôn cô, khàn giọng nỉ non: Tôi thích em.....”
Oanh.....

Ngũ Y Y mờ mịt.

Có phải cô nghe lầm rồi không?

Sao cô lại nghe Hoắc Phi Đoạt vừa mới nói, anh ta thích cô?

Là thích cô thật sao?

Hoắc lão đại công ty Hắc đế thích Ngũ Y Y cô?

Có phải là sự thật không?

Một trận ngứa ngứa làm Ngũ Y Y tỉnh táo lại, cô cúi đầu nhìn xuống, Hoắc Phi Đoạt đang hôn “tiểu anh đào” của cô, từ góc độ này nhìn xuống, tư thế này thật yêu mị.

Chịu không được rồi!

“A a a! Nhẹ một chút! Đừng như vậy mà! Rất ngứa!”

Thần kinh cả người Ngũ Y Y như bị trêu ghẹo, hận không thể dùng sức vặn vẹo cơ thể, mượn việc này gạt bỏ kích thích trước ngực!

Hoắc Phi Đoạt vẫn nhấm nháp cô, giống như đang mút trái cây ngọt ngào.

Ở phương diện này Ngũ Y Y như người mới học, hoàn toàn không khống chế được loại nhiệt nóng này, thét chói tai lên.

Một bàn tay Hoắc Phi Đoạt di chuyển xuống dưới, tìm được đùi cô, nhẹ nhàng vui vẻ.

“A.....”

Ngũ Y Y hậu tri hậu giác, cảm giác như nhị hoa của mình bị người ta chạm vào, cô khó chịu kẹp hai chân lại.

“Anh, anh, tay anh.....Đừng.....”

Hoắc Phi Đoạt đánh nhẹ tay cô một cái, Ngũ Y Y sắp điên rồi.

Trên dưới đều không giữ được.....Ngũ Y Y đối với chuyện yêu đương này sao có thể chịu đựng được!

Ông trời ơi! Loại cảm giác này thật ngứa, thật làm cho người ta sắp điên rồi, như đang lơ lửng trên chín tầng mây vậy!

Ngũ Y Y há to miệng, nhanh chóng hít thở, không biết làm sao liền rên rỉ.

Nóng tay Hoắc Phi Đoạt đột nhiên dừng lại, Ngũ Y Y như đang ở trên thiên đường, đột nhiên từ trên cao rơi xuống, cảm thấy trống rỗng và khó chịu.

“Ừm, đừng.....”

Đừng có ngừng.....

363. Chương 364: Tới Cùng Muốn Làm Gì.

Cô tăng lực ở hai chân, hai mắt đã mất đi tiêu cự, theo nhu cầu của cơ thể nhích lại gần Hoắc Phi Đoạt.

“Không dám, phải làm người phụ nữ của tôi.”

Hoắc Phi Đoạt hôn lên vành tai cô, nhẹ giọng nói.

Ngũ Y Y chỉ có thể thở gấp, không nói được gì.

Chết tiệt, tại sao cô lại muốn tay hắn hoạt động tiếp?

Cô tới là để tránh sét mà, tại sao lại biến thành như vậy?

Thật kỳ lạ, tại sao khi cô nghe thấy Hoắc lão đại nói thích mình, cô kích động như thế, hưng phấn như thế, vui vẻ như thế.

Mà bây giờ, thân thể của cô bị hắn làm cho run rẩy, cô không những không bài xích mà còn sinh ra mong muốn kỳ lạ.

Dù gì tới qua chuyện gì nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, hai người bọn họ có xảy ra chuyện đó lần nữa thì có sao?

Hỗn loạn nhớ lại như vậy đều bị cảm xúc của Ngũ Y Y phản đối, cự tuyệt, cứ thuận theo tự nhiên mà phát triển đi.

Hai cánh tay trắng nõn của Ngũ Y Y bám víu trên cổ hắn, đôi mắt sương mù tản ra ánh sáng động tình.

Động tác này chẳng khác nào mời gọi hắn cả!

Thân hình của Hoắc Phi Đoạt bị lửa nóng thiêu đốt. Đôi mắt của hắn sâu thẳm mà nguy hiểm, hơi híp lại, thở gấp, nhìn xuống dưới thân cô gái nhỏ.

Lại mạnh mẽ hôn lên môi cô, đồng thời tách hai chân của cô ra, đặt lên eo hắn.

Đến khi Ngũ Y Y ý thức được thì không biết từ lúc nào, hai người bọn họ đã sạch trơn rồi. Áo ngủ đâu rồi? Cô nhìn chăm chú xuống phía dưới, nhìn vật dưới chân mình, khổng lồ khiến người ta mê muội.

Thời khắc mấu chốt, Ngũ Y Y không hiểu sao lại nói một câu: “Đây không phải là đang thực hiện sáu trăm tiếng đồng hồ kia chứ?”

Sau khi nói câu đó, Ngũ Y Y liền hối hận. Thật ra cô đâu muốn nói cái này.

Hoắc Phi Đoạt nhú chặt mày, một tia sáng loé lên, cắn răng trả lời: “Đúng!” rồi tức giận đâm vào cơ thể cô.

A.....

Người nào đó bị đâm kêu lên thành tiếng.

“Không phải em bắt đầu trước ư? Không phải là muốn trả cho tôi sáu trăm tiếng đồng hồ ư?”

Hoắc Phi Đoạt buồn bực mãnh liệt luận động, Ngũ Y Y bị đâm đến nhăn mặt nhú mày, muốn đẩy hắn ra.

“Nhẹ..... Nhẹ chút..... Tôi.....”

Ngũ Y Y bị tập kích, không thể thở, không thể nói chuyện, gần như ngất đi.

Quả nhiên, hầu hạ loại đàn ông khổng lồ như Hoắc Phi Đoạt thật đúng là không chịu nổi. Có khi nào bị xuyên? Ngũ Y Y rơm nước mắt.

Hoắc Phi Đoạt thấy Ngũ Y Y khóc, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, thương tiếc cô, động tác cũng chậm dần lại.

Dịu dàng vuốt ve thân thể cô, động tác tràn ngập tình yêu.

“Đáng chết! Tôi muốn chết..... Hu hu.”

Ngũ Y Y đâm lên ngực Hoắc Phi Đoạt, khuôn mặt nhỏ nhắn giận giữ.

“Em sẽ không chết, tôi đảm bảo.”

Hắn thổi lên mặt cô, cực kỳ kiên chế, dựa theo thể lực của hắn thì còn phải nâng cao tần suất đánh lâu dài, nhưng bây giờ..... Sợ làm đau cô, hắn đã rất nhẹ nhàng rồi.

“Vậy anh dừng lại đi!”

Lúc này còn xấu hổ thẹn thùng gì nữa, bảo vệ cái mạng trước đã.

Hoắc Phi Đoạt thẳng lưng dùng lực: “Không thể dừng lại!”

“Nhưng tôi sẽ chết đó..... Đau quá đau quá.....”

“Dừng khẩn trương, thả lỏng..... Nhắm mắt lại rồi hưởng thụ tôi.....”

Hoắc Phi Đoạt mê hoặc nỉ non, Ngũ Y Y quả nhiên nhắm hai mắt lại, cố gắng thả lỏng.

364. Chương 365: Tới Cùng Muốn Làm Gì 2.

Một đợt sóng, lại một đợt sóng vọt về phía cô. Từng cảm giác tê dại xông đến khiến cô muốn kêu lên.

“Ưm a.....” Ngũ Y Y đột nhiên kêu như con mèo con khiến chính cô cũng giật mình.

Má ơi, quá mất mặt, vừa rồi là tiếng kêu của cô ư? Đúng là lằng lơ! Mất mặt.

Hoắc Phi Đoạt gầm nhẹ một tiếng, không thể áp xuống nữa, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh.

Bên ngoài tiếng sấm cuộn cuộn, tia chớp không ngừng. Trong phòng nóng hôi hổi, hơi thở kiêu diễm.

Ngũ Y Y nhanh chóng lên đỉnh, cả người run run, há miệng cắn lên vai Hoắc Phi Đoạt.

Hắn cảm nhận được miệng của cô, răng của cô, cười nói: “Bây giờ mới bắt đầu mà em đã như vậy, đầu hàng rồi hả?”

Tiếp theo, hắn lại phát động tấn công một lần nữa.

Thật lâu thật lâu sau, đến khi Ngũ Y Y mệt đến lả đi, vị nhân tài cường tráng nào đó mới chấm dứt.

Ngũ Y Y gục ở đó, nhắm mắt, chỉ có thể hữu khí vô lực hừ hừ: “Tôi có chết cũng không tha cho anh.... Có thành quỷ cũng phải kéo anh theo..... Tôi muốn chết..... Muốn chết.....”

Tại sao có muốn cũng không được, lại làm ra nhiều kiểu dạng như vậy, nhiều tư thế như vậy, khoái cảm mãnh liệt như sóng triều như thế khiến người ta **.

Trách không được người ta thích làm đàn ông. Bởi vì đàn ông đều rất cao lớn, khỏe mạnh.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng đẩy nha đầu này một cái: “Đi tắm đã rồi ngủ tiếp.”

Ngũ Y Y vẫn nhắm mắt, như xác chết thảm thì: “Dừng động vào tôi, mệt chết mất, để tôi nghỉ ngơi một chút.”

Hoắc Phi Đoạt nhin không được mím môi cười: “Người chủ đạo là tôi, người vận động cũng là tôi, tại sao em lại mệt?”

Một bàn tay đưa lên, du ngoạn trên đường cong của cô.

Ngũ Y Y vẫn nằm đấy, xem nhẹ sự trêu chọc của người nào đó: “Tôi chết rồi.....”

Hoắc Phi Đoạt thở dài, ôm Ngũ Y Y vào phòng tắm.

Ngũ Y Y vẫn nhắm mắt nhưng lại thở gấp, mặc cho người ta ôm, đến khi người ta giúp cô tẩy rửa bộ phận quan trọng, Ngũ Y Y đột nhiên mở mắt, xấu hổ vùng vẫy: “Chỗ đó.... Tự tôi rửa là được.”

Bị hắn thân (hôn) lần toàn thân cũng đi, tổng không thể chỗ này cũng cần phải bị hắn dậm ngoài biết rồi.

“Được.” Hoắc Phi Đoạt không miễn cưỡng cô, thả cô xuống, ai ngờ chân cô vẫn còn mềm nhũn, vừa đặt chân xuống đã đứng không vững, té xuống đất.

Hoắc Phi Đoạt tay mắt lạnh lẽo, ôm cô vào ngực.

Ngũ Y Y đau khổ kêu rên: “Tôi bị anh làm cho tàn phế mất rồi!”

Hoắc Phi Đoạt cười thầm: “Tàn phế cũng không sợ, tôi nuôi em cả đời.” Nói xong, lại tắm rửa giúp cô.

Ngũ Y Y hận không thể chui xuống sàn.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Hoắc Phi Đoạt ôm cô trở lại giường, Ngũ Y Y chỉ yếu ớt nói một câu: “Ba tiếng nữa nhớ phải gọi tôi dậy.”

Sau đó, mắt vừa đóng đã ngủ thiếp đi.

Hoắc Phi Đoạt nhìn cô mệt mỏi ngủ thiếp đi, rất thâm tình đưa tay vén tóc trên mặt cô lên.

“Ba tiếng nữa ư? Em thực sự cho tôi sáu trăm tiếng đồng hồ? Em chỉ vì trả nợ nên mới đồng ý làm vậy sao? Tôi thích em nhưng em không thích tôi, tôi phải làm sao mới có được trái tim em đây?”

Hoắc Phi Đoạt thở dài một hơi, khoác áo ngủ lên rồi ra ngoài ban công, đốt một điếu thuốc.

Đưa tay hứng những giọt mưa nhỏ giọt, vẽ mặt thương cảm.

Editor: Diệp Thanh Trúc.

365. Chương 366: Tới Cùng Muốn Làm Gì 3

Có phải cho dù anh cố gắng như thế nào, tranh thủ như thế nào, trong lòng cô cũng sẽ không lưu lại bóng hình anh không?

Khói thuốc bị nước mưa dập tắt, Hoắc Phi Đoạt bỏ điếu thuốc đi, bước trong mưa cười khổ một tiếng, rồi đi vào trong phòng.

Mặc kệ thế nào, hiện tại cô đang ở bên cạnh anh.

Cho dù như vậy, cũng sẽ đem cô giam cầm bên cạnh anh, để cho anh nhìn thấy cô, cũng không thể sao?

Hoắc Phi Đoạt xóc chăn lên rồi chui vào, từ phía sau ôm lấy cơ thể nhỏ bé không xương kia.

Ngũ Y Y mơ màng lẩm bẩm: “Một chết rồi.....”

Hoắc Phi Đoạt ôm chặt cô, nhẹ giọng đáp lại: “yêu em sâu sắc như vậy, mới là một thật.”

Lúc Ngũ Y Y tỉnh lại, bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Một đêm mưa gió đi qua, rửa sạch tất cả dằn vặt nơi đây.

Cây càng xanh lá, nước cũng dâng lên.

Xung quanh biệt thự Vọng Hải đều bao phủ không khí trong lành màu xanh hoa cỏ.

Ngũ Y Y nhìn trên chiếc giường lớn, chỉ có một mình cô ngủ.

Cô nhấc chăn lên, nhìn lên cơ thể trần trụi của mình, lúc này mới xác định, tất cả chuyện đêm qua xảy ra đều là thật, không phải nằm mơ.

Hồng hộc!

Ngũ Y Y lập tức ngồi dậy, vùng vằng ngã xuống nệm mềm mại.

Cẩn thận nhìn lại trên người, chỉ chút dấu đỏ, cả người đều lưu lại dấu hôn của anh ta.

“Thật đáng giận, người này cầm tinh con chó sao? Sao thích hôn người khác như vậy?”

Ngũ Y Y quần lấy khăn trải giường rồi đi đến ban công, nhìn xuống dưới lầu.

Chỗ xa kia, là biển cả xanh thẳm.

Có thể nghe được tiếng sóng biển.

Gần đây là chỗ rừng rậm dày đặc, trong mắt đều là màu xanh làm cho người ta cảm thấy thật dễ chịu.

Ngọn núi nằm ven biển, là một nơi có phong thủy thật tốt.

Lão quản gia đang cùng với nhân viên chuẩn bị cắt tỉa hoa và cây cảnh trong vườn, ông ta chợt nhìn thấy Ngũ Y Y đứng trên ban công, vội vàng cúi đầu chào cô.

Ngũ Y Y vẫy vẫy tay với lão quản gia, cười vui vẻ.

Cười xong, cô liền há hốc mồm, má ơi, hiện tại cô đang đứng trên ban công phòng ngủ chính của Hoắc Phi Đoạt.

Mà trên người cô lại đang quần tẩm khăn trải giường, quan trọng nhất là quần áo không chỉnh tề.

Cô còn da mặt dày mà vẫy tay ra hiệu với người khác nữa chứ!

A a a a a a.....

Ngũ Y Y hoảng sợ bỏ chạy vào trong phòng.

Ngũ Y Y tắm vòi sen, đột nhiên cô nghĩ đến, hình như đêm qua cô nghe được Hoắc Phi Đoạt nói thích mình?

Rốt cuộc là có nói những lời này không?

Dường như là có nói qua.....

Giọng nói của anh rất nhỏ, bây giờ cô còn chưa xác định được rốt cuộc anh có nói hay không.

Cô chỉ nhớ anh có nói qua, muốn cô làm người phụ nữ của anh.

Phụ nữ?

Phụ nữ là định nghĩa như thế nào?

Làm người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt..... Có phải ý là, lúc anh muốn ăn, ngoắc tay với cô, muốn cô tắm rửa sạch sẽ, bò đến dưới thân anh để cho anh ăn.

Phụ nữ, không phải là bạn gái, cũng không phải bà xã, càng không phải là người yêu.

Bạn gái không nhất thiết phải trở thành vợ, mà vợ người ta không nhất định là người anh yêu.

Quan hệ thật phức tạp.

“Tối hôm qua.....Mùi vị, có phải rất cao trào không?”

Ngũ Y Y nhìn gương, tự hỏi mình.

Những lời này khiến cho người nháy mắt cũng cảm thấy mất hồn.....

Cũng phải thôi.

“ha ha, có vẻ như đây không phải là lúc mình nên nói về chuyện này.....”

Ngũ Y Y vui vẻ nhìn vào gương.

Thu lại nụ cười, cô chỉ vào mình trong gương rồi nói: “Ngũ Y Y, mày nói xem, đêm qua mày bị sét đánh nên chui vào trong chăn của Hoắc Phi Đoạt, có phải cố ý dụ dỗ người ta không? Có phải không?”

366. Chương 367: Tới Cùng Muốn Làm Gì 4

Ngũ Y Y lại bày ra bộ dạng ủy khuất, trả lời câu hỏi của mình: “Được rồi, người ta chỉ tò mò xem Hoắc Phi Đoạt cao cao tại thượng có mùi vị như thế nào thôi, ai lại không muốn có hồi ức đêm đầu chứ?”

Sau đó cô lại chỉ vào chính mình trong gương rồi trừng to hai mắt chất vấn: “Ngũ Y Y, mày quá sa đọa rồi! rõ ràng mà không thích Hoắc Phi Đoạt, vì sao mày còn phát sinh quan hệ với người ta? Làm như vậy là rất không có đạo đức!”

“Trai đẹp ở trước mặt, ai có thể chống lại sự hấp dẫn chứ? Chỉ trách Hoắc Phi Đoạt quá khô ngô tuấn tú thôi.”

Ngũ Y Y dùng khăn tắm lau chùi tóc ướt, hết sức ngạn nhiên ý thức được một chuyện.

Không phải cô thích Hoắc Phi Đoạt đâu chứ?

Sẽ không, sẽ không, sẽ không!

Sao cô lại có thể thích Hoắc Phi Đoạt chứ?

Nhân vật cao cấp này, làm sao cô có thể nghĩ đến?

Ngũ Y Y nghĩ đến chuyện này cảm thấy đau cả đầu, sau đó nản lòng, vậy không nghĩ đến nữa như thế nào thì thế đó đi.

Muốn nghĩ nữa, thật là tốn sức.

Nghĩ Y Y đã quen thuộc, cô mở tủ quần áo ra, tìm quần áo của mình, cô chọn lấy một bộ rồi mặc vào.

Ồi! Đây là cái gì? Trong ngăn tủ quần áo cô tìm được cái hộp to, tò mò mở ra xem.

“Ồi! Ví tiền thật đẹp, còn là kiểu của nữ!”

Ngũ Y Y nhìn thấy ví tiền này, lập tức nhú mày.

Sao.....Nhìn quen mắt như vậy!

Nghĩ đến!

Cái ví tiền này, không phải hôm đó Hoắc Phi Đoạt đưa cô đến cửa hàng mua sắm, lúc ở lâu một mình nhìn trúng cái này sao?

Vậy ví tiền đắt giá này, khoảng mấy chục nghìn, cô không nghĩ là mình sẵn sàng mua.

Không ngờ.....

Hoắc Phi Đoạt lại mua về đây.

Ngũ Y Y mở to mắt, chi tiết nhỏ này, có thể nói rõ không? Thật ra trong lòng Hoắc Phi Đoạt, vẫn lưu lại cho Ngũ Y Y cô một vị trí riêng sao?

“Ha ha, thì ra trong lòng Hoắc lão đại có mình! Thật tốt quá!”

Cô để ví tiền vào trong hộp, đóng ngăn kéo lại, chạy ra khỏi phòng.

Ngũ Y Y đi xuống lầu, không nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt, người hầu nhìn thấy cô xuống, liền nhanh chóng chuẩn bị thức ăn.

“Ngũ tiểu thư, dùng cơm không?”

“A.” Ngũ Y Y quay lại nhìn, gật gật đầu “được.”

Ngồi ăn, Ngũ Y Y đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, lại không thấy bóng Hoắc Phi Đoạt đâu, cô tò mò hỏi: “Hoắc Phi Đoạt chạy đi đâu rồi?”

Người hầu chỉ vào rừng cây: “Có lẽ Hoắc tiên sinh đi luyện võ rồi!”

“Luyện võ?”

Ngũ Y Y ăn đồ ăn, lại càng tò mò hơn.

Ăn cơm xong, Ngũ Y Y hỏi lão quản gia, Hoắc Phi Đoạt luyện võ ở đâu, rồi cô chạy về phía rừng cây.

Từ xa, đã nghe thấy âm thanh kì lạ, Ngũ Y Y vểnh tai, mở to hai mắt, nhìn lại nơi phát ra âm thanh.

Trời ơi!

Sâu trong rừng cây, Hoắc Phi Đoạt mặc đồ thể thao như con báo mạnh mẽ, đánh bảy tám người đàn ông cười trắng vây xung quanh, một đám người bị anh đảo lảo đảo tại chỗ.

Đây không phải là lần đầu tiên Ngũ Y Y nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đánh võ, nhưng vẫn bị võ công lợi hại của Hoắc Phi Đoạt dọa sợ hãi.

Một người, lại có thể dùng tay không đánh bảy tám người làm cho họ đứng không vững..... có phải rất khủng bố không?

“Chẳng trách đêm qua tinh lực anh ta dồi dào như vậy.” Ngũ Y Y bĩu môi nói thầm.

Tất cả mọi người đều té ngã trên bãi cỏ, đau đớn lảo lộn rên rỉ.

Hoắc Phi Đoạt nhận lấy khăn mặt trong tay A Trung, lau chùi mồ hôi trên trán, lạnh giọng nói: “Xuất hiện đi.”

“A...” Ngũ Y Y giật mình.

Anh ta đang nói cô sao?

Ngũ Y Y vẫn đứng yên không nhúc nhích.

367. Chương 368: Tới Cùng Muốn Làm Gì 5

Hoắc Phi Đoạt ngẩng đầu, quét mắt nhìn về phía Ngũ Y Y đang đứng: “Trốn chỗ đó nhìn lên cái gì? còn không chịu ra.”

“Ha ha.”

Ngũ Y Y từ phía sau gốc cây to đi ra.

A Trung nhìn thoáng qua Hoắc Phi Đoạt, ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho những người luyện võ kia rời khỏi đây “Đi thôi.”

Cộp cộp cộp.....

A Trung và những người kia rất nhanh biến mất khỏi khu rừng.

Hoắc Phi Đoạt lau chùi mồ hôi, mắt lạnh nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y cảm thấy cả người không được tự nhiên, lại cảm thấy nếu không nói chuyện sẽ rất xấu hổ, vì thế đưa hai ngón tay lên khen ngợi: “Anh thật lợi hại! Chỉ vài chiêu liền đánh gục được bọn họ. Rất lợi hại!”

“Lợi hại?”

Hoắc Phi Đoạt hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tà mị: “Đêm qua sao không nghe em đánh giá như vậy?”

Ách.....

Ngũ Y Y ngớ người ra.

Hai má lập tức đỏ bừng.

Gương mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh lại, giống như bị người khác giẫm lên đuôi mèo, lập tức phồng má mắt hứn nói: “Không có việc gì chứ? Nếu không có việc gì tôi đi trước.”

Thật tức chết, vừa mới nói chuyện đêm qua, đã không để ý đến anh rồi!

Ngũ Y Y trợn mắt, xoay người muốn rời đi.

Ai biết được, eo của cô bị người ôm từ phía sau.

Rõ ràng cô đứng cách Hoắc Phi Đoạt bảy tám bước, nhưng một giây sau anh đã đến sau lưng cô rồi.

“A.....”

Ngũ Y Y sợ tới mức cả người run lên.

“Sợ cái gì?”

Môi mỏng của Hoắc Phi Đoạt dán chặt vào tai Ngũ Y Y thổi khí nóng: “giữa em và tôi, có cái gì mà không thể thẳng thẳng gặp mặt nhau chứ?”

Ngũ Y Y xấu hổ giậm chân một cái, muốn tránh khỏi bàn tay của anh: “Buông tôi ra, anh ôm tôi thử không nổi nữa.”

“Chỗ nào trên người em lại bị hỏng rồi hả? Đêm qua, tôi đè em lâu như vậy, em vẫn còn sống đó? Chỗ này của em, chỗ này, còn chỗ này nữa, chỗ nào tôi cũng nhìn qua, đều đã sờ qua, sao bây giờ lại rụt rè như vậy, ôm một chút cũng không được?”

Nói đến đây, Hoắc Phi Đoạt đặt tay lên ngực Ngũ Y Y, sau đó dời xuống phía dưới.

Ngũ Y Y ở trong lòng anh xấu hổ muốn ngất xỉu rồi.

“Tôi, tôi, tôi đã quên chuyện đêm qua rồi!”

Ngũ Y Y xấu hổ nói.

“Phải không? Chuyện kích tình như thế, em có thể quên mất sao?”

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cắn cắn vành tai Ngũ Y Y, một dòng điện chạy qua não cô.

Ngũ Y Y dùng sức quay người Ngũ Y Y lại, quần lầy chân cô, cả người Ngũ Y Y ngã về phía sau.

Một giây sau Ngũ Y Y bị đặt nằm trên bãi cỏ.

Hoắc phi Đoạt tách hai chân cô ra, nằm đè lên người cô.

Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm.

Giữa ban ngày ban mặt, rốt cuộc Hoắc Phi Đoạt muốn làm gì?

Chung quy là muốn.....

Tên ngựa đực này!

“Anh anh anh muốn làm gì?”

“Không phải em đã quên chuyện đêm qua rồi sao? Ôn lại cho em một chút, thế nào?”

Môi mỏng Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa.

Ngũ Y Y đỏ mặt lên.

Sợ tới mức nói lắp bắp: “Không muốn không muốn! Tôi nhớ ra rồi! Tôi không quên, thật sự không có quên! Còn nhớ rất rõ!”

Hoắc Phi Đoạt cúi người, một bàn tay đặt trước ngực cô, thưởng thức nó, híp mắt: “Nhớ rõ cái gì?”

Ngũ Y Y cảm giác giữa hai chân có vật gì đang cứng lên.

Ngũ Y Y sợ hãi hoảng hốt nói: “Đều nhớ rõ tất cả! từ đầu đến cuối, một chút không sót! Tất cả đều nhớ rõ! Sét đánh, tôi sợ hãi, chui vào trong chăn của anh, sau đó tôi và anh làm cái kia.....suốt ba giờ!”

Hoắc Phi Đoạt nhíu mày, nghiêm mặt lại, trên cánh môi đang run rẩy của cô, ấn xuống một nụ hôn, anh đứng dậy, phủi phủi quần áo, thản nhiên nói: “Từ hôm nay trở đi, em đã là phụ nữ của tôi.”

368. Chương 369: Tới Cùng Muốn Làm Cái Gì 6

Ngũ Y Y thở dài một hơi, nhìn theo bóng lưng Hoắc Phi Đoạt rồi nói: “Biết biết! tôi trả anh 600 giờ, tôi nhớ rất rõ!”

Hoắc Phi Đoạt vừa nghe đến 600 giờ, tức giận dễ sợ, anh híp mắt lại, hừ lạnh một tiếng rồi cất bước rời đi. Cô luôn nhắc anh giờ giờ phút phút, cô không hề thích anh, cô chỉ đối phó anh, lại còn trả nợ.

Cái phân biệt này làm anh sắp điên rồi, sắp nổ tung rồi.

Ngũ Y Y nhỏ giọng lẩm bẩm: “Làm phụ nữ của anh, thật không bằng làm người vợ anh yêu, có phải qua 600 giờ rồi, mình và anh ta xem như người xa lạ không?”

Tình dục không có tình yêu, giống như động vật.

Nhưng mà.....Bị Hoắc lão đại làm cái kia, quả thật rất mất hồn nha.

“Này, Hoắc Phi Đoạt! anh đừng đi, tôi còn có chuyện muốn hỏi anh.”

Muốn anh chứng minh một chút, đêm qua, rốt cuộc anh có nói với cô, anh thích cô.

Điện thoại di động vang lên.

Ngũ Y Y cầm lên, nhìn thấy Hàn Giang Đình.

“Alo, Giang Đình?”

“Sao cậu không trở về Ngũ gia?” Hàn Giang Đình trực tiếp hỏi.

“A....., tôi ở lại làm nữ giúp việc cho Hoắc Phi Đoạt, cậu cũng biết mà! Chẳng lẽ cậu đến nhà tôi sao?”

Làm sao là nữ giúp việc, cứ gọi là bạn gái làm ấm giường đi.

“Cậu nhanh chóng về nhà đi!”

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Mấy người có quan hệ tốt với ba cậu tụ họp lại, thực ra là muốn tuyên bố chuyện Tiêu Lạc và con bé Ngũ đại đính hôn.”

“A!”

Ngũ Y Y ngạc nhiên.

Chuyện này cô đã biết từ lâu, chỉ là không thể tưởng tượng được, chuyện này lại tiến hành nhanh như vậy.

“Cậu còn không mau trở về? Chỉ thiếu một mình cậu thôi!”

Ngũ Y Y rũ đầu xuống, thở dài: “Tôi trở về làm gì? Để tôi nhìn thấy người ta ngọt ngào với nhau sao?”

“Ba con heo kia muốn mượn chuyện này, khẳng định sẽ nói cậu không hiểu chuyện, trường hợp lớn như vậy mà cậu không trở về tham gia.”

“A a a a, tôi sắp điên mất thôi!”

Ngũ Y Y thở dài, trực tiếp cúp điện thoại.

Lão quản gia đứng trong phòng bếp nhìn Hoắc Phi Đoạt, ông khiếp sợ hỏi: “Hoắc tiên sinh, ngài thật muốn làm một chiếc bánh ngọt sao?”

Hoắc tiên sinh chưa bao giờ xuống phòng bếp nha!

Hoắc Phi Đoạt rũ mắt xuống, không nhìn ra vẻ mặt của anh, anh rầu rĩ nói: “Ừm, tôi muốn học làm một cái.”

“Tốt lắm, nhưng mà.....”

“Gọi đầu bếp đến đây dạy tôi đi, hôm nay tôi muốn tự tay làm một cái bánh ngọt.”

Cho Ngũ Y Y ăn.

“A.....Được.”

Lão quản gia gọi đầu bếp đến.

Hoắc Phi Đoạt xoắn tay áo lên, vừa lắng tay nghe đầu bếp dạy cách làm bánh ngọt, lúc này Ngũ Y Y chạy ùa vào.

Hoắc Phi Đoạt đang chuẩn bị cười hỏi cô, nói cho cô biết chiều nay có thể ăn bánh ngọt, Ngũ Y Y sốt ruột nói trước: “Tôi muốn về nhà!”

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt nhú mày nhìn Ngũ Y Y thở gấp: “Vì sao lại muốn về nhà? Trong nhà có chuyện gì sao?”

“Ừ!” Ngũ Y Y gật gật đầu, trên gương mặt nhỏ nhắn xẹt qua tia buồn phiền: “Hiện tại trong nhà đang mở party, công bố chuyện đính hôn của Tiêu Lạc và Ngũ Nhân Ái.”

“Hả?”

Ngũ Y Y thở dài: “Tôi nhất định phải về tham gia, không thể để người khác nói tôi không hiểu chuyện, càng không thể để những người đó nói tôi đang trốn tránh.”

Sau khi Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ, gật gật đầu: “Được, tôi sẽ lấy xe đưa em về.”

“Được, tôi lên thu dọn đồ rồi đi.”

Ngũ Y Y chạy lên lầu.

Lão quản gia đến gần hỏi: “Hoắc tiên sinh, vẫn muốn làm bánh ngọt không?”

369. Chương 370: Tới Cùng Muốn Làm Gì 7

Hoắc Phi Đoạt bỏ găng tay trong suốt đang cầm trên tay lại, mất hết toàn bộ hứng thú: “Lại còn làm cái gì?”

Lão quản gia chớp mắt nhìn bóng lưng cô đơn của Hoắc Phi Đoạt, nhin không được thở dài.

Hoặc là nói, đây là người đàn ông trưởng thành yêu phụ nữ sao? Giống như cô bé Ngũ Y Y này, quả thật là làm ông không hiểu nổi!

Buồn chết tôi rồi!

Ngũ Y Y thu dọn đơn giản một chút, chuẩn bị mang đôi giày Hoắc Phi Đoạt mới mua cho.

Đi dự tiệc đính hôn của Tiêu Lạc và con nhóc Ngũ đại kia, cô không thể keo kiệt quá mức chứ?

A.....bị Tiêu Lạc vứt bỏ, cô không chịu nổi bộ dáng chật vật chứ?

Mới không cần!

Cô muốn vinh dự xuất hiện trước mặt bọn họ, để cho bọn họ nhìn thấy, Ngũ Y Y cô là một tiểu cường kiên cường, cái gì cũng không thể chinh phục được cô.

Con nhóc họ Ngũ kia đính hôn thì đính hôn đi, tôi đây mới không để ý!

Hoắc Phi Đoạt đi vào, đột nhiên ngồi xổm xuống, lấy đôi giày mới qua, một tay nâng bàn chân Ngũ Y Y lên, mang giày vào cho Ngũ Y Y.

Ách.....

Ngũ Y Y ngăn người ra.

Cô ngồi chỗ đó, nhìn mái tóc đen của Hoắc Phi Đoạt, trong lòng rối loạn một trận.

Hoắc Phi Đoạt đối xử với cô rất tốt.....

Dịu dàng như vậy, sẵn sàng như vậy, yêu thương như vậy.....

Ngũ Y Y nhịn không được đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt thẳng lưng, đột nhiên rùng mình, động tác cứng đờ.

“Anh.....” Ngũ Y Y hít một hơi thật sâu, nỉ non: “Anh thật sự thích tôi sao?”

Hoắc Phi Đoạt ngẩng đầu, nhìn ánh mắt ngây dại của Ngũ Y Y, nói sâu xa: “Em nói đi?”

Không thích em, vì sao tôi chạm vào người em?

Không thích em, vì sao tôi ôn nhu với em như vậy?

Không thích em, vì sao tôi quan tâm em như vậy?

Ngũ Y Y xoa xoa cái miệng nhỏ, vẻ mặt mê mang!

Cô không biết!

Cho nên mới hỏi anh!

“Mang xong rồi, đi thôi.” Hoắc Phi Đoạt đứng lên đi trước, Ngũ Y Y đi theo xuống lầu.

Hoắc Phi Đoạt mở cửa xe cho Ngũ Y Y, rồi ôm cô lên xe.

Bởi vì hơn một ngày không mở máy, trong điện thoại có rất nhiều tin nhắn.

Ngũ Y Y nhìn lướt qua màn hình, đầu đầy lo lắng.

Bây giờ, cô không quan tâm chuyện Tiêu Lạc đính hôn, chỉ luôn nghĩ đến, rốt cuộc Hoắc Phi Đoạt có thích mình hay không?

Giống như chuyện này mới đúng là chuyện lớn.

“Phía trước có tiệm thuốc, dừng lại một chút!”

Hoắc Phi Đoạt ra lệnh cho a Trung!

“Dạ.”

Tiệm thuốc?

Ngũ Y Y nhú nhú mày.

Vì sao muốn đến tiệm thuốc?

Đến chỗ tiệm thuốc, A Trung quay đầu lại hỏi: “Muốn mua thuốc gì ạ?”

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt nhìn Ngũ Y Y một cái, thấy Ngũ Y Y mờ mịt: “Tôi tự đi được rồi.”

A Trung mặt đầy ngạc nhiên.

Nhưng không nói thêm gì, nhanh chóng xuống xe, đến bảo vệ tiệm thuốc.

Chỉ một lúc sau, Hoắc Phi Đoạt quay trở lại xe.

Hoắc Phi Đoạt hơi xấu hổ, ho khan một tiếng, nắm lấy tay Ngũ Y Y, đem một cái hộp nhỏ đặt vào tay cô.

Ngũ Y Y ngạc nhiên nhìn xuống tay mình.

Thuốc tránh thai!

Choáng nha!

Ngũ Y Y nhanh chóng thu tay lại, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Xe im lặng chạy vào khuôn viên Ngũ gia, khi xe sắp dừng lại, Hoắc Phi Đoạt quay lại nói với Ngũ Y Y: “Có muốn tôi đi cùng em không?”

Ngũ Y Y run bắn người, lắc lắc đầu: “Tôi tự đi được rồi. Nên đổi mặt, làm sao phải đổi mặt, tôi có thể!”

“Được.”

Ngũ Y Y nhảy xuống xe, nhanh chóng đi vào biệt thự Ngũ gia.

Người đến tham dự lễ đính hôn không nhiều, đều là những gia đình quen thuộc.

370. Chương 371: Tối Cùng Muốn Làm Gì 8

Ngũ Y Y im lặng đi vào trong hoa viên Ngũ gia.

“A, kẻ đáng thương bị vứt bỏ cuối cùng cũng xuất hiện rồi hả?” Ngũ Nhân Tâm khinh thường liếc mắt nhìn Ngũ Y Y “tôi nghĩ là cô không dám xuất hiện đâu, có phải trốn vào một góc ngồi khóc vì sao bị vứt bỏ không? Ha ha ha.”

Ngũ Nhân Tâm cười đến nghiêng trước ngã sau.

Rốt cuộc chị cả cũng đính hôn với Tiêu Lạc thành công, chuyện này giống như hòa nhau một ván, các cô cảm thấy rất vui vẻ.

Ngũ Y Y cười lạnh: “Thật là buồn cười, vì sao tôi phải khóc? Hoàn toàn chẳng có chuyện gì cả. Ngược lại là cô, nên tìm một chỗ ngồi khóc đi. Không biết phải không? Hàn Giang Đình Hàn đại thiếu gia ngày chủ nhật đã thay đổi hai bạn gái. Đáng tiếc, một người cũng không phải là cô.”

“Cò! Ngũ Y Y, cô không đắc ý được bao lâu đâu, cô chờ xem đi.”

Ngũ Nhân Tâm để lại một câu nói độc ác, lắc mông rời đi.

Ngũ Y Y hít một hơi thật sâu.

Ngũ Y Y! mày phải cố lên! mày chẳng phải để ý chuyện này.

Tiêu Lạc.....Đã trở thành quá khứ, mày hãy quên anh ta đi.

“Y Y!”

Tiêu Lạc nắm lấy cánh tay Ngũ Y Y, trong ánh mắt tất cả đều lo lắng: “Em có khỏe không Y Y?”

Ngũ Y Y bị ánh mắt thâm tình của Tiêu Lạc làm cho cảm động, chỉ hoảng hốt vài giây, cô liền tránh cánh tay Tiêu Lạc: “Tôi vẫn tốt, thế nào? Anh cũng hy vọng tôi có bộ dáng nước mắt lưng tròng sao? Đáng tiếc, tôi sẽ không! Chúc mừng anh, Tiêu Lạc. Rốt cuộc cũng đính hôn với con nhóc Ngũ đại kia rồi, anh sắp làm con rể lớn trong nhà rồi. Chúc mừng chúc mừng.”

“Y Y! Em đừng như vậy!”

Đột nhiên Tiêu Lạc ôm lấy cánh tay Ngũ Y Y: “Y Y, trong này có nhiều chuyện em không hiểu đâu.”

“Buông ra!”

Ngũ Y Y lạnh lùng quát khế.

“Tiêu Lạc, buông ra, hiện tại có nói cái gì cũng vô dụng thôi. Qua một lúc nữa, tôi phải gọi anh là anh rể rồi. Buông ra!”

Tiêu Lạc chậm rãi buông tay Ngũ Y Y ra, động tác chậm chạp như rất khó khăn.

“Y Y, Đừng nghi ngờ anh đối xử với em thật tâm.....”

“Ha, thật buồn cười. Anh bây giờ còn có tư cách nói chuyện thật tâm với tôi sao? Ai đính hôn với Ngũ Nhân Ái, vậy mà anh còn làm bộ làm tịch chạy đến nói chuyện yêu đương với tôi à? A nghĩ rằng Ngũ Y Y tôi là người ti tiện như vậy sao? Muốn làm tiểu tam của con nhóc Ngũ đại? Anh đề ỉnh quá rồi Tiêu Lạc! Thì ra tôi đối với anh thế nào, đều đã trở thành quá khứ rồi. Hai chúng ta sau này chỉ là quan hệ thông thường, Xin anh hãy rõ ràng một chút.”

Tiêu Lạc ngơ ngác nhìn Ngũ Y Y, khó chịu nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, rất lâu sau mới nói lời độc ác: “Anh quyết không để cho người phụ nữ của anh rời khỏi anh!”

Những lời này, mang theo một phần độc ác xa lạ, khiến Ngũ Y Y không nhận được cả người run rẩy.

Tiêu Lạc giờ phút này, sao lại xa lạ như thế?

Tiêu Lạc cúi đầu, dán chặt vào tai Ngũ Y Y nói: “Y Y, anh đối với em có tình ý, một ngày nào đó em sẽ thấy. Về phần em và Hoắc Phi Đoạt đã xảy ra cái gì, anh cũng không quan tâm, em nhất định phải trở lại bên cạnh anh.”

A!

Ngũ Y Y mở to hai mắt.

Tiêu Lạc nói có ý gì?

Anh ta lại biết cô và Hoắc Phi Đoạt xảy ra quan hệ sao?

Không phải chứ?

“Lạc, sao anh lại ở đây? Ba ba gọi chúng ta, muốn đi vào cử hành nghi lễ, đi thôi?”

Ngũ Nhân Ái mặc lễ phục trở ngược đi đến, cố ý thân mật ôm cánh tay Tiêu Lạc, đem ngực cô dán chặt vào cánh tay Tiêu Lạc, cọ tới cọ lui.

371. Chương 372: Tối Cùng Muốn Làm Gì 9.

Ánh mắt khiêu khích nhìn thẳng vào Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y chuyển mắt đi, không muốn nhìn hai người họ anh anh em em.

Đang xoay người muốn đi, Ngũ Nhân Ái lại cười nói: “Y Y, đi thôi, đi cùng bọn tôi đi. Tôi và Tiêu Lạc sắp đính hôn rồi, cô là em gái thì nên đứng sau bọn tôi mới đúng. Đến đây, sau này Tiêu Lạc sẽ là anh rể của cô.”

Tiêu Lạc vẫn nghiêm mặt như cũ, nhìn chằm chằm Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y thở dài, dẫn đầu đi về phía bên kia.

Tiêu Lạc ném Ngũ Nhân Ái ra, đuổi theo Ngũ Y Y.

Ngũ Nhân Ái bị bỏ lại, cô ta nhú mày giật mình, điều chỉnh lại cảm xúc rồi đuổi theo: “Tiêu Lạc! Lạc! Đợi em với.”

Sau đó khi Tiêu Lạc bắt được Ngũ Y Y thì Ngũ Nhân Ái lại cuốn lấy anh ta.

Ngũ Phong Tập vui sướng đứng ở phía trước, Tiêu Mai cười khanh khách đứng bên cạnh ông ta.

Ngũ Phong Tập nói: “Cảm ơn tất cả mọi người đã đến đây chứng kiến lễ đính hôn của Tiêu Lạc và con gái tôi - Nhân Ái. Lần này chưa chuẩn bị tốt, chủ yếu là để đáp lại yêu cầu của Tiêu Lạc, bởi công việc quá bận nên khiếm tốn một chút, chỉ mời mấy bạn bè quen biết. Từ nay về sau, Tiêu Lạc sẽ là con rể của Ngũ Gia chúng tôi, tôi già rồi, cũng chuẩn bị giao hết công ty cho Tiêu Lạc xử lý, sau này thiên hạ sẽ là của cậu ấy!”

Bạn bè phía dưới ào ào vỗ tay.

Mặt Ngũ Y Y không chút thay đổi, đứng ở đó như một xác chết.

Ngũ Nhân Ái trang điểm tinh xảo, đôi mắt sắc sảo thâm tình liên tục nhìn sang Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc xụ mặt, không cười, nhìn thẳng phía trước.

Cuối cùng cái gọi là lễ cũng kết thúc, mọi người bắt đầu nói chuyện ăn uống.

Ngũ Y Y thở nhẹ nhõm một hơi, lấy một miếng bánh ngọt, chuẩn bị lấp đầy bụng.

“Em tới đây!”

Đột nhiên, Tiêu Lạc cầm lấy cổ tay cô, đặt đồ ăn trên tay cô lên bàn rồi kéo cô đi.

“Này! Anh buông tôi ra! Anh làm cái gì thế? Tiêu Lạc! Anh buông ra!”

Tiêu Lạc híp mắt, vẻ mặt tức giận, kéo Ngũ Y Y vào thư phòng. Đóng cửa thư phòng lại, hấn dùng cổ định cô lên vách tường.

“Anh làm gì thế, Tiêu Lạc! Rốt cuộc anh muốn thế nào!” Hấn đã dính hôn với con nhỏ Ngũ đại kia rồi, còn muốn thế nào nữa?

“Anh muốn như vậy!”

Tiêu Lạc đột nhiên lao xuống, độc ác hôn lên môi Ngũ Y Y. Hung ác như thế, kịch liệt như thế, mang theo sự buồn bực và không cam lòng.

Ngũ Y Y dùng sức đánh lên người Tiêu Lạc, muốn đẩy hấn ra nhưng không thành. Quynh lên, cô hung hăng cắn xuống môi hấn.

“A.....” Tiêu Lạc bị đau, rời khỏi môi của cô. Bên miệng hấn xuất hiện một vết máu.

Ngũ Y Y thừa dịp hấn che mặt liền khấn trương khom người chui ra, trốn vào trong bàn học bên kia.

Thở hồng hộc, trống ngực đập thành thịch.

Chết tiệt, ban đầu khi cô chạm môi với Tiêu Lạc, cô còn mang theo sự hưng phấn và vui sướng. Nhưng vừa rồi tại sao..... Cô lại cảm thấy chán ghét? Còn có chút ghê tởm....?

Chẳng lẽ bởi vì hấn đã trở thành người của con nhỏ Ngũ đại nên cô mới bắt đầu ghét bỏ hấn sao?

Tiêu Lạc híp mắt, thở hổn hển nhìn Ngũ Y Y, lấy tay quệt máu tươi bên mép: “Không cho anh đụng em nữa sao?”

“Tiêu Lạc, anh đã dính hôn với Ngũ Nhân Ái rồi, anh còn muốn thế nào?”

“Anh là người trong lòng em! Em cũng thích anh!”

“Vậy tại sao anh lại dính hôn với con nhỏ Ngũ đại đó?”

372. Chương 373: Tới Cùng Muốn Làm Gì 10.

“Anh chỉ là vì bất đắc dĩ, trong đây có ẩn tình! Chờ anh vài ngày, chờ anh thu xếp đầy đủ mọi thứ, anh sẽ cho em một tương lai tươi sáng, anh sẽ chứng minh tình yêu của mình!”

Ngũ Y Y ở cách một cái bàn cười khẩy: “Tôi không thể hiểu được loại tình yêu này của anh. Anh luôn miệng nói thích tôi, còn nói phải đợi tôi lớn lên, sống cùng tôi cả đời, nhưng anh lại dính hôn với con nhỏ Ngũ đại kia. Anh đã dính hôn cùng cô ta rồi còn chạy theo tôi nói tương lai hay không tương lai cái gì? Nếu anh dính hôn cùng con nhỏ Ngũ đại kia thì tương lai của anh và tôi chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa! Anh và tôi không thể xuất hiện cùng nhau, không thể nói chuyện yêu đương với nhau nữa! Anh có hiểu không?”

Tiêu Lạc khép mắt: “Y Y, chẳng lẽ em không thể cho anh chút thời gian ư? Anh đối xử với em thế nào, chẳng lẽ em còn không biết? Anh thật sự thích em! Trong lòng anh chỉ có mình em!”

“Bây giờ lời này khiến tôi cảm thấy rất ghê tởm, rất giả tạo!”

“Ha! Bây giờ cảm thấy tôi ghê tởm sao? Có phải Hoắc Phi Đoạt thì không ghê tởm hay không? Không phải bây giờ em đã trở thành người đàn bà của Hoắc Phi Đoạt rồi đấy chứ?”

Lộp bộp! Trái tim của Ngũ Y Y đột nhiên nhảy dựng lên.

Cô cắn răng: “Tôi không hiểu anh đang nói gì! Tôi muốn ra ngoài! Anh tránh ra!” Ngũ Y Y sờ soạn được một cây kéo trên bàn, chỉ về phía Tiêu Lạc, nhích dần đến gần cửa.

“Đâm anh đi! Đâm vào đây này! Tới đây!” Tiêu Lạc vỗ ngực của hấn, từng bước một tới gần Ngũ Y Y.

“Đừng qua đây! Tôi thật sự sẽ đâm anh đấy! Đừng ép tôi!”

Vẻ mặt Tiêu Lạc thương cảm: “Rõ ràng là em đang ép anh, Y Y, là em đang ép anh nổi điên!”

Tiêu Lạc nắm lấy tay cô, kéo cổ tay cô đâm tới ngực mình.

“A!” Ngủ Y Y hét lên một tiếng, bỏ cây kéo xuống.

Tiêu Lạc ôm chặt cô trong lòng, hôn lên cổ cô.

“Y Y, tin anh, anh thực sự thích em, em nhất định có thể cảm nhận được anh chân thành thế nào! Anh yêu em, chỉ yêu mình em!”

Ngủ Y Y òa khóc, đánh lên người Tiêu Lạc: “Hu hu, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao? Tại sao phải hành hạ tôi? Hu hu hu..... Tôi phải quên anh đi, tại sao anh lại muốn ép tôi, hu hu hu.....”

Tiêu Lạc thâm tình địa nỉ non: “Đừng quên anh, đừng bỏ anh, anh không thể sống thiếu em, anh nhất định phải ở cùng em.....”

Bên ngoài có người gõ cửa, thanh âm của Ngũ Nhân Tâm truyền đến: “Anh rồ! Anh ở bên trong à? Chị em đang tìm anh khắp nơi đó..., anh mau qua một chuyến đi!”

Tiêu Lạc ngẩng đầu, nói ra ngoài: “Được, anh đến ngay.”

Ngũ Nhân Tâm vừa rồi trở mắt nhìn Tiêu Lạc lôi kéo Ngủ Y Y vào thư phòng, cô ta ở ngoài đã lâu, lại nhắc nhở Tiêu Lạc một chút, cô ta cảm thấy chị gái mình bị cảm sùng rồi!

Ngủ Y Y quay lưng, lấy tay lau nước mắt, cắn răng nói: “Tiêu Lạc, cho dù anh có tốt cũng là chuyện đã qua rồi. Anh đã dính hôn cùng con nhỏ Ngũ đại thì đối xử với cô ta tốt một chút, sống với cô ta tốt một chút.”

Tiêu Lạc cầm lấy tay nắm cửa, cười gằn: “Không bao giờ! Y Y, em phải là người phụ nữ của anh!”

Nói xong, hắn kéo cửa đi ra ngoài.

Ngủ Y Y dậm chân một cái. Tiểu tử nhà anh cũng đã dính hôn với con nhóc Ngũ đại kia rồi mà còn có mặt mũi đứng trước mặt tôi thể cái gì mà tôi là người phụ nữ của anh! Quá đáng giận!

“Tôi chẳng là người phụ nữ của ai hết, tôi là tôi! Hừ!”

373. Chương 374: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 1

Ngủ Y Y lau khô nước mắt, đi ra khỏi thư phòng, liền nhìn thấy Ngũ Nhân Tâm đứng ở bên ngoài, trừng mắt hất cằm tức giận nhìn cô.

Ngủ Y Y không quan tâm đến Ngũ Nhân Tâm, đi ngang qua người cô ta.

“Ngủ Y Y! Tao nói ày biết, mẹ mày chính là Tiểu Tam, là tiện nhân chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Mày cũng như vậy! Luôn ngại khi người khác nói xuất thân của mày không tốt, nhưng mà bộ dạng của mày chỉ là giả dối! Tiêu Lạc là người đàn ông của chị cả, mày không cần phải chen chân vào đâu!”

Ngủ Y Y nắm chặt tay, mỉm cười xoay mặt lại, nhìn Ngũ Nhân Tâm, “Có biết tại sao Hàn Giang Đình cũng lười không thèm nhìn cô một cái không? Bởi vì cô và mẹ cô đều rất giống nhau, đều không có một chút ý vị của phụ nữ. Muốn chồng mình không vượt rào, được thôi, trước tiên bản thân mình phải có sức quyến rũ. Bác gái giống như là hốt rác, ông chồng không vượt rào mới lạ! Mọi việc đừng bắt người khác chịu trách nhiệm, đầu tiên nên tự kiểm điểm bản thân một chút đi. Hừ!”

Nói xong, cảm thấy Ngũ Nhân Tâm đang trợn mắt há hốc mồm, Ngủ Y Y hất cằm bước đi.

“A a a a! Ngủ Y Y! Con tiện nhân này! Mày và mẹ mày đều giống nhau! Đều là Tiểu Tam! Chết tiệt!”

Sau một lúc Ngũ Nhân Tâm mới phản ứng lại, tức giận đến mức dậm chân thét chói tai.

Ngủ Y Y không nhận được nhếch môi cười.

Mình vừa nói những gì vậy nhỉ!

Đó chính là lời ngụy biện xằng bậy.

Từ lúc nào thì bản thân đã có thể đem những lời ngụy biện hợp tình hợp lý nói thành đạo lý rồi vậy?

Chết thật, nhất định là do chịu ảnh hưởng của Hoắc Phi Đoạt rồi.

Cái người họ Hoắc kia luôn có khả năng đem những đạo lý sai trái nói thành đạo lý của hần.

A? Tại sao trong lúc này cô có thể nhớ đến Hoắc Phi Đoạt vậy?

Mẹ ơi, có phải là bản thân đã thích Hoắc Phi Đoạt không?

Nếu không thì tại sao người đang ở Ngũ gia, còn lòng thì đang đặt trên người hần?

Đưa mắt nhìn sang, liền nhìn thấy ở cách đó không xa, Tiêu Lạc và Ngũ Nhân Ái đứng cùng nhau, bên cạnh còn có Tiêu Mai và Ngũ Phong Tập, bọn họ đang nói chuyện vui vẻ cùng bạn bè.

Từ góc độ của Ngũ Y Y, vừa vặn có thể nhìn thấy Ngũ Nhân Ái kề sát vào Tiêu Lạc, là một bộ ngực đầy đặn.

Hừ, trước mặt nhiều người như vậy, cô ta không thể kìm lòng muốn ân ái rồi sao, cứ như vậy không nhịn được à!

Ghê tởm!

Ngũ Y Y khó chịu trợn ngược mắt.

Vừa đúng lúc bồi bàn đi qua, Ngũ Y Y liền cầm lấy một ly đồ uống màu xanh nhạt.

“Đó là cốc-tai nồng độ cao!”

Ngũ Nhân Lệ đứng ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

“A? Cốc-tai? Tôi nghĩ rằng đây là đồ uống! Trông rất giống nước táo!”

Ngũ Y Y sợ tới mức nhanh chóng đưa ra xa. Nếu uống cốc-tai nồng độ cao, nhất định cô sẽ say.

Trường hợp hôm nay nếu cô uống say, thật khó sẽ tránh được mọi việc, ví dụ như, chỉ vào mũi Ngũ Phong Tập mắng ông ta không phải là người, hoặc là sẽ mắng Tiêu Lạc là kẻ hai mặt.

Ngũ Y Y le lưỡi với Ngũ Nhân Lệ.

Ngũ Nhân Lệ híp mắt nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Ngũ Y Y thấy Ngũ Nhân Lệ cười với mình.

Không tránh khỏi có chút sững sốt.

Ba cô gái nhà họ Ngũ cười lên cũng không hề xấu xa.

Một bàn tay đầy đặn vỗ lên vai Ngũ Nhân Lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Nhân Lệ lập tức nhăn lại.

“Lệ Lệ à, làm sao lại chạy đến đây rồi? Anh đi tìm em mãi! Đừng chạy nữa, chúng ta nói chuyện đi nào!”

Người đàn ông này cũng đã hơn bốn mươi tuổi, là người giàu nhất cùng này, nhà hần vốn ở nông thôn, hần còn chưa tốt nghiệp cấp 2, bắt đầu làm ăn buôn bán, thế nhưng có chút kiêu ngạo, trở thành ông chủ than đá lớn nhất ở đây.

Bây giờ có rất nhiều tiền trong tay, giàu đến chảy mỡ.

Ngũ Y Y rất chán ghét cái tên ngựa đực này.

374. Chương 375: Nghĩa Vũ Của Vị Hôn Thê 2

Nhìn mặt khuôn mặt ghồ ghề của hần ta, khuôn mặt to béo bóng bẩy, đôi mắt vừa nhỏ, môi lại vừa dày, khi nói chuyện, sẽ khiến người đối diện nhầm tưởng là hai miếng xúc xích đang run rẩy.

Ngũ Nhân Lệ rất bực bội về bộ dáng của hắn, đôi vai khê run lên, muốn đẩy bộ móng vuốt của hắn đi, nhưng không được.

“Mã lão bản, ông nên đến tán gẫu với cha tôi.”

Ngũ Nhân Lệ nhỏ giọng nói.

Xem ra Ngũ Nhân Lệ rất lợi hại nha, làm sao mà có thể gặp được người đàn ông giàu có như thế, mà cô ấy vẫn nhát gan như vậy sao?

Dù sao vẫn chỉ là một cô gái nhỏ mà!

Ngũ Y Y cau mày đi về phía trước, dùng ngón tay chọc chọc vào bàn tay Mã Hữu Tài đang đặt trên vai Ngũ Nhân Lệ, ghét bỏ nói: “Này! Nói chuyện thì cũng đã nói rồi, làm gì mà còn để tay ở trên vai người ta thế! Bỏ ra!”

Mã Hữu Tài không dám tin tưởng mắt với Ngũ Y Y, “Cô là ai? Nơi này không có chuyện của cô!”

“Cô ấy là em gái tôi! Làm sao cô ấy có thể mặc kệ chuyện của tôi?”

Ngũ Nhân Lệ nhanh chóng nói.

“Em gái của em?”

Mã Hữu Tài đánh giá Ngũ Y Y một chút.

Bộ dạng của cô vô cùng xinh đẹp, nhưng đôi mắt lại vô cùng ngang ngược, vừa nhìn vào là biết đây không phải là một cô gái dễ đối phó. Không bằng cứ đối phó tốt với Ngũ Nhân Lệ này.

“Cô nói chuyện với trưởng bối như vậy sao? Tôi nói chuyện cùng với Lệ Lệ, cô đừng có xen vào,”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Nhân Lệ méo xệch, lộ ra biểu cảm không tình nguyện.

Ngũ Y Y cười lạnh một tiếng, “Phải không? Người khác cũng không muốn nói chuyện với ông, làm gì có người nào lại đi ép buộc người khác tán gẫu với mình? Mau bỏ tay của ông ra!”

“A a! Tiểu nha đầu, cha của mấy người còn phải lễ độ cung kính với tôi, cô còn dám nói thế với tôi? Có biết khi tôi tức giận thì sẽ có hậu quả gì không?”

Ngũ Y Y phồng má, hất cằm nói, “Vậy ông có biết làm tôi tức giận thì sẽ có hậu quả gì không?”

Nói xong, Ngũ Y Y lấy điện thoại ra, tìm người số điện thoại, đưa cho Mã Hữu Tài xem, “Thấy gì chưa? Hoắc Phi Đoạt là bạn tốt của tôi, còn có Cố Tại Viễn, đều là bạn. Thế nào? Muốn để công ty Hắc để đến chỉ đạo công ty than đá của ông không?”

Mã Hữu Tài vừa thấy tên Hoắc Phi Đoạt và Cố Tại Viễn, nhất thời sợ đến mức tròng to mắt, móng vuốt trên vai Ngũ Nhân Lệ lập tức bỏ xuống, liếc Ngũ Y Y một cái, nhỏ giọng nói, “Tôi chỉ muốn đùa Lệ Lệ một chút.....Có cần nghiêm trọng vậy không?”

Nói xong, bộ dạng xun xoe vội vàng chạy đi.

Ngũ Y Y bật cười.

Ai da, ngại quá chú Hoắc à, lại gián tiếp lợi dụng chú rồi.

Không ngờ, tên của chú lại có tác dụng như vậy, người khác chỉ nhìn một cái, liền bị dọa cho sợ hãi. Ha ha ha.

Lúc này Ngũ Nhân Lệ mới thở dài nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Ngũ Y Y, tức giận nói, “Cái tên mập ghê tởm này, đêm nay cứ quần lấy tôi. Cha cũng không thèm để ý, còn bảo tôi phải tiếp đãi hắn thật tốt. Thế nào là tiếp đãi chứ? Chẳng lẽ lại để cho tên mập đáng chết này tùy tiện sờ mó sao!”

“Hừ, Ngũ Phong Tập chính là loại người này! Chỉ cần là việc có thể kiếm lợi ỉnh, có lẽ ông ấy cũng sẵn sàng mang vợ con đi bán! Đúng là vô lại!”

Ngũ Nhân Lệ giật mình, khê hít một ngụm khí, “Y Y, làm sao lại dám nói ba như vậy?”

“Thật ra tôi cũng không muốn nói ông ấy như vậy, tôi cũng trông ngóng một người ba thấu tình đạt lý, đáng tiếc, hiện thực lại khiến tôi nhìn thấu ông ấy.” Ngũ Y Y lườm Ngũ Nhân Lệ một cái, thở dài, “Tôi, cho dù có nói như thế nào, thì đó vẫn là ba mình, chỉ có ông ấy phải xin lỗi tôi, còn tôi sẽ không xin lỗi ông ấy. Phiền chết mất!”

375. Chương 376: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 3

Vừa nghĩ tới cha không chịu chi tiền để lập bia mộ ẹ, Ngũ Y Y lòng thật lạnh lẽo

“Nhân Lệ! Chị sao nói nói chuyện cùng với nó vậy! Em không nhìn lầm chứ? Chị còn cười với nó nữa?”

Ngũ Nhân Lệ đẩy Ngũ Nhân Ái một cái làm Ngũ Nhân Lệ thiếu chút nữa ngã xuống đất

Ngũ Nhân Lệ nhìn Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Ái đang đi tới, vội vàng cúi đầu, nói nhỏ, “Em đâu có cười a, thật sự không có cười. Mới vừa rồi cái tên chết tiệt họ Mã kia tới quấy rầy em....Dọa em sợ muốn chết”

Ngũ Y Y nhìn ba chị em Ngũ gia đều ở đây, cũng không có chuyện của cô, xoay người muốn đi khỏi chỗ này
“Ngũ Y Y !”

Ngũ Nhân Ái đột nhiên kêu tên của cô

Ngũ Y Y dừng bước, không quay đầu nói, “Chuyện gì? Muốn nói gì mau nói, tôi không rảnh”

Ngũ Nhân Lệ len lén nhìn chị cả một cái, lại nhìn Ngũ Y Y , cộ rụt lại, không dám lên tiếng

Ngũ Nhân Ái cười hả hê nói, “Bắt đầu từ hôm nay, tôi muốn đến chỗ Tiêu Lạc ở”

Ngũ Y Y nhú mày, cắn môi không nói gì

Mặc dù đã biết trước, muốn đem chuyện quá khứ cho qua, nhưng nghe người khác nói vậy. trong lòng cô vẫn cảm thấy không thoải mái

Không ngờ, Tiêu Lạc nhanh như vậy đã muốn ở cùng với Ngũ Nhân Ái

Tim, có chút nhói đau

Cô cắn răng cười lạnh , “Thật sao? Tôi biết rồi? Còn chuyện gì nữa không? Không còn thì tôi đi”

“Chỉ là muốn đặc biệt thông báo cho cô một tiếng. Tiêu Lạc nói, căn nhà kia là để cho tôi với anh ấy ở chung”

Ngũ Y Y cắn môi, cứng rắn nói, “Yên tâm ,tôi không có lý do gì để đi tìm anh ta cả”

“Thật sao? Nếu giống như cô nói vậy thì tốt, tôi chỉ sợ cô nói một đường lại muốn đi tìm anh ấy....”

Ngũ Y Y nhanh chóng xoay người, nhìn chằm chằm Ngũ Nhân, lạnh lùng nói, “Tôi nói này, cô nên quản cho tốt chồng của cô đi, để anh ta không tìm tới tôi là tôi cảm ơn lắm rồi. Có biết không, như vậy tôi rất phiền”

Ngũ Nhân Ái đang cười, nhất thời sắc mặt cực kì khó coi

Ngũ Nhân Tâm mạnh miệng cãi lại, “Tiện nhân! Anh rể tôi mới không tìm đến loại người như mày...Mày ày là ai? Đừng tự dất vàng vào mặt mình như vậy! Tao nhổ vào! Mày là cái thá gì a!”

Ngũ Y Y hí mắt nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Tâm, nhấn mạnh từng chữ, “Ngũ nhị tiểu thư, cô thật hết cứu rồi! Diện mạo không đẹp, tính tình không khác gì hổ cái, vậy mà cô muốn Hàn Giang Đình để ý tới mình, thật nằm mơ giữa ban ngày rồi.Đại tiểu thư, chồng cô anh ta nếu như muốn đến quấy rầy tôi, mấy lời ngon ngọt anh ta nói với tôi, nếu tôi vui chắc sẽ cùng anh ta chơi đùa một chút, cô phải cẩn thận nha”

Lãnh khốc nói xong, Ngũ Y Y huýt sáo, tay nhét vào túi quần, tiêu sái rời đi

Ngũ Nhân Tâm giận đến phát điên, “Chị!Chị!Chị nghe con tiện nhân đó nói gì không?Cô ta nói muốn chơi đùa với anh rể đó! Đây là loại đàn bà gì a, tâm đề hèn như vậy, da mặt thật là dày a, cũng không biết cái gì gọi là liêm sỉ sao?!”

Ngũ Nhân Ái nhú mày, “Chỉ là....Cô ta nhắc nhở chị, không được để Tiêu Lạc cơ hội tiếp xúc với Ngũ Y Y”

Ngũ Nhân Tâm nảy sinh ý nghĩ độc ác,tay nắm chặt lại, “Em thật sự muốn đem con nhỏ đó xé thành từng mảnh!”

Ngũ Nhân Lệ đung đung Ngũ Nhân Tâm, “Chị hai đừng nói nữa, Hàn Giang Đình tới kia”

“A?Chỗ nào?”

Ngũ Nhân Tâm vẻ mặt hung thân biến mất, thấy Hàn Giang Đình lập tức trở nên dịu dàng thướt tha đi tới, Hàn Giang Đình bộ dạng phong lưu, miệng nhai kẹo cao su, cà lơ phất phơ hỏi, “Có thấy con dâu nuôi từ bé của tôi đâu không?”

Con dâu nuôi từ bé, ba chị em Ngũ gia nghe thấy liền tròn mắt há mồm

376. Chương 377: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 4

“A, ở bên kia! Ngũ Y Y! Chậm một chút...Mình có việc muốn nói với cậu a”

Hàn Giang Đình vội vàng đuổi theo Ngũ Y Y

Ngũ Nhân Lệ quay đầu ngoắc ngoắc hỏi, “Con dâu nuôi từ bé? Hàn Giang Đình là đang nói Y Y sao?”

Ngũ Nhân Ái cải chính lại, “Cái gì Y Y, là Ngũ Y Y! Làm gì mà gọi tên nó thân mật vậy, còn gọi là Y Y “

Ngũ Nhân Lệ cúi thấp đầu, mũi giày khẽ cọ xát

Ngũ Nhân Lệ tay bùm miệng hét lên, “A a a ! Ngũ Y Y có ngày tao sẽ giết mày, đồ lăng lơ!Tao sẽ giết mày!”

Hàn Giang Đình đuổi theo Ngũ Y Y, đang muốn đùa cô một chút, chợt phát hiện ánh mắt cô tan rã, gương mặt đầy vẻ bi thương

Cùng nha đầu này làm bạn nhiều năm hẳn liền biết Ngũ Y Y đã xảy ra chuyện, vội vàng đuổi tay, đem cô ôm vào lòng

Ngũ Y Y thân thể giống như mất đi sức lực, cả người vô lực ngã lên người Hàn Giang Đình

“Như thế nào? Còn đi được không?”

“Không...Đã hết pin rồi”

“Vậy đi thôi! Đi nhà mình , mình nạp pin cho”

Hàn Giang Đình kéo Ngũ Y Y ra ngoài

Ngũ Nhân Tâm vẫn đuổi theo Hàn Giang Đình, khi nhìn thấy Hàn Giang Đình ôm Ngũ Y Y đi ra, cô ta tức điên lên, một đường chạy tới, lúc Hàn Giang Đình đang muốn lên xe, cô ta cực kỳ tức giận la lên, “Giang Đình! Giang Đình! Anh đang làm gì vậy?”

Ngũ Y Y rũ đầu,ngồi vào trong xe

Hàn Giang Đình cau mày, nhìn Ngũ Nhân Tâm, phiền chán nói, “ Tôi đi nơi nào mắc mớ gì tới cô? Cô là lão bà của tôi sao? Hừ, ngay cả lão bà của tôi cũng không có quyền hỏi tôi đi nơi nào đâu! Phiền muốn chết!”

“Giang Đình! Anh không được đi hẹn hò với Ngũ Y Y! Em không cho!”

Hàn Giang Đình khinh thường nó, “Hắc, cô làm sao biết tôi muốn ra ngoài hẹn hò cùng với Y Y vậy? Nếu biết hai chúng tôi muốn đi ngọt ngào với nhau, cô còn đứng đây làm gì? Không biết làm trẻ hạnh phúc của người khác là rất khổn kiếp sao?”

Nói xong, Hàn Giang Đình tiêu sái lên xe, chở Ngũ Y Y đi mất

“A a a!Tức chết tôi rồi! Ngũ Y Y, lần sau tao sẽ không bỏ qua ày! Mày chờ đó!”

Ngũ Nhân Tâm đem tóc vò rối lên như mụ điên

Ngũ Nhân Lệ đuổi tới, liền khuyên bảo Ngũ Nhân Tâm, “Chị hai, không nên tức giận, với trí tuệ của Giang Đình, hẳn khả năng chỉ mang Ngũ Y Y đi một vòng rồi về thôi. Đừng nóng giận, chị hai”

“Em tránh ra! Chị sẽ không bỏ qua cho nó”

“Chị hai!”

“Chị muốn đi tìm ba tố cáo nó! Kêu ba trừng trị cái đồ không biết liêm sỉ đó”

Ngũ Nhân Lệ bị dọa, nhanh chóng kéo tay Ngũ Nhân Tâm lại, “Chị hai!Không nên đi! Hôm nay là ngày vui của chị cả, ba đang vui mừng, chị đi bây giờ, chỉ khiến ba giận thêm thôi”

Ngũ Nhân Tâm giận đỏ ngầu cả mắt, đẩy Ngũ Nhân Lệ ra, “Chị mặc kệ! Chị ai cũng không quản! Hôm nay chị không trị chết tiện nhân kia, ta không phải Ngũ Nhân Tâm”

Ngũ Nhân Tâm bước nhanh vào bên trong

Ngũ Nhân Lệ vỗ mặt đau khổ nói, “Làm sao bây giờ, lần này xong rồi” Nói xong vội vàng đuổi theo Ngũ Nhân Tâm, “Chị hai! Chờ em với, chị hai”

Ngũ Nhân Tâm chạy vào bên trong, mắt trợn to lên, lăm la lăm lét nhìn trái nhìn phải

Đúng lúc nhìn thấy cha mẹ Hàn Giang Đình cùng Ngũ Phong Tập đang cười nói đi ra

Ngũ Nhân Tâm vỗ mặt dữ tợn, bước nhanh qua

“Ba!”

Âm thanh bén nhọn vang lên, dọa mấy đại nhân vật giật mình cũng dọa luôn cô ta

377. Chương 378: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 5

Mẹ Hàn Giang Đình cười nói, “Nhân Tâm à, bởi vì tuần trước cô có chuyện phải đi ra ngoài, cho nên mới không thể mời con đến nhà chơi, không thì chủ nhật tuần này con đến nhà ta, được không? Cô sẽ làm cho con món điểm tâm cô mới vừa học được, thế nào?”

Ngũ Phong Tập nhìn sắc mặt của Ngũ Nhân Tâm, có chút không hiểu hỏi, “Sao vậy, Nhân Tâm? Sao trông con xanh xao vậy?”

“Ba, ba mau quản Ngũ Y Y đi!, Y Y , nó.....ô ô ô...”

Ngũ Nhân Tâm nói xong, liền bĩu môi khóc nức lên

Ba Hàn vỗ vỗ sau lưng Nhân Tâm “Nhân Tâm à, khóc cái gì a, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ Y Y khi dễ con sao?”

Ngũ Nhân Tâm toét miệng khóc lể, “Y Y giả bộ ốm, khiến Giang Đình mềm lòng ôm cô ta đi rồi! Con hỏi anh ấy đi nơi nào, con không cho anh ấy đi, anh ấy nói muốn đi hẹn hò, không nghe lời khuyên của con. Trực tiếp lái xe đi rồi! Ba, người phải quản Ngũ Y Y? Cô ta không chê người khác nói xấu mình, nhưng Giang Đình thì phải chú ý không bị ảnh hưởng a!”

“A?” Ngũ Phong Tập vặn chân mày

Ba mẹ Hàn Giang Đình càng thêm khiếp sợ

“Cái thằng này, làm việc không chú ý gì hết, đúng là không hiểu chuyện mà! Bà xem bà dạy nó thành cái dạng gì kia! Hừ!” Ba Hàn tối mặt, không vui nhìn chằm chằm mẹ Hàn

Mẹ Hàn không chịu thua cãi lại, “Nó vẫn luôn cư xử đúng mực đó chứ, chỗ nào giống người không hiểu chuyện? Ông không được trách nó”

Ngũ Nhân Tâm nghe vậy liền gật đầu phụ họa theo lời mẹ Hàn nói, “Bá bá, người không nên trách oan Giang Đình, Giang Đình là người tốt, chính là anh ấy quá mức tin người. Chính Ngũ Y Y giả bộ đáng thương, muốn cho Giang Đình thương cảm cô ta. Cô ta, chính là đồ chuyện lung lạc nam nhân”

Ngũ Phong Tập trên mặt lộ rõ không vui, quát lớn Ngũ Nhân Tâm, “Nhân Tâm, con nói gì vậy? Sao lại nói chị mình như vậy?”

Ngũ Nhân Tâm quay mặt, nhỏ giọng nói, “Hừ, cô ta mới không phải là muội muội của con”

Ngũ Phong Tập ngượng ngừng cười nhìn chằm chằm mẹ Hàn nói, “Không Nên trách Giang Đình, có thể là Y Y có chút không thoải mái, Giang Đình từ nhỏ lớn lên với nó, tình bạn rất tốt, có thể nó mang Y Y đi tới chỗ bác sĩ xem bệnh không chừng. Không có việc gì, không có việc đâu, mấy đứa đều là con ngoan a”

Ba Hàn nhíu mày, “Không được! Không thể để cho bọn nó cứ như vậy. Bọn nó đều lớn cả rồi, không thể cứ như hồi còn bé được”

Nói xong, phất tay bỏ đi

Mẹ Hàn ngớ ngẩn đuổi theo, “Lão Hàn! Lão Hàn, ông chờ tôi với, ông định đi đâu a?”

Ngũ Nhân Tâm đắc ý cười

Ngũ Phong Tập giận dữ quay đầu mắng Ngũ Nhân Tâm, “Cái nha đầu không hiểu chuyện! Con chạy tới đây kiện cáo cái gì? Con không thể hiểu chuyện một chút hay sao? Sắp tới chúng ta cần Hàn gia giúp đỡ việc làm ăn, nếu con dám làm hỏng việc này, chuyện tiền bạc còn có thể bù sao! Xú nha đầu”

Ngũ Nhân Tâm vênh miệng đáp lại, “Không có chuyện gì đâu ba, con bảo đảm chuyện trợ giúp tiền bạc lần này sẽ thành mà. Hàn bá không hy vọng Giang Đình qua lại với Ngũ Y Y! Con nói như vậy, Hàn Bá nhất định sẽ vui a”

“Ái Con làm ta tức chết mà”

Ngũ Phong Tập giậm chân một cái, cũng chạy ra ngoài đuổi theo bọn họ

Hàn Giang Đình mang Ngũ Y Y chỗ của hân, vừa vào nhà, trên mặt đất đều bày oán loạn các loại y phục

Một chỗ trống để đặt chân cũng không có

“Mình nói này, Hàn thiếu gia, muốn mới khách tới chơi, ngài trước tiên có nên quét dọn nơi này một chút không?”

378. Chương 379: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 6

Nói xong, Ngũ Y Y khom lưng, nhặt một cái bra của nữ quơ quơ

Hàn Giang Đình đỏ mặt, vội vàng nhặt lung tung mấy thứ lên, hướng thùng rác nhét vào, “Đây không phải là do liên tục tác chiến, nên một mỗi quá không có thời gian dọn dẹp hay sao. Đều là anh em, hai ra còn khách khí cái gì. Đến, ngồi đi”

Ngũ Y Y ngồi trên ghế sa lon, từ dưới mông lòi ra một thứ, Hàn Giang Đình đỏ mặt, vội vàng đoạt lấy cái vật là từ silicon từ tay Ngũ Y Y, dằn mặt vứt vào thùng rác

Ngũ Y Y nằm trên ghế sa lon, “Ba mẹ cậu để cậu một mình ở bên ngoài, thật là một sai lầm lớn a, cậu xem cái phòng này, thật lâu không có dọn dẹp qua a”

Hàn Giang Đình cúi đầu cho cô, đem chân đặt lên ghế, cợt nhả nói, “Nếu cậu làm lão bà của mình, mình đảm bảo, sẽ cắt đứt với mấy cô nàng kia, chỉ cần một mình cậu. Như thế nào? Có muốn cứu vớt công tử ta đây không?”

Ngũ Y Y lười phản ứng với hân, dằn đầu một cái, “Đi, pha ình một ly cà phê, đau đầu quá”

“A, chỗ mình chỉ có cà phê hòa tan, có uống không?”

“Cũng được, mình cũng không trông cậy vào cậu pha ình một ly cà phê tử tế”

Hàn Giang Đình đi pha cà phê, liếc mắt nhìn Ngũ Y Y nói, “Thế nào? Chú Lạc ðình hôn, cậu bị kích thích lắm sao?”

“Đứng nói chuyện của anh ta được không, phiền lắm”

Hàn Giang Đình bưng cái ly đi tới, “Phiền cái gì, chú Tiêu cũng Ngũ đại tiểu thư ðỉnh hôn, mình cảm thấy là tốt nhất! Lúc ðầu nhìn là mình xác ðịnh cái lão ấy chắc chắn trước sau gì cũng sẽ chia tay với cô ta thôi, như vậy thật sáng khoái a”

“Cậu nói ít đi” Ngũ Y Y liếc mắt, nhận lấy ly cà phê, kê lên miệng uống từng ngụm

“Đừng buồn nữa, so với chú Tiêu còn ỏi người tốt hơn kia, ðây mình lấy tạp chí cho cậu coi”

Ngũ Y Y cầm ly cà phê nóng, vùi ðầu trên xô pha, cảm thấy thoải mái một chút, thở phào ra, “Mình cũng không biết tại sao nữa, muốn quên ði anh ấy, nhưng hôm nay thấy anh ấy đứng cùng Ngũ Nhân Ái, cảm thấy có chút khó chịu. Cậu nói xem, Giang Đình, Tiêu Lạc ðã xảy chuyện gì? Mình ðến bây giờ cũng không hiểu nổi anh ấy. Anh ấy nói, rất thích mình, nhưng lại ði ðỉnh hôn với người khác, rốt cuộc là sao?”

Hàn Giang Đình ðảo mắt, ðầu tự hỏi, một lúc vỗ ðùi nói, “Mình biết rồi”

“Như thế nào?”

“Thì ðó, Tiêu Lạc mắc chứng cuồng tưởng”

Ngũ Y Y không nói gì, ðầu rủ xuống

Biết Hàn Giang Đình ngây thơ, thế mà cô còn hỏi, ðúng là tự tìm ngược mà

“Chú Tiêu ðem mình tưởng thành bạch mã hoàng tử! Cảm thấy tất cả nữ nhân trên thế giới này ðều yêu hần muốn chết. Đoán chừng hần không chỉ nói với một nữ nhân những lời như vậy, chắc chắn hần ðã từng nói những lời này với rất nhiều nữ nhân rồi. Mình cảm thấy ðây là phân tích chính xác nhất”

“Thật là cẩu huyết! Một chút cũng không ðáng tin! Không thèm nói chuyện với cậu nữa”

Ngũ Y Y húp một ngụm cà phê

Tâm tình khá hơn một chút

Đột nhiên nghĩ ðến cái gì, Ngũ Y Y hỏi Hàn Giang Đình, “Nếu như Hoắc Phi Đoạt nói yêu mình thì...”

Hàn Giang Đình trừng mắt nhìn Ngũ Y Y, lập tức ôm Ngũ Y Y kích ðộng nói, “Nếu Hoắc lão ðại nói thích cậu, cậu nhất ðịnh phải lập tức, lập tức, mặc kệ là tiểu tam, tiểu tứ hay tiểu ngũ gì cũng phải ðồng ý! Tốt nhất là ðặc biệt nhờ anh ta, nhận mình là ðồ ðệ, hiểu không!”

379. Chương 380: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 7.

Ngũ Y Y gõ ðầu Hàn Giang Đình, mắg hần, “Tại sao mình lại phải làm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ của hần chứ! Chẳng lẽ mình không thể làm vợ cả à?”

Hàn Giang Đình cúi ðầu thở dài ðình rừ: “Chuyện như vậy thì cần gì phải suy nghĩ chứ, cậu có thể lên làm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ của Hoắc lão ðại, cho ðù là tiểu thất, tiểu bát mình cũng phục cậu, gờ ngón tay cái với cậu!”

“Tiểu tử thôi! Sao lại coi thường người ta như vậy hả? Mình có cái gì không tốt? Hoắc Phi Đoạt thì có cái gì tốt? Mình còn lâu mới nhìn trúng hần!”

“Ai da da, vẫn còn tự lừa dối mình như thế sao?”

Ngũ Y Y đột nhiên chuyển chủ ðề: “Hôm nay con nhỏ Ngũ ðại sẽ ðời ðến ở nhà họ Tiêu, hai người bọn họ muốn bắt ðầu chung sống.”

Hàn Giang Đình trợn to mắt: “Kệ họ! Để họ ở chung đi, mà chuyện này thì có liên quan gì đến mình?”

“Đúng thế, không liên quan đến chúng ta.”

Ngũ Y Y nghịch tặc. Không phải chỉ là ở chung sao? Có cái gì đâu! Dù sao cô cũng từng ở cùng người đàn ông khác, cô không lỗ.

Hàn Giang Đình gãi đầu, “Này, cậu cứ ngốc ở đây đi, mình đi tắm, nếu hôm nay mà không gội đầu thì khó chịu chết mất!”

“Cút đi! Mình nhìn thấy gàu của cậu rồi này, kinh quá đi!”

Hàn Giang Đình cười hì hì chạy về phòng tắm.

Ừ ừ ừ. Bên ngoài truyền đến tiếng sấm mơ hồ.

Ngũ Y Y vểnh tai, chạy đến cửa sổ trước mặt nhìn ra bên ngoài. Mấy ngày nay sao vậy, trời vừa tối đã mưa, quan trọng là sấm đánh rất đáng ghét.

“Mình muốn đi tìm mấy tấm chăn, nếu sấm đánh thì trùm kín đầu.”

Ngũ Y Y đang muốn đi vào bên trong thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” Ngũ Y Y đáp lời, kéo cửa ra.

Nhìn bóng dáng trước cửa, Ngũ Y Y hơi sửng sốt: “Bác Hàn, bác gái? Tại sao hai người lại tới đây?”

Cha mẹ Hàn Giang Đình đứng ở cửa đều nghiêm mặt. Cha Hàn Giang Đình đẩy Ngũ Y Y một cái, đi vào phòng, kỳ quái nói: “Chúng tôi tại sao lại không thể tới? Đây là chỗ ở của con trai tôi, là tôi tốn tiền mua cho nó, nhà của mình thì tại sao chúng tôi lại không thể tới?”

Mẹ của Hàn Giang Đình cũng tiếp lời: “Đúng vậy! Đây là nhà của chúng tôi, tại sao chúng tôi không thể tới? Còn cô.... Tại sao cô lại ở đây?”

Ngũ Y Y cảm thấy khí thế của vợ chồng Hàn gia không tốt, vội vàng mỉm cười: “Cháu hơi nhức đầu nên Giang Đình đưa cháu tới đây nghỉ ngơi. Bác trai, bác gái, hai bác uống trà nhé? Cháu đi pha cho hai bác.”

“Không cần!” Ba của Hàn Giang Đình lớn tiếng nói: “Cô không phải chủ nhân cái nhà này, không cần cô đến tiếp đãi chúng tôi!”

Mẹ của Hàn Giang Đình gật đầu: “Chúng tôi là chủ nhân ở đây, cô mới là khách. Có đúng không, lão Hàn?”

Ngũ Y Y nhìn đôi vợ chồng này một chút, có lẽ là Ngũ Nhân Tâm đi tố cáo rồi, gật đầu: “Được rồi. Bác trai, bác gái, hai bác ngồi đi, cháu cũng tốt hơn rồi, cháu xin về trước.”

“Người đứng lại!” Ba của Hàn Giang Đình gọi Ngũ Y Y lại: “Cô dừng lại một chút, tôi còn có lời muốn nói với cô.”

“Đúng vậy, người lớn có lời, thân là văn bối thì nên lắng tai nghe.” Mẹ của Hàn Giang Đình phát ra một câu kỳ lạ như thế.

“Được, bác nói đi, cháu nghe đây.”

Ba của Hàn Giang Đình tức giận: “Y Y, cô và Giang Đình đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tôi biết tình bạn của hai đứa rất sâu, là bạn tốt. Nhưng bây giờ cô cũng trưởng thành rồi, không còn cái ở thời hai ba tuổi nữa, phải biết chừng mực một chút. Cô chưa gả, Giang Đình chưa cưới, hai đứa còn thân mật quá mức như vậy sẽ khiến người ta dị nghị.”

380. Chương 381: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 8.

Ngũ Y Y đột nhiên căng lớn mắt.

“Chuyện của mẹ cô chúng tôi cũng biết, mặc dù cô tốt bụng, hiền lành nhưng chúng tôi không thể để cô và Giang Đình ở cùng nhau được. Hàn gia chúng tôi cũng cần thể diện! Không phải loại người gì cũng có thể

làm con dâu nhà chúng tôi! Về phần Giang Đình, tôi sẽ nói chuyện riêng với nó để sau này nó đúng mực một chút, đừng lúc nào cũng ở cùng cô.”

Ngũ Y Y dùng sức vặn đầu ngón tay mình, cười khổ nói, “Bác trai, bác gái, hai bác đừng quá lo lắng. Cháu và Giang Đình chỉ là bạn bè bình thường thôi, không có quan hệ tình cảm gì đâu. Bọn cháu cả đời này cũng chỉ có thể làm bạn. Cho nên hai bác cứ yên tâm.”

Mẹ Hàn Giang Đình cắt ngang lời của Ngũ Y Y, nói, “Làm bạn cũng không được! Cô không để ý nhưng nhà chúng tôi quan tâm! Người ngoài nhìn vào cũng không biết cái gì hữu tình hay không hữu tình. Chúng tôi không muốn làm ảnh hưởng đến tương lai của Giang Đình. Cho nên Y Y à, cô cũng hiểu cho chúng tôi đi, đừng ở cùng một chỗ với Giang Đình nữa. Giữa nam nữ giữ vững khoảng cách mới là chuyện tốt.”

Ngũ Y Y thất hồn lạc phách, hoảng hốt gạt đầu rồi kéo cửa chạy ra ngoài.

Bên ngoài gió rất lớn, cuốn lên rất nhiều lá cây và bụi đất, cát bay đá chạy, dường như muốn thổi tung con người lên không trung.

Ngũ Y Y hípmắt, khó khăn đi trên đường. Cô mệt luống cuống, làm bạn bè cũng không xứng ư?

Mẹ của mình là loại người nào mà ngay cả bạn cô cũng không thể có?

Từng hạt mưa bắt đầu rơi xuống. Lạch cách, lạch cách, rơi lên người của cô. Lạnh lạnh.

Một tiếng sấm ầm ầm vang lên lên, cô hoảng sợ hét lên, té ngã trên đường lớn.

Cô dùng tay bịt lỗ tai, run lấy bầy.

Hạt mưa ngày càng lớn, đánh bồm bộp vào Ngũ Y Y. Rất nhanh, tóc và quần áo của cô đều ướt đầm.

Làm thế nào đây? Cô nên làm cái gì bây giờ?

Chỗ này rất vắng vẻ, cả taxi cũng không có. Phải đến phía trước mới có taxi nhưng phải đi cực xa.

Ngũ Y Y lấy điện thoại di động ra, không chút suy nghĩ gọi cho Hoắc Phi Đoạt. Giờ phút này, trong lòng cô chỉ xuất hiện một mình hắn.

Hắn có thể cho cô một bến đỗ an toàn, chỉ có ở bên cạnh hắn, cô mới có thể yên tâm, an nhàn không phải nghĩ đến thứ gì.

Ừng ừng! Đột nhiên, mấy tiếng sấm đánh xuống. Ngũ Y Y sợ hãi khẽ run, điện thoại di động rơi trên mặt đất, vỡ tan.

Cô cuống quýt nhặt từng mảnh điện thoại di động lên, lắp lại, nhưng không cách nào mở máy.

Điện thoại hỏng rồi, làm sao đây? Xem ra là ông trời cố ý muốn hành hạ cô. Được rồi, đến đây đi, tất cả bảo tố đều đến đây đi!

Cô là Ngũ Y Y! Là cô gái mạnh mẽ! Cô không sợ!

Ngũ Y Y cắn răng, đón gió mưa, tập tễnh đi về phía trước.

Cứ như vậy, lạnh lẽo khiến cả người run rẩy, đôi môi xanh mét, kiên trì đi nửa giờ, cuối cùng cũng thấy được đèn xe phía trước.

Ngũ Y Y vui mừng đi tới ven đường vẫy xe.

Đó là một chiếc xe tải lớn.

Tài xế căn bản không nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ trong màn mưa, lái thẳng đến chỗ Ngũ Y Y.

“A!” Ngũ Y Y phát hiện xe tải không có dấu hiệu dừng lại, duy trì tốc độ cao lao về phía cô, cô cực kỳ hoảng sợ, ngay thời khắc nguy hiểm liền lăn vào trong bụi cỏ ven đường.

Bởi vì trời mưa, bùn đất rất xộp, Ngũ Y Y lăn thẳng xuống dưới.

381. Chương 382: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 9

“A.....”

Ngũ Y Y ôm đầu lặn xuống dưới càng không ngừng gào thét.

Ầm!

Rốt cuộc đụng vào tảng đá, Ngũ Y Y lập tức ngất đi.

Mưa rơi ngày càng lớn.

Trên mặt Ngũ Y Y toàn bùn và lá cây, cô nằm trên mặt đất lạnh như băng, bị mưa to bao phủ.

Tiêu Lạc chạy ra sân tìm kiếm Ngũ Y Y, làm sao cũng không tìm được cô.

Anh phải nói rõ sự thật với cô bé kia, không thể để cô tiếp tục hiểu lầm anh nữa.

“Anh đang làm cái gì? Lạc?” Ngũ Nhân Ái vừa đi đến, gắt gao ôm cánh tay Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc hơi nhú mồm, không quan tâm đến Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái cũng không giận, chỉ thản nhiên cười nói: “Ngũ Y Y vừa mới rời đi với Hàn Giang Đình, hai người gần bó như tình nhân, người ta cũng không hứng thú đâu.”

“Y Y và Hàn Giang Đình là bạn thân, chứ không phải như vậy!” Tiêu Lạc không vui mặc kệ Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái cắn môi: “Phải không? Chính là bạn thân sao? Vậy vì sao người ta nói hai người bọn họ ở chung thế?”

“Hoang đường! Nhân Ái, các người không cảm thấy nhầm vào ngũ Y Y như vậy rất nhầm chán sao?”

Nói xong, Tiêu Lạc mặc kệ Ngũ Nhân Ái, anh đến chỗ khác nói chuyện với bằng hữu.

Ngũ Nhân Ái vẻ mặt tức giận: “Nhầm chán? Cảm thấy tôi nhầm chán? Có phải chỉ có Ngũ Y Y mới có thể nói chuyện sao? Hừ! Muốn Ngũ Y Y ở chung với anh? Anh nằm mơ đi!”

Khách mời vui vẻ, ồn ào ra về.

Cuối cùng, Ngũ Nhân Ái ngồi trên xe Tiêu Lạc, muốn đi theo Tiêu Lạc về nhà trọ của anh ta.

Trời đổ mưa, nhóm người hầu bậc dừ.

Tiêu Lạc cười toét miệng, ngồi trong xe hơi bắt đầu nói: “Hai đứa này sắp yêu nhau mà, không cần phải âm ỉ vậy. Lạc à, em phải chăm sóc Nhân Ái thật tốt, không được khi dễ con bé này.”

Ngũ Nhân Ái xấu hổ cười: “Yên Tâm đi, chúng con sẽ rất hạnh phúc.”

Ngũ Phong Tập xúc động nói: “Thật là nhanh, chớp mắt đã đính hôn, lập tức lập gia đình rồi. Thật nhanh nha.”

Tiêu Lạc luôn nghiêm mặt, cũng không có mỉm cười, rõ ràng một bộ dáng thật thờ ơ, “Cài dây an toàn xong, chúng ta đi thôi.”

Xe hơi chậm rãi rời khỏi Ngũ gia trang.

Cần gạt nước gạt qua lại phía trước, Tiêu Lạc mặt lạnh nhìn về phía trước.

Ngũ Nhân Ái vụng trộm nhìn Tiêu Lạc, cười sung sướng.

Rốt cuộc, cô và Tiêu Lạc cũng có quan hệ, trở thành vị hôn thê của anh.

Cô lập tức sẽ dọn vào nhà anh, trở thành người thân nhất của anh.

Không biết vì sao, Tiêu Lạc cảm thấy trong lòng không yên, trong lòng luôn có một loại cảm giác bất an.

Đến nhà trọ, Tiêu Lạc đưa Ngũ Nhân Ái vào phòng.

Ngũ Nhân Ái lập tức vùi đầu vào trở thành một người vợ, nhanh chóng lấy dép lê ra, quỳ gối trên mặt đất mang vào cho Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc lạnh lùng nhìn Ngũ Nhân Ái, anh thở dài một hơi rồi mang dép vào.

“Bây giờ anh ngồi đây, em đi nấu nước, thu dọn đồ một chút.”

Ngũ Nhân Ái giống như bà chủ, lo trong lo ngoài.

Tiêu Lạc đổi kênh ti vi lung tung, cũng xem không vào.

Phiền phức, có một phiền não không nói nên lời, chính là trong lòng thật lo lắng.

Thôi, không nghĩ nữa. Đi tắm thôi.

Tiêu Lạc đi vào phòng tắm, tắm xong, mặc áo ngủ vào, sau khi suy nghĩ, anh đi ra ngoài phòng khách.

Khi đi ngang phòng ngủ, cửa phòng đột nhiên mở ra, Ngũ Nhân Ái chỉ quần một cái khăn tắm, tóc còn ướt nước, thật tình cảm ôm lấy cánh tay Tiêu Lạc: “Lạc.....”

382. Chương 383: Nghĩa Vụ Của Vị Hôn Thê 10

Tiêu Lạc nhìn tay Ngũ Nhân Ái, sau đó đem cánh tay cô về trước mặt cô, gương mặt của anh vẫn lạnh lùng như cũ, mặc dù nhìn thấy má phấn vai hồng của Ngũ Nhân Ái cũng không thay đổi sắc mặt.

“Có việc gì?”

Ngũ Nhân Ái xấu hổ nói: “Lạc, giường đã được chuẩn bị xong rồi, vào đi.”

“Không, em ngủ ở phòng ngủ chính đi, tôi ngủ ở phòng khách được rồi.”

“Lạc!”

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc, Tiêu Lạc tránh tay cô ta ra, đi đến phòng khách.

Ánh mắt Ngũ Nhân Ái lập tức ươn ướt, cô đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu, thật lâu sau, nước mắt rơi xuống.

Tiêu Lạc nằm trên giường, lập tap chí lung tung, xe cũng không vào, anh tìm di động nhưng hơi do dự.

Có nên gọi cho Ngũ Y Y không? Khuyến cô không nên ở chung nhà với Hàn Giang Đình, cần phải về Ngũ gia trang ở.

Nhưng hiện tại anh như mẹ của Ngũ Y Y, lời anh nói cô sẽ nghe sao?

Lúc này, cửa phòng vang lên hai tiếng gõ, Tiêu Lạc không trả lời lại, Ngũ Nhân Ái liền tự động mở cửa đi vào.

Tiêu Lạc nhíu mày nhìn về phía cửa.

Đáng chết, anh là một người đàn ông, sao ngủ lại không khóa chặt cửa chứ?

“Thế nào? Có chuyện gì muốn nói sao?”

Tiêu Lạc hỏi Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái gật gật đầu. Làm Tiêu Lạc không hiểu ra sao.

Đáng ghét!

Ngũ Nhân Ái đột nhiên lột đồ ra, vứt lên sàn nhà.

Tất cả nộ hoa chưa chớm nở của Ngũ Nhân Ái hoàn toàn đập vào mắt Tiêu Lạc.

“Nhân Ái, em mặc quần áo vào đi!” Tiêu Lạc xoay mặt lại, không nhìn đến Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái cười khẽ, bước từng bước đến gần Tiêu Lạc: “Em là vị hôn thê của anh, đây là nghĩa vụ của em. Lạc, anh là người đàn ông đầu tiên của em, bóc em đi. (Thuthu: Con này dâm bà cố!)”

Ngũ Nhân Ái cầm lấy tay Tiêu Lạc đặt lên trên ngực mình.

Hàn Giang Đình tắm xong, quần khăn tắm đi ra.

“Tôi nói này người anh em, cũng nên chờ một chút cà phê ỉnh, đừng uống một mình.....Ồ! ba mẹ! các người đến lúc nào?”

Hàn Giang Đình nhìn thấy ba mẹ mình ngồi trong phòng khách liên hoàn hốt, ý thức được bản thân chỉ quần khăn tắm, anh sợ đến mức chạy vào phòng thay quần áo.

Ba Hàn Giang Đình đen mặt, không nói một lời, anh chỉ thở dài một hơi.

Mẹ anh tức giận nói: “Chúng ta là ba mẹ của con, con biết kiêng dè không cho ba mẹ nhìn cơ thể con, còn Ngũ Y Y ở đây, con dám mặc như vậy à? Giang Đình, mẹ hỏi con, con và Ngũ Y Y ở chung rồi phải không?”

Hàng Giang Đình mặc áo ngủ đến thắp lưng, lơ mơ hỏi: “Có ý gì? Lời của ba mẹ nói là có ý gì?”

“Đúng, chính là ở chung, con nói thật với chúng ta đi!”

“ha ha ha.” Hàn Giang Đình ngửa mặt cười vài tiếng, anh nghiêm mặt trừng mắt với mẹ mình: “Ở chung? Ngược lại con rất muốn như Ngũ Y Y thì không muốn! Mẹ cho là con trai của mẹ là ai? Thang Mỗ • Khắc Lỗ Tư vẫn là Park Yoochun? Ngũ Y Y nhìn cô không thuận mắt đâu!”

Ba Hàn Giang Đình tức giận rống to: “Chính Ngũ Y Y đồng ý, nhưng chúng ta không đồng ý! Ba cảnh cáo con tên tiểu tử kia! Ngũ Y Y là một đứa con gái con không thể chạm vào! Sau này đừng đến gần nó nữa! giữ khoảng cách cho ba, cái gì vậy? Thân phận rồi tung?”

“Này, lão già, ông nói gì đó? Y Y là bạn thân của tôi, bạn tốt nhất, tôi không cho ông sỉ nhục bạn bè tôi như vậy! O! Ngũ Y Y đâu?”

Mẹ Hàn Giang Đình vừa trấn an ông xã mình, vừa hầm hừ nói: “Tìm con nha đầu xấu xa kia làm gì? Nó đi rồi!”

383. Chương 384: Thế Nào Cũng Không Tìm Được 1

“Đi? Cô ấy đi khi nào? Y Y nói tối nay muốn ở lại chỗ của con má Chúng con còn chưa tán gẫu xong!”

“Tiểu tử không có giáo dưỡng” Hàn ba nổi trận lôi đình đứng đây, chỉ thẳng vào chóp mũi Hàn Giang Đình mắng, “Mày là đồ khốn kiếp! Loại con gái nào không tìm, lại tìm loại con riêng của kẻ khác cùng chung một chỗ Mày muốn ăn đòn phải không?”

Hàn Giang Đình tức giận trợn to hai mắt, “Bạn của con con tự biết tốt xấu! Ba mẹ nói bạn của con như vậy, con cũng không cần quan hệ cha con này nữa!”

“Cái gì! Mày nói gì? Bà nghe con trái ngoan của bà đang nói cái gì chưa?”

“Ai, chồng, ông bớt giận, Giang Đình nó trẻ người, không tránh khỏi dễ bị kích động, ông bớt nóng một chút a”

“Là hai người đem Y Y đuổi đi? Nếu để con biết hai người dám nói lời không hay với cô ấy, hai người chờ đó! Đừng tưởng các người là cha mẹ tôi thì có thể làm gì thì làm, tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

Nói xong, Hàn Giang Đình mặc kệ bộ đồ ngủ đang mặc trên người cứ như vậy chạy ra ngoài, ngồi vào xe khởi động máy chạy ra ngoài

“Ai nhá Giang Đình con còn đang mặc đồ ngủ mà, bên ngoài trời rất lạnh, còn đang mưa, con đi đâu vậy!”

Hàn mẹ đuổi theo ra bên ngoài, nhưng chỉ còn thấy bóng xe hơi đi mất

“Bà nghe chưa? Bà nghe thằng khốn kiếp đó nói gì chưa Nó dám nói sẽ trả thù chúng ta đó!”

“Ông nói ít đi một câu sẽ chết sao! Thằng nhóc này! Cái tính tình kia thật không tốt, Giang Đình từ nhỏ đã không được ông quan tâm đầy đủ! Tôi nói thằng nhóc đó, không biết có bị cảm lạnh hay không a?”

Hàn mẹ lo lắng lau nước mắt, Hàn ba mặt mày giận dữ, chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng khách

Thạch Ứng xử lý xong công việc, trên đường về đột nhiên phát thấy một chiếc xe cực kì sang trọng Lamborghini.

Màu sắc cực kì sang trọng

“Hả? Chiếc xe này....Nhìn rất quen mắt? Mình gặp ở đâu rồi?”

Thạch Ứng nhìn đầu lông mày, nghĩ nghĩ một hồi, đầu ngón tay khẽ gõ tay lái

“Đúng rồi Xe này là cả Cố Tại Viễn!” Hần tỉnh ngộ nói

Không đúng, Cố Tại Viễn không phải cùng đi với Hoắc Phi Đoạt sang Ý hay sao? Sao xe lại đậu ở đây?

Chẳng lẽ là tái xế xe lái tới đây? Cố Tại Viễn không có ở đây?

Nghĩ như vậy, dựa theo tính cách làm việc cẩn thận của mình, Thạch Ứng đảo tay lái theo sau sau chiếc xe kia

Chiếc xe sang trọng quẹo vào phố giải trí xa hoa nhất

Dừng trước cửa Bốn Mùa Xuân

Bốn Mùa Xuân? Đây không phải trung tâm giải trí thuộc công ty Hắc Đế sao?

Nơi này tiếp viên đều là loại cao cấp, người muốn loại đàn bà nào cũng có thể tìm thấy ở đây

Hần không Suy nghĩ nhiều, Thạch Ứng vội vàng dừng xe lại, xuống xe, đi theo bóng người kia vào trong Bốn Mùa Xuân

“Tiên Sinh, xin chào? Ngài là lần đầu tiên tới đây? Hôm nay ngài muốn phục vụ như thế nào ạ?”

Thạch Ứng vừa đi vào, một tiếp tân nam trẻ tuổi liền bước tới sóng vai cùng Thạch Ứng, nhiệt tình hỏi

Thạch Ứng không thể nói là đi theo dõi người khác, hắn không thể làm gì khác hơn mơ hồ nói ứng phó, “Nơi này các người có những gì?”

“Ai nha, tiên sinh quả thật là lần đầu tiên tới a, trung tâm chúng tôi cái gì cũng có! Tiên sinh nếu muốn đánh bài? Nơi đây chúng tôi có mở một tần dành riêng cho các loại trò chơi này, trong ngoài nước gì cũng có. Hoặc là tiên sinh muốn nghỉ ngơi? Xoa bóp? Bấm huyệt?Ca hát? Uống rượu? Tất nhiên, nơi này chúng tôi có rất nhiều cô em nổi danh ,Hàn Quốc, Mĩ, Nhật....nước nào cũng có, minh tinh điện ảnh, xử nữ, dạng gì cũng có, chỉ có loại ngài không nghĩ tới, chứ không có loại chỗ này chúng tôi không có

384. Chương 385: Thế Nào Cũng Tìm Không Được 2

Trung tâm của chúng tôi vô cùng an toàn, ngài có thể hỏi thăm một chút, nơi này của chúng tôi đảm bảo an toàn tuyệt đối

Đoán chừng những lời như thế này mỗi người ở đây đều thuộc lòng, từ đầu tới đuôi, một chữ không sai, nói vừa nhanh vừa chuẩn,Thạch Ứng nghe muốn hôn mê

Sản nghiệp dưới tay Hoắc Phi Đoạt quả nhiên không phải loại tầm thường, mọi thứ đều là đứng đầu

Nếu làm giải trí, liền trở thành lớn nhất xa hoa nhất

Nếu kinh doanh đĩa ốc, liền trở thành đầu rỗng của cả nước

Nếu kinh doanh dầu hỏa, không kẻ nào có thể lũng đoạn dầu hỏa ngang hấn

Hừ!

Cứ như vậy hơi thất thân một chút, liền làm mất dấu của kẻ khả nghi kia

Xấu chính là ở chỗ này, Bốn Màu Xuân có rất nhiều thang máy, đi tới chỗ bất đồng thì có thang máy khác nhau, người lần đầu tới đây nếu không có tiếp tân giới thiệu, rất dễ dàng bị lạc đường

Thạch Ứng nhìn ngó khắp nơi tìm một lần nữa, nhưng không lại không tìm được bóng dáng của người kia, đoàn chừng kẻ kia rất quen thuộc chỗ này, mới đó đã không thấy đâu rồi

Thật đáng chết!

“Tôi muốn hỏi một chút, người vừa đi vào trước tôi đã đi nói nào?”

Thạch Ứng cẩn thận hỏi thăm

Tiếp tân khuôn mặt vốn tươi cười, nghe Thạch Ứng nói nhưng lời này, lập tức thay đổi, lạnh lùng nói, “Thật xin lỗi tiên sinh, tôi không có chú ý tới . Tiên sinh tới đây vui chơi? Hay là có chuyện khác vậy?”

Thạch Ứng là người tập võ, liền chú ý cảnh giác, thấy tiếp tân tay sờ sờ bên hông

Đáng chết! Tiếp tân này có mang súng

Chẳng lẽ đã nghi ngờ hắn? Muốn tra hỏi sao?

“Tôi đương nhiên là tới chơi rồi. Có mấy nữ hài tử thanh thuần không? Tuổi không cần lới, 18 , 19 là được, đừng vượt quá 20”

Thạch Ứng nhắm mắt nói láo. Nếu người kia thật là Cố Tại Viễn, nhất định là tới đây tìm gái. Bây giờ đi tới chỗ đó, nhất định có cơ hội gặp hắn

Tiếp tân lúc này mới tươi cười nói, “A, tiên sinh đã muốn, nhất định là có, mới tiên sinh theo tôi, bên này”

Tiếp tân dẫn Thạch Ứng đi tới chỗ thang máy, vừa đi vừa nói qua headphone, “Cần một em gái xinh đẹp, tuổi không vượt quá 20, khoảng 18, 19, kiểu thanh thuần”

Bên trong lập tức trả lời lại, “Được, lập tức chuẩn bị theo yêu cầu”

Thạch Ứng tái mặt

Chỉ đưa ra một chút điều kiện, là có thể đưa ra một người như vậy, trong này rốt cuộc nuôi bao nhiêu đàn bà a

Tiếp tân mỉm cười nhìn Thạch Ứng, “Tiên Sinh, nơi này còn có xử nữ, giá tiền hơi ột chút, ngài có thể suy tính một chút nha”

Thạch Ứng khẽ gật đầu

Chờ hắn đi vào bên trong phòng thì bên trong đã có rất nhiều nữ hài tử như hắn yêu cầu

Quả nhiên, tất cả đều mang vẻ ngây thơ, khí chất rất thuần khiết

Không tệ

Nơi này phục vụ thật đến nơi đến chốn a

Thạch Ứng trầm suy nghĩ, mặc dù không chứng thực được, Cố Tại Viễn có đến đây hay không, nhưng có thể báo cáo lại với tiểu thư, Hoắc Phi Đoạt kinh doanh chỗ ăn chơi thủ đoạn vô cùng cao

“Mau chào hỏi chủ nhân” Tiếp tân hướng các cô giáo huấn

Mấy Nữ hài tử nhìn Thạch Ứng cúi đầu chào hỏi, “Chủ nhân, nhĩ hảo!”

“Tiên sinh,ngài xem, ngài thích cô nào?”

385. Chương 386: Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 3

“Nếu như ngài không ưng ý, chúng tôi có thể sàng lọc một lần nữa mười lăm người. Người sẽ thay đổi, tới khi nào ngài vừa lòng thì thôi”

Thạch Ứng choáng váng, một đầu mồ hôi lạnh

Đây chính là lần đầu tiên hắn đến loại địa phương này, cũng là lần đầu tiên gặp một đám tiểu thư vậy, khuôn mặt chết hắc rồi

Lại nói Cố Tại Viễn kia, cả người rảnh rồi

Chạng vạng tối chủ nhật, không có chuyện gì làm, dứt khoát lái xe đến Bốn Mùa Xuân

“Có thiếu! Ngài tới rồi!”

Một bảo vệ thấy Cố Tại Viễn tới, vội vàng khom lưng cúi đầu chào

“Ừ, tới đây thị sát” Cố Tại Viễn đáp một tiếng, thuận thực đi vào bên trong, trực tiếp bấm thang máy lên tầng giải trí

“Ai nha, trận gió nào thổi ngài tới đây vậy? Sao ngài không nói trước một tiếng, tôi lập tức cho người tới nghênh đón a” Quản lý vừa thấy Nhị đương gia tới đây, lập tức chân chó chạy tới chào hỏi

Cố Tại Viễn vuốt vuốt mái tóc, “Nhàm chán muốn chết! Rảnh rồi tới đây xem thử có hàng nào mới không?”

“Có có có! Có thiếu ngài tới, nhất định phải có chứ! Mới vừa tuyển về mười mấy nữ sinh, non nớt thanh thuần có thể nắm ra cả nước nha, mới vừa học xong giai đoạn bổ túc, con chưa có chiêu đãi khách nhân đâu”

“Thật sao?” Cố Tại Viễn vừa nghe, mai mắt lập tức tỏa sang, “Mười mấy nữ sinh? Đều là con nít sao?”

“Tất nhiên rồi! Mấy khách vừa nhìn cũng phải ứa con mắt! Để tôi gọi người tới cho ngài nhìn”

Cố Tại Viễn miệng đầy nước miếng nói, “Nhanh gọi đi! Gia chờ không kịp rồi”

Cố Tại Viễn ngồi trong phòng tổng thống, hai chân gác lên bàn, hút thuốc, bộ dạng rất giống đại địa chủ

Cửa mở ra, một đám thiếu nữ nối đuôi nhau tiến vào

Quả nhiên như lời quản lý nói, non nớt đến không đền mạng

Cố Tại Viễn nhả khói thuốc, xoa xoa hai tay, hung phấn nhìn một lượt

Đột nhiên nhìn thấy ánh mắt khiếp đảm của mấy tiểu nha đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, ánh mắt như thỏ con, có mấy phần thướt tha, giống như phong cách của Lâm Đại Ngọc....Buồn bã u uất

Cố Tại Viễn một thân hỏa dục bốc lên, tay chỉ chỉ một một, “Chọn cô ta đi”

Cô gái được chọn vẻ mặt như muốn khóc, long mi cuống xuống, không biết làm sao vịn vào ngón tay

Quản lý dặn dò cô gái, “Tâm Tâm, phục vụ Cố thiếu cho tốt! Ngài ấy là lão bản của quán này! Chúng ta đều là người làm của ngài ấy! Tuyệt đối không được để Cố thiếu mất hứng, nghe chưa? Nếu không cô tự biết hậu quả!”

Nữ hài tử sợ hãi gật đầu

Cố Tại Viễn cười mờ ám, hướng quản lý phát phát tay, “Được rồi, sao phải nói tôi đáng sợ như vậy, nhìn coi ông đem người ta dọa sợ thành dạng gì rồi kia. Tôi đau long a, ha ha ha “

Cố Tại Viễn cười lớn cả người toát ra hai chữ “dâm tà”

Quản lý nhe răng cười, “Vậy tôi đi trước, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa. Hảo hảo hưởng thụ a”

“Mau cút đi!”

Trong phòng thoáng cái chỉ còn Cố Tại Viễn cùng nữ hài tử tên Tâm Tâm

Nữ hài nữ chân cứng nhấc đứng tại chỗ, khiếp sợ nhìn Cố Tại Viễn, tựa như bạch thỏ nhìn thấy sói xám, thân thể khẽ run lên

Thạch Ứng đứng ở đại sảnh, thành toán tiền, vội vàng rời đi

Hắn căn bản không có tiếp xúc với mấy cô gái kia, mấy người đó chỗ cần tới gần chạm vào người hắn, hắn liền cảm thấy giống như gặp phải sài lang hồ báo vậy, tâm tình vui thích một chút cũng không có

Cố phải người kia là Cố Tại Viễn hay không, hắn cũng không rảnh bận tâm, rời khỏi địa phương này rồi hằng nói

Thạch Ứng trở lại biệt thự, Phúc Hi đang xem tivi, liên tục bấm đổi kênh

386. Chương 387: Thế Nào Cũng Không Tìm Được 4

“Ai, thật không vui chút nào, nơi này không có bạn bè, cũng không thể tham gia vũ hội. Phi Đoạt ca lại đi công tác, mấy ngày liền ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, chắc ngày mai anh ấy sẽ về a, tôi rất nhớ anh ấy”

Phúc Hi bĩu môi, oán thán với Thạch Ứng

Thạch Ứng nhìn Phúc Hi một cái, suy nghĩ một chút, quyết định không đem sự tình nhìn thấy Cố Tại Viễn nói cho Phúc Hi nghe

Phúc Hi nhìn thấy Thạch Ứng đang mất hồn, kinh ngạc hỏi, “Sao người anh lại ưt vậy, Không phải có lái xe sao?”

Thạch Ứng cười nhạt, “Không có việc gì, lúc đi vào cửa có dính chút nước mưa thôi”

“Rất dễ bị cảm a, anh nhanh lau khô tóc đi, dung máy sấy sấy cho nhanh”

Phúc Hi đưa khăn long cho Thạch Ứng, Thạch Ứng nhịn không được cảm động đến ngăn người

Phúc Hi đẩy hắn một cái, “Đừng đứng ngăn người như vậy, nhanh lau khô tóc đi”

“Nha”

Thạch Ứng ngây ngốc lau khô tóc, anh mắt thi thoảng vẫn nhìn sang Phúc Hi

Hoắc Phi Đoạt ngừng bấm biểu trong tay lại, ngăn đầu nhìn ra ngoài cửa sổ

Hang loạt tiếng sấm vang lên

Hoắc Phi Đoạt thở dài, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn mưa càng ngày càng lớn bên ngoài

Y Y nha đầu kia rất sợ tiếng sấm, nếu không thì hôm qua cô ấy cũng không phải trốn vào chăn của hắn

Không biết bây giờ, cô ấy đang ở đâu

Cô có sợ hay không?

Hoắc Phi Đoạt vuốt điện thoại trong tay, giống như đang vuốt khẩu súng vậy, do dự một hồi, rốt cuộc vẫn không gọi điện thoại cho cô

“Thôi. Cô ấy đang ở trong nhà, sao có thể sợ được”

Hoắc Phi Đoạt kinh ngạc phát hiện, hắn going như mắc chumg ỷ lại vào cô rồi

Một khắc không thấy người, trong lòng liền trống trải hẳn đi

Thật muốn đem nha đầu kia cột vào bên người, để mọi lúc đều có thể nhìn thấy cô

Ngũ Y Y nằm trên mặt đất, cả người cô cùng lạnh lẽo

Mưa to thấm ướt hết người cô, đem bùn đất cùng máu trên người rửa sạch

Lạnh quá!

Giống như đang ở trong hầm bang vậy, cả người như muốn đóng thành bang
Đột nhiên nghĩ tới, ổ chặn cầu Hoắc Phi Dao5 cực kì ấm áp, nhất là thân thể của hắn, vô cùng ấm áp
Nếu như có thể tựa vào người hắn bây giờ thì tốt quá , nhất định sẽ không bị lạnh nữa
Hoắc lão đại! Tôi tới đây, Ngũ Y Y vén chăn, chui vào bên trong
Ôm thật chặt kẻ xấu tính kia, hạnh phúc híp mắt lại
Thật ấm áp a...

A!

Ngũ Y Y mãnh liệt run rẩy, đột nhiên tỉnh lại
Thì ra là, phần chăn ấm áp này, chỉ là giấc mơ thôi
Ngũ Y Y bị xối vào mặt cơ hồ không mở mắt ra được, đầu rất đau
Cô cố gắng động đây tay chân, nhưng lại không thể nhúc nhích được chút nào
Ngũ Y Y nằm tại chỗ, bị mưa to xối vào, giống như tử thi vậy, ý thức khôi phục một chút, nghĩ lại mới nhớ,
cô vì tránh một người lái xe đâm tới, nên mới bị rút xuống sườn dốc
“Có ai không? Nơi này có ai không?”
Ngũ Y Y cố gấn kêu to, nhưng không ngờ, âm thanh phát ra giống như người bị bệnh vậy
Lạnh quá!
Lạnh đến mức răng đều va vào nhau
Cô giác giác mình sắp chết rồi!
“Cứu mạng... Cứu mạng...”
Đầu óc Ngũ Y Y càng ngày càng mơ hồ, cả người nặng nề, nhìn phía khoảng không đen sì một lát, lần nữa
ngất đi
Hàn Giang Đình mặc đồ ngủ lái xe chạy ra ngoài
Một mặt lo lắng, một mặt vẫn cố tìm kiếm, không nhận được vô vô lãng mắng

387. Chương 388: Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 5

“Ngũ Y Y! Con ngốc này! Cậu chạy cái gì mà chạy? Bọn họ bảo cậu đi thì cậu đi sao? Vì sao cậu không chờ
mình? Có mình ở đây, mình xem ai có thể đuổi được cậu? Cậu đồ ngốc này! Một tên tự ái ngốc nghếch!
Mưa lớn như vậy, cậu còn có thể đi đâu chứ? Đáng chết, rốt cuộc cậu đã đi đâu rồi? Ngũ Y Y! Cậu mau
lăn ra đây ỳnh!”
Hàn Giang Đình chạy xe hơi chậm lại, đèn xe mở thật sáng, vừa đi vừa nhấn kèn xe.
Không có!
Vẫn không có!
Xe đã chạy suốt năm km, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng Ngũ Y Y!
Không bình thường nha!
Lúc này Hàn Giang Đình mới nhớ đến gọi điện thoại cho Ngũ Y Y!
“Đáng chết! Sao lại tắt điện thoại! Tức chết tôi rồi!”
Hàn Giang Đình tức giận để điện thoại lên ghế, cào cào tóc, sau đó lái xe về phía trước.
Hàn Giang Đình chạy thẳng đến Ngũ gia, xe hơi cũng không tắt máy, trực tiếp gõ cửa luôn.

Người hầu đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động lại mở cửa ra: “Là Hàn thiếu gia à, đã trễ thế này, ngài có chuyện gì sao?”

“Ngũ Y Y đã về nhà chưa? Nhất định cô ấy đã trở về đây, có phải không?”

Hàn Giang Đình lấy tay xoa xoa nước mưa trên mặt, mong mỏi nhìn người hầu.

Người hầu lắc đầu: “Không có! Tứ tiểu thư vẫn chưa về nhà.”

“Hả? Không về nhà? Đáng chết.”

Hàn Giang Đình cảm thấy không ổn, cậu lái xe về nhà, nhìn thấy cha mẹ mình đã đi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngũ Y Y đâu, cậu lập tức sợ hãi.

“Làm Sao bây giờ? Mình nên làm cái gì bây giờ? Ngũ Y Y, rốt cuộc cậu đã đi đâu rồi?”

Hàn Giang Đình như con ruồi chạy vòng vòng trong nhà, sau đó chạy ra xe hơi, cửa trong nhà cũng không kịp khóa lại, cứ mở tung ra, cậu bỏ đi ra ngoài.

Từ nhà cậu lái xe ra bốn km, vẫn không tìm thấy bóng dáng Ngũ Y Y, Hàn Giang Đình rất tức giận, cậu xuống xe, cũng không bùng dù ra, đứng trong màn mưa, nhìn về phía đường quốc lộ xa xôi gào to: “Y Y! Ngũ Y Y! cậu đang ở đâu? Trả lời mình đi! Ngũ Y Y!”

Chỉ có tiếng mưa rơi lộp bộp, không có âm thanh nào đáp trả lại.

“Y Y! hu hu.....Cậu trả lời mình đi, mình là Hàn Giang Đình, là bạn thân của cậu nè, hu hu hu, cậu trả lời mình đi, cậu đang ở đâu? Hu hu hu.....”

Hàn Giang Đình ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu khóc rống lên.

Hoắc Phi Đoạt đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên ôm lấy ngực, đau đớn hít một ngụm khí lạnh.

Sao lại thế này?

Anh không có bệnh tim, vì sao cảm thấy giống như đau ở hai bên sườn vậy?

Giống như ai dùng một cây nam châm, châm thẳng vào trái tim anh, rất đau đớn!

Khoảng nửa phút sau, cơn đau từ từ đi qua, Hoắc Phi Đoạt ôm ngực chậm rãi đi lên lầu.

Anh định đi tắm, nhưng cảm thấy trong lòng hơi rối loạn, giống như đã quên mất chuyện gì, còn có một cảm giác chằng lành không thể nói rõ.

Đây là như thế nào?

Anh rốt cuộc là thế nào?

Hoắc Phi Đoạt không có tâm tình đi tắm, ngồi trên ghế sofa, nhắm hai mắt lại, tay xoa xoa huyết thái dương.

Cấp dưới của công ty Hắc Đế xảy ra chuyện đánh nhau, còn đánh chết hai người.

A Trung và nhóm anh em đến cục cảnh sát xử lý.

Nhân viên cảnh sát vừa nhìn thấy người đứng đầu công ty Hắc Đế đến, lập tức cung kính châm trà, giống như A Trung đến để kiểm tra công việc.

388. Chương 389: Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 6

A Trung bắt chéo hai chân ngồi trong cục cảnh sát, vừa nghe nhân viên cảnh sát nói lý lẽ, vừa ngáp một cái thật dài, tức giận mắng vài tên đàn em, “Các người đứng là hỗn đản! gia nên ngủ, ai ép buộc các người, lúc này còn ngậm mình bên ngoài, nếu gia mất ngủ các người có bồi thường được không?”

“Anh Trung.....Chúng tôi biết sai rồi.....”

Vài tên đàn em cúi đầu bày ra bộ dáng phạm lỗi của mình.

A Trung vừa hút thuốc vừa chỉ vào bọn họ nói: “Nói các cậu hỗn đản chính là hỗn đản! Đánh chết người thì đánh chết, làm gì đánh chết rồi còn làm dở dang nữa? Làm việc ngoài ý muốn, còn để cho cảnh sát bắt, các người tăng việc thêm đi!”

Vài người nhân viên cảnh sát nghe xong đổ mồ hôi lạnh.

Giết người bỏ lại thi thể còn dám nói công khai ra, chỗ này là cục cảnh sát a!

Vài tên đàn em gật đầu lia lịa.

Lúc này, một người thanh niên với bộ dáng chật vật xông vào, vừa khóc nức nở gọi to, “Cảnh sát, xin đồng chí xem xét, cứu người! cứu người đi!”

Có vài người cảnh sát không kiên nhẫn nói với anh ta: “Chuyện gì? Nói nhanh lên.”

“Hu hu, bạn thân của tôi trong nhà chạy đi, tôi không tìm thấy cô ấy, bên ngoài trời mưa lớn, di động của cô ấy lại tắt máy, cô ấy cũng không về nhà cô ấy, tôi sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hu hu, có phải bị bắt cóc rồi không? Có phải bị người buôn lậu bắt cóc không? Có phải bị người xấu cưỡng bức không? Đồng chí, van xin các người nhanh chóng đi tìm người đi!”

Viên cảnh sát nhỏ vừa nghe xong, lập tức chán nản, bắt đầu nói: “cậu nghĩ rằng cảnh sát chúng tôi đều rảnh rỗi, chỉ chờ cậu báo đi tìm người thôi đúng không? Việc này của cậu không có cách nào lập hồ sơ khác, người đi lạc chưa đến 24 giờ thì không được báo án. Đi đi, đừng ở đây làm phiền nữa, không chừng bạn cậu chạy đến chỗ nào đó uống say, ngày mai sẽ trở về thôi! Đừng để chuyện bé xé ra to, đi nhanh đi.”

“Sao các người có thể không quan tâm? Các người còn xứng đáng gọi là cảnh sát sao? Cảnh sát hưởng lộc của nhân dân, là người bảo lãnh cuộc sống và tài sản của nhân dân à? Bạn tôi không an toàn, các người bỏ mặc 24 giờ? Nếu cô ấy có nguy hiểm gì, qua 24 giờ đều trễ rồi, sao các người có thể như vậy được?”

“Hết cái gì mà hết, chỗ này là chỗ để cậu la hét ư sao? Đi mau! Chúng tôi không phụ trách tìm người này! Cậu nghĩ rằng chúng tôi là cái gì, thật là!”

Tên cảnh sát rõ ràng không quan tâm đến cậu thanh niên kia.

Cậu thanh niên kia tức giận dùng sức đánh lên bàn: “Các người thật đáng giận mà! Nếu Ngũ Y Y xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

Đột nhiên lỗ tai A Trung dựng thẳng lên.

Anh không nghe lầm chứ?

Dường như anh vừa nghe được tên đã lập đi lập lại nhiều lần!

Ngũ Y Y?

“Tên tiểu tử kia đứng lại!”

Cậu thanh niên kia xoay lại nói: “Có phải đã đồng ý giúp tôi tìm người rồi không?”

Người này A Trung biết, tên tiểu tử chật vật không chịu nổi, dĩ nhiên là bạn thân của Ngũ Y Y rồi, tên gọi là Hàn Giang Đình!

“Là cậu!”

A Trung chỉ vào Hàn Giang Đình rồi trợn to hai mắt.

Chỉ thấy Hàn Giang Đình mặc trên người chiếc áo ngủ rộng thùng thình, chân mang dép lê, đại khái là bên trong không mặc gì, có thể nhìn thấy hai đùi của cậu ta lộ ra bên ngoài, tóc đều ướt đẫm, quần áo cũng ướt, trên mặt còn có rất nhiều bùn đất.

Chật vật đến trình độ nhất định rồi!

389. Chương 390: Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 7.

“Tiểu tử, tôi là người đi theo Hoắc lão đại, tôi tên là A Trung.”

“A? Là anh! Là anh!” Hàn Giang Đình lúc này mới nhận ra A Trung.

Nhân viên cảnh sát có thái độ không tốt vừa rồi sợ hết hồn, lập tức đứng lên, cẩn thận hỏi A Trung: “Anh Trung, đây là bạn của anh sao?”

“Không phải.” A Trung lạnh lùng nói.

Nhân viên băng sát thở phào nhẹ nhõm, A Trung lại bổ sung một câu: “Là bạn của Hoắc lão đại chúng tôi.”

“A!” Cậu cảnh sát bị sốc, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Mẹ ơi, hần xong rồi! Hần lại đắc tội với bạn của Hoắc lão đại! Chết chắc rồi!

A Trung nhìn Hàn Giang Đình: “Vừa rồi cậu nói là không tìm thấy ai? Ngũ Y Y?”

Thượng đế phù hộ, đừng là nha đầu này.

“Đúng vậy! Không tìm thấy Y Y!” Hàn Giang Đình như gặp được người thân, nhào qua, rất vô dụng khóc nói: “Đại ca, anh giúp tôi đi, Y Y đội mưa từ nhà tôi đi ra ngoài, chờ đến khi tôi đuổi theo thì không tìm thấy nữa, tôi đến nhà cậu ấy, cậu ấy vẫn chưa về. Mưa lớn như thế, con đường kia của nhà tôi không có xe chạy qua, tôi rất sợ cậu ấy sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Đại ca, tôi xin anh, tôi dùng cái mạng này xin anh có được không? Anh giúp tôi đi! Giúp tôi tìm Y Y với!”

A Trung hô một tiếng, nói: “Dù cậu không xin tôi tôi cũng phải giúp! Cái này không đơn thuần là chuyện của cậu, đây là chuyện lớn của lão đại chúng tôi!”

“A?” Hàn Giang Đình ngừng khóc, nhìn A Trung: “Đúng vậy, Hoắc lão đại là ông chủ của Y Y nhà chúng tôi mà, cũng phải xin Hoắc lão đại ra tay cứu giúp mới được!”

A Trung cười lạnh một tiếng. Nào chỉ có quan hệ ông chủ đâu... Quan hệ rất phức tạp đấy chứ!

A Trung gọi thẳng cho Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt thấy điện thoại vang lên, lập tức nhận máy: “Nói!”

“Lão đại, Ngũ Y Y xảy ra chuyện rồi!”

“Ai cơ?” Hoắc Phi Đoạt nghe thấy ba chữ Ngũ Y Y liền giật mình, sắc mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén.

A Trung nhanh chóng nói: “Em ở cục cảnh sát thì trùng hợp gặp phải Hàn Giang Đình tới báo án, cậu ta nói không tìm thấy Ngũ Y Y, đội mưa từ nhà cậu ta ra ngoài, cũng không về Ngũ gia trang. Cậu ta sợ Ngũ Y Y đã xảy ra chuyện cho nên em lập tức báo cho anh.”

Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi: “Nói cho tôi biết vị trí cụ thể của nhà Hàn Giang Đình, tôi sẽ tới ngay!”

“Vâng!”

Mười lăm phút sau, tất cả mọi người đều tập trung ở trong nhà Hàn Giang Đình.

Hoắc Phi Đoạt nhìn Hàn Giang Đình, chất vấn: “Y Y rời khỏi nhà cậu khi nào?”

“Khi tôi đang tắm, khoảng hơn bảy giờ.”

“Vậy cậu đuổi theo cô ấy là khi nào?”

“Hơn mười phút sau, hoặc là ngắn hơn.”

“Nói cách khác, sau khi Y Y ra khỏi nhà cậu mười phút thì cậu đuổi theo nhưng không tìm thấy có phải không?”

“Ừm!” Hàn Giang Đình dùng sức gật đầu, không nhận được thăm bệ phục Hoắc Phi Đoạt thật thông minh.

Chỉ với mấy câu nói hần đã tổng kết ra mấu chốt của vấn đề.

Đúng vậy, Y Y ra ngoài hơn mười phút thì làm thế nào cũng không tìm được nữa. Hoắc Phi Đoạt thông thả bước trong phòng, suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: “Nói như thế, cô ấy có thể xuất hiện hai trường hợp. Một là trên đường ngồi xe của người khác rời đi. Cô ấy có thể đi quá giang, cũng có thể là bị bắt cóc.”

390. Chương 391: Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 8.

Nghe đến đó, Hàn Giang Đình liền nhịn không được, bụm mặt khóc: “Hu hu hu, cũng tại tôi, tôi có lỗi với Y Y, là tôi không chăm sóc tốt cho cậu ấy, hu hu, tôi khổ khiếp, hu hu.”

“Còn một khả năng khác chính là, trong hơn mười phút Y Y đi bộ đã gặp phải nguy hiểm gì đó. Ví dụ như. Lăn xuống sườn núi, hoặc là bị cành cây đè, cũng có thể là bị sét đánh.”

Hàn Giang Đình sững sốt, lại khóc lên, “Vậy không phải nói Y Y hẳn là chết không nghi ngờ rồi sao? Hu hu hu. Chỉ tại tôi.”

A Trung phiền não trừng mắt nhìn Hàn Giang Đình một cái, hỏi: “Lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Hoắc Phi Đoạt trầm ổn nói: “Phân làm hai đội tiến hành. Một đội xem xét camera, bắt đầu tra xét từng chiếc xe hơi một, xem có chỗ Ngũ Y Y theo không. Một đội khác để chó nghiệp vụ ngửi quần áo của Y Y, bắt đầu tìm kiếm từ cửa nhà Hàn Giang Đình!”

“Vâng!”

A Trung lập tức bố trí theo chỉ thị của Hoắc Phi Đoạt.

Hàn Giang Đình ngừng khóc, lấy mu bàn tay lau nước mắt.

Hoắc Phi Đoạt cũng rất nóng nảy, dùng tay day trán, phiền não đi lại trong phòng.

Hàn Giang Đình nhào qua, cảm ơn Hoắc Phi Đoạt: “Hoắc lão đại, cảm ơn anh, anh thật là có nghĩa khí! Y Y chỉ là hầu gái của anh mà anh có thể đối xử với cô ấy như vậy, tôi thay Y Y cảm ơn anh! Anh đúng là người tốt!”

Hoắc Phi Đoạt liếc Hàn Giang Đình một cái, khê thở dài. Hắn cũng không phải là người tốt gì. Người nói hắn là người tốt đúng là không nhiều lắm.

“Hoắc lão đại, anh bỏ ra nhiều như vậy, tôi không biết phải làm sao để cảm ơn ngài, ngài nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được, Hàn Giang Đình tôi sống chết cũng không tiếc!”

Hoắc Phi Đoạt cười khổ, mở miệng: “Cái này không liên quan gì đến cậu. Tôi làm như vậy là vì tôi.”

?

Hàn Giang Đình ngẩn người tại đó. Hoắc lão đại có ý gì?

~oOo

~Cố Tại Viễn ngoắc tay với cô gái nhỏ: “Tới đây.”

Cô gái nhỏ cắn môi, vẫn dựa vào chân tường, lắc đầu.

Lắc đầu?

Cố Tại Viễn nhìn Tây Dương Kính ở xa, nhướn mày: “Ồ, dám lắc đầu với gia? Có ý gì? Muốn cự tuyệt gia?”

Cô gái nhỏ muốn khóc, bờ môi run rẩy.

“Cô tới đây đã được huấn luyện chưa? Vào đây thì đừng nghĩ có thể trong sạch mà ra ngoài! Ở đây, gia chính là lão đại! Cô phục vụ không tốt... Tôi có thể khiến cả nhà cô chết không minh bạch! Chẳng lẽ cô muốn cả nhà cô chết không chỗ chôn thân sao?”

Cô gái nhỏ hoàn toàn không kèm chế được nữa, khóc hu hu lắc đầu.

“Nếu muốn cả nhà cô sống thật tốt thì cô phải học nghe lời, đầu tiên là phải nghe lời của tôi! Tới đây! Khẩn trương lên, tôi không có tính nhẫn nại đâu! Nhanh lên!”

Cố Tại Viễn trừng mắt, cô gái nhỏ sợ hãi bước nhanh đến cạnh hắn.

Cố Tại Viễn nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của cô gái, ý nghĩ xấu nổi lên: “Đã học kỹ thuật chưa?”

“Ừm, học rồi.” Cô gái nhỏ thềm thì trả lời, cúi đầu thấp xuống.

“Được, vậy gia thử trước, xem xem công phu miệng lưỡi của cô thế nào.”

Cô gái nhỏ cắn môi, cúi thấp đầu hơn.

“Thế nào? Nghe không hiểu à? Công phu miệng lưỡi! Tới đây!”

Cô gái nhỏ vươn tay, cởi thắt lưng của Cố Tại Viễn, nhưng bởi vì quá khẩn trương, thế nào cũng không mở được.

391. Chương 392: Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 9.

Cố Tại Viễn thở dài, véo mặt cô gái: “Thôi, đồ đàn độn! Để tôi tự làm. Đàn như vậy, cô sẽ cắn đứt vận mệnh của gia mất.”

Cố Tại Viễn nhanh nhẹn cởi thắt lưng ra, cởi quần xuống, móc ra vật to lớn, cô gái nhỏ đã sớm xấu hổ đỏ mặt, mắt rời khỏi nơi đó.

“Đừng ngu ngốc thế nữa, đến đây đi, phục vụ nó thật tốt, xem công phu của cô thế nào.”

Cô gái nhỏ không nhúc nhích, gương mặt rối rắm.

Cố Tại Viễn cảm thấy phiền phức, túm lấy cổ cô gái, giúi vào giữa hai chân mình.

Môi cô gái chạm lên của hắn nhưng không mở miệng, chỉ khóc lóc.

Cố Tại Viễn trợn mắt: “Được rồi, không muốn đúng không? Vậy thì được, tôi sẽ hạ lệnh, cho cả nhà cô và cô.”

Cô gái nhỏ nghe đến đây, cả người run rẩy, vội vàng hé miệng ngậm vào.

“Ừm ư.” Cố Tại Viễn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, ngửa cổ ra sau, bộ dạng hưởng thụ.

“Cứ như vậy, vật nhỏ, miệng rất tốt, cứ như vậy. Nhanh hơn chút nữa.”

Hắn nhấn đầu người ta, híp đôi mắt đào hoa chỉ huy.

Cô gái nhỏ vừa rút nước mắt, vừa phục vụ hắn. Trong phòng chỉ còn nghe được tiếng nước và tiếng hít thở của Cố Tại Viễn.

“Vật nhỏ, công phu miệng lưỡi của cô cũng không tệ lắm, đến đại gia tôi cũng không không chịu nổi! Để tôi nếm thử thịt của cô xem có thơm hay không nào! Đứng lên!”

Cố Tại Viễn ôm eo cô gái nhấc lên, ném xuống sofa, hắn nhào đến như một con thú, động tác thuần thục cố định hai chân cô.

Cô gái nhỏ bắt đầu khóc lớn, dùng sức lắc đầu: “Không... Không được. Xin anh, đừng.”

Cố Tại Viễn cười xấu xa: “Ồ, vật nhỏ cô thật đáng thương, lòng tôi mềm nhũn rồi, làm sao đây, tôi càng nghe phụ nữ cầu xin, tôi càng hưng phấn! Kêu đi, dùng sức mà kêu, gia để cô được thoải mái nhất đấy!” Đang muốn xong tới, điện thoại di động lại vang lên. Cố Tại Viễn giận đến chửi bậy.

Vốn không muốn để ý tới, nhưng điện thoại di động lại vô cùng cố chấp, một mực vang.

“Tới đây, để xem là thằng chó nào!” Nhìn điện thoại là A Trung, khí thế lúc trước lập tức tắt ngúm.

A Trung điện tới, cũng đồng nghĩa với việc Hoắc Lão Đại tìm hắn.

“A Trung? Có chuyện gì à?”

“Cố thiếu, anh lập tức triệu tập chó nghiệp vụ tới đây! Không tìm thấy Ngũ Y Y! Nhanh lên!”

Tiểu đệ của Cố Tại Viễn lập tức ỉu xù. Không tìm thấy Ngũ Y Y? Không tìm thấy con nhóc đó?

Trời ạ, đây chính là người Hoắc Lão Đại yêu thích đấy! Chậm trễ là không được đâu!

“Chết tiệt! Đúng là không may!” Cố Tại Viễn cảm giác mình càng giống một con chó.

Hắn nhanh chóng kéo quần lên, nhìn cô gái nhỏ trên ghế sofa: “Lần này tha cho cô, sau khi gia trở lại sẽ làm tiếp!”

Cô gái nhỏ đầu tóc rối bời, hoảng sợ liếc trộm Cố Tại Viễn. Hắn đã gọi điện thoại, đi ra ngoài. Hành động như gió.

Vô số đèn pha mở lên chiếu sáng con đường trước cửa nhà Hàn Giang Đình.

Cố Tại Viễn mang chó nghiệp vụ tới, ngửi áo ngủ của Ngũ Y Y, từ cửa nhà Hàn Giang Đình tìm kiếm về phía trước.

A Trung mang người đi xem camera đường quốc lộ, một chiếc xe cũng không bỏ qua.

Rất nhiều xe đi qua con đường này đều bị cản lại ở phía trước.

392. Chương 393: Làm Thế Nào Cũng Không Tìm Được 10

Hai bên đường đều có rất nhiều vệ sĩ tay cầm súng, đội mưa, cẩn thận kiểm tra những chiếc xe chạy ngang qua

“Đã xảy ra chuyện gì vậy, có tội phạm tẩu thoát sao?”

“Ai biết, rất lâu rồi chưa thấy qua cảnh này a, đều mang theo súng đó! Thật đáng sợ!”

Hai anh em ngồi trong một chiếc xe đậu bên lề đường nhỏ giọng bàn luận

Mấy chiếc xe đang chạy cũng bị buộc dừng lại để kiểm tra, kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ

Hoắc Phi Đoạt ngồi trong xe chạy dọc theo con đường, nhìn khung cảnh bên ngoài mây nhứ chặt lại

Tâm thần nao nao không thôi!

Cố Tại Viễn giao phó, “Tập trung vào, không được bỏ qua một chi tiết nào! Còn nữa, tập hợp tổ 30, 35 người, phân đến mấy tuyến đường khác kiểm tra cho tôi”

“Dạ!”

Cố Tại Viễn mặc áo mưa, tay cầm loa, oang oang kêu

Hoắc Phi Đoạt không nhìn được, mở cửa xuống xe, Cố Tại Viễn nhìn thấy, liền giận dữ kêu, “Anh, anh ra ngoài làm gì? Anh mà bệnh, lấy ai chăm sóc cho nhóc con đó? Anh mau vào đi”

“Không, được, anh ngồi không yên được!”

“Anh là lão đại, lỡ có tình huống gì xảy ra ai sẽ chỉ huy mọi người a! Mau đi vào trong xe a, nhanh đi vào đi!”

Hoắc Phi Đoạt thở dài, phiền não trở lại trong xe, bên trong xe, có mấy người đang ngồi thám thính tin tức.

Hàn Giang Đình bọc thảm trên người ngồi trong góc xe, nước mắt vươn ngay khó mắt

Hắn lặng lẽ cầu nguyện, trong đầu cơ hồ đem hết nhưng thần tiên tí tỉ lạy hết một vòng

Đột nhiên, có mấy cảnh khuyển bắt được mùi lạ sủa ầm lên

Phía trước lập tức có người hô to, “Cảnh khuyển có phát hiện lạ!”

Cố Tại Viễn lập tức chạy tới

Trong xe, một vệ sĩ lập tức báo cáo với Hoắc Phi Đoạt, “Cố thiếu nói cảnh khuyển có phát hiện vật lạ, mấy con đang sửa to bên ngoài”

Hoắc Phi Đoạt hí mắt, một giây kế tiếp liền nhảy xuống xe, nhanh chóng đi tới chỗ đó

Mấy con cảnh khuyển sửa không ngừng, hướng ven đường phía trước chạy tới

Cố Tại Viễn thở hồng hộc chạy tới hỏi, “Phát hiện cái gì?”

“Cố thiếu, cảnh khuyển vẫn đang sửa”

Hoắc Phi Đoạt chạy tới, hét lớn, “Còn đứng đó làm gì! Đi xuống! Theo cảnh khuyển, mau! Đem đèn tới đây!”

Cố Tại Viễn há miệng

Lão đại, anh chạy tới thật sao?

Lão đại chưa từng mất bình tĩnh như vậy bao giờ?

Xem ra Ngũ Y Y, trong lòng lão đại, rất quan trọng a

Tất cả mọi người đều chạy xuống dưới

Trên dốc có rất nhiều cây, còn có bụi gai, vô cùng khó đi, Hoắc Phi Đoạt không thềm quan tâm tới, dẫn đầu đi xuống dưới

Hoắc Phi Đoạt thở hồng hộc đi xuống dưới, nhìn thấy Ngũ Y Y bên cạnh đồng đất nhỏ

Nếu không phải có chó săn phát hiện, đoán chừng chẳng ai có thể tìm được

Bởi vì trời mưa, bùn đất đều bị nước mưa xối chảy xuống, đất cát chảy qua, đem thân thể Ngũ Y Y chôn xuống dưới chỉ lộ ra cái đầu

Sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy!

“Y Y!

Hoắc Phi Đoạt la hoảng lên, nhanh chóng chạy tới, lấy tay bới bùn đất trên người Ngũ Y Y

Những người khác cũng chạy tới, quì xuống lấy tay cào đất ra

Cố Tại Viễn nhìn đến choáng váng mắt

Mẹ ơi, đó có phải nhóc con mềm miệng luôn ông ào không ngừng không vậy?

Cô cả người không còn chút sức sống nào, giống như tử thi vậy, mắt trắng tay chân phù lên, thân thể đều bị chôn trong đất cát

Cố Tại Viễn trong lòng sợ run lên

Liền chạy nhanh qua, cũng lấy tay bới đất ra

Hoắc Phi Đoạt mắt đỏ cả lên, một đại nam nhân kiên cường, lần đầu tiên vì người mình yêu rút nước mắt.

393. Chương 394: Anh Không Muốn Em Chết 1

Ngũ Y Y toàn thân cao thấp đều ướt nhẹp, người dính đầy bùn.

Cố Tại Viễn cho rằng, Hoắc Phi Đoạt luôn thích sạch sẽ, nhất định sẽ ghét bỏ cô, nhưng không ngờ, Ngũ Y Y vừa được đào ra ngoài, Hoắc Phi Đoạt liền ôm cô vào lòng

Y phục đất tiền trên người đều bị dính đầy bùn đất

“Y Y! Nha đầu! Em tỉnh tỉnh! Y Y!”

Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng gọi Ngũ Y Y, giống như đang ôm em bé, cẩn thận ôm cô vào trong ngực.

Cô ấy sao lại nhỏ như vậy, lại gầy teo, ôm lên nhẹ đến không tưởng tượng nổi, giống như kẻ tiếp sẽ bay đi vậy

Hoắc Phi Đoạt tim đau như bị dao cứa vậy, đau đến không thể thở nổi

Lạch cạch!

Hai giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

Cố Tại Viễn phân phó thủ hạ, “Mau đến đây! Mặt đất rất trơn, dùng dây thừng kéo người lên, mấy người phía sau hỗ trợ cho lão đại!”

Mặt đất giống như là sân trượt băng, rất nhiều người không cẩn thận trượt chân, ngã chổng vó

Hoắc Phi Đoạt bận ôm Y Y, hai tay không thể tách ra, may mắn Cố Tại Viễn thông minh, kêu người mang theo dây thừng, đem lưng Hoắc Phi Đoạt tựa vào sau lưng, chống đỡ cho anh đi lên

Rốt cuộc cũng lên được đường lớn, Cố Tại Viễn mấy người đều chật vật không chịu nổi, toàn thân đều dính bùn

A Trung đã lái xe chạy tới, hẩn nhận được tin đã tìm được Ngũ Y Y, lập tức giải trừ lệnh kiểm tra xe hơi, nhanh chóng tới chỗ chờ người

A Trung vừa thấy mấy người liên sợ hết hồn

Nhất là người thích chưng diện như Cố Tại Viễn, cả người đều dính đầy bùn, trên mặt cũng dính đất cát, nhìn giống như mấy kẻ ăn mày, lại có mấy phần buồn cười

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y nhanh chóng chạy tới xe của mình

A Trung phản ứng nhanh, dùng cái loa hét lên, “Nhân viên cấp cứu mau tới xe lão đại !Nhanh!”

Đội cứu thương đã sớm chờ một bên, bác sĩ, y tá vội vàng đội mưa chạy tới chiếc xe kia

Bầu trời nổi lên tiếng sấm, mưa càng lúc càng lớn

Cố Tại Viễn mặc đồ dính đầy bùn, đột nhiên hắt hơi một cái

A Trung cho hẩn một quyền, “Tiểu tử cậu! Không ngờ còn rất hữu dụng a, tôi cho người mang y phục khô đến cho cậu, tìm chỗ nào đó thay đi!”

Cố Tại Viễn trả lại một quyền, “Mẹ kiếp! A Trung, anh chạy đi nơi nào vậy? Bên này toàn dựa vào ca ca làm chủ, tôi không xuất lực thì ai xuất lực hả?”

“Cái gì ca ca, Cố thiếu, cậu học qua tiểu học chưa vậy, tôi so với cậu lớn hơn mấy tuổi a”

“Thôi đi, rõ ràng là tôi lớn tuổi hơn anh, tôi mới là anh”

“Hắc! Đúng là da mặt dày mà, nhìn lại thẻ căn cước ma xem đi!”

“Thẻ căn cước cũng không thể chứng minh anh lớn hơn tôi, thẻ căn cước của anh là đồ giả a”

“Trời ơi...”

A Trung cùng Cố Tại Viễn đấu khẩu với nhau, nhin không đều cười lớn

Mặc kệ thế nào, tìm được Ngũ Y Y, đồng nghĩa với giải quyết được một chuyện lớn

Nếu như không tìm được cái nha đầu kia, đoàn chúng tôi nay bọn họ đều phải thức trắng rồi

“Y Y !Cậu không thể chết a! Y Y! Cậu mà chết mình cũng chết theo cậu a!”

Đột nhiên, Hàn Giang Đình chạy xuống xe, quỳ gối xuống đất, gào khóc lên

Cố Tại Viễn A Trung nghe được, sợ run người, hai người trừng mắt nhìn
“Tiểu tử, cậu khóc cái gì a?” Cố Tại Viễn âm thanh run rẩy hỏi
Hắn không cò nghe lầm đi, hắn vừa rồi nghe Hàn Giang Đình kia nói cái gì ai chết vậy?

394. Chương 395: Anh Không Muốn Em Chết 2

“Tôi nghe anh ta nói Ngũ Y Y đã chết.....”

“Má ơi.....”

Cố Tại Viễn và A Trung chạy về phía xe.

Nhóm người dừng đầu công ty Hắc Đế đang kiểm tra người, từng nhóm lần lượt bỏ chạy.

Lúc này đây tạm thời hành động, liền tập hợp gần 300 người.

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y vào trong xe, Hàn Giang Đình vừa muốn đến gần, Hoắc Phi Đoạt rống lên khiến cậu bỏ chạy ra ngoài: “Tôi muốn thay quần áo cho cô ấy, cậu tránh né một chút!”

“Hả? A!”

Hàn Giang Đình nhanh chóng chạy ra bên ngoài, còn xoay người lại.

Ba giây sau, Hàn Giang Đình hậu tri hậu giác mới phản ứng kịp, gì? Vì sao Hoắc Phi Đoạt muốn thay quần áo cho Ngũ Y Y?

Vì sao cậu là bạn thân mà không giúp, mà ngược lại Hoắc Phi Đoạt lại thay quần áo cho Ngũ Y Y?

Nên trở về tránh người..... Phải là Hoắc Phi Đoạt mới đúng chứ?

Đang trong lúc suy nghĩ, bác sĩ và y tá chạy đến, Hàn Giang Đình đành rút lui sang một bên, nhường chỗ cho người ta đi.

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng thay quần áo cho Ngũ Y Y, nhanh chóng đặt cô nằm trên giường, đắp chăn lại.

“Bác sĩ đâu?”

“Tôi ở trong này!”

“Mau đến đây xem bệnh cho cô ấy đi!”

“Vâng!”

Bác sĩ và y tá đi vào, bắt đầu kiểm tra toàn bộ cho Ngũ Y Y.

Hoắc Phi Đoạt đứng bên cạnh hơi thở hổn hển, khẩn trương nhìn bọn họ chăm chú.

Y tá nói: “bác sĩ, bệnh nhân không có huyết áp rồi!”

“Cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt kinh ngạc, ánh mắt trừng to.

Người bên trong vừa mới nói gì?

Y Y không có huyết áp?

Đó không phải là nói.....

Hu hu, Y Y đã chết sao?

Hàn Giang Đình kéo cửa xe bỏ chạy ra ngoài, quỳ trong mưa khóc rống lên.

Đều trách cậu, đều tại cậu! Nếu cậu không để cho ba mẹ đuổi Ngũ Y Y đi, thì Y Y sẽ không gặp bất trắc như vậy!

Y Y ơi, bạn tốt của tôi, tại sao cậu có thể chết như vậy? Sau khi cậu đi rồi, tôi nên làm cái gì bây giờ?

Y Y tiếp tục báo cáo: “Bác sĩ, bệnh nhân không có nhịp tim.”

Thân hình cường tráng của Hoắc Phi Đoạt run lên từng trận, suýt chút nữa đứng không vững.

Không có khả năng!

Y Y sao có thể chết như thế được?

Anh còn chưa có được lòng của cô, không có được tình yêu của cô, bọn họ còn có rất nhiều ngày dài muốn vượt qua..... Làm sao có thể như vậy.....

Vành mắt Hoắc Phi Đoạt hơi đỏ, tất cả hít thở đều rối loạn, bàn tay to gắt gao nắm chặt.

Bác sĩ sốt ruột nói: “Lập tức chuẩn bị ấn ngực.”

Hoắc Phi Đoạt ra lệnh: “Lập tức đến bệnh viện gần nhất! liên hệ bệnh viện gần nhất chuẩn bị đón tiếp!”

“Vâng!”

Đài chỉ huy phía trước lập tức làm theo lệnh của Hoắc Phi Đoạt.

Hàn Giang Đình còn quỳ khóc trong mưa, mấy chiếc xe ngựa lúc này cũng chạy rồi.

Cố Tại Viễn và A Trung chạy nhanh đến, trở mắt nhìn dòng xe chạy đi.

Cố Tại Viễn đi đến đá một cước vào Hàn Giang Đình, mắng: “Cậu là cái đồ vô dụng! Cậu khóc cái gì mà khóc? Rốt cuộc là như thế nào?”

Hàn Giang Đình ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt nước mũi nói: “Y Y.....hu hu, Y Y không có huyết áp rồi, hu hu hu.....Tôi không sống nữa!”

A Trung và Cố Tại Viễn run bắn người.

“Hả? Không có huyết áp rồi hả?”

“Việc này tương đương là không có nhịp tim.”

Cố Tại Viễn nghiêng rằng: “Đáng chết! Ở trong mưa trong bùn đông lạnh cũng có thể lạnh chết rồi! Nhanh lên, lên xe! Chúng ta chạy theo đi! Nhanh!”

Hàn Giang Đình còn ôm mặt khóc, đã bị A Trung nắm cổ áo xách lên xe việt dã.

395. Chương 396: Anh Không Muốn Em Chết 3

Hơn mười chiếc xe chạy về hướng bệnh viện.

Vài phút sau, bác sĩ đi qua kiểm tra một lần, sốt ruột nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt báo cáo: “Hoắc tổng, vẫn không có nhịp tim, làm sao bây giờ?”

Trên trán Hoắc Phi Đoạt nổi gân xanh, quát: “Ông là bác sĩ mà ông hỏi tôi làm sao bây giờ? Tôi chỉ nói với ông một câu, nếu cô ấy chết, tất cả các người phải chôn cùng!”

Ồi!

Tất cả bác sĩ và y tá đều lo sợ đến mức hít một ngụm khí lạnh.

Không dám chậm trễ, họ nhanh chóng tiếp tục cấp cứu cho Ngũ Y Y.

Xe hơi rất nhanh liền đến bệnh viện, trước cửa bệnh viện có rất nhiều người đứng chờ, cùng đợi bọn người Hoắc Phi Đoạt đến.

Cửa xe vừa mở ra, lập tức có người đem cáng cứu thương đến, đưa Ngũ Y Y lên, mọi người đều đi theo sau Ngũ Y Y.

Viện trưởng đi theo Hoắc Phi Đoạt, nịnh bợ nói: “Hoắc tổng, sau khi nhận được chỉ thị của ngài, tôi lập tức phái toàn bộ chủ nhiệm khoa đến đây, đều là bác sĩ tốt nhất, nhiều người cùng nhau hội chẩn, khẳng định kết quả rất tốt.”

“Đã biết!” Hoắc Phi Đoạt phiền chán đẩy viện trưởng ra, đi theo cáng cứu thương Ngũ Y Y.

Bệnh viện lại có thể chật kín người.

Tất cả phòng cấp cứu tầng lầu đều ngừng hoạt động.

Một đám vệ sĩ của công ty Hắc Đế đứng canh giữ bên ngoài hành lang.

Hoắc Phi Đoạt trực tiếp đi vào phòng cấp cứu.

Bên ngoài hành lang, Hàn Giang Đình sụp đổ ngồi trên ghế dựa, cậu bụm mặt khóc rống, miệng còn lẩm bẩm, không có gì khác, cậu đi rồi mình sẽ không sống, cậu dám chết mình sẽ đi tìm cậu, mình không thể để cậu đi một mình.

A Trung nghe thấy đầu như muốn nổ tung.

“Tôi nói này tên tiểu tử nhà cậu, có thể yên tĩnh một chút không? Cậu không mệt sao? Cậu khóc liên tục lâu rồi!”

A Trung xoa xoa huyệt thái dương, tức giận đến xoay vòng vòng.

Vốn đã sốt ruột, bên tai còn luẩn quẩn không ngừng tiếng khóc của tên tiểu tử này, thật sự là sắp điên mất rồi.

Hàn Giang Đình dùng tay chùi nước mũi, nức nở: “Anh biết cái gì? anh không biết tình cảm của tôi và Y Y sâu sắc bao nhiêu đâu! Nếu cô ấy chết thật, tôi cũng không muốn sống nữa.!”

A Trung tức giận quát to: “Không sống thì không sống! bây giờ cậu đi chết đi, bên kia có cửa sổ, cậu nhảy xuống có thể nhìn thấy thượng đế rồi. Đi đi!”

“Bây giờ tôi không thể chết được, lỡ như Ngũ Y Y còn sống thì sao? Tôi chết, ai sẽ cùng cô ấy?”

“A a a a!” A Trung gãi đầu dựa lưng vào tường.

Nhưng lần này Cố Tại Viễn lại bình tĩnh, hai tay ôm gối, ngồi trên ghế bên cạnh, hai chân dài vươn về phía trước: “Yên tâm đi, con nhóc sẽ không chết đâu. Không nghe nói đến một câu nói sao?”

“Nói cái gì?” Hàn Giang Đình khàn khàn nói.

“Tai họa đánh rơi ngàn năm!”

Hàn Giang Đình chột ngẩn ra, sau đó hai mắt mở to, gật gật đầu: “Đúng nha, Y Y có thể ép buộc bản thân, co như là một tai họa, cô ấy còn phải sống thật lâu. Nhất định sẽ không chết!”

Rốt cuộc Hàn Giang Đình ngừng khóc.

A Trung run bắn người.

Hai người này điên rồi!

Lý do như vậy có thể khích lệ tên tiểu tử Hàn Giang Đình kia.

Hai người này thật không bình thường!

“Bệnh nhân không có nhịp tim, không có huyết áp!”

“Lập tức chuẩn bị kích điện cho tim!”

“Điện áp hai trăm!”

“bắt đầu!”

Oành! Một tiếng nặng nề qua đi. Cơ thể nhỏ bé của Ngũ Y Y chấn động một chút!

Hoắc Phi Đoạt đứng bên cạnh nhìn thấy mà run cả người.

“Bác sĩ, vẫn không có nhịp tim!”

“Tăng áp lực 300!”

“Bắt đầu!”

Oành!

Lại một tiếng qua đi, cơ thể Ngũ Y Y lại lay động như một tờ giấy mỏng manh.

396. Chương 397: Anh Không Muốn Em Chết 4

Sắc mặt tái nhợt, đôi môi xanh mét, không khác gì người chết.

Chẳng lẽ. Y Y của hắn, thật sự phải chết đi như vậy sao? Hoắc Phi Đoạt khổ sở nhắm mắt lại, đập mạnh đầu vào tường.

“Bác sĩ, vẫn không có nhịp tim!”

“Làm lại!”

Oành.

Tất cả các bác sĩ trong phòng cấp cứu đều đổ đầy mồ hôi, trên giường bệnh, Ngũ Y Y vẫn không chút biến chuyển.

Hoắc Phi Đoạt không chịu nổi, tách bác sĩ ra, ngang nhiên xông vào, bá đạo nói: “Mấy người tránh ra trước đi! Tôi dùng nội lực thử xem.”

“Ách.” Tất cả bác sĩ đều ngơ ngẩn.

Mọi người đều biết, những bác sĩ này đều theo Tây y, khi bọn họ nhận được giáo dục, Trung y chỉ là chuyện gạt người. Càng đừng nói cái gì nội lực hay không nội lực, chỉ là bịa chuyện mà thôi.

Chỉ có điều Hoắc Phi Đoạt là thủ lĩnh xã hội đen, hắn lên tiếng, ai dám không tuân theo.

Các bác sĩ đều đứng sang một bên, nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt hít sâu, một tay cầm cổ tay Ngũ Y Y, một tay vận lực, truyền nguồn lực dồi dào trong cơ thể vào người cô. Từng dòng lực vô hình di chuyển trong người Ngũ Y Y.

Hoắc Phi Đoạt không ngừng vận nội lực như vậy. Trán của hắn dần dần giăng đầy mồ hôi, sắc mặt cũng hơi tái nhợt.

Một y tá đột nhiên ngạc nhiên kêu lên: “Có! Có! Người bệnh xuất hiện tần số nhịp tim rồi!”

A! Toàn bộ mọi người đều hoan hô. Cuối cùng bọn họ cũng không cần phải chôn theo rồi, hu hu, thật cảm động, sinh mạng thật là tốt đẹp và vĩ đại biết bao!

Hoắc Phi Đoạt thu thế, liếc nhìn máy theo dõi nhịp tim, bây giờ nhịp tim của Ngũ Y Y đã gần như thông thả, hắn mới thoáng yên tâm.

“Chuyện còn lại giao ấy người! Không cứ sống cô ấy, mấy người tự biết hậu quả.” Hoắc Phi Đoạt âm trầm nói xong, đi về một bên. Đi bảy tám bước, thân thể rần chắc đột nhiên khựng lại, lão đảo một chút rồi ngã xuống đất.

“Hoắc tổng!”

Mấy bác sĩ vội vàng chạy tới muốn đỡ Hoắc Phi Đoạt dậy. Hoắc Phi Đoạt khoát tay, không cho bất cứ kẻ nào giúp hắn, giọng nói trầm thấp mà vẫn mạnh mẽ như cũ: “Đừng để ý đến tôi, mấy người mau chuyển tâm cứu cô ấy đi.”

Các bác sĩ sợ run lên, lập tức gạt đầu, trở lại bên cạnh Ngũ Y Y.

Hoắc Phi Đoạt hít sâu vài lần rồi mới đứng lên khỏi mặt đất, người đầy mồ hôi, sắc mặt trắng như tờ giấy. Hắn đã truyền tất cả nội lực hắn có cho cô. Muốn khôi phục, có khi cũng phải mấy tuần.

Hoắc Phi Đoạt chống tường, ngồi xuống ghế dựa, cố chấp nhìn về phía Ngũ Y Y. Hắn muốn tận mắt nhìn thấy cô thoát khỏi nguy hiểm mới có thể yên tâm.

“Bác sĩ khoa não điều trị chấn thương não cho bệnh nhân!”

“Nói lại cánh tay bị gãy cho bệnh nhân.”

Các bác sĩ người nào chức nấy, vội vàng vây quanh Ngũ Y Y.

Hoắc Phi Đoạt thở hổn hển, vừa đỡ lấy gương mặt tuấn tú, vừa nhìn Ngũ Y Y.

Nhóc à, em nhất định phải cố gắng! Anh không cho em chết! Không cho phép!

“Hoắc tổng! Bệnh nhân đã chuyển nguy thành an, có thể đưa đến phòng ICU [1] rồi!”

[1] Phòng ICU: Phòng chăm sóc đặc biệt.

“Ừ, tốt.”

Hoắc Phi Đoạt thở dài nhẹ nhõm, gạt đầu một cái: “Đi kêu A Trung vào đây.”

“Dạ, Hoắc tổng.”

Ngũ Y Y hộ tống đến phòng ICU.

A Trung đi tới, kinh ngạc nhìn Hoắc Phi Đoạt: “Lão đại.”

“Đỡ tôi.”

“A?! Lão đại, anh sao rồi?”

397. Chương 398: Anh Không Muốn Em Chết 5

A Trung khiếp sợ nhìn Hoắc Phi Đoạt, lúc này mới chú ý tới, sắc mặt của Hoắc lão đại vô cùng tái nhợt, không chút huyết sắc, trong mắt cũng đầy vẻ mệt mỏi.

Hoắc Phi Đoạt khẽ lắc đầu: “Không sao, chỉ là truyền nội lực cho Y Y nên hơi mệt thôi.”

A Trung thăm sợ hãi. Người luyện võ tối kỵ nhất chính là đánh mất nội lực của mình. Nội lực là hộ thể của bọn họ, tại sao có thể dễ dàng lãng phí?

Lão đại đã truyền bao nhiêu nội lực mà mệt mỏi đến thế?

Mũi A Trung cay xè, thiếu chút nữa thì khóc lên. Cậu ta đỡ lấy Hoắc Phi Đoạt, phát hiện hắn không còn chút sức lực thì càng thêm lo lắng.

Cố Tại Viễn nghe thấy tiếng đi vào “Sao đây? Còn phải nhờ người khác giúp đỡ sao? Tại sao thế? Một con nhóc đi cấp cứu đã khiến anh sợ đến vậy rồi sao? Em nói rồi, con nhỏ đó không sao đâu, cô ấy chịu khổ rất tốt mà, sao có thể chết dễ dàng như vậy nữa?”

A Trung quát lớn: “Cậu đừng nói nhảm! Mau tới đây đỡ lão đại! Lão đại hao tổn rất nhiều nội lực!”

“À? Chuyện ngu như vậy anh cũng làm? Nếu anh xảy ra chuyện gì thì ai sẽ cứu anh?” Cố Tại Viễn cũng rất đau lòng cho Hoắc Phi Đoạt, tiến tới đỡ hắn.

Hai người A Trung và Cố Tại Viễn cùng đỡ Hoắc Phi Đoạt ra ngoài.

Tiêu Lạc nhìn cơ thể Ngũ Nhân Ái một cái, ngừng hai giây rồi rút tay cô ta ra: “Nhân Ái, cô đừng hèn mọn như vậy.”

Rầm!

Cả người Ngũ Nhân Ái cứng đờ, cả thân thể không nhịn được run rẩy.

Hèn mọn? Tiêu Lạc lại dùng từ này để hình dung cô ta? Cô ta chủ động đến gần hắn như vậy, lại bị nói là hèn mọn?

Tiêu Lạc lạnh lùng nhìn cô ta, tâm tình không hề biến hóa, nói tiếp: “Mau về phòng đi, đừng để bị cảm lạnh.” Tiêu Lạc cầm điện thoại di động lên, tùy tiện đọc tin tức.

Ngũ Nhân Ái cắn môi, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, hít sâu mấy hơi, cô ta đột nhiên đoạt lấy điện thoại di động của Tiêu Lạc, dọa hắn giật mình.

“Nhân Ái, cô làm cái gì thế? Trả điện thoại cho tôi!”

“Không trả! Anh thà nhìn cái điện thoại này cũng không muốn em ư? Em xấu đến nỗi anh nhìn liền không vui sao? Lạc, tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Chẳng lẽ em không phải vị hôn thê của anh ư?” Ngũ Nhân Ái bị phần nói xong, nước mắt ào ào rơi xuống.

Tiêu Lạc thở dài một tiếng, vuốt vuốt sống mũi: “Nhân Ái, đừng quậy, cô không phải là đứa trẻ.”

“Em không quậy! Tiêu Lạc, anh đồng ý đính hôn với em cũng chính là đồng ý kết hôn với em! Nếu chúng ta đã đính hôn thì nên có tiếp xúc thân thể, em làm như vậy không phải hèn mọn mà là nghĩa vụ! Đây không chỉ là nghĩa vụ của em mà còn là nghĩa vụ của anh! Bây giờ em yêu cầu anh thực hiện nghĩa vụ của vị hôn phu với em! Đến đây đi!” Ngũ Nhân Ái trợn to đôi mắt đầm lệ, đau lòng nhìn chằm chằm Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc lạnh lùng nhìn Ngũ Nhân Ái, ứng phó nói, “Hôm nay tôi rất mệt.”

“Vậy còn ngày mai? Ngày mai anh có mệt không?”

“Ngày mai có khi cũng rất mệt.”

“Có phải lúc nào anh cũng muốn kêu mệt không?”

Tiêu Lạc tức giận, nheo mắt lại, không vui nói: “Nhân Ái, cô đừng cố tình gây sự! Phụ nữ tại sao có thể chạy theo đàn ông nói muốn như vậy? Truyền đi không sợ bị người ta chê cười à? Hôm nay tôi quả thật rất mệt, không muốn làm tình! Cô thông cảm một chút có được không? Đợi hôm nào tôi hăng hái một chút, tôi sẽ đến tìm cô. Dù sao cô đuổi theo tôi muốn chuyện đó cũng không được hay cho lắm! Được rồi, tôi không muốn nói nữa, cô ra ngoài đi!”

398. Chương 399: Anh Không Cho Em Chết 6

Nói xong, Tiêu Lạc không nhìn Ngũ Nhân Ái, đem chăn nhấc lên, trùm kín đầu, xoay lưng về phía Ngũ Nhân Ái

Ngũ Nhân Ái cả người ngơ ngẩn, nước mắt im lặng chảy xuống

Đã nói đến nước này, tất cả tôn nghiêm của cô đều bị hấn chà đạp không thương tiếc

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt áo ngủ khoát lên người, khổ sở nói, “Nếu đã ghét em như vậy, ngay cả thân thể em cũng chán ghét, anh tại sao phải đồng ý đính hôn với em?”

Tiêu Lạc mở mắt, trong đáy mắt xẹt qua tia sáng khác thường, cũng không nói lời nào, giả vờ như không nghe thấy

Ngũ Nhân Ái cuối cùng sâu kín rời đi

Tiêu Lạc đẩy chần ngồi dậy, phiền não vò loạn tóc của mình

Phiền phức chết tiệt!

“Người trong lòng lại ở bên cạnh kẻ khác, kẻ bên cạnh lại không phải người mình thích, thật khiến người ta tức chết mà!”

Tiêu Lạc cầm điện thoại di động lên, cuối cùng nhịn không được, bấm số gọi cho Ngũ Y Y

Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được....

“Tắt máy? Lúc này là mấy giờ mà đã tắt máy? Đi theo tên Hàn Giang Đình kia, chắc sẽ không xảy ra việc gì đi. Ài, phiền”

Tiêu Lạc bị Ngũ Nhân Ái làm hỗn loạn không ngủ được, ra khỏi phòng ngủ liền đi tới thư phòng

Trong thư phòng, Tiêu Lạc mở ra hệ thống định vị, gọi cho Tia Chớp, “Tia chớp!”

“Lạc ca, anh gọi em!”

“Số vũ khí mới bên Châu Âu đã an bài xong chưa? Khi nào có thể chở qua đây?”

“Sáng nay đã an bài xong, mười ngày nữa có thể tới chỗ anh”

“Ừ, tốt. Đến lúc đó thời điểm nhận hàng phải cẩn thận một chút, gần đây chỗ chúng ta bị người theo dõi không ít”

“Yên tâm, Lạc ca, em biết phải làm gì”

Kết thúc cuộc gọi, Tiêu Lạc ngồi dựa vào ghế, rút một điều thuốc ra hút

Đang lúc chuẩn bị đi đến phòng ngủ ngủ, lúc đi qua phòng ngủ chính, hấn đột nhiên nhú mày

Mũi giật giật, nghiêm túc hít một hơi

Trải qua nhiều năm huấn luyện, khứu giác của hấn hết sức nhạy bén

Hấn vừa ngửi được một mùi máu tanh trong phòng bay ra

Suy nghĩ một chút, Tiêu Lạc lập tứ kinh hãi, lập tức đẩy cửa phòng ngủ chính ra,

“Nhân Ái! Nhân Ái!”

Trong phòng, Ngũ Nhân Ái đang nằm trên sàn nhà

Máu đỏ tươi giống như dòng suối nhỏ đang chảy không ngừng từ cổ tay của cô

“Nhân Ái! Em không sao chứ! Em làm sao vậy!”

Ngũ Nhân Ái cắt cổ tay tự sát

Cô ta nhắm chặt hai mắt, trên mặt con vươn mấy giọt lệ, sắc mặt tái nhợt, đầu rũ xuống

Tiêu Lạc không dám chậm trễ, lập tức tìm băng gạc, băng thật chặt cổ tay đang chảy máu, lấy điện thoại trong túi quần, ấn số gọi cấp cứu

Trong chốc lát, nhân viên cứu hộ chạy tới

Mấy người nhanh chóng đem Ngũ Nhân Ái đặt lên băng ca chở đi

Tiêu Lạc tiện tay lấy một cái áo khoác mặc vào, phía dưới mặc quần ngủ, cứ như vậy vội vã đuổi theo xuống lầu

“Tiên sinh, ngài thật may mắn, ngài gọi trễ năm phút nữa, trung tâm cấp cứu chúng tôi đang chuẩn bị đóng cửa đó”

“Thật sao?”

Tiêu Lạc vẫn đang nhìn Ngũ Nhân Ái, không có chú ý nghe lời y tá nói

Xe cấp cứu chạy tới bệnh viện trung tâm, Tiêu Lạc một đường báo tên tuổi của Ngũ Nhân Ái, các bác sĩ lập tức đưa vào phòng cấp cứu

Đèn phòng cấp cứu đang bật, Tiêu Lạc bên ngoài đi qua đi lại, hết sức nóng nảy

Ngộ nhớ lâu quá, không cứu được, phải làm sao đây?

Tiêu Lạc bước chân chậm lại, không nhìn được vỏ trán một cái

Một người mặc quần áo lộn xộn đi tới, cúi khom người, trong miệng còn lẩm bẩm, “Ah? Rớt chỗ nào vậy? Chắc phải ở chỗ này chứ. Rớt chỗ nào a? A!Thấy rồi!Tìm được rồi!”

399. Chương 400: Anh Không Cho Em Chết 7

Người kia vẫn cúi người, giống như đang tìm cái gì đó.

hắn khom người đi tới chỗ cái ghế, đúng lúc Tiêu Lạc đang chắn ngang trước mặt người kia đụng phải chân Tiêu Lạc, hơi ngẩng đầu nói, “Tiên sinh, làm phiền ngài tránh ra một chút, tôi muốn tìm... Ah? Là anh sao?”

Tiêu Lạc nhướn mày, cúi đầu nhìn.

“Hàn Giang Đình.”

Tiêu Lạc kinh hãi.

Hàn Giang Đình mặc quần áo bẩn thỉu, giống như mấy người ăn xin ngoài đường vậy, tóc từng nhúm bết lại, ngả trái ngả phải không đều, chân còn mang dép lê, cả người dính đầy bùn.

Nếu không phải Hàn Giang Đình nhận ra hắn, Tiêu Lạc chắc sẽ không nhận ra đây là Hàn Giang Đình mình quen.

Cái bộ dạng này cùng với kiểu phong lưu thường ngày của hắn thật khác xa nhau!

Hàn Giang Đình cũng không thích Tiêu Lạc, nên chỉ nhìn hắn một cái, lập tức cúi đầu, lạnh nhạt nói, “Anh tránh ra một chút! Tôi muốn lấy đồ.”

Tiêu Lạc hơi tránh người một chút, Hàn Giang Đình cúi người nhặt đồ, thì ra là cái chìa khóa xe của hắn bị rớt dưới gầm ghế.

Tiêu Lạc vẫn nhìn chằm chằm dáng vẻ khác thường của Hàn Giang Đình, nhanh chóng suy tư.

Y Y không phải đi theo tiểu tử này về nhà sao?

Tên này sao lại xuất hiện ở đây?

Vậy Y Y đang ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây, Tiêu Lạc hoảng hốt, nhanh chóng kéo lấy áo Hàn Giang Đình, lớn giọng chất vấn, “Y Y đâu? cô ấy đang ở đâu? Cậu tại sao lại ở trong bệnh viện?”

“Buông tôi ra!”

Hàn Giang Đình tràn khí nhìn Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc buông tay, Tiêu Lạc vẫn nhìn chăm chăm dáng vẻ khác thường của Hàn Giang Đình, nhanh chóng suy tư.

Y Y không phải đi theo tiểu tử này về nhà sao?

Tên này sao lại xuất hiện ở đây?

Vậy Y Y đang ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây, Tiêu Lạc hoảng hốt, nhanh chóng kéo lấy áo Hàn Giang Đình, lớn giọng chất vấn, túm áo của mình run lên một cái.

Tiêu Lạc gấp gấp hỏi, “Y Y đâu? cô ấy không phải đang ở cùng với cậu sao? Party tối nay không phải cậu mang Y Y đi sao? Sao cậu lại ở đây? Như vậy Y Y đâu?”

“Tôi vì sao phải nói cho anh? Anh là ai? Anh cũng không phải cha ruột của cô ấy, tôi sao phải nói cho anh biết?”

Tiêu Lạc híp mắt, nhất thời cũng nổi nóng, gơ tay đẩy Hàn Giang Đình va vào tường, tay bóp cổ hần nhắc lên, cắn răng nghiêng lợi, gần từng chữ, “Mau trả lời tôi!”

“Uhm ư ư... Anh... Buông tôi ra...”

Hàn Giang Đình giật mình, dùng sức giãy dụa, nhưng không thể thoát được.

hần cảm tức, nâng gối lên muốn đập Tiêu Lạc ra, không ngờ Tiêu Lạc phía dưới giống như có mắt, lập tức nghiêng người, tránh một cú đá, ngược lại đảo ngược tình thế dùng chân chặn đầu gối của Hàn Giang Đình.

“nói mau! Tôi không có kiên nhẫn đâu!”

Tiêu Lạc mị mắt mắt khí lạnh tỏa ra.

Hàn Giang Đình không ngờ người khiếm tốn mảnh mai như Tiêu Lạc lại có lực công kích mạnh như vậy, nhất thời choáng váng, cà lăm nói, “Y Y cô ấy, cô ấy có chuyện, đang cấp cứu trong này...”

“Cái gì!”

Tiêu Lạc vụn vụn không ngờ lại nghe được kết quả này, ánh mắt nhất thời mơ hồ, tay buông lỏng Hàn Giang Đình ra.

Hàn Giang Đình xoa xoa cái cổ đang đau của mình, âm thầm đem Tiêu Lạc mắng đến cầu huyết lâm đầu.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Y Y xảy ra chuyện gì? cô ấy bị thương sao? cô ấy đang nằm ở đâu?”

Hàn Giang Đình liếc Tiêu Lạc một cái, “Hừ! Anh bây giờ mới biết quan tâm đến cô ấy? nói cho anh biết, lúc anh đang thân thiết với Ngũ Nhân Ái, Y Y còn không biết đang sống hay chết đó!”

“Y Y ở chỗ nào!”

Hàn Giang Đình đang muốn nói tiếp thì cửa phòng phẫu thuật mở ra, một y tá chạy ra kêu lên, “Ai là người nhà của Ngũ Nhân Ái? Chỗ này cần ký tên?”

400. Chương 401: Anh Không Cho Em Chết 7

Hàn Giang Đình cả kinh há miệng, “Anh... Anh... thì ra anh không phải là đến thăm Y Y! Anh đang ở cùng với Ngũ Nhân Ái!”

Trong cơn tức giận, Hàn Giang Đình hung hăng đẩy Tiêu Lạc ra.

“Rốt cuộc vị nào là người nhà của Ngũ Nhân Ái? Bên trong đang chờ ký gấp!” Y tá nóng nảy, âm thanh cũng cao lên vài phần.

“Là tôi” Tiêu Lạc lạnh lùng đáp, chậm rãi xoay người đi tới trước mặt y tá, cầm bút ký tên.

Hàn Giang Đình hét lên, “Tiêu Lạc! Anh hãy cùng với Ngũ Nhân Ái ngọt ngào ngào ngào đi! Y Y không cần anh quan tâm! Y Y mới không cần cái quan tâm rẻ tiền của anh!”

Hàn Giang Đình nói xong, xoay người chạy đi.

Bởi vì dép bị ướt, mới chạy mấy bước liền bị văng ra ngoài, Hàn Giang Đình cũng không thèm nhặt, cứ để chân trần chạy đi.

Tiêu Lạc hung hăng đâm vào vách tường.

hắn nhìn đèn phòng cấp cứu, vòng vo mấy cái, vẫn nhìn không được đi ngược lại, hướng y tá phía trước chạy tới.

“Xin hỏi...”

Tiêu Lạc thở hổn hển bắt lấy một nữ y tá đang lim dim ngủ.

Nữ y tá đang bị đánh thức, thấy một anh chàng đẹp trai đang đứng trước mặt, vẻ mặt trở nên ngây dại, “Tiên sinh, ngài cần gì? Tôi có thể giúp gì cho ngài?”

Thái độ tốt đến mức người khác phải lú lẫm.

“Tôi muốn hỏi, bệnh nhân Ngũ Y Y đang nằm ở phòng nào.”

Y tá muội muội nhìn mặt Tiêu Lạc một cái, duy trì vẻ mặt mỉm cười say lòng người bắt đầu dò tìm tên trên máy tính.

Nhìn mấy giây, nụ cười chợt cứng đờ, sau đó nháy mắt hai cái, thái độ biến thành lạnh lẽo, “thật xin lỗi tiên sinh, chỗ chúng tôi không có bệnh nhân tên Ngũ Y Y.”

Tiêu Lạc nóng nảy, “Làm sao không có? Tôi mới vừa gặp bạn của cô ấy ở đây cậu ta nói Ngũ Y Y ở chỗ này! cô làm ơn tra lại dùm tôi!”

“Tra nữa cũng không có, thật xin lỗi tiên sinh!”

Nữ y tá mới vừa rồi còn si mê nhìn Tiêu Lạc, giờ phút này đột nhiên giống như biến thành người khác, lạnh lùng cúi đầu tiếp tục làm việc của mình, trực tiếp đem Tiêu Lạc coi thành không khí.

Tiêu Lạc giận đến mức bước qua quầy trực ban, đem màn ảnh máy tính xoay về phía mình, y tá bị dọa thét chói tai, “Anh làm cái gì đó! Tôi muốn báo cảnh sát!”

“cô cứ gọi!”

Tiêu Lạc chẳng thèm để ý, nhanh chóng tra tên tuổi Ngũ Y Y.

Tên của cô nhanh chóng hiện lên màn hình, nữ y tá không sao biệt lắm muốn tiến lên che màn hình.

Tiêu Lạc lướt mắt rất nhanh, chớp một cái đã nhìn xong nội dung.

Chữ đỏ đặc biệt chú thích: Nhân vật quan trọng của tập đoàn Hắc đế, giữ bí mật.

thì ra là như vậy!

không trách được y tá lại có thái độ như vậy, thì ra Hoắc Phi Đoạt đang ở chỗ này.

Tiêu Lạc đem máy tính trả về, lạnh nhạt nói: “Tôi với lão đại của Hắc đế là bạn thân, cô không cần phải khẩn trương như vậy.”

“Anh điên sao! Tại sao lại xem cái đó? Đây là tư liệu bí mật, anh xem rồi ai chịu trách nhiệm hả? Tôi không đảm đương nổi đâu! Anh không được đi! Anh kia mau đứng lại!”

Y tá vội vàng kêu lên, chạy theo muốn kéo Tiêu Lạc lại.

Tiêu Lạc nhanh chóng xoay người không biết khi nào liền rút ra một cây súng lục, nòng súng lạnh lẽo chĩa về phía nữ y tá.

Y tá nhất thời ngẩn người, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Tiêu Lạc thấp giọng, trong âm thanh mang theo mấy phần nguy hiểm, “tránh ra, còn muốn nói, tôi liền bắn nát sọ cô!”

Nữ y tá run rẩy không dám kháng cự.

401. Chương 402: Anh Không Cho Em Chết 9

Tiêu Lạc hừ lạnh một tiếng, thu hồi súng, xoay người rời đi

Y tá ngây ngô đứng tại chỗ, mười giây sau, mắt trợn trắng, thân thể ngã về phía sau, ngất xỉu tại chỗ

Tiêu Lạc trở lại trước phòng cấp cứu, phiền não ngồi hút thuốc

Hắn rõ ràng đang cực kỳ lo lắng cho tình trạng hiện tại của Ngũ Y Y, nhưng cũng muốn ở cạnh Ngũ Nhân Ái

Người con gái của mình lại để cho Hoắc Phi Đoạt bảo vệ, điểm này làm cho hắn bị ghen tại cổ họng không nuốt xuống được

Càng nghĩ càng thấy tức

“Tiên sinh, nơi này cấm hút thuốc”

Một y tá nhắc nhở hắn

Tiêu Lạc nóng nảy trực tiếp hét lên, ” Cấm miệng ! ”

Y tá le lưỡi, nhanh chóng rời đi

Hôm nay là cái ngày gì a, hồi này tới một nhóm xã hội đen, trực tiếp đem bệnh viện biến thành địa bàn của họ, giờ thì tốt rồi, lại tới thêm một kẻ hung hãn như vậy

Cạch !

Đèn tắt, cửa phòng cấp cứu mở ra

Tiêu Lạc vẫn đang chìm đắm trong sự lo lắng về Ngũ Y Y, cả người vô tri vô giác không để ý tới ai

Bác sĩ đây Ngũ Nhân Ái ra ngoài, thế nhưng không có lấy một người thân tới hỏi thăm bệnh tình của bệnh nhân

Bác sĩ cũng chưa từng gặp tình huống như thế này, nhìn nhìn hai bên một chút, hết sức kinh ngạc

Trước cửa, chỉ có một mình Tiêu Lạc đứng ngây ngô ở đó, đang nhíu mày suy nghĩ gì đó

Bất đắc dĩ, bác sĩ không thể làm gì khác hơn liền cất giọng hô, ” Có người nhà của Ngũ Nhân Ái ở đây không ? ”

” À ? ”

Tiêu Lạc lúc này mới giật mình, nháy mắt xoay người đi tới, ” Giải phẫu xong rồi à ”

Bác sĩ cùng y tá thiếu chút nữa ngất đi

Còn có loại người thân như vậy ?

Nhìn rõ ràng cô gái này muốn tự sát, vậy mà chồng của cô ta lại không thèm quan tâm chút nào

Lão bà đang ở bên trong phẫu thuật, người đàn ông này lại có thể mất hồn không để ý ?

Chưa từng thấy qua người chồng nào như vậy.....

” Ngũ Nhân Ái đã phẫu thuật xong rồi, rất thành công, có muốn chuyển tới phòng giám hộ không ? Người thân mau đi làm những thủ tục cần thiết để nhập viện ”

” Được ”

Tiêu Lạc vứt tàn thuốc, vội vàng đi theo

Ngũ Y Y nằm trong phòng ICU trên lầu năm

Cả lầu năm đều bị Hoắc Phi Đoạt bao trọn, trong hành lang đều là nhân viên của Hắc đế, mỗi cửa đều có người canh giữ, đều là tinh anh của tập đoàn

Ngũ Nhân Ái ở tại lầu sáu

Muốn đi từ lầu sáu xuống, vậy khỏi nói cũng biết

Hàn Giang Đình chạy về đây, nhìn Hoắc Phi Đoạt có chút mệt mỏi, nhỏ giọng nói, ” Hoắc lão đại, nếu không anh đi nghỉ một chút đi, dù sao cũng có nhiều giường, nơi này để tôi coi chừng cho ”

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y một chút, lại nhìn Hàn Giang Đình, lắc đầu nói, ” Tôi ai cũng không tin được ”

Ach !

Hàn Giang Đình giật mình

Nghe Hoắc lão đại nói vậy, sao lại có cảm giác là lạ vậy ?

Giống như...Y Y là người yêu của anh ấy vậy !

Hàn Giang Đình thật sự nhin không được, hỏi, ” Cái đó cái đó....Em muốn hỏi một chút, anh có phải yêu Y Y nhà em không vậy ? ”

Hoắc Phi Đoạt cau mày, không trả lời

Hàn Giang Đình chưa từ bỏ ý định, còn muốn hỏi tiếp, liền bị A Trung nắm cổ áo kéo ngược ra sau, ” Tiểu tử cật, sao còn chưa về nhà hả ? ”

” Tại sao phải về ? Tôi muốn ở lại với Y Y ! Tôi không muốn về ”

A Trung không nói gì , xách theo Hàn Giang Đình đi ra bên ngoài

Hàn Giang Đình nắm chặt hai tay bầu vào vách tường, ” Hoắc lão đại, anh nói một câu đi a, để cho em ở lại đi mà ? Nếu anh cho em ở lại...Em giúp anh lấy lòng Y Y, được không? ”

” Thả cậu ấy ra ”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên mở miệng hạ lệnh

A Trung sửng sốt một chút, vẫn như cũ xách cổ áo Hàn Giang Đình

Không phải chứ ? Hắn không nghe lầm a ? Lão đại thế mà lại nói trở mặt liền trở mặt a

Mới vừa rồi còn hạ lệnh đuổi Hàn Giang Đình đi, nói kẻ này ở chỗ này trừ thêm phiền, một chút lợi ích cũng không có.

402. Chương 403: Anh Không Cho Em Chết 10

403. Chương 404: Là Em Chủ Động 1

Khi tỉnh lại trong căn phòng lạnh lẽo này, bên cạnh thậm chí ngay cả một người thân cũng không có! một người chăm sóc cũng không có!

Ngũ Nhân Ái cup mắt xuống, nước mắt chảy dài.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, Tiêu Lạc đẩy cửa đi vào.

“Ai da, tiên sinh, ngài đã trở lại rồi! Phu nhân của ngài đã tỉnh, cô ấy vừa mới tỉnh ngài.”

Y tá quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Lạc, lập tức cao hứng nói.

Phu nhân?

Xưng hô này, khiến Ngũ Nhân Ái và Tiêu Lạc đều ngạc nhiên.

nói mình là phu nhân của anh ấy... vậy, có phải Tiêu Lạc đã nói với bác sĩ?

Ngũ Nhân Ái tăng thêm vài phần vui mừng.

“Nhân Ái, em tỉnh rồi! thật tốt quá, cuối cùng tôi cũng yên tâm rồi.”

Tiêu Lạc nhanh chóng đến bên giường, kéo ghế dựa ra, ngồi ở bên giường, nhìn Ngũ Nhân Ái.

“Anh lo lắng sao?”

Ngũ Nhân Ái quay mặt nhìn Tiêu Lạc.

Nhìn Tiêu Lạc ở góc độ nào, cũng thấy anh ta thật đẹp trai!

Tiêu Lạc gật đầu: “Tất nhiên là lo lắng rồi! Tôi đi vào nhìn thấy em nằm trong vũng máu, tôi bị dọa choáng váng. Nhân Ái, sao em có thể làm như vậy? Em như vậy thật có lỗi với ba mẹ đã sinh ra em, càng có lỗi với bản thân em! Sinh mạng là quý giá nhất, sao em lại có thể xem thường? Sau này không cho em làm như vậy nữa, có biết không?”

Ngũ Nhân Ái cười khổ: “Người em yêu, một chút cũng không yêu em, em sống còn ý nghĩa gì?”

Tiêu Lạc nhất thời im lặng, cup mắt xuống nhìn hai bàn tay mình, giọng nói trầm thấp: “Em là vì chính em mà sống, đơn giản chẳng phải vì cái gì cả. Tình cảm, không phải là tất cả sinh mạng.”

“Là tất cả của em, là tất cả của em! không chiếm được người em yêu, sinh mạng này của em thật là uổng phí.”

Ngũ Nhân Ái đột nhiên kích động đứng lên.

Y tá liền phát hoảng, khuyên nhủ: “Bệnh nhân không thể xúc động, bây giờ còn đang giai đoạn quan sát, người nhà không thể để bệnh nhân quá kích động nha.”

Tiêu Lạc nhìn y tá một chút, gật gật đầu: “Được, tôi đã biết, cảm ơn cô.”

Y tá liếc mắt nhìn Ngũ Nhân Ái, hơi lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên các đồng nghiệp đều đoán đúng, cô gái này tự sát thì ra là vì ông xã cô ấy ở bên ngoài... thật là đáng thương.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Lạc và Ngũ Nhân Ái.

Nước mắt Ngũ Nhân Ái rơi xuống, nhỏ giọng nỉ non: “Nếu anh luôn lạnh lùng với em như vậy, luôn luôn không thấy sự tồn tại của em, không thể đáp lại tình yêu của em, không bằng để em chết, như vậy sẽ tốt hơn.”

Tiêu Lạc thở dài một hơi, sợ Ngũ Nhân Ái kích động sẽ làm chuyện nguy hiểm, đành tạm thời an ủi cô, vỗ vỗ sau lưng cô ta, nhẹ giọng nói: “Được, tôi biết rồi. Sau này tôi sẽ đối xử tốt với em. Em nghỉ ngơi đi, nhắm mắt lại ngủ một chút đi, đừng khóc nữa, vừa mới phẫu thuật xong, khóc nữa sẽ không tốt đối với cơ thể.”

“VẬY ANH LAU NƯỚC MẮT CHO EM.”

Ngũ Nhân Ái làm nũng.

Tiêu Lạc trong lòng không vui, chỉ do dự vài giây, hay là lấy khăn giấy, lau nước mắt cho Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái mỉm cười: “Muốn để em nghỉ ngơi, anh phải hôn em một cái, sau đó nói anh yêu em, em mới có thể ngủ được.”

Mí mắt Tiêu Lạc run lên, máu trong người đều đông cứng lại.

“Nhanh một chút, Tiêu Lạc, mau lại đây.”

Ngũ Nhân Ái nhìn chằm chằm vào Tiêu Lạc, sốt ruột thúc giục.

404. Chương 405: Là Em Chủ Động 2

405. Chương 406: Là Em Chủ Động 3

Tiêu Lạc theo chỉ dẫn tìm được hình chụp mới nhất, quả nhiên là hình hân hôn Ngũ Nhân Ái, gò má của hân cực kỳ rõ nét.

Đáng chết, cái tên Hàn Giang Đình này thật đáng ghét, dám chơi hân một vỏ như vậy!

Tiêu Lạc hóa hình đi rồi ném trả điện thoại lại cho Hàn Giang Đình.

“Ôi, đừng ném, điện thoại rất quý, vừa mới mua đó!”

Hàn Giang Đình vẫn còn ý định ba hoa, tiếp được điện thoại di động rồi thả lại vào túi áo.

Tiêu Lạc túm áo Hàn Giang Đình, lời hân dậy, hạ thấp giọng, nguy hiểm nói: “Tiểu tử thôi, về sau còn dám nói xấu tôi trước mặt Ngũ Y Y, tôi thề, tôi sẽ khiến cậu biến mất khỏi trái đất! Cậu có tin không?”

Hàn Giang Đình ra sức gạt đầu, “Tôi tin! Tôi rất tin! Y Y? Tại sao cậu lại ra đây?” Hàn Giang Đình chợt nhìn về phía sau Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc cả kinh, buông Hàn Giang Đình ra, nhanh chóng xoay người nhìn lại.

Hàn Giang Đình thừa dịp đó đập một phát vào mông Tiêu Lạc, sau đó gào khóc chạy trốn.

“Tiểu tử thôi! Dám gạt tôi! Đứng lại!”

Tiêu Lạc tức giận, nhanh chóng đuổi theo Hàn Giang Đình, Hàn Giang Đình lập tức chạy vào vòng bảo vệ của công ty Hắc Đế, Tiêu Lạc không thể làm gì khác hơn là tức giận dậm chân.

Hàn Giang Đình tới chỗ an toàn thì bắt đầu đùa bỡn, vung tay làm mặt quỷ với Tiêu Lạc. “Tới đây nè lão Tiêu, mau tới đây đi! Gia đang ở chỗ này chờ anh uống trà Long Tĩnh thượng hạng đây!”

Tiêu Lạc hung dữ trợn mắt nhìn Hàn Giang Đình rồi quay người rời đi.

Cố Tại Viễn đi tới, vỗ bộp một cái lên vai Hàn Giang Đình, khiến hân suýt tàn phế.

Mẹ ơi, tại sao công ty Hắc đế lại có nhiều người mạnh khỏe như vậy chứ?

Nếu là chú A Trung thì thôi đi, hân hộ vệ số một bên cạnh Hoắc lão đại bản lĩnh đương nhiên bất phàm. Nhưng tại sao công tử đào hoa Cố thiếu cũng mạnh thế?

Hàn Giang Đình nhẹ răng trợn mắt, hít một ngụm khí lạnh: “Cố thiếu, nhẹ một chút có được không? Chúng ta cũng không phải kẻ thù mà!”

Suy tính một chút, có thể học võ cùng Cố Tại Viễn cũng không tồi. Bị Hoắc lão đại cự tuyệt, hắn đã quay sang A Trung cũng không chịu làm sư phụ của hắn.

Nhìn bộ dạng của Cố Tại Viễn xem ra bản lĩnh không tồi, không bằng theo hắn học ít công phu cũng tốt.

“Tiểu tử, tại sao tôi lại nghe nói cậu có chỗ nào đó rất lớn nhỉ?” Cố Tại Viễn liếc nhìn, thần thần bí bí hỏi.

“Gi? Chỗ nào cơ?” Hàn Giang Đình không hiểu gì.

Cố Tại Viễn sờ Hàn Giang Đình.

“Ừ, quả nhiên không nhỏ.” Cố Tại Viễn nhìn hai bên một chút rồi kéo lỗ tai Hàn Giang Đình, nhỏ giọng nói, “nói cho gia biết, phía dưới của cậu làm thế nào mà luyện được lớn như vậy?”

Hàn Giang Đình ngẩn người. Phía dưới? hắn có lấy cách gì à? Đó là trời sinh thôi!

Hàn Giang Đình đảo mắt, nghe rằng, “Bí truyền tổ tông, không thể truyền ra ngoài.”

“Cái gì! Muốn chết hả?” Cố Tại Viễn trợn mắt.

Hàn Giang Đình lập tức cọt nấp, “Dĩ nhiên Cố thiếu là ngoại lệ. Cố thiếu phong lưu phóng khoáng, thông minh ngời ngời, rất có duyên phận với tôi! Ta nhất định phải cho anh biết cách đó, chỉ có điều....”

“Chỉ có điều cái gì?”

“Chỉ có điều anh phải dạy võ công cho tôi!”

“Cái gì!” Cố Tại Viễn trợn mắt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hàn Giang Đình lần nữa, thở dài: “Vậy thôi, tôi không cần bí truyền tổ tông của cậu làm gì nữa. Dù sao của tôi cũng không nhỏ.”

406. Chương 407: Là Em Chủ Động 4

“Ai! Ai! Cố thiếu”

Hàn Giang Đình giận đến trợn mắt

Mồ hôi, hắn có chỗ nào không tốt a, tại sao mấy người này vừa nghe hán nói muốn bá làm sư phụ đều tập thể bỏ chạy hết vậy?

Chạy mấy bước đuổi theo Cố Tại Viễn, kéo tay áo hắn lại, không cam lòng hỏi, “Tại sao không được ah...? Tại sao không thể dạy võ công cho tôi? Anh suy nghĩ lại một chút đi, vì tương lai của nhị đệ nha anh đi, nếu như nhị đệ anh lớn như vậy, mấy cô gái kia còn không nhìn mà chảy nước miếng sao...”

Quả nhiên,ảo tượng trong mộng đã hấp dẫn Cố Tại Viễn, hắn liếm liếm môi, nói thật, “Huynh đệ à, nó cho cậu biết, không phải tôi không muốn dạy võ công cho cậu, mà là, cậu không có thiên phú để học võ a. Xương cốt của cậu đã cứng rồi, một chút dẻo dai cũng không có thì làm sao mà học”

“A?”

Hàn Giang Đình hoàn toàn sững sờ

“Vậy cả đời này tôi không thể trở thành cao thủ võ công à?”

Cố Tại Viễn bĩu môi, gật đầu, “Đời này, thật là khó a”

Hàn Giang Đình lập tức dựa vào tường khóc rống lên

Cố Tại Viễn vừa ngáp vừa đi tới phòng của Ngũ Y Y, trong miệng còn thì thào, “Con nhóc này thật biết dày vò người mà, đem mấy người chúng ta lần qua lần lại muốn chết rồi”

Nhìn vào trong liễn thấy Hoắc Phi Đoạt cứ ngồi trên ghế, cả người dựa vào giường Ngũ Y Y đang nằm mà thiếp đi, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi

“Đảo lộn hết rồi! Lão đại thật đáng thương mà!Làm sao lại trở thành bộ dạng này a?” Cố Tại Viễn mặc đồ khỉ trùng , lạng lẽ đi vào, nhẹ nhàng phủ lên trên người Hoắc Phi Đoạt một cái áo

Hoắc Phi Đoạt lập tức tỉnh lại, mở mắt ra, ánh mắt đầy đề phòng nhìn người đi vào

Thấy người tới là Cố Tại Viễn, mới thở ra một hơi, “Cậu đi vào làm gì!Ra ngoài đi!Trong này dễ bị nhiễm vi khuẩn lắm!”

“Thôi đi, nhóc kia không dễ bệnh thế đâu? Không phải là giải phẫu, chỉ bị té xỉu thôi, lão đại anh không cần phải cẩn thận như vậy a”

“Còn nói nhảm, liền ném cậu ra ngoài. Muốn có thể thử xem”

Cố Tại Viễn lập tức ngậm miệng

Bất đắc dĩ đi ra ngoài

Tiêu Lạc mấy lần thử đi dò xét tình hình của Ngũ Y Y, lần nào cũng bị bác sĩ , y tá cự tuyệt

Hắn bây giờ không có biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng bệnh của Ngũ Nhân Ái, nằm trên ghế sofa, ngủ

Ngũ Y Y khi mở mắt ra, cảm giác như mình đã trải qua một giấc ngủ thật dài vậy

Cả người nhức mỏi, nhất là cánh tay đang ê ẩm kia

Cô muốn cử động cánh tay đau xót kia nhưng lại không thể động đậy được

Sao lại không thể cử động được? Chẳng lẽ đã bị tàn phế?

Nghĩ tới đây, Ngũ Y Y nhất thời sợ hết hồn, tròng lớn mắt, cứng ngắt xoay mặt nhìn cánh tay của mình

Không trách được tại sao cô không thể cử động tay của mình, thì ra là có một bàn tay to lớn đang nắm chặt tay của cô, lực nắm rất chặt, làm tay của cô không thể nhúc nhích được

Nhìn lần nữa, phát hiện chính là Hoắc Phi Đoạt đang nằm thiếp đi bên mép giường của mình!

Mặc dù ngủ thiếp đi, nhưng vẫn cố chấp nắm chặt tay của cô, xem ra là sợ cô cử động lộn xộn mà, trên cái tay còn đang găm kim tiêm

Trí nhớ dừng lại ở chiếc xe hàng đang chạy với tốc độ cao kia

Chiếc xe đó, ánh đèn chiếu vô cùng sáng!

Giống như hỏa tiễn phóng thẳng đến chỗ của cô vậy!

Cô bị ngã lăn xuống phía dưới

Đầu óc choáng váng, toàn thân đều đau nhức

Ý thức cuối cùng của cô, trong nháy mắt, cô nghĩ mình sẽ chết tại chỗ đó, mưa thật là lớn, cô từ trên đường lăn xuống chỗ đất đó, ai có thể cứu cô đây?

Thật không ngờ, cô có thể được người khác cứu sống

Nhìn Hoắc Phi Đoạt mệt mỏi nằm bên mép giường, Ngũ Y Y một hồi cảm động.

407. Chương 408: Là Em Chủ Động 5

Hắn nhất định là một muốn chết rồi, còn ngồi như vậy canh cho cô nguyên đêm?

Không biết từ lúc nào, người đàn ông mang tên Hoắc Phi Đoạt cứ như vậy mà tiến vào thế giới của cô.

Hắn mang theo uy nghiêm và ảm áp, lại luôn bao dung với cô.

“không thích em, tại sao lại đối xử với em tốt như vậy?”

Ngũ Y Y nhẹ giọng nỉ non, giơ một cánh tay khác, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của hắn.

Cái người bên ngoài nhìn cực kì lạnh khốc vô tình như vậy, thật nội tâm luôn chứa đựng một thế giới khác, hẳn cũng là người sẽ lộ ra vẻ mặt nhu tình với người khác.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên tỉnh lại, hít sâu một hơi, đầu ngẩng lên,

Vừa nhìn lên, liền đối chọi với ánh mắt của Ngũ Y Y đang nhìn mình

“Có mệt hay không?”

Ngũ Y Y bướng bỉnh cười một tiếng.

Hoắc Phi Đoạt ngây ngốc nhìn cô, sau đó sững sốt mấy giây, mới nhỏ giọng lầm bầm, “Cảm tạ thượng đế, em rốt cuộc cũng tỉnh lại.”

“Tôi ngủ rất lâu sao?”

Hoắc Phi Đoạt không trả lời, đột nhiên đứng dậy, lấy tay ôm chặt Ngũ Y Y.

Mặt của hắn, chôn ở cô, kích động thở hổn hển từng phen.

Khí nóng hắn thở ra đều phun bên tai cô, ngứa một chút, nóng một chút.

“Cảm ơn! Cảm ơn em đã tỉnh lại! Cảm ơn em còn sống, cảm ơn!”

Hoắc Phi Đoạt miệng không ngừng cảm ơn.

Ngũ Y Y sững sốt một lát, sau đó mới bật cười, từ đáy lòng không ngừng truyền đến cảm giác ấm áp.

hắn rất lo lắng cho cô.

“Tôi không sao, yên tâm.”

Ngũ Y Y vỗ nhẹ đầu vai của hắn, cảm giác bên tai hơi ươn ướt, nóng nóng!

hắn khóc?

Bởi vì cô tỉnh lại, người đàn ông này lại có thể khóc?

“Em làm tôi sợ muốn chết! Em thiếu chút nữa hù chết tôi rồi! Tối qua em như vậy... như vậy... Có biết tôi lo lắng không, lúc đó thiếu chút nữa phát điên rồi.... May quá, em đã tỉnh lại, đã sống lại.... Cảm ơn em đã tỉnh lại...”

Lời nói đứt quãng, từ tối hôm qua tới giờ Hoắc Phi Đoạt luôn đè nén tâm tình của mình, giờ phút này mới thả lỏng hoàn toàn.

hắn gặp qua vô số người sinh ly tử biệt, thấy qua vô số trường hợp máu tanh, hẳn có thể làm như không nhìn thấy gì khi đối diện với tử vong của bất kì kẻ nào, nhưng với Ngũ Y Y, sống chết của cô hẳn không thể coi như không thấy gì, không thể tỏ ra lạnh nhạt, không thể lãnh khốc mà đối mặt được.

Thời điểm kia hẳn không muốn lặp lại nữa!

hắn sợ cô cứ như vậy mà bỏ hắn đi mất!

sẽ không thể mạnh mẽ với hắn, không thể đùa giỡn vui vẻ với hắn, không còn líu ríu la hét dài dòng bên tai hắn nữa.

hắn thậm chí cầu mong thượng đế lấy mạng hắn đi, chỉ cần cô còn sống, bình an mà sống!

Giờ này mới nhận ra, những thứ tình yêu chết đi sống lại mà những nhà văn hay viết kia, thật sự có tồn tại trên đời này!

Tối hôm qua, lúc cô nằm trên bàn mổ, hắn đã từng nghĩ tới, chỉ cần có thể đổi mạng của hắn để cô sống, rất đáng giá!

Ngũ Y Y chưa từng nghe Hoắc Phi Đoạt nói nhiều như vậy bao giờ, cũng chưa từng thấy hắn luống cuống như vậy bao giờ.

hắn luôn luôn lạnh lùng, trầm ổn, luôn nắm giữ tất cả trong tay mình.

Ngũ Y Y cảm nhận được một loại cảm giác ấm áp đã mất từ lâu, đó là một người, lo lắng quan tâm tới cô mà không có chút tâm cơ nào.

“Thả ra, nghệt thở quá.”

“A? Xin lỗi...”

Hoắc Phi Đoạt giật mình, vội vàng buông Ngũ Y Y ra.

không ngờ tay của cô vẫn còn đang ôm hân nên trong nháy mắt, môi cô chuẩn xác hôn lên môi của hân.

Rầm!

Hoắc Phi Đoạt trực tiếp bị cái hôn này bất ngờ này giết chết trong nháy mắt.

Ngây người vài giây, Ngũ Y Y vội buông hân ra, nhe răng cười xấu xa, ”Mất hứng sao? Muốn chuẩn bị quãng tôi đi sao.

408. Chương 409: Là Em Chủ Động 6

Hoắc Phi Đoạt lúc này mới phản ứng lại, ôm sát cô, đáp lại bằng một nụ hôn nhiệt tình.

Ngũ Y Y lần đầu tiên cảm nhận được sự ngọt ngào từ đáy lòng của hai người.

Cùng hân hôn môi, cùng hân quần quít, cùng hân dây dưa.

cô ý tá lúc đẩy cửa đi vào, đột nhiên phát hiện một người đàn ông cao to đang đè lên bệnh nhân đang nằm trên giường.

Từ góc độ của mình, cô ý tá chỉ phát hiện bệnh nhân kia đang co chân lại, nhìn giống như, giống nhân vật trong phim hoạt hình bị cá mập ăn thịt vậy (Chu Tước: ôi so sánh)

“A!”

cô ý tá sợ hết hồn, quay người bỏ chạy ra ngoài.

Lúc quay ra liền đụng phải Cố Tại Viễn, “Ai yêu! không phải nhìn thấy tôi đẹp trai, nên muốn dùng loại phương thức này để làm quen chứ?”

Cố Tại Viễn xoa xoa chỗ bị đụng phải, dâm dăng cười.

“A... thật xin lỗi, thật xin lỗi.” cô ý tá bị gương mặt yêu nghiệt của Cố Tại Viễn làm nhất thời quên mất khung cảnh bên trong phòng bệnh kia.

“Thế nào? Nhìn bộ dạng của cô, thấy quý sao?”

Cố Tại Viễn liếc về cửa phòng bệnh hỏi.

cô gái này từ trong phòng của Ngũ Y Y đi ra lại có bộ mặt sợ hãi như vậy?

A Trung con người căng thẳng, cả kinh kêu lên, “Hu! không phải Ngũ tiểu thư xảy ra việc gì chứ?”

“A! không cần. Y Y a...”

Hàn Giang Đình phản ứng khoa trương nhất, trực tiếp mở miệng khóc lớn, giống như trâu điên chạy vọt vào phòng bệnh.

Cố Tại Viễn cùng A Trung cũng vội vàng chạy vào.

Vọt vào trong, liền đụng phải Hàn Giang Đình đang đứng sững sờ.

Hai người cùng nhìn sang, cũng choáng váng không kém.

Mẹ ơi, nhìn phải hình ảnh 18 cộng rồi

“Lão đại cũng hôn môi sao? Mới lạ à nha!”

Cố Tại Viễn xấu xa bình phẩm.

Hàn Giang Đình trợn mắt, không dám tin, “Hoắc lão đại thật sự để ý Y Y nhà tôi à! thật không tưởng tượng nổi à! Nha đầu kia thật có tiềm năng a.”

A Trung thở dài: “Hôn môi không ai dạy cũng biết, có cần phải khoa trương như vậy không?”

Chỉ có Cố Tại Viễn cùng A Trung mới biết, Hoắc Phi Đoạt bài xích hôn môi cỡ nào. hắn luôn thích sạch sẽ, luôn nói, cùng phụ nữ hôn môi, mới suy nghĩ thôi đã cảm thấy bẩn rồi.

Mà nay....

Hoắc lão đại đang toàn tâm toàn lực làm chuyện vốn rất dơ bẩn kia, còn rất là đang hưởng thụ nữa kìa.

Ngũ Y Y liếc mắt thấy có người đang đứng ở cửa, nhất thời xấu hổ vô cùng, đá đá chân, dùng sức đẩy Hoắc Phi Đoạt ra.

“Uhm, uhm... Có người tới kìa...”

Ngũ Y Y gương mặt đỏ bừng nói.

A a a, có người nhìn thấy cô đang hôn môi với người khác, thật là xấu hổ a!

Hoắc Phi Đoạt vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm miệng, buông Ngũ Y Y ra, môi mỏng ướt át, con ngươi tỉnh mịch, giống như núi lửa chuẩn bị phun trào vậy.

hắn dán vào mặt cô nói: “Còn muốn hôn tiếp.”

Ngũ Y Y đỏ mặt.

A a a, không ngờ Hoắc lão đại lại sắc lang như vậy.

Hoắc Phi Đoạt chống thân thể lên, trên mặt đã rút đi vẻ động tình vừa rồi, thay vào đó là khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi, âm trầm hỏi, “Các người vào đây làm gì?”

“Y Y cậu tỉnh rồi à? thật tốt quá, ô, ô, mình thật vui mừng a! Cậu cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!”

Hàn Giang Đình mới mặc kệ Hoắc Phi Đoạt đang như thế nào, hắn chạy tới bên giường nhìn Ngũ Y Y, vui mừng mừng lau nước mắt nói.

Ngũ Y Y trừng to mắt nhìn Hàn Giang Đình, “Thối tiểu tử, sao cậu lại ở đây?”

Xong rồi, cô vừa rồi đang hôn môi với Hoắc Phi Đoạt lại bị kẻ này nhìn thấy rồi.

“Mình ở chỗ này cậu không vui sao?”

409. Chương 410: Là Em Chủ Động 7

“Mình đã nói rồi mà, mình là bạn thân của cậu, nên nhất định phải ngồi đây để chăm sóc cậu, đúng không? Chỉ là bọn họ không ỉnh làm...”

Hàn Giang Đình một bên tố cáo, một bên u oán nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Hắc Y Y tức thì đáp lại: “Ai muốn cậu chăm sóc ỉnh hả? Cút xa một chút.”

“Hắc hắc, mình hiểu mà, hiểu mà, cậu không muốn rời xa mình nên mới nói như vậy ha!”

Hàn Giang Đình quen thói trêu chọc Hắc Y Y.

hắn không biết được là tính mạng của hắn đang bị đe dọa nghiêm trọng, trong phòng đang có một vị đại thần bị bỏ qua một bên đang không vui chút nào.

Hoắc Phi Đoạt khuôn mặt âm trầm nhìn hai người đang náo loạn kia.

Cố Tại Viễn búi môi, A Trung đang nghĩ cách nào thoát thân an toàn hay không?

Hắc Y Y rút cuộc cũng phát hiện trên n9nh3 đầu của Hoắc Phi Đoạt đang bốc lên từng luồng oán khí nặng nề.

Im lặng, cuối cùng đại thần cũng mở miệng.

“Nếu không phải cậu, Y Y cũng sẽ không gặp thảm trạng như vậy, cậu còn mặt mũi nào mà nói như vậy?”

Kết

Hàn Giang Đình lập tức im bặt, há miệng hồi lâu không nói nên lời.

“Tôi ..tôi, tôi .. không..”

“Cậu cái gì? Cậu từ hôm qua tới giờ toàn thân đều bần thui như tên ăn mày, trên người không biết có bao nhiêu tỷ vi khuẩn, còn chạy tới phòng vô khuẩn này? Chẳng lẽ cậu muốn lây bệnh cho Y Y sao?”

“Tôi không có.. Chỉ là tôi..”

“Nếu tôi qua tôi cho cậu ở chỗ này, ngộ nhờ cậu đem mấy khuẩn này lây sang Y Y thì sao đây, sức đề kháng của cô ấy đang cực kỳ thấp, cô ấy có chuyện gì, có phải cậu cũng là bộ dáng vô tội hay không?”

“Tôi.. không có.. Tôi”

Ha ha ha

Cố Tại Viễn và A Trung chịu không nổi mà cười nghiêng ngả.

Hàn Giang Đình gãi gãi đầu: “Mình đi ra ngoài sửa sang lại một chút. một lúc nữa lại vào thăm cậu.”

Hàn Giang Đình khoát khoát tay với Y Y, rồi quay sang làm mặt quỷ với Hoắc Phi Đoạt (mồ hôi chú Hàn), vội vàng chạy ra ngoài.

Cố Tại Viễn buồn cười không chịu được “Cái kia, lão đại, em khuyên anh một câu, cái kia lúc hôn cô ấy, vẫn nên kiềm chế một chút, anh giống như muốn anh sống người ta vậy. Có biết là anh đã dọa chạy một tiểu y tá không hả?”

Hoắc Phi Đoạt âm thầm cười một cái.

Ngũ Y Y xấu hổ mắc cỡ muốn chết, liền lập tức kéo chăn lên trùm kín người.

“Tôi có chứng minh nè, quả thật lão đầu đã dọa chạy một cô y tá rồi a” A Trung xấu xa bổ sung.

Hoắc Phi Đoạt cau mày, giống như không có chuyện gì nói: “Hai người... Rảnh rồi không có việc gì làm?”

Ặc!!!!

Cố Tại Viễn và A Trung liếc nhau một cái đều đồng thanh nói.

“Làm sao có? Em với A Trung chỉ là ghé qua đây một chút thôi, công ty có rất nhiều việc a, làm không hết làm sao mà rảnh rồi chứ.”

Cố Tại Viễn gian nhất, nhanh chóng tìm lý do rồi thoát thân.

A Trung chậm chạp nói sau: “Cái kia, tôi cũng có việc, nên đi ra ngoài trước.”

Trong phòng thoáng chốc chỉ còn lại hai người Hoắc Phi Đoạt và Ngũ Y Y.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng vén chăn, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y chớp mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt tò mò hỏi: “Bọn họ đi hết rồi à?”

“Ừ” Hoắc Phi Đoạt gạt đầu một cái, đôi mắt vẫn nhìn cô.

Ngũ Y Y bị nhìn chằm chằm mà hoảng: “Làm gì mà nhìn tôi như vậy? trên mặt tôi có gì à? Hay mắt tôi có ghen à?”

Hoắc Phi Đoạt tiến tới gần một chút, nghiêm trang nói: “Tiếp tục chuyện vừa rồi.”

Ác, Ngũ Y Y trợn mắt, lập tức hiểu ra, vội vàng kéo chăn trùm đầu.

Chỉ là độc tác của cô vẫn chậm hơn Hoắc Phi Đoạt, hần đã sớm chặn lấy chân của cô lại. “Lúc này mới biết xấu hổ, là ai vừa này câu dẫn tôi hả?”

nói xong không chờ Ngũ Y Y đáp lại, vội vàng, hạ xuống nụ hôn nồng nhiệt.

410. Chương 411: Để Cô Chịu Không Nổi

Phúc Hi gọi điện cho Hoắc Phi Đoạt, đoán chừng hôm nay đã về nước rồi.

Cao hứng gọi điện cho anh ấy, điện thoại có tiếng chuông, nhưng lại không có người trả lời.

cô không biết, để tránh ảnh hưởng tới Ngũ Y Y nghỉ ngơi, Hoắc Phi Đoạt đã đặt điện thoại ở chế độ im lặng.

“Tại sao không có người nghe máy? Chẳng lẽ đang ở trạm kiểm quan?”

Phúc Hi cho là Hoắc Phi Đoạt còn đang trên máy bay từ Ý về nên không thể nghe điện thoại, vậy nên cô ta gọi điện thoại cho Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn đang ăn sáng, điện thoại trong túi kêu lên, hần nhìn cũng không nhìn trực tiếp nhấn nút nghe. Mồ hôi, chắc lại là tên thư kí bám dai như đĩa kia rồi, thúc dục cái gì a.

Cũng không biết là kẻ khốn kiếp nào phát minh ra cái nghề thư ký này, đúng là quỷ đòi mạng a.

“Làm gì! Ngay cả bữa sáng cũng không gia ăn tử tế? Có gì mau nói! Lão tử đêm qua còn chưa được ngủ chút nào đâu, mệt muốn chết rồi”

Cố Tại Viễn lớn tiếng mắng người, một tay cầm điện thoại, tay kia vẫn đang gấp mì trong bát ăn lia lịa.

Phúc Hi bên kia giật mình.

Tối hôm qua không ngủ?

Như vậy tối qua bọn họ không phải đang làm việc sao?

Lúc này đang ăn bữa sáng, chẳng lẽ đã về rồi?

Phúc Hi hí mắt, cẩn thận hỏi: “Anh đang ở đâu vậy?”

Cố Tại Viễn không chút suy nghĩ trực tiếp trả lời, “Còn ở đâu? không phải đang ở trong tiệm mì ngay cạnh công ty sao?”

“A?”

Phúc Hi hung hăng hít một hơi.

“Các người trở về nước hồi nào vậy?”

“Cái gì mà về, không phải ông đây vẫn đang ở trong nước sao? Ah? cô là ai a?”

Cố Tại Viễn cảm giác không đúng, ngừng ăn, lấy điện thoại ra, nhìn màn hình.

Thôi chết!!!!

hần hung hăng che miệng.

Là Phúc Hi. Xong đời rồi!

Là em gái của Hoắc Phi Đoạt.

Mẹ ơi, cha ơi, hần vừa nói gì a! Sao lại có thể lỗ miệng như vậy a?

Đáng chết!

Cố Tại Viễn tay run lên, vội vàng đem điện thoại tắt đi, cũng không quan tâm trực tiếp tắt máy luôn.

Làm sao đây?

hắn lờ miệng nói ra rồi.

hắn không cần thận đem huynh đệ bán đi rồi. sẽ không bị lão đại bắt bán đi chứ!!!!

Ồ ô ô....

“Cố thiếu, ngài làm sao lại không ăn nữa vậy?”

một đàn em đang ngồi ăn cùng ăn cần nhắc nhở Cố Tại Viễn.

“Ăn ăn ăn! Chỉ biết có ăn thôi! Máy ăn cho thành heo luôn đi, chờ đó chuẩn bị đem đi mổ! Còn ăn nữa!”

Cố Tại Viễn một bụng ảo não đứng lên vỗ bàn cái rầm.

Tên đàn em bị mắng oan về mặt vô tội nhìn hắn.

Phúc Hi để điện thoại xuống, gương mặt âm u.

Lâu sau, cô ta vẫn giữ vẻ mặt đó, đứng sát bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn khung cảnh bên ngoài.

“Tiểu thư, sao vậy?”

Thạch Ứng đi tới, ân cần hỏi thăm.

Phúc Hi giống như chịu rất nhiều đả kích, vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, một hồi lâu, mới sâu kín nói, “hắn không có đi nước ngoài.”

“Cái gì?” Thạch Ứng nhất thời không hiểu cô đang nói gì.

“Phi Đoạt ca, hắn căn bản không có đi nước ngoài, hắn đang gạt tôi.”

“A? Làm sao cô biết? Chẳng lẽ hắn không đi nước ngoài? hắn đang ở trong nước sao?”

Phúc Hi xoay người, ưu thương nhìn Thạch Ứng. “Tôi mới vừa gọi điện cho Phi Đoạt ca, nhưng hắn không có nghe máy. Tôi liền gọi cho Cố Tại Viễn, tên kia có lẽ không nhớ, hắn nói hắn không có đi nước ngoài, hắn bây giờ đang ở phụ cận Hắc đế.”

411. Chương 412: Để Cô Chịu Không Nổi 2

412. Chương 413: Để Cô Chịu Không Nổi 3

hắn nói cái gì?

Dùng miệng ... nuốt cô ăn?

Trời ơi, phương pháp xấu hổ như vậy, mà người này cũng nghĩ ra?

Oa nha nha, quá sắc a!

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y còn đang ngẩn người, mơ hồ cười, “A, tôi hiểu rồi, em đang chờ tôi nuốt cho em ăn chứ gì. Là tôi chậm hiểu a!”

“A a a! không cần, tôi tự ăn được rồi!”

Ngũ Y Y vội vàng đoạt lấy cái muỗng, nhanh chóng múc thức ăn bỏ vào miệng.

“Ăn từ từ thôi, em vẫn chưa ăn được quá nhiều đồ ăn đâu.”

Hoắc Phi Đoạt âm thầm cười, “Cho nên tôi ném thử xem, thức ăn có ngon không?”

nói xong, hắn cứ như vậy, bên môi cô hung hăng hôn xuống.

Bếp! ...

Ngũ Y Y cả người như bị điện giật, ngu ngơ nhìn hắn.

A a a a, điên mất thôi, y tá người ta đang còn đứng ở trong này! Kẻ này thật không sợ mất mặt mà còn làm như vậy!

Tức chết cô!

Hoắc Phi Đoạt chép chép miệng, nói như thật, “Ừ, mùi vị không tệ. Rất ngọt!”

“không ngọt! Làm gì có đường!”

Ngũ Y Y phẫn nộ cải chính lại.

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, khuôn mặt tuần tú dán bên tai cô, nói nhỏ: “không phải nói thức ăn, là tôi nói em.”

Rầm

Ngũ Y Y mặt đỏ như cà chua.

không được, cô không chịu nổi rồi.

cô phát hiện, cô hình như đã phạm sai lầm lớn rồi.

Lúc cô tỉnh lại, tại sao lại chủ động hôn người này vậy trời?!

Hối hận a!!

“Ăn thêm chút đi, em ăn có chút đồ ăn như vậy sao mà lớn nổi đây!”

“Còn có thể ăn sao?”

Ngũ Y Y phiền não tròng mắt.

Cả ngày bị Hoắc Phi Đoạt trêu chọc với trêu đùa, cô còn có thể ăn sao?

“Hả? Thế nào? Vừa nghĩ tới tôi? Nên không ăn được?”

Ngũ Y Y giận điên lên, vỗ vào cánh tay hắn một cái, “Anh mới không phải!”

“Hả? Ý em là tôi còn chưa đủ tốt? Xem ra lần sau tôi cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa, làm đến khi em hài lòng mới thôi.”

“A a a a, tôi không phải có ý đó. Tôi nói là ... tôi cái gì cũng không muốn a!”

Ngũ Y Y khuông mặt vắn vẹo, phồng má nói.

Hoắc Phi Đoạt véo má cô một cái, “Tức giận sẽ ảnh hưởng tới nhan sắc. Em phải ăn nhiều mới mập lên được, người gầy mà gầy nhom.”

“Ăn thành heo thì anh vui không?”

“Em không biết, con gái hơi mập một chút, thì đàn ông mới thích.”

Ngũ Y Y im lặng triệt để.

cô không muốn cùng cái người không biết lý lẽ này nói chuyện nữa.

Kể từ lúc cô tỏ tình người này, lại hiển một cái hôn nho nhỏ, Hoắc Phi Đoạt giống như uống phải thuốc lắc vậy, thái độ lẫn phong độ đều tỷ lệ ngược với nhau.”

Đương! Đương! Đương ...

Hoắc Phi Đoạt bị làm phiền không vui, cau mày, tự lẩm bẩm, “Lại chuyện gì đây? thật phiền phức!”

Ngũ Y Y giống như tìm được cứu tinh, cao giọng hô: “Mời vào!”

Nhanh vào đi, có người tới đây, Hoắc Phi Đoạt nhất định sẽ không làm thêm mấy động tác mờ ám gì nữa.

Cửa mở ra, Hàn Giang Đình cùng A Trung đi vào.

“Giang Đình, cậu đến rồi! Mình thật nhớ cậu a! Nhanh qua đây, mình có chuyện muốn nói cho cậu nghe.”

Ngũ Y Y thái độ khác thường, nhiệt tình thăm hỏi Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình bị thái độ nhiệt tình kia dọa sợ, không dám tin hỏi: “Cậu, cậu muốn làm gì? Lại âm mưu gì đây? ...”

Ngũ Y Y trừng mắt: “Thối tiểu tử! Nhanh đến bên tỷ tỷ coi!”

413. Chương 414: Để Cô Chịu Không Nỗi 4

“Tuân lệnh!”

Hàn Giang Đình vui vẻ chạy đến bên cạnh Ngũ Y Y

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng liếc Hàn Giang Đình một cái.

Chính là không một tiếng động liếc cậu ta một cái, là cả người Hàn Giang Đình run lên.

Rất lạnh!

Ánh mắt của Hoắc lão đại mang theo dao găm! thật là đáng sợ.

Anh Trung nói: “Lão đại, hôm nay trong công ty có rất nhiều việc, có hai sự kiện rất quan trọng, anh xem có phải hay không...”

“Để Cố Tại Viễn xử lý, hoặc là để phó tổng xử lý.”

Hoắc Phi Đoạt lãnh đạm nói, không cho là đúng.

“vậy làm sao có thể? Người đàn ông đều lấy sự nghiệp làm trọng! đúng hay không?”

Ngũ Y Y xoay mặt nhìn Hàn Giang Đình, dùng sức chớp mắt vài cái.

Hàn Giang Đình không hổ là bạn cô, lập tức gật đầu một cái thật mạnh: “không sai! Đàn ông đều lấy sự nghiệp làm trọng! Y Y nói đúng.”

Ngũ Y Y cười hì hì nói: “Bây giờ không có việc gì, anh có thể yên tâm đi làm được rồi. anh không thể bởi vì tôi mà làm chậm trễ công việc.”

“Đúng đúng đúng, Y Y nói đúng!” Hàn Giang Đình vừa nói một câu, liền cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Phi Đoạt quét qua, sợ đến mức rụt cổ lại nhỏ giọng nói: “Các người xem như tôi không tồn tại, chính là không khí.”

Ngũ Y Y thâm sắc nhìn Hàn Giang Đình sợ chết, không có lập trường!

Thực ra cô cũng sợ Hoắc Phi Đoạt, cô cũng là người sợ chết.

Anh Trung nói: “Hội nghị buổi sáng có vài nhân vật quan trọng của các nước đến đây, nếu ngài vắng mặt... có vẻ...”

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y, sau khi suy nghĩ, thở dài một hơi, đứng lên: “vậy được rồi, vậy thì đến công ty đi.”

“Kia!” Ngũ Y Y cất cao giọng, bắt được ánh mắt u ám của Hoắc Phi Đoạt, cô lập tức im giọng, rhu hồi bộ dáng kiêu ngạo lại, giống như cô vợ nhỏ ngập ngừng: “Về sớm một chút nha.”

Đáng chết, vì sao cô biết ánh mắt u ám của Hoắc Phi Đoạt là giả vờ, cô vẫn nhẫn nhịn không được mà mềm lòng?

Dựa vào, bộ dáng của người đàn ông này thật đẹp, cũng là một vũ khí vô hình!

Hoắc Phi Đoạt mặc áo khoác do A Trung đưa, đi đến bên giường, xoay người, đến gần Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y trừng to hai mắt, hơi mờ mịt.

Anh muốn làm gì?

“Anh làm gì vậy?”

“Cây ngu ngốc, hôn tạm biệt!” Hàn Giang Đình nhìn không được xen mồm vào.

Ngũ Y Y hung hang trừng mắt liếc Hàn Giang Đình. cô không phải ngu ngốc, chẳng nhẽ cô không biết? cô muốn giả ngu để qua cửa thôi! Hàn Giang Đình đáng chết, ai bảo cậu ta chịu khó như vậy hả?

Hoắc Phi Đoạt sâu kín nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y đành phải chu mỏ lên, giải thích: “Anh xem, nhiều người như vậy... sau này hãy nói.”

Hoắc Phi Đoạt hơi gật đầu, bày bộ dạng đã hiểu, Ngũ Y Y vui vẻ híp mắt cười: ‘Anh thật tốt.’

Lời còn chưa nói xong, Hoắc Phi Đoạt như ép tới, mạnh mẽ hôn lên môi cô một cái.

một tiếng “chụt” này, vàng lên thật thanh thúy.

Hàn Giang Đình nghe xong đề lẽ lười.

Hoắc Phi Đoạt khôi phục lại bộ dáng mặt người dạ thú, phủi phúi quần áo, đi ra ngoài.

Ngũ Y Y tức giận đến phát điên.

Hoắc Phi Đoạt vừa đi vừa dặn dò: “Ngoan ngoãn ở lại bệnh viện, phải nghe lời bác sĩ, không được tùy hứng.”

“đã biết” Ngũ Y Y tức sùi bọt mép.

“A Trung nhất định phải tang thêm an toàn trong bệnh viện, không được bởi vì tôi rời đi àm buông lỏng.”

“đã rõ lão đại.”

414. Chương 415: Để Cô Chịu Không Nổi 5

415. Chương 416: Để Cô Chịu Không Nổi 6

“Cậu có biết anh ta đến đây làm gì không?”

Ngũ Y Y lắc đầu “Mình không muốn nghe.”

“Anh ta đưa con nhóc lớn họ Ngũ đến đó.”

“Cái gì?” Ngũ Y Y vốn đang trốn trong chăn, vừa nghe đến đó, cô ló đầu từ trong chăn ra, trừng to hai mắt.

“Con nhóc lớn họ Ngũ phát bệnh sao?”

“Đâu chỉ phát bệnh, đều ở trong phòng cấp cứu đó! Sau này mình hỏi, thì ra con nhóc lớn họ Ngũ đó cắt cổ tay tự sát.”

“Cái gì? Cắt cổ tay tự sát?” Ngũ Y Y cả người run lên.

Hàn Giang Đình nhún vai gật đầu nói: “Ừ, nghe nói trẻ một chút nữa là mất mạng. Các y tá đều nói, Tiêu Lạc ở bên ngoài phản bội con nhóc đó, cho nên cô ta trong cơn tức giận, đã cắt tay tự sát.”

“Tiêu Lạc phản bội con nhóc đó? Làm sao có thể? Hai người bọn họ vừa mới đính hôn, không phải lúc đó còn rất ngọt ngào sao?”

“không hiểu được nha, mình vẫn cảm thấy con nhóc lớn họ Ngũ đó và Tiêu Lạc đính hôn rất vội vã, hơi kỳ quái.”

Ngũ Y Y nhú mày suy nghĩ: “con nhóc lớn họ Ngũ đó bây giờ thế nào?”

“Ừ, dường như không có việc gì nữa, ở trong bệnh viện này, ngay trên đầu cậu.”

“VẬY.....Tiêu Lạc luôn ở cùng cô ta?”

“nói nhảm! Anh ta là vị hôn phu, anh ta không ở cùng thì ai ở? Đúng rồi, đêm hôm qua mình còn chụp được một ảnh, đã gửi cho cậu, nhưng mà đoán chừng cậu đã tắt máy, không có nhận được.”

“Cái gì vậy?”

“một tin nhắn, hắc hắc, là một tấm ảnh.”

Hàn Giang Đình lấy di động ra, tìm được tin nhắn gửi cho Ngũ Y Y, đưa qua cho cô xem.

Ngũ Y Y vừa nhìn thấy, ngay lập tức trừng to hai mắt.

Dĩ nhiên là.....

Ảnh chụp Tiêu Lạc hôn môi con nhóc lớn họ Ngũ đó.

Về mặt con nhóc lớn họ Ngũ đó vui vẻ mong chờ, Tiêu Lạc trước sau vẫn anh tuấn như vậy, gương mặt kia Ngũ Y Y rất quen thuộc. cô từng vụng trộm nhìn anh ta quay mặt, vài lần phát sinh hão sắc.

Ngũ Y Y nhìn một lúc cảm thấy hai mắt thật đau, đẩy di động ra một bên, giọng nói rầu rĩ: “xem ra quan hệ của hai người họ thật tốt.”

Vì sao vẫn không nhận được xót xa?

Hàn Giang Đình chú ý đến bộ dạng mất hứng của Ngũ Y Y, cứ thế mà nói: “Hôm qua cậu không biết có bao nhiêu nguy hiểm đâu, mình suýt chút đã đánh mất tấm ảnh này, suýt chút không thể sống mà đến gặp cậu rồi! Cậu không biết, tên gia hỏa họ Tiêu kia lại có võ, hơn nữa võ thật giỏi, chỉ hơi động cánh tay một chút, suýt chút đã ấn chết mình rồi, thông minh một chút, rốt cuộc có thể trốn thoát khỏi tên họ Tiêu kia. thật không dễ dàng.”

Ngũ Y Y bật cười ra tiếng, giơ tay lên đánh tên Hàn Giang Đình ngu ngốc kia: “Ngây thơ chết mất.”

Hàn Giang Đình cười hì hì nằm sấp trên chân Ngũ Y Y, làm nũng: “Y Y, cậu không yêu mình, cậu không cần mình nữa, có Hoắc lão đại vui vẻ rồi, cậu lập tức vứt bỏ tình yêu cũ của mình đây này, mình rất đau lòng nha.”

Ngũ Y Y trợn mắt: “Ghe tởm quá! Muốn bị mình đánh thành tổ ong vò vẽ không?”

Hàn Giang Đình nhảy dựng lên, chạy đến bên cạnh cửa sổ.

Hàn Giang Đình nhìn xuống dưới lầu, đột nhiên mở to hai mắt: “Ồ? Đây không phải là ba cậu sao?”

“Cái gì?”

Ngũ Y Y sợ hãi, cũng không quản đang treo chai truyền dịch một bên, mang giày chạy đến bên cạnh Hàn Giang Đình, cùng nhìn xuống dưới lầu.

416. Chương 417: Để Cô Chịu Không Nổi 7

Quả nhiên là Ngũ Học Phong!

Đi cùng với ông ta còn có mấy người Tiêu Mai, Ngũ Nhân Lệ, Ngũ Nhân Tâm.

Trong tay bọn họ đều là giỏ trái cây lẵng hoa linh tinh, đi về phía dãi lầu phòng bệnh.

“Bọn họ đến thăm cậu sao?”

Hàn Giang Đình chạm vào tay Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y hừ lạnh: “Tôi không thích việc họ đến đây! Đến hay không cũng không có gì đáng kể!”

Tuy rằng nói như thế, nhưng trong mắt Ngũ Y Y hiện lên tia mong chờ.

Thật ra cô luôn khát vọng được người thân yêu mến, được quan tâm.

“Mình đi lên lầu trên xem, nói chuyện với người của công ty Hắc Đế một chút, để không cho bọn họ vào đây.”

“A? Vì sao không cho vào đây?”

“Cậu không biết à? Vì cứu cậu, Hoắc lão đại đã đem người trong công ty lật tung lên, đem qua vài trăm người cùng nhau đi tìm cậu, đúng là quá lắm rồi! Hơn nữa, đem qua lúc cứu cậu, bác sĩ đều bó tay, đều tuyên bố là cậu chết rồi. Là Hoắc lão đại dùng nội lực của anh ta cứu sống cậu, mình nghe A Trung nói, Hoắc lão đại cố gắng cứu cậu, dường như tất cả nội lực của anh ta đều tiêu hao, sau đó anh ta đứng không vững. Hoắc lão đại đối xử với cậu thật tốt.”

Ngũ Y Y há hốc mồm, ngây ngẩn cả người.

Hoắc Phi Đoạt làm nhiều chuyện vì cô như vậy sao?

Cho tới bây giờ tên đàn ông xấu xa kia lại không nói với cô chuyện này.

Mặc dù anh ta trả giá rất nhiều, nhưng không thể tranh công với người khác được.

Ngũ Y Y vụng trộm nở nụ cười.

Cảm thấy có một loại hạnh phúc ngọt ngào.

Hàn Giang Đình kéo cửa chớp chớp mắt: “Cho nên mới nói, tôi nói này, nếu cậu mở miệng nói với Hoắc lão đại thu nhận mình làm đệ tử, anh ta nhất định sẽ nể mặt cậu.”

Ngũ Y Y mở to mắt: “Không chịu yêu sao? Suốt ngày cậu chỉ biết học võ?”

Hàn Giang Đình nở nụ cười, chạy ra ngoài.

Ngũ Học Phong dẫn theo vợ mình đi vào phòng bệnh của Ngũ Nhân Ái: “Nhân Ái à, Nhân Ái? Sao lại thế này? Sao lại có thể bị thương?”

Ngũ Học Phong vừa đi vào, nhìn Ngũ Nhân Ái nằm chỗ đó, hốc mắt ông đỏ lên.

Tiêu Mai cũng khóc thút thít: “Thật là, sao lại ra nông nỗi này? tối hôm qua lúc đi còn rất tốt mà.”

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc, rồi cười nói: “Ba, không có chuyện gì đâu, dì Mai, dì đừng lo lắng, là con không cẩn thận mới thành như vậy, Tiêu Lạc không bảo con cắt trái cây, là con muốn làm, mới không cẩn thận bị thương. Bây giờ đã không có chuyện gì rồi. Các người đừng lo lắng nữa.”

Tiêu Mai gật gật đầu: “Không có chuyện gì là tốt rồi. Sau này phải cẩn thận một chút mới được.”

Xoay mặt lại trừng mắt Tiêu Lạc: “Tiêu Lạc! Sao em lại thế này? Mới ngày đầu Nhân Ái về với em, thì bị thương rồi! Sau này không để Nhân Ái cắt trái cây nữa.”

Tiêu Lạc gật đầu: “Đã biết.”

Nói chuyện một lúc, Ngũ Học Phong từ biệt bọn họ ra về, để Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ ở lại bệnh viện chăm sóc Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Học Phong và Tiêu Mai đi ra thì gặp Hàn Giang Đình.

“Giang Đình? Sao cậu lại ở đây? Cũng đến thăm Nhân Ái à?” Ngũ Học Phong tưởng Hàn Giang Đình đến đòi tiếp giúp ba cậu ta, lập tức bày ra vẻ mặt cười tươi lấy lòng.

“Không phải, chú! Chú không biết gì sao? Ngũ Y Y cũng nằm viện rồi, ở lầu dưới đó.”

“Cái gì? Ngũ Y Y nằm viện sao? Sao lại thế này? Con bé có chỗ nào không khỏe sao?”

Tiêu Mai xen mồm: “Ai da, con bé kia da thô thịt dày, có thể có chuyện lớn gì sao? Chắc là hôm qua uống quá nhiều rượu, nên đau đầu thôi.”

“Sau này không cho Ngũ Y Y uống rượu, một đứa con gái sao có thể giống đàn ông, động một tí là uống rượu?”

417. Chương 418: Để Cô Chịu Không Nỗi 8

Ngũ Học Phong lắc đầu: “Giang Đình à, đứa nhỏ này làm phiền con, luôn chăm sóc Ngũ Y Y.”

“Chú, không phải Y Y uống rượu mà nhập viện, cô ấy bị té ở trên đường, nếu không chú đi qua thăm cô ấy một chút đi, ở dưới lầu đó.”

Ngũ Học Phong gật gật đầu: “đi, đi xem Ngũ Y Y một chút.”

“Ông xã!”

Tiêu Mai kéo ta áo Ngũ Học Phong: “Em còn tưởng chuyện gì, cũng không phải là bệnh nặng, tuổi còn trẻ, chích một mũi kim cũng không có việc gì, không cần xem, em còn có việc gấp nữa.”

Ngũ Học Phong do dự, nhìn Tiêu Mai không vui vẻ, đành thở dài nói: “Giang Đình à, Tiêu Mai còn có chuyện qua trọng phải làm, không thể qua thăm Y Y được, cũng không phải là người ngoài, đều là người một nhà. Trước hết làm phiền cậu chăm sóc Ngũ Y Y rồi.”

nói xong, Tiêu Mai nắm lấy tay Ngũ Học Phong đi đến thang máy.

Hàn Giang Đình nhìn chằm chằm về hướng hai người biến mất, nhin không được mắng: “Lão già đáng chết kia! Trong đầu còn có Ngũ Y Y không? Có chuyện gì còn quan trọng hơn con gái mình chứ? Phi!”

Quay người lại, như nhìn thấy gì, cậu nhanh chóng chạy về phía thang máy bên kia.

không thấy gì khác biệt, chỉ thấy một nhóm người của công ty Hắc Đế đang canh giữ quanh cầu thang, còn có vài y tá đang sốt ruột nói thầm: “Bệnh nhân Ngũ Y Y này thật quật cường, rõ ràng Hoắc tổng ra lệnh cho cô ấy không được chạy loạn, cô ấy lại muốn chạy đến tầng này.”

“Cũng không nha, ngộ nhỡ Hoắc tổng truy cứu đến cùng, vậy là ai phạm sai lầm? Nghe nói Hoắc tổng trừng phạt những người phạm lỗi rất lợi hại.”

Hàn Giang Đình sửng sốt, dậm chân: “Hổng rồi!”

Đoán chừng Ngũ Y Y đã nghe được đoạn đối thoại giữa cậu và Ngũ Học Phong rồi.

Nha đầu mẫn cảm kia, đoán chừng rất thương tâm đi.

Hàn Giang Đình bắt lấy một tiểu tử hỏi: “Sao các người lại để cho Ngũ Y Y đến tầng lầu kia? Sao có thể để cô ấy chạy loạn?”

“Chúng tôi quản được người phụ nữ của Lão đại sao? Chính cô ấy muốn đi, còn nói ai dám ngăn cản sẽ dùng dao đâm chết người đó, cô ấy là người phụ nữ của lão đại, lão đại đều nghe lời cô ấy, chúng tôi dám cãi lại lệnh của cô ấy sao? Làm chừng tôi khản trương muốn chết, tất cả đều muốn dùng vũ khí đi bảo vệ. Anh Trung trước khi đi đã căn dặn, nếu người phụ nữ của lão đại thiếu một cọng tóc, chúng tôi đều phải chết. Chúng tôi có thể sao?”

Hàn Giang Đình thở dài.

Quả nhiên Ngũ Y Y đã nghe những lời vừa rồi.

Hàn Giang Đình nhanh chóng đuổi theo Ngũ Y Y.

Chạy vào phòng bệnh, thấy Ngũ Y Y nằm trên giường, một nhóm y tá vây quanh cô, kiểm tra cẩn thận.

cô vừa chạy ra ngoài đem về rất nhiều bệnh tật.

Hoắc lão đại ở trước mặt Ngũ Y Y đều rất nhu tình, ở trước mặt người khác, anh ta luôn là một Hoắc lão đại lãnh khốc vô tình.

Hàn Giang Đình thở hổn hển chạy vào phòng, nhìn thấy Ngũ Y Y đang đứng ngây ngốc trước cửa sổ.

cô ấy thật đáng thương tâm.

Ngũ Y Y đáng thương, lúc mẹ qua đời cô kìm nén rất nhiều, vứt bỏ cô lại, sống trong nhà họ Ngũ lạnh như băng, chịu tất cả khi dễ, không chiếm được một chút quan tâm nào.

cô luôn khát vọng là một đứa nhỏ được yêu thương.

Nhưng hết lần này đến lần khác... Cha của cô, còn một người cô gọi là chị đều như vậy.

Hàn Giang Đình nghĩ, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Bác sĩ kiểm tra qua một lần, phát hiện Ngũ Y Y đều tốt, mới thở phào một hơi, ồn ào ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hàn Giang Đình và Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y không nói một lời, cô giống như bức tượng nhìn ra ngoài cửa sổ.

418. Chương 419: Chỉ Có Thể Là Yêu Anh 1

Hàn Giang Đình xoa xoa hai tay, định di chuyển đến bên cạnh Ngũ Y Y, không biết nên an ủi cô thế nào.

“Haizz...”

Hàn Giang Đình đi theo Ngũ Y Y cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhin không được thở dài.

“thật ra mình không có ao ước được quan tâm quá.”

Ngũ Y Y đột nhiên sâu kín nói.

Dọa Hàn Giang Đình nhảy dựng lên, cậu ngạc nhiên nhìn cô bé kia, rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt bi thương của cô bé.

Tên mạnh miệng!

cô còn nói những lời trái lương tâm mình!

Hơi yếu đuối một chút thì thế nào chứ?

Hàn Giang Đình khẽ vỗ nhẹ vào vai Ngũ Y Y: “Có làm cha mẹ thì là thế này, cậu nhìn mình, lúc mình còn nhỏ cha mẹ mình có xem mình giống người đâu. Tất cả đều bị xem nhẹ.”

Ngũ Y Y vẫn thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mình cảm thấy kỳ quái, vì sao mình lại là con của ông ta, vì sao tên người mình lại chảy dòng máu của ông ta, mình là con của ông ta, vì sao ông ta có thể coi thường mình? Chẳng lẽ thật ra mình không nên đến thế giới này?”

Hàn Giang Đình sợ tới mức tròng to hai mắt, cậu ôm chặt Ngũ Y Y: “không được nói hươu nói vượn! không được nói những lời này, cậu không đến thế giới này, mình sẽ tìm ai làm bạn? Mình không muốn chết trong cô đơn. Cậu cần phải đến thế giới này.”

“Mình muốn ăn kẹo hồ lô rồi.”

Ngũ Y Y làm nũng với Hàn Giang Đình.

“Kẹo hồ lô? Được nha. Lập tức mua về cho cậu! Hắc hắc, cậu ngoan ngoãn nằm trong này, mình lập tức mua kẹo hồ lô về cho cậu.”

Hàn Giang Đình kéo tay Ngũ Y Y, ấn cô ngồi trên giường bệnh.

Ngũ Y Y xúc động nhìn Hàn Giang Đình, thở dài: “Hàn Giang Đình?”

“Cái gì? Còn muốn ăn gì khác sao?”

“Cảm ơn cậu!”

“Hả? Cái gì?”

“Mình nói, mau cút đi mua đồ đi.”

“Nha đầu chết tiệt kia, chỉ biết hung dữ với mình, kiếp trước mình thiếu nợ cậu à?”

Hàn Giang Đình lầm bầm đi ra ngoài.

Dọc đường đi còn lẩm bầm ‘kẹo hồ lô’.

Thạch Ứng trở về biệt thự, sốt ruột tìm Phúc Hi.

Phúc Hi đang đánh đàn, đưa mắt nhìn Thạch Ứng: “nói xem điều tra được cái gì.”

“Hoắc Phi Đoạt quả nhiên không có xuất ngoại.”

“Hả, đã biết anh ta đang gạt tôi! Còn gì nữa không?”

“Mặt khác, hôm đó Ngũ Y Y bị hạ được, cũng không bị Tiêu Lạc mang đi.”

“Cái gì?”

Phúc Hi ngừng động tác, tiếng đàn chợt ngừng lại, cô tròn to hai mắt nhìn Thạch Ứng, nhìn vẻ mặt khó xử của Thạch Ứng, đoán: “sẽ không là...”

Thạch Ứng gật gật đầu: “cô ấy bị Hoắc Phi Đoạt đưa đi rồi.”

“Cái gì?”

Phúc Hi kinh hãi, thở hổn hển đứng lên.

Ánh mắt mở to, cả người đều run rẩy.

Ngũ Y Y bị hạ được, không phải được Tiêu Lạc đưa đi giải độc, mà lại là anh Phi Đoạt đưa đi?

Chẳng lẽ...

không phải anh Phi Đoạt giải độc cho cô ta chứ?

Suy nghĩ đến cảnh Hoắc Phi Đoạt và Ngũ Y Y hai người quấn lấy nhau cùng một chỗ, Phúc Hi hận không thể giết sạch mọi người.

cô ta nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở mắt ra, trong con ngươi đều ngoan độc.

“Tôi vốn không muốn giết cô ta, thế nhưng cô ta lại hếch mũi lên mặt, càng quá đáng rồi!”

Thạch Ứng xoa mũi, khó xử nói: “Theo tôi điều tra, lúc đó Tiêu Lạc dẫn người đi cướp người, nghĩ sẽ cướp Ngũ Y Y về, kết quả gặp được Hoắc Phi Đoạt công kích, suýt chút nữa đã bị đánh mất mạng.”

419. Chương 420: Chỉ Có Thể Yêu Anh 2

Phúc Hi cười lạnh, trong nụ cười chỉ có sự vắng lặng: “Anh Phi Đoạt nổ súng chỉ vì một con đàn bà ư?”

“Không chỉ có thế, hình như tối hôm qua Ngũ Y Y đã xảy ra chuyện gì bất trắc, cả công ty Hắc Đế dốc hết toàn lực đi tìm cô ta, sau khi tìm được, Hoắc Phi Đoạt còn tự mình đưa cô ta tới bệnh viện cấp cứu, vẫn luôn ở cùng.”

Rầm!

Phúc Hi nện một quyền lên chiếc đàn Piano khiến nó phát ra một âm thanh đáng sợ. “Lại xem con nhỏ đó như bảo bối nữa! Hừ! Muốn đoạt đàn ông với Phúc Hi tôi sao, chẳng lẽ cô ta có chín cái mạng? Thạch Ứng, bố trí người giết chết Ngũ Y Y đi!”

“Dạ!”

Phúc Hi cả một bụng uất ức, tức giận không chỗ phát tiết, cô ta đứng lên, dùng sức đá vào cái ghế khiến nó vỡ thành mấy phần.

“Ngũ Y Y! Đối nghịch với Phúc Hi tao thì cũng đồng nghĩa với việc mày tự tìm đường chết!”

Hoắc Phi Đoạt chạy tới công ty, xử lý một đồng chuyện lớn khó giải quyết.

Thư ký gõ cửa đi vào, nói: “Hoắc tổng, Phúc Hi tiểu thư nói muốn gặp ngài.”

Hoắc Phi Đoạt đang vui đùa vào đồng tài liệu, nghe vậy liền dừng tay, ngẩng đầu lên chau mày.

Phúc Hi?

Anh rất muốn quên đi sự tồn tại của cô gái này. Cô ta tới làm gì? Phiền chết mất! “Nói tôi rất bận, không rảnh tiếp cô ta, bảo cô ta về nhà trước đi.”

Lời còn chưa dứt, Phúc Hi đã tiến vào. “Bảo em về nhà, buổi trưa anh sẽ về ăn cơm sao?”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt lại.

“Ô kìa, tiểu thư, tại sao cô lại tự tiện đi vào thế?” Thư ký kinh ngạc ngăn Phúc Hi lại.

Phúc Hi mỉm cười nhưng trong mắt lại ngập tràn sự ác độc, “Không cho tôi vào? Cô biết tôi là ai không? Tôi chính là vợ chưa cưới của Hoắc tổng, tương lai sẽ trở thành bà chủ của mấy người, ngay cả tôi cũng dám đắc tội, có phải cô muốn bị đuổi việc rồi không? Tránh ra!”

Vừa nói tránh ra xong, Phúc Hi đã bắt lấy cổ tay của thư ký, nhéo phía sau một cái rồi đá một cước vào hông cô gái, đá cô ta ra ngoài cửa.

Cô thư ký nhếch nhác nằm trên sàn nhà, còn lộ ra quần lót trong váy ngắn.

“Hừ, không chịu nổi một đá mà còn dám can đảm tiểu thư? Không biết tự lượng sức mình!” Phúc Hi nhướn mày, vỗ tay một cái.

Chuyển sang Hoắc Phi Đoạt, cô ta lập tức tươi cười rực rỡ: “Anh Phi Đoạt, mấy ngày không gặp, em nhớ anh muốn chết. Anh có nhớ em không đó?”

“Không phải là phải làm thực nữ, không tùy tiện dùng võ được hả? Tại sao hôm nay đột nhiên lại như vậy?”

Hoắc Phi Đoạt dựa vào thành ghế, híp mắt nhìn kĩ Phúc Hi. Cảm thấy hôm nay Phúc Hi có chỗ không đúng lắm.

Phúc Hi nũng nịu dậm chân một cái: “Ừm hừm, không phải đâu anh Phi Đoạt, em chỉ dùng chút thôi mà, không có lực sát thương gì đâu, sao anh lại nói em như vậy? Không phải bây giờ em rất dịu dàng ư?”

Phúc Hi cười nói, vui vẻ chạy đến bên cạnh Hoắc Phi Đoạt, dang hai tay ôm lấy anh.

Hoắc Phi Đoạt không vui nói: “Đó là cấp dưới của anh, em không thể đối xử thô bạo như vậy với cô ấy được.”

“Em biết rồi..., sau này sẽ không như vậy nữa, có được không? A, anh à, em nói xin lỗi với anh nhé.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn thư ký, nhẹ giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Bạch Mỹ Mỹ lắc đầu, khổ mà không nói được, buồn bực nói: “Không sao đâu.”

“Em gái tôi xưa nay vẫn bướng bỉnh như thế, tôi sẽ giáo dục nó, chuyện ngày hôm nay, tôi thay nó nhận lỗi với cô. Xin lỗi.”

Khi Hoắc Phi Đoạt nói chuyện còn cố ý nhấn mạnh ba chữ em gái tôi, rõ ràng là muốn phải sạch quan hệ giữa anh và Phúc Hi.

420. Chương 421: Chỉ Có Thể Yêu Anh 3.

Vừa nói chuyện, anh vừa kéo cánh tay đang vòng trên cổ mình xuống.

“Anh không thể quan tâm đến em, anh còn phải làm việc, rất bận. Em về đi.”

“Em không về! Cả ngày không gặp được anh, em rất khó chịu.”

“Vậy thì bảo Thạch Ứng đi dạo phố với em.”

“Em muốn anh đi cùng cơ.”

“Anh không ở không.”

“Vậy anh làm việc của anh đi, em ở đây chơi, em không cần anh chơi cùng, như vậy được chưa?”

Hoắc Phi Đoạt phiền não xoa sống mũi, sầm mặt xuống, âm trầm nhìn Phúc Hi: “Phúc Hi, tại sao em cứ muốn như vậy chứ? Rõ ràng em biết trong lòng anh chỉ xem em là em gái, em đừng có cả ngày không hiểu chuyện như vậy nữa. Em ở đây làm gì? Đây là công ty, không phải nhà của em, nếu các đồng nghiệp thấy em ở đây sẽ nghĩ thế nào? Chỗ này không phải là chỗ của em! Mau về đi!”

Phúc Hi trừng mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt ở đối diện, muốn khóc nói: “Tại sao em nhất định phải làm em gái anh? Em muốn làm vợ của anh! Em muốn làm Hoắc phu nhân! Anh có từng nghiêm túc nhìn nhận em không? Em là con lai Trung Phát, em cực kỳ xinh đẹp! Em muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, em như vậy có chỗ nào không xứng với anh?”

Hoắc Phi Đoạt thở dài: “Không phải là em không xứng với anh, mà là anh không xứng với em. Ở trong mắt anh, anh chưa bao giờ coi em là một người phụ nữ, mà chỉ là em gái của anh thôi, anh không thể sinh ra loại tình cảm nam nữ đó với em, anh không làm được!”

Nước mắt, cuối cùng cũng tuột xuống khỏi khoé mắt Phúc Hi, cô ta lấy tay lau mạnh đi: “Vậy bắt đầu từ bây giờ anh coi em là một người phụ nữ đi, bắt đầu bồi dưỡng tình cảm với em! Tình cảm... Giữa nam và nữ!”

“Anh đã nói rất nhiều lần rồi, anh không muốn lặp lại nữa, có nói thêm cũng vô ích. Có phải em không muốn làm em gái của anh không, được thôi, em lập tức rời khỏi đây, trở về nước Mỹ của em đi! Coi như anh không biết em.”

“Hả? Hoắc Phi Đoạt! Anh nói với em như vậy mà được à? Không coi em là em gái, chẳng lẽ coi em là người dưng? Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Là ba em chưa chấp anh, là ba em truyền võ công cho anh, là ba em cho anh một tương lai! Vậy mà anh lại đối xử với đứa con gái duy nhất của ông ấy thế ư?”

“Đây là hai chuyện khác nhau, Phúc Hi!” Hoắc Phi Đoạt không nhượng: “Ân tình ba em cho anh anh sẽ trả lại, nhưng không liên quan đến em! Em là em, anh luôn coi em là em gái, đây là quan hệ cả đời không thể thay đổi. Anh sẽ không hy sinh tình cảm của mình, vì báo ân mà tùy tiện cưới em về, để em cả đời không được yêu thương, như vậy cũng đồng nghĩa với việc hại em! Bây giờ em về nhà đi! Anh không muốn nói nhiều đâu!” Hoắc Phi Đoạt tức giận xoay ghế qua chỗ khác, quay lưng lại với Phúc Hi.

Cô ta nhìn chằm chằm sống lưng của Hoắc Phi Đoạt, giận đến rớt nước mắt, dậm chân một cái, tức giận chạy ra ngoài.

Một bác sĩ nam đeo khẩu trang đi vào phòng bệnh của Ngũ Y Y, anh ta đẩy một chiếc xe con, bên trên đều là thuốc và dụng cụ.

Ngũ Y Y đang xem tin nhắn trong điện thoại di động, nhìn thấy bác sĩ liền đáng thương hỏi: “Lại muốn chích sao? Có thể không chích không?”

Bác sĩ nam không trả lời mà cẩn thận nhìn ra bên ngoài, đầu tiên là không trả lời, động tác này khiến Ngũ Y Y nhúu chặt mày hoài nghi.

“Anh là ai?” Ngũ Y Y cả kinh ngồi thẳng dậy.

Có phải là tới giết cô không?

421. Chương 422: Chỉ Được Yêu Minh Anh 4

“Đừng sợ! Là anh! Tiêu Lạc.”

Bác sĩ nam tháo khẩu trang xuống để lộ khuôn mặt tuần tú.

“À? Tiêu Lạc? Tại sao anh lại ăn mặc như vậy?” Ngũ Y Y giật mình.

Tiêu Lạc đi tới trước mặt Ngũ Y Y, quan sát cô, trong mắt đều là sự thương yêu: “Anh không còn cách nào nữa, Hoắc Đoạt cách ly cả tầng lầu này, người ngoài đừng mong đi vào, anh vắt hết óc suy nghĩ mới nghĩ ra cách này đây. em không khỏe chỗ nào? Tại sao phải tới bệnh viện? ” nói xong, Tiêu Lạc đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve đầu Ngũ Y Y.

một cảm giác thật ấm áp, quen thuộc, thân thiết! thì ra cô luôn lưu luyến từng giây phút bên cạnh Tiêu Lạc, hẳn luôn đối xử với cô như vậy, luôn cố thể để cô cảm thấy ấm áp.

Ngũ Y Y thở dài, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em không sao, chỉ là ngã xuống đường cái, bị thương nhẹ thôi.”

“Cái gì? Ngã xuống đường cái? Tại sao em lại không cẩn thận thế? Chuyện khi nào?”

“Tối hôm qua.”

“Vậy Hàn Giang Đình đâu? Chẳng lẽ cậu ta không ở cạnh em?”

Ngũ Y Y lắc đầu: “không sao, chuyện qua rồi.”

“Để anh xem vết thương của em.”

Tiêu Lạc không nói lời nào vén tay áo của cô lên, vừa nhìn thấy đồng băng gạc ý liền nhúu chặt mày, cực kỳ đau lòng: “Tại sao lại bị thương thành như vậy? Đúng là khiến người ta đau lòng mà!”

nói xong, anh ta cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên chỗ băng gạc trên tay Ngũ Y Y. Động tác này khiến cô rất hoảng sợ.

cô lập tức rút tay về, hốt hoảng nói: “Anh đừng như vậy, đừng như vậy. Em không sao, anh cứ yên tâm. Mau về đi.”

“đã thúc giục anh đi rồi sao? Nhóc à, em có biết em đối xử với anh như vậy sẽ khiến anh tan nát cõi lòng không?” Tiêu Lạc ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy một tay cô nhẹ nhàng hôn lên.

Ngũ Y Y hoảng sợ dùng sức kéo tay mình về, Tiêu Lạc giữ chặt không muốn buông.

“Tiêu Lạc! anh đừng như vậy! buông em ra!”

“không buông! Cả đời này anh sẽ không buông em ra!”

“Em không thích anh như vậy!”

“Em sẽ thích, anh muốn em yêu thích anh cả đời!”

Bộp! một bàn tay khác của Ngũ Y Y lao đi, tát Tiêu Lạc một cái.

Cái tát này hạ xuống khiến Ngũ Y Y sợ hãi, cũng khiến Tiêu Lạc choáng váng.

“Em...Em...Em xin lỗi. Em chỉ muốn anh buông tay em ra.”

Tiêu Lạc cười khở một tiếng: “Bây giờ em ghét anh đến thế sao? Anh cầm tay em em cũng không vui? Chẳng bao lâu trước, anh hôn em, ôm em....Em đều thích. Tại sao lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ phụ nữ đúng là quá hay thay đổi?”

“Là anh thay đổi trước! Là anh lừa gạt tình cảm của em, dính hôn với Ngũ Đại trước, là anh thay đổi trước!” Ngũ Y Y rơi nước mắt.

Tiêu Lạc lắc đầu, thâm tình nói: “Anh không có! anh vẫn luôn không thay đổi! Tình cảm của anh đối với em luôn như lúc đầu! Anh rất yêu em, Y Y, anh rất yêu em. Nếu em không yêu anh thì đây là loại khổ sở nhất với anh! Đừng đối xử với anh như vậy....Đừng không để ý đến anh, hãy yêu anh....Có được không?”

Tiêu Lạc thâm tình khẩn thiết nói, đưa mặt đến gần Ngũ Y Y, ánh mắt si mê tập trung vào cô.

Anh ta nang nhiên xông qua, cách môi cô ngày càng gần.....

Ngũ Nhân Lệ và Ngũ Nhân Tâm trò chuyện với Ngũ Nhân Ái.

422. Chương 423: Chỉ Có Thể Yêu Anh 5

“Chị cả, tối hôm qua chị có cùng với Tiêu Lạc làm cái gì không?” Ngũ Nhân Tâm nhiều chuyện chớp mắt.

Ngũ Nhân Ái vẻ mặt ngưng trọng, cô tất nhiên hiểu được những lời em gái mình nói là có ý gì.

Nhưng mà, cô không thể ăn ngay nói thật, nói Tiêu Lạc ghét bỏ mình, cô còn trần truồng đứng trước mặt anh ta, anh ta đều sở vi bất động đi? Như vậy đã có thể mất mặt lắm rồi.

“Chị không hiểu em đang nói cái gì.”

“Ôi chào, không phải là ân ái thôi, chị cả, tối hôm qua chị và anh rể có ân ái kịch liệt không?”

Ngũ Nhân Tâm hưng phấn chớp chớp mắt.

Ngũ Nhân Lệ cũng cuồng nhiệt hỏi: “Chỗ đó của Tiêu Lạc như thế nào? Kích cỡ như thế nào? Có phải rất đau không chị cả?”

Ngũ Nhân Ái mặt đã rất thối, cô thở dài, miễn cưỡng nói: “Có tới kịp làm đau đâu, không phải chị bị thương sao?”

“A đúng nha, chị còn chưa kịp, thật sự là đáng tiếc.” Ngũ Nhân Tâm nhìn trần nhà tha hồ suy nghĩ: “Em thường xuyên suy nghĩ, nếu em và Hàn Giang Đình có xảy ra chuyện kia, có phải xấu hổ đến ngất đi không. Hàn Giang Đình nhà em là cao thủ trên giường, chắc chỗ đó của anh ta rất lớn.”

Ngũ Nhân Lệ phẫn nộ: “Làm sao chị biết Hàn Giang Đình là cao thủ về mặt này?”

“Rất nhiều cô gái đồn đại nha.”

“Đúng, Hàn Giang Đình ngủ với nhiều cô gái như vậy, em còn muốn cậu ta sao?”

Ngũ Nhân Tâm tức giận trừng mắt nhìn Ngũ Nhân Lệ: “Ngủ qua với nhiều cô gái thì thế nào? Điều này chứng tỏ Hàn Giang Đình nhà chị có mị lực có đủ bản lĩnh! Tuổi trẻ bây giờ người nào mà không ngủ qua với rất nhiều người rồi sau đó mới tiến vào hôn nhân, chuyện bé xé to!”

Ngũ Nhân Lệ nói không lại Ngũ Nhân Tâm, nhìn xuống dưới lầu, đột nhiên kinh ngạc hô to: “Ồ? Đó không phải là Hàn Giang Đình sao? Sao cậu ta cũng đến bệnh viện vậy?”

“Chỗ nào? Chỗ nào?” Ngũ Nhân Tâm kích động chạy đến bên cửa sổ, trừng to hai mắt nhìn ra ngoài.

Quả nhiên, bên dưới gốc cây là một cậu thanh niên đẹp trai, không phải là tên Hàn Giang Đình thối tha kia sao?

Tên tiểu tử này hôm nay mặc một thân quần áo màu cà phê rất soái khí, đôi chân thon dài, nhiều cô gái đi ngang qua người cậu không nhịn được phải ngoái đầu lại nhìn.

“thật là Giang Đình nha! thật là Giang Đình của mình!”

Ngũ Nhân Tâm kích động vỗ cửa sổ.

Ngũ Nhân Lệ trợn to hai mắt: “Cái gì mà Giang Đình nhà chị? Người ta có quan tâm đến chị sao?”

“Nha đầu thối, đừng có nói những lời mất hứng! Ai da, nhìn từ xa như vậy, liếc mắt một cái đều có thể nhìn ra Hàn Giang Đình nhà chị đẹp trai hơn người nha.” Ngũ Nhân Tâm chớp đôi mắt đào hoa, say mê không biết trời đất.

Ngũ Nhân Lệ ngạc nhiên hỏi: “Vì sao anh ta đến bệnh viện này?”

Ngũ Nhân Ái nhú chặt chân mày: “Hàn Giang Đình có quan hệ tốt với Ngũ Y Y, chẳng lẽ là vì Ngũ Y Y?”

“Cái gì?” Ngũ Nhân Tâm trợn to hai mắt: “Hàn Giang Đình cũng không thể làm bụng Ngũ Y Y lớn lên, rồi đưa cô ta đến đây phá thai chứ? Trời ạ, nếu như là vậy, chị nhất định phải nói cho ba biết, để ba đem con tiện nhân này đuổi ra khỏi nhà.”

Ngũ Nhân Ái suy nghĩ: “sẽ không.”

Ngũ Nhân Tâm sùng bái chỉ số thông minh của Ngũ Nhân Ái, lập tức vỗ vỗ ngực thở phào một hơi: “Vây là tốt rồi, không phải là tốt rồi.”

Ngũ Nhân Lệ nói: “Em đã biết! có phải cậu ta đến đây thăm chị cả không?”

Ngũ Nhân Tâm vỗ tay mấy tiếng: “Chắc là đúng! Các người nghĩ xem, nhà cậu ta và nhà mình có quan hệ tốt như vậy, lúc chị cả phát bệnh nằm bệnh viện, nhất định ba sẽ báo cho bác Hàn biết, Giang Đình nhất định thay mặt nhà cậu ta đến thăm chị cả! nói không chừng Giang Đình vừa nghe nói em cũng ở đây với chị cả, càng cao hứng đi về rồi.”

423. Chương 424: Chỉ Có Thể Yêu Anh 6

Ngũ Nhân Lệ bị Ngũ Nhân Tâm tưởng tượng không giống sự thật khiến cô khiếp sợ bĩu môi.

Ngũ Nhân Tâm cao hứng ngập tràn phấn khởi: “Em phải đi ra đón anh ấy! Em đi đón Hàn Giang Đình!” nói xong, Ngũ Nhân Tâm chạy lạch cạch ra ngoài.

Hàn Giang Đình lắc lắc hai cây kẹo hồ lô, vừa ngâm nga khúc nhạc vừa đi lên lầu.

Đội Y Y nhìn thấy kẹo hồ lô, chắc chắn sẽ vui vẻ.

Hôm nay nhiệm vụ của cậu là phải dỗ Y Y vui vẻ.

“Giang Đình!”

“Ôi cha mẹ ơi, hù chết tôi rồi!” Hàn Giang Đình cả người run rẩy, chớp mắt nhìn Ngũ Nhân Tâm cười quá đáng, bực bội quát to: “cô làm gì vậy? Có biết dọa người như thế là có thể hù chết người không? cô tốt nhất là đi đường khác đi, cô ầm ĩ xuất hiện ở đây, còn gào to tên như vậy, tôi còn tưởng gặp quỷ chứ!”

Ngũ Nhân Tâm dẫu môi, nhú mày, nhỏ giọng nói: “không phải người ta nhìn thấy anh rất vui sao?”

“Tất nhiên, cô vui vẻ, người khác thì muốn khóc. Sao tôi lại gặp xui xẻo thế này?”

“Giang Đình, anh đến thăm chị cả à, có đúng không?”

“Cái gì?” Hàn Giang Đình quắc mắt nói: “Tôi có bệnh sao mà đến thăm cô ta?”

“Anh không đến thăm chị cả của em, vậy anh đến đây làm gì?”

Hàn Giang Đình ngược mắt nhìn trời: “Tất nhiên là đến thăm con dâu nuôi từ bé của tôi rồi.”

“Cái gì?”

Những lời con dâu nuôi từ bé này, đây không phải là lần đầu tiên Hàn Giang Đình nói những lời này.

Ngũ Nhân Tâm giật giật khóe môi: “Anh nói anh đến thăm Ngũ Y Y?”

Hàn Giang Đình gật gật đầu: “Tất nhiên, nếu không thì còn có ai? Có thể khiến bốn đại gia tự mình hành động, ngoại trừ Ngũ Y Y nhà tôi ra, thì còn có thể là ai? Ai da, cô tránh ra một chút, cản trở tôi đi lên lầu rồi, chớ ngoan không cản đường!”

Hàn Giang Đình không thèm nhìn đến Ngũ Nhân Tâm, nhảy từng bậc thang đi lên lầu.

Ngũ Nhân Tâm lỗ mũi phóng to, dùng sức thở hổn hển: “thật ra là đến thăm con tiện nhân Ngũ Y Y kia mà!”

Ngũ Nhân Tâm vui vẻ khi đi, mất hứng khi về.

Ngũ Nhân Ái nhìn thấy Ngũ Nhân Tâm nắm chặt nắm đấm mặt tối đen đi về, thì đoán được tám chín phần.

“Chị hai, thế nào? Nhìn thấy Giang Đình nhà chị không?”

“Tiểu tử chết tiệt, nếu không phải bộ dạng anh ta đẹp trai, anh ta đối với chị như vậy, chị đã đập bẹp anh ta từ lâu rồi. thật quá đáng! Anh ta lại đến đây thăm Ngũ Y Y!”

“Cái gì?”

Cả Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm đều ngạc nhiên mở to hai mắt.

Sau một lúc lâu Ngũ Nhân Ái mới nhú mày, run giọng nói: “Chẳng lẽ... Ngũ Y Y ở trong bệnh viện này?”

Nếu là thế này, như vậy Tiêu Lạc thường biến mất một chút, vậy là có thể giải thích rồi.

Nhất định là anh ấy đi xem Ngũ Y Y rồi!

Ngũ Nhân Ái nghĩ đến đây dùng sức cắn chặt môi.

“Giang Đình Ngũ Y Y ở đây, ngược lại còn đi mua kẹo hồ lô cho con tiện nhân đó, tức chết tôi rồi! Ngũ Y Y, ày ăn, ăn ăn ăn, ăn chết mày đi”

Ngũ Nhân Tâm ở trong phòng rống to.

Khi môi Tiêu Lạc sắp chạm vào môi Ngũ Y Y, Ngũ Y Y dùng môi tay đè môi anh ta lại, che kín miệng cô.

Tiêu Lạc cứng đờ người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngũ Y Y.

Trong ánh mắt của Ngũ Y Y, giống như trước đây anh nhìn thấy, quật cường mà quyết tuyệt.

“không thể! Tiêu Lạc, em nói không thể!” Ngũ Y Y kiên quyết nói.

Tiêu Lạc hít thở ngày càng tăng lên, lửa giận trong con người tụ tập ngày càng đậm: “Vì sao? Vì sao bắt đầu cự tuyệt anh? Vì sao không cần anh? Chẳng lẽ vì cái tên Hoắc Phi Đoạt kia? Có phải hay không?”

424. Chương 425: Chỉ Có Thể Yêu Anh 7

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, tóm lại là giữa em và anh đã kết thúc. Chúng ta vốn không qua lại với nhau. Em chỉ xem anh là chồng chưa cưới của con nhóc lớn họ Ngũ kia. Cứ như vậy đi.”

“Anh không muốn như vậy.” Tiểu Lạc hét lớn, tâm tình kích động: “Em vốn yêu anh như vậy, thích anh như vậy, trong mắt em đều mê muội vì anh. Vì sao bây giờ đột nhiên trở nên như vậy? Chẳng lẽ bởi vì tên Hoắc Phi Đoạt kia sao? Bởi vì anh ta, cho nên em mới không yêu anh? Anh nói cho em biết, Hoắc Phi Đoạt sẽ không nhiệt tình với em, anh ta có lý luận hôn nhân của anh ta, anh ta còn đường hôn nhân của anh ta, em không có khả năng đến được tâm của anh ta đâu, anh ta không thật lòng yêu em! Chỉ có anh là thật lòng với em. Y Y, hãy nghe anh nói, hãy để anh tiếp tục bảo vệ em, quan tâm em, cho em một gia đình ấm áp có được không? Anh có thể cam đoan với em, anh sẽ giải quyết mối quan hệ giữa anh và Ngũ Nhân Ái rất nhanh, anh dùng mạng sống của mình để cam đoan với em, có được không?”

Tiêu Lạc nói xong, cầm chặt tay Ngũ Y Y, cả người đè trên người cô, tiến lên, muốn hôn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y lắc đầu né tránh, muốn tránh xa xiềng xích của Tiêu Lạc nhưng sức lực của anh ta quá lớn.

“Tiêu Lạc, nếu anh muốn làm như vậy, tôi sẽ hận anh.”

Ngũ Y Y rống lên.

Tiêu Lạc chợt ngẩn ra.

Trong mắt Trần Ngập bi thương, sau đó, một chút tức giận mang theo mãnh liệt đến.

“Hận anh? Anh chạm vào em một chút em lại hận anh? Vậy thì hận! Dùng sức hận! Hận cả đời đi!”

Trong mắt Tiêu Lạc lộ ra tia hung ác, điên cuồng hung hang ngậm chặt môi Ngũ Y Y.

Hơi thở của Tiêu Lạc phả vào mặt Ngũ Y Y.

Hàn Giang Đình đẩy cửa vào, vốn là giờ kẻo hồ lô lên, trên mặt còn treo nụ cười tươi, nhưng lúc cậu ta vào phòng nhìn thấy cảnh này, cậu ta lập tức trợn to hai mắt.

“MD! Tiêu Lạc cái tên khốn nạn này! Anh ở đây làm gì?”

Thế nhưng còn không ném bỏ cây kẻo hồ lô đi, một tay đưa kẻo hồ lô lên cao, một tay lôi kéo quần áo Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc bị kéo ra xa một thước. Ngũ Y Y bừng tỉnh thở hổn hển, lấy mu bàn tay dùng sức chà môi mình.

“Buông tôi ra!”

Lúc này Tiêu Lạc đã tức giận, xoay người lại nhấc chân ném Hàn Giang Đình ra, quăng cậu ra vào một góc tường, mắt nổ đom đóm.

Tiêu Lạc chợt xoay người ác độc nhìn Ngũ Y Y, Ngũ Y Y sợ tới mức cả người đều run rẩy, mò mẫn tìm ly trà trên bàn trà, đập nát ly trà, trong tay cầm mảnh thủy tinh chỉ vào Tiêu Lạc, run giọng nói: “Anh đừng qua đây! Tôi sẽ đâm anh.”

Tiêu Lạc cười lạnh một tiếng, tiếp tục bước về phía Ngũ Y Y, vỗ ngực: “Đâm? Đến đây đi, đâm vào chỗ này! Nếu anh có thể chết trong tay em, anh coi như là được an ủi! Đến! Đâm đi. Anh nguyện ý đem mạng sống này giao cho em, em có nhẫn tâm không?”

Tiêu Lạc bước đến trước mặt Ngũ Y Y, nhìn chằm chằm vào Ngũ Y Y không chớp mắt, trong con ngươi Ngũ Y Y chứa đầy nước mắt, cô run run cánh môi, tay cầm mảnh thủy tinh không ngừng run rẩy.

“Tiêu Lạc đừng ép tôi....Tôi cầu xin anh đừng ép tôi.”

Ánh mắt Tiêu Lạc dần dần cố chấp, một tay nắm chặt cằm cô, gương mặt tuần tú đến gần, thổi hơi nóng: “Em yêu anh, có đúng không? Trong lòng em vẫn luôn yêu anh, có đúng không? Đừng lừa gạt chính mình, không cần lừa gạt tim em, đồng ý yêu anh đi.”

425. Chương 426: Chỉ Có Thể Yêu Anh 8

“không... không...” Nước mắt Ngũ Y Y rơi xuống như mưa.

“Anh cũng yêu em, chỉ yêu một mình em, Y Y, đi cùng với anh cả đời, anh sẽ yêu thương em cả đời.”

Tiêu Lạc nói những lời này, bước từng bước một đi qua, ánh mắt si mê khóa chặt cánh môi Ngũ Y Y, môi mỏng của anh đến gần môi cô.

Ngũ Y Y cắn răng, dùng sức nâng mảnh vụn lên, đột nhiên đâm về phía cổ mình.

“Đừng!”

Anh mắt Tiêu Lạc run run, hét lớn một tiếng, cánh tay nhanh chóng bắt được mảnh vụn.

Mảnh vụn nhọn, cách động mạch cổ của Ngũ Y Y vài ly.

“Đừng như vậy, Y Y!”

Tiêu Lạc nhìn mảy gắt gao cầm chặt mảnh vụn.

Máu tươi theo cổ tay anh ta chảy một đường xuống.

“Tiêu Lạc, anh đang ép tôi chết.”

Ngũ Y Y nghẹn ngào.

Tiêu Lạc thở dài, khí thế yếu dần. “Là anh không đúng, là anh sai rồi, anh không nên bức bách em như vậy, tuy rằng anh rất yêu em.”

Tiêu Lạc túm lấy mảnh vụn nhỏ, ném về phía sau, Hàn Giang Đình vừa mới tỉnh lại lập tức ôm chặt đầu, suýt chút ném trúng đầu cậu ta rồi.

“Anh không bức em tin tưởng anh, em vẫn là của anh. Y Y, hãy nhớ, anh yêu em.”

Tiêu Lạc nói xong, nhìn Ngũ Y Y thật lâu, sau đó đi ra ngoài.

Ngũ Y Y vừa chuyển động con người, liền đưa tay bịt mắt khóc rống lên.

Hàn Giang Đình kích động, nhanh chóng chạy qua dỗ cô: “Đừng khóc, cậu xem, đây là kẹo hồ lô mà cậu muốn.”

Ngũ Y Y vẫn run run bả vai khóc thút thít.

cô không biết vì sao mình lại khổ sở như vậy.

Cả người Tiêu Lạc đều kinh hồn bạt vía rồi.

Phạm là chỗ nào anh đi qua, đều có máu tươi nhỏ giọt.

Rốt cuộc có vài cô y tá nhìn thấy máu tươi trên mặt đất, sau đó lại nhìn đến cánh tay Tiêu Lạc, sợ tới mức la hoảng lên.

“Máu, có máu, người này bị thương rồi.”

Tiêu Lạc ngoảnh mặt làm ngơ, vémặt vẫn ngơ ngác, bước chân vẫn bước đi về phía trước.

Thẳng cho đến khi đứng trước cửa sổ, anh ta mới dừng bước lại, dùng sức đâm một đâm vào tường.

cô thế như lại ghét bỏ sự thân mật của anh, hận không thể dùng cái chết để phản kháng?

Chẳng lẽ trái tim cô từng mê luyến anh như vậy, lại thay đổi nhanh vậy sao?

Chẳng lẽ Ngũ Y Y yêu Hoắc PhiDoạt?

không cần! Anh không thể chấp nhận chuyện này!

Anh quyết không cho phép người phụ nữ của mình yêu người đàn ông khác.

“Anh rể, sao bên ngoài âm ỉ như vậy?”

Ngũ Nhân Tâm lộ đầu ra, nhìn thấy Tiêu Lạc, liền hỏi.

Tiêu Lạc vẫn mắt nhắm tai ngơ.

Vẫn ngơ ngác dựa vào tường.

“Anh rể? Anh rể? A, anh rể! tay anh chảy máu rồi!”

Lúc này Ngũ Nhân Tâm mới phát hiện, Tiêu Lạc đứng ở chỗ kia, phía dưới lại đọng một vũng máu.

“Sao lại như vậy? Anh rể, vào đây nhanh lên, em lập tức gọi bác sĩ đến băng bó cho anh.”

Ngũ Nhân Tâm cứng rần, kéo cánh tay Tiêu Lạc vào phòng

bệnh của Ngũ Nhân Ái, Tiêu Lạc vẫn ngây ngốc, tùy người khác muốn làm gì thì làm.

Ngũ Nhân Ái, sợ hết hồn, suýt chút ngã từ trên giường bệnh xuống đất.

“Lạc... sao lại thế này? Ai tổn thương anh?”

Tiêu Lạc cúi đầu không nói.

Bác sĩ nhanh chóng vọt vào băng bó cho Tiêu Lạc.

“Đây là vết cắt chắc là do dao nhỏ hoặc mảnh vụn bình hoa làm bị thương. Mấy ngày này không được đụng nước, để tránh bị nhiễm trùng.”

Bác sĩ khó hiểu nói: “Người bị chảy máu từ tầng năm lên đây chính là anh? Vì sao không lập tức đi tìm bác sĩ? May mà không tổn thương nhiều đến động mạch, nếu không sẽ rất nguy hiểm.”

Tầng năm?

Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm đều chú ý đến từ này.

426. Chương 427: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 1

Ngũ Y Y ở lầu năm!

Ý nghĩ này, đồng thời xoẹt qua đầu Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm.

Ngũ Nhân Tâm nhanh chóng liếc mắt nhìn Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái nhìn Tiêu Lạc ngồi bên kia đang hồn bay phách lạc, giọng nói run run: “Tiêu Lạc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tay anh, vì sao lại bị thương?”

Tiêu Lạc không trả lời, anh ta ngồi trên ghế sofa vẫn không nhúc nhích tí nào, giống như đều không có hơi thở.

Ngũ Nhân Tâm tính tình gấp gáp, nhịn không được thúc giục hỏi: “Anh rể! Anh nói chuyện đi a! Chị cả em đang hỏi anh đó, vì sao anh từ lầu năm lên đây?”

Tiêu Lạc vẫn hững hờ như trước.

Ngũ Nhân Lệ nhìn chị cả và chị hai, lại vụng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Tiêu Lạc, nhỏ giọng khuyên nhủ Ngũ Nhân Ái: “Bây giờ tâm tình anh rể nhất định không tốt, trước hết các người đừng hỏi nữa.”

“Vì sao không hỏi?” Ngũ Nhân Ái trở nên kích động, trừng lớn hai mắt: “rốt cuộc là vì sao bị thương? Vì sao nhỏ giọt máu từ lầu năm đến đây? Anh ở lầu năm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Lạc cười khỏ, thần trí vẫn lẫn quẩn với tình cảnh lúc nãy, thở dài một hơi, lầm bầm: “Thế nhưng lại bài xích anh như vậy sao?”

Những lời này, giống như một cây dao nhọn hung hăng cắm thật mạnh vào ngực Ngũ Nhân Ái.

Cả người cô ta run lên, nước mắt trong hốc mắt tuôn trào, nhưng cô cố gắng đè nén lại.

cô đã hiểu rõ rồi!

Quả nhiên, Tiêu Lạc từ chỗ Ngũ Y Y đến đây, anh là vì Ngũ Y Y kia mới thành bộ dạng như vậy!

một bộ dạng thê lương bi thương như vậy.

Cổ tay chảy máu một đường nhưng anh vẫn không biết.

Chỉ có Ngũ Y Y kia mới hại người như vậy.

Tiêu Lạc từ từ nhắm mắt lại, đầu tựa vào ghế sofa, gương mặt tuần tú đều đau xót.

Ngũ Nhân Tâm cau mày nhìn Ngũ Nhân Ái: “Chị cả, sao em cảm thấy lúc này anh rể không thích hợp chỗ nào đó? Anh ta thế nào cũng không nghe được những lời chúng ta nói.”

“Anh ấy nghe không nghe chúng ta nói chỗ nào? Anh ấy chỉ nghe được lời cô ta nói thôi!”

Ngũ Nhân Ái cười lạnh một tiếng.

Ngũ Nhân Tâm kinh ngạc trừng to hai mắt: “Chị cả, có phải anh rể từ chỗ con tiện nhân kia đến đây không?”

Ngũ Nhân Ái nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có thể làm cho Tiêu Lạc bị thương thành như vậy, ngoại trừ cô ta ra thì còn ai, chị đi tìm cô ta!”

“Cái gì? Chị muốn đi đâu? Chị cả.....”

Ngũ Nhân Tâm giật mình, chờ đến khi cô hiểu được thì Ngũ Nhân Ái đã ra khỏi phòng bệnh.

Ngũ Nhân Lệ sợ tới mức le lưỡi: “Chị hai! Chị nhanh chóng đi cản chị cả lại, chị cả đi tìm Ngũ Y Y cãi nhau đó.”

Ngũ Nhân Tâm cười ác độc: “Cãi nhau cái gì? Lần này chị cả đi, nhất định là muốn đánh nhau.”

Ngũ Nhân Tâm cố ý liếc mắt nhìn Tiêu Lạc, phát hiện anh ta quả nhiên không nghe các cô nói chuyện, thế nhưng lại thất thần đến mức này!

Nếu lúc anh ta tỉnh táo, vừa nghe các cô nói muốn đi tìm Ngũ Y Y gây phiền toái, Tiêu Lạc đã sớm chạy ra ngoài ngăn cản các cô lại, hoặc tự mình che chở cho Ngũ Y Y rồi.

Ngũ Nhân Lệ sợ hãi: “Cái gì? Đánh nhau? không phải Y Y cũng đang bệnh sao? Sao chị cả có thể đánh nhau với Ngũ Y Y? Chị cả cũng là bệnh nhân mà!”

Ngũ Nhân Tâm nhíu chặt chân mày, vừa chạy ra ngoài vừa nói: “Đúng, em nhắc quá đúng, chị muốn đi giúp đỡ chị cả, không thể để Ngũ Y Y chiếm thượng phong, hai người đánh một người, luôn giành thắng lợi, hừ!”

Ngũ Nhân Tâm bắt đầu xoắn tay áo lên.

Ngũ Nhân Lệ há to mồm: “Em, em nghĩ là chị đi ngăn cản, không nghĩ rằng chị đi đánh nhau. Ai da! Chị hai!”

427. Chương 428: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 2.

Ngũ Nhân Lệ cũng muốn theo ra, nhưng Tiêu Lạc vẫn mắt hờn hực phách ngồi đây, ngộ nhỡ cô ta đi rồi, Tiêu Lạc lại xảy ra chuyện thì sao?

Ngũ Nhân Ái hung hăng đi đến lầu năm, vừa muốn xông qua liền bị hai người đàn ông cao lớn chặn lại.

“Làm gì thế? Chỗ này không cho vào!” Giọng nói lạnh buốt khiến Ngũ Nhân Ái sợ hết hồn. cô ta cho rằng hai người này là tới xem bệnh nên ngăn cản cửa không cho vào.

“Tôi muốn vào tìm người. cô ta là...”

“Chỗ này không cho vào!” một người đã nhúu mày, giọng điệu trở nên mất kiên nhẫn.

“Tại sao không thể vào? Đây là bệnh viện, tôi muốn vào tầng năm để tìm người thân...”

“Tôi đã nói rồi! Tầng năm không cho bất cứ ai vào hết! Chỗ này đã bị chặn lại rồi, không có ai là thân thích của cô đâu!”

“Tại sao lại thế? không phải tầng năm có rất nhiều bệnh nhân sao? Thân thích của họ đến thăm bằng cách nào?”

một người khinh thường nhìn Ngũ Nhân Ái từ trên xuống dưới: “Tôi nói thím này, thím bị làm sao thế? Nghe không hiểu tiếng Hoa à? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi! Tầng năm không cho phép ai vào hết! Thím hỏi nhiều quá!”

Người còn lại há to miệng, nước miếng văng khắp nơi: “nói cho thím biết nhé, ở tầng này chỉ có duy nhất một bệnh nhân thôi, là một nhân vật rất quan trọng. đã hiểu chưa? Hiểu rồi thì đi chỗ khác đi!”

“Cái gì? Chỉ có duy nhất một bệnh nhân?” Ngũ Nhân Ái kinh ngạc. Làm sao có thể? rõ ràng Nhân Tâm nói Ngũ Y Y ở tầng năm mà.

Tại sao hai người kia lại nói tầng năm chỉ có một nhân vật quan trọng chứ? Nếu là một nhân vật quan trọng thì nhất định không phải là Ngũ Y Y!

Ngũ Y Y không phải là nhân vật lớn gì, hơn nữa còn nhỏ đó sao có thể điều người đi canh giữ được chứ? Xem ra là Nhân Tâm nhầm rồi.

Vừa nghĩ tới ở tầng năm không có Ngũ Y Y, Ngũ Nhân Ái liền thở phào nhẹ nhõm. Ngũ Y Y không có ở tầng năm, nói cách khác, Tiêu Lạc biến thành dáng vẻ đó cũng không phải là bởi vì Ngũ Y Y.

Ngũ Nhân Ái vừa chậm rãi xoay người, vừa âm thầm cười.

“Chị cả! Thế nào? Có tìm được con tiện nhân Ngũ Y Y kia không?” Ngũ Nhân Tâm vừa nhìn thấy Ngũ Nhân Ái lập tức kêu ầm lên.

Ba chữ Ngũ Y Y khiến hai người đàn ông ở cửa trợn mắt, liếc mắt nhìn nhau.

Ngũ Nhân Ái nhẹ nhàng lắc đầu: “Nó không ở đây. Có thể em nghĩ nhầm rồi. Tầng năm chỉ có một nhân vật lớn thôi, không phải là Ngũ Y Y đâu.”

“Làm sao có thể? Em rõ ràng nhìn thấy Hàn Giang Đình đi vào trong này mà. Nhất định là đúng!” Ngũ Nhân Tâm nhìn ngó hai bên rồi cao giọng mắng to: “Con tiện nhân Ngũ Y Y kia, mày có ngon thì cút ra đây cho tao! Đồ không biết xấu hổ! Mày tưởng mày là ai...”

Câu kể tiếp còn chưa mắng xong nhưng không thể phát ra được nữa. cô ta kinh ngạc phát hiện mình bị nắm cổ áo nhấc lên từ phía sau, hai chân rời khỏi mặt đất!

“cô mắng ai đó? Muốn chết à? Nha đầu chết tiệt, cô đứng ở đây mắng ai?” một người giữ cửa nắm lấy cổ áo của Ngũ Nhân Tâm, lắc qua lắc lại khiến cô ta suýt ngất.

Ngũ Nhân Ái hít một hơi, bụm miệng lại.

428. Chương 429: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 3

Hai giây sau, cô ta mới hốt hoảng xin, “Đại ca! Đại Ca! Cầu xin anh hãy buông tha nó xuống! Em gái tôi không phải nói nhân vật lớn đó, em gái tôi đang nói một người khác, một con tiện nhân!”.

Ngũ Nhân Tâm cũng bị dọa sợ, lắp bắp nói: “Đúng vậy, tôi đang mắng Ngũ Y Y! Ngũ Y Y!”.

Hai người đàn ông liếc nhìn nhau, một người vừa gật đầu, người kia lập tức móc một con dao găm từ sau hông ra, con dao tỏa ra ánh sáng sắc bén.

“Dám mắng người phụ nữ của lão đại chúng tôi! Cắt lưỡi cô ta trước!”.

“Cắt lưỡi xong thì báo cho anh Trung, xem xem có nên giết cả nhà cô ta không!”.

“không cần nói nhiều, người phụ nữ của lão đại mà cũng dám mắng, có khi còn giết cả họ ấy chứ.”

A?

Cả Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Ái đều hoảng sợ đến choáng váng. Ngũ Nhân Tâm nhìn dao, sợ hãi dấy dựa, kêu la: “Cứu mạng! Tha cho tôi đi! Tôi thật sự không có mắng người phụ nữ của lão đại các anh! Người tôi mắng không phải cô ấy! Tôi đang mắng người trong nhà chúng tôi, gọi là Ngũ Y Y!”

Ngũ Nhân Ái run rẩy, quỳ xuống van xin: “Cầu xin các anh, hãy thả em gái của tôi ra đi, nó thật sự không có mắng người đó, nó đang mắng một người tên là Ngũ Y Y.”

Hai người đàn ông tròn trợn mắt, quát lên: “Còn dám nhắc đến tên người phụ nữ của lão đại? Câm mồm!”

Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm đều bối rối. Có phải là người này không nghe rõ không? Bọn họ đã nhấn mạnh là không phải bọn họ đang mắng nhân vật lớn trong kia, bọn họ sao có thể quên người phụ nữ trong kia mà mắng cô ta được. Bọn họ chỉ đang chửi Ngũ Y Y thôi. Nhưng tại sao hai người này lại không nghe lọt thế?

một người bóp miệng của Ngũ Nhân Tâm, đưa dao găm đến gần.

“Hu hu hu, cứu với...Hu huh u, tha mạng....” Ngũ Nhân Tâm bị dọa, sắc mặt áy náy, cả người run lên.

“Bên kia xảy ra chuyện gì? Sao ồn ào thế? đang ăn hồ lô đường cũng bị mấy người làm cho ăn không vô nữa. Tôi phải mất rất nhiều công sức mới lấy được kẹo hồ lô này đây. Có hiểu không?” Hàn Giang Đình thò đầu ra, quát lên.

Ha ha, thật hạnh phúc, kể từ khi trở thành thân tín của Hoắc Phi Đoạt, cậu ta có thể nói này nói nọ, cũng có thể hét mắng cái này cái kia. Quả nhiên, tư vị khi làm lão đại quả thật là cực kỳ thoải mái. Ha ha ha.

“Anh! Bên này có người mắng Ngũ tiểu thư!”. một đàn em tự tin trả lời.

“Người nào lớn gan thế?” Hàn Gian Đình nheo mắt, làm bộ lão đại, khi cậu ta nhìn thấy Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Ái liền kinh ngạc trợn mắt, há mồm.

“A? Tại sao lại là hai người? Xảy ra chuyện gì?” Hàn Giang Đình chỉ Ngũ Nhân Tâm, chớp chớp mắt.

Ngũ Nhân Tâm rút nước mắt, nhìn Hàn Giang Đình: “Giang Đình.....Cứu em...”

Hàn Giang Đình thấy đại lực sĩ đang siết cô ta, vội vàng khoát tay: “Buông cô ta xuống trước đi! Buông cô ta xuống! Tôi biết cô ta.”

“Hả? Biết sao?” Người kia thả Ngũ Nhân Tâm xuống, cô ta liền co quắp ngã xuống đất, che cổ, hít thở khó khăn.

Hàn Giang Đình đi tới nhìn Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm, kinh ngạc hỏi: “Hai người các cô chạy tới đây làm gì?”

“Anh, hai con nhóc này chỉ mặt gọi tên mắng chửi Ngũ tiểu thư.”

429. Chương 430: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 4.

“A? Hai người các cô thích tìm Y Y gây phiền toái nhỉ? Quá kém!”

Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm đều chẳng quan tâm, nhìn chăm chăm Hàn Giang Đình, hỏi: “Có phải Ngũ Y Y ở tầng năm không?”

“Có muốn làm gì?” Hàn Giang Đình liếc nhìn Ngũ Nhân Ái.

Chết tiệt, vừa rồi Y Y không nên ép cậu ta ăn mút quả mới phải, không ngờ lại mỗi rằng đến thế, bây giờ trong miệng cậu ta đều là vị chua của sơn tra, răng thì mỗi nhừ.

“Anh mau nói cho tôi biết, phải hay không!”

Hàn Giang Đình đùa dai lắc đầu: “cô hỏi thì tôi phải trả lời à? cô cho rằng cô là ai?”

“Có!” Đột nhiên, một giọng nói thanh lệ truyền tới từ lối đi nhỏ, khiến tất cả những người ở đây đều giật mình.

Trong lối đi nhỏ có mấy người, ngoài cửa có hai người, vừa thấy Ngũ Y Y đi ra liền biết ngay cô nhóc này là người phụ nữ của lão đại, lập tức cung kính cúi đầu hành lễ.

Hàn Giang Đình vừa thấy khuôn cách này thì thêm đến chảy nước miếng.

không được, cậu ta muốn trở thành phụ nữ, làm phụ nữ có khi còn tốt hơn làm đại anh hùng ý chứ.

Ngũ Nhân Ái thấy Ngũ Y Y đi từ trong ra, ánh mắt liền trở nên hung ác: “Ngũ Y Y! Quả nhiên mày ở đây! Bọn họ đều đang nói dối!”

Ngũ Y Y lạnh lùng nhìn Ngũ Nhân Ái: “Tôi ở tầng năm thì sao? Mắc mớ gì đến cô?”

Ngũ Nhân Ái đứng lên khỏi mặt đất, hung ác trợn mắt Ngũ Y Y, ai người đàn ông đứng ở cửa lập tức đề phòng, sợ Ngũ Nhân Ái sẽ giống một đàn bà điên nhào tới.

Nếu người phụ nữ của lão đại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc chắn tất cả những người ở đây đều sẽ rơi đầu.

“Ngũ Y Y! Tiêu Lạc vừa ở chỗ mày phải không?”

“Này này này, cô làm gì dữ dội thế? Làm gì có ai nói chuyện giống cô? Y Y là bệnh nhân, không quan tâm đến cô đâu. Y Y, cậu đi vào đi.”

Hàn Giang Đình đứng cản trước người Ngũ Y Y, bộ dáng như gà mẹ bảo vệ gà con.

Ngũ Y Y đẩy Hàn Giang Đình ra, nhìn thẳng vào Ngũ Nhân Ái: “Ngũ Đại, cô đột nhiên chạy tới đây, hô to gọi nhỏ, rốt cuộc là cô muốn gì? cô có tư cách gì để tôi trả lời câu hỏi của cô?”

“Tao dùng tư cách gì? Mày nói tao dùng tư cách gì? Tao là vợ chưa cưới của Tiêu Lạc! Là vợ danh chính ngôn thuận của anh ấy! Tao thấy chồng mình đến đây một chuyến nhưng khi về lại đầy máu tươi! Mày nói xem, rốt cuộc mày đã làm gì anh ấy, khiến anh ấy bị thương như vậy! Mày nói đi!”

“Vậy thì cô phải đi hỏi chồng chưa cưới của cô chứ không nên chạy tới hỏi tôi.” Ngũ Y Y cực kỳ bình tĩnh nhưng trong lòng đau nhói. thật sao? Tiêu Lạc bị chảy máu ư? Ngũ Y Y! Mày đúng là không có tiền đồ! Tại sao mày lại phải đau lòng vì Tiêu Lạc? Ngũ Y Y dùng hết sức hít sâu một cái, nỗ lực điều chỉnh tâm tình.

Ánh mắt Ngũ Nhân Ái sắc như dao găm, khí thế dường như có thể giết người: “Ngũ Y Y! Mày là một con đàn bà ác độc! Tiêu Lạc đến chỗ mày một chuyến, mày lại khiến anh ấy bị thương thành bộ dạng đó! Thế nào? Bởi vì anh ấy từ bỏ mày, vì anh ấy không nhớ mày, vì anh ấy chọn tao, mày liền ghen quá hóa giận? Vì yêu sinh hận sao? Làm người tại sao có thể hạ lưu như vậy? Mày không chiếm được anh ấy, chẳng lẽ mày phải hủy diệt anh ấy sao? Mày không phải là người, mày còn không cả bằng súc sinh!”

430. Chương 431: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 5.

Hàn Giang Đình tức giận trợn mắt, chỉ vào Ngũ Nhân Ái: “Tôi, tôi nói cô này đồ xấu xa, cô nói cái gì đấy? cô mới là đồ súc sinh, heo chó không bằng ý! Dám mắng người, nói thêm câu nữa tôi sẽ đánh cô!”

Ngũ Y Y kéo tay áo Hàn Giang Đình, thấp giọng nói, “Giang Đình, cậu đừng để ý.”

Ngũ Y Y nhìn Ngũ Nhân Ái, cười lạnh: “Tôi đã nói rồi, chuyện này cô phải đi hỏi chồng chưa cưới của cô! Bây giờ tôi không thích anh ta, tôi đã sớm coi anh ta như người dưng rồi, chỉ có điều anh ta, chồng chưa cưới của cô không chịu, trong lòng vẫn còn tôi. Tôi nói rồi, cô trông nom cho tốt chồng chưa cưới của mình đi, đừng để anh ta đến quấy rầy tôi nữa, tại sao cô không trông coi cho tốt nhỉ? không phải là cô muốn biết vì sao anh ta lại bị thương à? cô không sợ đau lòng mất mặt thì bây giờ tôi có thể nói cho cô. Chồng chưa cưới của cô, Tiêu Lạc tiên sinh đến chỗ tôi thổ lộ, sau khi bị tôi cự tuyệt thì cường hôn tôi, tôi vì muốn ngăn cản nên lấy mảnh kính bể...”

“không thể nào!!!” Toàn thân Ngũ Nhân Ái phát run, mắt mở thật to: “Tiêu Lạc nhà tao sao có thể tỏ tình với mày? Trong lòng anh ấy chỉ có tao! Anh ấy và tao đã ở chung với nhau, tình đầu ý hợp, anh ấy nói với tao rất nhiều điều ngọt ngào, anh ấy nói anh ấy chỉ yêu một mình tao thôi! Anh ấy còn lâu mới tỏ tình với mày! Còn lâu mới hôn mày! Tất cả đều là mày tự bịa đặt! Vì muốn giữ mặt mũi nên mày mới nói dối! Tao sẽ không tin đâu! sẽ không tin cái con bị Tiêu Lạc vứt bỏ! Tiêu Lạc ưu tú như vậy, mày không có được đương nhiên sẽ không cam lòng, cho nên mày mới muốn dây dưa với anh ấy, cố gắng quyến rũ anh ấy, không thành công nên mày mới làm anh ấy bị thương, có phải không? Đồ đàn bà không biết xấu hổ.”

Ngũ Y Y neho mắt lại, thân thể khẽ run rẩy.

“Phải không? Tiêu Lạc rất ưu tú ư? Tôi cho rằng, dù Tiêu Lạc có ưu tú cũng sẽ không xuất sắc bằng tôi.” Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng khí phách truyền tới từ sau lưng Ngũ Nhân Ái. Tất cả mọi người đều cả kinh nhìn sang.

Chỉ thấy, Hoắc Phi Đoạt khoác áo gió màu đen đứng đó, anh cực kỳ đẹp trai, như một ngôi sao chiếu sáng khắp mọi nơi. Sau lưng Hoắc Phi Đoạt có rất nhiều người, cao lớn, trang bị vũ khí đầy đủ.

Bất kỳ kẻ nào đứng trước mặt anh cũng đều cảm thấy mình như một hạt cát nhỏ bé, còn như đang đối mặt với cá mập, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ăn mất.

Ngũ Nhân Ái không nhịn được run rẩy.

“Hoắc, Hoắc lão đại?” Ngũ Nhân Tâm ngồi dưới đất kêu lên. Mẹ ơi, người kia là sát nhân cuồng! Hoắc Phi Đoạt! Lão đại của công ty Hắc Đế! Được người trong giang hồ đồn đại là chiến thần vô địch!

“Lão Đại!” Tập thể mấy người đã ông đều gọi lớn. Hồi âm vang vọng.

Hoắc Phi Đoạt khẽ nhún mày, không vui nói, “không phải là đã thông báo rồi sao? Ở đây thì đừng có hành lễ, gây tiếng ồn sẽ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của Y Y.”

Mấy người cúi đầu.

Ngũ Nhân Ái giật mình. Hoắc lão Đại và Ngũ Y Y... Chuyện gì xảy ra đây?

Hoắc Phi Đoạt chậm rãi cất bước, thông thả đến cạnh Ngũ Y Y, cánh tay trái ôm eo cô, ôm cô vào trong ngực, tựa như đang yêu chiều một con mèo nhỏ.

431. Chương 432: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 6.

“Lời tôi vừa nói cô nghe không hiểu sao?”

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng nhìn Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái há miệng thở dốc, có chút thở không ra hơi.

“Xem ra thật ngu ngốc, tiếng người nghe không hiểu, quả nhiên không thuộc về loài người. Tôi nói, Tiêu Lạc nhà cô mặc dù xuất sắc, chẳng lẽ Hoắc Phi Đoạt tôi không xuất sắc?”

“A?” Ngũ Nhân Ái hít một ngụm khí lạnh, tăng thêm dũng khí nói: “Tuy rằng ngài không xuất sắc, nhưng trong ở trong chúng ta cũng đã nổi tiếng rồi. Ngũ Y Y vốn luôn thích vị hôn phu của tôi nhưng mà Tiêu Lạc không coi trọng cô ấy, mà lựa chọn tôi, Tiêu Lạc thích tôi. Ngũ Y Y không chịu nổi bị vứt bỏ, cô ấy mới có thể làm như vậy với Tiêu Lạc.”

Hoắc Phi Đoạt cười lạnh: “Tôi thật buồn, người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt tôi tại sao lại thích Tiêu Lạc?”

“A?” Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm đều sợ hãi kêu lên một tiếng.

Lời nói của Hoắc lão đại có ý gì?

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu thâm tình nhìn Ngũ Y Y, lấy tay vuốt mái tóc cô, động tác cực kỳ sủng ái ái muội: “Còn chưa hiểu sao? Y Y, là người phụ nữ mà Hoắc Phi Đoạt tôi thích, là người phụ nữ mà Hoắc Phi Đoạt tôi sẽ yêu thương cả đời, cô ấy căn bản không thích Tiêu Lạc, cô ấy cũng chưa nói bị Tiêu Lạc vứt bỏ. Nếu để một viên kim cương và một tảng đá bên cạnh cô, cô nhất định sẽ chọn kim cương, mà sẽ không liếc mắt nhìn tảng đá một cái chứ? Đạo lý giống nhau. Tôi luôn là bạn trai của Y Y, cô ấy làm sao có thể bỏ tôi mà đi thích Tiêu Lạc chứ? Các người đến hỏi người khác, bọn họ cũng thấy khác thường thôi.”

Ngũ Y Y run bắn người.

Hoắc Phi Đoạt vừa mới công khai nói cái gì?

Anh ta thế nhưng lại nói cô là người phụ nữ anh ta yêu thương cả đời, còn nói anh ta là bạn trai của cô, trời ạ!

cô có chút không chịu nổi rồi.

Ngũ Nhân Ái cũng khiếp sợ lui về phía sau vài bước, nhanh chóng nhìn Hoắc Phi Đoạt và Ngũ Y Y, hít thở dồn dập: “không có khả năng.... Điều đó không có khả năng... Hoắc lão đại sao có thể thích loại phụ nữ này? Nó là con riêng! Mẹ của nó là đào hát, nó là cái đồ bỏ đi.”

Hoắc Phi Đoạt không vui nhíu chặt chân mày, A Trung đứng sau lưng hiểu rõ ý Hoắc Phi Đoạt, anh bước lên một bước, đá Ngũ Nhân Ái ra ngoài.

Ầm!

Ngũ Nhân Ái rơi vào vách tường, giống như con thằn lằn.

cô ta há miệng thở dốc, muốn thở một ngụm, nôn ra một ngụm máu tươi!

Sau đó cô khom người kịch liệt ho khan đứng dậy.

cô vừa mới té ngã, lực phủ ngũ tạng như muốn vỡ tung.

Ngũ Y Y sợ tới mức há to miệng!

Má ơi, một cước của chú A Trung thật ác!

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng nói, giống như thời tiết hôm nay thật lạnh: “Miệng bẩn, dám chửi người phụ nữ của tôi, đây là một chút giáo huấn.”

Khóe miệng Ngũ Nhân Ái chảy máu tươi, khó khăn lắm mới không ho khan, sợ hãi nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt đưa tay vuốt ve gương mặt Ngũ Y Y, cười như không cười cúi đầu nhìn cô: “Thế nào? Vặt nhỏ? lại mềm lòng rồi hả? cô ta vừa mới ác độc chửi em đó.”

Cái loại giọng điệu sủng ái này, có thể hòa tan mọi người ở đây.

Ngũ Y Y chọc vài cái vào ngực Hoắc Phi Đoạt, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh: “Các cô ấy không mắng chửi người thì không phải là các cô ấy, tôi đều quen rồi, thật ra các cô ấy cũng đã nói qua vài câu như vậy, cũng không có gì mới. Chấp nhận với các cô ấy làm gì. thật không mạnh mẽ.”

432. Chương 433: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 7.

“Được, nghe lời em. Dạy dỗ các cô ấy rồi. Vật nhỏ, em coi các cô ấy là người nhà, nhưng các cô ấy chưa từng coi em là người nhà.”

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y xoay người đi vào bên trong.

Ngũ Y Y thở dài: “Tôi chưa từng hy vọng các cô ấy sẽ xem tôi là người nhà.”

“Cậu mới không lải nhải! Cậu luôn hy vọng đều được người khác quan tâm! Tôi còn không biết cậu sao? Nha đầu mạnh miệng!” Hàn Giang Đình không chừa mặt mũi cho Ngũ Y Y, trực tiếp vạch trần cô.

Ngũ Y Y trừng mắt Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình trốn sau lưng Hoắc Phi Đoạt: “Đó đó đó, có Hoắc lão đại che chở tôi đó. nói cho cậu biết, Y Y xấu xa, trước mặt đàn ông không thể nói dối, Hoắc lão đại là người đàn ông của cậu đó.”

“Câm miệng cậu lại đi, phiền chết.”

Lúc này Ngũ Y Y mới nhớ tới, xoay người lại, nhìn Ngũ Nhân Ái vẫn đứng ngây ngốc ngoài hành lang, cách cô vài mét, Ngũ Y Y ần ần nói: “Ngũ đại con nhóc, xem trọng vị hôn phu của cô đi, hiện tại tôi không yêu thích anh ta, tôi có Hoắc Phi Đoạt của tôi rồi. Có lẽ tôi đã thích anh ta một lần, nhưng mà đều đã qua rồi, hiện tại tất cả đều đã qua, đối với tôi mà nói, ngày không có Tiêu Lạc còn tốt đẹp hơn. Vì vậy, cũng xin cô hãy tôn trọng vị hôn phu của cô, xin anh ta đừng đến quấy rối những ngày yên ổn của tôi. Cầu xin cô nha.”

cô nói một câu, sắc mặt Ngũ Nhân Ái tái nhợt một chút, nhìn vào giống như quỷ.

Ngũ Y Y nói xong, hất mặt, cười nhe răng với Hoắc Phi Đoạt.

Vừa rồi cô có thể ở trước mặt Hoắc Phi Đoạt nói “Hoắc Phi Đoạt của tôi”. Chao ôi, mặt cô càng trở nên dày hơn.

Hoắc Phi Đoạt gật gật đầu, không xoay người lại, giọng nói như lơ đãng: “đã có người đính hôn với người mình thích, không bằng, ngày nào đó chúng ta cũng đính hôn cho xong đi. Đỡ phải cho người đàn ông khác không biết lượng sức mình, muốn quấy rầy em.”

Ách.....Những lời này dọa Ngũ Y Y sợ hãi.

Hoắc Phi Đoạt cười khê, sau đó ôm Ngũ Y Y đi vào phòng.

Hàn Giang Đình cũng theo vào, lại bị A Trung tóm cổ xách trở về.

A Trung nghiêm mặt: “Tiểu tử, tự giác một chút được không? đi vào làm bóng đèn như vậy cảm thấy được không?”

Hàn Giang Đình gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm đều đứng đó.

“Các người còn đứng đây làm gì? Muốn chết không? Cút nhanh một chút.”

“thật là, người phụ nữ của lão đại cũng dám chửi, cũng dám châm chọc, không vắn gậy cổ các người là may mắn lắm rồi. Nếu không phải cô ấy cầu xin lão đại, các cô đã thành thi thể rồi. Mau cút đi.”

Ngũ Nhân Ái vẫn ngơ ngác, lắc lư thân mình, bước từng bước đi lên lầu.

Ngũ Nhân Tâm vội vàng hô to: “Chị cả, chị cả, chờ em với. Ôi.....”

Ngũ Nhân Tâm vừa mới động một chút, cảm thấy cổ mình rất đau.

cô đứng lên, nhanh chóng đuổi theo Ngũ Nhân Ái.

“Chị cả, chị cả, chị đợi em với.”

Ngũ Nhân Tâm kéo tay áo Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Ái cười to lên, càng không ngừng cười lạnh, cười đến âm trầm khủng bố, khiến Ngũ Nhân Tâm sợ tới mức cả người đều nổi da gà.

“Chị cả.....Chị đừng làm em sợ, chị làm sao vậy, chị cả?”

Ngũ Nhân Ái cười điên cuồng, rốt cuộc thành nước nỡ.

cô ta ngồi trên mặt đất, ôm lấy hai gối rồi khóc rống lên.

Ngũ Nhân Tâm cũng chùi nước mắt theo, ôm lấy Ngũ Nhân Ái, không biết nên khuyên nhủ cô thế nào.

433. Chương 434: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi 8.

“Huh u, chị cả đừng khóc, chị khóc làm em cũng khóc theo, huhu, chị đừng khóc nữa.”

“Vì sao con nhỏ xấu xa kia luôn có vận khí tốt như vậy? Mẹ nó chính là một người hạ lưu xấu xa nhất, thế nhưng bà ta có thể sinh một đứa bé đưa vào nhà họ Ngũ của chúng ta! hiện tại trên người con Ngũ Y Y kia lại chảy dòng máu hạ lưu, sao Hoắc lão đại có thể thích nó? Vì sao lại như vậy? vì sao? Vì sao con nhỏ xấu xa nhất lại có thể được người đàn ông cao quý yêu mến, ? đây là đạo lý gì? Còn không có thiên lý mà? Huhu...”

Ngũ Nhân Ái đập chân gào khóc.

cô ta thật tuyệt vọng.

cô làm sao có thể tưởng tượng được, trong chớp mắt cô được nhiều người theo nhất lại biến thành người thất bại nhất.

Hơn nữa còn bại hoàn toàn.

Người đàn ông của Ngũ Y Y lại là Hoắc Phi Đoạt.

Đó là người đàn ông giống như thiên thần.

Làm sao có thể? Vì sao Hoắc Phi Đoạt lại thích Ngũ Y Y?

Ngũ Nhân Ái và Ngũ Nhân Tâm trở lại phòng bệnh, Ngũ Nhân Ái trở thành người trầm mặc ít nói, cũng giống như Tiêu Lạc.

Ngũ Nhân Tâm thở dài thở ngắn, qua một chút lại thở dài.

Ngũ Nhân Lệ chẳng hiểu tại sao, nhìn chị cả và chị hai, hỏi hai người đó nhưng họ không quan tâm đến cô.

Hoắc Phi Đoạt đưa Ngũ Y Y trở lại phòng bệnh, đến cửa phòng Hoắc Phi Đoạt lại bế Ngũ Y Y lên.

“A! anh làm gì vậy, để tôi xuống.”

Người tới liền ôm ấp, ngay cả chào cũng không chào. Cũng may trái tim cô có thể chống đỡ được, nếu không bị dọa sợ hãi rồi.

“Có nhớ tôi không?” Hoắc Phi Đoạt hí mắt lại, cười yếu ớt nhìn Ngũ Y Y, đặt cô nằm trên giường bệnh, sau đó anh nằm đè lên người cô.

“Gi? Nhớ anh? không phảo sáng sớm anh vừa đi sao?”

Mới nửa ngày thôi, dùng suy nghĩ đi?

“Buổi sáng tôi làm việc, trong đầu đều là em, em nói vì sao em lại buồn bình như vậy, chui vào đầu tôi làm gì, làm ảnh hưởng đến công việc của tôi.”

Hoắc Phi Đoạt nói khoác mà không biết ngượng.

Ngũ Y Y kinh ngạc,

“Sao có thể trách tôi?”

“Tất nhiên, sẽ trách em.”

Hoắc Phi Đoạt bá đạo nói xong, xông đến hôn lấy môi cô.

“Um ... um...”Ngũ Y Y ngậm khế.

Vì sao vừa thấy mặt sẽ thế này.

Áp lực rất lớn.

cô có chút không thích ứng được.

Hoắc lã đai luôn lãnh khốc, đột nhiên trở nên dính chặt như vậy, thật tình làm người khác không thể tiếp nhận được.

Móng vuốt của Ngũ Y Y quơ loạn trên người Hoắc Phi Đoạt đẩy ra, hy vọng anh có thể thả cô ra.

Nào ngờ cô càng giãy giụa, anh càng hôn xâm nhập, càng mạnh mẽ, ngày càng nóng.

Cuối cùng , Ngũ Y Y không thể lay động được anh, còn bị anh hôn đến cả người đều là hương vị thuộc về anh, đầu lưỡi cũng ngoan ngoãn đáp trả lại anh.

“Um ... um...”Ngũ Y Y không biết anh hôn làm cho cô phát ra tiếng rên khế.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, thổi hơi nóng: “Nha đầu, em nhớ tôi có đúng không?”

“Được rồi, tính là nhớ anh, chỉ cần anh đừng đè tôi nặng quá.”

Ngũ Y Y nhục chí rồi.

“Tôi nói nhớ cái kia... có phải em đã nhớ đến cơ thể tôi rồi không?”

“Gi? Anh nói cái gì? Tôi không có.” Ngũ Y Y vẻ mặt thuần khiết đến cực điểm.

Hoắc Phi Đoạt cười nhe răng: “Vì sao tay em lại sờ nơi đó của tôi?”

Ách.

Lúc này Ngũ Y Y mới nhìn tay cô.

Mẹ ơi, có phải cô nên chết đi không? Hoặc tìm cái lỗ chui xuống.

cô cô cô tay cô sao lại đụng đến kéo khóa quần của anh ta chứ.

không muốn sống mà.

434. Chương 435: Cảm Giác Được Cái Gì 1

Khóe môi Hoắc PhiĐoạt nhẹ nhàng nhếch lên đường cong, mang theo một loại tà mị kinh điển, đôi mắt đẹp ngẩng nhìn Ngũ Y Y, thổi hơi nóng bên tai cô: “Nha đầu, không thể tưởng tượng được...em thể nhưng lại chủ động như vậy.”

“không phải.”Ngũ Y Y thật muốn đập đầu chết đi, bộ dáng hết đường chối cãi phát điên lên:“Tôi không phải cố ý, thật sự! Tôi thề, tôi thật sự không biết chỗ đó của anh, tôi thề tuyệt đối tôi sẽ không đụng đến chỗ vật cứng ấy của anh...”

Có vẻ như càng nói càng không rõ ràng nha.

“Ha ha.” Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa, cánh tay đưa, đè lại bàn tay nhỏ bé đang muốn rút ra của Ngũ Y Y, khiến cho tay cô càng gắt gao giữ chặt nơi đó của anh, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại.

“Chỗ này của tôi là cái gì?”

Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm, không dám hít thở.

Mẹ ơi, cô muốn chết...

Tay cô lại có thể để chỗ quan trọng của tên đàn ông này hơn nữa, cô còn cảm nhận sâu sắc, bàn tay nhỏ bé của cô đang vuốt ve cái đó, từ từ lớn dần, lại thay đổi đột ngột như vậy.

“Trả lời tôi, chỗ em đang vuốt ve là cái gì?” Hoắc Phi Đoạt dùng chóp mũi của anh ta, nhẹ nhàng cọ vào gương mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y run rẩy, mặt đỏ bừng, muốn rút tay cô ra nhưng lại không nhúc nhích được.

Hơi thở này càng nóng lên.

“Tôi không biết.” cô mặt dày nói dối.

“không biết, em đã ăn nó rồi, thế nhưng còn nói không biết? Hả? Vật nhỏ, không thành thật.” Hoắc Phi Đoạt chọt vươn đầu lưỡi liếm vành tai Ngũ Y Y.

“A...” Đó là một loại cảm giác nóng bỏng như điện giật, Ngũ Y Y nhin không được phát ra tiếng kêu sợ hãi.

cô phát ra tiếng kêu tà mị không xương như vậy.

thật mất mặt nha.

Hoắc Phi Đoạt đúng là càng đùa cô càng nghiện, anh nở nụ cười quỷ dị, nhẹ nhàng nỉ non, “Có cảm giác được cái đó trong lòng bàn tay em đang nhảy lên không?”

Tất nhiên Ngũ Y Y cảm giác được rồi.

Vị trí kia của Hoắc Phi Đoạt thật hư hỏng, thế nhưng lại to lớn như vậy, thật đáng sợ.

Nơi đó to lớn vĩ đại của anh ta lập tức chui vào trong đầu cô, trong lúc nhất thời tim đập nhanh hơn.

cô xong đời rồi.

cô thành một cô gái dâm dục rồi.

Sở nơi đó của đàn ông một chút, cô lại có thể suy nghĩ đến những động tác vận động kịch liệt tiếp theo.

cô thật là mất mặt.

“không, không có cảm giác.”

Có cảm giác được cũng không thể thừa nhận.

Đáy lòng đang mắng: “Mẹ ơi! Chỗ vị trí quan trọng của Hoắc Phi Đoạt lại ngang ngược như vậy? lại còn có thể dài rathêm, hù chết con gái mà.”

“A, không có cảm giác được sao? Vậy thì lấy ra xem một chút.”

“A, không cần.” Ngũ Y Y bị anh ta nói dọa sợ hãi, chỗ này là bệnh viện, không phải nhà anh, tên tiểu tử kia lại có thể mặt dày đến trình độ này, ở trong phòng bệnh của bệnh viện mà dám làm càn làm bậy, thật kỳ quái!

“Cảm giác được, lúc này không phát hiện, bây giờ cần phân cảm giác lại, cảm giác được rồi.”

Ngũ Y Y sợ người kia sẽ làm càn, sốt ruột nói.

một bàn tay Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng sờ trước ngực Ngũ Y Y, chạy loạn một vòng, cuối cùng nụ hồng kia lộ ra.

“Cảm giác được rồi hả?”

“Ừ ừ, cảm giác được rồi, xin anh đừng làm càn nữa.”

“Cảm giác được cái gì rồi hả?”

“Ách...” Ngũ Y Y chột ngẩn ra.

Hoắc lão đại này thật là dày vò, sao lại hỏi vấn đề xảo trá như vậy?

435. Chương 436: Cảm Giác Được Cái Gì 2

“Cảm giác được nó trong lòng bàn tay tôi nhảy lên.”

Ngũ Y Y mặt dày cắn răng nói ra.

Mẹ ơi, có trời đất chứng giám, cô có thể chết đi vài chục lần nha.

Rất mất mặt.

“Còn có không?”

“Còn có?”

“Còn cảm giác được cái gì?”

“A... này này... còn rất lớn.” Ngũ Y Y bất chấp Nhắm mắt lại rống to.

Chết đi chết đi.

“Ha ha...” cô nghe được tiếng cười của Hoắc Phi Đạt xấu xa vang lên.

Đáng chết, Hoắc Phi Đạt đúng là gian trá, phải từng bước một bắt cô nói chuyện mất mặt như vậy anh ta mới hài lòng.

cô muốn giết chết anh ta.

“Ha ha, nha đầu, không thể tưởng tượng được em thế nhưng lại háo sắc như vậy.

Ầm.

Ngũ Y Y mở to hai mắt.

Trời đất ơi, người này có nói đạo lý hay không a...?

Những lời này là do anh ta lòng dạ đen tối bắt cô nói ra!

Thế nào đổ tội đổ lui, đổ lại thành cô háo sắc chứ?

“họ Hoắc kia, anh thật quá đáng.”

“Ha ha ... nhưng mà ... tôi thích em như vậy”

Hoắc Phi Đạt thoải mái nói một câu. Sau đó ôm chặt Ngũ Y Y.

Hoắc Phi Đạt cười trông thật mê người.

Bờ môi của anh ta thật gợi cảm.

Hoắc Phi Đạt áp người xuống hôn nồng nhiệt, hôn đến thật triền miên ...

Ngũ Y Y còn người, hai bàn tay nhỏ bé vẽ loạn trên người Hoắc Phi Đạt, nhịn không được hôn đáp trả lại anh.

Dù sao ngủ cũng đều ngủ qua rồi. chuyện nên làm hai người bọn họ cũng đã làm tất cả rồi, như vậy cô còn dè dặt cái gì nữa.

Người đàn ông này đã là của cô rồi.

cô đã dùng qua rồi.

Đánh dấu ấn của cô rồi!

Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đạt trêu chọc cả người nóng lên, máu trong người ngày càng nóng lên.

cô không được, hai móng vuốt nhỏ về lung tung, hận không thể cùng anh hòa làm một.

“Tôi muốn ...”

Ngũ Y Y thật không ngờ chính cô lại nói ra những lời không biết xấu hổ như thế.

Quả nhiên là người phụ nữ làm qua những chuyện kịch liệt kia, một khi bị khai phá thì không thể vãn hồi, đều sẽ nhanh chóng biến thành bộ dạng dục nữ.

Cả người Ngũ Y Y ngứa ngáy, móng vuốt nhỏ sờ soạn đai lưng của Hoắc Phi Đạt, uốn éo cơ thể: “Nóng quá, khó chịu quá, tôi muốn .. “

Trong mắt Hoắc Phi Đạt nhóm lên hai ngọn lửa dục vọng.

Đáng chết, anh càng muốn.

Anh ăn cơ thể cô mới à nghiện.

Anh cuồng nhiệt hôn cô, vuốt ve cơ thể cô, phía dưới bành trướng nóng lên như bàn ủi!

“Y Y, Y Y ... tiểu yêu tinh câu dẫn người này.... Tôi chịu hết nổi rồi”

Ngũ Y Y đột nhiên cười xấu xa, đôi mắt quyến rũ giọng nói nỉ non “Chú, đưa người ta đi thôi”

Đôi mắt Hoắc Phi Đạt nhợt nhợt lại, lửa giận vang khắp nơi.

“Vật nhỏ! Lại trêu chọc tôi! Lại gọi tôi là chú?”

Ngũ Y Y không thể nói nữa, cô bị Hoắc Phi Đạt hôn nồng nhiệt.

Hai người giống như hai con rắn nồng nhiệt, ở trên lộn xộn, cọ sát, vặn vẹo.

Hai người bị vây trong trạng thái không thể khống chế được, ngọn lửa dục vọng vây quanh đến cực điểm.

Bốp!

Hoắc Phi Đạt chợt bắt được bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, rời khỏi môi cô, thở hào hển từng ngụm.

rõ ràng trong ánh mắt anh đều là lửa nóng, nhưng lí trí nói “không thể”

Ngũ Y Y mở to hai mắt đến cực độ:

“Cái gì?”

Anh ta nói cái gì?

Cái gì không thể?

436. Chương 437: Cảm Giác Được Cái Gì 3

Ngũ Y Y xụ mặt xuống, bày ra bộ dạng xấu xa: “Mặc kệ, mặc kệ, tôi không sao, cơ thể tôi đã sớm hồi phục rồi.”

Hoắc Phi Đạt hí mắt, anh đứng dậy thở dài: “Em nghĩ rằng tôi và em không muốn? Tôi còn khó chịu hơn em, nhưng mà bây giờ không thể, muốn phải sau khi xuất viện. Sức khỏe của em là quan trọng nhất.”

Ngũ Y Y ôm chân bao lấy thân mình, bên trong bất mãn lăn qua lăn lại.

Hoắc Phi Đoạt nhăn đôi mày kiếm, cúi đầu nhìn bên dưới, cao cao nổi lên một khối, bất đắc dĩ thở dài.

Vì sức khỏe của cô, hôm nay anh phải kiềm chế.

Hoắc Phi Đoạt kéo chăn ra, lộ ra gương mặt trắng hồng của Ngũ Y Y.

Ở bên trong ngộp, không sợ bị chết ngộp sao?”

Hoắc Phi Đoạt luôn che giấu cảm xúc rất tốt, giờ phút này nhìn bộ dạng có chỗ nào giống như chưa thỏa mãn dục vọng.

Ngũ Y Y hung hăng liếc mắt người đàn ông tuần tú một cái: “Họ Hoắc kia! Anh nhớ kỹ cho tôi! Hôm nay lão nương tung cành oliu cho anh! Anh lại không nhận. Chờ xem đi, lão nương mang thù nhất rồi.”

Ngũ Y Y xoay mặt đi, xoa xoa mũi, hết sức thở phà.

A a a a....., tức chết cô rồi! cô một cô gái chủ động mời anh, nhưng anh lại có thể cự tuyệt!

Mặt mũi cô thế nào?

Hoắc Phi Đoạt cười khế, kiềm nén ngọn lửa mạnh mẽ trong lòng, vẻ mặt vân đạm phong khinh, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi Ngũ Y Y: “A, không thể tưởng tượng được em thế nhưng lại cấp thiết đến trình độ này rồi? Nhìn không ra em giống như sói như hổ vậy?”

“Cút! Lười phản ứng lại với anh.”

“Hung dữ như vậy, cộc cằn như vậy, một chút tư vị của người phụ nữ cũng không có.” Hoắc Phi Đoạt sủng ái vuốt ve mái tóc cô.

“Đúng, đúng, đúng, anh nói đúng, tôi một chút tư vị của người phụ nữ cũng không có! không có một chút tư vị của người phụ nữ như cô em gái công chúa của anh, không có tư vị phụ nữ của những người mẫu linh tinh kia, vậy anh đi đi, đi tìm các cô ấy đi, đi tìm người nào giống con gái một chút.”

Hoắc Phi Đoạt nhin không được cười khế: “Ha ha, thật vui.”

Ngũ Y y tức giận trợn to hai mắt: “Vui về cái đầu anh!”

“một người nào đấy lúc ăn dấm chua thật là đáng yêu. Vì tôi đáng để một bình dấm chua lớn như thế, tất nhiên là tôi vui về rồi.”

Ngũ Y Y nhăn gương mặt nhỏ nhắn lại, hừ hừ mũi, dùng sức trừng mắt Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt ôm má cô, bước đến gần hôn nhẹ lên môi cô, thấp giọng nói: “Chờ em ra viện, em cho tôi chờ lâu, mỗi buổi tối tôi không đem em cầu xin tha thứ, tôi sẽ không phải họ Hoắc.”

Ách.....

Người nào đấy đại ra, sau đó chính là sợ hãi, sau đó lại suy nghĩ, trong đầu nhẹ nhàng suy nghĩ, cuối cùng cười to lên.

Di động trong túi Hoắc Phi Đoạt rung lên, Ngũ Y Y trợn hai mắt: “Này, di động của anh vang lên rồi, anh không nhận sao?”

“Lười nhận.”

Hoắc Phi Đoạt lấy di động ra, nhìn thoáng qua, nhin không được phiền chán thở dài.

“Là điện thoại của ai?”

Ngũ Y Y vừa nhìn thấy, lập tức cũng không vui vẻ.

Là điện thoại của Phúc Hi.

“Nhận đi, vì sao anh không nhận? Thế nào? Yên lặng một chút sợ tôi nghe được sao?”

Ngũ Y Y vênh môi, nhìn lên trần nhà.

Đáy lòng từng đợt chua xót.

thì ra, tư vị ghen thật không tốt chút nào.

Phiền muốn chết.

Ngón tay Hoắc Phi Đoạt véo nhẹ cái mũi nhỏ của Ngũ Y Y: “Tôi và cô ấy có thể nói cái gì? Em cũng thật đoán mò.”

“Vậy vì sao anh không nhận điện thoại của cô ấy? Còn không dám nói chuyện trước mặt tôi?”

437. Chương 438: Cảm Giác Được Cái Gì 4

“Tôi biết rồi. Phúc Hi là vị hôn thê của anh! Nhất định phải gả cho anh rồi! Hừ.”

Hoắc Phi Đoạt rầu rĩ xoa xoa huyết thái dương, thở dài nói: “Ai nói cô ấy là vị hôn thê của tôi? Cho tôi bây giờ tôi vẫn không xem cô ấy là một người phụ nữ, tôi chỉ xem cô ấy là em gái. Tôi làm sao sẽ sinh ra tình cảm với em gái mình? Đây không phải là rất kì quái sao?”

“thật vậy không? Anh thật sự không thích cô ấy sao?”

“Tất nhiên là không thích cô ấy, bằng không thích em làm gì?”

:Nhưng mà Phúc Hi nói cô ấy là vị hôn thê của anh, nhất định phải gả cho anh.”

“Phúc Hi? Em gặp cô ấy rồi sao?”

“Tất nhiên là gặp rồi! Hôm thứ sáu cô ấy chạy đến trường học của tôi tìm tôi đi chơi, còn nói phải làm bạn với tôi, tôi còn đi dạo với cô ấy thật lâu ở cửa hàng tổng hợp nữa.”

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt lập tức nheo lại, suy nghĩ hồi: “Sau khi em và cô ấy chia tay, em liền bất tỉnh phải không?”

“Ách... Sau khi tôi và cô ấy chia tay, tôi đến trường thì cảm thấy đầu óc choáng váng. Thế nào? Anh nghi ngờ Phúc Hi làm sao?”

Ngũ Y Y trợn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Hoắc Phi Đoạt lắc đầu: “Phúc Hi sẽ không làm như vậy. Tuy rằng cô ấy tùy hứng, nhưng mà rất ngoan.”

Ngũ Y Y bĩu môi: “A a, thấy người tangoan đúng không? nói đúng là người ta ngoan hiền thực nữ, rất ôn nhu, rất xinh đẹp.”

Hoắc Phi Đoạt nắm chặt cằm Ngũ Y Y, cười nhẹ: “Hôm nay em có chuyện gì vậy? nói những câu thẳng thừng? Tôi đắc tội em chỗ nào hả? Hà?”

Ngũ Y Y đánh vào tay Hoắc Phi Đoạt: “Mới không có! Tôi là ăn ngay nói thật! không phải anh nói tôi bộ dáng không ra gì cả, dáng người cũng không tốt, thuộc loại chờ tàn phế đó sao? Vậy làm sao anh thích người tàn phế như tôi?”

Hoắc Phi Đoạt cười thầm ngược mắt nhìn Ngũ Y Y, than thở: “không có cách nào, ai bảo lòng dạ tôi không tốt. không nghĩ em đi phá hoại người đàn ông khác, rõ ràng là tôi thu nhận em.”

“Hà?” Ngũ Y Y tức giận trừng mắt: “Anh coi tôi là đồ bỏ đi, còn thu tôi? Hoắc Phi Đoạt, tôi không cần anh thu nuôi tôi. cô nài nài đây có thể thiếu đàn ông sao? Anh cảm thấy anh rất tuần tú phải không? Anh cảm thấy anh thật giỏi có phải hay không?”

Ngũ Y Y vùng chân lên đá Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cũng không xem ra gì, tùy ý nha đầu này đánh đánh đấđá sau lưng anh.

Nhìn qua, đơn thuần là Ngũ Y Y khi dễ Hoắc Phi Đoạt.

Lúc hai người đang ồn ào, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Ngũ Y Y hậu tri hậu giác, đá sau lưng Hoắc Phi Đoạt thành nguyền. A, hiện tại ông đang ức hiếp Hoắc Phi Đoạt, thật là sung sướng.

“Xem anh còn nói tôi là tổn thương anh, xem anh còn nói hay không?”

Phúc Hi giật mình nhìn tình cảnh trong phòng bệnh, bàn tay cầm túi xách dần dần nắm chặt lại.

Ngũ Y Y cô gái này, đang làm gì?

Giống như đàn bà chanh chua không phân rõ phải trái, dùng chân đá anh Phi Đoạt?

Rất kỳ quái rồi!

“cô đang làm cái gì đó?”

Phúc Hi nhện không được gọi to.

“Hả?”

Lúc này Ngũ Y Y giật nảy mình, dừng lại động tác, nhưng mà chân còn nằm trên lưng Hoắc Phi Đoạt.

“Phúc Hi, cô, sao cô lại đến đây hả?”

Má ơi, sao cô có cảm giác như mình cướp đi người đàn ông của Phúc Hi chứ?

438. Chương 439: Cảm Giác Được Cái Gì 5

Ngũ Y Y cảm thấy mình thấp đi một nửa.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng bắt lấy bàn chân Ngũ Y Y để vào trong chăn, giúp cô đắp chăn kín đáo, anh cũng không đứng lên, vẫn ngồi bên cạnh Ngũ Y Y, lạnh lẽo nhìn Phúc Hi đứng trước cửa, hỏi: “Phúc Hi, sao em chạy đến bệnh viện vậy?”

không chờ Phúc Hi trả lời, Hoắc Phi Đoạt cao giọng hỏi: “A Trung, sao cậu để như vậy, trong bệnh viện nhiều vi trùng như vậy, tại sao để Phúc Hi đến đây? Cậu làm ăn cái gì thế không biết?”

Ý nói rất rõ ràng, anh đang chỉ trích A Trung không ngăn cản Phúc Hi lại, sao lại để Phúc Hi thoải mái xông vào.

A Trung vẻ mặt khó xử, bộ dáng có chuyện mà không nói nên lời.

“Anh đừng hung dữ với anh ta, việc này không trách A Trung được, là em dùng súng để ở huyết thái dương ép buộc anh ta để em vào.” Phúc Hi cười khở, nhìn Hoắc Phi Đoạt: “Bởi vì em thử qua, chĩa súng vào đầu A Trung cũng không có tác dụng gì, anh ta thà rằng chết cũng không cho em đi vào. không còn cách nào khác, em chỉ có thể chĩa súng về phía mình! Y Y, cô thật sự rất giỏi, chiêu bài thật ghê gớm, thế nhưng tôi khó khăn như vậy mới có thể nhìn thấy mặt cô.”

Thạch Ứng đứng sau lưng Phúc Hi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngũ Y Y, rét lạnh mà lại không thể coi thường.

Hoắc Phi Đoạt thật tự nhiên nắm lấy bàn tay Ngũ Y Y, rồi đặt vào lòng bàn tay anh, yêu thương vuốt ve, nhìn Phúc Hi, gật đầu: “Em đã đến đây, vậy thì vào đây ngồi với Y Y một chút đi. Phúc Hi, em không chỉ đến tìm Ngũ Y Y, mà còn là bạn tốt của cô ấy sao? Sau khi anh nghe nói chuyện này thì rất vui, trước tiên cô gặp mặt, rồi trở thành bạn thân, sau này trở thành người một nhà, ở chung thật tốt quá!”

“Cái gì? cô cái gì? Cái gì mà người một nhà?”

Phúc Hi ngạc nhiên mở to hai mắt, thân hình lắc lư.

không phải chứ, anh Phi Đoạt muốn công khai quan hệ của bọn họ sao?

“Phúc Hi, em thấy rồi đó, anh với Y Y là người yêu, tương lai Y Y chính là chị dâu của em, không phải em là cô em chồng nhỏ của cô ấy sao?”

Ngũ Y Y giật mình, nhẹ nhàng dùng ngón tay véo nhẹ vào lòng bàn tay Hoắc Phi Đoạt.

“Cái gì? Chị dâu? Anh không nói đùa chứ anh Phi Đoạt?”

“Em xem bộ dáng anh đang đùa sao?” Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng trả lời.

Phúc Hi nghiêm mặt, sắc mặt tái nhợt, nhìn Ngũ Y Y rồi lại nhìn Hoắc Phi Đoạt, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “thật sao? Nếu là thật, vì vậy em chúc mừng hai người, Y Y, cô thật hạnh phúc.”

Y Y đối mặt với nụ cười miễn cưỡng của Phúc Hi, thế nhưng cảm thấy bản thân rất có lỗi với cô ấy. Aizzz, cô cảm thấy bản thân mình đã cướp đi thứ gì đó của Phúc Hi?

“Phúc Hi, chuyện xảy ra rất đột ngột, thật ra lúc đầu tôi và Hoắc lão đại không có ý này, sự việc này nói thế nào đây? Chính là tạo hóa trêu người, cũng không biết tại sao lại thế này, tôi và anh ấy đã đến với nhau rồi, thật ra....”

Ngũ Y Y không biết mình muốn nói cái gì, dù sao đối mặt với Phúc Hi, đầu óc của cô rất rối loạn.

“Em cái gì cũng không cần nói, Y Y.”

Phúc Hi đưa tay vén loạn tóc, mượn việc này để che giấu cảm xúc của mình: “thật ra tôi đã biết từ lâu, sớm muộn gì sẽ có một ngày anh Phi Đoạt sẽ tìm được người trong lòng, bởi vì anh Phi Đoạt luôn xem tôi là em gái. Bởi vì anh Phi Đoạt là một người rất hoàn mỹ, người phụ nữ nào cũng yêu anh Phi Đoạt, tôi cũng không ngoại lệ.”

439. Chương 440: Cảm Giác Được Cái Gì 6

‘Nhưng tôi giống như một cô bé vậy thôi, tôi đã chuẩn bị tâm lý, nhưng tôi không ngờ anh ấy đã tìm được cô gái anh ấy yêu nhanh như vậy, càng không nghĩ đến sẽ là cô. Nhưng mà, tôi còn muốn chúc các người hạnh phúc.’

nói xong, Phúc Hi không muốn lên tiếng nữa.

“Phúc Hi, cô thật vĩ đại, tôi khâm phục cô.” Ngũ Y Y giơ ngón tay cái về phía Phúc Hi.

Phúc Hi cười khổ một tiếng, nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt: “Anh Phi Đoạt, anh không thể như vậy được nha, hơn nữa bây giờ anh có bạn gái rồi, không thể không để ý đến đứa em gái này nha? Em gọi nhiều cuộc điện thoại cho anh như vậy sao anh không nghe máy? thật ra em muốn hỏi anh một chút, bữa cơm chiều anh có về nhà ăn không? Anh xem anh đi, không nghe điện thoại làm hại em phải chạy đến bệnh viện tìm anh.”

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ: “hiện tại em đã thấy, Y Y bị bệnh, anh phải ở lại canh giữ bên cạnh cô ấy. Vì vậy sẽ không về ăn cơm. Em về nhà trước đi.”

Về mặt Phúc Hi lập tức hiện lên nỗi thất vọng.

Ngũ Y Y dùng chân huých vào Hoắc Phi Đoạt. “Nếu không anh về nhà ăn cơm đi, không phải ở đây còn có Giang Đình sao? Hơn nữa, anh cũng không phải là bác sĩ hay y tá, anh ở trong này cũng không có làm gì.”

Hoắc Phi Đoạt trừng mắt Ngũ Y Y: “trên người em đang có bệnh, bác sĩ nói không có cách nào trị được, chỉ có mình tôi mới có thể trị được thôi.”

Ngũ Y Y nín bật người, vẫn không rõ.

Phúc Hi đứng bên cạnh tức giận cắn chặt môi.

Hoắc Phi Đoạt thuận tay kéo chiếc vớ trên chân Ngũ Y Y: “Tắt chân thôi rồi, tôi đi giặt giúp em.”

Phúc Hi nhìn Hoắc Phi Đoạt cầm lấy chiếc tất thối của Ngũ Y Y, một chút cũng không ghét bỏ.

Cả người cô ta nhịn không được liền run rẩy.

Anh Phi Đoạt rất thích sạch sẽ, anh luôn sạch sẽ, đồ người khác dùng qua anh đều ngại bẩn, drap trải giường của anh chỉ cần người khác làm bẩn một chút anh sẽ thay cái khác.

Mà bây giờ....

Anh lại không ngại đôi tất thối của Ngũ Y Y

Ông trời ơi!

Ngũ Y Y xấu hổ đỏ bừng mặt, cố gắng bắt lấy tay anh: “Tôi không cần anh giặt. Tự tôi giặt được rồi. Tôi không cần anh giúp, để tất của tôi lại đây.”

thật mất mặt, đôi vớ thối của cô lại để cho Hoắc lão đại đi giặt.

Hoắc Phi Đoạt cầm lấy đôi tất của Ngũ Y Y đi vào nhà vệ sinh, vẻ mặt thản nhiên liếc mắt nhìn Phúc Hi, cất giọng nói: “Phúc Hi, em trở về đi.”

Phúc Hi vô lực gật đầu: “Tốt lắm, em đi về đây. Y Y, cô dưỡng bệnh cho tốt nha. Chờ thân thể cô khỏe lại, chúng ta cùng đi dạo phố. Nhất định hai chúng ta sẽ trở thành chị em tốt.”

Ngũ Y Y cười híp mắt: “Được, nhưng mà tôi không có sức lực lớn để đi dạo phố.”

Phúc Hi nở nụ cười cứng ngắt, nhìn Hoắc Phi Đoạt. thật đáng tiếc, cô chỉ nhìn Hoắc Phi Đoạt đang giặt tất, vậy mà Hoắc Phi Đoạt không nhìn cô.

Phúc Hi vẫy tay với Ngũ Y Y rồi đi ra ngoài.

Phúc Hi vừa đi, Ngũ Y Y ở lại phòng bệnh, chợt phát điên gào to: “Họ Hoắc kia! Ai cho phép anh chưa được sự đồng ý của tôi đã nói lung tung vậy hả? Ai muốn gả cho anh chứ? Ai nói? Sao anh lại có thể nói như vậy? Còn nữa, ai cho anh giặt tất của tôi? Anh thật mù quáng khó chịu!”

Hoắc Phi Đoạt phơi đôi tất, lau khô tay, đi đến trước mặt Ngũ Y Y, bàn tay giữ chặt gáy Ngũ Y Y: “Em nhìn xem, đây là lần đầu tiên tôi giặt đồ cho người khác. Tôi không chê em, em lại ngại tôi sao? không có lương tâm.”

440. Chương 441: Cảm Giác Được Cái Gì 7

“Người ta không cho anh làm việc, anh làm gì phải hoảng hốt làm loạn chứ? Có biết anh làm như vậy, người ta đều không vui!”

Hoắc Phi Đoạt tức giận: “Lại nói nhiều, tôi đây sẽ đem em đi tắm rửa sạch sẽ.”

Ách....

Ngũ Y Y sửng sốt, lập tức ngậm miệng không dám lên tiếng.

Lần qua lần lại.... Đáng ghét, Hoắc lão đại vừa nói chuyện thôi đã háo sắc như vậy? Lại khiến cô suy nghĩ lung tung rồi?

một lát sau, Ngũ Y Y cười xấu xa, nhìn Hoắc Phi Đoạt, đề nghị: “Hôm nào đó tôi cho anh nhảy thoát y có được không?”

Hoắc Phi Đoạt nhướn mày, liếc nhìn Ngũ Y Y: “Em nói cái gì đó?”

Ngũ Y Y suy nghĩ: “Hắc hắc, dáng người anh đẹp như vậy, anh nhảy thoát y, lột từng món đồ ra, tôi lấy đi động quay lại cho anh xem, hắc hắc.”

Hoắc Phi Đoạt ôm đầu Ngũ Y Y, làm cô hoảng hốt: “Em xong đời em rồi! Vật nhỏ, bây giờ em đến nông nỗi bị tình dục thiêu đốt rồi đây.”

Hàn Giang Đình ở bên ngoài nhìn mấy người đầu bếp bưng mâm thức ăn đi vào, hương thơm ngào ngạt từ đồ ăn bay vào phòng bệnh.

“Ai da, nhiều đồ ăn ngon như vậy, tôi có thể ăn cùng Y Y không?”

A Trung mắt nhắm: “Cậu? Cậu ở trong này thật sự làm bóng đèn. đi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm.”

Hàn Giang Đình vui vẻ theo A Trung đến phòng ăn, vừa nhìn lên bàn ăn, lập tức sa sầm mặt: “Thế nào chỉ có bốn món ăn, Y Y bên kia có ít nhất mười món ăn.”

“Cậu là con gái sao?”

“Tất nhiên là không, có thể kiểm tra cậu em ở bên dưới.”

Về chuyện này, Hàn Giang Đình trả lời rất xấu xa.

“Cậu có biết Hoắc lão đại có siêu năng lực tra tấn không?”

Hàn Giang Đình dùng sức lắc đầu: “Tất nhiên không có!”

“Vậy cậu ngoan ngoãn ở trong này ăn cơm với tôi, nếu không đến cả cái gì cũng không có mà ăn.”

Hàn Giang Đình thở dài, nhận lệnh ngồi xuống, nhin không được hỏi “Bọn người Y Y đều ăn thức ăn ở đâu?”

“Có đầu bếp chuyên chế biến món ngon. một bữa cơm sẽ tiêu hao hàng vạn.”

“A! Trời ơi, kiếp sau tôi nhất định sẽ đầu thai thành con gái.”

Hoắc Phi Đoạt đợi sau khi Ngũ Y Y ngủ say, đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài.

“A Trung, đến đây một chút!”

A Trung lập tức đi đến.

Hai người đến phòng trống không có người.

“Lão đại...”

“Nhất định phải làm tốt việc bảo vệ Y Y, hiện tại tôi đang lo lắng Phúc Hi, sau sự kiện hạ được này, tôi hơi nghi ngờ Phúc Hi.”

“A, ngài nói tiểu thư Phúc Hi đối với Ngũ Y Y...” A Trung ngạc nhiên trừng to hai mắt.

“Chỉ là nghi ngờ, vẫn chưa xác định.” Hoắc Phi Đoạt híp mắt lại: “Hiển nhiên tôi không hy vọng là cô ấy. Nhưng mọi việc cần phải cẩn thận một chút, việc bảo vệ an toàn cho Y Y phải làm tốt.”

“Vâng!”

Phúc Hi và Thạch Ứng ra khỏi bệnh viện, vẫn chưa lên xe, Phúc Hi nhin không được rơi nước mắt.

“thật quá đáng! Anh Phi Đoạt thật quá đáng! Vì sao anh ấy lại đối xử với tôi như thế? Làm sao không để ý đến cảm nhận của tôi, cứ như vậy tuyên bố gọng gàng tin tức chuyện anh ấy và Ngũ Y Y?”

Thạch Ứng đưa khăn giấy cho Phúc Hi, nói: “Tôi đoán Hoắc Phi Đoạt cố ý nói như vậy.”

“Hả? Anh nói cái gì?”

Phúc Hi trừng to hai mắt đầm nước mắt, không hiểu nhìn Thạch Ứng.

“cô nghĩ xem, từ nhỏ Hoắc Phi Đoạt là người biết nhận thức, có khi nào cô gặp anh ta nói chuyện hiền lành như vậy, anh ta là loại người im lặng là vàng, đều không nói gì cho người ngoài nghe. Mặc dù

anh ta thích Ngũ Y Y, muốn kết hôn với Ngũ Y Y, chuyện như vậy anh ta cũng sẽ không nói cho người khác.”

441. Chương 442: Cảm Giác Được Cái Gì 8

“Đúng vậy, anh Phi Đoạt làm việc chưa bao giờ nói ra, bình thường anh ấy rất ít nói.”

Thạch Ung gật đầu: “Vì vậy mới nói, anh ấy làm như vậy chỉ có một lí do, đó chính là, bên ngoài muốn nói cho cô biết, anh ta rất để ý Ngũ Y Y, đồng thời cũng cảnh cáo cô, không có ý nghĩ động đến Ngũ Y Y.”

“A?” Phúc Hi phát hoảng “Anh, ý của anh là...”

“Đúng, Hoắc Phi Đoạt đã nghi ngờ cô rồi.”

Phúc Hi lập tức nhú mày: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Hôm nay biểu hiện của cô không tệ, lúc đó tôi sợ cô nổi trận lôi đình lên, như vậy thật sự xong đời, Hoắc Phi Đoạt hoàn toàn nghi ngờ cô. Trong thời gian này cô phải diễn thật tốt, cố gắng làm bộ dạng rất thích Ngũ Y Y, loại bỏ cảm giác và nghi của Hoắc Phi Đoạt đối với cô.”

“Hả? Muốn tôi phải luôn thích cô ta sao? Việc này rất khó! Đối với tôi quả thật là một dây vò, tôi hận không thể lập tức giết chết cô ta!”

Phúc Hi bắt mắt nhìn mặt lại.

Thạch Ung mở cửa xe cho Phúc Hi, thở dài: “không còn cách nào khác, nếu để cho Hoắc Phi Đoạt nghi ngờ đến cô, tôi nghĩ rất nhanh cô phải rời khỏi Trung Quốc.”

Phúc Hi cúi đầu lau nước mắt, nghẹn ngào: “Được rồi, tôi sẽ cố gắng, tôi sợ đến lúc đó tôi không làm được, bóp chết con nha đầu chết tiệt kia!”

Hoắc Phi Đoạt chuẩn bị trở lại phòng bệnh, đến hành lang thấy Hàn Giang Đình gấp liên tục, anh đi qua, vỗ vai Hàn Giang Đình, nói: “Giang Đình, hay là cậu về nhà đi, có anh em ở đây chăm sóc Y Y rồi. Mấy ngày nay cậu cũng mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

“Hả?”

Hàn Giang Đình bị dọa sợ hãi, chớp chớp mắt, gật đầu nói: “Được rồi, tôi đi về đây.”

Vừa đi được hai bước, anh quay đầu lại, dường như nhớ tới điều gì: “Đúng rồi, có một chuyện tôi phải nói một chút.”

“Ừ, cậu nói đi.”

“Hôm nay ba của Y Y đến bệnh viện thăm Ngũ Nhân Ái, nhưng không đến thăm Y Y, kết quả tôi nghe thấy Y Y nói chuyện với ba cô ấy, rất thương tâm. Tôi biết rõ Y Y, tuy rằng bề ngoài cô nguy trang kiên cường, thật ra nội tâm cô ấy rất khát vọng được quan tâm, nhất là một gia đình ấm áp.”

“Hả?”

Hoắc Phi Đoạt nhướng mày, dường như đã hiểu rõ, gật đầu: “Được, tôi đã hiểu. Cảm ơn cậu luôn quan tâm đến Y Y.”

Hàn Giang Đình gãi đầu: “Hắc hắc, không có việc gì, Hoắc lão đại, có phải anh nên suy nghĩ một chút chuyện thu nhận tôi làm đệ tử không? Tôi muốn đi theo anh học võ.”

Hoắc Phi Đoạt nghiêm túc nói: “Tôi thật không có thời gian, bằng không tôi đến công ty tìm một cao thủ dạy võ cho cậu, để cậu bá anh ta làm sư phụ, rồi dạy võ cho cậu. Thế nào?”

“Oa! thật là tốt quá.”

Ngũ Học Phong đang ngủ, điện thoại vang lên, ông ta bất mãn trở mình mấy lần, ngồi dậy bật đèn, miệng xụ xuống: “Nửa đêm là ai đây, nếu là gọi điện thoại nhầm số thì tuyệt tử tuyệt tôn.”

Ông nhận điện thoại, miệng còn ngáp, cất giọng chất vấn: “Ai đó? Phiền chết đi.”

“Tôi là Hoắc Phi Đoạt.”

“A... A, ai ai? Ngài nói ngài là ai đó?” Hai mắt Ngũ Học Phong trừng to như viên đạn.

“Hoắc Phi Đoạt tập đoàn Đế Vương.”

“.....”

Ngũ Học Phong choáng váng vài giây, lúc này chuyện bé xé ra to cao giọng nói: “Là ngài à? Tổng giám đốc Hoắc ngài khỏe! Ngài rất rất rất rất khỏe!”

Ngũ Học Phong sợ đến mức từ trên giường nhảy xuống, đứng trên mặt đất, cúi đầu, khom lưng.

442. Chương 443: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Này 1

Tiêu Mai nằm trong chăn bọc vội vội: “Trời ơi, ông bị bệnh gì à, nửa đêm không ngủ được kêu la cái gì? Nhanh chóng ngậm miệng lại, ngủ!”

“Đừng lên tiếng!”

Ngũ Học Phong nhảy qua, dùng chăn che mặt Tiêu Mai lại, suýt chút làm Tiêu Mai bị ngộp chết.

“Hoắc, tổng giám đốc Hoắc, mời ngài nói, tôi sẽ rửa tai lắng nghe.”

Giọng nói Ngũ Học Phong run run.

Hoắc Phi Đoạt công ty Hoắc đế, chỉ cần anh ta rống lên, dường như cả nước lung lay và chết.

Ai dám chọc giận!

“Y Y nằm viện, là con gái của ông đi?”

“Ai? Ai?”

Ngũ Học Phong cảm thấy đầu như bị đập mạch.

Từ miệng Hoắc Phi Đoạt nói ba chữ tên Ngũ Y Y kia, thế nhưng trong lúc nhất thời ông ta không phản ứng kịp Ngũ Y Y là ai.

“Ngũ Y Y có phải là con gái của ông không?”

“A, Y Y à, phải phải phải, tất nhiên nó là con gái của tôi.”

“Con gái của ông nằm viện, ông thân là cha của cô ấy, có phải ông nên đến bệnh viện nhìn cô ấy một cái chứ?”

“A, phải, nên! Phải nên đi thăm nó! thật nên!”

Hoắc Phi Đoạt vẻ mặt lạnh như băng: “Tốt lắm, vậy ngày mai ông đi thăm cô ấy, tiện thể nhớ mang theo về mặt chân thành quan tâm.”

“Được được, tôi nhất định sẽ đi, tôi nhất định phải đi, xin ngài yên tâm, tổng giám đốc Hoắc.”

Rốt cuộc Tiêu Mai từ trong chăn lộ đầu ra, bà ta thở hồng hộc, cầm lấy tay Ngũ Học Phong cắn mấy cái.

Tôi cạp cho ông chết!

Hoắc Phi Đoạt chau mày cốt, nhìn bóng đêm bên ngoài, giọng nói lạnh như băng: “Tôi nghĩ ông hẳn đã nhớ kỹ, tôi chưa từng gọi điện thoại cho ông, hiểu chưa?”

Lúc đó Ngũ Học Phong thật không hiểu rõ, choáng váng hai giây mới hoảng sợ không kịp nói: “Hiểu rõ, hiểu rõ! Tổng giám đốc Hoắc ra lệnh, tôi kiên quyết phải hiểu, ngài chưa bao giờ gọi điện thoại cho tôi!”

“Được, cứ như vậy.”

Hoắc Phi Đoạt thẳng thắn cúp điện thoại, hơi nhớ đến hoàn cảnh đáng thương của Ngũ Y Y, liền nhịn không được thở dài.

một nha đầu tốt như vậy, sao lại gặp một người cha như thế này?

“Lão đầu tử, ông làm tôi ngộp chết, tôi bị ngộp chết ông lại cười cô gái trẻ khác đi? Làm gì lấy chần bịt mũi tôi? Tôi chết ông vui lắm.”

Tiêu Mai tức giận hô to.

Ngũ Học Phong chán nản nói: “Bà được chưa? Cầm miệng cho tôi! Lúc này là Hoắc Phi Đoạt gọi điện thoại tới!”

“Điện thoại của ai?”

Tiêu Mai ngạc nhiên mở to mắt.

“Có bao nhiêu Hoắc Phi Đoạt? Có thể dậm chân một cái người trên trái đất này đều run rẩy, không phải anh ta sao?”

“Hoắc Phi Đoạt? Vì sao anh ta gọi điện thoại cho ông? Có phải anh ta muốn cho công ty ông một hạng mục làm ăn không?”

“Cho cái đầu! Anh ta bảo tôi ngày mai đi thăm Y Y, còn muốn tôi phải mang theo nụ cười ôn nhu. Bà nói một chút, sao Hoắc Phi Đoạt lại có tâm tư quản một chuyện nhỏ như hạt đậu chứ? Anh ta đã lên tiếng, ngày mai tôi nhất định phải đi. Người này giống như ma quỷ, không dám đắc tội. Haizz.....”

Ngũ Học Phong mệt mỏi nằm dài, nắm chặt tóc.

Sau khi Tiêu Mai suy nghĩ, ngạc nhiên nói: “Ồ, nhưng mà kỳ lạ, Y Y nằm viện sao Hoắc Phi Đoạt lại biết rõ chứ? Chuyện này là việc nhà của chúng ta, vì sao Hoắc Phi Đoạt lại nhúng tay vào?”

“Đúng nha, tôi còn không nghĩ đến điều này đó.”

Ngũ Học Phong vừa nhắm mắt lại, lập tức mở ra: “Vợ, em cảm thấy không? Cảm thấy vì sao không?”

“Hừ, còn có vì sao, nhất định con nha đầu kia làm gái ăn chơi cao cấp, lúc này đã thành công của Hoắc Phi Đoạt.”

443. Chương 444: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 2

“Cắt, từ lúc bắt đầu tôi đã không vừa mắt con nha đầu này, mẹ của nó sao có thể dạy nó thành một đứa bé ngoan được? Cho dù đứa nhỏ đi theo người mẹ xuất thân từ loại người này cũng trở thành đứa trẻ hư.”

Tiêu Mai lắc đầu thở dài, đi vào nhà vệ sinh.

Ngũ Học Phong trợn tròn hai mắt, lầm bầm lầu bầu: “Y Y thành công cụ của Hoắc lão đại? Công cụ của Hoắc Phi Đoạt? Y Y thật sự có năng lực này sao? Nó có thể trở thành người bên cạnh Hoắc lão đại? Ai da, Mai Mai cà, nếu Y Y chúng ta có thể trở thành tình nhân của Hoắc lão đại, chúng ta có thể phát tài rồi.”

“Phát tài? Phát tài cái gì?”

“Em nghĩ xem, Hoắc lão đại là loại người nào? Anh ta là nhà giàu số một Châu Á, còn quản lý một bang xã hội đen lớn như vậy, hai phía hắc bạch anh ta đều nắm hết, một nhân vật lợi hại như vậy, nếu Y Y chúng ta trở thành tình nhân của anh ta, như vậy sau này anh sẽ không lo lắng cho công ty chúng ta nữa, trực tiếp theo hạng mục Hoắc Phi Đạt muốn, mấy đời đều ăn không hết.”

“Ồ, ông phân tích như vậy, tôi thấy cũng có lý.”

Tiêu Mai sắc mặt vui mừng giống như phát hiện châu lục mới: “Nhưng mà tôi sợ chuyện Y Y trở thành tình nhân nhỏ của người ta truyền ra ngoài, ảnh hưởng đến danh dự của chúng ta thì sao? Hơn nữa chuyện này vừa mới xảy ra, sau này lỡ Hoắc Phi Đạt bỏ Y Y, thanh danh cũng truyền ra ngoài, nó cũng đừng nghĩ lập được gia đình, cho dù có gả, cũng đừng nghĩ có thể gả cho người trong sạch.”

Ngũ Học Phong cau mày suy nghĩ, thở dài: “Bỏ xa bảo vệ đẹp trai, cũng chỉ có thể như vậy thôi, công ty kiếm nhiều tiền, có thể hy sinh nó một chút. nói thế nào thì anh cũng nuôi nó lớn, nó cần phải vì gia đình này mà kiếm sống sao? Nó phải như vậy.”

Tiêu Mai gật gật đầu.

Lúc này đã là ban đêm, đối với Tiêu Lạc là một đêm không ngủ.

“Lạc! đã trễ thế này mà anh còn đi sao?”

Tiêu Lạc đứng ở cửa phòng bệnh, không xoay người nhìn Ngũ Nhân Ái, chỉ lạnh lùng nói: “đi ra ngoài một chút.”

“đã trễ thế này, anh còn có việc gì sao? Đừng đi, ở lại phòng bệnh với em.”

Ngũ Nhân Ái nói giọng mềm mại cầu xin.

Cả Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ đều về nhà, chỉ còn Tiêu Lạc và cô ta trong bệnh viện.

“Mặc kệ tôi!”

Tiêu Lạc không vui nói giọng trầm thấp.

“Nhưng cổ tay anh còn bị thương mà! Anh cũng phải nghỉ ngơi.” Ngũ Nhân Ái nhìn cổ tay Tiêu Lạc bằng bó vết thương, thở dài một tiếng.

Tiêu Lạc không chú ý đến vết thương trên người anh ta, mỗi ngày trôi qua anh ta giống như một linh hồn, không nói gì, rất dọa người.

“đã nói không cho cô quả tôi!”

Tiêu Lạc ném lại một câu rồi bỏ đi ra ngoài.

Ầm! Cửa đóng lại, phát ra âm thanh thật lớn.

Ngũ Nhân Ái bị chấn động, cả người run rẩy.

Sững sốt vài giây, cô ta mới phản ứng kịp, nhảy xuống giường, giày cũng không kịp mang, nhanh chóng đuổi theo.

“Lạc! Tiêu Lạc! Lạc!”

Ngũ Nhân Ái hô to, ở góc cầu thang nắm được góc áo Tiêu Lạc.

“Tiêu Lạc! Anh đừng đi, một mình em ở trong này rất sợ, em van xin anh, ở cùng em không được sao? Đừng đi, cầu xin anh.”

Tiêu Lạc cắn răng, hung hăng hất tay áo, hất Ngũ Nhân Ái văng vào góc tường.

“Buông tôi ra, thật ghê tởm!”

“A!”

Ngũ Nhân Ái hét một tiếng chói tai.

Lúc này Tiêu Lạc tiếp tục bước chân, xoay người nhìn Ngũ Nhân Ái, hừ lạnh một tiếng: “cô còn muốn thế nào? Đây không phải như cô muốn sao? Rốt cuộc đã dính hôn với tôi, thật hạnh phúc không? Sau này, cô sẽ càng thêm hạnh phúc.”

444. Chương 445: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Này 3

Tiêu Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài.

Ngũ Nhân Ái ngây ngốc ngồi một góc, trong đầu đau đớn không thể chấp nhận nổi.

Cả người lạnh như băng, rét lạnh thấu xương.

Lúc này..... Những lời Tiêu Lạc đã nói.... Có ý gì?

Vì sao cô cảm thấy cả người run rẩy?

Hạnh phúc?

Tiêu Lạc nói hạnh phúc là có ý gì?

“Hu hu hu..... Tôi sai lầm rồi sao? Tôi theo đuổi người mình thích, chẳng lẽ là tôi đã sai lầm rồi sao? Tôi theo đuổi người mình thích, chẳng lẽ phải chết sao? Anh nói với em đi, em thích anh là sai lầm rồi sao? A a a a a.....”

Ngũ Nhân Ái lấy tay dấm mạnh lên mặt đất lạnh như băng, khóc rất thương tâm.

Trong quán bar xa hoa trụy lạc, ồn ào hỗn loạn.

Tiêu Lạc nghiêm mặt bước vào, đụng thẳng vào cô gái trẻ đi bên cạnh.

“A! Anh làm gì đó? Anh không có mắt à?”

cô gái trang điểm đậm, tóc rối bời, trên tai đeo bông tai thật lớn. Vừa nhìn là biết đây là phong cách của con gái mới lớn.

cô gái từ trên mặt đất đứng lên, ngón tay chỉ vào mũi Tiêu Lạc, kiêu ngạo nói: “TMD! Dám đụng lão nương! Anh có mắt như mù à? Nhanh chóng xin lỗi với lão nương! Cúi đầu xin tha lỗi! không nghe lời lão nương đây sẽ chém anh!”

Tiêu Lạc không liếc mắt nhìn cô gái, chỉ lạnh lùng nện ra mấy chữ: “Đừng chọc giận tôi!”

“A a! Nhìn anh tuần tú một chút, lão nương đây sẽ không tức giận, tiểu tử thôi, anh muốn chết à? Các anh em, tên này đụng vào tôi, tất cả đến đây đập cho tên chán sống này một trận!”

cô gái kiêu ngạo hô to, lập tức có sáu bảy thanh niên khoảng mười bảy mười tám tuổi, một đám bộ dáng hung thần sát khí.

Các anh em, lên!”

một tiếng huýt sáo, sáu bảy tên tiểu tử cùng nhau tấn công Tiêu Lạc.

Ầm!

Tiêu Lạc đánh mấy tên tiểu tử nằm dài trên mặt đất, những tên này nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại, làm sao cũng không bò dậy nổi.

một lực mạnh mẽ ném qua vai, dọa những người có mặt ở đây sợ hãi, họ nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài như ong vỡ tổ.

Tiêu Lạc lướt ánh mắt sắc bén, nhìn cũng không nhìn những người này, kéo cánh tay của một tên quăng ra bên ngoài, thì nhìn thấy xung quanh Tiêu Lạc, mấy tên tiểu tử kia lăn qua lộn lại như cá chép.

Nửa phút sau, quán bar náo nhiệt cũng yên tĩnh lại.

Bảy tám tên tiểu tử quỳ rạp trên mặt đất.

Tiêu Lạc vẫn đứng tại chỗ, một thân nhẹ nhàng thoải mái, ánh mắt trầm thấp.

cô gái vừa mới la lối om sòm kia đứng hóa đá tại chỗ, đầu óc choáng váng.

Má ơi, tên đàn ông này có phải là quý không? Vì sao anh ta có thể nhẹ nhàng đánh bay bảy tám người thanh niên được huấn luyện như vậy?

“đã nói không cần chọc tôi, hôm nay lão tử rất bực bội, tự tìm cái chết!”

Tiêu Lạc nhổ một ngụm nước bọt.

“A a a.....”

Lúc này cô gái mới phản ứng kịp, la hét chói tai bỏ chạy ra ngoài.

Tiêu Lạc cầm lấy chai rượu, ném qua một cái, chỉ nghe thấy âm thanh thanh thúy của tiếng thủy tinh vỡ vang lên, cô gái nằm sấp ở cửa, sau gáy máu chảy lênh láng, bất tỉnh nhân sự.

A.....

Tất cả những người xem náo nhiệt đều sợ hãi hít một ngụm khí lạnh.

Nhìn qua người đàn ông rất lịch sự này, lại xuống tay độc ác như vậy!

Bốp bốp bốp!

Từ xa có người vỗ tay.

“Anh Tiêu Lạc, anh được đó, không nhìn ra, thân thủ của anh lại mạnh mẽ như thế! Để anh em mở mang tầm mắt rồi!”

445. Chương 446: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 4

446. Chương 447: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Đây 5

Vừa mở to mắt thì nhìn thấy, mẹ ơi, Hoắc Phi Đoạt ôm cô trong ngực rồi ngủ.

Mà bàn tay nhỏ bé của cô lại nằm trong áo lót của anh ta, vuốt ve người ta đang ngủ.

Đùi cô lại làm càn để trên đùi của người ta.

Tóm lại, giờ phút này tư thế của cô giống con bạch tuộc, gắt gao bám chặt vào Hoắc Phi Đoạt. thật mất mặt!

Nếu để cho Hoắc Phi Đoạt nhìn thấy, không biết sẽ cười nhạo cô thế nào.

Chạy nhanh, thừa dịp anh ta còn đang ngủ, nhanh chóng tách cô ra khỏi người anh ta.

Ngũ Y Y vừa nâng chân mình lên một chút, chợt một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu: “Em ngủ có thể thành thật một chút được không?”

A!

Ngũ Y Y mở to mắt, chân giơ lên cao, xoay người cười hì hì nhìn Hoắc Phi Đoạt: “Hắc hắc, anh tỉnh rồi à?”

Hoắc Phi Đoạt thản nhiên nói: “Tối hôm qua em giống như đang vẽ bản đồ, nằm trên giường lăn qua lộn lại, thật khó tưởng tượng, cái giường nhỏ như vậy, sao đầu em lại lăn tới bên này?”

“Hả? không phải chứ? Tôi ngủ luôn thật ngoan.”

Ngũ Y Y kiên trì nói dối.

“Ngao? Chính em nói sao? Sao nghe hoàn toàn không đúng? Em đá chần xuống đất, làm hại tôi nhặt lại cho em mấy lần. Tôi sợ em rơi xuống, nên ôm em lại ngủ, em lăn lộn, bám chặt vào tôi, cuối cùng tôi chỉ có cách ngủ chung giường với em. Ngũ Y Y, tôi không phát hiện ra, em ngủ như vậy mà lại là người sao? Em giống như con cún cưng, hận không thể chui vào lòng tôi.”

“Tôi... Anh nói vậy! Đây mới không phải tôi! Anh, Anh, anh đổi trắng thay đen, rõ ràng, rõ ràng anh chiếm tiện nghi của tôi, thừa dịp tôi ngủ say, đến giờ trò với tôi, chiếm tiện nghi một cô gái như tôi à?”

Ngũ Y Y rất bội phục với chính cô, lại có thể đổi trắng thay đen lời nói. Nhân tài a!

Hoắc Phi Đoạt mày khê nhú, bắt Ngũ Y Y, để cô dưới thân, anh lật nghiêng một cái, nằm đè lên người cô: “Vật nhỏ, nếu tôi giờ trò với em như vậy, nếu đã nói như vậy, tất nhiên tôi muốn thực tế một chút, nếu không thật là tiếc. Em nói xem, tôi nên sờ chỗ nào mới tốt đây?”

Hoắc Phi Đoạt cười nhe răng.

Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm.

“Này, chỗ nào cũng không cần.”

Vừa nói xong, tay Hoắc Phi Đoạt liền vững vàng sờ vào nụ hoa trước ngực cô.

“A! Quỷ háo sắc.”

Ngũ Y Y nhắm mắt lại thét chói tai.

thật đáng chết, thì ra Hoắc Phi Đoạt là một người rất lạnh tình, vì sao lại trở nên như vậy... Vì sao lại háo sắc?

“Quỷ háo sắc? Quỷ háo sắc sờ nơi này nhất định rất thỏa mãn nha? Vậy thì...”

Tay Hoắc Phi Đoạt lướt dọc theo sườn eo Ngũ Y Y, từ từ xuống phía dưới, lướt qua vùng bụng của cô, lại xuống dưới...

Ngũ Y Y chuông báo động mãnh liệt, nhanh chóng thu tay chân lại, không để tên địch có cơ hội cuối cùng.

Đáng tiếc...

đã chậm một bước.

Tay Hoắc Phi Đoạt nóng như bàn ủi điện, trực tiếp chui vào.

“A... Trứng thối! không được như vậy, không cần...”

Ngũ Y Y lắc lư cơ thể, tránh bàn tay đang chọc ghẹo của Hoắc Phi Đoạt.

cô thở hổn hển, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Hoắc Phi Đoạt vốn đùa giỡn Ngũ Y Y, nhưng không biết làm sao hô hấp anh ngày càng nặng, cúi đầu cắn cắn vành tai cô nhỏ giọng nói: “Có biết thời điểm sáng sớm của đàn ông, thèm ăn mãnh liệt không?”

Ngất!

Ngũ Y Y sợ tới mức run bắn người!

không thể nào!

Hoắc Phi Đoạt muốn bây giờ... trong phòng bệnh... sáng sớm tinh mơ... muốn cùng cô làm cái kia đi?

447. Chương 448: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Này 6

Mắt to xoay tròn hai vòng, đột nhiên hai chân Ngũ Y Y vòng lên lưng Hoắc Phi Đoạt, hiên ngang lăm lăm nói: “Được rồi, vậy thì đến đây đi. Anh xác định cửa phòng bệnh bị người khác khóa lại rồi chứ?”

Hoắc Phi Đoạt run bắn người.

Ngón tay gõ gõ trán Ngũ Y Y, cười mắng: “Em, con mèo háo sắc này! không phải đã nói chờ em xuất viện rồi sao?”

Ngũ Y Y chớp chớp mắt, mắt sáng nhìn xung quanh: “không sao, hiện tại tôi rất khỏe mạnh.”

“không được.”

“A a a, Hoắc Phi Đoạt! Anh có phải là đàn ông hay không? Có phải không được đúng không?”

Ngũ Y Y nhìn gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt nhin không được chảy nước miếng.

Mẹ ơi, có người phụ nữ nào động tâm với gương mặt tuần tú này của Hoắc Phi Đoạt không? Hơn nữa, dáng người của người này lại nóng bỏng như vậy, sờ vào chỗ đó của anh ta có cảm xúc rất tốt, huống hồ tiểu huynh đệ của anh ta lại như vậy... Làm cho người ta mất hồn...

Làm sắc nữ thì làm đi! cô cũng mặc kệ!

Hoắc Phi Đoạt nhướng mày, tất nhiên là đang kiểm chế, anh hít sâu một hơi, lưu loát từ trên người Ngũ Y Y nhảy xuống, mặc áo trong, đưa lưng về Ngũ Y Y lạnh giọng nói: “Vật nhỏ, bây giờ em không cần nói lớn chờ đến sau khi em xuất viện, có khi em sẽ khóc. Đến lúc đó, tôi sẽ không kèm chế gì nữa.”

Ngũ Y Y nghe hai mắt mở to.

Đừng kèm chế, đừng kèm chế, hiện tại anh không cần kèm chế, đến đây đi, đến đây đi.

Làm cho Hoắc Phi Đoạt tấn công mãnh liệt chút đi!

Ngũ Y Y lau khóe miệng của cô, xác định bây giờ cô đã trở thành một sắc nữ.

“Hôm nay chuyện ở công ty tương đối nhiều, cũng rất quan trọng, tôi không thể ở đây với em, bác sĩ nói tối nay em có thể xuất viện, buổi tối tôi đến đón em xuất viện.”

Ăn điểm tâm xong, Hoắc Phi Đoạt nói xin lỗi với Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y hai mắt vui vẻ: “thật sự? Buổi tối tôi có thể xuất viện sao? thật tốt quá, cuối cùng cũng có thể rời khỏi chỗ này rồi.”

Hoắc Phi Đoạt cười tà một tiếng: “Thế nào? Sao em gấp gáp vậy?”

“Tôi... Tôi nào có! Tôi chỉ muốn đến nơi có hương vị sông nước, nào có nghĩ đến chuyện tôi và anh cái gì kia. thật là! Đừng đem chuyện háo sắc này nói ra được không?”

Cho dù cô có háo sắc cũng không dám thừa nhận.

không nên trách cô háo sắc, có trách thì trách đáng người yêu nghiệt của anh ta.

Dẫn tội phạm nhận tội thôi.

“Tôi chỉ nói em gấp gáp, chứ tôi không nói muốn cùng em làm cái gì kia, là chính em nói ra, thì ra em luôn có tinh thần muốn làm chuyện đó.”

Hoắc Phi Đoạt cười gian trá, mặc âu phục vào, cầm túi công văn đi ra ngoài.

Ngũ Y Y há to miệng, sững sốt một lúc lâu, lúc này tức giận đấm lên chân: “A a a! thật là mắt mặt quá! Vì sao chỉ số thông minh của tôi không bằng Hoắc Phi Đoạt, vì sao?”

Ngũ Y Y nằm đó, nhàn rỗi không có việc gì làm, bật tivi lên xem lung tung.

đang nằm xem, bên ngoài có người gõ cửa.

Ngũ Y Y thật ngạc nhiên, cất giọng hô to: “Ai đó, mời vào!”

Cửa mở ra, trước tiên là gương mặt cười gượng của Ngũ Học Phong, “Hắc hắc, ba đến đây thăm con.”

Ngũ Y Y ngó người, giật mình mở to hai mắt, nhìn Ngũ Học Phong, thế nhưng trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Ngũ Học Phong tươi cười bước đến, mở cửa bước vào, trong tay còn cầm theo giỏ trái cây, lắc lắc: “Y Y, bà còn đặc biệt mua nhiều trái cây ngon cho con. Di Mai còn đặc biệt mua bánh ngọt cho con, hương vị sô cô la, rất thơm ngon.”

Ngũ Học Phong liếc mắt nhìn sau lưng một cái, Tiêu Mai cười giả vờ cũng đi vào.

448. Chương 449: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Này 7

“Y Y à, thân thể thế nào? Chúng ta không biết chuyện con nằm viện, nếu biết sớm chúng ta đã qua đây thăm con rồi. Ha ha ha.”

Ngũ Y Y sa sầm mặt.

Ngày hôm qua bọn họ biết tin cô nằm viện...còn nói dối!

“Tôi không sao, các người không cần đến đây.”

Tuy rằng Ngũ Y Y nói mạnh miệng, nhưng ánh mắt cảm ơn vẫn nhìn về phía Ngũ Học Phong.

Đột nhiên phát hiện, mái tóc của Ngũ Học Phong có rất nhiều tóc bạc, chỉ là mấy hôm mà thôi, mà hiện tại tóc đen còn rất ít.

Ba cứ như vậy già đi rồi.

Từ lúc cô biết đến nay, ba là một người không mập, tuy rằng không thuộc loại đẹp trai nhanh nhẹn phóng khoáng, nhưng cũng không già.

Thời gian thật sự là một thứ rất đáng sợ.

Ngũ Học Phong xoa xoa tay đi đến bên giường, nhìn cách trang trí trong phòng, tán thưởng nói: “thật không tệ, phòng này chính là phòng chăm sóc đặc biệt đi? Rộng lớn như vậy, cái gì cũng có. Mai Mai, em xem đi, ở đây còn có lò vi sóng, đầy đủ mọi thứ. không hổ là phòng bệnh dành cho người có tiền, chính là không giống nhau.”

Tiêu Mai cũng gật đầu theo, “Quả nhiên có điều kiện tốt, Y Y thật hạnh phúc.”

Ngũ Y Y nhú mày: “Nằm viện mà cũng gọi là hạnh phúc! Có ai vui vẻ nằm viện đâu! Dù cho điều kiện thế nào thì chỗ này cũng không phải là chỗ tốt, nào có người vui vẻ khi đến bệnh viện.”

thật là, Tiêu Mai nói chuyện làm cô rất mất hứng.

Tiêu Mai thu hồi nụ cười, không vui liếc mắt nhìn Ngũ Y Y.

đã nói Ngũ Y Y không làm cho người ta thích, nói chuyện khiến cho người ta tức chết. Dường như đều nghĩ rằng ai cũng vui vẻ khi đến thăm cô, nếu không phải Hoắc Phi Đoạt tạo áp lực....cô ta mới không đến đâu.

Ngũ Học Phong kéo tay áo Tiêu Mai, ý bảo cô ta không cần tức giận, Ngũ Học Phong cười gượng ngồi trên ghế dựa, nhìn Ngũ Y Y, giả vờ thân thiết hỏi: “Y Y, khi nào thì xuất viện?”

“Xế chiều hôm nay.”

“Ha ha, tốt, xuất viện là tốt rồi. Đến lúc đó ai sẽ đón con xuất viện.”

“A? Tôi làm sao mà biết?”

Ngũ Y Y khẽ cau mày nhìn Ngũ Học Phong.

Ngũ Học Phong cố ý nói lời này. Ông là ba tôi, con gái xuất viện, đây không phải là chuyện một người cha nên làm sao? Vì sao ông ta muốn hỏi ai đón cô xuất viện?

“Ha ha, ba biết, tổng giám đốc Hoắc đối xử với con tốt lắm...”

Ngũ Học Phong cố ý nói lời này, sau đó dừng lại.

Trong đầu Ngũ Y Y âm một tiếng, gương mặt lập tức đỏ một chút.

Chẳng lẽ mình và Hoắc Phi Đoạt xảy ra chuyện kia, cả thiên hạ đều biết sao?

Đừng a!

Tiêu Mai nhin không được nói: “Y Y à, mày xuất thân loại người này, mày cũng biết, muốn gả cho nhà giàu có quyền thế tỉ lệ rất thấp, nhà nào có uy tín danh dự cũng sẽ không tìm mày, đây là sự thật. Mày không giống Nhân Tâm và Nhân Lệ, chúng nó đều là con vợ cả, đều có thể gả cho người tốt. thật ra nói trắng ra là, địa vị bây giờ của mày, cũng rất phù hợp với tình huống bây giờ. Mày không cảm thấy xấu hổ, cũng không cần cảm thấy ngượng đầu lên được, tao cùng ba mày hôm nay đến đây thăm mày, tuy rằng mày không làm tình nhân của người ta, nhưng mà đối tượng khác nhau, đối tượng không phải bình thường, chuyện này cũng khác nhau, mặc dù làm tình nhân cũng tốt.”

Lời nói của Tiêu Mai trực tiếp khiến Ngũ Y Y mờ hồ.

“Bà, bà nói cái gì? Tình nhân?” Ngũ Y Y khó hiểu trừng to hai mắt.

“Đúng a, chúng tôi biết mày rất xấu hổ khi thừa nhận chuyện này, nhưng mà, mày được tổng giám đốc Hoắc ưu ái như thế, chúng ta cũng không phải là đứa ngốc, cũng có thể đoán được vài phần.”

449. Chương 450: Chỉ Xứng Đáng Làm Việc Ngày 8

“Con nói xem, Hoắc Phi Đoạt người ta sao có thể đối xử tốt với con như vậy chứ? thật ra làm tình nhân của Hoắc Phi Đoạt cũng tốt lắm, thân phận con như vậy, có thể làm tình nhân của Hoắc Phi Đoạt xem như kiếm được lời rồi.”

Hai tay Ngũ Y Y trong chăn đều run rẩy.

Cấn rặng, môi trắng bệch.

Cũng giống như mẹ cô, chỉ có thể làm tình nhân của người ta, hơn nữa còn là tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Ngũ Học Phong xoa xoa tay nói: “Y Y à, trước tiên hãy theo Hoắc lão đại đi, cũng không thể đắc tội với anh ta, ngộ nhỡ chọc anh ta tức giận, công ty ba xem như xong rồi, anh ta muốn cho ba phá sản, buổi chiều ba cũng có thể đi xin cơm. Vì vậy ba muốn nói rõ với con một chút, con ngàn vạn lần không được đùa giỡn quá đáng trước mặt Hoắc lão đại, phải hầu hạ Hoắc lão đại thật tốt, mặc dù tương lai bị anh ta bỏ, cũng có thể bảo vệ được hạng mục hiện tại của ba. Theo Hoắc lão đại tới chỗ đó đều là làm ăn lớn, ba kiếm tiền sẽ chia cho con một nửa, như vậy tương lai con không cần lo lắng cho cuộc sống của mình. hiện tại phải hầu hạ Hoắc lão đại thật tốt, tương lai nếu bị anh ta chán, cũng không sao, ba cho con tiền, tìm cho con một người đàn ông gả đi, cũng có thể yên ổn sống qua ngày.”

“Đủ rồi.” Ngũ Y Y nhin không được quát to, âm thanh sắc bén làm Ngũ Học Phong đột nhiên sợ hãi.

“Đủ rồi! không cần nói nữa! Ngũ Học Phong, ông coi tôi là cái gì? Ông đem con gái mình thành heo chó bán đi sao? Chỉ cần cái gì có lợi cho ông, chỉ cần ông có thể kiếm tiền, ông đều có thể bán tôi cho người nào sao, có phải hay không? Tình nhân? Ông cảm thấy Ngũ Y Y tôi chỉ xứng đáng làm tình nhân sao? Có phải ông cảm thấy tôi sinh ra chính là sai lầm, mang đến sỉ nhục cho ông? Thân phận của mẹ tôi làm cho

ông cảm thấy mất mặt, có phải không? Đứa con của bà đều là hạ lưu, có phải không? Ngũ Học Phong, sao ông có thể làm tổn thương tôi như thế? Ông không yêu thương tôi, không coi tôi là con gái thì thôi, vì sao ông còn muốn làm tổn thương tôi như thế, vì sao? Vì sao tôi có một người ba như vậy?”

Ngũ Học Phong và Tiêu Mai đều ngạc nhiên, trừng to hai mắt.

“Tôi nói cho ông biết, cho dù có chết, tôi cũng sẽ không làm tình nhân của bất kì kẻ nào. Tôi mới không làm tình nhân, sẽ không.”

Ngũ Y Y gào to, nước mắt chảy ròng.

Ngũ Học Phong thở hổn hển, tức giận đứng dậy chỉ vào mặt Ngũ Y Y: “Mày là cái thứ không biết tốt xấu! Tao nuôi mày đến lớn, mày lấy của tao bao nhiêu tiền, mày cũng không biết làm một cái gì vì tao! Làm tình nhân thì thế nào? Chỉ cần có thể kiếm một số tiền lớn, làm tình nhân thì thế nào? Tao đều không ghét bỏ, mày ghét bỏ rồi hả? Tao nói ày biết, nếu mày đắc tội với Hoắc lão đại, trước tiên tao bóp chết cái tính bất hiếu của mày, mày cho là mày có thể làm gì? Mày cho là mày có thể gả cho Tổng Thống hả? Tao nói ày biết, mẹ mày là thân phận này, mày được xem là tình nhân của Hoắc lão đại là đã tốt lắm rồi, mày biết chưa?”

“Ông cút, tất cả đều cút cho tôi, tôi không có người ba này! Tôi và ông đoạn tuyệt quan hệ.

Ngũ Y Y khóc đến thương tâm.

Tiêu Mai giọng nói sắc bén vang lên: “Mày là con sói cái! Tất cả đồ ăn uống đều là ba mày lo, nuôi mày lớn như vậy, mày nói đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt sao? Mày ày là ai? Mày đã làm lỗ mạng, còn không để cho chúng ta nói à? Loại người như mày chỉ xứng đáng làm tình nhân! Mày đã coi mày là quan trọng à? Có thể ở bên cạnh Hoắc lão đại giống như mèo mù đụng phải chuột chết vậy!”

450. Chương 451: Rất Đau Lòng 1

“Cút, cút, tất cả các người đều cút đi! Tôi không muốn gặp các người, cút đi, cút đi!”

Bảo vệ bên ngoài nghe được âm thanh thì tiến vào, nhìn Ngũ Y Y thương tâm muốn chết, sợ hãi nói: “Ngũ tiểu thư! không có việc gì chứ? Có gì phân phó không?”

Ngũ Học Phong lập tức cười lấy lòng.

“Để cho bọn họ cút đi! Để cho bọn họ cút nhanh đi!”

Bảo vệ gật gật đầu, đi qua kéo Tiêu Mai và Ngũ Học Phong ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Ngũ Y Y, cô ngẩn ngơ thật lâu, sau đó hét chói tai, đem tất cả đồ trên bàn ném xuống đất.

Tình nhân?

Ngũ Y Y cô như thế chỉ xứng đáng làm tình nhân thôi sao?

Hoặc nói là, ở trong mắt bọn họ, cô ngay cả tình nhân cũng không xứng?

Ha ha ha... từ tận đáy lòng đau khổ, thương tâm không nói nên lời!

Khi bác sĩ chạy vào, trong phòng bệnh một đồng bừa bộn.

Tất cả đều rơi trên mặt đất, một nửa cái chăn cũng rơi trên mặt đất, trên mặt đất đều là đồ đạc linh tinh.

“Trời ơi! Đây là như thế nào vậy?”

Bác sĩ há to miệng, không dám tin nhìn tất cả.

Lại nhìn bên ngoài cửa sổ, Ngũ Y Y đứng ngay đó.

cô đưa lưng về bác sĩ và y tá, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ngũ tiểu thư, này...”

“Bây giờ tôi muốn xuất viện, ngay bây giờ.....”

“A, nhưng không được sự cho phép của tổng giám đốc Hoắc, chúng tôi không dám...”

“không để cho tôi xuất viện, tôi lập tức nhảy xuống tự sát.”

“A? không thể!”

Bác sĩ nhanh chóng ra hiệu cho y tá, y tá gập đầu, lập tức chạy đến công ty Hắc Đế báo cáo.

“Để tôi đi! Tôi tất cả đều tốt! Bây giờ tôi muốn xuất viện!”

Ngũ Y Y nói giọng kiên định mà lãnh khốc.

“Được, được rồi.”

Bác sĩ bắt đầu thở dài, cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Ngũ Học Phong và Tiêu Mai bị kéo ra ngoài rất chật vật.

“Ai da, con nha đầu chết tiệt này, nó có gì không được, cảm thấy mình có bản lĩnh gì, dám để cho bọn họ đuổi chúng ta? Đồ đệ tiện không biết người trên kẻ dưới.”

“Được rồi! cô câm miệng lại đi.” Ngũ Học Phong hung dữ quát, nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng nói: “Nơi này đều là người của công ty Hắc Đế, ngộ nhờ chuyện khó nghe này để Hoắc lão đại nghe được, hai chúng ta xong đời rồi! Nếu công ty phá sản, hai chúng ta ta đường làm ăn mày đi.”

Tiêu Mai sợ hãi che miệng lại, còn trừng lớn hai mắt, thần thần bí bí nhìn hai bên một chút.

Hai người lôi kéo nhau chạy nhanh ra khỏi bệnh viện.

“Ông xã, thái độ lúc này của Ngũ Y Y, thật cứng rắn giống như tảng đá lớn, ngang ngược giống như con lừa! Nghe ý tứ của nó, nó hoàn toàn không cần làm tình nhân của Hoắc lão đại, vậy phải làm sao bây giờ?”

Ngũ Học Phong lo lắng thở dài: “Ngũ Y Y này từ nhỏ đã thích phản đối, nói cái gì cũng đều đối nghịch. Dựa theo tính cách của nó, nó nhất định không kiên trì đến cùng làm tình nhân của Hoắc lão đại.”

“Người có tiền có sở thích thật cổ quái nha, ngộ nhờ Hoắc lão đại cố tình coi trọng Ngũ Y Y, phải muốn Y Y làm tình nhân nhỏ bé của anh ta, Y Y không làm, vậy làm sao bây giờ? Có phải làm cho Hoắc lão đại không vui?”

“Đó là khẳng định rồi! Hoắc lão đại chưa bao giờ bị người khác cự tuyệt, cũng không có ai đầu đất cự tuyệt Hoắc lão đại! Nếu không thì Y Y này quá ngu ngốc, làm tình nhân thì thế nào? Cũng không phải là người tình bình thường, nhưng mà sẽ cho Hoắc lão đại tình nhân lớn!”

451. Chương 452: Rất Đau Lòng 2

452. Chương 453: Rất Đau Lòng 3

453. Chương 453: Rất Đau Lòng 4

454. Chương 455: Rất Đau Lòng 5

Ngũ Y Y bước xuống chiếc taxi, trong lúc nhất thời không biết nên đi đâu, liền đứng ngây ngốc ven đường.

Trời đất bao la, thế nhưng không có chỗ cho cô dung thân.

Ông trời ơi! Ông thật là độc ác!

Ngũ Y Y ngẩng gương mặt nhỏ nhắn nhìn lên trời, hai hàng lệ bất lực rơi xuống, cô lập tức dùng tay áo lau đi.

Nhà họ Ngũ, cô không muốn trở về.

Trường học, hiện tại cũng không muốn đi.

Hàn Giang Đình nữa, tưởng tượng ba mẹ cậu ta nói những lời quá đáng với mình, cô không muốn tìm Hàn Giang Đình.

Nơi Hoắc Phi Đoạt... Cô sẽ không đến quấy rối gia đình hạnh phúc của người ta!

“A, một ngày nào đó tôi sẽ trở nên mạnh mẽ.”

Ngũ Y Y an ủi chính mình, đứng bên đường giống như con mèo hoang không có nhà để về.

Ngũ Y Y không chú ý, sau lưng cô cách khoảng 50 mét có một chiếc xe hơi đang chậm rãi chạy đến.

Đột nhiên! Chiếc xe chợt tăng tốc độ!

Lấy tốc độ không thể tưởng tượng được lao về phía Ngũ Y Y!

Dường như Ngũ Y Y cảm giác được cái gì, nhú nhú chân mày, xoay mặt, sợi tóc nhẹ nhàng lướt trên mặt cô, cô nhìn chiếc xe đang lao về phía mình!

Ôi!

Ngũ Y Y mở to hai mắt, đầu óc đều mơ hồ.

Đúng thời khắc nguy hiểm, một bàn tay nắm được cổ tay cô, đem cô kéo sang một bên.

“A!”

Ngũ Y Y bị kéo vào một hẻm nhỏ, hung hang tiến vào trong lòng ngực ấm áp.

Chiếc xe hơi va vào tường vang lên một tiếng thật lớn, ngừng lại vài giây sau đó chuyển động xe chạy mất.

Hồng hộc... Ngũ Y Y sợ tới mức mở to hai mắt, thở hào hển.

Ông trời ơi, cô cũng quá xui xẻo đi chứ?

Đứng trên lối đi bộ cũng có thể gặp nguy hiểm?

“Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu tôi. Anh là đại ân nhân của tôi.” Ngũ Y Y ngẩng mặt lên, cảm kích nhìn nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Sao lại là cậu?”

Hàn Giang Đình cười nhe răng: “Có phải chuẩn bị lấy thân báo đáp đối với ân nhân cứu mạng của mình không?”

Ngũ Y Y trợn mắt: “Cậu nên đứng đắn một chút!”

“Thật đứng đắn, tôi thế nào lại không đứng đắn rồi hả? Nếu cậu đồng ý lấy thân báo đáp, tôi nói thật, tôi sẽ phối hợp với cậu.”

Ngũ Y Y cho Hàn Giang Đình một nắm tay, vén vén tóc: “Tiểu tử sao cậu ở trong này? Vì sao không đến trường?”

“Cậu không đi học, tôi đến trường cũng không có nghĩa gì. Có một cô gái hẹn tôi ở quán nước gần đây, tôi vừa nhìn thấy cậu thì chạy đến tìm cậu, vừa khéo nhìn thấy chiếc xe kia chạy đến đây, thành nhanh chóng chạy đến kéo cậu lại. Nếu hôm nay Hàn thiếu tôi không có ở đây, cậu sẽ phải làm sao bây giờ?”

Hàn Giang Đình đi ra hẻm nhỏ, đánh giá phương hướng chiếc xe kia chạy, tất nhiên hiện tại cái gì cũng không nhìn thấy, nghi ngờ nói: “Vừa rồi có phải tên tài xế kia buồn ngủ không? Hay là ông ta uống rượu? Sao lại lái xe lên lối đi bộ? Tôi nói này nha đầu, cậu lại đắc tội với người nào rồi?”

Ngũ Y Y phúi phúi quần áo, vừa rồi sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh.

“Tôi dám khẳng định là ông ta ngủ gật, tôi cũng không đắc tội với ai.”

Hàn Giang Đình cũng không nghĩ ra được nguyên nhân gì, nhìn về phía Ngũ Y Y, nhíu mày: “Sao cậu lại chạy ra đường lớn? Không phải cậu ở trong bệnh viện sao? Hoắc lão đại đâu? Vì sao không bảo vệ cậu?”

“Cậu đừng có nhắc đến người đó được không? Nghe rất phiền.”

Ngũ Y Y cúi đầu, buồn bực bước đi.

455. Chương 456: Rất Đau Lòng 6

Hàn Giang Đình sợ run lên vội vàng đuổi theo Ngũ Y Y, ôm lấy vai cô: “Sao vậy? Cậu cãi nhau với anh ta à? Mình thấy Hoắc lão đại đang đối xử với cậu rất tốt mà, nếu anh ta đi cùng cậu thì cũng chẳng còn cái tính hay cáu gắt nữa. Nghe mình nói, cậu phải có chừng mực một chút, đừng bắt nạt người quá, người ta sẽ giận đấy!”

“Cậu thì hiểu cái gì? Câm miệng!”

“Không phải Hoắc lão đại đang qua lại với cậu à? Mình không nói tới anh ta thì nói ai?”

Ngũ Y Y dừng bước, vẻ mặt đau thương, khóe miệng kéo ra, cuối cùng vẫn không nhịn được rút nước mắt.

“Giang Đình, hu hu...”

“Ừm, làm sao? Cậu làm sao thế? Tại sao lại khóc? Có gì thì nói với anh em đi, mình sẽ luôn đứng về phía cậu.”

“Giang Đình... Hu hu... Mình rất khó chịu...” Ngũ Y Y nhào vào trong lòng Hàn Giang Đình, bôi tất cả nước mũi lên quần áo của Hàn Giang Đình.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải Hoắc lão đại không cần cậu nữa không? Không sao, dù trời có sập xuống thì vẫn còn mình đây.” Hàn Giang Đình đau lòng vuốt ve mái tóc của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y lắc đầu, buồn bực nói, “Hoắc Phi Đoạt đã sớm đính hôn với Phúc Hi rồi, hơn nữa anh ấy còn ngủ với Phúc Hi, để Phúc Hi mang thai.”

“A! Hoắc lão đại lại làm những chuyện như vậy? Nếu anh ta đã đính hôn thì còn qua lại với cậu làm gì? Thật quá đáng!” Hàn Giang Đình cảm phẫn mắng Hoắc Phi Đoạt, cậu cau mày, động viên Ngũ Y Y, “Không sao, Y Y, anh ta không phải là người đàn ông ưu tú nhất, nhiều lắm cũng chỉ được coi là nhà giàu mới nổi thôi, anh ta làm trò này sẽ bị chúng ta khinh bỉ, bị chúng ta ghét bỏ! Anh ta cho rằng mình là ai? Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì thôi không chịu được! Cút mẹ anh ta đi! Y Y, đừng buồn, không có Hoắc Phi Đoạt, cậu vẫn có thể hạnh phúc.”

“Nhưng phải làm thế nào, Giang Đình, vừa nghĩ tới chuyện anh ấy muốn kết hôn với Phúc Hi, mình cực kỳ khó chịu, tim như bị thủng một lỗ, đau đến nỗi không thể hít thở. Mình rất khó chịu!”

Mắt Hàn Giang Đình cũng đỏ lên, đau lòng nói, “Cô bé ngốc, không thể thích những người như Hoắc Phi Đoạt đâu.”

Hoắc Phi Đoạt ra khỏi phòng họp, đằng sau là hai quản lý cấp cao đang báo cáo công việc cụ thể cho anh.

A Trung nhìn Hoắc Phi Đoạt một cái, khẽ thở dài, đi theo phía sau, mấy lần định nói chen vào nhưng không có cơ hội.

Cuối cùng, Hoắc Phi Đoạt cũng về phòng làm việc của mình, kéo cà vạt, ném tài liệu nặng nề trong tay lên bàn, rồi ngồi lên ghế, gác chân nghỉ ngơi.

“Lão đại...”

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt nhắm mắt lại, xoa huyết Thái Dương.

“Lão Đại, bệnh viện nhắn tới rằng Ngũ Y Y tiểu thư khẳng khẳng muốn xuất viện...”

“Cái gì!”

Hoắc Phi Đoạt chợt mở mắt, để chân xuống, “Y Y khẳng khẳng xuất viện? Tại sao đột nhiên lại như vậy?”

“Cụ thể thì bọn họ cũng không biết, chỉ biết là sau khi Ngũ Phong Tập đến thăm Ngũ Y Y, cô ấy liền kích động không thôi.”

“Ngũ Phong Tập? Đáng chết! Ngũ Phong Tập đó chẳng làm ra được chuyện tốt gì đâu!” Hoắc Phi Đoạt phiền não bước đi hai vòng, nhìn về phía A Trung, “Vậy bây giờ Y Y ở đâu?”

“Cô ấy đã xuất viện, người của chúng ta đã đuổi theo, nhưng mất dấu.”

“Cái gì! Mất dấu? Một cô gái ngồi xe taxi cũng không tìm được? Đã đi thăm dò tài xế taxi chưa?” Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ cực kỳ nhanh.

456. Chương 457: Rất Đau Lòng 6

Đầu A Trung lại thấp xuống: “Đã điều tra công ty taxi đó, chiếc xe Ngũ tiểu thư ngồi đã nổ tung.”

“Cái gì! Vậy Y Y đâu?” Sắc mặt Hoắc Phi Đoạt tái nhợt, bờ môi run rẩy.

“Yên tâm đi lão đại, Ngũ Y Y tiểu thư không ở trên chiếc xe nổ tung kia.”

Hoắc Phi Đoạt hơi nhẹ nhõm một chút thì lại cau mày, “Đúng lúc Y Y ngồi trên chiếc xe đó thì nó lại nổ. Đây rõ ràng là có người không muốn chúng ta tìm được Y Y!”

A Trung hơi căng thẳng, cậu ta cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Gọi điện thoại cho Y Y chưa?”

“Hả? Vậy có được không. Dù sao.”

Hoắc Phi Đoạt lập tức móc di động ra, gọi cho Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y đang ngồi trong ô tô cùng Hàn Giang Đình, nhìn cuộc gọi đang gọi tới, cực kỳ rối rắm, cực kỳ khó chịu, “Hoắc Lão Đại gọi điện tới, mình có nên nhận không?”

“Đừng nhận! Nhận rồi thì sao? Dù sao anh ta cũng có vợ rồi!” Hàn Giang Đình chen miệng.

“Tại sao cậu nói không được nhận thì mình không được nhận? Càng như vậy thì mình càng muốn nhận!” Ngũ Y Y trừng mắt với Hàn Giang Đình, nhận điện thoại, “Chuyện gì?”

“Y Y! Em đang ở đâu?”

Nghe được giọng nói như thường của Ngũ Y Y, Hoắc Phi Đoạt mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi ở đâu tại sao phải báo cáo với anh? Anh là gì của tôi? Tôi đang ở ngoài!”

“Y Y, tại sao em lại xuất viện? Không phải trước khi anh đi em còn rất tốt sao? Tại sao đột nhiên lại như vậy? Anh nghe nói ba em qua thăm em, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không có ba! Tôi cho anh biết, Ngũ Y Y tôi giống Tôn Ngộ Không, đều chui từ kẽ đá ra, tôi không có ba! Anh còn việc gì không? Không có thì cúp máy đi, rất lãng phí tiền điện thoại.”

Hoắc Phi Đoạt nghe giọng của Ngũ Y Y, cảm thấy hơi lạ. “Y Y, tại sao nói chuyện với anh lạnh lùng như vậy? Anh làm gì có lỗi với em ư? Nói cho anh... Anh xin lỗi.” Hoắc Phi Đoạt chưa từng nói ba từ đó với ai cả.

“Ha ha ha, lời xin lỗi của lão đại công ty Hắc Đế, một người bình thường như tôi không nhận nổi. Anh chẳng có lỗi gì hết, anh rất tốt, chỉ có điều, dù anh tốt hơn nữa cũng không liên quan đến tôi, cũng giống như là dù tôi có ra sao cũng không liên quan đến anh!”

“Y Y! Tại sao em lại như vậy? Em đang ở đâu, nói cho anh biết, anh sẽ đến đón em.”

Mặc dù giọng nói của Ngũ Y Y cứng rắn, nhưng khóe mắt đã xuất hiện nước mắt. Cô cố nén sự đau đớn trong lòng, vẫn hung dữ nói, “Đúng là kỳ lạ, tôi không phải vợ anh, cũng không phải con gái anh, tôi ở đâu cũng không cần anh tới đón! Chúng ta đường ai nấy đi, đừng quản chuyện của nhau nữa, hiểu không?”

“Không hiểu!” Hoắc Phi Đoạt gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đứng trước cửa sổ sát đất, thở dốc, “Y Y, em đừng nói chuyện như vậy, coi như anh van em, có được không? Có gì thì chúng ta bình tĩnh nói với nhau. Em sẽ lập tức trở thành vợ anh, em là người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt anh, anh đương nhiên sẽ bảo đảm an toàn cho em. Nói đi, em đang ở đâu, anh sẽ qua ngay.”

Ngũ Y Y thấy từ vợ, trái tim cực kỳ chua xót, hít nước mũi, cứng rắn nói, “Tôi không phải vợ của anh! Hoắc Phi Đoạt, đừng dùng những lời như thế qua mặt tôi... Tôi nhìn thấu anh rồi! Tôi cho anh biết, Ngũ Y Y tôi từ giờ trở đi không có bất kì quan hệ gì với anh hết! Tôi chính là tôi, anh vẫn là Hoắc lão đại anh, hai chúng ta, hai chúng ta vĩnh viễn không còn liên quan đến nhau nữa! Tôi cảm thấy tôi nói đến đây đã rất rõ ràng rồi, xin tự trọng, đừng dây dưa với tôi nữa. Ngũ Y Y tôi không hạ tiện như vậy, không phải người chuyện gì cũng làm! Cứ như vậy đi, tạm biệt!”

457. Chương 458: Rất Đau Lòng 8

Ngũ Y Y vội vàng cúp điện thoại, khóc không thành tiếng.

Hàn Giang Đình nhìn cô vài lần, rút khăn giấy rồi đưa cho Ngũ Y Y.

“Không thể tưởng tượng được, cậu lại có tình cảm sâu nặng với Hoắc lão đại. Nói những lời cay độc chứng minh tình cảm của cậu càng sâu nặng. Nha đâu, không phải cậu luôn thích tên tiểu tử Tiêu Lạc kia sao? Khi nào thì cậu thích Hoắc lão đại rồi?”

“Mình mới không yêu anh ta, không thích anh ta! Hu hu...”

Ngũ Y Y đau khổ bác bỏ, khóc rống lên, vừa dấm vào cánh tay Hàn Giang Đình vừa khóc nói: “Giang Đình, mình rất khó chịu, mình nên làm cái gì bây giờ? Từ khi nào mình thích anh ta cũng không biết....Hu hu hu..... vì sao lại chớ sáu khi mình thích anh ta, lại xảy ra chuyện này, hu hu hu...”

Hàn Giang Đình không thích nhất là Ngũ Y Y khóc, cậu hận không thể khó chịu thay cô: “Y Y, thật không được, rõ ràng cậu giống như tiểu tam, người ta kết hôn còn có thể ly hôn mà, huống hồ Hoắc lão đại chưa kết hôn với Phúc Hi?”

Ngũ Y Y ngừng nỉ non, nhìn ra ngoài cửa sổ, quệt miệng, một lúc lâu sau nức nở nói: “Nếu làm vậy, mình sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình được.”

Hoắc Phi Đoạt nghe di động vang lên tiếng đơ đơ, ngẩn ngơ cả buổi, nhú mày, vẫn duy trì tư thế như thế, hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Sao Y Y lại biến thành như vậy rồi?

Đột nhiên trong lúc đó, cô liền rời xa anh, giống như anh là một loại bệnh dịch!

Từ lúc anh rời khỏi bệnh viện trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?

“Ai...Rất dễ dàng đến gần, bỗng chốc lại rời xa. Phiên chết mất.”

Hoắc Phi Đoạt dậm thật mạnh vào cửa kính, A Trung sợ hãi lui về sau vài bước.

Rất quen thuộc với Hoắc lão đại rồi, gần đây đứng sau lưng Hoắc lão đại, anh có thể kết luận, giờ phút này Hoắc lão đại rất tức giận.

“Tổng giám đốc Hoắc , có vấn đề...”

Có một thư ký nam bước vào, Hoắc Phi Đoạt liền rống to: “Cút, cút đi.”

Vừa nói xong vừa nhanh chóng xoay người đem đồ đạc trên bàn ném ra ngoài.

Ầm! Một tiếng vang thật lớn, đồ đạc rơi trên ván cửa, nếu không phải người đàn ông kia thoát ra được, trán của anh ta đã nở hoa rồi.

A Trung bị dọa đến run lấy bẫy.

Như thế nào, sao Hoắc lão đại lại tức giận rồi.

Ngũ Y Y, lại là cô chọc giận Hoắc lão đại chúng tôi, lại là cô khiến Hoắc lão đại của chúng tôi chịu cơn tức giận lớn này.

Ngũ Y Y và Hàn Giang Đình nhìn căn phòng rộng 20 mét vuông, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

20 mét vuông, một tháng tiền thuê là hai nghìn.

“Không được, cậu đến nhà mình ở đi, cậu cứ mặc kệ ba mẹ mình, giống như không có bọn họ. Cậu ở nhà mình, mình sẽ không lấy tiền thuê nhà của cậu, mình còn đưa cho cậu phí sinh hoạt, bởi vì mình chết cậu nhất định phải quét dọn vệ sinh giúp mình. Như vậy thật tốt, ở chỗ của tôi cậu cũng có thể kiếm tiền. Như thế nào? Suy nghĩ một chút đi.”

Hàn Giang Đình nói suy nghĩ của cậu lần nữa.

Ngũ Y Y nhìn căn phòng nhỏ, lắc đầu: “Mình đã nói mấy lần rồi, mình sẽ không đến ở nhà cậu, mình không muốn ba mẹ cậu ở sau lưng mình mắng mình là tiện nhân, chạy đến nhà cậu cầu dẫn cậu. Mình chịu không nổi lời nói này.”

“Họ dám nói mình sẽ cắt đứt quan hệ với họ.”

“Mình cũng không đến chỗ cậu, mình sẽ ở đây, mình thấy chỗ này cũng không tệ, đừng nhìn căn phòng nhỏ, tuy nhỏ nhưng đồ dùng đều đủ. Cậu đi đi, mình mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Ngũ Y Y đẩy Hàn Giang Đình ra cửa. “Được, được rồi, cậu đi đi, sáng mai đừng quên đến đón mình đến trường, đồng thời cũng phụ trách mình ăn sáng.”

Hàn Giang Đình cười vui vẻ: “Hắc hắc, tuân lệnh, bái bai.”

Ngũ Y Y ngồi trong nhà thở hổn hển, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa, Ngũ Y Y thở dài, vừa mở cửa, vừa không kiên nhẫn nói: “Họ Hàn kia, cậu lại có chuyện gì à?”

Ngũ Y Y vừa mở cửa liền ngây ngẩn cả người.

458. Chương 459: Anh Ta Đau Buồn 1

Ngũ Y Y nhìn người đang tựa vào cửa thì hoảng hốt, miệng lập tức mở to, lui về sau một bước.

“Thế nào, thế nào lại là anh?”

Trên cổ tay Tiêu Lạc quấn băng gạc, nhưng mà không ảnh hưởng đến khí chất phong lưu của anh ta.

“Không muốn gặp anh sao?” Tiêu Lạc cười nhẹ.

Hai con người sáng như trăng vẫn tinh quan như cũ, ánh sáng chiếu vào một chút trông thật mê người.

Tiêu Lạc....hàm răng vẫn trắng sáng, phong phong vận vận.

Ngũ Y Y mím chặt môi, vẻ mặt không chào đón: “Làm sao anh biết tôi ở đây, Anh theo dõi tôi sao?”

Trong đôi mắt sáng đều là đề phòng và địch ý.

Aiiz....

Tiêu Lạc nhin không được nhẹ nhàng thở dài, trong ánh mắt anh ta đều là ưu thương: “Em nói anh như vậy.....Có biết anh rất thương tâm. Nơi này rất đau!”

Tay anh ta hung hăng chọc vào ngực trái của mình, nhìn chăm chăm Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y thật hoảng hốt, tâm nhin không được đập mạnh.

Mặc kệ thế nào, cho dù không thành tình nhân, Tiêu Lạc cũng là người đối xử với cô không tệ.

Vẫn là một người tràn ngập hơi thở gia đình!

“Ý này của anh là anh không hề theo dõi tôi đúng không?”

Tiêu Lạc cười thê lương, trả lời.

“Anh chưa từng theo dõi tôi vậy làm sao anh biết tôi ở trong này?”

Tuy rằng Ngũ Y Y cứng rắn nói, nhưng đã mở cửa ra, đi vào bên trong.

Tiêu Lạc đi theo sau vào, sau đó đóng cửa phòng lại.

“Anh ở công viên gần đây, vừa vặn thấy em, cho nên anh đi theo đến đây.”

“A, đúng là trùng hợp.”

Ngũ Y Y cầm lấy bình thủy điện: “Anh uống nước không? Ở đây không có cà phê và nước trà, chỉ có nước lọc.”

Tiêu Lạc đi qua, từ phía sau Ngũ Y Y ôm chặt lấy tay cô, để Ngũ Y Y dựa vào lòng anh ta, Ngũ Y Y sợ tới mức cả người run lên, xoay mặt, trừng mắt với Tiêu Lạc: “Anh muốn làm gì?”

Sau khi Tiêu Lạc sững sốt, tiếp nhận bình nước trong tay cô: “Không muốn làm gì, chẳng qua là muốn nấu nước thôi.”

Lúc này Ngũ Y Y mới thở phào một hơi, đem bình thủy đưa cho Tiêu Lạc cô từ trong ngực anh thoát ra ngoài, trốn qua một bên.

Tiêu Lạc hơi thất vọng nhận lấy bình nước, đặt trên cái đế rồi cắm điện vào.

“Bây giờ....Em rất chán ghét anh sao? Anh đến gần em một chút, em lại chán ghét anh sao?”

Tiêu Lạc nhượng mảy, đè nén cảm giác đau xót, thật lâu mới có thể xoay mặt nhìn Ngũ Y Y.

Từ trong ánh mắt anh ta toát ra một tia ưu thương.

Loại ưu thương này, Ngũ Y Y sẽ không chống đỡ được!

“Không, cũng không phải.....Tôi không chán ghét anh, không thể dùng từ chán ghét này....”

“Vậy thì không phải chán ghét?”

Cũng không phải chán ghét....chính là.....”

“Bài xích?”

“Cũng không phải bài xích....Tiêu Lạc, anh nghĩ xem, hiện tại anh là người đàn ông của Ngũ đại con nhóc, giữa tôi và anh cũng chỉ là người thân bình thường, tôi và anh đến gần một chút, Ngũ đại con nhóc sẽ ăn dấm chua, đều sẽ nhất quyết không tha cho tôi, hơn nữa, tôi....”

“Chúng ta không cần để ý đến Ngũ Nhân Ái!” Tiêu Lạc kích động bước lên một bước, bắt được cánh tay Ngũ Y Y, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

“Y Y, hai chúng ta không cần thiết để ý đến Ngũ Nhân Ái, chuyện của hai chúng ta, anh và cô hoàn toàn không có quan hệ gì! Anh không thích cô ta, một chút cũng không thích cô ta, trong lòng anh chỉ có một mình em, em hẳn là nên biết, từ đầu đến cuối người trong lòng anh đều là em!”

459. Chương 460: Anh Ta Đau Buồn 2

“Nhưng mà anh và cô ta đính hôn rồi.” Ngũ Y Y ầm ĩ lên, cô hơi kích động thở gấp. “Tiêu Lạc, anh luôn nói với tôi, anh yêu tôi bao nhiêu, nhưng mà sự thật đâu? Sự thật là, anh và Ngũ đại con nhóc đính hôn rồi. Anh đã yêu tôi như vậy, vì sao lại đính hôn với cô gái khác? Bây giờ anh đã đính hôn với Ngũ Nhân Ái rồi, vì sao còn nói những lời không có ý nghĩa và lập trường với tôi? Anh không biết anh làm như vậy thật tham lam sao? Chẳng lẽ anh muốn được sở hữu?”

Ngũ Y Y nói xong mở tay Tiêu Lạc ra, đi đến bên ghế sofa ngồi xuống.

Tiêu Lạc nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, thật lâu sau mới mở mắt ra, đau xót nhìn Ngũ Y Y nói: “Nếu anh nói...anh có nỗi khổ tâm thì sao?”

Hả?

Nỗi khổ tâm?

“Cái gì khổ tâm?”

“Anh không muốn chị anh vì chuyện này mà thương tâm, không muốn chị ấy quan tâm anh, nhiều năm như vậy, cô ấy vì anh mà không lập gia đình, đều để lỡ hạnh phúc của mình, lúc chị ấy ở thời kỳ đẹp nhất của tuổi thanh xuân, chị ấy vì anh mà không có tình yêu, mà là làm việc khổ cực, kiếm tiền cho anh, cho anh đến trường. Vì chị ấy, anh không thể để chị ấy thương tâm nữa. Chị ấy thích Nhân Ái, chị ấy hy vọng anh và Nhân Ái đính hôn, anh không muốn làm chị ấy thất vọng.”

Ngũ Y Y trừng to hai mắt: “Anh không muốn chị anh thương tâm, chẳng lẽ anh muốn tôi thương tâm và thất vọng sao? Anh cũng biết, khi tôi biết tin anh và Ngũ đại con nhóc đính hôn, lòng tôi đau đớn khó chịu thế nào không? Bây giờ anh đã lựa chọn hoàn thành tâm nguyện của chị anh rồi, lựa chọn ở cùng với Ngũ đại con nhóc, vậy anh hãy kiên quyết đi theo con đường anh đã chọn đi! Anh làm gì chạy đến đây, tìm tôi rồi không ngừng kể tôi nghe sao? Anh cho rằng tôi sẽ vì những lời ló lý do đó của anh mà ở cùng với anh sao? Anh cho rằng Ngũ Y Y tôi là tình nhân không thể lộ ra ngoài sao?”

“Anh không nghĩ như vậy, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ để em làm tình nhân không thể lộ ra ngoài, anh muốn cho, thì cho em tất cả, sẽ cho em một địa vị vinh quang nhất, anh muốn cưới em...”

“Đủ rồi! Anh phải cưới Ngũ Nhân Ái.”

“Anh sẽ lập tức giải trừ hôn ước với cô ta.”

“Hả? Anh nói cái gì?”

Ngũ Y Y hoảng hốt.

“Này, đây không phải là chuyện đùa... Anh cũng biết, chuyện đính hôn là chuyện trong nhà chúng ta, kỳ thật cũng quan trọng như chuyện kết hôn, anh làm sao có thể giải trừ là giải trừ?”

Nếu đột nhiên Tiêu Lạc giải trừ hôn ước với Ngũ đại con nhóc, Ngũ đại con nhóc sẽ mất hết tất cả, sau đó ngay cả danh tiếng cya3 cô ta cũng trở thành trò cười, cô ta vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.

“Tiêu Lạc! Anh không thể làm như vậy, như vậy đối với Ngũ đại con nhóc mà nói, bất công vô cùng! Anh là đàn ông, anh phải gánh vác tất cả áp lực!”

“Anh thật sự chịu đựng đủ rồi!” Tiêu Lạc bước đến vài bước, quỳ gối bên cạnh Ngũ Y Y, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đặt vào lòng bàn tay mình vuốt ve, “Y Y, em cũng biết, mấy ngày qua anh bị dày vò đến mức nào? Mỗi khi anh bắt đắ dĩ đối mặt với Ngũ Nhân Ái, anh đều hận không thể quay đầu bước đi. Trong đáy lòng anh không ngừng kêu gào, vì sao người ở cùng anh không phải là Y Y, vì sao không phải? Mỗi phút anh ở cùng với Ngũ Nhân Ái, đều là dày vò! Anh ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô ta một cái, ngay cả ngón tay cô ta anh cũng không chạm vào. Y Y, nếu để cho anh tiếp tục kéo dài nữa, anh nhất định sẽ chết mất! Chẳng lẽ em muốn nhìn anh chết sao?”

460. Chương 461: Anh Ta Đau Buồn 3

Cả người Ngũ Y Y run lên.

Hai người cứ như vậy, ánh mắt giao nhau.

Một lúc lâu sau, Ngũ Y Y lắc đầu, bi thương nói: “Nhưng mà Tiêu Lạc....Đã muộn rồi...”

“Cái gì?”

Tiêu Lạc sốt ruột nắm chặt tay Ngũ Y Y: “Vì sao lại nói vậy?”

Ngũ Y Y buồn cười: “Tất cả đều không thể trở lại, đã muộn rồi. Có rất nhiều chuyện trong khoảng thời gian ngắn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Tôi và anh, hai chúng ta đều không thể trở lại như trước nữa, anh không còn là Tiêu Lạc mà tôi thích, tôi cũng không còn đơn thuần mà là Ngũ Y Y quật cường rồi. Hai chúng ta, tất cả đều không thể trở lại như trước nữa.”

“Không muộn! Y Y, một chút cũng không muộn, anh vẫn yêu em như trước, em vẫn yêu anh như trước, hai chúng ta có thể ở cùng nhau như trước đây! Anh nói rồi, anh muốn cùng em trải qua cả đời này.”

Ha ha ha....

Ngũ Y Y nhẹ giọng cười.

Cười đủ rồi, cô mới liếc mắt nhìn Tiêu Lạc, nhẹ nhàng nói: “Tôi bây giờ....Đã không còn thương anh nữa....Tôi yêu người khác. Vì vậy tôi nói, hai chúng ta không thể trở lại như lúc trước nữa.”

Àm!

Tiêu Lạc ngạc nhiên bỗng chốc ngây ngẩn cả người

“Không....Không! Em là đang gạt anh! Em không thể không thương anh! Em sẽ không yêu người khác! Em đang giận anh, đang cố ý nói dối với anh đúng không? Anh biết, em vẫn yêu anh như trước, giống như em vẫn đang yêu anh! Y Y, đừng tùy hứng, anh nhận sai với em, anh hối lỗi với em, hai chúng ta làm lại từ đầu, có được không?”

Ngũ Y Y ngơ ngác, gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ hiện lên vẻ khổ sở: “Tôi không hy vọng tất cả đều thay đổi, như vậy, tôi sẽ không bắt lực và khổ sở như bây giờ, tôi sẽ không cảm thấy mình không thể quý y. Đáng tiếc....Tất cả đều đã thay đổi, Tiêu Lạc nhận thực tế đi, tôi không yêu anh nữa.”

Nước sôi, kêu lên.

Tiêu Lạc ngẩn ngơ, hai mắt mở to: “Được rồi, anh đi lấy nước.”

Ngũ Y Y xoa xoa huyệt thái dương, thở dài.

Ào ào!

Ngũ Y Y giật mình, quay mặt nhìn ngạc nhiên.

“Tiêu Lạc, anh không sao chứ?”

Một bàn tay Tiêu Lạc giơ lên cao, trên mặt nở nụ cười khổ: “Không có việc gì, cổ tay đang bị thương, thậm chí ngay cả ấm nước cũng cầm không được.”

Hả?

Ngũ Y Y bước đến, ấm nước rơi trên mặt đất, nước nóng chảy ra đất.

Cánh tay Tiêu Lạc đang bị thương kia, một mảng đỏ bầm!

“A, anh nóng không? Sao anh không cẩn thận vậy?” Ngũ Y Y nhũn mảy, lôi kéo Tiêu Lạc đến bên ghế sofa.

“Anh không sao, nóng một chút cũng không sao. Em xem cái ấm nước kia có hỏng không, nếu không em uống nước lọc đi.”

“Một cái ấm nước sao quan trọng bằng tay anh.”

Ngũ Y Y rống to, tức giận nhìn Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc giật mình nhìn Ngũ Y Y, từ từ, anh ta nở nụ cười: “Em vẫn còn quan tâm anh, đúng không?”

Ngũ Y Y run bắn người, cúi đầu, đi đến gần kéo tay bằng gạc.

Tiêu Lạc nhìn bóng lưng Ngũ Y Y: “Bỏ chết cũng đáng thôi.”

Tay Ngũ Y Y chợt dừng lại.

Đáy lòng nhin không được thương tiếc cho Tiêu Lạc.

“Tiêu Lạc, anh cần gì phải ở trước mặt tôi làm như vậy....”

“Anh vui như vậy.” Tiêu Lạc cắt ngang lời nói của Ngũ Y Y, nhìn cô chằm chằm: “Anh cảm thấy rất hạnh phúc. Ở bên cạnh em, mặc dù đã chết nhưng cũng đáng.”

Ngũ Y Y hít một hơi thật sâu, tìm được thuốc trị bỏng, ngồi bên cạnh Tiêu Lạc rồi nhẹ nhàng thoa thuốc cho anh ta.

Ngũ Y Y hípmắt, nhìn tay anh ta, rồi nhìn thuốc.

Tiêu Lạc si ngốc nhìn Ngũ Y Y, hô hấp ngày càng dồn dập.

461. Chương 462: Anh Ta Đau Buồn 4

“Y Y”

“....”

“Chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được không?”

“Thời gian không có cách nào quay ngược lại.”

“Anh yêu em, là có thể.”

Tiêu Lạc nỉ non, anh ta bước từng bước đến gần Ngũ Y Y.

“Anh nhớ em, Y Y, nhớ đôi môi em, nhớ nụ hôn của em, nhớ cái ôm ấm áp của em, nhớ tất cả về em...Y Y.....?”

Khi bờ môi của anh sắp chạm vào môi Ngũ Y Y, cô xoay mặt, né qua một bên: “Đừng như vậy, Tiêu Lạc. Anh còn như vậy, tôi chỉ có thể đem anh ra ngoài.”

Tiêu Lạc khẽ động tay anh ta, nhịn không được than nhẹ: “A, đau quá.”

Ngũ Y Y sợ tới mức xem xét tay anh ta.

Tiêu Lạc thừa cơ hôn vào mặt cô.

Ngũ Y Y như bị điện giật, bỗng chốc giật bắn người, gương mặt đỏ bừng: “Anh, anh vẫn nên đi thôi.”

Tiêu Lạc chần chờ một lát, gật gật đầu: “Tốt lắm. Ngày mai anh lại đến thăm em.”

“Ngày mai anh đừng đến nữa.” Ngũ Y Y sợ hãi kêu lên.

Tiêu Lạc nở nụ cười: “Ngày mai em sẽ nhận được tin anh và Ngũ Nhân Ái giải trừ hôn ước.”

“A! Không cần đâu! Tiêu Lạc, anh đừng làm như vậy!” Ngũ Y Y cũng không biết vì sao lại sốt ruột như vậy, bắt lấy tay áo Tiêu Lạc, Tiêu Lạc chậm rãi xoay người nhìn Ngũ Y Y.

“Vì sao cản trở anh khôi phục tự do?”

“Đừng như vậy, Tiêu Lạc, anh làm như vậy, sẽ làm Ngũ đại con nhóc rất khó coi. Mặt mũi của cô ta đều mất sạch rồi.”

Tiêu Lạc cười khỏ: “Ngũ Nhân Ái khi dễ em như vậy, cả ngày nói những lời khó nghe với em, bây giờ em còn quan tâm cô ta sao?”

“Không phải quan tâm.” Ngũ Y Y cúi đầu: “Chỉ là cảm thấy một cô gái gặp phải cảnh đó sẽ bất lực.”

Tiêu Lạc nhìn chỗ khác, hít một hơi nói: “Bây giờ anh càng bất lực! Y Y, em không thương tiếc đẩy anh cho cô gái khác, anh thật đáng thương. Em rộng lượng như vậy khiến lòng anh tan nát.”

Ách....Ngũ Y Y ngớ ra.

Tiêu Lạc bước đi cũng không quay đầu lại.

Thật lâu sau, Ngũ Y Y ngồi phịch xuống ghế sofa, chán nản cào tóc: “A a a a, sao tất cả đều lộn xộn như vậy! Đây đến cùng là làm sao? Phiền chết rồi!”

Không thể không thừa nhận, Tiêu Lạc xuất hiện quấy rầy suy nghĩ của cô.

Cô chán ghét loại tâm tình này, cô chán ghét cô sẽ đau lòng cho Tiêu Lạc.

Ngũ Nhân Ái ở trong phòng bệnh nhìn đồng hồ rồi thở dài.

“Chị cả, rốt cuộc anh rể có đến đón chị không? Đây đã hơn chín giờ rồi, không phải đã nói bảy giờ xuất viện sao?”

Ngũ Nhân Tâm nhàm chán nghịch tóc, nói dò xét Ngũ Nhân Ái.

“Anh ấy nói anh ấy sẽ đến đón chị, cũng không nói mấy giờ, ai biết bây giờ còn chưa đến?”

“Vậy chị gọi điện thoại cho anh ấy đi, rốt cuộc sao lại thế này, chúng ta đầu ngày ngốc chờ mấy tiếng, thật là.”

“Em câm miệng cho chị, em ồn ào muốn chết.” Ngũ Nhân Ái chán nản quát Ngũ Nhân Tâm, Ngũ Nhân Tâm méo miệng, không dám lên tiếng nữa.

Ngũ Nhân Ái yếu ớt nói: “Chị gọi rất nhiều cuộc cho anh ấy, anh ấy không nghe máy.”

“Hả? Không tiếp?” Ngũ Nhân Tâm tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Lệ luôn không nói gì, hiện tại cũng giật mình một chút.

Cuối cùng Ngũ Nhân Ái nhìn bóng đêm bên ngoài, thở dài: “Thôi, không đợi anh ấy nữa, có lẽ anh ấy có chuyện gì quan trọng. Chúng ta đi thôi.”

Ngũ Nhân Ái đi ra ngoài, Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ xách đồ đi theo.

“Chính là có chuyện gì quan trọng, dù sao cũng nên gọi một cú điện thoại đến chứ, làm cho người ta ngây ngốc chờ đợi, tính là chuyện gì!”

Ngũ Nhân Tâm bắt mãi mãi bầm, Ngũ Nhân Lệ nhanh chóng kéo tay áo Ngũ Nhân Tâm, ý bảo cô ta đừng nói nữa.

462. Chương 463: Anh Ta Đau Buồn 5

Sắc mặt Ngũ Nhân Ái rất khó coi.

Ba chị em về đến trước nhà họ Ngũ.

Vừa vào cửa, người hầu thân thiện nói: “Đại tiểu thư đã về rồi? Tất cả mọi người đều rất nhớ đại tiểu thư đây! Đúng lúc cậu cũng đến rồi, đang nói chuyện trong thư phòng với lão gia.”

Hai mắt Ngũ Nhân Ái sáng ngời, mừng rỡ nói: “Thật sự? Tiêu Lạc đã đến đây sao?”

Ngũ Nhân Tâm thì thầm: “A, thì ra anh rể đã về đây.”

Ngũ Nhân Ái tự đắc cười: “Anh rể của em không phải là loại người bỏ mặc người khác, nhất định là ba có việc gọi anh ấy đến đây, em nói xem.”

Ngũ Nhân Tâm trêu ghẹo nói: “A, chị cả đây là đang nhớ anh rể đến không chịu được rồi hả?”

Ngũ Nhân Ái xấu hổ liếc mắt nhìn Ngũ Nhân Tâm: “Cút! Tiểu nha đầu chết tiệt.”

Sau đó cười cười, rồi đi đến thư phòng.

“Lạc, vì sao cậu có thể như vậy? Đây không phải trò đùa đâu!”

Vừa mới đẩy khe cửa ra, Ngũ Nhân Ái liền nghe được ba mình nói lớn tiếng.

Ngũ Nhân Ái dừng tay, tò mò dán chặt vào khe cửa nghe trộm.

Tiêu Lạc và ba đang bàn chuyện gì? Vì sao nghe giọng nói của ba như không được tốt? Giống như đang tức giận.

Chợt cô nghe được giọng nói bình tĩnh của Tiêu Lạc: “Thực xin lỗi, tôi không có cách nào tiếp tục kéo dài nữa, chỉ có thể làm như vậy.”

Tiêu Lạc không thể tiếp tục làm cái gì?

Ngũ Nhân Ái cắn môi, nghe có chút không hiểu lắm.

Ngũ Nhân Tâm cũng đến, Ngũ Nhân Lệ cũng bu lại, Ngũ Nhân Ái bày ra tư thế suy tư với Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ, sau đó ba người cùng nghe lén.

“Tiêu Lạc, đây là hôn nhân đại sự, không phải trò đùa! Không phải là đùa nhỏ hử hỏ! Chuyện hôm nay có thể nói vậy, ngày mai sửa lại chủ ý, không thể làm chuyện như vậy được.”

A?

Ngũ Nhân Ái nhìn em gái mình, vẻ mặt tái mét.

Hôn nhân?

Chẳng lẽ...

“Thật xin lỗi, anh rể em không thể kết hôn với Nhân Ái, hiện tại em phát hiện, tình cảm không thể miễn cưỡng được, mặc dù đã cố gắng thế nào, cũng không xem Nhân Ái là người mình thích được, đây chỉ mà bắt

đầu, sau này hai chúng tôi còn có rất nhiều thời gian, chẳng lẽ cả đời hai chúng tôi đều phải sống chung mà không yêu nhau sao? Bộ dạng này, không chỉ không công bằng với em, đối với Nhân Ái càng không công bằng. Cô ấy vĩnh viễn không chiếm được người mình yêu. Vì vậy, anh rể, em cần hủy bỏ hôn ước với Nhân Ái.”

Ầm!

Ngũ Nhân Ái cứng ngắc đứng ngoài cửa.

Ngũ Nhân Tâm hung hăng bịt miệng cô lại, nhìn Ngũ Nhân Ái.

Ngũ Nhân Lệ cũng ngạc nhiên.

Ngũ Nhân Ái bắt đầu không ngăn chặn được bản thân mình run rẩy.

“Tiêu Lạc, đã đính hôn, sẽ không thể hủy bỏ hôn ước, cậu cũng biết một khi hủy bỏ hôn ước, nhà chúng tôi không thể ngóc đầu lên được, Nhân Ái cũng rất mất mặt! Trong gia đình chúng ta, đâu có chuyện đính hôn rồi hủy bỏ hôn ước? Đây chẳng phải muốn thể diện mất sạch sao? Tiêu Lạc, hiện tại tình cảm không có, đừng vội, có thể từ từ bồi dưỡng mà, tôi tin tưởng cậu và Nhân Ái sẽ kết tình được tình yêu.”

“Thật xin lỗi, anh rể, em đã quyết định, ngày mai em sẽ thông báo với các nhà báo lớn, công khai quyết định này.”

“Tiêu Lạc! Anh khinh người quá đáng!”

Ngũ Nhân Ái đẩy cửa vào, hai mắt kiềm nén hai hàng nước mắt, trừng mắt với Tiêu Lạc, cô ta bước vài bước đến gần, cô nghiêm mặt nhìn Tiêu Lạc, hét to: “Tiêu Lạc, vì sao anh đối xử với tôi như thế? Anh quá độc ác, anh rất tàn nhẫn, tôi không đồng ý hủy bỏ hôn ước, không đồng ý!”

Tiêu Lạc vẫn bình tĩnh: “Thực xin lỗi, Nhân Ái, tôi cũng rất cố gắng, nhưng không có cách nào làm được. Em không đồng ý hủy bỏ hôn ước, tôi cũng có cách quyết định công khai một mình.”

463. Chương 464: Anh Ta Đau Buồn 6

Tiêu Lạc nhìn thoáng qua Ngũ Nhân Ái, vẻ mặt Ngũ Nhân Ái rất thống khổ, hung hăng xoay người lại, nắm tay Tiêu Lạc: “Vì sao anh đối xử với em như vậy? Nói với em, có phải bởi vì con tiện nhân Ngũ Y Y không? Người trong lòng anh là Ngũ Y Y đúng không? Anh thích cô ta, cho nên mới đối xử với em như vậy. Có phải Ngũ Y Y khiến anh hủy bỏ hôn ước với em đúng không? Có phải đây là chủ ý của Ngũ Y Y đúng không? Nói cho em biết!”

Ngũ Học Phong chán nản vỗ vỗ đầu, dựa vào bàn thở dài.

Tiêu Lạc lạnh lùng nhìn Ngũ Nhân Ái, đẩy cô ta ra: “Ngũ Nhân Ái, đừng lúc nào cũng thù hận Ngũ Y Y như thế. Chuyện này là quyết định của tôi, và không có quan hệ gì với Ngũ Y Y. Ngược lại, sau khi cô ấy nghe được tin này, luôn khuyên tôi đừng làm như thế với cô. Bởi vì tôi thích Ngũ Y Y sao? Bởi vì cô ấy có một trái tim tinh khiết và cao quý, mà cô không có!”

Ngũ Nhân Ái khiếp sợ lui về sau một bước.

Tiêu Lạc cười lạnh, đi ra khỏi thư phòng.

Ngũ Nhân Tâm nhìn theo bóng lưng Tiêu Lạc mắng: “Tiêu Lạc, tên khốn kiếp này, anh chết không được tử tế, anh đùa giỡm với chị tôi, anh sẽ gặp báo ứng!”

Ngũ Nhân Ái đứng đó, cả người run rẩy, một lúc lâu sau cô té trên mặt đất rồi khóc rống.

Ngũ Nhân Tâm nói với Ngũ Học Phong: “Ba, đây đều là do chính Ngũ Y Y kia làm vậy, đều là chuyện của nó, vì sao ba muốn đem con nghiệt chủng kia về nhà? Nó chính là ma quỷ, từ lúc nó vào nhà chúng ta, chúng ta không có một yên lành với nó, đều oán Ngũ Y Y kia, ba nhanh chóng đuổi Ngũ Y Y kia đi đi.”

“Câm miệng hết, ta đã phiền chết rồi, câm hết!”

Ngũ Học Phong tức giận quát to, ném ống đựng bút trên bàn xuống đất.

Rầm rầm, ống đựng bút rơi trên mặt đất.

Ngũ Nhân Lệ không dám lên tiếng, cũng không dám lộn xộn, nhìn chị cả khóc lớn tiếng, lại nhìn chị hai tức giận giậm chân.

Tiêu Mai đang đắp miếng đường da, nghe tiếng ồn chạy xuống dưới, không hiểu hỏi: “Ai da, ở trên lầu nghe âm thanh ồn ào của mọi người, rốt cuộc là thế nào, sao lại thành bộ dạng này? Àm ỉ muốn chết.”

Ngũ Học Phong chỉ vào Tiêu Mai quát to: “Hỏi em trai của cô đi, chính cô đến hỏi cậu ta đi, cô xem em trai cô rốt cuộc muốn làm gì? Bạc tình bạc nghĩa, đùa giỡn.”

Hả?

Tiêu Mai không ngờ cũng có liên quan đến Tiêu Lạc, trừng to hai mắt đứng ngây ngốc tại chỗ.

Hàn Giang Đình lái xe trên đường về nhà, di động vang lên, cậu nhìn cũng không nhìn liền bắt máy: “Alo, ai đó?”

“Tôi là Hoắc Phi Đạt.”

“A? Hoắc lão đại.”

Hàn Giang Đình suýt chút lao xe xuống mương.

“Hoắc lão đại, ngài làm gì gọi điện thoại cho tôi vậy? Tôi nói cho ngài biết, tôi vĩnh viễn đứng bên cạnh Ngũ Y Y, ngài đừng cố gắng thuyết phục tôi, tôi sẽ không đứng về phía ngài.”

“Cậu ở đó với Y Y sao?”

“Không có, vừa mới tách ra. Ngài đừng có ý hỏi tôi hiện tại Y y đang ở đâu? Tôi đã đáp ứng với Y Y rồi, kiên quyết không nói cho người khác biết nhà trọ của cô ấy.”

Hàn Giang Đình ngây thơ nói bô lô ba la, căn bản không biết cậu vừa mới tiết lộ tin.

Hoắc Phi Đạt phui phui tàn thuốc, hít một ngụm khí, về mặt ngưng trọng mang theo phần lo lắng: “Y Y bên kia đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngài còn không biết xấu hổ hỏi Y Y xảy ra chuyện gì? Ngài cần quản tốt chính mình đi. Thật là, đừng đùa giỡn Y Y của tôi, tôi nói cho ngài biết, ai đùa giỡn với tình cảm của Y Y, chính là kẻ thù của tôi. Được rồi, được rồi, tôi không muốn nói chuyện với người xấu xa như ngài. Tôi đã đáp ứng với Y Y, không quan tâm đến ngài, cứ như vậy đi, cảnh cáo ngài nha, không được gọi điện thoại cho bản thiếu gia! Hừ, trướng thối!”

464. Chương 465: Anh Ta Đau Buồn 7

Hàn Giang Đình kiêu ngạo cúp điện thoại, lúc này mới phát hiện, mẹ ơi, cậu thế nhưng lại lái xe vào làn đường bên kia, cậu ta sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng lái xe quay lại.

Hoắc Phi Đạt chậm rãi để điện thoại xuống.

“Lão đại, tên tiểu tử Hàn Giang Đình kia chưa nói hiện tại Ngũ tiểu thư ở đâu sao?”

A Trung sốt ruột nhìn gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đạt.

Hoắc Phi Đạt lắc đầu, A Trung thất vọng rụt cổ lại.

“Nhưng mà theo lời nói của cậu ta, tôi biết được vài điểm.”

“Hả? Vài điểm gì?”

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng suy nghĩ, suy nghĩ rất rõ: “Thứ nhất, hiện tại Y Y rất an toàn, cô ấy ra ngoài thuê phòng ở. Điều này chứng tỏ cô ấy không về nhà họ Ngũ kia, nhất định hôm nay lúc Ngũ Học Phong đến đó, nói cái gì khiến cô ấy mất hứng.”

A Trung vội phục dùng sức gật đầu.

Lão đại chính là lão đại, đầu lão đại suy nghĩ rất nhanh.

“Thứ hai, lúc Hàn Giang Đình mắng tôi là tên hai mặt, không biết Y Y có nghe được tin tức xấu gì, nhất định là đùa giỡn tình cảm cô ấy. Có thể khiến Y Y có suy nghĩ như vậy, trừ phi tôi và phụ nữ có liên quan với nhau.”

“Hả? Phụ nữ?”

“Tôi chỉ có thể không nói dối với Y Y như vậy, mới làm cho cô ấy tin tôi. Hiện tại trong đầu tôi đã hiểu rõ rồi.”

“Hả? Hơi hiểu rõ sao? Hiểu rõ cái gì?”

A Trung đau cả đầu nhưng vẫn không hiểu ra sao.

Làm sao bây giờ, anh ta cái gì cũng không hiểu.

Hoắc Phi Đoạt vứt bỏ đầu thuốc lá, híp mắt lại nói: “Về nhà!”

“A!”

Khi A Trung đi theo Hoắc Phi Đoạt ra khỏi văn phòng, nhưng vẫn không hiểu sao đột nhiên Hoắc Phi Đoạt muốn quay về nhà.

Hoắc Phi Đoạt ngừng xe trước cửa biệt thự, lão giã gia và nhóm người hầu vội vàng chạy ra nghênh đón.

Rất nhiều ngày Hoắc tiên sinh không có trở về.

“Hoắc tiên sinh, ngài đã trở về?”

Hoắc Phi Đoạt không nói gì, liên tục gật đầu, nghiêm mặt cất bước đi vào trong nhà.

Phúc Hi nghe được tin tức, vui vẻ chạy xuống lầu: “Anh Phi Đoạt, anh Phi Đoạt, anh tan tầm rồi hả?”

Đứng trên bậc thang, Phúc Hi mỉm cười khi thấy bóng dáng cao lớn đứng trong phòng khách: “Anh Phi Đoạt, em phải đến phòng bếp tự tay nấu canh cho anh.”

“Không cần, cô đến thư phòng một chút.”

“Hả? Cái gì?”

Phúc Hi chợt dừng bước lại, không dám tin nhìn bóng lưng lạnh như băng của Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt chậm rãi xoay người, hai tròng mắt lạnh lẽo bức người, khí phách nhìn chằm chằm Phúc Hi, làm Phúc Hi sợ hãi: “Phúc Hi, cô đến thư phòng một chút, tôi có lời muốn nói với cô.”

“A, đã biết.”

Phúc Hi cảm thấy kinh hoảng, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh.

Phúc Hi đến thư phòng, trước tiên nhìn không được ho khan vài cái.

“Khụ khụ khụ, anh Phi Đoạt...Sao anh lại hút thuốc?”

Hoắc Phi Đoạt tựa lưng vào ghế xoay, híp mắt lại, hút thuốc.

Hoắc Phi Đoạt không trả lời, ánh mắt lạnh như băng, im lặng như báo săn, cả người tràn đầy sát khí.

Phúc Hi nuốt nước bọt, cảm giác hơi bất an.

“Anh làm sao vậy anh Phi Đoạt? Sao anh không nói chuyện?”

Hoắc Phi Đoạt dụi tắt điều thuốc, liếc mắt một cái: “Cô muốn tôi nói cái gì?”

“Hả? Không phải anh gọi em đến đây sao? Không phải anh có chuyện muốn nói sao?”

Phúc Hi bày ra bộ dạng vô tội, hai mắt mở to.

Hoắc Phi Đoạt chột cười lạnh: “Phúc Hi... Mặc dù cô là con gái cưng của sư phụ tôi, điểm quan trọng của tôi cô cũng không thể chạm đến, có hiểu không?”

465. Chương 466: Anh Ta Đau Buồn 8

Phúc Hi bị ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Phi Đoạt nhìn chăm chăm khiến tim cô đập mạnh, lắc đầu: “Em, em không biết, anh Phi Đoạt, vì sao đột nhiên anh lại nói chuyện đó vậy?”

“Hoắc Phi Đoạt tôi từ nhỏ không cha không mẹ, may mắn được sư phụ cứu tôi, cho tôi mạng sống và võ công, nhưng mà mặc dù là như vậy, nếu ai động đến thứ quan trọng nhất của tôi, tôi đều đối xử bình đẳng, bẻ gãy cuộc sống của người đó, bao gồm cả cô!”

Phúc Hi bị giọng nói độc ác của Hoắc Phi Đoạt dọa cả người run rẩy.

“Anh Phi Đoạt anh nói những lời đó thật không có lý.”

Hoắc Phi Đoạt hung ác nhìn Phúc Hi, gần từng tiếng: “Nếu để cho tôi biết cô nói lung tung gì với Y Y, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Phúc Hi nhịn không được, nước mắt rơi lạch cạch xuống: “Sẽ không bỏ qua cho em? Vậy anh định làm gì em? Giết em sao? Vậy anh đến đây đi! Bây giờ anh giết em đi, coi như em chưa từng biết anh, em và anh cũng chưa từng vượt qua mười mấy năm cùng nhau, hai chúng ta là người xa lạ, anh đến đây giết em đi! Hu hu hu... Anh Phi Đoạt, sao anh có thể đối với em như vậy? Những lời này, sao anh có thể nói với em? Em là Phúc Hi của anh, là người thân của anh. Vì một con Ngũ Y Y, vì một người ngoài mà anh phản bội tình cảm mười mấy năm của chúng ta sao? Anh rất tàn nhẫn, anh Phi Đoạt!”

Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu: “Đúng, em là người thân của tôi, là em gái của tôi, nếu em còn có suy nghĩ không đứng đắn với tôi, đi làm những chuyện ảnh hưởng đến tình cảm anh em của chúng ta, tôi sẽ không có một em gái như vậy! Em có thể làm tổn thương đến tính mạng của tôi, mạng của tôi có thể tặng cho em, nhưng mà còn Ngũ Y Y thì không thể! Ngũ Y Y còn quan trọng hơn so với mạng sống của tôi. Cô ấy đối với tôi mà nói còn hơn cả mạng sống của tôi! Em không muốn nói với tôi em đã nói gì với Ngũ Y Y, một khi tôi điều tra ra được, tôi sẽ lập tức cho em lập gia đình, lập tức rời khỏi Trung Quốc!”

Hoắc Phi Đoạt nói xong, đẩy Phúc Hi sang một bên rồi ra khỏi thư phòng.

Phúc Hi ngẩn người thật lâu, sau đó che miệng khóc rống.

Quản gia và nữ giúp việc trợ mắt nhìn nhau, Hoắc Phi Đoạt vừa mới trở về nhà đã lái xe rời đi.

Trong thư phòng truyền đến tiếng khóc của Phúc Hi.

Buổi tối, Ngũ Y Y nằm trên giường mới trong phòng trọ lần qua lần lại.

Trong đầu luôn xuất hiện hình ảnh Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cười quỷ dị.....

Hoắc Phi Đoạt hôn môi cô.....

Thân thể mạnh mẽ cường tráng của Hoắc Phi Đoạt....

Hoắc Phi Đoạt nằm trên người cô thở hổn hển, chuyển động.....

“A a a! Cút ngay! Cút ra khỏi đầu tôi! Đồ bại hoại! Anh cảm thấy anh có bản lĩnh, bộ dạng anh đẹp trai, anh có thể một chân đạp mấy thuyền, tôi phi! Ngũ Y Y tôi không muốn gặp anh!”

Ngũ Y Y dùng chân quần phủ đầu, cuộn cuộn lại như cái kén.

Ngày thứ hai Hàn Giang Đình đến đón cô, vừa nhìn thấy mặt Ngũ Y Y, liền phát hoảng: “Má ơi, quý, sao cậu lại thành gấu mèo rồi? Mới một đêm không gặp cậu đã tàn tạ thành bộ dạng này rồi sao? Thật không được rồi, đêm nay mình không đi nữa, phải biết hết nỗi tương tư của cậu!”

Hàn Giang Đình còn hải phóng kéo áo trong ra, nắm lấy bàn tay Y Y đặt lên ngực mình.

Ngũ Y Y néo cậu ta một cái rồi lên xe, ra lệnh rõ ràng lưu loát: “Ít nói nhảm đi! Lập tức đi ăn sáng, bây giờ mình đói muốn chết!”

Hai người ăn sáng xong thì lái xe đến trường học.

Hàn Giang Đình vừa lái xe vừa ngâm nga bài hát, đột nhiên trừng to hai mắt, nhìn trước cổng trường, hung hăng giảm phanh lại!

“Y Y! Cậu nhìn phía trước kia!”

466. Chương 467: Lần Đầu Tiên Cho Anh 1

“Đáng chết! Tên tiểu tử cậu định đụng chết tôi à!”

Ngũ Y Y đầu bị đụng vào kính chắn gió, mặt mày bị vụn vụn biến dạng, giống cái bánh mì lớn.

Chỉ biết tên tiểu tử Hàn Giang Đình này làm việc không đáng tin....

Không thể tưởng tượng được không đáng tin đến mức này.

“Y Y! Đừng gào thét nữa! Cậu mau nhìn phía trước đi, phía trước, trước cổng trường học đó!”

Đầu óc Hàn Giang Đình đều ong ong, bởi vì kích động mà giọng nói lớn đến dọa người, lỗ tai Ngũ Y Y bị cậu ta làm cho chấn động ong ong cả lên.

Ngũ Y Y trợn tròn mắt, liếc nhìn phía trước.

Ách.... Ngũ Y Y bỗng chốc ngây dại.

Bình thường trước cổng trường rất ít người ra vào, hiện tại bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, hai hàng vệ sĩ mặc áo đen đứng đầy cổng trường.

Chặn đường trước cổng trường.

Phía trước là một chiếc xe xa hoa.

Biển số xe này, thân xe bóng loáng, Ngũ Y Y nhìn một cái có thể biết là ai.

Ngoại trừ Hoắc Phi Đoạt lái loại xe xa hoa này thì còn có thể là ai?

Ngũ Y Y nhìn trước mắt đều trợn mắt há hốc mồm.

“Đúng, đúng là Hoắc lão đại nhà cậu không?”

Hàn Giang Đình dụi dụi mắt.

“Ai, nhà ai a! Anh ta không phải là vật sở hữu của mình, chạy nhanh chút, Hàn Giang Đình chết tiệt kia, cậu còn thất thần làm cái gì, nhanh chóng quay đầu chạy đi.”

“Chạy, không phải chúng ta đi học sao?”

“Còn học cái rắm gì, trước tiên chạy thoát rồi hãy nói!”

“A, nha, tuân lệnh!”

Hàn Giang Đình đang chuẩn bị chạy trốn, chợt nhìn vào kính chiếu hậu thốt lên: “Y Y, xem ra chúng ta không còn đường chạy trốn rồi.”

“Sao rồi hả?”

“Chính cậu nhìn phía sau đi.”

Ngũ Y Y run bắn người, nhanh chóng nhìn phía sau.

Mẹ ơi! Xe của bọn họ bị bao vây rồi!

xe của người bên công ty Hắc Đế bao vây phía sau xe bọn họ rồi!

Hàn Giang Đình há hốc miệng, không biết làm sao.

“Làm sao giờ, Y Y?”

Ngũ Y Y giật giật mí mắt: “Còn có thể làm sao? giả trang thành con cún.”

“Cái gì?”

“Ngu ngốc! Chúng ta còn có thể làm sao? Thì ngồi trong xe, sống chết cũng không xuống xe, xem bọn họ làm gì được chúng ta.”

Ngũ Y Y ngạo mạng nói xong, dùng mũ che đầu lại, hơi rụt cổ xuống.

Hàn Giang Đình dẫu môi, trong lúc nhất thời hơi cà lăm: “Thì... cứ như vậy sao? Mình còn tưởng rằng cậu có cách nào tốt? Y Y, sao đối mặt với Hoắc lão đại, chỉ số thông minh của cậu đều thoái hóa hết rồi vậy?”

Ngũ Y Y giật giật khóe mắt, môi run run, không dám lên tiếng.

Trong lòng nói thầm: “Tất nhiên, mình bị Hoắc lão đại ăn tươi nuốt sống rồi, chỉ số thông minh còn bảo trì chất lượng tốt sao?”

Bởi vì sáng sớm tinh mơ công ty Hắc Đế đã dàn trận rồi, khiến cho nhiều con đường phải tắt nghẽn.

Trong sân trường các học sinh đều rất tò mò, có rất nhiều học sinh cả nam lẫn nữ đều trèo lên cây cao nhìn về phía cổng trường.

Lão đại xã hội đen trong truyền thuyết!

Nghe nói diện mạo đẹp trai, hơn nữa cực kỳ gợi cảm!

Không nhìn mới lạ, không xem thiệt thòi lớn.

A!

Một nam sinh hét toán lên, nắm đấm đấm vào cây đại thụ.

Âu Dương Tinh vỗ tay, tiếp tục trèo lên: “Hừ, dám cản trở lão nương trèo tường xem mỹ nam! Tất cả đều tránh ra cho lão nương!”

Một tiếng sư tử rống, lá cây ào ào rơi xuống!

“Lão đại, Ngũ tiểu thư không xuống xe.” A Trung xoay người, ở trước cửa xe hơi nói nhỏ.

“Muốn trốn tôi sao? Nằm mơ đi!”

Hoắc Phi Đoạt quét mắt một cái, mở cửa xe: “Cô ấy không đi, vậy chúng ta qua đó là được.”

467. Chương 468: Lần Đầu Tiên Cho Anh 2

Anh Trung nhanh chóng bảo vệ cửa xe phía sau.

Một đôi giày bóng loáng dò xét xuống đất, sau đó, lúc trong sân trường hít một ngụm khí lạnh, Hoắc Phi Đoạt đã đứng sưởi nắng sớm.

Thân hình cao lớn như một tòa điêu khắc, đẹp như một bức họa.

“Xong, xong đời rồi Y Y!, anh ta, anh ta đến đây!”

Hàn Giang Đình suýt chút khóa chặt mình như cái quả trứng.

Ngũ Y Y toát mồ hôi lạnh, từ cánh cửa kính, trở mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt đẹp như thiên thần, anh đang bước từng bước đi về phía cô.

Tim đập nhanh theo từng bước chân của anh.

Hồng học, hô hấp cũng dọa người.

“Khóa, khoát chặt cửa xe lại.”

Ngũ Y Y ra lệnh cho Hàn Giang Đình, giọng nói run run.

Cô không có làm sai chuyện gì, vì sao lại run đến vậy chứ?

Người làm sai là Hoắc Phi Đoạt, dựa vào cái gì anh ta có thể ngông nghênh như vậy?

Không có thiên lý mà!

Hàn Giang Đình nhanh chóng khóa chặt cửa xe.

Hoắc Phi Đoạt đến bên cửa xe của Ngũ Y Y, đưa tay mở cửa xe, phát hiện cửa xe đã bị khóa.

“Mở cửa xe, Y Y.”

Hoắc Phi Đoạt hơi nhíu mày, giọng nói ôn hòa vang lên.

“Sẽ không ra! Anh là ai chứ? Vì sao tôi phải mở cửa xe cho anh? Đây là xe của anh sao? Hoắc Phi Đoạt, chỗ này không phải là công ty Hắc Đế của anh, tôi cũng không phải là cấp dưới của anh, dựa vào cái gì tôi phải nghe điện thoại của anh? Anh tránh ra, hai chúng tôi còn muốn ở trong xe nghỉ ngơi một chút, tránh ra!”

Ngũ Y Y lộ đầu ra, cách cửa kính xe nhìn Hoắc Phi Đoạt một hồi rồi nói liên thanh, tiện thể cô còn thay đổi biểu cảm.

Hoắc Phi Đoạt cách cửa kính nhìn Ngũ Y Y, nhin không được tâm rất khó chịu, rất muốn xoa bóp gương mặt hồng hào của nha đầu kia.

Là sao? Không mở cửa phải không? Tốt lắm.”

Hoắc Phi Đoạt không sốt ruột, mỉm cười, từ từ móc trong túi áo ra một vật rất tinh xảo, rất đẹp, còn rất vừa tay....súng lục!

“A! Súng!”

Ngũ Y Y sợ tới mức ngã ngựa về phía sau, đề cổ Hàn Giang Đình suýt chút gãy ra.

“Cái gì cái gì? Cái gì súng?”

Hàn Giang Đình theo Ngũ Y Y nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt mặt cười như không cười, môi mỏng nhẹ nhàng mấp máy: “Lại không mở cửa, tôi có thể lấy nó ra làm giúp rồi.”

“Không thể!” Hàn Giang Đình không chống đỡ được: “Đừng phá hỏng xe của tôi! Tôi mở cửa cho ngài! Lập tức mở liền.”

Hàn Giang Đình nhanh chân lẹ tay mở cửa xe.

Ngũ Y Y tức đến phát điên: “Hàn Giang Đình, tên tiểu tử thú! Xe cậu quan trọng hay là bạn bè quan trọng?”

Hàn Giang Đình hơi ngập ngừng: “Chết vào lúc này, xe quan trọng hơn.”

“Cậu đi chết đi.”

Ngũ Y Y vung nắm đấm đánh vào đầu Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình, cả người đều chui vào trong xe.

“Xuống xe.”

Hoắc Phi Đoạt ra lệnh cho Ngũ Y Y, toàn bộ cơ thể to lớn đều bao phủ lên người cô.

Ngũ Y Y có thể cảm giác được, mặt Hàn Giang Đình hơi run run dán chặt vào lưng cô

Tiểu tử ngốc này, nhất định là bị bàn tay to lớn của Hoắc Phi Đoạt dọa sợ rồi.

Tên nhát gan!

“Không, không xuống, dựa vào cái gì mà phải nghe anh nói, tại sao tôi phải nghe lời?”

Ngũ Y Y đụng phải lá gan dám tranh luận.

Hơi nhìn vào con người sâu thẳm của Hoắc Phi Đoạt, cô nhận không được hết hồn.

Mẹ, kỳ quái! Vì sao bộ dạng của Hoắc Phi Đoạt lại đẹp trai như vậy? làm cho người ta nhìn một cái thì nhận không được chân muốn nhũn ra.

A di đà phật! Cô không muốn nghĩ đến cảnh sắc lúc anh ta khóa thân!

Trên người Hoắc Phi Đoạt có hương thơm nhàn nhạt, tràn ngập trong xe hơi, bao phủ cả người Ngũ Y Y lại.

468. Chương 469: Lần Đầu Tiên Cho Anh 3

“Không xuống? Tốt, tôi ôm em xuống.”

Hai cánh tay hữu lực của Hoắc Phi Đoạt đưa qua, đưa đến trước đùi Ngũ Y Y.

“A, anh làm gì? Không cho anh ép buộc tôi! Tôi không muốn xuống xe! Anh buông tôi ra, Giang Đình, cứu mình! Giang Đình, cậu nhanh giúp mình một chút!”

Ngũ Y Y dùng hai tay đánh loạn trên người Hoắc Phi Đoạt, giống như đánh lên sắt thép, ánh mắt Hoắc Phi Đoạt vẫn không chớp một cái.

Hàn Giang Đình sợ tới mức cả người run rẩy, run giọng nói: “Bây giờ mình đang ngủ, tỉnh lại sẽ trả lời cậu.”

Hu hu, Hoắc lão đại rất mạnh, trong ánh mắt đều là sát khí không thể xâm phạm, cậu ta không dám ngăn cả Hoắc lão đại.

Cậu còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Hoắc Phi Đoạt tách hai đùi Ngũ Y Y ra, sau đó để cô quần vào mình, bàn tay to ôm hông cô, nâng cô từ trong xe ra.

“A a a! Buông tôi ra, buông tôi ra!”

Ngũ Y Y gấp đến độ giật loạn xạ trên tóc Hoắc Phi Đoạt.

A Trung đứng một bên nhìn mà trợn mắt há mồm.

Ông trời ơi, lão đại của bọn họ chưa bao giờ chặt vật như thế.

Lại còn có con gái dám giật tóc lão đại.

Ngũ Y Y xấu hổ muốn ngất đi.

Hiện tại đây là tư thế gì của cô?

Cái tư thế gì a a a!

Hai chân cô đều tách ra vòng qua bên hông Hoắc Phi Đoạt, anh tay đang ôm lấy hông cô, lâu lâu còn bị anh ta nhéo vài cái, cái tư thế này..... có phải quá sắc rồi không?

Hàn Giang Đình từ trong xe nhìn ra, nhìn bóng dáng cao lớn của Hoắc Phi Đoạt đang đùa giỡn với Ngũ Y Y, nhìn như vậy cảm thấy Ngũ Y Y thật nhỏ bé? Giống như Hoắc lão đại đang bế con mình.

Ngũ Y Y luôn thét chói tai, lắc lắc thân mình, đánh loạn lên người Hoắc Phi Đoạt.

Sau khi đặt Ngũ Y Y vào trong xe, tiện thể anh cũng áp đến, anh ở trên, Ngũ Y Y ở dưới, đem cả người cô nhốt chặt lại.

Hai chân cô đều nâng cao lên, quần chặt vào hông anh.

Ngũ Y Y run sợ vài giây.

Ách, tư thế này....Thế nào cũng giống như tư thế ma sát trên giường vậy?

Xe hơi chuyển động.

Ngũ Y Y giật mình phản ứng lại: “Anh, anh muốn làm gì? Tôi không muốn ngồi xe của anh, anh thả tôi đi, tôi là tự do, anh không thể ép buộc tôi!”

Hai bàn tay của Ngũ Y Y quơ loạn trên người Hoắc Phi Đoạt.

Cô bị thân hình cao lớn của anh bao phủ làm cho vị trí thật bất lợi, còn có khí thế nào đáng nói?

“Ầm ỉ muốn chết.”

Hoắc Phi Đoạt lăm lăm, đè ép thân mình, bắt lấy hai cánh tay Ngũ Y Y ngăn không cho cô đánh loạn, sau đó dùng một tay nâng mặt cô lên, không cho Ngũ Y Y một giây thời gian này, trực tiếp áp xuống chiếm lấy môi cô.

Đó là cái hôn rất thô bạo.

Như mưa rền gió dữ, trực tiếp đem Ngũ Y Y giết chết.

Anh mang theo loại thô bạo và tà khí, hoàn toàn khóa chặt môi cô, dùng sức mút chặt đôi môi mọng nước của cô, làm cô suýt ngất đi.

Khó khăn lắm anh mới buông cô ra một chút, cô vội vàng thở dốc, lưỡi của anh từng bước tiến vào càn quét môi cô.

Cô hoàn toàn bị lạc phương hướng.

Chỉ có thể theo tiết tấu của anh, đi theo ngọn lửa của anh, run run, thở dốc, than nhẹ

“Không, không...”

“Đừng, đừng...”

“Buông, buông tôi ra...”

Ngũ Y Y nói những lời vụn vặt khi môi hai người được tự do.

Ngược lại càng có không khí ái muội triền miên.

469. Chương 470: Lần Đầu Tiên Cho Anh 4

Ngũ Y Y bất tri bất giác nhắm chặt hai mắt lại, tùy ý để người đàn ông đòi lấy.

Dần dần, cô lại bắt đầu dâng tặng anh, đáp lại anh.

Hoắc Phi Đạt càng thêm cuồng nhiệt, dường như muốn hút hết hơi thở của cô, hôn đến khi cô muốn hít thở không thông mới buông ra.

Không được, cô sắp nghẹn chết rồi!

Nhanh rời khỏi một chút, cô muốn thở!

Hiện tại yêu cầu của cô không cao, để cho cô thở một ngụm, không nghẹn chết cô là được rồi.

Hai móng vuốt nhỏ bé của cô bám chặt vào cơ bắp cứng rắn của anh, hy vọng có thể đẩy anh ra xa một chút, nhưng không cẩn thận lại đụng đến một vật cứng rắn khổng lồ, bị móng vuốt nhỏ bé của cô cọ sát, cái vật kia ngày càng bành trướng thêm!

Cứng rắng như bàn ủi!

“ Ôi.....”

Hoắc Phi Đạt than nhẹ, hung hăng hít một hơi thật sâu, bụng lập tức căng thẳng lên !

Dưới thân nóng rực, một trận lửa nóng như dung nham.

“ Cô bé, em đùa với lửa.....”

Hoắc Phi Đạt híп đôi mắt đẹp, lỗ mũi thở khí nóng lên mặt Ngũ Y Y.

Cô thở hổn hển.....Hiện tại cái gì Ngũ Y Y cũng không nghĩ đến, chỉ há miệng thở dốc.

Không khí, khí oxy, mau tới đây đi.

Trong ánh mắt Hoắc Phi Đạt đều mê loạn, bàn tay bá đạo nắm chặt lấy cái tay nhỏ bé của Ngũ Y Y đặt lên hạ thân của anh, cả người đều nóng như lửa, hung hăng hôn lên cổ Ngũ Y Y.

Ầm.....

Ngũ Y Y muốn hôn mê rồi.

Sao, sao lại thế này ?

Trong tay cô là thứ gì vậy?

Lửa nóng trên người đàn ông này là cái gì?

Không phải chứ!

“ Buông tôi ra, Hoắc Phi Đạt, anh không thể đối xử với tôi như vậy, anh không được ép buộc tôi, buông tôi ra!”

Hoắc Phi Đạt nhẹ nhàng bắt được hai tay cô, sau đó đặt cố định trên đỉnh đầu cô.

“ Tôi nói rồi.....Sau khi em ra viện sẽ không bỏ qua cho em.... Đã quên rồi sao?”

Hoắc Phi Đạt chậm rãi thổi khí nói, trong ánh mắt đều là lửa nóng thiêu đốt.

Ngất!

Ngũ Y Y sửng sốt, sợ tới mức run bắn người!

Không phải chứ?

“ Hai chúng ta đã chia tay, đều không có quan hệ gì với nhau, vì sao anh còn không chịu buông tha cho tôi ?”

“ Loại quan hệ này không thể miễn cưỡng! Phải là lưỡng tình tương duyệt! Hiện tại tôi không đồng ý!”

“ Không có việc gì, chờ đợi, từ từ em sẽ đồng ý. Tôi cam đoan em sẽ rất hưởng thụ.”

A a a, Ngũ Y Y sắp điên rồi.

Hoắc Phi Đoạt nở nụ cười quỷ dị, cách lớp quần áo bắt được ngực nhỏ của cô.

Anh mút, khê cắn.

“ A.....”

Ngũ Y Y đỏ bừng mặt, cả người run rẩy, nhịn không được thở gấp, thét chói tai.

Rất, rất nhạy cảm.....

Hai chân nhịn không được phát run.

Xe hơi từ từ dừng lại.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cười, ôm lấy Ngũ Y Y xuống xe.

Ngũ Y Y từ trên người Hoắc Phi Đoạt đánh giá mọi nơi, lúc này mới phát hiện đã đến biệt thự Vọng Hải.

Ôi!

Anh ta đưa cô đến đây làm gì?

Chẳng lẽ.....

Tim Ngũ Y Y đập thành thịch.....

“ Tôi muốn đi nhà vệ sinh, anh thả tôi xuống!”

Ngũ Y Y tìm lý do, rốt cuộc cũng nhảy từ trên người Hoắc Phi Đoạt xuống.

Có ý định chạy trốn vào rừng cây, lại phát hiện xung quanh đều là vệ sĩ, không có cách nào, Ngũ Y Y đành kiên trì chạy vào trong biệt thự.

Hoắc Phi Đoạt cho A Trung một cái liếc mắt, A Trung gật đầu, đa số vệ sĩ đều canh giữ ở bên ngoài.

A Trung rút một điều thuốc, một tên tiểu tử lập tức bật lửa, cười hắc hắc: “ Anh Trung, lão đại đưa phụ nữ vào đây làm gì vậy?”

470. Chương 471: Lần Đầu Tiên Cho Em 5

A Trung hít một hơi cấp cho tên tiểu tử một cái liếc mắt, cười xấu xa: “Có khả năng gì? Đàn ông phụ nữ không phải về chuyện đó sao, còn có thể làm gì được?”

“Ha ha ha.....”

Mấy tên tiểu tử đều cười ồm lên.

Ngũ Y Y nhanh chân chạy vào biệt thự, vòng vo vài vòng lúc này mới giật mình phát hiện, sao trong biệt thự lớn lại không có một người nào?

Người hầu lúc trước đâu? Đi đâu rồi hả?

Lão quản gia cũng không thấy tăm hơi đâu!

“Đừng tìm nữa, tôi cho tất cả nghỉ phép hết rồi.”

Hoắc Phi Đoạt xấu xa nói, nhàn nhã cởi áo khoác, con người như nước vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Ngũ Y Y, cười nhạt: “Bây giờ trong này chỉ có tôi và em thôi.”

“A!”

Ngũ Y Y sợ tới mức ôm chặt hai tay.

Toàn bộ biệt thự lớn, ấy tầng, chẳng lẽ chỉ có hai người cô và Hoắc Phi Đoạt thôi sao?

“Anh, anh đưa tôi đến đây làm gì? Tôi còn muốn đi học đó!”

Ngũ Y Y đứng ở phía sau ghế sofa, ánh mắt phòng bị trừng Hoắc Phi Đoạt.

Tiểu tử, làm gì mà cởi áo khoác sớm thế.

Áo khoác làm bằng len cũng cởi, hiện tại ở trên người chỉ còn áo trong bó sát người.

Đáng chết không biết phụ nữ nhìn thân thể cường tráng của đàn ông sẽ chảy nước miếng, cũng sẽ thất thường sao? Kém cỏi!

“Có một số việc, hai chúng ta cần phải bình tĩnh nói chuyện một chút, được rồi...khai thông một chút.”

Khai thông? Từ này nghe sao kỳ quái vậy?

Hẳn là khai thông đi?

“Không có gì tốt! Hai chúng ta đã kết thúc. Tất nhiên nếu tôi biết tình hình này, căn bản là không có bắt đầu. Anh cứ xem tôi như những người khác cả bắt đầu cũng không có đi! Nếu anh là đàn ông, là anh hùng, là đại hào kiệt, bây giờ anh phải người đưa tôi đi, ép buộc một người phụ nữ thì không phải là đàn ông!”

Hoắc Phi Đoạt giận quá hóa cười: “Ha ha, tốt lắm, ở trước mặt em, tôi không phải là anh hùng, không phải là hào kiệt, không phải là đàn ông chân thực.”

“Hả? Làm sao anh có thể như vậy? Không thể vô lại như vậy!”

“Ở trước mặt cô gái mình thích, tôi dựa vào da mặt dày thì có gì à?”

“Tôi mới không phải là cô gái anh thích! Tôi không phải!”

“Hoắc Phi Đoạt tôi lớn như vậy, chỉ hôn môi một cô gái, lần đầu tiên đụng chạm một cô gái cũng là em, tất cả lần đầu tiên đều cho em, em còn mặt mũi nói tôi không thích em?”

“Hả?” Ngũ Y Y bị dọa cho sợ hãi.

Không đùa chứ? Anh ta là Hoắc Phi Đoạt, Hoắc lão đại đó! Lão đại xã hội đen còn duy trì tấm thân xử nam hả?

Anh ta nói cái gì? Lần đầu tiên hôn môi cô, lần đầu tiên làm chuyện đó cũng là cô?

“Đừng nói ngốc nữa! Tôi không tin!”

“Tôi có tính sạch sẽ, luôn luôn chúng mắt với phụ nữ bên cạnh, cảm giác các cô ấy đều rất bẩn, ai biết em lại gặp may mắn thế nào, đến khi chạm phải em, tất cả giác quan của tôi đều không nhạy bén, đều không ghét bỏ được.”

Ngũ Y Y đầu đầy vạch đen.

Hoắc lão đại là lần đầu tiên?

Bọn họ là lần đầu tiên nha!

Thật đúng là cô có lời rồi!

“Phúc Hi đã có thai con của anh, anh còn mặt mũi nói lần đầu tiên của anh à? Phi, nói dối không đở mặt là trứng thối.”

Hoắc Phi Đoạt chột ngẩn ra.

Sau đó vẻ mặt nghi ngờ: “Phúc Hi có thai con của tôi?”

“Anh đừng nói là anh không biết!”

“Ha ha, buồn cười chết mất! Tôi đều không hôn môi Phúc Hi, nhiều nhất chỉ là hôn mặt cô ta, ý vẫn là chuồn chuồn lướt, chứ như vậy cô ta có thể mang thai? Chẳng lẽ thụ tinh với không khí?”

Ngũ Y Y đỏ mặt thấp giọng mắng: “Đồ xấu xa! Làm gì nói hai chữ thụ tinh đồng dạng như vậy? Trúng thôi!”

471. Chương 472: Lần Đầu Tiên Cho Em 6

Hoắc Phi Đoạt nở nụ cười: “Phúc Hi nói những lời nói dối thấp hèn này em cũng mắc lừa, chứng tỏ em rất dễ để ý đến tôi.”

“Mới không có! Tôi không có để ý đến anh! Tôi chỉ là không muốn làm tiểu tam bị người ta phỉ nhổ thôi!”

“Em còn không xứng đáng làm tiểu tam.”

“Gi?”

“Gương mặt này của em, chỉ xứng đáng làm người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt tôi, cũng chính là vợ chính thức, muốn làm tiểu tam, còn chưa đủ tư cách. Nhìn trước mắt xe, tiểu tam là Phúc Hi, hơn nữa còn quyết tâm làm tiểu tam.”

“Hả?” Ngũ Y Y bị những lời nói của Hoắc Phi Đoạt làm ơ hồ.

Cô nghe xong không hiểu hiện tại Hoắc Phi Đoạt đang khen cô hay chửi cô, thương hại cô.

Hoắc Phi Đoạt bắt đầu tháo dây thắt lưng, cởi quần.

“Cô bé, em còn chưa biết những lời tôi nói sao?”

Ngũ Y Y theo bản năng lắc đầu, lắc lắc đầu mới giật mình hét to: “Này, anh làm gì? Vì sao anh lại cởi quần? Anh mặc vào đi, không được thiếu văn minh!”

Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa: “Tôi ở trong nhà mình, trước mặt người phụ nữ của mình, vì sao tôi gọi là thiếu văn minh?”

Ngũ Y Y tức giận đến trợn trắng, lại không có cách nào với Hoắc Phi Đoạt, đành phải giả vờ không nhìn anh, lại vẫn vụng trộm nhìn bên dưới thân anh vài lần!

Rầm!

Cô nhịn không được nuốt từng ngụm nước miếng.

Mẹ ơi, phụ nữ sau khi trải qua chuyện nam nữ, thật dễ dàng trở nên háo sắc.

“Ý của tôi chính là, tôi chỉ có một người phụ nữ, chưa từng chạm qua người phụ nữ khác, tôi và Phúc Hi chưa có quan hệ gì đó, tính ra Phúc Hi vẫn còn là xử nữ, ba cô ấy đối với cô ấy có yêu cầu rất nghiêm, cô ấy không dám dính vào mấy chuyện đó.”

Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm.

Phúc Hi vẫn còn là xử nữ?

“Anh nói cái gì tôi đều tin cái đó sao? Nếu như anh đang nói dối tôi thì sao?”

“Vậy thì tôi sẽ bị bắn chết!” Hoắc Phi Đoạt nghiêm túc thề thốt,

“A? Anh là đồ ngốc, nào có ai nguyện rửa mình chứ? Đồ ngốc! Anh nhanh chóng phi vài tiếng, lời đã nói rồi rồi xem như chưa tính gì hết, anh nhanh một chút.”

Ngũ Y Y gấp đến độ dậm chân.

Hoắc Phi Đoạt cười: “Tôi không nói.”

“Anh nhanh chút! Nhanh phi vài tiếng!”

Ngũ Y Y thực gấp gáp.

“Tôi nói, chỉ cần em phải tin tôi mới được.”

“Tin tin tin! Anh có thể nói chưa?”

“Phi phi.”

Hoắc Phi Đoạt nghe những lời mê tín của Ngũ Y Y rồi làm theo phi hai lần, lúc này Ngũ Y Y mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Phi Đoạt chợt mạnh mẽ nhảy đến, ôm Ngũ Y Y vào ngực.

“A!” Ngũ Y Y sợ tới mức hét chói tai.

Hoắc Phi Đoạt thấp giọng cười: “Ha ha, không phải em rất sợ người đàn ông của em chết sao? Sợ em thủ tiết đúng không?”

Ngũ Y Y giận đến phát điên: “Không được nói những lời có từ chết nữa, điềm xấu!”

Hoắc Phi Đoạt nhướng mày: “Quả nhiên rất sợ tôi chết...”

“Hoắc Phi Đoạt! Ưm ưm...”

Những lời nói phía sau của Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt nuốt vào.

Giọng nói của cô bị cái hôn nồng nhiệt che lấp.

Ngũ Y Y đã không có ý nghĩ cự tuyệt.

Lời Hoắc Phi Đoạt vừa nói, không tin sẽ đánh mất cô.

Là anh có tài ăn nói quá tốt sao?

Hay là cô căn bản không muốn nghĩ xấu về Hoắc Phi Đoạt?

Ngũ Y Y hôn trả anh, làm cho cả người Hoắc Phi Đoạt nóng lên, cũng căng lên nơi nào đó từ từ dựng thẳng lên.

Hoắc Phi Đoạt vòng tay ôm sau lưng cô, không để cho cô có đường thoát, mạnh mẽ mút lấy nước bọt của cô.

Ngũ Y Y đầu óc mơ màng, chân muốn nhũn ra, căn bản là đứng không nổi, cả người suýt ngã xuống.

Hoắc Phi Đoạt tiến lên phía trước ôm cô lên, chuyển đến trước ghế sofa, sau đó đặt cô nằm lên ghế sofa.

472. Chương 473: Làn Đầu Tiên Cho Em 7

Cường nhiệt hôn cô, hôn cho đến khi cô không thể mở mắt, thở không ra hơi, không còn chút sức lực.

“Y Y.....Tôi bị em hành hạ chết mất.....Chết mất....” Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng nỉ non, nụ hôn nóng bỏng rơi trên cổ Ngũ Y Y, trên xương quai xanh của cô.

Bàn tay to lớn ngao du trên người cô, vén quần áo cô lên còn chưa đủ, anh còn dùng lực xé rách chúng.

“A! Tên phá của! Tại sao lại xé quần áo của tôi?” Ngũ Y Y dùng tay che phía trước.

“Rách thì mua mới, đỡ mất công. Trong bệnh viện tôi đã không chịu nổi rồi, em còn muốn hành hạ tôi thế nào nữa?” Hoắc Phi Đoạt kéo bàn tay nhỏ đặt trước ngực cô ra, cúi đầu hôn lên đó.

“A.....Nhẹ chút.....” Ngũ Y Y mắc cỡ uốn éo người, rất giống một con cá nhỏ. Nhưng cô càng như vậy thì càng khơi dậy ngọn lửa trong lòng anh.

Phía dưới của anh to lớn đến đáng sợ!

“Không....Đừng ở đây....” Ngũ Y Y mắc cỡ nhìn hai bên, chỗ này là phòng khách đó! Nếu có người đẩy cửa đi vào là có thể nhìn thấy họ rồi!

“Về, về phòng ngủ có được không....”

Hoắc Phi Đoạt cười gian: “Phải ở đây! Tôi còn muốn để em dùng sức kêu nữa.”

“Đừng! Chỗ này không được đâu....!”

“Đây là nhà của chúng ta, tại sao không được?”

“Sẽ có người đi vào!”

“Đi vào thì đi vào, em là người phụ nữ của tôi, sợ cái gì?”

“A a a a a, đừng.” Ngũ Y Y xấu hổ kêu, Hoắc Phi Đoạt lặng lẽ đưa tay đến giữa hai chân cô tìm đến chỗ mềm mại mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng xoa.

“A! Anh....Anh.... Không.... Đừng....” Ngũ Y Y trợn mắt, thiếu chút nữa ngất đi, hai chân nhỏ đều run rẩy, từ nơi nào đó sinh ra một luồng điện rất nóng, khiến cả người cô tê tê.

Quá xấu hổ!

Cô bị anh chơi đùa như vậy rất xấu hổ. Nhưng.... Lại thích thích.

Cô muốn khép chân vào không để anh làm thế, nhưng cả hai chân đều không nghe sai khiến.

“Bé con, em đang nghĩ tới tôi có đúng không?” Bên tai, là giọng nói nhẹ nhàng của anh.

“Không, không....” Ngũ Y Y kéo dài hơi tàn. Vẫn có thể nói ra những lời ương ngạnh đó nhưng cái đầu nhỏ bắt đầu hơi hoảng hốt.

“Cái này trong người em.... Bán đứng em rồi....” Hoắc Phi Đoạt rất kiên nhẫn trêu chọc cô, hôn từng cái lên thân thể cô.

Y phục của cô bị anh xé tan tác, thân thể trắng như tuyết của cô rung động trên sofa, toàn thân phiếm hồng. Cực kỳ mê người!

“A....” Ngũ Y Y đột nhiên hét chói tai, sau đó cả người cũng run rẩy không ngừng, móng vuốt nhỏ gắt gao ôm lấy anh.

“Đã đầu hàng rồi sao? Còn chưa bắt đầu đâu. Bé con, Anh tới đây.” Hoắc Phi Đoạt nâng chân cô lên, hai mắt như lửa ẩn chứa nụ cười, lửa nóng động thân đi vào!

“A.....” Ngũ Y Y kêu lên mềm mại và quyến rũ.

Hoắc Phi Đoạt than một tiếng, ngừng một giây rồi lập tức điên cuồng vận động.

“Em sắp chết rồi, chết mất....Anh thật là hư...” Ngũ Y Y gạt lệ khóc.

Người này cực kỳ hung mãnh, hông của cô muốn đứt ra rồi. Thoải mái thì thoải mái nhưng cũng rất mệt.

“Y Y, anh yêu em....”

“A.....” Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt hung hăng đụng vào, khiến cô mê mẩn. Từ trên ghế salon, chiến đấu liên tục xuống thảm trải sàn. Lại từ trên mặt thảm lên trên lầu. Đến khi cô đi tắm, thú tính của anh lại bộc phát lại chiến đấu một hiệp nữa....

Trong bồn tắm thật to, Ngũ Y Y quỳ gối khóc lóc cầu xin tha thứ, “Em không được nữa rồi, anh mau dừng lại đi, em xin anh còn không được sao? Em thật sự không được nữa, hu hu hu.”

473. Chương 478: Lần Đầu Tiên Cho Em 8

Hoắc lão đại quả nhiên nói được làm được, quả nhiên làm cô phải khóc lóc cầu xin tha thứ.

Bọt nước văng khắp nơi, mấy lần Ngũ Y Y còn bị ngập trong nước, tay vung loạn xạ. Vị sau lưng có thể dùng hung mãnh như vậy không?

Khi Hoắc Phi Đoạt tắm rửa sạch sẽ cho Ngũ Y Y xong, ôm cô vào trong chăn thì cô đã không còn hơi sức để nói chuyện, chỉ rúc vào ổ chăn mềm mại, ngủ thiếp đi.

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu hôn lên má cô, nhỏ giọng nói, “Lần này cho em ăn no rồi chứ?”

Cô thì mệt mỏi không chịu được, còn anh lại tinh thần sáng láng, cả người đều rất nhiệt tình.

Quả nhiên, âm dương hòa hợp, thân thể chính là thoải mái nhất.

Hoắc Phi Đoạt bước ra khỏi phòng ngủ, gọi cho A Trung, “A

Trung, cậu vào đây.”

“Vâng.”

Mấy phút sau, A Trung đã đứng trước sofa ở phòng khách, nhìn Hoắc Phi Đoạt chỉ mặc đồ ngủ cạnh đó.

“Bây giờ cậu đưa Phúc Hi đến đây cho tôi.”

“Hả? Lão đại.”

“Cô ấy còn chưa tới đây, cũng nên để cô ấy đến thăm thú một chút, không phải sao?” Hoắc Phi Đoạt cười nhưng trong mắt lại xuất hiện sự tàn nhẫn.

A Trung sợ đến run cả người, cậu ta gật đầu một cái rồi lập tức ra ngoài.

Khi A Trung trở lại biệt thự cũ thì Thạch Ứng đang cùng Phúc Hi chăm sóc hoa cỏ trong vườn.

“Cô Phúc Hi?”

“Hả? A Trung? Sao vậy? Anh có chuyện gì à?” Phúc Hi đứng ở trong bụi hoa, xinh đẹp như một thiên sứ.

Thạch Ứng nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn A Trung.

A Trung gật đầu, “Có chuyện. Lão đại của chúng tôi bảo tôi tới mời cô đến biệt thự Vọng Hải.”

“Biệt thự Vọng Hải? Đó là?”

“Đó là biệt thự lão đại mới mua, nói cô Phúc Hi chưa từng đến nên sai tôi tới đón cô qua thăm thú một chút.”

“Được! Tôi đi xem biệt thự mới! Nếu bên đó tốt tôi sẽ rời đến ở.”

Nghe những lời này của Phúc Hi, khóe miệng của A Trung không khỏi giật giật mấy cái.

Biệt thự Vọng Hải là chỗ cô Phúc Hi muốn đến thì đến sao?

Phúc Hi ngồi lên xe A Trung, còn Thạch Ứng thì ngồi lên chiếc xe khác theo sau.

Dọc đường đi, Phúc Hi cực kỳ hưng phấn, A Trung không nói câu nào. Vừa tiến vào biệt thự Vọng Hải, Phúc Hi liền không nhịn được thở dài nói, “Oa! Chỗ này đẹp thật đấy! So ra thì tốt hơn biệt thự kia nhiều! Ở đây có thể nghe được tiếng biển, quang cảnh lại tuyệt đẹp! Tôi thích chỗ này! Nếu được, tôi sẽ nói với anh Phi Đoạt, tôi muốn tới đây ở!”

A Trung không cười nổi.

Phúc Hi cười hì hì đi vào biệt thự Vọng Hải.

Phòng khách rộng rãi sáng ngời, ánh nắng chiếu thẳng vào. Phúc Hi quay vài vòng trong phòng khách, vui vẻ cười khanh khách.

Đột nhiên, cô ta nhìn thấy mấy bộ quần áo trên ghế sa lon. Nụ cười lập tức tắt ngúm, cô ta nghi ngờ đi tới, nhặt bộ quần áo lên, sợ run mấy giây rồi tức ném ra.

Là quần áo của phụ nữ! Hơn nữa còn là quần áo phụ nữ bị xé rách!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ở đây là có quần áo phụ nữ bị xé nát? Sự vui mừng hớn hở dọc đường đi tiêu tan, đột nhiên Phúc Hi cảm thấy sợ hãi.

Cô ta khó khăn bước lên lầu. Khi cô ta đẩy cửa phòng ngủ ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là chiếc áo lót xộc xếch. Trên sàn nhà bằng gỗ còn lấm tấm nước.

Phúc Hi che vòm ngực đang đập thành thịch, đi từng bước vào bên trong đi.

Rầm!

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cả người cô ta đều cứng đờ. Trên giường lớn, thân thể trắng như tuyết của Ngũ Y Y phơi bày ở đó, trên ngực cô là một bàn tay to đang nhẹ nhàng chuyển động.

Nửa thân người cường tráng của Hoắc Phi Đoạt lộ ra ngoài không khí, anh phủ trên người Ngũ Y Y, nhẹ nhàng hôn ngực của cô.

Phúc Hi choáng váng. Ngây ngô đứng đó, khoảng một phút sau cô ta mới bịt lấy lỗ tai, thất thanh kêu lên.

“A a a a a.”

474. Chương 475: Tình Yêu Nữ Hoa 1.

Cô ta không tin vào ánh mắt của mình!

Không thể nào! Anh Phi Đoạt sao có thể dây dưa cùng Ngũ Y Y chứ? Nhất định là cô ta nhìn nhầm rồi! Phúc Hi kêu lên rồi trốn tránh xoay người, không muốn nhìn lại.

Hoắc Phi Đoạt xoay người lại, dựa vào thành giường nhìn Phúc Hi đang run lấy bầy, lạnh lùng nói: “A, em đến rồi sao, Phúc Hi.”

“Em không nhìn thấy gì hết! Em không nhìn thấy gì hết!” Phúc Hi kêu lên thất thanh, ra sức lắc đầu!

“Thấy thì cũng rất bình thường, Y Y đã sớm là người của anh rồi, chẳng lẽ em không biết chuyện này ư?” Hoắc Phi Đoạt thương yêu vuốt ve mái tóc của Ngũ Y Y.

Phúc Hi chợt xoay người, nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm Hoắc Phi Đoạt, “Tại sao lại như vậy? Anh Phi Đoạt, tại sao anh lại làm thế? Chẳng lẽ anh nhất định phải khiến lòng em tan nát mới được sao? Anh cố ý gọi em qua chính là vì muốn kích thích em phải không? Anh à, anh có biết anh đối xử với em như vậy là rất tàn nhẫn không?” Nước mắt cô ta lăn xuống như mưa.

Ngũ Y Y vẫn đang ngủ như heo, dù sao cũng mệt muốn chết.

Hoắc Phi Đoạt cười nhạt, nhưng ánh mắt rất lạnh lùng, “Tàn nhẫn sao? Anh không thấy. Anh chỉ thấy người tàn nhẫn là em thôi.”

“Cái gì? Em tàn nhẫn? Em đối với anh thế nào, chẳng lẽ anh không cảm nhận được sao? Phúc Hi em từ nhỏ đã yêu anh Phi Đoạt rồi, yêu anh, em bỏ qua rất nhiều thứ mình thích, từ nhỏ em đã coi anh là nhất,

chỉ cần là chuyện anh không vui, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ! Anh đối xử với người yêu anh như vậy mới gọi là tàn nhẫn!”

“Anh không yêu em nên tất cả cố gắng của em đều không hiệu quả.” Hoắc Phi Đoạt chau mày, trong mắt thoáng qua sự tàn nhẫn, “Không phải em nói mình mang thai con của anh sao? Thật à?”

Rầm!

Thân thể Phúc Hi run lên, cô ta trợn to mắt, sợ hãi lui về phía sau. “Em... Em không có.....”

“Không? Không phải em chạy đến trước mặt Y Y làm bộ nói rằng em mang thai con của anh sao? Cô bé này còn tưởng thật, giận dữ muốn chia tay với anh đấy. Phúc Hi, em một thân một mình sao có thể mang thai con của anh? Em sao có thể hoàn thành chuyện khó khăn vậy được?”

Phúc Hi sợ hãi lui lại, cơ thể không ngừng run lên. Anh Phi Đoạt lúc này thật kinh khủng!

“Em... Em chưa từng nói vậy... Không phải em...”

Hoắc Phi Đoạt cười lạnh, châm thuốc lá, nhẹ nhàng hít một hơi, “Còn nhớ những lời anh nói không? Nếu em còn dám nơi hươu nói vượn trước mặt Ngũ Y Y, anh sẽ làm gì?”

“A! Anh Phi Đoạt, dừng, không phải em! Em đảm bảo là em chưa từng nói như thế! Không phải em!” Phúc Hi sợ hãi đến hoảng hốt.

Hoắc Phi Đoạt thâm trầm nâng mắt nhìn cô ta: “Anh sẽ để em lập gia đình ngay lập tức, để em cút ra khỏi Trung Quốc!”

“A! Em không muốn! Em không muốn lập gia đình! Em xin anh, anh Phi Đoạt, dừng để em lập gia đình, em không muốn!”

“Anh trước giờ đều nói được làm được.”

“Khụ khụ khụ.....” Người nào đó đang ngủ thì bị sặc khói, thân thể trắng như tuyết lăn lộn mấy cái, cánh tay nhỏ mềm mại vươn ra, xoa xoa chớp mũi.

475. Chương 476: Yêu Thương Nở Hoa 2.

Sau đó cánh tay liền để lên bụng Hoắc Phi Đoạt, gãi gãi, thăm thì: “Sặc chết người ta rồi, đừng hút thuốc.” Âm thanh ướt át mà mềm mại, đơn giản chỉ là tài nghệ nói mớ.

“Được, bé yêu, nghe lời em. Anh xin lỗi.” Hoắc Phi Đoạt vừa dùng giọng nói ngọt ngào chết người không đến mạng nói, vừa vỗ nhẹ lên mặt Ngũ Y Y, quả quyết dập thuốc.

Phúc Hi nhìn một màn này, cắn môi, nước mắt không nhịn được chảy ra. Tại sao anh Phi Đoạt lại đối xử tốt với Ngũ Y Y thế? Tại sao anh lại dịu dàng với con nhỏ bất thường kia!

Cô ta chung đụng với anh nhiều năm, cô ta rất si tình với anh nhưng anh chưa hề dịu dàng với cô ta như vậy.

Thậm chí cô ta còn cho rằng anh bị bệnh về mặt nào đó! Một ý nghĩ thật buồn cười, không phải anh Phi Đoạt không được, mà anh chỉ không có hứng thú thôi!

Nhận thức này khiến lòng cô ta đau nhói!

Mình quyến rũ thế nào cũng không thể khiến anh Phi Đoạt động lòng, vậy mà Ngũ Y Y. Lại có thể khiến anh Phi Đoạt mê muội như thế! Tại sao?

Phúc Hi cắn răng nặn đi ra mấy chữ, “Anh rất thích cô ta?”

“Đương nhiên. Mắt cô mù à? Tôi yêu Y Y, đây là chuyện không thể nghi ngờ.”

“Cô ta có gì đáng để anh yêu? Xuất thân cô ta thấp hèn như vậy. Cô ta”

“Không được nói cô ấy như vậy! Xuất thân của cô ấy chẳng ảnh hưởng gì đến cô ấy hết, tôi yêu cô ấy. Tôi có thể cho cô ấy cuộc sống sung túc, địa vị cao quý, khiến người ta phải hâm mộ. Phúc Hi, tôi chỉ muốn nói cô biết, tôi yêu Y Y, tôi chỉ muốn ở cùng cô ấy, những phụ nữ khác tôi đều không để vào mắt, kể cả cô. Cho nên, cô đừng làm những chuyện không có ý nghĩa kia nữa, nó sẽ chỉ làm tôi càng ghét cô hơn thôi. Tôi sẽ lập tức sắp xếp cho cô đi xem mắt, sớm tìm chồng cho cô, gả cô đi.”

Phúc Hi lặng lẽ rơi lệ, nhẹ nhàng cắn răng: “Được! Gả em đi thì anh có thể sống tốt đúng không? Em nói cho anh biết, dù em có chết cũng không lập gia đình. Trừ anh ra, em sẽ không gả cho bất cứ ai!” Gào xong rồi, Phúc Hi khóc chạy ra ngoài.

“Shit! Con bé bốc đồng này!” Hoắc Phi Đoạt mắng một tiếng, lập tức gọi điện thoại, “A Trung! Không được để Phúc Hi đi mất, giữ cô ấy lại phòng khách!”

“À? Lão đại, ngộ nhỡ cô Phúc Hi không nghe, cứ muốn đi thì sao?”

Hoắc Phi Đoạt cắn răng, “Vậy thì dùng sức mạnh! Một con bé cũng không đối phó được thì cậu đừng lặn lội trong bang phái nữa! Đồ vô dụng!”

“Dạ! Em hiểu rồi, lão đại!” A Trung cúp điện, thấy Phúc Hi chạy từ trên lầu chạy xuống, dẫn lòng bước đến, giữ hai tay cô: “Cô Phúc Hi, lão đại của chúng tôi có lệnh, không cho phép cô rời đi! Mong cô ở lại phòng khách chờ một chút.”

“Ai dám cản tôi? Tôi không thèm ngáy ngô ở chỗ này đâu. Tôi muốn đi! Anh tránh ra cho tôi!” Phúc Hi ánh mắt đăm đăm, ngón tay chỉ thẳng A Trung.

A Trung thở dài, “Không được, đây là lệnh của Hoắc lão đại.”

“Anh dám cản tôi? Thạch Ứng, bắt A Trung lại cho tôi!”

Thạch Ứng móc súng đi tới, gương mặt ác độc. Súng đặt sau đầu A Trung, Thạch Ứng nói với Phúc Hi, “Tiểu

thư, đi mau!”

476. Chương 477: Tình Yêu Nở Hoa 3

A Trung cười lạnh: “Còn muốn chạy? Vậy anh nổ súng đi, Thạch Ứng, chúng ta nhìn xem, là anh nổ súng nhanh, hay những người này nổ súng nhanh.”

Thạch Ứng quay đầu, thấy hơn mười tên đàn em đều giơ súng nhắm ngay anh ta.

Phúc Hi tức giận đến run người, hét to: “Các người làm phản hết rồi! Ngay cả tôi cũng dám ngăn cản! Ba tôi đã biết, sẽ bắt các người thành vạn đoạn.”

A Trung xoay người, thu súng của Thạch Ứng rồi lạnh lùng nói: “Chúng tôi không ngăn cản cô bây giờ chúng tôi sẽ bị Hoắc lão đại bắt thành vạn đoạn. Tiểu thư Phúc Hi, xin đừng đi, xin hãy ngoan ngoãn ngồi ở bên kia chờ tin xấu đi. Lão đại chúng tôi tức giận cũng không tốt đâu, tôi nghĩ, về điểm này, cô rõ ràng hơn so với tôi.”

Phúc Hi nhìn Thạch Ứng, Thạch Ứng bắt đấm đấm gục đầu sớm.

Phúc Hi lau nước mắt, tức giận ngồi trên ghế sofa.

Phúc Hi giống như bị nhốt trong biệt thự Vọng Hải.

Cô nhìn cảnh vật bên ngoài, nhìn không được trong lòng thở dài.

Thì ra chỗ tốt đẹp này, là chuẩn bị cho Ngũ Y Y!

Cô bắt đầu ngơ ngẩn, lại vẫn lấy tâm trạng vui vẻ mà thưởng thức cảnh đẹp ở đây.

Thì ra.... tất cả nơi này đều không thuộc về cô!

Ngũ Y Y ngủ một giấc đến mấy giờ sau mới tỉnh.

Lúc cô tỉnh lại, cảm giác trước ngực có gì đè ép.

Là một tảng đá lớn đè lên sao?

Vì sao cảm thấy rất khó thở?

Ngũ Y Y mở to mắt, nhìn chung quanh một chút, lập tức giận dữ sợ!

A! Trách không được cô cảm thấy ngực khó chịu, thì ra là Hoắc Phi Đoạt kia luôn đùa giỡn tiểu mật đào của cô!

Nhào nặn như vậy, sờ soạn như vậy.

“Đùa rất vui có đúng không?”

Ngũ Y Y âm trầm hỏi.

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt đang xem văn kiện trên di động thì ngạc nhiên, để điện thoại di động xuống, cúi đầu nhìn Ngũ Y Y, “a....em tỉnh rồi à?”

Ngũ Y Y phồng má, dùng ngón tay chọc chọc vào lồng ngực cường tráng to lớn của Hoắc Phi Đoạt, “Tôi hỏi anh, có phải anh cảm thấy bộ dạng này chơi rất tốt đúng không?”

Hoắc Phi Đoạt cười híp mắt: “Chơi không tốt.”

“Chơi không tốt vậy anh vuốt ve người tôi làm gì? Anh có biết người ta rất không thoải mái không? Tôi ngủ một đã bị anh bắt nạt! Vì sao tôi lại xui xẻo như vậy? Tôi sắp nghẹt thở chết rồi! Hất cái móng chó của anh ra.”

Hoắc Phi Đoạt ngẩng nhìn ngực hồng hào của Ngũ Y Y, chép miệng nói: “Tuy rằng nói đùa không vui, nhưng mà rất có cảm xúc.”

“Cút ngay! Đại sắc lang!” Ngũ Y Y lật người hét to.

Thật ra âm thanh rất xấu hổ.

Hu Hu, thế nào vừa mở mắt ra đã thấy cô và Hoắc Phi Đoạt đang trong trạng thái lơ lửng.

Hu Hu, quá mất mặt a!

Tay Hoắc Phi Đoạt chui vào trong chăn ôm lấy eo cô, lại chụp lên vùng phần nộn, môi áp vào vành tai cô, môi nhẹ nhàng hôn lên vành tai, khàn giọng nỉ non: “Vừa sờ chỗ này của em...Tôi liền có một suy nghĩ....”

Ôi! Mổ nha đầu sợ tới mức mở to hai mắt!

Anh nói cái gì?

Lại có suy nghĩ gì?

“Anh, anh là ngựa đực sao? Ngoại trừ việc này ra không có suy nghĩ gì khác đúng không? Quá tệ! Hiện tại bên dưới của tôi còn đau nè! Không được! Tôi không thể chết được!”

Ha ha ha....Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng cười, tiếng cười có từ tính, làm cho người ta say mê.

“Vật nhỏ, là em hiểu sai rồi. Tôi có muốn nói sẽ yêu em nữa sao? Em thật háo sắc. Ý tôi nói là, có phải em đã tăng cân rồi không?”

“A!”

Ngũ Y Y cảm thấy rất mất mặt, trong lòng còn đầy cảm phẫn.

477. Chương 478: Tình Yêu Nở Hoa 4.

“Hơi tăng cân? Chẳng lẽ anh cảm thấy chỗ này của tôi nhỏ sao? Anh chán ghét tôi không đủ lớn? Hừ! Trúng thúì, chê tôi nhỏ, vậy anh đi tìm cái lớn đi! Đàn ông không có gì là tốt! Kém cỏi!”

Hoắc Phi Đoạt nắm cằm nhỏ của Ngũ Y Y, thổi hơi nóng đến gần, hạ xuống nụ hôn nồng nhiệt, bàn tay to xoa nắn quả đào nhỏ của Ngũ Y Y: “Nha đầu, tôi không chê em nhỏ... Là tôi hy vọng em lớn một chút, bộ dạng này của em mới có đủ sữa cho con uống.”

“Lại nói khoác lác rồi! Mới không cần! Từ từ đã...Anh vừa mới nói cái gì? Em bé?”

Ngũ Y Y đẩy gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt ra một chút, vụng trộm ngửi hương thơm nhàn nhạt phát ra từ người Hoắc Phi Đoạt.

“Chúng ta ít nhất phải sinh hai đứa bé, con trai và con gái, trách nhiệm trên người em vẫn rất gian khổ.” Hoắc Phi Đoạt làm như thật nhe răng cười.

Ngũ Y Y đầu đầy vạch đen, trực tiếp hôn mê.

“Em bé? Ngay từ đầu tôi không nghĩ đến chuyện sinh con, còn nữa, anh đừng có da mặt dày như vậy, ai nói muốn gả cho anh hả? Chảnh chọe muốn chết!”

Thật ra trong lòng cô rất ngượng ngùng.

Cô chụp lấy bàn tay Hoắc Phi Đoạt: “Này, sao anh lại không tự giác như vậy, đã nói với anh rồi, vì sao còn sờ người ta?”

“Tốt lắm, cho em sờ tôi lại, xem như huê nhau.”

Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa, lấy bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y đặt vào vật cứng rắn của anh.

“A a.... Tôi không sờ! Anh thật là xấu!”

“Nơi này của tôi đã sớm thuộc về em, em còn xấu hổ cái gì?”

Ngũ Y Y cầm trong tay bảo bối của tên kia, cả người xoắn lại.

“Tôi đói bụng.”

“Đúng, người vận động mạnh như vậy thì rất dễ dàng đói bụng. Gì? Tôi vận động còn nhiều hơn so với em, hẳn là tôi càng đói mới đúng. Đúng hay không bà xã?”

“Ngụy biện xằng bậy! Không đúng! Gì? Anh gọi ai là bà xã?”

“Cả người Hoắc Phi Đoạt tôi đều thuộc về Ngũ Y Y em, em nói xem tôi gọi ai là bà xã?”

“Ba hoa! Tôi không cần làm bà xã của anh!” Ngũ Y Y xấu hổ đỏ mặt, lại nói rất ngọt ngào.

Hoắc Phi Đoạt công Ngũ Y Y trên lưng: “Đi thôi, đi ăn cơm đi bà xã!”

“Ai da, đã nói đừng gọi tôi là bà xã mà, nghe rất kỳ cục!”

“Bà xã vất vả như vậy, tôi công em xuống lầu!”

Được một người đàn ông cường tráng công trên lưng, quả thật rất thích.

Ha ha ha.... Giờ phút này Ngũ Y Y cảm thấy rất thỏa mãn.

Hai người vừa cười vừa nói đi xuống dưới lầu, Ngũ Y Y nằm trên lưng Hoắc Phi Đoạt, còn vuốt ve bả vai Ngũ Y Y.

“Ai da, anh đừng gãi móng tôi, rất ngứa, ha ha ha...”

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn lướt qua phòng khách, lập tức sợ ngây người.

“Này, này, thả, thả tôi xuống, có người, dưới lầu có người kia!”

Ngũ Y Y dùng sức lắc lắc thân mình, hy vọng Hoắc Phi Đoạt có thể thả cô xuống.

Mẹ ơi, cô không muốn sống, cô thể nhưng còn liếc mắt đưa tình với Hoắc Phi Đoạt, còn bị Âu Dương Phúc Hi nhìn thấy!

Hoắc Phi Đoạt không thả cô xuống, vẫn bước xuống lầu, trong ánh mắt từ đầu đến cuối không nhìn đến Phúc Hi: “Tôi công bà xã trên lưng thì thế nào? Ai dám nói tôi nghe một chút?”

“Ai da, anh mau thả tôi xuống! Đừng công tôi nữa! Tôi muốn xuống dưới! Người, người ta nhìn thấy tất cả rồi.”

Ngũ Y Y ở trên lưng Hoắc Phi Đoạt uốn éo vặn vẹo, gương mặt đỏ bừng.

Cô cũng không phải là một người giỏi việc về ân ái với người yêu trước mặt người khác.

478. Chương 479: Đưa Cô Ấy Đi 1.

Phúc Hi ngồi dưới lầu, nhìn chăm chăm Ngũ Y Y, Đôi mắt giận phùng phùng như muốn phun ra lửa, gương mặt do quá tức giận mà trở nên trắng bệch, không còn chút hồng hào.

Ngũ Y Y rất muốn đào hố chui xuống, cảm thấy mình như kẻ bị bắt gian tại giường.

Hoắc Phi Đoạt không vòng vo nhiều, coi như không thấy ánh mắt muốn giết người của Phúc Hi mà ngông nghênh công Ngũ Y Y đi xuống lầu, dịu dàng đặt Ngũ Y Y trên ghế sa lon rồi ngồi xuống, ôm lấy Ngũ Y Y, cũng là đôi mắt với Phúc Hi.

Cách vài mét, mấy người nhìn nhau một cách quái dị.

Ngũ Y Y nuốt nước miếng, cười hì hì với Phúc Hi, chào hỏi: “Hi, Phúc Hi, cô cũng ở đây à, đúng là khéo. Hôm nay thời tiết thật đẹp, đúng không?” Ngũ Y Y nói xong những lời này liền muốn tát ỳnh mấy cái, mẹ nó, cô vừa nói gì thế này.

Phúc Hi cười nhạt một tiếng, “Khá lắm! Hôm nay thời tiết thật kinh khủng! Rất tồi tệ giống tâm trạng của tôi! Ngũ Y Y, cô khoe khoang với tôi phải không? Cô cảm thấy mình rất lợi hại phải không?”

“Hả? Tôi... Tôi không có! Tôi làm gì, có gì tốt mà khoe với cô chứ?” Ngũ Y Y vuốt vuốt tóc, không hiểu gì.

“Cô chiếm được anh Phi Đoạt, được anh ấy yêu chiều, cho nên cô mới nổi giảo cho giặc!” Phúc Hi lớn tiếng hét lên, không kìm được mà ngân ngấn nước mắt.

“Nổi giảo cho giặc? Tôi... Tôi đâu có! Tôi nào được ai yêu chiều chứ?” Khoé miệng Ngũ Y Y giật giật, da đầu tê dại.

Những điều Phúc Hi vừa nói, giống như cô cướp Hoắc Phi Đoạt đi là một tội ác tày trời vậy.

Nghiêm trọng đến như thế sao? Khoan đã!

“Được rồi, em đừng lớn tiếng ở đây như vậy.” Hoắc Phi Đoạt rút cuộc cũng lên tiếng.

Phúc Hi rụt vai, rất đáng thương lau nước mắt.

Hai mắt Ngũ Y Y vụt sáng, cô chu cái miệng nhỏ nhắn, chỉ hận không thể làm gì.

Hoắc Phi Đoạt nắm bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, lạnh lùng nhìn Phúc Hi, nói: “Phúc Hi, hôm nay Y Y cũng ở nơi đây, có mấy điều chúng ta phải nói rõ ràng. Đầu tiên anh hỏi em, có phải em nói với Y Y là em mang thai con của anh không?”

Thân thể Phúc Hi run lên bần bật.

Cả chuyện này anh Phi Đoạt cũng không bỏ qua cho cô ta, anh không thể giữ lại cho cô chút thể diện sao? Phúc Hi ôm hận trừng mắt nhìn Ngũ Y Y, ngẩng cao đầu, “Đúng, là em nói!”

Hoắc Hi cắn môi đến rớm máu, rất lâu sau mới khó khăn nặn ra vài chữ, “Không phải....”

“Anh đã động tới em chưa?”

Nước mắt của Phúc Hi thì nhau rơi xuống, nghẹn ngào, uất ức.

“Trả lời anh!!!” Hoắc Phi Đoạt cao giọng quát.

“Chưa, chưa từng...” Phúc Hi nhỏ giọng nức nở.

“Anh chưa đụng vào em.... Tại sao em lại nói dối Y Y? Phúc Hi, em không phải loại người như thế, anh nhìn em lớn lên, từ nhỏ đến lớn em đều rất ngoan, tại sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?”

“Phúc Hi, em không phải loại người như thế, anh nhìn em lớn lên, từ nhỏ đến lớn em đều rất ngoan, tại sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?”

Phúc Hi hét lên, “Em biến thành bộ dạng khác rồi hả? Em trở nên đáng ghét, khiến anh nhìn thấy cũng mệt mỏi phải không? Tại sao em lại biến thành bộ dạng này? Chẳng lẽ không phải vì anh? Vì muốn được anh yêu thích, vì muốn anh chú ý đến em, em bỏ qua tất cả mọi thứ kể cả tính tình, chỉ vì anh em mới cố gắng thay đổi!”

479. Chương 480: Đưa Cô Ấy Đi 2.

“Nhưng anh chưa bao giờ quý trọng những việc em làm cả! Em sống với anh lâu như vậy nhưng anh chưa từng ngắm nhìn em lấy một lần! Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Chẳng lẽ bởi vì em không xinh đẹp sao? Chẳng lẽ em không có chút quyền rũ nào với anh sao? Bây giờ thì tốt rồi, anh chọn Ngũ Y Y bình thường như vậy làm người yêu, nâng niu loại phụ nữ như vậy như bảo bối trong lòng bàn tay, anh xem em là cái gì? Em phải làm thế nào? Em không thể chấp nhận con tiện nhân kia!”

Ngũ Y Y nghe Phúc Hi mắng liền trợn to hai mắt, há hốc mồm. Không ngờ, Phúc Hi nhìn qua hiền lành nhu nhược nhưng trong lòng lại đề nén nhiều thứ như thế.

Cô không nhịn được nói thầm, “Tại sao phụ nữ lại muốn thay đổi vì đàn ông? Nếu anh ấy thích cô thì sẽ thích bản chất của cô chứ không thích dáng vẻ thay đổi bây giờ của cô đâu. Phụ nữ thay đổi vì đàn ông không phải rất đáng buồn sao? Đánh chết tôi cũng không ta cũng vậy không đề nén tính cách của mình vì người khác, tôi sống đã không dễ dàng gì rồi, tại sao tôi phải thay đổi vì người khác? Yêu thì nói là yêu, không yêu thì nói là không yêu! Có gì đặc biệt hơn người đâu chứ!”

Hoắc Phi Đoạt hài lòng sờ đầu Ngũ Y Y rồi mỉm cười với cô, nụ cười này lại khiến cô điên đảo.

Xong rồi, cô xong thật rồi, tại sao lúc nào cô cũng nhớ đến cơ bắp của Hoắc lão đại thế? Đúng là sắc nữ mà.

“Lời nói của Y Y vô cùng có lý. Nếu một người yêu em, thì sẽ không phải là bởi vì sự thay đổi của em, mà bởi vì chính con người của em. Phúc Hi, em ở bên anh nhiều năm nhưng anh chỉ coi em là em gái thôi, mãi mãi không thể coi em như một người phụ nữ.”

Thân thể Phúc Hi run lên, nước mắt ồ ạt chảy ra như suối.

Hoắc Phi Đoạt mặc kệ việc làm tổn thương Phúc Hi, nói tiếp, “Nhưng đối với Y Y, dù anh có cố gắng thế nào cũng không thể xem cô ấy như người xa lạ, mỗi khi thấy cô ấy, anh chỉ muốn đoạt lấy cô ấy, muốn biến cô ấy thành một phần của anh.”

Ngũ Y Y mắc cỡ, len lén véo tay Hoắc Phi Đoạt. Anh hai ơi, anh đừng nói mấy lời mờ ám như vậy nữa được không? Người ta nghe cũng cảm thấy rất xấu hổ đó.

“Đừng nói nữa! Em không muốn nghe!” Phúc Hi bịt tai hét lên. Những lời này, quả thật đã làm cô tổn thương rất nhiều.

“Em phải nghe cho cẩn thận! Không phải em không muốn nghe là có thể không nghe!” Hoắc Phi Đoạt nheo mắt lại đến tóe lửa.

Phúc Hi run rẩy, hai tay bịt lỗ tai hơi buông xuống, núp trên sô pha, rất giống một con cún đáng thương.

Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi, ôm sát ngũ Y Y, không để cho cô lộn xộn nữa, âm trầm nói, “Anh muốn sống với Y Y cả đời, trong lòng anh chỉ có cô ấy thôi. Nếu sau này Y Y có gặp điều gì bất trắc, anh sẽ tính sổ với em! Em biết tính anh mà, đã đắc tội với anh thì thượng đế cũng không giúp được! Không phải anh uy hiếp em mà là muốn báo cho em biết, về sau không được hại Y Y nữa, nếu không, em có hối cũng chẳng kịp!”

Thạch Ứng bị chọc tức, đứng bật lên, kêu lớn, “Hoắc Phi Đoạt! Anh khinh người quá đáng! Tiểu thư của chúng tôi đối xử với anh tốt như vậy, tại sao anh lại đối xử với cô ấy tàn nhẫn như thế? Anh hung ác như vậy có xứng với lòng tốt Âu Dương lão gia giành cho anh không?”

A Trung nện thẳng báng súng vào vai Thạch Ứng, ấn anh ta xuống. “Đại ca đang nói chuyện, ai ày xen vào? Ngồi xuống!”

480. Chương 481: Đưa Cô Ấy Đi 3.

Tất cả mọi người đều nghe được tiếng báng súng và tiếng xương bả vai Thạch Ứng gãy vang lên răng rắc.

Hoắc Phi Đoạt không nhìn Thạch Ứng, chỉ nhìn Phúc Hi, cười như không cười nói, “Nhìn thấy không, Phúc Hi, có người thật lòng quan tâm cô đó. Cô có thể tính đến chuyện gả cho Thạch Ứng, gả cho cậu ta chắc chắn cô sẽ hạnh phúc cả đời.”

Thạch Ứng thất kinh, cả người run lên bần bật.

Không ngờ Hoắc Phi Đoạt còn có sức quan sát kinh người như vậy! Ngũ Y Y giật mình nhìn qua Thạch Ứng, lại nhìn đến Phúc Hi, chỉ vào hai người kia. Hoắc lão đại có thể đừng ghép đôi loạn như vậy không.

Phúc Hi kìm nén đến độ mặt đỏ bừng, “Không được! Anh muốn bỏ em, tùy ý ném cho người khác chứ gì? Em mặc kệ, em muốn kết hôn với anh! Anh không được ở cùng Ngũ Y Y! Nếu anh cưới Ngũ Y Y, em sẽ tự tử!”

“Được! Vậy cô đi chết đi, tìm chỗ sạch sẽ một chút, chọn chỗ tôi không nhìn thấy mà chết, đừng làm bẩn mắt tôi.” Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng nói.

“Cái gì!” Phúc Hi không dám tin trọn to mắt, “Anh... Anh, nữ đối xử tàn nhẫn với em như vậy sao? Anh nên biết, ban đầu, là em cứu anh! Nếu không có em, anh sớm đã chết trong miệng đám sói hoang rồi! Sao anh nữ đối xử với em như vậy? Còn bảo em đi chết?”

Hoắc Phi Đoạt nghiêng răng, giọng nói lạnh lẽo, “Đúng! Ban đầu là cô đã cứu tôi, cho nên tôi mới dễ dàng tha thứ cô cho đến giờ! Mặc dù tôi muốn giết cô mấy ngàn lần rồi, nhưng tôi đều cố nín nhịn!”

“Cái gì! Giết em? Tại sao?” Phúc Hi bị dọa sợ trọn to hai mắt.

Hoắc Phi Đoạt nheo nheo mắt, nhìn chằm chằm Phúc Hi, trong mắt cực kỳ tàn nhẫn, “Đừng cho là đùa trẻ hai tuổi không có trí nhớ! Ban đầu, tại sao ba mẹ tôi lại chết, tôi vẫn nhớ rất rõ! Nếu không phải vì ba cô muốn chiếm hết số tài sản kia, ba mẹ tôi chắc chắn sẽ không chết!”

“Hà?” Phúc Hi không dám tin, lắc đầu, “Không, không thể nào! Ba em không phải loại người như vậy! Ba em nuôi dưỡng anh, là ba em cho anh sinh mạng!”

“Từ nhỏ trí nhớ của tôi đã vượt xa người thường, có thể nói, tôi là thần đồng bẩm sinh, chuyện lúc đầu, ta vẫn nhớ như in. Bà cô đã từng muốn giết chết tôi, nhưng vì muốn tìm tài sản nhà tôi nên vẫn nuôi dưỡng tôi, hi vọng tôi nói ra chỗ cất giấu. Vài năm sau, ông ta tìm được chỗ tài sản kia chôn ở hải đảo, để chăm dứt hậu hoạ, ông ta quyết định giết chết tôi, cho nên mới thả hơn mười con sói hoang ra, trùng hợp khi đó cô thấy được, khóc cầu cứu, bà cô mới tha cho tôi. Nói đi nói lại, bà cô chính là kẻ thù giết bà tôi! Đủ lý do để tôi muốn giết cô rồi chứ? Cũng bởi vì cô đã từng đã cứu tôi... nên tôi mới để cô sống, dễ dàng tha thứ cho cô những lúc cô mắc lỗi. Về phần bà cô. Tôi nhìn nhiều năm như vậy, cũng nên phát tiết rồi.”

“Anh... Anh có ý gì? Anh xử lý bà em thế nào?”

“Âu Dương tiên sinh đã bị tù chung thân rồi, xét công ơn nuôi dưỡng tôi hai mươi năm của ông ta, tôi để lại cho ông một cái mạng già. Tất cả nước Mỹ cũng đều trở thành hang ổ của tôi, nếu bây giờ cô đi, cô cũng chẳng có chỗ về đâu.”

“A!” Phúc hi bị sợ đến đứng lên, cả người run rẩy. “Cho nên. Anh mới nói với em, anh có thể khiến em lập tức lập gia đình?”

Hoắc Phi Đoạt cười nhạt, “Con gái của kẻ thù giết cha, tôi có nên cho cô ta đến chỗ bốn mùa đều xuân để cô ta bán thịt cả đời không?”

481. Chương 482: Đưa Cô Ấy Đi 4.

“A! Hoắc Phi Đoạt! Anh thật độc ác!”

“Ác sao? Tôi cảm thấy còn thua kém kẻ giết cha mẹ mình nhiều.”

Phúc Hi cắn môi, ngừng một lát, rốt cuộc cũng không nhịn được, quỳ xuống, khóc lớn.

Ngũ Y Y nghe vậy liền trợn mắt há mồm. Không ngờ Hoắc lão đại lại có nhiều bí mật như vậy.

“Mẹ ơi, đây đúng là cảnh kinh điển trên phim truyền hình!”

Hoắc Phi Đoạt lại cười một tiếng, lo lắng tiêu tan, ôm đi lên ngũ Y Y đi thẳng tới phòng bếp, “Đều đã qua rồi, bây giờ em chính là hạnh phúc của anh. Đói không, muốn ăn gì?”

Ngũ Y Y tức xạm mặt lại, “Không cần ngọt ngào như vậy chứ? Nghe em nói này, chú ý thân phận của anh một chút, anh là thủ lĩnh hắc bang, có thủ lĩnh hắc bang nào lại sến như anh vậy không?”

Hoắc Phi Đoạt hạ mặt xuống Ngũ Y Y, “Dù có người hung ác hơn nữa cũng đều có một vườn hoa nhỏ của riêng mình, có một người phụ nữ mà hấp thích nhất, tất nhiên cũng có sự dịu dàng tình cảm như vậy. Chỉ có điều, những thứ này, người khác có mơ cũng không nhìn thấy được, chỉ một người được hưởng thụ thôi.”

Ngũ Y Y lè lưỡi, “Eo ơi, đúng là buồn nôn, cái gì mà hưởng thụ, đau khổ thì đúng hơn!”

A Trung áp giải Phúc Hi và Thạch Ứng ra ngoài, đến thẳng sân bay.

A Trung đưa hộ chiếu và vé máy bay cho Thạch Ứng, dặn dò, “Lão đại của chúng tôi vốn muốn đưa Phúc Hi đến chỗ ‘bốn mùa đều xuân’, nhưng niệm tình anh em mới không làm như vậy. Hai người nên biết đủ đi, bắt đầu từ hôm nay, hai người chỉ có thể ở Anh, cả đời cũng không thể bước chân ra khỏi đó! Cuối cùng, tôi thay mặt bản thân chúc hai hạnh phúc. Tạm biệt.”

Thạch Ứng gật đầu nhận lấy, ôm Phúc Hi lên máy bay.

Phúc Hi khóc, vẫn lắc lắc đầu, nhìn về phía đại sảnh trong nước.

Ngũ Y Y ngồi ở bàn đọc báo, “A! Giải trừ hôn ước thật à?” Trang đầu của tờ báo, nơi rõ ràng nhất lại là tin tức về buổi họp báo của Tiêu Lạc, chính thức giải trừ hôn ước với Ngũ Nhân Ái.

“Phi Đoạt! Phi Đoạt! Anh mau đến xem đi, Tiêu Lạc giải trừ hôn ước với Ngũ đại rồi!” Ngũ Y Y đến giây cũng không thềm đi, chạy từ trong vườn hoa đến bên bàn trà, chỗ Hoắc Phi Đoạt đang làm việc kêu lên.

Hoắc Phi Đoạt giữ sổ liệu, giương mắt, liếc ngũ Y Y một cái, lạnh lạnh nói, “Thế nào? Người khác giải trừ hôn ước, em kích động cái gì thế?”

“Em.” Ngũ Y Y mắc nghẹn, “Em đâu có kích động?”

“Còn không kích động? Chạy chân không tới kia.” Hoắc Phi Đoạt liếc đôi chân trần trắng như tuyết của ngũ Y Y một cái.

Ngũ Y Y lập tức co quắp chân trái áp chân phải, chân phải cọ chân trái.

“Chỉ là khi thấy cái tin tức này thì hơi khiếp sợ thôi, không phải kích động. Đây, em kích động thì sao? Nhà em xảy ra chuyện, chẳng lẽ không thể kích động à?”

“Em thế kia mà kích động sao? Em rõ ràng chính là động cơ không trong sáng!”

“Gì? Động cơ không trong sáng? Em có thể có động cơ gì không trong sáng?”

Hoắc Phi Đoạt khê hừ mũi, “Hừ, không phải em muốn nói lại duyên với Tiêu Lạc à?”

Ngũ Y Y sững sốt một chút, lập tức nghiêng trước ngực sau mà cười, “Ha ha ha ha! Hoắc Phi Đoạt! Bộ dạng anh ghen thật sự rất thật đáng yêu.”

Hoắc Phi Đoạt tối mặt, “Ai thềm ghen!”

“Thôi đi, còn không thừa nhận! Anh rõ ràng đang ghen!”

“Không có!” Hoắc Phi Đoạt nhăn mặt.

482. Chương 483: Đưa Cô Ấy Đi 5.

Ngũ Y Y bước qua, ngồi trên đùi Hoắc Phi Đoạt, ôm cổ anh, nghiêm túc nhìn vào mắt anh, “Đề em xem nào, còn nói không ghen, nó hiện hết trên cái mặt này rồi nè.”

Hoắc Phi Đoạt bị chọc khê cười, một tay ôm hông Ngũ Y Y, một tay nhéo mông cô, “Tư thế này thế nào? Chúng ta thử một chút nhé?”

Ngũ Y Y ngẩn ra, sau khi hiểu được liền đánh lên người Hoắc Phi Đoạt, “Anh đúng là đại sắc quỷ, ngoài chuyện này, anh còn có thể nghĩ đến chuyện gì khác không!”

“Nếu em không đồng ý, vậy anh sẽ đi tìm một người mẫu đề tìm người thử tư thế này vậy, ...”

“Anh dám! Em đánh chết anh! Nếu đề em biết anh ăn vụng, em sẽ cắt tiểu quỷ hư hỏng của anh!”

Hai người vừa lại vừa liếc mắt đưa tình. A Trung ở phía xa nhìn thấy liền nổi da gà.

Tiếng chuông điện thoại di động của Ngũ Y Y vang lên, hai bàn tay to của Hoắc Phi Đoạt đang trêu đùa tiểu mật hoa của cô, Ngũ Y Y vừa thở hổn hển, vừa cười vừa giận trách, nghe thấy tiếng chuông điện thoại liền vội vàng kéo tay Hoắc Phi Đoạt xuống, ra hiệu cho anh, cầm điện thoại lên nhìn rồi nghe, “Giang Đình à...”

“Y Y, xảy ra chuyện rồi! Nhà cậu xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Gì cơ! Xảy ra chuyện lớn gì!”

“Ngũ Nhân Ái tự sát!”

“Cái gì! Tự sát?” Sắc mặt Ngũ Y Y khê biến.

“Ngũ Nhân Ái vì chuyện Tiểu Lạc giải trừ hôn ước với mình mà lén uống rất nhiều thuốc ngủ, bây giờ mới phát hiện ra, vừa chở đi bệnh viện cấp cứu! Ngũ Nhân Tâm gọi điện ỉnh, nói là tình hình rất không ổn...”

“Ở đâu, bệnh viện nào? Cô ta, tại sao lại ngu như vậy, tại sao lại muốn tự sát chứ?” Ngũ Y Y bị dọa sợ đến run rẩy.

“Bệnh viện trung tâm! Mình đang tới đó rồi! Cậu cũng mau đến đây đi!”

“Được! Được! Mình đến ngay!” Cúp điện thoại xong, sắc mặt Ngũ Y Y rất đáng sợ.

“Sao vậy?” Hoắc Phi Đoạt trầm ỉnh hỏi.

“Ngũ, Ngũ đại tự sát rồi... Uống rất nhiều thuốc ngủ, phát hiện trễ...” Ngũ Y Y nói lắp, nước mắt không nhịn được rớt xuống nghẹn ngào, “Ngũ đại này bình thường nhìn rất thông minh mà, tại sao lại trở nên như vậy chứ? Đúng là đồ ngốc, vì một người đàn ông mà không muốn sống, con nhóc này.... Hu hu hu...” Bình thường hay gây gỗ nhưng dù sao Ngũ Nhân Ái cũng là chị cô! Quan hệ huyết thống là không thể giữ bỏ được!

“Đi thôi! Chúng ta phải đến bệnh viện ngay! Anh đi cùng em!”

“Ừ, ừ.....” Ngũ Y Y lau nước mắt gạt đầu.

Hoắc Phi Đoạt ngồi xổm xuống, lau chân cho rồi đi tắt cho cô, sau đó đi giày cho cô.

Mười mấy chiếc xe sang trọng ra khỏi biệt thự Vọng Hải.

Bệnh viện trung tâm, Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y đến phòng cấp cứu. Trong lối đi nhỏ, Ngũ Nhân Tâm, Ngũ Nhân Lệ, Ngũ Phong Tập, Tiêu Mai, cả Hàn Giang Đình cũng ở đó.

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ cứ ngồi khóc suốt.

“Ba” Ngũ Y Y đi tới kêu lên.

Ngũ Phong Tập ngẩng đầu lên, đổ mắt nhìn về phía Ngũ Y Y, khi ông ta thấy Hoắc Phi Đoạt bảo vệ bên cạnh Ngũ Y Y thì nét mặt lộ ra sự kinh ngạc.

“Ba, Nhân Ái thế nào rồi?” Ngũ Y Y nói xong, hốc mắt liền đỏ lên.

“Hoắc tổng, ngài cũng tới sao, làm phiền ngài rồi.” Không ngờ Ngũ Phong Tập chỉ nghĩ đến việc nịnh bợ Hoắc Phi Đoạt, vẫn có thể tươi cười cúi đầu khom lưng với anh.

Ngũ Y Y bị chọc điên lên, lớn tiếng kêu...

483. Chương 484: Đưa Cô Ấy Đi 6.

“Ngũ Phong Tập! Ông còn tính người không? Người nằm trong đó là con gái ruột của ông, bây giờ cô ấy không biết sống chết thế nào, ông vẫn còn tâm trạng để cười, để nịnh bợ ư? Ông đúng là không phải người!”

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ đều kinh ngạc nhìn về phía Ngũ Y Y.

Tiêu Mai tức giận nói, “Ngũ Y Y, cô đang nói chuyện cùng ba mình đấy à? Đây dù sao cũng là trưởng bối của cô, cô đây là thái độ gì!”

Ngũ Y Y nhìn chằm chằm Tiêu Mai, “Cô đứng sang một bên cho tôi! Chính em trai tốt của cô làm Ngũ Nhân Ái biến thành như vậy đấy! Cô vẫn còn mặt mũi đứng đây à?”

Khí thế của Tiêu Mai nhất thời trầm đi.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng kéo Ngũ Y Y vào ngực mình, nói, “Bác Ngũ không khách khí với tôi, đều là người một nhà cả.”

Hả? Ngũ Phong Tập bị tiếng “Bác Ngũ” của Hoắc Phi Đoạt làm hoảng sợ.

Hoắc Phi Đoạt bổ sung, “Y Y là bạn gái tôi, không lâu nữa chúng tôi sẽ ra nước ngoài đăng ký kết hôn. Vì vậy, tôi sắp trở thành con rể của ngài, ngài không cần khách sáo với tôi. Đây là người một nhà mà.”

“A! Có thật không? Đăng kí kết hôn? Hoắc tổng, ngài không nói đùa chứ? Ngài thật sự muốn kết hôn với Y Y nhà tôi? Không làm chứ?” Ngũ Phong Tập cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ngũ Y Y phiền não kêu, “Hoắc Phi Đoạt, xin đừng tự làm chủ có được không? Ai nói muốn gả cho anh? Anh nói muốn đăng ký kết hôn anh? Em còn chưa có đồng ý!”

Hự..... Ngũ Phong Cách suýt ngất. Chuyện này, hình như hơi ngược thì phải? Phải là Y Y nịnh bợ Hoắc Phi Đoạt, cầu xin kết hôn sao. Tại sao lại thành Hoắc lão đại muốn kết hôn, Y Y lại không muốn thế?

Đền phòng cấp cứu tắt, Ngũ Y Y lập tức chạy lên mấy bước, bác sĩ y tá đi ra.

“Bác sĩ! Bệnh nhân thế nào rồi?” Ngũ Nhân Tâm, Ngũ Nhân Lệ và Ngũ Y Y cùng nhau hỏi.

Bác sĩ lắc đầu, “Rất xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, nhưng được phát hiện quá muộn, bệnh nhân đã qua đời.”

“A!” tất cả mọi người đều sững lại.

Ngũ Nhân Lệ lập tức khóc, “Chị hai! Chị hai! Chị đừng chết!”

Ngũ Nhân Tâm cũng khóc theo, Ngũ Y Y cũng không nhịn được dựa vào tường, khóc lớn. Một thiếu nữ sống sờ sờ cứ như vậy rời khỏi thế gian.

Nghĩa trang, tất cả mọi người của nhà họ Ngũ đều đến tiễn Ngũ Nhân Ái. Hoắc Phi Đoạt cũng ở đây, anh ôm Ngũ Y Y, cả người mặc tây trang đen, đeo kính màu đen.

Ngũ Y Y cầm khăn tay lau nước mắt. Mặc dù Ngũ đại ghét cô nhưng cô cũng không muốn thấy cảnh này, đó dù sao cũng là chị cùng cha khác mẹ với cô.

Mọi người xột xoạt ra khỏi nghĩa trang, Ngũ Nhân Tâm hung tợn nói, “Ngũ Y Y! Chị hai của tao chết tất cả đều tại mày! Nếu không phải tại mày, chị hai của tao đã không bị Tiêu Lạc vứt bỏ, đều tại mày! Tao hận mày!”

Hoắc Phi Đoạt đưa tay bóp cổ Ngũ Nhân Tâm, môi mỏng lộ ra sự tàn nhẫn, “Còn nói lung tung nữa, tôi sẽ cho cô đi theo chị cô luôn! Có tin không?”

Ngũ Nhân Tâm không thở được, bị dọa quơ tay múa chân loạn lên.

Ngũ Y Y bước qua, kéo tay Hoắc Phi Đoạt, “Phi Đoạt, anh làm gì vậy, buông cô ta ra.”

Hoắc Phi Đoạt hung hăng ném Ngũ Nhân Tâm qua một bên, cô ta ngã trên đất, Ngũ Nhân Lệ chạy nhanh qua đỡ cô ta.

Hoắc Phi Đoạt nhìn chằm chằm Ngũ Nhân Tâm, “Tôi cảnh cáo cô, không được có lần sau! Ai dám làm tổn thương người phụ nữ của Hoắc Phi Đoạt tôi, tôi sẽ khiến người đó phải xuống địa ngục!”

484. Chương 485: Đưa Cô Ấy Đi 7.

Ngũ Nhân Tâm sợ hãi run rẩy. Quá đáng sợ! Hoắc Phi Đoạt này quả thật chính là hóa thân của ma quỷ mà! Quá đáng sợ!

Ngũ Y Y vẽ mặt tiêu điều, kéo tay Hoắc Phi Đoạt, “Đi thôi.”

Hoắc Phi Đoạt xoay người, ôm Ngũ Y Y đi khỏi.

Ngũ Học Phong dạy dỗ Ngũ Nhân Tâm, “Nhân Tâm, con đúng là đồ ngốc! Bây giờ không ai dám nói bậy với Y Y đâu. Đây chính là vợ chưa cưới của Hoắc Phi Đoạt! Nhà họ Ngũ chúng ta sẽ thắng chức rất nhanh, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền! Không được đắc tội với Y Y nữa, biết chưa?”

Ngũ Nhân Tâm cắn răng, tức giận nói, “Ông không phải ba của chúng tôi! Trong mắt ông chỉ có tiền thôi, vì tiền, bao nhiêu đứa con gái của ông biết ông đều không coi ra gì!”

Bốp! Ngũ Học Phong cực kỳ tức giận, hung hăng tát Ngũ Nhân Tâm một cái.

Khóe miệng Ngũ Nhân Tâm bị thương, gương mặt sưng lên, đỏ hồng.

“Ôi ôi ôi, chú Ngũ, sao chú lại xuống tay nặng thế? Nhân Tâm còn nhỏ, dù cô ấy có nói sai cái gì chú cũng không thể ác như vậy được. Nếu Y Y biết chú đối xử với họ như vậy, Y Y chắc chắn sẽ không vui đâu! Dù chị em họ có đánh nhau nữa thì cũng là chị em, chú không thấy sau chuyện của Nhân Ái, Y Y rất buồn sao?” Hàn Giang Đình không nhìn nổi nữa chen miệng vào, đẩy Ngũ Học Phong ra, đau lòng đỡ Ngũ Nhân Tâm dậy, cô ta khiếp sợ nhìn Hàn Giang

đình, quên cả đau đớn trên mặt.

Giang Đình... Nói chuyện giúp cô ta sao?

Ngũ Học Phong sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, “Giang Đình, cháu cũng nghe con bé này vừa nói những lời khôn khiếp gì rồi! Tại sao chú lại vì tiền? Chú kiếm tiền không phải vì họ sao?”

Hàn Giang Đình bĩu môi, “Chú đối xử với Y Y thế nào, chú đừng cho là Y Y sẽ quên! Tôi cho chú biết, sư phụ Hoắc Phi Đoạt của tôi là một người rất thù dai. Tiền của anh ấy không phải lấy dễ như vậy đâu! Chú Ngũ nhưng cực kỳ mang thù. Tiền của hắn cũng không phải là tốt

như vậy giấy đây! Ngũ thúc thúc, tốt nhất chú hãy tự lo inh trước đi đi! Nếu Hoắc lão đại muốn chơi chú thì rất đơn giản.”

Lời này nói ra đúng là khiến cho Ngũ Học Phong xanh mặt. Ông ta đối xử với Ngũ Y Y quả thật không tốt, tiền tiêu vặt cho rất ít, gần như là chẳng để ý gì đến cuộc sống của cô, ngay cả tiền xây mộ ẹ cô cũng không cho.

Ngũ Học Phong bị dọa sợ đến rớt cổ, cười lấy lòng, “Giang Đình này, giờ phải làm sao? Hoắc Phi Đoạt là sư phụ của cháu à? Quan hệ giữa cháu và Y Y xưa nay rất tốt, cháu có thể nói tốt cho chú trước mặt Y Y không, dù sao chú cũng là cha ruột của nó mà!”

Hàn Giang Đình rất không phối hợp ngẩng cao cằm. Ngũ Học Phong đi sau, Hàn Giang Đình nhìn Ngũ Nhân Tâm một chút, mở miệng nói, “Vốn đã chẳng xinh đẹp gì rồi, bây giờ mặt còn sưng nữa, đúng là không thể nhìn nổi. Cho cô, mau lau mặt đi!”

Hàn Giang Đình đưa cho Ngũ Nhân Tâm một cái khăn ướt, Ngũ Nhân Tâm kinh ngạc nhận lấy, lau lau mặt.

Hàn Giang Đình nhìn cô một chút, hắng giọng, huýt sáo rồi đi.

“Chị ba, mặt chị đau không?” Ngũ Nhân Lệ đau lòng hỏi.

“Anh ấy chủ động nói chuyện với chị rồi, còn đưa khăn ướt cho chị nữa.” Ngũ Nhân Tâm hỏi một đặng, trả lời một nẻo, mặt cười ngớ ngẩn.

Hoắc Phi Đoạt tự mình lái xe đưa Ngũ Y Y đến trường, chiếc xe sang trọng ngăn trước cửa trường đại học đưa tới rất nhiều chấn động.

“Không phải đã nói rất nhiều lần là anh đừng đậu xe ở đây sao? Như vậy sẽ khiến rất nhiều bạn học nhìn thấy!” Ngũ Y Y phiền não nắm mái tóc, hung dữ trợn mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt. Hoắc Phi Đoạt dù bận vẫn ung dung, nói như là chuyện đương nhiên, “Anh chính là muốn cho cả trường em biết Ngũ Y Y em bây giờ đã là hoa có chủ, là người của Hoắc Phi Đoạt anh, để bọn họ không ai được tơ tưởng đến em nữa.”

485. Chương 486: Đưa Cô Ấy Đi 8.

Ngũ Y Y gơ quả đấm lên, “Muốn ăn đòn phải không! Anh đừng cho là cô gái nào ở trường cũng được hoan nghênh! Dung mạo em rất tồi tệ!”

Hoắc Phi Đoạt nhe răng cười, “Bình thường thôi, không tính là tệ, mùi vị cũng không tệ lắm. Cởi quần áo ra dễ nhìn hơn nhiều.” Nói xong, ánh mắt liền dừng trên ngực cô.

Ngũ Y Y nheo mắt lại, “Hừ! Đại Sắc Quý! Đi thôi!”

Ngũ Y Y xuống xe, chạy vào trường.

Hoắc Phi Đoạt hạ cửa sổ xe xuống, cất giọng, “Nhớ xin nghỉ ngày mai, chúng ta sẽ ra nước ngoài kết hôn!”

A. Tất cả người nghe thấy đều hét chói tai. Ngũ Y Y muốn kết hôn sao? Mới đại học năm nhất đã kết hôn sao?

Ngũ Y Y giận đến phát điên.

Anh cố ý đây mà! Hoắc Phi Đoạt cười, nghênh ngang lái xe rời đi, để lại một cô bé cười nhạt giải thích với bạn học: “Đùa thôi, chỉ là đùa thôi, không phải thật đâu.”

Ngũ Y Y học hết một tiết liền đi xuống lầu, đang chuẩn bị đến lớp khác thì đụng phải một người.

“A!” Ngũ Y Y ngẩng đầu lên nhìn, hoảng sợ.

“Tiêu Lạc?”

Cả người Tiêu Lạc tỏa ra khí lạnh, đứng đó giống như một bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp. Rất nhiều nữ sinh đi qua người anh ta đều si mê nhìn lại.

“Đi theo anh!” Tiêu Lạc bắt được tay Ngũ Y Y, kéo cô đi.

“A, anh làm gì vậy, có gì thì nói ở đây đi, buông tôi ra!” Một lúc sau Ngũ Y Y mới hiểu ra, giãy cánh tay.

Rốt cuộc, hai người đi tới một rừng cây nhỏ, yên tĩnh không một bóng người.

“Buông tôi ra!” Ngũ Y Y kéo tay lại, xoa cổ tay.

Tiêu Lạc đưa lưng về phía Ngũ Y Y, đứng lại, hít sâu.

“Anh muốn nói gì thì nói nhanh đi! Tôi không có gì muốn nói với anh đâu, tôi rất ghét anh!” Ngũ Y Y nhón chân lên, vẻ mặt buồn bực.

“Em thật sự muốn kết hôn với Hoắc Phi Đoạt?” Tiêu Lạc đột nhiên xoay người lại, đe dọa nhìn ngũ Y Y.

Ngũ Y Y bị dọa sợ đến lui về phía sau nửa bước, “Có kết hôn hay không cũng không liên quan đến anh.”

“Em không thể giả cho hắn!” Tiêu Lạc kích động ôm lấy Ngũ Y Y, “Em không thể giả cho hắn, em chỉ có thể giả cho anh! Em là người yêu của Tiêu Lạc anh, bây giờ anh đã không còn bất cứ quan hệ gì với Ngũ Nhân Ái nữa, anh độc thân, Y Y, xin em, đừng giận anh, trở lại bên cạnh anh đi!”

“Anh buông tôi ra! Tôi không giận anh! Tôi thật sự không yêu anh nữa! Anh bảo tôi phải nói bao nhiêu lần nữa anh mới hiểu đây? Tôi thật sự không yêu anh nữa, người tôi yêu là Hoắc Phi Đoạt!”

“Em gạt anh, anh biết em đang gạt anh, em tức giận chuyện anh đính hôn với Ngũ Nhân Ái, em cố ý giận anh, có đúng không? Em cần bản không yêu hắn, em vẫn luôn thích anh! Y Y, anh sai rồi, cầu xin em trở lại bên cạnh anh! Xin em!” Tiêu Lạc ôm chặt Ngũ Y Y, dù cô có giãy thế nào cũng không đẩy anh ta ra được.

“Tiêu Lạc! Bây giờ tôi không chỉ không yêu anh, tôi còn hận anh! Chẳng lẽ anh không hiểu sao? Tôi hận anh!”

“Cái gì?” Tiêu Lạc không dám tin nhìn Ngũ Y Y.

“Hận anh? Tại sao phải hận anh? Anh vẫn đối xử với em tốt như vậy, tâm ý của anh đối với em chẳng lẽ em còn không biết sao?”

Ngũ Y Y nén lệ, cắn răng, nặn ra từng chữ, “Nhưng! Anh hại chết Ngũ Nhân Ái! Anh hại chết chị hai của tôi!”

Thân thể Tiêu Lạc run lên, lui về phía sau một bước.

“Nhân Ái lựa chọn con đường đó không phải lỗi của anh, là cô ta thích để tâm vào chuyện vụn vặt!”

“Chính anh đã hại chết chị ấy! Nếu anh từ chối thẳng thừng, không dính hôn với chị ấy thì chị ấy cũng không sao. Anh đã dính hôn, vậy thì đừng giải trừ hôn ước, để chị ấy mất hết mặt mũi! Chính anh lật lọng mới hại chết chị ấy! Chính là anh! Tôi hận anh!”

486. Chương 487: Quên Quá Khứ 1

Tiêu Lạc ngây dại ra.

Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, thở một hơi thật sâu.

Sau đó, anh ta mắt chặt hai mắt cười rộ lên.

“Ha ha ha.... ha ha ha.... Hận anh sao? Phải không? Em hận anh sao?”

Tiếng cười lạnh lẽo, âm trầm như vậy thật quá dọa người.

Ngũ Y Y bị bộ dáng của Tiêu Lạc dọa sợ hãi tới mức ôm hai tay lui về phía sau.

Bộ dạng này của Tiêu Lạc thật xa lạ!

Cả người đều tỏa ra hơi thở thật đáng sợ.

Giống như một ác quỷ satan lên cơn.

Đây vốn là nụ cười ảm áp khiếm tốn của người này sao?

Ngũ Y Y sợ tới mức toàn thân nổi da gà!

Xoẹt! Tiêu Lạc chợt mở mắt ra, ánh mắt tinh quang nhìn xung quanh, rồi nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y sợ tới mức run bắn người.

“Nói cho anh biết, hiện tại em rất hận anh phải không?”

Tiêu Lạc tiến lên một bước, động tác sắc bén và nhanh nhạy, chớp mắt đã xê dịch đến trước mặt Ngũ Y Y, hai tay bắt lấy hai cánh tay cô, cúi thấp người, yên lặng nhìn chăm chăm vào cô.

Tuy rằng giờ phút này Ngũ Y Y hơi sợ hãi Tiêu Lạc, vẫn kiên trì gật đầu: “Ừ, hận anh, hận anh tàn nhẫn với Ngũ Nhân Ái như vậy. Nếu không anh cho rằng lúc đầu anh cho cô ta một chút hi vọng, cô ta cũng sẽ không tuyệt vọng đến chết, đều oán hận anh.”

Tiêu Lạc cười nhẹ: “Còn nhớ rõ ban đầu không? Em si mê anh, lúc anh hôn em, em ngây ngô như vậy, giống như quả táo xanh, vừa kích động vừa hoảng loạn. Em còn nhớ rõ không?”

Trong ánh mắt Tiêu Lạc đều rơi vào ký ức tốt đẹp.

Ngũ Y Y lắc đầu: “Nhưng cái đó đã qua rồi, qua rồi thì anh không nên nhắc lại, hiện tại tôi cũng không còn thích anh nữa.”

“Ha ha ha ha ha...”

Tiêu Lạc như gông xiềng xiết chặt Ngũ Y Y, anh ta nâng cằm cô lên, cười lạnh vài tiếng rồi dừng lại, liếc qua liếc lại đôi mắt đẹp, nhìn Ngũ Y Y” Em chỉ có thể là người phụ nữ của anh, em chỉ có thể yêu một mình anh, anh sẽ không cho em ở với người khác. Làm sao bây giờ? Hiện tại em hận anh, anh làm sao có thể biến em thành bảo bối của một mình anh?”

Tiêu Lạc cười nhẹ nói, Ngũ Y Y sợ tới mức run bắn người.

Vì sao cô lại có cảm giác sờn gai ốc như vậy chứ? rõ ràng Tiêu Lạc đang cười mà.

“Tất cả đều đã qua rồi, anh tuần tú như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều cô gái tốt thích anh, không nhất thiết phải là tôi. Trước tiên anh hãy buông tôi ra, anh làm tôi đau quá.”

Tiêu Lạc si ngốc nhìn chằm chằm Ngũ Y Y, giống như muốn đem Y Y nuốt vào bụng mình: “Thật không muốn dùng cách này để buộc em lại, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy thôi.”

“Hả? Anh muốn làm gì?”

Ngũ Y Y mở to hai mắt, dùng sức tránh né, nhưng sức lực Tiêu Lạc rất lớn, gắt gao ôm chặt lấy cô.

“Chỉ có thể hủy bỏ hết trí nhớ ban đầu của em, để cho quá khứ của em trống rỗng. Khi đó ở bên cạnh em chỉ có mình anh, em không có quá khứ, chỉ có em và anh cùng nhau đi đến tương lai. Như vậy em sẽ hoàn toàn thuộc về anh, em mới chính là người yêu của Tiêu Lạc này.”

“A, anh không nên nói vậy.”

“Làm sao bây giờ, ai bảo anh yêu em như vậy, không muốn rời xa em, anh làm sao có thể trơ mắt nhìn em thuộc về người khác, em đi theo người khác chứ?”

Tiêu Lạc cười một chút rồi im lặng, một tay anh cầm lấy cánh tay Ngũ Y Y, một tay rút ống tiêm ra.

Trong chớp mắt Ngũ Y Y nhìn thấy ống tiêm thì lập tức hiểu rõ.

Tiêu Lạc muốn tiêm vào người cô một loại thuốc làm cho cô quên hết quá khứ.

487. Chương 488: Quên Quá Khứ 2

Đó không phải là bộ dạng bị tẩy não sao?

Không muốn!

Ngũ Y Y hung hăng cắn vào cánh tay Tiêu Lạc, Tiêu Lạc đến nhăn mặt than nhẹ, sức lực trong tay cũng giảm đi một chút, nhưng mà có cắn răng anh ta cũng không buông cô ra.

Ngũ Y Y nhất chân đá vào đầu gối Tiêu Lạc, mặc dù Tiêu Lạc phòng bị, nhưng không muốn đánh trả lại cô, cắn răng chống lại ai đó.

Ngũ Y Y nhờ vậy tránh thoát được ràng buộc của Tiêu Lạc, cô xoay người nhanh chân bỏ chạy.

“Cứu mạng! Cứu mạng! Có ai không? Cứu mạng!”

Ngũ Y Y vừa nhanh chóng bỏ chạy, vừa sợ hãi kêu to.

Giờ phút này, cô rất hy vọng Hoắc Phi Đoạt từ trên trời rơi xuống.

“Y Y! Em đứng lại, Y Y!”

Tiêu Lạc thấp giọng mắng một câu, nhất chân đuổi theo cô.

Tiêu Lạc chân dài bước lớn, cộng thêm đã luyện võ, rất nhanh đã đuổi theo kịp Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y sợ hết hồn hết vía, thuận tay cầm một nhánh cây đẵn về phía Tiêu Lạc, Tiêu Lạc vội vàng nhảy dựng lên tránh thoát.

Ngũ Y Y bỏ nhánh cây lại, tiếp tục chạy như điên.

Ngũ Y Y bị dọa đến nỗi kêu to, cúi người xuống nhặt một tảng đá rồi dùng sức ném về phía Tiêu Lạc.

Thình thịch!

Tảng đá hung hăng nện vào trán Tiêu Lạc, máu lập tức chảy ròng ròng.

“A! anh bị thương!”

Ngũ Y Y bị dọa đến cả người run rẩy, gào to, vẫn chạy trốn như cũ.

Tiêu Lạc dùng một tay lau trán, trong lòng bàn tay là máu đỏ.

Tiêu Lạc hít sâu một hơi, nhặt một hòn đá nhỏ trên mặt đất lên, âm thầm dùng nội lực ném về phía Ngũ Y Y.

Chân sau của Ngũ Y Y đột nhiên đau đớn, một chân cũng không chạy được, lập tức té lăn trên cỏ.

“Cứu mạng! có người không? Có ai không? Cứu mạng!”

Ngũ Y Y lo lắng nhìn Tiêu Lạc bước từng bước đến gần, lại nhìn xung quanh một chút.

Đáng chết, tại sao xung quanh đây một người cũng không có, những người ngày thường nói chuyện yêu đương chạy đâu mất rồi?

Tiêu Lạc không quan tâm máu tươi đang chảy trên trán, lại để áu chảy xuống, ánh mắt anh nhìn Ngũ Y Y không rời, môi mỏng chứa ý cười nhạt, anh bước từng bước đi về phía Ngũ Y Y.

“Không muốn tiếp tục chạy trốn anh à, anh nói rồi, em chỉ có thể thuộc về mình anh, em nhất định là của anh, đừng làm những việc vô ích, hai chúng ta đều đi đến suốt cuộc đời.”

Ngũ Y Y hoảng sợ nhìn bóng dáng Tiêu Lạc, không nhận được cả người run rẩy.

“Tránh ra.... anh tránh ra.... tôi không muốn tiêm cây kim này, tôi không muốn....”

Tiêu Lạc đến trước bàn chân Ngũ Y Y, ngồi xổm xuống, giơ ống tiêm lên.

Ngũ Y Y nổi điên, cánh tay dùng sức đánh vào người Tiêu Lạc.

Một tay Tiêu Lạc ôm chặt Ngũ Y Y, một tay khác kéo tay áo cô lên, đem kim tiêm đâm vào thịt cô.

“A, a a! Tôi không muốn như vậy, tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được, không muốn!”

Ngũ Y Y rơi nước mắt, uốn éo người đẩy Tiêu Lạc ra.

Chất lỏng từ từ chảy vào người cô, Tiêu Lạc rút ống tiêm ra, mỉm cười nói: “Ngoan, đừng kêu, không đau đúng không?”

“Cái đầu anh! Anh đi chết đi! Tiêu Lạc, tôi hận tổ tông tám đời nhà anh! Anh là cái tên khốn kiếp! Anh không phải là con người!”

“Ha ha, mắng chửi đi, chờ sau khi em tỉnh lại, cái gì nên quên đều quên hết. Yên tâm, anh đảm bảo, anh sẽ chăm sóc em cả đời, yêu thương em cả đời.”

“Anh.....Anh....” Ngũ Y Y muốn mắng chửi Tiêu Lạc, cảm giác mí mắt ngày càng nặng.

488. Chương 489: Quên Quá Khứ 3

“Anh.....Anh....” Ngũ Y Y còn muốn mắng chửi Tiêu Lạc, lại cảm giác mí mắt ngày càng nặng, thần trí ngày càng mơ hồ, còn muốn nói thêm gì, ánh mắt nhắm lại, ngất đi.

Tiêu Lạc vút ống tiêm xuống, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Ngũ Y Y, trong đôi mắt anh tràn đầy nhu tình: “Y Y, chỉ có anh mới thật sự yêu em, chỉ có anh mới đem lại cho em ấm áp cả đời, hai chúng ta phải sống đến bạc đầu có đúng không? Ngoan, ngủ một giấc thật ngon. Bên cạnh em vẫn luôn có Tiêu Lạc anh.”

Tiêu Lạc nhẹ nhàng ôm Ngũ Y Y, cô nhẹ như vậy, giống như ôm một con mèo nhỏ.

Thần trí Ngũ Y Y không rõ, gương mặt nhỏ nhắn tựa vào ngực Tiêu Lạc, bị anh ôm lên xe hơi.

Hàn Giang Đình đi qua đi lại trong trường học, cũng không tìm được Ngũ Y Y.

“Thật là, con bé này, bởi vì tình yêu, ngay cả bạn bè cũng không cần sao? Chẳng lẽ bữa trưa muốn mình ăn với sự phụ à?”

Hàn Giang Đình cau mày gọi điện thoại cho Ngũ Y Y, vừa lầm bầm lầu bầu: “Mình không có ghen một chút nào nha, mình mới không phải ghen, mình sẽ không ăn dấm của sư phụ.”

Chờ trong chốc lát, điện thoại của Ngũ Y Y bên kia vẫn không có người nghe, Hàn Giang Đình tức giận dậm chân: “Con bé chết tiệt kia! Ngay cả điện thoại của mình cũng không nhận! thấy sắc quên bạn! Cậu dám để mình ăn trưa một mình, kỳ cục a a a!”

Ngũ Nhân Tâm từ bên kia đi đến, nếu là trước đây, cô giống như con ruồi nhìn thấy phân chó, nhanh chóng chạy về phía Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình nhìn thấy Ngũ Nhân Tâm, bị dọa sợ hãi đến mức vội vàng che mặt lại, sợ Ngũ Nhân Tâm quần lấy mình.

Nhưng Ngũ Nhân Tâm vẫn một bộ dạng lo lắng, căn bản không thấy Hàn Giang Đình, trái lại Hàn Giang Đình giật mình không ít, há hốc mồm, mắt húng đi đến, đụng vào cánh tay Ngũ Nhân Tâm: “Ai ai ai, nghĩ gì thế, đi đường không có mắt à?”

“A? Là cậu à, Giang Đình.”

Lúc này Ngũ Nhân Tâm giật mình, hoàn hồn lại, nhưng mà ánh mắt vẫn không vui khi nhìn về phía Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình quát mắt: “Tôi nói cậu đã xảy ra chuyện gì, đi đường sắp đụng vào tường rồi, cậu đang suy nghĩ cái gì?”

Ngũ Nhân Tâm cười khổ: “không có suy nghĩ gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến chị cả.... ..”

Hàn Giang Đình lập tức áy náy gãi gãi đầu: “Thật xin lỗi, mình không cố ý nhắc đến chuyện chị cả, mình biết gần đây cậu nghỉ ngơi không tốt, còn uống nhiều thuốc an thần mới có thể ngủ được.”

Ngũ Nhân Tâm cúi đầu, lau nước mắt: “Không có sao, chỉ là trong lúc nhất thời mình không thể chấp nhận được. Mỗi khi nghĩ đến chị cả, lòng của mình cũng rất đau.”

Ngũ Nhân Tâm nói xong, xoay người rời đi.

Hàn Giang Đình trợn to hai mắt, nhanh chóng đuổi theo kéo lấy cánh tay Ngũ Nhân Tâm: “Này này này, cậu cũng đi đến đây rồi, còn chưa ăn trưa nữa, làm sao cậu lại đi chứ?”

“Mình không muốn ăn, thật xin lỗi, cậu đi ăn đi.... ..”

Ngũ Nhân Tâm cúi đầu chạy mất.

“Ai da, đây là thế nào.” Hàn Giang Đình gãi gãi đầu, phiền muốn chết: “từng người một đều chơi trò chơi mất tích, lão tử cũng không bắt được một người!”

Đang phát điên, đột nhiên nhìn thấy vài chiếc xe xa hoa chạy thẳng vào sân trường tiến về phía mình.

Hàn Giang Đình nhìn choáng đầu hoa mắt.

“Lại gần! không phải trong khu vực trường học không cho xe chạy vào sao? sao lại cho những người này chạy vào? Bảo vệ cổng trường ở đây không phải nhất bên trọng, nhất bên khinh sao?”

489. Chương 490: Quên Quá Khứ 4

Đang tức giận, xe hơi dừng lại cách Hàn Giang Đình khoảng 20 mét, tất cả học sinh khác đều đi mua cơm, họ hoảng hốt khi nhìn thấy đoàn xe xa hoa này.

Cạch cạch, cửa xe mở ra.

A Trung xuống xe trước, ngoắc tay về phía Hàn Giang Đình: “Tiểu tử!”

Hàn Giang Đình lập tức mừng rỡ, há to mồm, dùng sức khoát tay: “Này! Anh Trung!”

Sau đó Hàn Giang Đình khoe khoan với bạn học đứng bên cạnh: “Thấy không! đây là người đứng đầu công ty Hắc Đế, tôi đều biết, quan hệ giữa chúng tôi tốt lắm, hâm mộ không?”

A Trung mở cửa xe ra, Hoắc Phi Đoạt bước xuống xe với ánh sáng rực rỡ.

Ôi.... ..

Mọi người ở đây lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Tất cả nữ sinh đều phát ra âm thanh si mê.

“Sư phụ!”

Hàn Giang Đình hú lên một tiếng quái dị, vui vẻ chạy về phía Hoắc Phi Đoạt.

“Sư phụ! Ngài cũng đến à?”

Hàn Giang Đình nhìn vào trong xe một chút, hy vọng nhìn thấy Ngũ Y Y: “Ha ha, Y Y đâu?”

“Hả?” Hoắc Phi Đoạt thoáng nhíu mày: “Tôi đến đây đón Y Y đi ăn trưa. Thuận tiện đưa cậu đi luôn. Cậu không ở cùng với Y Y sao?”

“Không phải chứ? Tôi cũng đang đi tìm cô ấy!” Hàn Giang Đình trợn to hai mắt: “Tôi tìm cô ấy khắp nơi khoảng nửa giờ rồi, đã tìm tất cả những nơi cô ấy có thể đến, ngay cả nhà vệ sinh nữ cũng vào tìm rồi, nhưng không có bóng dáng Y Y đâu. Tôi còn nói cô ấy theo người ra ngoài nữa chứ!”

“Cái gì?” Hoắc Phi Đoạt nheo mắt lại, vẻ mặt đề phòng.

“Y Y không ở cùng với cậu? cậu ở trong trường học không tìm được cô ấy sao?” Hoắc Phi Đoạt một tay bắt được cổ áo Hàn Giang Đình, nhắc cả người Hàn Giang Đình lên.

Hàn Giang Đình sắp bị anh bóp chết, lắc lắc hai chân: “Thả tôi xuống trước, thả tôi xuống, sư phụ, tôi thật sự không có nhìn thấy Y Y!”

A Trung sợ đến nổi biến sắc.

Hoắc Phi Đoạt để Hàn Giang Đình xuống, chửi thề một câu, nhanh chóng chui vào xe hơi. Chớp mắt một cái, đoàn xe xa hoa nhanh chóng chạy ra ngoài.

Giống như là đóng phim, cũng giống như làm ảo thuật, chớp mắt cũng không thấy bóng dáng đâu.

“Này, sư phụ! Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi còn phải ở trong trường tìm Y Y nữa sao?”

Hàn Giang Đình hô to về phía chiếc xe hơi kia.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trong xe, mặt hung ác nói: “Lập tức phong tỏa tất cả các con đường, phi trường cũng hạn chế tất cả máy bay cất cánh!”

“Vâng, lão đại!”

“Gửi hình cho tất cả các anh em đi tìm Y Y, dựa theo hình ảnh để kiểm tra mỗi người!”

“Đã hiểu, lão đại!”

A Trung theo lệnh của Hoắc Phi Đoạt sắp xếp xuống cấp dưới.

Hoắc Phi Đoạt vỗ về mặt sốt ruột, ngón tay lo lắng xoa xoa trán của anh.

Rốt cuộc Y Y đã đi đâu?

Lần này, nhất định không phải là chuyện của Phúc Hi rồi.

Phúc Hi bị giam lỏng, cô ấy tự lo còn không xong.

Như vậy....
.....

Người có thể bắt Y Y đi, ngoài hai trường hợp.

Một là kẻ thù!

Hai là.... Tiêu Lạc.

“Shit! nhất định là tên khốn Tiêu Lạc kia!” Hoắc Phi Đoạt dấm vào trên ghế, híp mắt quát: “Lập tức gọi điện thoại hỏi người theo dõi Tiêu Lạc một chút, hành trình hôm nay của Tiêu Lạc!”

“Dạ!”

Một lúc sau, A Trung lau trán đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi hồi báo: “Lão đại, tiểu đệ theo dõi Tiêu Lạc báo cáo, bọn họ vừa phát hiện, theo dõi lầm người rồi!”

“Cái gì? Theo dõi lầm người? Bọn họ làm ăn cái gì thế không biết! Vừa nhìn thì biết đây chính là chiêu kim thiên thoát xác*! Lũ ngu ngốc này! chuyện cũng bị phá hỏng trên đầu bọn họ!”

Hoắc Phi Đoạt giận đến phát điên, càng lo lắng cho Y Y, tâm tình càng nóng nảy, hận không được giết chết bao nhiêu người tài này.

Kim thiên thoát xác: Kim Thiên Thoát Xác là kế thứ 21 trong 36 kế của Binh pháp Tôn Tử, hàm nghĩa ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp.

490. Chương 491: Cũng Không Buông Tha 1

“Điều tra cho tôi! Một con kiến cũng không bỏ qua cho tôi! tra từng người từng người một!” Hoắc Phi Đoạt gầm thét, xe hơi cũng run run theo.

A Trung điên cuồng gạt đầu, bị dọa sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tất cả mọi người trong công ty Hắc Đế đều bị phái đi ra ngoài, ở các đầu đường, các nhà ở cũng bị tra xét.

Phi trường phải hoãn lại tất cả chuyến bay, có rất nhiều người ở lại trong đại sảnh.

Có người mặc đồng phục, lần lượt xếp hàng vô cùng nghiêm túc nhìn mặt từng người phụ nữ.

Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đẩy xe lăn đến Hải Cảng.

“Mỗi người đều phải kiểm tra!”

Hải cảng bị phong tỏa, có rất nhiều nhân viên hải cảng mang súng, phàm là tất cả những người ra biển đều phải kiểm tra.

Người đàn ông hơn năm mươi tuổi bước chân tập tễnh đẩy xe lăn đến trước mặt nhân viên kiểm soát, còn không nhìn được ho khan vài tiếng.

Mấy tiểu đệ công ty Hắc Đế cầm súng, nhìn ông lão, chất vấn: “Người ngồi xe lăn không cho độ mũ, lấy xuống, nhất định phải kiểm tra lần lượt từng người! Nhanh lên một chút”

“Cơ thể vợ tôi không tốt, có chứng hôn mê, chỉ cần mở mắt sẽ cực kỳ choáng váng.”

Người đàn ông năm mươi tuổi có nếp nhăn trên mặt, khom lưng xuống, bộ dạng giống như bệnh nặng. Làm mấy tên tiểu đệ công ty Hắc Đế cảm thấy ghê tởm.

Họng súng chĩa đến trước ngực người đàn ông: “Ít nói nhảm đi! Mỗi người đều phải kiểm tra! Tôi nói cho ông biết, đừng nói là ông, ngay cả thị trưởng cũng phải kiểm tra, ngay cả con chó chúng tôi cũng không bỏ qua! Mau lấy cái mũ xuống!”

“Được được được....”

Người đàn ông bắt đầu thả lỏng, nhẹ nhàng gỡ cái mũ của người ngồi trên xe lăn xuống.

Mấy tên tiểu đệ đều tròn mắt nhìn.

Thì ra là một bà lão!

Tóc đều đã bạc phơ, sắc mặt vàng như nghệ, trên mặt đều là nếp nhăn.

“Bà ấy đang ngủ sao?”

Một tên tiểu đệ không nhịn được hỏi.

“Phải, trong cơ thể bà ấy không tốt, động một chút là ngủ mất, dù có có tỉnh cũng không dám mở mắt, vừa mở mắt lập tức hôn mê. Kiểm tra xong chưa? tôi có thể đội mũ lên cho bà ấy chưa, bên này gió biển quá lớn, bà ấy sẽ bị lạnh.”

Mấy tên tiểu đệ gật đầu, một tên tiểu tử còn cười hỏi một tên khác: “Này này này, chờ chúng ta già rồi, có phải sẽ có bộ dạng như vậy không?”

“Nói nhảm! Ai già đi đều cũng như vậy!”

“Còn có ý gì nữa. Ngay cả đường cũng không đi được, e rằng khi làm cả phụ nữ cũng bất động.”

“Ha ha ha.... Vì vậy mới nói, Cho nên nói, bây giờ tốt nhất để cậu làm nhiều hơn cho đủ.”

Mấy tên tiểu đệ kia cười một trận, chợt có người nhỏ giọng nói: “Đừng cười nữa, Hoắc lão đại đến!”

“A!”

Chà! Tất cả tiểu đệ công ty Hắc Đế đều im lặng, cười cũng không dám cười.

Người đàn ông hơn năm mươi tuổi đẩy xe lăn tiến vào Hải Cảng, ông ta quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy từ xa có một chiếc xe xa hoa nhanh chóng chạy đến, kết một tiếng dừng lại kiểm tra cửa khẩu bên kia.

A Trung bước xuống xe trước, mở cửa xe, Hoắc Phi Đoạt khô ngoảnh đầu bước xuống xe, nhíu đầu lông mày, một bộ dạng nặng nề bước nhanh đến.

“Lão đại!”

Tất cả tiểu đệ đều đồng loạt hành lễ.

Chim hải âu kêu lú lú, bay tới bay lui.

Gió biển rất lớn, thổi lên mái tóc và vạt áo của Hoắc Phi Đoạt.

“Lão đại, hể là tất cả mọi người đi vào đều được kiểm tra xong, ngay cả bệnh nhân cũng không bỏ qua! Kiểm tra lần lượt từng người một!”

Hoắc Phi Đoạt nhìn người đàn ông đẩy xe lăn đi xa, hỏi: “Cái xe lăn đó là chuyện gì xảy ra?”

491. Chương 492: Một Người Cũng Không Tha 2

“Lão đại, đây là một đôi vợ chồng già, gương mặt đều có nếp nhăn, người nữ có bệnh choáng váng, cũng không thể mở mắt. Người đàn ông đã già không thể đi bộ được. Tất cả đã kiểm tra xong rồi, mỗi người đều hỏi qua một chút.”

Hoắc Phi Đoạt gật gật đầu: “Vây kiểm tra nghiêm túc một chút! Một người cũng không thể bỏ qua!”

“Dạ!”

Hoắc Phi Đoạt thoáng nhìn bóng dáng hai người nơi xa, thở dài một tiếng.

Y Y, rốt cuộc em đang ở đâu? Em có biết không, trong lòng anh gấp đến độ muốn vỡ tung rồi!

Tiêu Lạc! tao biết mày đang giả trò, mày cứ chờ đó, tao sẽ không bỏ qua ày!

“Lão đại, có muốn đến đường cao tốc xem không?”

A Trung nhỏ giọng nhắc nhở Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt gật gật đầu: “Đi!”

Đoàn xe của Hoắc Phi Đoạt rời khỏi cảng biển.

Trên một tàu chở khách lớn, trong một căn phòng xa hoa.

Người đàn ông hơn năm mươi tuổi đứng chỗ cửa sổ nhìn về phía bờ, khóe miệng nhẹ cong lên, tự nói: “Hoắc Phi Đoạt, tin chắc rằng mày cũng không tìm thấy tao, mày và những người kia đều ngu ngốc! ha ha!”

Đưa tay nắm lấy mái tóc bạc, nhẹ nhàng xé ra, lớp da trên mặt từ từ mở ra.

Lộ ra gương mặt Tiêu Lạc khôi ngô tuấn tú.

Tiêu Lạc xoay người nhìn trên giường, một bà lão nằm trên đó, cười đi đến: “Thân ái, có phải em cũng bị bội lảm đúng không? Anh tháo mặt nạ bảo vệ ra cho em?”

Tiêu Lạc nhẹ nhàng kéo áo khoác trước mặt anh xuống, lộ ra gương mặt thanh lệ của Ngũ Y Y.

Đeo cái này thật ủy khuất cho em, nhất định rất bị bội? Chờ khi chúng ta đến thành phố mới có thể đổi máy bay, bay ra nước ngoài được. Khi đó, cũng chỉ có hai người chúng ta, để cho chúng ta trải qua thế giới không buồn không lo chỉ có hai người.”

Tiêu Lạc tưởng tượng, cười, cúi đầu, hôn xuống gương mặt Ngũ Y Y đang ngủ say.

Kiểm tra tất cả đều không tìm được Ngũ Y Y!

Dường như, trong chớp mắt Tiêu Lạc và Ngũ Y Y như biến mất khỏi thế gian này.

“Chết tiệt! Rốt cuộc đã đi đâu? Tên khốn kiếp Tiêu Lạc này, mày ra đi cho tao! Tao sẽ băm thây vạn đoạn mày ra!”

Hoắc Phi Đoạt hung hăng đâm một đấm vào cây cột.

Trời đã bắt đầu tối.

Bên ngoài nhiệt độ cũng từ từ lạnh đi.

A Trung lạnh đến phát run, nhỏ giọng nói: “Lão đại, ngài uống chút trà nóng, cả ngày nay ngài không ăn uống gì rồi.”

“Lấy ra, tôi không uống. Tôi không uống! Phiên chết mất! Rốt cuộc người đã đi đâu? Nhiều người như vậy cũng không tìm thấy hai người? Tiếp tục tìm cho tôi! kiểm tra tất cả đều không bỏ qua một chút nào!”

“Dạ dạ dạ, vẫn luôn tìm. Xin ngài cũng bớt giận, có thể uống một chút nước không?”

A Trung đau lòng nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Một ngày rồi lão đại không uống nước, cơm trưa cơm tối đều không ăn, từ lúc bắt đầu tìm không thấy Ngũ Y Y, giống như con quay chạy khắp nơi, hai mắt đều không dám chớp.

Ngũ Y Y này thật là phiền phức, từ lúc sau khi có cô ta, lão đại bọn họ chưa từng rảnh rỗi, cả ngày đều bận rộn vì chuyện của cô ta.

“Từ Từ!” Hoắc Phi Đoạt nheo mắt lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người, ngón tay chỉ vào A Trung: “Có vấn đề! Tôi càng nghĩ càng cảm thấy có chỗ nào không đúng!”

“Cái.... Cái gì có vấn đề? Lão đại, ngài nghĩ đến điều gì sao?”

A Trung mở to hai mắt, nói chuyện đều cà lăm.

“Ở cảng biển....”

“Cảng biển làm sao vậy?”

492. Chương 493: Một Người Cũng Không Tha 3

“Chẳng phải khi một thành viên trong nhà bị bệnh, tất cả đều muốn chăm sóc để họ nhanh chóng hết bệnh sao? Ông ta đưa vợ mình theo, lại lựa chọn một chiếc thuyền, điều này chẳng lẽ không thể nghĩ ngờ sao? Hơn nữa, vợ ông ta có chứng hôn mê.”

“Đúng vậy!” A Trung chợt hiểu ra: “Vợ ông ta có chứng hôn mê, thì càng không thể thích hợp ngồi thuyền, ngồi thuyền cho dù người có sức khỏe tốt cũng bị say sóng, vợ ông ta lại có chứng hôn mê, ngồi thuyền sẽ càng khó chịu hơn!”

“Bingo! Vấn đề là ở chỗ này! Ông lão đó nhất định là có vấn đề!”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên vỗ vai A Trung, suýt chút nữa đập A Trung nằm sấp xuống mặt đất!

“Tôi sẽ lập tức liên lạc với người của cảng biển! để bọn họ chặn tất cả lại!”

A Trung nhanh chóng bỏ chạy, vừa chạy vừa liên lạc.

Hoắc Phi Đoạt tức giận dậm chân: “Mình thực ngốc! mình ngu ngốc chết thôi! Làm cho tên hỗn đản Tiêu Lạc kia chuồn mất trước mặt mình, mình thật đáng chết, ngu chết rồi!”

Hoắc Phi Đoạt tức giận đánh vào đầu mình.

A Trung thở hồng hộc chạy về, vẻ mặt ảo não và bức bối: “Lão đại, lão đại! Đã muộn rồi! Chiến thuyền chở khách đã xuất phát từ lâu rồi!”

“Shit! Chậm một bước rồi! Thật đáng chết! Vậy tranh thủ thời gian thăm dò mục đích của bọn họ, nếu đoán không sai, một đích thứ nhất Tiêu Lạc sẽ đối phương tiện giao thông khác!”

“Dạ, tôi sẽ cho bọn họ đi thăm dò!”

Ngày hôm sau, Tiêu Lạc đã đến thành phố khác, đã sắp xếp một chiếc xe đến đón anh ta từ sớm, anh ta ôm Ngũ Y Y còn đang hôn mê lên xe.

“Anh Lạc, phải ra sân bay sao?”

“Không đi!”

“A! Vốn không phải định đi thẳng đến sân bay sao?”

“Tôi vừa đổi ý. Tôi nghĩ rồi, cảm thấy Hoắc Phi Đoạt nhất định sẽ đoán được cái gì, vì vậy để cẩn thận, chúng ta lái máy bay bên đến thành phố C.”

“Dạ, anh Lạc!”

Tiêu Lạc nhẹ nhàng vuốt ve mặt Ngũ Y Y, ôm cô chặt hơn, nhỏ giọng nỉ non với cô: “Y Y thân ái, chúng ta gần về nhà rồi, anh đưa em đến một thành phố đẹp nhất, cho em mỗi ngày đều sống trong thế giới hoa. Chỉ có anh giúp em, được không?”

Hoắc Phi Đoạt dẫn theo A Trung còn có rất nhiều anh em, đi suốt một đêm đến Lâm Thị, vừa vào Hải Cảng, phát hiện con thuyền này cũng rời khỏi từ lâu.

“Lão đại, làm sao bây giờ? ở Hải Cảng tra được, nói chiếc thuyền chở khách này đã cập bờ rất sớm, sau đó nhanh chóng rời đi, xem ra Tiêu Lạc đã lên bờ rồi.”

A Trung lo lắng nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Vành mắt Hoắc Phi Đoạt đã đen, nắm chặt nắm tay, hung hăng nói: “Đến sân bay, chúng ta lập tức đến sân bay!”

“Dạ!”

Hoắc Phi Đoạt dẫn theo đám người tiến vào sân bay làm nhân viên ở đó đều sợ đến choáng váng mặt mày.

Má ơi, súng vác vai, đạn lên nòng!

Không phải diễn tập chứ?

Đình chỉ tất cả chuyến bay cho tôi, chúng ta phải lần lượt kiểm tra từng người bên trong! Tìm người canh giữ cửa, tạm thời không cho bất luận kẻ nào tiến vào sân bay. A Trung, cậu lần lượt đến kiểm tra từng người!”

Hoắc Phi Đoạt chìa súng vào nhân viên trực tổng đài, tất cả các cô gái bên trong sợ tới mức lui về sau vài bước.

Tiếp theo, sân bay bắt đầu thông báo, xin lỗi với tất cả hành khách, sân bay tạm dừng tất cả chuyến bay, sẽ có vài nhân viên tiến hành kiểm tra.

Vốn hành khách đều ồn ào, nhưng khi bọn họ nhìn thấy trong tay mấy tên tiểu đệ công ty Hắc Đế cầm súng đều im lặng không lên tiếng.

Hai giờ sau, tất cả nhóm người đi kiểm tra đều trở về, rồi báo cáo với Hoắc Phi Đoạt.

“Lão đại, không có!”

493. Chương 494: Một Người Cũng Không Tha 4

“Cũng không có!”

Hoắc Phi Đoạt bực bội gõ báng súng: “Làm sao có thể không có! Bọn họ còn có thể chấp cánh bay không thành?”

A Trung bày mưu hiến kế: “bằng không, chúng ta kiểm tra lại một vòng nữa!”

“Không!” Hoắc Phi Đoạt híp mắt lại, nảy sinh ác độc nói: “Xem ra tôi đã đánh giá thấp tên trộm Tiêu Lạc kia rồi, chắc hẳn anh ta đoán được chiêu này của chúng ta, anh ta không trực tiếp đến sân bay, mà ngồi xe đến thành phố khác!”

“A? vậy làm sao bây giờ?”

Trời đất bao la muốn bọn họ đi đâu tìm đây?

Hoắc Phi Đoạt nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt ra, đã có cách: “Đi, liên lạc với tất cả sân bay của thành phố khác, để cho bọn họ trực tiếp giữ hộ chiếu của Tiêu Lạc và Ngũ Y Y!”

“Dạ!”

Hoắc Phi Đoạt vừa nói xong, đột nhiên nhú mào, nồn một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“A! lão đại, ngài làm sao vậy? Không sao chứ? Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút?” A Trung sợ tới mức ôm vai Hoắc Phi Đoạt, đưa khăn tay cho anh.

Hoắc Phi Đoạt lau máu tươi trên khóe miệng, lắc đầu nói: “Tôi không sao, tôi biết cơ thể mình, tôi chỉ là gấp tới mức lửa đánh vào lòng, sốt ruột chuyện này. Không có việc gì, không cần đi bệnh viện! Làm chậm trễ thời gian!”

“Lão đại.... Ngài không thể chịu đựng như vậy.....Lão đại!.....”

“Cậu cầm miệng! đừng làm cho tôi thêm phiền!”

A Trung nước mắt lưng tròng nhìn Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt hít một hơi thật sâu, tỉnh táo lại một chút, kiên trì đi ra ngoài.

A Trung hít hít mũi, cảm kích tăng lên, đỡ Hoắc Phi Đoạt.

Tiêu Lạc nhận hộ chiếu từ tay lái xe, mở ra xem, trên đó anh ta có tên là Triệu Minh.

Mở một quyển khác ra, tên là Hoàng Duyệt.

”Ha ha, không tệ, hai bản hộ chiếu này được làm rất tốt.”

Lái xe cười tươi: “Anh Lạc cho nhiều tiền như vậy, nhất định phải làm cho tốt, đều làm tìm người quen, chính thức làm. Đến chỗ nào cũng đều có thể dùng! Còn nữa, đây là giấy chứng minh. Ngài cũng xem qua đi.”

Tiêu Lạc cầm lấy giấy chứng minh rồi nhìn nhìn, gật đầu: “Làm rất tốt, sau khi xong, tôi sẽ cho người đem số tiền còn lại đưa cho anh.”

Tiêu Lạc ôm Ngũ Y Y lên máy bay, máy bay cất cánh sau giờ Ngọ trời đang nắng.

Vài ngày sau.

Ngũ Y Y mở to mắt tỉnh lại.

”Ách, mệt mỏi quá.”

Ngũ Y Y duỗi tay, cảm thấy toàn thân đều không có sức lực.

“Thân ái, đã tỉnh rồi? Cảm giác thế nào?”

Tiêu Lạc cười dịu dàng đi đến, nắm bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, ánh mắt thâm tình.

“A? Anh là ai? Sao anh lại gọi tôi là thân ái?”

“Anh là chồng của em, anh là Tiêu Lạc, em đều gọi anh là Lạc. Em đã quên rồi sao?”

Ngũ Y Y nhăn gương mặt nhỏ nhăn lại, khó xử nhìn Tiêu Lạc: “Tôi, tôi không biết anh.”

“Ừ, lúc trước em gặp tai nạn giao thông, bị đập đầu, bác sĩ nói em bị mất trí nhớ.”

“Hả? Tai nạn giao thông? Mất trí nhớ? Vậy tôi là ai?”

Thật là kinh khủng, cô ngay cả chính mình cũng không biết là ai.

“Em tên là Ngũ Y Y, bảo bối thân yêu nhất của anh, anh gọi em là Y Y.”

“Y Y? Ngũ Y Y? Đây là tên của tôi sao?”

Tiêu Lạc gật đầu, vuốt ve mái tóc cô: “Đúng vậy, em là Ngũ Y Y, là người vợ anh yêu nhất.”

“Vợ? Tôi là vợ của anh?”

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y tràn đầy ngạc nhiên.

Nhưng mà, cô nhìn người đàn ông trước mắt này, anh ta rất đẹp trai, con mắt cong cong rất đẹp, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

“Ừ, em là người anh yêu nhất. Y Y, gọi anh Lạc.”

“Lạc? Tôi nhìn anh có chút quen mắt, giống như đã quen biết.”

Ngũ Y Y xoa xoa huyệt thái dương, đầu óc vẫn trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra.

494. Chương 495: Anh Là chồng Của Em 1

Người đàn ông đẹp trai trước mắt có nụ cười ôn nhu này quả thật là chồng của cô sao?

Bộ dạng anh ta thật đẹp trai!

Con mắt xinh đẹp như vậy, trong ánh mắt dường như chứa đựng một vũng nước biển nhu hòa.

Ôi trời, mình thật là tốt số, lại có được một ông xã tốt như vậy.

Ngũ Y Y cười với Tiêu Lạc: “Này, Lạc, hai chúng ta kết hôn bao lâu rồi.”

“Ách.....Được một năm.”

“Chúng ta có con chưa?”

Phù phù! Tiêu Lạc ngã quy rồi.

Lau mồ hôi lạnh, cười khổ: “Còn chưa muốn đâu. Thế nào? Em rất muốn nhanh chóng có con sao?”

Ngũ Y Y gãi gãi đầu, ngáp một cái: “Không có, trước tiên em phải hiểu rõ tình huống của mình. Ngộ nhỡ đột nhiên xuất hiện một đứa bé, chạy theo gọi em là mẹ, đây không phải làm em sợ nhảy dựng lên sao?”

Tiêu Lạc nhìn cặp mắt trong suốt mê người của Ngũ Y Y, nhìn không được cười rộ lên: “Vậy xem ra anh dọa em nhảy dựng rồi.”

“Hắc hắc, cũng không có, chỉ dọa một chút xíu thôi.” Ngũ Y Y nhún mày hỏi Tiêu Lạc rất chân thành: “Anh thật là chồng em sao?”

Tiêu Lạc sợ run bắn người, đối diện với ánh mắt chân thành của ngũ Y Y, thậm chí hơi chiếm giữ chút hoảng sợ: “Ừ, tất nhiên anh là chồng em rồi. Nếu không sao anh có thể ngây ngốc chờ em tỉnh lại, một mực chăm sóc em?”

“Cũng đúng, em đã xảy ra sự cố, nếu như không phải ông xã, nhất định sẽ ghét bỏ em. Hi hi, sao em có thể gả ột ông xã đẹp trai như vậy? Em phát hiện em rất có năng lực.”

Ngũ Y Y giống như đứa bé, híp mắt cười khanh khách.

Tiêu Lạc hơi cảm động, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng nói: “Năng lực của em vẫn rất lớn, nhớ ngày đó, lần đầu tiên anh gặp em, dĩ nhân là em dùng xe đạp đụng ngã anh.”

“Không phải xe đạp! là xe leo núi!”

Ngũ Y Y phản ứng theo bản năng.

“Ách.... Em nhớ sao?” Tiêu Lạc càng hoảng sợ, mở to hai mắt, quan sát vẻ mặt của Ngũ Y Y.

Cô lại có thể nhớ đến cô vốn cười chiếc xe đạp leo núi của mình.

Ngũ Y Y ngây ngẩn cả người, vênh cái miệng nhỏ nhắn, suy nghĩ một lát rồi chậm rãi lắc đầu: “Cái gì cũng không nhớ.”

“Vậy vì sao em nói như thế?”

“Xe đạp leo núi sao? Em cũng không biết tại sao lại nói như vậy. Không hề động vào trí nhớ, trực tiếp phun ra. Rốt cuộc có phải xe đạp leo núi không?”

Tiêu Lạc cắn môi, hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười: “Ừ, là xe đạp leo núi. Em có một chiếc xe đạp leo núi. Đột nhiên em từ phía sau vọt tới, dùng xe đạp vào chân anh.”

“A! đạp vào chân anh sao? Có làm anh bị thương không?”

“Ha ha, không có, như mà làm em sợ không nhẹ. Lúc đó anh xoay người, nhìn thấy một cô bé vô cùng đáng yêu, nhả gương mặt nhỏ nhắn, tuy nhiên mình cũng rất đau, trước tiên chạy đến hỏi cậu ta thế nào. Một lúc đó, anh đã yêu em sâu đậm.”

Tiêu Lạc nói xong, kim lòng không được lâm vào trong hồi ức.

Lúc đó bọn họ lại hài hòa, hòa hợp như vậy.

“Vậy, sau đó thì sao? Sau đó thế nào?”

Tiêu Lạc từ trong hồi ức tỉnh lại, nhìn Ngũ Y Y đang tò mò, vuốt ve mái tóc cô: “Sau đó thế nào hả, hai chúng ta cứ như vậy mà yêu nhau, anh quan tâm em, em yêu anh, hai chúng ta vừa thấy đã yêu, thành đôi tình nhân tâm đầu ý hợp. Rồi sau đó, hai chúng ta kết hôn, em là người vợ mà anh yêu nhất.”

495. Chương 496: Anh Là Chồng Của Em 2

“Ôi! Thật là lãng mạn! không thể tưởng tượng được chuyện tình lãng mạn như vậy lại xuất hiện trên người em! A? Cha mẹ của chúng ta đâu? bọn họ ở đâu?”

Ngũ Y Y lắc lắc cái đầu nhỏ, cái gì cũng không nghĩ ra được.

“Hai chúng ta đều không có cha mẹ. Chỉ có hai chúng ta thôi.”

“A.... Như vậy....”

Ngũ Y Y nhú chặt chân mày nhỏ, cúi đầu, im lặng trong chốc lát, đột nhiên nắm chặt hai tay Tiêu Lạc, mở to hai mắt, im lặng nhìn Tiêu Lạc: “Nói cách khác, hiện tại, chỉ có hai chúng ta dựa vào nhau thôi sao? Không sao, đây là hạnh phúc rồi! Dù sao, chúng ta có yêu thương lẫn nhau, đúng không?”

Tiêu Lạc run rẩy trong giây lát, lập tức hung hăng gật đầu, ôm chặt Ngũ Y Y vào ngực, nhẹ giọng nỉ non: “Đúng, chúng ta chỉ có đối phương, có yêu thương nhau, vậy là đủ rồi. Anh rất hạnh phúc. Y Y, có em bên cạnh anh, anh vô cùng hạnh phúc.”

Ngũ Học Phong thất kinh từ trên lầu chạy xuống, dùng sức chớp chớp hai mắt, không dám tin nhìn người đàn ông đang ngồi trong phòng khách.

Sững sờ trong giây lát, ông ta tranh thủ nhìn ra ngoài sân.

Không phải đưa nhân viên cấp cao của công ty Hắc Đế đến nhà họ Ngũ chứ?

“Hắc hắc, hắc hắc, tổng giám đốc Hoắc, vì sao ngài có đến hàn xá này vậy?”

Ngũ Học Phong khăn trương lau chùi mồ hôi lạnh, cười cứng nhắc đi đến phòng khách dưới lầu.

Hoắc Phi Đoạt vẫn cúi đầu, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra một cổ khí lạnh làm người khác rùng mình: “Ngũ Học Phong, ông có biết con gái nhỏ của ông đã mất tính rồi không?”

“Con gái nhỏ? Ai? Nhân Lệ?”

Ngũ Học Phong bị dọa sợ hãi: “Không đúng, Nhân Lệ ở trong nhà, lúc này tôi còn nghe giọng nói con bé mà!”

“Không phải Ngũ Nhân Lệ, là Ngũ Y Y! Thế nào, trong lòng ông, Ngũ Y Y vẫn không phải là con gái của ông sao? Ngũ Y Y nhà ông bị mất tích, ông cũng không biết, ông là cha như thế à?”

Hoắc Phi Đoạt đem lửa giận phát tiết trên người Ngũ Học Phong.

Ngũ Học Phong bị Hoắc Phi Đoạt rống to, rống đến nỗi không dám mở mắt, cả người run rẩy, đứng cũng đứng không yên.

“Y Y.... Y Y mắt tích? Đây là có chuyện gì?”

Ngũ Học Phong dùng sức chớp chớp mắt: “Không phải tổng giám đốc Hoắc đã nói, để Y Y ở chỗ của ngài, các người lập tức đăng ký kết hôn sao?”

“VẬY ông là cha mà cũng không biết gọi điện thoại cho Y Y hỏi thăm một câu nào sao? Bọn tôi bị mất liên lạc mấy ngày rồi, ông cũng không biết! Thật là cho người ta rất thất vọng! Trên đời này, vì sao lại có người cha như ông? Ông xứng đáng làm cha của cô ấy sao?”

Hoắc Đoạt đứng lên, ngón tay lắc lắc trước mặt Ngũ Học Phong, nếu Ngũ Học Phong thật sự không phải là cha ruột của Ngũ Y Y, anh thật muốn dùng lực, đánh người đàn ông này thành tổ ong vò vẽ.

Tiêu Mai xoa xoa kem dưỡng da tay từ trên lầu đi xuống: “Ai da, rống to cái gì, không phải am thanh trong ti vi quá lớn à? A!”

Lúc Tiêu Mai nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt thì sợ tới mức thét chói tai, suýt chút nữa té ngã trên sàn nhà.

Hoắc Phi Đoạt xoay mặt, hung hăng trừng mắt với Tiêu Mai, híp mắt lại, hạ lệnh: “A Trung, đem người họ Tiêu này bắt lại cho tôi!”

“A! Vì sao? Không cần phải.... không cần phải bắt tôi!”

Tiêu Mai sợ tới mức té ngã, chạy vào trong phòng trốn tránh.

Thật ra đến bây giờ bà ta cũng không biết tại sao phải trốn, tại sao người ta lại truy đuổi bà ta.

A Trung làm được, giống như con chim ưng nhảy vài bước lên bậc thang, lúc Ngũ Học Phong còn chưa kịp nói thì A Trung đã tóm được Tiêu Mai kéo ra ngoài.

496. Chương 497: Anh Là Chồng Của Em 3

“Hoắc, tổng giám đốc Hoắc, người bên trong làm sao? tại sao phải đối xử tốt với cô ấy? Có gì hiểu lầm, chúng ta nói hết ra.... Y Y mất, tôi thật sự không biết, không có liên quan gì đến tôi, tôi không có trách nhiệm, tổng giám đốc Hoắc...”

Hoắc Phi Đoạt tức giận đến sôi gan: “Ngũ Học Phong! Con gái ông cũng mất, mất tích, không tìm được, điều ông lo lắng đầu tiên không phải là cho an nguy của cô ấy, đi hỏi thăm hướng đi của cô ấy mà điều ông nghĩ tới đầu tiên là trốn tránh trách nhiệm của mình, ông sợ người khác sẽ đổ trách nhiệm lên đầu ông! ông còn có lòng người hay không? Ông còn có tính người hay không?”

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi, xin tổng giám đốc Hoắc đừng tức giận, cho tôi thêm một cơ hội nữa, sau này tôi nhất định sẽ cố gắng thay đổi.”

“Đây không phải là vấn đề thay đổi hay không thay đổi, đây là bản tính! Tình cảm chỉ dành ột người ông cũng không có! Thật là làm cho người ta đau khổ, làm cho tôi quá thất vọng! Nhưng tôi nói cho ông biết, Ngũ Học Phong, ông đối xử với Y Y như vậy, ông đừng mong có một ngày nào tốt! A Trung, ra lệnh, từ ngày mai trở đi, tất cả các xí nghiệp cắt đứt hợp tác với Ngũ Học Phong! Không cho bất kỳ công ty nào lui tới chỗ ông ta!”

“Vâng, lão đại!”

Ngũ Học Phong hét lên một tiếng, bị dọa sợ hãi ngồi phịch trên mặt đất.

Tiêu Mai bị bắt đến trước mũi chân Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt ngồi trên ghế sa lon, liếc nhìn Tiêu Mai hỏi: “Tiêu Mai, nói cho tôi biết, em trai của bà đã đi đâu?”

“Tôi không biết, làm sao tôi biết tên nghịch tử kia đã đi đâu? Kể từ sau khi nó hủy hôn với Nhân Ái, tôi đã cắt đứt quan hệ với nó, cái tên tiểu tử thú vị này, nhất định không nghe lời tôi! Đính hôn với Nhân Ái cho thật tốt, sau này tất cả cổ phần trong tay của nó đều thuộc về cậu ấy, nhưng mà cậu ấy nhất định không chịu nghe, giống như uống phải thuốc mê, hết lần này đến lần khác mê luyến con Ngũ Y Y. Tức chết tôi rồi! Ngài đừng hỏi tôi, tôi không biết cậu ấy đi đâu! yêu chết chết, yêu sống sống!”

Hoắc Phi Đoạt cười lạnh: “Được, bà mặc kệ anh ta sống hay chết có đúng không? Không sao, anh nhất định sẽ quan tâm đến sự sống chết của bà!”

“A? Anh, anh có ý gì?” Tiêu Mai bị dọa đến nổi mở to hai mắt.

Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng nhướng mắt nhìn về chỗ khác, cơ thể cao lớn đứng lên, một tay để vào túi, đi ra ngoài rồi nói: “A Trung, đưa Tiêu Mai đi, treo lên cầu lớn bắt qua sông, dùng các phương thức truyền tin đi, hãy nói là cho Tiêu Lạc tám giờ, nếu như anh ta không xuất hiện, chị gái của anh ta sẽ bị cho cá ăn.”

“A! không muốn, ông xã, ông xã, anh hãy cứu em, ông xã, cứu em với!”

Tiêu Mai khóc lóc hướng về phía Ngũ Học Phong nhờ ông ta giúp đỡ.

Ngũ Học Phong nằm sấp, ôm lấy chân Hoắc Phi Đoạt, khóc lóc cầu xin: “Tổng giám đốc Hoắc, tôi cầu xin ngài, đừng để công ty tôi đóng cửa, tôi cầu xin ngài thu hồi lại mệnh lệnh đi! tôi sai rồi, từ đầu đến cuối tất cả đều là tôi sai rồi! ngài trừng phạt tôi thế nào cũng được, ngài lột mấy lớp da của tôi cũng được, cầu xin ngài đừng đóng cửa công ty của tôi! hu hu hu, tôi cầu xin ngài, tổng giám đốc Hoắc, nể mặt Y Y, cầu xin ngài tha cho tôi một con đường sống đi, hu hu hu.”

Tiêu Mai tức giận dậm chân: “Ngũ Học Phong! ông còn là chồng tôi không? tôi bị người ta đưa đi, ông không giúp tôi, ông không cứu tôi, ông chỉ biết công ty rách nát kia của ông thôi, ông chỉ biết buôn bán tệ mạt của ông! Tôi nhìn thấu ông rồi!”

Hoắc Phi Đoạt một cước đá văng Ngũ Học Phong: “Sau này chờ tâm tình tôi tốt rồi hãy nói! hảo hảo tỉnh lại đi, ba vợ.”

Nói xong, Hoắc Phi Đoạt cũng không quay đầu lại.

Tiêu Mai kêu la khóc loạn cũng bị mang đi.

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ bị dọa sợ tới mức đứng ngây ngốc trên lầu.

497. Chương 498: Anh Là Chồng Của Em 4

Một màn vừa rồi cả hai người đều thấy được.

Ngũ Nhân Tâm chạy xuống, vội vàng hỏi Ngũ Học Phong: “Ba! Y Y bị bắt cóc sao? không tìm được Y Y sao?”

Ngũ Học Phong ngồi phịch trên sàn nhà, đâm mạnh lên mặt đất khóc lớn: “Công ty của tôi! Tâm huyết cả đời của tôi! không thể đóng cửa! muốn cái mạng già này của tôi, công ty của tôi!”

Vành tai Ngũ Nhân Tâm đỏ bừng, cứng cổ, cắn môi nói: “Chị mới không lo lắng cho con bé chết tiệt kia! Chị mới không lo lắng.... .. hu hu.... ..”

Nói xong, cô ta cũng khóc.

Ngũ Nhân Lệ ôm Ngũ Nhân Tâm, hai người khóc đến đau đớn thương tâm.

Tiêu Lạc bưng thức ăn có hương vị thơm ngon ngọt ngào cho Ngũ Y Y, đỡ Y Y đến trước bàn ăn.

“Ôi, đây đều là anh làm sao? Tài nấu nướng của anh thật giỏi! Em lợi hại như vậy, tìm được một ông xã hoàn mỹ.”

Ngũ Y Y nhìn bốn món ăn một món canh, hoan hô lên.

“Ăn một chút gì đi, mấy hôm nay em không ăn cái gì, nhất định là rất đói.”

“Ừ! Anh cũng ăn đi, chúng ta cùng nhau ăn!”

Ngũ Y Y chăm chỉ gấp thức ăn cho Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc gật đầu, có cảm giác rất ấm áp.

Cơm nước xong, Ngũ Y Y chuẩn bị đi tắm.

Vừa bước vào phòng tắm, cởi bỏ quần áo bên ngoài, cửa phòng tắm đã bị mở ra.

“A!” Ngũ Y Y bị dọa sợ hét to một tiếng, vội vàng lấy quần áo che chắn phía trước.

Tiêu Lạc đi vào, nhìn cơ thể trắng nõn của Ngũ Y Y, hỏi: “Anh giúp em tắm được không?”

“Hả? Anh giúp em? Không, không cần! Em tự tắm được rồi, anh đi ra ngoài đi.”

Ngũ Y Y lắc đầu như trống bỏi.

“Trước kia đều là anh giúp em tắm, em quên rồi sao?”

Ngũ Y Y hoa mắt choáng váng.

Trời ơi, thì ra mình cởi mở như vậy, thậm chí còn để cho người đàn ông này tắm ỳnh.... Ách, không chịu nổi, vừa nghĩ đã cảm thấy mặt đỏ tai hồng.

“Bây giờ.... em không nhớ về trước đây, em muốn tự mình tắm, xin anh, để em tự tắm có được không?”

Tiêu Lạc mỉm cười: “Bây giờ ngay cả đi tắm cũng muốn anh công sao? Buổi tối chúng ta làm chuyện yêu đương thì sao? Chẳng phải là em sẽ càng thêm xấu hổ à?”

“Hả? Ân ái?”

Ngũ Y Y trừng to hai mắt muốn rớt ra.

Sau gáy đổ mồ hôi lạnh.

Không phải chứ, hai người bọn họ còn phải.... cái gì kia?

“Không, không muốn đây, em, em không có.... Em, em cảm thấy phải....”

Ngũ Y Y đỏ mặt tía tai, hoảng hốt không thôi.

Tiêu Lạc cười một tiếng: “Vậy cũng được, để tự mình em tắm. Nhưng mà tiết mục buổi tối không thể thay đổi, anh đã chờ đợi mấy ngày rồi, em phải thông cảm cho chồng em, em muốn để chồng em trở thành hòa thượng sao?”

Tiêu Lạc chớp chớp mắt với Ngũ Y Y, đóng cửa đi ra ngoài.

Ngũ Y Y ngồi ngây ngốc tại chỗ.

“A a a, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Thật muốn làm cái kia sao? Ai da, tại sao mình khẩn trương như thế, tại sao mình lại sợ như thế? Trời ơi, sắp điên rồi! Có phải mình là một cô gái ngu ngốc nhất trên đời này không? thậm chí ngay cả việc ân ái với ông xã mà cũng sợ hãi? Trời ơi, vì sao mình cảm thấy xa lạ như vậy?”

Ngũ Y Y đang tắm thì phát điên lên.

Bây giờ trước tiên không nghĩ đến nữa, càng nghĩ càng lo lắng.

Trước tiên đi tắm trước, tắm rửa sạch sẽ, sẽ không có cảm giác dính dính không thoải mái nữa.

498. Chương 499: Anh Là Chồng Của Em (5)

Ngũ Y Y gõ gõ đầu, bước vào trong bồn tắm, ngâm mình trong làn nước ấm áp, đùa nghịch bong bóng trên mặt nước.

Đột nhiên!

Trong đầu cô chợt vụt qua một hình ảnh quen thuộc!

Giống như đã từng nhìn thấy!

Giống như....

Cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, nghịch bong bóng, vì sao lại có bóng dáng của một người đàn ông?

Người đàn ông đó có phải là người chồng đã lãng quên?

Tuyệt đối không phải là anh!

Dường như....có một lớp sương mù che đi hồi ức của cô, khiến cô không nhìn thấy rõ dáng vẻ của anh.

Chỉ là.....cô mơ hồ nhớ ra, anh có một đôi mắt sắc bén như chim ưng.

Người đó là ai?

Ngũ Y Y dùng sức lắc đầu, hình ảnh lại biến mất đi.

“Chẳng lẽ là ảo giác? Có phải là do sau tai nạn giao thông, mình bắt đầu sinh ra ảo giác rồi?”

Ngũ Y Y gõ gõ đầu, buồn chán.

Tắm xong, Ngũ Y Y mặc quần áo ngủ, mè nheo đi ra ngoài.

“Tại sao lại không sấy tóc? Như vậy rất dễ bị cảm. Đến đây, em ngồi xuống, anh sấy tóc cho em.”

Tiêu Lạc nói với cô, ấn Ngũ Y Y ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm máy sấy, đứng ở phía sau sấy tóc cho Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y ngây ngốc nhìn khuôn mặt hai người ở trong gương.

Cô ngồi phía trước, anh tuần tú đứng phía sau lưng cô, dịu dàng nghiêm túc sấy tóc cho cô.

Ngón tay anh, di chuyển trên tóc cô, động tác rất nhẹ nhàng.

Anh ấy, thật sự là yêu mình sao?

Nếu không, làm gì có người chồng nào tốt như vậy.

“Lạc?”

“Hả?” Tiêu Lạc nhìn vào gương, cười với cô.

“Này.....Tôi đã quên mất anh, thật sự là anh không đau lòng?”

Ngũ Y Y cẩn thận hỏi.

Tiêu Lạc nhìn Ngũ Y Y trong gương, tươi cười, “Không có. Em có thể làm bạn với anh, anh cảm thấy như vậy là đủ, rất hạnh phúc. Mặc kệ đã trải qua những gì, hai chúng ta vẫn luôn bên nhau, điều này là tuyệt vời nhất, có đúng không?”

Ngũ Y Y gật đầu, “Ừ ừ! Anh đối với tôi cũng rất tốt.”

“Điều này là đương nhiên, em là người phụ nữ anh yêu nhất.”

Tiêu Lạc đi tắm, Ngũ Y Y nằm trên giường, lật tới lật lui tới báo, vẫn nên bỏ qua, phiền chán nắm tóc.

Làm sao bây giờ?

Đợi Tiêu Lạc tắm xong, hai người bọn họ sẽ phải....

Cái kia sao?

Trời ạ, cô cảm thấy rất xấu hổ đó nha!

Ngũ Y Y ôm ngực mình, hít sâu, lại hít sâu, “Vì sao mình lại căng thẳng như vậy? Người ta đã là chồng của mình mà, đã sớm cùng anh rất nhiều lần, vì sao còn căng thẳng như vậy? Trời ạ, ai tới cứu tôi với? Có lẽ mình không cần căng thẳng như vậy chứ.”

Rào rào một tiếng, cửa phòng tắm mở ra, Tiêu Lạc bước ra ngoài.

Ngũ Y Y giương mắt nhìn, lập tức há mồm trợn mắt.

Dáng người của Tiêu Lạc thật tuyệt nha!

Thắt lưng hẹp, cơ thể hình tam giác, cơ ngực cơ bụng đều tắm tấp.

Thiệt là không thể tưởng tượng được, nhìn Tiêu Lạc hào hoa phong nhã như vậy nhưng lại có dáng người thật nóng bỏng.

Ngũ Y Y không nhịn được hít hít nước mũi.

Toàn thân Tiêu Lạc đều là nước, phía dưới là một chiếc khăn tắm, cứ như vậy đi ra.

Anh đi đến gần Ngũ Y Y một bước, Ngũ Y Y không nhịn được mà nín thở.

“Anh, anh, anh dừng lại đi.”

Ngũ Y Y chớp mắt, sợ tới mức nói lắp.

“Tại sao?” Tiêu Lạc buồn cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Ngũ Y Y.

“Này, anh còn chưa sấy tóc đâu!”

“À? Em muốn sấy tóc cho anh sao?”

“Cái gì chứ, người đàn ông kia, tự mình sấy đi!”

Tiêu Lạc cười cười, cũng không thềm cãi lại, đi qua sấy tóc.

Ngũ Y Y nhân cơ hội này dùng sức thở dốc, vỗ ngực.

Trời đất, cô như vậy mà nhìn thấy dáng người của chồng mình lại chảy nước miếng, đúng là không có tiền đồ rồi!

499. Chương 500: Chấp Nhận Anh Đi 1

Ngũ Y Y ngồi ở chỗ đó lo sợ bất an.

Tiêu Lạc sấy tóc, nhìn chính mình trong gương, cũng lo sợ bất an.

Đây là lần đầu tiên của anh và Y Y....

Trong lòng anh vô cùng kích động, nhưng lại không biểu hiện phần hưng phấn quá trớn ra ngoài, anh sợ cô sẽ nghi ngờ.

Nếu đã là vợ chồng, làm sao còn có thể xa lạ như vậy chứ?

Tiêu Lạc lặng lẽ nhìn Y Y, nhìn cô đang chống cằm, gương thẹn thùng trông rất ngốc nghếch.

Ha ha, vật nhỏ này, nhất định là bị mình mê hoặc rồi.

Có cảm giác cực kỳ thành công.

Tiêu Lạc tắt máy sấy, lấy tay đẩy đẩy tóc, nhìn vào người đàn ông đẹp trai trong gương rồi nhẹ nhàng gật đầu.

“Sấy tóc xong rồi.”

Anh cười nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y khẩn trương chớp mắt liên tục: “Này này, anh không cần sấy tóc thêm một chút nữa à? Ngộ nhỡ không được thì sao?”

Tiêu Lạc cất bước đi về phía cô: “Tóc của anh ngắn, không giống như tóc của em, đã khô rồi.”

“Hả? Nhanh như vậy đã khô rồi sao?”

Ông trời ơi, vì sao thời gian sấy tóc lại nhanh vậy chứ?

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô căng thẳng muốn chết rồi!

Ngũ Y Y nhịn không được dùng tay nắm chặt cái chăn, sợ đến mức mi mắt cũng không dám nhìn Tiêu Lạc.

Tiếng bước chân càng đến gần, cô lại nhịn không được run rẩy.

“Đang suy nghĩ gì đấy?”

Tiêu Lạc cười khê, mang theo một mùi hương thơm ngát, hai tay anh chống lên giường, gương mặt tuần tú từ từ cúi đầu nhìn vào hai mắt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y chống lại nụ cười nhạt và ánh mắt mê người của anh ta thì sợ đến mức cả người run rẩy, tranh thủ thời gian ngược mặt lên, nhìn xung quanh: “Ha ha ha, không có gì. Này, hôm nay ánh trăng thật đẹp.”

“Đúng không?”

Tiêu Lạc nhịn không được cười ha ha: “Xin lỗi, hôm nay trời hơi nhiều mây, không có trăng sáng.”

“A, ha ha, phải không? Lúc này có trăng sáng mà!”

Ngũ Y Y lúng túng gãi gãi đầu.

Ách! Ngũ Y Y sửng sốt, không biết làm sao nhìn Tiêu Lạc đến gần.

Phải nói thật ông xã mình lớn lên vô cùng đẹp trai, đặc biệt là lúc khê cười khi thức dậy, rất có sức cuốn hút, có tính kích động mê người.

“Y Y, biết rõ anh vẫn luôn rất yêu em không?”

Tiêu Lạc thâm tình thổ lộ, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khi anh đặt vào lòng bàn tay mình rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Gương mặt của Ngũ Y Y trong chốc lát đỏ bừng, hơi lo lắng: “Là sao? Rất, rất cảm ơn anh đã đối xử với em như vậy, em rất cảm ơn.”

“Cảm ơn em đã tin tưởng anh, giao em cho anh, cho phép anh làm bạn với em cả đời, đây mới là cảm kích của anh đối với em.”

Ngũ Y Y nâng mắt, ngạc nhiên nhìn Tiêu Lạc.

Người đàn ông này.... rất có cảm tình!

Có thể có được người chồng như vậy, cả đời này cô còn muốn gì nữa, thật là đáng giá!

“Lúc em gặp tai nạn, anh vẫn luôn ở bên em, không bao giờ bỏ đi?”

“Đương nhiên. Em là tất cả của anh, là duy nhất của anh, là người anh yêu nhất, tại sao anh có thể rời bỏ em?”

Tiêu Lạc cười nhe răng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, lấy tay vuốt ve mái tóc Ngũ Y Y.

“Cảm, cảm ơn anh....”

Ngũ Y Y cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt nóng như lửa kia, nó lấp bắp.

Ngoại trừ nói cảm ơn ra, cô thật không biết hiện tại nên nói gì.

“Không nhớ sao?”

Tay Tiêu Lạc thuận lợi trượt đến đầu vai Ngũ Y Y, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Cái gì?” Ngũ Y Y muốn né tránh tay anh ta.

500. Chương 501: Chấp Nhận Anh Đi 2

Tay của anh giống như có dòng điện vuốt ve bờ vai cô, làm cho cả người cô đều mềm nhũn, có một loại cảm giác tức giận không nói nên lời.

Cô rất sợ cảm giác này.

“Em nhớ không ra chúng ta ngọt ngào đến mức nào sao?”

Ngũ Y Y lắc đầu: “Thật xin lỗi, xem ra thật sự không nhớ ra.”

“Ha ha, không sao, có anh ở đây, anh sẽ tự mình nói cho em biết, sau đó cho em ôn tập lại quá khứ, cho em làm quen một chút về quá khứ của em.”

Tiêu Lạc ngồi trên giường, nệm hơn lún xuống một chút.

Ngũ Y Y có một loại cảm giác đang đến gần cơn dã thú nguy hiểm, lập tức run bắn người.

Tiêu Lạc nhạy cảm thấy được, ánh mắt anh khẽ ngẩn ra, nhưng chỉ là một giây ngẩn ngui, anh lập tức che giấu phần tâm tình này.

Hai tay ôm lấy gương mặt Ngũ Y Y, giọng nói chuyện thật nhỏ và ôn nhu, giống như ma chú: “Em vốn rất thích hôn môi anh, thích anh từ từ mút mùi thơm của em, giống như vậy....”

Tiêu Lạc hạ mi mắt, si ngốc nhìn đôi môi đỏ mọng của Ngũ Y Y, từ từ đến gần.

Thình thịch thình thịch.... Cô không muốn, cô cảm thấy lúc này tim cô như muốn nhảy ra ngoài.

Môi chồng mỏng mỏng, lộ ra màu đỏ như thạch lựu, màu hồng khỏe mạnh. Vừa nhìn có thể thấy người đàn ông được luyện tập tốt.

Mùi thơm trên cơ thể của anh quanh quẩn đâu đây, dường như muốn chôn vùi cô vào trong đó.

Thì ra đây là hôn môi sao?

Hay là cô thích anh hôn mình vậy sao?

Suy nghĩ lung tung, ánh mắt nhìn thấy môi anh sắp áp vào môi cô, Ngũ Y Y chợt ngã đầu về phía sau: “Chậm một chút chậm một chút, em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nữa.”

Tiêu Lạc giật mình.

“Em không cần phải chuẩn bị, em chỉ cần nhắm mắt lại, hưởng thụ và đánh giá là được rồi.”

Ngũ Y Y nhanh chóng thở hổn hển: “Nhưng mà không được, em căng thẳng. Em cần phải điều chỉnh thật tốt, chờ em thở vài hơi, để cho em chuẩn bị cho tốt.....Ừm ừm!”

Hai mắt Ngũ Y Y chợt mở to.

Tiêu Lạc không để cho cô có thời gian nói chuyện, trực tiếp dán vào, hung hăng hôn lên môi cô.

“Ừm ừm ừm....” Ngũ Y Y dùng sức lắc đầu, bản năng muốn cự tuyệt.

Muốn chết, vì sao chồng cô hôn cô, cô lại bài xích như vậy?

Lại rất đáng sợ là suy nghĩ giết chồng thoáng qua trong đầu, mình quá đáng sợ.

Một tay Tiêu Lạc đặt sau gáy Ngũ Y Y, cố định đầu cô, không để cho cô lộn xộn, cả người áp vào, dán chặt vào ngực cô, tìm một vị trí thích hợp hôn sâu vào.

“Ừm ừm ừm.... Từ từ.....Em.....A.... Ừm ừm ừm....”

Ngũ Y Y muốn nói với ông xã mình trước tiên đừng gấp, bây giờ cô rất sợ hãi, nhưng mà làm sao có thể nói ra được, tất cả tiếng động phát ra đều là tiếng hừ hừ đứt quãng lặp đi lặp lại.

Cũng giống như làm nũng.

Điều này làm áu trong người Tiêu Lạc sôi sục, anh khẽ kêu một tiếng, nụ hôn càng sâu thêm, hận không thể nuốt Y Y vào bụng.

Cả người đều áp vào, lập tức đem Ngũ Y Y đè ép dưới thân mình.

Nụ hôn nóng bỏng đánh thức tất cả tế bào trong người anh ta.

Muốn công thành đoạt đất!

“Y Y.... Y Y.... Anh yêu em.... rất rất rất yêu.”

Tiêu Lạc thâm tình nỉ non, cởi bỏ khăn tắm quấn bên hông anh.

Ngũ Y Y sợ tới mức hét to một tiếng, lập tức nhắm mắt lại.

Thật xấu hổ, cô không nên nhìn cơ thể đàn ông, xấu hổ quá.

501. Chương 503: Tiếp Nhận Anh Đi 3

“Y Y... Y Y...” Tay Tiêu Lạc di chuyển trên người Ngũ Y Y, có phần nóng nảy xé rách áo ngủ của cô.

“Không cần... Tạm thời đừng như vậy... Dừng lại...”

Ngũ Y Y sợ tới mức bắt lấy tay của anh lại, không để cho anh xé rách, tay hai người đang độ sức.

Ở dưới Tiêu Lạc đã có phản ứng, mặc dù Ngũ Y Y không dám nhìn, nhưng cô lại cảm giác được, ở giữa hai chân cô có cái gì đó thực cứng.

Vật đó thật lớn!

“Y Y, cho anh đi... Không cần hành hạ anh, anh yêu em... Anh yêu em Y Y... Cho anh đi...”

Tiêu Lạc hôn lung tung lên da thịt của cô, kịch liệt hôn trên cổ, hôn đến xương quai xanh của cô.

Một bàn tay tiến vào áo ngủ của cô bắt đầu sờ soạng.

Xoạt!

Anh thành công cởi bỏ áo ngủ của cô, Ngũ Y Y cảm thấy trước ngực đột nhiên mát mẻ, kêu a một tiếng.

Một tay Tiêu Lạc đi tới, giữ lấy một bên đùi của cô.

“A...” Tiêu Lạc phát ra một tiếng rên nhẹ.

“A! Dừng!” Cả người Ngũ Y Y run lên, bắt đầu giống như người điên cuồng ưỡn ẹo cơ thể, “Lấy ra! Bỏ tay anh ra! Không nên như vậy! Không cần sờ em!”

Tiêu Lạc thấp giọng an ủi cô, “Không có việc gì, đừng sợ, rất thoải mái, trước đây em đều cùng anh như vậy... Đừng sợ anh sẽ không làm tổn thương em, thả lỏng, em thả lỏng một chút...”

“Đừng! Em không muốn! Buông em ra! Em không muốn tiếp tục! Em không muốn!” Ngũ Y Y ra sức giãy dụa.

“Bảo bối, thử qua một lần em sẽ không sợ nữa, anh đảm bảo anh sẽ nhẹ nhàng, rất dịu dàng.”

Tiêu Lạc hoàn toàn không có ý định tha cho Ngũ Y Y, anh tự nói với mình, nhất định phải làm cho tinh thần hăng hái thêm, để cho cô quen với việc trong cô có anh, phải để cho cô tiếp nhận sự thật hai người bọn họ hòa thành một thể mới được.

Tiêu Lạc dần lòng, ôm lấy hai chân Ngũ Y Y, thân thể anh chen vào giữa hai chân cô.

“A! Buông em ra! Em không muốn! Buông em ra! Không cần tiếp tục!” Ngũ Y Y lắc lắc thân thể, dùng sức giãy.

Tiêu Lạc chuẩn bị bá vượng ngạnh thượng cung.

“Y Y đừng sợ, đừng căng thẳng, em hít sâu vào, không có đáng sợ như em nghĩ, anh đảm bảo, ngoan, anh nhất định sẽ rất dịu dàng. Đợi tí nữa tất cả nghe theo em chỉ huy được không? Em muốn tư thế gì thì anh để tư thế ấy, em nói chậm thì anh sẽ chậm, cầu xin em đừng giãy vò anh, để cho anh vào trong.”

Tuy trong lời nói Tiêu Lạc là khẩn cầu, nhưng động tác lại vô cùng bá đạo, đưa tay xuống dưới lột bỏ quần lót của cô.

Ngũ Y Y đột nhiên ngưng tất cả động tác phản kháng!

Tiêu Lạc giật mình nhìn Ngũ Y Y.

Chỉ thấy Ngũ Y Y nghiêng cái đầu nhỏ, đôi mắt gắt gao nhắm chặt, hàm rang cắn chặt đến mức môi bật máu, từ khóe mắt chảy ra hai giọt nước mắt!

“Y Y! Em khóc sao?”

Tiêu Lạc kinh hãi, trong lòng căng thẳng, tất cả hào hứng đều tan hết.

“Ô ô ô...”

Ngũ Y Y khóc thành tiếng, dùng tay nhỏ bé ra sức lau nước mắt. Toàn thân đều run lấy lấy.

Giống như là một con vật nhỏ đáng thương sắp bị bóp chết.

Tiêu Lạc ngẩn người.

Mặc dù cô mất trí nhớ, nhưng cô cũng không thể thản nhiên tiếp nhận anh sao?

Chẳng lẽ thân thể có thể tự động bài xích anh sao?

Cái ý nghĩ này, khiến Tiêu Lạc cảm thấy cực kỳ bi thương!

Anh chậm rãi rời khỏi thân thể của cô, để cô nằm ổn định, sau đó đắp chăn cho cô, “Y Y, đừng khóc, anh không động vào em, hôm nay chúng ta không chơi trò này. Em đừng khóc, là anh không đúng, anh hù dọa em. Em đánh anh đi.”

502. Chương 504: Tiếp Nhận Anh Đi 4

Tiêu Lạc cầm bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, đánh lên đầu mình.

Ngũ Y Y nước mắt lưng tròng nhìn Tiêu Lạc, rút tay mình lại, khóc lên rất thương tâm, “Hu hu hu, thật xin lỗi, em cũng cố gắng chuẩn bị rồi, nhưng không được, em thật sự rất sợ, thật xin lỗi ông xã, em làm cho anh khó xử rồi, thật xin lỗi anh ông xã.”

Tiêu Lạc sững sốt, đột nhiên cười khỏ một tiếng, “Không có chuyện gì, nghe em mở miệng gọi anh một tiếng ông xã, anh cũng vui rồi. Chuyện này không cần vội, dù sao em cũng mất trí nhớ, đối mặt với anh cũng giống như đối mặt với người xa lạ, anh có thể hiểu. Đừng khóc, khóc như vậy anh cũng muốn khóc.”

Ngũ Y Y dừng khóc, nắm góc chăn, đáng thương nhìn Tiêu Lạc quỳ bên giường.

“Ông xã?”

“Cái gì? Bảo bối?” Tiêu Lạc cúi đầu xem xét phía dưới của mình một cái, thở dài trong lòng.

Chỗ đó kéo căng quá đổi, giống như là ứ máu khó chịu.

Đáng tiếc.....

Thôi.... ...

“Anh giận em sao?”

“Vì sao phải giận em?”

“Em đối với anh như vậy..... Em không xứng làm một người vợ tốt, em vừa rồi không nên khóc, em nên vui vẻ cùng anh.....”

Ngũ Y Y vểnh iệng nhỏ, gương mặt áy náy.

Tiêu Lạc thở dài, “Em có lòng thì tốt rồi, ngày còn nhiều, rất nhiều, chúng ta sẽ có cả đời, ngày mai ngày mốt ngày kia chúng ta có thể tiếp tục thử lại.”

Ngũ Y Y gật gật đầu, “Em bảo đảm ngày mai chuẩn bị tâm lý thật tốt, em không thể có lỗi với anh được, ông xã.”

“Không có chuyện gì, đừng suy nghĩ, ngủ đi.”

Tiêu Lạc cúi đầu, hôn trên trán Ngũ Y Y một cái, cứ như vậy khóa thân đi vào phòng tắm.

Ngũ Y Y len lén nhìn bóng lưng Tiêu Lạc một chút, ôi mẹ nó, đàn ông không mặc gì cũng rất mê người nha.

Mông vểnh, chân dài.

Đáng tiếc..... Thế nhưng bản thân mình không có cách nào đối mặt với sức mê hoặc của ông xã, vừa rồi rốt cuộc mình xảy ra chuyện gì, tại sao vào thời điểm ý loạn tình mê, mà cô lại bị hù dọa đến mức oa oa khóc lớn.

Chính cô cũng không biết mình sao lại thế này.

Rào rào.....

Tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm.

Chắc hẳn..... Ngũ Y Y le lưỡi. Chắc hẳn Tiêu Lạc đang tắm nước hạ nhiệt độ đây. Đáng thương cho ông xã.

Ngũ Y Y sợ đối mặt với Tiêu Lạc lại ngượng ngùng nữa, vội vàng lật người, nằm vào bên trong, làm bộ ngủ, nhắm hai mắt lại.

Tiêu Lạc cau mày hướng về phía nước lạnh tắm, phía dưới lửa nóng cùng nóng nảy làm cho toàn thân anh khó chịu.

Nghĩ tới nghĩ lui, không nhịn được tức giận nện một đấm ở trên tường.

Thật đáng chết!

Y Y cũng mất đi trí nhớ, anh không có cách nào cùng cô thành công hoàn thành việc làm tình.

Ngày mai nhất định phải làm tốt khúc dạo đầu, làm cho cô cam tâm tình nguyện tiếp nhận mình.

Tiêu Lạc tắm rửa xong, mặc áo tắm vào, tùy ý buộc đai lưng, đi ra khỏi phòng tắm.

Y Y ngủ thiếp đi.

Tiêu Lạc kéo chăn lên trên cho Ngũ Y Y, thở dài đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong bóng tối, Ngũ Y Y mở to mắt, thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Lạc tìm điều thuốc, mới vừa đốt, hút vài hơi, điện thoại di động liền vang lên.

Anh nhú mày, nhìn biểu thị cuộc gọi đến, là thuộc hạ trong nước: “Nói.”

Anh phun ra mấy vòng khói: “Anh Lạc, đã xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Chị hai bị Hoắc Phi Đoạt bắt đi!”

“Cái gì! Chị tôi? Chuyện gì xảy ra?”

“Không thể tưởng tượng được Hoắc Phi Đoạt ác như vậy! Hắn không quản tin tức dư luận, cũng không quản cảnh sát đã tham gia, trực tiếp trói chị hai đi, treo ở Đại Kiêu! Hắn còn nói cho anh tám giờ, nếu như không xuất hiện, lập tức vứt chị hai xuống dưới cầu làm mồi cho cá!”

503. Chương 505: Anh Là Ai 1

Hoắc Phi Đoạt hoàn toàn trong trạng thái chờ xuất phát, làm gì còn dáng vẻ mệt mỏi nữa?

“Tìm được địa chỉ sao?”

Hoắc Phi Đoạt hướng tới bên tên trẻ tuổi rỗng.

“Tìm được rồi! Ở Ba Lan.”

“Chạy đi xa như vậy, hừ, Tiêu Lạc muốn để cho tôi cả đời không tìm được Y Y. Hắn đúng là mơ tưởng! Lập tức phải máy bay chuyên dùng, tôi muốn bay ngay đến Ba Lan.”

“Lão đại, anh định đi Ba Lan, vậy Tiêu Mai phải làm sao đây? Người ta dù sao cũng là người đẹp hết thời, bây giờ còn treo ngược ở trên Đại Kiêu, vậy nên giao người này cho ai?”

Cố Tại Viễn ngăn cản Hoắc Phi Đoạt, làm ra bộ dáng như tôi rất ngoan.

“Cậu đã chủ động xin đi giết giặc, vậy thì giao cho cậu, cậu xem thử rồi xử lý đi. Theo suy đoán của tôi, Tiêu Lạc tuyệt đối sẽ không mặc kệ chị gái mình, anh ta còn chưa mất trí đến trình độ biến thái này.

Cố Tại Viễn trợn tròn mắt, “Chao ôi, tôi làm gì có chủ động xin đi giết giặc? Tôi không phải hỏi một câu như vậy sao?”

“Tôi biết rõ, cậu có thể không chế chuyện dục vọng, dĩ nhiên, cũng có năng lực này. Đi đi, tôi tin tưởng cậu có thể xử lý tốt.”

Hoắc Phi Đoạt vỗ vai Cố Tại Viễn, tiếp theo người đã bước đi ra ngoài.

“Hắc hắc, tôi đương nhiên có năng lực này rồi, còn phải nói nữa sao, cũng không nhìn một chút coi tôi Cố Tại Viễn là ai, có tôi Cố đại gia xuất hiện, chuyện gì không rõ ràng đều được xử lý, ha ha ha.”

A Trung lập tức xạm mặt lại, đi đến trước mặt Cố Tại Viễn, nhỏ giọng nói, “Cũng biết cậu sẽ bị lừa. Nghe vài câu êm tai liền mang mình bán đi. Người anh em Tại Viễn, nhân tiện nơi này cục diện rối rắm phải nhờ cậu tới thu thập rồi, tôi đi Ba Lan sẽ nhớ thương cậu.”

A Trung nhe răng cười, vỗ bả vai Cố Tại Viễn, lắc đầu cũng vội vàng đuổi theo Hoắc lão đại.

“Này! Này!” Cố Tại Viễn. Đưa tay kêu. Cả người dờ ra. Gãi da đầu, lăm bầm lăm bầm, “Tôi chẳng lẽ lần này lại bị lừa sao? Tôi lại lên làm Hoắc lão đại sao? Mẹ nó, Tiêu Lạc là muốn trở về cứu chị anh ta đó! Muốn tôi trực tiếp đối mặt với Tiêu Lạc! A a a a, quả nhiên bị lừa! Lão đại! Tôi đi Ba Lan! Anh ở lại đối phó Tiêu Lạc!”

Ngũ Y Y tỉnh lại, trời, đã sáng rồi.

Có lẽ là quá mức mệt mỏi, nên giấc ngủ này đặc biệt ngon giấc.

Thật giống như.....

Trong giấc mơ, còn nằm mơ thấy một người đàn ông anh tuấn, người đàn ông kia, tuyệt đối không phải là ông xã Tiêu Lạc.

“Vậy anh ta là ai chứ? Tại sao trong giấc mơ anh ta lại cười với mình?”

Ngũ Y Y gãi đầu ngồi dậy, duỗi lưng một cái.

Chủ yếu là, trong giấc mơ anh chàng đẹp trai kia, không chỉ cười với cô, còn cười đến mức nghiêng nước nghiêng thành, cực kì mê người, lúc ấy ở trong giấc mơ, cô chảy nước miếng hướng tới người ta mà nhào qua.

Ngũ Y Y vuốt gương mặt có chút xấu hổ tự nói, “Thật là mất mặt, mình đã kết hôn rồi, đã có ông xã, thế nhưng lại nằm mơ thấy người đàn ông xa lạ khác, hơn nữa,,,,, Hơn nữa ở trong giấc mơ lại cùng người ta hôn môi, a a a a a, mình muốn điên rồi.” Đúng vậy, trước khi tỉnh ngủ cô vừa mới ở trong giấc mơ, còn cùng với đại mỹ nam trong giấc mơ, hung hăng, hôn môi thật sâu!

Hôn đến thần hồn điên đảo, hôn đến khí huyết dâng trào.

Khụ khụ khụ, có chút sắc.

Ngũ Y Y xuống giường, mang dép lê, không mặc áo khoác, đi đến trước cửa sổ, nhìn ra ngoài.

“Nơi này có thể thấy biển rộng, mình nhớ rõ.”

Đột nhiên trong đầu Ngũ Y Y xuất hiện ý niệm này.

Biển rộng.

Dù sao đứng trước cửa sổ, đầu tiên cô liền nghĩ đến biển rộng.

Kết quả.....

Ngũ Y Y mở cửa sổ ra, đáp lời là hơi lạnh sáng sớm, nhìn mọi nơi trái phải một vòng, ở đâu có biển rộng? Nơi này, thực chất chỉ là nông trường dã ngoại, chỉ thấy rừng cây.

504. Chương 506: Anh Là Ai 2

“Vì sao mình lại nghĩ đến biển rộng chứ?”

Ngũ Y Y hết sức không hiểu.

Cô nghiêng đầu, thấy trên tủ ở đầu giường có một trang giấy gấp lại, mở ra nhìn.

“Tiêu Lạc gửi thư ỉn?” Ngũ Y Y nói thầm ra tiếng.

Đều ở cùng một nhà, còn là hai vợ chồng, có lời gì cứ nói được rồi, cần phải tới viết thư sao? Người này thật cổ quái.

Trong thư chữ viết lưu loát, kiểu chữ tuấn mỹ.

“Hà? Anh có chuyện đi ra ngoài sao? Sẽ có người chăm sóc mình?” Ngũ Y Y mở to mắt, nhìn hai bên một chút, quả nhiên, trong phòng ngủ yên tĩnh không có người.

“Ai sẽ chăm sóc mình?”

Ngũ Y Y mặc quần áo tử tế, buồn bực đi xuống lầu.

Liền thấy hai người phụ nữ giúp việc già đang chờ cô, “Bà chủ, người đã tỉnh? Muốn ăn chút gì không, xin phân phó.”

“A, các người khỏe, tùy tiện làm bữa sáng được rồi.”

Ngũ Y Y hướng tới các bà cười nhạt, dọc theo cầu thang đi xuống dưới.

Đây là nhà cô và Tiêu Lạc sao?

Tại sao cảm thấy khắp nơi đều xa lạ như vậy?

Giống như là đang ở trong nhà của người khác vậy.

Từ cọng cây ngọn cỏ, một chai một bình giống như là nhìn không quen thuộc.

“A! Các người là ai?”

Ngũ Y Y ôm ngực, nhìn hai người đàn ông lực lượng trong phòng khách, sợ tới mức lùi về phía sau mấy bước.

Hai người đàn ông này vừa nhìn liền bộc lộ khuôn mặt hung ác, bả vai rất rộng, cánh tay khỏe mạnh, đang giữ tại cửa phòng, giống như hai người bảo vệ.

“Bà chủ người khỏe chứ! Chúng tôi đến bảo vệ an toàn cho người.”

Ngũ Y Y chớp mắt vài cái, “Bảo, bảo vệ an toàn cho tôi? Tôi cần bảo vệ sao?”

Ngũ Y Y có chút không hiểu.

Cô chẳng qua chỉ là người bình thường, cũng không phải là nhân vật đặc biệt gì, còn cần bảo vệ sao? Thật không thể tưởng tượng nổi.

Ngũ Y Y sợ tới mức chạy vào phòng ăn, goings như một đứa trẻ ngồi trước bàn ăn, nâng hai má, chờ ăn cái gì.

Thỉnh thoảng, vẫn còn hơi sợ nghiêng mắt nhìn hai người bảo vệ mấy lần.

Ăn xong điểm tâm, lái xe con bên ngoài, ở trong vườn trồng trọt đi dạo.

Cầm cây kéo lớn muốn cắt sửa lại hoa cảnh, cố sức xách theo, ở trong hoa viên đi bộ.

“Em sẽ cắt bỏ hoa sao?”

Đột nhiên, một âm thanh dễ nghe vang lên ở phía sau.

“Hả?”

Ngũ Y Y giật mình, xoay người lại nhìn.

“A?”

Ngũ Y Y há miệng thật lớn, giật mình nhìn người đàn ông cao lớn ở bên ngoài.

Anh cả người mặc quần áo màu đen, áo khoác ngoài màu đen bọc lấy thân hình thon dài của anh, chân thẳng lại dài, trên cổ quần một cái khăn quàng cổ màu xám hồng đan xen hình tam giác, quần áo phối hợp vừa thời thượng vừa đẹp.

Lại nhìn đến mặt....Vậy thì lại làm cho người ta đứng núi này trông núi nọ.

Gương mặt tuần tú quá mê người! Con người dài hẹp, sáng ngời và tinh mịch, sống mũi cao, môi mỏng khêu gợi.

Lúc này, một tay anh đút ở trong túi quần, nhẹ nhàng cười nhìn cô!

Nghỉ ngơi một lát, một thân lười biếng cùng phóng khoáng.

A! Nghĩ tới! Cô đã gặp qua anh!

Cái này mỹ nam.... Không phải là ở trong mộng hôn môi đó sao!

“A! Tại sao là anh?”

Ngũ Y Y xấu hổ lùi về sau nửa bước.

Hoắc Phi Đoạt bước về phía trước mấy bước, “Anh thế nào chẳng lẽ em không muốn gặp lại anh?”

Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra một chút răng nhỏ trắng nõn, mê hoặc chết người!

Ngũ Y Y bị mê hoặc đầu choáng váng, “Thật, anh là người thật sao? Anh.....anh không phải là trong giấc mơ mới có sao?”

Trời ạ, quá đáng sợ! Người ở trong giấc mơ thế nhưng thật sự tồn tại!

“Cô bé ngốc!”

Hoắc Phi Đoạt sờ đầu Ngũ Y Y, cướp đi cây kéo lớn trong tay cô ném qua một bên, “Em sẽ cắt bỏ hoa sao? Trải qua sự cắt sửa của em, vốn là bông hoa khỏe mạnh đều chết hết.”

505. Chương 507: Anh Là Ai 3

“Mới không phải! Tôi sẽ cắt hoa! Tôi biết rồi!”

Ngũ Y Y chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt húng phẩn bác.

Đáng ghét, tuy anh ta lớn lên đẹp trai, cũng không thể xem thường người khác chứ?

“Anh tài giỏi lắm sao, cứ nêu ra vấn đề lớn như vậy, có thấy mệt hay không? Căn bản anh cũng không giỏi!”

Hoắc Phi Đoạt nửa ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng Ngũ Y Y, nhìn cô năm giây, rốt cục nhìn không được, một tay ôm chặt Ngũ Y Y vào ngực.

“Y Y.....Anh lo lắng cho em chết được! Nhớ anh không?”

Trong thanh âm Hoắc Phi Đoạt mang theo vài phần ghen ngào.

Ngũ Y Y mở to mắt, đần độn vài giây, cô mới phản ứng được, dùng sức vỗ Hoắc Phi Đoạt, cổ giãy ra ngoài, “Anh.....anh cái người này chuyện gì xảy ra, anh làm sao đối với tôi như vậy? Anh buông tôi ra! Anh còn như vậy tôi sẽ gọi người tới! Buông tôi ra!”

Hoắc Phi Đoạt kinh ngạc buông Ngũ Y Y ra, nhìn cô.

“Thế nào? Vài ngày như vậy, em đã bị cái thằng nhóc Tiêu Lạc chết tiết đồng hóa rồi? Không nên nói cho anh biết, em đối với thằng nhóc kia tro tàn lại cháy!”

“Anh.....anh ở đây nói gì vậy!”

Ngũ Y Y tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Cô rất áy náy, lúc cô được người đàn ông này ôm chặt, vậy mà cô lại nghĩ đến mùi vị hôn môi. Thật mất thể diện!

“Anh sao lại nói chồng tôi như vậy? Lại mắng Tiêu Lạc là thằng nhóc chết tiết! Anh ấy là người tốt!”

“Cái gì!”

Hoắc Phi Đoạt nheo mắt lại, cảm giác có gì đó rất lạ, “Chồng? Em nói ai là chồng của em?”

“Tiêu Lạc! Tiêu Lạc là chồng tôi! Hai chúng tôi là vợ chồng! Anh là ai? Vì sao anh lại chạy đến nhà của tôi, ai cho phép anh vào đây?”

Ngũ Y Y nhặt cây kéo ở trên mặt đất, nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt, vẻ mặt đề phòng.

Tự nói với mình, mình là một cô gái tốt, là người phụ nữ đã có chồng, tuyệt đối sẽ không vì trai đẹp mà đầu hàng.

Hoắc Phi Đoạt đứng thẳng người, chống nạnh, không dám tim, “Ngũ Y Y em điên rồi sao? Em khi nào trở thành vợ của Tiêu Lạc? Tiêu Lạc lúc nào lại biến thành chồng em hả?”

“Chúng tôi đã kết hôn hơn một năm, làm sao, liên quan gì tới anh? Anh tránh ra!”

“Cái gì?” Hoắc Phi Đoạt giống như đang nghe chuyện cười, “Ha, buồn cười chết được! Em và Tiêu Lạc biết nhau chưa quá một năm, làm sao lại có thể kết hôn hơn một năm? Em nói liên quan gì tới anh? Anh là người đàn ông của em, em là người phụ nữ của anh!”

Ngũ Y Y há to miệng, mắt choang váng.

“Anh....anh nói cái gì? Anh là....người đàn ông của tôi? Tôi căn bản không biết anh! Anh không nên nói bậy!”

“A!” Hoắc Phi Đoạt kinh ngạc. Hai giây sau, anh mới chỉ vào mũi mình. “Nhìn kỹ khuôn mặt anh một chút, em dám nói em không biết anh?”

Ngũ Y Y cắn môi, nghiêm túc nhìn Hoắc Phi Đoạt, chậm rãi lắc đầu một cái, “Tôi thật sự không biết anh.”

Hoắc Phi Đoạt tức giận đến mức vung quả đấm, “Muốn điên rồi! Em dám nói em không biết anh? Trước kia em làm hư Bugatti của anh, em quên?”

“Hả? Tôi nào có!”

“Em nợ tôi hai trăm vạn chưa trả, chẳng lẽ em cũng quên?” “Không phải đâu? Hai trăm vạn? Tôi làm sao có khoản nợ đó, tôi không có!”

Vậy em cũng không phải đem ba em cùng với các chị gái cùng cha khác mẹ quên luôn chứ? Bọn họ luôn nhằm vào em, khi dễ em, muốn đem em đuổi ra khỏi nhà họ Ngũ.”

“Anh nói chậm một chút, chậm một chút, tại sao tôi không có nghe nói qua, tôi không phải là không có cha mẹ sao? Không phải cha mẹ đều đã chết hết sao? Tôi làm sao có ba người chị? Tại sao anh lại ở đây bịa chuyện chứ?”

506. Chương 508: Anh Là Ai 4

Ngũ Y Y ôm đầu, nhẩn gương mặt nhỏ nhẩn lại.

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy không ổn, một phát bắt được cánh tay Ngũ Y Y: “Em nhìn anh!”

“Làm gì? Anh thả tôi ra.”

“Nhìn anh!” Hoắc Phi Đoạt găm lên giận dữ.

Ngũ Y Y sợ tới mức run bắn cả người, sợ hãi nhìn gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt.

Ánh mắt của anh thật đẹp, giống như là kim cương. Xinh đẹp giống như kim cương trong đêm.

“Anh, anh nắm tôi đau quá...” Ngũ Y Y nhỏ giọng ấp úng.

Hoắc Phi Đoạt sững sốt một chút, đau lòng thả lỏng ra, thở dài, nói nghiêm túc: “Nhìn anh, Y Y, anh là Hoắc Phi Đoạt, là người đàn ông của em, chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn, khoảng thời gian này em đột nhiên mất tích, là bị thằng khốn Tiêu Lạc kia bắt đi.”

“Hả? Không phải đâu? Tiêu Lạc là chồng tôi mà.”

“Em hãy nghe anh nói!” Hoắc Phi Đoạt cắt đứt lời nói của Ngũ Y Y “Mẹ của em qua đời, chị cả của em là Ngũ Nhân Ái vì chuyện yêu đương với Tiêu Lạc đã tự sát chết. Em vốn rất hận Tiêu Lạc, em cho rằng Tiêu Lạc hại chết chị cả của em. Em nhớ không?”

Ngũ Y Y mở to hai mắt, trong con ngươi đều là hoảng sợ: “Anh, anh nói cái gì? Tôi có chị? Tiêu Lạc còn hại chết chị của tôi?”

Hoắc Phi Đoạt dùng sức gạt đầu: “Sau khi Tiêu Lạc và chị cả Ngũ Nhân Ái của em đính hôn, lại đổi ý, công khai hủy bỏ hôn ước, không chừa mặt mũi cho chị em, cô ấy không chịu nổi nên tự sát, rất đáng tiếc không cứu được cứ như vậy mà chết. Chẳng lẽ em đã quên rồi sao?”

Ngũ Y Y lắc đầu: “Không thể nào, điều đó không thể nào... Đây đều do anh suy đoán, đều là anh bịa đặt, Tiêu Lạc làm sao có thể như vậy? Anh ấy là chồng của tôi, anh ấy là người tốt, anh ấy rất ôn nhu. Đây đều không có khả năng, đây cũng không phải là sự thật, đây đều là anh gạt tôi...”

Ngũ Y Y hít thở ngày càng gấp, càng ngày càng nhanh, đột nhiên tròng mắt khê đảo, cả người ngã xuống đất, bất tỉnh.

“Y Y!”

Hoắc Phi Đoạt ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Ngũ Y Y vào trong ngực: “Y Y, em không sao chứ? Y Y! tên Tiêu Lạc chết tiệt, rốt cuộc mày đã làm gì đối với Y Y?”

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y nhanh chóng chạy vào biệt thự.

A Trung cười đón: “Lão đại, Tiêu Lạc giữ lại vài tên vệ sĩ, mới đánh vài cái đã xong đời, thi thể đã đưa đi... A? Ngũ tiểu thư làm sao vậy?”

Hoắc Phi Đoạt lo lắng: “Nhanh chóng liên lạc với bác sĩ giỏi nhất, tôi nghi ngờ Y Y mất trí nhớ.”

“A...” A Trung đi được vài bước chợt dừng lại, mở to mắt: “Cái gì? Mất trí nhớ? Không phải chứ? Mất trí nhớ? Chơi trò mất trí nhớ?”

Ngũ Y Y nằm trong phòng ngủ.

Hoắc Phi Đoạt đi qua đi lại trong phòng, A Trung đứng gần cánh cửa, trong mắt dõi theo thân ảnh di chuyển của Hoắc Phi Đoạt.

Lão đại đi tới đi lui làm anh ta muốn choáng váng rồi.

Bác sĩ ngồi ở bên giường khám bệnh cho Ngũ Y Y.

Dưới lầu, lấy làm tiếc nói: “Đúng là mất trí nhớ. Dựa vào sự kiểm tra của tôi, là bị tiêm vào người loại thuốc mất trí nhớ kiểu mới, nên mới có thể xảy ra như vậy. Tất cả trí nhớ ban đầu đã bị niêm phong.

“Cái gì? Niêm phong trí nhớ lại? vậy làm sao bây giờ?”

“Trước mắt tôi không có cách nào, nhưng mà Y học Trung Quốc hẳn là có cách chữa trị cho cô ấy, tôi có quen một bậc thầy. Y học Trung Quốc nổi tiếng thế giới ngài liên lạc với ông ấy đi.”

“Được, cảm ơn ông!”

Hoắc Phi Đoạt tiễn bác sĩ đi, mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, xoa xoa huyệt thái dương, càng nghĩ càng tức, nhịn không được dùng quyền đánh lên ghế sofa.

A Trung đứng một bên sợ hãi, không dám thở mạnh.

507. Chương 509: Anh Là Ai 5

“A Trung!”

“A? Ở đây!” A Trung bị Hoắc Phi Đoạt đột nhiên rống giận làm anh ta sợ tới mức cả người run rẩy.

“Gọi điện thoại cho Viễn, nói cho cậu ta biết, không cần giữ lại mạng của tên tiểu tử Tiêu Lạc kia!”

“Dạ.”

“Lúc đầu tôi không muốn đoạn tuyệt như vậy, còn muốn giữ lại một cái mạng của Tiêu Lạc, nhưng bây giờ nhìn xem..... Tôi căn bản không cần nhân từ đối với cậu ta, cậu ta rất khôn kiếp! Tên khôn kiếp này lại làm cho Y Y bị mất trí nhớ.”

“Dạ dạ dạ, lão đại ngài cũng không nên nhân từ đối với tên họ Tiêu như vậy.”

A Trung trả lời, không nhịn được đầu đầy vạch đen.

Lão đại còn không biết xấu hổ nói lời nhân từ này? Lão đại chưa từng nhân từ bao giờ!

Cố Tại Viễn đang ngồi trong xe canh giữ ở đầu cầu, uống chút rượu, trên đùi còn có ba cô gái xinh đẹp.

Anh ta vừa xoa mặt người đẹp, vừa uống chút rượu, rất thoải mái.

“Cố thiếu, có lệnh của Hoắc lão đại!” Một tên đàn em báo cáo.

“Hả? Nói!”

“Hoắc lão đại nói ngài không cần giữ lại mạng sống của Tiêu Lạc, trực tiếp xử lý anh ta!”

“Biết rồi, cực kỳ thoải mái, một cái mạng nhỏ mà thôi, nói lời khách sáo.”

Cố Tại Viễn nhéo nhéo vú cô gái, cười đậm đàng: “Tiểu bảo bối, không bằng chúng ta để cho xe rung động?”

Những tên đàn em trong xe anh ta hét chỗ nói.

Cô gái đẩy Cố Tại Viễn làm nũng: “Ai da, thật là, không biết xấu hổ, ở đây có nhiều người như vậy.”

“Thiếu gia để ông đây đến đây một mình! Em làm gì mà không biết chính mình Bên dưới của em đều bị vô số đàn ông dùng kính viễn vọng nhìn qua, trước mặt ông đây còn giả bộ trong trắng à?”

Mặt của cô gái lập tức cứng lại.

Những tên đàn em đều nhỏ giọng cười trộm.

Miệng Cố thiếu thật sự thất đức nhất.

Cố Tại Viễn đưa tay vuốt ve mông cô gái: “Đi, nhanh chóng qua bên kia nằm sắp đi! Làm trẻ sự hứng thú của ông đây, trước tiên đem cô làm mồi cho cá ăn!”

Cô gái sợ tới mức không dám lên tiếng, ngoan ngoãn nằm sắp trên giường, vênh mông cao lên.

Cố Tại Viễn mặc kệ đám đàn em ở đây, nghĩ giống như nhà anh ta, cởi bỏ dây thắt lưng, kéo khóa quần xuống, móc người anh em nhỏ của mình ra.

“Cố thiếu! Tiêu Lạc kia!”

“Cái gì?” Cố Tại Viễn đang chuẩn bị tiến vào, nghe nói như thế, ngạc nhiên xoay người: “Tất cả đều giữ vững tinh thần cho tốt! Nghe lệnh của tôi, viên đạn không được không nổ bắn anh ta, coi như là luyện tập bắn tỉa, xử lý Tiêu Lạc sẽ có phần thưởng!”

“Dạ!”

Đám đàn em lớn tiếng đáp lại.

Lúc Ngũ Y Y tỉnh lại, cảm thấy hơi đau đầu.

Còn chưa nhìn rõ tình hình, Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng đến bên người cô, ôm lấy eo cô, ôn nhu hỏi: “Thế nào? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không có việc gì..... A! Tại sao lại là anh? Anh tránh ra!”

Ngũ Y Y sợ tới mức đánh vào tay Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt bắt đắc dĩ giơ hai tay lên, bộ dạng như đầu hàng: “Anh không động vào em, anh không thể động vào em? Em xem, tay anh ở trên này, không động đến em.” Giống như đang dỗ đứa bé.

Ngũ Y Y nhìn hai cánh tay Hoắc Phi Đoạt, lúc này đảo mắt: “Vì sao anh còn ở trong nhà tôi? Tôi không chào đón anh ở đây.”

Hoắc Phi Đoạt đau đớn tận đáy lòng, trên mặt lại nở nụ cười tươi: “Em không chào đón anh cũng không sao, nhưng anh rất hoan nghênh em. Anh dự định đưa em đến nhà của anh chơi, đi không?”

“Cái gì? Đến nhà anh? Tôi chưa nói đi, tôi không muốn đi!”

Hoắc Phi Đoạt mặc áo khoác cho Ngũ Y Y, Ngũ Y Y căn bản không có cách nào cự tuyệt.

“Tôi không đi! Tôi cũng không muốn đi đâu hết! Chồng tôi nói anh ấy sẽ quay lại, tôi muốn ở đây chờ anh ấy!”

508. Chương 510: Được Tiện Nghi 1

Ngũ Y Y bám chặt vào cửa nhất định không chịu buông tay.

A Trung đứng một bên lo lắng.

Hoắc Phi Đạt suy nghĩ, bước vài bước đến trước mặt Ngũ Y Y, Ngũ Y Y sợ tới mức toàn thân run lên: “Anh, anh muốn làm gì?”

“Hôn em”

“Hả? Cái gì?”

Hoắc Phi Đạt dùng một tay nâng cằm của Ngũ Y Y lên, gương mặt tuần tú áp tới.

“Ưm ưm ưm...”

Ngũ Y Y cảm giác môi mình nóng lên, sau đó một luồng khí nóng ập đến.

Bối rồi! Vô cùng bối rồi!

Đầu óc choáng váng chóng mặt, còn kèm theo từng cơn ù tai.

Cô giống như lâm vào vòng xoáy biển sâu, xoay tròn, xoay tròn.

Nụ hôn này, lại có cảm giác rất quen thuộc!

Không chỉ có quen thuộc, mà còn làm cho cô hơi lưu luyến!

Không thể tưởng tượng được!

Cô lại bị một người xa lạ hôn đến thất điên bát đảo....

Tay còn chút hơi sức, cả người đều ngã vào trong ngực người ta.

Một khi Hoắc Phi Đạt hôn cô, lập tức giống như lên cơn nghiện thuốc phiện, vốn chỉ muốn hôn lướt qua thôi, ai ngờ càng hôn lại càng tham Lynn chiêm hữu hương thơm của cô.

Lúc cô giãy giụa, anh ôm chặt lấy cô, hận không thể khảm cô vào trong người mình, cướp lấy giống như mưa to gió lớn.

A Trung đứng từ xa nhìn thấy cảnh này mắt càng mở to hơn.

Đội Ngũ Y Y tỉnh táo lại mới biết được cô đã ngồi vào trong xe của Hoắc Phi Đạt.

“A! Sao tôi lại ở trên xe? Đây là muốn đi đâu? Đây, anh là một người rất kỳ kỳ quái quái, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy? Tôi đắc tội anh chỗ nào? Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Ngũ Y Y bám vào cửa sổ xe, lo lắng đập cửa, nước mắt lưng tròng nhìn Hoắc Phi Đạt.

Hoắc Phi Đạt bá đạo ôm eo nhỏ của cô, động tác kia dường như muốn nói cho cả thế giới biết, cô thuộc về anh.

“Về quê của em.”

“Quê của tôi? Quê của tôi ở đâu?”

Ngũ Y Y áp mặt vào lồng ngực của Hoắc Phi Đạt, ngửi mùi hương nhàn nhạt thơm mát trên người anh, cô cảm thấy lúc này thật sự có chút mập mờ, muốn rời khỏi anh ta một chút, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Bàn tay chết tiệt của anh ta lại đặt bên hông cô, siết chặt cô thêm.

Hoắc Phi Đạt cúi đầu, bờ môi gần như áp vào cái trán trơn bóng của cô: “Trung Quốc, nơi đó là quê của em, không phải ngay cả chuyện này cũng quên chứ? Cô bé nhẩn tâm.”

Nói cô nhẩn tâm, nhưng lời nói của anh lại tiết lộ sự cứng chiều muôn vằn.

Là cứng chiều sao?

Ngũ Y Y hơi buồn bực ngẩng đầu lên nhìn anh.

Phạch!

Cô vừa ngẩng mặt, đúng lúc Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, trong chớp mắt cô ngẩng đầu lên, bờ môi của cô lại dán vào vào môi anh.

“Ừm, ừm!”

Ngũ Y Y mở to hai mắt, suýt chút hóa đá.

Hai người đối mặt gần như vậy, từ trong ánh mắt của anh cô thấy được một tia gian xảo xẹt qua.

Ngũ Y Y nhanh chóng rút người lại, rời khỏi môi anh, há to miệng hít thở, lúng túng: “Đúng, thật xin lỗi.....”

“Đừng khách khí, cần phải như vậy.”

Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa, cánh tay to lớn giữ gáy cô lại, ngay lúc Ngũ Y Y mở to hai mắt không biết tại sao thì anh lại kéo cô đến trước mặt anh, ánh mắt của anh cười như không cười làm cho cô choáng váng, giống như đã từng gặp qua đôi mắt này.

Hoắc Phi Đoạt cười: “Bây giờ phải nhắm mắt lại nha.”

“Cái gì?”

Cái gì gọi là nhắm mắt lại? Còn bây giờ?

Vù vù!

Một trận gió thổi qua, Hoắc Phi Đoạt hơi nghiêng mặt, hung hăng hôn lên môi cô.

“Ừm ừm ừm.....”

Ngũ Y Y sửng sốt hai giây, muốn đưa hai cánh tay lên kháng cự lại.

509. Chương 511: Được Tiện Nghi 2

Không nghĩ tới người này lại hôn cô!

Quá ghê tởm!

Người này không có phép tắc, lúc người ta không đồng ý hôn môi, lại muốn cưỡng hiếp cô, cô muốn chống cự!

Còn muốn cô nhắm mắt lại? nhắm lại cái cọng lông!

Anh dựa vào cái gì, anh muốn làm gì cô thì làm sao?

Cô muốn mở mắt thật to!

Nhưng mà.....

Trái lại ánh mắt của người đàn ông này lại nhắm, và lại lông mi của anh thật dài, nhìn mặt của anh.....
Dường như hôn rất sâu.....

Cứ suy nghĩ lung tung như vậy, đầu lưỡi của Hoắc Phi Đoạt đã tiến vào từng bước, thăm dò hương thơm của cô.

Mút đầu lưỡi của cô, hung hăng cắn một cái!

“Ừm!”

Cả người Ngũ Y Y tê dại, một dòng điện từ đầu lưỡi truyền đến khắp cả người, cô nhanh chóng nhắm mắt lại, mệt mỏi đối phó.

Anh hôn một lúc ôn nhu, một lúc mãnh liệt, cô căn bản không có cách nào đoán được một giây sau anh sẽ xử lý cô thế nào.

Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt hôn đến thắt chặt cả tim gan, sức lực của cơ thể nhỏ bé đã bị hút sạch, cô giống như bọt biển mềm nhũn vùi vào ngực anh, một chút sức lực phản kháng cũng không có, cô như một quả bóng bay lên trời, nhẹ nhàng bay trong mây, hiện tại cô đang nghĩ phải làm thế nào rơi xuống mới được.

Hoắc Phi Đoạt không cách nào kiềm chế nụ hôn của mình!

Mùi vị của cô quá ngọt!

Mà anh hết lần này đến lần khác lại không có sức miễn dịch đối với cô!

Vuốt lên bờ eo mềm của cô, nhân thể trượt lên trên, lập tức lòng tham không đáy mà giữ lấy một bên mềm mại, anh hung hăng hít một ngụm khí lạnh, cả người nóng như lửa đốt, bụng dưới lại căng cứng lên, tập hợp vô số nhiệt nóng.

Cả người đều căng thẳng. Nơi nào đó càng chặt hơn!

Hít lấy hương thơm của cô, hòa vào nước miếng cùng cô, nụ hôn của anh ngày càng bá đạo, ngày càng mạnh mẽ.

Anh hơi thả cô ra, đặt cô lên ghế, anh đè lên người cô, hôn cô mạnh mẽ, vuốt ve cơ thể cô.

A..... Hoắc Phi Đoạt gầm nhẹ.

Anh sắp không kiềm chế được rồi! Thật muốn mạng mà!

Vì sao vừa gặp cô bé này, anh giống như bị đói khát lâu ngày, động một chút lại muốn cướp đoạt chứ?

Ngũ Y Y gần như nhịn hết nổi rồi!

Cô hoàn toàn không có cách nào hít thở được, thừa dịp có khe hở thở gấp vài hơi, nhưng hoàn toàn không có cơ hội, anh hôn cô ngày càng mãnh liệt hơn!

Không được, cô thật sự sắp chết rồi, không muốn chết ngạt nữa!

Chiếc xe này rất dài, lái xe phía trước hoàn toàn không nhìn thấy tình huống bên trong, trong này giống như một căn phòng nhỏ chỉ có hai người bỏ họ.

Không ai có thể cứu được cô!

Cô sắp chết rồi!

Cô bị hôn chết!

Ngũ Y Y cố gắng vận vẹo cơ thể, nắm tay nhỏ vô lực đánh vào người đàn ông, giống như gãi ngứa cho anh.

Cuối cùng, trước lúc cô hôn mê, Hoắc Phi Đoạt rốt cuộc cũng thả môi cô ra.

Thở hổn hển..... Ngũ Y Y không thể suy nghĩ được gì, chỉ muốn hít thở để sống.

Bộ dạng ngây ngốc của cô..... Thật sự làm cho người ta muốn ăn cô!

Đột nhiên nghĩ đến chỗ căng cứng trên cơ thể cô!

Hoắc Phi Đoạt không chịu được!

Cảm thấy thứ trong quần ngày càng căng lên!

Một tay xoa một bên mềm mại, một tay tìm được giữa hai chân cô, vén vấy lên, cách một lớp nội y anh nhẹ nhàng vuốt ve.

510. Chương 512: Được Tiện Nghi 3

Một phút sau, Ngũ Y Y mới điều chỉnh lại hơi thở của mình, khôi phục thần trí.

Suýt chút nữa gặp thượng đế rồi! Nguy hiểm thật!

“Ừ....” Ngũ Y Y tỉnh táo lại, phát ra một âm thanh, lại uyển chuyển, mềm mại đáng yêu như vậy, điều này làm cho chính cô cũng cảm thấy sợ hãi!

Má ơi! Âm thanh vừa rồi là tiếng rên rỉ, quả thật do chính cô phát ra đó sao?

“Y Y! Nhớ anh không?”

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Phi Đoạt vang lên trên đỉnh đầu.

Y Y nhìn qua, thấy ánh mắt sâu thẳm và mê người của Hoắc Phi Đoạt.

“Tôi..... Tôi không biết anh..... A! Anh, tay của anh..... Lấy ra..... A.....”

Lúc này cô mới phát hiện, trên mặt và bên dưới của cô đều bị anh chơi đùa.

Vội vàng muốn khép chân lại, nhưng mà không được, hông của anh lại chen vào giữa hai chân cô, cô hoàn toàn không có cách nào khép chân lại được.

“Anh rất nhớ em, rất muốn rất muốn.....”

Anh mê hoặc nỉ non, sức lực trong tay ngày càng tăng lên.

“A.....Không, không..... Dừng lại..... Dừng, a..... A.....”

Ngũ Y Y uốn éo cả người, cố gắng khống chế không để ỉnh phát ra tiếng, nhưng hai chỗ kia bị anh chạm vào thật sự rất khó chịu, thật sự rất mất cảm, hai chân cô đều phát run.

“Ừ, a..... Không..... A.....”

Ngũ Y Y phát ra âm thanh mềm mại đáng yêu, triền miên, ánh mắt dần dần mơ màng.

Hai chân nhỏ run rẩy.

Hai bàn tay nắm chặt cái đệm.

“Nói cho anh biết, em có nhớ anh không?” Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, quan sát ánh mắt của Ngũ Y Y dần dần trầm mê, sức lực trong tay cũng tăng lên vài phần, đảo một vòng.

“A a.....” Ngũ Y Y cong người lên, đưa bầu ngực sữa đầy đặn về phía anh.

Đầu hơi lắc lắc, hàm răng nhỏ cắn vào môi, mặt mũi đỏ bừng.

Cô muốn chết!

Cô thật không chống đỡ được từng đợt nóng ấm này.

Suy nghĩ của cô bắt đầu hỗn loạn, bắt đầu không khống chế được.

Giữa hai chân cô như nhóm lên ngọn lửa, muốn đốt cháy cả người cô.

“A a.....A..... Anh, anh thật xấu..... A..... Dừng lại.....”

Ngũ Y Y hít thở ngày càng gấp.

Hoắc Phi Đoạt cúi người, hôn hạt đậu đỏ trước ngực cô, Ngũ Y Y không thể ngăn cản nên hét ầm lên.

Cô muốn chết.....

Anh ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy: “Nhớ đến anh không?”

“Nhớ..... Nhớ.....”

Ngũ Y Y không biết mình đang nói cái gì.

Chính là nóng, cả người đều nóng.

“Muốn anh cho em không? Muốn không?”

“Muốn, muốn.....”

Tay của anh không dừng động tác, Ngũ Y Y bị anh làm cho cả người co quắp lại.

Ngay lập tức cô muốn lên đỉnh.

Đột nhiên anh dừng tay lại.

“A!”

Ngũ Y Y khó chịu hét to.

Giống như một giây trước khi cô sắp trèo lên được đỉnh núi cao, đột nhiên đá cô xuống dưới.

Thật là khó chịu a a a!

“Hu hu, khó chịu quá..... Anh xấu.....”

Ngũ Y Y uốn éo cả người, híp mắt khấn đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa, bắt đầu cởi quần áo: “Con mèo nhỏ, em thật là tham lam, không cho em ăn no, em sẽ ra ngoài ăn, vật nhỏ!”

“Khó chịu quá.....”

Hiện tại Ngũ Y Y làm sao có thể suy nghĩ cô đang nói cái gì, đang làm những gì.

Vô cùng mập mờ!

“Gấp cái gì, bây giờ cho em, ở đây rất kín đáo, cứ việc yên tâm gọi lớn ra.”

Hoắc Phi Đoạt cười, xé chiếc quần con của cô ra, con người thâm tình nhìn Ngũ Y Y nỉ non: “Cô bé! Nhớ em muốn chết.”

Anh nhấn người đi vào!

“A!” Ngũ Y Y nhắm mắt lại một run rẩy.

511. Chương 513: Được Tiện Nghi 4

Cả người đều được lấp đầy bởi cái cứng rắn của người kia, dính vào cô suýt chút nữa làm cô bất tỉnh.

“Gọi to lên cô bé.” Hoắc Phi Đoạt thích thú hít vào một hơi, ngừng lại một giây, cắn răng, bắt đầu tiến vào mạnh mẽ hơn.

Ngũ Y Y cười đến run rẩy cả người, kêu lên.

Chiếc xe hơi dài sang trọng chạy đến sân bay tư nhân thì dừng lại.

A Trung từ trên xe khác bước xuống, mở cửa xe ra.

Ách!

Lại mở không ra!

A Trung mở to hai mắt, nhìn người anh em đứng bên cạnh: “Làm sao mở không ra?”

Một tên đàn em gãi đầu trả lời: “Có lẽ lão đại đã khóa bên trong.”

Bốp! A Trung đánh vào đầu cậu ta: “Cậu nghĩ rằng tôi và cậu đều ngốc sao, chẳng lẽ tôi lại không biết lão đại đã khóa trong! Tôi nói là, tại sao lão đại phải khóa bên trong?”

Tên đàn em ôm đầu lắc lắc, ủy khuất nói: “Ai có thể biết được chứ?”

A Trung nâng cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Lão tai dán chặt vào cửa xe, cũng không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Chết tiệt, chiếc xe này được làm từ xử lý chống đạn, chống rung, quá cách âm rồi!

Nhưng mà.....

A Trung cẩn thận phát hiện..... Chiếc xe nặng hơn xe ngựa này, dường như đang rung động.....

“Ha ha ha, tôi hiểu rồi! ha ha ha!”

Rốt cuộc A Trung cũng suy nghĩ ra được chuyện này,

“Hiểu cái gì? Anh Trung?” Tên đàn em đến gần, vẻ mặt cười cười hỏi.

A Trung trừng mắt: “Tự mình suy nghĩ! Ngu ngốc!”

“hu hu hu.....”

Tên đàn em bĩu môi đứng chờ phía sau.

Một lúc lâu sau, cửa xe tự động mở ra.

A Trung đang cười xấu xa lập tức thu hồi nụ cười lại, vẻ mặt nghiêm nghị, đứng nghiêm.

Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y xuống xe, nhưng cả người Ngũ Y Y quần trong tấm thảm lớn, hoàn toàn không nhìn thấy một cọng lông của Ngũ Y Y.

“Chuẩn bị cất cánh.”

Hoắc Phi Đoạt vẻ mặt lạnh lùng ôm Ngũ Y Y xuống xe, bước lên máy bay.

“Dạ!”

A Trung thăm bĩu môi.

Lão đại thật thích làm chuyện đặc sắc, trên xe đã nhịn không nổi.

Cổ Tại Viễn đứng trong phòng chỉ huy, nhịn không được mắng một tiếng.

“Con chó! Cái tên Tiêu Lạc này quả thật nham hiểm! Cậu ta lại có xe trang bị vũ khí đến! Cậu ta đều có lòng suy nghĩ cứu chị cậu ta!”

“Cổ thiếu, lão đại bảo chúng ta xử lý Tiêu Lạc, cậu ta trốn trong xe, làm sao chúng ta động vào cậu ta được?”

Cổ Tại Viễn tức giận nghiêng rằng: “Quần khí gió này, lấy ra tất cả vũ khí hạng nặng, nhắm vào phía chiếc xe của cậu ta, tôi không tin tên tiểu tử Tiêu Lạc này không chết!”

“Dạ!”

Xe trang bị vũ khí hạng nặng được lái đến giữa cầu, Tiêu Lạc bị treo ở giữa cầu đang thở thoi thóp.

Cổ Tại Viễn ra lệnh một tiếng, bên đây cầu bắt đầu tấn công về phía chiếc xe trang bị vũ khí hạng nặng của Tiêu Lạc.

Ầm ầm ầm, đạn pháo không dứt bên tai.

Cạch cạch cạch viên đạn rất dày đặc.

Đột nhiên dây thừng trói Tiêu Mai bị đứt!

Tiêu Mai như một tảng đá nhanh chóng bị rơi xuống.

Bên dưới là nước sông! Dòng sông rất sâu!

“A? Ai cho các người thả Tiêu Mai?”

Cổ Tại Viễn dùng ống nhòm nhìn thấy rồi rống to.

“Báo cáo Cố Thiệu! Không phải chúng tôi thả cô ta, là dây thừng bị phi đao chặt đứt!”

“Hả?”

Cố Tại Viễn nhanh chóng nhìn lại, đúng là dây thừng bị chặt đứt.

Anh ta suy nghĩ hai giây, nhanh chóng nhìn xuống dưới, trên dòng sông có một chiếc thuyền đang vớt Tiêu Mai lên, sau đó một tàu ngầm nhanh chóng giúp đỡ chiếc thuyền.

Tàu ngầm!

Má nó! Tiêu Lạc thật sự rất gian xảo!

Cậu ta lại điều một chiếc tàu ngầm đến đây!

Cố Tại Viễn nhìn thấy Tiêu Lạc tiếp được Tiêu Mai ướt sũng trên chiếc tàu ngầm, sau đó tàu ngầm lặn xuống dưới nước.

512. Chương 514: Được Tiệm Nghi

“Dừng bắn! Bên trong chiếc xe trang bị không có Tiêu Lạc, không cần bắn nữa! Chúng ta bị lừa!”

Cố Tại Viễn giận điên lên.

Chiếc xe chiến đấu bên này lái xe đến trước mặt xe trang bị vũ khí của Tiêu Lạc, mọi người cầm lấy vũ khí, tấn công vào trong xe trang bị của Tiêu Lạc nhưng điều ngạc nhiên không dứt.

“Cố thiệu! Không có ai. Đây là xe trang bị không người điều khiển, làm sao bây giờ?”

Cố Tại Viễn cũng đi vào xem kiểm tra, sau đó hoa mắt choáng váng.

Anh ta hung hăng giậm chân: “Hừ, cmn. Tiêu Lạc, mày nên biến mất cho tao. Có một ngày tao nhất định phải tự tay bóc xương lóc thịt mày. Ngay cả ông mày mà mày cũng dám đùa giỡn! Cmn, tổ tông mười tám đời nhà mày!”

Tất cả đám đàn em đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Hoắc lão đại phân công nhiệm vụ chẳng những không hoàn thành, còn làm cho Tiêu Lạc cứu được chị gái của anh ta.

A Trung nghe Cố Tại Viễn báo cáo, sắc mặt hơi khó coi, nhỏ giọng mắng: “Cái tên Cố Tại Viễn ngu ngốc này! Cậu cũng biết, tin này mà truyền đến tai lão đại, tôi là người chịu thiệt thòi nhất! Tuy cậu làm việc sai, nhưng tôi là người chịu giáo huấn nhiều nhất!”

Mắng xong, A Trung nơm nớp lo sợ nhìn vào Hoắc Phi Đoạt đang ngồi trong khoang máy bay.

Hoắc lão đại đang dụ dỗ Ngũ Y Y ăn.

Thôi, trước tiên không cần báo cáo tin không hay ho này, chờ cho Ngũ Y Y ngủ rồi nói sau.

“Ngoan, ăn một miếng đu đủ”

Hoắc Phi Đoạt đưa cái đĩa đựng 2 miếng đu đủ đến trước mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y phồng má, bĩu môi, vô cùng phiền phức.

Nghĩ lại vừa mới trên xe hơi. Cô liền nén giận!

Cô là phụ nữ đã có chồng!

Làm sao cô có thể không biết xấu hổ mà ân ân ái ái với một người đàn ông xa lạ chứ?

Hơn nữa cả quá trình lại cuồng dã như vậy!

Bây giờ nhớ lại một chút cảm thấy xấu hổ.

Hơn nữa còn ở trên xe!

A a a a, mà xe rung động! Muốn chết!

“Tôi không ăn! Không cần anh lo!”

Gương mặt nhỏ nhăn tít giận quay qua một bên.

Hoắc Phi Đoạt buồn cười: “Thế nào? Đang tức giận?”

“Hừ, không cần anh lo! Không muốn anh quan tâm!”

“Lần trước cho em ăn đủ em tức giận, lần này cho em ăn, em còn mất hứng? Hiểu rồi, ngực của em không nhỏ, rất lớn rồi, không cần bồi bổ nữa, em xem như trái cây bình thường mà ăn một chút là được rồi.”

“Cái gì? Không phải là bởi vì cái gì?” Ngũ Y Y tức giận trừng mắt Hoắc Phi Đoạt.

Vừa nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Phi Đoạt cười như không cười, cô cảm thấy mất hết khí thế, nhanh chóng cúi đầu xuống. Không dám nhìn thẳng người đàn ông đẹp trai này.

“Vừa trên xe. Mất mặt quá!”

“A? Không phải vì ăn đủ sao? Hay là vì sao?” Hoắc Phi Đoạt biết rõ còn cố hỏi, còn đùa nghịch sợi tóc sau lưng cô.

Ngũ Y Y tức giận hất tay anh ra, muốn khóc nói: “Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tôi cũng là người đã có chồng, làm sao có thể cùng với anh như vậy? Thật mất mặt! Anh rất xấu xa!”

Hoắc Phi Đoạt cười ra tiếng, làm Ngũ Y Y càng thêm tức giận trừng mắt anh.

“Vật nhỏ, em đây là đang nói oan cho người tốt nha. Vừa mới trên xe. Không phải anh chủ động trước, là em chủ động yêu cầu anh. Em nhớ lại xem, có phải em nói cho anh biết em rất khó chịu không?”

“Ác. . . . “ Ngũ Y Y trợn mắt há hốc mồm, cái miệng nhỏ nhăn mở to.

Hoắc Phi Đoạt tiếp tục cười: “Em nhớ xem, anh hỏi mong muốn của em, anh hỏi em có nhớ anh không, em nói nhớ.”

“Ách. “

Ngũ Y Y tiếp tục hóa đá.

“Anh hỏi em có muốn anh cho em không? Em nói muốn! Anh đều hỏi qua ý của em, là em đồng ý, là em chủ động yêu cầu, anh mới vất vả hao tổn sức lực của anh để thỏa mãn cho em. Em đừng quên, vừa mới trên xe, em nhiều lần gọi to, ưm ưm ưm. “

513. Chương 515: Được Tiện Nghi 6

Ngũ Y Y dùng tay nhỏ bé trực tiếp che miệng Hoắc Phi Đoạt, không cho anh tiếp tục nói.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, vẻ mặt luống cuống cùng xấu hổ.

Hoắc Phi Đoạt cười thầm, kéo tay nhỏ bé của cô xuống, rất rộng rãi nói, “Được rồi, em không cho anh nói, vậy anh không nói. Để tiện cho em, cứ cho là anh chủ động, anh coi như là em chưa từng bày tỏ tình cảm với anh.”

Ngũ Y Y cúi đầu tức giận đến nghiêng răng.

Còn nói! Cái đồ con gấu này tại sao lại nói đến biện pháp đó thế! Đúng là ngụy biện! Tức chết cô!

Nhìn dáng vẻ vật nhỏ bị tức đến không biết phải làm sao, Hoắc Phi Đoạt quay mặt, vụng trộm cười vài cái.

Nhìn bộ dáng vật nhỏ bị tức đến không biết phải làm sao, thật là rất thú vị.

Ngũ Y Y vò góc áo, suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cố lấy dũng khí ngẩng đầu nói, “Tôi như thế nào vẫn còn cảm thấy có chỗ là lạ? Rõ ràng là anh.....Khi dễ tôi đấy! Như thế nào để cho anh nói xong, lại thành tôi chiếm tiện nghi của anh đây? Đây không đúng!”

“A, rốt cuộc em cũng thừa nhận, là em chiếm tiện nghi của anh. Thật ra thì anh đã biết, phụ nữ mà, mặc dù có sắc, cũng không muốn thừa nhận. Đây chính là phụ nữ có lòng hư vinh. Giống như anh tuyệt thế đại mỹ nam đang ở trước mặt em, em đương nhiên là bộc phát muốn ăn rồi, chỉ là, quyến rũ xong rồi, ăn xong rồi, liền muốn quệt miệng không thừa nhận. Để tiện cho em. Lần này, cứ coi như là anh chiếm tiện nghi của em đi.”

“Hả? Không phải như thế! Không phải vậy!”

Ngũ Y Y tức giận đến đập bàn.

Hoắc Phi Đoạt cười nhẹ, ngón tay sờ trên khuôn mặt Ngũ Y Y, “Không quan trọng, hai người chúng ta, còn phân biệt ai với ai sao? Em chiếm tiện nghi của anh, hay là anh chiếm tiện nghi của em, đều là giống nhau. Lần tới, ai chiếm tiện nghi của ai, anh đều nghĩ theo lời em. Em muốn như thế nào anh liền sẽ như thế ấy, bao gồm màn dạo đầu, tư thế, độ mạnh yếu, thời gian, tất cả đều nghe theo em, được chưa?”

“A a a a, không phải như thế! Tôi không phải có ý này!”

“Tôi không ăn cơm! Anh ăn đi!”

Ngũ Y Y tức giận ném đĩa.

Hoắc Phi Đoạt liền rút qua một đôi đĩa mới đưa qua, nói, “Tốt, không ăn sẽ không ăn. Dù sao không ăn cơm sẽ không có sức, không có sức cũng đừng nghĩ có thể thắng được anh.”

Hả?

Ngũ Y Y dựng tai nhỏ lên.

Đúng nha, không ăn cơm sẽ không có hơi sức đối phó với tên đáng ghét này!

Ăn! Tại sao không ăn!

Ngũ Y Y giật lại đôi đĩa, bắt đầu tức giận, mở miệng lớn ăn ngồm ngoàm.

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt lén nhìn cô một cái, âm thầm cười.

Ăn cơm no, Hoắc Phi Đoạt đưa cho Ngũ Y Y một máy tính bảng, “Em tự mình xem lại quá khứ của mình đi, trong này có hình của em khi còn bé, còn có người nhà cùng bạn bè của em.”

“Hả? Đây là của tôi? Tại sao anh lại có những thứ này?”

Hoắc Phi Đoạt rũ mắt. Trong lòng trả lời cô: đây là bởi vì theo đuổi em mới làm ra đó cô nhóc.

“Tự mình xem đi. Không hiểu tới hỏi anh.”

Hoắc Phi Đoạt lật xem một quyển sách.

Ngũ Y Y đưa mắt nhìn Hoắc Phi Đoạt, ừ, người đàn ông này mặc dù bá đạo, nhưng mà đối với cô cũng dịu dàng săn sóc, mới vừa đắp chăn cho cô.

Ngũ Y Y xem máy tính bảng.

Đầu tiên xuất hiện hình ảnh một cô nhóc hai ba tuổi, tết hai bím tóc, được một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ôm.

“A! Đây là mẹ tôi sao?”

Ngũ Y Y kích động, đưa tay nắm lấy bàn tay Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhìn móng vuốt nhỏ đang nắm tay mình, sau đó nhìn khuôn mặt Ngũ Y Y nói, “Ừ, đó là mẹ em, người phụ nữ rất có sức quyến rũ. Tại sao em biết đây là mẹ em?”

“Chính là giác quan thứ sáu cho tôi biết cô ấy là mẹ tôi.....” Ngũ Y Y cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, nhìn thấy cô gái trẻ đó, cô liền chắc chắn cho là, cô ấy là mẹ của cô.

Hoắc Phi Đoạt âm thầm thở nhẹ một hơi.

Cũng may, điều này cho thấy trí nhớ của cô có thể quay trở về.

514. Chương 516: Trở Về 1

Ngũ Y Y ngủ thiếp đi, Hoắc Phi Đoạt thâm tình nhìn dáng vẻ ngây thơ lúc ngủ của cô, nhin không được khóe miệng nhếch lên một đường vòng cung đẹp mắt.

Cô nhóc này.....Rốt cuộc.....Trở lại bên cạnh anh rồi.

Anh, rốt cuộc cũng có thể ngủ an giấc rồi. Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng đắp chăn cho Ngũ Y Y, đem đầu nhỏ của cô kéo qua, kéo đến bả vai của anh, để cho cô được gối thoải mái, anh khẽ thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Trong buồng máy bay, tràn đầy không khí yên tĩnh.

“Haizz, bây giờ tôi không cần phải nói cho lão đại biết về chuyện của Tiêu Lạc, giờ phút này có biết bao nhiêu tốt đẹp, thật là không nỡ phá vỡ bầu không khí hiện tại.”

A Trung rũ đầu xuống, phiền não xoa mày.

Cố Tại Viễn đuổi theo không ngừng, lập tức tiến hành bao vây chặn đánh Tiêu Lạc.

Đáng tiếc.....

Bất luận anh có hành động gì, cũng không tìm ra được tung tích của Tiêu Lạc.

Nói cách khác, lần này anh canh giữ trong doanh trại, rốt cuộc chẳng làm nên trò trống gì.

Tiêu Lạc không chỉ được cứu được chị gái mình mình là Tiêu Mai, mà còn lẩn trốn thành công.

“A a a a, tôi chết chắc!” Cố Tại Viễn đâm vào cái bàn ở quầy rượu, tức giận kêu lên, “Nhiệm vụ lần này đã bị tôi làm cho thất bại rồi, đợi Hoắc lão đại trở về, nhất định sẽ giết tôi! Đầu của tôi thật khó giữ được! Làm sao bây giờ!”

Cố Tại Viễn hướng về phía người pha rượu trẻ tuổi nói đông dài, giống như là người khác có thể giúp anh giải quyết khó khăn.

“Không được, Cố thiếu, trước hết anh phải rời khỏi nước tránh đi mấy ngày, để sau khi Hoắc lão đại trở về không thấy được anh, đợi đến khi Hoắc lão đại hết giận, anh lại trở về?”

Người pha rượu hiền kẻ. Hai mắt Cố Tại Viễn sáng rực.

Búng tay kêu một cái, “Đúng nha! Ý kiến này rất khả thi! Bây giờ tôi đi khỏi đây, đi đến hòn đảo ở Châu Mỹ mấy ngày nằm trên bờ cát tắm nắng chơi đùa cùng gái Tây, sau đó qua một thời gian, tôi lại lạng lẽ trở về. Ha ha ha ha, ý kiến này rất hay! Trầm thích!”

Cố Tại Viễn cười đến nghiêng trước ngã sau, nói đến “Đi” thì giống như một đứa con nít dùng hai ngón tay ở trên mặt bàn biểu diễn đi bộ.

Người pha rượu hí mắt khúc khích cười hì hì.

Cố Tại Viễn vui vẻ, ném cho người pha rượu một xấp tiền mặt, “Nhóc con! Đây là phần thưởng cho cậu! Được lắm, cái đầu óc này của cậu cũng có thể dùng được! Không uống công tôi bình thường đối tốt với cậu! Tiếp tục một chiến nữa!”

Người pha rượu vội vàng nhận xấp tiền kia, hết sức vui vẻ, nhanh nhẹn rót rượu cho Cố Tại Viễn.

“Cố thiếu, vì chuyện của anh, em nhất định phải ra sức suy nghĩ, anh là ai, anh chính là Cố thiếu em kính yêu nhất!

“Ha ha ha, tên nhóc cậu.”

Cố Tại Viễn uống một hơi cạn rượu trong ly.

Mặc kệ bên cạnh có một cô nàng giả bộ hạ thấp ngực dụ dỗ, Cố Tại Viễn móc điện thoại di động ra, gọi điện cho đàn em, “Này, là tôi! Nghe kỹ cho tôi, bây giờ đặt vé máy bay ra xuất ngoại cho tôi, cậu nói, tìm nơi có bãi biển, vùng á nhiệt đới, tôi muốn đi ra ngoài nghỉ phép mấy ngày. Nhanh lên một chút.”

Cố Tại Viễn đẹp trai cúp điện thoại, cười đến mức mắt híp lại thành đường cong, “Nhờ có hộ chiếu miễn trừ, nói đi tôi liền đi! Nhóc con, muốn quà gì, tôi gửi về cho cậu.”

“Đóng gói một mỹ nữ tóc vàng gửi về.”

Một người ở phía sau vỗ bả vai Cố Tại Viễn nói.

“Được! Đóng gói cho cậu tới hai! Từ từ....”

Cố Tại Viễn hào phóng trả lời, lúc này mới kịp phản ứng,

515. Chương 517: Trở Về 2

Cố Tại Viễn hào phóng trả lời, lúc này mới kịp phản ứng, nháy mắt, xoay mặt xem người nói chuyện.

Người pha rượu sợ tới mức lập tức đứng thẳng, bị dọa đến cười không nổi.

“A Trung! Cậu....cậu, làm sao cậu lại trở về? Không phải ở nước ngoài sao?”

Cố Tại Viễn giống như nhìn thấy quỷ, trợn mắt, không dám tin nhìn A Trung bên cạnh.

Dáng vẻ của A Trung nhìn giống như Hoắc lão đại, nhìn thấy A Trung, giống như nhìn thấy Hoắc lão đại!

“Anh Trung khỏe!”

Người pha rượu trẻ tuổi gọi một tiếng.

A Trung liếc người pha rượu một cái, cũng không quan tâm tới anh ta, trực tiếp nhìn về phía Cố Tại Viễn, bàn tay vỗ bả vai Cố Tại Viễn, thở dài, “Nhóc con, cậu còn có tâm trạng uống rượu? Xem ra cậu một chút cũng không có việc gì! Cũng thành thời thật nha.”

A Trung kéo khòe miệng ngoài cười nhưng trong không cười. “Không, không phải...”

Cố Tại Viễn giật giật khòe miệng, đứng lên, ngạc nhiên kêu, “A Trung! Làm sao cậu lại trở về? Cái này cũng thật nhanh quá? Vậy chúng ta cùng đi tìm Hoắc lão đại?”

“Hình như tôi vừa mới nghe được là ai muốn đi nước ngoài tìm một cô gái ngoại quốc cùng chơi đùa, là ai vậy?”

“Hi hi, cậu nghe lầm rồi, làm gì có ai. Hoắc lão đại đâu?” Cố Tại Viễn đảo mắt tò mò hỏi.

A Trung nghiêm túc nói, “Đi thôi, Hoắc lão đại đã trở lại, bảo cậu lập tức qua đó, báo cáo sơ lược về cuộc chiến với Tiêu Lạc.”

“A!” Cố Tại Viễn mở to há hốc miệng, vẻ mặt đau khổ, “Tại sao mọi người lại trở về nhanh như vậy! A Trung, A Trung thân mến, cậu là anh em tốt nhất của tôi, có đúng hay không? Cậu trở về báo cáo với Hoắc lão đại, nói cậu căn bản, căn bản chưa có nhìn thấy tôi! Tôi lập tức nói với thư ký, nói tôi ngày hôm qua đã xuất ngoại. Như vậy có được không?” A Trung nhìn lên trần nhà, nhìn Cố Tại Viễn đang nhe răng cười, cho dù Cố Tại Viễn có làm trò, cười nịnh hót hi hi mấy tiếng.

A Trung đột nhiên lạnh mặt, hung tợn nói, “Không có cửa đâu!”

“Hả? Tại sao không có cửa? Một cửa sổ cũng được.”

“Cậu cái tên đáng ghét này, để cậu ở đây, vậy mà một chút chuyện cậu làm cũng không xong. Cậu có biết, bởi vì cậu không xử lý tốt chuyện này, tôi đã bị lão đại dạy dỗ một bữa, đều tại cậu! Tôi đã bị lão đại mắng đến nổi mở mắt không ra! Cậu bớt nói nhảm đi, lập tức theo tôi đến gặp lão đại.”

“Tôi biết cậu chịu uất ức thay tôi, tôi biết, tôi sẽ nhớ ân tình này của cậu, trở về tôi sẽ đền bù lại thật nhiều cho cậu.....Như vậy còn không được sao?”

Cố Tại Viễn lắc nhai cầu xin, nhưng vẫn bị A Trung lôi đi.

Biệt thự Vọng Hải.

Cố Tại Viễn xuống xe, cúi đầu đi chậm chạp.

Trong lúc, anh như kẻ trộm thăm dò mọi nơi mấy lần.

Hả?

Hoắc lão đại đang ở trong vườn hoa?

Xem ra tâm tình Hoắc lão đại không tệ, vẫn có thể có tâm tư ở trong vườn hoa phơi nắng uống cà phê.

Ừ, xem ra hôm nay có thể giữ lại được đầu ở trên cổ.

“Đi nhanh lên, lão đại đã sớm biết cậu sẽ lạng lè chuồn đi. Hộ chiếu của cậu sớm đã bị lão đại tạm khóa. Cậu nên chết tâm đi thôi. Đi!”

A Trung đẩy Cố Tại Viễn đi vào trong vườn hoa.

Ngũ Y Y ngồi trên thảm cỏ, loay hoay cùng với một đồng hình, thấy có vẻ hăng hái.

“Người này tôi nên gọi như thế nào?”

“Chị cả của em, gọi Ngũ Nhân Ái, em vốn dĩ nghịch ngợm cho nên thường gọi người ta là cô bé lớn Ngũ gia.”

516. Chương 518: Trở Về 3

“Chị cả của em, gọi Ngũ Nhân Ái, em vốn dĩ nghịch ngợm cho nên thường gọi người ta là cô bé lớn Ngũ gia.”

“Cô bé lớn Ngũ gia? Ha ha ha ha, danh hiệu thật hay, là tôi đặt tên sao?”

“Còn có thể là ai.” Hoắc Phi Đoạt cười nhạt chọc chọc vào trán Ngũ Y Y, động tác êm ái.

“Ha ha ha ha, tôi thật là lợi hại, tôi rất có tài văn chương, không tệ! Vậy còn người này?”

“Ông ấy là cha em, gọi là Ngũ Học Phong. Có ấn tượng sao?” Hoắc Phi Đoạt cẩn thận xem vẻ mặt Ngũ Y Y.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Ngũ Y Y nhíu lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào tấm hình Ngũ Học Phong, sau đó chau môi, không vui nói, “Tại sao nhìn thấy ông ấy lại không thích, không thích người này?”

“Ừ, nhưng ông ấy là cha ruột em. Em nhìn xem có nhận ra người này hay không?” Hoắc Phi Đoạt chỉ vào tấm hình Ngũ Nhân Tâm.

Ngũ Y Y nhìn sang, suy nghĩ một lát, “Hình như không biết.....”

“Cô ấy là chị hai em, gọi là Ngũ Nhân Tâm.”

“Tôi sẽ không ở sau lưng vụng trộm gọi cô ấy là cô bé hai Ngũ gia chứ?”

“Ha ha, đúng vậy, ở sau lưng cô ấy em gọi là cô bé hai Ngũ gia?”

” “Ha ha ha ha.....Rất có ý nghĩa! A? Vậy anh chàng đẹp trai này là ai? Dáng dấp rất đẹp trai nha! Rất phong độ! Thật thích người này!” Ngũ Y Y nâng hai má, hai mắt say mê nhìn hình Hàn Giang Đình.

Hoắc Phi Đoạt neho mắt lại, vẻ mặt mất hứng, lạnh lùng nói, “Cậu ta như vậy mà đẹp trai? Anh thấy một chút cũng không thấy đẹp trai! Đáng đáp bình thường! Mắt lại nhỏ như vậy!”

Ngũ Y Y mở mắt to tròn, “Mắt của anh ta nhỏ sao?”

Hoắc Phi Đoạt cứng rắn nói, “Ừ, không chỉ mắt nhỏ, em xem sống mũi của cậu ta thật là khó coi.”

“Hả? Sống mũi của người ta rất thẳng, không khó nhìn, anh như thế nào lại nói như vậy!”

“Sống mũi cậu ta dù thế nào cũng không đẹp bằng sống mũi của anh, sống mũi anh cũng thẳng!”

Ngũ Y Y nâng đầu lên nhìn mũi Hoắc Phi Đoạt, Hoắc Phi Đoạt vội vàng hất cằm lên, bày ra kiểu dáng ngầu cho Ngũ Y Y xem.

Ngũ Y Y quát mặt, “Tại sao tôi lại không thấy anh đẹp trai vậy?”

“Cái gì! Mắt em bị làm sao vậy? Em có khiếm thẩm mỹ không vậy? Anh so với Hàn Giang Đình đẹp trai hơn nhiều! Em nhìn kỹ một chút! Nhìn kỹ!”

Ngũ Y Y không thèm chú ý đến bộ dáng phát điên của Hoắc Phi Đoạt, cười hì hì nhìn tấm hình Hàn Giang Đình nói, “A, thì ra anh ta tên là Hàn Giang Đình, tên cũng rất dễ nghe.”

“Stop! Nghe tên có thể nghe được gì! Tên của anh hay hơn!” Hoắc Phi Đoạt kim lòng không nổi bực phát nước chua.

“Hì hì hì.”

Cố Tại Viễn ở phía sau nghe, nhin không được, che miệng còn bật cười ra tiếng.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm Cố Tại Viễn, Cố Tại Viễn sợ đến mức vội vàng đứng thẳng người, cố sức nhin cười, nghiêm mặt nói, “Lão đại, anh cứ tiếp tục nói, coi như tôi không tồn tại. Hoặc là tôi về trước tránh một lát?”

Hoắc Phi Đoạt không có cách nào gây khó dễ cho Ngũ Y Y, thở dài, đứng lên, đi tới trước mặt Cố Tại Viễn, lạnh nhạt nói, “Gần đây rất tốt?”

Cố Tại Viễn không rõ nên gật đầu trả lời, “Tốt lắm.”

Bịch! Một cước bay tới, Hoắc Phi Đoạt ra sức đá đầu gối Cố Tại Viễn một cái, Cố Tại Viễn kêu một tiếng quỳ trên mặt đất, đau đến há miệng hút khí lạnh.

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Đã biết Hoắc lão đại độc ác, không nghĩ tới người này lại đáng sợ như vậy, đối với anh không hoàn thành nhiệm vụ phải chịu sự trừng phạt, cái mà khó khăn nhất đó là chịu đựng trừng phạt cơ thể.

517. Chương 519: Trở Về 4

Anh thật là sợ bị đánh!

“Hu hu, lão đại, để cho tôi nói rõ một chút rồi mới đánh có được không?”

Cố Tại Viễn quỳ trên mặt đất, chắp tay trước ngực, cầu xin Hoắc Phi Đoạt.

Chỉ còn kém khóc lóc nức nở.

Hoắc Phi Đoạt cười nhạt: “Không phải cậu đang rất tốt sao? Xem ra thân thể cũng cường tráng!”

Tiếng nói cuối cùng, trực tiếp nhắc đầu gối, đánh ở trên cằm Cố Tại Viễn, thiếu chút nữa đánh bể cằm Cố Tại Viễn, Cố Tại Viễn hét thảm một tiếng, ngửa mặt hướng lên trời nằm trên mặt đất.

Cố Tại Viễn đau đến mức mặc kệ cái gì hình tượng Cố thiếu, nằm ở đó không nhúc nhích, dụi mắt khóc hu hu, “Lão đại, anh đánh chết tôi đi! Tôi biết tôi sai rồi, tôi cũng không ngờ rằng anh ta lại quỷ quyệt như vậy, hu hu hu, lão đại, dù sao cũng cho tôi giữ lại cái mạng nhỏ chứ, đời này huynh đệ người ta chơi đùa cùng phụ nữ số lượng quá ít, quá thua thiệt.”

Ngũ Y Y kinh ngạc nhìn về phía Cố Tại Viễn nằm trên đất, ngạc nhiên nói, “Người này sao vậy? tại sao lại nằm trên đất? Chẳng lẽ trên đất không lạnh sao?”

Hoắc Phi Đoạt cười khê nói, “Đầu cậu ta có chút vấn đề, luôn làm ra chuyện cổ quái.”

Ngũ Y Y trợn to hai mắt, “Hả? Đầu có chút vấn đề? Như vậy anh ta chính là bị ngu ngốc sao?”

Cố Tại Viễn nghe hai người kia đối thoại, giận đến thiếu chút nữa chế giễu lại: Cô mới ngu ngốc! Cả nhà cô mới ngu ngốc!

Hoắc Phi Đoạt chau mày, dụ dỗ Ngũ Y Y, “ Phải nha, cậu ta chính là người ngu ngốc.”

Cố Tại Viễn thiếu chút nữa phun ra.

Cái gì mà ngu ngốc, bây giờ không phải trẻ em, mặc dù thật sự là ngu ngốc, vậy cũng gọi là đại nhân ngu ngốc.

Cố Tại Viễn vội vàng bò dậy, nhìn Ngũ Y Y, mắt húng nói, “Nhóc con, tại sao cô thấy tôi lại cố ý làm tổn thương tôi? Giống như là cô không biết tôi! Lần trước lúc cô phỏng vấn tôi, sao lại không thấy cô đuổi theo tôi gọi tôi là ngu ngốc? Thật sự là dùng tôi xong, liền qua cầu rút ván!”

Ngũ Y Y nhìn Cố Tại Viễn, giật mình, “Anh gọi tôi là gì?”

“Cái gì gọi cô là cái gì? Không phải vẫn luôn gọi cô là nhóc con sao?”

“Đã nói qua bao nhiêu lần, không được gọi ta là nhóc con! Anh sao lại như vậy!”

Ngũ Y Y theo bản năng trừng mắt tức giận, giơ lên chân mày.

Hoắc Phi Đoạt vui mừng nhìn Ngũ Y Y, “Em nhớ tới cậu ta sao? Biết cậu ta sao?”

Cố Tại Viễn mê hồ, “Cái gì, lão đại anh cũng hồ đồ quá đi, nhóc con này vốn biết tôi! Chúng tôi không phải là đã sớm biết nhau rồi sao?”

Ngũ Y Y nhìn Cố Tại Viễn, cuối cùng thở dài, lắc đầu một cái, “Không biết.”

“Cái gì! Cô không biết tôi? Cô dám nói cô không biết tôi? Tôi chính là vang danh trong ngoài nước đẹp trai bậc nhất, Cố Tại Viễn! Cô còn phỏng vấn tôi, cô lại nói cô không biết tôi?”

Cố Tại Viễn cuộn tay áo, đem chuyện anh vừa mới bị đánh quên hết.

Ngũ Y Y nhần mặt lại, ngập ngừng, “Thật xin lỗi, thật sự là quên. Tôi không nhớ.”

Hoắc Phi Đoạt kéo quần áo Cố Tại Viễn một cái, đi tới trước mặt Ngũ Y Y, dịu dàng sờ tóc Ngũ Y Y, nói, “Không quan trọng, không cần gấp gáp, có thể từ từ nghĩ. Hơn nữa, về phần người này, cũng không phải là người quan trọng, quên liền quên, có muốn hay không cũng không quan trọng.”

Cố Tại Viễn trợn to hai mắt, tức giận la lên, “Lão đại! Tại sao tôi lại biến thành người không quan trọng cơ chứ?”

“Cậu câm miệng! Tới đây!”

Hoắc Phi Đoạt trợn mắt nhìn Cố Tại Viễn, lôi Cố Tại Viễn đi vào trong biệt thự.

518. Chương 520: Trở Về 5

Trong thư phòng.

“Cái gì! Ngũ Y Y mất trí nhớ! Tôi tưởng chỉ là nói giỡn thôi! Không phải trong phim truyền hình mới có đoạn máu chó như vậy sao? Trên thực tế làm sao có chuyện này!”

Cố Tại Viễn không dám tin nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt mặt nghiêm túc, thở dài, đứng lên nói, “Quả thật như thế. Ngũ Y Y, đúng là mất trí nhớ. Chỉ là, không phải do di chứng sau khi tai nạn giao thông để lại, mà là, tên khốn Tiêu Lạc, bởi vì tiêm thuốc cho Y Y, làm cho cô ấy niêm phong trí nhớ.”

“À? Lại là tên nhóc con Tiêu Lạc giờ trò quỷ! Tôi thật sự muốn bóp chết hắn!”

“Tại Viễn, lần này, ở dưới mắt cậu Tiêu Lạc cứu được chị của anh ta, hơn nữa anh ta biến mất cũng không thấy tăm hơi, đây hoàn toàn là trách nhiệm của cậu. Nếu như cậu không thể bắt anh ta, tôi liền đem cậu thành bao cát luyện võ.”

“À? Bao cát luyện võ? Không cần! Hu hu hu, lão đại.....Anh thương xót tôi đi!”

Cố Tại Viễn cái gì cũng không sợ, chỉ sợ luyện võ cùng Hoắc Phi Đoạt.

Cố Tại Viễn lau nước mắt rời khỏi biệt thự Vọng Hải.

Ngũ Y Y đi tới hỏi Hoắc Phi Đoạt, “Người kia có phải đã từng bị bệnh bại liệt trẻ em?”

“Cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn theo ngón tay Ngũ Y Y, nhìn về phía bóng lưng Cố Tại Viễn.

“Anh xem, anh ta đi bộ hai chân đều run rẩy, không phải di chứng sau khi bị bệnh bại liệt trẻ em để lại sao?”

Hoắc Phi Đoạt xì một cái liền bật cười.

Cười mấy cái, anh nắm tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, nhỏ giọng nói, “Em yên tâm, trí nhớ của em, anh nhất định sẽ làm cho em nhớ lại. Anh thề.”

Ngũ Y Y ngây người.

Khoảng cách gần nhìn khuôn mặt tuần tú mê người của Hoắc Phi Đoạt, ngửi mùi thơm trên người anh, còn cảm nhận được nhiệt lượng trên người anh.

Gương mặt của cô, không nhìn được đỏ lên.

Mấy chiếc xe sang trọng chạy đến trang viên Ngũ gia.

Trang viên Ngũ gia thì ra đã cho người hầu nghỉ việc.

Hoa, không ai cắt.

Lá cây, không ai quét.

Lúc đầu đại viện không nhiễm một hạt bụi, hiện tại xung quanh chất đầy lá cây cùng bụi bặm.

Ngũ Nhân Tâm ở trên lầu viết này nọ, thuận tiện nhìn ra cửa sổ một chút, lập tức bỏ bút xuống, chạy hướng ra ngoài, lớn tiếng gọi, “Chị hai chị hai! Ba ba! Mau ra đây! Có người đến rồi! Hình như công ty nhà họ Hoắc! Ba!”

“Hả? Công ty nhà họ Hoắc?”

Ngũ Học Phong gấp gấp từ bên trong đi ra, vội vàng xuống lầu.

Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ cũng chạy lạch cách xuống lầu.

Hoắc Phi Đoạt cao lớn đứng bên cạnh chiếc xe sáng bóng hào nhoáng, giống như một gốc cây Thanh Tùng.

Ngũ Học Phong run rẩy chạy ra, vội vàng gập người 90 độ cúi chào Hoắc Phi Đoạt, “Hoắc tổng giám đốc anh vẫn khỏe chứ!”

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Học Phong một cái, không để ý tới ông ta, mà chậm rãi đi tới trước cửa xe, tự mình mở cửa, sau đó đưa tay anh tới.

Một bàn tay trắng nõn nà đặt vào trong lòng bàn tay Hoắc Phi Đoạt, sau đó một đôi giày thủy tinh tinh xảo giẫm lên mặt đất.

Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ đều không dám thở mạnh, khẩn trương nhìn bên kia.

Váy hồng nhạt công chúa bọc lấy một dáng người xinh đẹp, từ trên xe bước xuống.

Hoắc Phi Đoạt rất tự nhiên ôm eo của Ngũ Y Y, cúi đầu, ở bên tai nhẹ nói, “Đứng ở bên kia, theo thứ tự là cha em, chị hai cùng chị ba em.”

“Hả? Thật sao?”

Ngũ Y Y xoay mặt, nhìn về phía Ngũ Học Phong.

“Hả! Là Y Y!”

Ngũ Nhân Lệ kinh ngạc kêu thành tiếng.

Y Y thật là xinh đẹp!

Giống như là công chúa chói lọi trong phim ảnh!

Bình thường cô không trang điểm, mà hôm nay, tóc uốn gọn sóng, cả người giống như búp bê sứ làm người ta yêu thích.

Xinh đẹp không có cách nào hình dung!

519. Chương 521: Bồi Thường Nho Nhỏ 1

Chung quanh tất cả đều mang vẻ ảm đạm, mất đi ánh sáng rực rỡ.

Ngũ Y Y duyên dáng đứng bên người Hoắc Phi Đoạt, tất cả giống như năng lượng thần bí hấp dẫn, sức quyến rũ tỏa ra không có cách nào nói nên lời!

“Má ơi! Thật sự là Ngũ Y Y!” Ngũ Nhân Tâm miệng hút khí lạnh, có chút ghen tỵ nói, “Ăn mặc chưng diện, so với nữ hoàng Elizabeth xinh đẹp hơn! Không thể trách được cái tên Hàn Giang Đình lại mê cô ấy như vậy! Thật không có đạo trời!”

Ngũ Nhân Lệ hướng Ngũ Y Y cười, thế nhưng nhịn không được nước mắt nhẹ rơi, khan khan thấp giọng kêu, “Y Y, em đã trở lại, trở lại là tốt rồi.”

Nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Ngũ Y Y giống như nhìn người xa lạ nhìn Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ, thấy Ngũ Nhân Lệ rơi nước mắt, cô có chút khẩn trương nói, “Cò tại sao lại khóc? Là nhìn thấy tôi nên không vui sao? Người này vừa khóc, làm cho tôi cũng ướt, cầu xin cô đừng khóc được hay không?”

Bịch!

Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ miệng đều rơi xuống đất.

Nói chuyện dịu dàng động lòng người như vậy, đây không phải người hay gây sự Ngũ Y Y!

Ngũ Y Y sẽ không nói chuyện dịu dàng như vậy!

Ngũ Y Y này là ai vậy? Đây có thể so với một bé trai ngang ngược!

Cô ấy cùng các cô nói chuyện, cho tới bây giờ cũng chưa dịu dàng như vậy, hoàn toàn cứng rắn giống như xi măng cốt thép!

“Y Y, cô, cô không sao chứ?” Ngũ Nhân Lệ kinh ngạc nói cà lăm.

Ngũ Nhân Tâm cắn răng, “Ngũ Y Y, cô cố ý trêu chọc chúng tôi phải không? Làm sao, muốn làm cô gái Điềm Tâm? Người có kế hoạch sao!”

Ngũ Y Y ủy khuất nhìn Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ, ngập ngừng, “Tôi không hiểu các người đang nói gì, tôi không nhớ chuyện quá khứ. Thật xin lỗi.”

“Hả!” Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ cùng nhau há to miệng, bị dọa đến không nhẹ.

Ngũ Nhân Tâm vội vàng nhìn Hoắc Phi Đoạt bên cạnh Ngũ Y Y, Hoắc Phi Đoạt âm thầm gật đầu.

“Má ơi! Không phải chứ? Thật sự là bị mất trí nhớ?”

Ngũ Nhân Tâm ôm đầu, không dám tin lắc đầu, đợi đến khi cô ngẩng lên, trong mắt đều là nước mắt.

Trước đây đối địch, nói đến căn nguyên, các cô vốn là chị em nhưng luôn đấu đá châm biếm nhau!

“Thật quá đáng! Cô làm cái gì vậy! Nói biến mất liền biến mất, làm ọi người lo lắng, trở về thì trở về, tại sao lại chơi trò mất trí nhớ. Có biết hay không làm khổ người khác! Để người khác lo lắng như vậy cô rất vui sao? Thật quá đáng! Tại sao cô lại đối xử với người khác như vậy?”

Ngũ Nhân Tâm oán trách, lấy mu bàn tay lau nước mắt.

Ngũ Nhân Lệ rút cuộc nhịn không được, chạy tới, ôm Ngũ Y Y, “Y Y, hu hu, tại sao có thể như vậy? Chị là Ngũ Nhân Lệ! Nhân Lệ! Lúc đầu Nhân Lệ đối xử với em không tốt! Hai chúng ta thường cãi nhau! Chẳng lẽ em đã quên sao? Hu hu hu hu.... ”

Cái miệng nhỏ nhắn Ngũ Y Y hơi mở ra, đáng vẻ hồ đồ không biết làm sao, cô đứng khô cứng, mặc cho Ngũ Nhân Lệ dùng sức ôm. Một lát sau, Ngũ Y Y nhẹ nhàng hạ cánh tay xuống, ôm lấy cơ thể Ngũ Nhân Lệ.

Hoắc Phi Đoạt lẳng lẳng nhìn Ngũ Y Y, bên môi lộ nụ cười nhạt.

Ngũ Học Phong mặc kệ Ngũ Y Y có bị mất trí nhớ hay không, ông ta giống như con ruồi, chuyển động vây quanh Hoắc Phi Đoạt, không ngừng cầu xin, “Hoắc tổng, cầu xin cậu, làm cho công ty tôi cải tử hoàn sinh đi! Cậu xem, Y Y cũng là người phụ nữ của cậu, nó còn đi theo cậu,

520. Chương 522: Bồi Thường Nho Nhỏ 2

“Ngài xem đi, Y Y cũng là người phụ nữ của ngài, nó còn đi theo ngài, cho dù ngài không nhìn thấy chùa cũng phải xem mặt phật, buông tha cho công ty của tôi! cho dù Y Y bị mất trí nhớ, nhưng vẫn đẹp như trước, vẫn là bộ dạng lúc trước, tổng giám đốc Hoắc, ngài nhất định sẽ không ghét bỏ Y Y đúng không? Y Y đã trở về rồi, ngài cũng đừng giận tôi nữa, công ty của tôi đều ngừng sản xuất rồi, mấy ngàn nhân viên đều không có cơm ăn, tổng giám đốc Hoắc xin ngài hãy thương xót cho tôi đi.”

Hoắc Phi Đoạt hít mắt lại, nhìn bóng dáng ba cô gái trong vườn hoa, chợt dừng bước lại, lạnh lùng nhìn Ngũ Học Phong.

Đột nhiên Ngũ Học Phong bị ánh mắt giết người của Hoắc Phi Đoạt nhìn chằm chằm làm cho ông ta sợ tới mức cả người run rẩy.

“Ngũ Học Phong.”

“Ở đây, tôi ở đây! Tổng giám đốc Hoắc, ngài có gì phân phó!”

Ngũ Học Phong liếm môi cười tươi, hai tay cọ sát vào quần như một con chó ngoắt đuôi.

“Nếu ông không phải là ba của Y Y, bây giờ tôi có thể lấy mạng của ông rồi!”

Hoắc Phi Đoạt nghiêng răng nghiêng lợi quá khê.

“A? Tổng giám đốc Hoắc à, tôi ngàn sai vạn sai, dù sao tôi cũng là ba ruột của Y Y, làm sao ngài có thể đối với tôi như vậy?”

“Ông còn biết ông là ba của Y Y à? Ông còn biết ông là máu mủ thân thiết của cô ấy à?” Hoắc Phi Đoạt cười lạnh “Tôi thật sự nghi ngờ rốt cuộc ông có tim hay không? Hoặc là hoặc là tim của ông đã đông cứng lại từ lâu, thối rữa rồi? Con gái của ông bị mất trí nhớ, cô ấy chưa từng đi, không thể tìm lại trí nhớ, cô ấy thành một người đứng bên bờ vực vô cùng đáng thương, ông lại không buồn cho cô ấy, cũng không biết lo lắng cho cô ấy! Ông còn xứng đáng làm ba sao? Bây giờ ông chỉ biết đến việc buôn bán của ông, công ty của ông, chẳng lẽ ông chỉ yêu tiền thôi sao? Tôi thật thất vọng đau lòng thay Y Y!”

Ngũ Học Phong đứng đó hoàn toàn ngây ngô.

Hoắc Phi Đoạt cất bước đi về phía Ngũ Y Y, nhẹ nhàng phun ra một câu lạnh lùng: “Một người vô tình vô nghĩa như vậy, thật sự sẽ không được chết tốt.”

Ngũ Học Phong run rẩy cả người.

“Ôi, thật là đẹp! Đây là ngôi nhà nhỏ em vừa tự tay làm, thật là thú vị!”

Ngũ Y Y vỗ tay giống như đứa bé, cười rất tươi.

Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ và Ngũ Y Y ngồi nghịch đất nặn trên mặt đất, Ngũ Y Y cầm vài cục đất nặn nhỏ đùa nghịch với khuôn đúc, học làm hình đất nặn.

Ngũ Y Y chớp đôi mắt to nhìn hai người chị: “Thế nào? Em làm ngôi nhà nhỏ này đạt kết quả không? Rất thú vị đúng không?”

Ngũ Nhân Lệ nhin không được rơi nước mắt, nước nỏ nói: “Y Y, em không thể mất trí nhớ, không thể! Em còn nhớ rõ không? Khi còn bé, em thường đến đây chơi, có một lần bọn chị đang nghịch đất nặn, sau khi em đến, trực tiếp giẫm lên làm hỏng hết tất cả mô hình mà bọn chị làm được, em còn nhớ không?”

Ngũ Y Y tò mò nhìn Ngũ Nhân Lệ.

“Đúng vậy.”

Hai mắt của Ngũ Nhân Tâm cũng đỏ lên, cô ta nói: “Có một lần, em lấy một thùng cát đổ lên đầu chị, lúc đó chị hận em chết đi được!”

Ngũ Y Y nhú mày: “Nhưng thật ra vì Hàn Giang Đình kéo tay em, gọi em là công chúa mới tức giận?”

“A! Y Y, em nhớ sao?”

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ đều mở to hai mắt, ngay cả Hoắc Phi Đoạt cũng hoảng sợ dừng bước.

Ngũ Y Y cũng hoảng sợ, miệng mở lớn, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Em không biết vừa nói những gì, không biết vì sao lại xuất hiện như vậy.”

Ngũ Nhân Tâm nắm bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y rồi lắc lắc: “Em nói tiếp đi! Em nói không sai đâu!”

521. Chương 523: Bồi Thường Nho Nhỏ 3

“Em nói tiếp đi! Em nói không sai! Lúc ấy cũng bởi vì Giang Đình kéo tay của em, đem em tôn sùng là công chúa nhỏ xinh đẹp, chị mới tức giận. Chuyện này em cũng không nhớ sao? Em nói tiếp đi.”

Ngũ Y Y lắc đầu, “Em thật sự không nhớ ra.”

Hoắc Phi Đoạt thất vọng thở dài, đi tới, “Được rồi, không cần làm khó cô ấy. Hôm nay đưa cô ấy đến, chính là để cô ấy gặp các người một chút, gặp mặt người trong nhà. Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi.”

Hoắc Phi Đoạt ngồi xổm người xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ Ngũ Y Y, lòng bàn tay hướng lên trên, anh dùng tay mình phủi cát trong lòng bàn tay cô, sau đó từ trong túi rút ra một chiếc khăn tay màu trắng, rất nghiêm túc lau sạch sẽ tay cho cô.

Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ đều giật mình nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Không người nào mà không biết chiến thần giết người Hoắc Phi Đoạt, thế nhưng cũng sẽ có vẻ mặt dịu dàng như vậy!

Hoắc Phi Đoạt đem Ngũ Y Y kéo lên.

Ngũ Y Y nhìn Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ vẫy tay, hí mắt cười nói, “Hai chị, em đi.”

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ đều ngơ ngác cùng Ngũ Y Y vẫy tay tạm biệt.

Hoắc Phi Đoạt đem Ngũ Y Y đưa lên xe, anh cũng lên xe, từng chiếc xe sang trọng theo thứ tự lái ra ngoài.

Ngũ Nhân Tâm vẫn nhìn bóng dáng đã đi xa, kinh ngạc nói, “Có được nghe vừa rồi con bé gọi chúng ta là gì không?”

Ngũ Nhân Lệ gật đầu một cái, “Ừ, nghe được. Con bé gọi chúng ta là chị.”

“Đây là lần đầu tiên con bé gọi chúng ta là chị.”

“Thật là giống như, lần đầu tiên gọi.”

Buổi tối, Hoắc Phi Đạt đang ở trong thư phòng xử lý công việc lúc trước.

Bởi vì chuyện của Ngũ Y Y, làm anh gần đây trễ nãi nhiều công việc.

Bùm!

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Hoắc Phi Đạt ngẩng đầu, thấy Ngũ Y Y mặc áo ngủ dài rộng, ôm cái gối nhỏ, giống như đứa trẻ lạc đường, vẻ mặt hoảng sợ đứng ở cửa.

“Y Y? Làm sao vậy?”

Đôi môi Ngũ Y Y run lên, đột nhiên mếu máo khóc, “Oa.....Sấm đánh rồi, thật là đáng sợ, tôi sợ, một mình tôi thật là sợ, hu hu hu.”

Hoắc Phi Đạt vỗ đầu, “Em xem anh, trí nhớ của anh, anh quên mất là em sợ tiếng sấm, là lỗi của anh, anh nên đi cùng với em.”

Khổ thân Ngũ Y Y, lạch cạch chạy đến chỗ Hoắc Phi Đạt, giống như mèo con bị hoảng sợ, chui vào trong ngực Hoắc Phi Đạt.”

Hoắc Phi Đạt bế Ngũ Y Y ngồi lên đùi, dụ dỗ cô, “Không có chuyện gì, không phải đã có anh ở trong này rồi sao? Không phải sợ, có anh đây.”

Ngũ Y Y núp ở trong ngực Hoắc Phi Đạt, còn hơi run rẩy.

Cơ thể nhỏ bé ngồi ở trên đùi Hoắc Phi Đạt cọ xát lung tung.

Hoắc Phi Đạt khẽ nói một tiếng, giọng điệu kìm nén.

Đáng chết! Bộ dáng nhóc con ngồi trên đùi anh, cọ tới cọ lui, thế nhưng cọ đến chỗ nào đó của anh đột nhiên thức tỉnh!

Hoắc Phi Đạt cắn răng nói, “Ngoan, chúng ta trở về phòng ngủ.”

“Em không về! Em sợ!” Ngũ Y Y sợ đến mức ôm chặt cổ Hoắc Phi Đạt, đem miệng nhỏ nhắn nóng hổi dán lên cổ Hoắc Phi Đạt.

Của cô mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn ướt át, dán lên cổ của anh, mạch máu anh nóng lên, miệng đắng lưỡi khô.

“Y Y....”

“Anh đang làm gì đấy? Sao còn chưa ngủ?”

“Xử lý.... ..Công vụ.... ..”

Giọng nói Hoắc Phi Đạt có chút khàn khàn.

Cái miệng nhỏ của cô ở trên bộ phận quan trọng cọ tới cọ lui, cọ đến nỗi phía dưới anh cũng cứng rắn.

“Hôm gặp hai chị của tôi, tôi các chị ấy nói, Tiêu Lạc không phải chồng của tôi.”

522. Chương 524: Bồi Thường Nho Nhỏ 4

“Hôm gặp hai chị của tôi, tôi các chị ấy nói, Tiêu Lạc không phải chồng của tôi.”

“Anh ta dĩ nhiên không phải. Anh ta mới không xứng.”

“Vậy nếu như anh ta không phải chồng của tôi, vậy tôi cũng không cần áy náy với anh ta, tôi cũng không có phản bội chồng mình.”

“Y Y...”

Toàn thân Hoắc Phi Đoạt nóng lên, mơ màng nhìn khuôn mặt hồng hào của Ngũ Y Y.

“Anh nghe, hình như bên ngoài không còn tiếng sấm nữa, dường như không còn nghe tiếng gì nữa, vậy tôi đi về, không còn tiếng sấm tôi không sợ nữa.”

Ngũ Y Y muốn từ trên đùi Hoắc Phi Đoạt đi xuống, uốn éo người, thế nhưng cô không nhảy xuống được.

Cô cong môi, uốn éo cái mông lần nữa, vẫn không nhảy xuống được, cô mới cúi đầu nhìn bên hông của mình, tay của anh giữ chặt.

“Này, buông tôi ra, tôi muốn trở về phòng ngủ, tôi buồn ngủ rồi. Không còn tiếng sấm nữa.”

Đôi mắt Ngũ Y Y trong như nước nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Thật kỳ lạ, ánh mắt của người đàn ông này giống như màu xanh biển rộng? Tại sao đôi môi lại đỏ?

“Tối hôm nay, anh ngủ cùng em, được không?”

Hoắc Phi Đoạt giọng nói trầm thấp nỉ non, đôi môi một chút nữa đến gần khuôn mặt của Ngũ Y Y.

“Hả? Tại sao? Hiện tại không còn tiếng sấm, tôi không cần anh giúp.”

Ngũ Y Y chớp mắt, có chút lo lắng nhìn khuôn mặt tuần tú ngày càng gần.

Anh ta muốn làm gì?

Chụt!

Môi mỏng Hoắc Phi Đoạt, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi của cô.

Chuồn chuồn nước có tính co dãn.

“Hả? Anh làm gì vậy!”

Ngũ Y Y vội vàng tránh về phía sau, Hoắc Phi Đoạt một tay giữ đầu cô lại, cố định cái ót của cô, không để cho cô tránh né, sau đó khuôn mặt tuần tú tìm đúng vị trí, hung tợn tập kích đánh tới.

“Ừm ừm ừm...”

Anh hung hăng hôn lên môi hồng của cô.

Lần này, không còn nhẹ nhàng như trước, lần này, chính là sôi trào mãnh liệt, sóng to gió lớn!

Ngũ Y Y cảm thấy môi mình hơi tê, lưỡi của anh, hung mãnh tiến vào.

Trong ngoài xúi giục cô, thưởng thức cô, quyến rũ cô.

Móng vuốt nhỏ Ngũ Y Y, bắt lực bám trên cơ thể anh, đẩy anh ra ngoài, đáng tiếc hơi sức nhỏ, mà thể công của anh lại hung hãn.

“Ừ..... ừ.....”

Ngũ Y Y đáng thương bị anh hôn đến bật ra tiếng rên, giống như là đang đợi làm thịt cừu con.

Nụ hôn này, sao lại dài, sâu như vậy, nóng như vậy!

Rất cuộc anh cũng buông cô ra, cả hai đều thở hổn hển.

Hô hấp của anh mãnh liệt và tràn ngập tình dục.

Hô hấp của cô mềm mại quyến rũ.

“Anh bị làm sao vậy, phía dưới anh là vật gì, cứng như vậy, giống như là cây gậy, ngồi khó chịu muốn chết!”

Ngũ Y Y uốn éo cơ thể, vô cùng bất mãn oán trách.

Oh...

Hoắc Phi Đoạt bị cô dùng sức uốn éo hít thở mấy cái.

Bị cô cọ xát cơ hồ muốn bốc lửa!

“Tối, sờ một chút xem, xem thử là cái gì. Tìm được sẽ cho em.”

Hoắc Phi Đoạt nhỏ giọng lừa gạt cô, kéo bàn tay nhỏ bé của cô, thả vào nơi nào đó đang ngóc đầu dậy.

Ngũ Y Y không hiểu chạm vào, đụng vào một cái, lập tức hai mắt mở to, tay giống như giật điện rụt trở về.

Cô đột nhiên hiểu ra là cái gì rồi!

Cái tên bại hoại này!

“Anh thật xấu! Tôi không để ý đến anh nữa!”

Ngũ Y Y xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng, cơ thể uốn éo muốn nhảy xuống.

Hoắc Phi Đoạt mãnh liệt thở hổn hển, ôm vật nhỏ trong ngực, máu trong người anh nóng lên.

523. Chương 525: Bồi Thường Nho Nhỏ 5

“Bảo bối, anh không hư, em làm sao yêu anh? Em không để ý đến anh cũng không sao, anh để ý đến em là được.”

Vừa nói tay của anh đã thăm dò vào trong quần của cô, ở nơi nhụy hoa mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa.

“A.....Bỏ tay của anh ra.....Không nên như vậy.....Không cần.....”

Thân thể Ngũ Y Y nhạy cảm, làm sao chịu được loại kích thích trực tiếp này, cả người đã sớm mềm thành một sợi mì, ở trên đùi Hoắc Phi Đoạt uốn éo lộn xộn.

“Đâu có gì lạ đâu, anh ở chỗ này làm việc, là em không tốt chạy tới quấy rầy anh, làm gián đoạn tất cả công việc của anh. Ảnh hưởng đến công việc hệ trọng của người khác, chẳng lẽ không bồi thường một chút sao?”

Hoắc Phi Đoạt nói xong lời ngụy biện, đã đem Ngũ Y Y xoa đến thở không ra hơi, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt mê ly.

Lần nữa khóa trụ môi của cô, đem hơi thở mềm mại của cô tất cả đều hôn đi vào, nhẹ nhàng nâng thân thể của cô ngồi dậy, gỡ bỏ quần cô ra, đè xuống tiến vào cơ thể cô.

“A!”

Ngũ Y Y khẽ kêu một tiếng, toàn thân đều căng thẳng.

Cô, cô, thế nhưng ở trong thư phòng, với loại tư thế ngồi cổ quái này, cùng với người đàn ông hư này cái kia cái kia.....A a a a, thật sự quá mất mặt!

Ngũ Y Y cảm nhận được trong cơ thể vật khổng lồ, sưng sốt hai giây, lập tức bắt đầu giãy giụa, móng vuốt nhỏ bám lấy cái bàn, muốn cùng anh tách rời.

“như vậy muốn ở trên bàn? Được thôi, như em mong muốn.”

Hoắc Phi Đoạt giọng điệu thoải mái, đem Ngũ Y Y đẩy tới trên bàn, Ngũ Y Y quỳ gối trên bàn, hoảng sợ thét chói tai.

Không đợi cô kêu lên hai tiếng, anh lần nữa tập kích đi tới, hung hăng lấp đầy cô!

Rào rào.....

Bút trên bàn, bị động tác lớn rung chuyển rơi lả tả mọi nơi.

Vốn cái bàn vững chắc vô cùng, bị một người cường tráng, mạnh mẽ va chạm vào nhau, cái bàn cũng phải rung chuyển theo.

“Hu hu, anh đồ xấu xa, buông tôi ra, không nên như vậy, dừng lại, hu hu hu, anh thật xấu, tôi không để ý đến anh nữa.....Hu hu.....”

Ngũ Y Y cắn răng, hít từng khí lạnh, kêu rên đứt quãng.

Cái này giống như một người đàn ông đẹp, mỗi lần đều cam chịu bị ăn, tại sao như vậy.....Bằng lòng?

Hình ảnh kịch liệt phía sau, Ngũ Y Y gần như không nhớ rõ.

Làm sao từ trên bàn xuống, rồi chạy đến ngồi trên ghế, rồi chạy đến trên thảm, như thế nào bị ôm đi vào phòng ngủ trên lầu.....

Cô chỉ nhớ, cô liên tục khóc, liên tục gào khóc, liên tục cầu xin anh dừng lại.

Cho đến khi cô ngất xỉu....

Bữa sáng ngày hôm, Như dự đoán Ngũ Y Y ngủ nướng trên giường.

A Trung nhìn Hoắc Phi Đoạt một mình ăn sáng, anh nhin không được nói, “Lão đại,có muốn đi xem tình trạng bây giờ của cô Y Y, cũng xem là tốt, cơ thể cũng không sao, tinh thần cũng rất tốt, hơn nữa so với lúc trước thì ngoan ngoãn hơn nhiều. Đáng vẻ như vậy, cũng thật tốt. Về việc trí nhớ của cô, không cần tìm trở về không được sao? Đáng vẻ như vậy cũng được mà.”

Hoắc Phi Đoạt nghe đến đó bỏ nĩa xuống, thở dài, “Tôi không cần búp bê ngoan ngoãn. Tôi thích Ngũ Y Y, giống như đáng vẻ trước kia, có lúc ngang ngược, có lúc dịu dàng, có lúc giả kiên cường, có lúc mơ hồ một chút. Đó mới là Ngũ Y Y mà tôi thích! Trí nhớ của cô, tôi nhất định phải tìm về cho cô. Tôi không muốn cô mất đi bản thân mình, đó là nỗi đau xót trong lòng của cô”

A Trung dường như hiểu gặt đầu.

Ngũ Y Y đứng ở trên lầu nghe lên, nhin không được vành mắt hồng lên.

Thấy Hoắc Phi Đoạt là người không tệ, ít ra đối xử với cô là thật lòng. Mặc dù thời điểm cái kia, kéo dài lại kiên cường, kiên cường còn mạnh mẽ, làm cô chịu không nổi, chỉ là.....Nhìn dáng dấp rất đẹp trai của anh, bỏ qua đi.

524. Chương 526: Không Nhịn Được Khóc 1

Hai chân Tiêu Lạc giẫm lên đất liền, hơi thở rớt cuộc thông suốt, cuối cùng không cần nín thở trốn tránh trong tàu ngầm.

Tôi nhất định phải bắt anh trả lại gấp bội cho tôi, Hoắc Phi Đoạt!

“Lạc, đưa chị trở về Ngũ gia đi, anh rể của em, chị có chút lo lắng!”

Tiêu Mai đau khổ lên tiếng.

“Chị, ái loại đàn ông không có năng lực đó, lúc chị bị người ta bắt treo ở Đại Kiều cũng đến không cứu chị, chị cần gì phải lo cho sự an nguy của ông ta.”

Tiêu Lạc đối với kẻ bạc tình bạc nghĩa, chỉ lo cho việc buôn bán công ty của mình, tràn ngập chán ghét.

“Nhưng, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng.”

Vành mắt Tiêu Mai giống như lại hồng, mấy ngày nay, cô không biết phải khóc bao nhiêu lần đòi trở về.

Tiêu Lạc không nói nữa, hừ lạnh một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Tiêu Mai dường như cảm thấy đứa em trai từng sống gần bó với mình trở nên xa lạ. lúc trước anh không máu lạnh vô tình như vậy.

Mà bây giờ, anh giống như, giống như là bản sao của người đàn ông kia.

Thật ra lời của Tiêu Lạc, cô làm sao không biết. Tiêu Mai cô không phải bị mù, cái đó chồng của cô, trong lòng cho tới bây giờ không có bất kỳ người nào, bao gồm cả cô.

Cái ông ta quan tâm, cho tới bây giờ chỉ có công ty của ông ta, việc buôn bán của ông ta, đó chính là sinh mạng của ông ta.

Thế nhưng, phụ nữ luôn mềm lòng như vậy, cô thật sự có chút lo lắng cho Ngũ Học Phong.

Mặc dù Ngũ Y Y là con gái của Ngũ Học Phong, nhưng quan hệ cha con bọn họ, nhưng bên trong chỉ có oán hận.

Nếu Hoắc Phi Đoạt gây phiền toái cho Ngũ Học Phong, Ngũ Y Y nhất định sẽ không ngăn cản.

Cho nên, cô muốn trở lại Ngũ gia xem một chút.

“Chị, sao còn chưa đi, ngăn người ở đó nghĩ gì thế?”

Tiếng của Tiêu Lạc từ phía trước truyền đến.

Tiêu Mai vội vàng thôi không nghĩ nữa, gấp rút bước chân đuổi theo.

Thật ra, cô không biết bây giờ mình đang ở đâu.

Chỉ nghe Tiêu Lạc nói, nơi này rất an toàn.

Mà mình, chỉ có thể tin tưởng vào anh.

Đúng vậy, anh là người thân duy nhất của cô, không tin anh, có thể tin ai?

Tiêu Mai nói với mình, không cần suy nghĩ lung tung nữa.

“Đi thăm dò một người, phải nhanh!” Tiêu Lạc ra lệnh.

“Dạ, anh Lạc. Tên là?”

Tiêu Lạc không trả lời.....ngay, mà dừng lại một lát.”

Giống như đang suy nghĩ cái gì, chân mày khóa chặt một chỗ.

“Âu Dương Chấn Đình!”

Bốn chữ này vừa ra khỏi miệng, cơ thể tên đàn em run lên.

Cái tên này, nói ra, sợ rằng không có mấy người không biết.

Âu Dương, Chấn Đình. Người sáng lập ra công ty đen, tổng giám đốc bậc nhất tập đoàn đế quốc, thanh danh Cửu Chân lão đại giới kinh doanh.

Nói một câu tóm lại, anh ta, từng qua lại với “Hoắc Phi Đoạt”.

Này, còn chưa đủ đáng sợ sao?

“Anh Lạc, anh điều tra anh ta làm cái gì?”

Tên đàn em giọng nói có chút run rẩy hỏi.

“Việc này không cần cậu quản, chỉ cần làm xong công việc tôi đã giao.”

Giọng nói Tiêu Lạc có chút không vui, gần đây anh rất dễ mất kiên nhẫn.

“Tôi muốn, biết một số nội tình bên trong, anh ta cùng Hoắc Phi Đoạt che dấu bí mật gì, cho nên....”

“Anh Lạc anh yên tâm, em hiểu ý anh.”

Đi theo Tiêu Lạc lâu như vậy, chút ý tứ của anh còn không hiểu.

Tiêu Lạc nhẹ nhàng gạt đầu, ý bảo anh ta có thể đi.

Bàn tay dút vào túi quần, sờ tới điện thoại di động, nhanh chóng thu tay lại.

Không được, chỉ cần đụng vào điện thoại di động, sẽ không kiềm chế được mà gọi cho cô.

Y Y của anh, người mà anh cực kỳ yêu nhất.

Chương 526: Không nhịn được khóc 2

Đó là một loại hầu như không thể khống chế xúc động, giống như ngón tay không thuộc về mình, nhanh chóng bấm số điện thoại.

Mỗi lần, đều ấn ở con số cuối cùng nhanh chóng tắt điện thoại di động.

Loại cảm giác đó, cơ hồ khiến anh điên mất.

Anh nhớ cô quá rồi.

Thời điểm Hoắc Phi Đoạt đi vào phòng ngủ, Ngũ Y Y đang cúi đầu ôm máy tính không nhúc nhích.

“Nhìn cái gì đấy?”

Đi lên phía trước, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên.

Thấy, mắt to có một giọt nước mắt.

“Làm sao vậy, tại sao lại khóc?”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên cảm thấy nội tâm của mình giống như có cái gì khuấy động, trở nên mềm mại, còn mang theo một chút đau lòng.

Ngũ Y Y không nói gì, ánh mắt rưng rưng nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Vừa nhìn leng keng con người sắt trong anh nháy mắt trở nên nhu hòa.

Cầm lấy máy tính trên tay cô, Hoắc Phi Đoạt nhìn thấy hình mẹ của Ngũ Y Y.

Chẳng lẽ cô nhớ tới cái gì?

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt căng thẳng.

“Y Y, em nghĩ đến cái gì sao? Tại sao lại khóc?”

Mặc dù Hoắc Phi Đoạt có chút nóng nảy cùng vui mừng, nhưng vẫn khắc chế như cũ, dịu dàng hỏi thăm.

“Hu hu.....Hu.....Tôi cũng không biết, chỉ là, chỉ là đột nhiên thấy hình mẹ liền không nhịn được.”

Âm thanh Ngũ Y Y giống như tiếng mèo con phát ra, mềm mại, mang theo tiếng khóc nức nở.

Hoắc Phi Đoạt nghe vào trong tai, giống như đây là thứ âm nhạc dễ nghe nhất thế giới.

Đưa tay đem người trong lòng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về cô.

“Đừng khóc bảo bối, một lát mắt sưng lên biến thành con cá nhỏ.”

Hoắc Phi Đoạt giống như đang dụ dỗ đứa nhỏ Ngũ Y Y sụt sùi khóc ở trong ngực.

“Nhưng mà, rốt cuộc là tại sao, khi tôi thấy hình mẹ tôi lại khóc vậy?”

Ngũ Y Y không hiểu, cô không nhớ gì cả, tại sao lại có loại phản ứng này?

Mà loại phản ứng này, giống như là bản năng.

Đúng, một loại bản năng.

Thấy hình mẹ, sẽ có cảm giác đau lòng, thậm chí sẽ có một loại cảm giác vô lực, sẽ muốn khóc, mặc dù cái gì cũng không nhớ.

“Có lẽ, em muốn gặp mẹ.”

Hoắc Phi Đoạt không biết nên giải thích với cô như thế nào.

“Mẹ, mẹ bà ấy ở đâu? Tôi muốn đi gặp mẹ.”

Ngũ Y Y từ trong ngực Hoắc Phi Đoạt ngồi dậy, có chút gấp gáp.

Đôi mắt Hoắc Phi Đoạt khẽ động, cuối cùng thời khắc này là sao?

Tất cả về Ngũ Y Y, anh đều biết, mặc dù không thể cảm nhận được nỗi đau của cô, nhưng anh có thể tưởng tượng được đó là một loại tổn thương như thế nào.

Trải qua những thứ kia, vết sẹo trong lòng Ngũ Y Y không thể nào khép lại được.

Cô bây giờ, cho dù không nhớ gì, cũng có thể khóc.

Hoắc Phi Đoạt quyết định ích kỷ một lần, anh muốn che giấu những thứ không vui trước kia.

Nếu như những ký ức kia không còn, thì vĩnh viễn không cần nhớ tới.

“Y Y, mẹ của em, đã mất từ sớm.”

Hoắc Phi Đoạt chậm rãi lên tiếng, mặc dù biết nói ra những lời này khỏi miệng, Ngũ Y Y sẽ bị tổn thương.

Nhưng, dù sao vẫn tốt hơn cô vẫn ôm nỗi ân hận, không muốn cô thừa nhận, tự ti.

Nghe được những lời Hoắc Phi Đoạt, Ngũ Y Y ngừng khóc thút thít.

Cô từ từ nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Thì ra, vừa rồi mình khóc là vì chuyện này.

Ngũ Y Y thầm nghĩ ở trong lòng.

Từ phía sau bao bọc lấy cơ thể nhỏ bé.

Tại sao, cơ thể nhỏ bé này lại phải chịu nhiều đau đớn như vậy?

Vào thời khắc kia Hoắc Phi Đoạt quyết định, người này, anh muốn dùng cả đời bảo vệ cho bảo bối.

Không người nào có thể tổn thương, bảo bối.

525. Chương 527: Không Nhịn Được Khóc 2

Đó là một loại hầu như không thể khống chế xúc động, giống như ngón tay không thuộc về mình, nhanh chóng bấm số điện thoại.

Mỗi lần, đều ấn ở con số cuối cùng nhanh chóng tắt điện thoại di động.

Loại cảm giác đó, cơ hồ khiến anh điên mất.

Anh nhớ cô quá rồi.

Thời điểm Hoắc Phi Đoạt đi vào phòng ngủ, Ngũ Y Y đang cúi đầu ôm máy tính không nhúc nhích.

“Nhìn cái gì đấy?”

Đi lên phía trước, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên.

Thấy, mắt to có một giọt nước mắt.

“Làm sao vậy, tại sao lại khóc?”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên cảm thấy nội tâm của mình giống như có cái gì khuấy động, trở nên mềm mại, còn mang theo một chút đau lòng.

Ngũ Y Y không nói gì, ánh mắt rưng rưng nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Vừa nhìn leng keng con người sắt trong anh nháy mắt trở nên nhu hòa.

Cầm lấy máy tính trên tay cô, Hoắc Phi Đoạt nhìn thấy hình mẹ của Ngũ Y Y.

Chẳng lẽ cô nhớ tới cái gì?

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt căng thẳng.

“Y Y, em nghĩ đến cái gì sao? Tại sao lại khóc?”

Mặc dù Hoắc Phi Đoạt có chút nóng nảy cùng vui mừng, nhưng vẫn khắc chế như cũ, dịu dàng hỏi thăm.

“Hu hu.....Hu.....Tôi cũng không biết, chỉ là, chỉ là đột nhiên thấy hình mẹ liền không nhịn được.”

Âm thanh Ngũ Y Y giống như tiếng mèo con phát ra, mềm mại, mang theo tiếng khóc nức nở.

Hoắc Phi Đoạt nghe vào trong tai, giống như đây là thứ âm nhạc dễ nghe nhất thế giới.

Đưa tay đem người trong lòng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về cô.

“Đừng khóc bảo bối, một lát mắt sưng lên biến thành con cá nhỏ.”

Hoắc Phi Đoạt giống như đang dụ dỗ đứa nhỏ Ngũ Y Y sụt sùi khóc ở trong ngực.

“Nhưng mà, rốt cuộc là tại sao, khi tôi thấy hình mẹ tôi lại khóc vậy?”

Ngũ Y Y không hiểu, cô không nhớ gì cả, tại sao lại có loại phản ứng này?

Mà loại phản ứng này, giống như là bản năng.

Đúng, một loại bản năng.

Thấy hình mẹ, sẽ có cảm giác đau lòng, thậm chí sẽ có một loại cảm giác vô lực, sẽ muốn khóc, mặc dù cái gì cũng không nhớ.

“Có lẽ, em muốn gặp mẹ.”

Hoắc Phi Đoạt không biết nên giải thích với cô như thế nào.

“Mẹ, mẹ bà ấy ở đâu? Tôi muốn đi gặp mẹ.”

Ngũ Y Y từ trong ngực Hoắc Phi Đoạt ngồi dậy, có chút gấp gáp.

Đôi mắt Hoắc Phi Đoạt khẽ động, cuối cùng thời khắc này là sao?

Tất cả về Ngũ Y Y, anh đều biết, mặc dù không thể cảm nhận được nỗi đau của cô, nhưng anh có thể tưởng tượng được đó là một loại tổn thương như thế nào.

Trải qua những thứ kia, vết sẹo trong lòng Ngũ Y Y không thể nào khép lại được.

Cô bây giờ, cho dù không nhớ gì, cũng có thể khóc.

Hoắc Phi Đoạt quyết định ích kỷ một lần, anh muốn che giấu những thứ không vui trước kia.

Nếu như những ký ức kia không còn, thì vĩnh viễn không cần nhớ tới.

“Y Y, mẹ của em, đã mất từ sớm.”

Hoắc Phi Đoạt chậm rãi lên tiếng, mặc dù biết nói ra những lời này khỏi miệng, Ngũ Y Y sẽ bị tổn thương.

Nhưng, dù sao vẫn tốt hơn cô vẫn ôm nỗi ân hận, không muốn cô thừa nhận, tự ti.

Nghe được những lời Hoắc Phi Đoạt, Ngũ Y Y ngừng khóc thút thít.

Cô từ từ nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Thì ra, vừa rồi mình khóc là vì chuyện này.

Ngũ Y Y trầm nghĩ ở trong lòng.

Từ phía sau bao bọc lấy cơ thể nhỏ bé.

Tại sao, cơ thể nhỏ bé này lại phải chịu nhiều đau đớn như vậy?

Vào thời khắc kia Hoắc Phi Đoạt quyết định, người này, anh muốn dùng cả đời bảo vệ cho bảo bối. Không người nào có thể tổn thương, bảo bối.

526. Chương 528: Không Nhịn Được Khóc 3

Một giây kia Hoắc Phi Đoạt quyết định, người này, anh nhất định dùng cả đời để bảo vệ bảo bối.

Không ai có thể làm tổn thương, bảo bối.

Vài ngày sau, cảm xúc của Ngũ Y Y đều không tốt.

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên nhớ trước kia anh cùng nhóc con tranh cãi đùa giỡn.

“Y Y, hay là chúng ta đi biển, em không phải rất thích biển sao?”

Hoắc Phi Đoạt nghĩ rằng, có lẽ nên mang cô ra ngoài cho khuây khỏa.

Ngũ Y Y cuối đầu suy nghĩ, sau đó gật cái đầu nhỏ của cô.

“Được, dù sao ngồi ở chỗ này cũng rất buồn, chúng ta đi!”

Hoắc Phi Đoạt nghe, nhóc con không kiên cường nữa cố làm ra vẻ nhẹ nhõm.

“Y Y em nghe anh nói”

Ngồi bên cạnh cô, đem bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên trái tim mình.

“Mẹ của em rất yêu Y Y, rất yêu rất yêu.”

Hoắc Phi Đoạt hôn lên trán Ngũ Y Y, nói tiếp.

“Bà nhất định hy vọng Y Y không vì bà mà phải đau lòng. Trước đây Y Y vui vẻ như thế, em luôn đặt mẹ mình ở trong lòng mãi mãi.”

Ngũ Y Y vẫn không nói gì, lắng nghe.

“Cho nên, không cần vì mẹ mà đau lòng nữa. Bà vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Hoắc Phi Đoạt vốn không cùng người khác nói chuyện, cũng chưa từng an ủi ai.

Anh làm những việc này, chỉ để Ngũ Y Y vui vẻ trở lại.

Ngũ Y Y nghe lời của anh, cho nên nói, “Tôi hiểu ý anh!”

Sau đó đứng dậy lục lại tìm đồ.

“Tìm cái gì đây?”

“Đồ bơi? Chúng ta không phải muốn đi biển sao?”

Hoắc Phi Đoạt nhịn không được, phì một tiếng bật cười.

Đầu óc nhóc con này rốt cuộc do cái gì tạo thành, một chốc lại bộ dáng khác.

Mới vừa rồi còn buồn phiền, bây giờ lại vui vẻ ra mặt.

Xem ra trời sinh cô là người sống vô tư, bản thân vui vẻ cũng không giấu được.

.

“Này! Anh còn đứng đó làm gì? Mau đi tìm quần bơi của anh đi!”

Thấy Hoắc Phi Đoạt đang còn đứng ngây ngốc bên kia, Ngũ Y Y hướng về phía anh thét lên.

Chỉ thấy Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa một cái, mấy bước hướng tới trước ngăn tủ ôm lấy cô.

“Hừ hừ, cần gì mặc quần bơi, trần truồng không phải hợp ý em hơn sao?”

“Anh nói gì! Lưu manh!”

Ngũ Y Y giơ quả đấm nhỏ đánh trên người Hoắc Phi Đoạt, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ muốn chết.

Đặt cô ngồi trên đùi, Hoắc Phi Đoạt chôn mặt vào cổ cô.

Tham lam ngửi lấy mùi thơm trên người cô, nhàn nhạt, như vậy để cho anh sinh lòng hạnh phúc.

“A! Ai nha....Ha ha.....Ha!”

Trong mũi Hoắc Phi Đoạt thở ra khí nóng lên cổ, Ngũ Y Y bị ngột kêu lên.

Này than nhẹ cùng tiếng cười yếu ớt, đối với Hoắc Phi Đoạt mà nói đây là liều thuốc trí mạng.

“Em nhóc con này, muốn mạng của anh.”

Vừa nói bàn tay vừa thăm dò nơi lỏng quần áo Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y chưa kịp phản ứng, cảm giác mình mềm nhũn trên người đàn ông này.

“Ừ....Ừ....Anh làm gì?”

Duy trì một tia lý trí cuối cùng, Ngũ Y Y “chất vấn” tên ác ma sắp đem mình ăn cả xương ngay cả mảnh vụn cũng không thừa.

“Em nói anh làm gì!”

Động tác trên tay càng ngày càng nặng, ân cần xoa nắn cái điểm đỏ.

“A, ừ ừ....”

Ngũ Y Y càng ngày càng thở dốc.

Quái lạ, cơ thể mình giống như rất hưởng thụ, một chút cũng không muốn tránh thoát.

Ngược lại, hi vọng cảm giác này được kéo dài.

527. Chương 529: Không Nhịn Được Khóc 4

“Oa! Wase! Thật là xinh đẹp!”

Ngũ Y Y không không chế được kích động trong lòng, thấy biển rộng bao la, cô kích động lắc lắc tay Hoắc Phi Đoạt.

quay đầu nhìn nhóc con nhảy cẫng lên hoan hô, lòng Hoắc Phi Đoạt cũng vui mừng theo.

“Tôi muốn bơi lội tôi muốn bơi lội.”

Vừa nói liền ba chân bốn cẳng liền cởi áo khoác trên người xuống.

“Đáng chết! Cái này bảo mình làm sao mà chịu đựng!”

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy bụng dưới dâng lên một đốm lửa.

Cảnh tượng trước mắt bảo làm sao không nổi phản ứng?!

Ngũ Y Y mặc trên người bộ bikini màu hồng đào, bra nhỏ bao lấy phần nhũ giống như gọi người đến.

Đôi nhũ mềm mại tự nhiên khe rãnh chính giữa làm ạch máu trong người nóng lên.

Bụng bằng phẳng, cái mông nhỏ vênh lên rất tròn, thon dài ôm trọn chân ngọc.

Đây hết thấy, làm cho Hoắc Phi Đoạt muốn ngừng mà không ngừng được.

Bất kể muốn cô bao nhiêu lần, bất kể nhìn vóc người này bao nhiêu lần, Hoắc Phi Đoạt cũng không xê dịch được tầm mắt.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân thể uyển chuyển, giống như sắp sinh ra lửa.

“Này! Anh, anh nhìn cái gì?”

Đón nhận ánh mắt nóng bỏng của Hoắc Phi Đoạt, Ngũ Y Y xấu hổ có chút cà lăm.

Không trả lời câu hỏi của cô, Hoắc Phi Đoạt không biết có phải dùng Lăng Ba Vi Bộ.

Trong nháy mắt anh bước đến bên cạnh Ngũ Y Y, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để thở mà hôn lên.

Điều này quả không sai, người này hôn, luôn mạnh mẽ cùng bất ngờ.

Phong cảnh bờ biển dường như càng thêm lãng mạn, Hoắc Phi Đoạt lần này hôn rất dịu dàng.

Tay nhỏ bé Ngũ Y Y phủ lên ngực anh, cơ ngực dày cùng cứng rắn làm cho cô có chút thẹn thùng.

Đang muốn rút tay về lại bị bắt được.

Tiêu Lạc nhớ khoảng thời cùng với Ngũ Y Y chung một chỗ.

Có lẽ lần đó, mình không nên lùi bước, nên hung hăng đoạt lấy cô.

Nhưng trong lòng lại có âm thanh nhắc nhở anh.

Không, không thể gây tổn thương cho cô, không thể.

Tiêu Lạc giống như bị trúng tà.

Tiêu Mai nhìn bộ dáng của anh, chỉ là âm thầm thương hại.

Tại sao, thế giới nhiều phụ nữ như vậy, tại sao trong lòng em trai mình chỉ biết duy nhất một người phụ nữ kia.

“Cái gì? Sẽ không bơi lội?”

Hoắc Phi Đoạt cố nén cười.

“Sao, như thế nào? Ta không có khả năng sao? Anh cho tôi là anh, cái gì cũng có thể!”

Ngũ Y Y nhìn Hoắc Phi Đoạt ra vẻ cười nhạo, tức giận phản bác lại.

Hoắc Phi Đoạt đưa tay nhéo khuôn mặt đáng yêu của cô.

Gió biển thổi bay tóc dài đen nhánh của cô, giống như đang nhảy.

Cho dù không phấn trang điểm, cũng làm động lòng người.

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy, hôm nay Y Y, đặc biệt đẹp.

“Vậy tôi dạy cho anh!”

Vừa nói vừa bơi một vòng trên người cô mặc một bộ màu vàng.

“Ừ, cái này rất hợp với em

“Cái này sao, chỉ có đứa trẻ mới mặc! Tôi không muốn!”

Ngũ Y Y cúi đầu xem xét, bơi một vòng còn mang theo đầu vịt, ngây ngốc.

“Em chính là đứa trẻ, anh là tiểu bảo bảo.”

“Chua chết chua chết, làm sao há mồm ngậm miệng đều là những thứ chua chát, thật không sợ bị.”

Ngũ Y Y mặc dù lằm bằm, nhưng trong lòng đã sớm đổ mật ngọt, rồi tỉnh rồi mù.

Bơi xuống nước, Ngũ Y Y không còn đáng vẻ trên bờ cát, gương nanh múa vuốt.

“Em không nên lộn xộn, sẽ không chìm xuống!”

Hoắc Phi Đoạt không biết nói bao nhiêu lần, nhưng đứa nhỏ kia làm như không nghe thấy, tiếp tục ở trong nước nghịch.

“Anh không phải là tôi, làm sao anh biết tôi sẽ không chìm xuống? Hả? Tôi chìm xuống anh phụ trách?”

Ngũ Y Y kêu to, ở trong nước biển sâu sắc.

528. Chương 530: Không Nhịn Được Khóc 5

“Cả người em toàn thịt mỡ, chỉ biết trôi , sẽ không chìm.”

Bây giờ Hoắc Phi Đoạt không nhịn được nữa, nhưng cánh tay nhóc con cứ vung loạn, hoàn toàn không đến gần cô được.

Lời này vừa nói ra, Ngũ Y Y giống như bị điện giật, lập tức ngừng lại.

“Anh anh anh! Anh nói cái gì?”

Thật tức chết cô mà, người này dám nói cô béo. Cô.....cô chỉ là có chút mập, nhưng tại sao anh ta có thể nói trực tiếp ra như vậy!

Trong lòng Ngũ Y Y giận dữ nghĩ.

Hoắc Phi Đoạt khoanh tay, yên lặng nhìn cô.

“Tại sao không trả lời tôi? Hả? Anh mau thu lại lời anh vừa mới nói! Nhìn tôi làm gì?”

Bị Hoắc Phi Đoạt nhìn, Ngũ Y Y cảm thấy rất kỳ lạ, cúi đầu nhìn.

Quả nhiên mình nổi thật, không có chìm xuống!

“Này này, Phi Đoạt, anh mau nhìn, thật là không có chìm xuống.”

Ngũ Y Y vui mừng.

“Dĩ nhiên là không chìm xuống, em cho rằng cái này để cho em mang trên người là vô ích hả?”

Cuối cùng nhóc con không còn tay đâm chân đá, Hoắc Phi Đoạt đến gần bên người cô.

“Ai nha, thật nha? Không ngờ cái này cũng có chỗ dùng được!”

Ngũ Y Y thích thú cười, lộ ra hai hàng răng nhỏ trắng nõn, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết, cực kỳ đáng yêu.

“Chụt!”

Hoắc Phi Đoạt nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn nhịn không được hôn một cái.

“Khụ khụ, vậy bắt đầu học bơi thôi!”

Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng quyết định vào lúc nhóc con yên tĩnh phải bắt cô học bơi mới được, nếu không lát sau cô lại giương nanh múa vuốt.

“Không không, tôi quyết định rồi, không học bơi nữa. Cứ nổi như vậy cũng tốt, ha ha ha.....”

Hoắc Phi Đoạt ở một bên vẽ mặt đen lại.

“Ha ha ha, Phi Đoạt, anh cũng mặc phao vào bơi thử một vòng, thật kỳ diệu.”

Ngũ Y Y chính mình chơi còn chưa đủ, còn gọi Hoắc Phi Đoạt cùng tham gia.

“Không cần, bây giờ anh cũng có thể nổi.”

“Hả?”

Ngũ Y Y nhìn Hoắc Phi Đoạt, quả nhiên, người này không cần mặc áo phao, cũng xó thể nổi trên biển thật là tốt.

“Thôi đi, không để ý đến anh, tự tôi chơi.”

Thật không có chút thú vị, con vịt nhỏ này thật đáng yêu, mặc nó vào có thể nổi.

Ngũ Y Y quả nhiên là người không kiên nhẫn, mới vừa rồi là ai nói con vịt kia xấu xí.

“Lão đại, lão đại!”

Tiếng A Trung gọi đến.

Vốn không muốn quấy rầy chuyện tốt của lão đại, nhưng chuyện có chút khẩn cấp.

Hoắc Phi Đoạt quay đầu lại thấy A Trung, bảo anh chờ một chút.

Ngay sau đó một tay thuận lấy kéo Ngũ Y Y đang trôi nổi hưởng thụ cách đó không xa.

“Này? Này? Làm gì vậy làm gì vậy?”

Ngũ Y Y đang rất hưởng thụ, lại bị người ta kéo qua một bên, tay chân bắt đầu vung loạn.

“Y Y, chúng ta lên bờ trước đã.”

“Tại sao vậy? Tôi không đi!”

Bây giờ cô đang chơi rất vui vẻ, bảo cô đi lên, làm sao có thể.

“Anh có việc cần xử lý một chút, chúng ta đi lên lát lại xuống chơi tiếp có được hay không?”

“Tôi không lên! Anh lên đi, một mình tôi ở chỗ này chơi một lát ~”

Không còn cách nào, nhìn dáng vẻ thích thú của cô, Hoắc Phi Đoạt không nhẫn tâm kéo cô lên bờ.

“Vậy em cẩn thận một chút, ở chỗ này bơi, không được chạy lung tung.”

Hoắc Phi Đoạt cẩn thận kiểm tra nơi cô bơi một chút, xác định không sao, mới thả tay ra.

“Ừ, tôi biết rồi, yên tâm đi yên tâm đi.”

Ngũ Y Y tùy tiện đáp lại, hoàn toàn không để ý đến lời nói trên của Hoắc Phi Đoạt.

529. Chương 531: Không Nhịn Được Khóc 6

Lắc đầu một cái, không có cách nào, Hoắc Phi Đoạt chỉ có thể một mình lên bờ.

“Chuyện gì?”

Hoắc Phi Đoạt nhận lấy khăn long A Trung đưa tới, vừa lau tóc vừa hỏi.

“Lão đại, bên kia vùng đất Đông Nam Á, bị phá hoại!”

Hoắc Phi Đoạt nghe A Trung nói, quay đầu lại nhìn cô nhóc đang thích thú chơi trong nước.

“Ừ, đã tra ra được ai làm chưa?”

Trên mặt Hoắc Phi Đoạt không nhìn ra biểu cảm gì, đối với hắn mà nói, chuyện đập phá quán quá mức tầm thường, nếu vì chuyện này làm cho tức giận, vậy anh đã sớm bị tức chết 100 lần rồi.

“Tra ra được, là Thái quốc đại ca xã hội đen Chu Long xã làm.”

Lúc A Trung nói Chu Long xã, cố ý nói lớn tiếng, gây chú ý cho Hoắc Phi Đoạt.

“Là bọn hắn?”

Hoắc Phi Đoạt khẽ nheo mắt lại.

“Tìm được người đập phá quán, chặt đứt tay chân treo ngược ở cửa. Có phát sinh ra tình huống gì trở lại báo cáo.”

Hoắc Phi Đoạt nghĩ thầm, việc làm ăn của mình từ trước đến giờ không liên quan đến Chu Long xã, tại sao bọn họ đột nhiên lại gây khó dễ.

Đang suy nghĩ quay đầu lại tìm cô nhóc kia, trên mặt biển tĩnh lặng không có bất kỳ bóng dáng nào.

Hoắc Phi Đoạt cảm giác trái tim mình đập lỡ một nhịp.

A Trung lướt qua Hoắc Phi Đoạt cũng nhìn về phía biển.

Trong lòng thầm kêu: không xong rồi, cô nhóc kia đi đâu vậy?

“Y Y? Y Y?”

Lúc này Hoắc Phi Đoạt tung người nhảy vào trong trong biển, vội vàng tìm.

“Y Y, Ngũ Y Y, em chạy đi đâu?”

Đầu óc Hoắc Phi Đoạt nghĩ đến nhiều khả năng chạy qua.

Cô đã lên bờ, không thể nào, vừa rồi mình còn đứng ở trên bờ, nếu như cô đi lên, anh không thể không thấy được.

Bị cá mập ăn. Đáng chết, Hoắc Phi Đoạt đầu óc mây bị nước vào nên hư rồi sao? Nơi này làm sao có cá mập.

Còn loại cuối cùng, bị nước biển cuốn đi rồi.

Đột nhiên Hoắc Phi Đoạt cảm giác mình giống như hít thở không thông.

Y Y em nhất định đừng có xảy ra chuyện gì

Đang suy nghĩ, cái đầu nhỏ của Ngũ Y Y bị sóng biển cuốn lộ ra một chút.

“Ừm.....Tôi.....”

Còn chưa nói xong, lại bị nước biển cuốn trở về.

Chẳng qua, cho dù chỉ kêu một tiếng, đối với Hoắc Phi Đoạt mà nói, đã đủ rồi.

Anh xác định được vị trí Ngũ Y Y, nhanh chóng bơi về phía cô.

Lặn xuống nước, Hoắc Phi Đoạt vội vàng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Nhìn thấy, Ngũ Y Y giống như cây táo biển mềm mại đang vô lực phấp phới trong nước biển.

Cánh tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, trong lòng Hoắc Phi Đoạt mới an tĩnh một chút.

Nhưng anh biết, phải nhanh chóng lên bờ, nếu không Ngũ Y Y có thể bị sặc nước mà trở nên nguy hiểm.

Ôm cả người cô, một tay nhanh chóng vẩy nước, Hoắc Phi Đoạt động tác đơn giản mà nhanh chóng.

Đi rất nhanh lên bờ, A trung là người không biết bơi.

Cho nên chỉ có thể ở trên bờ mà lo lắng.

Tuy vì lão đại, anh có thể đi chết, nhưng đối với người sợ nước không biết bơi mà nói, đó là một loại cảm giác không có cách nào chống cự được nỗi sợ, nước.

“Y Y, em sao rồi?”

Một bên kêu tên Ngũ Y Y, không để cho cô mất đi ý thức, một mặt chuẩn bị tiến hành sơ cứu.

Cũng chính là, hô hấp nhân tạo.

Nắm mũi Ngũ Y Y, miệng hướng về miệng cô thở, sau đó nhanh chóng kìm ngực.

Lại một lần nữa thở, kìm.

Rất cuộc, từ trong miệng Ngũ Y Y nhỏ ra một ngụm nước biển.

“Ừ.....” Mũi Ngũ Y Y phát ra tiếng râm rì.

Trái tim treo ngược của Hoắc Phi Đoạt cuối cùng cũng rơi xuống.

Ôm cô thật chặt trong ngực, Hoắc Phi Đoạt có một loại cảm giác ghen ngào.

Mình, thật sự không thể mất đi cô. Thật không thể.

530. Chương 532: Chìm Vào Đáy Cốc 1

Trải qua một kiếp kinh hoàng Ngũ Y Y nằm trên bờ biển.

Hoắc Phi Đoạt mở cửa đi vào, trên tay Hoắc Phi Đoạt bưng một ly sữa nóng.

Cầm lão quần gia muốn rót xuống đất.

Mình hầu hạ thiếu gia lâu như vậy, cho tới bây giờ trừ lúc ăn cơm ra chưa bao giờ thấy anh đụng đến đồ ăn.

Bây giờ, vậy mà bưng sữa tươi.

“Có thấy khá hơn chút nào không?”

Hoắc Phi Đoạt dùng giọng nói dịu dàng tràn đầy nam tính.

Ngũ Y Y thấy Hoắc Phi Đoạt đi vào, vội vàng dùng chăn che kín đầu nhỏ.

Đem sữa tươi đặt trên bàn ở mép giường, tay từ chăn chui vào bên hông.

“Ai nha, anh làm gì thế, ha ha ha.”

Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt thọt lét chịu không nổi, cười lớn từ trong chăn nhô đầu ra.

Thò đầu ra, lập tức bị Hoắc Phi Đoạt vừa vịn bắt được.

“Còn muốn tránh, tránh đi chỗ nào?”

“Anh làm gì đấy! Đáng ghét!”

Ngũ Y Y nắm quả đấm nhỏ đánh xuống, lại bị Hoắc Phi Đoạt bắt được giờ lên đỉnh đầu.

“Ừm.....”

Hoắc Phi Đoạt nhìn đôi môi mọng đỏ của cô, lại không nhịn được muốn đặt lên đó.

Sau đó một hồi lửa nóng, Hoắc Phi Đoạt không nỡ rời đi đôi môi mềm mại mọng đỏ kia.

“Anh có việc bận phải đi ra ngoài một lát, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt chờ anh.”

“Ừm!”

“Thật biết nghe lời! Vậy anh sẽ thưởng em một cái nữa.”

Nói xong, cơ thể to lớn lại đè lên.

“Làm gì đó? Mới vừa rồi hôn chưa đủ sao?”

Ngũ Y Y ngọ ngoạy, tên cầm thú này!

Khẽ hôn ở trên trán cô, mang theo sự cứng chiều.

Trong lòng Ngũ Y Y mềm nhũn, cô đột nhiên có cảm giác đã thật lâu không có trải qua loại hạnh phúc này.

Hoắc Phi Đoạt là kẻ cướp, Ngũ Y Y chán nản nằm trên giường.

“Đỉnh linh linh linh ~”

Nhạc chuông điện thoại vang lên.

Cầm điện thoại di động lên nhìn, phía trên hiển thị: Ngũ Học Phong.

Ngũ Học Phong là ai? Trong lòng Ngũ Y Y nghĩ.

“A lô?”

Nhận nghe điện thoại.

“A lô? Y Y! Là ta!”

“Ông là?”

Y Y tò mò hỏi, có lẽ người này có thể giúp mình khôi phục trí nhớ.

“Ta là ba!”

Đầu bên kia người đàn ông dùng năm chữ đánh thẳng vào nội tâm Ngũ Y Y.

Ba? Ba? Ba vẫn còn sống?

“Ba, ba?”

Ngũ Y Y nhin xuống nước mắt, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Đầu bên kia Ngũ Học Phong quả nhiên sửng sốt, Ngũ Y Y chưa từng gọi mình như vậy, đột nhiên ông có một loại cảm giác không rõ.

“Này! Là ta, Y Y, ba có chuyện muốn nhờ con.”

Ngũ Y Y sau khi nghe từ ba trong kinh ngạc còn chưa khôi phục, nhưng tất cả những thứ này Ngũ Học Phong không biết.

“Chuyện gì?”

“Ba biết con hận ba, hận ba không sớm đi cùng mẹ con. Nhưng mà ba, hiện tại không có biện pháp, chỉ con có thể giúp ba.”

Ngũ Y Y nghe có chút không hiểu, tại sao mới vừa tìm được ba, lại biết được chuyện mình hận ba ruột mình.

“Dì Tiêu Mai của con, cô ấy không phải là người như con nghĩ. Cô, cô ấy thật ra rất hiền lành. Con hận ba, có gì cứ nhắm vào ba. Ngần vạ lần đừng làm tổn thương cô ấy.”

Ngũ Y Y càng nghe càng mơ hồ, Tiêu Mai cái gì.

Tiêu Mai là ai?

“Cầu xin con nói tổng giám đốc Hoắc thả cô ấy ra!”

Ngũ Học Phong nói cầu xin.

Tổng giám đốc Hoắc? Hoắc Phi Đoạt?

“Ba, con.....”

“Y Y, cầu xin con.”

Ngũ Y Y không biết nên nói cái gì.

“Được, ba yên tâm.”

Ngũ Y Y cúp máy, lòng, lại chìm vào đáy cốc.

Ngũ Y Y không biết mình làm thế nào để vượt qua buổi chiều.

Đầu óc cô vô cùng rối loạn, giống như có rất nhiều chuyện bị trí nhớ ngăn lại ở bên ngoài, muốn vào cũng không vào được.

531. Chương 533: Chìm Vào Đáy Cốc 2

Người đàn ông kia, là ba của mình.

Đối với cô, mất đi trí nhớ trước kia mà nói, vốn nên là một chuyện vui mừng.

Nhưng, sự thật không phải như thế.

Trên thế giới này có nhiều chuyện thật kỳ diệu, một khi bị chuyện xưa chọn trúng, cũng không có cơ hội suy nghĩ tại sao.

Ngũ Y Y chính là như vậy, ba ruột, lại là người mình hận nhất.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ngũ Y Y cố gắng nhớ lại.

Còn có tại sao, Hoắc Phi Đoạt luôn nói yêu mình lại muốn làm tổn thương đến người vô tội.

Cho đến khi Hoắc Phi Đoạt trở lại, ở trong phòng to, Ngũ Y Y giống như con chó nhỏ bị thương ngồi co ro ở trong góc.

Một loại cảm giác xót thương nhanh chóng bao lấy toàn thân Hoắc Phi Đoạt.

“Y Y, em làm sao vậy? Y Y!”

Hoắc Phi Đoạt đứng ở bên cạnh cô, dịu dàng hỏi.

Không trả lời, Ngũ Y Y vùi đầu trong khuỷu tay.

“Lại khóc nữa sao?”

Hoắc Phi Đoạt có một tia cảm giác tự trách, tại sao đi với chính mình luôn để cho cô khóc?

Anh không muốn nhìn thấy cô như vậy.

Ôm cô vào trong ngực mình.

Không ngờ, Ngũ Y Y lại tránh thoát.

Hoắc Phi Đoạt không để ý, cho là cô không vui nên giở trò làm nũng.

Nhưng, kéo cô vào trong ngực lần nữa vẫn bị thất bại.

Ý thức nói cho Hoắc Phi Đoạt đã có chuyện, thời điểm mình không có ở đây nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Y Y, quần áo....”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Ngũ Y Y nhanh chóng cắt đứt.

“Anh không cần gọi tôi như vậy, nghe rất buồn nôn.”

Ngũ Y Y lộ vẻ mặt chán ghét.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nếu không hỏi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Hoắc Phi Đoạt sợ rằng mình sẽ phá hủy cái nhà này.

“Chính anh làm cái gì, chẳng lẽ anh không biết rõ ràng nhất sao?”

Một câu lạnh lùng chất vấn Hoắc Phi Đoạt, mà những lời này là từ trong miệng người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Trong đầu Hoắc Phi Đoạt nhớ lại thật nhanh, mình rốt cuộc đã làm gì, có thể làm cho Ngũ Y Y tức giận như vậy.

Tìm một lúc, cũng không tìm được đáp án thích hợp.

“Y Y, Y Y nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc Phi Đoạt đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhưng tay chưa chạm vào, đã bị Ngũ Y Y hất ra.

Cô nhóc này thật ngoan cố.

“Y Y, em nhất định là hiểu lầm anh chuyện gì.”

Hoắc Phi Đoạt có chút nóng nảy.

Anh ở cái xã hội hiểm ác này lăn lộn nhiều năm như vậy, gặp vô số chuyện, còn không có chuyện gì làm anh lộ vẻ nóng nảy xúc động như vậy.

Nhưng cô nhóc này hết lần này tới lần khác, tùy tiện như vậy, luôn làm nổi lên tâm tình của anh.

“Hiểu lắm? Ha ha ha.....Là hiểu lắm sao?”

Ngũ Y Y cười lạnh.

“Tôi hỏi anh, có biết Tiêu Mai hay không?”

Ngũ Y Y đem tên người phụ nữ mà cha mình nói tới trong điện thoại.

Thật ra căn bản cô không biết Tiêu Mai là ai, nhưng nghe từ lời Ngũ Học Phong, cô có thể đoán, đó là vợ của cha cô.

Hoắc Phi Đoạt gật đầu, không nói gì.

Trong lòng suy nghĩ tại sao cô lại nhớ tới Tiêu Mai, tại sao lại vì người phụ nữ này mà giận mình.

Tầm mắt nhìn lên bàn, điện thoại!

Không sai, nhất định có người gọi đã gọi điện cho Y Y.

“Y Y, có phải có người gọi cho em nói cái gì hay không?”

“Anh không cần để ý tới chuyện có người gọi điện thoại cho tôi hay không, tôi chỉ hỏi anh, anh đem Tiêu Mai đi đâu?”

Hắc Phi Đoạt nghe đến đó, đã xác định được lời mình nói.

“Anh không có làm gì cô ta, cô ta đã an toàn.”

“Nói như vậy, là anh đã bắt cô ấy lại?”

Ngũ Y Y đột nhiên kích động.

532. Chương 534: Chìm Vào Đáy Cốc 3

Tiêu Lạc ngồi xuống ở cửa sổ lớn sát đất, tưởng tượng giác về cả Y Y khi trở lại bên mình.

Anh sẽ mua một căn nhà ở bờ biển, mặt chính hướng biển rộng, mỗi ngày đều là mùa xuân ấm áp.

Y Y nhất định sẽ rất thích.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Lạc bật cười.

Anh ước muốn mỗi ngày đều như vậy.

Anh không cần gia tài bạc triệu, không muốn hô phong hoán vũ, chẳng qua là ước muốn cùng với người mình yêu trải qua cuộc sống bình thản hạnh phúc.

Nhưng, hiện tại Ngũ Y Y đã bị người khác đem đi mất.

Chỉ cần nghĩ cái tên kia tiến vào cơ thể cô, anh đã cảm thấy ngực mình giống như có cái gì đè ép, khổ sở thở không nổi.

Nhất định phải đem cô trở lại, luôn mang cô ở bên mình, Tiêu lạc không chỉ một lần nói với mình như vậy.

“Anh Lạc!”

Một tiếng này, đem suy nghĩ Tiêu Lạc trở về thực tế.

“Chuyện gì?”

“Người lần trước anh kêu em điều tra, tra được một chút thì bị che giấu.”

“Hà?”

Hàng lông mày nhướng lên, hiển nhiên tin tức này đem lại hứng thú cho anh.

“Nói tiếp.”

“Âu Dương Chấn Đình giống như là có quan hệ với Hoắc Phi Đoạt, hình như cũng không giống như nhìn thấy bên ngoài.”

Tên đàn em nói đến đây, đột nhiên âm thanh nhỏ lại.

Trong lòng Tiêu Lạc căng thẳng, quả nhiên đúng như anh đoán tám chín phần.

“Nhưng, cụ thể ra sao, bây giờ vẫn chưa tra ra được. Công ty đen này đối với tin tức này rất kín miệng, đoán chừng người biết cũng không nhiều lắm. Cho nên việc điều tra sẽ tương đối khó khăn.”

Điều này Tiêu Lạc có nghĩ đến.

“Tôi biết rồi, dùng bất kỳ biện pháp gì cũng phải tra cho rõ.”

“Em biết rõ anh Lạc.”

Sau khi tên đàn em đi, khoe miệng Tiêu Lạc kéo lên nụ cười.

Nụ cười này, làm cho lòng người phát lạnh.

Hoắc Phi Đoạt, tôi nhất định cho anh biết Tiêu lạc này nhất định không phải là kẻ mềm yếu.

Hoắc Phi Đoạt bắt được tay nhỏ bé của Ngũ Y Y, đem cô kéo lại gần mình.

“Buông tôi ra, buông tôi ra anh là người xấu.”

Cô dùng hết sức muốn tránh thoát cái ôm của Hoắc Phi Đoạt.

Nhưng người nhỏ bé như cô, làm sao tránh thoát đây.

Sức lực của anh, cô căn bản đấu không lại. Có phản kháng cũng như không.

“Y Y, hãy nghe anh nói, không phải như em nghĩ. Có một số việc em quên, cho nên không biết rõ tình hình.”

Hoắc Phi Đoạt muốn giải thích với Ngũ Y Y, nhưng không biết phải làm như thế nào để cô hiểu.

“Tôi biết tôi mất trí nhớ, nhưng chuyện thật giả, tôi có thể phân biệt rõ ràng, anh thừa nhận là anh đã bắt cóc dì Tiêu Mai, không phải là giải thích rồi sao.”

Lời nói Ngũ Y Y kiên định, căn bản không để cho Hoắc Phi Đoạt phản bác lại.

“Hừ....” Hoắc Phi Đoạt hút một hơi khí lạnh, tay vẫn vòng qua ôm chặt Ngũ Y Y.

“Còn muốn cắn anh sao?”

“Buông tôi ra, cũng thả cả Tiêu Mai. Tôi không thể cùng với anh ở chung một chỗ! Buông ra!”

Ngũ Y Y nói hai chữ cuối cùng kia, giống như dùng hết sức trong lồng ngực nói ra.”

Hoắc Phi Đoạt chấn động, anh không tin cơ thể nhỏ bé này, có thể chứa lượng sức lớn như vậy.

Đang suy nghĩ cánh tay buông lỏng, Ngũ Y Y nắm chắc cơ hội, từ trong ngực anh thoát ra.

A Trung đứng trước cửa, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hiển nhiên bị một màn này dọa sợ hết hồn.

“Lão, lão đại có muốn đuổi theo hay không?”

A Trung không dám tùy tiện đuổi theo.

Không ngờ Hoắc Phi Đoạt lắc đầu một cái.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, A Trung chưa bao giờ thấy dáng vẻ mặt mày của Hoắc Phi Đoạt như vậy.

“Lão đại....”

“Không sao, phái người đi theo bảo vệ cô, bất cứ lúc nào cũng báo cáo lại với tôi.”

“Dạ!”

Nhưng thời điểm A Trung đuổi theo, đã không thấy bóng dáng của Ngũ Y Y.

533. Chương 535: Chìm Vào Đáy Cốc 4

“Không sao, phái người đi theo bảo vệ cô ấy, bất cứ lúc nào cũng báo cáo lại với tôi.”

“Dạ!”

Nhưng thời điểm A Trung đuổi theo, đã không thấy bóng dáng của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y một mình bang quơ đi trên đường, cô bây giờ, trở thành người không có nhà để về.

Ngoại trừ Hoắc Phi Đoạt, cô căn bản không còn nhớ nổi bất kỳ ai.

Thật ra, Ngũ Y Y căn bản có thể gọi điện cho người tự xưng là ba ruột của mình Ngũ Học Phong.

Nhưng không biết tại sao, mình giống như rất kháng cự cùng liên lạc với người kia.

Tại sao cái gì cũng không nhớ nổi hả?

Tại sao Tiêu Lạc lại đối xử với mình như thế.

Anh không phải muốn đối xử tốt với mình sao? Nhưng tại sao lại muốn lấy đi trí nhớ của mình.

Ông trời giống như không thông cảm cho Ngũ Y Y, cố tình vào lúc này, ư rơi xuống.

Vài giọt mưa nhỏ biến thành mưa to, vậy vào trên người Ngũ Y Y.

Nhưng mà, đau ở trong lòng.

Mẹ, tại sao lại muốn rời xa con.

Để cho con một người giống như đứa trẻ không nhà.

Ba tại sao nói con hận ông ấy, rốt cuộc ông ấy đã làm gì?

Không nghĩ ra không nghĩ ra.

Ngũ Y Y ngã nhào trong mưa.

“Đinh! Đinh! Đinh! Đinh!”

Một chiếc xe sau lưng Ngũ Y Y dùng sức bấm còi.

“Người nào vậy? Hơn nửa đêm ở nơi này giả quỷ hù dọa người! Đừng cản đường!”

Hàn Giang Đình bắt mắt mẫn mẫn trong miệng.

“Ai nha, cái gì vậy, cả người là bùn, bẩn rồi, mau để cô ấy tránh ra đi anh yêu.”

Một cô gái mặt đầy son phấn ngồi ghế lái phụ trong miệng lầu bầu.

“Rốt cuộc có đi hay không hả!”

Dùng sức bấm còi, tính nhẫn nại Hàn Giang Đình không còn lại bao nhiêu.

Đang vội vàng muốn cùng với người đẹp ân ái, tại sao lại bị một vật thể không rõ ràng chặn đường.

Nhấn còi vô số lần, nhưng không có tác dụng gì.

Mà trong nước bùn Ngũ Y Y giống như căn bản không có nghe âm thanh đinh đinh lớn tiếng kia.

“Thật không chịu nổi! phiền chết đi được!”

Hàn Giang Đình tức giận mẫn mẫn từ trong xe đi ra.

“Đáng chết, quần áo đều bị ướt.”

“Tôi nói cô có phải hay không bị điếc, dám cản đường tôi, có phải chán sống rồi không.”

Hàn Giang Đình đi tới trước mặt của Ngũ Y Y, trong miệng mắng, trong nháy mắt nhìn thấy mặt cô.

Hàn Giang Đình, không nói chuyện.

Người trước mắt này là Ngũ Y Y sao?

Là cô sao?

Làm sao lại biến thành bộ dạng này, cả người giống như từ trong bùn lặn ra.

Trên gương mặt trắng nõn không biết là nước mưa hay nước mắt.

“Y Y, Y Y, tại sao cậu lại ở nơi này?”

Ngũ Y Y cảnh giác dịch chuyển về phía sau.

Người đàn ông này là ai? Anh ta giống như là biết mình.

“Ngũ Y Y cậu là đang nổi điên cái gì, cậu đừng nói cho tớ biết là cậu đang ở đây trên chóc tổ.”

Hàn Giang Đình không để ý mưa to, cởi áo khoác xuống khoác lên người cô.

Sau đó đi đến xe mở cửa tay lái phụ

Mở cửa nói: “Thật xin lỗi, hôm nay coi như xong. Chính cô tự về nhà đi.”

“Cái gì? Mưa lớn như thế, anh để cho tôi tự về?”

Trên xe người đẹp không thể tin nổi, đây là người vừa mới có tính hừng hực sao?

“Tôi bảo cô xuống!”

Hàn Giang Đình gầm lên giận dữ đem người phụ nữ kia lôi từ trên xe xuống, sau đó ôm lấy Ngũ Y Y, dịu dàng bỏ cô vào trong xe.

Sau đó lái xe nghênh ngang rời đi.

Để lại một người phụ nữ bày ra đôi môi đỏ mọng bị mưa to làm ướt sũng.

“Hàn Giang Đình, anh là tên khốn kiếp! Anh dám đối xử với tôi như vậy! A! Khốn kiếp!”

Để lại tiếng gào của người phụ nữ ở phía sau.

A Trung ở trước cửa của Hoắc Phi Đoạt chần chờ, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

Không tìm được Ngũ Y Y rốt cuộc có nên nói chuyện này cho anh biết hay không đây?

534. Chương 536: Chìm Vào Đáy Cốc 5

Không tìm được Ngũ Y Y rốt cuộc có nên nói chuyện này cho anh biết hay không đây?

“A Trung?”

Âm thanh không muốn nghe nhất lại truyền đến trong lỗ tai.

Nhẹ nhàng mở cửa, trái tim A Trung treo ở cổ họng.

“Lão, lão đại, anh kêu tôi?”

“Ừ, cậu luôn ở ngoài cửa chần chờ, có chuyện gì không?”

Dáng vẻ Hoắc Phi Đoạt giống như không có tinh thần.

Trong lòng A Trung hoảng sợ, động tác mình nhỏ như vậy, lại bị nghe được.

Hoắc Phi Đoạt không phải là người bình thường!

“Lão đại, tôi, tôi không dám nói!”

Vẫn đưa lưng về phía A Trung Hoắc Phi Đoạt xoay người lại.

“A Trung, cậu theo tôi không phải một hai năm, là tôi nhìn lầm cậu sao?”

Câu hỏi này nhất định sẽ làm cho A Trung đem chuyện nói ra

A Trung anh không phải là kẻ nhát gan sợ phiền phức, không đem chuyện lão đại giao cho làm xong, nên chấp nhận chịu phạt, sợ cái rắm!

“Lão đại, chúng tôi đã làm mất dấu của cô Ngũ!”

Đang không có tinh thần, trên mặt Hoắc Phi Đoạt giờ dật trảm nổi cảm xúc ngổn ngang.

Áy náy, khổ sở, mất mát, tức giận.....

“Lão đại, yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm được cô Ngũ!”

Hoắc Phi Đoạt chưa lên tiếng A Trung đã lập tức nói tiếp.

Cố Tại Viễn hút mạnh điếu thuốc, ngay sau đó ném thuốc lá hung hăng dập tắt đầu thuốc lá.

Đem thăm Ba Tư đắt tiền làm thủng một lỗ.

Một tên đàn em có chút đau lòng mà nói: “Cố thiếu, cẩn thận lửa, hơn nữa, hơn nữa tấm thảm này mắc như vậy!”

“Cháy? Hiện tại tôi không phải là đang tức giận sao? Con mẹ nó cậu không thấy!”

Nhiều ngày như vậy, Cố Tại Viễn không tìm được bất kỳ tin tức nào liên quan đến Tiêu Lạc.

Tên kia giống như là bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Nếu không phải có áo choàng ẩn hình, để cho anh nhặt được.

Không vội vàng tìm Tiêu Lạc, sợ rằng Hoắc Phi Đoạt sẽ đem mình thành bao cát mà luyện tập.

Anh sẽ không quan tâm mình có phải là Cố đại thiếu gia hay không.

“Phiền chết được! Cái tên nhóc thú vị này ở đâu! Ông đây không tin không bắt được người!”

Cố Tại Viễn nghĩ ở trong lòng, anh không phải biết Tiêu Lạc một hai năm.

Trước kia lại không biết Tiêu Lạc lại gian trá như vậy.

Vẫn luôn là bộ dáng nho nhã yếu ớt, dễ tính!

Không ngờ âm thầm ẩn giấu nhiều tay như vậy.

“A Văn, cậu nhanh liên lạc với ngành an ninh quốc gia, dùng GPS toàn cầu định vị!”

“Ách, Cố thiếu, cái này chúng ta đã sớm sử dụng!”

“Sử dụng rồi?”

Cố Tại Viễn có chút giật mình, như vậy nước cờ này cũng đã dùng, vậy mà cũng không thể tìm ra tung tích của tên nhóc kia.

Hàn Giang Đình đem Ngũ Y Y ngủ say ôm chặt vào trong nhà.

Đang do dự có nên thay cho cô một bộ quần áo sạch sẽ hay không.

Ngũ Y Y liền tỉnh lại.

Cô đề phòng co rút lại thành một cục, chất vấn: “Anh là ai? Anh dẫn tôi tới đây làm gì? Đây là đâu vậy?”

Hàn Giang Đình đột nhiên có một loại cảm giác đau lòng không nói ra được.

Cô gái cùng bản thân lớn lên từ nhỏ này.

Từ trước đến giờ, dù là sau này, trong lòng mình luôn tồn tại một nàng công chúa.

Không người nào có thể khi dễ, cho dù thời điểm cô thương tâm mất mát nhất, Hàn Giang Đình chưa bao giờ thấy đáng vẻ của cô như vậy.

Nghe Ngũ Y Y hỏi mình là ai, Hàn Giang Đình cho là người này đang cố tình trêu chọc anh.

“Tôi là người xấu, đặc biệt lừa bán những cô gái nhỏ có gương mặt đơn thuần xinh đẹp, sau đó đem bán đến nơi sơn thôn nghèo để người có tài sản cưới làm vợ! Ha ha ha....”

Ngũ Y Y mở to mắt nhìn Hàn Giang Đình đang ngửa mặt cười to.

Sau đó nói: “Tôi nhìn anh cũng không xấu, giống người bị thần kinh! Có phải hay không mới từ bệnh viện chạy ra?”

“Cậu cậu cậu, cái con nhóc này, chính là luôn nói lời độc ác!”

Đã sửa bởi kimtinh05 lúc 20.07.2015, 00:02.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

4 thành viên đã gửi lời cảm ơn kimtinh05 về bài viết trên: Bích Trâm, Năm_langthang, sippo, traiothiem

Gửi bài 16.07.2015, 19:55

Hình đại diện của thành viên

kimtinh05

Tổ trưởng

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 21.03.2015, 23:41

Bài viết: 53

Được thanks: 219 lần

Điểm: 7.04

Gửi bài Re: [Hiện đại] Một đêm mê loạn: Đại ca xã hội đen dừng tới đây - Chân Huyền Lệ - Điểm: 10

Chương 537: Chìm vào đáy cốc 6

“Cậu cậu cậu, cái con nhóc này, chính là luôn nói lời độc ác!”

Hàn Giang Đình bị Ngũ Y Y nói một câu chặn lại buồn bực.

“Anh biết tôi sao? Tôi, mất trí nhớ!”

Ngũ Y Y bình tĩnh nói.

“Đình reng reng reng!”

Điện thoại Ngũ Học Phong vang lên.

Cầm lên vừa nhìn, không biết dây số.

“A lô? Ai vậy?”

Ngũ Học Phong có chút không kiên nhẫn, gần đây có nhiều chuyện xảy ra.

Hết lần này tới lần khác vượt qua phạm vi quyền lợi của ông, cảm giác quá bất lực.

“Hoắc Phi Đoạt!”

Ba chữ này ra khỏi miệng, Ngũ Học Phong cảm thấy cả người lạnh lẽo, không nhận được mà phát run.

“A, a, là tổng giám đốc Hoắc! Ôi trời tổng giám đốc Hoắc, cậu, cậu làm sao có thời gian rảnh gọi đến đây?”

“Y Y trở về chưa?”

Ngũ Học Phong nghe tên lão đại xã hội đen oai phong một còi, cho nên âm thanh nói chuyện có chút thất lạc như vậy.

Trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

“A lô?”

Âm thanh Hoắc Phi Đoạt vang lên lần nữa, mới làm cho Ngũ Học Phong phục hồi tinh thần lại.

“Tổng giám đốc Hoắc, cậu hỏi Y Y, nó, nó không phải ở cùng một chỗ với cậu sao?”

“Tút tut tut...”

Trong điện thoại là một hồi âm thanh dài.

Ngũ Học Phong vốn muốn cầu xin Hoắc Phi Đoạt một chuyện, mong anh thả Tiêu Mai ra.

Nhưng người ta đã cúp điện thoại.

Hàn Giang Đình dài miệng đứng ở đó đã gần năm phút đồng hồ.

“Anh rốt cuộc muốn ngăn người tới khi nào?”

Ngũ Y y bĩu môi, cô cảm thấy người trước mắt này vừa ngốc nghếch lại đần độn, mình đối với anh ta lại có cảm giác thân thiết nói không rõ.

Hàn Giang Đình cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ đi ra.

Nhưng anh lại cất tiếng cười to.

Nói: “Cậu cho tớ là người ngu ngốc sao? Bỏn thiếu gia ta trải qua năm phút đồng hồ kịch liệt suy nghĩ cùng khảo chứng, tớ không thể không tàn nhẫn mà phơi bày việc cậu làm trò lừa gạt! Ha ha ha ha ha....”

Ngũ Y Y nhất thời cảm giác đỉnh đầu mình hiện ra ba vạch đen.

Mình đoán không sai, người này không đáng tin cậy.

“Anh cảm thấy tôi có nên nhất thiết lừa anh không? Dem mình ném giữa trời mưa to lăn lộn thành người bùn.”

Lúc này Hàn Giang Đình mới phản ứng được.

“Này này, nói cũng phải. Nếu như vì muốn trêu chọc tớ, cậu cũng thật là dốc hết vốn liếng! Trước không cần nói thật hay giả, cậu xem cậu đi, nhanh đi tắm nước nóng một chút.”

Nói xong lấy tay quạt quạt.

Làm ra bộ dáng ghét bỏ.

Ngũ Y Y vốn đang có chút chần chờ, bị người đàn ông xa lạ mang về coi như xong, lại muốn cô thay quần áo tắm rửa.

Nhưng căn cứ vào mấy phút đồng hồ chung sống, Ngũ Y Y hoàn toàn xác định, trước mắt người đàn ông này khi cười liền lộ ra hai chiếc răng nanh, tinh khiết vô lại!

Ngũ Y Y vừa đi vào phòng tắm, điện thoại Hàn Giang Đình liền vang lên.

“A lô? A lô? Sư phụ, sư phụ là anh sao?”

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy lỗ tai vang lên một trận ầm ỉ, tên nhóc này nhất định phỉa dạy dỗ lại cậu ta.

“Tôi không phải là sư phụ cậu, Y Y có ở đó không?”

“Ai nha sư phụ anh đừng không nhận tôi, tôi đời này cũng chỉ có anh là sư phụ.”

Hàn Giang Đình vừa nghe Hoắc Phi Đoạt không muốn để ý đến mình, lập tức liền nóng nảy.

“Tôi hỏi cậu Y Y có ở đó hay không.”

Thanh âm lạnh như băng.

“Có!”

Hàn Giang Đình không tự chủ đứng nghiêm ngăn ngăn, cung kính trả lời.

“Chăm sóc cô ấy thật tốt, cái gì cũng không cần nói, nghe hiểu không?”

Hoắc Phi Đoạt nghe được câu trả lời khẳng định, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được buông lỏng.

Nếu không, ban đêm mưa lớn như vậy, một mình Y Y biết phải làm sao bây giờ.

Hàn Giang Đình liền đáp lời: “Được, sư phụ anh yên tâm. Bất quá sư phụ, thời điểm tôi thấy được cô ấy, cô ấy..... Haiz, anh đơn giản không có cách nào tưởng tượng được.”

535. Chương 537: Chìm Vào Đáy Cốc 6

“Cậu cậu cậu, cái con nhóc này, chính là luôn nói lời độc ác!”

Hàn Giang Đình bị Ngũ Y Y nói một câu chặn lại buồn bực.

“Anh biết tôi sao? Tôi, mất trí nhớ!”

Ngũ Y Y bình tĩnh nói.

“Đình reng reng reng!”

Điện thoại Ngũ Học Phong vang lên.

Cầm lên vừa nhìn, không biết dây số.

“A lô? Ai vậy?”

Ngũ Học Phong có chút không kiên nhẫn, gần đây có nhiều chuyện xảy ra.

Hết lần này tới lần khác vượt qua phạm vi quyền lợi của ông, cảm giác quá bất lực.

“Hoắc Phi Đoạt!”

Ba chữ này ra khỏi miệng, Ngũ Học Phong cảm thấy cả người lạnh lẽo, không nhận được mà phát run.

“A, a, là tổng giám đốc Hoắc! Ôi trời tổng giám đốc Hoắc, cậu, cậu làm sao có thời gian rảnh gọi đến đây?”

“Y Y trở về chưa?”

Ngũ Học Phong nghe tên lão đại xã hội đen oai phong một còi, cho nên âm thanh nói chuyện có chút thất lạc như vậy.

Trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

“A lô?”

Âm thanh Hoắc Phi Đoạt vang lên lần nữa, mới làm cho Ngũ Học Phong phục hồi tinh thần lại.

“Tổng giám đốc Hoắc, cậu hỏi Y Y, nó, nó không phải ở cùng một chỗ với cậu sao?”

“Tút TUT TUT...”

Trong điện thoại là một hồi âm thanh dài.

Ngũ Học Phong vốn muốn cầu xin Hoắc Phi Đoạt một chuyện, mong anh thả Tiêu Mai ra.

Nhưng người ta đã cúp điện thoại.

Hàn Giang Đình dài miệng đứng ở đó đã gần năm phút đồng hồ.

“Anh rốt cuộc muốn ngăn người tới khi nào?”

Ngũ Y y bấu môi, cô cảm thấy người trước mắt này vừa ngốc nghếch lại dần dần, mình đối với anh ta lại có cảm giác thân thiết nói không rõ.

Hàn Giang Đình cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ đi ra.

Nhưng anh lại cất tiếng cười to.

Nói: “Cậu cho tớ là người ngu ngốc sao? Bỏn thiếu gia ta trải qua năm phút đồng hồ kịch liệt suy nghĩ cùng khảo chứng, tớ không thể không tàn nhẫn mà phơi bày việc cậu làm trò lừa gạt! Ha ha ha ha ha....”

Ngũ Y Y nhất thời cảm giác đỉnh đầu mình hiện ra ba vạch đen.

Mình đoán không sai, người này không đáng tin cậy.

“Anh cảm thấy tôi có nên nhất thiết lừa anh không? Đem mình ném giữa trời mưa to lăn lộn thành người bùn.”

Lúc này Hàn Giang Đình mới phản ứng được.

“Này này, nói cũng phải. Nếu như vì muốn trêu chọc tớ, cậu cũng thật là dốc hết vốn liếng! Trước không cần nói thật hay giả, cậu xem cậu đi, nhanh đi tắm nước nóng một chút.”

Nói xong lấy tay quạt quạt.

Làm ra bộ dáng ghét bỏ.

Ngũ Y Y vốn đang có chút chần chờ, bị người đàn ông xa lạ mang về coi như xong, lại muốn cô thay quần áo tắm rửa.

Nhưng căn cứ vào mấy phút đồng hồ chung sống, Ngũ Y Y hoàn toàn xác định, trước mắt người đàn ông này khi cười liền lộ ra hai chiếc răng nanh, tinh khiết vô lại!

Ngũ Y Y vừa đi vào phòng tắm, điện thoại Hàn Giang Đình liền vang lên.

“A lô? A lô? Sư phụ, sư phụ là anh sao?”

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy lỗ tai vang lên một trận ầm ỉ, tên nhóc này nhất định phía dạy dỗ lại cậu ta.

“Tôi không phải là sư phụ cậu, Y Y có ở đó không?”

“Ai nha sư phụ anh đừng không nhận tôi, tôi đời này cũng chỉ có anh là sư phụ.”

Hàn Giang Đình vừa nghe Hoắc Phi Đoạt không muốn để ý đến mình, lập tức liền nóng nảy.

“Tôi hỏi cậu Y Y có ở đó hay không.”

Thanh âm lạnh như băng.

“Có!”

Hàn Giang Đình không tự chủ đứng nghiêm ngăn ngăn, cung kính trả lời.

“Chăm sóc cô ấy thật tốt, cái gì cũng không cần nói, nghe hiểu không?”

Hoắc Phi Đoạt nghe được câu trả lời khẳng định, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được buông lỏng.

Nếu không, ban đêm mưa lớn như vậy, một mình Y Y biết phải làm sao bây giờ.

Hàn Giang Đình liền đáp lời: “Được, sư phụ anh yên tâm. Bất quá sư phụ, thời điểm tôi thấy được cô ấy, cô ấy..... Haiz, anh đơn giản không có cách nào tưởng tượng được.”

536. Chương 538: Có Phải Hay Không Giả Mất Trí Nhớ 1

Sau khi Hoắc Phi Đoạt cúp điện thoại, trái tim từng hồi quặn đau.

Cái góc kia chính là nội tâm mềm mại nhất, giống như bị người ta dùng dao găm đâm vào, rất sâu rất sâu.

Đều tại do anh chăm sóc cô không tốt, nếu như không để cô đi, cô sẽ không dám mưa vào đêm khuya.

Nghĩ đến hình ảnh Hàn Giang Đình miêu tả lại cho anh, Hoắc Phi Đoạt liền đau lòng không dứt.

Cho dù anh có kiên cường, đôi mắt cũng ửng hồng.

Một người đàn ông, ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không bảo vệ được, anh có tư cách gì để nói.

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy an tâm, chính là Y Y vẫn an toàn.

Anh quyết định, ngày mai sẽ đón cô trở về.

Chỉ có để cô bên người mình, anh mới yên tâm.

Sau khi ngâm nước tắm ra ngoài Y Y phát hiện Hàn Giang Đình đem đến quần áo nữ, hơn nữa rất vừa người.

“Trong nhà của anh tại sao lại có quần áo của nữ?”

“Con gái? Con gái cái gì! Đây là quần áo của cậu. Lần trước cậu tới đây ném ở nhà tớ không mang đi. Tớ đã cho người đem đi giặt, ai biết cậu chừng nào sẽ đến gây phiền toái cho tớ. Cậu xem đi, cậu quả nhiên đến gây phiền toái cho tớ.

Nói đến đây, Hàn Giang Đình vỗ trán một cái.

Bà nội ơi, vừa rồi sư phụ gọi điện đến đã chứng thực cô nhóc này có phải thật bị mất trí nhớ hay “không

“Ngũ Y Y cậu tới đây ngồi xuống!”

Hàn Giang chỉ vào ghế sa lon giọng điệu mệnh lệnh nói.

Ngũ Y Y hiện tại một chút sức lực cũng không có, lười cùng anh cãi cộ.

Mặc dù mỗi lần nhìn thấy anh, thì có một loại cảm giác muốn cùng anh tranh cao thấp.

Hàn Giang Đình chống nạnh, đứng trước mặt Ngũ Y Y.

“Nói, cậu thật bị mất trí nhớ hay là giả mất trí nhớ!”

Ngũ Y Y khinh thường liếc anh một cái.

“Tôi có thể nằm xuống không?”

Hàn Giang Đình xù lông, con nhóc này cho tới bây giờ cũng không có nể mặt mình.

Vốn định hung hăng cự tuyệt cô, nhưng nhìn dáng vẻ nhu nhược đáng thương, Hàn Ginag Đình không đành lòng.

“Này, vậy thì nằm xuống đi! Nhưng phải nhanh trả lời câu hỏi của tớ!”

Ngũ Y Y trong lòng nở nụ cười, người này có ý tứ, còn rất quan tâm mình.

“Đúng vậy, tôi không phải đã nói cho anh biết rồi sao?”

“Cái gì? Cậu làm sao bị mất trí nhớ?”

Hàn Giang Đình không thể tin vào tai mình.

“Cụ thể tôi không nhớ rõ, nhưng Hoắc..... Có người nói cho tôi biết tôi bị một người đàn ông tên Tiêu Lạc tiêm thuốc vào.”

Ngũ Y Y không muốn nhắc đến tên Hoắc Phi Đoạt.

“Cái gì? Tiêu Lạc? Cái thằng nhóc này! Bản thiếu gia không thể dễ dàng tha cho hắn! Tớ biết ngay lòng dạ hắn độc ác không thể nào đối tốt với cậu được.”

Hàn Giang Đình vừa nghe Tiêu Lạc làm Ngũ Y Y bị mất trí nhớ, thiếu chút nữa đem làm nổ phổi.

“Tên nhóc kia giờ đang ở đâu? Tớ bây giờ đi liều mạng với hắn!”

Một mặt Hàn Giang Đình hỏi, một mặt chạy vào phòng bếp.

“Không thấy anh ta, tôi không biết anh ta đang ở đâu. Anh làm gì thế?”

Ngũ Y Y thấy Hàn Giang Đình bộ dạng nóng nảy, hỏi.

“Tìm dao, diệt con rùa kia!”

Mấy phút sau, Hàn Giang Đình vẻ mặt suy sụp từ phòng bếp đi ra.

“Hắn là đại gia, nhà bản thiếu gia thậm chí ngay cả cái dao cũng không có!”

Ngũ Y Y cố nén không bật cười, nhưng xúu chút nữa bị nén đến nội thương.

Người này buồn cười quá, giống như diễn viên kịch vui.

Ngũ Y Y cảm thấy ở cùng một chỗ với người này, dễ dàng quên đi những chuyện không vui.

“A đúng rồi, nhìn tớ này cái đồ óc heo! Y Y, rốt cuộc cậu xảy ra chuyện gì, cậu tại sao lại làm mình chật vật ở trên đường như vậy. Hiện tại có khó chịu chỗ nào không? Hay là đến bệnh viện xem một chút!”

Hàn Giang Đình nhớ tới chuyện của Ngũ Y Y hỏi.

537. Chương 539: Có Phải Hay Không Mất Trí Nhớ 2

“Tôi không bị sao, đi bệnh viện làm gì!”

Ngũ Y Y không trả lời anh tại sao mình lại xuất hiện trên đường với bộ dạng đáng thương như vậy.

“Để tớ xem có bị phát sốt hay không.”

Hàn Giang Đình nói lấy tay sờ trán Ngũ Y Y một chút.

Ừ, nhiệt độ bình thường, vậy thì tốt rồi.

“Y Y cậu đói chưa, có muốn ăn chút gì hay không.”

Hàn Giang Đình người này hơi hột, hiện tại mới nhớ tới quan hệ Ngũ Y Y.

“Tôi không sao, ngủ một giấc là tốt. Tối nay tôi có thể ngủ ở đây không?”

“Dĩ nhiên, tôi chính là người nhà của cậu. Phòng ngủ bên kia.”

Tiêu Mai thấy Tiêu Lạc ra cửa sau, mới nhẹ nhàng núp ở phòng ngủ lấy điện thoại di động ra.

Cô muốn gọi cho Ngũ Học Phong.

Thời gian lâu như vậy, dù sao cũng phải nói cho ông ấy biết mình đã bình an.

“A lô? Tiểu Mai? Là em sao? Em ở chỗ nào?”

Tiêu Mai vốn cho là mình sẽ không khóc, nhưng sau khi nghe giọng nói của Ngũ Học Phong, cô vẫn nhìn không được mà khóc.

Không phải người phụ nữ nào trước mặt người đàn ông của mình, cũng yếu ớt như vậy.

“Học Phong, là em!”

“Em làm sao vậy, cậu ta có làm gì em không?”

Ngũ Học Phong nghe giọng nói của Tiêu Mai, lòng cũng buồn xuống không ít.

“Em đã được Tiêu Lạc mang đến chỗ an toàn rồi, anh hãy yên tâm.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Học Phong nghe được Tiêu Lạc đã cứu Tiêu Mai đi, trong lòng cũng kinh sợ.

Ông không nghĩ đến bình thường Tiêu Lạc ôn tồn nho nhã, lại có bản lĩnh như vậy.

“Này, vậy lúc nào em trở về? Anh nghe nói Y Y đã trở về.”

“Em....em bây giờ không thể trở về, Lạc cậu ấy, tóm lại, một đoạn thời gian nữa em mới có thể trở về, anh tự chăm sóc mình cho tốt.”

Dứt lời liền cúp điện thoại.

Tiêu Mai không phải là không muốn trở về, nhưng bây giờ Tiêu Lạc điện thoại cũng không để cho cô gọi, cô làm sao có thể trở về đây.

Tiêu Mai không ngờ rằng, lần này cô gọi điện thoại, lại để cô phải trả cái giá nặng nề.

“Cố thiếu, rốt cuộc có tin tức.”

Cố Tại Viễn bị người ta đánh thức, đang muốn phát tác, phản ứng cẩn thận một chút, mới biết mùi vị kia.

“Cái gì, cậu có tin tức?”

Anh dùng sức nắm bả vai tên đàn em đang hoảng hốt.

“Cố, Cố thiếu, là thật! Cũng sắp tra ra được tung tích của bọn họ rồi. Nhưng, nhưng anh lắc tôi như vậy thật là choáng váng!”

Cố Tại Viễn buông tay ra, trong lòng mừng như điên.

Rốt cuộc cũng có đầu mối.

“Cố thiếu, là do Tiêu Mai gọi điện thoại nên mới tìm tra ra được. Nhưng mà hiện tại phạm vi điều tra còn có chút lớn, qua một đoạn thời gian nữa, là có thể tra ra được chính xác vị trí của bọn họ.”

Tên đàn em tiếp tục báo cáo lại.

“Ha ha, cái đó Tiêu Mai, không biết dùng di động gọi điện thoại sẽ làm bại lộ vị trí sao? Tiêu Lạc, lần này sẽ không để cho anh chạy thoát.”

Cố Tại Viễn âm thầm siết chặt quả đấm.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trong xe, chạy đến nhà của Hàn Giang Đình.

A Trung ngồi ở ghế trước thấy dáng vẻ lão đại, có chút không đành lòng.

Cô Ngũ rời đi mới có một ngày, lão đại lập tức tiêu tụy.

Ngày trước thời điểm cô Ngũ bị Tiêu Lạc bắt đi, cũng không thấy dáng vẻ của anh như vậy.

A Trung dĩ nhiên không hiểu.

Thời điểm Tiêu Lạc mang Ngũ Y Y đi, là bị động.

Hoắc Phi Đoạt có lòng tin bất luận là kẻ nào anh cũng có thể dẫn cô trở về.

Thế nhưng lần này, là Ngũ Y Y chủ động rời khỏi anh, cả hai lần không giống nhau.

Ngũ Y Y vừa mới tỉnh, phát hiện không thấy bóng dáng Hàn Giang Đình.

Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên, Ngũ Y Y còn có chút mơ hồ cho là Hàn Giang Đình trở lại, liền mở cửa ra.

Trong nháy mắt mở cửa ra, trong cửa ngoài cửa hai người, đều ngẩn ra.

538. Chương 540: Có Phải Giả Vờ Mất Trí Nhớ 3

Lúc cửa đóng lại lần nữa, Ngũ Y Y muốn phản ứng cũng đã không còn kịp.

Bàn tay to lớn của Hoắc Phi Đoạt gắt gao chống lên cửa.

“Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh!” Ngũ Y Y lạnh lùng nói, tay cô vẫn còn đang dùng sức mở cửa ra.

“Y Y, chúng ta phải nói chuyện một chút.”

“Có gì để nói, giữa chúng ta không có chuyện gì để nói.”

Ngũ Y Y không cho Hoắc Phi Đoạt cơ hội nào.

Hoắc Phi Đoạt hơi dùng sức, Ngũ Y Y cũng không phản kháng lại nữa.

Hoắc Phi Đoạt đi lướt qua cửa.

“Y Y, chuyện không phải như em nghĩ đâu.”

“Đó là thế nào? Anh đang chuẩn bị một câu chuyện để lừa gạt tôi đang bị mất trí nhớ phải không?”

Giọng nói lạnh như băng, hoàn toàn không phải Ngũ Y Y trước đây.

“Anh bắt Tiêu Mai đi, là vì muốn bước Tiêu Lạc trả em lại cho anh.”

Hoắc Phi Đoạt giải thích có chút mệt mỏi.

“Nhưng hiện tại bà ấy là vợ của ba tôi, sao anh có thể làm hại người thân của tôi chứ?”

Sờ dĩ Ngũ Y Y tức giận, là vì nguyên nhân này.

Cô mất đi trí nhớ, nghĩ rằng hiện tại Tiêu Mai là vợ của ba cô, là người thân của mình.

Hoắc Phi Đoạt hít sâu một hơi, sau đó nói tiếp: “Y Y, bà ta không xứng đáng làm người thân của em, bọn họ cũng không xứng!”

Sau khi Ngũ Y Y nghe được câu này, tức giận trong lòng gần như bùng nổ.

“Anh dựa vào cái gì nói bọn họ không xứng? Ai cho rằng anh là ai? Anh dựa vào cái gì mà quyết định cuộc sống của tôi?”

Dường như Ngũ Y Y đã quên mất thân phận của Hoắc Phi Đoạt, cô rống lên một hơi này làm tổn thương Hoắc Phi Đoạt.

A Trung đứng ở cửa ra vào nghe được tiếng hét của Ngũ Y Y.

Anh ta sợ hãi toát mồ hôi lạnh đầy người, sao có người dám nói chuyện với lão đại như vậy.

Cho dù cô ấy là người mà lão đại thích nhất, cho dù.... ..

Lời nói của Ngũ Y Y làm Hoắc Phi Đoạt sững sờ tại chỗ.

Một người đàn ông hô mớ gọi gió trong thương trường, người đứng đầu trong giới xã hội đen người người đều biết, lại bị một cô bé nói làm cho không có cách nào phản bác được.

“Y Y.... ..” Hoắc Phi Đoạt cố gắng ôm chặt Ngũ Y Y.

Lần này Ngũ Y Y không có cách nào trốn thoát, cô đứng im không nhúc nhích như một khúc gỗ.

Đương nhiên Hoắc Phi Đoạt cũng phát hiện ra Ngũ Y Y có chỗ không giống.

“Tôi biết rõ anh muốn nói cái gì, tôi cũng biết cho dù tôi có trốn ở đâu, anh đều tìm ra được tôi.”

Ngũ Y Y nói từng chữ, những lời nói đó như một con dao sắc bén đâm vào tim Hoắc Phi Đoạt.

“Tôi đây đã không trốn được. Vậy để cho anh ôm một người đã chết là được.”

Hoắc Phi Đoạt biết Ngũ Y Y tức giận, nhưng anh không thể tưởng tượng được những lời nói này lại được nói ra từ trong miệng cô.

Anh chậm rãi thả người trong ngực ra.

Nhìn lông mi thật dài của cô, nhìn cái mũi khéo léo tinh xảo của cô, còn có đôi môi phấn nộn. Tất cả những thứ tốt đẹp này, vốn thuộc về anh.

Hàn Giang Đình xách một túi bữa sáng đến dưới lầu thì nhìn thấy xe của Hoắc Phi Đoạt. Hưng phấn suýt chút nữa đã kêu ra tiếng.

Sư phụ đến đây! Thật tốt quá.

Ba bước làm thành hai bước xông lên lầu, lại bị A Trung ngăn cản ngoài cửa.

“Sư phụ A Trung, ngài cũng đến à. Sư phụ của tôi có ở bên trong không?”

Hàn Giang Đình này là một tên không giữ thể diện, vừa xuất hiện đã khoe khoang không dứt.

“Xuyt!”

A Trung đưa tay ra hiệu cho cậu ta im lặng một chút.

Hàn Giang Đình hiểu ý gật đầu.

Sau đó đến bên A Trung nói nhỏ vào tai anh ta: “Hắc hắc, có phải hai người đó đang gần gũi không, sư phụ A Trung người ở đây nghe lén à?”

A Trung quay đầu nhìn bộ dạng gian xảo của Hàn Giang Đình. Nhịn không được gõ một cái vào đầu cậu ta.

539. Chương 541: Có Phải Giả Vờ Mất Trí Nhớ 4

Editor: Nguyên Nguyên

“Tiểu tử cậu nói gì đó? Không muốn sống nữa phải không?”

Trong lòng A Trung thầm khinh thường biết bao nhiêu.

Ngay lúc này đây, đừng nói lão đại không nhận cậu ta là đệ tử, ngay cả anh nhìn cậu ta cũng cảm thấy chướng mắt.

Trong cửa truyền đến tiếng rống giận của Hoắc Phi Đoạt: “Rốt cuộc em muốn anh phải thế nào?”

Mới khiến cho Hàn Giang Đình hiểu được ý của A Trung.

Cậu ta nhìn về phía A Trung gật đầu một cái, một bộ dạng “tôi đã hiểu”.

Trong lòng A Trung lại là một trận khinh thường.

Ngũ Y Y bị tiếng gầm lên giận dữ của Hoắc Phi Đoạt làm cho sợ hãi.

“Tôi không muốn anh làm sao cả, chẳng qua là đừng tự ý đảo lộn cuộc sống của tôi!”

Ngũ Y Y không biết Hoắc Phi Đoạt đang cố gắng kiềm nén tức giận trong lòng.

“Y Y, việc anh yêu em chính là gánh nặng đối với em sao?”

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy mất mát đặt câu hỏi.

“Tôi không nhớ rõ chuyện lúc trước, tôi không biết!”

Ngũ Y Y nhìn bộ dạng của Hoắc Phi Đoạt, cô cũng cảm thấy có chút không ổn.

Cô bắt đầu hồi hận lại nói ra những lời như vậy.

“Y Y, anh thừa nhận là anh sai rồi!”

Sau khi trầm mặc thật lâu, Hoắc Phi Đoạt mở miệng nói xin lỗi.

A Trung và Hàn Giang Đình đứng bên ngoài cửa đều sững sờ.

Lão đại Hoắc Phi Đoạt lại cúi đầu nhận lỗi, hơn nữa còn đối với một cô bé.

Ngũ Y Y có cảm giác khiếp sợ không thua kém gì hai người bên ngoài cửa.

Tuy là không nhớ rõ những chuyện trước kia, nhưng trong thời gian này ở chung với Hoắc Phi Đoạt, dĩ nhiên Ngũ Y Y thấy được

Hoắc Phi Đoạt không phải là nhân vật tầm thường.

Người đàn ông này còn nhận lỗi với cô như vậy, chẳng lẽ là do cô hơi quá đáng rồi sao?

“Anh không thể rời khỏi em, Y Y à.”

Một câu này, Hoắc Phi Đoạt nói như cầu khẩn.

Anh ấy vẫn còn là Hoắc Phi Đoạt luôn hô mưa gọi gió đó sao?

Anh ấy vẫn còn là Hoắc Phi Đoạt mà tất cả mọi người sau khi nghe thấy đều lạnh người đó sao?

“Phi, Phi Đoạt.... ..”

Ngũ Y Y hoàn toàn nhu nhược.

Cô không biết vì sao, tuy là cô không có được trí nhớ trước đây, nhưng đối với người đàn ông này, cô lại không từ bỏ được.

Không, là yêu!

Là tự nhiên sinh ra yêu!

“Vậy anh thả dì Tiêu Mai được không?” Thái độ của Ngũ Y Y dịu dàng lại.

“Bà ta đã an toàn, Tiêu Lạc đã đưa bà ta đi.”

“Y Y, đi theo anh đi!”

Ngũ Y Y im lặng không nói.

Trong lòng cô đang đấu tranh kịch liệt.

Nhưng ai có thể ngăn cản chuyện yêu đương chứ?

Đáp án tất nhiên là không có ai!

“Anh đồng ý với tôi từ nay về sau sẽ không làm tổn thương người vô tội!”

Một câu nói kia, trong giọng nói của Ngũ Y Y có thể nghe ra ý đang làm nũng.

Hoắc Phi Đoạt lập tức nắm chặt cơ hội ôm Ngũ Y Y vào ngực.

Mới một ngày không gặp, tại sao lại thấy nhớ như thế.

Hoắc Phi Đoạt nghĩ thầm.

“Anh đồng ý với em!”

Rất cuộc Ngũ Y Y cũng thỏa hiệp.

Cửa phòng vừa đóng lại, Ngũ Y Y đã bị người phía sau ôm lấy.

Anh ôm chặt như vậy, như muốn hòa cô vào người anh.

Hơi thở của anh cực nóng, như muốn hòa tan cô.

“Y Y, anh rất nhớ em.... ..”

Hoắc Phi Đoạt như đang lầm bầm lầu bầu, hoặc như đang nhỏ giọng nói cho Ngũ Y Y nghe.

Lấy tay xoa ngực trắng như tuyết của Ngũ Y Y, Hoắc Phi Đoạt lại cười hơi khổ sở.

“A.... ..Phi Đoạt, anh đừng làm vậy!”

Hai tay Ngũ Y Y đã bị Hoắc Phi đoạt kéo ra sau lưng, hoàn toàn không có cách nào giãy giụa được.

Hoắc Phi Đoạt nghĩ nghĩ, chỉ muốn chiếm giữ thứ thuộc về anh.

Cởi quần áo trên người cô ra.

Hoắc Phi Đoạt lần lượt in dấu hôn lên sống lưng bóng loáng của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y khó có thể kiềm chế, cả người cô nhẹ nhàng run rẩy.

540. Chương 542: Có Phải Giả Vờ Mất Trí Nhớ 5

Edit: Nguyên Nguyên

Vì sao chính mình lại khát khao sự vuốt ve của anh.

Ngũ Y Y cắn môi, nhưng tiếng hít thở ngày càng nặng!

Theo đường cong bên hông, hai tay Hoắc Phi Đoạt vội vàng sờ soạng trên ngực của cô.

Nhẹ nhàng vân vê hai gò bồng đảo mềm mại trắng như tuyết này.

“Ừ.....a.....”

Ngũ Y Y uốn lưng lên khỏi giường.

Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, nhỏ giọng rên rỉ.

Chợt dùng sức kiềm nén.

“A.....Phi Đoạt, đừng, a, đau, đừng....”

Ngũ Y Y bắt đầu cầu xin tha.

“Anh làm sao có thể thả em ra, vĩnh viễn sẽ không!”

“Ừ.... Ừ....”

Tiếng thở gấp của Ngũ Y Y lớn đến vang vọng cả phòng.

Hoắc Phi Đoạt ở trên người cô ra sức đi vào.

Cắn bờ vai nhỏ bé trắng noãn của cô, dưới thân mạnh mẽ dùng sức rút ra đẩy vào.

Ngũ Y Y bắt đầu run rẩy.

Dưới ánh đèn mờ, hai người dây dưa cùng một chỗ, hai linh hồn không tách rời.

Mắt thấy Ngũ Y Y ngày càng mê loạn.

Hoắc Phi Đoạt rút đục vọng của mình ra.

Dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn thân nhìn uốn éo xinh đẹp của thiên hạ dưới người.

“Hoắc Phi Đoạt.... Ừm....”

“Nói, em muốn cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt cố gắng kiềm chế bản thân, anh sợ mình không tiếp tục kiên trì nữa.

“Ừm.....Muốn anh.....muốn anh!”

Bây giờ Ngũ Y Y hoàn toàn bị Hoắc Phi Đoạt chinh phục.

“Y Y, anh yêu em! Chúng ta hòa hợp như vậy, giống như đêm hôm đó, như lần đầu tiên của em.”

Ngũ Y Y như bị thứ gì đó làm cho xúc động.

Hoắc Phi Đoạt mạnh mẽ xông vào.

Nói: “Là anh, người cho em lần đầu tiên, chính là anh!”

Tiêu Lạc xông vào phòng ngủ của Tiêu Mai.

“Chị, có phải chị dùng điện thoại hay không?”

Giọng nói hơi kiềm nén tức giận, Tiêu Mai có thể nghe ra.

“Chị, chị không có!”

Tiêu Mai không dám nhìn vào ánh mắt của Tiêu Lạc, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Chị đừng gạt em, điều này rất quan trọng, chị nhanh chóng nói thật đi!”

Tiêu Lạc không có thời gian nói vòng vo, anh ta phát hiện ra có người theo dõi bọn họ.

Luôn tự hỏi mãi, người thông minh như anh ta, nhất định có thể đoán được Tiêu Mai đã sử dụng điện thoại.

Bị người của Hoắc Phi Đoạt tra ra tung tích.

Tiêu Mai sợ hãi, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Lập tức thu dọn đồ đạc, chúng ta đã bị phát hiện.”

Tiêu Lạc đã đoán được sự thật, anh ta cũng không muốn tiếp tục trách móc chị mình nữa.

Sau khi Tiêu Mai nghe xong, trong lòng rơi lộp độp.

Thì ra là do bà ta sử dụng điện thoại làm bại lộ hành tung.

Nếu bị Hoắc Phi Đoạt bắt được, hậu quả thành ra cái dạng gì, ai cũng đoán được.

Nhanh chóng thu dọn hành lý, chị em Tiêu Mai vừa tìm đường trốn đi nơi khác.

Hoắc Phi Đoạt, mày nghĩ tìm được tao à! Hừ!

Lúc xe hơi của Cố Tại Viễn đuổi tới, chỉ còn lại một tòa nhà trống không chờ anh ta.

Một cước đá vào cửa gỗ cứng.

Lúc này, Cố Tại Viễn rất muốn giết người.

“Con mẹ nó! lại để cho anh ta trốn thoát rồi! Chết tiệt!”

Điện thoại vừa kết nối: “Alo! A Trung? Tôi vẫn không có tin tốt, lại thất bại rồi. Cậu nói Cho Hoắc Phi Đoạt biết, lão tử không làm. Tên tiểu tử thối kia xảo quyết như hồ ly. Tôi làm bao cát cho lão đại là được rồi!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Cố Tại Viễn hoàn toàn hết hy vọng rồi.

Anh ta vẫn nên an phận để Hoắc Phi Đoạt luyện võ.

Sau khi A Trung nghe được tin này, cũng cảm tức một trận.

Tại sao gần đây mọi chuyện lại không thuận lợi, có phải muốn chào tạm biệt lão đại không.

Ngũ Y Y nằm trong ngực Hoắc Phi Đoạt, cả người dựa sát vào người anh.

541. Chương 544: Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 1

Edit: Nguyên Nguyên

Ngũ Y Y đúng thật là người như vậy, gọi gió chính là mưa.

Hoắc Phi Đoạt thật sự không thể chống lại từng đợt tấn công làm nũng diễm đạm của cô.

Tâm bỗng chốc mềm nhũn ra.

“Muốn anh dẫn em đi, tất nhiên là có thể, nhưng mà phải xem biểu hiện của em thế nào.”

Hoắc Phi Đoạt nhú mày lại, cười xấu xa nhìn Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt nhìn đến trong lòng càng căng thẳng.

Đang muốn chạy trốn, đã bị bắt lại.

“Trốn đi đâu, tiểu yêu tinh này.”

Chặn ngang ôm cô vào trong ngực, dục vọng của Hoắc Phi Đoạt lại đến nữa.

Ở trước mặt cô, anh luôn dễ dàng nổi lên dục vọng như vậy.

Có thể, đây là yêu một người đến cực hạn rồi.

“Lạc, rốt cuộc em muốn làm gì?”

Tiêu Mai phát hiện gần đây Tiêu Lạc rất khác.

Em trai của bà ta như thế nào tại sao bà ta không biết.

Mặc dù lòng dạ Tiêu Lạc lại sâu hơn người.

Loại tâm tình hưng phấn này lại không che giấu được.

“Chị, bây giờ em vẫn không thể nói cho chị biết. Nhưng mà không bao lâu sau, em cũng sẽ vượt qua việc sống trong cảnh chạy trốn này.”

Tiêu Lạc cười nói với Tiêu Mai.

Nhưng trong lòng Tiêu Mai một chút cũng không thoải mái được.

“Nhưng chị nhìn thấy bọn người A Văn vận chuyển vũ khí đến đây.”

Tiêu Mai đúng là nhìn thấy thuộc hạ của Tiêu Lạc chở một lượng lớn vũ khí đến đây.

Cái này lại làm Tiêu Mai sợ hãi.

Tuy bà ta không phải là nhân vật tầm thường gì. Nhưng một lượng lớn vũ khí thế này thì đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy.

Hơn nữa, đó là do em trai luôn ôn nhu yêu cầu.

“Chị thấy rồi....”

Sắc mặt Tiêu Lạc hơi biến hóa, nhưng Tiêu Mai vẫn nhìn không ra đó là vẻ mặt gì.

“Chị, em cần phải để cho bản thân mình mạnh mẽ lên, nhưng vậy sẽ không bị xem thường. Những chuyện này chị cũng đừng can, em cam đoan với chị, nhất định sẽ khiến cho chị trở về nhà họ Ngũ.”

Tiêu Lạc ngừng một chút, rồi nói tiếp.

“Chị, hôm nay em phải ra ngoài một chút, chị không cần lo lắng cho em. Nếu buổi tối em chưa trở về, chị cầm số tiền và đi đến địa chỉ này tìm một người tên Smith, cậu ta sẽ sắp xếp thật tốt cho chị.”

Nói xong giao cho Tiêu Mai một tờ chi phiếu.

“Ông trời ơi, em lấy đâu ra nhiều tiền vậy?”

Tiêu Mai nhìn con số viết trên tờ giấy, không nhận được hỏi.

“Chị, nhất định phải chăm sóc bản thân mình thật tốt.” Tiêu Lạc nói xong rồi rời đi.

Trong lòng Tiêu Mai biết rõ, nhất định là cậu ta đi làm chuyện nguy hiểm.

Chẳng lẽ cậu ta đi tìm Hoắc Phi Đoạt sao?

Trái tim Tiêu Mai bỗng chốc ngừng lại.

Tiêu Lạc bước lên xe.

“Xuất phát!”

Vài chiếc xe việt dã chạy đi như bay.

Sau khi A Trung nói lại lời của Cố Tại Viễn cho Hoắc Phi Đoạt nghe.

Hoắc Phi Đoạt chỉ nói một câu: “Để cho cậu ta tự mình đến đây gặp tôi.”

Cố Tại Viễn do dự nửa ngày, cuối cùng lấy hết dũng khí đối mặt với “cuộc sống ảm đạm” sắp xảy ra.

Nhưng vừa đến cổng biệt thự, hai chân như bị rút chì. Làm sao cũng không bước chân lên được.

“Cố thiếu, ngài đừng kéo dài thời gian nữa. Lão đại chờ ngài đã lâu.”

A Trung nhìn bộ dạng kinh sợ của anh ta, nhin không được hồi thức anh ta.

Thế nào, ngài nghĩ rằng ngài đi chậm, lão đại sẽ tha thứ cho ngài.

“Hối hối hối, hối cái gì mà hối! Tôi đây không phải đang đi đó sao?”

Cố Tại Viễn không dám lớn tiếng phản nản, nhỏ giọng lầu bầu.

Vừa vào cửa lập tức nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt ôm Ngũ Y Y ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Một cảnh tượng. Không, Phải là cảnh tượng có một không hai.

Hoắc Phi Đoạt lại xem thời sự lúc 8 giờ.

Thật sự là kỳ quan thứ chín của thế giới.

Cố Tại Viễn há miệng cười ra tiếng, suýt chút nữa quên mục đích của lần này đến đây rồi.

542. Chương 546: Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 3

“Này, Hoắc Phi Đoạt, anh ta cũng đã như vậy rồi, anh đừng phát anh ta nữa.” Ngũ Y Y thử cầu xin giúp Cố Tại Viễn.

Không ngờ Hoắc Phi Đoạt lại buông cánh tay Cố Tại Viễn ra.

Nói: “Tiểu tử cậu còn dám có hành động này nữa, tôi sẽ không nhẹ tay như vậy đâu.” Hoắc Phi Đoạt vừa nói vừa đi đến.

Trông lòng Cố Tại Viễn lập tra một nguyên tắc.

Sau này tuyệt đối không được đụng vào con bé kia, nếu không có kết quả thật thê thảm.

Đồng thời Cố Tại Viễn cũng ý thức được. Hoắc Phi Đoạt nghe theo lời nói của con bé kia một cách không bình thường.

Nên thấy sau này nhất định phải có quan hệ tốt với cô ấy.

Rốt cuộc Hoắc Phi Đoạt cũng cảm thấy Tiêu Lạc không yếu đuối như anh thấy. Anh không thể quá xem thường tên đó.

Một mình Ngũ Y Y thức sớm, vốn định lặng lẽ ra ngoài.

Nhưng muốn từ bên người Hoắc Phi đoạt lên trốn đi, chỉ sợ một Ngũ Y Y nhỏ nhỏ còn chưa tu luyện đến cảnh giới cao như vậy.

Trong trong chớp mắt khi cô mở cửa, giọng nói Hoắc Phi Đoạt vang lên: “Đi đâu đó?”

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đang cười xấu xa nhìn cô.

“Hắc hắc, cái đó, tôi muốn ra ngoài một chút.”

“Tôi muốn, tôi muốn đến trường đi học lại. Bỏ rất nhiều tiết rồi, dù sao tôi vẫn còn là học sinh mà. Nếu không học sau này làm sao tôi nuôi sống bản thân mình chứ, anh nói xem!”

Ngũ Y Y ngốc nghếch này, bây giờ còn nghĩ đến chuyện cuộc sống của mình. Chẳng lẽ cô không biết trước mặt cô là nhà giàu số một Châu Á sao?

Nhà giàu nhất rõ ràng sống người ra, sau đó cười thành tiếng.

“Em ở với anh mà còn lo lắng đến tiền sao?”

“Tất nhiên phải lo lắng rồi, ngộ nhờ tôi già rồi không còn đẹp nữa, anh một cước đá văng tôi ra, tôi dựa vào cái gì mà sống? Lượm ve chai sao?” Ngũ Y Y bĩu môi.

“Thật không thể hiểu nổi trong đầu em đang suy nghĩ cái gì, anh sẽ không vứt bỏ em, về điểm ấy anh đảm bảo với em. Hoắc Phi Đoạt anh nói chuyện, cho tới bây giờ đều nói một không nói hai.”

Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ, tại sao anh có thể để cho cô bé này sinh ra ý nghĩ như vậy chứ? Chẳng lẽ còn chưa đủ tốt sao?

“Ai da, tôi tin anh tôi tin anh. Nhưng mà mỗi ngày ở nhà thật sự rất chán, tôi muốn đến trường một chút. Quay lại trường học sau khi bị mất trí nhớ, không biết có gì phong phú hay đặc biệt hơn không?” Ngũ Y Y bày ra bộ dạng ngu ngốc.

Hoắc Phi Đoạt không có cách nào giữ cô.

Ngoắc ngoắc ngón tay.

“Làm gì? Tôi phải đi học sắp bị muộn rồi.” Ngũ Y Y hiểu ý anh tự mình đi đến.

“Em hôn anh một cái, anh liền thả em đi.” Hoắc Phi Đoạt hí mắt nhìn cô.

Không có cách nào, xem ra không hôn anh một cái là không được đi nữa.

Ngũ Y Y buông tay, nói: “Một cái đó!”

Hoắc Phi Đoạt gật đầu, là một cái!

Trong chớp mắt Ngũ Y Y cúi người, đã bị Hoắc Phi Đoạt kéo vào người anh.

“Ai da, anh làm gì thế?”

Ngũ Y Y cũng biết được cô quá đơn thuần rồi.

Dĩ nhiên lại tin lời nói của người này.

Thật sự là rất gian xảo rất gian xảo mà.

“Hôn một cái đã bỏ qua cho em, cũng quá xem thường anh sao?”

Nụ cười trên môi Hoắc Phi Đoạt ngày càng sâu.

Cầm bàn tay nhỏ bé của Ngũ Y Y lần mò xuống dưới tìm kiếm.

Ngũ Y Y đương nhiên biết rõ anh muốn làm gì.

Trong chớp mắt chạm phải vật cứng rắn nóng bỏng, trong lòng Ngũ Y Y hoảng sợ.

Sao ở đây đều cứng như vậy rồi hả?

543. Chương 547: Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 4

Nhú mảy nhỏ một cái.

Khẽ cau mày nhưng cái nhìn Hoắc Phi Đoạt lại chân thật.

“Em xem nó cũng cứng như thế, em nhấn tâm sao?”

Giọng Hoắc Phi Đoạt đột nhiên trở nên trầm thấp một chút, tràn đầy mạnh mẽ lại hấp dẫn.

“Nhưng, nhưng tôi sẽ bị đi học muộn.”

Ngũ Y Y xấu hổ không nhìn Hoắc Phi Đoạt, mặt quay qua một bên.

Hoắc Phi Đoạt đứng dậy ôm lấy mặt cô, hôn xuống.

Nói: “Bảo bối, anh không chịu nổi, lập tức được!”

Ngũ Y Y muốn tránh thoát thì đã trễ, Hoắc Phi Đoạt đã sớm ôm cô trở về lần nữa.

“Làm sao mới sáng sớm anh lại có tinh thần như vậy a, ừ.....A.....Thật là nhột!”

Ngũ Y Y thật không hiểu nổi tại sao người đàn ông này dù thời điểm nào cũng có tinh thần như vậy.

Mặt Hoắc Phi Đoạt từ trước ngực của cô nâng lên.

Trong đôi mắt viết đầy hai chữ dục vọng.

Chậm rãi mở miệng nói.

“Em không biết đàn ông lúc sáng sớm rất đặc biệt sao?”

Ngũ Y Y đột nhiên trở nên trì độn.

Không hiểu.

“Đặc biệt cái gì?”

Cái loại vô tội ánh mắt thuần khiết đó.

Lực sát thương cực lớn.

Ở trong lòng Hoắc Phi Đoạt nghĩ.

Cô nhóc này không biết đã cùng bản thân mình ân ái bao nhiêu lần rồi.

Như thế nào lại đối với chuyện này lại chậm chạp như vậy.

“Em rốt cuộc không hiểu hay là giả bộ không hiểu?”

Hoắc Phi Đoạt nắm được quả anh đào nhỏ.

Mở miệng hỏi.

Đột nhiên Ngũ Y Y bị cảm giác tê dại thiếu chút nữa làm cho co rút.

Giống như có dòng điện nhanh chóng cuốn lấy toàn thân.

“Cái gì?”

“Tiểu yêu tinh đáng chết, luôn là bộ dáng không biết gì!”

Hoắc Phi Đoạt bị bộ dáng đáng yêu làm cho rối tinh rối mù.

Cô nhóc này không làm cái gì cũng có thể biến mình thành bộ dạng này sao?

Hoắc Phi Đoạt có chút không cam lòng.

Bàn tay ở trên người cô dạo chơi.

Một lát leo lên đỉnh núi, một lát mơn trớn gò khe.

Ánh mắt Ngũ Y Y mê ly.

Hoàn toàn đem chuyện vừa rồi đòi muốn đến trường đi học vứt qua một bên.

Hoàn toàn chìm vào trong sự vuốt ve dịu dàng của Hoắc Phi Đoạt.

Toàn thân nóng ran khó chịu.

Ý loạn tình mê.

Hoắc Phi Đoạt đề ở trên người cô, đề xuống hai luồng tuyết trắng.

Làm cho người đàn ông kích thích phần chấn.

“Y Y, Ngũ Y Y....”

Trong mê loạn, Hoắc Phi Đoạt kêu tên Ngũ Y Y.

Âm thanh trầm thấp hấp dẫn.

Toàn thân Ngũ Y Y phấp phồng mê người.

Cô chính là như vậy, một khi bị kích thích, toàn thân cao thấp vốn là làn da trắng thì sẽ biến thành màu hồng mê người.

Mỗi lần thấy Ngũ Y Y như vậy.

Hoắc Phi Đoạt sẽ cảm thấy chỗ kín dục vọng lớn hơn vài phần.

“Phi Đoạt, Phi Đoạt, anh có yêu tôi hay không?”

Vốn đang ở trên mây phiêu đảng Ngũ Y Y không có dấu hiệu sắp mất đi ý thức nói ra những lời này.

Hoắc Phi Đoạt cũng ngẩn ra.

Nhưng ở dưới tốc độ không hề giảm.

Hoắc Phi Đoạt chỉ yên lặng nhìn Ngũ Y Y, không trả lời câu hỏi của cô.

Thật không nghĩ đến lần này cô nhất quyết không tha.

Lại hỏi một lần nữa.

Mặc dù thân thể hơi run rẩy.

Thậm chí Ngũ Y Y cảm thấy việc nói chuyện cũng tốn sức.

Nhưng cô vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

Môi mỏng Hoắc Phi Đoạt lộ ra một nụ cười.

Nhìn vẻ mặt cô nói.

“Chúng ta bây giờ không phải đang làm sao?”

Ngũ Y Y nghe nói thế, xấu hổ mặt chuyển sang hướng khác.

Hồi lâu sau, mở miệng nói.

“Anh vì sao lại không cho tôi hỏi đến.....Ừ.....Ừ.....Đề?”

Hoắc Phi Đoạt thấy cô lại mở miệng nói chuyện.

Cổ ý hung hăng đụng cô hai cái.

Giọng nói đứt quãng không rõ ràng.

“Chúng ta đang làm!”

Hoắc Phi Đoạt vẫn là nghe không hiểu câu kia của Ngũ Y Y.

544. Chương 548: Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 5

Còn chưa trả lời vấn đề của mình.

Ngũ Y Y còn sót lại một chút ý thức tức giận nghĩ.

Chúng ta đang làm chúng ta đang làm.

Chúng ta đang làm gì!

Đột nhiên tốc độ Hoắc Phi Đoạt nhanh hơn.

Mông hẹp nhanh chóng được kích thích.

Cuối cùng chạy nước rút, phun ra tất cả dục vọng.

Đồng thời đưa Ngũ Y Y lên mây.

Một khắc kia, Ngũ Y Y mới thật sự hiểu ý tứ của Hoắc Phi Đoạt.

Chúng ta không phải đang làm sao?

Là làm cái gì?

Là yêu!

Hướng về lồng ngực ấm áp.

Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt kéo lại.

Khuôn mặt dán vào lồng ngực nóng bỏng của anh.

Thậm chí có thể nghe được tiếng trái tim của anh đập thình thịch.

Ngũ Y Y dán lỗ tai vào đó, cẩn thận nghe.

“Làm gì đó?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn cô nhóc không nói gì, liền hỏi.

“Xuyt! Tôi đang nghe tiếng tim anh đập.”

Hoắc Phi Đoạt nở nụ cười.

Bé ngốc, nghe cái này cũng có thể nghiêm túc như vậy.

“Phi Đoạt, tim của anh đập thật chậm.”

Ngũ Y Y ngẩng đầu chống lên cằm Hoắc Phi Đoạt.

Vô cùng hiếu kỳ nói.

“Anh sờ một cái xem tôi đây...”

Nói xong đem tay Hoắc Phi Đoạt để trước ngực của mình.

Hoắc Phi Đoạt nhú chặt mày.

Cô nhóc này chắc chắn là cố ý.

“Sáng sớm như vậy đã đói rồi sao?”

Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt chứa ý cười hỏi.

“Hả? Tôi không có đói bụng. Tối ngày hôm qua nói rất nhiều.”

“Không, ý anh là em ăn anh còn chưa đủ sao?”

Lúc này Ngũ Y Y mới ý thức được vốn là tay Hoắc Phi Đoạt kiểm tra nhịp tim.

Hiện tại lại bắt đầu vuốt ve mình.

“Ai nha, anh thật đáng ghét!”

Ngũ Y Y lấy tay bịt mắt, xấu hổ chui vào trong mền.

Nếu bị người này làm một lần nữa, chỉ sợ bản thân sẽ rời ra thành từng mảnh.

Ngũ Y Y thật sự là không còn một chút sức lực nào.

Nhưng Hoắc Phi Đoạt hình như vẫn rất hăng hái.

“Tôi hỏi anh rốt cuộc một ngày anh muốn, muốn cái kia mấy lần!”

Ngũ Y Y đem khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong chăn lộ ra.

Cong môi nói.

Thấy bộ dạng đáng yêu này của cô.

Hoắc Phi Đoạt liền cúi người hôn xuống.

Tiến quân thần tốc, lưỡi dài thăm dò vào trong miệng của cô.

Tìm lấy chất lỏng ngọt ngào nhất.

“Ừ...Ừm....”

Ngũ Y Y bị anh hôn tới mức thở gấp.

Sau lại một phen mây mưa.

Cuối cùng kết thúc.

Ngũ Y Y hoàn toàn không còn chút sức lực.

Giống như thành kem ly ở trong quán bị ánh mặt trời phơi.

Trên thân thể màu trắng có vô số điểm hồng.

Những thứ kia đều là kiệt tác của Hoắc Phi Đoạt.

Đem Ngũ Y Y ôm vào trong bồn tắm.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng rửa sạch thân thể cho cô.

Cô nhóc lưỡi biếng Ngũ Y Y, có người phục vụ.

Vô cùng xinh đẹp.

Nằm ở bồn tắm không nhúc nhích.

Hoắc Phi Đoạt đối với cô vừa yêu vừa hận.

Đột nhiên Ngũ Y Y lên tiếng.

“Phi Đoạt, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi vì sao tim của anh lại đập chậm như vậy. anh có phải hay không là một ông già, sau đó đi làm phẫu thuật thẩm mỹ. Dù sao anh là người có tiền, nhất định là đi phẫu thuật, nếu không làm sao tim lại đập chậm như vậy.”

Bĩu môi, Ngũ Y Y mở đôi mắt to nhìn Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy nhất định trước sau gì cũng bị cô nhóc này làm cho tức chết.

Truy vấn ngọn nguồn coi như xong.

Dám nói mình là một lão già.

“Em có gặp qua lão già nào có khả năng như vậy sao?”

Hoắc Phi Đoạt một bên để cho cô đập bọt xà phòng vừa dùng giọng tự hào nói.

“Anh chỗ nào thì có khả năng chứ?”

Ngũ Y Y từ chối cho ý kiến.

Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng lập tức hối hận.

“Nghĩ muốn một lần nữa sao?”

Lúc này thân thể trần truồng của Hoắc Phi Đoạt đang ở trước mặt Ngũ Y Y đứng lên.

545. Chương 549: Nhất Định Phải Mạnh Mẽ 6

Người đàn ông này có thể để lộ ra bộ phận kia trước mặt của Ngũ Y Y.

Nó đang hiên ngang ngẩng đầu nhìn mình.

Ngũ Y Y vội vàng lấy tay che mắt.

Xấu hổ không dám nhìn.

Hoắc Phi Đoạt cười ngồi xổm xuống tiếp tục tắm cho cô.

Nếu tiếp tục nữa, sợ rằng cô nhóc này chịu không nổi.

Dĩ nhiên, mình tuyệt đối không có vấn đề.

“Đó là bởi vì anh từ nhỏ đã tập võ.”

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên mở miệng.

Ngũ Y Y vẫn không quan tâm trả lời vấn đề.

“Hả?”

Dĩ nhiên Ngũ Y Y chú ý đến câu trả lời hấp dẫn kia của Hoắc Phi Đoạt.

“Này chú anh luyện võ hả?”

Nghe được là anh từ nhỏ đã luyện võ, ngũ Y Y không nhịn được lại gọi anh một tiếng chú.

Bây giờ làm gì còn có người luyện võ.

Đây không gọi là chú thì là cái gì.

Ngũ Y Y càng thêm khẳng định người này nhất định là một lão già giả bộ nai tơ.

Ngoài ra, còn cần có thời gian kiểm chứng bản lãnh công phu.

“Chú?”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt đem này hai từ nhảy cảm này nhắc lại một lần nữa.

Trọng điểm nổi bật.

“Không đúng không đúng, Phi, Phi Đoạt!”

Ngũ Y Y vội vàng sửa lại lời nói.

Hiện tại đây không phải là lúc để phạm sai lầm, ai biết được anh có hay không lại đem mình lăn qua lăn lại lần nữa.

“Vậy là ai dạy đã dạy cho anh?”

Ngũ Y Y tò mò, Hoắc Phi Đoạt lợi hại như vậy, ai còn có thể làm thầy của anh.

Hoắc Phi Đoạt tắm cho Ngũ Y Y xong.

Cầm cái khăn thật to đem cô quấn lại, ôm đi.

“Thầy của anh là ai?”

Ngũ Y Y có một tính nết, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nhất định phải hỏi cho ra mới được.

Đột nhiên bị hỏi Hoắc Phi Đoạt có chút không muốn nhắc tới người kia.

Trong lòng có chút do dự.

Rốt cuộc có nên nói cho cô biết việc này hay không.

Nhưng, Hoắc Phi Đoạt lại muốn cô giống như một bông hoa lớn lên trong nhà kính.

Những thứ không tốt, anh đều muốn thay cô ngăn lại tất cả.

Như vậy, mới có thể yêu thương chiều chuộng cô.

Ngũ Y Y thấy Hoắc Phi Đoạt không nói lời nào.

Ý thức được mình có thể đã hỏi những điều không nên hỏi.

Liền im miệng không nói, vội vàng chuyển đổi đề tài.

“Đều tại anh đều tại anh, làm tôi sáng sớm hôm nay không thể đi học.”

Ngũ Y Y chu cái miệng nhỏ nhắn, dùng nắm đấm nhỏ đấm vào trên người Hoắc Phi Đoạt.

Đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Tại em quá mê người, muốn trách chỉ có thể trách em!”

“Hừ! Ông chú không nói lý!”

Ngũ Y Y nói xong nhảy xuống giường, như một làn khói bỏ chạy không thấy.

Hoắc Phi Đoạt cười thầm lắc đầu một cái.

Cô nhóc đáng yêu.

Trong rừng rậm bí mật ở trang viên.

Một người đàn ông đứng ở trước cửa sổ, đưa mắt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Mặt không chút thay đổi, nhưng, khí thế quanh mình của anh, rất quen thuộc.

Anh, chính là người nổi danh nhất, Âu Dương Chấn Đình.

Là thầy của Hoắc Phi Đoạt.

Nhưng cũng là kẻ thù giết cha.

Pằng pằng tiếng súng phá vỡ nơi yên bình.

Ngay cả Âu Dương Chấn Đình cũng phải chau mày.

Thế nhưng có thể có người tìm ra nơi này.

Sẽ là ai chứ?

Anh có chút ngạc nhiên.

Tiêu Lạc nhanh chóng bố trí xong kế hoạch tác chiến.

Trong trang viên này tất cả đều là cao thủ.

Kỹ thuật bắn súng vô cùng chính xác.

Nhất định trong thời gian ngắn nhất phải thành công.

Nếu không bọn họ nhất định sẽ rất nhanh tìm người đến chi viện.
Khi đó bị bao vây chỉ có thể là mình.
Những tình huống này Tiêu Lạc đã sớm phân công tốt rồi.
Ra dấu tay, mấy tên đàn em lập tức hành động.
Tất cả rút súng, giết người không tiếng động.
Chỉ là, những người kia đều là cao thủ, không dễ dàng có thể bắt được như vậy.
Hai bên giao chiến kịch liệt.
Tiêu Lạc đứng ở phía dưới chân tường.
Mấy tên đàn em che chắn cho anh.
Tung người nhảy lên, đạp mấy bước bay lên.

546. Chương 550: Người Này Là Ai 1

Anh tay không một mình leo lên tường rào cao.
Mà một màn vừa rồi đúng lúc bị Âu Dương Chấn Đình nhìn thấy được.
Cao thủ!
Đây là phản ứng đầu tiên của Âu Dương Chấn Đình.
Sau đó cái bóng đáng kia liền biến mất.
Cả quá trình vô cùng kịch liệt.
Tiêu Lạc không ngờ rằng trang viên này lại có nhiều người canh giữ như vậy.
Một tên to con bắp thịt đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Lạc.
Hai người không có dừng lại.
Đều là lập tức động thủ.
Tiêu Lạc nhanh chóng lấy ra cây súng.
Không ngờ mình lại mang theo vũ khí không có lực sát thương lớn.
Chỉ đơn giản là cây súng lục.
Nhưng tên to con kia lại dùng cây súng liên thanh.
Đối với mình chính là một trận cuồng quét.
Tiêu Lạc nhảy lên, lộn mèo mấy vòng mới tránh được một trận cuồng quét.
Nhưng bả vai vẫn bị của mình vẫn bị thương.
Tiêu Lạc mắng thảm một câu đáng chết.
Đôi tay dùng súng, xoay người lại bắn về phía tên to con kia.
Hiên nhiên tên to con kia chỉ là một cơ bắp.
Sự nhảy bèn về phương hướng lại không tốt.

Mới vừa rồi một vòng bắn càn quét không có trúng Tiêu Lạc, hiện tại lại bị Tiêu Lạc dùng súng lục nhỏ bắn trúng cánh tay trái.

Hắn kêu la cầm súng lên lại tiếp tục càn quét.

Nhưng trải qua mới vừa rồi.

Tiêu Lạc hoàn toàn đã có chuẩn bị.

Sẽ bí mật ẩn núp ở trong các ngã rẽ.

Cần bản không cho tên to con kia có bất cứ cơ hội nào.

Tên to con cánh tay trái bị thương, máu tươi chảy ròng.

Mặc dù súng lục Tiêu Lạc rất nhỏ.

Nhưng cũng là sản phẩm mới nhất.

Bây giờ trên thị trường không có bán loại vũ khí này.

Đạn của nó thuộc loại vũ khí sinh hóa.

Một khi đạn bắn trúng vào cơ thể con người, sẽ tự động khuếch tán làm tê liệt mọi hoạt động của con người.

Hiện tại, tên to con này cảm thấy cơ thể của hắn không còn nghe theo sự sai khiến của mình nữa.

Rõ ràng là cánh tay trái bị thương, như thế nào cơ thể mình lại không thể cử động được?

Tiêu từ ngõ rẽ đi ra.

Trên khuôn mặt là nụ cười thắng lợi.

Tên to con thấy Tiêu Lạc không có gì che chắn, đang muốn giơ súng.

Nhưng, cánh tay bấp thịt như không còn là của hắn, làm như thế nào cũng không thể giơ lên được khẩu súng nặng này?

Hắn bây giờ, chỉ sợ ngay cả một con kiến cũng bóp không chết.

Tiêu Lạc xoay người rời đi.

Anh không ở lại nơi này quá lâu.

Xoay người tiến vào từ cửa sau.

Trước mặt giao chiến rất kịch liệt.

Nhưng Tiêu Lạc phải nhanh chóng tiến vào trong phòng.

Tiến vào phòng, Tiêu Lạc phát hiện, tất cả mọi người giống như bị thu hút bởi cuộc chiến.

Nhưng Tiêu Lạc cũng không buông lỏng cảnh giác.

Thời điểm đang muốn lên lầu.

Một quả đấm đi qua trước mặt Tiêu Lạc.

Nếu không phải Tiêu Lạc phản ứng nhanh, sợ rằng một quyền vừa rồi có thể làm cho xương hàm của anh rớt xuống.

Ngay sau khi vừa tránh được một quyền.

Tiêu Lạc lùi về phía sau mấy bước.

Người này tốc độ cực nhanh.

Gần như là một người cao thủ võ thuật.

Người này chính là một cô gái.

Tiêu Lạc có chút giật mình.
Người này ra chiêu chính xác.
Tiêu Lạc không ngờ rằng một cô gái có thể làm được.
Nhưng cô gái kia hình như không cho Tiêu Lạc có bất kỳ cơ hội phản kích.
Chân dài một cước, từ trên mặt đất nhảy lên, trong nháy mắt đã đứng bên cạnh Tiêu Lạc.
Tiêu rơi đang muốn móc súng phản kích, súng lục liền bị cô gái kia một cước đá rơi xuống trên mặt đất.
Tốc độ quá nhanh.
Ngay cả Tiêu Lạc, cũng không theo kịp tiết tấu của cô.
Nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái.
Sức lực của cô cũng đánh không lại bằng sức của người đàn ông như Tiêu Lạc.
Đã không dùng súng được.
Tiêu rơi nghĩ, hiện tại chỉ có thể dùng võ để trì hoãn lại.
Chân phải Tiêu Lạc lui về sau lùi một bước, đôi tay vận chuyển.
Cô gái lật đôi tay, muốn bắt lấy tay phải Tiêu Lạc.
Nhưng Tiêu Lạc phản ứng nhanh hơn một chút.
Khi cô gái vươn tay ra bắt được bả vai của cô.

547. Chương 551: Người Này Là Ai 2

Dùng sức ném, cô gái kia liền bị Tiêu Lạc hung hăng ném lên trên đất.
Không còn kịp để thở dốc, tung ra một cước đánh xuống.
Cô gái kia liền hôn mê bất tỉnh.
Tiêu Lạc vốn định cho nàng một kích trí mạng .
Nhưng không biết làm sao như vậy, anh cũng không muốn giết cô gái này.
Tiêu Lạc nhanh chóng lên lầu.
Âu Dương Chấn Đình nghe được tiếng mở cửa.
Nhưng ông không quay đầu lại.
Chỉ là đứng trước cửa sổ, giống như không quan tâm đến chuyện gì.
“Ngài Âu Dương!”
Tiêu Lạc lên tiếng gọi.
Âu Dương Chấn Đình không trả lời.
Trong lòng suy nghĩ, sợ rằng đây là kẻ thù tới tìm ông.
“Có thể tìm tới nơi này, đúng là không phải người bình thường.”
Âu Dương Chấn Đình âm thanh khàn khàn vang lên.
“Ha ha, đúng vậy, tôi chính là không có ít bản lĩnh.”

Tiêu Lạc cười nói.

“Muốn động thủ cũng nhanh động thủ đi!”

Âu Dương Chấn Đình căn bản không nghĩ tới nói nhảm.

Hiện tại trong cơ thể ông đã lặng lẽ vận khí.

“Ngài Âu Dương, tôi nghĩ ông đã hiểu lắm.”

Âu Dương Chấn Đình ngẩn ra.

Chậm rãi quay đầu lại.

Thấy ý cười nhả nhận trên mặt Tiêu Lạc.

“Vậy là cậu tới đây để làm gì?”

Nếu không phải tới giết của mình, chẳng lẽ là tới cứu mình sao?

“Tôi là tới để dẫn ông đi.”

Âu Dương Chấn Đình không dám tin vào lỗ tai mình.

Trước mắt xem ra người thanh niên nho nhã này muốn đưa mình rời đi.

“Ha ha, người trẻ tuổi, nên biết tự lượng sức mình rồi.”

Âu Dương Chấn Đình nói.

Ông có thể dễ dàng rời đi như vậy.

Ông biết rõ Hoắc Phi Đoạt là người như thế nào.

Cậu ta có thể giam mình tới nơi không ai biết được này.

Nhất định có thể dễ dàng bắt ông trở lại.

Hắn hiểu rất rõ Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt bây giờ, chính là Âu Dương Chấn Đình hai mươi năm trước.

“Ngài Âu Dương, tôi nghĩ ông không tin tưởng tôi, nhưng, nếu tôi có thể vào được nơi này, nhất định có năng lực mang ông rời khỏi đây.”

Khuôn mặt Tiêu Lạc nở nụ cười.

Âu Dương Chấn Đình không nói gì.

Tiêu Lạc nói tiếp.

“Tôi nghĩ, tôi và ông có cùng chung một kẻ thù. Tôi cần sự giúp đỡ của ông.”

Thời điểm nói lên câu này, vẻ mặt Tiêu Lạc trở nên rất đáng sợ.

Dĩ nhiên bị Âu Dương Chấn Đình nhìn thấy được.

Người trẻ tuổi này rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Làm sao lại hận Hoắc Phi Đoạt như vậy.

“Ngài Âu Dương, thời gian không nhiều lắm.”

Tiêu Lạc biết, qua một lúc nữa.

Hoắc Phi Đoạt sẽ nhận được tin tức.

Sau đó lập tức tăng thêm người tới trợ giúp.

Như vậy đến lúc đó chính bọn họ.

Có chạy đằng trời!

“Được, tôi đi cùng với các người.”

Âu Dương Chấn Đình suy nghĩ liên tục, quyết định đi cùng người trẻ tuổi này.

Dù sao, chính ông, đối với Hoắc Phi Đoạt cũng ghi hận trong lòng.

Coi như không có quan tâm tới chuyện khác, hiện tại giờ phút này là quyết định tốt nhất.

Tiêu Lạc hài lòng đi trước mở đường.

Phía ngoài trang viên các bảo vệ đã bị giết hầu như không còn.

Tiêu Lạc rất hài lòng lần hành động này.

Bọn họ ngồi lên xe, đi mất.

Hoắc Phi Đoạt nắm tay lại kêu lên răng rắc.

A Trung ở bên cạnh cũng cắn răng nghiến lợi.

Tiêu Lạc, nhất định phải chết.

Hoắc Phi Đoạt ở trong lòng thề.

“Lão đại, hiện tại chúng ta nên làm cái gì.”

A Trung lo lắng hỏi thăm.

“Ở trang viên, có còn ai sống sót hay không?”

Hoắc Phi Đoạt hỏi.

“Trang viên 14 người, bị giết 13 người, một không thấy.”

A Trung báo cáo.

“Hả?”

Hiển nhiên không thấy người mà Hoắc Phi Đoạt coi trọng.

“Chính là cô gái huấn luyện viên võ thuật, Hạc Tâm.”

“Hạc Tâm.”

Hoắc Phi Đoạt ở trong miệng lẩm nhẩm cái tên này.

“Lập tức điều tra một chút tại sao lại không thấy cô ấy.”

548. Chương 552: Người Này Là Ai 3

“Lập tức điều tra xem tại sao lại không thấy cô ấy.”

Sau khi A Trung ra ngoài, Hoắc Phi Đoạt có chút giật mình về hành động của Tiêu Lạc.

Không ngờ anh ta lại biết mình giam lỏng già Âu Dương Chấn Đình kia.

Hơn nữa, còn phá được phòng thủ nghiêm mật.

Xem ra, chuyện sau này càng ngày càng phiền toái.

Ngũ Y Y hôm nay mặc T-Shirt màu hồng, phía trên có vẽ một con chó nhỏ đáng yêu.

Thân dưới mặc một cái quần bó sát người.

Chân mang một đôi giày thể thao màu trắng.

Trên đầu buộc mái tóc đuôi ngựa đơn giản.

Vài sợi tự nhiên thông xuống bên tai.

Lỗ tai mang một chùy khuyên tai nhỏ đáng yêu.

Hai mắt thật to vụt sáng.

Hoắc Phi Đoạt nhìn đến ngây người.

Cô nhóc này tại sao lại có tinh thần phấn chấn như vậy.

Hoắc Phi Đoạt đang muốn đến gần.

Lại thấy Ngũ Y Y lùi về phía sau mấy bước nói.

“Anh đừng tới đây, tôi biết rõ anh muốn làm gì. Hôm nay tôi nhất định phải đi học, anh không thể anh cản tôi được.”

Bộ dáng Ngũ Y Y giống như tôi có việc chính sự cần phải làm.

“Anh muốn làm cái gì? Anh sao lại không biết anh muốn làm cái gì?”

Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa từ từ đến gần ngũ Y Y.

Bây giờ Ngũ Y Y đã bị anh tiến tới gần góc tường, căn bản không còn nơi nào để tránh.

Làm bộ tức giận nói: “Anh đừng tới đây, anh tới nữa tôi liền kêu lên đấy.”

Hoắc Phi Đoạt nhếch lông mày nói: “Em kêu đi, em mau kêu. Anh còn muốn nghe đấy.”

Nói xong trối hai tay của Ngũ Y Y lại.

Bên môi khê hôn.

Sau đó khê mở môi mỏng.

“Anh chính là phải làm cái này. Trong đầu em đang suy nghĩ gì đấy?”

Hoắc Phi Đoạt trêu đùa cô gái nhỏ trước mắt.

“Ai nha, anh thật đáng ghét!”

Ngũ Y Y cực kỳ xấu hổ.

Người này rõ ràng mỗi lần đều là anh trêu chọc mình, như thế nào lại quay ngược lại trách mình suy nghĩ lung tung.

Thật là đáng ghét.

Một chiếc xe hơi đắt tiền dừng ở trước cửa trường học của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y bĩu môi nói: “Đã nói không cần đưa tôi đến trường, tôi có thể tự mình lái xe đi học.”

Hoắc Phi Đoạt nhéo cái mũi nhỏ của cô một cái.

“Anh nói này cô bé ngốc, em cho rằng em rất lợi hại sao? Người có biết chỗ chúng ta ở xa lắm không? Còn lái xe? Đoán chừng lúc này em có lái xe đến sáng sớm ngày mai cũng chưa có tới.”

Cô bé ngốc này, cũng biết phô trương.

Nói chuyện được một lúc, đã có không biết bao nhiêu người vây quanh Hoắc Phi Đoạt cùng Ngũ Y Y ngồi ở trong xe.

Ngũ Y Y nhìn qua cửa sổ thấy những người đó.

“Woa, nhiều người như vậy!”

Hoắc Phi Đoạt nhìn thấy dáng vẻ của cô, cảm thấy cô quả thật đáng yêu vô cùng.

“Thế nào, em không thích? Vậy bảo A Trung đem bọn họ cũng đuổi đi.”

“Không có, không có! Làm gì cần phải đem người đuổi đi, nơi này cũng không phải là nhà anh mua mà !”

Nói xong liền đẩy cửa xe ra ngoài.

Sau khi Ngũ Y Y xuống xe, chính là một trận xôn xao, giống như chung quanh người càng tối càng hơn nhiều.

Ngũ Y Y đang vui vẻ, mình biến thành nhân vật công chúng rồi sao?

Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt cũng xuống xe, đứng ở sau lưng mình.

Hơn nữa mình eo đang bị anh nhẹ nhàng ôm.

Hình ảnh nhiều mập mờ.

Hoắc Phi Đoạt căn bản không có chú ý đến những người đó.

Sự chú ý của anh đều đặt lên trên người bên cạnh.

“Anh tại sao lại xuống xe, không thể khiêm tốn một chút sao?”

Ngũ Y Y nhỏ giọng trách cứ Hoắc Phi Đoạt.

Nói xong dùng móng vuốt nhỏ nhéo bàn tay Hoắc Phi Đoạt một cái.

Hoắc Phi Đoạt lơ đãng cười.

Mọi người rồi rít lấy điện thoại di động có chức năng chụp hình ra chụp.

549. Chương 553: Người Này Là Ai 4

“Tách tách tách tách” , các âm thanh đồng thời vang lên.

Cảnh tượng như vậy, quả thật trăm năm khó gặp.

Hoắc Phi Đoạt, lại cười, hơn nữa không phải cười lạnh.

A Trung đứng một bên yên lặng.

Gần đây lão đại liên tiếp làm cho anh cảm thấy khiếp sợ.

Anh cũng đã sớm tập mãi thành thói quen rồi.

Ngũ Y Y mang cặp sách, bước nhanh hướng trong trường học mà chạy.

Hoắc Phi Đoạt ngồi vào trong xe rồi đi, về chuyện Tiêu Lạc, không thể làm ngơ được nữa.

Sau lưng Ngũ Y Y bị một đám người đuổi theo.

Cô chỉ biết cố chạy về phía trước, cũng không có chú ý đến trước mặt có một người đang đứng.

Người kia, chính là Hàn Giang Đình.

“Bụp.”

Hàn Giang Đình hít vào một ngụm khí lạnh.

Người nào lớn gan như vậy, dám đụng vào bản thiếu gia.

Hàn Giang Đình đang muốn quay lại mắng.

Nhưng nhìn kỹ, người đụng vào mình lại là Ngũ Y Y.

“Y Y?”

Đã rất lâu Ngũ Y Y không có đến trường sao đột nhiên lại đến.

Cũng khiến Hàn Giang Đình hơi bị chấn động.

“Hả? Là cậu? Hàn, Hàn, Hàn.”

Ngũ Y Y Hàn nửa ngày cũng chưa đem ba chữ Hàn Giang Đình nói ra cho xong.

Tức giận chủ nhân của tên gọi này ở một bên cắn răng nghiêng lợi.

“Ngũ Y Y, cái người vong ân phụ nghĩa nhà cậu. Cậu ăn của tôi biết bao nhiêu đồ ăn ngon, bây giờ đến tên tuổi của bản thiếu gia cũng gọi không xong.”

Hàn Giang Đình cảm giác mình đối với cô nhóc này cũng không tệ.

Thật là nham hiểm.

“A a, là Hàn Giang Đình, tôi tại sao có thể quên được chứ. Ha ha.”

Ngũ Y Y khó khăn lắm mới có thể chung sống được với người này.

Hô, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Ngũ Y Y vỗ ngực một cái.

Nhưng Hàn Giang Đình là người dễ lừa như vậy sao?

Xem ra trí nhớ của Ngũ Y Y đã hoàn toàn quên mất người này giống như cục tẩy đường.

Không không, là kẹo cao su.

Phải rồi, là thuốc cao bôi trên da chó.

Ngũ Y Y đang chuẩn bị đi qua bên cạnh Hàn Giang Đình.

Lại bị anh kéo lại.

“Đứng lại, còn chưa có nói xin lỗi liền muốn chạy? Người bây giờ chạy rất nhanh lẹ nha.”

Lúc Hàn Giang Đình nói lời này, lỗ mũi hướng lên trời.

Một bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

“Ôi chao, Giang Đình, tôi không phải là bị mất trí nhớ sao. Cậu cũng đừng trách tôi, nếu không, hay là buổi trưa tôi mời cậu uống nước trái cây?”

Ngũ Y Y đến gần Hàn Giang Đình nhỏ giọng mà giải thích nói.

Hàn Giang Đình cùng Ngũ Y Y biết nhau hai mươi năm rồi, cô nhóc này vẫn là lần đầu tiên gọi mình như vậy.

Không ngờ dễ nghe như vậy.

Hàn Giang Đình suy nghĩ một chút, quyết định vì hai chữ này mà nhân nhượng.

Tha cho cô một lần.

Dù chỉ là mất trí nhớ, nhưng bản tính vắt cổ chày ra nước của cô nhóc này vẫn không thay đổi.

“Mời uống nước trái cây, Ngũ Y Y cậu có phải là keo kiệt quá hay không?”

Hai mắt Ngũ Y Y xoay động.

Người này ngu ngốc như vậy, dễ lừa như vậy.

Không chừng về sau cần phải dùng đến cậu ta.

“Ôi chào, nơi đó có thể. Cậu muốn ăn cái gì thì ăn cái đó đi!”

Lời này Ngũ Y Y vừa nói ra.

Làm cho Hàn Giang Đình chấn động.

Không được, trái tim nhỏ không chịu nổi.

Hôm nay bị kích thích quá nhiều.

“Thế nào đột nhiên hào phóng như vậy?”

“Cậu là bạn tốt của tôi, có đúng hay không! Mời bạn tốt ăn cơm có chỗ nào không đúng sao?”

Ngũ Y Y đưa ra khuôn mặt cười.

Lông mi thật dài giống như là đang khiêu vũ.

Hàn Giang đình đột nhiên cảm thấy người này đang dùng một loại ánh mắt không có ý tốt nhìn mình.

Đang muốn tránh ra, lại bị ngũ Y Y ngăn lại.

“Giang Đình, chúng ta cùng đi học thôi.”

Sau đó liền bị lôi đi.

“Lão đại, chuyện ngài Âu Dương bị Tiêu Lạc đưa đi, anh thấy thế nào?”

A Trung đứng ở sau lưng Hoắc Phi Đoạt hỏi.

550. Chương 554: Người Này Là Ai 5

Trong tay Hoắc Phi Đoạt đang kẹp một điếu thuốc, ngồi ở trên ghế chuyển sang đứng ở cửa sổ.

Anh rất ít khi hút thuốc, cơ hồ, không có rút ra.

Trừ phi gặp phải chuyện hao tổn tâm trí vô cùng khó giải quyết.

Lần trước Hoắc Phi Đoạt hút thuốc đã là ba năm trước đây vào thời điểm nhận diện Âu Dương Chấn Đình.

Cho tới nay vẫn cho rằng là ân nhân của mình.

Cho tới nay vẫn bị lừa tưởng là cha ruột.

Chưa từng có cãi lại lời của ông.

Hoắc Phi Đoạt nhớ tới những chuyện trước kia.

Âu Dương Chấn Đình, người đàn ông này.

Từng là người mà Hoắc Phi Đoạt sùng bái nhất.

Cảm thấy ông chính là một tấm gương.

Mọi chuyện đều học theo ông.

Thế nhưng Hoắc Phi Đoạt lại phát hiện.

Chính người mà mình luôn xem là thiên hạ đệ nhất.

Lại là hung thủ sát hại cha mẹ mình.

Chả trách ông ta ản núp sâu như vậy.

Vậy mà mình còn lòng mang cảm kích nhiều năm như vậy.

Cảm kích hẳn chứa chấp mình, ình cuộc sống bây giờ.

Còn dạy mình một thân bản lĩnh.

Còn gọi đó là sư phụ.

Cũng xem như là một người cha.

Thì ra là kẻ thù của mình.

Mà thù này, làm sao không báo?

“Phi Đoạt, tôi với anh thương lượng chuyện này có được hay không?”

Ngũ Y Y ngẩng đầu nhìn Hoắc Phi Đoạt.

“Đương nhiên được, chỉ là, trước tiên em phải ăn hết chén cháo này đã.”

Hoắc Phi Đoạt đem một chén cháo thịt nạc đẩy tới trước mặt Ngũ Y Y.

Mặt cứng chiều mỉm cười.

“Anh còn chê tôi không đủ mập!”

Ngũ Y Y thật là không hiểu.

Người này ngày ngày khích lệ mình ăn nhiều.

Đem mình đút thành con heo sao?

“Mau ăn, ăn xong rồi mới có tư cách cùng anh nói chuyện.”

Hoắc Phi Đoạt dựa về phía sau, dựa vào lưng ghế, đôi tay ôm ở trước ngực.

Một bộ dáng nếu em không ăn, anh sẽ không cùng em nói chuyện.

Ngũ Y Y không có cách nào.

Chỉ có thể ngoan ngoãn bưng lên cháo , ừng ực ừng ực, uống cạn.

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt cười.

Cái cô nhóc này, là dã nhân sao?

Làm gì có người như vậy bưng chén cháo lên uống cạn.

Thật là hết cách với cô.

“Bây giờ được rồi, tôi có thể nói không?”

Ngũ Y Y chép chép cái miệng nhỏ nhắn.

Hoắc Phi Đoạt lại chỉ chỉ trên bàn bánh sừng bò.

Bữa cơm này, thật đúng là có đủ trung tây kết hợp .

“Cái người này, thật không có chữ tín. Nói tôi đem cháo ăn sạch sẽ liền nghe tôi nói chuyện. Hiện tại ta đều đem chén này liếm đến nỗi có thể dùng gương soi, anh lại muốn ra điều kiện. Cái người này đúng là nói không giữ lời, làm sao lại có thể trở thành lão đại. Hả?”

khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y tức giận.

Thật là không chịu nổi, cũng ăn nhiều như vậy, lại vẫn để ình ăn.

“Anh biến tôi thành con heo sao?”

Cuối cùng Ngũ Y Y cũng đem những lời giấu ở trong lòng nói ra ngoài.

Không ngờ Hoắc Phi Đoạt thế nhưng lại gạt đầu một cái nói.

“Em chính là sủng vật của anh, chỉ là, không phải heo, mà là một con. thỏ nhỏ ngu ngốc!”

“Cái gì? Thỏ? Tôi giống thỏ ở điểm nào?”

Hoắc Phi Đoạt không trả lời cô.

Ở trong lòng nghĩ: bởi vì em cùng con thỏ rất giống nhau đều đáng yêu.

“Vậy hãy nhanh nói đi, chuyện gì?”

Hoắc Phi Đoạt nhìn Ngũ Y Y bị chính mình làm cho tức giận nặng nề thở.

Mới xem như bỏ qua cho cô.

“Cái đó, tôi muốn trở về thăm ba một chút.”

Ngũ Y Y bị mất trí nhớ, thậm chí quên mất còn có nơi gọi là Ngũ gia trang.

Hoắc Phi Đoạt

không ngờ Ngũ Y Y sẽ đưa ra cái ý nghĩ này.

“Tại sao muốn đến đó?”

Hoắc Phi Đoạt dịu dàng hỏi.

Ngũ Y Y trầm mặc một hồi.

Mới chậm rãi mở miệng nói.

“Tôi không phải mất trí nhớ sao? Tôi muốn trở về nơi đó xem một chút, có lẽ sẽ trợ giúp cho ký ức của tôi khôi phục, không phải sao?”

551. Chương 556: Người Này Là Ai 6

Tôi không phải mất trí nhớ sao? Tôi muốn trở về nơi đó xem một chút, có lẽ sẽ trợ giúp cho ký ức của tôi khôi phục, không phải sao?”

Hoắc Phi Đoạt nghe Ngũ Y Y nói như vậy.

Cũng nhớ tới lần trước bác sĩ Trần khám cho Y Y cũng nói như vậy.

Nếu Ngũ Y Y bị mất trí nhớ do được vật gây ra.

Như vậy nếu như đưa cô đi tới những nơi quen thuộc.

Nhìn thấy người quen.

Kích thích trí nhớ, có thể rất nhanh khôi phục.

Hoắc Phi Đoạt vốn rất muốn khiến Ngũ Y Y nhanh lên khôi phục trí nhớ.

Nhưng là bây giờ, anh trở nên rất ích kỷ.

Sau khi khôi phục trí nhớ anh sợ cô, sẽ hận của mình ích kỷ, hận mình không có đem những thứ kia chuyện không vui nói cho cô biết.

Mà bây giờ cũng rất tốt, cô đang ở bên cạnh mình.

Mỗi ngày buổi tối nhắm mắt lại thấy người cuối cùng là cô.

Sáng sớm mỗi ngày mở mắt người đầu tiên thấy cũng là cô.

Đối với Hoắc Phi Đoạt mà nói, đây là hạnh phúc.

Ngũ Y Y thấy Hoắc Phi Đoạt này giờ không nói gì.

Đưa ra bàn tay nhỏ quơ quơ trước mắt anh .

“Phi Đoạt? Anh nghĩ cái gì vậy ?”

Lúc này Hoắc Phi Đoạt mới ý thức tới thể nhưng mình thất thần.

Đây chính là tình huống chưa từng có.

Sự mất hồn từ bao giờ lại xảy ra trên người mình.

Chẳng lẽ là mình quá quan tâm đến cô nhóc trước mắt này rồi sao?

Hoắc Phi Đoạt âm thầm nghĩ.

“Được rồi, ngày mai anh dẫn em đi!”

Hoắc Phi Đoạt suy nghĩ, mình không nên ích kỷ như vậy.

Trí nhớ của cô, cần phải trả lại cho cô.

Không người nào có thể cướp đi.

Cho dù đó là không vui vẻ.

Nếu như mình ngăn trở cô tìm trí nhớ, như vậy mình không khác nào là Tiêu Lạc sao?

Hoắc Phi Đoạt là thật tâm yêu Ngũ Y Y, anh tuyệt đối sẽ không cho phép mình làm như vậy.

“Ngài Âu Dương, mời ông ngồi.”

Tiêu Lạc vô cùng lễ phép mời Âu Dương Chấn Đình ngồi xuống.

“Ngài Âu Dương, ta nghĩ ông nhất định rất tò mò, vì sao tôi lại xông vào nơi nguy hiểm như vậy để cứu ông ra.”

Âu Dương Chấn Đình cũng không nói lời nào, chỉ là lắng lắng nghe.

Tiêu Lạc cười cười.

“Thời điểm ở trang viên, tôi chỉ là đơn giản nói với ông chúng ta có cùng chung một kẻ địch.”

Âu Dương Chấn Đình nghe được câu này, trong ánh mắt hình như thoáng qua một tia gì đó.

Mặc dù là chợt lóe lên.

Nhưng là bị Tiêu Lạc bắt được.

“Hoắc, Phi, Đoạt.”

Âu Dương Chấn Đình từng chữ từng câu nói.

Nụ cười vẫn ở trên mặt Tiêu Lạc như cũ.

Gật đầu nói: “Ngài Âu Dương quả nhiên là người hiểu chuyện.”

“Không cần nói nhảm nhiều lời, trực tiếp vào chủ đề đi, cậu mạo hiểm tính mạng để cứu lão già tôi đây, rốt cuộc vì cái gì?”

Mặc dù Âu Dương Chấn Đình được Tiêu Lạc cứu ra, nhưng Âu Dương, một chút lòng cảm kích cũng không có, ngược lại vô cùng ngạo mạn.

Cực kỳ giống Hoắc Phi Đoạt bây giờ.

Không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt.

“Tôi cần sự giúp đỡ của ông.”

Tiêu Lạc nghe ông nói như vậy, cũng không muốn cùng ông vòng vo nữa.

“Tôi có thứ đồ vật quý báu nhất , bị cái tên Phi Đoạt kia lấy đi, tôi muốn đoạt lại. Mà ông, cũng giống như tôi chứ?”

Tiêu Lạc trực tiếp đặt câu hỏi.

Âu Dương Chấn Đình nhớ lại.

Hoắc Phi Đoạt biết mình sát hại cha mẹ cậu ta.

Cũng không có lập tức hướng mình đặt câu hỏi.

Mà là từ từ ở xã hội đen lôi kéo lòng người.

Sau đó ình một kích trí mạng.

Cậu ta quá độc ác.

Cùng những thứ độc ác này đều là những gì mà ông đã dạy cho anh.

Âu Dương Chấn Đình không ngờ, Hoắc Phi Đoạt lại dùng cái loại phương thức này.

Để ình trở thành hai bàn tay trắng.

Không sai, cậu ta cũng đoạt đi của mình những thứ đồ vật quý báu nhất .

552. Chương 557: Người Này Là Ai 8

“Hoắc, Hoắc, Hoắc Phi Đoạt!”

Ngũ Nhân Lệ rốt cuộc cũng đem ba chữ này nói ra.

Ba chữ này vừa ra khỏi miệng.

Ngũ Học Phong cùng Ngũ Nhân Tâm liền như một làn khói chạy không thấy bóng dáng.

Thời điểm bọn họ chạy tới lầu một phòng khách.

Hoắc Phi Đoạt đã từ trên xe bước xuống.

Đứng ở cửa xe.

Giống như trong xe còn có người nào đó.

Hai cha con cô yên lặng nhìn.

Sau đó, từ trong xe bước xuống một cô gái nhỏ mặc váy màu trắng.

Tóc đen nhánh sau tai, lộ ra cái cổ trắng nõn.

Trên lỗ tai xinh xắn mang bông tai sáng chói.

Da thịt trắng nõn giống như sữa.

Bắp chân thon dài, giày cao gót tinh xảo.

Tất cả đều thích hợp.

Hai cha con Ngũ Học Phong nhìn giống như người ngu ngốc.

Dĩ nhiên còn có người mới vừa từ lầu lao xuống dưới Ngũ Nhân Lệ.

Ba người bọn giống như nhìn thấy một cô gái xinh đẹp từ trên trời bay xuống.

Nhưng định thần nhìn lại.

Mới phát hiện ra cảm giác quen thuộc, thì ra là bởi vì cô bé kia.

Chính là Ngũ Y Y.

Hôm nay Ngũ Y Y quả thật cực kỳ xinh đẹp.

Hoắc Phi Đoạt một tay dắt ngũ Y Y, một tay tùy ý cầm ở quần trong túi.

Hai người con gái của Ngũ Học Phong bị người đàn ông đẹp trai này mê hoặc.

Tầm mắt vững vàng cố định ở trên người của anh.

Ngũ Học Phong lúc này mới phản ứng, vội vàng từ trong nhà đi ra ngoài hoan nghênh.

Ngũ Học Phong xoa xoa tay nói: “Tổng giám đốc Hoắc, cậu thế nào có thời gian rảnh rỗi tới đây?”

Hoắc Phi Đoạt lần này không tỏ ra bộ dáng lạnh lùng không nói.

Anh mở miệng nói: “Hôm nay tới, là muốn nói cho các người biết một cái tin.”

Anh dắt tay Ngũ Y Y nói: “Y Y, đây chính là ba của em.”

“Bên kia, theo thứ tự là chị hai cùng chị ba của em.”

Hoắc Phi Đoạt dịu dàng hướng Ngũ Y Y giới thiệu.

Ngũ Học Phong bị Hoắc Phi Đoạt làm cho đầu trở nên hồ đồ.

Ngũ Y Y có chút ngượng ngùng mở miệng nói: “Ba, ba.”

Tại từ này trong miệng mình nói ra lại lạnh nhạt như vậy?

Ngũ Y Y nghĩ.

Ngũ Học Phong nghi ngờ nhìn Hoắc Phi Đoạt cùng Ngũ Y Y.

Đây rốt cuộc là đang diễn tuồng nào?

“Không bằng trước hết để cho chúng ta đi vào?”

Hoắc Phi Đoạt vẫn thủy chung cầm thật chặt tay Ngũ Y Y.

Anh biết, thời khắc như vậy anh nhất định phải ở bên cạnh bảo vệ cô.

“Đúng đúng, tổng giám đốc Hoắc mau mời vào bên trong.”

Ngũ Học Phong suýt chút nữa thì quên việc mời khách.

Ngồi ở trên ghế sa lon.

Ngũ Y Y vẫn có chút gò bó.

Cô len lén nhìn Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ một chút.

Hai người này chính là chị mình sao?

“Ngũ tiên sinh.”

Hoắc Phi Đoạt thế nhưng lại tôn xưng Ngũ Học Phong làm bậc tiên sinh.

Ngũ Học Phong vừa mừng vừa lo.

Luôn miệng đáp lời: “Ôi ôi! Tổng giám đốc Hoắc!”

“Tôi hôm nay, là có một tin tức quan trọng muốn nói cho ông biết.”

Hoắc Phi Đoạt dừng một chút, xem Ngũ Y Y.

Ngũ Nhân Tâm cùng Ngũ Nhân Lệ ngồi ở một bên.

Cũng cảm thấy hôm nay Ngũ Y Y giống như không đúng chỗ nào.

Nhưng lại không thể nói là lạ ở chỗ nào.

“Chuyện này, đã xảy ra một đoạn thời gian. Vẫn không có cơ hội thích hợp hướng các người nói rõ, cho nên hôm nay ta đặc biệt dẫn Y Y tới. Mặc kệ như thế nào, các người đều là người thân của cô ấy.”

Nghe đến đó, Ngũ Học Phong giống như phát hiện ra điều gì đó.

“Y Y con như thế nào?”

Ngũ Học Phong nhìn về phía Ngũ Y Y vẫn ngồi an tĩnh ở một bên.

“Y Y cô ấy, mất trí nhớ!”

Hoắc Phi Đoạt rốt cuộc cũng nói ra.

Người ở chỗ này trừ Hoắc Phi Đoạt cùng Ngũ Y Y, đều không nhận được thở hắt vì kinh ngạc.

“Cái gì?”

Ngũ Học Phong hình như cũng không thể tin được.

553. Chương 558: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 1

Ông ta sợ hãi nhìn về phía ngũ Y Y.

“Y Y, tổng giám đốc Hoắc nói là sự thật sao?”

Ngũ Y Y cắn một, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ liếc mắt nhìn nhau.

Vốn cảm thấy Ngũ Y Y có gì đó không đúng, chính là nguyên nhân này.

Lúc trước Ngũ Y Y sao có thể chịu nói chuyện với bọn họ bình tĩnh như thế.

“Lần này tôi đưa Ngũ Y Y về, là muốn tìm lại trí nhớ trước kia cho Y Y.” Hoắc Phi Đoạt nói rõ mục đích lần này đến đây.

Nhưng Ngũ Học Phong vẫn để ý là tại sao Y Y lại bị mất trí.

“Tổng giám đốc Hoắc, Y Y, tại sao nó bị mất trí?” Ngũ Học Phong hơi nôn nóng.

“Y Y, việc này vẫn là em nên nói.” Ngũ Y Y gật đầu.

“Là Tiêu Lạc, anh ta tiêm vào người con một loại thuốc.” Ngũ Y Y không biết, chính xác mà nói, cô vốn không biết câu nói kia của cô, làm cho ba người phụ nữ nhà họ Ngũ sợ đến đầu óc choáng váng.

“Cái gì? Anh rể lớn? a không, Tiêu Lạc?”

Ngũ Nhân Tâm nhất thời không khống chế được.

nói ra ba chữ anh rể lớn/

Ngũ Y Y cũng không bỏ qua.

Anh rể lớn?

Nói vậy cô còn có một chị cả sao?

Nếu Tiêu Lạc là chồng của chị cả của cô, vậy lúc cô bị mất trí sao anh ta có thể nói với cô, anh ta là chồng cô chứ?

Ngũ Y Y cảm thấy đáng sợ trước nay chưa từng có.

Thì ra nguyên nhân anh ta làm cho cô bị mất trí nhớ chính là như vậy.

Như vậy cô cũng rất xin lỗi chị cả.

“Vậy, vậy chị cả đâu?”

Ngũ Y Y nhúc nhát hỏi.

Người nhà họ Ngũ đều im lặng. Không ai trả lời cô.

Nhưng sắc mặt mỗi người lại thay đổi rất khó coi.

Ngũ Y Y nghĩ, có lẽ bây giờ không phải là lúc để hỏi.

Hoắc Phi Đoạt nhìn bộ dạng mất mát của ngũ Y Y.

Quay đầu nhìn về phía Ngũ Nhân Tâm lúc này đã lên tiếng.

Ngũ Nhân Tâm bị cái nhìn chăm chú này, trái tim suýt chút nhảy ra ngoài.

Hai mắt của Hoắc Phi Đoạt lạnh như băng, không có một chút tình cảm nào. Giống như một con rắn.

Ngũ Nhân Tâm cảm thấy ớn lạnh từ đầu đến chân.

“Vậy, Tiêu Lạc đang ở đâu?”

Ngũ Học Phong thử dò hỏi.

Ông ta nhớ Tiêu Mai có gọi điện thoại cho ông ta.

Nếu Tiêu Mai đã an toàn, còn Tiêu Lạc.... ..

“Việc này, tôi nghĩ không phải ông đã biết rồi sao?”

Hoắc Phi Đoạt thế nào lại không biết Tiêu Mai đã liên lạc với Ngũ Học Phong.

Lần trước lúc bọn họ vạch trần nơi ẩn trốn của Tiêu Lạc, không phải cũng bởi vì Tiêu Mai sử dụng điện thoại định vị đó sao?

Nhưng mà Tiêu Mai có tiết lộ tung tích của họ hay không. Hoắc Phi Đoạt cũng không dám khẳng định như vậy.

“Cái này, cái này. Cái này nào có!” Ngũ Học Phong bị Hoắc Phi Đoạt hỏi như vậy, nên hơi bối rối.

Người này quả thật là lợi hại, sao có thể đoán được Tiêu Mai có liên lạc với mình chứ.

Nhìn thấy ánh mắt né tránh của Ngũ Học Phong. Hoắc Phi Đoạt khẳng định trong lòng anh đã đoán đúng.

Ngũ Học Phong cũng không biết hiện tại bọn người Tiêu Lạc đang ở đâu.

Ngũ Y Y nhìn ra Hoắc Phi Đoạt ở đây, người nhà họ Ngũ đều có cảm giác như thỏ nhìn thấy sói.

Cô không thích cảm giác áp bức này.

“Phi Đoạt, nếu không anh về trước đi. Em muốn nói chuyện với bọn họ.” Ngũ Y Y nhỏ giọng nói với Hoắc Phi Đoạt.

“Không được, anh phải ở lại với em. Để em ở đây một mình, anh sẽ lo lắng.” Hoắc Phi Đoạt không đồng ý.

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ đứng bên cạnh trông mắt hai người họ muốn rơi ra ngoài.

Đó là Ngũ Y Y mà bọn họ luôn chán ghét không thừa nhận đó sao.

Bây giờ lại là người phụ nữ mà tổng giám đốc công ty Hắc Đế tập đoàn Đế Quốc yêu nhất.

Đây là bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được.

Ngũ Y Y thật vất vả mới đuổi được Hoắc Phi Đoạt ra ngoài.

554. Chương 559: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 2

Buổi tối, A Trung lại đến đón cô.

Sau khi Hoắc Phi Đoạt đi rồi, bầu không khí trong nhà họ Ngũ lập tức khá hơn. Loại cảm giác khẩn trương áp bức biến mất.

Nhưng Ngũ Học Phong cùng hai cô con gái lại đối xử với Ngũ Y Y tao nhã lỗ độ.

“Ba.... ..”

Ngũ Y Y nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Cho tới bây giờ Ngũ Học Phong chưa từng nghe đứa con gái bé nhỏ này nghiêm túc gọi ông một tiếng ba.

Trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Sau đó chính là nước mắt quanh tròng.

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ ngồi bên cạnh chợt cảm thấy sống mũi cay cay, trong hốc mắt có cảm giác nóng ẩm.

Tại sao em gái chưa từng được công nhận lại xuất hiện. Lại làm ọi người trong nhà cảm động như vậy.

“Y Y, ba, ba có lỗi với con.”

Ngũ Học Phong lau nước mắt.

Ngũ Y Y bị Ngũ Học Phong, Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ làm cho xúc động. Thế nhưng cũng không nhận được.

Một màn này không biết nên xảy ra hay không.

Sau khi Hoắc Phi Đoạt đến công ty, A Trung đến báo cáo. “Lão đại, gần đây việc mua bán của chúng ta liên tục xảy ra chuyện. Không biết rốt cuộc là thế nào!”

“Chuyện gì?” Hoắc Phi Đoạt mặt không đổi sắc hỏi.

“Mấy hôm trước Chu Long bên Thái Lan tìm người phá bỏ vùng của chúng ta, đã bình ổn lại. Nhưng ngày hôm qua bên Hàn Quốc mấy bang phái lớn cũng bắt đầu có hành động, cũng may chúng ta có đề phòng. Không để cho bọn họ thực hiện được, nhưng hôm nay phía Nhật Bản.... ..” A Trung nói đến đây, chợt dừng lại.

“Sao lại không nói tiếp?”

“Phía Nhật Bản, lúc trước Thạch Điền Thái Lang có quan hệ không tầm thường với Âu Dương tiên sinh dường như đã xuống núi rồi.”

Thạch Điền Thái Lang? Hoắc Phi Đoạt nghe đến tên này thì hơi ngạc nhiên.

“Không phải ông ta đã ở ẩn từ lâu rồi sao? Tại sao lại xuất hiện lần nữa chứ?”

Thạch Điền Thái Lang là xã trưởng tiền nhiệm của công ty Nhật Bản Tokyo Ino.

Phạm vi thế lực rất rộng.

Nếu như nói ở Châu Á, khu đất những tập đoàn này được xếp đứng đầu danh sách.

Nhưng đã làm chuyện của ba năm trước rồi.

Lúc Âu Dương Chấn Đình cầm quyền, dĩ nhiên lại có quan hệ với vị Thạch Điền Thái Lang này tốt đến không ngờ.

Tuy nói lúc đó hai người có quan hệ cạnh tranh ngang nhau. Nhưng tình trạng này sau khi Hoắc Phi Đoạt cầm quyền đã bị phá vỡ triệt để.

Hoắc Phi Đoạt không cho phép có người nổi tiếng ngang nhau với anh.

Vì vậy anh làm cho công ty Ino bị thiệt hại nặng.

Rốt cuộc thế lực bên đó đánh không lại anh.

Mà Thạch Điền Thái Lang, cũng từ lúc đó cũng tuyên bố muốn lui về ở ẩn.

Hoắc Phi Đoạt bởi vì ông ta nói muốn ở ẩn, mới giữ lại cho ông ta một mạng.

Hiện tại, lão già Nhật Bản kia, lại nói muốn làm việc lại.

Tất nhiên Hoắc Phi Đoạt hiểu, chuyện này đều không thoát khỏi liên quan đến Tiêu Lạc và Âu Dương Chấn Đình.

“Cẩn thận để ý đến hành động của bọn họ.”

Hoắc Phi Đoạt không thể để cho bọn người Tiêu Lạc thuận lợi như vậy.

Cho dù là việc làm ăn hay Y Y, chỉ cần có Hoắc Phi Đoạt anh, ai cũng không cướp đi được.

“Âu Dương tiên sinh, vị Thạch Điền tiên sinh kia là?” Tiêu Lạc hiển nhiên không biết rõ về vị Thạch Điền Thái Lang này.

“A, ông ta là một người bạn cũ của tôi. Có thể nói, ông ta có cùng kẻ thù giống như chúng ta.” Âu Dương Chấn Đình cười lạnh.

Hoắc Phi Đoạt, Đế Quốc của tôi, sau này phải trả lại cho tôi rồi.

Ngũ Y Y chờ đợi cả ngày ở nhà họ Ngũ.

Bốn người cùng ăn bữa cơm trưa, tuy rằng bầu không khí không thể nào tốt được, nhưng hài hòa hơn so với trước kia.

Ngũ Nhân Lệ dẫn Ngũ Y Y về căn phòng trước đây cô từng ở.

Chuyện lúc trước, cô ta không nhắc đến một chữ nào.

Mà Ngũ Y Y cũng nhìn thấy được chuyện gì xảy ra.

Từ đầu đến cuối đều không hỏi một chữ nào.

555. Chương 560: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 3

Cô cũng không gấp gáp, thăm nghĩ đến những chuyện kia.

Sau khi trở lại biệt thự Vọng Hải.

Ngũ Y Y thấy Hoắc Phi Đoạt đang chờ đợi cô. Giày còn chưa kịp đổi, đã bị Hoắc Phi Đoạt bế cô từ trên ghế lên.

“Ôi, anh làm gì thế?” Ngũ Y Y xấu hổ hỏi.

Hoắc Phi Đoạt bế cô đi lên lầu.

“Đói chết anh rồi!”

Hoắc Phi Đoạt vừa cởi quần áo vừa chau mày nói.

“Đói bụng vì sao không đi ăn cơm?” Ngũ Y Y thật sự không hiểu.

“Anh đói ở đây!”

Hoắc Phi Đoạt chỉ chỉ bụng dưới.

“Anh là con sói sao? Thế nào mỗi ngày đều muốn cũng không đủ vậy?” Ngũ Y Y che mặt.

Rốt cuộc tình lực của người này mỗi ngày từ đâu mà lớn như vậy chứ.

“Đều bởi vì tiểu yêu này quá mê người.”

Hoắc Phi Đoạt cởi bỏ sạch sẽ quần áo trên người mình.

Cơ thể mạnh khỏe cường tráng không một mảnh vải che thân lộ ra trước mặt Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y vẫn che mặt lại không dám nhìn thẳng.

“Thế nào, còn không muốn xem hả? Anh nhớ không phải em rất thích sao?” Hoắc Phi Đoạt kề sát vào lỗ tai Ngũ Y Y.

Khí nóng thổi vào làm cả người Ngũ Y Y đều ngứa ngáy.

“Không phải em nói rất thích nơi đó của anh sao?”

Vừa nói vừa nắm lấy bàn tay của Ngũ Y Y tìm kiếm xuống dưới con cự long của mình.

Ngũ Y Y lại càng hoảng sợ.

Đầu tiên phản xạ có điều kiện như cầu một cây thiết còn thô chắc.

Tiếp đó lại bị nhiệt độ nóng hổi dọa sợ hãi.

Chỗ đó của anh ta ngày càng to ra.

Cái đó to như vậy, làm thế nào vào trong người mình được chứ?

Ngũ Y Y nghĩ lại cảm thấy chịu không nổi.

Hôm nay Ngũ Y Y mặc chiếc đầm màu trắng, tựa như cô tiên nhỏ bé.

Hoắc Phi Đoạt không biết nơi nào đó đang rất muốn.

Lại nói: “Y Y, bằng không ngày hôm nay em mặc quần áo làm với anh?”

“Cái gì? mặc quần áo?” Ngũ Y Y chưa từng thử qua.

Gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ đến có thể nấu nước rồi.

Cứ như vậy, Hoắc Phi Đoạt không ngừng động tác cởi bỏ quần áo của Ngũ Y Y.

Bàn tay to lớn trượt trên đùi cô. Chạm rãi vuốt ve.

Sau đó từ từ tiến vào bên trong chiếc quần màu trắng.

Sờ lên vùng bụng phẳng lý của cô, sau đó là vùng ngọc tuyết cao ngất.

Bàn tay to lớn dùng sức một chút.

Vùng nhỏ bé đáng yêu của Ngũ Y Y đã bị đẩy lên phía trước.

Hai con thỏ nhỏ trắng nõn lọt vào tầm mắt Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nôn nóng không chịu được lấy tay phủ lên trên.

Ấn nhẹ vào có cảm giác rất mềm mại, hơn nữa là cô gái trẻ nên có sức đàn hồi vô cùng đặc biệt.

Hoắc Phi Đoạt quả thật yêu thích không buông tay.

Ngũ Y Y ngượng ngùng quay đầu đi nơi khác.

Không biết như thế nào.

Mặc quần áo làm chuyện này với anh, dường như cô cảm thấy càng xấu hổ thêm.

Lúc này Hoắc Phi Đoạt mới để ý đến, tuy anh cùng người trước mắt lên đỉnh Vu Sơn* không biết bao nhiêu lần.

Nhưng đối với con thỏ nhỏ đáng yêu này của cô lại chăm sóc thật tốt.

Hôm nay anh vuốt ve, mới phát hiện ra chúng đáng yêu như thế.

Hoắc Phi Đoạt nghiêng người, lại nâng Ngũ Y Y ngồi lên người anh.

Bây giờ Hoắc Phi Đoạt đang nằm ngửa, Ngũ Y Y dạng chân ngồi trên người anh.

Hai khối tròn chắc nịt vừa rồi bị chấn động làm cho chuyển động lên xuống.

Lúc này gương mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y vẫn đỏ như trước.

lên đỉnh Vu Sơn* :chỉ chuyện mây mưa ân ái biến ảo kỳ diệu như cảnh núi Vu làm ngơ ngẩn lòng người.

556. Chương 561: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 4

Lúc này gương mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y vẫn đỏ như trước.

Môi cũng hồng hồng, cực kỳ hấp dẫn.

Hai tay muốn che ngực lại nhưng chống không lại sức lực lớn của Hoắc Phi Đoạt.

Bộ dạng bị bắt nạt thật sự khiến cho Hoắc Phi Đoạt muốn nổ tung.

“Y Y, em thật đẹp!”

Hoắc Phi Đoạt nhin không được mở miệng khen ngợi.

Hai tay mò lên trên ngực cô.

Bàn tay sờ lên vật căng tròn thẳng đứng có cảm giác rất tốt.

Hoắc Phi Đoạt đặt tay bên dưới, nhẹ nhàng nâng lên.

Sau đó thỉnh thoảng vuốt ve hai hụ hoa anh đào màu đỏ trên hai khối trắng như tuyết.

Ngũ Y Y bắt đầu vận vẹo.

“Ừm.....Phi Đoạt.... ...”

“Âu Dương, làm sao ông đến đây! Người bạn già của tôi!”

Một người đàn ông mặc đồ kimono truyền thống của Nhật Bản bước ra từ phía sau tấm bình phong.

“A, người bạn già Thạch Điền của tôi, ông có khỏe không?”

Âu Dương mời người bạn này vào.

Tiêu Lạc cảm thấy rất kỳ quái tại sao ông già người Nhật Bản này lại có thể nói tiếng Trung Quốc lưu loát như vậy.

Hai người chào hỏi thật lâu rồi cuộc cũng ngồi xuống.

“Âu Dương, vị tiên sinh này là?”

Thạch Điền chú ý đến Tiêu Lạc đang ngồi bên cạnh.

Tiêu Lạc lập tức nở nụ cười trên mặt. Nụ cười có cảm giác làm ấm áp lòng người.

“A, đây chính là tên tiểu tử tôi đã nói trong điện thoại, Tiêu Lạc! Chính cậu ta đã cứu tôi ra.”

Âu Dương Chấn Đình giới thiệu Tiêu Lạc với Thạch Điền Thái Lang.

“Thạch Điền tiên sinh, chào ngài!”

Tiêu Lạc đứng cúi người thật sâu, sau đó vươn tay ra.

Thạch Điền Thái Lang chỉ gật nhẹ đầu, cũng không để ý đến Tiêu Lạc vươn tay ra.

Trong mắt bọn họ, Tiêu Lạc có thể chỉ là một tên chân chạy vặt.

Tuy Âu Dương Chấn Đình được anh ta cứu, nhưng vẫn không để anh ta vào mắt.

Tiêu Lạc phần nộ thu tay về.

Nụ cười trên mặt vẫn không biến mất.

Anh ta vốn không quan tâm những chuyện này,

Sở dĩ anh ta hợp tác với lão hồ ly này là vì cái gì, chính là muốn cướp được trái tim của Ngũ Y Y.

Những thứ khác, anh ta đều không để ý đến.

Thạch Điền Thái Lang nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Lạc, trong lòng cả kinh.

Dường như người thanh niên này rất không tầm thường.

Trên mặt anh ta nhìn không ra vết tích gì, tâm tư của anh ta được anh ta giấu thật tốt.

“Thạch Điền, đối với ông, tốt thật sự rất có lỗi!” Âu Dương áy náy nói.

“Âu Dương, ông nói gì vậy? Hai người chúng ta còn nói cái gì có lỗi nữa sao.” Thạch Điền Thái Lang cười cười.

Nhưng nụ cười kia lập tức biến mất trên mặt ông ta.

“Nếu phải có lỗi, cũng chỉ có thể là tên tiểu tử họ Hoắc kia!”

Ông ta nghiêng hàm răng keng két.

“Âu Dương, tôi cũng xuống núi rồi. Thì nhất định sẽ dạy dỗ tên tiểu tử kia thật tốt. Ba năm trước đây, nó đã làm cho công tay Ino của tôi hầu như sụp đổ.” Thạch Điền hung ác nói.

“Đây chính là mục đích lần này của tôi. Chỉ cần có thể giúp đỡ ông, khả năng thành công lớn hơn nhiều!”

Hiện tại, Âu Dương cũng không ở trong vòng lẩn quẩn này đã ba năm rồi. Tình huống hiện tại thế nào không phải ông không hiểu.

Nhưng năm đó ông vẫn còn những người kia, chỉ cần có những người kia giúp đỡ, thì không thành vấn đề.

“Phía bên Đông Nam Á thế nào?”

Thạch Điền đã nâng thế lực của mình vượt lên tập đoàn.

“Bên Đông Nam Á, tôi đã liên lạc với người của Chu Long. Nghe nói thời gian trước còn bị tên tiểu tử Hoắc Phi Đoạt kia đàn xép một trận. Tính cách Chu Long không phải ông không biết, đó là lo lắng việc báo thù.”

Âu Dương Chấn Đình nói tin này cho Thạch Điền nghe khi lấy được từ chỗ Tiêu Lạc.

557. Chương 562: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 5

Thạch Điền gật gật đầu.

Như vậy dễ làm hơn.

Tiêu Lạc ở một bên yên lặng lắng nghe.

Những lão già này, quả thật không phải mình có thể xem thường.

Người của bọn họ có quan hệ rộng rãi phức tạp đến mức anh ta không thể tưởng tượng được.

Nhưng anh ta không muốn quản những chuyện kia.

Chỉ cần có thể đưa Y Y về lại bên cạnh anh ta là được.

Chỉ cần Hoắc Phi Đoạt biến mất là được.

Những thứ khác, anh ta đều không quan tâm.

Tất cả không có chút quan hệ nào với Tiêu Lạc anh.

“Phi Đoạt, có thể để em cởi quần áo ra không? Như vậy.... ..Như vậy.....” Ngũ Y Y đáng thương hỏi.

Hoắc Phi Đoạt còn đang cẩn thận ngắm nhìn thân hình xinh đẹp này.

“Như vậy làm sao hả?” Anh biết rõ còn cố hỏi.

“Như vậy làm người ta cảm thấy rất ngượng, cảm giác bị anh nhìn sạch rồi!” Giọng nói của Ngũ Y Y nhỏ nhỏ như từ trong lỗ mũi phát ra.

Ngũ Y Y cũng không biết đây rốt cuộc là vì sao, rõ ràng trên người cô còn mặc quần áo, nhưng bộ phận quan trọng lại hiện ra.

Có một loại cảm giác bị nhìn trộm.

“Như vậy không phải rất tốt sao? Anh thích như vậy.”

Hoắc Phi Đoạt xoay người, làm cho Ngũ Y y giống như một con chó nhỏ đang bò.

Nâng cái mông nhỏ của cô lên.

Hoắc Phi Đoạt dùng một tay vén váy của cô.

Nhìn từ phía sau, cảnh sắc càng mê người.

sống lưng trơn mịn. Cái mông vung cao. Còn có khe rãnh rất mê người.

Cũng làm cho Hoắc Phi Đoạt không thể nhịn được nữa.

Anh nhắc cái hùng dũng của mình.

Mạnh mẽ đâm vào khe hẹp của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y kêu lên một tiếng “A”.

Nhưng âm thanh kia hết lần này đến lần khác vừa mềm mại vừa vô lực.

Càng làm cho Hoắc Phi Đoạt muốn hung hăng chà đạp cô.

“A....A.....Phi Đoạt, Phi Đoạt, Đoạt, anh chậm một chút.!” Ngũ Y Y thở dốc liên tục.

Tiếng kêu cũng với khe rãnh của khít chặt suýt chút nữa khiến cho Hoắc Phi Đoạt vừa mới vào chiến trường thì đã bị tước vũ khí.

“Chết tiệt! Suýt chút nữa đã bị em hấp dẫn.”

Hoắc Phi Đoạt đánh vào mông của Ngũ Y Y một cái.

Ngũ Y Y rên khẽ.

Trong căn phòng to lớn tràn đầy âm thanh thân thể va chạm.

Có có tiếng thở gấp của người con gái, cùng với âm thanh gầm nhẹ của người đàn ông.

Hoắc Phi Đoạt ghé vào tai Ngũ Y Y. Ôn nhu nói: “Y Y, chuyện lần trước em hỏi anh, bây giờ.....Ừm.....Anh trả lời em.”

Hiện tại Ngũ Y Y đã bị Hoắc Phi Đoạt làm ột chút sức lực cũng không có.

Chỉ có thể phát ra tiếng rên khê.

“Anh yêu em!”

Ngũ Y Y có cảm giác mình bị hồ đồ.

Nhưng mà lại xác định được nghe anh nói ba chữ kia.

Hoắc Phi Đoạt nằm ngửa, Ngũ Y Y cười trên người anh.

Chỗ kín của hai người kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ.

Ngũ Y Y giãy dụa, rất dễ nhận thấy cô còn chưa biết rõ tư thế này.

“Y Y, di chuyển đi, đừng có ngừng!”

Ngũ Y Y nghe Hoắc Phi Đoạt chỉ dạy, chuyển động trước sau.

“Đúng, đúng rồi.....Ừ.... Chính là như vậy!”

Hoắc Phi Đoạt gắt gao khổng chế dục vọng của mình.

Không thể đầu hàng vào lúc này.

Lúc thì Ngũ Y Y làm di chuyển từ trên xuống dưới, lúc thì chuyển động lắc trái lắc phải.

Váy trên người cô vốn mặc bình thường nhưng lúc này hoàn toàn không còn giống như trước.

Có nhiều chỗ đã bị Hoắc Phi Đoạt xé rách.

Nhấn nhả nhúm nhúm bao lấy cơ thể nhỏ bé của cô.

“Ừ.....ừ.....ừ.....”

Bộ dạng của Ngũ Y Y như rất mệt mỏi.

Hoắc Phi Đoạt thật sự không đành lòng.

Ôm cô lên giường, chính mình dùng lực tiến vào.

Cuối cùng sau khi chạy nước rút, Hoắc Phi Đoạt phóng mồm móng cực nóng của mình ra.

Ngũ Y Y cũng lên đỉnh.

Sau đó Hoắc Phi Đoạt ôm thân thể mềm mại của Ngũ Y Y, nói: “Y Y, em xem, chúng ta kết hợp ăn ý như thế!”

558. Chương 563: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 6

Ngũ Y Y đã chuẩn bị ngủ.

“Nếu có người muốn cướp em từ bên cạnh anh, anh tuyệt đối sẽ không tha cho tên đó. Người đó, nhất định phải biến mất mãi mãi!”

Càng ôm chặt Ngũ Y Y hơn.

Sợ cô giống như dòng nước lạnh lẽ trôi đi không thấy bóng dáng đâu.

Tình cảm của Hoắc Phi Đoạt đối với Ngũ Y Y dường như ngày càng sâu sắc.

Không, hiện tại đã không có cách nào khống chế được.

Ngũ Y Y yên lặng ngủ say như con mèo con.

Nhưng vết máu màu đỏ lưu lại phía sau đang nhắc nhở Hoắc Phi Đoạt. Cô thuộc về anh.

Sau khi Ngũ Học Phong do dự thật lâu, cuối cùng không muốn gọi điện thoại cho Tiêu Mai.

Bởi vì ông biết rõ sự thật Ngũ Y Y bị Tiêu Lạc làm ất trí nhớ như thế nào.

Tuy ôi đối xử với Ngũ Y Y chưa bao giờ tốt bằng ba đứa con gái yêu quý kia.

Nhưng lần này sau khi Ngũ Y Y bị mất trí nhớ. Lúc mở miệng gọi ông là ba, ông vốn nghĩ rằng sẽ không động lòng, lại thật sự bị tan chảy.

Thậm chí Ngũ Học Phong bắt đầu có chút tự trách.

Vì sao trước giờ dùng thái độ như vậy đối với Ngũ Y Y.

Một đứa con đã mất đi người mẹ.

Thật ra Ngũ Học Phong nghĩ lại. Không phải ông không biết bên ngoài Ngũ Y Y luôn cố ý giả vờ tỏ ra kiên cường. Nhưng khi đó, ông lại không biết việc một người ba cần phải làm là bao dung.

“Aizz!”

Ngũ Học Phong nhin không được thở dài.

Vẫn nên gọi điện thoại.

Ngũ Học Phong không nghĩ điện thoại được kết nối, ông chỉ muốn thử một lần.

Nhưng đầu bên kia điện thoại, lại là giọng nói của Tiêu Mai.

“Alo! Học Phong, là ông đó sao?”

Tiêu Mai thấy Ngũ Học Phong gọi điện thoại đến, hiển nhiên hơi kích động.

Đầu tiên Ngũ Học Phong sững sốt, sau đó nhanh chóng khôi phục lại.

Ông hắng giọng một cái: “Tiêu Mai, là tôi. Làm sao bà có thể nhận điện thoại?”

“A, Lạc nói bây giờ không sao rồi. Có thể dùng được rồi, tôi còn đang muốn gọi điện thoại cho ông đây!”

“Tiêu Mai, Tiêu Lạc có bên cạnh bà không?”

Tiêu Mai sững sốt, sao Ngũ Học Phong nói chuyện với mình có hai câu, lại hỏi đến Tiêu Lạc chứ?

“Bây giờ nó không có ở đây, ra ngoài làm việc rồi.”

Ngũ Học Phong giả vờ hỏi chuyện này.

Trong lúc nhất thời lại không biết nói gì với Tiêu Mai.

Hai người im lặng một lúc.

Vẫn là Tiêu Mai mở miệng nói trước: “Học Phong, có chuyện gì không?”

Xem ra Tiêu Mai rất hiểu Ngũ Học Phong.

Trong lòng giấu diếm chuyện gì, bà ta có thể đoán được.

“Ai! Tiêu Mai, bà có biết không, Y Y, nó bị mất trí rồi.” Cảm xúc của Ngũ Học Phong rất xấu.

Ông không biết Tiêu Mai không rõ lắm về việc Ngũ Y Y bị mất trí.

Tuy đối với Ngũ Học Phong, ông rất không hy vọng Tiêu Mai có tham gia vào chuyện này.

“Ông nói cái gì? Mất, mất trí?” Tiêu Mai nghe tin này, lắp bắp hoảng sợ.

Bà ta chợt nghĩ đến lúc đó bà bị Hoắc Phi Đoạt bắt đi cũng là vì Ngũ Y Y bị em trai bà là Tiêu Lạc đưa đi.

Chẳng lẽ sau đó bị mất trí sao?

Lòng của Ngũ Học Phong rơi xuống.

Nghe giọng nói của Tiêu Mai, không hề giống là giả.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Chuyện này liên quan đến em trai mình, nên Tiêu Mai hơi khẩn trương.

“Tôi định không muốn nói với bà, Tiêu Mai, biết rõ những chuyện này không có lợi đối với bà!”

Ngũ Học Phong không muốn Tiêu Mai vì chuyện của Tiêu Lạc mà bị liên lụy.

Sự việc lần trước đã làm cho ông sợ hãi.

Bây giờ đã là vợ chồng cũng không thể ở cùng một chỗ.

“Học Phong, chuyện này không phải có liên quan đến Tiêu Lạc chứ?”

Tiêu Mai thử dò hỏi.

559. Chương 564: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 7

Bà ta hy vọng biết bao nghe được Ngũ Học Phong từ chối trả lời.

Nhưng đầu dây bên kia lại im lặng.

Trong lòng Tiêu Mai rơi lộp độp.

“Tiêu Mai, Y Y nói cho tôi biết, là Tiêu Lạc tiêm vào người nó một loại thuốc, làm cho nó bị mất trí.”

Ngũ Học Phong nói sự thật cho Tiêu Mai nghe.

Kết quả đúng là do Tiêu Lạc gây ra.

Tiêu Mai và Ngũ Học Phong nói thêm vài chuyện rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Thật lâu sau cũng không thể ổn định lại tâm tình.

Tiêu Mai ngồi bên giường suy nghĩ. Nếu Ngũ Y Y nói là sự thật, vậy bây giờ tên Tiêu Lạc kia còn đúng là em trai của bà không?

Tuy nhiều năm như vậy bà ta và em trai mình đều sống nương tựa vào nhau.

Cuộc sống cũng không dễ dàng gì.

Có thể có được như ngày hôm nay đều do hai chị em cố gắng làm ra.

Lúc trước Tiêu Lạc đã đi đâu?

Trong khoảng thời gian này Tiêu Mai có thể cảm nhận được Tiêu Lạc đã thay đổi.

Ánh mắt của cậu ta không trong suốt như lúc trước nữa. Nụ cười cũng không ấm áp như lúc trước.

Điều này là vì Ngũ Y Y sao?

Rốt cuộc cô bé kia đã dùng cách gì cướp đi phần phách Tiêu Lạc. Khiến cho Tiêu Lạc biến thành một người như vậy chứ.

Không tiếc dùng thuốc cướp đi trí nhớ của một người.

Chuyện này thật đáng sợ, Tiêu Mai càng nghĩ càng cảm thấy lạnh cả người.

“Chị! đang nghĩ gì thế?” Đúng lúc này Tiêu Lạc đã trở lại.

“A! Không có, không có gì!”

Tiêu Mai càng bị hoảng sợ, vội vàng ổn định tinh thần lại.

“Chị, em sắp thành công rồi. Chị có thể trở lại nhà họ Ngũ, em gần lấy lại được Y Y rồi.”

Tiêu Lạc nói những lời này trong ánh mắt tràn đầy tự tin.

“Lạc, tại sao phải biến thành như vậy?” Tiêu Mai hơi mất mát.

“Em biết rõ hiện tại trong lòng chị rất đau khổ, nhưng mà, chị chỉ cần nhẫn nại thêm một chút nữa là được rồi. Em muốn nói cho người kia biết, nhà họ Tiêu chúng ta cũng không phải dễ trêu chọc đâu.”

Tiêu Lạc nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tiêu Mai.

Từ khi nào thì chị lại gầy đi nhiều như vậy.

“Lạc, ngàn vạn lần đừng làm chuyện xấu, em đã nghe chưa?”

Tiêu Mai biết hiện tại bà ta có nói gì với anh ta đi nữa thì cũng chẳng ăn thua gì rồi.

Nhưng bà ta vẫn cố gắng nhắc nhở anh ta.

Tiêu Lạc vẫn không nói gì, chỉ ôm Tiêu Mai càng chặt.

“Lạc, chị cảm thấy, cảm thấy tên Âu Dương Chấn Đình kia không phải là người đáng tin.”

Tiêu Mai chợt nghĩ đến lão hồ ly Âu Dương Chân Đình không phải là người tầm thường.

“Em biết rõ, ông ta không phải là lão hồ ly gì, chị, ông ta là một con sói! Một con sói giống như Hoắc Phi Đoạt!”

Tiêu Lạc dừng lại một chút.

“Thậm chí, ông ta có thể độc ác hơn so với Hoắc Phi Đoạt!”

Tiêu Mai nghe xong trong lòng căng thẳng.

Chỉ thầm nguyện cầu cho tên Âu Dương kia không ra tay độc ác đối với em trai mình.

Tiêu Lạc không biết, hôm nay anh ta đánh giá Âu Dương Chấn Đình, chính là bộ mặt chân thật nhất của Âu Dương Chấn Đình.

.....

”Đúng rồi Y Y, vẫn chưa hỏi em đã trải qua nhà họ Ngũ như thế nào?

Hoắc Phi Đoạt nằm trong bồn tắm, hưởng thụ bàn tay nhỏ bé của ngũ Y Y đang chăm sóc vô cùng đặc biệt.

Từ lần trước anh tắm qua một lần, Hoắc Phi Đoạt như là mê luyến loại phục vụ đặc biệt này.

Nằm trong làn nước ấm áp, trên người còn có hai móng vuốt nhỏ bé đang nhẹ nhàng kỳ cọ.

Hoắc Phi Đoạt có cảm giác thật sự vô cùng hạnh phúc.

Ngũ Y Y ngồi bên cạnh lại chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không tình nguyện.

“Vì sao muốn em kỳ lưng cho anh? Em là người hầu của anh sao?”

Ngũ Y Y nhỏ giọng trách móc.

Cô không dám lớn tiếng vì sợ mình nói sai lại khơi mào dục vọng của người này.

560. Chương 565: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra 8

Đến lúc đó người chịu khổ lại là cô.

“Hả? Em đang ở đây phần nào sao?” Hoắc Phi Đoạt híп mắt, mô mông khê mở.

Vốn muốn phủ nhận, dù sao người ta cũng là ông chủ lớn là đại ca xã hội đen đó.

Còn cô chỉ là một cô bé bình thường bị mất trí.

Làm sao liêu mạng cùng người ta được, thật đúng là lấy trứng chọi đá mà.

Nhưng Ngũ Y Y không phục tính tình cố chấp lại nổi dậy.

Chỉ là ngẩng mặt lên, hất mũi lên trời. Nói: “Đúng vậy đúng vậy! Em đúng là đang phần nàп. Vì sao ở trên giường muốn em phục vụ anh, ở trong bồn tắm còn muốn em phục vụ anh nữa chứ!”

“Bởi vì em là người hầu của anh! Là người hầu theo sát bên cạnh!” Hoắc Phi Đoạt lập tức trả lời.

“Người hầu theo sát bên cạnh? Người hầu thì người hầu, cái gì mà theo sát bên cạnh?” Ngũ Y Y lầп bầu.

Hoắc Phi Đoạt vẫn nhắm hai mắt hưởng thụ.

Mở miệng nói: “Có thể phần nàп, nhưng việc trong tay không thể dừng!”

“Người hầu chính là tình trạng hiện giờ của em, đấm bóp lưng cho anh, làm việc theo mệnh lệnh của anh.”
Còn theo sát bên người, chính là cái em vừa mới nói!”

Hoắc Phi Đoạt cẩn thận quan sát Ngũ Y Y, giải thích câu “người hầu theo sát bên cạnh” đúng nghĩa với trách nhiệm.

“Em vừa mới nói cái gì?”

Ngũ Y Y nghe hiểu nửa câu đầu nhưng nửa câu sau lại không hiểu, cô vừa mới nói gì chứ.

“Muốn anh làm mẫu cho em xem không?”

Bây giờ Ngũ Y Y đã hối hận tại sao cô lại hỏi câu kia.

“Đúng là ở trên giường phải phục vụ anh, cái này gọi là theo sát bên cạnh!”

Lúc này Ngũ Y Y đã bị Hoắc Phi Đoạt trần truồng bế lên.

Chuyện về sau, có thể suy nghĩ rồi.

... ..

“Tốt, Thạch Điền, chuyện lần này rất cảm ơn ông!”

Âu Dương Chấn Đình cầm điện thoại, tất nhiên là đang nói chuyện với Thạch Điền Thái Lang.

“Âu Dương, bây giờ nói cảm ơn là quá sớm. Đợi đến khi có tin tốt, ông đến đây mời tôi uống trà là được, ha ha!”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Thạch Điền Thái Lang.

“Chúng ta cùng chờ đợi!”

Âu Dương Chấn Đình cúp điện thoại, nụ cười vừa rồi còn trên mặt lập tức biến mất.

Thật giống như ông ta chưa từng cười.

“Tiêu Lạc, hành động lần này, chỉ là cho Hoắc Phi Đoạt một cái cảnh cáo nhỏ. Nói cho nó biết, chúng ta muốn tìm nó để lấy lại thứ thuộc về chúng ta.”

Tiêu Lạc ngồi một bên, khê gật đầu.

Tiêu Lạc thầm nghĩ Âu Dương Chấn Đình này không phải là người tầm thường.

Trong ba ngày ngắn ngủi, đã có thể tập hợp được những kẻ thù của Hoắc Phi Đoạt trong phạm vi khu vực Châu Á về cùng một chỗ.

Bọn họ chuẩn bị tiến hành “thí nghiệm thu” từng chỗ làm ăn của Hoắc Phi Đoạt ở Châu Á.

Nhìn những năm tới này, cuộc sống của Hoắc Phi Đoạt sẽ thế nào.

Tiêu Lạc đang chờ xem bộ dạng lúng túng không biết làm sao của Hoắc Phi Đoạt.

Sau khi trở lại phòng mình, Tiêu Lạc lấy một ảnh chụp từ trong ngăn kéo ra.

Trong hình, cô gái có hai mắt thật to, mà đôi mắt kia như biết cười.

Lông mi cong cong, cái mũi tinh xảo khéo léo.

Cô mặt áo sơ mi màu tím, làm nổi bật làn da trắng nõn.

Mà bên dưới là quần jean, càng tôn lên vẻ hoạt bát thanh xuân của cô.

Cô bé này còn có thể là ai. Chính là Ngũ Y Y.

Không quên được Y Y luôn yếu đuối vô lực lại cố gắng giả vờ kiên cường.

Không quên được Y Y luôn cười ngây ngô đối với mình.

Càng không quên được cái hôn của Y Y khiến anh đỏ mặt tim đập nhanh.

Tiêu Lạc cúi đầu nhìn quần áo trên người

561. Chương 566: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 1

Mỗi khi Tiêu Lạc nghĩ đến Ngũ Y Y ở gần anh ta như vậy, hai bàn tay xinh xắn vụng về cài nút ỉnh. Bộ dạng đáng yêu là cho anh ta muốn cắn một cái.

Nhưng bây giờ, cô đang nằm dưới người khác, bị người mình ghét nhất chinh phục.

Vì sao cô không yêu anh ta.

Vì sao anh ta không hiểu chính mình.

Không biết Tiêu Lạc đã tự hỏi bao nhiêu lần.

Nhưng cho dù hỏi hàng ngàn hàng vạn lần thì như thế nào?

Có thể thay đổi được gì?

Trừ khi Hoắc Phi Đoạt biến mất.

Chỉ có như vậy, Y Y mới có thể trở lại bên cạnh anh ta lần nữa.

Tiêu Lạc cố chấp nghĩ rằng như vậy.

Cũng vì nguyên nhân này, anh ta vẫn cố gắng làm những việc như bây giờ.

Tuy anh ta biết rõ việc này rất nguy hiểm, rất có thể mất đi tất cả. Nhưng chỉ có một cơ hội có thể lật đổ được Hoắc Phi Đoạt.

Anh ta nhất định phải thử xem.

Người nào nói Hoắc Phi Đoạt vô địch?

Có lẽ đó là bởi vì anh ta vẫn chưa gặp đối thủ thật sự!

Ngũ Y Y hắc xì một cái thật to.

“Ồ! Kỳ lạ! là ai đang nhớ mình ư!”

Ngũ Y Y xoa xoa mũi, lăm bằm lầu bầu.

Những lời này không trốn được lỗ tai của Hoắc Phi Đoạt.

“Là ai?”

“Cái gì là ai?”

Ngũ Y Y bị anh hỏi đến bối rối!

“Em nói ai đang nghĩ đến em!”

Ánh mắt của Hoắc Phi Đoạt không được bình thường.

“Em chỉ hắt hơi một cái mà thôi, anh anh anh. anh cũng thích ghen tị à! Ha ha ha!”

Ngũ Y Y nhìn bộ dạng của Hoắc Phi Đoạt, nhin không được phá lên cười.

Không ngờ Hoắc Phi Đoạt lại xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Ngũ Y Y, không nói câu nào.

“Này, anh Phi Đoạt, ông chú xã hội đen, này!”

Ngũ Y Y dùng ngón tay chọc chọc anh mà vẫn không có phản ứng.

Thế nào? Còn tức giận sao?

Ngũ Y Y nhảy xuống giường, rón ra rón rén đi vòng qua trước mặt Hoắc Phi Đoạt. Bỗng chốc bổ nhào lên người anh.

Hai bàn tay mập mập ôm lấy gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt.

“Vị rất rất đẹp trai này, siêu cấp đẹp trai đến người và thần đều phần nộ, ngài đây là đang rảnh rỗi ăn dấm chua sao?”

Nói xong lại hung hăng hôn lên trán Hoắc Phi Đoạt 1 cái.

“Có người khác nhớ em, em còn không nói cho anh biết là ai. Anh có thể không tức giận sao?”

Hoắc Phi Đoạt giống như một đứa bé đang làm nũng với Ngũ Y Y.

“Anh đang làm nũng sao?”

Ngũ Y Y thật sự không nhin nổi, bật tiếng cười to.

“Ha ha ha....”

Hoắc Phi Đoạt híp mắt lại.

“Vậy em đang chê cười anh sao?”

“Chú Phi Đoạt, sao trước kia em không phát hiện ra anh đáng yêu như thế chứ?”

Ngũ Y Y vẫn ngồi trên người Hoắc Phi Đoạt.

“Còn không nói cho anh biết là ai sao?”

Hoắc Phi Đoạt vẫn kiên quyết không bỏ qua chuyện kia.

“Rốt cuộc là ai nhớ em?”

Ngũ Y Y nhìn bộ dạng này của anh, lắc đầu nói: “Ai, Anh thật sự đã già rồi, chẳng lẽ không biết em là một nữ sinh có vóc dáng vừa đẹp vừa đáng yêu đó sao? Chính Hàn Giang Đình giới thiệu cho em một vị học trưởng xuất sắc! Em cũng không biết có nên chọn người kia không?”

“Em nói cái gì? Tên tiểu tử Hàn Giang Đình....” Hoắc Phi Đoạt ngồi thẳng dậy, trực tiếp lật Ngũ Y Y vẫn đang ngồi trên người mình lại.

Ôm Ngũ Y Y vào trong ngực, ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Hoắc Phi Đoạt rất rất nghiêm túc nói: “Tiện thể nhấn với tên xú tiểu tử Hàn Giang Đình kia, cậu ta còn dám dẫn em đi gặp mặt tên ngựa đực kia, anh sẽ bẻ gãy cổ cậu ta!”

562. Chương 567: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 2

Ngũ Y Y mở to hai mắt, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Hoắc Phi Đoạt như vậy khiến cô bị dọa sợ hãi.

“Còn nữa!, Tại sao em phải hắt hơi, nhất định là có người nhớ em, em còn không nói cho anh biết. Muốn gạt anh à, có phải không? Nói, rốt cuộc là ai?”

Hoắc Phi Đoạt nói xong trên mặt đã vui vẻ, gương mặt vùi vào cổ của Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y bị ngứa không thể chịu được.

Lập tức mở miệng cầu xin tha thứ!

... ..

Ngũ Học Phong ngồi ăn cơm cùng hai cô con gái, trong nhà đột nhiên thiếu nhiều người như vậy.

Ba người đều không nói lời nào, nhưng trong lòng đều rất rõ.

Ngũ Học Phong mở miệng nói: “Nhân Tâm, Nhân Lệ. Ba nghĩ lần trước lúc Y Y đến đây, có thể các con phát hiện ra nó không giống trước đây.”

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ nghe lời ông ta nói, nhẹ nhàng gật đầu.

“Lúc trước, là ba có lỗi vì đã đối xử hơi khắc khe với nó.” Ngũ Học Phong than thở.

“Ba, đó cũng là lỗi của chúng con.”

Ngũ Nhân Tâm vẫn không thể chấp nhận Ngũ Y Y.

Chỉ cần vừa nghĩ đến tên tiểu tử Hàn Giang Đình kia suốt ngày đều đi với cô, là cô ta lại tức giận.

“Chị hai, nhưng chúng ta cũng có lỗi!”

Dường như Ngũ Nhân Lệ đã đồng ý mở lòng với Ngũ Y Y rồi.

Từ lần trước, sau khi được Ngũ Nhân Lệ được Ngũ Y Y cứu vì suýt chút nữa đã bị chậu hoa rơi vào người.

Ngũ Nhân Lệ liền có sự thay đổi, mặc dù cô ta không muốn thừa nhận.

“Bây giờ, Y Y bị mất trí. Những chuyện trước kia, chúng ta không nhớ rõ, đối với chúng ta, đây không phải là chuyện tốt.” Ngũ Học Phong trầm tư một lát, cuối cùng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Nhân Tâm, Nhân Lệ, ba vẫn muốn nói cho các con biết. Ba biết các con vẫn không thích Y Y, là vì mẹ của nó. Ở trong mắt các con, ba và mẹ là bị bà ấy chia rẽ. Cho nên các con hận nó, có đúng hay không?”

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ gật gật đầu.

Đúng vậy, khi đó bọn họ còn nhỏ. Chỉ thấy mẹ thường xuyên khóc trong đêm khuya.

Chỉ biết là ba bị một dì xinh đẹp mê hoặc.

Vì vậy bọn họ đều ghét dì kia, thì ra là mẹ của Ngũ Y Y.

Ngũ Học Phong nói tiếp: “Nhưng đối với Ngũ Y Y, ba lại là đầu sỏ vứt bỏ mẹ con nó! Chuyện này, từ đầu đến cuối đều là lỗi của ba! đều tại ba!”

“Ba.....người đừng nói như vậy!”

Mắt của Ngũ Nhân Tâm cũng bắt đầu đỏ ửng.

Ngũ Nhân Lệ là người đã khóc trước rồi.

Tuy tiểu thư nhà họ Ngũ các cô được cưng chiều như vậy. Cũng trải qua thời thơ ấu khiến lòng người chua xót như vậy.

“Vì vậy ba hy vọng các con có thể tha thứ cho ba, tất nhiên, hy vọng nhất là các con có thể chấp nhận Y Y! Nó thật sự rất đáng thương!”

Cuối cùng Ngũ Học Phong cũng nói ra những lời chôn giấu tận đáy lòng đã nhiều năm qua.

Có lẽ tất cả đều bị lay động từ việc Ngũ Y Y bị mất trí.

“Ba, ba đừng lo. Chị cả không ở bên cạnh chúng con, dì Mai cũng chẳng biết đi đâu. Trong nhà không thể tiếp tục như vậy nữa.”

Ngũ Nhân Tâm đưa tay nắm chặt tay Ngũ Học Phong.

“Chúng ta sẽ đối xử tốt với Y Y.”

Ngũ Học Phong nghe được câu này, cuối cùng đã giải quyết xong việc cất giấu trong lòng.

“Này! Ngũ Y Y, rốt cuộc cậu đã nói gì với sự phụ của mình? Vì sao sáng nay mình chào hỏi ngài ấy mà ngài ấy lại không để ý đến mình vậy?”

Hàn Giang Đình đã đi theo Ngũ Y Y cả một buổi sáng.

Vẫn đi theo sau cô mà không ngừng cản nhần.

“Y Y, cậu là người điếc sao? Thế nào, trở thành sự mẫu của mình, không phải mất đi một người bạn thân là mình chứ?”

563. Chương 568: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 3

Hàn Giang Đình như kéo dính kề cận Ngũ Y Y không tha.

Ngũ Y Y sao có thể cho cậu ta biết chính cô vạch tội cậu ta chứ.

Vì vậy chỉ có thể lựa chọn xem cậu ta là không khí.

Nhưng mà người này như một tên bám theo đuôi.

Ngũ Y Y học cái gì, cậu ta đều đến học cái đó.

Ngũ Y Y đi chỗ nào, cậu ta đều đi theo đến đó.

Cho dù ngũ Y Y vào phòng vệ sinh nữ, cậu ta cũng chờ đợi ở bên ngoài.

“Cậu có biết sự phụ đối với mình quan trọng biết bao không? Nếu ngài ấy không để ý đến mình thì ai sẽ dạy võ ỳnh!”

Giọng nói của Hàn Giang Đình vẫn luôn quanh quẩn lỗ tai của Ngũ Y Y.

”Ôi rốt cuộc cậu có thấy phiền không, có phải cậu nhớ Thiết Sa chương* của bà cô tôi không?”

”Này cậu! Không phải mình cười nhạo cậu, đừng tưởng rằng cậu ở cạnh sự phụ tôi có hai ngày đã dám điếu võ dương oai nha!”

Hàn Giang Đình hắt cằm, một bộ dạng xem ai sợ ai!

Ngũ Y Y nhìn bộ dạng này của cậu ta, không muốn để ý đến cậu ta nữa.

Vừa ta học, bụng đói của Ngũ Y Y đã thềm kêu to.

“Này, Hàn Giang Đình! Có phải cậu muốn biết vì sao Hoắc Phi Đoạt không để ý đến cậu không?”

Ngũ Y Y đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu hỏi Hàn Giang Đình đang cúi đầu, vẻ mặt rất cô đơn.

“Tất nhiên tất nhiên, Y Y cậu là tốt nhất, mau nói ỉnh biết đi.”

Vừa nghe cơ hội đến, làm sao Hàn Giang Đình có thể bỏ qua.

“Ôi, Y Y xinh đẹp nhất. Quả thực chính là tiên nữ hạ phàm, không không không, tiên nữ hạ phàm cũng đẹp không bằng cậu. Có thể làm bạn với cậu, thật là điều vinh hạnh đối với mình, mình.... ...”

“Dừng dừng dừng! nói như thế vượt quá giới hạn rồi!”

Trong lòng của Ngũ Y Y tràn đầy khinh bỉ.

Lúc này một bộ dạng không sợ trời không sợ đất, bây giờ sao lại nói chuyện dễ nghe vậy.

Ngũ Y Y thầm oán cho Hàn Giang Đình một nhãn hiệu thật bắt mắt: Gió chiều nào theo chiều đó.

“Mình nói cho cậu biết, nhưng mà.....” Ngũ Y Y chỉ chỉ vào bụng mình.

”A, hiểu rồi hiểu rồi!”

Hàn Giang Đình lập tức ngậm miệng, nhìn thấu tâm tư nhỏ của Ngũ Y Y.

Đi vào nhà hàng, Ngũ Y Y đặt mông liền ngồi xuống.

Đây chính là nhà hàng xa hoa gần trường học nhất, Ngũ Y Y làm sao bỏ qua cơ hội để Hàn Giang Đình coi tiền như rác chứ.

“Tôi muốn.....Cái này, cái này, còn có cái đó nữa. A còn có cái đó cái đó!”

Ngũ Y Y gọi một hơi hơn mười món ăn.

Tên gió chiều nào theo chiều đó, phải dạy dỗ cậu ta thật tốt mới được.

Hàn Giang Đình ngồi một bên đầu đầy vạch đen.

Trong lòng thầm nghĩ: ”Không phải mất trí sao? Không phải đã nói rõ với mình là cô ấy bị mất trí sao? Vì sao còn nhớ những việc này! Ăn chết cậu! Đây không phải là Ngũ Y Y lúc ban đầu sao!

“Thế nào, nhìn mặt cậu xấu như vậy, không phải là mất hứng chứ!” Ngũ Y Y cố ý hỏi.

“Nào có nào có! Túi tiền của mình không phải bình thường! Cậu muốn ăn cái gì thì ăn cái đó!”

Hàn Giang Đình lấy bóp tiền ra đặt mạnh lên bàn.

Hắc hắc, tiểu tử ngốc.

Ngũ Y Y cười thầm.

“Này, Giang Đình. Trước kia chúng ta là bạn rất thân sao?” Ngũ Y Y vừa gấp thức ăn vừa hỏi.

“Đúng vậy, không phải bản thiếu gia đã nói với cậu rồi sao. Cậu cái gì cũng tốt, nhưng ai đến gần cậu cũng đều bị tính tình xấu xa của cậu thổi bay ngàn dặm. Chỉ có tính tình bèn gan vững chí của bản thiếu gia mới có thể chịu đựng được cậu.”

Hàn Giang Đình này, chính là điển hình của bọn cướp.

“Duyên phận chúng ta không tốt như vậy chứ? Mình còn tưởng rằng rất tốt đó! Này, mình và chị hai, chị ba của mình có quan hệ thế nào?”

564. Chương 569: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 4

“Nào có nào có, túi tiền của mình không phải bình thường! Cậu muốn ăn cái gì thì ăn cái đó!”

Hàn Giang Đình lấy bóp tiền của mình ra đặt mạnh lên bàn.

Ha ha, tên ngốc này.

Ngũ Y Y cười thầm.

“Này, Giang Đình. Trước kia, chúng ta là bạn rất thân sao?”

Ngũ Y Y một bên gấp thức ăn hỏi.

“Đúng vậy, không phải bản thiếu gia đã nói với cậu rồi sao. Cậu cái gì cũng tốt, nhưng ai đến gần cậu cũng bị tính tình xấu xa của cậu thổi bay ngàn dặm. Chỉ có tính tình bền gan vững chí của bản thiếu gia mới có thể chịu đựng được cậu.”

Hàn Giang Đình này, chính là điển hình của bọn cướp.

“Duyên phận của chúng ta không tốt như vậy chứ? Mình còn tưởng rằng rất tốt đó! Này, mình cùng chị hai, chị ba của mình có quan hệ như thế nào?”

Ngũ Y Y nghĩ thầm, con khỉ con, xem chị cậu làm sao cho cậu mắc câu.

“Cậu còn nói, cậu cùng hai người chị gái, thật ra đều không phải. . . .”

“Khụ khụ, nhân viên phục vụ, món ăn này bị sao vậy, muốn làm cho tôi mất chết sao?”

Hàn Giang Đình đang nói, đột nhiên chuyển sang đề tài khác.

Trong lòng Hàn Giang Đình đang vuốt ngực trấn an mình nói: cũng may, thiếu chút nữa đem lời sư phụ giao phó nói ra hết!

Ngũ Y Y bĩu môi, xem ra hiện giờ không vui.

Ngũ Y Y phát hiện, gần đây ở trong trường học.

Mặc kệ là bạn học hay giáo viên, giống như đều dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn mình.

Tại sao lại nói là kỳ lạ.

Bởi vì đó là một loại vô cùng ánh mắt phức tạp, trong đó bao hàm hâm mộ, đổ kỵ, ngờ vực, cùng với tiếc hận.

Trước đây ba loại này, Ngũ Y Y vừa nghĩ sẽ hiểu.

Hâm mộ ghen tỵ là dĩ nhiên, giống như Hoắc Phi Đoạt là người đàn ông không dính bụi trần gian, thế nhưng lại vì mình mà hạ thấp bản thân.

Không khỏi làm cho nhiều cô gái phải đỏ mắt lên.

Cái loại hiểu lầm này làm cho Ngũ Y Y vô cùng khó chịu.

Thế nào, Ngũ Y Y tôi không đủ tư cách theo Hoắc Phi Đoạt sao?

Mặc dù thời điểm nói ra lời này, trong lòng Ngũ Y Y cũng là rất yếu đuối.

Nhưng, dù sao cũng không thể thua khí thế của người khác được.

Cuối cùng là một loại, tiếc hận!

Ngũ Y Y vẫn không hiểu, rốt cuộc có một ngày cô cũng hiểu ra.

Đây không phải là tiếc hận chính mình bị Hoắc Phi Đoạt con sói này đoạt lấy tuổi thanh xuân thiếu nữ sao?

Không sai không sai, nhất định là như vậy.

Kể từ khi hiểu rõ được điểm này, Ngũ Y Y lại dùng ánh mắt ấy nhìn người của mình.

Trong lòng cũng sẽ bắt đầu sinh ra một loại ảm áp.

Xem ra họ cũng đều bị Hoắc Phi Đoạt vô tình vô nghĩa hời hợt làm cho hôn mê.

Chỉ là, tại sao ngay cả nam sinh cũng dùng loại ánh mắt ghen tỵ nhìn Ngũ Y Y và Hoắc Phi Đoạt.

Cô cũng không hiểu nổi.

Dù sao, cô cũng không phải là hũ nữ nên khó lý giải được.

Gần đây hình như công việc của Hoắc Phi Đoạt nhiều hơn trước, trước kia anh sẽ tự mình đến chỗ Ngũ Y Y tan lớp trở về.

Nhưng liên tiếp hai ngày, cũng chỉ có một người tài xế này.

Ngay cả A Trung cũng không thấy bóng dáng.

Thấy tài xế bóng lưng gầy teo, Ngũ Y Y cảm thấy trở về phải nói tốt cho những người dân lao động này.

Thế nào đem người ta nghiền ép biến thành gầy ra như vậy.

Nhà tư bản vô tình, Vampire độc ác.

Cúi đầu xem bản thân, Ngũ Y Y chắc chắc miệng.

Ai, chuyện này cũng không tiện mở miệng.

Nói đến mình cũng là người dân lao động, hơn nữa mỗi ngày buổi tối lượng công việc lớn như vậy, thế nào hiện tại ngược lại càng ngày càng mập vậy.

Nhìn tấm gương sũng sờ sờ trước mắt này, Ngũ Y Y quyết định hay là chờ mình giảm cân thành công sau đó thay tiểu tài xế đáng thương mà làm việc nghĩa.

565. Chương 570: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 5

“Này, tài xế, sư phụ, tài xế sư phụ.”

Ngũ Y Y vừa mở miệng mới phát hiện, mình gọi như thế nào tại sao cũng thấy không hợp.

“Ách, Ngũ tiểu thư, cô có chuyện gì cần căn dặn?”

“Này, có thể hay không đưa tôi đến công ty của Phi Đoạt?”

Ngũ Y Y thử dò xét hỏi, cô cũng này không biết là vì cái gì.

“Ừ. Được! Tôi sẽ quay xe lại!”

Tài xế suy nghĩ một chút, ông chủ muốn phải đưa an toàn về nhà, như vậy cũng coi như là đưa đón an toàn rồi.

Không thể coi là mình thất trách được.

Ngũ Y Y đứng ở phía dưới tòa nhà đồ sộ.

Nâng cái đầu nhỏ lên, cảm thấy cổ ngứa ra muốn gãi, còn chưa thấy được đỉnh của tòa nhà.

“Đúng là kẻ có tiền, một nhà lầu mà thôi, có cần cao như vậy không?”

Ngũ Y Y vẫy tay, đi vào.

Vốn dĩ cho rằng sẽ có một người đàn ông mặc áo đen đeo kính mắt lục soát mình.

Kết quả không ngờ cả người bảo vệ gác cửa cũng không thấy.

Ngũ Y Y rất tò mò, tòa lầu này cao như vậy, nhưng an toàn hệ thống phòng vệ quá kém.

Trở về nhất định phải kiến nghị với Phi Đoạt, phải tuyển nhiều bảo vệ trị an.

Hoắc Phi Đoạt ngồi ở trên ghế, trên mặt mang theo nụ cười nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt.

Một bóng dáng nhỏ hiện tại đang xuất hiện trên màn hình, Ngũ Y Y!

Ngồi trên tầng cao nhất, Ngũ Y Y xinh đẹp dưới sự hướng dẫn của thư ký đi tới cửa phòng làm việc của Hoắc Phi Đoạt.

“Cốc cốc cốc.”

Ngũ Y Y giơ tay nhỏ bé dùng sức gõ lên cửa mấy cái.

“Vào đi.” Hoắc Phi Đoạt lên tiếng.

Ngũ Y Y không biết tại sao, tuy chỉ có một ngày không gặp anh, nghe được âm thanh của anh, thậm chí có chút khẩn trương.

Đẩy cửa ra đi vào, Ngũ Y Y bị phòng làm việc to làm hấp dẫn.

Cũng không nhìn Hoắc Phi Đoạt ở trước mặt một cái.

“Woa! Cửa sổ lớn như vậy!”

Ngũ Y Y bỏ cặp xuống lại gần cửa sổ lớn sát đất trước mặt.

“Woa, phong cảnh nơi này thật là đẹp!”

Cả người đã dính vào thủy tinh trong suốt kia rồi.

Hoắc Phi Đoạt ở một bên mặt đen lại, vốn cho là cô nhóc kia sẽ trực tiếp chạy về phía lồng ngực mình, kết quả lại là bị khối thủy tinh kia hấp dẫn.

Không được, hôm nào phải cho người đem chặn lại cửa sổ này hết, tháo bỏ thủy tinh xuống, đập bể!

Hoắc Phi Đoạt nhỏ mọn lại bắt đầu ghen.

“Woa, đây là súng thật sao?” Ngũ Y Y thấy trên tường treo một thanh súng săn.

Tầm tắc tán dương.

Hoắc Phi Đoạt nhớ lại, ngày đó dùng súng săn đánh anh không phải là cô nhóc này sao?

Hiện tại lại đưa ra một bộ dáng như chưa từng nhìn qua nó.

“Ôi! Trời ơi. Con hươu này sẽ không phải cũng là thật chứ.”

Đảo mắt cô lại chạy tới trước mặt mẫu vật con hươu Châu Phi.

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt quyết định nhất định phải đem con hươu chết kia đem vứt đi.

“Ngũ Y Y?”

Hoắc Phi Đoạt dùng giọng điệu bất mãn để thu hút Ngũ Y Y đang đi thăm quan phòng làm việc này.

Hoắc Phi Đoạt quả thật đau lòng đến cực điểm, vốn dĩ có người báo cáo rằng cô tới.

Mình vui mừng có chút khoa tay múa chân.

Kết quả cô nhóc này căn bản không để mình vào trong mắt.

“Ngũ Y Y!”

Hoắc Phi Đoạt gọi lần nữa, lúc này mới đem Ngũ Y Y trở về thực tại.

“A, Phi Đoạt!”

Ngũ Y Y xoay người thấy Hoắc Phi Đoạt mặt đen lại, mới ý thức tới mình giống như chọc giận vị này rồi.

Vội vàng cười làm lành.

“Hi hi, hi hi.”

Hoắc Phi Đoạt cũng không để mình chịu thiệt, chỉ nói một câu: “Tới đây!”

Rõ ràng chính là giọng ra lệnh, Ngũ Y Y thật sự không dám không nghe theo.

Làm sao biết được vừa mới đứng bên người Hoắc Phi Đoạt, liền bị anh một phát bắt được, kéo đến ngồi lên trên đùi của anh.

566. Chương 571: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 6

Làm sao biết được vừa mới đứng bên người Hoắc Phi Đoạt, liền bị anh một phát bắt được, kéo đến ngồi lên trên đùi của anh.

Mặc dù trước kia Ngũ Y Y không phải là chưa từng ngồi lên chân anh.

Nhưng dù sao trước kia là ở phòng ngủ.

Nhưng hiện tại đang ở trong phòng làm việc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào lồng ngực của anh.

Ngũ Y Y khẩn trương hít thở không thông.

Hiện tại Ngũ Y Y mới phát hiện, hôm nay hiếm khi thấy Hoắc Phi Đoạt mặc áo sơ mi trắng quần tây đen.

Vài sợi râu xuống cái trán.

Góc cạnh gương mặt rõ ràng, cộng thêm song mũi thẳng cao cùng hai mắt có hồn.

Hôm nay Hoắc Phi Đoạt quả thực là sát thủ văn phòng.

Quá đẹp trai rồi, Ngũ Y Y không nhận được mà ở trong lòng gào thét.

Đột nhiên nhìn đến xương quai xanh của anh, Ngũ Y Y không nhận được thân thể căng thẳng, thật hấp dẫn!

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu nhìn cô nhóc đang quan sát trên người mình.

Lúc này mới coi như trong lòng cân bằng một chút.

Bằng không tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

“Thế nào, nhìn đến ngây người như vậy?”

Hoắc Phi Đoạt thấy Ngũ Y Y vẫn mím môi không nói lời nào, cố ý đùa cô một chút.

“Có, nào có?” Ngũ Y Y đột nhiên bị hỏi như vậy, cực kỳ xấu hổ.

“Hả? Chưa? Nói như vậy là anh vẫn chưa đủ hấp dẫn sao?”

Hoắc Phi Đoạt cố ý hơi nhíu mày.

“Không, không phải. Đủ rồi!”

Ngũ Y Y quả nhiên là rút lui.

Bàn tay Hoắc Phi Đoạt đã bắt đầu Không an phận ở trên người Ngũ Y Y di động.

“Phi, Phi Đoạt! Em muốn cùng anh nói chuyện.”

Ngũ Y Y ý thức được tình hình không ổn .

“Chuyện gì?”

Hoắc Phi Đoạt ngoài miệng trả lời, nhưng tay vẫn không ngừng.

Tiếp tục vuốt ve lên cơ thể nhỏ nhắn.

“Này, cái đó, em vừa bước vào mới phát hiện. Các anh, công ty của các anh như thế nào ngay cả bảo vệ trị an cũng không có! Như vậy nếu như người xấu tới thì làm thế nào!”

Một tay của Ngũ Y Y chặn lại bàn tay không an phận, cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói.

Hoắc Phi Đoạt không trả lời cô, ở trong lòng đang vui mừng.

Cô nhóc này thật là kỳ quái, thế nào lại liên quan đến an toàn của công ty.

Nếu như người xấu tới làm thế nào?

Cô chẳng lẽ không biết, chính mình mới là người xấu lớn nhất sao?

Nghĩ như vậy, lại càng phát hiện cô nhóc này càng đáng yêu .

Hoắc Phi Đoạt cúi đầu, đem sự chú ý của Ngũ Y Y vẫn còn ở trên tay mình chống đỡ.

Không chút lưu tình hôn.

Đã rất lâu rồi không có hôn môi như thế này.

Hoắc Phi Đoạt thậm chí có chút nhớ, lúc mới bắt đầu, yêu thích dáng vẻ của cô bé ngốc lúc mình cưỡng hôn.

Rốt cuộc là vào thời điểm nào , mình mới luân hãm vào trong sự dịu dàng của cô.

Hoắc Phi Đoạt nhớ, hình như là lúc cô kiêu ngạo nói muốn bán lần đầu tiên của mình.

Liền bị một chút sự kiêu ngạo này, rồi lại bị cô nhóc mềm yếu này bắt sống.

“Y Y.”

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Phi Đoạt chui vào trong lỗ tai của Ngũ Y Y.

Xong rồi, người này không phải là muốn.

Ngũ Y Y đang chuẩn bị thừa dịp anh còn chưa có bất kỳ phản ứng gì liền chạy đi.

Nhưng, nếu để cho cô chạy trốn được, Hoắc Phi Đoạt cũng không gọi Hoắc Phi Đoạt.

“Phi Đoạt, nơi này là phòng làm việc.”

Ngũ Y Y khê đẩy đầu Hoắc Phi Đoạt đang vùi trong ngực cô.

Nhưng mình bây giờ đang ngồi ở trên người ta, làm sao có thể chạy trốn đây.

“Phòng làm việc? Thế nhưng bên trong là phòng làm việc của anh.”

Hoắc Phi Đoạt cười xấu xa cầm lên một hộp giống như điều khiển ti vi, hướng về phía cửa chỉ xuống.

Liền nghe cách một tiếng, cửa hình như là bị khóa lại.

Ngũ Y Y hiện tại khóc không ra nước mắt.

Mình hôm nay quả thật chính là dê vào miệng cạp, còn là tự mình đưa tới.

Sau đó Hoắc Phi Đoạt chỉ vào cửa sổ lớn sát đất.

567. Chương 572: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 7

Nhưng Ngũ Y Y không phát hiện cửa sổ kia có gì thay đổi, nhưng ánh sáng trong phòng đột nhiên tối xuống.

Ngay sau đó là ánh đèn mờ nhạt sáng lên.

Ngũ Y Y nhất thời cảm giác mình giống như người thổ dân từ thời xa xưa.

Loại này công nghệ cao này cô chỉ thấy ở trong phim.

Hoắc Phi Đoạt đem Ngũ Y Y đặt lên bàn làm việc to.

Bắt đầu say sưa hôn nàng.

“Ừ. Ừmh.”

Ngũ Y Y thật vất vả tránh thoát môi Hoắc Phi Đoạt, gấp gáp nói.

“Phi, Phi Đoạt, có người từ ngoài cửa sổ nhìn thấy được thì làm thế nào.”

Lúc này hai gò má Ngũ Y Y ửng hồng, mắt cũng rất giống ngấn lệ, nước mắt lưng tròng.

Hoắc Phi Đoạt thật vất vả đè nén xuống dục vọng đang bành trướng lên.

Vốn là muốn hôn cô, sẽ đưa cô trở về.

Nhưng bây giờ cô lại nói có người thấy nên làm cái gì.

Nhận cái hôn cũng sợ bị nhìn đến sao?

Còn phải che đây?

Thật là một tiểu yêu tinh.

“Cửa sổ hiện tại chỉ có thể nhìn bên ngoài, nhưng không thể nhìn thấy bên trong. Như thế nào, yên tâm?”

Ngũ Y Y tò mò nhìn chằm chằm cửa sổ lớn.

Bộ dáng kia, khiến Hoắc Phi Đoạt trong nháy mắt muốn sụp đổ.

“A! Phi Đoạt!”

Quần áo trên người Ngũ Y Y bị Hoắc Phi Đoạt trực tiếp xé rách.

Cứ như vậy hai đỉnh núi căng tròn nhảy vào trong tầm mắt Hoắc Phi Đoạt.

Lúc này Ngũ Y Y ngồi ở trên bàn làm việc, mà Hoắc Phi Đoạt đứng ở bên cạnh bàn, đối với cô giở trò.

Hoắc Phi Đoạt một đường từ môi của cô hôn đến cổ của cô, tiếp theo là xương quai xanh tinh xảo.

Sau đó là đỉnh núi mềm mại.

Áo ngực của Ngũ Y Y đã bị cởi ra.

Hoắc Phi Đoạt ngậm tiểu anh đào.

Cơ thể Ngũ Y Y nhịn không được run rẩy.

“Thế nào, như vậy đã không chịu nổi?”

Hoắc Phi Đoạt cố ý làm chuyện xấu, khê cắn một cái tiểu anh đào đã sớm đỏ thắm.

“A.”

Ngũ Y Y kêu nhỏ một tiếng.

Hoắc Phi Đoạt kéo khóa quần jean Ngũ Y Y xuống cởi ra.

Vừa dùng chút lực, quần jean bó sát người đã bị gạt ra.

Thân thể trần truồng của Ngũ Y Y chỉ mặc một cái quần lót nhỏ ở dưới ngồi nghiêng ở trên bàn.

Tình cảnh hết sức nóng bỏng.

Hoắc Phi Đoạt cảm giác phân thân giống như sắp nổ tung, nhịn khổ cực kỳ.

Một bên gạt quần lót nhỏ của cô.

Ngũ Y Y đáng thương hết che nơi này tới nơi kia.

Làm sao để che được.

Bộ dáng kia chọc cho Hoắc Phi Đoạt nhịn không được nữa.

Giơ lên hai chân của cô, lấy dục vọng của mình ra, không có dấu hiệu nào liên tiến vào cơ thể của cô.

“A!”

Ngũ Y Y hét lên một tiếng, cổ nhỏ của ngựa ra sau .

Đột nhiên bị cảm giác căng đầy làm cho không biết làm sao.

Hoắc Phi Đoạt đầu tiên là từ từ đi tới, rồi chậm chậm rút ra.

Ngũ Y Y bị anh làm cho nhột khó nhịn.

Vừa xấu hổ muốn anh nhanh lên một chút, nhưng kìm nén lại.

Lông mày hơi nhăn lại cúi đầu rên rỉ.

Đột nhiên, Hoắc Phi Đoạt bắt đầu gia tăng tốc độ.

Ngũ Y Y hình như rốt cuộc cũng thỏa mãn.

Trong lỗ mũi tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn.

Đến cuối cùng không để ý hình tượng lớn tiếng kêu lên.

“A! A. Ủ. A.”

Đây đối với Hoắc Phi Đoạt chính là một liều thuốc tốt nhất.

Ngũ Y Y thậm chí có thể cảm thấy này vật to lớn ở trong mình hoạt động giống như to ra mấy phân.

Hoắc Phi Đoạt đâm vào mấy cái, đem Ngũ Y Y từ trên bàn làm việc ôm xuống.

Để cho cô cơ thể trần truồng đứng trước cửa sổ lớn sát đất.

Mặc dù biết bên ngoài không thấy được cảnh tượng bên trong.

Thế nhưng bộ dạng không mảnh vải che thân đứng ở phía trước cửa sổ, làm cho Ngũ Y Y xấu hổ không chịu được.

Nhưng không để cô có chút cơ hội để thở.

568. Chương 573: Người Nào Đó Thích Ăn Dấm Chua 8

Nhưng không để cho cô có cơ hội để thở.

Hoắc Phi Đoạt đã từ phía sau cô tiến vào.

Ngũ Y Y bị đè ở trên thủy tinh.

Phong nhũ bị chen chúc tại trên thủy tinh, thủy tinh lạnh lẽo làm cho cô có cảm giác nhạy cảm hơn.

Đôi nhũ vốn đứng thẳng nay càng cứng rắn hơn.

Sau lưng bị vật khổng lồ hạ xuống đánh thẳng vào mình.

Ngũ Y Y cảm giác một luồng nhiệt từ đùi thổi quét toàn thân.

Hoắc Phi Đoạt thở gấp ngay tại bên tai.

Ngũ Y Y cảm thấy trước nay chưa có cảm giác kích thích này.

Sau lưng Hoắc Phi Đoạt hình như cũng hưởng thụ.

Hai tay chống thủy tinh, nhanh chóng rút ra cắm vào.

Nhìn người trước mắt thở gấp không ngừng, anh chỉ nghĩ nhanh hơn nữa.

“A, a a!”

Ngũ Y Y giống như đã leo lên ngọn núi cao nhất, Hoắc Phi Đoạt cảm giác lối đi nhỏ hẹp giống như có vô số cái miệng nhỏ nhả hút mình vào.

Một luồng nhiệt lên đến đỉnh.

Hoắc Phi Đoạt bị một nhát này kích thích, cũng tăng nhanh tốc độ chạy nước rút.

Rốt cuộc sau khi ra sức chạy nước rút, Hoắc Phi Đoạt đem lấy mầm móng của chính mình bắn vào trong cơ thể Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y lúc này đã không còn hơi sức, áp sát vào thủy tinh lạnh lẽo, thân thể không ngừng run rẩy.

Hoắc Phi Đoạt từ phía sau ôm lấy cô, hai người còn kết hợp chặt chẽ với nhau.

Hai người bọn họ, lẳng lặng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, hưởng thụ nhiệt độ lẫn nhau.

Tiêu Lạc nhìn cô gái trước mắt, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Cô tại sao nhất định phải đi theo tôi?”

Tiêu Lạc lạnh lùng đặt câu hỏi.

“Tôi đã sớm nói qua, anh là người đàn ông đầu tiên đánh bại tôi, tôi phải đi cùng với anh.”

Cô gái kia, không, chính xác mà nói, phải là một nữ sinh.

Giống như mới 18 tuổi.

Tóc thật dài, đen như mực.

Gương mặt mặc dù không không trắng lấm, nhưng màu sắc lại vô cùng khỏe mạnh.

Khéo léo sổng mũi đứng thẳng.

Lông mày rậm giống như con trai, nhưng hợp với mắt lấp lánh.

Khác nhau có một lần ý vị.

Vóc người cũng là nhất đẳng tốt, thon dài cao lớn.

Một đôi chân, càng thêm có lực.

Dù sao nói tóm lại, này có thể nói là phong cách của mỹ nữ.

Quan trọng nhất là, cô ấy là một cao thủ võ thuật.

“Tôi đã nói qua, trên đời này, có thể có rất nhiều người đàn ông đánh cô mà. Mà tôi, chẳng qua là ngẫu nhiên người đầu tiên đánh trước.”

Tiêu Lạc đối với lời của cô..., cảm thấy vô cùng thái quá.

Hiện tại cũng không phải là ở quay kịch trên TV, hai người bọn họ cũng đều không phải nhân vật chính trong tiểu thuyết võ hiệp.

Tại sao cứ nhất định phải lập lời thề là người đàn ông đầu tiên đánh bại mình?

“Tôi mặc kệ, tóm lại, anh chính là người đàn ông kia. Cho nên, tôi nhất định muốn cùng anh ở chung một chỗ. Coi như anh không cần tôi...tôi tuyệt đối cũng không sẽ rời đi.”

Cô bé kia hình như vô cùng quật cường, lời nói của Tiêu Lạc, cô căn bản không nghe lọt.

“Cô bây giờ rốt cuộc đang nói cái gì? Tôi không phải là cái người tốt gì, không đáng giá như cô vậy, hơn nữa, trong lòng của tôi đã có người khác.”

Giọng nói Tiêu Lạc lạnh như băng vang lên trong căn phòng nhỏ.

Cô gái hình như nghe đến một câu cuối cùng thì thân thể có nhỏ nhẹ lay động.

Nhưng nàng lập tức liền khắc chế.

Mắt to lấp lánh giống như có chút ửng hồng.

Thế nào, không chấp nhận mình là bởi vì trong lòng đã có người sao?

“Vậy anh lúc ấy tại sao không giết tôi?”

Cô gái nhỏ hỏi.

“Tôi hiện tại rất hối hận lúc ấy lại không làm như vậy, tóm lại, thương dưỡng cho tốt, sau đó liền rời khỏi nơi này.”

569. Chương 574: Anh Rất Nhớ Em 1

Tiêu Lạc nói xong những lời này rồi rời đi.

Hắn không có lời thừa thãi để nói với cô bé này.

Đối với anh mà nói, trên thế giới chỉ có một người phụ nữ duy nhất đó chính là Ngũ Y Y.

Anh chỉ vì một người phụ nữ mà sống.

Mà cô gái kia, tên là Nguyễn Lâm Tịch.

Chính cô là người canh giữ Âu Dương Chấn Đình trong biệt thự, chính là cô gái cùng mình giao đấu.

Tiêu Lạc không nghĩ tới, sau ngày đó trở về.

Mở cốp xe phía sau phát hiện cô đang hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, Nguyễn Lâm Tịch không chịu đi.

Cô đưa ra lý do thật sự khiến Tiêu Lạc không thể nào tiếp thu được.

“Lão đại, anh lần trước bảo tôi điều tra người canh giữ Âu Dương Chấn Đình trong biệt thự bị mất tích. Tôi đã tra được một chút manh mối.”

A Trung hướng Hoắc Phi Đoạt báo cáo.

“Nói!”

Hoắc Phi Đoạt cho tới bây giờ không muốn nghe nhiều lời nói vô ích.

“Dạ! Người kia bảo vệ trị an bị mất tích, là người mà chúng ta khi đó đặc biệt tin dùng. Bởi vì cô là người có võ thuật vô cùng lợi hại, cho nên lúc đó chúng ta mới dùng cô ấy. Thế nhưng trong lúc hợp tác có một điều kiện, chính là chúng ta không được tiết lộ ra bất kỳ tư liệu nào về cô ấy. Sau đó tôi cũng có đi điều tra về gia cảnh của người này, nhưng là, không có tra ra được gì cả.”

A Trung lắc đầu một cái, người này thật rất thần bí.

“Tại sao lúc ấy không báo cáo với tôi chuyện này?”

Hoắc Phi Đoạt nghe được A Trung báo cáo, càng cảm thấy kỳ quái.

Một người thần bí là thuộc hạ của mình làm công việc vô cùng quan trọng, mà mình cũng không biết rõ gương mặt thật của cô.

Quan trọng nhất là, người này, lại là một cô gái.

“Lão đại, lúc ấy anh mới vừa tiếp nhận cả một tập đoàn công ty hắc đế, vô cùng bận rộn. Tôi nghĩ chút chuyện nhỏ này không cần làm phiền đến anh.”

A Trung xem chuyện này đã khiến cho Hoắc Phi Đoạt hứng thú.

“Tiếp tục điều tra!”

Trong lòng Hoắc Phi Đoạt nói cho anh biết, người phụ nữ này biến mất, không có đơn giản như vậy.

“Dạ!”

A Trung nhận lệnh.

Nguyễn Lâm Tịch ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ.

Hồi tưởng lại thời điểm mình rời khỏi sư phụ, đối với sư phụ phát thề nói.

Cô không phải vì cái xã hội phức tạp này mà lẩn lộn.

Mới đồng ý yêu cầu của tập đoàn đế quốc.

Không ngờ, cũng là vì vậy công việc hài lòng này, khiến cho lời thề có hiệu lực.

Nhưng, tại sao trong tim của anh đã có người khác rồi?

Mình, lần đầu tiên nhìn liên yêu anh.

Tiêu Lạc ngồi xuống cạnh cửa sổ, một người uống rượu.

Hồi tưởng lại ngày đó cùng Y Y yêu nhau.

Lại đột nhiên cảm thấy ngực đau quá.

Trên thế giới chuyện tình đều là không như theo ý muốn của con người sao?

Tại sao không thể cùng người yêu của mình cùng nhau đi đến cuối đời?

Thời điểm Tiêu Lạc đang suy nghĩ, là bởi vì mình quá yếu ớt, không đủ mạnh mẽ, cho nên không thể bảo vệ người mình yêu.

Nhưng, Y Y tại sao lại không để ý tới mình.

Không phải nói mọi người yêu nhau trái tim luôn hướng về nhau sao?

Mỗi khi nhớ tới đoạn ngắn ngủi cùng Y Y hôn nhau.

Những mảnh vụn ký ức kia giống như rễ cắm thật sâu ở bên trong đầu óc mình.

Thỉnh thoảng lại nhảy ra.

Môi của cô ấy mềm mại, mỗi lần chạm vào cũng sẽ cẩn thận sợ làm hư.

Lưỡi của cô ấy linh hoạt, mặc dù không hiểu thế nào di động, cũng làm cho lòng người hỗn loạn.

Tiêu Lạc cười khổ nhớ lại tất cả.

Bất tri bất giác uống xong ba bình rượu mạnh.

Hiện tại, đầu có chút choáng váng.

Nguyễn Lâm Tịch ở trong phòng thật sự là buồn bực không chịu nổi, mở cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài hóng mát một chút.

Thời điểm tới phòng khách, đột nhiên nghe được âm thanh chai rượu ngã xuống đất.

570. Chương 575: Anh Rất Nhớ Em 2

Thời điểm tới phòng khách, đột nhiên nghe được âm thanh chai rượu ngã xuống đất.

Cảnh giác cô lập tức nín thở lắng nghe.

Thế nhưng nghe được tiếng thở dốc nặng nề.

Không phải là tới đánh lén người, núp trong bóng tối không muốn bị phát hiện người này tại sao lại phát ra tiếng thở dốc lớn như vậy.

Canh giữ Âu Dương Chấn Đình tại biệt thự ba năm, võ công của Nguyễn Lâm Tịch cũng không phải là thường.

Vậy sẽ là ai?

Đã trễ thế này một người ở trong phòng khách, cũng không mở đèn, đen như mực.

Nguyễn Lâm Tịch nghe âm thanh tim đập, đi vào nhờ ánh sáng của trăng, lại thấy Tiêu Lạc nằm ở trên bệ cửa sổ.

Nhìn lại bên cạnh để chai rượu, Nguyễn Lâm Tịch hiểu.

Ánh trăng dịu dàng chiếu lên trên gương mặt tuần tú của Tiêu Lạc.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn có chút ngây người, không nhận được đưa tay ra, muốn sờ lên mặt của anh một cái.

Nhưng, không biết nguyên nhân gì, lại khiến Nguyễn Lâm Tịch thu tay về.

Nhưng trong nháy mắt thời điểm cô đang muốn thu tay về, cánh tay thon dài, lại bị người đang nằm kia nắm thật chặt.

“A!”

Nguyễn Lâm Tịch bị sợ khê kêu một tiếng.

“Đừng đi, em đừng đi! Anh rất nhớ em!”

Tiêu Lạc từ từ ngẩng đầu lên, lại thấy Ngũ Y Y đang đứng ở trước mặt của mình.

anh làm sao có thể để cho cô rời khỏi mình?

Tiêu Lạc dùng sức, liền đem Nguyễn Lâm Tịch vẫn còn đang đứng sững sờ kéo vào trong ngực mình.

Nguyễn Lâm Tịch lần này bị kinh sợ không nhỏ.

Thế nào, thế nào đột nhiên lại thân thiết như vậy.

Mới vừa không phải còn nói trong lòng đã có người sao?

Thế nào hiện tại lại chặt ôm mình chặt mình như vậy.

Nguyễn Lâm Tịch khản trương hít thở không được, ngay cả có thể nghe được tiếng tim mình đập rõ ràng.

“Tiêu Lạc, anh...anh đang làm gì vậy?”

Nguyễn Lâm Tịch khê đẩy Tiêu Lạc, cố gắng để cho anh tỉnh lại.

Nhưng bây giờ Tiêu Lạc đã say không phân rõ trắng đen.

Huống chi ánh mắt anh nhìn, rõ ràng là Ngũ Y Y.

Anh làm sao có thể buông tay đây?

Nguyễn Lâm Tịch càng đẩy, Tiêu Lạc càng ôm chặt.

Nguyễn Lâm Tịch từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cũng chưa có cùng người đàn ông nào có khoảng cách tiếp xúc thân mật như vậy.

Cho dù có, cũng chỉ là trong chiến đấu.

Đó không phải là xen lẫn tình cảm.

Nhưng bây giờ, khí này quá mức tế nhị.

Cảm giác này quá nhiều mập mờ.

Nếu như đèn mở ra, có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Lâm Tịch đã hồng như quả táo.

Đây rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Nguyễn Lâm Tịch bị Tiêu Lạc ôm như vậy, đầu óc đã không thể vận chuyển bình thường được.

“Anh muốn em, hiện tại liền muốn em!”

Tiêu Lạc mơ mơ màng màng nói ra câu này khiến Nguyễn Lâm Tịch thiếu chút nữa dọa ngất.

“Muốn em?”

“Đúng! Muốn em!”

“Anh sẽ không bỏ em, em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh. Hiện tại liền muốn em trở thành người phụ nữ của anh!”

Tiêu rơi cơ hồ gào lên nói ra những lời này.

Mặc dù võ công của Nguyễn Lâm Tịch so với người thường cô có thể đấu lại.

Nhưng, dưới tình hình này, cô làm sao có thể có năng lực phản ứng đây?

Thời điểm Nguyễn Lâm Tịch đang không biết làm sao, Tiêu Lạc bế cô lên.

Bước nhanh hướng vào phòng ngủ của mình.

Y Y, tối nay em sẽ là của anh.

Qua tối nay, em vĩnh viễn là của anh.

Không người nào có thể từ cướp em từ bên cạnh anh.

Y Y, em rốt cuộc đã tới, anh biết trong lòng em còn có anh, sẽ không dễ dàng bỏ anh như vậy.

Tiêu Lạc trong lòng suy nghĩ.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị Tiêu Lạc hung hăng mở ra .

Nguyễn Lâm Tịch đã bị Tiêu Lạc ném lên giường.

Đèn vẫn không có mở, trong phòng chỉ có thể mơ hồ thấy một bóng người.

Nguyễn Lâm Tịch chợt có chút sợ.

Tại sao đột nhiên lại nói ra những lời như vậy, còn đem mình ôm đến trong phòng ngủ.

571. Chương 576: Anh Rất Nhớ Em 3

Tại sao đột nhiên lại nói ra những lời như vậy, còn đem mình ôm đến trong phòng ngủ.

Mặc dù Nguyễn Lâm Tịch chỉ mới có mười chín tuổi, còn chưa có trải qua loại chuyện như vậy.

Nhưng cô cũng không phải ngốc, cô rất rõ ràng đi tới nơi này là muốn làm cái gì.

Không để cho cô kịp suy nghĩ, Tiêu Lạc đã nhào tới.

Nguyễn Lâm Tịch ngửi thấy mùi rượu nồng đậm, ngửi thấy mùi trên người Tiêu Lạc.

Không sai, ngày đó ở Sơn Trang, mình ngửi thấy được đúng là mùi này.

Dịu dàng, tinh tế, cái loại đó vừa ngửi sẽ nghiện.

Thì ra là chính là trên người anh.

Lúc này, Tiêu Lạc đã đưa tay vào quần áo của cô.

Bao phủ lên nơi mềm mại đáng yêu.

Nguyễn Lâm Tịch giống như là bị chạm điện giật.

Cô cho tới bây giờ cũng chưa bị người nào sờ qua, Tiêu Lạc đột nhiên như vậy, làm cho cô phản xạ có điều kiện.

Cứ cho Tiêu Lạc là người đàn ông mà cô yêu, nhưng việc không rành sự đời cũng có chút làm cho cô sợ.

Nhưng Tiêu Lạc không nghĩ như vậy, bởi vì hiện tại người anh thấy, chỉ có Ngũ Y Y.

“Em luôn trốn tránh anh, tại sao cho đến bây giờ vẫn trốn tránh anh. Em không phải là nói thích anh sao? Không phải sao? Vậy thì trở thành người phụ nữ của anh đi.”

Trong giọng nói của Tiêu Lạc, mang theo chút bi thương.

Nguyễn Lâm Tịch nghe vào trong tai, không hiểu sao có chút đau lòng.

“Tiêu Lạc, là, là em. Em là.”

Nguyễn Lâm Tịch muốn khiến Tiêu Lạc tỉnh táo một chút, lời cô còn chưa nói hết.

Đôi môi liền bị Tiêu Lạc bắt lấy.

Cứ như vậy, Nguyễn Lâm Tịch không còn biết gì.

Lưỡi Tiêu Lạc linh hoạt mà giảo hoạt.

Thừa dịp Nguyễn Lâm Tịch không chú ý, liền chui vào trong khoang miệng của cô.

Tham lam mút nước miếng trong miệng của cô.

Y Y, môi của em vẫn như thế luôn làm anh mê luyến.

Bảo anh làm sao có thể buông tay!

Tiêu Lạc đặt tay lên đỉnh núi cao.

Chỗ kín dục vọng cũng đã trướng lên.

Y Y, anh rốt cuộc cũng có được em.

Tiêu Lạc dùng sức hôn, Nguyễn Lâm Tịch thậm chí có chút làm đau.

Chẳng lẽ hôn môi đều là như vậy sao?

Trong lòng cô gái đơn thuần lặng lẽ nghĩ.

Hai vú bị Tiêu Lạc nắm, toàn thân giống như sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu.

Rõ ràng cô muốn đưa tay đẩy ra, nhưng lại không dùng sức được.

Tiêu Lạc đặt tay lên bóp nhẹ đôi nhũ phong nhỏ bé đáng yêu, sau đó đưa nó đẩy tới.

Hạt đậu nhỏ bé của Nguyễn Lâm Tịch cứng rắn xuất hiện trước mặt Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc nhẹ nhàng ngậm một viên, đầu lưỡi vòng quanh nó xoay một vòng.

“Ừ.”

Bị liếm như vậy, Nguyễn Lâm Tịch không nhịn được từ trong khoang mũi phát ra một tiếng than nhẹ.

Một tay khác của Tiêu Lạc vẫn vuốt ve nơi thịt non mềm mại trắng nõn.

Xúc cảm thật sự rất kỳ lạ.

Một lát, Tiêu Lạc thành linh ngậm trong miệng quả anh đào nhỏ, xoay vòng ngậm một viên khác.

Quả anh đào nhỏ vừa rồi được vỗ về, mang theo sợi tơ trong suốt.

Ánh trăng chiếu lên, ửng sáng, Nguyễn Lâm Tịch xấu hổ không dám nhìn.

Tiêu Lạc hướng về phía đôi nhũ phong vừa rồi bị đè ép, yêu thích không buông tay.

Đùa bốn một hồi lâu, chỉ mới vừa bị trêu chọc, đã làm cho Nguyễn Lâm Tịch chưa biết mùi đời thủy triều tràn lan.

Cô cho tới bây giờ cũng chưa có trải nghiệm qua loại cảm giác này, toàn thân nóng lên.

Đột nhiên, tay của cô giống như đụng phải một vật cứng.

Mặc dù không có thấy qua vật kia, nhưng là nàng hiểu đây là cái gì.

Xấu hổ lập tức thu tay về.

Nhưng tay nhỏ bé, lại bị kéo về chỗ vật cứng đó lần nữa.

“Không...không được!” Nguyễn Lâm Tịch xấu hổ cực kỳ, cô muốn thu tay.

Nhưng Tiêu Lạc làm sao có thể đồng ý.

Đem tay cô đặt lên chỗ nổi lên của mình.

Tiêu Lạc nghĩ thầm, Y Y, chẳng lẽ em không muốn sờ anh sao?

572. Chương 577: Anh Rất Nhớ Em 4

Tiêu Lạc nghĩ thầm, Y Y, chẳng lẽ em không muốn sờ anh sao?

Nguyễn Lâm Tịch bị xúc cảm vật cứng này làm cho hù sợ, làm sao lại cứng như vậy, lớn như vậy, giống như, là một cây gậy sắt.

Mặc dù là cách quần, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của vật kia.

Tiêu Lạc bị đôi tay vụng về đụng vào làm cho dục vọng sâu hơn.

Anh đem Nguyễn Lâm Tịch đè lên giường, không để ý nhiều như vậy, liền kéo sạch quần áo trên người cô.

Một thân thể xinh đẹp trong suốt đặt dưới ánh trăng, ở trước mặt Tiêu Lạc.

Người trước mắt, đỏ mặt, không biết nên che mặt hay che phía dưới.

Bộ dáng làm cho động lòng người.

Y Y, em thật xinh đẹp.

Trong lòng Tiêu Lạc nghĩ.

Cởi ra quần dài của mình, Tiêu Lạc đã đứng đứng.

Mặc dù đèn trong phòng rất tối, nhưng là Nguyễn Lâm Tịch có thể thấy được bộ vị nam tính kia.

Cô xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, lại bị Tiêu Lạc quay qua.

“Thế nào, em cũng đã sờ, còn không dám nhìn sao?”

“Em.”

Vốn thân thể trần truồng cũng đã làm cho cô rất hốt hoảng, bây giờ lại muốn cô xem chỗ đó.

Tiêu Lạc vuốt ve thân thể nhạy cảm của Nguyễn Lâm Tịch.

Dùng miệng hôn cái trán của cô, cái mũi của cô, đôi môi của cô còn có xương quai xanh.

Xuống phía dưới, hôn bầu ngực của cô cùng bụng nhỏ còn có bắp đùi bắp chân.

Giống như mỗi một tác da thịt trên người cô cũng không thể bỏ qua cho, Tiêu Lạc hôn nghiêm túc cẩn thận như vậy.

Bị người hôn như vậy ở trên người, cơ thể Nguyễn Lâm Tịch hơi run rẩy.

Tiêu Lạc kéo chân dài của cô khoác lên trên vai.

Trong lòng Nguyễn Lâm Tịch lập tức nói lên.

Sắp tới sao? Muốn bắt đầu sao?

Có thể hay không rất đau?

Thật muốn đem lần đầu tiên quý giá của mình cho người đàn ông này sao?

Nhưng tại sao, đến bây giờ, anh cũng không một lần kêu lên tên của mình?

Ngược lại giống như là, đem mình trở thành một người phụ nữ khác.

Trong lúc Nguyễn Lâm Tịch đang rối rắm suy nghĩ.

Tiêu Lạc đẩy phân thân vào, đâm vào thân thể của cô.

“A! Thật là đau!”

Không có chuẩn bị sẵn sàng đột nhiên xông vào làm cho Nguyễn Lâm Tịch thiếu chút nữa nước mắt chảy ra ngoài.

Một giọt máu đỏ tươi ở trên chiếc khăn trải giường trắng bạch.

Giống như một đóa hoa anh đào nở rộ, giống như là nói với một cô gái yêu say đắm.

“Ừ.”

Bị này khít khao bao vây, Tiêu Lạc cũng là nhịn không được than nhẹ một tiếng.

Anh bắt đầu chậm rãi rút ra vật to lớn.

Nằm ở trên người của Nguyễn Lâm Tịch, trong đầu Tiêu Lạc là một người khác.

Y Y, em tốt cuộc cũng cùng anh trầm luân!

Anh tốt cuộc, cũng có thân thể của em.

Cảm giác đau đớn bao quanh Nguyễn Lâm Tịch.

Cô nghĩ, làm chuyện này đau như vậy, tại sao còn có nhiều người vẫn nguyện ý đi làm.

Cô đau đến nỗi muốn gào thét, nhưng người kiên cường như cô, làm sao lại không nhịn được loại đau đớn này.

Tiêu Lạc từ đứt vào, Nguyễn Lâm Tịch phát hiện cảm giác đau đớn giống như từ từ biến mất. Thay thế là loại cảm giác toàn thân tê dại. Đột nhiên có loại cảm giác trống rỗng, Nguyễn Lâm Tịch thật là muốn Tiêu Lạc vào sâu hơn một chút. “Cảm nhận được sao? Cảm nhận được anh sao?” Tiêu Lạc chậm rãi hỏi. Nguyễn Lâm Tịch nhẹ nhàng gật đầu một cái. Không ngờ Tiêu Lạc lại lớn tiếng nói: “Nói chuyện, anh muốn nói chuyện với em! Nói em cảm nhận được anh, nói em được anh làm cho vô cùng thoải mái!” Nguyễn Lâm Tịch bị dọa sợ, ban ngày Tiêu Lạc dịu dàng làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này. “Em...em cảm nhận được!” Nghe được câu này, Tiêu Lạc hình như được khích lệ. Đột nhiên tốc độ nhanh hơn. Phía dưới đột nhiên nhận được cảm giác trước nay chưa từng có.

573. Chương 578: Anh Rất Nhớ Em 5

Phía dưới đột nhiên nhận được cảm giác trước nay chưa từng có. “Ừ. A! Ừ. Ừ, ừm!” Nguyễn Lâm Tịch không kêu, giường. Cô chỉ cất tiếng rên rỉ. Thế nhưng đối với Tiêu Lạc mà nói, quả thực là loại thuốc kích thích. Tiêu Lạc chạy nước rút mạnh hơn, một cái tiếp một cái càng không ngừng đụng chạm vào lối đi giữa của Nguyễn Lâm Tịch. Thỉnh thoảng người đàn ông phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp. Tiêu Lạc cảm thấy dục vọng mình giống như bị vô số cái miệng nhỏ nhắn dùng sức hút. Mỗi động một cái, càng thít chặt hơn. Không ngờ mật đạo Y Y lại nhỏ như vậy. Tiêu Lạc xem người phía dưới một chút, đầu tóc rối bời ở trên giường, còn có một ít ở trên mặt. Nguyễn Lâm Tịch hai tay bởi vì hưng phấn quá mức cùng kích động, không tự chủ được vòng qua sau lưng Tiêu Lạc. Cùng tiếp xúc, Nguyễn Lâm Tịch cũng không nghĩ buông tay. Đây là cô muốn lấy người đàn ông này cả đời, tiếp xúc nhiệt độ trên người của anh như vậy, không phải là điều mình muốn sao. Mặc dù lần này là bị anh ép buộc, nhưng là bây giờ, mình cũng là cam tâm tình nguyện, không phải sao? Nhìn người đàn ông dùng sức ra vào, Nguyễn Lâm Tịch đột nhiên nguyện ý vì người đàn ông này làm bất cứ chuyện gì. Cô nghĩ, có lẽ đây chính là yêu. Vì người yêu, cái gì cũng nguyện ý bỏ ra.

Tiêu Lạc dùng sức đút vào, rốt cuộc sau cùng xông lên sau, phun ra dục vọng đã nén lâu nay.

Một trận này nhiệt lưu đối với Nguyễn Lâm Tịch mà nói quả thực là kích thích trí mạng.

Chỉ cái này hạ xuống, nàng cũng phun ra chất mật.

Nguyễn Lâm Tịch đột nhiên cảm thấy trên mặt có chút ẩm ướt, duỗi tay lần mò, là nước.

Nước từ đâu tới đây?

Vừa ngẩng đầu, thế nhưng nhìn thấy Tiêu Lạc hốc mắt ướt đỏ.

Anh khóc sao? Tại sao lại khóc?

Mình cũng không trách anh, ngay cả đem lần đầu tiên quý báu cứ như vậy cho anh.

Y Y, anh rốt cuộc, rốt cuộc làm được.

Đàn ông không dễ khóc, nhưng rốt cuộc đối với người phụ nữ mình yêu, cũng là chỉ có thể rơi nước mắt mà thôi.

Nguyễn Lâm Tịch đột nhiên đối với người đàn ông này có chút đau lòng.

Đưa tay ôm anh hết sức chặt .

Mà hương thơm dịu dàng trong ngực Tiêu Lạc, cùng với say rượu, nặng nề đi ngủ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ trút xuống đi vào, bỏ ra chùm sáng màu vàng óng.

Tiêu Lạc ôm người trong ngực, vẫn còn đang ở trong mộng.

Có lẽ hiện tại anh rất hạnh phúc, bởi vì đêm qua ấy là lửa nóng.

Nhưng Tiêu Lạc không biết, này, tất cả đều là hiểu lầm.

Mà lúc này giờ phút này, Ngũ Y Y đang nằm ở trong ngực Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhìn gương mặt ngủ ngon của cô, trong lòng nhất thời mềm mại lên.

Lúc nào bắt đầu, nguyện ý vì cô mà thay đổi.

Lúc nào bắt đầu, nguyện ý vì cô mà tuân thủ.

Hoắc Phi Đoạt thậm chí nghĩ, nếu như thời gian có thể dừng lại, anh hy vọng là giờ khắc này.

Y Y nằm ở trong ngực của mình, không buồn không lo mà ngủ.

Mà mình, có thể lâu dài chăm chú mà nhìn lên.

Hoắc Phi Đoạt thấy cái miệng nho nhỏ của cô giật giật, không nhịn được nghĩ muốn hôn cô một cái.

Nhưng môi mỏng mới vừa đụng phải môi của cô, Ngũ Y Y liền mở ra hai mắt thật to.

Hoắc Phi Đoạt phản xạ có điều kiện mà nghĩ muốn tránh né, không ngờ lại bị người phía dưới ôm cổ.

“Thế nào, hôn em anh còn muốn chạy sao!”

Ngũ Y Y thừa dịp hôn lên, Hoắc Phi Đoạt bị cô chủ động làm cho không biết phải làm sao.

Nhưng, ngoài miệng cũng không có nhàn rỗi.

Một màn này tràn đầy hình ảnh tình yêu, đồng thời tại một gian phòng ngủ khác.

Tiêu Lạc chậm rãi mở mắt, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cặp mắt mơ hồ.

Nhưng kỳ quái, bên cạnh thế nhưng truyền đến hơi thở nhỏ nhẹ.

574. Chương 579: Anh Rất Nhớ Em 6

Tiêu Lạc nở nụ cười, Y Y còn đang ngủ sao?

Trong khoảnh khắc quay đầu, Tiêu Lạc đều tỉnh cả rượu!

Nguyễn Lâm Tịch!

Làm sao có thể, làm sao mình và Nguyễn Lâm Tịch lại trần truồng nằm chung một cái giường lớn, đắp cùng một cái chăn bông chứ.

Tuy người trước mắt còn đang ngủ say, nhưng cũng xinh đẹp động lòng người.

Lông mi thật dài, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng rung động.

Nhưng đối với Tiêu Lạc chính là sai lầm, không đáng.

Tiêu Lạc nhảy xuống giường, nhanh chóng tìm kiếm quần áo của mình.

Cử động của anh lại đánh thức Nguyễn Lâm Tịch đang nằm trên giường.

Tuy đêm qua đã như thế, nhưng khi Nguyễn Lâm Tịch nhìn bộ dáng trần truồng của Tiêu Lạc, vẫn còn có chút xấu hổ.

Dùng mền che chính mình, Nguyễn Lâm Tịch nhỏ giọng hỏi: “Anh, anh tỉnh rồi?”

Tiêu Lạc đang mặc quần lại nghe được giọng nói này, bị dọa suýt ngã xuống đất.

“A, à! Phải!”

Tiêu Lạc luống cuống tay chân, cuối cùng lại mặc quần áo vào.

“Anh, anh đi ra ngoài, em mau mặc quần áo vào đi. Chúng ta nói chuyện!”

Nói xong cũng đi ra ngoài, bỏ lại một mình Nguyễn Lâm Tịch.

Đây không phải là lần đầu tiên của Tiêu Lạc, nhưng anh ta không hiểu vì sao mình còn khấn trương hơn so với lần đầu tiên.

Nguyễn Lâm Tịch thật không phải là người chậm chạp, rất nhanh đã mặc quần áo tử tế, gọn gàng xuất hiện trước mặt Tiêu Lạc.

“Ngồi đi, trước tiên ăn một chút.”

Tiêu Lạc ngồi trước bàn ăn, trước mặt bày ra bữa sáng.

Nguyễn Lâm Tịch nhẹ nhàng vén sợi tóc ra sau tai, chậm rãi ngồi vào vị trí đối diện với Tiêu Lạc.

Hai người đều không dám ngẩng đầu, ngồi im lặng.

Cũng không ai ăn cơm.

“Này, cái đó.....” Vẫn là Tiêu Lạc phá vỡ không khí yên tĩnh này trước.

Chính anh ta cũng không hiểu vì sao mình có cảm giác tội lỗi.

Lại thật sự có lỗi với cô gái trước mắt này.

Lúc trước, anh ta không hề giữ lại chút kỷ niệm nào, cũng không cần giữ liên lạc với đàn bà cùng ăn nằm với mình.

Mà lần này, anh ta lại muốn nói chuyện với cô ấy.

“Ừ.....Anh nói đi!”

Nguyễn Lâm Tịch vẫn cúi đầu.

“Ngày hôm qua, anh, anh uống say!”

Tiêu Lạc thế nhưng lại nói chuyện hơi cà lăm.

“Anh không nhớ sau khi uống say đã xảy ra chuyện gì.”

Thật ra anh ta làm sao có thể không nhớ, vậy là trong trí nhớ của anh ta chỉ khắc sâu vào một đêm kia.

Bởi vì đêm qua, anh ta nghĩ rằng người nằm trong ngực mình chính là Ngũ Y Y.

Thật ra Nguyễn Lâm Tịch không nghĩ đến muốn anh ta phải chịu trách nhiệm, nhưng anh ta nói như vậy làm cô cảm thấy hơi đau khổ.

“Không nhớ rõ, vậy thì quên đi, Dù sao cũng không có chuyện gì lớn.”

Cô cố gắng kìm nén nước mắt của mình sắp chảy xuống, giọng nói hơi nghẹn ngào.

“Anh nói, anh không nhớ rõ. Em nói cho anh biết đi.”

Giọng nói của Tiêu Lạc vang lên lần nữa.

“Cái gì?”

Nguyễn Lâm Tịch nghe thế, lắp bắp sợ hãi, mạnh mẽ ngăn đầu chống lại ánh mắt của Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc chợt phát hiện, ánh mắt của cô đều sáng ngời giống như ánh mắt của Y Y>

Nhưng lại không giống như thế.

“Em nói cho anh biết đi, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Lạc lặp lại lời nói một lần nữa.

“Hôm qua, đêm qua, lúc em ra ngoài hóng mát, cảm thấy trên người anh có mùi rượu, đèn cũng không có mở. Sau đó anh, lại đột nhiên ôm lấy em....”

Mặt của Nguyễn Lâm Tịch ngày càng đỏ, nói không được nữa.

Những hình ảnh kia lại xuất hiện làm cô xấu hổ muốn chết.

Nghe đến đó, Tiêu Lạc đã xác định được đêm qua thật sự đã phát sinh quan hệ với cô bé này.

Sở dĩ vừa rồi anh ta muốn cô ấy nói ra, chính là muốn xác định cô không có nói dối.

575. Chương 580: Anh Rất Nhớ Em 7

Sở dĩ vừa rồi anh ta muốn cô nói ra, chính là muốn xác nhận xem cô có nói dối không.

Nghe giọng nói của cô, nhất định là sự thật.

“Chuyện đêm qua, anh chỉ có thể nói thật xin lỗi! Do anh uống say!”

Giọng nói của Tiêu Lạc khôi phục lại lạnh lùng như trước.

Nguyễn Lâm Tịch ngây ngấn cả người, cô thật không ngờ đêm qua sau khi nhiệt tình lại đổi lấy gương mặt giống như tòa núi băng của anh.

“Em biết, anh không có cách nào phải chịu trách nhiệm với em, phải không!”

Tiêu Lạc nhìn Nguyễn Lâm Tịch, nhưng cô ấy lại cúi đầu.

Thật lâu cũng không thấy nói gì, Tiêu Lạc cầm lấy dao nĩa, bắt đầu tao nhã dùng bữa sáng.

Nhưng trong lòng Tiêu Lạc lại không bình tĩnh được.

Bỗng dưng Nguyễn Lâm Tịch ngăn đầu, lộ ra nụ cười tươi.

“Được rồi. Em biết rồi. Dù sao trong chuyện này cả hai đều tự nguyện, em không cần anh chịu trách nhiệm!”

Tiêu Lạc dừng lại động tác trong tay, anh ta chợt cảm thấy hơi mất mát.

Tại sao phải như vậy, chẳng lẽ anh ta lại hy vọng cô khóc lóc nói nhất định anh ta phải chịu trách nhiệm sao?

Không, không thể nào.

Tiêu Lạc vứt bỏ những suy nghĩ kỳ quái đó.

“Nhưng em có một yêu cầu.” Nguyễn Lâm Tịch nói tiếp.

“Yêu cầu gì?” Tiêu Lạc ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt của Nguyễn Lâm Tịch rất kiên định, nói: “Để em ở lại chỗ này, bên cạnh anh!”

Tiêu Lạc suýt chút làm rơi cái nĩa trong tay.

Rốt cuộc cô bé này nghĩ thế nào, anh ta muốn cơ thể cô, còn không chịu trách nhiệm, cô còn muốn tiếp tục ở lại bên cạnh anh ta?

Tiêu Lạc nghĩ nghĩ, lại gật đầu đồng ý.

Không biết có phải vì chuyện đêm qua hay không, Tiêu Lạc cảm thấy mình không thể cự tuyệt cô nữa.

Nguyễn Lâm Tịch nói lời cảm ơn, liền đứng dậy rời đi.

Tiêu Lạc bị câu nói cảm ơn kia của cô khiến anh ta cảm thấy khó hiểu.

Sao anh ta cảm thấy mình chợt biến thành người xấu, muốn người ta, còn muốn người ta cảm ơn.

Tiêu Lạc cũng ăn không nhiều, rồi trở lại phòng ngủ.

Tiêu Lạc nhìn thấy một đóa hoa anh đào nở rộ trong tuyết trắng. Đó là chứng thực cho trận kích tình vào đêm qua.

Tiêu Lạc cảm thấy trong lòng rất buồn bực, có một loại cảm giác kìm nén nói không nên lời, làm cho anh ta cả thấy rất khó chịu.

Cô ấy còn là xử nữ, chưa từng trải qua chuyện như vậy!

Nhưng đêm qua anh ta say rượu, nghĩ rằng người khác nên hung hăng cướp đi sự trong sạch của cô ấy.

Nhưng hôm nay, ngay cả khi anh nói sẽ không chịu trách nhiệm, một câu oán hận cô cũng không nói.

Tiêu Lạc cảm thấy ái nấy sâu sắc, đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình rất không phải là đàn ông.

Làm chuyện như vậy đối với người ta, lại coi như xong việc.

Nhưng bây giờ trong lòng Tiêu Lạc chỉ có một mình Y Y.

Anh khắc sâu cảm giác tội ác này vào trong lòng, chôn vùi trong lòng mình, không muốn để ý đến.

Sau khi Nguyễn Lâm Tịch trở lại phòng cô, nước mắt rốt cuộc cũng chảy xuống.

Nhưng cô gắt gao cắn chặt răng, không muốn phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bởi vì cô không phải là một cô gái bình thường.

Cái gì cô cũng có thể chịu đựng được.

Tuy là chuyện như vậy, nhưng cô sẽ không nói với bất kỳ ai.

Cô cũng không hối hận, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Tiêu Lạc là tốt rồi.

... ..

Âu Dương Chấn Đình và Thạch Diên Thái Lang đang tiến hành kế hoạch.

Bọn họ chờ đợi tặng phần quà gặp mặt này cho Hoắc Phi Đạt.

“Lão đại, gần đây em cảm thấy việc làm ăn của chúng ta ở khắp mọi nơi đều quá thuận lợi rồi.” A Trung hơi lo lắng.

“Hả? Phải không?”

“Đúng vậy lão đại, tuy việc làm ăn của chúng ta không tệ, nhưng thịnh thoả cũng sẽ có vài tên tiểu nhân gây sự, nhưng khoảng thời gian gần đây, dường như quá mức yên tĩnh rồi.”

576. Chương 581: Anh Rất Nhớ Em 8

A Trung cũng không phải là người ngu, anh mặc dù ở giới hắc đạo, nhưng về phương diện buôn bán, vô cùng khôn khéo.

“Tôi nghĩ, đây là lễ vật đầu tiên Âu Dương Chấn Đình tặng cho tôi.”

“Âu Dương Chấn Đình? Ông ta mới trốn ra được, như thế nào lại có năng lực làm như vậy?”

Nghĩ đến Âu Dương Chấn Đình, A Trung có chút không tin tưởng.

Cái tên kia mới được Tiêu Lạc cứu ra, cứ coi như Tiêu Lạc giúp đỡ, nhưng tập hết hết tất cả đối phó với tập đoàn đế quốc, cũng không tránh khỏi chịu thua thiệt.

“Cậu không nên coi thường năng lực của ông ta, không phải còn có Thạch Điền sao? Hừ, hai lão thật đúng là không biết lượng sức.”

“A Trung, cậu nói với mọi người, khi bọn họ chuẩn bị hành động, chúng ta chủ động xuất kích.”

Hoắc Phi Đoạt làm sao sẽ để lại cho đối có cơ hội ra tay, anh từ trước đều là như vậy.

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Này chỉ sợ Âu Dương cùng Thạch Điền không có nghĩ tới thôi.

“Lão đại, chúng ta làm như vậy, sẽ có hay không có chút không ổn? Dù sao, làm như vậy, chính là chúng ta chủ động theo dõi chuyện rồi.”

A Trung vẫn còn có chút nghi ngờ, ngộ nhờ lão đại phân tích không đúng, về sau muốn đổi mặt cũng sẽ khó đối phó rồi.

“Lời của tôi..., làm theo!”

Hoắc Phi Đoạt làm sao sẽ không nghĩ tới, nhưng, nếu như anh không mạo hiểm đánh trước, như vậy cuối cùng bị thương, cũng chỉ có thể bên mình.

Tiêu Lạc đột nhiên nảy ra ý nghĩ, có lẽ, mình nên nghĩ biện pháp đến gần Ngũ Y Y.

Mà không cần phải đợi người khác trợ giúp mình.

Trong lòng nảy sinh ra ý tưởng tà ác, nhưng, vì có được Ngũ Y Y, Tiêu Lạc không có biện pháp khác.

“Này này, Hàn Giang Đình, cậu rốt cuộc sao vậy, mắt hờn mắt vía cả ngày.”

Ngũ Y Y dùng chiếc đũa chọc chọc cũng không có tức giận, gục xuống bàn Hàn Giang Đình.

“Cơm cũng không ăn, cậu nghĩ gì vậy, cậu đừng nói với mình là cậu đang yêu đơn phương nha!”

Ngũ Y Y miệng đầy thức ăn, ăn cực kỳ vui vẻ.

Hàn Giang Đình nghe được lời nói Ngũ Y Y lời nói, từ từ ngồi dậy.

“Đúng, chính là cái này. Mình nói mình như thế nào không nghĩ ra, cả ngày đều giống như mất hồn không có tinh thần, thì ra là yêu đơn phương.”

“Phốc.”

Ngũ Y Y một miệng cơm thiếu chút nữa phun ra.

Mặc dù mình mất trí nhớ không nhớ rõ Hàn Giang Đình là người như thế nào rồi. Nhưng mấy ngày nay quan sát, hoàn toàn có thể chắc chắn cậu ta chính là người không có kiên nhẫn. Còn yêu đơn phương, lừa gạt ai đó.

Mỗi ngày khi cậu ta cùng phụ nữ qua đêm xếp hàng dài, có thể lượn quanh trường học ba vòng rồi.

“Cậu làm gì thế, người ta đã đủ khổ sở rồi, cậu còn thêm dầu vào lửa!”

Hàn Giang Đình thấy đáng vẽ Ngũ Y Y, cực kỳ tức giận.

“Ôi chao, mình đây không phải có chút không kềm chế được kích động trong lòng. Cậu mà cũng phải yêu đơn phương? Là cô gái nào vậy làm cậu trở nên như vậy?”

Nếu là thật có, Ngũ Y Y cảm thấy nhất định phải đi theo cô gái đó học hỏi một chút.

Thủ đoạn Hàn Giang Đình cô rất rõ ràng, bản lãnh quyến rũ một cô gái, đây chính là thế giới hạng nhất. Tránh cho chính mình bị Hoắc Phi Đoạt bại hoại quyến rũ, liên tục động hiến thân.

“Là cô gái nhà nào vậy?”

Ngũ Y Y hỏi, mặc dù nàng biết, khả năng tồn tại của cô gái này là số lẻ.

“Này, Y Y, cậu có biết hay không trường học chúng ta xã đoàn võ thuật có một hội trưởng mới”

“Hội trưởng? Không biết, mình không có tham gia xã đoàn võ thuật, làm sao biết.”

Ngũ Y Y bĩu môi, người này như thế vào vừa này còn đang yêu đơn phương giờ lại chuyển sang xã đoàn võ thuật, sẽ không phải bị bệnh tâm thần phân liệt chứ.

577. Chương 582: Cô Gái Bí Ẩn 1

“Người hội trưởng đó, là nữ!”

Hàn Giang Đình vừa nói ra những lời này, Ngũ Y Y mới hiểu hai chuyện này có liên quan với nhau.

“Thì ra cậu đang để ý đến hội trưởng của xã đoàn võ thuật?”

Ngũ Y Y khinh thường nhìn Hàn Giang Đình, một bộ chỉ vào cơ thể anh, thế nào xứng với bề ngoài của hội trưởng người ta.

“Này này, người kia vẻ mặt như vậy là sao, xem thường mình chứ gì?”

Hàn Giang Đình nhìn ra Ngũ Y Y đối với mình khi dễ, rất bị đả kích.

“Này, chỉ là, mình làm sao có thể theo đuổi cô ấy đây?”

Hàn Giang Đình lập tức cúi đầu xuống.

“Cậu đừng nói như vậy, cậu xem cậu một chút, dáng dấp cũng coi như đẹp trai, mặc dù có chút gượng ép. Chính là chỗ này thể chất, chắc chắn, quá yếu!”

Ngũ Y Y lắc đầu một cái, bộ dáng bóp cổ tay.

“Y Y, mình không có như vậy. Mặc dù ở trường mình học không tốt, nhưng, cái này cũng không đại biểu mình không thể hổ lộ.”

“Ha ha ha, họ Hàn . Thì ra là như vậy, mình nghĩ cậu vì sao mất mắ như vậy, giống như cùng xương đánh cây hồng. Thì ra là ở trường học cùng người ta đến gần, người ta không để ý tới cậu a.”

“Ngũ Y Y, cậu cười cái gì! Mình đó là nhất thời dùng sai chiến lược, mình...mình còn có cơ hội!”

Hàn Giang Đình thấy Ngũ Y Y nhạo báng bộ dáng của mình, thế nên cà lăm nói.

“Mình chỉ cho cậu cách này!” Ngũ Y Y cười nói.

“Cách gì, cách gì?”

Hàn Giang Đình vừa nghe có cách, hai mắt bắt đầu lập tức sáng lên.

“Tham gia xã đoàn võ thuật!”

“Cái gì? Cậu bảo bản thiếu gia tham gia xã đoàn võ thuật?”

Hàn Giang Đình nghe Ngũ Y Y chỉ cách này, tức giận mắt trợn trắng.

“Thế nào, cậu Hàn đại thiếu gia thân thể ngàn vàng, không thể đập đầu sao!”

Ngũ Y Y liếc anh một cái, tiếp tục ăn cơm của mình.

“Không có biện pháp khác sao?”

Hàn Giang Đình nhất thời thành Lâm Đại Ngọc, một bên ưu sầu.

“Cậu bây giờ cơ hội đến gần hội trưởng người ta cũng không có, còn nói gì theo đuổi. Muốn đến gần cô ấy, biện pháp duy nhất chính là tham gia xã đoàn võ thuật. Mình sẽ hại cậu sao, hơn nữa, xem bộ dáng yếu đuối của cậu này, không rèn luyện, đoán chừng Phi Đoạt cũng là sẽ không cần cậu.”

Ngũ Y Y dọa Hàn Giang Đình, trực tiếp đem Hoắc Phi Đoạt mang đi ra.

“Cái gì? Sư phụ mình? Đây! Mình sao lại khổ như vậy!”

Hàn Giang Đình giống như thím Tường Lâm nhập vào, oán niệm lên bốn phía.

Ngũ Y Y đang ăn vui vẻ, đột nhiên, Hàn Giang Đình vỗ bàn một cái, đứng lên, bị sợ Ngũ Y Y thiếu chút nữa bị nghẹn!

“Làm gì vậy, không thấy mình đang ăn cơm sao?”

Ngũ Y Y bất mãn nói.

“Mình quyết định, vì theo đuổi cô gái mà lòng mình yêu, cùng lấy được kính yêu của sư phụ mình. Mình, Hàn Giang Đình, quyết định tham gia xã đoàn võ thuật, còn có Ngũ Y Y.”

Lời thề trước mặt, Ngũ Y Y coi như là nghe rõ, nhưng mà câu phía sau kia là có ý gì?

“Cái gì gọi là còn có Ngũ Y Y?”

“Chính là cậu cùng mình tham gia xã đoàn võ thuật.”

“Tại sao! Con bà nó, vì sao muốn mình cùng tham gia xã đoàn võ thuật với cậu!”

Ngũ Y Y nghe xong lời này, lập tức đặt xuống chiếc đũa.

“Cậu có phải bạn bè hay không...anh em cậu gặp nạn không phải giúp một tay sao? Không biết lo lắng cho bạn cùng lớp, lòng dạ rắn độc!”

“Dừng một chút, đây không phải là chuyện của cậu sao? Kéo mình vào làm gì, mình nhiều lắm là coi là một mưu sĩ, người có thấy mưu sĩ nào ra sân đánh giặc không?”

Ngũ Y Y thật sự là không chịu nổi cái tên Hàn Giang Đình này, thế nào ngay cả mình cũng không thể may mắn thoát khỏi.

578. Chương 583: Cô Gái Thần Bí 2

Ngũ Y Y thật sự không chịu nổi tên Hàn Giang Đình này, sao ngay cả cô không may mắn thoát khỏi cậu ta.

“Không có cách nào, tôi và cậu là một người lính như thế, cậu nhất định phải ra sân!”

Chạy thẳng đến xã đoàn Tinh Vũ.

“Cái đó, chúng tôi muốn ghi danh.”

Hàn Giang Đình nói với thư ký của xã đoàn Tinh Vũ.

“Nhưng bây giờ xã đoàn của chúng tôi đã đầy người rồi, xin lỗi bạn học, hay là các bạn đến xã đoàn khác đi.”

“Không được, chúng tôi nhất định phải tham gia, đúng không Y Y?”

Ngũ Y Y đứng sau lưng, một bộ dạng không biết phải làm sao.

“Đúng vậy bạn học, bạn giúp đỡ một chút nhé!”

“Vừa rồi bạn gọi là Y Y, chẳng lẽ, chẳng lẽ bạn chính là Ngũ Y Y!” Bạn học ghi danh kia hơi kích động.

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

“Không sao không sao, lập tức ghi danh cho các cậu, lập tức ghi danh liền.”

Nguyên nhân chính khiến Ngũ Y Y không hề liều mình phản kháng, là vì gần đây mỗi ngày bản thân cô đều bị Hoắc Phi Đoạt chinh xươg ổng chân đến mất trí.

Đây là cơ hội tốt để rèn luyện thân thể, nếu không sớm muộn gì cũng bị anh chơi đùa đến chết.

Hàn Giang Đình mở miệng nói: “Ôi, vẫn là mặt mũi của cậu lớn.”

Ngũ Y Y bây giờ đã thành thói quen, ở trường học mọi người nghe đến tên cô, tất cả đều phục tùng theo.

“Ai, đúng rồi, cô bé kia tên gì?” Ngũ Y Y hỏi.

“Ha ha, nói đến tên của cô ấy, đây giống như tên trời ban....”

Hàn Giang Đình ba hoa chính chòe, đã bị Ngũ Y Y cắt đứt,.

“Cậu bỏ nói nhảm đi, nói trực tiếp không được sao?” Hiện tại Ngũ Y Y nói chuyện với cậu ta lại không hề tức giận.

“Cô ấy tên là Nguyễn Lâm Tịch, thế nào, dễ nghe không?”

“Nguyễn Lâm Tịch sao?”

Tên rất dễ nghe, Ngũ Y Y nói thầm.

“Bạn học Hàn, bạn học Ngũ, đây là quần áo luyện tập của các bạn, ngày mai có thể đến luyện tập rồi.”

Người phụ trách ghi danh vừa rồi đi đến cười dịu dàng đưa hai bộ quần áo cho Ngũ Y Y và Hàn Giang Đình.

“Sao ngày mai mới có thể luyện tập? Vì sao hôm nay không thể?”

Hàn Giang Đình vừa nghe ngày mai mới có thể luyện tập, lập tức bắt lấy bạn học kia cầu xin.

“Ôi bạn học, cầu xin bạn, để cho chúng tôi bắt đầu luyện tập từ hôm nay đi.”

Ngũ Y Y kéo Hàn Giang Đình ra, quay đầu mỉm cười nói với bạn học kia: “Cái đó, ngài mai chúng tôi sẽ đến. Cảm ơn bạn.”

Sau đó lập tức thay đổi nét mặt, gương mặt nhỏ nhắn nói với Hàn Giang Đình.

”Ai! Hàn Giang Đình, rốt cuộc cậu có tiền đồ không. Người ta vừa nói ngày mai bắt đầu luyện tập đã chờ đợi không kịp rồi, muốn nhìn thấy đội trưởng Nguyễn, Nguyễn gì đó sao?”

Ngũ Y Y khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu lên, một bộ dạng đang dạy dỗ Hàn Giang Đình.

“Này, Ngũ Y Y, đến cùng cậu không hiểu lòng nhiệt huyết và cấp bách của mình, còn ở đây giáo huấn mình, nói cho cậu biết, sự phụ của bản thiếu gia chỉ có một người. Cho dù người đó có là người đàn ông của cậu, cậu cũng không thể giáo huấn mình, có nghe không. Này, mình đang hỏi cậu có nghe không, chờ mình một chút!”

Ngũ Y Y vốn không muốn để ý đến tên bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc.

Quay đầu nhanh chóng bước đi, bỏ lại Hàn Giang Đình gào khóc thảm thiết ở phía sau.

... ..

“Lão đại, đây là ảnh chụp mà ngài muốn.”

A Trung đưa cho Hoắc Phi Đoạt một tấm hình.

Nhận lấy tấm hình, Hoắc phi Đoạt nhíu mày lại.

“Không phải đã nói tôi muốn thấy mặt cô ta sao? Đây là có chuyện gì?”

Tên hình là một cô gái có vóc dáng xinh đẹp, mái tóc dài đen nhánh, nhưng trên mặt bị che một miếng vải đen, vốn không thấy rõ gương mặt.

579. Chương 584: Cô Gái Thần Bí 3

“Việc đó, lão đại, lúc người này đồng ý hợp tác với chúng ta, vẫn che vải đen như thế, không có người thấy rõ hình dáng của cô ta.”

A Trung xoa xoa tay, dè dặt trả lời.

Trong lòng thầm mắng cô bé kia còn trẻ lại học người ta cải trang giống phái Cổ Mộ, lại còn che mặt.

“Tôi chỉ cho cậu cơ hội cuối cùng, tôi muốn nhìn thấy mặt cô ta.”

Hoắc Phi Đoạt bắn bức ảnh bay ra xa, bức ảnh chụp như con dao sắc bén đâm thẳng vào khung cửa sau lưng A trung, có thể thấy tới cùng cổ tay của Hoắc Phi Đoạt khiến người khác sợ hãi đến mức nào.

Một tờ giấy mỏng manh ở trong tay anh lại trở thành hung khí có thể giết người, người đàn ông này thật đáng sợ.

“Vâng, lão đại ngài yên tâm.”

A Trung cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Hoắc Phi Đoạt nghĩ thầm, cô gái này là một chuyên gia về võ thuật chiến đấu, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đúng là không thể bỏ qua năng lực của cô.

Vì sao những người khác đều bị Tiêu Lạc giết chết, còn riêng chỉ có cô là mất đi tung tích.

Chi tiết này, tuyệt đối không thoát khỏi suy nghĩ của Hoắc Phi Đoạt.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, tầm mắt của Hoắc Phi Đoạt bị cửa sổ thủy tinh hấp dẫn.

Lần trước cũng tại nơi này, từ cửa sổ tòa cao tầng nhìn ra bên ngoài, anh tiến vào cơ thể đáng yêu kia.

Một lần kết hợp này, lại hòa hợp như vậy, làm say lòng người như vậy.

Nghĩ tới đây, Hoắc Phi Đoạt lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số của Ngũ Y Y.

“Alo, Phi Đoạt?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mềm mại của Ngũ Y Y.

Tâm tình của Hoắc Phi Đoạt trông khá hơn, vẻ lo lắng vừa rồi đột nhiên bị quét sạch.

Hoắc Phi Đoạt thầm nghĩ, có lẽ cô bé kia là vị cứu tinh mà ông trời ban cho anh, chỉ cần có cô bên cạnh, sẽ quên hết mọi buồn phiền.

“Y Y, là anh.”

Giọng nói tràn đầy từ tính của Hoắc Phi Đoạt vang lên bên lỗ tai của Ngũ Y Y.

Tuy là cách điện thoại, nhưng Ngũ Y Y có cảm giác như anh đang hít thở bên tai cô.

“Anh gọi điện đến làm gì?”

Nghe câu nói này, gương mặt Hoắc Phi Đoạt lập tức đen lại.

“Thế nào, tôi gọi điện cho người phụ nữ của mình, chẳng lẽ có gì không đúng sao?”

Ngũ Y Y biết cô nói sai lời, lập tức giảng hòa: “Ôi ôi, không đúng không đúng! Đương nhiên là có thể rồi!”

“Nói như vậy, em thừa nhận em là người phụ nữ của anh sao?” Hoắc Phi Đoạt thừa thắng xông lên.

“Cái gì? Ai là người phụ nữ.....Của anh chứ?”

Ngũ Y Y biết Hoắc Phi Đoạt không có lòng tốt mà trêu đùa cô.

Tuy mấy chữ trước nói rất có khí thế, nhưng hai chữ phụ nữ kia, có lẽ Ngũ Y Y nuốt trở lại.

“Cái gì? Anh không nghe rõ, em là gì của anh?”

Trong lòng của Hoắc Phi Đoạt đã sớm nở hoa, ngoài miệng chỉ nói anh không nghe.

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn xung quanh, rất tốt rất tốt, xung quanh đều yên lặng.

Vì vậy cô hắng giọng một cái, nhỏ giọng nói: “Phụ nữ, tôi nói đúng là phụ nữ!”

“Cái gì? Anh còn chưa nghe rõ!”

Hôm nay Hoắc Phi Đoạt rất vui, lâu rồi không đùa giỡn với cô bé này.

”Hoắc Phi Đoạt em biết rõ anh đang cố ý. Em không nói nữa!”

Ngũ Y Y chu cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn lên.

“Bây giờ em đang chu môi phải không?” Hoắc Phi Đoạt hí mắt nói.

“Anh, làm sao anh biết? Không, không đúng, em mới không có!”

Ngũ Y Y nhanh chóng phủ nhận, việc này cũng bị đoán trúng, mình quả thật là mất mặt.

“Còn chối, cô bé, khi nào thì em trở về?”

“Hả? Anh đã về đến nhà?”

580. Chương 585: Cô Gái Thần Bí 4

Ngũ Y Y gơ cổ tay lên nhìn, lúc này thì về đến nhà rồi, người này đúng là tài phiệt, đều không cần làm việc.

“Một chút nữa em sẽ về.”

“Lái xe đã đi rồi, bây giờ sẽ trở lại.”

Hoắc Phi Đoạt không để cho Ngũ Y Y có bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp cúp điện thoại.

dĩ nhiên, trước khi cúp điện thoại lưu lại một mệnh lệnh, trở về ngay lập tức!

Ngũ Y Y nhìn điện thoại trong tay, nổi giận đùng đùng nói: “Có tiền không nổi, trà trộn vào xã hội đen không nổi!”

“Ồ Ồ, đây là đang liếc mắt đưa tình đó!”

Hàn Giang Đình chán ghét nắm lỗ mũi của Ngũ Y Y.

“Để làm gì, bộ dạng của lão nương đây, còn hy vọng vào người ta nhìn trúng cậu, nằm mơ đi!”

Ngũ Y Y lắc lắc đầu, vứt bỏ Hàn Giang Đình lại phía sau.

“Thế nào, tôi và cô ấy đã hỗ trợ nhau, cô ấy có võ cao siêu, tôi lại yếu ớt như vậy, con bé như cậu thì biết cái gì!”

“Được rồi, cậu yên tâm đi, tôi đã đồng ý với cậu, thì nhất định sẽ hoàn thành!”

... ..

Nguyễn Lâm Tịch dùng một tay cầm điện thoại, đứng trước cửa sổ.

Vẻ mặt phức tạp, không biết là vui hay buồn, đố kỵ hay lạnh lùng.

“Nhưng, cô bé tên Ngũ Y Y kia, là người trong lòng anh sao?”

Bên kia đầu dây điện thoại thật lâu vẫn không trả lời.

“Thật xin lỗi, em không nên lăm lăm, anh xem như em chưa từng hỏiG Gặp lại.”

Nói xong, Nguyễn Lâm Tịch trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng tay của cô, lại nắm chặt điện thoại, bởi vì dùng quá sức, nên cái đốt ngón tay đều trắng bệch.

Ngũ Y Y, đúng là người trong lòng Tiêu Lạc không.

Như vậy đêm hôm đó, sau khi Tiêu Lạc say rượu lại coi mình là cô bé kia.

Rốt cuộc cô ấy là loại người gì, lại có thể khiến cho Tiêu Lạc trở nên như vậy.

Nguyễn Lâm Tịch chợt cảm thấy tò mò.

Hoặc nói là, xuất phát từ sự chán ghét của phụ nữ.

Tóm lại, cô ta rất muốn gặp cô gái tên Ngũ Y Y kia.

Nhớ lại đêm đó, mặt của Nguyễn Lâm Tịch không chịu được chợt đỏ bừng lên.

Đây là lần đầu tiên của cô, là cùng người đàn ông mình yêu nhất.

Trong khoảnh khắc anh ấy mạnh mẽ tiến vào người cô, Nguyễn Lâm Tịch thâm thê trong lòng suốt đời suốt kiếp phải có được người đàn ông này.

Cho dù cuối cùng anh có uống say hay không, cho dù đến cùng anh ấy có xem mình thành người phụ nữ khác hay không. Nguyễn Lâm Tịch đều xác định Tiêu Lạc là người đàn ông thuộc về cô.

Vì anh, cái gì cô cũng đều nguyện ý làm.

Cho dù tiếp cận người phụ nữ anh yêu nhất, cô cũng có thể làm được.

Tiêu Lạc cúp điện thoại, trong lòng lại không biết phải làm sao, có cảm giác khó hiểu.

Anh không phải là người quá vô tình như vậy.

Biết rõ Nguyễn Lâm Tịch có tình ý với mình, lại muốn cô ấy tiếp cận Ngũ Y Y.

Nhưng anh lại hơi vô sỉ.

Nhưng bắt đầu từ khi nào, hề mọi chuyện có liên quan đến Ngũ Y Y, anh sẽ trở nên máu lạnh vô tình.

Tiêu Lạc lắc đầu, không muốn suy nghĩ đến chuyện này.

Chỉ cần có thể tìm được Ngũ Y Y là tốt rồi, hy sinh cái gì cũng không sao cả.

Đều không sao!

“Ôi, Y Y, cậu nhanh một chút được không, cậu không thể tích cực thêm một chút sao?”

Hàn Giang Đình kéo tay Ngũ Y Y từ trong phòng học đi ra ngoài

“Làm gì làm gì vậy, tên nhóc Hàn Giang Đình này, dám quấy rầy mộng đẹp của tôi à.”

Ngũ Y Y đánh vào gáy Hàn Giang Đình, nói đúng ra, chính là đụng vào sợi tóc sau gáy của cậu ta.

Không có cách nào, chiều cao của hai người chênh lệch rất xa.

“Đêm qua cậu làm gì, ban đêm không ngủ được, ban ngày cậu chạy đến trường học để ngủ vậy!”

581. Chương 586: Cô Gái Thần Bí 5

“Đêm qua cậu đi đâu thế, buổi tối không ngủ được, ban ngày chạy đến trường học ngủ vậy?” Hàn Giang Đình tức giận hỏi.

Con bé kia ngã trúng đầu à, sao lại trở mặt thế.

Ngũ Y Y trầm nghĩ, tôi có thể nói cho cậu biết đêm qua tôi vận động kịch liệt cả đêm sao?

“Được rồi được rồi, tôi đi không được sao? Còn chưa tới giờ, cậu gấp làm cái gì chứ?”

Ngũ Y Y gạt bỏ cánh tay của Hàn Giang Đình ra, tự mình đi đến xã đoàn Tinh Vũ.

“Y Y, Y Y, cậu nhìn đi, đó chính là nữ thần của tôi!”

Trong ánh mắt của Hàn Giang Đình lóe lên tia tinh quang.

”Cầu xin cậu, có tiền đồ một chút được không. Để nữ thần của cậu nhìn thấy bộ dạng cậu thế này, có thể trực tiếp đá cậu ra!”

Ngũ Y Y ngẩng đầu, chen vào trong đám người, thật ra cô cũng thật hiếu kỳ muốn biết học vị xã trưởng học muội này có dung mạo thế nào.

Vừa nghe nói đến tên hội trưởng này, hội Tinh Vũ đã chặt kín người.

Tất cả mọi người đều về phía cô ta.

Thật vất vả lắm Ngũ Y Y nhờ “ưu thế” vóc dáng của mình, một đường từ bên dưới cánh tay người khác chen lên phía trước.

Chỉ thấy ở bàn giữa, có một cô gái cao lớn đứng đưa lưng về phía mọi người.

Nhìn bối cảnh của người đó, Ngũ Y Y nhin không được hét lên một tiếng “Oa!”

Chẳng trách tên hoa hoa công tử Hàn Giang Đình bị mê hoặc, gỡ bỏ bối cảnh lập tức giết chết hàng vạn con trai.

Mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa đơn giản, sợi sáng sáng óng ánh.

Cổ thon dài lộ ra đường cong đẹp mắt.

Ngũ Y Y chỉ nhìn bóng lưng thì có thể kết luận đó là một mỹ nữ.

Lại nhìn Hàn Giang Đình, lúc này cậu ta đang nhìn đến ngây người.

Hai mắt nhìn chăm chăm vào người đẹp trên khán đài, nước miếng chảy xuống hết.

Thí ra là một cô gái xinh đẹp, chẳng trách khiến cậu ta thành bộ dạng như vậy.

“Các bạn học!”

Một giọng nói thanh thúy truyền đến từ bóng lưng xinh đẹp phía trước.

Ngũ Y Y không chỉ tán thưởng một lần, người đẹp có bóng lưng sát thủ thì thôi đi, sao giọng nói cũng dễ nghe vậy chứ.

Ngũ Y Y này chính là như vậy, một chút kháng cự đối với trai đẹp cũng không có, nhưng đối với người đẹp, cũng dễ dàng thêm muốn lộ liễu.

Ngũ Y Y còn như vậy, đừng nói chi đến tên tiểu tử Hàn Giang Đình kia.

Cậu ta đến bên cạnh Ngũ Y Y.

“Này Y Y, tôi thật sự sắp chết rồi! Chính là cô ấy, chính là cô ấy, nữ thần của tôi! Ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy!” Hàn Giang Đình nước mắt lưng tròng.

Ngũ Y Y đang chuẩn bị đùa cợt tên này một trận, không ngờ nhìn xung quanh một vòng.

Đều là động vật giống đực, hầu như bộ dạng đều giống cậu ta.

Haizz, thật không có cách nào, nhưng mà người đẹp này thật sự có lực sát thương rất lớn.

Cô ấy có nhiều sức quyến rũ hơn so với một hoa hậu giăng đường là mình đây.

Ngũ Y Y không ghét bỏ cô gái này, ngược lại tự đáy lòng cảm thấy cô ấy rất xuất sắc.

“Chào mọi người!”

Nói xong, Nguyễn Lâm Tịch xoay người lại.

Đuôi ngựa sau gáy quét thành một đường cong xinh đẹp.

Một bộ quần huấn luyện màu đen rất vừa vặn

Hai chân thon dài cách nhau một khoảng cách, hai tay chấp sau lưng.

Nhẹ nhàng gật đầu đối với mọi người: “Chào mọi người, tôi tên Nguyễn Lâm Tịch. Là hội trưởng mới của hội Tinh Vũ, từ hôm nay trở đi, các bạn gia nhập vào hội Tinh Vũ, sẽ được học võ với tôi.”

Vừa dứt lời, bên dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

582. Chương 587: Cô Gái Thần Bí 6

Vừa nói xong, bên dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Hàn Giang Đình vỗ tay nhanh đến mức muốn sưng lên.

Ngũ Y Y không thể không cảm thán thêm lần nữa: Cô gái này thật sự rất có khí chất.

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu: Hàn Giang Đình căn bản không xứng với cô ấy.

“Cảm ơn mọi người đã cổ vũ cho tôi, vậy, bây giờ mọi người hãy thay quần áo, chúng ta lập tức bắt đầu luyện tập.”

Nguyễn Lâm Tịch nhìn mọi người bên dưới khán đài, nhưng ánh mắt của cô ấy rất giỏi, vừa nhìn thoáng qua đã nhìn thấy sự tồn tại của Ngũ Y Y.

Cô cũng đến tham gia sao? Nguyễn Lâm Tịch thầm nghĩ.

Nhưng Ngũ Y Y lại khiến cho Nguyễn Lâm Tịch cảm thấy khiếp sợ.

Thì ra Tiêu Lạc say đắm một cô bé.

Lớn lên trông rất đáng yêu, đáng người nhỏ nhắn, làm người ta có cảm giác muốn bảo vệ cô ấy.

Rốt cuộc cô là người như thế nào.

Sau khi gặp được người thật, cho dù Ngũ Y Y cái gì cũng không biết nhưng Nguyễn Lâm Tịch vẫn kiên trì hành theo kế hoạch rất tốt.

Trên đường đi thay quần áo, Hàn Giang Đình hưng phấn khoa tay múa chân.

“Y Y, thế nào, người đẹp của tôi có phải đẹp hơn cậu không?”

Hàn Giang Đình một bộ dạng đắc ý hả hê.

“Này, làm gì vậy, cậu nghĩ cái gì vậy? Người ta xinh đẹp lại có khí chất như vậy, quan trọng nhất là còn biết võ, cậu có chỗ nào xứng đáng với người ta chứ?”

“Tôi, sao tôi lại không xứng với cô ấy. Tôi, tôi có một tấm lòng chân thành tha thiết.” Hàn Giang Đình đột nhiên nói lấp bắp.

“Ồ, làm sao vậy, Hàn lão sư đa tình của chúng ta sao lại nói chuyện lấp bắp như thế! Ha ha ha.... ..”

Ngũ Y Y cười to đi vào phòng thay đồ nữ, sau đó còn thò đầu ra làm mặt quỷ với Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình có cảm giác bị bạn bè chơi xấu.

Đúng vậy, nếu như chơi xấu bạn bè mà được khen thưởng.... ..Cậu ta nhất định sẽ thưởng cho cô bé Ngũ Y Y này.

Rất nhanh, mọi người đã thay xong quần áo của mình rồi đứng trên sân luyện tập rộng lớn.

Nguyễn Lâm Tịch chia mọi người ra thành nhiều tổ, bao vây xung quanh cô.

Tất nhiên là Hàn Giang Đình cùng tổ với Ngũ Y Y, trong tổ nhỏ của họ có hai nam sinh.

Một người là con trai của tài phiệt, dáng vẻ hung hăng kiêu ngạo.

Hàn Giang Đình rất khó chịu khi nhìn thấy cậu ta.

Một người khác thì rất xấu hổ, chỉ nhìn đến Ngũ Y Y là lập tức đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên.

“Mọi người im lặng một chút, hãy nghe tôi nói!”

Giọng nói này vừa vang lên, trên sân luyện tập vốn đang ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Đúng là người luyện võ có khác.

“Từ hôm nay trở đi tôi muốn ọi người một bộ sách dạy võ thông thường, thuật tiếp cận trong chiến đấu.”

Thuật tiếp cận trong chiến đấu? Dường như mọi người chưa từng nghe, đều bàn tán sôi nổi.

Ngũ Y Y đang định hỏi Hàn Giang Đình nghe nói đến cụm từ này chưa, quay đầu nhìn cậu ta, lại thấy cậu ta đang trưng ra vẻ mặt háo sắc lắm lắm: “Nữ thần của tôi có khác, vừa dạy đã nói qua những điều mà chúng ta chưa từng nghe!”

Tên công tử tài phiệt đứng bên cạnh Hàn Giang Đình nghe cậu ta khen ngợi. Vẻ mặt khinh bỉ nói: “Ngay cả điều này cũng không biết, đúng là ngu ngốc!”

Tuy giọng nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị Ngũ Y Y nghe được.

Trong lúc này Hàn Giang Đình vẫn còn trong trạng thái háo sắc nên không nghe thấy tên kia gây sự, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Nguyễn Lâm Tịch.

“Này! Anh vừa nói gì đó?”

Ngũ Y Y chính là như vậy, muốn làm tổn thương đến bạn bè của cô, cái gì cô cũng có thể nói được.

583. Chương 588: Cô Gái Thần Bí 7

Ngũ Y Y chính là như vậy, muốn làm hại bạn bè của cô, đó là cái gì cũng có thể nói.

Nhưng người khác muốn vô lễ với anh em của cô.....Cô nhất định sẽ không bỏ qua cho họ.

“Không có, không có gì!”

Tên công tử tài phiệt kia sao lại không biết Ngũ Y Y chứ.

Nhìn cô ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, hai tay chống hông, một bộ dáng muốn đánh người.

Không cần nghĩ cũng biết cô bé này rất khá, mà Hoắc Phi Đoạt kia cũng không phải dễ chọc vào.

Nguyễn Lâm Tịch làm động tác mẫu, Ngũ Y Y hung hăng liếc tên công tử tài phiệt kia, liền quay đầu thường thức động tác của Nguyễn Lâm Tịch một cách cẩn thận.

Chỉ thấy cô ấy nhẹ nhàng khuyếch mũi chân lên, cả người lên bay lên cao, chân phải duỗi ra trên không trung, về phía sau tạo thành một vòng cung đẹp mắt.

Bọn người Ngũ Y Y đứng từ xa nhìn lại, vẫn nghe được tiếng bước chân xẹt qua trong không khí.

Tiếp đó cô ấy nhẹ nhàng rơi xuống đất, mái tóc cột đuôi ngựa nhẹ nhàng đong đưa.

Mọi người lại bắt đầu vỗ tay lần nữa, động tác vừa rồi chỉ cần hai giây đã hoàn thành xong.

Cũng quá nhanh, lại có thể bay lên cao như vậy.

“Chiêu thức vừa rồi là tấn công, chủ yếu công kích phần đầu và phần cổ. Vì thật tiếp cận chiến đấu là phát triển từ chiến đấu thực tế tạo thành một loại kỹ thuật đánh nhau kịch liệt, vì vậy, ngay cả công dụng của nó cũng rất có ích, sử dụng cho việc đánh nhau ở khoảng cách gần.”

Tiếp theo, cô ấy tự mình làm mẫu động tác tập trung đánh nhau ở khoảng cách gần, thật sự khiến người ta ngạc nhiên.

Vốn là đứng tại chỗ bay lên không trung, lộn ngược ra sau lại có thể dễ dàng rơi xuống đất, quan trọng hơn là cô giải thích rất đặc sắc.

Bạn học đứng xung quanh đều xem đến ngây người, tất nhiên kể cả người không có lòng như Ngũ Y Y và Hàn Giang Đình.

Được rồi, mọi người bắt đầu chia nhóm ra luyện tập hai động tác tôi vừa dạy đi!”

Nguyễn Lâm Tịch vỗ tay, ý bảo mọi người có thể tản ra.

Hàn Giang Đình còn đứng trong tư thế ngây ngốc ngơ ngác nhìn Nguyễn Lâm Tịch.

Ngũ Y Y vừa lôi kéo cậu ta vừa buồn bực, người này ngày thường nhìn thấy người đẹp cứ như ruồi bọ nhìn thấy phân, tuy so với khẩu vị kia thì hơi nặng, nhưng lại cô cùng thích hợp.

Sao hôm nay cậu ta lại không hưng phấn, ngược lại đứng tại chỗ ngây ngốc như cây si.

“Này này này, Giang Đình, cậu bình thường một chút cho tôi!”

Ngũ Y Y đứng trước mặt Hàn Giang Đình, cố gắng nhảy lên, dùng bàn tay nhỏ bé quơ qua quơ lại trước mặt cậu ta.

Hàn Giang Đình không có bất kỳ phản ứng này, trong mắt chợt lóe lên tia tinh quang.

Ngũ Y Y nhướn mày lên, nhìn ánh mắt của Hàn Giang Đình ngày càng sáng.

Trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt của tên tiểu tử này thay đổi thành bóng đèn rồi sao?

Vừa nghĩ đến đó, đã bị một giọng nói làm chú ý.

“bạn học!”

Ngũ Y Y vừa quay đầu, liền nhìn thấy Nguyễn Lâm Tịch đến bên cạnh mình.

“Sao các bạn không bắt đầu luyện tập?”

“A, cái đó, chúng tôi đang định bắt đầu luyện tập đây!”

Ngũ Y Y cười một cái với cô ấy, hai mắt cong cong giống như hai trăng tròn nhỏ, sau đó lôi kéo cánh tay Hàn Giang Đình đi về phía nhóm luyện tập.

Hàn Giang Đình vẫn còn ngây ngốc nhìn Nguyễn Lâm Tịch.

Ôi, Hội trưởng Nguyễn này có làn da thật đẹp. Ngũ Y Y thầm khen.

Nhìn gần lại càng đẹp hơn.

“Ngũ Y Y, cậu làm gì lôi kéo tôi vậy, thật vất vả lắm tôi mới có cơ hội nói chuyện với nữ thần của tôi, cậu kéo tôi làm gì?”

Hàn Giang Đình rất tức giận, mình lại bỏ mất một cơ hội rồi.

“Cậu thôi đi, người ta sẽ không chú ý đến cậu đâu! Cậu luyện tập thật tốt cho tôi!”

584. Chương 589: Cô Gái Thần Bí 8

“Cậu thôi đi, người ta sẽ không để ý đến cậu đâu! Cậu luyện tập thật tốt cho tôi!”

“Tôi biết như vậy sẽ không bảo cậu đến đây. Thật là phá hỏng chuyện tốt của tôi!”

Hàn Giang Đình gõ nhẹ lên đầu Ngũ Y Y, xem như trừng phạt cô.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn bóng lưng của Ngũ Y Y, trong lòng thầm nghĩ, thật là một cô gái đáng yêu.

Nhưng ánh mắt cô ta lại đặt lên người con trai đứng bên cạnh Ngũ Y Y.

Thế nào, thích tôi sao?

Xem ra quan hệ với cô ấy rất tốt, hy vọng cậu có thể giúp tôi.

Nguyễn Lâm Tịch nở nụ cười.

Trong lúc luyện tập, Nguyễn Lâm Tịch đều không chú ý đến Ngũ Y Y, thật ra không phải cô ta không chú ý, mà cô ta che giấu không để ai phát hiện ra.

Cả một buổi chiều hôm nay, Ngũ Y Y luyện tập một động tác rất nghiêm túc, nhưng nghĩ đến buổi tối Hoắc Phi Đoạt không chịu được. Ngũ Y Y rất vui vẻ.

Hàn Giang Đình đứng bên cạnh cũng không phải bộ dáng này, cả buổi đều hồn bay phách lạc.

“Sao lại là bộ dạng này?”

“Còn không phải tại cậu sao, làm nữ thần của tôi không để ý đến tôi!”

Hàn Giang Đình liếc Ngũ Y Y, cô bé này, thật là làm hỏng việc mà.

“Ôi, sao có thể trách tôi chứ? Đi một chút đi, mời cậu đi uống nước!”

Không chờ giải thích liền lôi kéo Hàn Giang Đình đi về phía quán nước giải khát của trường học.

Vừa vào cửa, thì nhìn thấy bóng dáng thon dài hơn quen thuộc.

Đội người này xoay người lại, mới biết đó là Nguyễn Lâm Tịch.

“Là các cậu!”

Nguyễn Lâm Tịch cười nói, lộ ra hàm răng trắng đẹp mà đều đặn.

“A, cô là huấn luyện viên Nguyễn!”

Ngũ Y Y mỉm cười, hơi giật mình, có thể chạm mặt cô ta ở trong này.

Thay đổi quần áo huấn luyện, Nguyễn Lâm Tịch mặc đồng phục học sinh.

Một áo sơ mi ôm sát người bao lấy vóc dáng hấp dẫn của cô ta.

Bên dưới mặc quần jean bao lấy đôi chân nhỏ kết hợp với giày thể thao, làm cho chân của cô ta thoát nhìn trông cao hơn.

Trên vai còn khoác thêm áo khoác màu xanh da trời, mái tóc dài xõa xuống, một bên vén ra sau tai, nhìn vào trông rất nhu mì.

Ngũ Y Y nhanh chóng đánh giá một chút, cảm thấy cô càng ngày càng thích vị huấn luyện viên này.

“Tan học rồi không cần gọi tôi là huấn luyện viên, gọi tôi là Lâm Tịch được rồi.”

Nguyễn Lâm Tịch mỉm cười đưa nước uống trong tay cho Ngũ Y Y.

“Thật là tôi vừa mua, cô uống đi, đừng chê!”

Ngũ Y Y tiện tay nhận lấy, nói: “Việc này, không chê rồi. Cảm ơn cô Lâm, Lâm Tịch!”

“Tôi mua thêm hai ly nữa!”

Nguyễn Lâm Tịch cười cười nhìn về phía Hàn Giang Đình, lời này như đang nói với cậu ta.

Ngũ Y Y vụng trộm liếc mắt nhìn Hàn Giang Đình, lúc này cậu ta mới có phản ứng.

Vội vàng khoát tay nói: “Không có đạo lý nào nữ sinh mời khách chứ, tôi mua tôi mua được rồi!”

Lúc Hàn Giang Đình đi mua nước uống, Ngũ Y Y ngồi một bên tán gẫu với Nguyễn Lâm Tịch.

Ngũ Y Y phát hiện Nguyễn Lâm Tịch không giống với những nữ hiệp độc ác trong tiểu thuyết.

Cô ấy rất thích cười, cũng rất thích tán gẫu.

Nhưng Ngũ Y Y nói chuyện, không phải cô ta hiểu hết, nhưng vẫn cảm thấy rất thích thú.

Ngũ Y Y gặp dịp như một cái loa phát thanh không khống chế được, một người nói, người ngồi bên cạnh là Nguyễn Lâm Tịch nghe cũng rất say mê.

Hai người đi đến cổng chính, Ngũ Y Y nhìn thấy xe của Hoắc Phi Đoạt đã chờ ở đó, không thể không nói nữa.

“Cái đó, xem của tôi đến rồi, tôi phải đi rồi. Lâm Tịch, lần sau chúng ta hẹn nhau đi ăn cơm đi, tôi có nhiều chuyện nói với cô!”

585. Chương 590: Lòng Dạ Hẹp Hòi 1

Ngũ Y Y nắm chặt tay Nguyễn Lâm Tịch

Nguyễn Lâm Tịch thầm chấn động, nhưng vẫn thân thiết gật đầu nói: “Được được, tôi cảm thấy hứng thú với những thứ kia, tôi đi trước đây!”

Nói xong hai người vẫy tay nhau, Ngũ Y Y mở cửa xe định bước lên.

Không ngờ vừa mở cửa xe, đã bị một bóng dáng cao lớn vọt lên trước dọa cô nhảy dựng lên, suýt chút nữa dùng động tác hôm nay vừa học được dạy dỗ cô ta thật tốt rồi.

Nhìn kỹ vào, thì ra là tên tiểu tử thú vị Hàn Giang Đình.

“Cậu làm gì ở trong xe của tôi vậy, xuống nhanh!”

Ngũ Y Y khoanh tay trước ngực, một bộ dáng như bà cụ non.

“Ngũ Y Y, tôi hỏi cậu, cậu còn là bạn của tôi không?”

Hàn Giang Đình ngồi trong xe, hung dữ hỏi.

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn cậu ta, không tình nguyện gật gật đầu.

“Vừa rồi hai người nói chuyện vui vẻ như vậy, hoàn toàn quên mất tôi. Hiện tại ngay cả tên tôi là gì cô ấy cũng không biết? Cậu còn nói cậu là bạn tốt của tôi!”

Hàn Giang Đình hơi ủy khuất nói.

Bộ dạng này làm Ngũ Y Y rất vui vẻ.

“Ôi, thật xin lỗi thật xin lỗi! Lần sau tôi nhất định sẽ khiến cô ấy chú ý đến cậu được không? Giờ cậu nhanh chóng xuống xe ngồi vào xe của mình đi!”

Ngũ Y Y nói giọng dịu dàng.

“Không, tôi không xuống xe. Hôm nay cậu đưa tôi về đi.”

Không ngờ Hàn Giang Đình không chịu xuống xe.

“Hôm nay là cậu có lỗi với tôi trước, vì vậy phạt cậu đưa tôi về nhà! Dù sao cũng tiện đường, cậu có gì mà không đồng ý. Người đàn ông của cậu có tiền như vậy, cậu còn sợ tốn tiền xăng sao?”

Hiện tại người này cái gì đều nói cũng được, nhưng vừa thấy Nguyễn Lâm Tịch lại im lặng không nói gì.

Ngũ Y Y nhìn bộ dạng của cậu ta, lười phải thèm cãi nhau.

“Ngồi vào trong một chút!”

Nói xong Ngũ Y Y cũng ngồi vào trong xe,

Hôm nay đưa tên tiểu tử này về nhà một lần, dù sao trước đây cô cũng không có bạn thân!

... ..

Ngũ Y Y về đến nhà đã nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt ngồi trước bàn ăn.

“Sao bây giờ mới về?”

Hoắc Phi Đoạt đen mặt, vẻ mặt không thoải mái.

Ngũ Y Y quay đầu nhìn đồng hồ lớn trong góc phòng, không phải mới hơn mười phút thôi sao! Vậy cũng gọi là muộn?

“Không phải em đã trở về đúng hẹn sao, cái này cũng gọi là muộn à?”

Ngũ Y Y vút cặp sang một bên, vọt đến trước bàn ăn.

“Em không rửa tay à?”

Mặt của Hoắc Phi Đoạt ngày càng đen. Ngũ Y Y nghĩ thầm, hôm nay người này bị sao vậy, luôn kiếm chuyện với mình!

Ngũ Y Y đứng lên, nghiêm túc chào Hoắc Phi Đoạt một cái.

“Đúng là quan niệm bà mẹ già!”

Nói xong cũng nhanh như chớp vọt vào nhà vệ sinh.

Hoắc Phi Đoạt vừa tức vừa buồn cười, không biết phải làm sao với cô bé này.

Gần đây không dạy dỗ cô một chút, càng ngày càng lớn lối.

Sau khi Ngũ Y Y trở lại, bắt đầu ăn từng miếng thật to.

“Em đói đến sắp xỉu rồi.... Ừm.....Hôm nay thức ăn sao lại ngon vậy?”

Ngũ Y Y ăn mặt mày hớn hở, Hoắc Phi Đoạt ngồi một bên nhìn, trong lòng có cảm giác ngọt ngào.

“Còn chưa nói cho anh biết, sao em trở về trễ vậy?”

Hoắc Phi Đoạt vẫn không buông tha việc này.

Ngũ Y Y nghe câu này, lập tức trên đầu đầy mây đen.

Người này không cần khoa trương vậy được không, cái gì gọi trễ chứ?

“Ôi, Bình thường sáu giờ em đã về đến nhà, bây giờ mới sáu giờ mười phút thôi, trễ cái gì mà trễ chứ!”

Ngũ Y Y vừa cắn đùi gà, bắt đầu ăn, hoàn toàn mặc kệ tên đàn ông có lòng dạ hẹp hòi thích chuyện bé xé ra to này.

586. Chương 591: Lòng Dạ Hẹp Hòi 2

“Mười phút không muộn sao? Em có biết hay không mười phút có thể làm bao nhiêu chuyện đấy?”

Hoắc Phi Đoạt xem thường đáng vẻ của cô, chuẩn bị dạy dỗ lại cái cô nhóc này.

“Mười phút? Chỉ đủ em tan lớp đi nhà vệ sinh mà thôi!”

Đang dùng cơm Hoắc Phi Đoạt hai chữ nhà vệ sinh, không nhịn được nôn ra một chút.

Vốn anh không yếu ớt như vậy, nhưng mà từ khi ở cùng với cô nhóc này trong khoảng một thời gian dài, bị ảnh hưởng dần dần bắt đầu trở nên dịu dàng.

Điểm này làm cho Hoắc Phi Đoạt vô cùng nhức đầu.

“Nói đi, em về trễ mười phút là để đi đến chỗ nào, không nói, hừ, tối hôm nay cũng không cần phải ngủ!”

Hoắc Phi Đoạt ưu nhã cầm ly trà lên, nhấp một miếng, nói.

“Này! Đưa tên nhóc Hàn Giang Đình kia về nhà!”

Ngũ Y Y bĩu cái miệng nhỏ nhắn, chỉ có thể trả lời, nếu không nghĩ đến buổi tối trên giường người này, đem mình lẫn qua lẫn lại không biết thành ra bộ dáng như thế nào nữa, Ngũ Y Y liền cảm thấy cả người rùng mình.

Hôm nay buổi huấn luyện đã làm cho rã rời, buổi tối nhất định phải ngủ ngon giấc.

“A Trung, ngày mai đưa chiếc xe cho tên nhóc kia!”

“Dạ, lão đại!”

Hoắc Phi Đoạt ra lệnh.

Ngũ Y Y lại thiếu chút nữa bị sặc.

“Cái gì, anh nói đưa cho ai chiếc xe hả?”

“Hôm nay em đưa cái tên nhóc kia về!”

Hoắc Phi Đoạt tức giận trả lời, trong lòng lại có ăn chút dấm.

Ngay cả chính anh cũng không ngờ, anh tại sao lại dễ dàng bị cô nhóc này cho ăn dấm chua.

“Anh làm gì phải đưa cho cậu xe, tiền có nhiều hơn nữa cũng không thể hào phóng như vậy, cậu ta cũng không phải là không có xe!”

Ngũ Y Y vừa nghe ra tay bạo như vậy, vẫn còn có chút không bỏ được, bộ dáng bà quăn gia nhỏ liền hiện ra không thể nghi ngờ.

“Như vậy không cần em đưa cậu ta đi về!”

Mặc dù ngoài miệng Hoắc Phi Đoạt nói như vậy, nhưng khi nhìn bộ dạng hẹp hòi của Ngũ Y Y, anh rất vui mừng, cố nén không để nụ cười hiện trên mặt sợ Ngũ Y Y nhìn thấy.

Ngũ Y Y nằm ngửa trên giường, bày thành hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân.

Hoắc Phi Đoạt tắm xong ra khỏi phòng tắm, tóc ướt nhẹ còn nhỏ nước.

Trên người trần truồng, lộ ra cánh tay rắn chắc cùng cơ bụng sáu múi.

Thân dưới chỉ bọc một cái khăn tắm, thật là một mỹ nam.

Ngũ Y Y mặc dù cũng thấy qua vô số lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy, cảm giác trái tim nhỏ của mình đang không ngừng đập thình thịch.

Hoắc Phi Đoạt dĩ nhiên nhìn thấu được tâm tư của cô nhóc này.

Trực tiếp kéo chiếc khăn tắm xuống.

Bộ phận phái nam hiện ngang xuất hiện, Ngũ Y Y còn chưa kịp thét chói tai cùng che mắt, Hoắc Phi Đoạt liền nhào tới.

Hôn môi cô trượt đầu lưỡi vào, tay Hoắc Phi Đoạt ở trên người cô di động.

“Y Y, làm sao đây, nhìn bộ dáng này của em, anh mỗi ngày đều nghĩ muốn em!”

Mũi Hoắc Phi Đoạt chạm vào trán Ngũ Y Y, nhẹ nhàng nói.

“Em...bộ dạng em ra sao!”

Mặt Ngũ Y Y, có chút không biết làm sao, có lẽ là mới vừa rồi hôn quá kịch liệt.

“Như lúc này một bộ dáng ra vẻ vô tội!”

Hoắc Phi Đoạt thấy cô mở mắt thật to, lông mi thật dài, giống như là đang quyến rũ mình.

Nói xong lại bắt đầu hôn cô, cho đến môi của cô bởi vì bị hôn quá mức mãnh liệt mà có chút sưng đỏ, mới bỏ qua cho cô.

“Phi Đoạt, hôm nay, hôm nay em có chút.”

Lời còn chưa nói hết, Ngũ Y Y cảm giác quần lót nhỏ của mình bị cởi ra, còn lại một hồi lạnh lẽo.

Ngón tay Hoắc Phi Đoạt trượt vào nơi bí ẩn của cô.

Chậm rãi trên dưới hoạt động.

587. Chương 592: Lòng Dạ Hẹp Hòi 3

“Ừ. Phi Đoạt. Đừng!”

Ngũ Y Y bắt đầu thở dốc, tay nhỏ bé vô lực muốn đẩy bàn tay của Hoắc Phi Đoạt ra.

Nhưng sức lực nhỏ bé của cô làm sao có thể địch nổi Hoắc Phi Đoạt.

Ngũ Y Y mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin, nhưng cô không biết, mình bây giờ chính là bộ dáng mà Hoắc Phi Đoạt muốn nhìn thấy.

Ngũ Y Y bị anh làm cho đầu óc trống rỗng, muốn nhanh được lấp đầy, bị vật khổng lồ này của anh làm cho dục vọng dâng tràn.

Cô giãy dụa thân thể, có chút lo lắng.

Hoắc Phi Đoạt dĩ nhiên biết điều này, tay trên đùi của cô vuốt ve.

“Ngoan, cái này đến!”

Nói xong chợt động thân, đẩy vật khổng lồ của mình vào trong thân thể Ngũ Y Y.

“Um.”

Ngũ Y Y đột nhiên bị tấn công hơi ngã đầu ra sau.

Trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ.

Hoắc Phi Đoạt ra vào, sẽ thấy bên trong vách tường của cô cũng nhảy lên một cái.

Nhìn hình ảnh dâm mỹ này, Hoắc Phi Đoạt cảm thấy cả trái tim bị chiếm hết.

Chính là cô nhóc này, chiếm cứ cả buồng tim.

Cổ Tại Viễn trên ghế sa lon, ngón tay đút vào bên trong làn tóc của cô gái.

Hạ thân ở trong cái miệng nhỏ của cô ra vào.

Anh hài lòng phát ra tiếng than nhẹ.

“Nhanh lên một chút bảo bối, mau hơn chút nữa!”

Tay đè đầu cô gái, hạ thân rút ra cắm vào, giống như là muốn đem cái miệng nhỏ nhắn của cô gái kia phá hỏng.

“A, bảo bối, tới !”

Giống như là cái này còn chưa đủ để thỏa mãn dục vọng của anh.

Lôi kéo cô gái ngồi dậy, để cho cô nằm ở trên ghế sa lon, mân mê cái mông thật cao.

Eo thon xuống dưới một đường cong đẹp mắt.

Cổ tại Viễn đột nhiên tiến vào, thân thể cô gái chợt run rẩy xuống.

Cổ Tại Viễn đã tên đã lấp vào cung rồi, không để ý dụ dằng chín cận một sâu rồi, nhanh chóng đút vào một hồi, liền tiết!

Phân thân ở trong thân thể của cô gái di động mấy cái, mới chậm rãi lấy ra.

Cổ Tại Viễn từ bên cạnh cầm một hộp rút ra tờ giấy đưa cho cô gái.

“Để anh lau sạch sẽ cho bảo bối!”

Cô gái an tĩnh nhận lấy hộp giấy, để cho Cổ Tại Viễn lau chùi dấu vết vừa rồi.

Nhưng hạ thể của mình, cũng không ngừng chảy ra dịch của Cổ tại Viễn.

Dọc theo bắp đùi một đường xuống phía dưới, trường hợp hết sức dâm dăng.

“Tốt lắm bảo bối, em có thể đi rồi!”

Cổ Tại Viễn kéo cô gái qua, hôn một cái lên mặt cô.

Cuối cùng suy nghĩ một chút, sau đó hôn lên miệng của cô.

Mặc dù mới vừa rồi nơi đó chính là địa phương mình vừa mới chiến đấu.

Cô gái bị cái hôn của Cổ Tại Viễn dọa sợ hãi.

Cúi đầu mặc quần áo tử tế, mở cửa đi ra ngoài.

Cố Tại Viễn đột nhiên cảm thấy mình không phải là người, người ta rõ ràng đã rất đáng thương, còn phải bị chính mình đối xử như vậy.

Cô bé kia tên là Thẩm Mặc Nhiên, là một cô gái câm.

Thời điểm Cố Tại Viễn đang thăm dò ở sông bạc thấy cô đứng ở ngoài cửa.

Cô đỡ thay ba mình bị tàn phế bị một nhóm người vây quanh đánh cho sắp tắt thở.

Hiển nhiên là thiếu tiền của người ta.

Chuyện như vậy Cố Tại Viễn thấy khá nhiều rồi, anh đều làm như không thấy .

Người đáng thương phải có chỗ đáng hận, những lời này anh Cố Tại Viễn chỉ để ở trong lòng.

Nhưng thời điểm khi anh đi qua cô gái kia, cô đưa cặp mắt rưng rưng làm cho anh dừng bước.

Cặp mắt kia giống như là có ma lực, Cố Tại Viễn cảm giác trái tim mình giống như bị trật một nhịp.

Cố Tại Viễn cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thế nhưng mình đi lên phía trước ngăn trở những người đó không để họ đánh phụ nữ.

Thay mặt bọn họ trả sạch nợ đánh bạc, Cố Tại Viễn đem cô cùng cha của cô đưa đến bệnh viện.

588. Chương 593: Lòng Dạ Hẹp Hòi 4

Cô cũng may, chỉ là chút sát thương, nhưng ba của cô lại vô cùng nghiêm trọng, nhất định phải nằm viện.

Cả quá trình, cô gái kia cũng không có nói câu nào, chỉ là dùng hai mắt to nhìn Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn có chút nổi cáu, mình cứu bọn họ, thế nào ngay cả đám câu cảm ơn cũng không có, thật là một cô nhóc đáng ghét.

Cô nhanh chóng viết trên giấy gì đó, sau đó đưa cho Cố Tại Viễn nhìn.

Trên cuốn vở kiểu chữ rất thanh tú, giống như là bản thân cô.

Mặc dù là mặt rách nát, nhưng Cố Tại Viễn vẫn có thể nhìn ra gương mặt đó của cô, rất đẹp.

Tiếp theo, cô bé kia lại viết đến: rất cảm ơn anh đã cứu chúng tôi, tôi không biết làm như thế nào báo đáp anh. Tiền của anh tôi sẽ nghĩ biện pháp trả hết, nhưng tôi bây giờ thực không có tiền để trả tiền thuốc cho ba.

Cố Tại Viễn nhìn cô, trong lòng nảy ra một ý niệm tà ác.

Anh đến gần cô gái, nhẹ nhàng nhếch đôi môi.

Nói: dùng cô để trả.

Cô gái trợn to hai mắt, không thể tin những gì nàng nghe được.

Cô gái mắt trong nháy mắt ngấn đầy nước mắt.

Cô sợ hãi, lại không dám lắc đầu.

Người trước mắt, là ân nhân cứu mạng cô và ba.

Nhưng, anh ta lại muốn mình dùng thân thể để trả lại.

“Thế nào, không đồng ý? Vậy cũng không cần trả! Dù sao về điểm này tiền đối với tôi mà nói, căn bản không tính là cái gì.”

Cố Tại Viễn có chút khinh thường xoay người sang chỗ khác.

Thật ra thì không biết là chuyện gì xảy ra, Cố Tại Viễn xoay người là bởi vì không đành lòng thấy cô bé kia đôi mắt đầm lệ.

Tại sao phải như vậy, cô gái nghèo, làm sao lại khiến Cố Đại Thiếu Gia luôn luôn bất cần đời như vậy lo lắng đây.

Nhưng Cố Tại Viễn đang chuẩn bị rời đi, một cánh tay nhỏ nhẹ nhàng vỗ bả vai Cố Tại Viễn.

Anh xoay người sang chỗ khác, thấy cô gái kia đang dùng lực ở trên quyển vở viết cái gì đó.

Cầm lấy vừa nhìn, phía trên chỉ có ba chữ: tôi đồng ý!

Vốn nên là Cố Tại Viễn vui mừng, sắp có được thân thể cô gái kia nhưng Cố Tại Viễn có chút đau lòng, đau long cho cô gái đáng thương trước mắt này.

Cố Tại Viễn đối với thủ hạ sau lưng nói: “Buổi tối mang cô ấy đến chỗ của tôi, nhớ phải tắm rửa sạch sẽ ăn mặc xinh đẹp.”

Tại sao gấp như vậy muốn vội vàng rời đi, Cố Tại Viễn là muốn mau sớm thoát khỏi nơi đó, thoát ra cái loại cảm giác tội ác làm cho anh trong lòng rất không thoải mái.

Chẳng lẽ mình giúp đỡ cô ấy, chính là vì cái này sao?

Cố Tại Viễn ngồi ở trong xe, nhìn ngoài cửa sổ cảnh sắc nhanh chóng thoáng qua.

Nhưng Cố Tại Viễn chính là người như vậy à? Mình cần gì phải lo lắng, mình chính là hèn hạ cùng vô sỉ như vậy .

Cô thiếu nhân tình của tôi, sẽ phải dùng thân thể trả lại.

Không biết có bao nhiêu nữ nhân chờ Cố Đại Thiếu Gia tôi ôm ấp yêu thương đấy.

Cố Tại Viễn không ngừng hướng mình đưa ra ý nghĩ như vậy, muốn để ỉnh bởi vì cô bé kia mà trở nên kỳ quái nội tâm khôi phục bình thường.

Buổi tối rất nhanh đã đến, Cố Tại Viễn cảm giác lo lắng cùng tội ác giống như bị màn đêm phủ xuống mà càng lúc càng lớn.

Lúc Cố Tại viễn đang lo lắng đi tới đi lui,Cố Tại Viễn nghe được tiếng gõ cửa rất nhẹ.

Đột nhiên có chút khẩn trương, là cô ấy tới sao?

Cố Tại Viễn sửa sang lại cổ áo, nói: “Vào đi!”

Cố ý nói lạnh lùng bình thản và không thềm để ý chút nào.

Nhưng cửa không mở ra lập tức, mà là hơi đợi trong chốc lát.

589. Chương 594: Lòng Dạ Hẹp Hòi 5

Cố Tại Viễn nghe được tiếng âm thanh mở cửa, anh đưa lưng về phía cửa, không biết nên thể hiện như thế nào để cô biết mình không có đợi cô.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, là cô không sai.

Mặc dù chỉ gặp qua lần có một lần, nhưng anh có thể xác định người đến đó chính là cô Thẩm Mặc Nhiên.

Quả nhiên, bả vai bị người khác nhẹ nhàng vỗ một cái.

Cố Tại Viễn quay mặt lại, nói không ra lời.

Cô gái trước mặt, mặc váy dây màu hồng, mang đôi giày cao gót.

Trên mặt không xoa phấn, mi dài thanh tú.

Khuôn mặt tự nhiên trắng hồng, giống như cây đào mặt mê người.

Đôi môi mặc dù không có tô son, nhưng vẫn có màu đỏ hồng.

Hai mắt thật to rũ xuống, cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

Bởi vì nhìn xuống dưới chân, cho nên trên mặt càng dài thêm.

Cố Tại Viễn lập tức nhìn đến ngây người, đây chính là công chúa từ trong truyện ngày xưa đi ra sao.

Không sai, cô nhất định chính là công chúa, là cô bé lọ lem. Bằng không, làm sao sẽ đẹp như vậy.

Cố Tại Viễn cảm giác mình giống như không thể hít thở.

Phải nói anh Cố đại thiếu gia, đã gặp những người phụ nữ xinh đẹp không phải một hai lần.

Nhưng nhìn thấy cô giá trước mắt này, toàn bộ những cái kia đều không đáng nhắc tới.

“Cô...cô đến rồi!”

Cố Tại Viễn ý thức được mình giống như ngốc trệ thật lâu, nói cả lăm.

Cô gái nhỏ gật đầu một cái, còn là rũ mắt xuống không dám nhìn Cố Tại Viễn .

“Ngồi đi!”

Cố Tại Viễn vươn tay ra dắt tay của cô, thậm chí có cảm giác chạm điện.

Cảm thấy như có dòng điện nhanh chóng từ trên tay của cô truyền vào trong thân thể của mình.

Cố Tại Viễn sống đến lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có cảm giác như thế.

Cô gái nhỏ bị anh kéo đến trên ghế sa lon ngồi xuống, còn cúi đầu không dám nâng lên.

Cố Tại Viễn cảm giác trái tim mình giống như sắp nổ tung, tại sao nhìn thấy cô bé này sẽ khiến mình khấn trương như thế.

Chẳng lẽ mình đã yêu cô bé mới gặp này rồi sao?

“Ngẩng đầu lên!”

Cố Tại Viễn lệnh ệnh phải tỉnh lại, cũng như ra lệnh cho cô gái ngẩng đầu .

Cô gái nhỏ giống như bị giọng nói Cố Tại Viễn làm ất hờn, có chút hoảng sợ ngẩng đầu lên.

Cô Tại Viễn lại một lần nữa bị ánh mắt vô tội của cô gái làm cho thất bại rồi.

Tại sao cô nhóc này lại giở vô tội để trêu đùa anh, Cố Tại Viễn ở trong lòng mắng .

Ánh mắt lại lần nữa không thể rời khỏi khuôn mặt của cô.

Da của cô ấy trắng hồng, làm cho anh muốn cắn một cái.

“Chắc cô hiểu tôi muốn làm gì với cô!”

Cố Tại Viễn cố ý lộ ra một bộ đáng sợ hù dọa cô bé này, cũng tốt ệnh thêm can đảm một chút.

Anh Cố Tại Viễn tại sao có thể bị một cô gái bắt lại.

Cô gái vẫn như cũ gật đầu một cái, dùng ánh mắt trong suốt nhìn anh.

Cố Tại Viễn cảm giác mình không thể đợi thêm nữa, thấy đáng vẻ đơn thuần của cô, ở phía dưới sắp chống đỡ không nổi.

Tay của anh trực tiếp đưa về phía bả vai của cô, đem dây áo đẩy qua một bên, quả nhiên, cái váy liền trượt xuống tới hông cô.

Chiếc áo lót nhỏ màu trắng đáng yêu của Thẩm Mặc Nhiên lộ ra bên ngoài, cô phản xạ có điều kiện vội vàng dùng tay che trước ngực mình lại.

Cố Tại Viễn mở miệng nói: “Tay lấy ra! Nếu không đi ngay, cô nên biết, tôi không có bức bách cô trả cho tôi nhân tình!”

Cô gái nghe được câu này, dừng lại một lát, vẫn là ngoan ngoãn mà đem tay bỏ ra.

Cố Tại Viễn đoán chắc cô gái nhất định sẽ nghe theo lời của mình, nếu không, lúc đầu cô sẽ không đến nơi này.

590. Chương 595: Lòng Dạ Hẹp Hòi 6

Cố Tại Viễn dịch chuyển, lại gần cô hơn chút, có thể ngửi thấy được mùi hương từ trên người cô bay đến.

Không phải nước hoa, cũng không phải là mùi vị khác, mà là từ trên người cô, mùi thơm cơ thể tự nhiên.

Cố Tại Viễn lập tức có chút mê loạn, mùi vị này thật dễ ngửi.

Tay đi vòng qua sau lưng của cô, thuần thực cởi ra móc khóa cài nhỏ đáng yêu, bây giờ, nửa thân trên của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt Cố Tại Viễn.

Mặc dù không phải là quá lớn, nhưng đôi phong nhũ vô cùng kiên định, hình dáng cũng dễ nhìn cực kỳ.

Cố Tại Viễn không biết xem qua bao nhiêu bộ ngực của phụ nữ, các loại hình dáng nào cũng có, có thể nói cái gì cần có đều có, lại chưa từng có một làm cho anh cẩn thận thưởng thức như vậy.

Đúng, là thưởng thức, đơn giản chỉ dùng mắt.

Cố Tại Viễn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô gái trước mặt.

Chỉ là nhìn như vậy liền có ý nghĩ không tốt?

Cố Tại Viễn trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ còn là xử nữ?

Cô gái mặt đã hồng đến lỗ tai, vành tai nhỏ cũng đã đỏ hết.

Cố Tại Viễn từ từ giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm đến một bên mềm mại anh vẫn thưởng thức.

Một cái liền trở nên trơn tuột cảm xúc kích thích, cảm không muốn buông tay.

Cô gái đột nhiên bị đụng vào, khản trương run rẩy.

“Dừng khản trương, bảo bối của anh!”

Cố Tại Viễn chỉ cần bắt đầu, liền quên cảm giác khản trương lúc trước.

Hiện tại, hoàn toàn đắm chìm trong loại mềm mại này.

Hai cái tay đặt lên đôi phong nhũ của cô, xoa nắn.

“Cái người này trông thật đẹp!”

Cố Tại Viễn không nhìn được cảm thán, lại không phát hiện trong mắt cô gái nhỏ hiện lên sự ngượng ngùng.
. Nhàn nhạt, vui sướng.

Hắn đem mặt đến gần một bên mềm mại, sau đó mở ra môi mỏng, ngậm vào một nụ hoa.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, động tác này đối với Cố Tại Viễn hết sức bình thường.

Anh không biết đã làm bao nhiêu lần, đối với bao nhiêu người phụ nữ.

Nhưng là đối với Thẩm Mặc Nhiên mà nói, như là chấn động cực lớn.

Chỗ đó của mình, bị một người đũa ông ngậm, có một loại cảm giác kỳ diệu.

Giống như toàn thân cũng bắt đầu cháy rực, nóng nóng, đột nhiên giống như nhảy vào trong hồ nước lạnh giá.

Nàng thật muốn phát ra âm thanh, tuy nhiên làm không được, cảm giác nén như vậy thật là khổ sở.

Cố Tại Viễn ngừng động tác tay cùng miệng, đem Thẩm Mặc Nhiên ôm ngang lên, đi tới bên giường.

Đặt cô ở trên giường, Cố Tại Viễn kéo ra chiếc váy hồng ra khỏi người cô.

Lần này quần lót nhỏ màu trắng cũng lộ ra ngoài.

Cố Tại Viễn nhìn quần lót trong cùng kia, đã có một ít nước đọng rồi.

Xem, cô nhóc này đã bị mình làm cho động tình.

Cố Tại Viễn chỉ cần ở trên giường, sẽ quên hết mọi thứ tình cảm, mới vừa rồi còn thương tiếc cùng đáng thương, cũng ném ra ngoài chín tầng mây.

Ngón tay đặt lên chỗ kín của cô, Cố Tại Viễn thuần thục vẽ khoanh tròn.

Thẩm Mặc Nhiên bị anh đột nhiên chạm vào sợ đến co rút thành một cục.

“Thả lỏng, xem em khổ sở như vậy. Chưa làm qua sao?”

Cố Tại Viễn mang theo giọng điệu tán tỉnh, anh không hổ là cao thủ tình trường.

Cô gái lắc đầu một cái, trong đôi mắt thể nhưng nổi lên tầng nước mắt.

Thì ra là thật không có đã làm, Cố Tại Viễn nhìn đến dáng vẻ của cô thể nhưng lại chần chừ.

Nhưng anh là Cố Tại Viễn, làm sao để con cừu nhỏ đưa tới miệng chạy thoát.

Không nhìn tới mặt của cô, Cố Tại Viễn tiếp tục động tác trên tay, một mặt đem đầu đưa tới trước ngực của cô, mút thỏa thích quả anh đào của cô.

Thẩm Mặc Nhiên biết mình không thể nào toàn vẹn rời khỏi đây, nhưng nghĩ, có thể như vậy bỏ ra lần đầu tiên của mình, cũng coi là có ý nghĩa rồi.

591. Chương 596: Lòng Dạ Hẹp Hòi 7

Cô lắc đầu một cái, không thèm nghĩ nhiều nữa.

Cố Tại Viễn chơi đùa thân thể mềm mại kia trong chốc lát, cảm giác mình dục vọng đã nhẫn nại tới cực điểm.

Kéo ra áo choàng tắm, lộ ra phía dưới đã ngẩng đầu .

Mặc dù cách quần lót, Thẩm Mặc Nhiên vẫn kinh ngạc che mắt.

Cô chưa bao giờ thấy qua bộ phận của người đàn ông nào.

Tại sao hình dạng này, lớn như vậy sao?

Trong lòng cô lặng lẽ nghĩ .

Cố Tại Viễn kéo tay cô, đặt vào thân dưới của mình.

Xúc cảm cứng rắn này khiến Thẩm Mặc Nhiên muốn rút tay về, nhưng Cố Tại Viễn lại biết được nắm chặt tay cô, làm cho cô không thể động đậy.

“Sờ một cái xem, đừng sợ!”

Cố Tại Viễn khích lệ cô.

Tay Thẩm Mặc Nhiên nhẹ lướt qua vật cứng rắn, Cổ Tại Viễn bên trong sắp không chịu nổi nữa. Kéo quần lót của cô xuống, Cổ Tại Viễn đem dục vọng của mình lộ ra. Anh cũng không nhịn được nữa, anh không muốn sẽ cùng cô bé này dây dưa. Phải nhanh xong chuyện, sau đó không còn bất kỳ quan hệ. Anh không chịu nổi khi nhìn ánh mắt cô làm anh cuồng loạn. Hơn không chịu nổi phân thân của mình trưởng lên. Trải qua vừa rồi, bên trong cô ấy cũng đã đủ đã ướt. Cổ Tại Viễn đưa tay xuống phía dưới của cô. Huyệt đạo khít khao đột nhiên bị xâm nhập lập tức co rút lại, Cổ Tại Viễn chỉ cảm thấy ngón tay bị từng tầng một thịt non bao quanh. Lại hướng trước, ngón tay quả nhiên chạm được một tầng màn thật mỏng. Ngón tay Cổ Tại Viễn lui ra ngoài, anh cũng không muốn dùng ngón tay của mình cướp đi lần đầu tiên của người phía dưới. Mặc kệ như thế nào, đối với cô mà nói, lần đầu tiên phải là rất quan trọng. Nhưng hết cách rồi, cấp ỉnh người như vậy. Cổ Tại Viễn lắc đầu một cái, nâng mình húc vào phân thân, từ vào thân thể của cô. Từ trước đến nay Thẩm Mặc Nhiên chưa bao giờ có cảm giác đau đớn như vậy, đau đến nỗi cô muốn khóc, tuy nhiên cô không khóc nổi. Duy nhất có thể làm, chỉ có chịu đựng, cùng lặng lẽ rơi lệ. Cổ Tại Viễn cảm thấy tấm màn kia tượng trưng cho sự thuần khiết, hít một hơi, anh chợt xông vào. Thẩm Mặc Nhiên có thể cảm nhận được nỗi đau đã đến cực hạn. Cổ Tại Viễn hoàn toàn không phải không biết cô khóc, nước mắt đã sớm làm ướt gối đầu, nhưng anh không thể dừng lại. Thẩm Mặc Nhiên có thể cảm nhận được dưới thân vật cứng ở trong thân thể của mình ra vào. Mà Cổ Tại Viễn bị cô khít khao bao lấy khó có thể kiềm chế. Thời gian từ từ trôi qua, Thẩm Mặc Nhiên cảm thấy cảm giác đau đớn càng ngày càng nhạt. Cuối cùng, nhưng một loại cảm giác tê dại thay thế. Cổ Tại Viễn nhìn cô dần dần thích ứng, liền đổi tư thế. Thẩm Mặc Nhiên quỳ trên trên giường, Cổ Tại Viễn từ phía sau tiến vào. Phương thức như thế kích thích hơn, cắm vào càng sâu. Thẩm Mặc Nhiên âm thanh gì cũng không phát ra được. Cả căn phòng chỉ có thân thể va chạm cùng âm thanh Cổ Tại Viễn than nhẹ. Nhưng anh cũng không cảm thấy kỳ quái. Trước kia cùng mình lên giường phụ nữ phần lớn sẽ lớn tiếng hét. Tiếng kêu của các cô liên miên bất tận, tất cả mọi người là một dáng vẻ. Nghe chẳng những không làm cho anh hưng phấn hơn, ngược lại làm cho anh mất đi hứng thú. Rất ồn ào rất phiền não.

Nhưng Thẩm Mặc Nhiên lại yên lặng không nói, không phải cô không muốn lên tiếng, mà là cô không kêu được.

Nhưng Cố Tại Viễn biết thân thể của cô đã phản ứng, từ trong ánh mắt của cô, Cố Tại Viễn có thể thấy được cảm thụ của cô.

Vậy thì đủ rồi, giống như cô bên tai của anh rên rỉ.

Cô giống như vì mình mà làm theo yêu cầu.

592. Chương 597: Lòng Dạ Hẹp Hòi 8

Không biết đã trải qua bao lâu, đổi bao nhiêu tư thế, Cố Tại Viễn rút cuộc cũng nhanh chóng chạy nước rút sau đem chính mình cùng Thẩm Mặc Nhiên cùng nhau đưa lên mây.

Xong chuyện, Thẩm Mặc Nhiên không còn hơi sức, cả người giống như búp bê vải nằm ở trên giường.

Cố Tại Viễn cầm khăn giấy bắt đầu dọn dẹp địa phương vừa mới chiến đấu xong.

Ngay cả chính anh cũng cảm thấy rất kỳ quái, mình và phụ nữ làm xong, cho tới bây giờ cũng không có như vậy, hôm nay là thế nào.

Là bởi vì cô sao?

Nhìn về phía Thẩm Mặc Nhiên, cô đã ngủ mất, có phải hay không mới vừa rồi quá mức kịch liệt, khiến cô bé này không chịu nổi.

Đắp kín chăn bông cho cô, Cố Tại Viễn mặc áo ngủ, đi tới ban công.

Bầu trời đã bắt đầu trở nên trắng, trời cũng sắp sáng rồi.

Chẳng lẽ là cả đêm qua sao? Thời gian trôi qua thật là nhanh.

Cố Tại Viễn giống như cho tới bây giờ cũng không có kiên trì thời gian quá lâu như vậy, nhưng hôm nay, lại cùng làm chuyện chưa bao giờ có như vậy với một cô gái cảm, giày vò suốt cả đêm.

Cố Tại Viễn nhin không được cười lên, mình chẳng lẽ là trúng tà sao?

“Này!”

Ngũ Y Y từ phía sau vỗ nhẹ một cái lên lưng Nguyễn Lâm Tịch.

“Trùng hợp thế, lại đụng phải cô!” Nguyễn Lâm Tịch cười nói.

Ngũ Y Y nhảy đến bên cạnh cô, hai người đi song song.

“Đi đâu vậy?”

Nguyễn Lâm Tịch hỏi.

Ngũ Y Y sờ sờ bụng, sau đó nháy mắt nói: “Kiếm ăn!”

Nguyễn Lâm Tịch mặc dù không thể không thừa nhận, nhưng cô lại không thể phủ nhận cảm giác chân thật của mình.

Cô bé này thật đáng yêu, hơn nữa tuyệt đối không phải là giả bộ, là do bên trong rất tự nhiên mà tỏa ra bên ngoài.

“Cùng nhau?”

Nguyễn Lâm Tịch đang suy tư, Ngũ Y Y mở miệng nói.

“Lần trước đã nói muốn ăn cơm chung, cô quên? Hơn nữa tôi gần đây nghe nói có rất nhiều tin đồn!”

Ngũ Y Y cố làm thần bí đứng trước Nguyễn Lâm Tịch chớp chớp mắt.

Bởi vì Nguyễn Lâm tịch so với cô cao hơn rất nhiều, cho nên dáng vẻ nhỏ nhắn của Ngũ Y Y càng thêm đáng yêu.

Nguyễn Lâm Tịch gật đầu một cái nói: “Được, cùng nhau đi! Tôi mời cô!”

“Tại sao có thể để cho cô mời tôi đây? Cô là huấn luyện viên của tôi, dĩ nhiên nên để tôi mời cô!”

Ngũ Y Y hào khí vỗ ngực, lôi kéo Nguyễn Lâm Tịch đi về trước.

Hai người sau khi ngồi xuống, Ngũ Y Y đem thực đơn đưa cho Nguyễn Lâm Tịch, còn mình liền bắt đầu thao thao bất tuyệt .

Ngay cả chính cô cũng cảm thấy kỳ quái, trước kia, giống như thế nào không thích nói chuyện, nhất là cùng người xa lạ.

Mặc dù nói không biết mất trí nhớ trước kia mình là gì, nhưng mình nhớ chính là như vậy.

Nhưng không biết vì sao a, nhìn thấy Nguyễn Lâm Tịch, ngũ Y Y liền đặc biệt nghĩ cùng cô trở nên thân thiết.

“Y Y, ngày đó cái người con trai kia, là người bạn trai cô sao?”

Nguyễn Lâm Tịch hỏi.

“Cô nói Hàn Giang Đình sao? Tôi nhớ vào phi phi, cô cũng đừng rửa tôi chứ, nếu không buổi tối tôi sẽ gặp ác mộng. Cái tên nhóc kia mới không phải bạn trai tôi, cậu ta là tên đáng chết, nghe nói chúng tôi từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên .”

Thời điểm Ngũ Y Y nghe được Nguyễn Lâm Tịch nói Hàn Giang Đình là bạn trai của mình chén nước thiếu chút nữa bưng không vững.

“Nghe nói?”

Nguyễn Lâm Tịch hiển nhiên bắt được trọng điểm.

“A, cái đó nha, trong lúc này có một ít chuyện cô không phải biết, về sau tôi tìm cơ hội sẽ nói cho cô biết!”

Ngũ Y Y giải thích.

“Này, hôm nay sao anh ta lại không cùng cô đi chung!”

“Cậu ta, ai biết cậu ta bận cái gì, trước kia đều là cùng nhau ăn cơm trưa, hôm nay không biết chạy đi đâu!”

Ngũ Y Y nhìn Nguyễn Lâm Tịch, không ngờ thời điểm nói đến Hàn Giang Đình, thế nhưng mặt của cô lại hơi ửng hồng.

593. Chương 598

Chẳng lẽ Lâm Tịch đối với cái tên chết tiệt Hàn Giang Đình có tình ý sao?

Ngũ Y Y trong lòng đánh trống, so với mình kết hôn còn vui mừng hơn.

“Có muốn hay không tôi gọi cậu ta tới đây à?”

Ngũ Y Y vốn là thử thăm dò hỏi, nghĩ tới Lâm Tịch nhất định sẽ ngượng ngùng.

Nhưng không như ước muốn, Nguyễn Lâm Tịch lại sáng khoái gật đầu một cái nói: “Được, đúng cũng chỉ có hai người cũng không có ý nghĩa!”

Woa, cái cô gái này quả nhiên không tầm thường!

Loại này dám yêu dám hận đây chính là tính cách mà Ngũ Y Y thích!

Ngũ Y Y lấy điện thoại di động ra nhấn vài cái vào bàn phím.

Điện thoại vang lên thật lâu cũng không người bắt máy.

Ngũ Y Y ở trong lòng mắng Hàn Giang Đình cái người này ngu như heo, ngày ngày đối với Lâm Tịch ngày nhớ đêm mong, hiện tại cơ hội tới, cậu ta chạy đi đâu!

Thời điểm Ngũ Y Y tức giận đang muốn cúp điện thoại, bên kia đầu điện thoại truyền đến tiếng Hàn Giang Đình.

“Alô? Y Y, làm gì?”

Giọng nói lười biếng, người này chẳng lẽ còn không có rời giường, giờ đã trưa cũng không đi học sao?

Ngũ Y Y nhìn Nguyễn Lâm Tịch, cũng may cô đang chuyên tâm nhìn thực đơn, cũng không có chú ý đến điện thoại.

Bằng không bộ dạng chán trường này của Hàn Giang Đình không phải làm cho cô thất vọng cực độ sao.

“Mình nói, cậu mau lại đây, chúng ta ở bên tiệm cơm này.”

Ngũ Y Y trấn định nói, nhưng thật ra là cố nén kích động chính tên nhóc này.

“Mình không đi, mình còn muốn tiếp tục hẹn ước cùng với Nguyễn Nguyễn trong mộng của mình”

Hàn Giang Đình không cần suy nghĩ chuẩn tắt điện thoại.

“Vậy mình cùng Lâm Tịch ở nơi này chờ cậu, cậu nhanh lên một chút!”

Nói xong ngũ Y Y liền cúp điện thoại, tên nhóc này thật là một tên ngốc không chịu được!

Hàn Giang Đình sững sờ mấy phút, trong điện thoại tiếng rè vang lên không ngừng.

Lâm Tịch? Nguyễn Lâm Tịch?

Cái gì? Y Y cái đó con nhóc chết tiệt kia hiện tại cùng Lâm Tịch ở chung một chỗ?

Rốt cuộc phản ứng kịp Hàn Giang Đình lập tức từ trên giường bò dậy, việc buồn ngủ vừa rồi bay sạch, anh bây giờ, phải tỉnh táo nhất định tỉnh táo!

Nhanh chóng đánh răng rửa mặt mặc quần áo chải đầu, Hàn Giang Đình chưa từng có đem những này chuyện ở trong vòng mười phút hoàn thành.

Nhưng mà hôm nay, thế nhưng anh lại làm được, hơn nữa làm được vô cùng tốt.

Cũng may Hàn Giang Đình ở nhà trọ cách trường học không xa lắm, cộng thêm hiện tại Hoắc Phi Đoạt vừa mới đem xe thể thao đến.

Mười lăm phút sau, bộ dáng con người của Hàn Giang Đình xuất hiện trước mặt Ngũ Y Y và Nguyễn Lâm Tịch.

“Cậu, cũng quá nhanh đi!”

Ngũ Y Y ngồi ở ghế phía sau lưng, đôi tay nắm chặt tay vịn, chỉ sợ tốc độ Hàn Giang Đình đem mình thổi bay.

“Tôi chính là đang đọc sách ở thư viện, nhận được điện thoại lập tức nhanh chạy tới, vừa đúng lúc cũng hơi đói bụng.”

Hàn Giang Đình khoác lác vô sỉ, con mắt của Ngũ Y Y suýt chút nữa rớt ra.

“Huấn luyện viên Nguyễn, cô cũng ở đây!”

Hàn Giang Đình càng thêm khoác lác, giả bộ càng thêm thái quá.

“Mới vừa rồi không phải cậu nói không tới sao?”

Ngũ Y Y thật sự nhịn không được, cố ý phớt bầy anh.

Hàn Giang Đình thiếu chút nữa đem Ngũ Y Y trùm đến lác mắt.

“Cái đó, Giang Đình, tôi có thể gọi như vậy anh không?”

Nguyễn Lâm Tịch đem tóc vén sau tai hướng đến Hàn Giang Đình nói.

Hàn Giang Đình nhất thời đắm chìm.

Đoạn thời gian trước, Ngũ Y Y mất trí nhớ bản tính còn chưa có lộ ra ngoài, gọi qua mấy lần Giang Đình.

Lúc ấy Hàn Giang Đình cảm thấy Ngũ Y Y gọi tên mình giống như quả cân nặng.

Nhưng hôm nay, anh nghe Nguyễn Lâm Tịch gọi mình Giang Đình trong nháy mắt.

Quyết định đem cái này tốt nhất cho Nguyễn Lâm Tịch.

Thật là thật dễ nghe.

“Ừ, dĩ nhiên có thể. Vậy tôi gọi cô là Lâm Tịch, tôi nghĩ chúng ta tuổi tác cũng không sai biệt lắm!”

594. Chương 599

Hàn Giang Đình đè nén xuống kích động trong lòng, cố làm trấn định nói.

“Được, tôi còn đang ngại việc anh gọi tôi là huấn luyện viên Nguyễn có vẻ tôi rất già!”

Ngũ Y Y nhìn hai người trò chuyện tốt như vậy, từ trong đáy lòng thay Hàn Giang Đình vui mừng.

Nhưng mà hi vọng Hàn Giang Đình lần này là nghiêm túc, bởi vì không biết tại sao, cô rất quý trọng cô bé Nguyễn Lâm Tịch này.

Thẩm Mặc Nhiên khi tỉnh lại, Cố Tại Viễn đã không có ở trong phòng rồi.

Cô chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng, hạ thân cũng bủn rủn vô lực.

Nhưng cô vẫn cố nén đứng lên, mặc quần áo tử tế.

Thời điểm ra khỏi cửa, phát hiện thuộc hạ của Cố Tại Viễn đang đợi ở ngoài cửa.

Vừa nhìn thấy cô đi ra, liền nói với cô: “Tổng giám đốc Cố đã đi trước, anh nói chờ cô tỉnh lại sẽ đưa cô trở về!”

Thẩm Mặc Nhiên gật đầu một cái, cái này kết thúc rồi sao?

Thuộc hạ dưới sự yêu cầu của Thẩm Mặc Nhiên đưa cô đến chỗ ba cô ở bệnh viện.

Thẩm Mặc Nhiên lễ phép hướng về tên thuộc hạ chào một cái, ngỏ ý cảm ơn.

Cô không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng cái loại phương thức này để cảm ơn người ta đưa mình tới đây.

Theo ý cô, mặc kệ người kia có phải hay không tuân theo lệnh của Cố Tại Viễn làm việc, đều là giúp đỡ mình.

Bởi vì cũng may đưa cô tới đây một đoạn đường dài như vậy, bởi vì thương hại cô không có tiền đi xe buýt.

Tên thuộc hạ cũng cả kinh, từ xưa tới nay chưa từng có ai đối với mình từng cúi đầu như vậy, cô bé này như thế nào.

Anh thiếu chút nữa đã quên, từ trong áo móc ra một lá thư giao cho Thẩm Mặc Nhiên.

Đợi đến Thẩm Mặc Nhiên sau khi mở ra nghĩ muốn trả cho anh, người đó đã lái xe rời đi.

Trong lá thư này là một xấp tiền mặt.

Nàng làm sao để trả tiền lại cho Cố Tại Viễn đây, tại sao có thể lấy tiền của anh đây?

Đây tất cả, đứng ở bệnh viện lầu hai phòng làm việc của viện trưởng phía trước cửa sổ tất cả đều ở trong mắt Cố Tại Viễn.

Thế nào, tiền kia cũng không muốn lấy sao?

Chỉ là nghe theo lệnh đưa cô về, liền đối với người ta cúi người chào sao?

Thế nào lại nhún nhường như vậy, giống như tự ái.

Ngày hôm qua nói muốn cùng bản thân lên giường, liền không nghĩ mà đáp ứng.

Rốt cuộc là cái dạng phụ nữ như thế nào, Cố Tại Viễn ở trong lòng suy nghĩ.

Càng nghĩ càng đối với cô tò mò.

“Cái đó, tổng giám đốc Cố, anh.”

Lời nói viện trưởng đem Cố Tại Viễn kéo về thực tế.

“Này, ông phải trị liệu tốt cho người bệnh nhân kia, nếu như có cái gì không may, tôi nghĩ ông là ông biết tôi sao rồi.”

Cố Tại Viễn ném xuống một tờ chi phiếu, liền sải bước rời đi.

Bất tri bất giác, thế nhưng vào thang máy đi tới lầu 15.

Đúng lúc ba Thẩm Mặc Nhiên ở tầng lầu.

Cố Tại Viễn giống như là không quản được chân của mình, rất tự nhiên liền đi tới phòng bệnh.

Xuyên thấu qua trên cửa thủy tinh, Cố Tại Viễn nhìn Thẩm Mặc Nhiên đang kiên nhẫn gọt trái cây cho ba cô.

Dáng vẻ cô an tĩnh như vậy, ánh mắt trong suốt đơn thuần, khóe miệng giống như nở nụ cười.

Cố Tại Viễn nhìn ngây người, cho đến khi y tá tới kiểm tra phòng, anh mới thu hồi ánh mắt.

Bước nhanh rời đi.

Ngồi trên xe, Cố Tại Viễn nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Cô an tĩnh như vậy, nhìn dáng vẻ mềm yếu, cũng yên lặng chấp nhận.

Cố Tại Viễn cho người điều tra Thẩm Mặc Nhiên.

Ba của nàng từ hồi trẻ bắt đầu ham mê đánh bài, đem những thứ trong nhà đáng giá đổi lấy tiền đi đánh bạc.

Mẹ của cô cũng bởi vì không chịu nổi người chồng như vậy mà bỏ nhà ra đi, bỏ lại cô bé Thẩm Mặc Nhiên.

Chính là bắt đầu từ khi đó, cô không hề muốn nói chuyện nữa, dáng vẻ trầm mặt.

Đi theo cha bị bao vây chặn đánh, đòi tiền nợ, không thể chống đỡ nổi.

595. Chương 600

Cho dù có người ba như vậy, cô cũng không rời khỏi ông nửa bước.

Tự mình đi làm kiếm học phí, còn phải thay ba trả nợ.

Chính vì Thẩm Mặc Nhiên sống giữa hoàn cảnh như vậy, cho nên cô mới có ánh đơn thuần trong sáng như vậy.

Cố Tại Viễn không nhịn được mà nghĩ đến cô, vừa nghĩ tới cô, sẽ có một loại cảm giác đau lòng.

Rất muốn bảo vệ cô, không muốn làm cho cô gái yếu đuối như vậy bị tổn thương.

Nhưng anh là Cố Tại Viễn, không kèm chế được tính công tử phóng đảng.

Anh như vậy, xứng với cô gái thuần khiết như cô sao?

“Ôi, Y Y, cậu nói cô ấy có tình ý với mình đúng không?”

Hàn Giang Đình ở đầu bên kia điện thoại tỏ ra đắc ý.

Ngày đó cùng Nguyễn Lâm Tịch ăn cơm nhanh chóng thúc đẩy quan hệ của hai người, Nguyễn Lâm Tịch thậm chí chủ động muốn xin số điện thoại của Hàn Giang Đình.

Chủ động tiến công làm cho Hàn Giang Đình có chút xấu hổ, thế nào lần này mình trở thành con mồi.

Cô gái này quả nhiên không tầm thường, cùng với những cô gái khác trước đây cùng anh lui tới là hoàn toàn khác nhau.

Chính bởi vì không giống nhau, khiến Hàn Giang Đình đối với Nguyễn Lâm Tịch tăng lên một chút hứng thú.

“Ừ, theo mình nghĩ, thì cô ấy chỉ xem cậu như một người bạn bình thường thôi.”

Ngũ Y Y ở chỗ này một mặt liếm kẹo que, một mặt dả kích Hàn Giang Đình.

“Cái gì? Bạn bình thường? Cậu xem mình đẹp trai hơn so với mình tinh, có cô gái nào muốn đem mình trở thành bạn bình thường không!”

Bản tính khoe khoang của Hàn Giang Đình liền lộ ra.

Ngũ Y Y đầu vạch đen ở trong lòng gào thét, tôi nhỏ vào tôi nhỏ vào phi phi! Tôi không phải sao?

Mặc dù không có nói ra khỏi miệng, nhưng Hàn Giang đình người này giống như có thuật đọc tâm.

Sâu kín tới một câu: “Cậu không phải, cậu chỉ là một con nhóc, vẫn còn không tính là phụ nữ!”

“Này! Hàn Giang Đình, cậu nói ai mà không phụ nữ? mình có điểm nào không giống phụ nữ hả?”

Ngũ Y Y nghe được câu nói kia tức giận đầu bốc hỏa, cái tên chết tiệt này, nói ai mà không phải là phụ nữ!

Hoắc Phi Đoạt từ phòng tắm đi ra, vừa hay nhìn thấy Ngũ Y Y khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hướng về phía điện thoại điên cuồng hét lên!

Trong tay kẹo que nắm hết sức chặt.

“Người nói ai mà không phải là phụ nữ!” Những lời này vừa lúc chui vào trong lỗ tai Hoắc Phi Đoạt.

Đưa tay lấy điện thoại, đặt ở bên tai.

Liền nghe tiếng Hàn Giang Đình ở bên kia giống như con vịt nói nhao nhao không ngừng.

“Cậu xem cậu, vóc dáng nhỏ bé, cũng không mang giày cao gót, mặt cũng dài vừa nhìn chính là một đứa bé! Bộ ngực cũng nuôi dưỡng không tốt, cái mông cũng là đẹp, chân liền càng không cần phải nói rồi.”

Hàn Giang đình người này nói chuyện đúng là không nể mặt người khác.

Nhưng hắn không ngờ tới chính là, bây giờ người đang nghe những lời này, là Hoắc Phi Đoạt!

“Nói tiếp đi.”

Chỉ đơn giản ba chữ, giọng nói Hoắc Phi Đoạt không nghe ra cảm xúc gì, nhưng cũng đủ để làm khiếp sợ cho kẻ đang nói bốc phét kia.

Ngũ Y Y ngồi ở trên giường còn tức giận, vừa đứng, khiến Hoắc Phi Đoạt đã dọn dẹp tốt người này một chút.

“Sư, sư phụ?”

Hàn Giang Đình lập tức cầm miệng, cung kính hỏi thăm.

“Ngày mai sẽ có người đi đón cậu, đến trường huấn luyện của tôi, vừa đứng theo tôi luyện tập cho gân cốt.”

Hoắc Phi Đoạt nói xong liền cúp điện thoại, anh người này chưa bao giờ nói lời khách sáo, đều là nói xong trực tiếp cắt đứt.

Cứ như vậy hơn 10 giây, Hàn Giang Đình đã cảm giác mình sau lưng của mình ướt đẫm.

Sư phụ quả nhiên là cao thủ, cách điện thoại cũng có thể đem mình hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Chỉ là, gân cốt là có ý gì?

596. Chương 601

Chỉ là, gân cốt là có ý gì?

Muốn mình cùng đi gân cốt sao?

À? Thật sự là như vậy phải không?

Xong rồi xong rồi, lần này thật xong rồi. Nói xấu phụ nữ của sư phụ bị nghe được, thật là xui xẻo.

Gương mặt tuần tú của Hàn Giang Đình biến thành quả hồng bị móp méo.

Ngũ Y Y nghe được gân cốt mắt liền sáng lên.

“Phi Đoạt, anh thật tuyệt vời, nên đem cái tên chết tiết kia dạy dỗ một phen.”

Ngũ Y Y tay nhỏ bé nắm thành nắm, đáng vẻ cực kỳ vui vẻ.

Trên cái thế giới này có hay không người bạn như thế!

Hoắc Phi Đoạt lập tức nhào tới, bắt được móng vuốt nhỏ của Ngũ Y Y đang lộn xộn.

Cười xấu xa nhìn cô nói: “Anh nghĩ em cũng nên bị dạy dỗ!”

Sau hình ảnh, cảm trẻ nhỏ quan sát!

“Giang Đình, anh nhanh lên một chút!”

Nguyễn Lâm Tịch cười quay đầu, thấy đầu Hàn Giang Đình đầy mồ hôi cổ hết sức bò lên trên, nhẹ nhàng bật cười.

“Này! Hàn Giang Đình, tôi nói anh đến có phải đàn ông hay không, nam sinh! Còn, còn không bằng nữ sinh hai chúng tôi!”

Đi ở giữa Ngũ Y Y mặc dù cũng mệt thở không nổi, nhưng cười nhạo Hàn Giang Đình mà nói vẫn rất có hơi sức.

“Ngũ, Ngũ Y Y. Hừm. Cái con nhóc chết tiết nhà cậu, chờ mình đi lên, cậu...cậu, cậu chờ đó!”

Hàn Giang Đình chống nạnh đứng ở phía dưới, lời đều nói không hoàn chỉnh.

Ba người này bây giờ lên núi, không sai, đây đều là chủ kiến của kẻ đang bò ở phía dưới kia.

Vốn là nghề muốn ở trước mặt người ta biểu hiện tốt một chút.

Nhưng không ngờ, Nguyễn Lâm Tịch cũng leo nhanh nhất, thậm chí ngay cả Ngũ Y Y cũng leo nhanh hơn cả Hàn Giang Đình.

Thế diện vút xuống nhà bà ngoại rồi.

Nguyễn Lâm Tịch là người luyện võ, nếu như ngay cả điểm này thể lực cũng không có, như vậy ban đầu công việc trông coi Âu Dương Chấn Đình khẳng định cũng sẽ không giao cho cô.

“Y Y, cô có được hay không, có muốn hay không tôi kéo cô một cái?”

Nguyễn Lâm Tịch đi xuống một đoạn, hướng Ngũ Y Y vươn tay.

Ngũ Y Y ngẩng đầu liền thấy Nguyễn Lâm Tịch híp mắt cười.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tóc của cô, chiếu rọi cô giống như đang tỏa sáng.

Ngũ Y Y cũng mỉm cười duỗi tay hướng Nguyễn Lâm Tịch.

Hai cô gái tay cầm tay leo lên trên, lưu lại Hàn Giang Đình một đại nam sinh ở phía sau.

Trong lòng còn không ngừng mắng mình ngu xuẩn, thế nào cố tình muốn thời điểm này tới leo núi đây.

Còn có Ngũ Y Y cái con nhóc chết tiệt này, lại dám bỏ mặt mình.

Ba người thật vất vả đi lên đỉnh núi, ngoài Nguyễn Lâm Tịch trán có một chút xú mồ hôi ở ngoài, những thứ khác hai người đều hoàn toàn không thấy hình tượng ngã từ trên đỉnh núi xuống.

“Woa, không khí trên đỉnh núi thật trong lành!” Ngũ Y Y hít vào một hơi thật dài.

Cảm giác không khí trong lành tiến vào đến trong phổi, giống như đem những thứ bụi bẩn bị rửa sạch.

Nguyễn Lâm Tịch cũng từng ngum từng ngum mà hô hấp không khí trên đỉnh núi này, cảm giác rất thoải mái.

Chỉ là lúc này, lại đột nhiên nhớ đến Tiêu Lạc.

Đã lâu không gặp, không biết anh bây giờ đang ở làm cái gì.

Nguyễn Lâm Tịch bất giác ngậm ngẫn một hồi, mới đột nhiên ý thức được mình giống như luống cuống.

Cũng may Ngũ Y Y cùng Hàn Giang Đình hai người còn đắm chìm trong niềm vui thú.

Ba người đứng ở trên núi cao quan sát cả thành thị.

Lúc ở đó thì cảm thấy nó lớn đến mức nào.

Nhưng là bây giờ xem ra, tòa thành thị này thật rất nhỏ bé.

Một tòa như vậy phần hoa đô thị ồn ào, mỗi ngày có bao nhiêu thăng trầm diễn ra ở nơi đây.

Mà bọn họ, chỉ là hôm nay là vai chính trong chuyện xưa mà thôi mà thôi.

597. Chương 602

“Này! Các người đang làm gì vậy?”

Đột nhiên sự yên tĩnh bị phá vỡ, ba người quay đầu lại nhìn.

Phát hiện một đồng người gần hai mươi, ba mươi người.

Một người trong đó có mái tóc vàng hình như là cầm đầu của bọn họ, lớn tiếng chửi mắng: “Các người con mẹ nó là ai, dám đến địa bàn của ông? Không cho tiền trà, giống như nói sao?”

Ngũ Y Y nghe xong lời này, dĩ nhiên đầu tiên không muốn.

Đứng ra nói: “Cái người đầu tóc vàng này là ai? Nơi này là nhà của anh sao?”

Tên tóc vàng vừa nhìn cô nhóc này đáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn hung hãn không được, lập tức bốc lửa.

“Cái con nhóc này không có mắt sao? Hãy bớt nhiều lời đi, đưa di động ví tiền đồng hồ đeo tay để lại.”

Nói xong liếc hai người kia một cái.

Một cô gái cao gầy, xem ra không tạo uy hiếp gì.

Một người khác là nam sinh, quả thật chính là cái bình hoa, đoán chừng leo lên ngọn núi này cũng đã dễ cho cậu không có khí lực.

Trước mắt cái con nhóc này càng thêm không cần lo lắng.

“Lão đại, ta xem con nhóc này đáng dấp cũng không tệ lắm, bằng không.”

“Này còn cần mày nói nhảm!”

Tên tóc vàng la mắng thuộc hạ, còn mình quan sát Ngũ y Y một lần nữa.

Không sai, đáng dấp con nhóc này da mịn thịt mềm.

Nhưng vòng qua Ngũ Y Y, lại hướng nhìn cô gái ở phía sau.

Cũng đáng dấp cực kỳ xinh đẹp, vóc người cũng rất xuất chúng.

“Ồ, hai người đều là mỹ nhân. Xem ra dù có lại tiền, hôm nay các người cũng phải bồi cho đại gia rồi.”

Tên tóc vàng cười một tiếng, miệng lộ ra răng vàng khè, cực kỳ ghê tởm.

“Cái tên tóc vàng này, lá gan cũng không nhỏ. Không biết Hoắc Phi Đoạt sao?”

Ngũ Y Y nghĩ tình huống không thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui vội vàng đem tên Hoắc Phi Đoạt nói ra.

Quả nhiên, tên tóc vàng này vừa nghe ba chữ Hoắc Phi Đoạt, vội vàng lui về phía sau.

Nhưng mà hắn rất nhanh lại nhích tới gần Ngũ Y Y, mở miệng lớn nói: “Hoắc Phi Đoạt? Hừ, cô cái con nhóc này cũng dám nói tên tuổi Hoắc Phi Đoạt? Nghĩ làm tôi sợ?”

“Anh ấy làm sao sẽ hù dọa được anh, Hoắc Phi Đoạt là sư phụ của tôi!”

Hàn Giang Đình cũng đứng dậy.

“Ôi Chao, các người nghĩ làm tôi sợ sao? Hoắc Phi Đoạt là ai còn cần các người nói sao? Đừng nói nhảm tôi, nhanh lên một chút đem tiền ra đây, các gái ở lại, cậu cút đi! Nếu không.”

Tên tóc vàng nhe răng, bộ dáng kia cực kỳ xấu xí!

“Tôi nghĩ, các người bớt nói nhảm đi!”

Chỉ nghe Nguyễn Lâm Tịch một tiếng quát lớn, liền bay người lên đá đem tên tóc vàng hất tung trên mặt đất.

Phía sau tất cả côn đồ giật mình, không khỏi lui về phía sau.

Nhưng là rất nhanh, bọn chúng liền khôi phục ý thức.

Gào thét vọt lên.

Nguyễn Lâm Tịch lại không thối lui chút nào, một tay thế nhưng xách lên một tên côn đồ nhỏ, hơi sức lớn đến đáng sợ.

Ngũ Y Y cùng Hàn Giang Đình cũng là bị động tác Nguyễn Lâm Tịch dọa sợ.

“Hàn Giang Đình, cậu còn đứng ngây đó làm gì? Cậu không phải là đàn ông sao?”

Ngũ Y Y kích động hô lên, đẩy Hàn Giang Đình.

Mặc dù nói thời điểm leo núi đã lãng phí một lượng lớn thể lực của anh, nhưng bây giờ cô gái mình thích cùng Ngũ Y Y đang gặp nguy hiểm trước mắt, anh tại sao có thể lùi bước.

Hàn Giang Đình cũng vọt tới đám người côn đồ kia, rất nhanh bị người bao vây rồi.

Ngũ Y Y đứng một bên không biết làm sao.

Muốn cô cùng những tên côn đồ kia liều mạng sao? Được rồi, không thể khoanh tay đứng nhìn.

Giang Đình cùng Lâm Tịch đều ở đây bảo vệ mình.

Ngũ Y Y nhặt lên một tảng đá liền ném sau lưng tên côn đồ đối diện mình.

Không ngờ tảng đá còn chưa có đụng tới người kia, đã rơi xuống đất.

598. Chương 603

Không ngờ tảng đá còn chưa có đụng tới người kia, đã rơi xuống đất.

Người kia ngược lại bị hấp dẫn lực chú ý, chính quay người lại đến trước mặt Ngũ Y Y.

Cười xấu xa đi tới trước mặt cô.

Xong đời, bên cạnh không có hòn đá.

Đây rốt cuộc là núi gì, thế nào ngay cả hòn đá cũng không có.

Nguyễn Lâm Tịch cùng Hàn Giang Đình bên cạnh cũng bị vây quanh gần mười người.

Ngũ Y Y không biết làm sao, liền nhìn nhìn cái tên dữ tợn trước mặt mình ngã xuống.

Phía sau hắn, là nụ cười Nguyễn Lâm Tịch, khóe miệng nhẹ nhàng khê cong, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Cô lại vẫn cười được.

“Y Y, cô cẩn thận đứng bên cạnh nhìn là được rồi.”

Nói qua liền xoay người đá, đem người kia thừa dịp chính mình chưa chuẩn bị đánh lên đá ra thật xa.

Ngũ Y Y sợ đến mức lấy tay che miệng lại, Lâm Tịch thật là lợi hại!

“Giang Đình cẩn thận!”

Nguyễn Lâm Tịch hô to một tiếng, bước một bước dài xông đến sau lưng Hàn Giang Đình, đem một tên cầm gậy sắt chuẩn bị đánh lên anh đá bay.

Cây sắt trên mặt đất lăn, lăn đến chân của Ngũ Y Y.

Nhìn lên trước mặt hỗn loạn không chịu nổi, Ngũ Y Y trong lòng rất là lo lắng.

Đối phương có ba mươi mấy người, mà bọn họ bên này, chỉ có ba người, một người trong đó còn không biết mình nên làm gì.

Lấy điện thoại di động ra xem một chút, tín hiệu cũng không có.

Bây giờ không phải là nói toàn bộ mạng lưới bao trùm sao?

Thế nào leo lên núi lại không có sóng?

Ngũ Y Y tức giận hếch cái mũi nhỏ.

Không lo được nhiều như vậy, Ngũ Y Y nhặt cây sắt trên đất.

A, thật đúng là nặng! Tên kia cầm vật nặng như vậy muốn đánh người, hắc ỉnh là mình là Tôn Ngộ Không, có kim cô bổng sao?

Vừa đúng một tên côn đồ phát hiện ra Ngũ Y Y đang đứng một mình.

Cười xấu xa đi tới, ra bộ dáng xem cô có thể làm được gì.

“Này cô nhóc, nhanh lên một chút đi theo chúng tôi thôi. Quả nhiên đáng dấp da mịn thịt mềm nha?”

Nói qua lời này bàn tay bắn thủ liên hướng tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngũ Y Y.

“Lấy bàn tay bắn thủ của anh ra!”

Ngũ Y Y nhắm mắt lại hai tay nắm chặt cây sắt cứ như vậy nói lên.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết.

Ngũ Y Y mắt mở một khe hở, hử? Mới vừa rồi tên kia đi nơi nào?

Chờ Ngũ Y Y hoàn toàn mở mắt, mới phát hiện cái đó tên côn đồ đang che hạ thể trên mặt đất giãy dụa.

Nhìn mặt hắc giống như vô cùng khổ sở, cả bộ mặt cũng vặn vẹo, khuôn mặt càng thêm dữ tợn.

Thì ra mình mới vừa rồi không khéo vừa đúng trúng bộ vị của hắc.

Ngũ Y Y thiếu chút nữa bật cười.

Nhưng mà bây giờ ở đây đâu phải là thời điểm để cười, Nguyễn Lâm Tịch cùng Hàn Giang Đình còn đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Lúc này Ngũ Y Y nhìn lại, phát hiện mới vừa rồi một đám bọn côn đồ, hiện tại thì tốt rồi giống như ít đi.

Ngã xuống nằm trên mặt đất không thể động đậy, những tên còn lại tiếp tục chiến đấu đều bị thương, lưng la lung lay, đoán chừng cũng chống đỡ không được lâu.

Thể lực Hàn Giang Đình đã hoàn toàn hao hết.

Chỉ thấy anh vùng một quyền hung hăng nện về phía người đang nằm trên mặt đất, cầm của người kia giống như bị một quyền này đánh cho nát.

Sau một kích, Hàn Giang Đình cùng người nọ cùng nhau ngã xuống đất, không còn có hơi sức đứng dậy.

“Y Y, cô chăm sóc Giang Đình một chút!”

Nguyễn Lâm Tịch ở một bên vẫn đang bị vây quanh bởi năm sáu người lực lưỡng, bộ dáng cô vô cùng ung dung, còn quay đầu dặn dò Ngũ Y Y chăm sóc Hàn Giang Đình đã ngã xuống đất.

Ngũ Y Y đối với cô gái này bội phục giống như nước sông cuộn cuộn trào lên không dứt.

599. Chương 604

Ngũ Y Y đối với cô gái này bội phục giống như nước sông cuộn cuộn trào lên không dứt.

Cuối cùng những người còn lại hình như cũng đem lực chiến đấu chuyển dời đến trên người của Nguyễn Lâm Tịch, hiển nhiên bọn họ cũng ý thức được đánh cùng người phụ nữ này, kết quả của bọn họ sẽ giống như các huynh đệ nằm trên mặt đất.

Người phụ nữ này xuống tay thật là độc ác, những người bị đánh ngã kia đều nằm không nhúc nhích, hiển nhiên là bị nội thương rất nghiêm trọng.

Một người đối phó gần một nửa huynh đệ, người phụ nữ này cho dù có bằng sắt hiện tại cũng nên mệt mỏi phải.

Mới vừa rồi còn xem thường cô, không ngờ đáng dấp nhu nhược như vậy, lại có một thân võ thuật lợi hại như vậy.

Tên tóc vàng ở trong lòng tính toán.

“Hừ, cô rất lợi hại. Chỉ là, nhìn bây giờ nhìn tình trạng của cô, cô dù là có cánh, cũng là bay không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi rồi. Ha ha ha ha. . . .”

Tên tóc vàng mang theo mấy người lực lưỡng đem Nguyễn Lâm Tịch vây quanh, đáng vẻ vô cùng phách lối.

“Đừng nói nhảm, cùng lên đi!”

Nguyễn Lâm Tịch nhẹ nhàng hít mũi một cái, ngón tay thon dài cầm thật chặt thành quyền.

“Cái gì? Cùng tiến lên? Lúc này cô còn dám phách lối?”

Tên tóc vàng bị khí thế của Nguyễn Lâm Tịch của hù cho có chút nóng nảy.

“Tôi nghĩ người nên nói lời này chính là tôi mới phải!”

Nguyễn Lâm Tịch nói qua lời này liền nhảy lên, chân dài đảo qua, đem mấy người trước mặt đá nằm trên mặt đất, máu đều phun ra.

Tên tóc vàng cùng thuộc hạ của hắn hiển nhiên không ngờ động tác của cô nhanh như vậy.

Nguyễn Lâm Tịch không cho bọn hắn có bất kỳ cơ hội nào thở dốc, ngay sau đó đánh nhau kịch liệt với họ.

Chỉ thấy bàn tay nàng tựa như đao, hung hăng bổ vào vai trái một người, người kia nhất thời liền trật khớp mà không thể làm động tác nào nữa.

Sau đó vòng qua sau lưng người còn lại, chân dài vừa gập, dùng sức đè lên eo của người đó.

Ngay cả cách bọn họ cách xa mười mét Ngũ Y Y cùng Hàn Giang Đình, cũng giống như nghe được tiếng xương kêu rắc rắc của người kia.

Tất cả những người phía sau bị hù dọa đến lạnh người, rói rít xin tha, người phụ nữ này, thật ra là người như thế nào?

“Tất cả đều để cho tôi. . . .”

Tên tóc vàng kia một chữ “đến” còn chưa nói ra miệng, liền bị Nguyễn Lâm Tịch đá vào cây gỗ đánh trúng cái trán.

Tên tóc vàng hai mắt trợn ngược, liền hôn mê bất tỉnh.

Những người còn lại thấy thủ lĩnh cũng bị đánh ngã, cũng đang quắp móng chạy.

Dĩ nhiên cũng có nói cứng: “Các người chờ, chờ đấy!”

Nguyễn Lâm Tịch vỗ tay, đi đến bên người Ngũ Y Y cùng Hàn Giang Đình.

Nói: “Chúng ta nên tranh thủ thời gian lúc này rồi đi thôi, nếu không một lát bọn họ có thể gọi thêm người tới.”

Nói xong ngồi xổm xuống nhìn Hàn Giang Đình trên mặt đất một chút.

“Anh có sao không, còn có thể đi không? Có muốn hay không tôi công anh xuống núi?”

Vốn là Hàn Giang Đình đã cảm thấy mắt mặt sắp chui vào trong lòng đất, chuẩn bị giả bộ bất tỉnh.

Nhưng lại bị câu nói công anh xuống núi của Nguyễn Lâm Tịch dọa cho sợ chết đứng.

“Không có, không có việc gì. Tại sao có thể muốn cô một người nữ sinh công tôi chứ, cô còn muốn cho tôi sống không?”

Hàn Giang Đình ngượng ngùng gãi đầu, ánh mắt quan sát toàn thân Nguyễn Lâm Tịch, nhìn nàng có hay không bị thương nơi nào.

“Lâm Tịch, cô có sao không?”

Ngũ Y Y không để ý Hàn Giang Đình, kiểm tra xem xét Nguyễn Lâm Tịch có bị thương không.

“Tôi không sao nữa Y Y! Cô không cần phải lo lắng!”

Nguyễn Lâm Tịch cười trả lời, nhìn bộ dáng của cô, quần áo chỉnh tề, trên mặt cũng một chút dấu vết bị thương cũng không có.

“Lâm Tịch, tôi biết cô rất lợi hại, nhưng tôi không biết cô lại lợi hại như thế này!”

Đôi tay Ngũ Y Y nắm quyền, giống như kẻ giang hồ hành hiệp trượng nghĩa.

600. Chương 605

Đôi tay Ngũ Y Y nắm quyền, giống như kẻ giang hồ hành hiệp trượng nghĩa.

“Cô gái nhỏ kia về sau nhờ nữ hiệp chăm sóc rồi !”

Bộ dáng đáng yêu của Ngũ Y Y chọc cười Nguyễn Lâm Tịch.

Ba người không dám ở lại lâu, nói không chừng đám lưu manh kia sẽ quay trở lại, vẫn là tranh thủ thời gian bây giờ xuống núi thôi.

Hàn Giang Đình dọc đường xúi giục Ngũ Y Y: “Y Y, cậu trở về nhất định phải nói cho sư phụ mình biết chúng ta hôm nay gặp phải chuyện này. Uy danh của sư phụ sẽ làm cho đám lưu manh kia kinh sợ. . . .”

Nói cái gì, Ngũ Y Y chỉ cảm bên tai quả thật âm ỉ, thật muốn tìm đồ chặn lại cái miệng của anh.

Nguyễn Lâm Tịch vẫn cười yếu ớt không nói.

Trong lòng cũng đang suy nghĩ, hôm nay Ngũ Y Y nhắc tới một người, Hoắc Phi Đoạt.

Chẳng lẽ chính là người chủ cũ trước đây của mình sao?

Hiện tại sao anh ta chính là người bên cạnh Ngũ Y Y sao?

Trên thế giới này duyên phận thật là kỳ diệu.

“Lâm Tịch, tôi đưa cô về nhà!”

Hàn Giang Đình mặc dù toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không đau, nhưng vẫn là muốn ở trước mặt Nguyễn Lâm Tịch giữ vững tốt phong độ.

Mặc dù hôm nay ở trước mặt cô thể diện mất sạch rồi, thế nhưng để cho cô một cô gái đánh đám lưu manh cứu mình, thực sự muốn nghĩ cũng cảm thấy đỏ mặt.

Ngũ Y Y dĩ nhiên là nhìn ra, Hàn Giang Đình không ngừng nháy mắt với mình.

Ngũ Y Y không muốn làm kỳ đà cản mũi.

“Các người không cần lo cho tôi, tôi đứng trước cửa quán cà phê kia chờ là được rồi, Phi Đoạt lập tức lái xe tới đón tôi.”

Ngũ Y Y vẫy tay, cười hi hi nói.

Hàn Giang Đình nhìn cô một cái, ý là: làm rất tốt! Thua thiệt cho cậu còn biết nhìn sắc mặt!

Trên xe, Hàn Giang Đình lần đầu tiên cùng Nguyễn Lâm Tịch chung một chỗ, cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, đừng nói chỉ là nói chuyện với cô.

Đôi tay nắm chặt tay lái, mắt nhìn chằm chằm trước mặt, ngay cả ánh mắt cũng không dám ở trên người cô quét qua.

“Giang Đình?”

Nguyễn Lâm Tịch mở miệng trước đánh vỡ không khí lúng túng.

“À? Cái gì? Cô kêu tôi sao?”

Hàn Giang Đình đang căng thẳng, đột nhiên bị gọi như vậy, có chút mất hồn.

“Ha ha.”

Nguyễn Lâm Tịch khẽ cười hai tiếng.

Hàn Giang Đình thăm mắng mình vô dụng, bình thường thủ đoạn tán gái như thế nào cũng không dùng tới cơ chứ?

Tại sao ở trước mặt cô mình sẽ khẩn trương như thế, một chút mùi vị đàn ông cũng không có!

“Anh khẩn trương như vậy sao?”

Không ngờ Nguyễn Lâm Tịch sẽ hỏi trực tiếp như vậy, Hàn Giang Đình thiếu chút đem xe đâm vào chiếc xe đối diện phía trước.

“Này, cái đó, không có! Không, có một chút!”

Hàn Giang Đình cà lăm nói.

Nguyễn Lâm Tịch đột nhiên xoay đầu lại hỏi một câu thiếu chút nữa khiến Hàn Giang Đình trào máu.

“Anh thích tôi sao?”

Cô gái này từ tinh cầu nào tới vậy, sao lại hỏi trực tiếp như vậy?

Hàn Giang Đình bị hỏi quẹo cua ngay sang bên lề đường, còn suýt nữa đụng vào biển quảng cáo ven đường.

Hàn Giang Đình giật mình quay đầu nhìn về phía Nguyễn Lâm Tịch, không ngờ một nụ hôn đã đặt lên môi mình.

Hàn Giang Đình hoàn toàn ngu!

“A Trung, lên núi Nam Sơn, tất cả đều dọn dẹp sạch sẽ cho tôi!”

Hoắc Phi Đoạt cố gắng kềm chế mình sắp điên cuồng hét lên.

Cô nhóc này sao lại như vậy, sao lại làm cho người ta lo lắng.

Lần đầu tiên để cô ra ngoài đi chơi, liền bị người ta khi dễ thành ra như vậy.

Vốn là không có chuyện gì có thể làm cho lửa giận Hoắc Phi Đoạt nổi lên dễ dàng như vậy bởi vì cô nhóc này mà hai quả đấm nắm chặt.

“Ôi chao, bọn họ cũng bị đánh chạy. Anh...anh không cần cho người đi dọn dẹp bọn họ.”

601. Chương 606: Nói Tiếp Đi 9

“Ôi, bọn họ đều chạy rồi. Anh, anh không cần xử lý bọn họ nữa.”

Hôm nay Ngũ Y Y còn nói giúp cho đám lưu manh phách lối kia.

“Em nhìn cánh tay của em đi.” Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng nâng cánh tay của Ngũ Y Y lên.

Trên là da trắng nõn bị trầy xước, nhìn vào làm cho người khác hơi sợ hãi.

Nhưng nếu Hoắc Phi Đoạt không nói, chắc là Ngũ Y Y cũng không để ý đến.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô, vừa nghe cô miêu tả lại hình ảnh kinh thiên động địa lúc này. Tuy động tác trên tay của Hoắc Phi Đoạt không thay đổi, nhưng trong lòng anh hơi thắc mắc.

Dựa vào chi tiết Ngũ Y Y miêu tả, cô gái Nguyễn Lâm Tịch kia chắc chắn sử dụng chiêu thức tiếp cận trong chiến đấu.

Rốt cuộc, Nguyễn Lâm Tịch là ai?

Hàn Giang Đình về đến nhà đầu óc vẫn trống rỗng.

Ngồi ngây ngốc trên ghế sofa, mới kịp phản ứng chuyện vừa xảy ra lúc này.

Nguyễn Lâm Tịch chủ động hôn mình, vậy chứng tỏ cô ấy đã đồng ý hẹn hò với mình rồi không?

Hàn Giang Đình rất vui, cậu ta lấy điện thoại ra gọi cho Ngũ Y Y, nhưng nhanh chóng dập máy.

Không được, lần trước sư phụ đã tức giận, cắt đứt sự rèn luyện với anh chính là khi làm bao cát cho anh.

Hàn Giang Đình nhớ đến Hoắc Phi Đoạt dùng lý do chính đáng tràn đầy kinh nghiệm nói không lý do gì phải sợ sệt.

Nhưng làm sao để tìm ai chia vui chuyện tình cảm với mình đây?

Không ai biết cậu ta thích Nguyễn Lâm Tịch cỡ nào, gần như lần đầu tiên khi nhìn thấy cô trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường học, cậu ta đã thích cô.

Trước giờ chỉ có cô là cậu ta không thể theo đuổi được, cô không để ý đến cậu ta, không nhận quà do cậu ta tặng.

Nhưng ngay lúc cậu ta nghĩ rằng không có bất kỳ cơ hội nào, cô lại mở ra cánh cửa vì cậu ta.

Cô gái này, đúng như lời Hàn Giang Đình nói, đúng là hấp dẫn trí mạng.

Hàn Giang Đình nhảy vào bồn tắm nước lạnh lớn, có lẽ chỉ có như vậy cậu ta mới có thể ổn định lại trái tim đang nóng hổi của mình.

Nguyễn Lâm Tịch ngồi trên chiếc giường nhỏ.

Nghĩ đến một màn vừa rồi, xem ra chàng trai này thật lòng thích mình.

Nhưng thật xin lỗi, cô đều có mục đích.

Hôm nay Tiêu Lạc không gọi điện thoại đến, chỉ gửi một tin nhắn: “Thời tiết lạnh, nhớ giữ ấm.”

Vành mắt của Nguyễn Lâm Tịch đỏ hoe.

Anh ấy đang quan tâm đến mình, có vậy anh ấy có cảm giác đối với mình rồi không?

Không, không, không thể nào. Có lẽ anh ấy chỉ tùy tiện nói thôi.

Từ trước đến giờ Nguyễn Lâm Tịch luôn là một người kiên cường và quyết đoán, chưa bao giờ có chuyện gì mà cô do dự thiếu quyết đoán như thế.

Đơn giản là vì người tên Tiêu Lạc kia.

Mới có thể khiến cô lao tâm lao lực mà suy đoán suy nghĩ của anh ta.

... ..

Hoắc Phi Đoạt nhìn vết xước trên tay của Ngũ Y Y thì cực kỳ đau lòng.

Vốn muốn hung hăng dạy dỗ cô một chút.

Không có việc gì lại chạy lung tung làm gì.

Khi nhìn thấy bộ dạng ngủ mê man nằm trong lòng mình thì trong lòng lại mềm nhũn ra.

Cô bé này trở thành mối uy hiếp lớn nhất đối với Hoắc Phi Đoạt.

Nhưng anh chấp nhận, để cô trở thành một người của mình mà không ai có thể chạm vào.

Nhớ đến hành động vừa rồi của Âu Dương Chấn Đình. Hoắc Phi Đoạt cũng không sợ lắm, ngược lại anh rất mong đợi.

Mong đợi lão già kia lại thất bại như lần trước.

Đấu với anh, anh vô cùng vui vẻ.

Nhưng nếu ông ta dám chạm vào bảo bối trong lòng mình. Hoắc Phi Đoạt cũng không dám đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra.

602. Chương 607: Nói Tiếp Đi 10

Nhưng có người cố tình liều mạng làm chuyện này.

... ..

Tiêu Lạc ngồi trên ghế sofa tạo nhã thưởng thức ly rượu vang đỏ trong tay.

Ánh mắt thâm thúy, nhìn không ra anh ta đang suy nghĩ gì.

Đây cũng chính là chỗ đáng sợ nhất của Tiêu Lạc.

Anh ta ngồi đối diện với người đàn ông có khí chất mạnh mẽ, người đó là Âu Dương Chấn Đình.

Hai người không nói chuyện với nhau, đều lắc lắc ly để cao trong tay, vừa bực tức lại có phần quý dị.

Rốt cuộc vẫn là Âu Dương Chấn Đình mở miệng trước.

Chính ông ta cũng hơi giật mình, bắt đầu đánh giá chàng trai có thể bình tĩnh hơn nữa.

Chàng trai trẻ này tuyệt không đơn giản.

“Tiêu Lạc, có vẻ như cậu có việc muốn nói với tôi.”

Tiêu Lạc nhếch môi cười nhẹ, lắc lắc ly rượu trong tay.

Ly rượu hiện lên màu đỏ mê người, Tiêu lạc ngẩng đầu nhìn Âu Dương Chấn Đình, đúng là tuyệt không lùi bước.

“Ngài Âu Dương, nếu ngài đã hỏi, vậy tôi xin nói thẳng.”

Âu Dương Chấn Đình cũng không chờ đến lúc biết được đó là hạng người gì, một ánh mắt gần kề có thể hòa dọa lời nói của ông ta, chỉ sợ sau này ông ta không dám đi trên đường.

“Mời cậu nói.”

“Tôi nghĩ ngài Âu Dương đây nhất định rất tò mò tại sao tôi lại cứu ngài thoát khỏi nguyên hiểm, và là kẻ thù của Hoắc Phi Đoạt.”

Tiêu Lạc dừng một chút, nhắc đến tên Hoắc Phi Đoạt, làm anh ta vô cùng không thoải mái.

“Tôi đã nói với ông, tôi phải cướp lại một thứ từ tay anh ta. Thật ra không phải là món vậy, mà là một người, một cô gái!”

Âu Dương Chấn Đình không ngạc nhiên, ông ta đã đoán trước được điều này.

“Thật ra trước khi tôi cứu ngài, anh ta đã bắt đầu truy sát tôi rồi! Nhưng cũng may số tôi không đến mức cùng đường, luôn ở trong nguy hiểm trốn chạy được. Bởi vì vô hình, biết chuyện giữa ngài với cha mẹ của Hoắc Phi Đoạt, cho nên.... ..”

Âu Dương Chấn Đình nhú chặt chân mày, tuy ông ta biết Tiêu Lạc cứu ông ta nhất định đã biết được một vài tin tức.

Nhưng ông ta không ngờ, tên tiểu này này to gan dám lấy chuyện này ra để bàn bạc.

Tên tiểu tử phách lối, Âu Dương Chấn Đình thầm bắt măn.

“Ngài Âu Dương, hôm nay tôi chỉ muốn xác định với ngài một việc.”

Ánh mắt của Tiêu Lạc đột nhiên trở nên lạnh lùng.

“Hả? Chuyện gì?” Âu Dương Chấn Đình mặt không đổi sắc.

“Ngài chỉ lấy một thứ thuộc về ngài, còn cô gái kia là của tôi. Tôi hy vọng ngài sẽ không động vào cô ấy!”

Lúc Tiêu Lạc nói câu này, bàn tay dùng sức cầm ly rượu chỉ cần hơi dùng lực một chút, cái ly mỏng manh này sẽ vỡ nát trên mặt đất.

Tên tiểu tử này đang cảnh cáo mình sao? Ha ha, đúng là không coi ai ra gì hết.

“Ngài Âu Dương không nên động một chút là tức giận.”

Tiêu Lạc đã sớm nhìn ra trong lòng lão già này đang bắt măn.

“Tôi nghĩ chắc chắn ngài còn có ích đối với tôi, ví dụ như, ba năm qua ngài vẫn bị Hoắc Phi Đoạt nhốt tại Âm Vô Thiên Nhật trong núi sâu, mà không phải sống ở nước ngoài như lời đồn. Tôi nghĩ, nếu hợp tác vui vẻ, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ngài, tôi sẽ không nói ra.”

Tiêu Lạc nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu.

“Rượu này có mùi rất thơm, ngài Âu Dương cảm thấy thế nào?”

Tên tiểu tử thật ác độc, dám uy hiếp tôi.

Tuy Âu Dương Chấn Đình giận đến phát run, nhưng loại người như ông ta sao có thể dễ dàng để lộ sắc mặt vui buồn chứ?

“Đúng vậy, rượu này thơm, nhưng chỉ cần nhắm nháp từng ngụm, hương vị cũng không tệ lắm!”

603. Chương 608: Ngoại Truyện 1

Âu Dương Chấn Đình đứng dậy, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, rượu này có nghĩ thỏa thuận giữa ông ta và Tiêu Lạc đã thành công.

Tiêu Lạc rất hài lòng, Âu Dương Chấn Đình xoay người rời đi.

Tiêu Lạc biết, nếu anh ta không nói thẳng với lão hồ ly kia.

Nói không chừng ông ta sẽ lợi dụng bất cóc Y Y đưa đến đến tập đoàn Đế Quốc của Hoắc Phi Đoạt.

Cho dù thế nào, anh ta tuyệt đối sẽ không để Y Y rơi vào nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, trong đầu ông ta xuất hiện bóng dáng của một cô gái, người đó là Nguyễn Lâm Tịch.

Không biết bây giờ cô vẫn còn chấp nhận không?

Tiêu Lạc nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này, bây giờ cô ấy chỉ là cấp dưới, nghe theo lệnh của mình mà làm việc, tại sao phải nghĩ đến cô ấy!

Không biết bây giờ Y Y đã khôi phục trí nhớ chưa?

Tuy cô đã mất trí, cô có thể sẽ rất đau khổ. Nhưng Tiêu Lạc lại không cảm thấy mình làm sai, bởi vì đối với anh ta, chỉ cần có thể tìm được Ngũ Y Y, cho dù làm cách nào cũng không thể bị chỉ trích.

Mấy hôm nay Cố Tại Viễn liên tục bị mất ngủ, làm cho anh ta sắp phát điên lên.

Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh là Cố đại thiếu gia, trước giờ vẫn ăn ngủ rất tốt. Đột nhiên lại bị như vậy, làm anh ta còn tưởng rằng mình bị bệnh nan ý.

Cố Tại Viễn nằm trên giường cảm thấy mình nằm sắp thôi rửa rồi.

Đứng lên xuống lâu một vận động một chút.

Nhưng vừa mở cửa, chợt nghe hai thuộc hạ đang nói chuyện dưới lầu.

Anh ta vốn không để ý để chủ đề bàn tán của thuộc hạ.

Nhưng một cái tên khác làm cả người anh ta co rút lại một chút “Thẩm Mặc Nhiên.”

“Ôi, Cô gái Thẩm Mặc Nhiên kia trông rất đẹp.”

“Đúng vậy, nếu không tại sao thiếu gia của chúng ta lại nhìn trúng cô ta chứ.”

“Mới hai ngày Cố thiếu không gặp người ta đã buồn bã ỉu xìu, không chừng muốn cô ta rồi mà vẫn không thừa nhận.”

Hai người đang trò chuyện hăng say, hoàn toàn không để ý đến Cố Tại Viễn đứng phía sau đã mặt mày xanh lét.

Cố Tại Viễn không giống trước kia, lập tức lao ra giết chết hai tên thuộc hạ. Mà lại trở về phòng, đặt mông ngồi lên giường.

Chẳng lẽ vừa rồi bị hai người đó nói đúng sao?

Hai ngày nay mình chán chường đều là vì cô bé câm kia?

Làm sao có thể, cô ấy đã bị mình chơi đùa một lần rồi.

Chơi đùa thì có nghĩa là chấm dứt, mình có thể muốn cô ấy nữa chứ?

Cố Tại Viễn nhắc nhở bản thân đừng tiếp tục suy nghĩ chuyện này.

Nếu như lời nhắc nhở này có ý nghĩa như vậy thì trên thế giới này không có người bệnh tâm thần.

Lời của hai tên thuộc hạ nói không ngừng quanh quẩn bên tai anh ta.

Cố Tại Viễn cảm thấy mình sắp điên rồi.

Suy nghĩ thật lâu, anh ta cảm thấy bây giờ rất hèn nhát.

Vì một cô gái để bản thân trở nên như vậy sao?

Không có khả năng, nhất định là dạo này mệt mỏi quá rồi.

Nếu không, làm thử đi.

Cố Tại Viễn tự nói với bản thân.

Bảo người ta bắt cô đến đây nếu như thấy cô mà mình vui vẻ, chứng minh mình thật sự bị cô bé kia mê hoặc rồi.

Nhưng nếu nhìn thấy cô, anh ta vẫn là bộ dạng này, vậy chứng minh anh ta vẫn còn là Cố Tại Viễn như trước.

Cửa phòng bệnh của cha Thẩm Mặc Nhiên bị mở ra, một người mặc đồ đen ra dấu bảo Thẩm Mặc Nhiên đi ra ngoài.

Cô không hề cảm thấy sợ hãi, người đó không phải đến đòi nợ, mà là thuộc hạ của Cố Tại Viễn đến đưa tiền cho cô.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Thẩm Mặc Nhiên lấy quyển vở bên người ra, nhanh chóng viết: “Có chuyện gì không?”

604. Chương 609: Ngoại Truyện: Một Mình Trong Phòng Vắng 2

“Người kia nói: Thắm tiểu thư, thiếu gia của tôi mời cô qua đó.”

Thắm Mặc Nhiên có vẻ hơi giật mình, cô nghĩ rằng giữa bọn họ đã chấm dứt.

Cô do dự quay lại nhìn phòng bệnh.

Người kia lập tức hiểu ý: “Cô hãy yên tâm, ở đây sẽ có người đến chăm sóc cho ba cô.”

Thắm Mặc Nhiên cúi đầu suy nghĩ, sau đó viết vào tờ giấy: “Vậy anh biết tổng giám đốc Cố tìm tôi có việc gì không?”

Người đàn ông kia lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ, cô vẫn nên đi xem một chút.”

Thắm Mặc Nhiên không viết gì nữa, suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Tại Viễn bưng ly rượu giả vờ nhàn nhã uống.

Thật ra trong lòng đã rối bời không thể gỡ được.

Cô bé đó có đến hay không.

Nếu cô ấy đến thì làm sao bây giờ?

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, tim của Cố Tại Viễn đập mạnh.

Tất cả đều giống như lần đầu tiên cô đến đây.

Nhưng lần này, Cố Tại Viễn đi ra mở cửa.

Đúng là cô, chỉ là bây giờ, trông cô như rất mệt mỏi.

Cố Tại Viễn nhìn hơi ngây người, trong lòng cảm thấy đau nhói.

Đưa tay quơ quơ trước mặt anh, Thắm Mặc Nhiên chen vào từ bên cạnh anh.

Cố Tại Viễn mới phản ứng lại, nghĩ thầm cô gái này thật to gan, không sợ anh ta làm ra chuyện gì đối với cô sao?

Đóng cửa lại, Cố Tại Viễn nhìn cô cũng không thể tin được, dưới đèn mình lại nổi lên phản ứng!

Cố Tại Viễn, mày là cầm thú sao?

Trong lòng thầm chửi mình, Cố Tại Viễn sợ cô nhìn thấy lập tức ngã nhào ra giường, kéo chăn lên che đi bộ phận quan trọng.

Thắm Mặc Nhiên nhìn anh ta như vậy, không biết anh ta có ý gì.

Sao gọi cô đến, lại lên giường nằm không để ý đến cô chứ.

Thắm Mặc Nhiên lấy vở ra, viết vào.

Sau khi viết xong đưa Cố Tại Viễn xem, Cố Tại Viễn không ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái.

Trực tiếp nhìn kết quả trên vở, trên đó viết: “Anh tìm tôi đến đây có việc gì?”

Cố Tại Viễn ném quyển vở lại cho cô, rồi nói: “Gia nhớ em, không được sao?”

Cô làm ra vẻ bình tĩnh, Cố Tại Viễn không muốn bị cô bé này xem thường.

Thắm Mặc Nhiên vừa nghe những lời này của Cố Tại Viễn, hơi xấu hổ cúi đầu xuống.

Nhưng sau đó cô lại viết vào quyển vở.

Sau khi Cố Tại Viễn nhìn xong, mặt lập tức đỏ lên.

Cô viết trên quyển vở: “Anh muốn gọi tôi đến làm chuyện kia à?”

Lời này cô viết nghiêm túc trên giấy, với lại vẽ mặt cũng rất nghiêm túc.

Cố Tại Viễn có cảm giác anh ta sắp bị cô làm cho phát điên rồi.

Lúc này, Cố Tại Viễn ném quyển vở qua một bên, từ trên giường nhảy dựng lên, kéo cô ngã nhào trên mặt đất.

Cô đã nói như vậy, thì tất cả như cô mong muốn.

Trên tấm thảm mềm mại, Cố Tại Viễn một lần lại một lần xuyên vào cơ thể mềm mại của cô.

Lúc này Cố Tại Viễn rất dịu dàng, anh ta sợ cảm giác này trôi qua nhanh, anh ta còn chưa kịp thưởng thức.

Dường như khi tiến vào cơ thể cô trong chớp mắt nỗi buồn bực tích tụ mấy ngày gần đây đều mất sạch.

Sau khi xong việc, hai người không mảnh vải che thân nằm trên thảm trải sàn.

Thẩm Mặc Nhiên cuộn người lại một chỗ, không biết tại sao Cố Tại Viễn lại rất muốn ôm cô.

Nhưng lần nào đối với cô cũng vậy, có một loại cảm giác muốn bảo vệ cô khó nói thành lời.

Là vì thân thể cô đáng thương sao?

Hay là vì cô có đôi mắt đẹp động lòng người.

Hay là anh ta đang si mê thân thể này của cô.

605. Chương 610: Ngoại Truyện 3

Cuối cùng Cố Tại Viễn cũng không biết lý do tại sao mình lại quan tâm cô.

Có lẽ là vì lần đó, có lẽ cũng không phải.

Cứ ôm cô từ phía sau như thế, thật lâu Cố Tại Viễn cũng không có một giấc ngủ ngon.

Không biết tại sao lại như vậy, Cố Tại Viễn từ từ ngủ thiếp đi.

Mấy ngày nai, đây là lần đầu tiên anh ta ngủ ngon nhất.

Chờ khi Cố Tại Viễn từ trong giấc mộng đẹp tỉnh dậy, cả căn phòng chỉ còn lại một mình anh ta.

Thẩm Mặc Nhiên đã đi rồi, giống như cô chưa bao giờ đến đây.

Cố Tại Viễn không biết có phải anh ta nằm mơ không.

Nhưng giấc mơ kia lại rất chân thật.

Cố Tại Viễn xóc thảm lên, thấy cả người không mảnh vải che thân, lúc này mới xác định đây không phải là giấc mơ.

Thẩm Mặc Nhiên trả lại phòng bệnh của ba cô.

“Mặc Nhiên....”

Ba của Thẩm Mặc Nhiên là Thẩm Uy vẫy tay gọi con gái.

Thẩm Mặc Nhiên nghe ba cô gọi, bước nhanh đến bên giường ông.

“Mặc Nhiên, con đã đi đâu.....khụ khụ.....”

Thẩm Uy mới nói một đã ho khan.

Thẩm Mặc Nhiên nhìn hết sức đau lòng.

Tuy người ba này luôn say rượu ham mê cờ bạc, khiến một gia đình từng hạnh phúc bị tan vỡ!

Nhưng cho dù ông ta có làm sai chuyện gì, người đàn ông nằm trên giường bệnh kia cũng là ba của cô.

Lúc Thẩm Mặc Nhiên còn rất nhỏ, khi mẹ cô rời khỏi căn nhà này từng nhìn thấy ba cô một mình trong đêm khuya lặng lẽ khóc.

Đáng lẽ ra cô phải hận ông ta, hận ông ta phá hủy hạnh phúc gia đình. Nhưng sau khi nhìn người đàn ông này chảy nước mắt, cô thầm thề trong lòng, cho dù thế nào, cũng sẽ không rời khỏi ông ta.

Thẩm Mặc Nhiên lấy quyển vở ra, nhanh chóng viết vào đó.

Sau khi đưa cho Thẩm Uy xem, nói cô đi ra ngoài có chút việc.

Thẩm Uy lại ho sặc sụa.

“Mặc Nhiên à, tổng giám đốc Cố đã cứu mạng của chúng ta, chúng ta nên.....Khụ khụ, đền đáp ngài ấy!”

Gương mặt đầy nếp nhăn của Thẩm Uy tràn đầy ưu sầu.

Nợ người ta nhiều tiền như vậy, phải làm sao mới có thể trả hết đây.

Nhìn lại đứa con gái bởi vì lo lắng ình mà trở nên gầy yếu, Thẩm Uy càng hối hận nhiều hơn.

Thậm Mặc Nhiên cúi đầu xuống, không nói gì.

Thẩm Uy nghĩ rằng con gái đã lo lắng chuyện này.

Có lẽ ông ta mãi mãi không biết, con gái của mình đã lấy cơ thể trong trắng hoàn trả lại tất cả.

Thẩm Mặc Nhiên chuẩn bị ra ngoài mua chút gì đó cho ba cô ăn.

Đi ngang qua hành lang bệnh viện, ở một khúc quanh, cô dừng lại.

“Ôi, cô có nghe nói không, người câm đó, dường như cô ta đang quyến rũ Cố thiếu đó!”

“Cái gì, ý cô muốn nói Cố Tại Viễn tập đoàn Cố thị đó sao?”

“Đúng đúng, chính là anh ta!”

Bên cạnh cửa sổ có hai cô y tá đang nói chuyện hăng say.

Thẩm Mặc Nhiên không phải kẻ ngốc, cô biết bọn họ đang nói cô.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã nghe rất nhiều lời nói xấu về cô. Cô nghe nhiều rồi, nên không quan tâm.

Nhưng hôm nay, không biết tại sao cô rất muốn biết về những chuyện này, về tin đồn Cố Tại Viễn và cô.

Một giọng nói khinh thường của cô gái vang lên: “Cô gái nghèo nàn kia ngay cả vóc dáng cũng không có, chỉ mặc quần áo nhặt được, tại sao Cố thiếu lại nhìn trúng cô ta!”

“Cái này cô không biết đâu, Cố thiếu nổi tiếng đào hoa, tin đồn anh ta đối với phụ nữ, đã qua một lần rồi xem như là chấm dứt.”

606. Chương 611: Ngoại Truyện 4

Một giọng nói khác có lẽ là một y tá già dùng vẻ mặt đặc ý nói.

“Là sao? tình một đêm à?”

“Đúng vậy, tin đồn rằng cho đến bây giờ chưa có cô gái nào được anh ta mời đến lần thứ hai!”

“Ngang ngược như vậy, nhưng cũng khó trách, Cố thiếu đẹp trai như thế, với lại có quan hệ thân thiết với vị tổng giám đốc tập đoàn Đế Quốc kia, tất nhiên sẽ có cả đám con gái mong chờ được nhào vào lòng anh ta rồi.”

“Nhưng mà cô biết không, dường như Cố thiếu còn đặc biệt đi tìm viện trưởng, bảo ông ta cho dù làm cách nào cũng phải cứu sống ba của cô gái câm kia.”

Nghe đến đó Thẩm Mặc Nhiên cảm thấy đầu cô như có vật gì đập mạnh vào, rất đau rất đau.

“Trời ạ! Có chuyện này sao?” Ý cô muốn nói ba của cô gái câm kia sống không lâu nữa hả?”

Thẩm Mặc Nhiên thấy cô y tá ngạc nhiên lấy tay che miệng lại.

Mà chính cô cũng không biết, vừa nghe đến đó, nước mắt cô đã rơi lả chả.

“Đúng đó. Lúc đưa đến đây đã thành như vậy, làm sao có thể sống được, nghe bác sĩ trưởng khoa nói, nội tạng đều nát hết, bây giờ chỉ cố gắng chống đỡ thôi.”

“Cái gì? Nghiêm trọng vậy sao, tôi còn tưởng ông ta chỉ bị thương ngoài da, nghỉ ngơi một hai ngày là có thể đi lại được! Ôi! nhưng những chuyện này cô nghe từ đâu vậy?”

“Ôi, hôm đó đúng lúc Tiểu Trương đi ngang qua phòng làm việc của viện trưởng nghe viện trưởng nói chuyện với Cố thiếu, chính tai cậu ta nghe được, không có sai đâu!”

Hai ngày nay y tá đang bàn luận về tính mạng người khác, đang dùng số mạng của người khác để đổi lấy thời gian vớ vẩn của mình.

Nhưng nào có ai biết Thẩm Mặc Nhiên trốn trong một góc nghe lén dăng xui lơ trên mặt đất.

Lời các cô nói đều là thật sao?

Ba của cô thật sự hết thuốc chữa rồi sao?

Không thể nào, ba cô chịu nhiều khổ nỗi như vậy, cũng cố gắng đối mặt được, lúc này ông nhất định cũng có thể làm được.

Thẩm Mặc Nhiên một đường trở về phòng bệnh của Thẩm Uy.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc người thân duy nhất của cô sẽ rời bỏ cô.

Cô nghĩ rằng cô đã cố gắng hết sức, chỉ cần cô kiên cường hơn nữa, cô và ba cô mãi mãi ở chung một chỗ.

Tại sao cô đã thề vĩnh viễn sẽ không rời bỏ ông mà đi, nhưng ông lại muốn vứt bỏ cô.

Thẩm Mặc Nhiên ngồi trước cửa phòng bệnh lặng lẽ khóc.

Cô không thể nói chuyện được, chỉ có thể mặc cho nước mắt chảy xuống.

Thì ra cảm giác chua xót là như vậy, cảm giác bất lực là như vậy.

Nhưng cô không thể từ bỏ như vậy, không thể để ba cô rời bỏ cô.

Thẩm Mặc Nhiên gần như nổi giận chạy ra khỏi bệnh viện, chạy đến chỗ Cố Tại Viễn.

Chỉ có anh ta, chỉ có anh ta mới có thể giúp được cô.

Chuyện gì cũng có thể, cũng có thể chấp nhận hết.

Chỉ cần anh ta cứu ba cô, cái gì cô cũng sẽ làm.

Cố Tại Viễn còn nằm trên thảm trải sàn, nhớ lại vừa rồi giống như một giấc mơ.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng động, Cố Tại Viễn nhanh chóng từ trên mặt đất đứng lên.

Chẳng lẽ có chuyện gì?

Cố Tại Viễn cũng không vội, mặc áo ngủ vào, rồi bước thong thả đến cửa.

Mở cửa ra, Cố Tại Viễn bị dọa hoảng sợ!
Đây không phải là Thẩm Mặc Nhiên sao?
Tại sao đã quay lại?
Đã xảy ra chuyện gì sao?
Trong lòng Cố Tại Viễn xuất hiện nhiều thắc mắc, anh ta chưa bao giờ lo lắng như bây giờ.
Thẩm Mặc Nhiên bị mấy tên thuộc hạ lôi kéo, quần áo cô như bị xé rách.
Cô không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ liều mạng xông lên phía trước.

607. Chương 612: Ngoại Truyện 5

Trên mặt đều là nước mắt cũng tràn đầy bi thương.
"Thả cô ấy ra!"
Cố Tại Viễn đứng trên lầu hai hét to.
Mấy tên thuộc hạ sững sốt, tay vẫn tóm chặt Thẩm Mặc Nhiên.
"Con mẹ nó các người không nghe lời tôi nói sao? Thả cô ấy ra!"
Cố Tại Viễn ném chiếc dép xuống, trực tiếp đánh vào đầu một tên thuộc hạ.
Cố Tại Viễn thật sự tức giận.
Rốt cuộc Thẩm Mặc Nhiên cũng được thả ra, cô như nổi điên xông lên lầu.
Cố Tại Viễn bị cô làm cho sợ hãi lùi về sau vài bước.
Chẳng lẽ cô gái này đến giết mình sao?
Sao tức giận như vậy.....
Một màn trước mắt khiến Cố Tại Viễn không dám tin vào mắt mình.
Thẩm Mặc Nhiên quỳ gối trước mặt anh ta.
... ..
"Lâm Tịch, hôm nay cô có rảnh không?"
Ngũ Y Y mặc áo ngủ nhỏ đáng yêu nằm trên giường lớn, tay cầm điện thoại.
Nguyễn Lâm Tịch ở một chỗ khác nghe điện thoại, cô ta vừa tập thể dục bên ngoài về.
Hôm đó ở trên núi, một mình cô đánh với hai mươi người, tuy không bị thương, nhưng lâu rồi không hoạt động gân cốt nên cơ thể không được khỏe.
"Hôm nay tôi có rảnh!"
"A, thật tốt quá thật tốt quá. Tôi vừa nghĩ ra một chuyện, vẫn không dám thực hiện, hôm nay chúng ta đi thử một lần đi!"
Ngũ Y Y ra vẻ thần bí nói, nhưng trong giọng nói không giấu được sự hưng phấn.
"Nghĩ cái gì vậy Y Y?"
Nguyễn Lâm Tịch không biết cô bé này đang nghĩ đến điều gì.
"Ôi, cô đi rồi sẽ biết. 5 giờ chiều gặp nhau ở đài phun nước quảng trường nha."

Ngũ Y Y vui vẻ cúp điện thoại.

Nguyễn Lâm Tịch lắc đầu, cười cười.

Nhanh như vậy đã tin tưởng cô rồi sao? Đúng là một cô bé.

... ..

Cố Tại Viễn nhìn Nguyễn Lâm Tịch hai hàng nước mắt chảy dài đang quỳ gối trước mặt mình.

Hơi không biết phải làm sao, phất tay một cái, thuộc hạ nhanh chóng rời đi.”

“Em, em làm gì vậy?”

Thẩm Mặc Nhiên nâng tay áo lau sạch nước mắt trên mặt.

Lấy quyển vở ra, sau khi viết xong đưa cho Cố Tại Viễn xem.

Vốn còn tưởng rằng lúc này anh ta đã gặp chuyện khủng khiếp nhất trong đời.

Nhưng sau khi nhìn đến quyển vở, Cố Tại Viễn cảm thấy sắp bị cô gái này làm cho phát điên rồi.

Xin anh bao dưỡng tôi, bắt đây bây giờ!

Chín chữ này như một trách nhiệm nặng nề áp đặt lên người Cố Tại Viễn.

“Này, có ý gì? Bao dưỡng em?”

Cố Tại Viễn mở to hai mắt nhìn cô bé trước mắt.

Cô gái này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Thẩm Mặc Nhiên chẳng động đậy, chỉ mở to hai mắt nhìn Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn bị ánh mắt kia làm cho không biết nên phải làm sao.

Loại ánh mắt này chỉ có Hoắc Phi Đoạt thành thạo nhất, anh ta có thể không làm gì, chỉ nhìn chăm chăm vào bạn, sẽ khiến bạn sợ hãi.

Cuối cùng không được tự chủ mà nghe anh ta định đoạt.

Cố Tại Viễn chợt cảm thấy số mạng anh ta thật khổ, sao gặp phải nhiều người khó đối phó vậy chứ.

“Em đứng lên trước đi!”

Cố Tại Viễn dìu Thẩm Mặc Nhiên lên.

Đi vào phòng ngủ, Cố Tại Viễn để cô ngồi xuống, sau đó rót hai ly cà phê cho hai người.

Hôm nay gặp những chuyện này thật đau cả đầu, Cố Tại Viễn cảm thấy anh ta nên tỉnh táo lại một chút.

Mà cô cũng cần một ly cà phê để làm mình tỉnh táo lại.

Nhưng Cố Tại Viễn không biết bây giờ cô còn bình tĩnh hơn so với bất kỳ ai, tất cả đều muốn tốt cho cô.

“Em, vừa rồi em có ý gì?”

Cố Tại Viễn ngồi cách cô một khoảng, không vì cái gì khác, anh ta sợ vừa nhìn thấy cô thì thú tính lại nổi lên.

608. Chương 613: Ngoại Truyện 6

Thẩm Mặc Nhiên cầm quyển vở, viết một đoạn đưa cho Cố Tại Viễn.

Cố Tại Viễn có tính tình nóng nảy, thật không chịu nổi khi trò chơi này được viết vào trong giấy.

Cô viết: “Tôi đã biết tất cả những việc anh làm cho ba tôi, nhưng bây giờ tình trạng của ông ấy còn rất xấu. Chỉ có anh mới cứu được ông ấy, tiếp tục cứu ông ấy lần nữa. Nếu anh đồng ý, cái gì tôi cũng làm, vì vậy hãy bao nuôi tôi đi. Không cần cho tôi tiền, cái gì tôi cũng không muốn chỉ cần cứu ba của tôi thôi.”

Lúc Cố Tại Viễn ngẩng đầu nhìn cô, cô đang cười.

Lúc này lại đang cười.

Tại sao giống Hoắc Phi Đoạt đáng sợ như thế.

Cô cầm quyển vở lên viết: “Tôi cười, vì tôi khóc cũng vô ích. Lúc này tôi đã khóc rồi, bây giờ tôi muốn cười đối mặt với anh. Tôi nghĩ anh thích nụ cười của tôi.”

Cố Tại Viễn ném quyển vở qua một bên, hét lên: “Con mẹ nó cô nghĩ cô là ai, để lão tử phải bao nuôi cô? Bị làm cho vị trí của mình mơ hồ rồi!”

Mà ngay cả Cố Tại Viễn cũng không biết tại sao anh ta lại tức giận.

Nhưng Thẩm Mặc Nhiên vẫn nở nụ cười như trước, không thay đổi.

... ..

Lúc Nguyễn Lâm Tịch đến đài phun nước quảng trường, đã thấy Ngũ Y Y chờ ở đó.

“Lâm Tịch, Lâm Tịch, tôi ở đây!”

Ngũ Y Y liếc mắt nhìn thấy bóng dáng Nguyễn Lâm Tịch từ xa.

Nguyễn Lâm Tịch nghe Ngũ Y Y kêu lên, lập tức nở nụ cười bước nhanh đến.

“Y Y, cô đến sớm vậy à?”

Nói xong, đưa cho Ngũ Y Y một chai nước.

“Ôi, Lâm Tịch, tôi cũng khát sắp ngất rồi!”

Ngũ Y Y nói xong mở nắp chai ra uống ừng ực.

Sau khi uống xong, lại bắt đầu nhú mồm.

“Y Y, làm sao vậy? Chẳng lẽ đồ uống này hết hạn rồi sao?”

Nguyễn Lâm Tịch cầm chai nước đang chuẩn bị nhìn ngày tháng sản xuất.

Ngũ Y Y đặt tay lên bàn tay Nguyễn Lâm Tịch, ra vẻ thần bí nói: “A không phải không phải, bây giờ tôi uống rất no, trong bụng cũng không có chỗ nào chứa được nữa.”

“Gì mà trong bụng không có chỗ?”

Nguyễn Lâm Tịch bị Ngũ Y Y làm cho khó hiểu.

“Đi một chút, đi rồi cô sẽ biết?”

Nói xong kéo tay Nguyễn Lâm Tịch.

Nguyễn Lâm Tịch bị cô lôi kéo, quẹo trái quẹo phải chẳng mấy chốc đã đến một cái hẻm nhỏ.

“Đến rồi.” Ngũ Y Y nâng tay lên lau mồ hôi.

Ngẩng đầu nhìn, Nguyễn Lâm Tịch mới hiểu được trong hồ lô của cô bé này chứa cái gì.

Trên bảng hiệu viết hai chữ nhỏ “quán bar”

“Y Y, cô.....”

“Ôi, đây là ước mơ từ trước đến giờ của tôi. Cô nghĩ xem, tôi đã 19 tuổi rồi, đã trưởng thành lâu rồi, còn chưa được đến quán bar, nói ra rất mất mặt, tôi vẫn không dám đi, nhưng hôm đó ở trên núi khi tôi nhìn thấy võ công của cô, tôi quyết định cùng đi với cô, chính xác.”

Ngũ Y Y kéo tay Nguyễn Lâm Tịch nói tiếp: “Lâm Tịch, hành động lần này của chúng ta là bí mật. Ngàn vạn lần cô đừng nói cho ai biết, đặc biệt là tên miệng rộng Hàn Giang Đình. Nếu cậu ta nói chuyện đó cho người biết, cậu ta muốn làm xấu mặt tôi.”

Nguyễn Lâm Tịch bị cô quấy rầy cũng không có cách nào, thật ra cô lớn như vậy nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng đến chỗ này.

Nếu đã đến đây rồi, vậy thì vào xem thử.

Vì vậy hai cô gái kia một trước một sau đi vào quán bar.

“Này, bên trong rất tối!”

609. Chương 614: Ngoại Truyện 7

“Cẩn thận coi chừng đụng phải đồ.”

Nguyễn Lâm Tịch nhắc nhở Ngũ Y Y vụng về hấp tấp.

Nhưng hai người thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh.

Ngồi trên quầy bar, Ngũ Y Y giả vờ thuần thục nhận hai ly rượu tây.

Người phục vụ ở quán bar là một chàng trai trẻ, nhìn thấy hai cô gái, tất nhiên là muốn nói chuyện vài câu.

“Người đẹp, nhìn vóc dáng của em, đã trưởng thành chưa?”

Ngũ Y Y nghe lời này thì cực kỳ tức giận.

“Sao không trưởng thành, anh dựa vào cái gì mà nói tôi không trưởng thành? Con mắt nào của anh thấy tôi không trưởng thành? Có muốn kiểm tra chứng minh thư không?”

Miệng Ngũ Y Y như súng liên thanh liên tục bắn ra, làm chàng trai trẻ kia á khẩu không trả lời được.

Cô bé này nhìn vóc dáng rất nhỏ, một bộ dáng nhu nhu nhược nhược, sao nói tới noilui lại độc ác vậy chứ.

“Được rồi được rồi, Y Y, người ta không phải thấy cô xinh đẹp nên muốn tiếp cận cô sao?”

Nguyễn Lâm Tịch kéo tay Ngũ Y Y đang nổi giận dùm dùm.

Sau đó quay đầu nhìn người phục vụ rượu nói: “Không sao đâu, thật ngại quá!”

Ngũ Y Y mặt trắng không có chút máu.

cô bị chột dạ, nên mới dọa người ta như thế.

Ngũ Y Y bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Ôi, ọe, rượu này có gì mà phải uống!”

Ngũ Y Y lè lưỡi ra, thật không biết vì sao những người đó lại thích uống rượu.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn bộ dáng của cô, cảm thấy rất buồn cười.

Bưng ly rượu lên khẽ nhấp một ngụm, nói với Ngũ Y Y: “Rượu này không phải uống như cô! Muốn uống phải uống từng chút từng chút.... ...”

Nhìn lại Ngũ Y Y, mới vừa rồi còn chu cái miệng nhỏ nhắn lên mắng chửi người, bây giờ đã mắt nỏ dom đóm rồi.

“Lâm, Lâm Tịch, trần nhà sập xuống sao? Còn nữa, còn cánh cửa sao lại chuyển động rồi!”

Ngũ Y Y che miệng, giống như rất muốn nôn.

Nguyễn Lâm Tịch thấy thế, biết ngay cô bé này đã say rượu.

“Y Y, Y Y, cô uống say rồi à?”

“Gi? Uống rượu?, không không không, tôi không có uống rượu đâu! đầu óc tôi vô cùng tỉnh táo! Lâm Tịch, cô xem đi, đây là một, đây là hai, tôi đều biết!”

Ngũ Y Y vừa nói vừa giơ tay lên khoa tay múa chân cho Nguyễn Lâm Tịch xem.

“Y Y, nếu không chúng ta trở về đi!”

Ai, say rượu cũng hơi nhanh đó.

Từ lúc vào đây đến giờ mới có năm phút thôi mà!

Nguyễn Lâm Tịch lắc đầu.

Nhưng đúng là không thể trách Ngũ Y Y, đừng nhìn bộ dạng cô ra vẻ không sợ trời không sợ đất, ngày thường tự biến mình thành một con nhím để không bị người khác bắt nạt.

Thật ra chỉ là một cô bé.

Rượu này, cô từng uống vài lần.

“Không muốn không muốn, bây giờ trở về, tôi nhất định sẽ chết! Lâm Tịch, chúng ta lại uống một ly nữa! Người đó, người phục vụ rượu luôn xen vào việc của người khác đâu rồi? Đây, anh lấy cho tôi thêm một ly nữa, à không đúng, là một chai rượu!”

Ngũ Y Y hét to với người phục vụ rượu, người lúc này xem như vừa đắc tội với cô.

Bây giờ Ngũ Y Y rất vui, sao cô có thể trở về chứ.

Chỗ lạ như vậy, đối với một cô bé, lực hấp dẫn không phải là ít đâu.

Nguyễn Lâm Tịch muốn ngăn cản cô, một chai rượu, cô bé này điên mất rồi!

Nhưng từ lúc bị Ngũ Y Y hét to, động tác của người phục vụ kia cũng rất nhanh.

Này, bên Ngũ Y Y cũng bắt đầu há miệng uống.

“Y Y, cô uống như vậy sẽ nôn đó!”

Nguyễn Lâm Tịch vỗ nhẹ lưng của cô, không biết phải làm sao, nhưng cô phát hiện không ngờ mình làm như vậy là vì xuất phát từ nội tâm.

610. Chương 615: Ngoại Truyện 8

“Lâm Tịch, cô, cô.... có thể hoàn toàn không biết chứ! Ợ....”

Ngũ Y Y lại ợ một tiếng làm mùi rượu xông lên.

Mùi rượu này suýt chút đã xông vào người Nguyễn Lâm Tịch.

“Hi hi, không tốt, Lâm Tịch à thật ngại quá! Lâm Tịch, cô thật tốt! Đồng ý đi theo tôi, theo tôi làm bạn với tôi!”

Ngũ Y Y híp mắt, cười ngây ngô ôm lấy Nguyễn Lâm Tịch.

Động tác thân mật kia suýt chút làm cô ta cả kinh.

“Chúng ta là bạn mà Y Y, sao cô lại nói như vậy?”

“Tôi thật sự rất thích cô! Cô là bạn tốt nhất của tôi, đương nhiên còn có tên tiểu tử họ Hàn kia!”

Ngũ Y Y uống say, cả người đều không có chút sức lực.

Nghiêng đầu nằm trên quầy bar, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Ha ha, Lâm Tịch, cô biết không? Tôi là một người bị mất trí đó!”

Ngũ Y Y cười khỏ một tiếng, lại cầm lấy chai rượu uống một ngụm.

Đừng nói đây là lần đầu tiên Ngũ Y Y uống một bình rượu, người lại động tác vô cùng thành thục.

Nguyễn Lâm Tịch thầm giật mình, mất trí?

Cô ta không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi nghe.

“Tôi mất trí, vì một người đàn ông!”

Một người đàn ông? Nguyễn Lâm Tịch thầm nghĩ, có lẽ người đàn ông đó là Hoắc Phi Đoạt.

Một người đàn ông được rất nhiều người sùng bái.

“Chỉ tiếc là tôi không biết anh ta, chỉ biết tên anh ta gọi là Tiêu Lạc!”

“Cô nói cái gì? Tiêu Lạc!”

Nguyễn Lâm Tịch đang cầm ly rượu trong tay, khi nghe Ngũ Y Y nói đến hai chữ Tiêu Lạc bàn tay vô thức nắm chặt hơn.

Ngón tay mảnh khảnh đều hơi tái nhợt.

Ngũ Y Y rử mắt, nói nhỏ.

“Đúng vậy, cô biết anh ta sao?”

“Không, sao tôi có thể biết anh ta chứ?”

Nguyễn Lâm Tịch vén mái tóc ra sau tai, bộ dạng giả vờ không để ý.

“Ừ, đúng đó, sao cô phải biết anh ta!”

Ngũ Y Y nghiêng đầu sang chỗ khác, cái cằm nằm lên một tay, tay kia duỗi ngón trở ra chấm một chút rượu viết lên bàn hai chữ “Tiêu Lạc”.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn tên này, bỗng chốc thất thần.

Cuối cùng cô ta có nên biết chuyện cũ của Tiêu Lạc và Ngũ Y Y không?

Rốt cuộc cô bé này và Tiêu Lạc đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho anh ấy si tình cô bé này như vậy.

“Lâm Tịch? Cô đang nghĩ gì thế?”

Ngũ Y Y chu môi nhìn Nguyễn Lâm Tịch đang ngây người.

“Hả? không có. Tôi đang nghĩ rượu này thật sự rất dễ uống!”

Nguyễn Lâm Tịch giờ ly rượu về phía Ngũ Y Y.

“Hai chúng ta vẫn chưa cụng ly đó!”

Ngũ Y Y nói xong chớp chớp mắt.

Tuy Ngũ Y Y uống say, nhưng cái đầu nhỏ của cô vẫn rất tỉnh táo.

Ngũ Y Y lập tức hiểu ý cầm chai rượu lên tiếng thủy tinh va chạm vào nhau.

“Ha ha ha ha.... ..”

Dường như Ngũ Y Y rất thích cảm giác này, ngây ngô cười ra tiếng, nốc cạn chai rượu.

Bộ dạng kia rất giống nữ hiệp khách giang hồ.

Nguyễn Lâm Tịch nhẹ nhàng dùng môi thấm chút rượu, nói thật ra, cô ta không hề cảm thấy rượu này dễ uống.

... ..

Hoắc Phi Đoạt từ công ty trở lại biệt thự, bên trong trống rỗng, tuy rằng quan gia và người hầu đều ở đây, nhưng đối với anh, chỉ cần không có Ngũ Y Y, chính là không đầy đủ.

“Y Y vẫn chưa về sao?”

Hoắc Phi Đoạt cởi áo khoác trên người ra, ngồi xuống ghế sofa hỏi.

“Buổi chiều sau khi ngài đi, sau đó Ngũ tiểu thư ra ngoài.”

Hoắc Phi Đoạt kéo caravat trên cổ xuống, trước giờ anh không thích trò chơi trẻ con này.

“Cô ấy có nói đi đâu không?”

Quản gia lắc đầu: “Ngũ tiểu thư không nói gì đã đi ra ngoài.”

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo quản gia không còn chuyện gì nữa.

611. Chương 616: Ngoại Truyện 9

Gần đây thừa dịp anh không có ở nhà, cô bé này lại chạy đi.

Đưa tay nhìn đồng hồ, đúng là vượt quá thời gian anh quy định.

Hoắc Phi Đoạt nhẫn nhịn ngồi im khoảng mười phút, được rồi, đây đã là cực hạn với anh, cô bé này vẫn chưa về.

“A Trung!”

“Dạ, lão đại!”

A Trung cung kính đứng bên cạnh Hoắc Phi Đoạt.

“Gọi điện thoại cho lái xe, hỏi thăm anh ta xem Ngũ Y Y đã đi đâu?”

“Việc đó, lão đại, lái xe đang ở ngoài sân, vừa rồi anh ta nói với tôi, hôm nay Ngũ tiểu thư không có ngồi xe ra ngoài.”

Hoắc Phi Đoạt nghe nói như thế, nhướng mày.

“Lập tức theo dõi thiết bị định vị!”

“Dạ!”

A Trung lập tức đi làm.

Hoắc Phi Đoạt hơi lo lắng cho cô bé này. Lần trước gặp chuyện ở KTV đã đủ để anh lo lắng rồi, bây giờ nếu xảy ra việc như vậy nữa, anh cũng không thể chấp nhận được.

Hoắc Phi Đoạt chưa bao giờ nơm nớp lo sợ vì một cô bé.

Sợ cô xảy ra chuyện gì, đó là do anh không bảo vệ cô tốt.

Hoắc Phi Đoạt tuyệt đối không để cho cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Vả lại, tình hình bây giờ không giống như trước, Âu Dương Chấn Đình không phải là người dễ dàng đối phó.

“Lâm Tịch à, cô biết không? Sau khi tôi bị mất trí, người đàn ông tên Tiêu Lạc kia nói với tôi.... ..”

Ngũ Y Y giật nhẹ tay áo Nguyễn Lâm Tịch, gương mặt đỏ bừng nói.

“Anh ấy nói gì hả?”

Nguyễn Lâm Tịch không kìm nén sự hiếu kỳ trong lòng, chỉ cần chuyện gì về Tiêu Lạc là cô ta đều muốn biết.

“Anh ta nói anh ta là chồng của tôi! Hơn nữa, anh ta còn muốn ép buộc tôi.....”

Ngũ Y Y dừng lại ở chỗ quan trọng, cô dùng sức lắc lắc đầu, không muốn nói nữa.

Nhưng người thông minh như Nguyễn Lâm Tịch sao không thể đoán được chứ.

Tiêu Lạc lừa gạt Ngũ Y Y nói là chồng của cô ấy sao?

Xem ra, anh thật sự muốn sống chung với cô ấy.

Vậy Tiêu Lạc thật sự yêu Ngũ Y Y sao?

Dùng thủ đoạn lừa gạt?

Thậm chí Nguyễn Lâm Tịch hơi khinh thường tình yêu không chân thành của Tiêu Lạc đối với Ngũ Y Y.

“Y Y cô vừa mới nói, cô mất trí, cũng bởi vì người đàn ông tên Tiêu Lạc à? Chuyện này là sao vậy?”

Nguyễn Lâm Tịch nhớ đến lời nói lúc nãy của Ngũ Y Y, cảm thấy khó hiểu.

Ngũ Y Y vuốt vuốt trán mình, lại uống một ngụm rượu.

“Ôi, nói ra cô không tin đâu, sau đó Hoắc Phi Đoạt nói cho tôi biết, là Tiêu Lạc tiêm một loại thuốc vào người tôi, khiến tôi bị mất trí!”

“Cái gì? Tiêm thuốc?”

Nguyễn Lâm Tịch không tin vào lỗ tai mình, cô nghe là Tiêu Lạc tiêm thuốc vào người Ngũ Y Y sao?

... ..

“Lão đại, tôi đã tra ra được vị trí của Ngũ tiểu thư rồi.” A Trung nhanh chóng báo cáo cho Hoắc Phi Đoạt.

Anh ta biết chuyện lão đại quan tâm nhất chính là an toàn của Ngũ Y Y.

“Chuẩn bị xe, lập tức xuất phát!” Hoắc Phi Đoạt lạnh lùng ra lệnh.

Trong lòng thầm nghĩ, cô bé này bị anh bắt về nhất định phải dạy dỗ cô ấy thật thích đáng.

Anh không có ở nhà dám lên đi ra ngoài.

Mỗi lần muốn dạy dỗ thì cô đều bày ra bộ dáng động lòng người, không thể lại mềm lòng đối với cô.

Hoắc Phi Đoạt ngồi trên xe, trên đường đi đến quán bar mà Ngũ Y Y đang ở đó.

Sau khi a Trung báo cáo vị trí, mặt của Hoắc Phi Đoạt vẫn rất thối.

Cô bé này, một mình ra ngoài đã đành, lại còn đến quán bar!

Lại đi nhìn trộm trai đẹp sao?

A Trung không biết tại sao, lại ngửi được một mùi dấm chua nồng đậm, phát ra từ chiến thần mặt lạnh Hoắc Phi Đoạt đang ngồi ghế sau.

Còn Ngũ Y Y thì đang nói liên tục, Nguyễn Lâm Tịch ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe, chỉ thỉnh thoảng chen vào một câu.

612. Chương 617: Ngoại Truyện 10

“Lâm Tịch, cô nói tại sao anh ta muốn để tôi bị mất trí chứ?”

Ngũ Y Y mở hai mắt thật to nhìn Nguyễn Lâm Tịch, nhìn cô tai dĩ nhiên lại muốn né tránh.

Ánh mắt của cô bé này rất trong trẻo, giống như không pha chút tạp chất nào.

Chuyện Tiêu Lạc tiêm thuốc vào người Ngũ Y Y, đã khiến Nguyễn Lâm Tịch rất sợ hãi.

Nhưng đồng thời cũng có một cảm giác thất vọng.

Vì muốn đạt được người mình yêu, mà không tiếc làm cho cô ấy bị mất trí, không tiếc mà tiêm vào người cô ấy một loại thuốc.

Như cô ta bây giờ, có tư cách gì thất vọng đối với hành động của Tiêu Lạc chứ.

Lúc đó cô ta cũng chẳng phải là người yêu, cam tâm lừa gạt người khác, trở thành một người người mình căm thù nhất sao..

Nguyễn Lâm Tịch nghĩ đến đây, lại không nhịn được cười khổ.

Ha ha, có phải mỗi người đều buồn cười như vậy không.

Luôn có một người bảo vệ cô, luôn có một người thăm yêu thương cô.

Nguyễn Lâm Tịch đang nghĩ đến điều này, cửa quán rượu đột nhiên bị một người dùng sức đá văng.

Vài người đàn ông mặc tây trang màu đen đi vào, sau đó, là một người đàn ông mặc áo khoác ngoài, mang kính đen đi sau lưng bọn họ.

Người đàn ông đó thậm chí còn cao lớn, phong độ hơn bọn họ.

Thậm chí Nguyễn Lâm Tịch còn cảm giác nội lực của người này rất lớn, nếu không hơi thở lại phát ra mạnh mẽ như vậy.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, khi anh ta quay đầu nhìn về phía cô lại dung ung thay đổi ánh mắt, che giấu vết tích.

Nhưng Nguyễn Lâm Tịch lại không người chính là người đàn ông đó lại đi về phía cô.

Có lẽ xuất phát từ bản năng, trái tim Nguyễn Lâm Tịch bắt đầu đập mạnh, tay trái của cô nắm lại thành quyền, cả người hết sức căng thẳng.

Nhưng người đàn ông kia lại xem nhẹ sự có mặt của cô, bàn tay đưa về phía Ngũ Y Y.

Nắm tay của Nguyễn Lâm Tịch thả lỏng một chút, lần này cô đã hiểu, người này chính là Hoắc Phi Đoạt danh tiếng lừng lẫy.

Hoắc Phi Đoạt bế Ngũ Y Y đã mê man, Ngũ Y Y giống như con mèo nhỏ cuộn tròn trong lòng anh, gương mặt nhỏ nhắn dùng sức cọ cọ vào ngực anh.

Trên mặt Hoắc Phi Đoạt nhìn không ra cảm xúc gì, lại trực tiếp ôm Ngũ Y Y đi.

Nguyễn Lâm Tịch biết lúc này cô không nên lên tiếng sẽ tốt hơn, trên người đàn ông đó phát ra cảm giác áp bách thật lớn.

Sau khi lên xe, Hoắc Phi Đoạt chỉ nói một câu: “Quán bar này, có thể đóng cửa.”

Thủ hạ lập tức hiểu ý anh, quán bar đáng thương kia, đơn giản là vì Ngũ Y Y vào xem do đó đã kết thúc vận mệnh của nó.

Nguyễn Lâm Tịch vẫn ngồi trên ghế cao như cũ, nhưng sau đó người xử lý quán bar đến, là thuộc hạ của Hoắc Phi Đoạt, Nguyễn Lâm Tịch cười lạnh rời đi.

Suốt dọc đường cô ta đều nghĩ, người kia chính là Hoắc Phi Đoạt sao?

Dường như rất yêu Ngũ Y Y.

Tiêu Lạc muốn tranh giành với người này sao?

Dường như phần thắng không lớn.

Coi như cô đứng về phía Tiêu Lạc, nhưng cô nói đúng, người đàn ông Hoắc Phi Đoạt này, giống như sinh ra là để chiến thắng.

... ..

Cố Tại Viễn nhìn cô gái ngủ say bên cạnh mình, nhin không được đưa tay vuốt ve sợi tóc trên trán cô gái.

Cố Tại Viễn cũng không hiểu tại sao, anh ta chưa bao giờ ngủ với đàn bà quá hai lần, lại còn đồng ý điều kiện của cô bé này.

Anh ta tổng giám đốc tập đoàn Cố thị, Cố đại thiếu gia lại nuôi dưỡng một cô gái, hơn nữa còn là một người câm.

613. Chương 618: Ngoại Truyện 11

Anh biết chuyện này nếu như truyền ra ngoài, anh sẽ bị người trong vòng luẩn quẩn này chế nhạo, đây là điều chắc chắn.

Dường đường là Cố Tại Viễn lại làm chuyện bao nuôi.

Nhưng mà khi ánh mắt trong suốt của nhìn anh.

Anh không thể tìm được bất kỳ lý do nào để từ chối cô.

Đúng vậy, anh thích cô. Thích bộ dạng yên tĩnh của cô, thích cơ thể cô, thích cô làm cái gì cũng đều mang theo loại cảm giác thăng thần.

Cố Tại Viễn không nhin được liền ôm cô vào lòng, vùi mặt mình vào cổ của cô.

Hít lấy hương thơm dễ chịu trên người cô, mùi hương này làm anh ngất ngây.

Hoắc Phi Đoạt bế Ngũ Y Y đang say khướt thả lên giường, nhìn gương mặt nhỏ nhỏ hồng hồng bộ dáng nói xằng nói bậy của cô, nhưng lại có chút thú vị.

Nhưng bây giờ cô đang say, mình không nên thừa dịp gặp người nguy hiểm được.

Hoắc Phi Đoạt cố gắng không chế dục vọng của mình, anh thay quần áo cho cô, đổi lại bộ đồ ngủ thoải mái.

Nhưng mỗi chiếc cúc áo được cởi ra, Hoắc Phi Đoạt cảm giác vật cứng giữa hai chân mình ngày càng căng thêm.

Cho dù cô bé này đang ngủ, cũng có thể khiến anh không kiềm chế được.

Chậm rãi cởi áo cô ra, Hoắc Phi Đoạt từ từ trượt bàn tay lên hai khối mềm mại của cô.

Vừa mới đụng vào, Ngũ Y Y đã lật người lại, lẩm bẩm như không thoải mái.

“Muốn uống nước không?”

Hoắc Phi Đoạt quan tâm hỏi.

Sờ lên trán cô, chỉ có một chút mồ hôi.

Hoắc Phi Đoạt đứng dậy điều chỉnh máy điều hòa trong phòng cho thích hợp một chút.

Trước đây Hoắc Phi Đoạt chưa từng quan tâm người khác, từ nhỏ đến lớn, thứ anh để ý nhất chỉ có bản thân anh.

Có lẽ là bản tính trời sinh, có lẽ hoàn cảnh đã nuôi dưỡng anh trở thành một người trong mắt người khác có tính cách lạnh lùng.

Nhưng từ lúc cô bé này nằm trong ngực anh, anh bắt đầu muốn quan tâm đến cô, che chở cho cô.

Khi đó trong vòng một đêm Hoắc Phi Đoạt đã thay đổi, những chuyện trước đây không làm, bây giờ sẽ làm chỉ vì cô.

Cô là đối tượng quan trọng nhất, khi làm những chuyện này anh đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhìn Ngũ Y Y đang ngủ say, tuy Hoắc Phi Đoạt đang cố gắng kiềm chế, nhưng anh vẫn điên cuồng muốn cô.

Nghĩ lại mới có ba ngày không nếm được mùi vị của cô, ba ngày, đã rất dài.

Hoắc Phi Đoạt đang tự an ủi mình, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve da thịt cô.

Có lẽ do tác dụng của rượu, khi anh vuốt ve trên người Ngũ Y Y, cô bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ.

Giống như con mèo nhỏ ngâm khê, thỉnh thoảng vằn vẹo người một chút.

Ngũ Y Y đang ngủ nên không biết được, tất cả những hành động này đối với Hoắc Phi Đoạt là một sự hấp dẫn.

“Cô bé, em đang cố vũ anh sao?”

Hoắc Phi Đoạt nằm lên người cô, dùng lồng ngực đè cô.

Nhìn thấy hai khối no tròn bị anh đè nén, nhưng lại có chút dâm loạn.

Hoắc Phi Đoạt dùng đầu gối cọ vào chỗ sâu nhất trong người cô.

Ngũ Y Y không yên mà giật giật, nhưng rất nhanh hai tay cô đã bị Hoắc Phi Đoạt kiềm chặt lại.

“Ừ.....Ừ.....”

Hoắc Phi Đoạt dùng đầu gối cọ vào chỗ nhô lên của cô, cô yêu kiều rên khê một tiếng.

Rất nhanh, Hoắc Phi Đoạt cảm nhận được đầu gối của mình hơi lạnh lẽo.

Cúi đầu nhìn, một dòng ẩm ướt, đây không phải là dịch ái của Ngũ Y Y thì là cái gì?

Hoắc Phi Đoạt cảm nhận được dịch của cô, cũng không nhận được nữa.

Lật người Ngũ Y Y lại, để cô nằm sấp lên giường.

Da thịt trắng mịn, đường cong trên lưng xinh đẹp, phần mông hơi nhô cao.

Hoắc Phi Đoạt bấm một cái, cái mông nhỏ mềm mại của Ngũ Y Y tựa như có thể chảy nước.

614. Chương 619: Ngoại Truyện 12

Hăng hái dâng trào, Hoắc Phi Đoạt thông thả tiến vào.

“Ừm.....”

Cô khít chặt khiến Hoắc Phi Đoạt không nhận được rên lên một tiếng.

Hoắc Phi Đoạt rong ruổi trên người cô, thúc từng cái va chạm mạnh mẽ lên cơ thể mềm mại của cô.

Có lúc Hoắc Phi Đoạt sẽ chậm lại, anh sợ mình sẽ làm cô đau.

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy mình đang chìm vào trầm luân.

Đắm chìm trong cơ thể cô, không cách nào kiềm chế lại được.

... ..

Cố Tại Viễn biết ba của Thẩm Mặc Nhiên đã không có cách nào cứu chữa được nữa.

Anh vốn từ chối lời thỉnh cầu của cô, bởi vì cho dù anh có xuất tiền xuất lực, cũng không có cách nào xoay chuyển được sinh mệnh cuối cùng cũng sẽ rời đi.

Nhưng nhìn bộ dạng của cô, nhìn thấy cô khóc, sau đó nhìn cô cười, dường như Cố Tại Viễn thấy được lòng cô đang đau đớn.

Cô bé này, dùng đôi vai gầy yếu để gánh vác cả gia đình.

Cô chôn vùi tất cả đau đớn vào tận đáy lòng, không biểu hiện ra bên ngoài cho ai nhìn thấy.

Nhưng vừa nghĩ đến những điều này, Cố Tại Viễn không nhịn được có ý nghĩ muốn che chở cho cô.

Cô Tại Viễn suy nghĩ, cũng cho rằng bản thân mình quá ích kỷ, giữ cô ở bên người, lại không cứu được ba của cô.

Nhưng cô lại tin tưởng anh, giao mình cho anh.

Đây thì coi là gì? Là tin tưởng anh sao?

Cố Tại Viễn vẫn không quên được khi anh nhìn vào ánh mắt cô rồi nói: “Em yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu sống ba em, nhưng em phải vĩnh viễn đi theo tôi!”

Cũng không quên được bộ dáng kiên quyết gập đầu của cô.

Kể từ ngày đó, số phận của Cố Tại Viễn và Thẩm Mặc Nhiên lại dây dưa với nhau.

... ..

Hoắc Phi Đoạt ngồi trước bàn làm việc, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói: “Đi điều tra cô gái bên cạnh Ngũ Y Y!”

“Là cô gái đã cứu tiểu thư Ngũ ở dưới chân núi đó sao?” A Trung hỏi.

Hoắc Phi Đoạt gật đầu, A Trung nhận lệnh.

Hôm đó lúc ở quán bar, thật ra Hoắc Phi Đoạt cũng không nhìn chăm chú vào Ngũ Y Y đang say khướt.

Anh tháo kính đen xuống, che giấu ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nguyễn Lâm Tịch.

Giống như Nguyễn Lâm Tịch cảm thấy Hoắc Phi Đoạt có nội lực thâm hậu, sao Hoắc Phi Đoạt không thể nhận thấy cô gái có bộ dạng yếu đuối đang ngồi chỗ kia lại có bản lĩnh không thể bỏ qua được chứ.

Trực giác nói cho anh biết, cô gái này tiếp cận Ngũ Y Y cũng không có ý tốt.

Sao anh có thể cho phép người có lòng dạ xấu xa đối xử với bảo bối anh yêu mến.

Người bình thường khi nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt nếu không hét chói tai, thì cũng sẽ bối rối.

Nhưng biểu hiện của Nguyễn Lâm Tịch lại rất bình tĩnh.

Hoắc Phi Đoạt không ngờ, rất lâu mà A Trung vẫn chưa báo cáo.

Dựa theo thực lực của bọn họ, muốn điều tra một người thì dễ như trở bàn tay.

Tất cả mọi người trong cuộc hoặc là ngay cả cô ta đều không biết, đối với một ông chủ tập đoàn Đế Quốc, muốn làm rõ một chuyện gì chỉ là việc đơn giản.

Ánh mắt hẹp dài của Hoắc Phi Đoạt nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ.

“Lão, lão đại!”

A Trung thở hổn hển chạy vào phòng làm việc của Hoắc Phi Đoạt, vẻ mặt hơi khác thường.

Hoắc Phi Đoạt vẫn đưa lưng về phía A Trung.

“Thế nào?”

Giọng nói lạnh lùng, giống như thiết chùy đóng vào cây đinh, chấn động cả căn phòng.

“Này, cái đó. Theo điều tra được, không nhìn ra cô ta có thể lực nào, bối cảnh của cô ta rất sạch sẽ!”

A Trung hơi cà lăm, hiển nhiên đi theo Hoắc Phi Đoạt đã nhiều năm, A Trung biết rõ tính cách của anh.

“Nói chi tiết một chút!”

“Tên của cô ta là Nguyễn Lâm Tịch, sinh ra ở vùng núi phía Nam, cha mẹ là thương nhân, sau đó đi theo cha làm ăn đến nơi này.

615. Chương 620: Ngoại Truyện 13

Nhưng sau đó vì một số nguyên nhân nên cha cô ta bị phá sản, nhất thời không thể chấp nhận được những điều này nên ba của cô ta đã tự sát, sau khi mẹ cô ta đưa cô ta đến chỗ sư phụ học võ thì biến mất không thấy. Khi đó cô ta mới 5 tuổi, vì vậy Nguyễn Lâm Tịch gần như lớn lên cùng với sư phụ.”

A Trung giải thích ngắn gọn về Nguyễn Lâm Tịch cho Hoắc Phi Đoạt nghe.

“A? Đúng là được tập võ từ nhỏ. Chỉ có vậy?” Môi mỏng của Hoắc Phi Đoạt nhếch lên một đường cong, nhưng tuyệt đối không có ý tốt.

“Đúng, chỉ như vậy. Trong khoảng thời gian này sở dĩ cô ta xuất hiện bên cạnh Ngũ tiểu thư, là do trường học của Ngũ tiểu thư mời cô ta vào làm huấn luyện viên dạy võ, sau đó Ngũ tiểu thư và tên Hàn Giang Đình cùng tham gia vào xã đoàn kia, vì vậy bọn họ mới có thể đi chung với nhau.”

Hoắc Phi Đoạt im lặng không nói, một lúc lâu sau. “Sư phụ của cô ta là ai?”

A Trung lập tức trả lời: “Sư phụ của cô ta là người sáng lập Lãnh Hân Vinh. Nhưng.....”

“Nói tiếp đi.....” Hoắc Phi Đoạt không thích ấp a ấp úng.

“Sư phụ của cô ta đã qua đời.”

“Được rồi, cậu đi ra ngoài đi! Tiếp tục âm thầm theo dõi cô ta, có tình huống gì nhất định phải lập tức báo cáo với tôi.”

A Trung nhận lệnh, từ từ đi ra cửa.

Trong mắt Hoắc Phi Đoạt tràn đầy ý lạnh, trên gương mặt tuấn tú như kết liễu một màn sương lạnh lùng.

“Nguyễn Lâm Tịch!”

Anh nhẹ nhàng đọc lại tên này.

Anh không biết khi cô gái này được Âu Dương Chấn Đình cứu, biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Hàn Giang Đình mở cửa xe thể thao lo lắng chờ đợi ở trước chung cư của Nguyễn Lâm Tịch.

Đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, trời vừa sáng Hàn Giang Đình đã rời giường tắm rửa thay quần áo.

Cậu ta chưa bao giờ hao tâm tổn trí với cô gái nào.

Nguyễn Lâm Tịch đứng bên cửa sổ nhẹ nhàng vén một góc bức màn, nhìn Hàn Giang Đình đang đứng dưới lầu.

“Tiểu tử, cậu thật sự thích tôi sao? Nhưng làm sao đây, hiện tại tôi chỉ xem cậu như một ván cầu, là cậu cho tôi cơ hội, tại sao không xuất hiện sớm một chút. Hiện tại tim tôi đã trao cho người khác mất rồi.”

Nguyễn Lâm Tịch thầm nghĩ, sau đó buông bức màn xuống.

Hàn Giang Đình vẫn nhìn không chớp mắt vào cổng lớn tòa nhà, Nguyễn Lâm Tịch vừa ra thì anh ta đã nhìn thấy.

Hôm nay Nguyễn Lâm Tịch mặc váy ngắn, trong trí nhớ của Hàn Giang Đình, cậu ta chưa bao giờ nhìn thấy cô ta mặc váy.

Hai chân thon dài hiện ra, đẹp và có tính đàn hồi.

Trên người mặc chiếc áo len, bên trong là cái áo nhỏ màu đen.

Hàn Giang Đình nhìn đến ngây người.

Đến khi Nguyễn Lâm Tịch đi đến trước xe cậu ta, cúi đầu gõ gõ cửa xe, Hàn Giang Đình mới khôi phục tinh thần.

Nguyễn Lâm Tịch ngồi vào trong xe, mỉm cười nói: “Để cậu chờ lâu.”

Nụ cười này làm cho Hàn Giang Đình cảm thấy cho dù bây giờ có xảy ra đại chiến thế giới cũng không liên quan đến cậu ta, nụ cười của cô ta có thể chữa trị tất cả tổn thương của cậu.

“Nào có! Chờ đợi một chút mà thôi. Hơn nữa, tôi còn nguyện ý chờ.”

Câu nói sau cùng của Hàn Giang Đình gần như ngậm trong miệng, Nguyễn Lâm Tịch không nghe rõ.

“Chúng ta đi đâu?” Nguyễn Lâm Tịch hỏi.

“Ừ.....Trước tiên tôi đưa cô đến một chỗ. Tôi nghĩ đảm bảo cô sẽ thích.”

Từ lúc Nguyễn Lâm Tịch xuất hiện thì Hàn Giang Đình vẫn cười không khép miệng, nụ cười vẫn luôn hiện trên gương mặt đẹp trai của cậu.

“Được rồi, vậy thì xuất phát đi.”

Hôm nay Hàn Giang Đình mới biết, thì ra Nguyễn Lâm Tịch không phải là người đẹp lạnh lùng như tòa núi băng, cô ta cũng có một vẻ mặt hoạt bát.

616. Chương 621: Ngoại Truyện 14

Điều này càng làm cho anh thêm mê muội.

Xe rất nhanh chạy đến trang viên vùng ngoại ô.

Có rất nhiều xe hơi cao cấp dừng ở trước cửa trang viên.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn một cái cũng biết ngay là câu lạc bộ của tư nhân, cô có chút thất vọng, Hàn Giang Đình quả nhiên là công tử phong lưu.

Mang một cô gái đến những nơi như thế này, cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Nhưng trên mặt của cô không để lộ dấu vết, Hàn Giang Đình còn đang ngây ngốc đắm chìm cùng nữ thần hẹn ước nên không nhìn ra.

“Đến rồi, xuống xe thôi.”

Hàn Giang Đình có chút hưng phấn.

Hai người tới trước cửa trang viên, thì có người hầu bàn từ bên trong ra đón.

Người kia nhìn thấy Hàn Giang Đình lập tức thân thiết nói: “Hàn thiếu gia, cậu khỏe chứ đã lâu không có tới.”

Nói xong gãi đầu nhìn về phía Nguyễn Lâm Tịch bên cạnh Hàn Giang Đình.

“Cô gái này có khí chất thật là bất phàm, mời hai người vào bên trong!”

Nói xong cung kính khom lưng đưa tay vào trong.

Hàn Giang Đình gật đầu một cái, bảo Nguyễn Lâm Tịch đi theo mình.

Hai người đi vào trang viên, lại không thấy nhiều người.

Nguyễn Lâm Tịch cảm thấy kỳ lạ, cô còn tưởng rằng đây là nơi cho những tên công tử có tiền tụ tập lại.

Xuyên qua hành lang dài, người hầu bàn mở ra một cánh cửa chính.

Cảnh tượng trước mắt khiến Nguyễn Lâm Tịch trợn mắt hốc mồm.

Ở trước mắt của cô, là một cánh đồng cỏ rất lớn, phía trên có rất nhiều con ngựa chạy, còn có rất nhiều người đang cưỡi ngựa.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn sang Hàn Giang Đình.

Vừa đứng bắt gặp anh mỉm cười nhìn về phía mình.

Trong lòng Nguyễn Lâm Tịch khẽ động, thậm chí có chút xấu hổ quay mặt đi.

Hàn Giang Đình bị cô nhìn có chút ngượng ngùng.

Ho nhẹ hai tiếng che giấu bối rối của mình.

Sau đó nói: “Như thế nào Lâm Tịch, nơi này cũng không tệ lắm phải không! Đừng ngần ra như vậy, chúng ta mau đi thay quần áo đi!”

Nguyễn Lâm Tịch nghi ngờ: “Thay quần áo?”

“Đúng vậy, cưỡi ngựa phải thay quần áo chuyên dụng chứ, đi thôi!”

Hàn Giang Đình dịu dàng cười, dắt tay của cô.

Nhất thời Hàn Giang Đình cảm giác có một dòng điện mãnh liệt từ tay Nguyễn Lâm Tịch truyền tới tay của mình.

Sau đó lại truyền khắp toàn thân, làm lòng anh thiếu chút nữa bị tê dại.

Nguyễn Lâm Tịch cũng không nghĩ đến Hàn Giang Đình có thể nhanh như vậy liền cầm tay của mình, cũng cả kinh, nhưng rất nhanh, nàng liền vui vẻ đón nhận.

Lại nói, Nguyễn Lâm Tịch cũng có một chút khác thường .

Từ nhỏ đến lớn, không có bé trai nào cầm lấy tay của mình .

Nguyễn Lâm Tịch ở trong lòng nghĩ, thì ra là cầm tay là như vậy.

Sau đó lại nghĩ, mặc dù mình đã cùng Tiêu Lạc đi tới bước kia, nhưng tay, cũng không có cơ hội cầm.

Sợ rằng, vĩnh viễn sẽ không cầm lấy.

Nghĩ tới những thứ này, lòng Nguyễn Lâm Tịch bắt đầu có chút đau.

Nhưng cái loại cảm giác đau đớn đó, lại được tay Hàn Giang Đình vỗ về.

Nguyễn Lâm Tịch len lén liếc mắt nhìn Hàn Giang Đình.

Cô đột nhiên phát hiện, người con trai này, thì ra đáng đáp cũng đẹp trai như vậy.

Hai lông mày rậm, hai mắt thật to, đứng thẳng sống mũi, còn có cái miệng nhỏ.

Những thứ này ghép lại với nhau, nhìn rất hài hòa.

Dọc theo đường đi, không ngừng có người cùng Hàn Giang Đình chào hỏi.

Nguyễn Lâm Tịch biết, đây đều là những người công tử cùng tiểu thư có tiền.
Cô chỉ mỉm cười, cái gì cũng không nói, mặc cho những người đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.
Đi ra rất nhanh đến phòng thay quần áo, Hàn Giang Đình đưa cho Nguyễn Lâm Tịch một bộ quần áo dùng để cưỡi ngựa.
“Tôi đoán chừng bộ này nhỏ, cô thử một chút, nếu không hợp, đổi lại cái khác. Tôi ở bên ngoài chờ cô.”
Hàn Giang Đình cười, lộ ra hàm răng trắng đẹp mắt.

617. Chương 622: Ngoại Truyện 15

Nguyễn Lâm Tịch gật đầu một cái, cầm quần áo tiến vào.
Không ngờ mặc quần áo vào, lại vừa như vậy.
Không ngờ Hàn Giang Đình lại quan sát tử tế thể này, ngay cả vóc người mình cũng rõ ràng.
Nghĩ tới đây, mặt của Nguyễn Lâm Tịch hơi đỏ lên.
Cầm roi ngựa, Nguyễn Lâm Tịch đi ra ngoài.
Hàn Giang Đình cũng đã sớm mặc xong đứng chờ ở cửa.
Nguyễn Lâm Tịch lặng lẽ đứng phía sau anh một lúc lâu.
Vốn là Hàn Giang Đình cao và thẳng mặc bộ quần áo vào, càng lộ vẻ cao lớn.
Hai chân thon dài, phần lưng rắn chắc, còn có bả vai rộng rãi.
Hàn Giang Đình đột nhiên xoay đầu lại, nhìn thấy Nguyễn Lâm Tịch cũng đi đến.
Lâm Tịch thay xong quần áo, lại đẹp như vậy.
Hai người nhìn nhau mấy giây, sau đó ngượng ngùng dời mắt.
“Đổi, đổi xong rồi?”
Hàn Giang Đình mở miệng trước.
“Đúng vậy, anh chọn rất hợp!”
Nguyễn Lâm Tịch cười một tiếng.
Hàn Giang Đình được cô khen như vậy, cười khúc khích gãi gãi đầu, có cảm giác giống như tình yêu ở tuổi dậy thì.
Nghiêm khắc mà nói, mặc kệ Nguyễn Lâm Tịch là thật lòng hay là giả dối, đây đều là tình cảm của cô.
“Đi thôi, đi cưỡi ngựa!”
Hàn Giang Đình lần nữa cầm tay Nguyễn Lâm Tịch, hai người sóng vai đi về phía chuồng ngựa.
Hàn Giang Đình ra hiệu, đã có người dắt hai con ngựa to khỏe đi tới chỗ họ.
Một màu đen, một màu đỏ thẫm .
Con ngựa hình thể cân xứng, tứ chi khỏe mạnh, cái đuôi được cắt tỉa ngắn ngắn.
Nói tóm lại, hoàn hảo.
Nguyễn Lâm Tịch ở trong lòng tán thưởng hai con ngựa.
“Lâm Tịch, cô cưỡi con màu đỏ thẫm được không được? Nó gọi là Mary, vô cùng ôn thuận!”

Hàn Giang Đình nhận lấy dây cương con Mary, đưa cho Nguyễn Lâm Tịch.

“Nó đối với cô hình như rất quen thuộc!”

Nguyễn Lâm tịch thử lấy tay vuốt ve lông bờm của Mary, rất mềm mại.

Hàn Giang Đình mắt đẹp thành đường cong, cười hì hì nói: “Thời điểm tôi lớn lên, thường xuyên đến nơi này cỡi ngựa. Mary cũng có vài tuổi rồi, cùng tôi làm bạn rất nhiều năm. Lại nói, nó cùng với tôi cực kỳ có tình cảm.”

Hàn Giang Đình nói xong, đột nhiên lời nói xoay chuyển: “Đúng rồi Lâm Tịch, tôi dẫn cô tới nơi này, quên hỏi cô có biết cỡi ngựa hay không.”

Hàn Giang Đình ở trong lòng cầu nguyện, ông trời làm ơn, ngàn vạn lần đừng biết cỡi ngựa, như vậy mình có thể dạy cho cô ấy.

Nhưng , hình như Hàn Giang Đình không đủ thành ý, còn chưa đủ để làm cảm động ông trời.

Nguyễn Lâm tịch cầm yên ngựa, rất lưu loát ngồi ở trên lưng ngựa, sau đó nắm chặt, một loạt động tác làm mau mà chuẩn.

Sau đó cô nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Giang Đình chớp chớp mắt nói: “Anh cảm thấy thế nào?”

Không đợi Hàn Giang Đình phản ứng, liền đạp lên một chân ngồi lên lưng ngựa.

Bộ dáng kia, xinh đẹp không tả được.

Hàn Giang Đình vỗ ót của mình, nhỏ giọng nói: “Thật là ngu ngốc, tại sao lại chọn trúng cô gái mạnh mẽ như vậy!”

“Này! Giang Đình, nhanh lên một chút!” Nguyễn Lâm Tịch trong chốc lát đã chạy xa.

Cười trên lưng ngựa tâm tình Nguyễn Lâm Tịch đột nhiên trở nên rất tốt, suy nghĩ kỹ một chút, mình đã thật lâu cũng không có cười ngựa rồi.

Lần trước cỡi ngựa là thời điểm cùng sư phụ.

Chợt lắc đầu một cái, Nguyễn Lâm Tịch không muốn tại thời điểm nghĩ những tốt đẹp như vậy lại bị những chuyện kia làm không vui.

Phía sau Hàn Giang Đình cũng là nhanh chóng leo lên yên ngựa xoay người đuổi sát tới.

Lúc này đây trường đua vô cùng lớn, cho nên hai người đều buông thả tâm tình mà chạy.

618. Chương 623: Ngoại Truyện 16

Gió từ bên tai thổi qua, Nguyễn Lâm Tịch hô hấp không khí trong sạch ở vùng ngoại ô, cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

“Lâm Tịch, tôi đã vượt qua cô! Ha ha ha.”

Nguyễn Lâm tịch đắm chìm trong tự nhiên sung sướng hô hấp thời điểm, Hàn Giang đình tiểu tử này đã cỡi ngựa từ bên người nàng sát qua, xoay người lại cười ha ha , vô cùng vui vẻ.

“Nếu so với tranh tài sao?”

Nguyễn Lâm Tịch chợt dùng chân vỗ vào bụng Mary, roi ngựa nhẹ nhàng đánh vào mông Mary, đột nhiên tăng tốc đuổi theo Hàn Giang Đình.

Lúc này Hàn Giang Đình lại tăng tốc, đã sớm không còn kịp.

Hai người cỡi ngựa ở trong gió nhẹ ánh nắng ấm áp chạy nhanh, từ xa nhìn lại, hình ảnh rất đẹp.

“Ha ha, ha ha ha.”

Nguyễn Lâm Tịch cũng chạy cực kỳ sung sướng, không nhin được bật cười.

Hàn Giang Đình nhìn xuyên thấu ánh mặt trời, thấy Nguyễn Lâm Tịch cười to, thật là muốn thời gian ngừng ở trong nháy mắt đó.

Chạy một lát, hai người đến một ngọn đồi, cột ngựa ở bên cạnh dưới một thân cây.

Tìm một chỗ bóng mát, cùng nhau ngồi xuống.

“Không ngờ, cô lại cười tốt như vậy!”

Hàn Giang Đình một tay đưa cho Nguyễn Lâm Tịch bình nước một mặt cảm thán.

Nguyễn Lâm Tịch nhận lấy nước, muốn mở nắp bình, lại phát hiện đã được mở ra, không ngờ Hàn Giang Đình cẩn thận như vậy.

Giơ lên bình, Nguyễn Lâm Tịch uống một hớp.

Ngẩng lên, lần nữa cảm thụ cái gió nhẹ quạt vào mặt. Nguyễn Lâm Tịch cười nói: “Đúng vậy, tôi rất thích cười ngựa!”

“Thật không biết cô có cái gì không hiểu, giống như không có!”

Nguyễn Lâm Tịch không trả lời Hàn Giang Đình, ngược lại là trực tiếp ngựa mặt nằm ở trên cỏ.

Hàn Giang Đình quay đầu nhìn cô, không ngờ Nguyễn Lâm Tịch lấy tay vỗ lên đất trống bên cạnh cô.

Hàn Giang Đình lập tức xoay đầu lại, mặt có chút ửng hồng, nhưng do dự một chút, từ từ nằm xuống.

Một tay gối đầu, một tay lo lắng đặt ở trên người, Hàn Giang Đình khẩn trương không biết làm sao.

“Anh rất hồi hộp sao? Thả lỏng ra, tôi sẽ không làm gì anh!”

Nguyễn Lâm Tịch hít lỗ mũi, lấy tay vỗ Hàn Giang Đình.

“Không có, không có, tôi...tôi không khẩn trương!”

Hàn Giang Đình cà lăm phủ nhận, mặt đã ửng đỏ.

Một người đàn ông lại đỏ mặt, xem ra có chút đáng yêu.

“Đừng không lên tiếng! Chúng ta nói chuyện chút đi!”

Nguyễn Lâm Tịch chủ động đánh vỡ không khí ngột ngạt, bên cạnh người đàn ông này không thể nghĩ đến như vậy xấu hổ.

“À? Ồ! Được!”

Hàn Giang Đình đại não bắt đầu, nói chuyện gì gì tốt nhỉ? Đề tài không thể quá cũ, nhất định phải làm Lâm Tịch có cảm giác hứng thú.

Không đợi Hàn Giang Đình mở miệng, Nguyễn Lâm Tịch hình như đã tìm được đề tài.

“Nói cho tôi một chút về anh hồi còn nhỏ đi!”

Hàn Giang Đình vỗ đùi, đúng vậy, cái đề tài này thật hay, thế nào mình không nghĩ tới chứ.

Tại sao vừa ngồi bên cạnh Lâm Tịch, mình sẽ biến thành một tên ngốc, đặc biệt âm ỉ không linh hoạt.

“Ừ. Lúc tôi còn nhỏ, căn bản không có gì đặc biệt, hoàn toàn chính là vây quanh bên cạnh con nhóc Ngũ Y Y.”

Nói đến đây, Hàn Giang Đình giống như là chạm điện, lập tức lật người ngồi dậy, mặt nghiêm túc nói: “Cô đừng hiểu lầm, tôi cùng Y Y không phải là quan hệ kia, tôi mặc dù thích cô ấy, không phải không phải, ta không phải thích cô ấy, ai nha! Cũng không phải!”

Hàn Giang Đình trong lúc nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp.

Nguyễn Lâm Tịch nhìn anh phát điên nóng nảy, đột nhiên có chút buồn cười.

619. Chương 624: Ngoại Truyện 17

“Cái gì? Thì ra là anh thích Ngũ Y Y!”

Nguyễn Lâm tịch khắc chế tâm tình muốn cười, cố ý cau mày giả vờ ra bộ dáng giật mình.

Điều này làm cho Hàn Giang Đình gấp gấp, vò đầu bứt tai.

Đỏ mặt không biết nên giải thích ra sao.

Nguyễn Lâm Tịch hì hì bật cười.

“Cô...cô cười cái gì?” Hàn Giang Đình không hiểu nổi mới vừa rồi còn cau mày Nguyễn Lâm Tịch thế nào đột nhiên lại cười.

“Ha ha ha, tôi là cười anh! Tôi mới vừa rồi đùa giỡn, tôi hiểu biết rõ anh đối với Y Y là tình cảm gì!”

Thì ra mới vừa rồi là trêu chọc mình! Hàn Giang Đình nhìn Lâm Tịch, cô đang nhắm mắt lại nằm ở trên cổ, đáng về an tĩnh.

Từ từ nằm xuống, Hàn Giang Đình nhớ lại.

“Thời điểm tôi lần đầu tiên nhìn thấy Y Y, đã cảm thấy cô và những cô bé khác không giống nhau. Cô nhỏ nhắn, nhưng lại một bộ dáng hung hãn.”

Hàn Giang Đình nói tới đây, bỗng nhiên bật cười.

Nguyễn Lâm Tịch nghe vào trong tai, nghĩ ở trong lòng.

Xem ra Hàn Giang Đình biết rất rõ mọi chuyện về Ngũ Y Y.

“Tôi theo cô ấy chơi, nhưng cô ấy lại bảo tôi tránh ra! Rõ ràng lớn hơn tôi, còn dùng sức đẩy tôi. Mỗi lần tôi tìm cô cùng nhau chơi đùa, cô ấy sẽ giơ lên quả đấm nhỏ chu cái miệng nhỏ nhắn nói, mau tránh ra, nếu không sẽ đánh cậu đấy!”

Hàn Giang Đình nói xong, suy nghĩ cũng trở về mười mấy năm trước.

Anh hắng giọng một cái nói tiếp: “Sau này, tôi giống như cục kẹo đường dính lấy cô ấy, bởi vì tôi luôn thấy cô ấy trốn ở nơi không có ai lên khóc. Một đứa bé nhỏ như vậy, vì cái gì phải khóc, chắc là có tâm sự gì. Mặc dù khi đó tôi cũng là một đứa bé, nhưng, lại bắt đầu sinh ra ý tưởng bảo vệ cô ấy. Mặc kệ cô ấy đuổi tôi đi, tôi đều không đi, cứ dính lấy cô ấy. Sau này, cô ấy bắt đầu nói chuyện với tôi cùng tôi chơi.”

“Các người từ nhỏ đã tốt như vậy không trách được cho tới bây giờ tình cảm bền như vậy!”

Nguyễn Lâm Tịch cười nói.

“Đúng vậy, nhưng sau này, ba tôi lái xe tới đón tôi, cô nhìn thấy, liền tức giận không bao giờ để ý tới tôi. Tôi cũng không biết tại sao, sau lại tôi cũng không để cho ba tới đón tôi nữa, cô ấy mới tha thứ tôi. Ai, thật ra thì không trách nàng, đó là bởi vì.”

Nói tới chỗ này, Hàn Giang Đình đột nhiên ngừng lại, giống như ý thức được mình nói cái gì không nên nói.

Nguyễn Lâm Tịch là một cô gái thông minh, tại sao có thể đoán không ra phía sau câu anh nói kia là gì, đây mới là quan trọng nhất.

Nhưng cô cũng không giục anh nói tiếp, chỉ lẳng lặng chờ.

Hàn Giang Đình quay đầu nhìn về phía Nguyễn Lâm Tịch, Nguyễn Lâm Tịch vẫn nhắm mắt lại, tựa như đang nghe chuyện xưa.

Anh nghĩ, những chuyện này có nên nói cho Lâm Tịch biết hay không?

Lâm Tịch và Y Y bây giờ bạn tốt, cô nên biết những chuyện này.

Nhìn bộ dạng Lâm tịch, sẽ không làm ra chuyện gì không tốt đối với Y Y, tuyệt đối cũng sẽ không bởi vì chút này chuyện mà xem thường Y Y.

“Lâm Tịch, tôi nói cho cô biết một chuyện, nhưng cô nhất định phải giữ bí mật! Ngàn vạn lần không được nói cho Y Y, đúng rồi, cô biết chuyện cô ấy mất đi trí nhớ chứ?”

Nét mặt Hàn Giang Đình hết sức chăm chú.

Nguyễn Lâm Tịch mở mắt, xoay đầu lại, nhìn Hàn Giang Đình gật đầu nói: “Y Y có nói cho tôi biết, về phần anh nói, tôi sẽ nghĩ là một chuyện xưa, sẽ không nói cho bất kỳ ai biết!”

Nói xong cười một tiếng, nụ cười này, lại nắm chặt trái tim của tên gốc Hàn Giang Đình.

Hàn Giang Đình dừng lại một lát, sau đó nói tiếp: “Thật ra thì, tôi là sau mới biết. Y Y là một đứa bé không có ba.”

620. Chương 625: Ngoại Truyện 18

Nguyễn Lâm Tịch nghe đến đó, có chút không hiểu.

Hình như Ngũ Y Y không phải nói như vậy.

“Không phải, tôi nói như vậy cũng không đúng. Nói Y Y không có ba có nghĩa là, cô từ nhỏ đã không có ba ở bên cạnh, mà cùng mẹ cùng sống nương tựa lẫn nhau. Cô, là một đứa con riêng!”

Hàn Giang Đình không muốn nói ra “Con riêng” ba chữ này, cho dù là Y Y không ở bên, anh cũng sẽ cảm thấy nói như vậy cũng làm tổn thương cô.

Lòng Nguyễn Lâm Tịch nhẹ nhàng chấn động một cái, con riêng?

Hàn Giang Đình thở dài một cái, nói: “Cô có thể không tin, Y Y vui vẻ giống như đứa trẻ vậy, thật ra thì trong lòng tràn đầy oán hận đối với ba cô ấy. Ba cô ấy có một gia đình riêng, hơn nữa cũng có ba đứa con gái khác. Cho đến khi mẹ Y Y qua đời, ông ta không có quen biết với Y Y, sau này, là bởi vì Y Y thật sự không có nhà để về, ông mới giống như là lượm một người dân du cư dẫn cô ấy về nhà. Ở trong căn nhà kia, có thể nói Y Y không có bất kỳ hạnh phúc nào.”

“Hoá ra là như vậy ? Như vậy những thứ này, Y Y cũng biết sao?”

Nguyễn Lâm Tịch xoay đầu lại hỏi, cô không ngờ Ngũ Y Y xem ra lúc nào cũng vui vẻ như vậy không buồn không lo, lại có thể trải qua những chuyện như vậy.

“Sau cô ấy mất trí nhớ, những chuyện này đều không nhớ . Sư phụ tôi, cũng chính là lão đại tập đoàn đế quốc, Hoắc Phi Đoạt quyết định đem đoạn ký ức này giấu đi!”

“Cái gì? Giấu đi?”

Nguyễn Lâm Tịch không ngờ thế nhưng Hoắc Phi Đoạt lại làm ra quyết định như vậy, người đàn ông này, chẳng lẽ mạnh đến nỗi có thể tùy ý xóa bỏ trí nhớ của người khác sao?

“Thật ra thì chuyện này, mọi người có cái nhìn đều không giống nhau, ba của Y Y cùng với các chị gái của cô ấy giống như tìm ra lương tâm đã chết của mình. Thái độ đối đãi cô ấy so với trước kia tốt hơn rất nhiều. Cô không biết, ở trong một đoạn thời gian, Y Y thật sự là đã trải qua rất nhiều, mẹ mất chỉ sợ đối với cô

ấy là một đả kích quá lớn. Cô ấy mạnh mẽ như vậy, dùng lớp vỏ dày để gói mình lại. Tôi cùng sư phụ làm như vậy, chỉ là để cô ấy quên đi những chuyện không vui trước kia mà thôi.”

Hàn Giang Đình càng nói âm thanh càng thấp, đến cuối cùng, anh không giống như là kể chuyện xưa cho Nguyễn Lâm Tịch nghe.

Mà biến thành nói một mình.

Nguyễn Lâm Tịch chưa từng bao giờ nghĩ đến, mọi chuyện thì ra là như vậy .

Ngũ Y Y bị mất trí nhớ, cho nên cô ấy quên mất mình có thân phận là con riêng, quên mất đã từng bị đối xử không công bằng, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới sao?

Bất tri bất giác, bầu trời giống như trở nên tối một chút.

Nguyễn Lâm Tịch ngẩng đầu nhìn lên đám mây, quay đầu nói: “Giang Đình, chúng ta nhanh lên một chút trở về thôi. Giống như trời sắp mưa!”

“Cái gì? Mới vừa rồi không phải là trời còn nắng sao? Thế nào đột nhiên lại sắp mưa?”

Hàn Giang Đình ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hai người không chậm trễ nữa, đều vội vàng ngồi trên lưng ngựa, chạy trở về trang viên.

Dọc theo con đường, lòng của hai người cũng đều trở nên không giống như trước.

Hàn Giang Đình nhớ lại Y Y ngày trước chỗ gặp phải chuyện, có chút trách cứ mình không có bảo vệ tốt cho cô. Mặc dù anh đã làm rất nhiều.

Mà Nguyễn Lâm Tịch, vẫn còn đang giật mình đây tất cả đều giống như tiểu thuyết. Cô muốn biết, những chuyện này, Tiêu Lạc có biết những chuyện này hay không.

Hôm nay không nghe được chuyện Tiêu Lạc cùng Ngũ Y Y, có chút tiếc nuối.

Nguyễn Lâm Tịch lặng lẽ ở trong lòng nghĩ.

Cô muốn biết Tiêu Lạc như thế nào biết Y Y , cũng muốn biết bọn họ có yêu nhau hay không.

Ngũ Y Y ngày trước, thì ra là chịu rất nhiều khổ cực.

621. Chương 626: Ngoại Truyện 19

Trí nhớ biến mất mà có thể vứt bỏ quá khứ sao?

Trận mưa lớn này quả nhiên tới, Ngũ Y Y che lỗ tai chuyển hồng lâu bầu: “Rốt cuộc là ai đang nói xấu mình. Lỗ tai nóng cả một chiều.”

Tiêu Lạc một mình ngồi ở trong căn phòng trống, uống rượu.

Không biết là tại sao, ngày trước không uống rượu Tiêu Lạc gần đây si mê một thân một mình uống rượu giải sầu.

Giống như chỉ có uống say, mới nhìn thấy người muốn gặp nhất.

Mới có thể ở trong mộng, hôn môi của cô, vuốt ve thân thể của cô.

Có lúc, mộng cảnh quá chân thực, anh cơ hồ có thể cảm giác đến nhiệt độ của cô, hô hấp của cô.

Nhưng tỉnh mộng, tất cả liền đều là giả.

Mỗi một lần nằm mơ thấy cô, mỗi một lần mất mát tỉnh lại, cũng càng gia tăng một phần dục vọng của anh đối với cô.

Hoắc Phi Đoạt, hiện tại phải chăm sóc thật tốt người phụ nữ của tôi.

Bởi vì qua không được bao lâu nữa, tôi sẽ đem cô từ bên cạnh của anh đoạt lại.

“Rìng. Rìng.” . Điện thoại di động của Tiêu Lạc kêu lên.

Cầm điện thoại di động lên, mã số quen thuộc.

“Alô?”

Tiêu Lạc nhận điện thoại, giọng trầm thấp xuyên thấu giống như đã ngưng trệ không khí, khuếch tán mà ra.

“Là tôi! Nguyễn Lâm Tịch!”

Đầu bên kia điện thoại Nguyễn Lâm Tịch một tay dùng khăn lông mềm lau chùi tóc còn ướt, vừa nói.

“Tôi biết, có chuyện gì?”

Giọng nói Tiêu Lạc không lên không xuống, cũng nghe không ra tình cảm.

Nhưng Nguyễn Lâm Tịch đã thành thói quen với những thứ này, cô cũng không thêm để ý.

Cho nên cô mới có thể một bên lau khô tóc vừa cùng người đàn ông này nói chuyện điện thoại.

Chỉ có giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, lòng Nguyễn Lâm Tịch mới có thể dễ chịu hơn một chút.

“Hôm nay tôi biết một chút tin tức, không biết, đối với anh có hữu dụng hay không?”

Âm thanh Nguyễn Lâm Tịch xuyên qua dây điện thoại, biến thành sóng điện từ truyền đến điện thoại di động của Tiêu Lạc, thành sóng âm truyền vào trong lỗ tai của anh.

“Tin tức gì.”

Ngữ điệu Tiêu Lạc vẫn như cũ, giống như cái gì cũng không thể làm anh hứng thú.

Nhưng khi Nguyễn Lâm Tịch nhắc tới cái tên kia, mắt của Tiêu Lạc rõ ràng mở to.

“Ta biết hết chuyện Ngũ Y Y bị mất trí nhớ.”

Khẽ siết chặt điện thoại Tiêu Lạc cũng không có bởi vì tin tức này biểu hiện sự hoảng sợ nào.

“Chuyện này, không cần cô quản, tôi nghĩ cô nên rõ ràng.”

Tiêu Lạc theo lời Nguyễn Lâm Tịch nói nhớ lại tình cảnh anh cầm ống tiêm đâm vào thân thể Ngũ Y Y.

Nhưng anh rất nhanh lắc đầu một cái, không muốn nhớ tới những thứ kia, ngược lại ở trong lòng an ủi mình: mình làm những thứ kia đều đúng, là vì muốn Y Y trở lại bên cạnh mình.

“Ha ha, tôi đương nhiên rõ ràng!”

Nguyễn Lâm Tịch cười hai tiếng, nhưng mà trong lòng lại là cảm giác ân hận đau.

Không liên quan đến việc mình thật sao? Đây anh cùng cô nói chuyện, cho nên không cần tôi nhúng tay vào.

“Nhưng, anh biết không? Ngũ Y Y trí nhớ cho đến bây giờ vẫn chưa khôi phục, hơn nữa, người đàn ông kia, giống như cũng không muốn để cho cô nhớ lại.”

Nguyễn Lâm Tịch khóe miệng lộ ra nụ cười giả hoạt.

“Cái gì? Tại sao?”

Tiêu Lạc không ngờ Y Y vẫn chưa khôi phục trí nhớ, chẳng lẽ là mình cho cô tiêm vào quá nhiều sao?

Nhưng, Hoắc Phi Đoạt tại sao lại không muốn để cho cô nhớ tới những chuyện trước đây?

“Tôi nghĩ, có thể là người đàn ông này muốn bảo vệ cô ấy thôi. Nghe nói, cô ngày trước giống như chịu rất nhiều khổ cực!”

“Không cho phép cô nói như vậy!”

Tiêu Lạc cúp điện thoại, tay của anh khẽ run.

Hoắc Phi Đoạt, anh thế nhưng không muốn để Y Y khôi phục trí nhớ?

Là bởi vì sợ Y Y nhớ lại vốn người cô ấy yêu là tôi sao?

622. Chương 627: Ngoại Truyện 20

Nhất định là như vậy, coi như không phải như vậy, hành động của anh nhất định cũng sẽ làm cho Y Y tức giận.

Loại người cố chấp bá đạo muốn xóa trí nhớ của người khác như vậy, cũng giống như tôi cướp đi trí nhớ của cô ấy, có cái gì khác nhau sao?

Tiêu Lạc ngồi xuống ghế sofa, không khí trong phòng cũng có chút trở nên lạnh lùng.

“Ha ha, Hoắc Phi Đoạt ơi là Hoắc Phi Đoạt!” Tiêu Lạc tự mình nói.

Anh cho rằng chuyện này sẽ lừa gạt được Y Y sao?

Nếu như Y Y biết, cô ấy sẽ nghĩ sao.

Với tính tình của cô ấy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh.

Anh tại sao lại muốn giấu cô ấy không nói cho cô ấy biết, coi như những ký ức kia không tốt, có thể là như vậy.

Chẳng lẽ anh cảm thấy Y Y cùng với thân phận cao quý là không xứng sao?

Nhưng vậy thì như thế nào, anh cho rằng anh chưa từng làm những chuyện bẩn thỉu kia sao?

Tôi nghĩ, sau khi biết được những chuyện này, Y Y nhất định sẽ rời khỏi anh.

Chỉ cần cô rời khỏi cô, nhất định sẽ trở lại bên cạnh tôi.

Trên khóe miệng Tiêu Lạc mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt lại mang vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Y Y, đây chính là người đàn ông mà em yêu, anh ta muốn em ở lại bên cạnh anh ta, nhưng lại giam giữ trí nhớ của em.

Người đàn ông này, trong mắt anh ta chỉ có chính anh ta, căn bản không quan tâm đến ai.

Anh ta rất tự cao, không đem ai để trong mắt, chẳng lẽ em còn chưa nhìn ra bộ mặt thật của anh ta sao?

Tiêu Lạc suy nghĩ muốn đem tất cả mọi chuyện kể lại cho Ngũ Y Y biết.

Đây đối với anh mà nói đây chính là lý do tốt.

Nhưng Tiêu Lạc biết, bây giờ còn chưa đến lúc, mặc dù anh đã không kịp chờ đợi muốn xem bộ dáng Y Y chạy về phía mình ôm vào trong ngực.

Nhưng, còn phải đợi chút, chờ một cơ hội tốt hơn.

Một kích, trí mạng!

Thẩm Mặc Nhiên từ trong mộng tỉnh lại, cô nằm mơ thấy ba rời khỏi cô mà đi.

Vô luận cô cố gắng thế nào, đều vô ích.

Thời điểm tỉnh lại, Thẩm Mặc Nhiên có cảm giác như được giải thoát.

Cũng may đó chỉ một giấc mộng, không phải thật.

Cả người đều là mồ hôi, Thẩm Mặc Nhiên cảm thấy dính khó chịu.

Nằm ở bên cạnh Cố Tại Viễn vẫn còn ngủ say, anh hô hấp đều đều không khí chứa hơi thở của Thẩm Mặc Nhiên.

Cô từ từ đứng dậy, lặng lẽ xuống giường vào phòng tắm.

Mở vòi hoa sen, nước chảy ào ào chảy trên người của cô.

Trên người mồ hôi mặc dù bị nước rửa sạch sẽ, nhưng những phiền não kia, những thứ ưu sầu kia làm thế nào trôi hết đây.

Thẩm Mặc Nhiên đứng ở trong nước, đột nhiên có một loại cảm giác chóng mặt, còn có chút cảm giác muốn ói.

Chẳng lẽ là tối hôm qua ăn thứ gì bị hư, Thẩm Mặc Nhiên nghĩ.

Nhưng cái loại cảm giác buồn nôn đó làm sao cũng không thể tiêu tán, Thẩm Mặc Nhiên từ trong nước ra ngoài.

Lau khô thân thể, muốn mặc quần áo, cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ trong khoang mũi chảy ra.

Đưa tay ra, là máu đỏ.

Làm sao lại chảy máu mũi?

Đang cầm giấy lau, cửa phòng tắm được mở ra.

Cố Tại Viễn mắt nhắm nhem đi vào, thấy Thẩm Mặc Nhiên cúi đầu đang lau gì đấy.

Đi tới hỏi: “Làm gì vậy? Lau cái gì vậy?”

Vừa mới đi vào, Cố Tại Viễn thấy khuôn mặt toàn máu của Thẩm Mặc Nhiên.

Anh bị dọa sợ thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

“Mặc Nhiên, em làm sao vậy? Cái con nhóc này sao lúc nào cũng không làm anh yên lòng được hả!”

Nói xong nhanh chóng cúi đầu nhìn Thẩm Mặc Nhiên.

Thẩm Mặc Nhiên lắc đầu một cái, ở trong phòng tắm tràn đầy sương mù viết trên gương: không sao, chỉ là chảy máu mũi mà thôi, có chút mệt mỏi.

Viết xong chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị Cố Tại Viễn kéo lại.

“Thẩm Mặc Nhiên, anh cho em biết, em bây giờ là người phụ nữ của tôi, tôi muốn em làm cái gì thì em sẽ phải làm cái đó, nếu không tôi sẽ không cứu ba em. Em có biết hay không?”

623. Chương 628: Ngoại Truyện 21

Thẩm Mặc Nhiên đột nhiên bị anh chất vấn sợ hết hồn, nhưng cô rất nhanh trấn định lại, bịt mũi gạt đầu một cái.

“Cho nên, nếu em để cơ thể suy sụp, anh sẽ không cần em nữa, em có hiểu hay không?”

Cố Tại Viễn cầm lấy tay cô thật chặt.

Thẩm Mặc Nhiên không có nhìn anh, vẫn như cũ gật đầu.

“Không cần lúc nào cũng gật đầu, anh nói em phải nhớ kỹ. Không cần mệt mỏi như vậy, chuyện chăm sóc ba em anh sẽ tìm người làm, em hôm nay là chảy máu mũi, ai biết ngày mai còn có thể như thế nào! Nếu em bị bệnh, anh sẽ trực tiếp vứt bỏ em!”

Nói xong cũng bỏ tay của cô, đóng cửa phòng tắm lại.

Cố Tại Viễn ngâm mình trong nước, không ngừng massage mình.

Mày rốt cuộc có biết nói chuyện hay không, có biết quan tâm người khác hay không.

Rõ ràng muốn nói cho cô biết không nên để quá mệt mỏi, nhưng cố tình lại nói những lời đó với người ta.

Cố Tại Viễn hận muốn cho mình một cái tát, nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng chảy máu mũi của cô, lại cảm thấy rất đau lòng.

Cô kiên trì muốn mình chăm sóc ba, không muốn ai giúp một tay.

Chăm sóc cho người bệnh không thể cử động, không phải là chuyện dễ dàng.

Mình lại mỗi đêm không ngừng giày vò cô, dù là thân thể bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi.

Cố Tại Viễn quyết định hôm nay sẽ mang cô đi bồi bổ một chút.

Đợi đến lúc Cố Tại Viễn từ phòng tắm đi ra, thế nhưng phát hiện cô vẫn còn đang chảy máu.

“Làm sao em vẫn còn chảy máu!”

Cố Tại Viễn vội chạy đến trước mặt cô, khẩn trương nhìn cô.

Nhưng Thẩm Mặc Nhiên một câu cũng không nói, chỉ là ngồi ở đó lau máu mũi.

Cố Tại Viễn không nhịn được la to: “Lời của tôi nói em không nghe thấy sao? Không cho ngã bệnh! Không được chảy máu!”

Cô nhóc này rốt cuộc là ai, thế nào có thể nhẫn nại như vậy!

Thẩm Mặc Nhiên ngẩng đầu liếc nhìn Cố Tại Viễn, không nói gì, thế nhưng đứng dậy, kéo cửa đi ra ngoài.

Để Cố Tại Viễn ở lại hối hận không ngừng.

Cố Tại Viễn đặt móng ngồi ở trên giường, trong lòng khó chịu.

Rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có thể làm cho cô ấy từ lạnh lẽo chuyển thành ấm áp.

Tại sao mình để mình không lo lắng cho cô ấy đây.

Lời muốn nói rõ ràng không phải như vậy, nhưng khi nhìn đến cô ấy một bộ dáng nhu nhược nhưng lại rất mạnh mẽ, sẽ không nhịn được vô cùng tức giận.

Làm sao lại không biết quan tâm đến thân thể của mình như vậy?

Cô là cái kẻ ngốc sao? Cô chỉ có thể nhìn đến người khác mà không thấy mình sao?

Cố Tại Viễn đắp một quyển lên trên giường, cái đắp này làm giường lung lay một cái.

Cũng may là giường mềm mại, nếu như đổi lại là cái khác, có thể đã sớm bị đập vỡ.

Thẩm Mặc Nhiên ngồi ở bên ngoài, cô không hiểu tại sao Cố Tại Viễn lại tức giận như vậy.

Là bởi vì sợ cơ thể của mình suy sụp không thể phục vụ anh ta được sao?

Hay là chê mình làm dơ phòng của anh.

Thẩm Mặc Nhiên lạnh lùng cười, đúng vậy! Trên cái thế giới này có ai là chân chính quan tâm cô chứ?

Đây chính là nguyên nhân vì sao cô lại không bỏ rơi Thẩm Quốc Uy.

Coi như Thẩm Quốc Uy không chịu trách nhiệm, coi như ông ba có bao nhiêu là khuyết điểm, nhưng ông đối với Thẩm Mặc Nhiên là tình cảm chân thật.

Làm một người cha, ông đối với Thẩm Mặc Nhiên là yêu thương không phải là giả.

Thẩm Mặc nhưng nghĩ tới những thứ này, chỉ cảm thấy lỗ mũi chua, rất muốn khóc ra.

Nhưng, cô nhin được. Ngày ấy, nàng đã thề, cuộc đời này sẽ không chảy một giọt nước mắt!

“Lão đại, đây là gói hàng của anh!”

A Trung gõ cửa đi vào, cầm trong tay một cái gói hàng nhỏ.

“Thứ gì?” Ánh mắt Hoắc Phi Đoạt chăm chú nhìn gói hàng trên tay kia.

624. Chương 629: Ngoại Truyện 22

“Lão đại, đã kiểm tra an toàn rồi, không có vấn đề gì!”

A Trung đem gói hàng đặt ở trên bàn Hoắc Phi Đoạt.

“Ở đâu?”

Chân mày Hoắc Phi Đoạt cau lại, lạnh lùng hỏi.

“Công ty chuyên phát nhanh đưa tới, đã hỏi người gửi là ai, bọn họ nói không biết, chỉ nói là có người bảo đưa tới đây.”

Hoắc Phi Đoạt phát tay một cái, A Trung mở cửa đi ra.

Nhìn chăm chú nhìn túi kia một lát, Hoắc Phi Đoạt vô cùng hiếu kỳ rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy dám ẩn danh đưa mình gói hàng.

Chẳng lẽ sẽ không sợ mình tìm được hấn sao?

Mở túi ra, Hoắc Phi Đoạt phát hiện bên trong là một con búp bê bằng vải nhỏ, nhìn nó đã cũ xem ra đã được mấy chục năm.

Ở phía dưới búp bê vải, còn có một tấm hình, năm tháng đã làm nó dính màu vàng.

Hoắc Phi Đoạt cầm lên tấm hình kia thì tay đã cứng lại.

Hình mặc dù đã rất cũ, nhưng, người trong hình vẫn còn nhìn thấy rõ ràng.

Trong hình kia có một nam một nữ, giống như là vợ chồng, nam đứng bên người một đứa bé trai, xem ra tám chín tuổi, nữ trong ngực ôm một cô bé, cột bím tóc, giống như chỉ có hai ba tuổi, trên tay của cô, cầm chính là búp bê vải trước mặt Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt cảm giác trái tim mình muốn ngừng đập, không vì cái gì khác, chỉ vì trong hình người con trai kia, chính là anh! Chính là anh Hoắc Phi Đoạt!

Lật hình lại, trên đó viết một hàng chữ: vợ chồng tôi cùng hai đứa con trai gái tháng 5 năm 1993.

Đây là có ý gì, đó là cha mẹ của mình anh biết, nhưng tại sao cô gái nhỏ kia anh lại không nhớ rõ.

Nghĩ tới đây, Hoắc Phi Đoạt đột nhiên cảm thấy nhức đầu dữ dội.

Giống như có gì đó ở trong đầu anh không ngừng chạy qua, Hoắc Phi Đoạt thậm chí có thể cảm thấy thần kinh không ngừng nhảy lên.

Đột nhiên, từng bức họa giống như cuộn phim xuất hiện trước mắt Hoắc Phi Đoạt.

Một tiếng đồng hồ sau anh thấy mình dắt một cô bé chạy ở trong sân.

Thấy cô gái nhỏ kia vuốt mũi gọi mình là anh.

Còn chứng kiến thấy cô gái nhỏ kia bị một chiếc xe bắt đi, sau đó biến mất không còn thấy nữa.

Đột nhiên tất cả giống như là thủy triều chạy qua trong tâm trí anh.

Trí nhớ mười tuổi lúc trước, tất cả đều chạy qua trong đầu Hoắc Phi Đoạt.

Rốt cuộc, rốt cuộc lại nhớ ra chuyện này.

Hoắc Phi Đoạt không thể tin đây là sự thực, chẳng lẽ mình cũng bị mất trí nhớ sao?

Tại sao hôm nay mới nhớ tới chuyện lúc mười tuổi.

Cô gái kia, là ai ? Thấy chữ sau lưng hình, vậy hẳn là em gái của mình.

Thì ra mình còn có một cô em gái!

Hoắc Phi Đoạt quả đắm hết sức chặt , anh cũng không nghĩ tới, mình còn có một người em gái.

Chẳng lẽ lại là Âu Dương Chấn Đình tên kia làm sao? Để cho mình mất đi trí nhớ?

Hoắc Phi Đoạt đột nhiên rất hối hận mình tại sao lúc trước không tận tay giết ông ta.

Vậy mà vẫn luôn gọi ông ta là sư phụ suốt hai mươi năm.

Nếu không phải là lần đó tình cờ biết được cha mẹ của mình chính là bị ông ta giết hại, có thể sự sai lầm này còn có thể vẫn kéo dài tiếp.

“A Trung!” Hoắc Phi Đoạt cơ hồ điên cuồng hét to lên hai chữ .

“Dạ, lão đại!”

A Trung sau khi nghe lập tức đi vào.

“Đi điều tra tìm hiểu rõ cha mẹ của tôi, tất cả tất cả, đều điều tra tìm hiểu rõ!”

Hoắc Phi Đoạt cố nén lửa giận nói.

“Cha mẹ của anh? Lão đại.”

“Con mẹ nó cậu nghe không hiểu ý của tôi sao? Hoắc gia, Hoắc gia tất cả! Lập tức đi làm, mặc kệ phải bỏ ra bất kỳ giá nào, đều điều tra tìm hiểu rõ cho tôi!”

625. Chương 630: Ngoại Truyện 23

Hoắc Phi Đoạt cảm giác lòng của mình đang rỉ máu.

“Dạ!”

A Trung chưa từng có thấy Hoắc Phi Đoạt tức giận đến vậy, nổi giận lớn như thế!

Mặc kệ gặp phải chuyện gì, anh đều là giả bộ bình tĩnh, rốt cuộc cái gói hàng kia bên trong là cái gì, có thể làm cho lão đại kích động như vậy.

Thẩm Mặc Nhiên đang ngồi trước bàn cùng Cố Tại Viễn ăn cơm, bởi vì cô không thể nói chuyện, cho nên trên bàn, rất yên tĩnh.

Đột nhiên, Thẩm Mặc Nhiên bắt đầu ho kịch liệt.

“Em không thể ăn từ từ sao? Ăn no sau đó đi chăm sóc ba em không được sao?”

Cố Tại Viễn cho là cô vì ăn quá nhanh bị sặc, cho nên lớn tiếng trách cứ cô.

Thẩm Mặc Nhiên vẫn còn ho khan không ngừng, cô dùng khăn giấy che miệng, ho một trận mãnh liệt.

Thời điểm cầm lấy khăn giấy, thế nhưng ở trên mặt giấy lại có máu!

Cô vốn định nhanh chóng đem khăn giấy nắm chặt, không để cho Cố Tại Viễn nhìn thấy.

Nhưng trên mặt giấy trắng như tuyết có màu máu đỏ nhạt, Cố Tại Viễn không phải người mù làm sao không thấy được.

Anh kéo tay của cô lại, nói: “Chuyện gì đã xảy ra? Làm sao em lại ho ra máu hả ? Nói chuyện, tôi hỏi em chuyện gì xảy ra!”

Cố Tại Viễn bởi vì quá gấp, lại bắt đầu rống lên với cô.

Thẩm Mặc Nhiên ngẩng đầu lên nhìn Cố Tại Viễn, sau đó lắc đầu một cái.

“Lắc đầu! Lại lắc đầu! Em là đang nói em không biết nói chuyện sao?”

Cố Tại Viễn nhìn đáng vẻ bàng quang, nhất thời cảm giác mình đã nổi trận lôi đình.

“Đi theo tôi, đi bệnh viện!”

Cố Tại Viễn đứng dậy đi tới bên cạnh Thẩm Mặc Nhiên, kéo cô đi ra ngoài.

Thẩm Mặc Nhiên mặc dù rất muốn tránh thoát tay của anh, nhưng nỗ lực mới phát hiện căn bản là đánh không sức lực Cố Tại Viễn.

Hai người đi rất nhanh đến bệnh viện.

Cố Tại Viễn như nổi điên kéo một bác sĩ đến, hướng về phía ông ta hét lên: “Này! Nhanh lên một chút mang cô ấy đi kiểm tra, cô ấy ho ra máu rồi! Nhanh lên một chút!”

Bác sĩ kia bị hành động Cố Tại Viễn dọa cho sợ hãi.

Cũng may nhận ra người này chính là tổng giám đốc Cố của một công ty nổi tiếng Cố Tại Viễn.

“Được, Cố thiếu, anh không nên gấp gáp, tôi sẽ cô ấy đi kiểm tra!”

Nói xong liền đưa Thẩm Mặc Nhiên đi kiểm tra, lúc sắp đi Thẩm Mặc Nhiên đem một tờ giấy nhét vào trong tay Cố Tại Viễn.

Sau đó mỉm cười một cái, bước đi.

Cố Tại Viễn mở tờ giấy ra, trên đó viết: đừng lo lắng, không có việc gì. Ở nơi này chờ em.

Cố Tại Viễn cũng không biết là chuyện gì xảy ra, vốn trong lòng đang phiền não cùng lo lắng sau khi nhìn thấy cái này tờ giấy sau, lại bình tĩnh không ít.

Rất nhanh, Thẩm Mặc Nhiên đã kiểm tra xong trở lại.

Cố Tại Viễn khẩn trương kéo tay của cô, hỏi: “Như thế nào? Bác sĩ nói thế nào!”

Thẩm Mặc Nhiên móc ra vở, viết: bác sĩ nói kết quả phải chờ một chút mới có, không cần lo lắng!

Cố Tại Viễn lo lắng đi tới đi lui, anh cứ có cảm giác sẽ có chuyện gì đó không tốt xảy ra.

Rất nhanh, bác sĩ đã cầm trên tay giấy xét nghiệm đi tới.

“Ông sao đi chậm như vậy, không biết chúng tôi đang đợi sao?” Cố Tại Viễn hôm nay tính khí giống như đặc biệt lớn, vẫn không nén được cảm giác trong lòng.

Bác Sĩ kia ấp a ấp úng nói: “Này, cái đó, Cố thiếu.”

“Con mẹ nó ông nhanh nói mau? Nói cho tôi biết nhanh một chút!”

“Có thể kiểm một chỗ nào nói chuyện được không?” Bác sĩ cố lấy can đảm nói.

Cố Tại Viễn giống như phát giác ra được cái gì, đi tới trước mặt bác sĩ.

Thẩm Mặc Nhiên không tới gần, chỉ là an tĩnh ngồi ở trên ghế.

Cô có cảm giác xấu, nhưng kỳ quái là, thế nhưng cô lại tuyệt đối không sợ.

“Kết quả như thế nào, nói nhanh một chút!”

626. Chương 631: Ngoại Truyện 24

“Kết quả như thế nào, nói nhanh một chút!” Cố Tại Viễn cảm giác mình đã không còn có tính nhẫn nại nữa rồi.

“Cố thiếu, kết quả đã có, cô gái kia, cô ấy, cô ấy giống như, bị bệnh bạch cầu!”

Bác sĩ kia lắp bắp, rốt cuộc vẫn nói ra.

“Ông nói cái gì?”

Cố Tại Viễn giống như điên vậy kéo lấy cổ áo của bác sĩ.

“Cố thiếu, anh, tỉnh táo một chút!”

Vài tên thuộc hạ vội vàng tới kéo Cố Tại Viễn ra.

Nhưng mà bọn họ lại thấy Cố thiếu trước đây bất cần đời, thế nhưng mặt tràn đầy sự tức giận!

“Đáng chết!” Âu Dương Chấn Đình cơ hồ là đem tất cả hơi sức đều dùng lên quả đấm, hung hăng đánh lên khay trà bằng thủy tinh.

Sau đó, một mảnh vỡ tan tành.

“Âu Dương tiên sinh, ông phải tỉnh táo!”

Tiêu Lạc đứng ở một bên, trên mặt lạnh lùng không nhìn ra lửa giận, ngược lại là bình tĩnh như hồ nước, giống như anh thường ngày.

Âu Dương Chấn Đình cảm thấy hàm răng muốn cắn nát, cái tên Hoắc Phi Đoạt chết tiệt kia, thế nhưng cậu ta lại ra tay trước.

“Là tôi sơ sót, thế nhưng tôi lại không có đề phòng, chỉ muốn tiến công, đây là sai lầm lớn nhất!”

Âu Dương Chấn Đình tức giận như vậy, mới vừa nhận một cú điện thoại.

Vốn là an bài muốn ngày mai sẽ cho tên nhóc Hoắc Phi Đoạt kia đả kích lớn, vốn là đã tính toán an bài cho các thế lực liên hiệp nhằm phá hoại việc buôn bán của anh.

Nhưng mới vừa rồi tất cả những người đứng đầu thế lực đều gọi điện thoại tới, nói Hoắc Phi Đoạt thế nhưng ra tay trước chiếm được lợi thế, đem bọn họ làm cho đều đổ nát.

Chuyện như vậy, cơ hồ làm cho kế hoạch báo thù của Âu Dương Chấn Đình bị thất bại nặng nề, thất bại một khoản!

Ông làm sao có thể không tức giận, tại sao có thể bình tĩnh được.

Tiêu Lạc đứng ở một bên, mặc dù trong lòng không phải không có ý nghĩ đó, nhưng anh còn không đến tức giận đến mức giống như Âu Dương Chấn Đình.

Bởi vì anh quan tâm, chỉ có Ngũ Y Y. Hoắc Phi Đoạt buôn bán như thế nào, anh ta làm chuyện gì?

“Không được, chuyện này không thể cứ như vậy được.”

Âu Dương Chấn Đình nhanh chân đi đến một gian phòng, mấy phút sau mấy người áo đen nhanh nhẹn dừng دنباله đi vào.

Hiển nhiên lúc này Tiêu Lạc đã ý thức được tình huống không đúng, nhưng nếu như mấy nhóc này anh đánh không lại, làm sao có thể lấn lộn trên xã hiểm ác này.

Nhưng anh vừa mới xoay người, liền phát hiện đầu choáng váng lợi hại.

Rất nhanh, một loại cảm giác vô lực truyền khắp toàn thân.

Không được, bị người bỏ thuốc rồi.

Hiện tại phản ứng kịp, thì đã trễ.

Âu Dương Chấn đình cười đi vào, nói: “Tiêu Lạc, xem ra, trước phải uất ức cậu một chút. Yên tâm đi, tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện của cậu, cô nhóc gọi là Ngũ Y Y tôi sẽ dẫn đến bên cạnh cậu. Chỉ cần cậu bây giờ an tĩnh một chút, đừng ảnh hưởng đến chuyện của tôi!”

Tiêu Lạc chỉ cảm thấy một hồi khí huyết vọt tới đỉnh đầu, nhưng bây giờ chính là anh đã bị mấy tên cao lớn giữ chặt, căn bản không thể động đậy.

“Âu Dương Chấn Đình, ông không được đối với Y Y như thế nào! Ông dám tổn thương cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho ông!”

Tiêu Lạc dùng hơi sức cuối cùng cảnh cáo Âu Dương Chấn Đình, chỉ là không biết cảnh cáo này đối với lão hồ ly mà nói có tác dụng hay không.

Mắt Tiêu Lạc đã dần dần khép lại, Âu Dương Chấn Đình lặng lẽ mở miệng: “Nhóc con, chỉ bằng cậu, cũng dám nói điều kiện với tôi!”

Thẩm Mặc Nhiên nằm ở trên giường bệnh, Cố Tại Viễn bên cạnh trông chừng một khắc cũng không rời.

Thẩm Mặc Nhiên cầm lấy vở, viết: bác sĩ rất cuộc đã nói cái gì với anh, liền trực tiếp để cho em nhập viện vậy. Em chỉ là mệt mỏi, không cần nằm viện.

Cố Tại Viễn không đợi cô viết xong liền đem vở ném đi thật xa.

Nhìn cô chằm chằm không nói lời nào, tim cũng đang rỉ máu.

627. Chương 632: Ngoại Truyện 25

Tại sao là em, tại sao em là người phải chịu căn bệnh này.

Nếu như tôi thì tốt rồi, em sẽ chăm sóc cho tôi thật tốt, nhất định sẽ không để cho tôi chết.

Nhưng cố tình là em, tôi sẽ không quan tâm em, như vậy sẽ không chăm sóc em, tôi sợ!

Những lời độc thoại trong lòng này, Cố Tại Viễn không biết suy nghĩ bao nhiêu lần.

Mỗi một lần cũng làm cho tim của anh càng đau đớn hơn một phần.

Cố Tại Viễn lẳng lặng nhìn Thẩm Mặc Nhiên, không biết nên nói với cô như thế nào cho tốt.

Dù mình có phát ra tính khí lớn như thế nào?

Thẩm Mặc Nhiên nhìn quyển vở của mình bị anh vứt bỏ, cũng không giận, cũng không tức.

Làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng trong lòng của cô không phải là không biết, mình nhất định là bị một loại bệnh nào đó rất đáng sợ.

Nhưng, không thể bệnh được, không thể ngã bệnh nằm ở đây.

Ba vẫn chờ mình đi chăm sóc, còn nữa, còn có người đàn ông trước mắt này.

Bọn họ đều cần mình.

“Buông tôi ra, các người buông tôi ra!” Ngũ Y Y liều mạng giùng giàng, dùng hết sức gào thét.

Nhưng hình như không người nào dám đến gần chiếc xe kia.

Không được không được, không thể bị bọn họ kéo lên xe, những người này rất cuộc là ai, bọn họ bắt mình rất cuộc muốn làm gì?

Ngũ Y Y suy nghĩ chạy nhanh, cô nhất định phải kiên trì chờ Hàn Giang Đình trở lại.

Nhưng cái tên ngu ngốc kia mua nước uống ở đâu, thế nào lại lâu như vậy.

Một cô gái bé nhỏ, làm sao có thể ngăn cản được mấy tên vạm vỡ.

Giây giụa mấy cái, Ngũ Y Y liền bị kéo lên xe.

Dĩ nhiên, là ở dưới con mắt của mọi người.

Hàn Giang Đình mắt thấy Ngũ Y Y bị những người kia kéo lên xe, trong tay nước uống “Bịch” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Buông cô ấy ra, các người là ai?”

Hàn Giang Đình cơ hồ là đang dùng tính mạng chạy, hấn thật chặt đuổi theo chiếc xe phía sau.

“Tăng tốc!”

Người ngồi trên ghế lái phụ nhìn kính chiếu hậu, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt.

Nếu như chân có thể đuổi theo xe hơi bốn bánh, như vậy, xe hơi phát minh có lẽ cũng đã không có ý nghĩa gì rồi.

Hàn Giang Đình nhất thời kinh ngạc cùng rối loạn, anh không biết nên làm như thế nào cho phải.

Còn kém một chút nữa, chỉ kém một chút nữa, Y Y cũng sẽ không bị người khác kéo đi.

Nếu như không phải là lúc mua nước uống bà chủ không có tiền lẻ, nếu như mình đi nhanh một chút nữa, như vậy, như vậy.

Thế nhưng thế giới rất tàn khốc, nó căn bản không có bán thuốc hồi hận!

Hàn Giang Đình dù thế có hối hận thế nào, cũng chỉ là phí công.

Làm thế nào làm thế nào! Chiếc xe kia càng lúc càng xa.

Sư phụ! Đúng rồi, phải nhanh thông báo cho sư phụ.

“Hả? Tại sao là tên nhóc này!”

A Trung nhìn trên điện thoại di động hiển thị tên, nhú mày một cái.

Cái tên này giống như thuốc cao bôi trên da chẳng lẽ muốn cầu xin anh dạy cho võ công?

Hừ! Lão đại không để ý tới cậu, liền bắt đầu bắm lấy tôi?

A Trung nhấn tắt điện thoại, trong lòng suy nghĩ, tên nhóc chết tiệt, ta phải quan sát cậu có thành ý hay không.

“Con mẹ nó! Tại sao lại cúp điện thoại!”

Hàn Giang Đình cơ hồ là đang nổi nóng, nổi điên lại nhấn điện thoại một lần nữa.

A Trung lấy điện thoại di động ra, cười cười, nhấn phím kết nối.

“Này! Sư phụ tôi ở đâu? Hoắc Phi Đoạt ở đâu?”

Hàn Giang Đình giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng, kích động âm thanh truyền tới trong lỗ tai A Trung bên đầu điện thoại bên kia.

A Trung cũng không phải người ngu, dù có là cá heo ngốc, đi theo Hoắc Phi Đoạt nhiều năm như vậy, cũng sẽ biến thành một con hầu tinh.

Tên nhóc này bình thường miệng như vậy ngọt, hôm nay âm thanh không đúng, lại gọi thẳng tên lão đại, nhất định là có chuyện gì xảy ra.

628. Chương 633: Ngoại Truyện 26

Phản ứng đầu tiên của A Trung chính là, Ngũ Y Y đã xảy ra chuyện.

“Có chuyện gì, cậu nói mau, tôi sẽ báo cáo với lão đại!”

A Trung nhanh chóng phản ứng, vẻ mặt có chút gấp gáp cùng lo lắng.

“Y Y, Y Y cô ấy bị người ta bắt mang đi rồi!”

Giọng Hàn Giang Đình run rẩy nói ra câu kia anh không muốn tin tưởng vào lời mình nói, nhưng sự thật chính là sự thật.

Không có nhiều giả thiết như vậy, ngay cả anh cũng hối hận, nhưng, Ngũ Y Y bị người ta mang đi ngay trước mặt của anh.

A Trung không nói gì thêm, lập tức cúp điện thoại, sau đó dùng tốc độ như bay vọt vào phòng làm việc của Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt biết nhất định là có chuyện xảy ra, nếu không, bình thường A Trung lẽ độ tuân theo quy củ làm sao không gõ cửa mà xông vào như vậy.

“Lão đại, Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư nàng, bị người ta bắt đi rồi!”

Thời điểm Hoắc Phi Đoạt vừa nghe những lời này, cảm thấy trái tim mình chợt ngừng đập.

“Lúc nào?”

Hoắc Phi Đoạt cố gắng khắc chế muốn bộc phát tâm tình, nhưng anh vẫn nhịn xuống, hiện tại anh...lo lắng nhất không phải là bọn đầu heo này tại sao không bảo vệ tốt cho Ngũ Y Y, mà là tình cảnh của cô bây giờ.

“Mới vừa rồi, Hàn Giang Đình gọi điện thoại tới!”

“Bọn người phái đi bảo vệ cô ấy đâu?”

Hàm răng Hoắc Phi Đoạt cắn thật chặt, mấy chữ kia giống như là từ trong kẽ răng nặn ra.

Giọng tức giận chất vấn, tâm tình muốn giết người.

“Bọn họ, bọn họ lúc ấy còn chưa chạy tới!”

Được, rất tốt. Chuyện mình lo lắng vẫn xảy ra thật sao?

Âu Dương Chấn Đình lão hồ ly kia đã động thủ, mình xuống tay trước đã kích ông ta, ông ta đã chó cùng rứt giậu rồi sao?

Cuối cùng đem họng súng nhắm vào Y Y, nhất định là chủ ý của Tiêu Lạc.

Hoắc Phi Đoạt đâm một quyền lên trên bàn, nhưng muốn đem cái bàn kia đập cho hỏng.

“Mấy người rốt cuộc là ai! Tại sao muốn bắt tôi?”

Ngũ Y Y cơ hồ buông tha giây giũa, làm như vậy căn bản không tác dụng gì, chỉ lãng phí hơi sức của mình mà thôi.

Ngũ Y Y tự nói với mình, cô phải tỉnh táo lại.

“Ha ha, cô không cần phải biết bọn tôi là ai! Chỉ cần biết, có một vị tiên sinh, ông ấy muốn gặp cô!”

Ngồi ở vị trí kế bên người lái xe ngoài miệng cười, nhưng dáng vẻ dữ tợn khiến người ta co cảm giác ớn lạnh.

“Nhưng tôi không có lời gì muốn nói với vị tiên sinh kia!”

Ngũ Y Y cắn hàm răng, mắt trừng tròn trịa!

“Điều này không phải do cô quyết định, vị tiên sinh kia muốn gặp cô...thì cô phải đi gặp ông ta!”

Người nọ giọng nói hết sức phách lối, quả thật chính là con chó dữ ỷ thế hiếp người.

Dừng lại một chút, người nọ lại nở nụ cười nói: “Tiểu thư, không cần đem mắt của cô trừng lớn như vậy, như vậy không xinh đẹp đâu!”

Ngũ Y Y quả thật bị người kia làm cho tức đến sắp phun ra một ngụm máu tươi .

Rất nhanh, xe liền tiến vào đường quốc lộ, ngũ Y Y không biết bị đám người kia trói trên xe đã bao lâu.

Ngồi bên trái cô là một tên cao to lực lưỡng dùng ánh mắt xấu xa nhìn cô, nhìn đến nổi da tóc cô đều tê dại!

Quả nhiên, bàn tay bẩn của tên kia đặt lên hai đùi trắng nõn của Ngũ Y Y, tại sao hôm nay lại mặc quần ngắn chứ, Ngũ Y Y hối hận ruột cũng xanh mét rồi.

“Này! Lấy bàn tay bẩn thỉu của ông ra!”

Ngũ Y Y hô to một tiếng, dọa sợ bàn tay kia quấy rối, hiển nhiên hẳn không ngờ con nhóc này lại không sợ!

Người ngồi ở trước lập tức rống lên một tiếng: “Các người không được làm việc quá giới hạn! Có nghe hay không! Nếu tiên sinh tức giận, cho người điểm tâm đấy!”

629. Chương 634: Ngoại Truyện 27

Tên to con nghe được lời cảnh cáo của người kia, cũng yên phận.

Nhưng khi nhìn Ngũ Y Y ánh mắt vẫn còn ý xấu, hận không thể đem cô nhóc con này ăn, xương vụn cũng không còn.

Ngũ Y Y bây giờ mặc dù cái mạng nhỏ còn ở trong tay người ta, nhưng tuyệt đối không sợ.

Căn cứ vào lời người kia nói, nàng cho rằng cái người gọi là tiên sinh kia, nhất định có chút lai lịch.

Liên tưởng một chút đến tác phong Hoắc Phi Đoạt, anh mặc dù lòng dạ độc ác, thế nhưng loại chuyện này anh chắc không làm, nếu là nói muốn gặp mình, chỉ sợ cũng không biết là chuyện xấu gì.

Ngũ Y Y đầu óc quá đơn giản, cô nghĩ mọi người quá đơn giản.

Đến chỗ giữa sườn núi, Ngũ Y Y đột nhiên bị bịt một cái khăn, đen như mực, cái gì cô cũng không nhìn thấy.

“Các người làm gì vậy, tại sao muốn che kín đầu của tôi!”

Ngũ Y Y kêu to, còn thuận thế hung hăng cắn một cái vào người trùm mình.

“Ngũ tiểu thư, tôi khuyên cô tốt nhất là an tĩnh một chút, đối với cô như vậy là tốt cho cô.”

“Hừ, ông bây giờ là đe dọa tôi sao?”

Ngũ Y Y mặc dù bị trùm kín, nhưng cô biết người kia đang uy hiếp mình.

“Ha ha, quả nhiên là danh bất hư truyền, phụ nữ bên cạnh Hoắc Phi Đoạt, đúng là không tầm thường. Chỉ là một cô nhóc, giọng điệu cũng không nhỏ!”

Người kia cũng hận nghiến răng, nếu không phải là tiên sinh trước đã có lệnh, hẳn đã sớm đối với con nhóc này không cần khách khí.

Nhớ tới năm đó Hoắc Phi Đoạt đối đãi mình như thế nào, hẳn không tự giác nắm chặt quả đấm.

Cũng may tiên sinh hiện tại đi ra, có thể dọn dẹp tốt con nhóc không biết trời cao đất rộng này.

Dĩ nhiên, con nhóc này là nhân vật quan trọng.

Nghĩ đi nghĩ lại, xe liền đi đến đỉnh núi, một Sơn Trang, chính cổng “Sơn” trang.

“Xuống xe!”

Thân thể nhỏ Ngũ Y Y bị hai tên to lớn dẫn đi, chính là xuống xe, bởi vì trên đầu còn trùm khăn, cô căn bản cũng không biết bây giờ tới nơi nào.

“Đây là đâu vậy? Lấy cái kia trên đầu tôi xuống!”

Móng tay Ngũ Y Y cào lên da thịt hai người kia, nhưng hai người kia không động đậy, như cũ vẫn dẫn cô đi về phía trước.

Đây là nơi nào, Ngũ Y Y được thả ra, lấy ra khăn trùm đầu trên đầu cô.

Một người đàn ông, đưa lưng về phía cô.

“Lão đại, căn cứ toàn cầu định vị, đã tìm được tung tích của Ngũ tiểu thư!”

A Trung đứng trước bàn báo cáo với Hoắc Phi Đoạt.

“Là nơi nào?”

Hoắc Phi Đoạt một lòng chỉ nghĩ tới Âu Dương Chấn Đình ngàn vạn lần không được tổn thương cô, chỉ cần nàng an toàn là tốt rồi.

“Trang viên Quan Vân!”

Bốn chữ này vừa nói ra khỏi miệng, lòng Hoắc Phi Đoạt chính là rơi lộp bộp một cái.

Trang viên Quan Vân sao?

Âu Dương Chấn Đình lão già kia, quả nhiên là con hồ ly, lại lựa chọn chỗ đó.

Trang viên Quan Vân cùng biệt thự Vọng Hải là hai nơi quan trọng nhất tập đoàn đế quốc.

Tại sao nói như vậy, đó là bởi vì biệt thự Vọng Hải là chỗ ở đại boss Hoắc Phi Đoạt, mà trang viên Quan Vân là nơi anh luyện võ.

Đều là nơi dễ thủ khó tấn công, Hoắc Phi Đoạt lại không nghĩ tới, Âu Dương Chấn Đình lại dễ dàng lấy trang viên Quan Vân như thế.

Chẳng lẽ, trang viên kia có người làm nội ứng của ông ta.

“Hừ!”

Hoắc Phi Đoạt hừ lạnh một tiếng, trải qua đã nhiều năm như vậy, vẫn có người nguyện ý theo ông ta sao?

“Lập tức chuẩn bị, xem ra chúng ta sắp có cuộc chiến lớn rồi.”

Giọng Hoắc Phi Đoạt trầm thấp nhưng nghe vào lại làm người ta khiếp sợ.

630. Chương 635: Ngoại Truyện 28

Anh giống như trời sinh ra để làm người lãnh đạo, là người ra lệnh.

“Dạ!” A Trung lập tức đi ra ngoài chuẩn bị.

Anh biết, lão hồ ly Âu Dương động vào thứ quan trọng nhất của lão đại, lão đại sẽ không để yên chuyện ấy.

A Trung nhìn ra, Hoắc Phi Đoạt bây giờ đang cố nén nỗi lo lắng cùng tức giận trong lòng.

Lão đại đối với ngũ Y Y là yêu, anh không phải không nhìn ra.

Anh chưa bao giờ có đối với bất cứ người nào giống như đối với Ngũ Y Y, A Trung làm sao không biết, Ngũ Y Y là bảo bối trong lòng Hoắc Phi Doạt.

Con người đen nhánh hẹp dài của Hoắc Phi Doạt cúi đầu nhìn tấm hình trong tay, trong tấm ảnh khuôn mặt Ngũ Y Y tươi cười sáng rõ, giống như là ngày mùa thu trong ấm áp sau giữa ánh mặt trời.

Đây là phần quà tặng đầu tiên Ngũ Y Y tặng cho mình, lúc ấy cô nói là: “Phải học cho tốt, anh không cần mỗi lần cười làm cho mọi người phải rét run. Chăm hình của em! Luyện tập cho thật giỏi!”

Hoắc Phi Doạt giống như nhìn thấy được dáng vẻ Ngũ Y Y bĩu môi xuất hiện trước mắt.

“Y Y, anh đã nói, bất luận kẻ nào cũng không thể gây tổn thương cho hại em. Anh nhất định sẽ đưa em trở lại.”

Trong phòng bệnh Thẩm Mặc Nhiên càng không ngừng ho khan cùng chảy máu mũi, cứ chảy mãi không ngừng.

Cố Tại Viễn một bên nhìn đau lòng không dứt, đột nhiên trên tay anh điện thoại vang lên.

Cố Tại Viễn nhìn Thẩm Mặc Nhiên một chút, đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Alô? Có thiếu?”

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng A Trung âm.

“Là tôi!”

Giọng nói Cố Tại Viễn có chút khàn khàn cùng vô lực, giống như dáng vẻ rất mệt mỏi.

“Giọng cậu làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

A Trung nghe được âm thanh Cố Tại Viễn có chút lo lắng, Cố thiếu mặc dù bình thường dễ dàng kích động, ít gây ra phiền toái cho Hoắc Phi Doạt, bình thường đều là A Trung chùi dụi cho anh, nhưng là đối với A Trung, Cố Tại Viễn chưa bao giờ coi anh là em trai nhỏ, đây cũng là điều khiến A Trung cảm động vô cùng.

“Tôi không có gì, cậu gọi điện thoại tới có chuyện gì không?”

Cố Tại Viễn khựng lại, hơi được thứ gì đó.

“Cố thiếu, lão già Âu Dương chạy ra ngoài, lão đại muốn đi giết hắn!”

“Cái gì? Âu Dương Chấn Đình chạy ra ngoài? Chuyện gì xảy ra?”

Cố Tại Viễn nghe được hai chữ Âu Dương, liền ý thức được tình huống không đúng, cái lão này là người như thế nào, anh không phải là không rõ.

“Hiện tại không có thời gian nói rõ cho cậu, cậu mau lại đây qua bên chúng tôi đi!”

“Ngũ tiểu thư! Hoan nghênh hoan nghênh!”

Người đàn ông đưa lưng về phía Ngũ Y Y, đối với mình cười tươi.

Giống như là bạn bè thân thiết!

Nhưng Ngũ Y Y nhìn thế nào cũng có cảm giác ghê tởm, rõ ràng là đem người ta bắt cóc, giả bộ giống như không có chuyện gì.

“Ông rốt cuộc là ai? Trói tôi tới nơi này, có chuyện gì?”

Ngũ Y Y giọng điệu kiên định, một chút cảm giác sợ hãi cũng không có.

Thật ra thì mới vừa rồi ở trong xe cô nghe người ta nói tên Hoắc Phi Doạt, khi đó Ngũ Y Y đã đoán được một hai phần.

Chuyện này, đoán chừng cùng Hoắc Phi Doạt có quan hệ. Chẳng lẽ là kẻ thù tới tìm?

“Ngũ tiểu thư không nên kích động, tôi đâu có đem trói cô tới? Tôi đây là mời tới!” Người đàn ông kia cười lạnh nói.

“Hừ! Đây gọi là mời sao?”

Ngũ Y Y cũng không yếu thế, cúi đầu nhìn vào sợi dây đeo trên người mình.

Người đàn ông kia ra dấu tay, người đứng bên cạnh lập tức mở trói cho Ngũ Y Y.

“Ngũ tiểu thư, tôi nghĩ cô có thể không biết tôi là ai. . . .”

Người kia lời còn chưa nói hết, đã bị Ngũ Y Y cắt đứt.

631. Chương 636: Ngoại Truyện 29

“Tôi biết, không phải ông là kẻ thù của Phi Đoạt sao?”

“Ha ha ha, kẻ thù. Tiểu thư Ngũ, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi. Tôi là sư phụ của nó!”

Ngũ Y Y nghe hai chữ “sư phụ”, lại quan sát người này, đột nhiên cảm thấy ông ta rất giống người trong trí nhớ của cô.

Nhưng người này là ai, tạm thời cô không hiểu lắm, dù sao bây giờ cô cũng chưa hồi phục trí nhớ.

“Ha ha, thật sao? Vậy sư phụ đại nhân, ngài đến tìm tôi là vì cái gì?”

“Cô bé, Âu Dương Chấn Đình tôi không phải là kẻ tiểu nhân, tôi làm việc luôn không thẹn với lòng!”

Ngũ Y Y nghe xong suýt chút bật cười.

Không phải tiểu nhân? Không thẹn với lòng? ông trời tôi rồi đưa đến đây, còn dám nói không phải tiểu nhân. Ông đúng là chứng minh cho tiểu nhân điển hình.

Nhưng Ngũ Y Y không mở miệng nói, cô chỉ dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Âu Dương Chấn Đình.

Âu Dương Chấn Đình cũng không ngờ, một cô bé lại dám dùng ánh mắt này nhìn ông ta.

“Tiểu thư Ngũ, tôi và Hoắc Phi Đoạt đang có hiểu lầm. Nhưng nó không muốn thẳng thắn với tôi, vì vậy tôi chỉ có thể mời cô đến đây.”

“Không cần nói lời dễ nghe như vậy, ông không thể thật thà tự nhiên một chút được không? Không phải ông muốn dùng tôi dụ Phi Đoạt đến à?”

Ngũ Y Y không phải người ngu, tuy cô không biết nói chuyện đạo lý, nhưng mà xem phim không ít.

Nhưng không ngờ những tình tiết ly kỳ trong phim lại rơi trúng người cô.

Bây giờ nghĩ lại một chút, cô vẫn còn đủ tỉnh táo.

“Trước tiên tiểu thư Ngũ đừng lo lắng, lần này mời cô đến đây vốn chẳng phải là ý của riêng tôi, còn có một người cũng rất muốn gặp cô!”

Âu Dương Chấn Đình như con rắn độc híp mắt lại, trông có vẻ đáng sợ hơn.

Người khác muốn gặp cô? Là ai?

Ngũ Y Y nhanh chóng suy nghĩ, nhưng dường như không có người nào xứng với kết quả.

“Tôi mặc kệ là ai muốn gặp tôi! Tóm lại, ông đã tính toán sai rồi! Phi Đoạt chắc là sẽ không đến!”

“Ha ha ha, tiểu thư Ngũ, cô thật là ngốc đến đáng yêu. Chuyện ở đây, tôi thấy cô không cần lo lắng, vẫn nên quan tâm tiếp theo cô phải đối mặt với ai đi.”

Âu Dương Chấn Đình cũng không nhiều lời, thậm chí còn đi xuống dưới cầu thang, đi rất lâu, cuối cùng đã đến trước một cửa sắt lớn.

Một người bấm vài cái trên bàn phím, cánh cửa liền mở ra.

Ngũ Y Y cũng không kêu gào, cô muốn nhìn một chút là ai muốn gặp cô, lại còn dùng cách này.

... ..

“Cố thiếu Cố thiếu, không xong rồi, tiểu thư Thẩm đã mất máu quá nhiều, hôn mê rồi!”

Một y tá từ phòng bệnh chạy ra, kéo góc áo Cố Tại Viễn nói.

“Cái gì? Nhanh gọi bác sĩ đi.”

Cố Tại Viễn gạt bỏ cánh tay cô y tá ra, xông vào phòng bệnh, nhìn thấy Thẩm Mặc Nhiên nằm trên vũng máu.

Hình như cô muốn xuống giường lấy cái gì, bất cẩn đập đầu vào ngăn ngủ, kết quả không ngừng chảy máu.

Cô bé ngốc này, tại sao không lên tiếng chứ. Cố Tại Viễn lại quên Thẩm Mặc Nhiên không biết nói chuyện.

Cố Tại Viễn ôm Thẩm Mặc Nhiên lên, đặt cô nằm trên giường.

Lúc bác sĩ đi vào, Cố Tại Viễn nắm cổ áo ông ta nói: “Tôi cho ông biết, không cứu sống được cô ấy, tôi muốn ông chôn cùng. Tất cả các người chạy không thoát đâu!”

“Cố thiếu, Cố thiếu, ngài bình tĩnh một chút!”

Y tá kéo tay Cố Tại Viễn ra, bác sĩ nhanh chóng đi vào kiểm tra cho Thẩm Mặc Nhiên.

632. Chương 637: Ngoại Truyện 30

“Lập tức chuẩn bị truyền máu, mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê.”

“Nhưng mà bác sĩ, tiểu thư Thẩm có nhóm máu rất đặc biệt, trong kho máu của chúng ta không tồn tại nhóm máu này!”

Một y tá sợ hãi nói.

“Cô lập lại lần nữa?” Cố Tại Viễn đứng bên cạnh cuối cùng không khống chế được, anh ta hét to về phía y tá kia.

“Cố thiếu, Cố thiếu. Ngài đừng tức giận, chuyện này chúng tôi không có cách nào, nhóm máu của tiểu thư Thẩm thuộc nhóm máu hiếm, vốn không có máu tồn, bây giờ cần phải có người hiến tặng cho cô ấy.”

Cố Tại Viễn biết bây giờ không phải là lúc tức giận, quan trọng nhất là phải cứu sống Thẩm Mặc Nhiên.

“Các người nhanh chóng đi lấy máu thử đi, đều lấy hết cho tôi!”

Cố Tại Viễn chỉ vào đám thuộc hạ của mình, đám thuộc hạ lập tức đi theo cô y tá đến phòng xét nghiệm.

Cố Tại Viễn nhìn gương mặt tái nhợt của Thẩm Mặc Nhiên, cảm thấy giống như bị người khác đâm một dao vào tim.

Không được, nhất định không được như vậy, nhất định phải tìm nhiều người hơn, vì vậy khả năng mới càng lớn.

Cố Tại Viễn lập tức bấm điện thoại.

“Này A Trung, nhanh lên, mau gọi anh em của cậu lập tức đến bệnh viện.”

“Chuyện gì vậy Cố thiếu, tôi và lão đại đang bàn chuyện quan trọng, anh cũng nhanh chóng đến đây đi, phải lên đường rồi.”

A Trung ở bên kia đầu dây điện thoại cũng rất gấp.

“Tôi mặc kệ, nhanh gọi người đến đi, tôi muốn tìm người có nhóm máu RH âm tính, đây là muốn cứu người!”

Cố Tại Viễn như sắp khóc, anh ta sốt ruột không khống chế được.

“Cố thiếu, anh chờ một chút có gì từ từ nói.”

A Trung nghe Cố Tại Viễn nói cảm thấy giật mình, đã xảy ra chuyện gì.

Hoắc Phi Đoạt liếc mắt nhìn A Trung, ra dấu cậu ta đừng lo lắng cúp điện thoại, cẩn thận nghe Cố Tại Viễn nói rõ.

“Mặc Nhiên, Mặc Nhiên cô ấy sắp không chịu nổi rồi! Nhóm máu của cô ấy rất đặc biệt, là máu RH âm tính, nhanh chóng tìm người của cậu đến đây lấy máu xét nghiệm đi!”

Lúc A Trung nghe hai chữ Mặc Nhiên, trái tim như ngừng trệ, chẳng lẽ trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy sao?

“Được rồi Cố thiếu, tôi biết rồi, lập tức đến ngay.”

A Trung cúp điện thoại, dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn Hoắc Phi Đoạt.

“Chuyện gì vậy?”

Người nhảy bèn như Hoắc Phi Đoạt làm sao có thể không đoán ra được xảy ra chuyện gì.

“Lão đại, vừa rồi lấy được kết quả, ngài đúng là có một em gái, lúc hai tuổi cô ấy bị người ta bắt cóc, đưa đến một gia đình khác. Người bắt cóc không rõ là ai, nhưng khi đó cha mẹ của ngài chưa kịp tìm cô ấy, đã bị Âu Dương Chấn Đình hại chết. Ông ta nhận ngài làm đệ tử, mà ngài vì quá kích động đã đánh mất một phần trí nhớ này.”

Con người đen của Hoắc Phi Đoạt mở to, anh thật sự có một em gái sao?

Tại sao lại quên cô ấy, làm sao có thể quên cô ấy.

A Trung cũng nhìn ra Hoắc Phi Đoạt hơi khác thường, nhanh chóng nói tiếp.

“Với lại bây giờ chúng ta đã tìm được tung tích của cô ấy rồi.”

Hoắc Phi Đoạt chợt ngẩng đầu lên: “Cậu nói cái gì?”

“Tôi cũng vừa mới xác định, tên cô ấy là Thẩm Mặc Nhiên, Sau khi bị lừa gạt đưa đi, cô ấy được đưa đến gia đình họ Thẩm nuôi dưỡng, nhưng bây giờ tình hình của cô ấy không được tốt.”

A Trung lớn mật suy nghĩ, Thẩm Mặc Nhiên chính là em gái ruột của Hoắc Phi Đoạt.

“Cô ấy đang ở đâu?”

Hoắc Phi Đoạt gần như không thể nhịn được nữa.

“Bây giờ cô ấy đang ở cùng một chỗ với Cố thiếu, cô ấy rất nguy kịch, cần truyền máu. Nếu như tôi nhớ không lầm, nhóm máu của ngài chính là RH âm tính, vị tiểu thư họ Thẩm kia cũng vậy, lúc đầu chúng tôi chỉ mới xác định cô ấy đang ở trong một bệnh viện, không ngờ vừa rồi Cố thiếu điện thoại nói tình huống hoàn toàn phù hợp với tin tức em gái của ngài.”

633. Chương 638: Ngoại Truyện 31

“Lập tức chuẩn bị xe, đi bệnh viện!”

Hoắc Phi Đoạt gần như từ trong lồng ngực rống to một tiếng.

Anh không thể tin được mình thật sự có một người em gái, nhưng tại sao bây giờ cô ấy lại nằm ở trong bệnh viện.

“VẬY NGŨ TIỂU THƯ?”

A Trung hơi do dự.

“TÔI NÓI ĐI BỆNH VIỆN!”

Hoắc Phi Đoạt nói Âu Dương Chấn Đình là người, ông ta sẽ không ra tay đối con tin, tuy rằng anh lo lắng cho Ngũ Y Y đến nỗi trái tim muốn ngừng đập, nhưng mà bây giờ em gái từ lúc hai tuổi trở lên chưa từng gặp mặt đang gặp nguy hiểm, anh không thể không đi.

Y Y, em nhất định phải bình an.

Anh sẽ đi cứu em, chờ anh.

Lúc Hoắc Phi Đoạt đuổi tới bệnh viện, Thẩm Mặc Nhiên vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.

Cố Tại Viễn nằm sấp bên cạnh giường bệnh, Hoắc Phi Đoạt nhìn thấy Thẩm Mặc Nhiên nằm trên giường đôi môi đóng mím chặt.

Mặt của cô hơi nho nhỏ, gầy gầy, nhìn có vẻ rất yếu ớt.

Hoắc Phi Đoạt cảm thấy bước chân bất động, như không dám đến gần cô, sợ cô bị quấy nhiễu.

Cố Tại Viễn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt đích thân đến, anh ta ngạc nhiên mở to hai mắt.

A Trung nháy mắt với anh ra, Cố Tại Viễn cùng theo A Trung đi ra ngoài.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường bệnh, cô bé này thật sự là em gái của anh sao?

Cô cùng bé gái trong bức ảnh giống nhau như đúc, cô vẫn có bộ dáng như lúc nhỏ.

Hoắc Phi Đoạt kiên quyết không muốn thừa nhận, nhưng lòng của anh rất mềm, hốc mắt anh dần dần đỏ lên.

Cố Tại Viễn đứng ngoài cửa dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hai anh em trong phòng bệnh.

“CẬU NÓI ĐỀU LÀ THẬT SAO? THẾ GIỚI NÀY CÓ PHẢI QUÁ NHỎ KHÔNG?”

Cố Tại Viễn xoa xoa trán, mấy ngày nay anh ta gặp quá nhiều chấn động lớn rồi, anh ta cũng không biết nên đối mặt như thế nào.

Bây giờ lại nói cho ta biết Thẩm Mặc Nhiên và Hoắc Phi đoạt là anh em ruột.

A Trung gật đầu nói: “ĐÚNG VẬY, THẾ GIỚI NÀY QUÁ NHỎ.”

Sau đó bước nhanh vào phòng bệnh, nói với Hoắc Phi Đoạt: “Lão đại, vừa rồi bác sĩ đến đây nói lập tức tiến hành truyền máu, nhóm máu của ngài đúng lúc hợp với nhóm máu của tiểu thư Thẩm.”

Hoắc Phi Đoạt gật gù đầu, vừa rồi trước khi đến đây, anh cũng đã lấy máu.

Hoắc Phi Đoạt luôn là một người phân biệt nặng nhẹ, cho dù là tình huống nguy hiểm, anh cũng có thể phán đoán rõ ràng.

Rất nhanh, bác sĩ truyền máu của Hoắc Phi Đoạt vào người Thẩm Mặc Nhiên.

Nhưng rất lâu vẫn không thấy Thẩm Mặc Nhiên từ trong hôn mê tỉnh lại, tất cả mọi người rất lo lắng.

Lúc này Cố Tại Viễn đã biết tin Ngũ Y Y bị Âu Dương Chấn Đình bắt cóc.

Bình thường nếu anh ta nghe tin này, chắc chắn sẽ kích động xoắn tay áo lên muốn đi trừng trị những người kia thật thích đáng, nhưng bây giờ anh ta luôn một lòng nghĩ tới chỉ có một người, là Thẩm Mặc Nhiên.

Hoắc Phi Đoạt cũng không nói một chữ, anh chỉ canh giữ bên cạnh Thẩm Mặc Nhiên, hy vọng cô nhanh chóng tỉnh lại.

Giống như lúc nhỏ nắm tay anh, gọi anh anh.

Hoắc Phi Đoạt cầm búp bê vải đặt ở đầu giường của cô, tất cả trí nhớ xuất hiện trong đầu.

Trong lòng hận Âu Dương Chấn Đình, không có cách nào hình dung được.

... ..

Cánh cửa sắt bị mở ra, Ngũ Y Y bị người khác dùng lực đẩy một cái, ngã ngồi trên mặt đất, sau đó cánh cửa sắt đóng lại.

“Ui da!”

Vừa rồi dưới đầu gối của cô bị đập mạnh, đau đớn khiến cô phải hét lên một tiếng.

Một tiếng này lại dẫn đến một người gọi to: “Y Y? Là em sao? Y Y?”

Ngũ Y Y cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra được người đó là ai.

Đột nhiên một bóng dáng xuất hiện từ trong bóng tối, mạnh mẽ ôm chặt Ngũ Y Y.

634. Chương 639: Ngoại Truyện 32

” Anh là ai ? Thả tôi ra! Thả tôi ra !”

Ngũ Y Y dùng sức giải giữa, nhưng không cách nào thoát ra được.

Người kia chẳng những không thả cô ra, trái lại còn được nước làm tới, hôn lên môi cô.

” Ừm... Ừm... ”

Ngũ Y Y hoàn toàn không ngờ sẽ là thế này, người kia hôn rất mạnh mẽ, làm cô không thở nổi.

Làm sao có thể như vậy, đây rốt cuộc là chỗ quái gỡ nào, Ngũ Y Y sắp không chịu được rồi, cô dùng sức cắn một cái vào đầu lưỡi đang không ngừng thăm dò kia.

Người kia bị đau, môi lưu luyến rời khỏi hai cánh hoa thơm tho này.

” Anh là ai, vừa rồi làm cái gì...”

Ngũ Y Y còn chưa nói hết, lập tức trợn to hai mắt nhìn người trước mặt này.

Anh ta là Tiêu Lạc.

Ngũ Y Y nhớ rõ sau khi cô bị mất trí, lần đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy người này, chính là anh ta.

Cái người đàn ông tự xưng là chồng cô, thật ra là đầu sỏ khiến cô bị mất trí.

Lúc Tiêu Lạc nhìn thấy Ngũ Y Y, về cơ bản đã không khống chế nổi tình cảm của mình, anh ta chỉ muốn ôm cô gái khiến anh ta ngày đêm mong nhớ.

” Y Y, em còn nhớ anh.”

Giọng nói run rẩy của Tiêu Lạc vang lên trong phòng.

Xem như Âu Dương Chấn Đình còn có tình nghĩa, đưa Y Y đến bên cạnh anh ta.

Nhưng cúi đầu nhìn về phía đầu gối của Ngũ Y Y đang chảy máu, Tiêu Lạc nắm tay thật chặt.

Tiếng hít thở nặng nề, ngay cả Ngũ Y Y đang ngủ cũng nghe rất rõ.

Ngũ Y Y lui về phía sau hai bước, cô không biết người đàn ông này đến cùng còn muốn làm chuyện gì đối với cô.

” Đầu gối của em đang chảy máu, nhanh để anh xem thử.”

Tiêu Lạc đến trước mặt Ngũ Y Y, ngồi xổm xuống chuẩn bị kiểm tra vết thương cho cô.

Nhưng Ngũ Y Y lại nhanh chóng tránh sang chỗ khác.

Dùng giọng nói lạnh lùng như băng nói: ” Anh không cần giả mù sa mưa nữa, những chuyện anh làm tôi đều biết tất cả rồi. ”

Tiêu Lạc chấn động, tuy rằng lúc đầu anh đã nghe Nguyễn Lâm Tịch nói chuyện này, nhưng mà từ trong miệng cô lại nói ra.

” Y Y, mong em bỏ qua cho anh, em nghe anh giải thích .”

Tiêu Lạc gần như là cầu xin, anh không phải cầu xin tha thứ, mà đang cầu xin một tình yêu.

Ngũ Y Y dựa vào góc tường, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Tiêu lạc vừa định đến gần, đã bị Ngũ Y Y quát lớn: ” Đừng đến đây, đừng đến gần tôi, nếu không tôi sẽ đập đầu vào tường !”

Tiêu Lạc bị cô dọa sợ tới mức không dám nhúc nhích, anh ta đứng im tại chỗ, gần không được, xa không được.

” Tại sao anh phải cướp đi trí nhớ của tôi?”

Giọng nói của Ngũ Y Y hơi khàn khàn, dường như mang theo tiếng nước nỡ.

Làm cho Tiêu Lạc nghe xong rất đau lòng, nhưng mà anh ta nên giải thích như thế nào đây ?

” Y Y, không phải anh cướp đi trí nhớ của em, em vốn nên thuộc về anh. Chúng ta yêu nhau, em còn nhớ rõ không ? Nhưng vì một người đàn ông không đáng mà em rời xa anh, anh phải để em trở lại bên cạnh anh lần nữa. Nhưng chỉ có thể thực hiện cách này thôi.”

Tiêu Lạc giải thích đến đây, anh ta cảm thấy kiên cường giải thích, nhưng Ngũ Y Y nghe xong, lại cảm thấy buồn cười và vô lực.

” Yêu nhau sao ? anh còn hỏi tôi nhớ hay không ? Quà anh ban tặng, sao tôi có thể nhớ rõ ! Sao tôi có thể nhớ rõ!”

Ngũ Y Y nhanh chóng rống lên, vì thế tiếng vang không ngừng vang vọng khắp phòng.

Tiêu Lạc bị cô hỏi đến im lặng, đúng vậy, sao cô có thể nhớ rõ chuyện bọn họ yêu nhau.

” Nhưng mà chỉ cần em ở bên cạnh anh, em sẽ yêu anh lần nữa!”

635. Chương 640: Ngoại Truyện 33

Đối với Ngũ Y Y, Tiêu Lạc gần như cố chấp, anh ta cố chấp nghĩ rằng, Ngũ Y Y thuộc về mình, nhưng cho tới bây giờ anh ta chưa từng nghĩ đến cảm nhận của Ngũ Y Y.

“Anh đừng làm chuyện điên rồ, tôi không thuộc về bất kì ai. Tôi không phải của anh, cho dù tôi có từng yêu anh, nhưng bây giờ không còn yêu nữa. Anh có nghe rõ không?”

.....

“Lão đại, xem ra Thẩm tiểu thư tạm thời chưa tỉnh lại. Về phía Ngũ tiểu thư.....”

A Trung đứng một bên nhắc nhở Hoắc Phi Đoạt.

Đúng vậy, đã canh giữ ở đây mấy giờ, bên Ngũ Y Y không biết thế nào rồi.

Trước giờ Hoắc Phi Đoạt luôn cho rằng mình là người không có chuyện gì không làm được, nhưng mà bây giờ cuối cùng anh cũng cảm nhận được cái gì gọi là không có sức lực dành thời gian cho việc khác.

Bên này là em gái đã mấy chục năm chưa từng gặp qua đang gặp nguy hiểm, bên kia là người phụ nữ mình yêu đang trong nước sôi lửa bỏng.

Cuối cùng anh nên làm cái gì bây giờ.

“Đúng đó lão đại, chúng ta nhanh chóng đi bắt lão già Âu Dương Chấn Đình đi.”

Cố Tại Viễn cũng ngẩng hai mắt đỏ ngầu lên, cất giọng lạnh lùng.

“A Trung, những người khác đã chuẩn bị xong chưa?”

Ánh mắt của Hoắc Phi Đoạt không rời khỏi gương mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh.

“Dạ lão đại, tất cả đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Hoắc Phi Đoạt nghĩ lão hồ ly Âu Dương kia bây giờ nhất định đã bố trí thiên la địa võng rất tốt chờ đợi anh chui vào.

Nhưng cho dù là núi đao biển lửa, vì Ngũ Y Y, anh cũng đều nguyện ý một trăm, một vạn lần.

Huống chi thiên la địa võng gì đó, Hoắc Phi Đoạt anh không có cách nào xông vào được chứ?

“Tại Viễn, cậu ở lại đây. Không cần đi theo chúng tôi.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn về phía Cố Tại Viễn, ánh mắt hẹp dài lóe lên tia sáng.

“Cái gì? Chuyện này làm sao có thể? Tôi nhất định phải đi.”

Cố Tại Viễn đứng lên từ trên ghế, vì mấy ngày nay không có ăn cơm và ngủ, vừa đứng lên khiến cho đầu anh ta hơi choáng, suýt chút nữa té nhào.

“Đúng vậy đó Cố tiên sinh, anh nhìn bộ dáng bây giờ của anh xem, còn có sức chiến đấu à, đến lúc đó chúng tôi phải bảo vệ anh.”

A Trung cũng khuyên ngủ, anh tất nhiên hiểu rõ tâm ý của Hoắc Phi Đoạt.

“Tôi nói ở lại thì ở lại, Mặc Nhiên cần có người chăm sóc, tôi không hy vọng cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Nói xong, anh lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve trán Thẩm Mặc Nhiên, sau đó xoay người rời đi.

Cố Tại Viễn bị A Trung ngăn cản lại “Cố thiếu, tâm tư của lão đại anh còn không biết sao? Anh ở lại chăm sóc Thẩm tiểu thư thật tốt đi. Còn lão Âu Dương kia, chúng tôi có thể bắt ông ta lần thứ nhất, nhất định có thể bắt ông ta lần thứ hai, đừng lo lắng. Chúng tôi đi đây!”

A Trung nói xong vỗ vỗ vai Cố Tại Viễn, đi theo Hoắc Phi Đoạt rời đi.

Cố Tại Viễn nắm tay Thẩm Mặc Nhiên thật chặt, trong lòng không ngừng cầu nguyện, anh ta là người không tin chuyện quỷ thần, lại sẽ có ngày cầu nguyện.

Ông trời ơi, cầu xin ông phù hộ cho Mặc Nhiên tỉnh lại đi, cũng cầu xin ông phù hộ cho con bé không có chuyện gì, cầu xin ông đó.

.....

Ngũ Y Y không nói lời nào mà ngồi xổm trong một góc cô biết, không bao lâu nữa, Hoắc Phi Đoạt sẽ đến cứu cô.

“Anh biết em đang chờ anh ta đến phải không?”

Tiêu Lạc nhìn bóng dáng xinh xắn ngồi trong góc, nhìn thấu tâm tư của cô.

“Không cần anh quan tâm!”

Ngũ Y Y vốn không muốn nói bất cứ điều gì với người này, cô chỉ cần thấy dùng thủ đoạn này để ép buộc cô lại bên cạnh anh ta, thật sự quá thấp kém.

“Y Y, em không cần phải làm bộ dáng này, em hiểu lầm anh rồi, em phải nghe anh giải thích.”

Tiêu Lạc cúi thấp đầu, một bộ dáng không có tức giận.

636. Chương 641: Ngoại Truyện 34

Ngũ Y Y không lên tiếng, giống như coi thường người này, Tiêu Lạc đau lòng và thật vọng nhiều hơn so với việc cô tức giận đối với anh ta.

“Bây giờ anh đang cầu xin em nghe anh giải thích đó Y Y. Lúc đó chúng ta yêu nhau biết bao, nhưng lúc đó anh lại quá nhu nhược, không hiểu được làm thế nào để bảo vệ em, làm cho em bị rất nhiều tổn thương, nói đến đây, anh cảm thấy mình không phải là đàn ông. Nhưng mà anh yêu em, tấm lòng này chưa bao giờ thay đổi.”

Tiêu Lạc ngừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn Ngũ Y Y, cô ngồi xổm ở đó vẻ mặt vẫn không thay đổi.

“Y Y, Hoắc Phi Đoạt vốn không xứng với em, anh ta không phải là loại người em nhìn thấy.”

Tiêu Lạc sốt ruột, anh ta cảm thấy mình phải nói cho Ngũ Y Y biết những hành động việc làm của Hoắc Phi Đoạt.

Chỉ cần làm cô thấy được bản tính thật sự của Hoắc Phi Đoạt, cô sẽ chán ghét mà rời khỏi anh ta.

Tiêu Lạc không biết, anh ta đã hoàn toàn rơi vào con đường tình cảm này rồi.

Anh ta không thể nào bức ra được, anh ta càng kéo càng lún sâu, bây giờ gần như sắp phát điên.

Ngũ Y Y vẫn không trả lời, cô không muốn để ý đến Tiêu Lạc.

”Được rồi, em không để ý đến anh, vậy anh sẽ nói cho em biết một vài chuyện mà em không biết.”

Khóe miệng của Tiêu Lạc lại nhếch lên nụ cười, tuy nhiên nó quỷ dị đáng sợ.

“Đúng vậy, là anh từng làm cho em bị mất trí, nhưng mà anh vì muốn em trở lại bên cạnh anh, chỉ cần ở bên cạnh anh thì em nhất định sẽ yêu anh nữa. Nhưng em biết không? Tuy rằng trí nhớ của em bị anh cướp đi, nhưng Hoắc Phi Đoạt lại che giấu.”

Tiêu Lạc nói đến đây ngẩng đầu nhìn Ngũ Y Y, tuy rằng cô đang cố gắng kiềm chế, nhưng sau khi nghe được ba chữ Hoắc Phi Đoạt, vẫn không nhịn được cả người khẽ run.

Anh ta đang nói cái gì? Cái gì gọi là lại che giấu?

“Y Y, bởi vì em không chịu nổi được quá khứ, Hoắc Phi Đoạt ra lệnh cho mọi người không được phép nói cho em biết, anh ta nghĩ em bị mất trí, chẳng khác nào chết đi.”

Từng câu từng chữ mà Tiêu Lạc nói lại khiến Ngũ Y Y không hiểu.

“Anh nói như vậy không phải vì muốn em bị tổn thương, mà anh chỉ muốn cho em nhìn thấy rõ bản mặt của người em yêu sâu sắc.”

Bây giờ anh ta còn giả vờ làm người tốt sao? Ngũ Y Y suy nghĩ.

“Em là một đứa con riêng, em biết không? Em là đứa con mà Ngũ Học Phong sinh ở bên ngoài.”

Lúc Ngũ Y Y nghe những lời này chỉ cảm thấy đầu óc cô vang lên tiếng ong ong, sau đó bắt đầu đau đớn dữ dội.

Nhưng cô kiềm chế, cô không muốn để người đó nhìn thấy sự khác thường của mình.

”Mọi người từ trên xuống dưới trong nhà họ Ngũ đều cho rằng mẹ em là hồ ly tinh quyến rũ đàn ông, cảm thấy em là một đứa con hoang! Sau khi mẹ em qua đời, em bắt buộc trở lại nhà họ Ngũ, nhưng cuộc sống của em trôi qua không được vui vẻ. Người nhà họ Ngũ không coi em là người, bọn họ chỉ biết không ngừng tra tấn em, khiến em cảm thấy đau khổ.”

“Đừng nói nữa!” Ngũ Y Y ôm đầu hét lên.

Tiêu Lạc nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Ngũ Y Y, do dự một chút đến cùng có nên nói tiếp hay không.

“Được được, anh không nói nữa, Y Y, em không sao chứ?”

Tiêu Lạc không đành lòng nhìn cô đau đớn, ngưng lại lý do thoái thác vừa rồi, thử đến gần cô.

“Anh đừng đến đây! Tôi nói anh đừng đến đây!”

Ngũ Y Y gào thét, trong giọng nói tràn đầy đau đớn và giày vò.

Đầu của cô đau đớn dữ dội, khiến cô gần như không thể chịu nổi.

Từng hình ảnh trong ký ức lại hiện lên trong đầu cô.

Cô và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, mẹ rời cô, Ngũ Học Phong hà khắc và vô tình, ba chị em nhà họ Ngũ độc ác, còn có rất nhiều rất nhiều.....

637. Chương 642: Ngoại Truyện 35

Tại sao có thể như vậy? Ngũ Y Y không thể tin được cô quên sạch trí nhớ, chẳng lẽ đều là như vậy sao?

“Y Y, em có sao không?”

Tiêu Lạc lo lắng nhìn cô, nhưng lại không thể đến gần cô, đối với Tiêu Lạc, đây không phải là giày vò thì là cái gì.

Ngũ Y Y ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói vô tình vang lên: “Tôi nhớ ra rồi.”

Ngũ Y Y nhớ quá khứ, cô nhớ ra tất cả.

Vui sướng hoặc đau khổ, cô đều nhớ ra rồi!

“Anh không cần phải nói gì nữa, tôi rất cảm ơn tình cảm của anh đối với tôi, nhưng mà tôi nghĩ chúng ta đã được định trước sẽ không sống chung với nhau.”

Ngũ Y Y nhẹ nhàng nói, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Tiêu Lạc.

“Không, không phải như thế. Y Y, tại sao em lại nói như vậy?”

Trong ánh mắt của Tiêu Lạc hiện lên tia mất mát, ánh mắt bi thương nhìn về phía Ngũ Y Y.

“Tôi nghĩ có thể anh đã hiểu lầm. Sở dĩ Phi Đoạt không muốn cho tôi biết những chuyện kia, không phải sợ tôi tìm được trí nhớ sẽ trở lại bên cạnh anh, mà là anh ấy thật sự yêu tôi, muốn bảo vệ tôi.”

Ngũ Y Y nói xong, trong lòng nổi lên gợn sóng, gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt từ từ xuất hiện trong đầu cô.

“Tôi nhớ ra tất cả rồi, Tiêu Lạc, thật xin lỗi, có lẽ lúc này tôi không nên nói những lời này, nhưng nếu như tôi không nói, sẽ không có cơ hội thích hợp nữa.”

Ngũ Y Y do dự, đến cùng có nên nói rõ tình cảm cho anh ta biết hay không.

“Không, anh không muốn ngừng lại, đừng nói!”

Tiêu Lạc bất thành linh kích động, dùng hai tay bịt lỗ tai lại, giống như một đứa trẻ bắt đầu hét to: “Anh không muốn nghe, không muốn nghe!”

Hành động của anh ta làm Ngũ Y Y sợ hãi, trong lúc nhất thời không dám mở miệng.

Bây giờ Tiêu Lạc hoàn toàn không phải là một Tiêu Lạc có cảm giác như người mẹ mà lần đầu tiên Ngũ Y Y nhìn thấy.

Anh ta bây giờ rất cố chấp, điên cuồng, thậm chí hơi đáng sợ!

.....

”Lão đại, tôi nghĩ lão già Âu Dương Chấn Đình kia nhất định đã bố trí mai phục chờ chúng ta chui đầu vào lưới đây!

A Trung quay đầu nói với Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt gật gù đầu, về điểm này tất nhiên là anh biết rõ hết, nhưng lão già Âu Dương đứng trên đất của anh muốn lật đổ anh, có thể đã đánh giá thực lực của bản thân rất cao.

“A Trung, nói cho tất cả mọi người biết, nghiêm túc dựa theo sự phân phó của tôi mà làm việc.”

Trong mắt của Hoắc Phi Đoạt tràn đầy sát khí, gương mặt lạnh như băng càng tăng thêm một phần sâu không lường được.

“Cô Nguyễn? Đúng chứ.”

Âu Dương Chấn Đình nhú chặt chân mày, nhìn cô gái cao gầy trước mắt.

“Cuối cùng ông đã đưa Tiêu Lạc đi đâu?”

Về mặt của Nguyễn Lâm Tịch lạnh lùng, ánh mắt kiên định nhìn Âu Dương Chấn Đình.

“Không ngờ cô Nguyễn có tình cảm sâu đậm với Tiêu Lạc như thế, chỉ cần một đoạn tin ngắn thì cô đã xông đến đây.”

Con cáo già Âu Dương Chấn Đình không có ý tốt, dường như có chút mỉa mai.

Tại sao Nguyễn Lâm Tịch xuất hiện ở đây, nguyên nhân là vì một tin nhắn.

Số điện thoại của Tiêu Lạc, nội dung là: “Cô Nguyễn, bây giờ Tiêu Lạc hơi gặp khó khăn, cần sự giúp đỡ của cô. Mời cô đến Sơn Trang Quang Vân một chuyến.”

Nguyễn Lâm Tịch cô không phải là người ngu, vừa nhìn đã biết Tiêu Lạc nhất định đã gặp chuyện.

Không hề nghĩ ngợi chạy đến đây, vốn nghĩ rằng sẽ có một cuộc chiến ác liệt, nhưng ai biết được một đường không gặp trở ngại, chẳng mấy chốc nhìn thấy chủ mưu của chuyện này - Âu Dương Chấn Đình.

“Hãy bớt nói nhảm đi, ông mau nói làm sao mới bằng lòng thả Tiêu Lạc ra!”

Nguyễn Lâm Tịch xua tay, cô là một người không thích nói vòng vò, mục đích cô đến đây là vì có thể cứu Tiêu Lạc ra ngoài, cho dù phải trả một cái giá lớn cô cũng sẵn lòng.

638. Chương 643: Ngoại Truyện 36

“Cô Nguyễn đúng là người sáng khoái! Vậy tôi cũng không muốn nói nhiều. Hôm nay cần cô. Chủ yếu là vì muốn đối phó một người, người này tôi nghĩ cô đã biết, nói ra, cậu ta cũng từng là chủ thuê đây.”

Âu Dương Chấn Đình cười đến nỗi nét mặt già nua co rút vào cùng một chỗ, nhìn có vẻ vô cùng dữ tợn.

“Ý ông muốn nói là Hoắc Phi Đoạt.”

Trên gương mặt của Nguyễn Lâm Tịch âm trầm bất định, tên này muốn lợi dụng cô để đối phó Hoắc Phi Đoạt sao?

“Ha ha, cô Nguyễn đúng là rất thông minh, nói không sai, chính là tên tiểu tử Hoắc Phi Đoạt kia. Lần trước ở Sơn Trang, cô và Tiêu Lạc đã động thủ, tuy tôi không tận mắt nhìn thấy, nhưng tôi biết cô cũng có dè chừng hết sức lực đánh nhau, lần này, tôi hy vọng cô Nguyễn có thể giúp ngài Tiêu suy nghĩ thật kỹ!”

Lão hồ ly này nói chuyện cũng không nói rõ, mở miệng một tiếng cô Nguyễn, gọi đến Nguyễn Lâm Tịch chán ghét mồn nôn ra.

”Được, tôi đồng ý với tông, tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng tôi hy vọng ông nói phải giữ lời, nếu đường đường là một ngài Âu Dương mà cũng nuốt lời như tôi nghĩ, đạo lý này, chắc ông cũng biết là không thể chạy xa.

Nguyễn Lâm Tịch hung ác nhìn chằm chằm vào lão hồ ly Âu Dương Chấn Đình.

“Đây là đương nhiên, cô Nguyễn xin chuẩn bị một chút, một trận chiến ác liệt sắp diễn ra rồi! ha ha ha”

Lúc Hoắc Phi Đoạt đứng trước cửa trang viên, cả người từ trên xuống dưới nhìn không ra một chút dấu vết đã từng chiến đấu, A Trung đứng phía sau anh, cánh tay trái đặt trong túi quần cọ sát với cây súng, lưu lại một vết máu.

Nhiều người khác đều đứng sau lưng Hoắc Phi Đoạt, trong tay cầm súng.

Âu Dương Chấn Đình núp trong bóng tối, khi nhìn thấy gương mặt của Hoắc Phi Đoạt, cũng hoảng sợ.

Sao tên này dễ dàng phá vỡ những phòng thủ kia chứ?

Hoắc Phi Đoạt lại không biết lão hồ ly kia đã sớm giấu mình chứ.

Lớn tiếng gọi vào: “Âu Dương Chấn Đình, ông dùng những thủ đoạn kia muốn ngăn cản tôi, có phải quá không biết tự lượng sức mình rồi.”

Giọng nói lạnh lùng không mang theo bất kỳ tình cảm nào, nghe như băng lạnh thấu xương.

Khóe miệng Âu Dương Chấn Đình khe cong, hừ hừ, tiểu tử, mày đừng quá kiêu ngạo.

Nhưng trong lòng lại hơi khẩn trương, lúc đầu định dùng những mai phục kia đánh cho Hoắc Phi Đoạt bị mất một bộ phận chiến đấu.

Nhưng không ngờ ba năm không gặp, tên tiểu tử này ngày càng mạnh mẽ thêm, khiến người ta hơi ngỡ ngàng.

Đột nhiên có một bóng người vọt nhanh đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt, A Trung đang muốn bắn, lại bị Hoắc Phi Đoạt ngăn cản.

Bóng người kia là Nguyễn Lâm Tịch.

Hoắc Phi Đoạt hí đôi mắt dài hẹp, gương mặt tuấn tú lạnh lùng đưa về phía ánh sáng phía trước, lúc sáng lúc tối nhìn không ra nét mặt.

“Hoắc Phi Đoạt, anh muốn đi vào đó, sợ rằng trước tiên phải qua cửa ải là tôi. Anh là người luyện võ, có lẽ anh cũng biết cái quy củ này.”

Nguyễn Lâm Tịch mặc trang phục màu đen bó sát người, thân hình lung linh hấp dẫn nhưng lại nguy hiểm.

“Lão đại, trực tiếp dọn sạch cô bé này đi.”

Hoắc Phi Đoạt lắc đầu, đây là người luyện võ đều hiểu, đối phương muốn anh so tài, chuyện này tuyệt đối không nên cự tuyệt.

Nếu ngay cả quy củ này cũng không hiểu thì có thể nói Hoắc Phi Đoạt anh đã uống công luyện võ gần hai mươi năm rồi.

A Trung đương nhiên hiểu được tâm tư của Hoắc Phi Đoạt, ra dấu thủ hạ đừng quá kích động.

“Nguyễn Lâm Tịch đúng không? Tiếp cận Y Y, hẳn là có ý đồ gì?”

Hoắc Phi Đoạt đã sớm đoán được thân phận của cô ta.

Nguyễn Lâm Tịch cũng chấn động, ngày đó gặp ở quán bar một lần, anh ta lại nhớ kỹ cô.

“Hừ, Hoắc Phi Đoạt, anh đừng nói nhiều lời vô ích như thế, tôi tiếp cận Ngũ Y Y tất nhiên là có mục đích. Chỉ tiếc là tình hình bây giờ lại thay đổi, tôi cũng không cần cố gắng giả vờ làm bạn tốt của cô ta nữa.”

639. Chương 644: Ngoại Truyện 37

Tuy Nguyễn Lâm Tịch đối mặt với Hoắc Phi Đoạt thành cái dạng này nhưng, nhưng cô ta lại tuyệt không lùi bước.

Đó là bởi vì trong lòng cô ta còn có một người, một người cần cô dùng hết sức lực mới có thể cứu ra ngoài, Cô biết, có lẽ cũng không trông mong mình làm gì, điều khó khăn để đi vào trái tim người kia, nhưng cô không quan tâm, có thể vì người mình yêu làm một việc, chính là dự tính ban đầu của cô.

Hoắc Phi Đoạt nghe thấy lời cô ta, sự tức giận trong lòng tăng lên. Anh là ai chứ, lợi dụng với không lợi dụng đối với anh đúng là chuyện thường như cơm bữa.

Nhưng anh không bao giờ chấp nhận có người lừa gạt tình cảm của Ngũ Y Y. Tuyệt đối không thể!

“Cô mau mở cửa ra, lão gia hỏa Âu Dương Chấn Đình kia đang ở đâu?”

Tuy Hoắc Phi Đoạt rất tức giận, nhưng anh vẫn chưa bao giờ ra tay đối với con gái.

“Nhưng mà cửa ải của tôi, chỉ sợ là anh cũng không gặp được ai!”

Nguyễn Lâm Tịch hung dữ nói, tay của cô ta đã để sau lưng, cầm vũ khí của cô ta.

“Tôi không ra tay đối với con gái, cô.....”

Hoắc Phi Đoạt còn chưa nói hết, Nguyễn Lâm Tịch liền một bước lao đến.

Phản ứng của Nguyễn Lâm Tịch bất ngờ nhanh nhẹn, rút con dao ở sau lưng ra rồi lao về phía Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt không chút lo lắng, hai cánh tay dài thoải mái mở ra, hai cây súng lục đã nằm trong tay.

Trong chớp mắt Nguyễn Lâm Tịch đã xông đến gần, trước khi anh nổ súng, cô xác định một dao kia nhất định sẽ thật sự đâm vào trong ngực Hoắc Phi Đoạt.

Nhưng Hoắc Phi Đoạt cũng không ngồi không, hai cánh tay có lực của anh chỉ cần dùng súng đã chặn được một dao xông tới mạnh mẽ này.

Lúc này Nguyễn Lâm Tịch đột nhiên xuất quyền bên trái, đồng thời vung tay lên, cây súng giấu trong tay áo cũng rơi xuống trong tay cô ta.

Không ngờ chính là, khoảng cách gần nhau như thế, viên đạn còn được bắn ra nghe đến rung động lòng người.

Nguyễn Lâm Tịch từng bước cẩn thận, nếu ăn phải viên đạn này, cũng không phải là chuyện đùa.

Cô ta nhẹ nhàng nhảy lên, cả người rơi trên không, lúc này cô ta tách hai tay ra, chẳng chút nương tình giờ lên cao, vẫy tay về phía sau.

Mùi thuốc súng tràn ngập giữa hai người.

Nguyễn Lâm Tịch chuyển động thân hình linh hoạt, mắt thấy sắp rơi xuống, không ngờ ở trên không cố gắng hết sức, nhảy ngược lại về phía Hoắc Phi Đoạt, dao găm như có mắt bay thẳng đến trước mặt Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nắm súng trong tay, cong người về phía sau, cả người hiện ra chữ n, con dao găm của Nguyễn Lâm Tịch chỉ lướt qua. Nếu phản ứng chậm một chút, chỉ sợ đã xuyên thẳng vào gương mặt tuần tú của Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt nhú chặt lông mày đẹp, không ngờ sức lực của cô gái này lại to lớn đến thế, phản ứng lại thật nhanh.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, từng đợt công kích của Nguyễn Lâm Tịch đã đến gần, chỉ thấy hòng súng trong tay cô ta bay thẳng đến anh, viên đạn như có mắt bay thẳng về phía Hoắc Phi Đoạt.

chân của Nguyễn Lâm Tịch lướt như bay, tốc độ hành động vô cùng nhanh. Vừa bay nhanh về phía trước, vừa nã đạn không ngừng.

Hoắc Phi Đoạt lại không chút lo lắng, lắc người thật nhanh, thân hình quỷ dị liên tiếp tránh khỏi làn đạn.

Nguyễn Lâm Tịch không thể tin được, sao người đàn ông này có tốc độ đáng sợ như thế.

Ngay cả viên đạn cũng tránh thoát được?

Mắt thấy Nguyễn Lâm Tịch xông đến trước người, Hoắc Phi Đoạt chờ đúng thời cơ, hai tay vươn ra phía trước bắt lấy cổ tay cô ta.

Nguyễn Lâm Tịch muốn hất tay của anh ra, nhưng là sức lực của phụ nữ cuối cùng không chống lại được đàn ông, huống chi người này lại là Hoắc Phi Đoạt!

640. Chương 645: Ngoại Truyện 38

Hoắc Phi Đoạt dùng sức dưới chân, hai tay bắt lấy Nguyễn Lâm Tịch bắt về phía sau, làm Nguyễn Lâm Tịch ngã sòng soài trên mặt đất.

“A!” Nguyễn Lâm Tịch hét thảm một tiếng, chắc hẳn một chiêu này làm cô không có sức phản kháng.

Ngay cả Âu Dương Chấn Đình đang núp trong bóng tối nhìn thấy, bây giờ chỉ sợ Nguyễn Lâm Tịch không còn đường sống. Xem ra đích thân ông ra tay.

Nhưng cách đánh nhau của cô bé này đúng là không tệ, có thể so chiêu với Hoắc Phi Đoạt lâu như thế, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Lâm Tịch và Hoắc Phi Đoạt đánh nhau, từ tự thân phòng ngự, lại không chút dấu vết nào mà tiến hành tấn công mạnh mẽ.

“Tôi từng nói, tôi không giết con gái.”

Trong ánh mắt của Nguyễn Lâm Tịch là sự khâm phục, cô thật sự không bằng người đàn ông này, nhưng vì Tiêu Lạc cô phải đứng lên.

Vèo một tiếng, một viên đạn bay qua không khí, bắn đến Hoắc Phi Đoạt.

Hoắc Phi Đoạt không nghĩ nhiều. Nghiêng người né tránh, viên đạn kia lại bay thẳng về phía Nguyễn Lâm Tịch.

“Con bà nó, tiểu tử này tránh nhanh thật.” Âu Dương Chấn Đình giơ súng, thầm mắng một tiếng.

Lúc này, Nguyễn Lâm Tịch nằm trên mặt đất đã không còn hơi thở. Viên đạn kia trúng ngay mi tâm cô ta.

Âu Dương Chấn Đình lại quá sơ suất, ông ta thật không ngờ một kích này của mình, đã làm lộ chỗ ông ta đang trốn.

Hoắc Phi Đoạt là người thế nào. Chỉ một kích này là đủ.

Hoắc Phi Đoạt nghiêng mắt, nhìn ngược về phía căn phòng trên lầu hai.

A Trung lập tức hiểu ý Hoắc Phi Đoạt, dẫn theo một nhóm người lập tức xông vào trang viên.

Âu Dương Chấn Đình hoảng sợ.

Dù sao ông ta cũng là sư phụ của Hoắc Phi Đoạt, bản lĩnh sao lại kém được.

Bọn người A Trung hiển nhiên không phải là đối thủ của ông ta.

“Hừ hừ, Hoắc Phi Đoạt không có người sao? phàm một đám lâu la nhỏ này đến đối phó tôi à?”

Âu Dương Chấn Đình khinh thường nhìn đám người bị ông ta đánh ngã, dùng giọng điệu mỉa mai nói.

“Đúng không?” Một giọng nói âm trầm hùng hậu vang lên, chẳng hành lang im lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân vững vàng truyền đến.

“Hoắc Phi Đoạt!”

Âu Dương Chấn Đình gần như cắn răng nói ra ba chữ kia.

“Âu Dương, Chấn Đình!” Hoắc Phi Đoạt hí mắt, khoe miệng nghiêng ngả nở nụ cười.

“Ba năm không gặp sư phụ, cậu cứ như vậy mà chào hỏi sao?”

Âu Dương Chấn Đình bày ra bộ dáng ông già, nhưng ông ta không biết, bộ dáng của ông ta, đối với người khác có bao nhiêu chán ghét và giả dối.

“Sư phụ? Ha ha, ba năm trước sư phụ tôi không còn tồn tại trên đời này, bây giờ đứng trước mặt tôi là kẻ thù giết cha của tôi, là kẻ thù hại tôi nhà tan cửa nát.”

Nụ cười của Hoắc Phi Đoạt lập tức biến mất, ngược lại trên mặt anh xuất hiện sự lạnh lùng vô tình và sát khí.

“Hừ! Chỉ bằng cậu muốn đấu với tôi? Ba năm trước đây, tôi là sơ suất, mới khiến cho tiểu tử cậu thực hiện được.”

Âu Dương Chấn Đình nhìn chằm chằm vào Hoắc Phi Đoạt, sợ anh đột nhiên xuất chiêu, ông ta lại không chú ý.

“A Trung, các cậu lui ra đi, xem ra, tôi phải đích thân ra tay.”

Hoắc Phi Đoạt ra hiệu cho nhóm người A Trung lui ra, tất nhiên A Trung hiểu được, loại thù này phải đích thân lão đại đi báo, người khác tuyệt đối không thể nhúng tay vào.

Âu Dương Chấn Đình là con mồi của Hoắc Phi Đoạt.

Lần này đánh nhau, là Âu Dương Chấn Đình đề nghị trước, ông ta muốn ra tay trước để chiếm được lợi thế.

Tay trái của Hoắc Phi Đoạt dùng súng, phát súng kia ở trong tay anh thật giống như có sinh mạng, ngón giữa thon dài trên bàn tay trái bao súng, thoải mái chuyển động.

Đồng thời dòng điện bên dưới súng ống cũng được mở ra, chùm tia sáng dùng cách thức xoay tròn không ngừng bắn dồn dập về phía Âu Dương Chấn Đình.

641. Chương 646: Ngoại Truyện 39

Đồng thời súng trong tay cũng giờ lên, động tác kia ăn khớp nhìn không ra chút khe hở nào.

Súng trong tay anh lại trở thành cánh tay kéo dài, giống như một cú đâm sắt đâm vào Âu Dương Chấn Đình.

Lúc này Âu Dương Chấn Đình còn chưa có điều kiện tấn công tốt nhất, vẫn không gấp gáp nổ súng.

Đối với phát súng của Âu Dương Chấn Đình phát ra ánh sáng chói mắt, Hoắc Phi Đoạt nhìn cũng không nhìn, bình tĩnh thoải mái vung tay lên bắn một viên đạn. Nhưng đối với bàn tay phải của Hoắc Phi Đoạt thay đổi nắm đấm bằng súng, Âu Dương Chấn Đình phải dùng dao để cản trở đòn tấn công này.

Trong chớp mắt khi bọn họ đang đánh nhau, cổ tay của Hoắc Phi Đoạt hạ xuống, họng súng dời xuống, bắn một phát ra.

Nhưng mà lão hồ ly kia lại thừa cơ hội tránh sang một bên, ngoặt ra, viên đạn của Hoắc Phi Đoạt bắn vào chân trái của ông ta.

Đồng thời tay trái của Hoắc Phi Đoạt khê nâng, thoải mái tránh đi phát bắn vừa rồi của Âu Dương Chấn Đình, tiếp theo bàn tay nắm chặt súng lại không ngừng xoay tròn đột nhiên dừng lại giữa không trung, giống như bị một lực vô hình chế trụ, đối diện với Âu Dương Chấn Đình.

Lúc này con dao trong tay Âu Dương Chấn Đình đang chống đỡ tay phải của Hoắc Phi Đoạt, mà tay trái chưa kịp bắt kịp, mắt thấy sắp bị đánh trúng, ông ta không lùi bước mà tiến tới, xoay người nhanh chóng trở người quay lại, sau đó quay lưng về phía Hoắc Phi Đoạt, đồng thời tay trái đánh ra ngoài “bốp”. Một súng này của Hoắc Phi Đoạt dĩ nhiên là rơi vào khoảng không.

Lúc này thu súng lại, đã không còn kịp nữa.

Nhưng hai tay của Âu Dương Chấn Đình bị Hoắc Phi Đoạt ngăn cản, dù cổ tay ông ta có chuyển động thế nào cũng không bắn được Hoắc Phi Đoạt.

Mà thằng nhóc Hoắc Phi Đoạt kia gần ông ta như thế, bất cứ lúc nào anh cũng có thể thu phần khuỷu tay lại, dùng sức nện vào bụng ông ta, hoặc là vung chân về phía sau, một chiêu kia mới xem là độc ác.

Con cáo già Âu Dương suy nghĩ kỹ lại, phản kích của ông ta chỉ có hai chiêu, một chiêu là mượn cơ hội dùng sức, dùng sức mạnh trên cánh tay to lớn siết chặt, hoặc là dùng trán đánh vào sau ót anh.

Nhưng rõ ràng ông ta không thể làm được, sức lực cánh tay đâu?

Âu Dương Chấn Đình cũng biết, không thể dùng sức lực cả người thường để so sánh với sức lực trên cánh tay của Hoắc Phi Đoạt, hướng chỉ động tác của anh nhanh và linh hoạt giống như người cá, ông ta còn chưa dùng sức, nói không chừng đã bị anh đánh bay ra ngoài, kết quả vẫn là tên tiểu tử thú kia chiếm thế thượng phong.

Họng súng chĩa thẳng vào gáy ông ta, trái tim của Âu Dương Chấn Đình lập tức trầm xuống, chẳng lẽ ông ta lại thua rồi sao?

“Âu Dương Chấn Đình, tôi chỉ hỏi ông một câu, cuối cùng tại sao ông lại đối xử với cha mẹ tôi như thế?”

Cảm giác họng súng lạnh như băng truyền vào khắp người Âu Dương Chấn Đình.

“Bởi vì bọn họ cản đường của tôi!” Âu Dương Chấn Đình chậm rãi mở miệng, trong giọng nói tràn đầy phần hận.

“Bốp” một tiếng, không phải tiếng súng, là Hoắc Phi Đoạt dùng sức đánh vào sau gáy ông ấy.

Âu Dương Chấn Đình té xỉu.

“Loại người cặn bã này không đáng để tôi ra tay!”

” Đúng vậy lão đại, tôi sẽ xử lý, ngày đã bỏ qua cho ông ta một lần rồi!”

A Trung lập tức hiểu được, Hoắc Phi Đoạt nhanh chóng đi vào phía trong.

Y Y, anh đến cứu em đây, chờ anh.

“Tiêu Lạc, tôi hy vọng anh có thể hiểu được lời tôi nói.”

Ngũ Y Y nhìn Tiêu Lạc run run, thậm chí có chút đau lòng.

“Em đang nói cái gì vậy Y Y, anh nghe không hiểu.”

Tiêu Lạc nói giọng đau đớn không chịu được.

“Tiêu Lạc, tôi đang nói..... Anh đừng cố chấp mà nghĩ rằng tôi sắp rời khỏi Hoắc Phi Đoạt để trở lại bên cạnh anh.”

642. Chương 647: Ngoại Truyện 40

Tôi không yêu anh, cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng yêu anh, cảm giác của tôi đối với anh càng giống người thân hơn. Tôi mới suy nghĩ cẩn thận, thì ra, đây vốn dĩ chẳng phải là tình yêu.”

Tiêu Lạc không lên tiếng, chỉ cúi thấp đầu.

“Anh cho tôi cảm giác giống như mẹ tôi, mỗi lần tôi bị thương tổn, đều muốn mượn nơi dựa dẫm, anh hiểu chưa? Anh đối với tôi, chỉ là như vậy mà thôi.”

Ngũ Y Y phải nói cho Tiêu Lạc biết tình cảm lúc trước của cô thuộc dạng gì.

Đây vốn chẳng phải là tình yêu, thậm chí lúc trước cô cũng ngộ nhận cảm giác này là thích, là yêu.

Nhưng mà sau khi trải qua nhiều kinh nghiệm, sau khi mất đi trí nhớ rồi khôi phục trí nhớ. Ngũ Y Y mới phát hiện ra, thì ra những điều này là do ảo giác. Cô vốn không yêu Tiêu Lạc.

“Y Y, chuyện này không phải sự thật, đúng không? Em đang nói bậy?”

Hốc mắt Tiêu Lạc đỏ lên, Ngũ Y Y mượn ánh đèn yếu ớt nhìn về phía mặt anh ta.

“Tôi không có gạt anh, Tiêu Lạc. Tôi rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã mang đến cho tôi cảm giác yên tâm, nhưng tôi hy vọng anh đừng vì chuyện tình cảm không có kết quả mà trở nên.... ..”

Ngũ Y Y bị Tiêu Lạc ngắt lời.

“Trở nên thế nào? Em muốn nói anh điên rồi thật không? Ha ha, Y Y, bây giờ em yêu Hoắc Phi Đoạt có đúng không? Yêu anh ta nên muốn ruồng bỏ anh sao? Thì nói với anh đây không phải là tình yêu. Sao em có thể đối xử với anh vô tình như thế, vì em, anh gần như đã làm tất cả, em hiểu không?”

Tiêu Lạc run giọng nói, ánh mắt bị thương khiến Ngũ Y Y không dám nhìn thẳng.

“Vì em, anh từ bỏ tất cả. Tại sao em lại không thể chứ? Tại sao?”

Tiêu Lạc như đang hỏi Y Y, càng giống như đang hỏi lòng mình.

“Tiêu Lạc, anh không phải là bộ dạng này.”

Y Y cũng rất đau lòng, cô không muốn sự việc trở nên như thế.

Nói thật, đối với Tiêu Lạc, cho đến bây giờ cô chưa từng có bất kỳ cảm xúc xấu.

Không có chán ghét, không có hận.

Ngược lại bây giờ có, cũng chỉ là cảm ơn.

Cảm ơn anh ta đã bỏ nhiều như thế, tuy những thứ này cô đều không muốn, nhưng Tiêu Lạc làm, cô không thể không ngoảnh mặt làm ngơ.

“Y Y, anh yêu em như thế, sao em không yêu anh? tình cảm giữa chúng ta, sao có thể không phải là tình yêu mà chỉ là tình thân?”

“Tiêu Lạc, tôi càng hy vọng anh có thể trở thành anh trai của tôi, bảo vệ, che chở cho tôi, mà không giống như bây giờ, tra tấn bản thân anh, cũng tra tấn tôi.”

“Y Y, Y Y, không phải vậy đâu, em đang nói bậy, em đang gạt anh, em yêu anh, em yêu anh!”

Tiêu Lạc chợt kích động xông về phía Ngũ Y Y.

“Tiêu Lạc, anh bình tĩnh một chút, anh buông tôi ra!”

Ngũ Y Y giãy dụa, lại phát hiện cô hoàn toàn không có cách nào ngăn cản người đàn ông như nổi điên kia.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa sắt được mở ra.

Một người đàn ông mặc âu phục màu đen nằm trên mặt đất, vì đau đớn mà nhăn nhó.

“keng” dưới không gian khổng lồ như có vô số ánh đèn chiếu vào, trong chớp mắt sáng bừng lên.

Một người đàn ông cao lớn đứng trước cửa, bỗng nhiên khựng lại, sau đó bước hai bước đến bên cạnh Ngũ Y Y và Tiêu Lạc.

“A!”

Tiêu Lạc bị đau hét lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông bất thành hình kia.

“Hoắc Phi Đoạt!” Tiêu Lạc nhìn gương mặt đó, gọi tên mà anh ta không muốn nói ra.

“Tiêu Lạc, tôi đã cho cậu cơ hội. Cậu vốn không có tư cách tranh giành với tôi, cậu vẫn chưa hiểu sao?”

643. Chương 648: Ngoại Truyện 41

Hoắc Phi Đoạt vừa nói vừa ôm Ngũ Y Y đang sợ hãi vào trong ngực.

“Buông cô ấy ra, không cho anh đụng vào cô ấy!”

Tiêu Lạc nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía Hoắc Phi Đoạt.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tại sao tôi phải buông ra?”

Giọng nói lạnh như băng, giọng điệu không thể xâm phạm, khí thế của Hoắc Phi Đoạt vẫn còn nóng như lửa đốt.

“Tôi bảo anh buông cô ấy ra!”

Tiêu Lạc vùng nắm tay lên.

Lại bị Hoắc Phi Đoạt dùng một tay nắm chặt, không cách nào di chuyển được nửa phần.

“Phi Đoạt.....”

Ngũ Y Y nhìn thấy cảnh này, hoảng sợ hét lên một tiếng.

Cô thật lo lắng một quyền kia của Tiêu Lạc sẽ đánh trúng Hoắc Phi Đoạt.

Tiêu Lạc bị tiếng hét của Ngũ Y Y làm cho hoảng sợ, nắm tay lập tức không có sức lực.

Hoắc Phi Đoạt nhẹ nhàng xoay, đã làm Tiêu Lạc văng ra ngoài.

Khi Hoắc Phi Đoạt vừa định cho anh ta một đòn trí mạng, góc áo lại bị người khác kéo lại.

Nhìn lại đúng là Ngũ Y Y, lúc này hai mắt của cô đã đầy nước mắt.

“Phi Đoạt, đừng làm tổn thương anh ấy.”

Ngũ Y Y như đang cầu xin.

Hoắc Phi Đoạt dừng động tác lại, Tiêu Lạc cất tiếng cười to.

“Ha ha ha, ha ha ha, thật là buồn cười, Tiêu Lạc tôi lại ngu ngốc như thế!”

Sau đó, lại nghẹn ngào khóc lên.

“Phi Đoạt, anh ấy đã đau khổ lắm rồi, em tin anh ấy cũng hiểu. Anh hãy tha cho anh ấy đi.”

Trong ánh mắt của Ngũ Y Y tràn đầy nước mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của Hoắc Phi Đoạt.

Bộ dạng đó làm cho người ta đau lòng biết bao nhiêu.

Hoắc Phi Đoạt xoay người ôm lấy Ngũ Y Y, bước đi nhanh.

Lúc đi đến cửa thì dừng lại.

Đầu cũng không quay lại mà nói: “Nguyễn Lâm Tịch chết rồi, tôi nghĩ cậu hiểu được ý tôi.”

Tiêu Lạc nghe lời nói kia, cảm thấy trái tim anh ta như có một bàn tay vô hình bóp thật mạnh, cuối cùng đập mạnh không dừng lại được.

Mà Ngũ Y Y ở trong lòng Hoắc Phi Đoạt lại mở to hai mắt nhìn anh.

Hoắc Phi Đoạt không nói thêm gì, chỉ ôm Ngũ Y Y đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng đặt cô vào trong xe, Ngũ Y Y vùng vẫy muốn nhìn cảnh tượng trong trang viên, cũng bị Hoắc Phi Đoạt che kín hai mắt.

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cô: “Ngoan, nhìn những hình ảnh đó sẽ gặp ác mộng.”

“Phi Đoạt, anh vừa nói, Lâm Tịch cô ấy.....”

Ngũ Y Y thật sự không nhịn được, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống.

Hoắc Phi Đoạt cúi người hôn lên gương mặt cô, hôn lên giọt nước mắt nóng hổi kia.

“Y Y, có lẽ em không cần kết bạn với cô ta!”

Hoắc Phi Đoạt vừa nói ra câu này, Ngũ Y Y cũng đã hiểu ra chân tướng sự việc.

Thì ra Lâm Tịch là do Tiêu Lạc phái tới, nhưng mà.....

Ôi! Ở đâu ra nhiều nhưng mà ngư thế.

Có lẽ đời người chính là như thế, nhưng làm thế nào giải thích với Hàn Giang Đình đây.

Lâm Tịch, cô cũng rất thích cô gái này!

Đến biệt thự Vọng Hải, Hoắc Phi Đoạt bôi thuốc lên đầu gối cho Ngũ Y Y.

Ngũ Y Y khóc đến đôi mắt sưng lên, nghĩ tới nghĩ lui những chuyện kia, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống.

” Đau không?” Hoắc Phi Đoạt nghĩ rằng cô khóc là vì đau, nhẹ nhàng dùng miệng thổi lên vết thương của cô.

“Phi Đoạt, anh đến cứu em có phải rất nguy hiểm không?”

Ngũ Y Y vừa khóc nức nở vừa hỏi, trong lòng đang vô cùng lo lắng Hoắc Phi Đoạt.

“Cô bé ngốc, em nhìn bộ dáng anh xem?”

Hoắc Phi Đoạt lại hôn lên gò má mềm mại một cái, tràn đầy cưng chiều nói.

“Lão đại, bên bệnh viện đã có tin tức. Nói cô Thẩm đã tỉnh!”

A Trung hơi kích động, chẳng quan tâm quấy rầy hai người đang ngọt ngào mà xông vào.

644. Chương 649: Ngoại Truyện 42

“Thật sao?”

Hoắc Phi Đoạt nghe thấy tin này, cũng phải nở nụ cười tươi, nhịn cũng không nhịn được!

“Bệnh viện gì?”

Ngũ Y Y gãi gãi đầu, bọn họ đang nói gì vậy, sao cô nghe cũng không hiểu.

Chẳng lẽ vừa khỏi phục trí nhớ lại bị mất.

“Y Y, chúng ta lên xe trước, trên đường đi anh sẽ nói cho em nghe.”

Anh vừa giải thích vừa bế Ngũ Y Y lên, ôm đến trên xe.

Rất lâu không được ôm cô bé này rồi, Hoắc Phi Đoạt gửi mùi hương trên cơ thể cô tỏa ra, trong lòng lạnh như băng lập tức bị hòa tan ra.

Vừa lên xe, Ngũ Y Y đã nắm tay Hoắc Phi Đoạt không buông.

“Phi Đoạt, anh mau nói cho em biết, chúng ta đi bệnh viện làm gì? Cô Thẩm là ai?”

Nhìn cô trợn to hai mắt linh động, môi hồng hồng, Hoắc Phi Đoạt không nhịn được hôn lên một cái.

“Ôi, anh mau nói đi!”

Ngũ Y Y cũng cho Hoắc Phi Đoạt một cái hôn, hồi thức anh mau nói cho cô biết, cô vô cùng gấp gáp.

“Y Y, anh nói cho em biết, mấy giờ em không có ở đây, anh vừa tìm được người thân.”

Hoắc Phi Đoạt nhìn vào mắt cô, nói từng câu từng chữ.

“Cái gì?”

Ngũ Y Y không thể tin vào lỗ tai mình, vừa rồi Hoắc Phi Đoạt nói là người thân sao?

Không phải cha mẹ của anh đã bị lão gia xấu xa Âu Dương Chấn Đình kia hại sao?

Ngũ Y Y hoảng sợ bịt miệng lại. Chẳng lẽ.....

“Là em gái của anh.” Hoắc Phi Đoạt mấp máy môi.

“Em gái? Anh còn có một em gái à?”

Lúc này Ngũ Y Y mới bỏ bàn tay nhỏ bé ra.

“Ừ, bởi vì lúc trước anh không nhớ được chuyện trước lúc mười tuổi, vì vậy đã quên mình còn có một người em gái. Lúc đó cô ấy còn rất nhỏ, bị người khác bắt cóc, bây giờ anh đã tìm được cô ấy.”

Ngũ Y Y không biết cô có nhìn lầm hay không, người đàn ông trước mắt này, một người đàn ông luôn kiên cường mà hốc mắt lại đỏ sao?

Ngũ Y Y không nhịn được ôm đầu Hoắc Phi Đoạt vào lòng mình.

Hoắc Phi Đoạt chưa bao giờ được người khác an ủi nhưng mà cô bé này lại sờ lên đầu anh.

Dùng giọng nói dịu dàng nói: “Phi Đoạt không khóc, tìm được em gái là một chuyện tốt, phải vui vẻ cười mới đúng!”

Giống như dỗ một đứa bé, Ngũ Y Y vỗ nhẹ vào lưng Hoắc Phi Đoạt.

Điều này làm cho anh cảm thấy yên tâm.

“Nhưng mà, tình hình của cô ấy bây giờ không được tốt lắm, rất khó trị hết bệnh.”

“Bệnh gì?”

Ngũ Y Y dừng tay lại, chẳng trách nói phải đi bệnh viện, chẳng trách lại thấy hốc mắt anh ươn ướt.

“Bệnh ung thư máu!”

Bốn chữ kia vừa ra khỏi miệng, lại khiến Ngũ Y Y run bắn người.

Tại sao có thể như vậy?”

Xe rất nhanh đã đến bệnh viện, Hoắc Phi Đoạt khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng.

Ngũ Y Y nắm tay anh đi vào bệnh viện.

Em gái của Phi Đoạt, là người thế nào chứ?

Ngũ Y Y rất tò mò.

.....

Lúc Tiêu Mai trở lại nhà họ Ngũ, nhìn thấy Ngũ Học Phong đang thu dọn bãi cỏ trước cổng.

Trước kia ông chưa bao giờ làm những việc này, mũi Tiêu Mai đột nhiên đau xót, nước mắt không kiềm được chảy xuống.

“Học Phong?” Tiêu Mai nhẹ nhàng gọi tên ông.

Không ngờ Ngũ Học Phong nghe được, ông xoay người lại, nhìn thấy Tiêu Mai rưng rưng nước mắt, nhưng lại mỉm cười.

“Tiêu Mai, Tiêu Mai là em sao?”

Ngũ Học Phong vút công việc trong tay đến bên cạnh Tiêu Mai, bắt chắp bùn đất dính trên tay, gắt gao ôm lấy bà ta.

“Cuối cùng em đã ở trại! Cuối cùng em đã trở lại rồi!”

645. Chương 650: Ngoại Truyện 43

Ngũ Học Phong không biết tại sao nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Sau khi Ngũ Nhân Lệ đứng bên cửa sổ trên lầu hai nhìn thấy thì kêu lên: “Dì Mai, dì Mai.....”

Làm cho Ngũ Nhân Tâm đang ở trong thư phòng cũng phải chạy xuống.

Bốn người đoàn tụ ôm nhau một chỗ, nước mắt chảy ào ào.

Nhưng đó là nước mắt vui vẻ, không có đau khổ.

Tiêu Mai mặc tạp dề đứng trong phòng bếp, nhìn hai chị em Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ đứng bên cạnh, lại có một cảm giác hạnh phúc.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi!”

Nói xong xoắn tay áo lên, ba người bắt đầu chuẩn bị bữa tối hôm nay.

Người một nhà cuối cùng cũng là người một nhà, vì vậy Tiêu Mai không ngại vất vả, kiên quyết muốn tự mình xuống bếp chuẩn bị bữa tối cho mọi người.

Ngũ Nhân Tâm và Ngũ Nhân Lệ cũng muốn giúp, Ngũ Học Phong vẫn chưa sửa sang lại vườn hoa, tất nhiên là muốn ăn cơm trước rồi mới làm tiếp.

Cơm tối rất nhanh đã chuẩn bị xong, người một nhà cười nói ăn cơm vui vẻ.

Dường như bầu không khí như vậy chưa từng có, không có nghi ngờ, không có giả dối, hoàn toàn là chân tình.

Buổi tối, Tiêu Mai nằm trong lòng Ngũ Học Phong.

“Tiêu Mai, Tiêu Lạc cậu ấy?”

Tuy rằng biết không nên hỏi, nhưng Ngũ Học Phong cảm thấy là chồng của Tiêu Mai và anh rể của Tiêu Lạc, ông nên quan tâm tình hình anh ta một chút.

“Nó đang ở trung tâm phục hồi.”

Tiêu Mai nói giọng thật bình tĩnh, giống như hoàn toàn tiếp nhận tất cả.

Ngũ Học Phong không nói chen vào, chỉ im lặng nghe Tiêu Mai nói.

“Tinh thần của nó hơi có chút không bình thường, từ lâu em đã phát hiện ra. Nhưng em không thể ngăn cản và giúp nó được. Nó làm những gì đối với Y Y, em thay mặt nó xin lỗi với Y Y, hy vọng các người có thể tha thứ cho nó. Bây giờ nó có kết quả như thế, em cũng không đau lòng và khổ sở, ít ra em trai em vẫn còn. Bất cứ lúc nào em cũng có thể đi thăm nó, bác sĩ nói có lẽ nó sẽ hồi phục nhanh thôi.”

“Tiêu Mai, em có thể nghĩ như vậy anh cảm thấy rất tốt, trước kia là chúng ta sai rồi. Chúng ta nhìn trúng quá nhiều thứ không nên nhìn, lại không biết trân trọng. Nhưng bây giờ vẫn chưa muộn. Từ giờ trở đi, chúng ta phải cố gắng lên, cố gắng sống thật tốt. Chờ Tiêu Lạc trở lại.”

Trung tâm phục hồi, Tiêu Lạc mặc quần áo màu xanh da trời ngồi trên giường nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Nhắm mắt lại, trước mặt xuất hiện một cô gái.

Cô có mái tóc thật dài, hai mắt thật to, dáng người thon dài, còn có một bản lĩnh thật tốt!

“Lâm Tịch.....” Tiêu Lạc gọi ra tiếng.

“Tại sao phải ngu ngốc như vậy, tại sao lại muốn cứu anh? Anh thật hối hận, hối hận không thể chân chính yêu em.”

Tiêu Lạc không nỉ non, anh ta chỉ im lặng muốn yên tĩnh để nghĩ lại.

Đối với Y Y, có lẽ cô ấy nói đúng.

Từ khi bắt đầu, đây cũng không phải là tình yêu, có lẽ là anh ta hiểu lầm rồi.

Nhưng bây giờ mới hiểu được, có thể đã quá muộn rồi không?

Tiêu Lạc lắc lắc đầu, khóe miệng nở một nụ cười.

Lâm Tịch, anh sẽ sống thật tốt, chờ em xuất hiện một lần nữa!

.....

“Ngài Hoắc, xin ngài chuẩn bị một chút, lập tức có thể bắt đầu phẫu thuật rồi.” Bác sĩ đi vào nhắc nhở.

Hoắc Phi Đoạt gật gật đầu nói: “Đã biết.”

Tay của anh nắm thật chặt bàn tay gầy gò của Thẩm Mặc Nhiên, nhẹ nhàng nói: “Mặc Nhiên, thật xin lỗi, là anh có lỗi với em.”

Hốc mắt của Thẩm Mặc Nhiên đỏ ửng, cô lắc lắc đầu.

Tuy cô không thể nói chuyện, nhưng từ trong ánh mắt của cô, Hoắc Phi Đoạt có thể đọc được tất cả mà cô muốn biểu đạt.

“Phi Đoạt, Mặc Nhiên, hai người đều phải cố gắng lên!”

646. Chương 651: Đại Kết Cục

“Phi Đoạt, Mặc Nhiên, hai người phải cố gắng lên!”

Một tay của Ngũ Y Y để lên vai Hoắc Phi Đoạt, một tay nắm bàn tay Thẩm Mặc Nhiên.

Mỉm cười nói một cách kiên định: “Cái cửa ải nhỏ đó chỉ là thử thách chúng ta. Chỉ cần chúng ta đồng lòng, sẽ không có chuyện gì không làm được.”

“Đúng vậy, cô nhóc nói rất đúng!”

Cố Tại Viễn cũng muốn đi vào, A Trung đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này không nhịn được muốn rơi nước mắt.

Khi Thẩm Mặc Nhiên tỉnh lại, chợt nghe tin Thẩm Uy đã ra đi.

Cô chỉ gắt gao nắm chặt tay Cố Tại Viễn, nhưng không chảy một giọt nước mắt.

Khi Hoắc Phi Đoạt dẫn theo Ngũ Y Y xuất hiện ở đây, Thẩm Mặc Nhiên không biết tại sao, đối với Hoắc Phi Đoạt cô lại có cảm giác thân thiết không thể giải thích được.

Cho dù cô biết người này không thể chạm vào hơn so với Cố Tại Viễn.

Nhưng cô không sợ hãi, mà không hiểu vì sao lại muốn đến gần anh.

Khi biết được Hoắc Phi Đoạt là anh trai ruột của mình thì biểu hiện của Thẩm Mặc Nhiên lại ra vẻ rất bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức Ngũ Y Y thậm chí tưởng cô có thể tiếp nhận được.

Kể từ giây phút cô nhìn thấy Hoắc Phi Đoạt thì đã biết giống như sự thật này.

Chỉ là không ai biết trong lòng cô vui mừng biết bao!

Anh hai, hóa ra cô còn có một người anh.

Cuộc phẫu thuật của Hoắc Phi Đoạt và Thẩm Mặc Nhiên kéo dài gần chín giờ.

Dù sao cấy ghép tủy xương cũng không phải là phẫu thuật nhỏ đơn giản, Cố Tại Viễn và Ngũ Y Y ở ngoài phòng phẫu thuật lo lắng chờ đợi.

Cuối cùng bác sĩ mang theo nụ cười đi ra.

“Xin hai vị hãy yên tâm, phẫu thuật rất thành công.”

Ngũ Y Y kích động suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, Cố Tại Viễn cũng hưng phấn mà ôm chặt lấy bác sĩ.

... ..

Vào một ngày nửa năm sau, Ngũ Y Y còn ngủ trên giường chưa thức dậy.

Sáng sớm Hoắc Phi Đoạt đã đến công ty xử lý công việc.

Nghĩ đến xế chiều còn phải cùng Mặc Nhiên đến tiệm áo cưới để thử áo cưới, tên tiểu tử Cố Tại Viễn kia có phúc khí gì mà có thể cưới được một cô gái tốt như Thẩm Mặc Nhiên chứ.

Ôi, hết cách rồi, muốn làm phù dâu cho cô ấy cũng phải chọn một bộ lễ phục xinh đẹp mới đúng, lúc này Ngũ Y Y mới tìm được lý do rời giường.

“Reng reng reng” tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhấn phím kết nối, Hàn Giang Đình cất giọng.

“Này, Đồ lười Ngũ Y Y, tôi biết cậu vẫn chưa rời giường! bây giờ tôi đang đi dạo bãi cát với cô gái tóc vàng ngoại quốc.”

Ngũ Y Y nhướn mày: “Cậu nói ai là đồ lười? Có người đẹp ngoại quốc làm bạn thì rất giỏi đúng không?”

Nói này nói nọ một hồi, Ngũ Y Y mỉm cười cúp điện thoại.

Bây giờ tên tiểu tử Hàn Giang Đình đang sống vui vẻ ở nước ngoài nên cô cũng yên tâm, hy vọng cậu ấy đã quên được Nguyễn Lâm Tịch.

“Cô Ngũ, thiếu gia nói sau khi cô tỉnh lại phải uống hết chén canh này.”

Quản gia bưng chén canh đứng trước cửa phòng, Ngũ Y Y cầu nhàu nhảy xuống giường, bưng chén canh kia lên uống ừng ực.

Sờ sờ cái bụng, cảm thấy rất thỏa mãn.

“Nhìn biểu hiện của em không tệ, vậy anh liền thưởng cho em một chút!”

Giọng nói của Hoắc Phi Đoạt vang lên, tên này không phải đã đến công ty rồi sao?

Ý thức được tình hình không tốt, Ngũ Y Y đang muốn chui về ổ chăn, bên eo đã bị người phía sau lưng ôm lấy.

“Cô bé muốn chạy à, xem ra phải dạy dỗ em thật tốt.”

Tất nhiên Ngũ Y Y biết Hoắc Phi Đoạt có ý gì.

Giùng giằng nói: “Ôi, em muốn đi thử áo cưới với Mặc Nhiên, sắp trễ giờ rồi, anh đừng.....”

Lời còn chưa nói hết, môi đã bị ngăn chặn.

Lưỡi dài đòi lấy, bàn tay to đã phủ lên nơi mềm mại của cô, Ngũ Y Y đỏ mề hôi, xem ra đã bị anh làm cho mệt rũ rồi.

Đời người chính là như vậy, tuy có muôn ngàn khó khăn không suông sẻ, rồi cũng sẽ qua đi.

Đón lấy nhất định là một cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp!

Hoàn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-dem-me-loan-dai-ca-xa-hoi-den-dung-toi-day>